

Giới thiệu Trùng Sinh Chi Tồn Tại

Cố Diệp Ninh phát hiện, mình đã sống lại, sống lại ở thời điểm cô 19 tuổi. Kiếp trước, cô được bảo bọc yêu thương vô lo vô nghĩ thế nhưng lại ngu ngốc nghe lời đồn thổi của người khác mà gây sự náo loạn. Khi mặt thể tới, các anh trai và em trai từ bỏ tất thấy để đi tìm cô, cuối cùng táng mạng dưới tay đám tang thì khát máu. Kiếp trước, cô đối với bạn bè hết mực chân thành. Khi mặt thể tới, cô vẫn đối với bạn bè hết mực chân thành như cũ thế nhưng cô một lần lại một lần bị phản bội. Cô vì cứu bọn họ mà làm tất cả nhưng bọn họ vào thời khắc quan trọng vì chính mình mà phản bội cô, đẩy cô vào chỗ chết. Kiếp trước, cô vẫn tin tưởng rằng cha sẽ vì mình là con gái ruột của ông mà cứu vớt cô cho nên cô kiên cường chống chọi hết tất thân phế tàn cố gắng tìm tới. Cuối cùng, chờ đợi cô vẫn là sự từ bỏ tuyệt tình tới lạnh khốc. Cô chết, chết một cách oan ức, một cách không cam lòng. Ném mạnh cái gối xuống nền nhà lạnh băng. Cố Diệp Ninh cười lạnh lùng, trong đáy mắt tràn ngập căm chộc. Tốt bụng hay là chân thành gì đó, quả nhiên là ngu ngốc nhất!!! Ông trời đã cho cô một cơ hội để sống lại, lần này cô sẽ sống vì bản thân, sẽ sống vì những người thực sự yêu thương cô. Cô sẽ mạnh lên, sẽ không cho phép bất kì ai có cơ hội tổn thương được mình!!! Mời bạn đọc chiêu mộ tác phẩm và thưởng thức. Song, truyện online hay Con Gái Cửa Đại Tả và Gái Ế Khiêu Chiến Tổng Giám Đốc Ác Ma cũng là một trong những truyện thay thế đáng trải nghiệm mà bạn đọc có thể khám phá.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Sống Lại

Cố Diệp Ninh ngồi trên giường, vươn ra hai bàn tay trắng nõn sạch sẽ, ngẩn ngơ không cách nào tin tưởng được. Trong đôi mắt xinh đẹp đen láy như thạch anh nồng đậm hoang mang và hoảng hốt. Bàn tay này đáng nhẽ phải gầy guộc trơ xương, da vàng như sáp nến, móng tay đen xỉ bản thủ mới đúng chứ.

Nâng đầu nhìn bốn phía xung quanh đồ đạc tinh xảo ngăn nắp, Cố Diệp Ninh nhanh chóng từ trong ký ức mờ mịt nhận ra đây chính là phòng ngủ trong căn hộ của mình.

Dường như vẫn không thể nào chấp nhận sự thực, cô cố chấp quay lại nhìn tờ lịch treo ở bên cạnh đầu giường... ngày 19 tháng 12 năm 2012?! Là ngày 19? Thực sự là ngày 19 tháng 12 năm 2012 thật sao?

Cô nhớ rất rõ vào, tất cả mọi việc bắt đầu chính vào mười hai giờ trưa ngày 20 tháng 12 năm 2012.

Vốn ngày hôm đó mọi người vẫn thoải mái tiếp tục sinh hoạt thường ngày, đột nhiên bầu trời trong xanh đầy nắng chợt tối sầm lại. Kế tiếp dị tượng bắt đầu xuất hiện. Khắp mọi nơi trên toàn thế giới nổi lên động đất, sóng thần, mưa lũ... Thiên tai ập tới bất ngờ kéo dài suốt hai mươi tư tiếng đồng hồ.

Tại thời điểm ấy, tất cả mọi phương tiện đều bị trì trệ, rất nhiều thành phố bị phá hủy nặng nề, người chết vô số. Sau đó thiên tai dần dần lui đi thế nhưng loài người còn chưa kịp vui mừng thì tiếp tục phải gánh chịu một nguy hiểm nghiêm trọng, thứ chân chính đẩy loài người vào tuyệt cảnh sinh tồn - virus bệnh độc.

Nguồn gốc của loại virus bệnh độc này không ai có thể tìm ra, chỉ biết nó xuất hiện vào ngày 21 tháng 12 năm 2012, ngay sau khi mọi thiên tai kết thúc.

Virus bệnh độc phát tán trong không khí, nhanh chóng lây lan. Những người bị nhiễm virus lập tức bị biến thành những cái xác sống quái vật thích cắn nuốt máu thịt con người. Chúng không biết đau, không có cảm xúc, có sức mạnh hơn con người rất nhiều. Muốn giết được chúng, chỉ có một cách đó là phá hủy đầu của chúng. Mọi người gọi những con quái vật như chúng là tang thi.

Tang thi xuất hiện, đồng thời cũng là bước ngoặt lịch sử, mở ra một thời kỳ mới - kỷ nguyên mặt thể.

Mặt thể bắt đầu, con người vừa phải tìm mọi cách giết dựa chặt vật thể để mà tìm đường sống, vừa phải chiến đấu lại tang thi. Tại kỷ nguyên mặt thể, không có đạo đức tồn tại, nhân quyền chỉ là phù du. Mọi quy luật đều bị phá vỡ, luật lệ duy nhất đó chính là kẻ mạnh luôn là kẻ đúng.

Cố Diệp Ninh sống tới năm thứ ba mặt thể thì chết. Nực cười chính là... cô chết không phải bởi vì mình yếu đuối, không phải vì mình không có năng lực, cũng không phải vì bị tang thi cắn xé. Cô chết, đó là bởi vì cô bị chính bạn bè mà mình tin nhiệm phản bội, bị chính cha ruột vô tình của mình bỏ rơi, bị em gái của mình tham lam hãm hại.

Bọn họ tham lam, bọn họ ích kỉ, bọn họ vì quyền lợi của mình mà tước đi quyền được sống của cô, chà đạp lên lòng tốt của cô.

Chỉ cần nghĩ tới những gì mình bị đối xử, mình phải chịu đựng, Cố Diệp Ninh cảm thấy thống hận tới run người. Bàn tay nhịn không được xiết chặt cái gối, cô ném mạnh nó xuống sàn nhà lạnh băng.

Hít một hơi thật sâu, Cố Diệp Ninh nhanh chóng điều chỉnh lại tinh thần, khoe miệng nâng lên thành một nụ cười châm chọc.

Đúng, cô sống lại rồi, sống lại ngay trước khi mặt thể xảy ra.

Cô hiện tại không còn là cô gái ngây thơ, khờ khạo trước kia nữa rồi. Ba năm cố gắng sống sót trong mặt thể đã dạy cho cô rất nhiều điều, những bài

học mà cô phải dùng chính máu thịt và tính mạng mới học được.

Mặc dù Cố Diệp Ninh tuyệt đối không thích thú gì với việc phải sống trong kỷ nguyên mặt thể, cũng chẳng thích thú với việc ngày ngày phải chém giết giành giật mạng sống với tang thi kinh khủng kia. Nhưng mà, mặt thể tới, đây không phải là việc cô có thể ngăn cản được. Nếu đã không thể thay đổi được sự thực, vậy thì cô sẽ chấp nhận cố gắng mà nghênh đón mặt thể mà thôi.

Kiếp này, cô nhất định sẽ càng phải trở nên mạnh mẽ hơn, sẽ tuyệt đối không để bất kì ai có cơ hội tổn thương mình nữa!!! Cô cũng sẽ bảo vệ được những người mà mình quan tâm!!!

.

Nếu đã xác định được mục tiêu của mình, Cố Diệp Ninh đương nhiên không thể tiếp tục ngồi ngốc một chỗ. Mặc dù cô sống lại, thế nhưng cũng chỉ trước mặt thể có hai ngày mà thôi. Hai ngày, nghe thì có vẻ dư dả thời gian tuy nhiên công việc cần làm thì lại rất nhiều.

Cuộc sống trong kỷ nguyên mặt thể vô cùng tàn khốc và khổ sở. Đặc biệt khoảng thời gian đầu, có thể dùng hai chữ ‘địa ngục’ để mà hình dung. Muốn sống sót thôi cũng đã là vô cùng khó khăn rồi.

Thế nhưng, Cố Diệp Ninh không chỉ muốn mình có thể sống sót, cô còn muốn mình phải được sống một cách thật tốt, cô thậm chí còn muốn người thân của mình cũng được sống thoải mái. Việc sống lại này giúp cho cô rất nhiều lợi thế, cô biết mình cần tranh thủ chuẩn bị những gì cho bản thân. Chuẩn bị càng tốt tức là càng có nhiều cơ hội có thể sinh tồn.

Cô đứng dậy khỏi giường, đi tới trước bàn trang điểm, kéo ra ngăn tủ thứ hai. Trong ngăn tủ đựng rất nhiều vòng lắc linh tinh. Cố Diệp Ninh lục lọi một hồi nhanh chóng tìm ra được một chiếc nhẫn bạc vô cùng tinh xảo. Ở trên mặt nhẫn được đính một viên đá nhỏ màu xanh biếc. Dưới ánh đèn, viên đá lóe lên một tia sáng xinh đẹp.

Cố Diệp Ninh nhìn chiếc nhẫn, trong giây lát ánh mắt dâng lên một tia ưu thương. Chiếc nhẫn này vốn cô rất yêu thích nó, đây là anh hai đặc biệt tự mình thiết kế để tặng cô sinh nhật 15 tuổi. Thế nhưng mà hơn một năm trước sau khi gây sự nổi loạn một trận, cô vì giận anh hai cho nên liền ném qua một bên không thèm đeo nữa.

“Anh hai...” Đôi môi mấp máy, cô khẽ gọi.

Dứt khoát đeo nhẫn lên ngón tay của mình, trong đôi mắt đen vốn tràn ngập lạnh nhạt lúc này lóe lên một tia nhu hòa dịu dàng.

Từ nhỏ tới lớn, quả thực cô vẫn không tài nào hiểu được anh hai. Anh cứ luôn dùng khuôn mặt lạnh lùng ngăn cản cô đủ mọi chuyện. Cho tới lúc cô nghe được hung tin từ nạn của anh hai, cô mới hiểu ra được anh hai bảo bọc mình ra sao. Chỉ là anh hai che giấu cảm xúc quá tốt, làm cho cô không biết được mình đã được yêu thương tới mức nào.

Cầm lên di động, Cố Diệp Ninh chần chờ một hồi không dám liên lạc. Nghĩ tới mình hơn một năm trước náo loạn gây sự một trận liền xách hành lý bỏ đi, cắt đứt liên lạc với người nhà, chắc hẳn đã làm anh hai vô cùng giận dữ. Nhẫn nhẫn đôi lông mày, nói thực, trong nhà cô sợ nhất chính là anh hai. Lúc anh hai nổi nóng quả thực rất đáng sợ. Tự động viên một hồi, cuối cùng cô cũng quyết tâm ấn nút gọi cho anh hai.

“Xin chào, xin hỏi ai đấy?” Bên kia đầu dây lập tức được kết nối, thanh âm trầm thấp của người đàn ông vang lên.

“... anh... anh hai...”

“Ninh nhi, là em đấy sao?” Giọng của anh hai cô - Cố Liệt Hạo bẩm sinh đã rất trầm lạnh, khiến cho người ta nghe không ra được cảm xúc của anh. Nhưng rõ ràng lúc này, cô có thể cảm nhận được sự kích động của anh cho dù anh đã cố che giấu.

“Anh hai... anh hai... hức...”

Vốn tưởng bản thân đủ kiên cường, đủ tỉnh táo rồi, nhưng ngay khi nghe được tiếng nói quen thuộc của anh hai, Cố Diệp Ninh nhịn không được mà xúc động chảy nước mắt. Đối với anh hai, lần cuối cùng họ nói chuyện với nhau chính là từ hơn một năm trước. Thế nhưng, sự thực, đối với cô mà nói, đã là năm năm. Cô đã ngỡ rằng mình vĩnh viễn không thể nghe được tiếng nói của anh hai nữa.

Trái tim đập thình thịch, cô trong lòng không ngừng hiện lên hình ảnh của Cố Liệt Hạo, không ngừng thầm gọi anh hai... anh hai...

.

Cố Liệt Hạo mới kết thúc công việc ở công ty trở về nhà, vốn định đi tắm không ngờ nhận được một cuộc điện thoại. Nhìn hàng số trên điện thoại, anh hơi nhíu mày, tay có chút run run kích động nhanh chóng bắt máy. Là Diệp Ninh, là đứa em gái ngốc nghếch kia của anh gọi tới.

Nói tới Cố Liệt Hạo, đường đường là một tinh anh nổi tiếng trên thương trường, thậm chí trong giới chính trị và quân sự cũng không ít người nể phục anh. Anh ở thủ đô này, không nói tới Cố gia ở sau lưng, chỉ riêng bằng tài năng của mình đã có thể khiến cho rất nhiều người ngưỡng mộ ghen tị. Trước bất cứ người nào, anh cũng không e ngại, cũng không ai có thể làm anh dao động. Thế nhưng đối với cô em gái duy nhất Cố Diệp Ninh, Cố Liệt Hạo chỉ có thể cảm thán: “Vô quý dầy có móng tay nhọn”, cô chính là thiên địch của anh.

Từ sau khi Cố Diệp Ninh bỏ nhà đi, anh mỗi lần nghĩ tới cô liền vừa giận lại vừa thương. Mặc dù biết em gái là vì bị người xấu kích động nên mới ngang ngược như vậy nhưng lại không dám cưỡng ép bắt cô trở về.

Cố Diệp Ninh nói đi liền đi một mạch, rời khỏi thủ đô, cũng thay đổi luôn số điện thoại, cắt đứt mọi liên lạc với người nhà.

Em gái từ nhỏ được anh cùng hai đứa em trai bảo bọc cẩn thận, nay một thân một mình bỏ đi, anh không có cách nào an tâm được. Cố Liệt Hạo chỉ còn cách nhờ thám tử điều tra, theo dõi rồi báo cáo tình hình cuộc sống hàng ngày của cô cho mình.

Một mặt anh lo lắng có người bắt nạt cô, một mặt lại lo lắng cô biết việc mình ngầm theo dõi. Phải biết là cô vẫn đang trong trạng thái mâu thuẫn với bọn anh. Giờ nếu chọc vào tính bướng bỉnh của cô, chẳng khác nào thêm dầu vào lửa, rất có thể sẽ khiến cô hoàn toàn đoạn tuyệt với bọn anh, không cách nào挽回. Cố Liệt Hạo sao có thể để cho mọi chuyện trở nên như vậy.

Suy đi tính lại, cuối cùng anh chỉ có thể chọn cách thoái nhượng một bước, đành giả như không quan tâm nhưng sau lưng ngầm không chể quan tâm từ xa cuộc sống của cô. Anh tin Cố Diệp Ninh được thoải mái tự do vài năm sau đại học liền sẽ nghĩ thông biết lỗi mà trở về nhà thôi.

Cố Liệt Hạo ngay cả bạn bè của Cố Diệp Ninh còn biết rõ tên tuổi từng người, cho nên đương nhiên anh cũng biết địa chỉ của cô hiện tại, biết cô đang ở thành phố D. Số điện thoại mới của cô từ lâu anh đã lưu trong danh bạ nhưng không dám gọi. Chỉ là anh ngần ngại lần không nghĩ tới em gái lại bất ngờ chủ động liên lạc. Không lẽ lần này cô nhóc kia lại hiểu chuyện nhanh như vậy?

Khi bắt máy, anh còn muốn giả vờ một chút để hù dọa cô nhưng nghe thấy tiếng em gái khóc, vẻ mặt băng sơn vạn năm của Cố Liệt Hạo liền lập tức bị vỡ tan thành trăm mảnh.

“Ninh nhi, em khóc? Sao vậy? Làm sao lại khóc?” Hàng lông mày của anh cau chặt lại, tâm tình trầm xuống, lo lắng vô cùng.

“Anh... em, em...” Tiếng khóc nức nở đầy ủy khuất vẫn không ngừng vang bên tai khiến Cố Liệt Hạo không khỏi giận dữ. Là ai? Là kẻ nào dám làm cho Ninh nhi của anh khóc?

“Ninh nhi, là ai khinh dễ em?”

Cố Liệt Hạo không phải là người giỏi thể hiện cảm xúc, cho nên mặc dù anh rất muốn dỗ dành em gái thế nhưng lời tới cổ họng chỉ có thể nghẹn lại. Cuối cùng, anh chỉ có thể cứng ngắc phun ra từng câu hỏi. Trong lòng của Cố Liệt Hạo lúc này đã hung hăng thầm nghĩ xem nên xử lý kẻ dám làm cho cô khóc như thế nào. Khinh dễ ai chứ khinh dễ em gái của anh, anh nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho đâu!!!

“Không có, không có...” Mãi một lúc sau, Cố Diệp Ninh mới có thể ngừng khóc, khàn khàn mang theo giọng mũi đáp lời anh “Anh hai, em nhớ anh... em nhớ cả anh ba, nhớ cả tiểu Hạ... em muốn gặp mọi người...” Nói tới từ cuối cùng, thanh âm như nghẹn lại.

Cố Diệp Ninh không phải là người dễ khóc, kể cả trước mặt người thân là anh và hai đứa em trai, cô cũng không dễ dàng rơi nước mắt. Khi còn nhỏ nếu như cô bị bắt nạt, Cố Diệp Ninh thường chỉ thu người che giấu chứ tuyệt đối không bao giờ mách bọn anh. Kiên cường tới mức làm cho anh đau lòng. Vậy mà lúc này, cô mặc kệ tất cả, nên không được thương tâm và nhớ nhung trong lòng, nói ra cảm xúc của mình với anh. Cố Liệt Hạo không khỏi nghi hoặc tự hỏi chuyện gì có thể làm em gái mình kích động tới mức này.

Nhưng mà cũng không sao, cô vĩnh viễn là em gái mà anh thương yêu nhất. Bất luận xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, có anh hai anh đây thay cô chống đỡ.

Mặc kệ cô tùy hứng gây sự, mặc kệ cô ngang ngược không hiểu chuyện làm anh giận dữ bao nhiêu, anh vẫn không thể nào mắng cô được. Vì cô là Cố Diệp Ninh, cho nên anh có thể tha thứ cho cô tất cả, bao dung cho cô tất cả.

Nghe em gái bày tỏ, Cố Liệt Hạo cảm thấy lòng như bị ai đó hung hăng néo thực đau. Dù không biết được xảy ra chuyện gì làm cho thái độ của Cố Diệp Ninh thay đổi như vậy, nhưng nếu cô đã nói nhớ bọn anh... vậy thì đương nhiên, đã tới lúc bọn anh nên đón cô trở về rồi. Nguyên nhân sự việc cô không muốn nói anh cũng không bắt ép cô nói, anh sẽ có cách để tìm hiểu sau.

“Ninh nhi, trở về... có được không?”

Hiếm hoi nhẹ giọng ni non, nắm tay hơi xiết chặt điện thoại đi động trong tay. Bất luận ra sao, Cố Liệt Hạo tin tưởng chỉ có ở bên cạnh anh cùng hai đứa em trai Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ, Ninh nhi của bọn anh mới được bảo vệ an toàn nhất.

Từ bên kia đầu dây, thanh âm thanh thanh của Cố Diệp Ninh dịu ngoan khẽ đáp: “Vâng... anh hai...”

Kiếp trước, cô vĩnh viễn không thể nào gặp lại được người thân của mình. Anh hai, anh ba và cả em trai, tất cả bọn họ là vì sự bướng bỉnh của cô mà táng mạng oan uổng. Nếu không phải khi mặt thế xảy ra, bọn họ lo lắng đi tìm cô mà rời khỏi thủ đô thì làm sao họ có thể chết dưới tay tang thi được cơ chứ.

Hiện tại, cô không muốn như vậy. Bất luận có thế nào, Cố Diệp Ninh cũng vẫn muốn anh em bốn người bọn họ có thể sống với nhau, dựa vào nhau, bảo vệ lẫn nhau mà cùng tồn tại trong thời kỳ mặt thế.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Một Lời Hứa Cam Đoan

Cố Liệt Hạo nhắc nhở Cố Diệp Ninh thêm vài câu, chờ cô chủ động ngắt điện thoại trước rồi mới cúp máy. Buông điện thoại để lên trên mặt bàn, anh ngồi phịch xuống ghế sofa, thờ ắt ra một hơi. Trên khuôn mặt anh tuần vẫn luôn giữ thái độ lạnh băng của anh dần hiện lên một tia phân vân phiền muộn không rõ.

“Anh hai, anh đang làm gì vậy?” Đúng lúc này, từ phía sau anh truyền tới một tiếng nói mang theo sự nghi hoặc, dường như rất ngạc nhiên khi thấy Cố Liệt Hạo lại ngồi người ngồi một chỗ.

“Về rồi hả, Phi?” Không cần suy nghĩ nhiều anh cũng có thể biết được chủ nhân tiếng nói kia là ai. Dù sao, biệt thự này, nếu không phải người của Cố gia thì tuyệt đối không thể bước vào được. Quay đầu lại, thu hồi cảm xúc trong mặt, anh nhướn mày nhìn đối phương.

Người mới tới là một thanh niên có mái tóc khá dài màu hạt dẻ rủ xuống theo đường cổ thon dài tinh tế. Khác với Cố Liệt Hạo điển trai anh tuấn tinh anh bức người, y có một khuôn mặt mang vẻ đẹp âm nhu trung tính, có thể đủ để hút hồn cả nam lẫn nữ. Đôi mắt hoa đào híp lại cùng với khoe miệng cong cong lúc nào cũng trưng ra nụ cười nhân nhật đầy phong tình. Cả người y toát lên một khí chất khiến cho người ta liên tưởng tới hai từ... yêu nghiệt.

Cho dù là anh em cùng cha cùng mẹ, cũng không thể quá giống nhau. Thế nhưng nếu nhìn kĩ hoàn toàn có thể thấy được người thanh niên này có tới bảy phần nét giống Cố Diệp Ninh. Đúng vậy, người này không ai khác, chính là một trong hai người em trai của Cố Liệt Hạo, cũng là anh trai song sinh của Cố Diệp Ninh - Cố Diệp Phi.

Là song sinh với nhau, cùng 19 tuổi nhưng rõ ràng từ ánh mắt liền và phong cách có thể thấy được so với Cố Diệp Ninh đơn thuần thì Cố Diệp Phi là một nhân vật tuyệt đối không đơn giản. Nói thẳng ra, y vốn có tiếng là kẻ giáo hoạt như hồ ly, thích nhất chính là đập bầy vòn chết con mồi khiến cho không ít người e dè. Ai muốn đo trỉ với y, chắc hẳn chính là kẻ thiếu bị ngược.

“Hôm nay phải giải quyết chút phiền toái nên em về hơi trễ.” Cố Diệp Phi nhếch môi cười, hai mắt híp lại, tùy ý phát tay đối với anh coi như chào hỏi.

Cố gia là gia tộc danh gia vọng tộc giàu có rất có uy quyền và trọng lượng trong cả ba giới: thương trường, chính trị, quân sự ở thủ đô. Thế nhưng không giống như những gia tộc khác anh em trong nhà tranh đấu với nhau người sống ta chết, ngược lại Cố gia bốn anh em rất lâu về trước đã nổi tiếng khắp giới thượng lưu bởi tình cảm thân thiết. Cho tới tận giờ mặc dù tất cả đều đã trưởng thành nhưng đều không có dọn ra ở riêng mà vẫn cùng ở cùng nhau tại căn biệt thự mà bọn họ đã sinh sống từ khi còn nhỏ.

Đối với người Cố gia, địa vị cùng tiền tài và quyền uy chỉ là thứ để họ lợi dụng tạo thành khiên chắn bảo vệ người thân của mình. Nếu như để cho thứ công cụ đáng lẽ mình phải khống chế trong tay ngược lại lại khống chế mình, vì nó mà hại tới những người có cùng huyết thống với mình... hành động ngu xuẩn đó Cố gia gia tộc khinh thường.

“Anh như thế nào mà còn chưa đi nghỉ vậy? Thậm chí còn chưa tắm nữa?” Cố Diệp Phi neho mắt đánh giá anh trai từ đầu tới chân, khó hiểu hỏi.

Trong Cố gia, Cố Liệt Hạo là người có quy luật sinh hoạt cố định nhất. Mỗi ngày đều làm việc từ 8 giờ sáng tới 9 giờ tối tại công ty, sau khi kết thúc công việc đó nếu như không phải đi dự tiệc xã giao linh tình liền sẽ lái xe trở về biệt thự, tắm rửa rồi nghỉ ngơi. Đời sống cá nhân phải nói là vô cùng sạch sẽ, tuyệt đối không dính chút scandal nào.

“Đã hơn 10 giờ tối rồi...” Thực hiếm khi nào thấy Cố Liệt Hạo dù đã về nhà rồi mà giờ này vẫn một thân quần áo tây trang phong trần như hôm nay.

“Anh cũng tính đi tắm, nhưng vừa rồi bạn nghe điện thoại.” Nhíu mày một chút, anh vẫy tay ra hiệu cho Cố Diệp Phi tới gần phía anh “Lại đây, anh có chút việc muốn bàn với em”

“Có chuyện gì vậy?” Cố Diệp Phi thấy thần sắc anh cũng không tự chủ được mà nghiêm túc hẳn lên. Y đi tới ngồi lên sofa đối diện Cố Liệt Hạo, nhìn không được mà dò hỏi “Không phải là Cố thị có vấn đề đấy chứ? Nhưng mà công việc của em đâu có liên quan gì tới Cố thị?”

Nói tới ‘công việc’ của hai anh em Cố Liệt Hạo cùng Cố Diệp Phi, lại phải nói rõ một chút...

Trên danh nghĩa là Cố Liệt Hạo đứng đầu Cố gia nhưng thực chất anh không quản hết toàn bộ tài sản mà phân chia giao quyền lại một số lĩnh vực đặc thù cho Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ. Anh muốn hai người em trai của mình thông qua việc quản lý và phát triển sản nghiệp để rèn luyện bản thân mình. Nam nhân Cố gia từ trước tới nay đều tài giỏi xuất sắc, không thể để cho xuất hiện loại công tử vô dụng không làm được việc gì xuất hiện trong gia tộc.

Cố Phong Hạ tạm thời không nói tới. Về phần sản nghiệp mà Cố Diệp Phi tiếp nhận từ Cố Liệt Hạo chính là ‘mặt tối’ của Cố gia: bang xã hội đen Hắc Dục. Cố Liệt Hạo giao Hắc Dục cho Cố Diệp Phi không phải là tùy tiện cho mà trước khi quyết định anh cũng đã phải xét trên rất nhiều phương diện trước rồi.

Cố Diệp Phi có thể nói là người hay cười nhất trong Cố gia, dường như lúc nào nụ cười cũng ở trên môi không bao giờ tắt. Nhưng mà đừng bao giờ lầm tưởng y là người dễ tính dễ gần hiền lành gì đó, ngược lại y nguy hiểm vô cùng. Cố Liệt Hạo lạnh lùng chẳng qua vì anh quá lý trí, nhưng Cố Diệp Phi là lãnh huyết, tàn khốc, xảo quyết từ sâu trong xương tủy. Có đôi lúc ngay cả Cố Liệt Hạo cũng không kiềm được hành động của Cố Diệp Phi. Người duy nhất có thể tác động tới y, đó là em gái song sinh Cố Diệp Ninh.

Vốn quyết định giao bang Hắc Dục cho Cố Diệp Phi của Cố Liệt Hạo ban đầu cũng không cũng không được mấy vị trưởng bối trong nhà tán thành cho lắm bởi vì bang Hắc Dục có thể nói là sản nghiệp lớn thứ hai của Cố gia sau Cố thị tập đoàn. Chỉ sau khi bị anh kiên trì thuyết phục, mấy vị trưởng bối mới tạm thời đáp ứng.

Sau một thời gian dài, kết quả cuối cùng đã chứng minh... Cố Liệt Hạo chọn không nhằm người. Cố Diệp Phi hoàn toàn không phụ lòng anh trai, phát triển bang Hắc Dực tới cùng cực, trở thành một trong ba bang phái hắc đạo đứng đầu khu vực Đông Á.

Cố Diệp Phi hiện tại bên ngoài khoác lên người danh phận là một sinh viên xuất sắc nổi tiếng của Học viện âm nhạc, nhưng mà toàn bộ người của thế giới ngầm làm gì có ai không biết tới danh tiếng của Cố nhị thiếu. Từ khi 16 tuổi đã lên nắm quyền, sử dụng mọi thủ đoạn để phát triển bang Huyết Lang trở thành một trong ba bang phái lớn nhất giới hắc đạo vùng Đông Á. Bang Hắc Dực nổi tiếng là bang nhóm trùm đầu buôn lậu ở Đông Nam Á, đồng thời cũng lũng đoạn thị trường vũ khí ở một số nước đảo quốc.

Mà Cố Liệt Hạo lại quản lý Cố thị tập đoàn chuyên về thương mại mua bán, so ra cũng là vương một phương trời thương giới. Mặc dù không thiếu lúc sử dụng thủ đoạn nhưng tiền kiếm về so với tiền Cố Diệp Phi kiếm chắc chắn là sạch không thể nào sạch hơn.

Công việc của hai anh em nói trắng ra là đối lập không chút liên quan tới nhau cho nên Cố Diệp Phi nhất thời đoán không được Cố Liệt Hạo nói muốn bàn việc với mình thì là bàn chuyện gì. Mà nhìn vẻ mặt anh nghiêm nghị trầm trọng như lúc này, ngoại trừ liên quan tới Cố thị xảy ra vấn đề, ý nghĩ không ra việc nào khác có thể ảnh hưởng tâm tình ông anh mặt bằng của mình.

“Không phải.” Cố Liệt Hạo nghe em trai hỏi, lập tức lắc đầu “Cố thị vẫn ổn...” Nói xong lại nhin không được, thờ dài một hơi dường như cũng có chút không biết nên bắt đầu thế nào.

“VẬY... thì là có chuyện gì?” Phức tạp nhìn thái độ của anh trai, ý không khỏi sốt ruột.

“Phi, Ninh nhi mới gọi điện cho anh.”

“Ninh nhi sao?” Đồng tử của Cố Diệp Phi hơi co rút, bà vai run lên, có chút không dám tin nhìn trừng trừng anh hai của mình như muốn anh xác nhận lại “Thực sự là Ninh nhi? Ninh nhi chủ động gọi tới?”

“Ừ, em ấy chủ động gọi.” Nhìn thấy sự vui sướng điên cuồng trong mắt của em trai, Cố Liệt Hạo sâu trong đáy mắt hiện lên một tia ôn nhu.

Trong toàn bộ người của Cố gia, Cố Diệp Ninh là sự tồn tại đặc biệt nhất trong tất cả. Có lẽ vì là cô gái duy nhất của Cố gia, cho nên vừa sinh ra cô đã nhận được ngàn sủng vạn chiều. Tất cả người của Cố gia có thể nói dung túng và yêu thương cô tới mức khiến những người khác phải đỏ mắt ghen tị. Ba người Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi cùng Cố Phong Hạ chỉ hận không thể đem toàn bộ những thứ tốt nhất trên thế gian về để tặng cô.

Tuy nhiên chính vì được bảo vệ ki lưỡng cùng yêu thương quá mức cho nên so với những người khác của Cố gia, Cố Diệp Ninh đơn thuần tới mức cả tin lại không biết tính toán tâm kế. Ba anh em Cố Liệt Hạo cũng không cảm thấy việc này có gì là quan trọng, bởi vì bọn họ nguyện ý để cho cô được nấp dưới cánh bảo vệ của mình, an ổn bình yên sống sung sướng một đời.

Chính là... dù có cẩn thận tới đâu cũng có lúc sơ sót...

Hơn một năm trước, Cố Diệp Ninh bị người ta tính kế, ở bên tai cô không ngừng nói xấu ba người Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ khiến cho cô sinh ra hiểu lầm với bọn họ.

Cô thường ngày rất nhu thuận hiền lành nhưng lúc nào bùng bình lên thì ngang vô cùng. Có đem chín con trâu tới kéo cũng không thể thay đổi được suy nghĩ và quyết định của cô. Mà khi ấy Cố Diệp Phi cùng Cố Phong Hạ nhìn Cố Diệp Ninh tức giận không dám hó hé nửa câu. Người có quyền nhất là Cố Liệt Hạo lại không phải người giỏi thể hiện suy nghĩ và cảm tình, không biết nên giải thích cho em gái thế nào. Cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn cô xách hành lý rời khỏi nhà, cắt đứt liên lạc với mọi người.

Tuy rằng hành động nghe lời người bên ngoài đồn thổi lung tung, sinh ra lòng hoài nghi rồi gây sự với người nhà của Cố Diệp Ninh là sai, thế nhưng bất kể là ai trong Cố gia đều không nở trách cô một câu. Haiz ~ ai bảo bọn họ yêu thương cô nhiều như thế...

Đúng vậy!!! Cố Diệp Ninh tính cách đơn thuần không có gì là sai!!!

Bọn họ chiều chuộng cô như vậy cũng không có gì là sai!!!

Sai cũng phải là cái đám người khốn khiếp một bụng lúc nào cũng đầy âm mưu thói nát nhăm nhăm chủ ý vào thế lực Cố gia sai!!!

Những kẻ dám đánh chủ ý lên tình cảm anh em Cố gia bọn họ, lại còn dám tính kế đụng chạm tới ‘ngịch lân’ Cố Diệp Ninh của bọn họ, đương nhiên ba người Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ sao dễ dàng bỏ qua. Hơn một năm qua, mang theo giận dữ và bất mãn, ba người vẫn không ngừng gây bất lợi cho một số người, cảnh báo cho những kẻ đó biết bọn họ cũng không phải là đối tượng ai cũng có thể khinh dễ được.

Cố Liệt Hạo cùng Cố Diệp Phi đương nhiên cũng không thể trơ mắt để mất dấu của em gái yêu quý, cho nên sau khi cô bỏ đi không lâu cả hai liền rất nhanh chóng lập tức thuê người tra xét chỗ ở mới của Cố Diệp Ninh. Đương nhiên là hiệu suất làm việc cùng thông tin tình báo của Cố gia cùng bang Hắc Dực đâu có thể đùa, dù cho Cố Diệp Ninh đã cố che giấu nhưng anh vẫn nhanh chóng biết được cô rời khỏi thủ đô đi tới thành phố D để sinh sống.

Sau khi có được chính xác tin tức của em gái, Cố Liệt Hạo liền cùng bàn với hai đứa em trai của mình một hồi. Cuối cùng cả ba người đều đồng lòng nhất trí tạm thời không dùng biện pháp vũ lực để bắt người về tội để tranh ‘đổ thêm dầu vào lửa’. Ba anh em lựa chọn thực thi phương pháp một mặt giả vờ như không biết tung tích của cô, một mặt khác thì lên cho người theo dõi bảo vệ bí mật từ xa đề phòng Cố Diệp Ninh gặp phải khó khăn gì. Đây là cách hợp lý nhất mà bọn họ có thể nghĩ ra vào thời điểm đó.

Mọi người đều biết rõ tính tình quyết liệt của Cố Diệp Ninh, trừ phi là cô chủ động tự quay về, bằng không cô nhất định triệt để trở mặt. Dù sao cũng là anh em huyết thống ràng buộc, hơn nữa tình thân lại vốn sâu đậm, cho nên Cố Liệt Hạo cùng Cố Diệp Phong và Cố Phong Hạ đều tin tưởng là Cố Diệp Ninh chỉ là đầu óc chưa thông suốt mà thôi. Để cô tự do một thời gian, cô nhất định sẽ hiểu ra tất thảy chỉ là hiểu lầm sau đó ngoan ngoãn trở về thủ đô để gặp bọn anh thôi.

Vốn Cố Liệt Hạo cùng hai người Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ đã xác định ít nhất phải chờ tới khi Cố Diệp Ninh học xong đại học ở thành phố D mới có tự nguyện trở về. Thực không ngờ, mới hơn một năm, nhanh như vậy mà cô đã thông suốt. Nhưng không sao, dù sao Cố Diệp Ninh càng nhanh chóng sớm trở về nhà bao nhiêu thì bọn họ càng thêm an tâm bấy nhiêu.

Có lẽ là do nhắc tới việc Cố Diệp Ninh chủ động liên lạc với bọn họ cho nên tâm trạng hai anh em đều nhanh chóng trở nên vui vẻ. Bầu không khí vốn u ám, cứng nhắc ban nãy nhất thời cũng đỡ căng thẳng đi không ít.

“VẬY EM ẤY NÓI GÌ? CÓ PHẢI LÀ ĐỒNG Ý LÀ SẼ VỀ NHÀ KHÔNG?” Cũng đoán được anh trai nhất định sẽ đề nghị Cố Diệp Ninh quay về nhà ở thủ đô vì vậy Cố Diệp Phi không khỏi ần ần có chút lo lắng không biết em gái có chịu đồng ý hay không.

Hơn một năm qua, cô không còn bị người của Cố gia kiểm hãm bảo vệ tỉ mỉ cho nên cũng sinh hoạt cá nhân vô cùng thoải mái tự do. Thông qua báo cáo của cấp dưới, Cố Diệp Phi biết Cố Diệp Ninh ở trường đại học rất được hoan nghênh, tính cách cũng rất hòa đồng, giao lưu kết bạn bè cũng tương đối nhiều. Y chỉ sợ cô mặc dù cô đã không còn hiểu lầm ba anh em bọn họ nữa nhưng cũng sẽ không chịu trở về ngay vì lưu luyến không rời rồi đi người quen cùng bạn bè mà cô kết giao được ở thành phố D.

“An tâm đi, Ninh nhi đồng ý với anh sẽ trở về.” Cố Liệt Hạo giống như đọc được suy nghĩ của Cố Diệp Phi, lập tức nhanh chóng trả lời.

“Tốt quá rồi...” Vỗ vỗ ngực, Cố Diệp Phi thở phào “Nếu như thế, ngày mai em có thể tới thành phố D để gặp em ấy không?” Y hai mắt cong cong, cười vui vẻ thật lòng. Là song sinh, từ nhỏ hai người Cố Diệp Phi và Cố Diệp Ninh đã vô cùng gần bó như hình với bóng, chưa bao giờ xa nhau lâu như vậy. Cho nên, lần này cô trở về, y đương nhiên muốn tự mình tới tận nơi đón em gái.

“Cái này... ừm, đây chính là vấn đề anh muốn bàn với em...”

Nghe đề nghị của em trai, sắc mặt của Cố Liệt Hạo hơi trầm xuống. Việc làm anh băn khoăn chính là đoạn đối thoại cuối cùng của hai anh em trước khi Cố Diệp Ninh ngắt máy...

“Ninh nhi, có cần bọn anh tới thành phố D đón em không?” Cố Liệt Hạo đương nhiên cũng giống với Cố Diệp Phong, muốn đích thân tới thành phố D để đón em gái trở về nhà. Thế nhưng, không đề anh dứt hết lời, Cố Diệp Ninh ở đầu dây bên kia không ngăn ngại lập tức từ chối.

“Không cần đâu anh hai. Em có thể tự lo được.”

“Ninh nhi, em...”

Ngữ điệu của Cố Diệp Ninh quá mức dứt khoát làm cho Cố Liệt Hạo trong nháy mắt không khỏi hoài nghi có thực sự cô đã vứt bỏ được được khúc mắc hiểu lầm trong lòng mình đối với bọn họ hay chưa. Bằng không tại sao cô lại có thể cự tuyệt lời đề nghị của anh nhanh như vậy, nhanh tới mức anh có ảo giác cô hoàn toàn không cần một chút suy nghĩ.

May mắn là Cố Diệp Ninh không biết được suy nghĩ của anh lúc này, bằng không cô chỉ có thể cười gượng mà nói: “Anh hai, anh cũng suy nghĩ nhiều quá rồi...”

Cố Liệt Hạo không biết rằng cô có thái độ như vậy không phải là còn giận dữ hay hiểu lầm gì cả. Đơn giản, là do cô đang lo lắng cho anh, lo lắng vì chỉ còn hai ngày nữa, mặt thế sẽ tới mà thôi.

Lúc này Cố Diệp Ninh đang vô cùng hối hận tại vì sao sau khi bỏ nhà đi lại chọn rời tới thành phố D để sinh sống đây. Phải biết là khoảng cách giữa thủ đô tới thành phố D là vô cùng xa. Hơn nữa, đường đi có thể nói là vô cùng vô cùng vòng vèo và tốn thời gian.

Thành phố D không tính là nghèo nàn, thậm chí còn được coi là một thành phố đang phát triển và rất có tiềm năng thế nhưng vì địa hình đặc trưng cho nên chính phủ không xây dựng sân bay hay tàu cảng gì ở đây. Từ thủ đô tới thành phố D chỉ có một cách duy nhất đó là ngồi máy bay đường vòng hơn 4 tiếng đồng hồ, hạ cánh ở sân bay nhỏ đặt tại thành phố H lân cận, cuối cùng tiếp tục đi xe ô tô hơn 2 tiếng rưỡi thì mới có thể tới nơi.

Ở thành phố D, cô vẫn nhớ rõ khi thiên tai đổ xuống, khắp cả thành phố D cùng các thành phố lân cận đều bị mưa đá tàn phá khiến cho không ít hệ thống cơ sở công cộng bị hư hỏng. Mưa đá rơi xuống làm cho giao thông trì trệ, người chết không ít. Người lái ô tô và người đang đi bộ trên đường thì trực tiếp bị những viên đá to bằng cái cốc đập thẳng vào đầu giết chết. Tàu hỏa thì vì mưa đá mà bị lệch khỏi đường ray, lật úp sang một bên. Máy bay cũng chịu ảnh hưởng, đều bị rơi giữa chừng.

Hiện tại là hơn 9 giờ tối ngày 19 tháng 12. Lúc này chắc chắn đã không còn chuyến bay nào từ thủ đô tới thành phố H nữa. Chỉ ít cũng phải chờ tới gần trưa ngày mai mới có chuyến khởi hành. Mà thiên tai lại bắt đầu xảy ra vào trưa 12 giờ ngày 20 tháng 12. Nếu Cố Liệt Hạo đi máy bay tới thành phố D tìm cô thì rõ ràng chẳng khác nào tự mình đi tìm tử thần.

Cố Diệp Ninh không ngại việc chém giết với đám xác chết thối hoắc kia vì cô có kinh nghiệm kiếp trước, cũng biết được lợi thế của mình để tận dụng. Hơn nữa kiếp trước cô không phải là chết vì tang thi, điều này ít nhất cũng làm cho cô có tin tưởng mình có thể an toàn tới được thủ đô, chỉ là hơi mất

chút thời gian mà thôi. Nhưng Cổ Liệt Hạo thì không giống. Anh cùng Cổ Diệp Phi và Cổ Phong Hạ là vì đi tìm cô mà chết vì tang thi. Trong thâm tâm đã có âm ảnh, cho nên Cổ Diệp Ninh sao có thể dễ mặc bị kịch kiếp trước lặp lại.

Thủ đô vì toàn bộ cơ quan đầu não quốc gia đều nằm ở đó, quân đội cũng nhiều và hầu hết là tinh binh cho nên sau mặt thể không lâu liền trở thành căn cứ vững mạnh đứng đầu. Chỉ cần Cổ Liệt Hạo, Cổ Diệp Phi và Cổ Phong Hạ không rời thủ đô, nhất định tính mạng của bọn họ sẽ được bảo toàn.

“Anh hai, có một chuyện em muốn anh hứa với em!”

“...” Ngực khí nghiêm túc lại bất chấp của cô làm cho Cổ Liệt Hạo nhanh chóng cảm thấy được một bầu không khí căng thẳng và áp lực từ phía bên kia đầu dây. Anh cũng không vội đáp ứng ngay lập tức mà chỉ im lặng chờ cô nói tiếp.

“Em muốn anh, anh ba và tiểu Hạ... cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra tiếp theo, cũng không được rời khỏi thủ đô. Ba người nhất định phải ở thủ đô chờ em trở về.” Gần từng tiếng từng tiếng, Cổ Diệp Ninh thâm thê trong lòng, nhất định phải thay đổi vận mệnh của kiếp trước. Nhất - định!!!

“Em nói vậy là sao?”

Cổ Liệt Hạo là người nhạy bén cho nên anh hoàn toàn có thể nhận ra được sự kì lạ của em gái. Hơn nữa lời nói của cô lại để lộ ra rất nhiều từ ngữ cùng thông tin kì quái đáng lưu ý khiến cho anh không khỏi hoảng hốt. Nắm tay anh xiết chặt lại khiến cho chiếc điện thoại vang lên mấy tiếng kết... kết... giống như tiếng kim loại bị mài sát với nhau.

“Ninh nhi, em xảy ra chuyện gì đúng không?”

Rốt cục anh nhìn không nổi, dùng biện pháp trực tiếp nhất nôn nóng hỏi. Chả nhẽ ở thành phố D, em gái anh đã gặp phải chuyện gì nguy hiểm?! Lúc này Cổ Liệt Hạo thực hận không thể lập tức phóng tới thành phố D ngay lập tức.

“Không, không phải vấn đề của riêng em...” Cổ Diệp Ninh biết mình làm anh hai loạn rồi, chỉ đành khẽ thở dài trấn an nhưng không giải thích “Chuyện rất phức tạp, một vài câu không thể nói hết được. Anh hai, hiện tại em chỉ cần anh hứa với em”

“Chuyện này... Ninh nhi, nhưng mà em...” Cổ Liệt Hạo thực sự rất lo lắng cho cô.

“Anh hai, chỉ cần anh hứa, em cam đoan mình cũng sẽ giữ lời của mình. Em thực sự rất nhớ mọi người. Em muốn anh em chúng ta sẽ tiếp tục sống với nhau. Cho nên bằng mọi giá, em nhất định sẽ trở về...” Cô không ngừng cam đoan “Anh hai, hứa với em, được không? Em xin anh đấy, có được không anh?” Thanh âm của Cổ Diệp Ninh lúc này phóng nhẹ, tựa như nấn nỉ lại tựa như chán an.

“Anh... lời hứa này, em thực sự muốn anh hứa...” Cuối cùng anh vẫn bất đắc dĩ để xuống sự nghi hoặc và sốt ruột, hồi ngược lại cô.

“Lời hứa này quan trọng với em. Nó là một cam kết bảo đảm!”

“Được rồi, anh biết rồi. Anh hứa với em, sẽ cùng Phi và Hạ ở thủ đô chờ em... ở nhà của chúng ta, chờ em trở về...” Không rõ cam kết và bảo đảm kia là gì nhưng nếu cô muốn anh hứa, anh không còn cách nào khác để mở miệng từ chối.

“Cảm ơn anh, anh hai ~” Mang theo một tia thở phào cùng mãn nguyện, Cổ Diệp Ninh vui vẻ nói.

“Giữa chúng ta còn cần cảm ơn sao? Đứa gốc...” Khóe môi anh cũng cong lên, hiếm hoi nở một nụ cười, toàn bộ đáy mắt tràn ngập sùng nịnh “Ninh nhi, em phải nhớ rõ ràng, nhất định phải trở về. Có nghe không?” Bất giác trong vô thức, Cổ Liệt Hạo ngược lại cũng bắt cô cam đoan với mình.

“Em hiểu.” Cô nhanh chóng đáp ứng.

Giải quyết xong vấn đề lời hứa, Cổ Diệp Ninh liền cảm thấy áp lực cùng lo lắng giảm đi không ít. Cô biết anh trai không phải là người quá coi trọng chữ tín, nhưng lần này người mà anh thực hiện lời hứa là Cổ Diệp Ninh cô, là em gái ruột của anh. Cổ Liệt Hạo tuyệt đối sẽ không bao giờ phản bội lại những gì đã đồng ý và cam đoan với người thân của mình. Đây là nguyên tắc sống của anh.

“Anh, em còn yêu cầu nữa...”

“Còn có chuyện gì?” Đối với việc em gái liên tục yêu cầu, Cổ Liệt Hạo một chút cũng không chê phiền toái, kiên nhẫn mở miệng nhẹ nhàng hỏi ngược lại cô.

“... ừm, cái này có lẽ còn phải nhờ cả tiểu Hạ với anh ba giúp đỡ nữa...”

“Muốn nhờ Phi và Hạ? Không cần lo lắng. Chỉ cần là yêu cầu của em, chúng nó nhất định không thêm nghĩ mà đồng ý ngay lập tức.” Nghe được ra bối rối và rụt rè trong tiếng của cô, có chút cảm thấy buồn cười, nhìn không được mở miệng trêu chọc.

Dù rằng đa phần anh đều đồng ý đáp ứng với mong muốn và yêu cầu của cô nhưng Cổ Liệt Hạo dù sao vẫn là gia chủ của Cổ gia, anh vẫn phải tinh táo suy xét phân tích lợi ích thiệt hại rõ ràng. Còn hai đứa em trai của anh, có thể nói... dung túng cô tới trình độ mù quáng không phân biệt được nữa rồi. Nếu Cổ Diệp Ninh nói mặt trời không phải mọc đằng đông mà là mọc ở đằng tây, anh cam đoan Cổ Diệp Phi cùng Cổ Phong Hạ lập tức gật đầu nói phải không cần suy nghĩ.

“Anh, hiện tại anh đang quản lý Cổ thị?”

“Ừ. Làm sao vậy?” Chuyện Cố Liệt Hạo quản lý Cố thị tập đoàn không phải bí mật, cho nên Cố Diệp Ninh biết không có gì là lạ. Chỉ là anh không biết cô tại sao đột nhiên lại hỏi như vậy?! Chẳng lẽ việc cô nhờ anh có liên quan tới Cố thị?!

“Trong hai ngày tới, anh hãy dùng toàn bộ tiền của Cố thị bí mật mua lượng lớn bao gồm hàng hóa, lương thực, thực phẩm, nước uống, xăng dầu. Có thể gom được bao nhiêu liền cố gắng gom bấy nhiêu. Càng nhiều càng tốt!”

“Dùng toàn bộ tiền của Cố thị? Ninh nhi, em đang tính toán cái gì vậy? Đây không phải là việc có thể đem ra đùa được đâu!” Cố Liệt Hạo nghe xong lời của cô lập tức sùng sốt, thấp giọng nói.

Mua một lượng lớn hàng hóa, lương thực, thực phẩm, nước uống? Sử dụng hết tiền của Cố thị? Đây không phải việc nói băng quảng vài câu là có thể đồng ý. Cố Diệp Ninh ít nhất phải cho anh một lý do thuyết phục. Cố Liệt Hạo mặc dù không phải thánh nhân, cũng không phải một người tốt tính, nhưng anh cũng biết tới hai chữ trách nhiệm.

Trước nói tới Cố thị là sản nghiệp chính tay ông ngoại giao cho anh, là nỗ lực cả đời của mẹ. Anh phải có trách nhiệm phát triển và bảo vệ nó. Sau thì tính tới bên trong Cố thị có rất nhiều nhân viên. Họ đang công tác và làm việc để nuôi sống gia đình. Nếu Cố thị có xảy ra việc gì thì bảo anh phải ăn nói sao với ông ngoại, với người mẹ đã khuất cùng hàng nghìn nhân viên?!

“Em không đùa. Anh, nghe em nói tiếp đã...” Cố Diệp Ninh cũng không vì phản ứng của Cố Liệt Hạo mà chạnh lòng, thanh âm trong trẻo của cô vẫn tiếp tục đều đều vang lên “Em còn biết anh ba... Phi Phi có quan hệ mật thiết với thế giới ngầm...”

“Ninh nhi, việc này là ai nói cho em?”

Mới nghe tới đây, Cố Liệt Hạo cau chặt lông mày, ngữ điệu nghiêm khắc vang lên cắt ngang lời của cô. Chuyện Cố Diệp Phi cùng bang Hắc Dực là thế lực Cố gia phi thường coi trọng, tựa như là át chủ bài cho nên được anh giấu rất kỹ. Ngoại trừ mấy vị trưởng bối của Cố gia, anh, Cố Phong Hạ cùng với cả lão quân gia ra thì chỉ có vài nhân vật trùm sò ở trong thế giới ngầm mới biết được một chút tin tức mà thôi. Cố Diệp Ninh như thế nào lại biết được?!

“Chuyện này không quan trọng. Anh, đừng cắt ngang lời em nữa. Nghe em nói hết, đã không còn bao nhiêu thời gian nữa. Anh bảo Phi Phi lập tức trong đêm nay và sáng mai cố gắng thu mua được càng nhiều vũ khí càng tốt. Vũ khí bất kể nóng hay lạnh đều phải mua, miễn là có lực sát thương và khả năng chiến đấu tốt. Còn nữa, mua nhiều xe Jeep và Hummer vào, gia cố điều chỉnh thêm kính chống đạn và khả năng chịu lực...”

“...”

“Còn tiểu Hạ, nói cho nó chuẩn bị nhiều đồ thí nghiệm cùng bông băng, thuốc chữa các loại, các dụng cụ chuyên dụng cho leo núi và dã ngoại. Ở biệt thự của chúng ta gắn thêm máy phát điện, thiết bị chữa và lọc nước sạch cùng kính thu năng lượng mặt trời. Anh có thể thông qua ông ngoại và cậu đề nhờ mua nhiều những đồ bảo hộ thân thể của bộ đội đặc chủng...”

“...”

“Ninh nhi, em muốn chuẩn bị những cái này làm gì?”

Nghe cô thao thao bất tuyệt cuối cùng cũng dừng lại, Cố Liệt Hạo chỉ cảm thấy đầu óc hoa hết cả lên. Anh đưa tay lên xoa xoa thái dương, vô cùng bất đắc dĩ đối với em gái của mình. Còn có cái gì ‘không còn bao nhiêu thời gian nữa’? Rốt cục là sắp sửa có chuyện gì xảy ra?! Càng lúc anh càng có một cảm giác rất xấu làm lòng anh bất an không yên.

Cố Diệp Ninh ở bên kia đầu dây không trả lời mà chỉ im lặng trước câu hỏi của anh. Cô không thể nói rằng tất cả những thứ vừa rồi là để chuẩn bị cho Cố gia khi mặt thế tới được. Cô cũng không thể đối với Cố Liệt Hạo bảo rằng chỉ hai ngày nữa tiền chẳng khác nào mớ giấy lộn không đáng giá ném ra đường cũng không ai thèm nhặt cho nên tranh thủ trước khi nó còn giá trị thì tận dụng bằng sạch đi được.

“Anh hai, tất cả những thứ này đều có tác dụng quan trọng với Cố gia!” Mãi một hồi sau, cô mới đáp lại bằng một câu mơ mơ hồ hồ.

“Haiz ~ Ninh nhi, anh có thể cho em tất cả, nhưng em phải hiểu huy động nhiều như vậy không chỉ làm cho Cố gia bị người khác chú mục nghi kỵ, mà còn làm cho Cố thị phá sản, làm cho Phi gặp nguy hiểm...” Anh cố gắng dùng giọng điệu nhẹ nhàng khuyên giải cho cô.

“Em biết anh đối với yêu cầu của em rất khó để đồng ý. Em cũng biết anh cần một lý do chính đáng và đủ thuyết phục. Em cũng chỉ có thể trả lời anh rằng...” Hít một hơi, Cố Diệp Ninh mang theo giọng điệu kiên quyết “Hiện tại em không thể nói cho anh biết được vì sao em lại muốn anh thu thập nhiều vật tư như vậy. Em xin lỗi. Nhưng anh à, tin tưởng em! Em vĩnh viễn không bao giờ làm hại tới người Cố gia!”

Trong phút chốc, Cố Liệt Hạo cảm thấy hình như em gái của anh... đã thay đổi rồi, cũng đã trưởng thành hơn không ít. Ngày nhỏ em gái chính là đặt đâu nghe vậy giờ đã có chính kiến riêng của bản thân, cũng rất kiên quyết và kiên trì. Sự thay đổi này làm cho Cố Liệt Hạo trong lòng nửa vui mừng lại nửa chưa xót.

Ninh nhi... em rốt cục bắt anh phải làm sao mới phải đây?

.

“Anh đã đồng ý với Ninh nhi chưa?” Nghe xong anh trai kể lại giản lược nội dung cuộc nói chuyện, sắc mặt của Cố Diệp Phi âm trầm vô cùng. Y nhíp nhíp ngón tay xuống ghế sofa mềm mại, hàng lông mày nhíu chặt lại như liền thành một đường.

“Chưa. Anh nói sáng mai sẽ cho em ấy một câu trả lời.” Đáng nhẽ anh nên từ chối luôn, nhưng nghe Cố Diệp Ninh nói tin tưởng cô, anh lại nịn không được mà chần chừ. Làm cho một người như anh có thể sinh ra suy nghĩ phân vân trước một quyết định vạn phần vô lý lại không thu được chút lợi ích nào... quả nhiên cô em gái Diệp Ninh là khắc tinh của anh mà.

“Trời ạ, Ninh nhi làm sao biết được em có dính líu tới hắc đạo?”

Cố Diệp Phi đột nhiên kêu to một tiếng, sau đó đưa tay lên vò tung mái tóc đen mượt của mình, biến nó thành một cái ổ gà không hơn không kém. Y cúi mặt xuống, cả khuôn mặt yêu nghiệt nhăn nhó đau khổ, nào còn đâu khí chất sắc bén nguy hiểm ban này.

“A a a... Ninh nhi sẽ không vì em có là bang chủ của Hắc Dực mà chán ghét em chứ? Ninh nhi từng nói rất ghét người xấu xa mà...” Sau màn vò tóc, giờ tới màn lắc đầu, Cố Diệp Phi rên rỉ như muốn khóc “Kì thực ra em cũng không phải người xấu đâu. Em chỉ là thỉnh thoảng buồn lậu vài lỗ hàng, thỉnh thoảng mở vài cuộc đấu giá mua bán vũ khí ngầm, thỉnh thoảng giết vài người...”

“...” Cố Liệt Hạo nhìn em trai đang phát điên trước mắt cùng một đồng ‘thỉnh thoảng’ của y, cổ họng nghẹn lại không nói nên lời. Hóa ra thằng nhãi bày ra bộ mặt âm trầm là vì lo lắng việc này sao?!

“Anh hai, em không muốn bị Ninh nhi ghét đâu!!! Em rõ ràng không phải người xấu xa phải không? Phải không? Phải không anh?” Ngẩng lên nhìn anh trai, Cố Diệp Phi hai mắt tràn ngập chờ đợi.

“...Ồ.” Tên nhóc nham hiểm Cố Diệp Phi mà là người tốt? Nếu thế chắc chẳng có ai là người xấu mất rồi! Anh thực muốn phán bác như vậy, nhưng là một người anh trai tốt, Cố Liệt Hạo không nỡ đã kích em trai, chỉ có thể miễn cưỡng ờ một tiếng ứng thanh.

“Tốt quá...” Người nào đó không biết tâm tình của anh trai nhà mình, vỗ vỗ ngực thờ phào.

“Tóm lại, Phi, em nghĩ việc này thế nào? Có nên đồng ý với Ninh nhi?” Khóe miệng hơi co rút một cái đối biểu hiện của Cố Diệp Phi, Cố Liệt Hạo hít một hơi điều chỉnh lại sắc mặt. Anh tựa người lên phần dựa của sofa, ngửa đầu lên nhìn trần nhà thạch cao được đèn lồng sáng rực chiếu rọi thờ ơ mở miệng hỏi nhưng rõ ràng tâm tình lại có chút không yên.

“Em biết Ninh nhi yêu cầu thực sự vô lý...” Y chấp hai tay trước ngực, tùy ý cười cười, thanh âm dung tụng yêu thương không chút che giấu cùng kiên định khó tả “Nhưng mà, em chấp nhận.”

“Phi...” Quả nhiên là đồng ý rồi, Cố Liệt Hạo không khỏi cảm khái.

“Hơn nữa, anh hai, anh biết mà. Chỉ cần là Ninh nhi yêu cầu, dù yêu cầu đó như thế nào thì em cũng sẽ đáp ứng.” Y lấy tay đưa lên lồng ngực, cảm nhận được từng nhịp đập của trái tim mình, nhẹ giọng thủ thỉ “Mặc kệ Ninh nhi có thay đổi như thế nào em cũng không quan tâm. Ninh nhi mãi mãi là em gái của em, em tin em ấy.” Có lẽ là vì song sinh, cho nên Cố Diệp Phi đối với Cố Diệp Ninh vĩnh viễn tin tưởng thân cận và thấu hiểu hơn bất kì ai.

“Thôi được rồi. Tuy rằng chuyện này quá phi lý nhưng anh cũng sẽ nghe lời Ninh nhi.”

Cố Diệp Phi đã nói như vậy, anh còn có thể nói gì được nữa. Vội lại, Cố Liệt Hạo quả thực bị hai từ ‘tin tưởng’ của Cố Diệp Ninh tác động. Tâm vốn đã mềm nhũn rồi, chẳng qua là vẫn cố giả vờ để xem biểu hiện và quyết định của em trai thế nào mà thôi.

“...” Nhìn bộ dáng bất đắc dĩ của anh, Cố Diệp Phi bĩu môi, rõ lắm bộ ~

“Vậy để anh gọi điện nói chuyện Hạ để xem nó có đồng ý không?” Cố Phong Hạ vì đang tiến hành nghiên cứu nên hai hôm nay đều ở lại phòng thí nghiệm của trường qua đêm không về nhà. Muốn nói chuyện chỉ đành phải quấy nhiễu cậu em út một chút mà thôi.

“Anh cứ trực tiếp nói ra những việc nó phải làm là được rồi. Thằng nhóc đó sẽ từ chối yêu cầu Ninh nhi sao?” Mở miệng mĩa mai vài câu, Cố Diệp Phi khoanh tay trước ngực cười nhạo.

“... Cũng đúng...” Cố gia này kì thực đều là một đám cuồng luyện muội muội cùng tỷ tỷ mà.

“Vậy em đi trước một chút. Dù sao đồ chuẩn bị cùng công việc cũng rất nhiều, thời gian lại gấp rút phải xong trong vòng hai ngày. Em cần phải dùng chút thủ đoạn tranh cướp đồng thời chinh đồn lại đám thù hạ mới được. Ninh nhi đã yêu cầu, em không thể làm qua loa được.” Cố Diệp Phi không tính toán lên phòng đi ngủ nữa mà móc chìa khóa ô tô từ túi quần ra, nhướn mày tính rồi đi.

“Lái xe cẩn thận” Phất phất tay coi như chào y.

Cho tới khi Cố Diệp Phi khuất bóng sau cánh cửa, Cố Liệt Hạo thần sắc lạnh băng cũng đứng dậy khỏi ghế sofa. Hơi hạ mi mắt xuống, dưới hàng lông mi cong dài của anh, hai mắt sâu thẳm lóe lên một tia sáng sắc bén. Anh cũng cần phải gấp rút chuẩn bị...

Ninh nhi, anh hai cũng tin tưởng em... em gái của anh...

Chương 3: Không Gian Dự Trữ

Sau khi gọi điện cho Cố Liệt Hạo xong, Cố Diệp Ninh mới có thể an tâm làm việc của mình. Mặc dù biết yêu cầu của mình là vô lý nhưng cô biết vì ba chữ ‘tín tưởng em’ kia chắc chắn có thể ép được anh hai đồng ý. Hơn nữa đã là chuyện liên quan tới cô, Cố Liệt Hạo chắc chắn sẽ phải nói qua với Cố Diệp Phi. Mà ông anh ba nhà cô thì tuyệt đối không bao giờ trái ý của cô hết. Chỉ cần cô muốn, y có thể làm tất cả để đáp ứng hoàn thành. Cho nên chắc chắn y sẽ giúp cô đã động thêm vào tâm tư của anh hai.

Lợi dụng lòng yêu thương của Cố Liệt Hạo và Cố Diệp Phi thế này tuy rằng có hơi vô sỉ tuy nhiên Cố Diệp Ninh một chút áy náy cũng không có. Đã nói rồi mà, chỉ cần có thể bảo toàn được mạng sống của ba người Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ thì thủ đoạn gì cô cũng có thể làm.

Cố Diệp Ninh dứt điện thoại di động vào túi sau đó quay người đi ra khỏi phòng ngủ. Từ phòng ngủ của cô rẽ sang trái liền tới phòng bếp. Vốn cô có tính sạch sẽ cho nên lúc nào dụng cụ trong nhà bếp cũng sạch sẽ và gọn gàng. Chỉ cần nhìn qua cũng có thể biết được các vật dụng đặt ở đâu, khi cần sử dụng thì vô cùng tiện lợi.

Đôi mắt phượng khê đảo một vòng, không nhanh không chậm đi tới kệ đựng dao, Cố Diệp Ninh rút từ trong đó ra một con dao hoa quả. Lưỡi dao dưới ánh đèn phản ra tia sáng sắc bén.

Không chút lưỡng lự dùng dao rạch ở đầu ngón tay trái trơn mịn của mình một đường, máu từ vết thương lập tức trào ra. Có chút dùng lực nên vết cắt hơi sâu tuy nhiên Cố Diệp Ninh một cái nhử máu cũng không có. Từ đầu tới cuối, khuôn mặt xinh đẹp giữ nguyên vẻ lạnh nhạt, tựa như vết thương kia, máu kia... không phải xuất hiện trên người mình.

Tách, tách... cô gọt ngón tay bị thương lên giữa không trung, sau đó lại chia ra ngón tay đeo nhẫn của mình ở bên tay phải, để cho máu đỏ từng giọt từng giọt nhỏ lên viên đá mặt nhẫn. Viên đá vốn có màu xanh biếc xinh đẹp như nước biển ngay lúc chạm vào máu lại giống như một vật sống không ngừng hấp thụ. Màu xanh dần dần nhiễm thêm màu đỏ, tỏa ra ánh sáng tím chói mắt vô cùng quý dị.

“... ư...”

Cố Diệp Ninh chỉ có thể cảm nhận trong nháy mắt, một cơn đau buốt từ đầu ngón tay đeo nhẫn của mình chạy dọc về phía não bộ. Toàn bộ cơ thể giống như bị ngàn vạn mũi kim châm vào khiến cho chiếc áo ngủ của cô nhanh chóng bị thấm ướt mồ hôi lạnh. Hai mắt nhắm nghiền, đầu hơi gục xuống, cô cắn chặt môi dưới nhẫn nại kiềm chế không kêu lên.

Run rẩy tựa người vào bồn rửa bát để không cho mình gục xuống, mãi phải tới gần 5 phút sau Cố Diệp Ninh mới thấy cơn đau kia dần tan đi. Chỉ là 5 phút ngắn ngủi nhưng bị người cơn đau kia tra tấn liên tục cảm thấy thời gian giống như kéo dài ra gấp cả chục lần.

Cho tới khi lấy lại được tinh thần, ngay lúc mở mắt ra cô liền thấy ngón tay vốn đang chảy ròng ròng máu của cô cũng dùng tốc độ cực nhanh mà khép miệng vết thương. Nếu như không phải vẫn còn máu đỏ đang dần đông lại dính bên trên làn da trắng nõn và kệ bếp, cô còn tưởng rằng lúc này mình cầm dao tự cắt một đường trên đầu ngón tay chỉ là bản thân nằm mộng.

Đối với việc vết thương tự lành một cách nhanh như vậy, Cố Diệp Ninh cũng vô cùng kinh ngạc. Nhưng mà còn chưa kịp mở miệng cảm thán vài câu thì cô phát hiện ngón tay mình trơn tru. Chiếc nhẫn hoàn toàn biến mất không chút vết tích, tựa như bốc hơi vậy.

“Sao lại có thể như vậy được chứ?” Hàng lông mày lập tức cau chặt lại, tâm tình lập tức trầm xuống.

Kì thực hành động cắt tay mình của Cố Diệp Ninh hoàn toàn không phải đột nhiên nổi điên mà làm ra. Hết thảy đều là vì cô có mục đích riêng của mình. Chiếc nhẫn mà anh hai tặng cô tặng sinh nhật là một chiếc nhẫn mang sức mạnh bí ẩn nghịch thiên, là con át chủ bài của cô. Ẩn chứa trong viên đá ở mặt nhẫn có chứa một không gian dự trữ đồ đạc. Bí mật này là ở kiếp trước cô phát hiện ra. Đó là lý do vì sao ban này không thấy chiếc nhẫn làm cho cô không khỏi có chút hoang mang.

Ở kiếp trước, vào lúc thân thể của cô vì bị đồng bạn phản bội tính kế mà tổn thương tới cực hạn, năng lực chiến đấu cũng vì thế mà không còn, Cố Diệp Ninh rơi vào khổ sở đói khát tới khôn cùng. Cô không còn cách nào khác, đành phải sửa soạn xem trong balo của mình có còn đồ vật gì đáng giá một chút để xin đổi thức ăn hay không. Dù sao cô cũng cách thủ đồ không quá xa, chỉ cần kiên cường một chút cô tin mình có thể tới được mục tiêu.

Không ngờ ông trời vẫn chiếu cô, khiến cho cô tìm thấy được chiếc nhẫn bản thân đã bỏ quên từ lâu này. Cố Diệp Ninh cũng không biết vì sao chiếc nhẫn lại ở trong balo của mình, có lẽ là tại thời điểm vội vã chạy trốn cô đã tiện tay gom vào. Máu từ vết thương trên tay của cô nhỏ xuống mặt viên đá xanh biếc khiến cho viên đá tỏa ra quang mang sáng rực, thành công kích hoạt nhận chủ. Sau đó cô phát hiện ra bí mật của chiếc nhẫn.

Tại thời kì mặt thế, người có không gian dự trữ không thể nghi ngờ chính là một bảo bối được các căn cứ cùng các đội ngũ chiến đấu săn lùng. Cố Diệp Ninh cũng nhờ may mắn tìm ra được bí mật của chiếc nhẫn mà có được không gian dự trữ. Sau đó cô cũng không cần phải vật vã cầu cạnh đi xin đổi thức ăn nữa, dù không còn năng lực chiến đấu nhưng vẫn được một đội ngũ thu nhận an toàn tới được thủ đồ.

Vốn tưởng tới được thủ đồ rồi, gặp được cha mình rồi thì cô có thể được sống an ổn. Không ngờ người mà mình vẫn gọi là cha kia lại là một kẻ lãnh huyết tới cùng cực. Ông ta thấy cô thân thể đã bị tàn phá, sức khỏe suy sụp không còn chút gì để ông ta lợi dụng nữa cho nên dùng bạo lực đuổi cô đi.

Mặt khác khi ông ta biết được chuyện chiếc nhẫn của cô thì lại dung túng để cho em gái của cô cướp đi chiếc nhẫn, thứ duy nhất mà cô có thể dựa vào để sinh tồn, ép cô vào chỗ chết.

Khi sống lại một lần nữa, sau khi gọi điện cho Cố Liệt Hạo xong việc tiếp theo Cố Diệp Ninh làm chính là tìm chiếc nhẫn. Có chiếc nhẫn, cô không gian dự trữ, hành trình của cô tới thủ đô sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Nhưng mà cô không ngờ lại xảy ra dị biến. Chiếc nhẫn cứ như vậy mà biến mất sao?!

“Cái này... là sao?” Tuy nhiên không để cô buồn bực lâu, ngay sau đó Cố Diệp Ninh phát hiện ra cổ tay của mình xuất hiện dị trạng.

Ở chỗ cổ tay của cô vốn trắng trợn không có gì lúc này lại xuất hiện một viên đá lớn bằng một nửa móng tay. Viên đá màu xanh biếc xanh đẹp giống như được khảm sâu vào da thịt của cô. Mặc dù hình dáng và kích thước thay đổi, nhưng Cố Diệp Ninh vẫn rất dễ dàng nhận ra được... đây không phải là viên đá được đính ở trên mặt nhẫn của cô đó sao?!

Trong lúc cô còn xoắn xuýt đột nhiên viên đá phát ra ánh sáng mãnh liệt, tỏa ra khắp bốn phía. Ánh sáng màu xanh nhanh chóng ngưng tụ lại thành một hình khối lơ lửng giữa không trung.

“Một chiếc hộp?!”

Ánh sáng dần dần tán đi, cô theo bản năng vươn tay đỡ lấy chiếc hộp. Ôm chiếc hộp gỗ trong tay, cô cảm thấy cũng không nặng lắm, ánh mắt tỉ mỉ quan sát. Chiếc hộp này có hình vuông, dài rộng khoảng hơn 30 centimet, được làm bằng gỗ rất rắn chắc. Sự xuất hiện của chiếc hộp này làm Cố Diệp Ninh giật mình không thôi. Cô nhớ rõ rằng kiếp trước chiếc hộp này rõ ràng không hề xuất hiện.

Đề nén những nghi hoặc còn sót lại trong lòng xuống, cô đưa tay mở nắp chiếc hộp ra, ánh mắt mang theo vài phần chờ mong. Không rõ vì sao cô có cảm giác những thứ trong chiếc hộp này sẽ giúp ích cho cô rất nhiều. Nhìn bên trong chiếc hộp chỉ có một hòn đá màu đen to cỡ nắm tay, một bình đựng nước phong cách cổ xưa cùng với cuốn sổ mỏng.

Không vội vàng đụng tới hòn đá đen cùng bình nước kia, cô mở cuốn sổ ra đọc trước. Ngón tay thanh mảnh lật nhanh từng trang từng trang, cuốn sổ cũng chỉ có chưa tới mười trang rất nhanh được cô đọc xong. Khép lại trang cuối cùng, Cố Diệp Ninh thở ra một hơi.

Hóa ra là như vậy sao...?

Trong cuốn sổ gần như đã giải thích hầu hết những thắc mắc cùng nghi hoặc của cô. Thì ra viên đá xanh ở trên mặt nhẫn vốn là một viên đá mang linh khí cách đây rất lâu được một vị cao tăng là tổ tiên của Cố gia gia tộc dùng pháp lực để cải tạo. Vị cao tăng tiên đoán được trong tương lai có một thiên kiếp giáng xuống khiến cho hậu nhân của mình gặp họa diệt môn, cho nên ông tạo ra không gian dự trữ này để hi vọng ít nhất có thể cứu được một người mang huyết mạch của Cố gia.

Theo căn dặn của vị cao tăng, người của Cố gia đem viên đá truyền từ đời này sang đời khác, do tộc trưởng gia tộc mỗi đời nắm giữ. Nhưng thời gian qua đi, khiến cho bí mật của viên đá bị phai mờ cũng không còn ai nhớ tới lời tiên tri kia. Cho tới hiện tại, viên đá chỉ còn mang tính chất vật gia truyền bảo hộ tượng trưng chứ không ai biết ý nghĩa ban đầu của nó là gì.

Năm Cố Diệp Ninh 15 tuổi, Cố Liệt Hạo lúc đó mới 19 nhưng đã đủ tư cách để nhận chức tộc trưởng gia tộc. Khi ấy anh đang vô cùng đau đầu không biết nên tặng sinh nhật em gái quà gì thì chợt nhớ ra viên đá gia truyền nghe nói là viên đá mang tới bình an. Ngay lập tức Cố Liệt Hạo không thêm để ý quan tâm quy tắc ‘chỉ truyền cho tộc trưởng’ gì đó của gia tộc, quyết định đem viên đá này làm thành mặt nhẫn để tặng cô. Cho nên hiện tại cô mới có thể sở hữu không gian dự trữ thần kỳ như thế này.

Kiếp trước chiếc hộp không xuất hiện là bởi vì thân thể của cô đã bị tàn phá quá nặng, tinh thần của cô cũng cạn kiệt tới đáy không đủ khả năng phóng thích chiếc hộp. Mà kiếp này lúc cô nhỏ máu để làm cho viên đá nhận chủ thì toàn thân lạnh lẽo khỏe mạnh cho nên chiếc hộp mới xuất hiện. Đồng thời vì tinh thần rất tốt cho nên mới có dung hòa viên đá kia nhập vào cơ thể.

Vốn có cảnh báo từ kiếp trước, Cố Diệp Ninh không khỏi lo lắng lỡ mình làm rơi hoặc ai đó cướp mất chiếc nhẫn của mình thì phải làm sao. Nhưng giờ cô yên tâm rồi. Nhìn viên đá ở cổ tay đã trở thành máu thịt của mình, cô trong mắt lóe lên một tia sắc bén. Thực muốn coi ai có khả năng cướp đi không gian dự trữ này của Cố Diệp Ninh có!

Nghĩ tới những gì mình đọc trong cuốn sổ kia, Cố Diệp Ninh cúi đầu hé ra cười khổ. Thiên kiếp giáng xuống hẳn là mặt thể đi. Còn họa diệt môn... kiếp trước lúc cô tới được thủ đô, khi ấy cô là người cuối cùng mang dòng máu Cố gia. Nhưng sau đó cô cũng chết. Xem ra vị cao tăng tổ tiên của cô thực sự đã tiên đoán đúng rồi.

May mắn là cô đã sống lại, hiện tại cô đã có khả năng thay đổi mọi chuyện bằng không Cố gia diệt môn quả thực quá oan ức. Lần này cô sẽ không phụ hi vọng của vị cao tăng tổ tiên kia, sẽ không để cho bất cứ ai trong Cố gia phải chết nữa!

.

.

.

Cố Diệp Ninh thu thập qua loa phòng bếp một phen rồi mang theo chiếc hộp gỗ kia trở về trong phòng ngủ của mình. Không gian dự trữ đã có, tiếp theo đương nhiên là phải tích lương thực và vật phẩm. Nếu có thể Cố Diệp Ninh đương nhiên cũng muốn từ từ thu thập từng chút một. Nhưng đáng tiếc, hiện tại cô đã không còn bao nhiêu thời gian.

Thay quần áo ngủ trên người mình bằng một bộ thể thao rộng rãi thoải mái, Cố Diệp Ninh mang theo thẻ quẹt tiền cùng ví tiền và điện thoại di động của mình rời khỏi căn hộ. Cô tính toán một chút sau đó bắt taxi đi tới trung tâm thương mại.

Mục đích cô chọn trung tâm thương mại là bởi vì trung tâm thương mại ở thành phố D mở cửa tới 12 giờ mới đóng. Hơn nữa vì trung tâm thương mại nằm ở chính giữa khu mua sắm cho nên quanh đó cũng có rất nhiều các quầy hàng shopping. Tại đó cô có thể mua được bất cứ vật dụng nào mình cần với số lượng lớn, bớt được rất nhiều phiền phức cũng như tiết kiệm không ít thời gian của bản thân.

Căn hộ mà cô đang sống nằm trong khu chung cư bình dân ở cách trường học cùng khu mua sắm của thành phố D không quá xa, cho nên rất nhanh taxi liền chở cô tới trước tòa nhà trung tâm thương mại. Cố Diệp Ninh trả tiền sau đó nhanh chóng bắt đầu mua sắm điên cuồng của mình.

Một năm nay ở thành phố D, cô đều là dùng tiền làm thêm của mình để trả tiền nhà và trang trải học phí cùng phí sinh hoạt vì vậy cô vốn không dư dả bao nhiêu. Thế nhưng hiện tại đã làm hòa với anh hai, cô còn ngại gì mà không dùng thẻ quẹt tiền mà Cố gia cấp cho.

Cô biết chắc là mặc dù cô bỏ nhà đi như vậy nhưng Cố Liệt Hạo mỗi tháng vẫn gửi tiền đều đặn vào tài khoản cho cô. Cho nên cô vung tiền mua đồ một chút cũng không e ngại. Hơn nữa không gian dự trữ của cô là vô hạn, cho nên cô không cần lo lắng việc mua quá nhiều mà không đủ chỗ để chứa.

Cố Diệp Ninh trước hết ở trong siêu thị của trung tâm thương mại gần như cần quét sạch đồ đông lạnh, đồ hộp, mì tôm, bánh kẹo, đồ uống, gia vị... các loại. Thậm chí cả bát đĩa, xoong nồi, ly chén, khăn mặt, khăn tắm, chăn gối... cũng không buông tha. Tới khi cô đi ra quầy thanh toán cũng phải đẩy theo ít nhất cả chục xe đựng hàng. Trước cái nhìn quái dị của toàn bộ nhân viên siêu thị cùng với khách mua hàng, chìa ra thẻ quẹt tiền của mình.

Kế tiếp cô đi lòng vòng quanh trung tâm thương mại, cũng mua thêm được không ít vật dụng. Ví dụ như quần áo, giày dép, balo du lịch, bếp ga du lịch, dây thừng, bật lửa, đèn pin, ống nhôm, thuốc men, băng bông... cho tới khi trong thẻ gần như cạn tiền cô mới chịu thôi.

Vì đồ mua quá nhiều phải dùng xe tải chở cho nên Cố Diệp Ninh quyết định ghi địa chỉ căn hộ của mình, nhờ nhân viên của trung tâm thương mại chở đồ về hộ.

Rời khỏi trung tâm thương mại, Cố Diệp Ninh chưa muốn về ngay mà loanh quanh đi dạo khu mua sắm. Dù sao cũng chuẩn bị xong những thứ cần thiết hết rồi, cô cũng không còn áp lực nữa. Bây giờ việc duy nhất có thể làm chỉ là... chờ đợi mặt thể tới.

Nhìn những cửa hiệu đèn trang trí nhấp nháy rực rỡ cùng người qua đường đang vui vẻ đi lại, trong mắt cô xoẹt qua một tia ảm đạm. Rất nhanh thôi, nơi phồn hoa rực rỡ này sẽ trở thành thành phố chết. Con người dẫy dụa trong mặt thể không còn biết tới bình yên, mỗi ngày đều phải đối mặt với tang thương và một mối.

“Có lẽ... đi dạo một chút, tận hưởng những phút giây thong thả cuối cùng cũng không tệ...” Cố Diệp Ninh trong phút chốc cảm thấy... có chút tiếc nuối. Cô thì thầm tự nói với bản thân.

“A!!! Tiểu Ninh!!!”

Cố Diệp Ninh dừng chân trước một quán đồ ăn khuya ven đường, đang muốn mua một cái bánh mì kẹp thịt thì đột nhiên có hai bóng người xuất hiện trong tầm mắt. Cô vốn cũng không quá để ý, không ngờ một trong số hai người đó nhìn thấy cô liền hét hoảng kêu lên, vẻ mặt e sợ giống như là chuột gặp phải mèo.

Tới lúc này, cô có muốn coi như không quen biết cũng không được, đành bắt đầu đi quay qua đánh giá hai người bọn họ. Trước mặt là một đôi nam nữ trẻ tuổi trông cũng khá quen mắt. Cố Diệp Ninh cố gắng lục lọi từ trong trí nhớ của mình, qua một hồi mới có thể nhớ ra được tên của hai người này.

“Triệu Thiên Nam. Khúc Miêu Miêu.”

Người vừa gọi cô khi nãy chính là Khúc Miêu Miêu. Lúc này Khúc Miêu Miêu đang tựa ở trong lòng một người thanh niên trẻ tuổi, kề sát tới mức kẻ mù cũng nhìn ra quan hệ của bọn họ thân mật ra sao. Hắn có khuôn mặt sáng sủa khôi ngô, phối với một Khúc Miêu Miêu tính tế nhỏ xinh như búp bê quả thực là một đôi nam thanh nữ tú đẹp đôi vừa ý. Người thanh niên này không ai khác là Triệu Thiên Nam.

Mà điều đáng nực cười ở đây chính là... Khúc Miêu Miêu là người bạn thân nhất của Cố Diệp Ninh cô ở thành phố D này. Còn Triệu Thiên Nam lại là bạn trai của cô.

Nói tới Cố Diệp Ninh và Khúc Miêu Miêu thì chỉ có thể tóm lại rằng: đây là một đôi bạn thân, cùng học một khoa của trường đại học, cùng rất được các bạn nam hâm mộ. Thế nhưng, rõ ràng hai người họ lại là hai kiểu con gái hoàn toàn khác nhau.

Cố Diệp Ninh là một cô gái xinh đẹp, điều này không thể nào phủ nhận được. Một mái tóc dài đen mượt như tơ, làn da trắng mịn như ngọc, đôi mắt phượng tinh tế, hàng mi cong vút như quạt, đôi môi không cần đánh son cũng cong mọng mang theo màu hồng nhạt dụ nhân. Toàn bộ mọi đường nét của Cố Diệp Ninh đều tinh xảo như được tì mi họa ra.

Cô rất đẹp, vẻ đẹp tới nổi bật. Bất cứ ai đi ngang qua cô đều không cách nào có thể bỏ qua, chỉ cần nhìn một lần liền không sao quên đi được. Hơn nữa Cố Diệp Ninh rất xuất sắc, không chỉ trong học tập mà là cả trong thể thao. Thành tích của cô luôn luôn đứng đầu trường. Thế nhưng chính vì quá hoàn mỹ như vậy nên thường những người thích cô chỉ dám đứng từ xa hâm mộ chứ không dám lại gần.

Trái ngược lại, Khúc Miêu Miêu có ngoại hình nhỏ bé xinh xắn, khuôn mặt thanh tú cho nên rất dễ khiến người ta sinh ra suy nghĩ muốn bảo bọc lại được hoan nghênh hơn rất nhiều. Bởi vậy cô ta cũng thường hay giả bộ đáng thương, yếu đuối để lấy lòng người khác. Nữ nhân như thế đặc biệt rất được đám

đàn ông con trai yêu thích, bởi vì cô ta khiến cho lòng hư vinh của bọn họ được thỏa mãn.

Triệu Thiên Nam vốn là đàn anh ở cùng Hội sinh viên với cô. Hắn có thể coi là ‘hoàng tử trong mơ’ được hâm mộ nhất trường đại học của Cố Diệp Ninh. Ban đầu cô với hắn chỉ là quan hệ đàn anh đàn em bình thường, thế nhưng sau đó hắn lại đối với cô tỏ tình theo đuổi bởi vì hắn có tự tin mình đủ khả năng xứng đôi với một người như Cố Diệp Ninh. Theo đuổi nửa năm cô mới đồng ý nhận lời hẹn hò với hắn.

Đương nhiên không phải vì Cố Diệp Ninh thích hay bị vẻ khôi ngô của Triệu Thiên Nam mê hoặc. Người khác có thể bị hắn thu hút bởi vẻ ngoài, nhưng rõ ràng là điều này không có tác dụng đối với một người vừa sinh ra đã được vây quanh toàn siêu mỹ nam như Cố Diệp Ninh. Mặc dù Triệu Thiên Nam không tồi, nhưng nếu mà để so sánh với ba người anh em của cô thì đúng quả thực là một trò cười. Cô đồng ý hẹn hò với hắn, chẳng qua là bị sự chân thành của hắn làm cho cảm động mà thôi.

Đáng tiếc là quen nhau chưa tới hai tháng, Triệu Thiên Nam lại không kiềm chế được mình trước những khiêu khích và quyến rũ của Khúc Miêu Miêu. . .

Vốn Cố Diệp Ninh chưa từng quan tâm về vấn đề hâm mộ hay được các bạn nam yêu thích này nọ bởi vì cô cảm thấy những việc đó không đáng để phí tâm để ý. Nhưng cô không ngờ là người bạn thân Khúc Miêu Miêu của mình lại không có suy nghĩ giống thế, cô ta ngoài mặt thân mật nhưng trong lòng vẫn luôn không cam tâm thua kém cô.

Cho nên, Khúc Miêu Miêu mới luôn tìm mọi cách để thu hút Triệu Thiên Nam. Bởi vì trong thâm tâm của Khúc Miêu Miêu, có thể đoạt được bạn trai của cô, cô ta mới có cảm giác mình chiến thắng.

“Tiểu Ninh, tớ và Nam. . không phải như cậu nghĩ đâu. . .” Khúc Miêu Miêu thấy được ánh mắt của cô lạnh nhạt của cô đang nhìn mình liền vội vã muốn giải thích. Thế nhưng từ đầu tới cuối cô ta cũng không buông bàn tay đang ôm chặt lấy cánh tay của Triệu Thiên Nam ra.

“Ồ ~” Cố Diệp Ninh nhướn mi, hồ hững phát ra một tiếng.

“Tiểu Ninh, sao em lại ở đây? Sao em không nói trước cho anh biết?” Sắc mặt của Triệu Thiên Nam từ lúc nhìn thấy Cố Diệp Ninh vẫn luôn tái nhợt, không biết nên phản ứng ra sao. Lúc này nghe thấy tiếng ồ của cô, trong lòng không khỏi chột dạ, mặc kệ ánh mắt bất mãn của Khúc Miêu Miêu, vội vàng rút tay mình tay ra khỏi tay của cô ta. Cố gắng nhếch môi nở một nụ cười cứng nhắc, hỏi cô.

“Chả lẽ giờ tôi đi dạo đêm cũng phải thông báo cho anh biết sao?”

“Cái này. . .” Triệu Thiên Nam cứng họng.

“Tiểu Ninh, cậu sao lại như thế. . .?” Khuôn mặt tinh tế nhỏ xinh như đóa hoa nhỏ của Khúc Miêu Miêu xụ xuống mang tới cho người ta một cảm giác thương tiếc, cô ta thấp giọng hơi trách móc Cố Diệp Ninh “Nam là bạn trai của cậu, cậu không nên dùng giọng điệu như vậy với anh ấy. . .”

“Hóa ra cô còn biết anh ta là bạn trai tôi cơ à, Khúc Miêu Miêu?” Dùng ánh mắt theo khinh thường nhìn Khúc Miêu Miêu, cô nhẹ giọng nói. Vốn Cố Diệp Ninh cao hơn Khúc Miêu Miêu nửa cái đầu, mà bản thân cô sinh ra đã luôn mang theo một khí chất cao quý hơn người, cho nên lúc này càng làm cho khí thế của cô áp đảo cô ta.

“Tiểu Ninh. . không phải. . mình, mình. . .” Khúc Miêu Miêu có chút giật mình không dám nhìn vào mắt của người đối diện, trông mắt ửng đỏ lên đáng thương vô cùng.

Cô ta vẫn luôn như thế, không chút thay đổi gì cả, Cố Diệp Ninh cười lạnh trong lòng nghĩ.

“Miêu Miêu, Miêu Miêu, em đừng khóc. . .” Triệu Thiên Nam thấy Khúc Miêu Miêu khóc lóc, trong lòng mềm nhũn một mảnh “Tiểu Ninh, em cũng không nên nặng lời với Miêu Miêu. . .”

“Tôi nặng lời với cô ta? Lúc nào? Sao tôi không nhớ? Không phải chỉ hỏi cô ta là còn nhớ rằng anh là bạn trai của tôi thôi sao?” Cô cười nhạt một tiếng, trong mắt không có một tia cảm xúc nào hỏi ngược lại “Triệu Thiên Nam, làm người thì phải biết liêm sỉ một chút. Hôm nay tôi không mắng chửi oán giận hai người các người là đã nể mặt nể mũi lắm rồi.”

“Tiểu Ninh. . .!!!” Cả Triệu Thiên Nam và Khúc Miêu Miêu không ngờ phản ứng của Cố Diệp Ninh lại lạnh lùng và sắc bén như vậy, không khỏi kêu lên một tiếng.

“Sau này gọi tôi là Cố Diệp Ninh, không cần gọi tiểu Ninh, chúng ta không quen thuộc tới như vậy.” Khoanh tay trước ngực, cô nhàn nhạt nói “Sau này tôi không có một người bạn trai tên Triệu Thiên Nam, cũng không dám nhận một cô bạn thân ‘tốt bụng’ như Khúc Miêu Miêu. Tạm biệt!”

Kiếp trước tới lúc mặt thế tới, cô còn cùng Triệu Thiên Nam và Khúc Miêu Miêu tin tưởng đồng hành chạy trốn khỏi thành phố D. Nhưng vừa mới tới ngoại ô thành phố D, vì balo đồ ăn của cô mà hai người bọn họ hợp lại tính kế bỏ rơi cô. Tới lúc ấy cô mới biết hóa ra Triệu Thiên Nam cùng Khúc Miêu Miêu từ lâu đã bí mật quan hệ với nhau ở sau lưng cô rồi. Quả thực là bị lừa tới đáng thương!

Dù sao cũng không có tình cảm đặc biệt với Triệu Thiên Nam, nên khi ấy ngoại trừ thất vọng ra thì cô cũng chẳng đau lòng gì đối với việc hắn ngoại tình. Chỉ là không khỏi bị tổn thương bởi vì bạn tốt Khúc Miêu Miêu mà thôi.

Tất nhiên, đây là cảm xúc của cô kiếp trước. Chứ hiện tại, đối với cô, Khúc Miêu Miêu hay là Triệu Thiên Nam cũng chỉ là kẻ xa lạ không đáng để cô bận tâm mà thôi.

Kiếp này không ngờ vì cô sống lại cho nên mọi thứ thay đổi, cô lại sớm như vậy tình cờ gặp được hai người bạn họ lên lút hẹn hò. Như vậy cũng tốt, vạch mặt nhau sớm, coi như cắt đứt quan hệ.

Triệu Thiên Nam và Khúc Miêu Miêu bỏ rơi cô xong thì sau đó cô cũng không còn gặp lại hai người bạn họ. Nhưng rõ ràng, sự phản bội của hai người bạn họ là lần bị phản bội đầu tiên của Cố Diệp Ninh, cũng là bắt đầu cho một chuỗi bi kịch bị phản bội của cô sau đó. Cho nên, sống lại lần nữa, cô tuyệt đối không muốn dính dáng gì tới hai người này. Mặt thể tôi, sinh tồn tự chịu.

Mặc kệ lúc này Triệu Thiên Nam cùng Khúc Miêu Miêu có tâm tình gì, suy nghĩ gì, cô cũng không rảnh để phụng bồi bọn họ tiếp tục diễn vở kịch tay ba nhặt thếch kia. Không để hai người kia nói thêm một câu giả dối nào khác, Cố Diệp Ninh phẩy tay, cứ thế sai bước mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Dị Năng

Cố Diệp Ninh do gặp phải hai người Khúc Miêu Miêu và Triệu Thiên Nam cho nên cũng không còn tâm tình đi dạo phố nữa. Khi trở về tới trước cửa chung cư thì xe chở đồ của trung tâm thương mại cũng vừa vận tới. Đồ cô mua rất nhiều, phải chờ hết ba xe tải. Mà căn hộ cô thuê lại nằm ở tận trên tầng ba. Mấy người nhân viên của trung tâm thương mại thấy cô là con gái chân yếu tay mềm vì vậy tỏ ý muốn giúp cô bê đồ lên. Mặc dù họ có lòng tốt thế nhưng Cố Diệp Ninh vẫn lắc đầu từ chối. Hiện tại đã gần 12 giờ đêm rồi, cô cũng không muốn đem bốn người đàn ông chả quen chả biết gì vào trong căn hộ của mình.

Cho mấy nhân viên kia thêm chút tiền coi như cảm ơn họ, sau đó chờ họ lên xe rồi đi, Cố Diệp Ninh mới quay đầu nhìn đồng hồ đã được đóng gói thành từng thùng, chất cao như núi phía sau mình. Kì thực đóng gói thành thùng thế này cũng tốt, miễn cho cô mất công phải thu từng chút từng chút một.

Đào mắt nhìn bốn phía xung quanh, lúc này mặc dù xung quanh chung cư vẫn còn một vài cửa hàng vẫn mở cửa nhưng không có bất kì ai chú ý về phía này. Hơn nữa vị trí cô đang đứng khuất dưới bóng một gốc cây lớn, kết hợp với bóng đêm lập tức trở thành một góc khuất che đi tầm mắt của người khác. Cố Diệp Ninh an tâm không cố kị nữa, vung tay một cái lập tức vốn hơn 300 thùng hàng lập tức biến mất sạch sẽ không tung tích.

Cách sử dụng của không gian dự trữ vốn không quá khó. Nếu muốn thu một đồ vật nào đó cô chỉ cần chạm tay lên đồ vật kia rồi niệm trong đầu chữ ‘Thu’, còn muốn lấy đồ vật nào ra thì trong đầu phải nghĩ tới đồ vật đó rồi thầm niệm ‘Lấy’ là được. Cố Diệp Ninh đã có kinh nghiệm từ kiếp trước, cho nên lúc này cô sử dụng vô cùng thành thạo.

Đưa tay phúi phúi mép áo, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm khẽ thở ra một tiếng. Cuối cùng cũng xong công việc chuẩn bị, thực là có chút mệt mỏi...

Bước vào trong chung cư, đi lên tầng, ở trước căn hộ của mình cô lấy chìa khóa mở cửa. Bước vào trong, theo thói quen vươn tay chạm vào ổ điện ở bên trái mở công tắc đèn lên, lập tức toàn bộ căn hộ sáng bừng. Cẩn thận khóa cửa cài chốt cẩn thận, cô hơi gom người xuống, đang muốn cởi giày thì đột nhiên một tiếng động khe khẽ từ phía trong phòng khách truyền tới làm cho cô hơi giật mình. Động tác lập tức đình chỉ, con ngươi đen lấy xinh đẹp lóe lên sự lạnh lẽo sắc bén, toàn thân căng cứng tỏa ra sát khí nguy hiểm.

Tự mình trải qua sinh tồn tàn khốc trong mặt thể khiến cho Cố Diệp Ninh sinh ra một loại trực giác nhạy cảm, luôn luôn ở trong trạng thái với cảnh giác cao độ. Thế nhưng vừa liếc mắt nhìn thấy ‘vật’ tới là cái gì, lập tức một tia nhu hòa hiện lên trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, khóe miệng không khỏi nhếch lên.

“Tiểu Nha ~”

Đáp lại câu gọi của Cố Diệp Ninh là một tiếng gầm bá đạo. Hai mắt sắc bén màu vàng kim tinh xảo hút hồn tràn ngập khí thế cường bách khiến cho bất cứ ai, bất cứ thứ gì đều phải e ngại. Thân thể cường tráng khỏe mạnh, bốn chi tràn ngập lực lượng. Trước sự theo dõi của cô, một con sói có bộ lông trắng muốt như tuyết mềm mại theo từng bước từng bước đi của nó mà rung động tiến tới gần.

“Tiểu Nha, người thế nào còn chưa ngủ?” Sói đối với loài người quả thực là loại động vật nguy hiểm lãnh huyết, nhưng Cố Diệp Ninh đối với con sói trắng trước mặt một chút không chút sợ hãi. Ngược lại, cô còn mở rộng đôi tay, đối với nó thân thiện hỏi giống như đang hỏi một người bạn chứ không phải một con vật.

“Grừ ~” Con sói trắng kia cũng không đối với cô tỏ ra đề phòng hay có ý định tấn công mà nhào tới, liên tục dùng cái đầu của mình cọ cọ vào người cô giống như làm nũng.

“Ngoan...” Ở trên đỉnh đầu của con sói, Cố Diệp Ninh thom nhẹ một cái, vòng tay ôm lấy cổ của nó. Sâu trong đáy mắt của cô hiện lên nồng đậm yêu thương và ân hận “Tiểu Nha... thực xin lỗi, thực xin lỗi...” Khép hờ mi mắt, cô khẽ thở dài, liên tục nói lời xin lỗi.

Tiểu Nha không phải là một con vật bình thường. Đối với Cố Diệp Ninh, nó không còn là một con thú nuôi nữa mà còn là một người bạn tri kỉ đáng tin tưởng. Nó rất thông minh, tính cách giác cũng vô cùng lớn, là một con sói cực kì cao ngạo. Ngoại trừ người của Cố gia ra thì tuyệt đối không hề dễ dàng

cho bất cứ ai tiếp cận. Đương nhiên, có thể tiếp xúc ôm hôn thân mật với nó thì chỉ có Cố Diệp Ninh mà thôi. Nếu dám làm điều gì nguy hiểm tới Cố Diệp Ninh thì nó nhất định sẽ xé xác đối phương trong chớp mắt.

Vì sao và từ lúc nào nó lại xuất hiện ở bên cạnh cô, kể cả người trong Cố gia cũng không ai biết rõ nữa. Chỉ biết rằng, ngay khi cô bắt đầu có nhận thức và trí nhớ thì tiểu Nha đã luôn ở bên cô, cùng cô lớn lên và trưởng thành. Mấy người Cố Liệt Hạo hoàn toàn không có ý kiến gì đối với việc nuôi tiểu Nha. Đừng nói là một con sói, chỉ cần Cố Diệp Ninh thích, có nuôi cả bầy khủng long cũng được. Hơn nữa tiểu Nha lại có thể bảo vệ cô, trung thành với cô tuyệt đối. Vệ sĩ đa di năng như thế, đâu phải dễ dàng kiếm được.

Cố Liệt Hạo từng nói với cô, tiểu Nha là loài sói mang huyết thống lang vương cao quý thuần khiết nhất, cho nên năng lực chiến đấu và công kích của nó quả thực vô cùng mạnh mẽ và đáng sợ. Mặc dù Tiểu Nha là được nuôi dưỡng và trưởng thành trong nhà nhưng nó không hề mất đi tính cách đặc điểm tràn ngập huyết tính của loài sói. Thậm chí nếu để nó đấu với những con sói sinh sống ở trong rừng rậm hoang dã, nó vẫn có thể dễ dàng quật hạ hết được.

Cách đây hơn một năm khi rời khỏi Cố gia, cô đương nhiên cũng đem tiểu Nha theo bên mình. Nhưng lúc ở thủ đô, có thể lực của Cố gia, Cố Diệp Ninh không ngại để người khác biết tới sự tồn tại của tiểu Nha. Tuy nhiên, tới thành phố D này, cô hiểu rằng việc nuôi một con sói không phải là một hành động dễ dàng được chấp nhận. Bởi vì mọi người đều sợ hãi sẽ bị tiểu Nha làm bị thương, bởi vì trong mắt của đa số mọi người thì loài sói vô cùng lãnh huyết và nguy hiểm. Cho dù cô có đảm bảo mình không chế và ra lệnh được cho tiểu Nha thì cũng sẽ không ai tin tưởng cô.

Người nhà họ Cố đối với cô yêu thương, chiều chuộng, dung túng vô điều kiện và có thể đáp ứng mọi yêu cầu mà cô mong muốn. Nhưng người ngoài thì sẽ không như vậy, sẽ không ai đối tốt với cô nếu như không chiếm được lợi ích nào đó. Cho nên cô vẫn luôn giấu kĩ tiểu Nha ở trong nhà, chỉ thỉnh thoảng vào đêm khuya không có ai mới thả cho nó ra ngoài một chút. Vì tiểu Nha, cô cự tuyệt không cho bất cứ ai tới nhà của mình, kể cả Khúc Miêu Miêu mang tiếng là bạn thân nhất.

“Ừ...” Tiểu Nha dường như cảm nhận được tâm tình cô không tốt, nghiêng nghiêng đầu liếm lên má của Cố Diệp Ninh tựa như muốn an ủi.

“Ta không sao. Đừng lo...”

Thu lại sự bi thương đau đớn trong mắt, Cố Diệp Ninh đối với tiểu Nha cười cười trấn an. Cô đứng dậy, phát tay với tiểu Nha, muốn nó đi theo mình. Vốn mang huyết thống của lang vương cao quý ngạo kiêu, thế nhưng tiểu Nha đối với cô một mực nhu thuận tới ngạc nhiên. Nó thấy hiệu lệnh của cô, lập tức cái đuôi ngoe nguẩy vung lắc, mừng rỡ đuôi theo cô đi về phía phòng ngủ.

Bình thường tiểu Nha đều nằm ngủ ở cái ổ mà cô làm riêng cho nó trong phòng khách, nhưng thỉnh thoảng nếu muốn, Cố Diệp Ninh cũng vẫn ôm nó đi ngủ. Đương nhiên, tiểu Nha cũng rất thích nằm cùng cô chủ của mình. Rất ấm, rất thơm, mềm mại vô cùng nha ~

.

.

.

Cố Diệp Ninh đi vào phòng ngủ cũng không ngủ ngay lập tức. Cười cười nhìn tiểu Nha ngoan ngoãn nhảy một cái rồi nằm sấp trên giường, cô tiến tới phía chiếc hộp gỗ mà ban nãy mình để trên bàn trang điểm.

Lần nữa mở chiếc hộp ra, cô không để ý cuốn sổ mỏng nằm một góc mà vờn tay lấy ra hòn đá đen cùng với chiếc bình đựng nước mà khi nãy mình chưa đựng tới. Cô nhớ rõ trong cuốn sổ có ghi rõ cách sử dụng hai vật này. Nheo mắt nhìn về phía bình đựng nước trước, mấp máy môi.

“Nước tinh lọc...”

Nước tinh lọc công dụng cũng như tên của nó, uống vào để tinh lọc cơ thể. Trong cuốn sổ, vị cao tăng có ghi rõ nước tinh lọc này giúp thải các chất độc tố có trong cơ thể, nâng cao thể chất, tăng mạnh giác quan, kích thích cơ bắp. Đặc biệt là giúp cường hóa thêm trụ cột tu vi.

Trụ cột tu vi là gì ban đầu cô cũng không rõ lắm nhưng sau khi đọc tỉ mỉ ghi chép giải thích của vị cao tăng cô liền hiểu rõ. Trụ cột tu vi là căn cơ tu luyện của những người tu đạo pháp ngày xưa. Không phải ai sinh ra cũng có trụ cột tu vi trong người, mà hoàn toàn là trời phú cho. Những vị cao tăng và pháp sư phải có trụ cột tu vi mới có thể tu luyện pháp thuật, cũng dựa vào trụ cột tu vi để nâng cao sức mạnh của mình. Người có trụ cột tu vi càng mạnh, thiên phú càng tốt thì năng lực càng cường.

Có lẽ vì sống trong hòa bình cùng những công nghệ tiến tiến quá lâu nên loài người dần dần quên đi năng lực đặc biệt luôn tiềm ẩn trong mình. Cho tới thế kỉ 21 này, pháp lực gì đó đối với con người chỉ là những điều bịa đặt vớ vẩn mà chẳng còn mấy ai tin. Chỉ tới khi mặt thể bắt đầu, bị đẩy vào nguy hiểm cực hạn, bị bắt buộc phải giãy dụa sinh tồn thì năng lực đặc biệt kia mới được kích phát.

Trong mặt thể, trụ cột tu vi không gọi là ‘trụ cột tu vi’ mà nó gọi là ‘tinh thần lực’. Sức mạnh pháp thuật được gọi là dị năng. Mà người có tinh thần lực cũng không gọi là cao tăng hay pháp sư, đạo sư mà gọi là dị năng giả. Ý nghĩa không có gì khác mấy, chỉ là đơn thuần thay đổi tên mà thôi.

Những dị năng giả nắm giữ dị năng chính là niềm hi vọng của loài người trong thời mặt thể tàn khốc, là vũ khí có thể dễ dàng đối chọi lại với tang thi nhất. Dị năng giả chia làm ba loại: dị năng giả thể chất, dị năng giả tự nhiên và dị năng giả đặc biệt.

Dị năng giả thể chất chính là những người có thể tiến hóa những bộ phận trên cơ thể của mình. Giống như dị năng giả mắt có thể nhìn xa vạn dặm, dị năng giả tai thì có thể nghe thấy âm thanh từ cách xa hơn 1 km, dị năng giả cơ bắp thì có tốc độ còn nhanh hơn cả báo gấm, dị năng giả âm thanh có thể sử

dụng âm thanh để mê hoặc địch thủ, dị năng giả tóc thì biến tóc thành dây trói người, dị năng giả cường hóa thì có da thịt cứng rắn vùng một đám liền phá vỡ được cả bức tường, dị năng giả ám sát thì có thể tàng hình trong một thời gian nhất định, dị năng giả thủ hóa có thể biến thành thú,...

Dị năng giả tự nhiên là những dị năng giả có thể khống chế được những nguyên tố tự nhiên như: hỏa, thủy, phong, băng, lôi, quang, độc, mộc, thổ,... Ở thời mạt thế, những người dị năng giả tự nhiên chính là những kẻ mạnh nhất. Không ít thủ lĩnh căn cứ cùng đội trưởng của những đội ngũ nổi tiếng có năng lực là dị năng giả tự nhiên.

Cuối cùng là dị năng giả đặc biệt, chính là dị năng giả có dị năng không xếp vào hai loại thể chất cũng như tự nhiên. Số lượng của họ rất ít, năng lực cũng đa dạng, không có mặt bằng chung. Có những năng lực vô cùng mạnh, nhưng cũng có năng lực vô cùng yếu. Ví dụ như dị năng giả niệm lực có khả năng tạo ảo giác, không chế,... hay là dị năng giả không gian dự trữ có thể cất trữ đồ ăn cũng đều là dị năng giả thuộc hệ đặc biệt, dị năng giả hóa đá,...

Tùy vào tính chất của từng dị năng người ta có thể phân phối công việc và vị trí của từng người trong đội ngũ. Thường thì dị năng giả tự nhiên thường là các chiến binh tiên phong chiến đấu, dị năng giả đặc biệt thì làm hậu cần hỗ trợ, dị năng giả thể chất được dùng để làm trinh sát thám thính.

Trong toàn bộ các dị năng thì có bốn dị năng hiếm nhất nhưng cũng có thể coi là mạnh nhất. Đó là dị năng hệ lôi, dị năng hệ băng, dị năng hệ hỏa biến dị và dị năng hệ niệm lực. Những dị năng này còn hiếm hơn cả dị năng không gian dự trữ.

Dị năng hệ lôi là dị năng có lực sát thương cao nhất, rộng nhất, nguy hiểm nhất. Sự tàn phá của dị năng hệ lôi là vô địch, không có bất cứ dị năng nào khác có thể sánh được.

Dị năng hệ băng là dị năng toàn diện nhất, hoàn hảo nhất, không có điểm yếu. Khả năng tấn công chỉ sau dị năng hệ lôi, khả năng phòng thủ thì tương đương với dị năng hệ kim cứng rắn, khả năng ám kích không hề thua dị năng hệ độc.

Dị năng hệ hỏa biến dị là một loại dị năng vô cùng đặc biệt và ít thông tin nhất. Mặc dù tính chất của dị năng này vẫn là hỏa nhưng dị năng hệ hỏa bình thường không thể sánh bằng. Lực sát thương của dị năng hệ hỏa biến dị hoàn toàn không thua kém dị năng hệ băng, thậm chí còn có phản âm độc hơn.

Dị năng hệ niệm lực là dị năng không thiên về chiến đấu như ba dị năng trên nhưng tuyệt đối không thể khinh thường. Đã có không biết bao nhiêu người phải bỏ mạng dưới những ảo ảnh, không chế mà dị năng giả hệ này niệm lực tạo ra. Hơn nữa, dị năng giả hệ niệm lực càng mạnh thì càng có thể tạo ra nhiều năng lực khác như đọc suy nghĩ, như xuyên thấu,...

Tất cả các dị năng giả đều dựa vào sức mạnh năng lực của dị năng để chia làm nhiều cấp độ trong đó thấp nhất là sơ cấp sau đó là cấp 1, cấp 2,... Tại mỗi cấp lại được chia thành ba giai đoạn: sơ giai, trung giai và cao giai. Năng lực và sức mạnh của tang thi cũng được chia giống hệt như vậy.

Cách chia như vậy để đánh giá năng lực của từng dị năng giả, để họ có tự ước lượng được sức mạnh của mình trong lúc chiến đấu với tang thi. Dù sao đối đầu với tang thi cao cấp biến dị là vô cùng nguy hiểm, nếu chênh lệch cấp độ quá lớn thì tuyệt đối là tự sát. Dị năng giả chỉ chiếm 1/3 dân số toàn thế giới, không một ai muốn mạo hiểm để những dị năng giả tài năng hi sinh vô ích.

Bình thường các dị năng giả đều chỉ có một dị năng duy nhất. Nhưng cũng có những người là con cưng của trời, họ có trong người hai dị năng, những người đó được gọi là song hệ dị năng giả. Không thể nghi ngờ, song hệ dị năng giả là đối tượng được chú ý và coi trọng bậc nhất trong thời mạt thế. Bọn họ hầu hết đều có thiên phú hơn người và rất có danh tiếng.

Từ từ nhắm mắt lại, cô hít một hơi, cố gắng liên hệ với tinh thần lực của mình. Đối với những người chưa biết về dị năng thì việc này rất khó khăn, nhưng Cố Diệp Ninh đã có kinh nghiệm ba năm ở kiếp trước cho nên việc này một chút cũng không thể làm khó cô. Dù sao cô cũng không muốn đang lúc chạy trốn nguy hiểm mới kích phát được dị năng. Năm trước được bước nào hay bước đó, đây vẫn là tiêu chí của cô.

Quả nhiên rất nhanh cô liền có thể cảm nhận được một luồng khí vây quanh não bộ của mình. Đúng vậy, luồng khí kia chính là tinh thần lực, hay còn có tên gọi khác là trụ cột tu vi. Khí càng nồng đậm, thì tinh thần lực cùng dị năng càng mạnh.

Tinh thần lực có mạnh hay không cũng ảnh hưởng không ít tới tu luyện trong tương lai. Chỉ cần tinh thần lực bẩm sinh đã mạnh vậy thì không cần quá cố gắng cũng có thể trở thành một dị năng giả cấp 3, cấp 4. Còn có những người tinh thần lực mỏng yếu thì có cố gắng cả đời cũng chỉ dậm chân ở cấp 1, cấp 2 thậm chí là không thoát khỏi sơ cấp.

Rõ ràng Cố Diệp Ninh không chỉ có một thể chất tốt, một bộ não thông minh mà còn có một tinh thần lực rất mạnh.

“Quả nhiên...” Híp mắt lại, cô hài lòng gật đầu.

Với tinh thần lực như thế này, cô hoàn toàn có thể trở thành cường giả một phương. Đáng tiếc, kiếp trước lại lãng phí... nghĩ tới đây, nét mặt của cô lập tức sầm lại.

Kiếp trước khi mạt thế tới, cô đương nhiên không vứt bỏ tiểu Nha mà mang nó theo cùng, thành công rời khỏi thành phố D cùng Khúc Miêu Miêu và Triệu Thiên Nam. Nhưng trong mạt thế, thức ăn vô cùng khan hiếm, người còn không đủ sống huống chi cô còn mang thêm bên mình một con sói. Tuy vậy, Cố Diệp Ninh lại vẫn kiên trì không từ bỏ tiểu Nha. Chính vì vấn đề này mà Triệu Thiên Nam mới nảy sinh bất mãn và bị Khúc Miêu Miêu dụ dỗ quyết đoán phản bội bỏ rơi cô.

Khúc Miêu Miêu và Triệu Thiên Nam phản bội cô xong rồi bỏ đi, cô khi ấy vẫn là một thiếu nữ đơn thuần cho nên lúng túng không biết phải làm sao. Ngay vào lúc ấy, cô kích phát được dị năng của mình.

Việc kích phát dị năng làm cô hoang mang không biết phải làm sao, cũng không rõ khống chế nó thế nào. Ngay vào lúc này cô lại gặp được một đội ngũ

cũng đang muốn đi tới thủ đô. Đội trưởng của đội ngũ đó cũng là dị năng giả, hẳn ta đối với dị năng của cô rất hài lòng. Hơn nữa lại coi trọng vẻ ngoài của cô cho nên thu nhận cô và Tiểu Nha, đối với Cố Diệp Ninh cũng rất tốt.

Có lẽ vì được giúp đỡ ngay khi hoảng loạn nhất, cho nên Cố Diệp Ninh rất nhanh chóng hòa nhập với đội ngũ kia, cũng đối với vị đội trưởng cảm kích tôn trọng khôn cùng.

Thế nhưng... Cố Diệp Ninh trong mắt lóe lên huyết quang oán hận, khoe môi nhếch lên thành một nụ cười mỉa mai. Cô đúng là một kẻ mất mủ mới nghĩ đám người kia là người tốt, coi trọng họ như đồng đội. Cuộc đời kiếp trước của cô có ba lần bị phản bội. So với Khúc Miêu Miêu và Triệu Thiên Nam chỉ làm cô cảm thấy tổn thương, người cha cùng đưa em gái tham lam tuyệt tình gián tiếp đẩy cô vào cái chết thì tên đội trưởng cùng đội ngũ kia mới là kẻ chân chính hủy diệt toàn bộ mọi thứ của cô.

Bọn họ đồng hành cùng nhau, trong khoảng thời gian ấy Cố Diệp Ninh cũng chậm rãi từ từ tìm hiểu cách sử dụng dị năng. Mặc dù dị năng của cô là thiên phú bẩm sinh có sức mạnh rất lớn, nhưng đồng thời chính vì năng lực quá mạnh như vậy cho nên càng khó khống chế. Khi tới gần thủ đô, đội ngũ bọn họ lại xui xẻo gặp phải một tang thi cao cấp cấp 4 trung giai hệ hỏa.

Tang thi đó vô cùng lợi hại, sức mạnh vượt qua bọn họ. Cố Diệp Ninh cùng tên đội trưởng là hai người mạnh nhất cũng chỉ mới vừa tiến vào cấp 3 thì làm sao có thể đấu lại được. Hai người họ chỉ đành liên thủ lại cố gắng chống tang thi kia một cách khó khăn.

Tên đội trưởng rơi vào hoàn cảnh này mới chịu lộ ra bộ mặt thật của mình. Hẳn sợ chết, đối mặt với tang thi mạnh như vậy, trong lòng kinh hãi vô cùng. Cho nên hắn mặc dù liên thủ với Cố Diệp Ninh thế nhưng lại chân chính không dùng hết toàn bộ sức mạnh mà âm thầm lưu lại một phần để dùng khi chạy trốn. Còn Cố Diệp Ninh lại một chút cũng không hề biết điều này, một lòng tin nhiệm vụ của đội trưởng.

Tang thi cao cấp hệ hỏa bị sự phản kháng của bọn họ làm cho nổi điên, phóng ra năng lượng lớn nhất muốn diệt toàn bộ đội ngũ. Ngay lúc này, khoảnh khắc chỉ trong chớp mắt, cô liền bị tên đội trưởng giả nhân giả nghĩa kia mạnh mẽ đẩy lên trước hứng toàn bộ đòn tấn công của tang thi kia.

Đám người còn lại trong đội ngũ thấy tình huống như vậy cũng không giúp đỡ, ngược lại lại rất nhanh chóng bỏ chạy để mặc cô gầy dựa trong ngọn lửa. Nếu không phải đúng lúc ấy Tiểu Nha lao tới bất chấp sống chết lôi kéo cô ném xuống bờ sông thì cô đã chết rồi.

Thế nhưng... cô sống sót, Tiểu Nha lại chết.

Nó là lúc tiếp xúc với thân thể cô nên bị ngọn lửa lan tới trên người. Lửa của tang thi cấp cao hệ hỏa và dị năng giả hệ hỏa không phải lửa bình thường, chạm vào liền rất nhanh chóng bị thiêu cháy. Tuy nhiên vì Cố Diệp Ninh là dị năng giả, cơ thể có thể chịu đựng được ngọn lửa trong một thời gian ngắn. Tiểu Nha lại chỉ là con sói bình thường, nó không thể chống lại được ngọn lửa kia như cô. Rất nhanh, Tiểu Nha ở ngay trước mặt cô, bị thiêu tới đen khô.

Bởi thế khi sống lại, nhìn thấy Tiểu Nha khỏe mạnh hướng cô làm nũng, Cố Diệp Ninh nhìn không được trào lên cảm xúc đau đớn, ân hận. Là cô hại chết Tiểu Nha, là lỗi tại cô...

Cố Diệp Ninh sau đó mặc dù còn sống nhưng cũng bị bỏng rất nặng, trở thành nửa người nửa quỷ. Làn da hoàn toàn biến dạng không còn nhìn ra được bộ dáng ban đầu. Cơ thể cũng chịu tàn phá tới cực hạn. Bởi vì sử dụng vượt quá mức năng lực của mình cho nên tinh thần lực của cô cũng gần như bị phá hủy hoàn toàn, trở thành một nửa phế nhân.

Tiểu Nha chết, cô suy sụp thiếu chút từ bỏ tính mạng để đi theo nó. Nhưng cô lại nghĩ tới người thân của mình đang ở thủ đô, Cố Diệp Ninh lại lần nữa gắng gượng kiên cường cố sống sót. Sau đó không bao lâu, cô phát hiện được bí mật của chiếc nhẫn kia, tham gia tạm vào một đội ngũ, tới được thủ đô như mong muốn.

Nhưng, dường như ông trời cảm thấy cô vẫn chưa đủ thảm, cho nên kết cục... tin đầu tiên cô nghe thấy khi tới thủ đô chính là cái chết Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạo. Kế tiếp chính là tin Cố gia đã bị hủy. Dồn toàn bộ hi vọng vào người cha của mình, nhưng nhận được lại chính là một cái kết thảm không sao thảm hơn.

Cố Diệp Ninh là một dị năng giả, hơn nữa còn là một dị năng giả song hệ băng và thủy. Song hệ đã cực kì đáng quý, hơn nữa song hệ của cô đều là dị năng tự nhiên có thể sử dụng trong chiến đấu. Hơn nữa, mặc dù dị năng hệ thủy của cô không có gì quá nổi bật, nhưng dị năng hệ băng rõ ràng đủ để làm người ta thêm tới nhỏ rãi.

Một đời trước từng cảnh từng cảnh hiện lên trong đầu của cô, làm cho trái tim của Cố Diệp Ninh buốt nhói. Dường như cảm xúc bị dồn tới đỉnh điểm, tinh thần lực xoay tròn càng lúc càng nhanh khiến toàn thân cô nóng bừng lên. Ngay một khắc cuối cùng bùng nổ, cô mở to ra đôi mắt đen láy xinh đẹp. Một giọt nước mắt tràn ra khỏi bờ mi, trong đáy mắt tràn ngập căm hận.

Vút! Vút! Vút!

Loảng xoảng!!!

Từ cơ thể của Cố Diệp Ninh phóng ra một luồng khí quét ngang bốn phía. Luồng khí đập mạnh vào tường khiến cho bức tường vốn bằng phẳng toàn vẹn xuất hiện những vết nứt chằng chịt như mạng nhện. Không ít đồ đạc trong phòng của cô cũng bị luồng khí kia xô đổ vỡ nát, trở thành một đồng phế phẩm. Chỉ cần nhìn qua thôi cũng đủ biết được luồng khí kia có lực mạnh thế nào.

Ngay sau ấy, những băng chùy trong suốt sắc bén nhanh chóng kết tinh lại, dưới bóng đèn gợn lên từng tia băng lam nhàn nhạt. Tiếp đó, những thủy cầu màu ngọc bích cũng hình thành xuất hiện. Chúng lơ lửng trong không trung, không ngừng xoay chuyển xung quanh cô. Khí thể nguy hiểm làm cho nhiệt độ trong căn phòng nhanh chóng giảm xuống.

“Grừ!!!” Tiểu Nha bị dị trạng này làm cho sững sốt. Nó lập tức từ trên giường bật dậy, bộ lông xù lên, nhe ra hàm răng dữ tợn gầm lên một tiếng.

“Tiểu Nha, không có việc gì.”

Nhẹ nhàng mở miệng chẩn an tiểu Nha, Cố Diệp Ninh phát tay một cái, những băng chùy cùng với thủy cầu lập tức vỡ tung rơi xuống làm ướt cả thảm nền. Ban này không khống chế được cảm xúc cho nên khiến cho cô không tự chủ được mà phóng ra dị năng. Chỉ là... hơi nghiêng mặt nhìn căn phòng đã lộn xộn và hỗn loạn, khóe môi của cô nhếch lên thành một nụ cười hứng thú.

“Đúng là kinh hi mà... không ngờ mình lại có dị năng mới~” Đưa tay xoa xoa cằm, đôi mắt của cô lóe lên một tia sáng nghiền ngẫm “Dị năng hệ phong sao?”

Tam hệ dị năng sao? Cô nhớ rõ ba năm cô sống trong thời kỳ mặt thể ở kiếp trước rõ ràng là chưa từng xuất hiện một trường hợp nào như vậy. Dị năng hệ phong này... là ông trời chiếu cố bù đắp cho cô sao?! Hay... bản thân cô vốn là tam hệ dị năng giả, nhưng dị năng hệ phong này chưa được kích phát cho nên cô vẫn không hề biết?!

Cô là song hệ dị năng giả hay là tam hệ dị năng giả, thắc mắc này của Cố Diệp Ninh không ai có thể trả lời được. Ở kiếp trước cô chưa kịp tìm hiểu hết dị năng của bản thân thì tinh thần lực đã bị phá vỡ khiến cô không thể sử dụng dị năng nữa rồi. Cho nên cô chỉ biết mình có hai dị năng là băng và thủy mà thôi. Dù sao cũng là chuyện đời trước rồi, cô cũng không muốn vì thế mà băn khoăn quá nhiều.

“Xem ra, mình nhất định phải tận lực khai thác triệt để tiềm năng dị năng của mình mới được...” Sống lại rồi, chỉ cần cố gắng sống tốt đời này là được.

“Ư... ư...” Cảm giác được ở dưới chân có một thứ gì đó vô cùng mềm mại không ngừng cọ vào da mình, suy nghĩ của Cố Diệp Ninh lập tức bị đánh gãy. Cúi đầu xuống nhìn, không biết từ lúc nào tiểu Nha đã nhảy xuống khỏi giường bước tới bên cạnh cô rồi.

“Mày đó...” Thấy tiểu Nha nũng nịu nhìn mình, cô bất giác bật cười “Được rồi, cũng nên đi nghỉ thôi. Hôm nay đã mệt mỏi quá rồi.”

Nhìn đồng hồ đã hơn 1 giờ sáng, Cố Diệp Ninh quyết đoán ra quyết định. Nếu cô còn không ngủ, sức khỏe sẽ không thể chịu được mất. Nếu mặt thể tới mà cô lại lăn ra ốm, như vậy thì không phải uống phí những chuẩn bị trước đó sao?!

Xoa xoa cái đầu của tiểu Nha, Cố Diệp Ninh nói xong liền khom người thu dọn lại qua loa chần ga gối đệm bị thổi tung cùng vài đồ đạc lộn lốc ở trên sàn. Mặc dù không thể khôi phục hình dạng căn phòng ban đầu nhưng nếu bảo cô cứ để mọi thứ bừa bãi như vậy rồi đi ngủ, Cố Diệp Ninh chịu không được. Cô thích mọi thứ phải ngăn nắp, sạch sẽ.

Thu dọn xong rồi, trước khi lên giường, cô đem hòn đá đen cất cẩn thận vào trong chiếc hộp gỗ. Dù sao thứ này cô cũng đã biết sử dụng ra sao rồi. Để sáng mai tỉnh dậy rồi xử lý nốt cũng được...

An vị trên giường rồi, Cố Diệp Ninh cẩn thận vén chăn cho tiểu Nha nằm cạnh mình sau đó mới đem bình chứa nước tinh lọc mà bản thân vẫn luôn cầm trên tay uống xuống một ngụm.

Nếu đúng như vị cao tăng kia bảo thì uống nước tinh lọc này vào sẽ giúp tinh thần lực của cô trở nên mạnh hơn, hơn nữa cơ thể của cô cũng được loại bỏ độc tố, cường hóa giác quan. Đây là việc tốt, cô không ngại tiếp nhận đâu. Vốn bản thân đã mạnh rồi, cô càng mong mình trở nên mạnh hơn nữa.

Uống xong nước tinh lọc, cô cẩn thận đặt lại bình nước tinh lọc lên chiếc tủ ở đầu giường, nằm xuống rồi tắt đèn. Trong bóng đêm, tiểu Nha khẽ dụi dụi lông mình vào cánh tay cô, kêu lên một tiếng tựa như chúc cô ngủ ngon. Cố Diệp Ninh cong cong hai mắt, nghiêng người vòng tay ôm lấy cổ của nó, chuẩn xác ở trên trán nó hạ xuống một nụ hôn, thì thầm.

“Ngủ ngon, tiểu Nha. Lần này chúng ta sẽ sống thực tốt, ta nhất định sẽ bảo vệ mày...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Trước Khi Mặt Thể Tới

Điều đầu tiên mà Cố Diệp Ninh cảm nhận được khi mới thức dậy đó chính là một mùi hôi tanh kinh khủng đập thẳng vào mũi mình. Nhịn không được nhú chặt lông cổ nhấc mi mắt nặng chịch của mình ra nhưng cô lại thấy cơ thể giống như bị một thứ dịch nhờn nhọt, dính dính, đặc sệt đổ khắp lên người khiến cô rất khó cử động. Bên tai vang lên tiếng gầm gừ của tiểu Nha càng làm cho đầu óc cô nhanh chóng tỉnh táo hơn.

“Tiểu Nha...” Yếu ớt gọi một tiếng, Cố Diệp Ninh trong đầu tràn ngập nghi hoặc.

Hơi nghiêng nghiêng đầu, cô nhận ra mình vẫn đang nằm trên giường ở trong phòng ngủ của mình. Chỉ là... tiểu Nha không nằm cạnh cô, chần ga cũng bị

nó đập tung ra. Hiện tại nó đang núp ở sát sàn sắt phía cánh cửa, hướng đôi mắt vàng xinh đẹp nhìn về phía cô.

“Grừ ~” Tiểu Nha cũng ứng một tiếng đáp lại tuy nhiên không có ý định tiến lại gần, phản ứng cũng rất kỳ quái. Rất nhanh chóng Cố Diệp Ninh biết được nguyên do.

Cơ thể lấy lại được sức lực, cô chống một tay gượng ngồi dậy, trong đôi mắt tràn ngập phức tạp nhìn một thân đầy bản thủ của mình. Đúng vậy, mùi hôi tanh chính là từ trên người cô phát ra. Không phải, phải nói chính xác nó là từ chất dịch sền sệt màu đen xì dính ở trên cơ thể cô phát ra mới đúng. Bảo làm sao tiểu Nha lại tránh xa cô như thế.

Sói cũng là họ hàng với loài chó, mũi của nó vô cùng thính. Tiểu Nha lại có huyết thống lang vương thuần khiết nhất, thính giác càng vô cùng nhạy bén. Mọi loại mùi ở trong mũi nó sẽ được phóng đại gấp 100 lần. Nó giờ mà còn có thể nằm ở sát cô mới là lạ, không bỏ cô đi là may lắm rồi.

“Tao đi tắm rửa.” Vứt cho tiểu Nha một ánh mắt xin lỗi. Cố Diệp Ninh bật dậy khỏi giường phóng về phía nhà tắm. Thực sự không thể chịu được cái mùi hôi tanh này thêm một chút nào nữa.

Tắm rửa gội đầu sạch sẽ xong cũng đã là nửa tiếng sau. Soi gương, Cố Diệp Ninh không khỏi kinh ngạc. Da của cô vốn cũng đã rất trắng rồi nhưng hiện tại càng trở nên trắng mịn nhẵn nhụi hơn. Mái tóc dài cũng càng thêm mềm mại óng mượt như tơ tằm, sờ vào cảm giác rất thích. Đặc biệt hơn, đôi mắt vốn màu đen của cô giờ đã biến thành màu bạc tựa như màu ánh trăng.

Màu mắt đen cũ vốn đã rất đẹp nhưng màu mắt hiện tại phối với ngũ quan tinh xảo xinh đẹp của Cố Diệp Ninh càng khiến cho cô toát ra một khí chất bí ẩn thu hút lạ thường. Cô thờ dài một tiếng, trước giờ cô cũng không quá chú ý tới ngoại hình của mình nhưng cũng cảm thấy có một vẻ ngoài xinh đẹp thì rất có lợi trong nhiều chuyện. Thế nhưng, ở trong mặt thể, xinh đẹp chính là một phiền phức.

Không nói tới con gái, kể cả con trai mà có chút thanh tú dễ nhìn thường rất hay gặp phải quạu rồi. May mắn Cố Diệp Ninh có năng lực mạnh, lại là dị năng giả, bằng không cô không biết đã gặp bao nhiêu túi nhục. Hơn nữa có ngoại hình đẹp rất dễ gây chú ý, đây là điều không tốt khi đang chiến đấu.

“Bỏ đi. Dù sao đây cũng là trời sinh, không thể thay đổi được...”

Bầu bầu môi, cô vươn tay lấy khăn mặt lau qua loa vài cái rồi xoay người đi ra khỏi phòng tắm. Kiếp trước năng lực của cô đủ để cô chống lại đám người có ý nghĩ dơ bẩn với mình. Mà hiện tại, cô so với kiếp trước càng mạnh hơn, càng thuần thực hơn. Cố Diệp Ninh không tin có kẻ dờ hơi tới mức đi chọc vào một tam hệ dị năng giả trong đó có năng lực bằng dị năng như cô.

Tiểu Nha thấy cô đi ra, héch cái mũi ngửi ngửi vài cái cảm thấy thân thể cô thơm ngát mùi sữa tắm thì hai mắt lóe sáng. Nó quẫy quẫy đuôi vui sướng lao tới cọ cọ đầu vào chân cô. Cô cũng cười cười mặc kệ nó. Đối với việc tiểu Nha làm nũng, Cố Diệp Ninh đã quá quen thuộc.

Nhanh chóng gom lại đồng chăn ga gối đệm đã bị dính bẩn ném vào trong một cái túi nilong cỡ lớn, cô bịt thật chặt không để mùi hôi tanh lan ra ngoài không khí thêm nữa rồi mới quăng sang một góc. Cái mùi kia quả thực khiến cho người ta cảm thấy không khỏe chút nào.

Kế tiếp Cố Diệp Ninh nhìn đồng hồ điện tử trên tường, phát hiện thế nhưng đã là hơn 9 giờ sáng ngày 20 tháng 12 rồi. Đôi mắt bạc xinh đẹp trầm xuống, còn ba tiếng nữa... tất cả sẽ bắt đầu.

Tiểu Nha dường như rất hứng thú với màu mắt mới của cô, liên tục cuốn quýt. Loài sói quả nhiên rất thích mặt trắng, cho nên chúng cũng rất thích những thứ có hình tròn và màu có liên quan tới màu bạc. Mặc dù không muốn, nhưng hiện tại chưa tới lúc để tiểu Nha xuất hiện trước mặt mọi người. Cố Diệp Ninh khom người xoa xoa phần lông ở cổ nó, híp mắt cười cười.

“Tiểu Nha, ở nhà một chút nhé. Tao ra ngoài một lát rồi về ngay.”

“Ừ...” Giống như hiểu được cô nói gì, tiểu Nha hai cái tay hơi cụp xuống, cái đuôi đang quẫy loạn cũng buông thõng. Mỗi lần Cố Diệp Ninh ra khỏi nhà để đi học hoặc đi làm thêm, nó đều có phản ứng như thế này. Quả thực là một tên nhóc bám dính cô mà...

“Yên tâm, hôm nay sẽ về sớm.” Bình thường cô đi học đều tới tới muộn mới về. Tiểu Nha mỗi ngày đều bị giam trong căn hộ này một mình, cô cũng thấy rất có lỗi nhưng không có biện pháp nào khác. Tuy nhiên, hôm nay cô sẽ không tới trường.

Cố Diệp Ninh nhớ rõ ràng ở kiếp trước mình cũng vào ngày hôm nay tới trường đại học. Sau đó thiên tai kéo tới, mưa đá làm cho giao thông bị tắc nghẽn, cô cũng bị kẹt lại ở trường học một đêm. Ngủ một đêm tới khi thức dậy cũng đã gần trưa ngày 21 rồi. Thấy mưa đã dần ngừng, trời quang mây tạnh, cô lo lắng cho tiểu Nha nên muốn ngay lập tức trở về. Nào ngờ vừa mới đi tới cửa trường thì ở trong đám sinh viên có người bị nhiễm virus tang thi.

Chuyện tiếp theo chính là một cảnh tượng kinh hoàng, máu me tới buồn nôn. Mặc dù sau đó cô cùng với Khúc Miêu Miêu, Triệu Thiên Nam và một số bạn học khác thoát được nhưng cũng chật vật vô cùng.

Hiện tại đã biết được trước thảm cảnh lúc đó, Cố Diệp Ninh cũng đâu có điên mà đâm đầu vào chỗ nguy hiểm. Có năng lực tới mấy thì cũng không thể một mình đánh có trăm, cả nghìn tang thi. Trước giờ cô luôn đi học đầy đủ vì cô sợ cúp học sẽ làm mất đi danh hiệu sinh viên xuất sắc hay học bổng cuối năm. Nhưng hiện tại những thứ danh hiệu đó chỉ là phù du mà thôi. Chỉ hết ngày mai trường đại học cũng sẽ trở thành tòa nhà hoang tràn ngập tang thi rồi.

Vuốt ve lông của tiểu Nha một hồi để trấn an nó, Cố Diệp Ninh mới rời khỏi căn hộ. Trước khi đi ra khỏi cửa, cô từ trong không gian dự trữ lấy ra một chiếc balo du lịch mà hôm qua mình đã mua.

Màu sắc của balo là màu thuần xanh rêu cực kì không bắt mắt. Một cô gái xinh đẹp như Cố Diệp Ninh lại đeo loại balo có chút cảm thấy buồn cười, nhưng cô không quan tâm. Mấy cái balo xinh đẹp bắt mắt mà bình thường các nữ sinh thường thích mua thường không thể chứa được nhiều đồ, hơn nữa rất rườm rà gây khó khăn khi chạy trốn.

Chiếc balo của cô là balo du lịch được làm bằng vải bạt, khâu bằng dây dù nên cực kì chắc chắn và không sợ bị ngâm nước, hơn nữa có thể chứa được không ít đồ. Từng ấy công dụng đã quá đủ để cô lựa chọn mua nó. Mặc dù Cố Diệp Ninh có không gian dự trữ rồi nhưng cô không có ý định để lộ ra cho tất cả mọi người đều biết. Cô chính là muốn dùng balo để che mắt những người khác.

Đầu thời kỳ mặt thể, những dị năng giả có không gian dự trữ thường trở thành con mồi cho không ít người lợi dụng. Phải tới năm thứ ba, khi các căn cứ liên hợp lại giải quyết thì các không gian dự trữ dị năng giả mới có thể an ổn. Cô không ngại phải đánh nhau với người khác, càng không sợ bị thua, tuy nhiên có thể giảm bớt phiền phức thì nên giảm.

Tang thi thì đáng sợ thật đấy, nhưng mà lòng tham lam và tính âm hiểm của con người còn đáng sợ hơn gấp trăm lần! Đây chính là đúc kết xương máu của Cố Diệp Ninh.

.

.

.

Cô cũng không đi đâu xa, chỉ lòng vòng vài vòng mấy cửa hàng tạp hóa bên cạnh sát khu chung cư, dùng nốt chút tiền thừa trong ví để mua thêm đồ ăn uống và vật dụng sinh hoạt nhồi vào trong balo. Hiện tại đối với những thứ như lương thực và vật dụng sinh hoạt, cô chỉ cảm thấy càng có nhiều thì càng tốt. Sau đó liền tới một tiệm salon để cắt tóc.

Tóc của Cố Diệp Ninh hiện tại dài tới gần thắt lưng, bình thường cô đều để thả hoặc là tết hai bên trông cực kì nữ tính. Nhưng bây giờ cô chỉ muốn cắt nó ngắn bớt đi cho đỡ vướng víu. Chủ tiệm đối với quyết định cắt tóc của cô không ngừng chép miệng tiếc rẻ. Trong lòng vị chủ tiệm salon không ngừng thầm nghĩ, tóc đẹp như vậy chút nữa cắt xong nhất định phải gom lại để làm thành một bộ tóc giả.

Đối với ý định của chủ tiệm cắt tóc, cô không biết cũng không có ý định quan tâm. Nhìn mái tóc dài hơn vai một chút của mình trong gương, cầm dây buộc tóc buộc túm lại một nửa, cô hài lòng gật đầu. Đột nhiên nhớ tới mình chưa từng cắt ngắn như vậy, tại vì ba vị anh em nhà cô rất thích cô để tóc dài.

Nghĩ tới nếu để mấy người Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ nhìn thấy mình hiện tại chắc chắn sẽ ca cẩm một hồi cho mà xem. Hai mắt của Cố Diệp Ninh cong cong, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một mảnh nhu hòa khiến cho cả tất cả nhân viên cùng với khách hàng trong salon không khỏi ngây ngẩn cả người. Người đã đẹp quá nhiên là làm gì cũng là đẹp hết, cười lên lại càng là mỹ cảnh.

Khi Cố Diệp Ninh trở về căn hộ cũng đã là 11 giờ rồi. Tiểu Nha vui mừng nhào ra đón cô, ở quanh cô nhảy nhảy xoay hai vòng. Vỗ vỗ đầu tiểu Nha, cô đem chiếc balo đặt trên lưng nó, muốn thử xem xem nhóc con này có thể vác được đồng đồ trong balo này hay không. Không ngờ, balo vừa mới hạ xuống một cái, tiểu Nha cả người gồng lên cứng ngắt, hơi lão đảo mém chút thì té rầm.

“Nặng tới thế sao?” Không khỏi lộ ra một tia sùng sốt, cô bước tới vội vàng nâng balo lên cứu sống tiểu Nha đáng thương chút nữa thì bị đè chết.

“Ủ... ~” Trông mắt vàng kim hiện lên một tia đáng thương hướng cô lên án.

“Khụ, thực sự nặng vậy sao?” Cô nhớ là tiểu Nha khi còn ở Cố gia được anh hai huấn luyện rất kĩ, có thể mang vác được một ít đồ nặng mà. Chả nhẽ tới thành phố D ở với cô hơn một năm không rèn luyện, cho nên kĩ năng bị mai một sao?!

Tiểu Nha nào có biết cô chủ nhà mình đang ngầm nghi ngờ hạ thấp năng lực của mình. Nó dùng bốn chi run run của mình cố đứng thẳng, huých đầu vào cái balo mà Cố Diệp Ninh đang cầm trên tay tỏ ý chán ghét. Thực sự là rất nặng, rất rất nặng đó có biết không?! Sao cô chủ của nó mạnh mai lại có thể dễ dàng cầm như vậy. Tiểu Nha cảm thấy lòng tự trọng huyết thống lang vương của mình bị đá kích nặng nề.

Cố Diệp Ninh cuối cùng vẫn tin tưởng vào khả năng huấn luyện của anh hai nhà mình cho nên đem cái balo kia đi vào phòng tắm. Cô là loại ăn nhiều nhưng không béo, nhưng dù sao cũng là con gái. Con gái thì luôn luôn để ý vóc dáng cơ thể. Ở trong phòng tắm, cô có để một chiếc cân để một tuần cân lại một lần giám sát nặng của mình.

“Hơn 50 kg???” Nhìn cái kim vượt qua số 50, Cố Diệp Ninh há hốc cả mồm. Bảo làm sao mà tiểu Nha không công nổi. Cân nặng này nặng hơn cả thân thể nó rồi còn gì nữa.

Lúc cô đeo, cũng chỉ cảm giác hơi hơi nặng mà thôi. Không nghĩ tới nó lại nặng tới như vậy. Cố Diệp Ninh biết thể chất cơ thể mình vô cùng tốt, bởi thể cho nên thể dục thể thao trong trường cô luôn đứng đầu, thành tích ngang bằng các bạn nam. Nhưng mà chắc chắn cô không thể nào một tay nhẹ nhàng nâng lên một balo nặng 50 kg như lúc này được.

“Là nó! Nước tinh lọc!!!” Nhớ tới tối hôm qua mình uống nước tinh lọc, lập tức Cố Diệp Ninh liền hiểu ra được nguyên nhân cho việc tự nhiên mình trở thành lực sĩ.

Nhớ tới ban nãy khi cô đi loay quanh mua đồ dưới phố, cô cũng cảm giác được mọi giác quan của bản thân giống như nhạy hơn rất nhiều. Ví dụ như khi cô đi tới tiệm tạp hóa cách khu chợ một ngã đường đã ngửi thấy và phân biệt được mùi của từng loại đồ ăn mặc dù nó bị trộn lẫn vào nhau, hay cô

có thể nhìn thấy rất rõ dòng chữ nhỏ nhất trên biển quảng cáo cách đó vài trăm mét, cô cũng nghe được những tiếng động nhỏ nhất như tiếng côn trùng đập cánh, còn cảm nhận thấy động tác cơ thể nhẹ nhàng rất nhiều, tốc độ đi đường cũng rất nhanh,...

“Như vậy cái thứ chất đặc sệt tanh hôi kia là chất độc lắng đọng trong người mình?” Nghĩ tới đây, lòng may Cố Diệp Ninh cau chặt lại, vẫn có chút bài xích với thứ chất lỏng bốc ra mùi kinh khủng kia.

Cô nào có biết được tinh lọc cơ thể, đào thải chất độc là tổng chất độc ra khỏi cơ thể thông qua tuyến mồ hôi và da cơ chứ. Hơn nữa những thay đổi về cơ thể, sức mạnh và giác quan chưa quá rõ ràng khiến cho Cố Diệp Ninh còn tưởng mình bị ảo giác. Xem ra quả thực nước tinh lọc này rất hiệu nghiệm.

“Tiểu Nha, lại đây.” Nước tinh lọc cũng không cần uống hết cả bình, chỉ cần một ngụm nhỏ liền có thể phát huy được công dụng rồi. Nhớ tới trong bình nước còn rất nhiều nước tinh lọc, hai mắt cô lóe sáng vui mừng.

Vẫy tay gọi tiểu Nha đi theo mình, cô trở về phòng muốn lấy nước tinh lọc cho nó uống. Tiểu Nha cũng rất ngoan ngoãn, tin tưởng uống thứ nước cô đưa cho. Cô từ trong tủ quần áo lấy ra một cái khăn tắm rất to đã có chút cũ, để tiểu Nha nằm lên trên đó. Tiểu Nha uống xong nước tinh lọc hai mắt bắt đầu lờ mờ hiện lên tia mê man, sau đó nó cũng không cưỡng lại mà thả lỏng cơ thể chìm vào trong giấc ngủ.

Rất nhanh, Cố Diệp Ninh có thể nhìn thấy được trên bộ lông trắng muốt mềm mại của tiểu Nha bắt đầu xuất hiện những dịch đặc sệt màu đen hôi thối. Hơi nhăn mi, cô liếc mắt một cái thấy tiểu Nha vẫn không có việc gì liền đứng dậy rời khỏi phòng ngủ của mình. Theo như cô đoán, thời gian bài trừ chất độc cũng cần 10 tiếng đồng hồ là ít.

Căn hộ của Cố Diệp Ninh thuê chỉ có một cửa sổ có thể nhìn ra ngoài đường, cửa sổ đó nằm ở trong phòng khách. Đi vào trong phòng khách, cô nhanh chóng bước tới bên cạnh cửa sổ, kéo rèm che ra. Hơi ngira cổ nheo mắt nhìn lên bầu trời, trong lòng âm thầm đếm ngược từng giây từng phút một.

Quả nhiên vào lúc tiếng chuông đồng hồ treo tường báo 12 giờ vang lên, bên ngoài bầu trời vốn trong xanh đột nhiên sầm tối lại. Từ bốn hướng, mây đen ùn ùn kéo tới, sấm chớp lóe thành từng đợt kéo dài như muốn rách nát thiên không. Tiếng sét nổ vang như mang theo cánh báo hủy diệt không ngừng kéo dài. Trong không khí, từng đợt gió xoáy mạnh mẽ thổi tới như muốn hất văng tất cả.

Thời tiết mùa đông thất thường, thỉnh thoảng vẫn có vài đợt mưa không báo trước. Thế nhưng lúc này nhìn những gốc cây bên đường, những biển quảng cáo bị gió thổi cho nghiêng rạp, tất cả mọi người đang đi trên đường không khỏi giật mình hoang mang. Ngước lên nhìn bầu trời hiện tại đen kịt âm u, không ít người cảm thấy rung mình sợ hãi. Đường như có linh cảm chuyện gì đó không tốt sắp ập tới.

Mọi thứ xảy ra quá nhanh, còn chưa kịp để cho con người kịp phản ứng, thiên tai đã bắt đầu. Những viên đá to lớn cứng rắn cùng những giọt nước ẩm ướt lạnh băng rơi xuống khiến cho không ít người bị thương tới chảy máu. Xa xa vọng lại có thể nghe thấy tiếng xe cộ đâm sầm vào nhau, tiếng đập còi inh ỏi, tiếng người liên tục hét và kêu gào không ngừng phát ra.

Chung cư của Cố Diệp Ninh không nằm ở trên đường lớn cao tốc cho nên không có quá nhiều phương tiện và người đi lại. Nhưng cô vẫn nhìn rõ ràng được khung cảnh hỗn loạn ở phía dưới. Mọi người đi trên đường cũng không còn đứng yên ngơ ngác như khi nãy mà nhanh chóng tìm chỗ trú ẩn. Trên đường, xe cộ chen ép vào nhau khiến cho đường bị tắc loạn. Ở vỉa hè, có không ít vết máu chảy dài theo nước mưa rơi xuống cống. Có lẽ là máu của người nào đó ban nãy bị mưa đá làm bị thương.

Reng... reng... reng... chuông điện thoại vang lên, phá vỡ không khí yên lặng tới âm trầm trong phòng khách. Tiếng chuông kéo dài không ngừng dường như mang theo cả sốt ruột của người gọi tới khiến cho Cố Diệp Ninh không thể không quay đầu, nhìn đi động mình đang để trên tủ để tivi.

“Anh ba?” Nhìn dòng số quen thuộc trên màn hình, cô khẽ mỉm cười nghe máy.

“Ninh nhi, Ninh nhi, em có ổn không?” Cố Diệp Phi thường ngày luôn luôn trung ra bộ dạng cà lơ cả phát lúc này thấy cô bắt máy liền phi thường hoảng hốt hướng cô hỏi.

Trong mấy anh em, vì là song sinh nên Cố Diệp Phi và Cố Diệp Ninh vô cùng thân thiết. Hiện tại đã rất lâu rồi không nói chuyện với nhau nhưng cả hai vẫn thân thuộc giống như họ chưa từng tách ra. Khi thanh âm của Cố Diệp Phi vừa vang lên, trong lòng cô tràn ngập ấm áp và nhớ mong. Thực sự... rất muốn mau mau có thể gặp lại các anh trai và em trai.

“Em không sao.”

Đối với câu hỏi của Cố Diệp Phi, Cố Diệp Ninh nhẹ nhàng đáp. Hoàn toàn không phải là để trấn an Cố Diệp Phi, mà thật sự cô không hề gặp nguy hiểm gì cả. Mặc dù mưa đá và gió xoáy phá nát không ít công trình nhà cửa ở thành phố D, nhưng vì khu chung cư của Cố Diệp Ninh nằm ở hướng thuận gió cho nên không hề bị ảnh hưởng gì mấy. Hiện tại cô chỉ cần ngồi yên ở nhà và chờ đợi thiên tai kết thúc mà thôi.

“Ninh nhi, ở thành phố D của em... có phải hay không cũng...” Nghe thấy cô rất bình tĩnh, không chút hoảng loạn, Cố Diệp Phi bên kia đầu dây không khỏi nghi hoặc. Rõ ràng y và anh hai nghe được tin tức từ bên sở khí tượng quốc gia là khắp nơi đều đang xảy ra thiên tai mà?!

“Ở đây đang có mưa đá và lốc xoáy.” Đoán được y nghi hoặc điều gì, Cố Diệp Ninh cắt lời trước “Nhưng mà hiện tại em đang ở trong nhà cho nên không sao hết.”

“Vậy thì may quá...” Cố Diệp Phi thở phào một tiếng. Ninh nhi an toàn là y an tâm rồi. Nhưng ngay sau đó, Cố Diệp Phi lại phát hiện ra một việc rất khó tin “Nhưng mà, Ninh nhi, em không đi học sao?” Cố Diệp Ninh mà lại nghỉ học?! Em gái chăm chỉ ngoan ngoãn của y lại nghỉ học?! Điều này có thể xảy ra sao?!

Y còn nhớ rõ ràng ngày nhỏ khi còn học tiểu học, Cố Diệp Ninh bị sốt tới 40 độ nhưng vẫn nhất quyết ngang bướng không chịu nghỉ học. Cuối cùng Cố gia bọn họ phải nhờ tới giáo viên chủ nhiệm nói dối cô là hôm nay trường cho nghỉ thì cô mới chịu nằm ở nhà dưỡng bệnh. Cho nên hiện tại việc cô không đi học lại làm cho Cố Diệp Phi không khỏi lại bắt đầu sốt ruột nghĩ loạn một phen.

“Có phải em xảy ra chuyện gì không, Ninh nhi?” Cố Diệp Phi nổi tiếng lãnh khốc nham hiểm trong giới hắc đạo nhưng ở trước mặt em gái song sinh cũng chỉ là một ‘bà mẹ già’ không ngừng lo lắng, không ngừng hỏi và không ngừng la nhai dăn dò.

“Em cúp học đấy...” Cô cười hi hi, trong giọng nói mang theo vài phần trêu chọc.

“...”

Được rồi, trước mặt người nhà tự nhận mình cúp học cũng chỉ có cô mà thôi. Nhưng mà Cố Diệp Phi có thể mắng Cố Diệp Ninh sao?

Đương nhiên là... không rồi.

Nặng lời còn chẳng nổi, sao lại có thể vì chuyện nghỉ học còn con kia mà trách mắng em gái đáng yêu của y được kia chứ. Thậm chí Cố Diệp Ninh có muốn bỏ học, y cũng sẽ gờ hai tay hai chân lên đồng ý. Cố gia hoàn toàn có thể nuôi cô cả đời, cô cần gì phải vất vả đi học đi làm cơ chứ. Chỉ cần ở nhà làm ‘bảo vật’ để mấy anh em bọn họ bảo vệ, chăm sóc là được rồi.

“Được rồi, chỉ cần em không sao là được rồi...” Cố Diệp Phi lúc này hoàn toàn phát huy tối đa khả năng trung khuyến anh trai của mình.

“Anh ba, ở thủ đô có phải cũng có chuyện không?”

“Ừ, giống bên em, là mưa đá và lốc xoáy...” Thời tiết biến đổi quá nhanh, thiên tai ập tới bất ngờ không cho phép ai trở tay “Nhưng mà Ninh nhi an tâm, anh hiện tại vừa trở về biệt thự cho nên không sao hết. Anh hai và tiểu Hạ đang ở Cố thị, có lẽ cũng sẽ không gặp nguy hiểm gì đâu.” Sợ cô lo lắng, Cố Diệp Phi nói tóm tắt tình hình cho cô biết.

“Ông ngoại và cậu thì sao?”

Ông ngoại và cậu là hai người thân thiết thương yêu cô nhất sau Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ. Cô rất tôn trọng và kính yêu bọn họ, đáng tiếc kiếp trước ngay vào thời điểm ba người Cố Liệt Hạo rời khỏi thủ đô để đi tìm cô thì ông ngoại và cậu đã bị ám sát.

Cố gia là danh gia vọng tộc vốn luôn khiến bao nhiêu kẻ đồ mắt ghen tị, cho nên nhân lúc mặt thế tới, ở thời điểm hỗn loạn nhờ đi cái gai trong mắt mình. Bây giờ cô đã sống lại, ngoại trừ anh em của mình ra, đương nhiên cô cũng muốn bảo vệ tính mạng cho ông ngoại và cậu. Để họ có thể bình an yên ổn sống thực lâu...

“Yên tâm đi, khu nhà quân đội vững chắc lắm, ông ngoại và cậu sẽ không sao đâu. Chút nữa anh sẽ gọi điện thoại cho anh hai hỏi xem có cách nào nào đưa ông ngoại và cậu về biệt thự Cố gia không...” Cố Diệp Phi không biết vì sao từ lúc thiên tai kéo tới có cảm giác không tốt cho lắm. Để ông ngoại và cậu bên ngoài y không an tâm.

“Đúng thế, nhất định phải đưa ông ngoại và cậu về biệt thự Cố gia.” Cố Diệp Ninh vô cùng ủng hộ quyết định này của anh ba nhà mình.

Trong bốn anh em Cố gia, chỉ có cô là không bị chứng bài xích nghiêm trọng. Còn lại Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ tuyệt đối không cho phép bất cứ ai mà bọn họ mặc định là ‘người ngoài’ tiến vào biệt thự Cố gia. Bởi vì theo nhận thức của bọn họ, nơi đây là nhà, là không gian riêng tư. Cho nên cả cái biệt thự rộng như vậy người hầu ngoại trừ có thám Chu giúp việc lau dọn cùng lão quản gia lo việc nấu nướng hàng ngày ra thì không còn ai khác.

Trước kia cô luôn cho rằng thói quen này của mấy người bọn họ cần sửa đổi, nhưng hiện tại Cố Diệp Ninh cảm thấy quá may mắn. Những người bị nhiễm virus tang thi không có cách nào có thể phân biệt trước khi bọn họ bị hoàn toàn biến thành tang thi. Nếu biệt thự của bọn họ có quá nhiều người hầu như vậy sẽ rất nguy hiểm. Giờ chỉ có thám Chu và lão quản gia, trường hợp xấu nhất là cả hai đều trở thành tang thi thì cô tin tưởng ba người Cố Liệt Hạo có thể dễ dàng giải quyết được.

“Phải rồi, anh ba, vậy anh hai có hay không đồng ý với đề nghị của em?” Biết chắc chắn là Cố Liệt Hạo sẽ phải bàn với Cố Diệp Phi về vấn đề thu gom vật liệu và lương thực các loại mà cô đề nghị tới hôm qua. Anh hai đã nói sáng hôm nay cho cô câu trả lời, nhưng giờ anh vẫn chưa gọi, cô đành hỏi thẳng ông anh ba này vậy.

“Ninh nhi, thực ra em cũng đâu cần hỏi. Đáp án không phải em cũng đoán được rồi sao?” Cố Diệp Phi sùng nịnh bật cười “Em nghĩ anh hai bù cả đầu tới hôm qua ở Cố thị cả đêm để làm gì? Kể cả tiểu Hạ vốn đang ở phòng nghiên cứu của trường cũng bị anh ấy gọi về đấy...”

“Em biết nhưng em không dám chắc lắm. Dù sao, cũng liên quan tới Cố thị...” Nheo hai mắt lại, cô khẽ thờ dài. Cố thị là vật duy nhất mà mẹ để lại, nó rất quan trọng với bốn anh em cô.

“... nó chỉ là vật chết. Ninh nhi quan trọng hơn...”

“Ha ha, anh càng ngày càng dẻo miệng rồi, anh ba...” Bật cười hai tiếng tuy nhiên rất nhanh trên khuôn mặt xinh đẹp của cô lại lộ ra một tia khổ sở “Anh ba, anh không hỏi vì sao ư?”

Cô có thể từ chối không trả lời Cố Liệt Hạo, nhưng nếu người hỏi là Cố Diệp Phi thì cô cũng không chắc mình có thể hay không giữ kín bí mật. Không

phải là nặng bên này nhẹ bên kia gì cả, chỉ là... cũng giống như Cố Diệp Phi tin nhiệm và yêu chiều cô vô hạn, ngược lại cô đối với y cũng là tin nhiệm và y lại vô hạn. Là song sinh, vĩnh viễn thân thuộc nhất, vĩnh viễn là đặc biệt nhất.

“Không cần. Anh sẽ không làm khó Ninh nhi.” Giống như là tâm tư tương thông, y biết nếu mình hỏi cô nhất định sẽ trả lời. Nhưng đồng thời, cũng sẽ khiến em gái của y khó xử.

“...”

“Chỉ cần biết, bọn anh tin tưởng em.” Không giải thích hay an ủi, Cố Diệp Phi chỉ nói đúng một câu duy nhất nhưng lại làm tim của Cố Diệp Ninh nảy lên. Hốc mắt lại không nhìn được mà dâng lên những giọt lệ trong suốt.

“Phi Phi...” Cô buột miệng gọi ra hai tiếng.

“Ninh nhi?” Từ sau khi Cố Diệp Ninh lên cấp hai, cô vẫn luôn gọi y là ‘anh ba’. Hai tiếng ‘Phi Phi’ này làm Cố Diệp Phi chấn động trong giây lát, trong lòng dường như có một dòng nước ấm áp thân thuộc liên tục bủa vây “Ừ, Ninh nhi, có việc gì vậy?” Cung chiều nở một nụ cười, y khẽ hỏi.

“Phi Phi, nhớ kỹ, nhất định phải ở thủ đô, chờ em trở về.”

“... Được, bọn anh sẽ chờ em trở về...”

Vốn Cố Diệp Phi vẫn bất an, trực giác của y vẫn luôn rất đúng cho nên y vẫn muốn tìm cách để đón Cố Diệp Ninh đang ở thành phố D. Nhưng hiện tại, cô đã nói như vậy... trầm ngâm một chút, cuối cùng vẫn không thể nào cự tuyệt được cô.

“Ninh nhi, nhất định phải an toàn trở về...”

“Nhất định, Phi Phi...”

Nói lời tạm biệt với Cố Diệp Phi, Cố Diệp Ninh cúp điện thoại, lần nữa quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ. Mưa đá vẫn rơi xuống, càng lúc càng nhiều, càng lúc càng mau. Cuồng phong mỗi lúc càng lớn, đã có nhiều cây bên đường bị thổi bật rễ. Sấm chớp rạch từng đường từng đường, sét không ngừng vang rền nhức tai, bầu trời u tối tựa như tương lai của nhân loại.

Trong đôi mắt, một tia âm đạm cùng kiên cường hòa vào nhau, khiến cho trông mắt bạc càng thêm sâu sắc và thâm thúy. Cô nhấp máy môi, khe khẽ nói:

“Đây chỉ mới là bắt đầu...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Mạt Thế Bắt Đầu

Sáng ngày 21 tháng 12, bầu trời sầm sì u tối cuối cùng đã trở lại màu trong xanh như trước, mây đen cùng gió lốc cũng tan đi, mưa nhanh chóng ngừng lại. Trên đường phố vẫn ướt đầm nước cùng những viên đá đang tan ra, rất nhiều xe ô tô chòng chẹo va loạn vào nhau, vài chiếc cây bị thổi bật rễ nằm rạp bên lề. Tất cả là di chứng của một ngày thiên tai ập tới.

Thị trường cùng tầng lớp lãnh đạo của thành phố D cũng được coi là người rất có trách nhiệm, vừa xác nhận rằng cơn mưa đá đã qua liền lập tức phái người đi hỗ trợ người dân. Người nào bị thương thì đưa tới bệnh viện để chữa trị, người nào không bị thương thì có thể cùng nhân viên đội ngũ cảnh sát dọn dẹp lại đường phố.

Ngay khi mọi người nhìn thấy những tia nắng bắt đầu ló rạng sau từng đám mây trắng như bông thì ai ai cũng lập tức thả lỏng tâm tình căng như dây đàn của mình. Không có bất kì một ai tò mò xem nguyên do vì sao ngày hôm qua lại xuất hiện hiện tượng thiên tai kì lạ như vậy. Tất cả mọi người hiện tại chỉ mong có thể nhanh chóng khôi phục lại quỹ đạo công việc của bản thân mà thôi.

Không một ai biết rằng, đây chỉ mới là bắt đầu mà thôi. Ở tại những nơi bọn họ không chú ý, thứ đáng sợ hơn đã bắt đầu sinh sôi nảy nở, mang theo dấu hiệu của sự hủy diệt...

.

.

Một vị công chức vì ngày hôm qua tránh mưa cho nên không thể về nhà được. Ngày hôm nay sau khi bão tan một cái liền lập tức nhanh chóng trở về căn nhà yêu thương của mình. Anh ta rất lo lắng cho vợ con của mình. Cả một đêm mình không trở về không biết vợ con mình có ổn hay không. Dù sao con bão ngày hôm qua quả thực là khiến người ta sợ hãi vô cùng.

“A, cha đã về rồi. Mẹ ơi, cha về rồi...” Vừa mới đi vào trong ngõ, anh ta đã thấy được đứa con trai sáu tuổi của mình đang đứng ở trước cổng nhà trông ngóng nhìn ra.

“Tiểu Lục, sao lại đứng ngoài này vậy?” Nhìn thấy phản ứng của đứa con như vậy, trong lòng vị công chức dâng lên một sự vui vẻ ấm áp. Đoán được là con ra ngoài chờ mình nhưng anh ta vẫn nhin không được mở miệng hỏi.

“Vâng. Cha hôm qua không về, mẹ và con rất lo lắng. Sao cha không nghe điện thoại?” Đứa nhỏ thông báo cho mẹ xong liền phi tới bên cạnh cha mình, quần quýt hỏi.

“Cha là trong lúc tìm chỗ tránh mưa đã bị rơi mất điện thoại.” Anh ta xoa đầu con cười khỏ.

“Anh về rồi sao?” Đúng lúc này người vợ cũng chạy từ trong nhà ra. Cô ta còn mặc nguyên bộ đồ ngủ, hốc mắt có chút thâm đen, đoán chừng là tối hôm qua không ngủ ngon “Sao sắc mặt của anh lại kém như vậy?” Nhìn thấy mặt mũi chồng mình trắng bệch, cảm giác như sắp ngất tới nơi, cô ta hoảng hốt.

“Không sao, chỉ là hơi choáng đầu một chút mà thôi. Có lẽ là do hôm qua dính phải nước mưa.” Vị công chức đối với vợ cười cười, an ủi “Đề anh đi thay quần áo rồi tắm nước ấm một chút là ổn thôi.”

“Haiz ~ cũng được. Nếu vẫn còn mệt anh nhớ phải nói đấy nhé. May mắn là anh an toàn, làm em lo lắng muốn chết.” Người vợ gạt đầu rồi cùng chồng con mình đi vào trong nhà.

Vị công chức tiến vào trong phòng tắm, thay ra quần áo. Đứng dưới làn nước ấm áp không hiểu vì sao càng lúc càng cảm thấy choáng váng. Đầu óc nặng chịch tựa như là đeo đá. Lão đảo ngả khụy một chân xuống, trước mắt như sẫm lại. Điều cuối cùng mà anh ta cảm nhận được trước khi chìm sâu vào trong bóng tối lại đó chính là trên người anh ta dường như tỏa ra một mùi rất kinh khủng. Hôi thối giống như mùi thịt phân hủy vậy...

“Sao cha con lâu vậy không biết?” Người vợ ở phòng bếp đang nấu bữa sáng cho con trai nhin không được lại quay đầu nhìn đồng hồ. Chồng của cô ta đã ở bên trong phòng tắm cả tiếng đồng hồ rồi còn chưa ra “Tiểu Lục, con ăn đi nhé. Mẹ xem cha thế nào.” Lo lắng chồng sức khỏe đang không tốt nên cô đối với con trai nói.

“Vâng ạ, mẹ cứ đi đi...” Tiểu Lục ngoan ngoãn gạt đầu, tiếp tục ăn bánh mì đã được nướng giòn phết mứt dâu trước mặt.

Tối khi tiểu Lục đã ăn xong rồi nhưng cả mẹ và cha của cậu bé đều chưa thấy ra. Cậu bé không khỏi cảm thấy khó hiểu, vì vậy đứng dậy khỏi bàn ăn đi dọc theo hành lang tiến tới gần phòng tắm. Phòng tắm không đóng như cậu bé tưởng, cậu bé vui vẻ gọi hai tiếng.

“Cha ơi, mẹ ơi ~” Không thấy ai đáp tiếng, cậu bé không khỏi nghi hoặc nhíu mày càng thêm chặt hơn “Cha ơi, mẹ ơi ~” Gọi thêm một tiếng nữa, lúc này chính bản thân cậu bé cũng cảm giác được điều gì đó rất quý dị, bước chân không khỏi khựng lại.

“...”

Từ trong phòng tắm, một cái bóng cao lớn lao đảo xuất hiện trong tầm mắt cậu bé. Có lẽ là vừa từ trong phòng tắm ra cho nên trên người chỉ có duy nhất một chiếc quần đùi màu trắng. Người kia hơi rũ đầu, tóc mái che đi nửa khuôn mặt, lại cộng thêm ánh đèn lập lóe khiến cho không ai nhìn rõ được mặt của anh ta. Tuy nhiên, tiểu Lục rất nhanh nhạy nhìn một cái liền phát hiện đó chính là cha của mình.

“Cha ơi...” Tiểu Lục nhìn thấy cha cao hứng gọi chạy tới gần.

Chính là cậu vừa mới chạy tới gần liền ngửi được một mùi tanh tưởi, hôi thối cực độ. Ánh mắt không tự giác liếc vào trong phòng tắm một cái, tiểu Lục nhìn thấy mẹ mình mới ban nãy còn khỏe mạnh giờ đang nằm gục trên sàn nhà lạnh băng. Mái tóc dài xõa tung khiến cho cậu bé nhìn không rõ sắc mặt của mẹ mình thế nhưng nhìn máu chảy ra xung quanh cô ta, nhìn cánh tay trơ trọi chỉ còn lại xương trắng, bên cạnh còn không ít mảnh thịt đỏ tươi, tiểu Lục sợ hãi tới hết toáng cả lên.

“Cha ơi, chuyện này... chuyện này... mẹ...” Một cậu bé sáu tuổi vẫn luôn sống trong gia đình hạnh phúc bình an đột nhiên gặp phải cảnh này quả thực là không chịu nổi mà bị sốc tinh thần.

Cậu bé hướng cha mình gào khóc như cô nắm lấy cọng rom cứu mạng. Nhưng cho tới khi cha cậu bé ngẩng đầu lên thì mới thấy rõ anh tai hai mắt trắng trợn không còn lòng đen, da khô ráp như sáp, miệng kéo ra một độ lớn mà người thường không thể làm nổi lộ ra hàm răng sắc bén. Quanh miệng toàn máu là máu, trong miệng thậm chí còn thấy được vài mảnh thịt vụn đỏ tươi. Nước dãi màu vàng nhạt theo khóe môi tràn ra, trông cực kì kinh khủng.

“Cha... cha... a a a...” Tiểu Lục lúc này nhìn cha mình như nhìn một quái vật. Cậu bé chỉ mới sáu tuổi nhưng vẫn biết được lúc này cha mình rất không bình thường. Liên tục lùi về sau, cậu bé hiện giờ chỉ muốn cách cha càng xa càng tốt mà thôi.

“Grào!!!” Vị công chức... à không, hiện tại phải nói là con quái vật thấy vật nhỏ kia muốn bỏ chạy, lập tức gào lên một bước. Ngoác ra chiếc mồm kinh khủng của mình, nó phi cả thân hướng tiểu Lục.

“Không, không... không... cứu với... mẹ ơi, cứu...” Tiểu Lục bị con quái vật đè lên, trợn trừng mắt nhìn hàm răng sắc nhọn kia cắn xuống cơ thể của mình “A A A A A A A A!!!!!!”

PHẬP!!!

Tiếng răng nanh cắn xuống, trên tường bắn lên những tia máu đỏ tươi mang theo cả chút dịch màu trắng của não tạo thành những vệt loang lổ khủng khiếp tới dọa người.

.
. .
.

Trong một trường cấp ba, học sinh bởi vì con bão và mưa đá mà phải trú ở lại trong trường một đêm. Hiện tại nhìn bầu trời đã hừng nắng bên ngoài, tất cả trong lòng vui sướng. Giáo viên bị gây sức ép một đêm, cũng biết chắc chắn trong vài ngày nhà trường sẽ không thể dạy học lại bình thường cho nên đồng ý để cho các học sinh trở về nhà để báo an với cha mẹ.

Học sinh trong trường rất đông, từng tốp từng tốp kéo nhau rời khỏi khu học đường, băng qua sân trường, hướng cánh cổng sắt thẳng tiến. Tuy là trú ở trong trường rất an toàn, không bị dầm mưa, cũng không có mấy người bị thương nhưng không ít học sinh thể chất không tốt lúc này mặt mũi tái nhợt, mặt mũi vô cùng.

“A A A A!!! MÀY LÀM CÁI GÌ VẬY HẢ???”

Đột nhiên từ trong đám học sinh đang đi trên sân trường, tiếng hét của một nam sinh khiến cho tất cả nhìn không được quay đầu sang nhìn. Nam sinh kia cao lớn, cường tráng rất hay tham gia các hoạt động thể thao cho nên cũng có thể coi là một nhân vật có danh tiếng trong trường.

Mọi người đều nhìn thấy cậu ta vươn cánh tay đẩy một nữ sinh gầy nhỏ có mái tóc ngắn ngã vật ra giữa đất, một tay còn lại thì ôm chặt phần xương bả vai. Bả vai của cậu ta dường bị là bị cắn thương, vết thương khá sâu, màu đỏ của máu nhanh chóng thấm vào áo sơ mi trắng nhìn rất dọa người. Sắc mặt của cậu ta trắng bệch, ngũ quan vặn vẹo, có lẽ là vì quá đau.

“Kiều Quan, cậu làm sao vậy?” Bạn thân bên cạnh của nam sinh kia nhìn thấy vết thương không khỏi bị dọa sợ. Tiễn lại gần xem xét thì thấy vết cắn kia thực sự rất sâu, bẻ bết toàn máu thịt.

“Mẹ kiếp, tự dưng nữ sinh điên kia cắn tót!!!” Kiều Quan cũng không rõ vì sao đột nhiên nữ sinh kia lại đột ngột tấn công cậu ta. Ban nãy cậu ta thấy cô ta mặt mũi nhợt nhạt, cơ thể lảo đảo như muốn xỉu thì tốt bụng chạy tới đỡ, nào có ngờ... cô ta lại...

“Ê, bạn học kia, sao lại cắn cậu ấy?” Thấy bạn mình bị thương vô lý, người bạn thân kia tức giận hướng nữ sinh tóc ngắn gầy nhỏ kia cao giọng quát.

“...”

“Này, tôi hỏi cô đấy...” Người bạn thân thấy thái độ của nữ sinh một mực cúi đầu thờ ơ càng thêm bức tức. Hắn ta chống tay đi tới trước mặt cô gái kia muốn lôi cô ta dậy không ngờ lời còn chưa kịp nói xong, chỉ thấy nữ sinh kia tốc độ cực nhanh bật một cái cắn mạnh lên cổ của mình.

Vết thương này so với vết thương của Kiều Quan còn nghiêm trọng hơn. Dù sao Kiều Quan cũng là dân thể thao, phản xạ tốt. Ban nãy thấy cô gái kia lao tới đã theo bản năng đẩy ra cho nên thịt trên người chỉ bị giạt ra mất một mảng. Còn người bạn thân kia, bị răng của cô gái cắn thật sâu, trực tiếp cắn nát cả xương cổ của hắn ta luôn.

“A Phú, cẩn thận!!!” Kiều Quan thấy cô gái kia bật lên đã hoảng sợ hét lên. Trực giác cậu ta nói cho cậu ta biết cô nữ sinh kia cực kì kì lạ. Người bình thường răng có thể sắc tới mức cắn nát cả thịt người sao?! Thế nhưng đã quá muộn, A Phú kia bị cắn xong lập tức ngã lăn ra đất, chết không nhắm mắt.

“TRỜI OI!!! GIẾT NGƯỜI!!!!” Mọi người xung quanh cũng tận mắt chứng kiến toàn bộ, sợ tới hoảng loạn, tất cả lập tức tránh xa cô nữ sinh tóc ngắn gầy nhỏ kia.

Cô nữ sinh gầy nhỏ kia giống như không biết phản ứng của mọi người xung quanh, ở trước mắt bao nhiêu người trực tiếp nhai nuốt thịt tươi của A Phú. Thậm chí cô ta còn ngồi xuống, dùng móng tay đã hóa đen của mình xé từng miếng từng miếng thịt trên cơ thể A Phú xuống, tiếp tục thưởng thức bữa ngon của mình. Khung cảnh quỷ dị máu me không lời nào nói hết.

“A A A A!!!!” Lúc này, lại có người hét lên. Tất cả lại quay qua, lại một người nữa bị một nam sinh đeo kính cắn.

“KHÔNG!!! ĐAU QUÁ!!!!” Tiếp tục lại một người nữa bị cắn.

Kế tiếp, trong đám học sinh, đột nhiên có rất nhiều người giống nữ sinh tóc ngắn gầy yếu kia, đột nhiên phát điên lao tới người gần nhất của mình cắn xé. Trong phút chốc, sân trường rối loạn, tràn ngập tiếng gào thét khóc lóc sợ hãi cùng mùi máu tanh xộc lên...

.
.
.

Trận mưa đá cùng cơn bão vừa rồi đã phá hủy một vài công trình công cộng và vài chung cư. Bởi vì nó tới quá bất chợt lại đúng lúc vào tầm giữa giờ nghỉ trưa cho nên có rất nhiều người bị thương, thậm chí còn có không ít người chết. Trong bệnh viện, từng đợt xe cứu thương đưa người bị thương tới. Những bác sĩ cùng y tá bận rộn, người thân của bệnh nhân cũng đứng chật ních ở bên ngoài cửa phòng cứu thương.

Một vài vị lãnh đạo cấp cao của thành phố dẫn theo vài phóng viên truyền hình đi dọc theo hành lang của bệnh viện tiến vào khu vực cứu chữa. Bọn họ có nhiệm vụ phải đưa thông tin cùng thông báo số người tử vong và thương vong, đồng thời cũng phải tổ chức thăm hỏi gia đình của các bệnh nhân. Hiện tại dân tâm không yên, nếu còn không trấn an đồng thời đưa ra phương pháp giải quyết thì sẽ xảy ra bạo loạn mất.

“Các bệnh nhân có người bị thương nặng, có người bị thương nhẹ. Nhưng các bác sĩ bệnh viện đã cam đoan rằng sẽ dùng mọi phương pháp chăm sóc tốt nhất để những bệnh nhân có thể nhanh chóng lành lại...” Cô phóng viên ở trước máy quay, tay cầm mic, vô cùng nghiêm túc nói.

Hơi nghiêng người, cô phóng viên chỉ vào phòng bệnh cách một một tường kính, vô cùng chuyên nghiệp dẫn dắt câu chuyện chuyển sang các vị lãnh đạo. Làm ở đài truyền hình một vài năm, cô hiểu được hôm nay mục đích các vị lãnh đạo cấp cao dẫn theo đoàn phóng viên tới bệnh viện để làm gì.

“Hiện tại như các bạn thấy, các vị lãnh đạo của thành phố đang đi từng giường để thăm hỏi các bệnh nhân...”

Ánh mắt của cô phóng viên vừa mới đảo một cái, lập tức trên tường kính kia một vệt máu đỏ tươi bắn lên. Chiếc đầu của một vị lãnh đạo lảo đảo đập vào tường rồi rơi xuống đất. Tất cả diễn ra trong nháy mắt, cảnh tượng kia làm cho không chỉ cô phóng viên khiếp sợ tới mức cứng đờ cơ thể, mà còn làm cho toàn bộ người nhà của bệnh nhân đứng ngoài hành lang hoảng hốt vô cùng.

Đoàn lãnh đạo cấp cao cùng với các bác sĩ, y tá đang ở trong phòng bệnh cũng bị dọa tới ngất người. Khi phản ứng lại, bọn họ mới phát hiện hung thủ vừa giết người chính là một bệnh nhân toàn thân bị gãy xương phải bó bột đang nằm liệt giường.

Vốn không thể cử động nhưng lúc này cô ta lại có thể ngồi bật dậy, trông quý dị vô cùng. Hai mắt cô ta lồi lên, con ngươi như muốn rớt ra ngoài, da trắng bệch, từng mạch máu như muốn phá nát làn da mỏng manh kia để trồi lên. Trên bàn tay của cô ta vẫn còn nguyên máu tươi, là bằng chứng ban nãy giết người.

“Bắt cô ta lại!!!” Một vị lãnh đạo khác bị dọa tới toát mồ hôi, đối với vệ sĩ đi sau mình gào một tiếng.

“Grào...” Vệ sĩ còn chưa kịp làm phản ứng thì từ sau lưng của vị lãnh đạo kia, một bóng dáng phi tới, há ra cái miệng sắc nhọn cắn đứt nửa đầu trên của ông ta. Máu cũng dịch não bắn ra bốn phía, cơ thể của vị lãnh đạo kia cũng ngã rầm xuống nền đất.

“Quái... quái... quái vật!!! QUÁI VẬT!!!”

Lúc này có một y tá phát hiện ra quá nửa phòng bệnh, các bệnh nhân đều rơi vào dị trạng quái dị như hai bệnh nhân vừa giết người kia. Bọn họ... tựa như không còn là người nữa, càng thêm giống lũ quái vật khát máu trong phim kinh dị. Tất cả, đang nhìn chăm chăm vào đám người sống đang đứng giữa phòng. Ánh mắt của đám quái vật tựa tràn ra tham lam, thêm khát bữa ăn ngon lành.

Cô y tá mới hét lên kia lập tức bị một con quái vật nhao tới gặm xé. Giống như là một hiệu lệnh bắt đầu, những con quái vật khác cũng xông lên. Dù vệ sĩ đi theo có đạn nhưng lại không biết làm sao để giết được lũ quái vật không chết mang hình người kia. Chỉ có thể phi đạn bắn lung tung lên người bọn chúng. Không quá vài phút, trong phòng bệnh đã không còn bất cứ một người sống nào.

Cả đám quái vật nhao vào xâu xé cơ thể của những người chết. Khắp nơi toàn là máu, nội tạng, não cùng dịch não tung tóe. Sau khi chúng ăn xong rồi, liền cứng ngắc quay lại nhìn một đám người sống đứng cách mình một bức tường kính mỏng manh. Đoàn người phóng viên truyền hình và người nhà bệnh nhân tận mắt chứng kiến lúc này mới hoàn hồn. Nhận ra nguy cơ, cô phóng viên lập tức hét lên.

“Chạy mau, chạy mau...”

Tuy nhiên, không kịp rồi. Đã có con quái vật dùng vuốt sắc nhọn mình phá vỡ cửa kính. Chúng nó không còn bị gò bó, lập tức lao ra để săn bắt con mồi của mình. Trong bệnh viện, một mảnh hỗn loạn, không ngừng có người bị bọn quái vật bắt được, kế tiếp phải trả giá bằng cái chết tàn khốc đau đớn nhất. Người quay phim cũng bị giết, chiếc máy quay rơi xuống bị đá văng qua một bên vẫn tiếp tục kết nối truyền hình trực tiếp cho toàn thể người dân trong thành phố D xem.

Máu, liên tiếp chảy. Sinh mạng, từng chút một biến mất... Mọi người hiện giờ mới bắt đầu có nhận thức được rằng, mạt thế đã tới!

Cố Diệp Ninh nhìn khung cảnh máu me như trong phim kinh dị trên tivi, hàng lông mày khẽ nhíu mày vào, trong lòng mắt lóe lên một tia khó chịu. Cho dù đã chứng kiến không biết bao nhiêu cảnh máu me còn hơn thế này ở kiếp trước, nhưng quả thực... cô vẫn khó có thể vô cảm được. Vươn tay cầm lấy remote ấn nút tắt, lập tức màn hình trở nên đen thui. Đứng dậy khỏi ghế sofa, cô đi về phía phòng ngủ của mình.

Bởi vì không thể chịu được cái mùi tanh hôi của chất độc được tinh lọc ra khỏi cơ thể cho nên từ hôm qua tới giờ cô vẫn không bước vào trong phòng ngủ. Cô cứ tưởng chỉ cần mười tiếng là tiểu Nha có thể tỉnh lại, không nghĩ tới giờ nó vẫn chưa có động tĩnh gì. Có lẽ là do cấu tạo cơ thể của người và động vật khác nhau. Nhưng hiện tại đã không còn thời gian để chờ đợi nữa. Tang thi đã xuất hiện rồi.

Hiện tại con người còn kịp phản ứng cũng chưa biết cách để đối phó với lũ quái vật kia cho nên tốc độ lây lan rất nhanh. Chỉ cần tới ngày mai thôi, thành phố D này sẽ trở thành thành phố đầy tang thi quái vật. Khắp nơi sẽ chỉ còn khung cảnh tang thi kinh khủng cắn nuốt huyết nhục của con người. Ít nhất là vào trước trưa ngày mai cô cần phải tới được gần khu vực ngoại thành mới có thể coi là tạm an toàn.

Vừa mới mở cửa phòng một cái, lập tức mùi hôi tanh buồn nôn đập thẳng vào cánh mũi làm Cố Diệp Ninh chao đảo. Trời ạ, hiện tại thính giác của cô đã nhạy hơn rất nhiều so với người thường, phải chịu đựng mùi thứ này đúng là tra tấn mà.

“Ừ...” Cố Diệp Ninh coi như may mắn, cô vừa mới bước vào phòng thì tiểu Nha đang nằm co ro trong góc cũng vừa mới tỉnh lại không lâu. Hiện tại tiểu Nha cũng đang giống cô, vô cùng bất mãn với thứ mùi tỏa ra từ nước dịch đen xì đặc sệt đang dính bản trên bộ lông trắng như tuyết xinh đẹp của nó.

“Vào phòng tắm.” Nhìn đôi mắt vàng kim của nó lóe lên tia bất mãn, cô bật cười.

“Ừ...”

Nó thấy cô hất cẳng về phía phòng tắm, cũng rất thông minh hiểu ý lập tức chạy tót theo. Cố Diệp Ninh vốn đã chuẩn bị một chậu nước sẵn cho tiểu Nha, tuy nhiên vì tính sai giờ nó tỉnh lại nên hiện tại nước đã không còn ấm nữa. Cô đành lại phải thu chậu nước kia vào trong không gian sau đó trực tiếp mở vòi nước ấm để tắm cho nó.

Động tác của Cố Diệp Ninh rất nhanh nhẹn lại có chút vội vã. Nếu cô không nhầm thì chỉ còn khoảng nửa tiếng nữa toàn bộ hệ thống điện, hệ thống mạng và hệ thống nước của thành phố D sẽ bị phá hủy. Lúc ấy trừ phi là trèo lên bề nước ở trên mái để gánh nước xuống, bằng không dù có vận nát vòi thì cũng sẽ không có một giọt nước nào chảy ra đâu.

Tắm xong cho tiểu Nha, cô để mặc nó đứng một bên lắc khô lông còn bản thân thì vòng quanh căn hộ vờn tay bắt đầu thu đồ đạc. Cho tới khi thu chiếc tivi ở trong phòng khách vào trong không gian dự trữ thì toàn bộ căn hộ đã trống trơn sạch sẽ.

“A A A A A A A!!!!!!” Đúng lúc này, một tiếng hét kinh hoàng từ phía xa xuyên qua khung cửa sổ truyền vào tai của cô.

“TRỜI OI!!! QUÁI VẬT!!! QUÁI VẬT!!!!” Ngay theo sau đó, những tiếng gào thét khốc toáng hoảng sợ tột độ cũng liên tiếp truyền tới. Thanh âm của nam, của nữ, của già, của trẻ hòa lẫn vào nhau làm cho bầu không khí trở nên ghê rợn hơn “CỨU!!! CỨU TÔI VỚI!!! A A A A!!!!!!”

“CHÚNG NÓ LÀ CÁI QUÁI GÌ VẬY??? GIẾT, MAU GIẾT BỌN NÓ!!! BỌN QUÁI VẬT!!!!”

“MẸ OI, CỨU CON!!!! CỨU CON!!!!”

Cố Diệp Ninh bật người phi tới bên cửa sổ, hé hé tấm rèm nhìn xuống phía dưới đường. Bên dưới so với ngày hôm qua còn hỗn loạn hơn gấp bội. Đối diện phía chung cư không xa, dưới những hàng cây râm bóng, một cảnh tượng khủng khiếp đang xảy ra. Một người đàn ông thân thể to béo, làn da vàng sá, hai mắt trắng dã như muốn lòi cả ra, ngoác chiếc miệng đỏ au của mình cắn xé từng chút từng chút thịt trên người của một người phụ nữ thanh tú mặc đồ công sở. Đúng, hoàn toàn là cắn xé, là ăn tươi nuốt sống.

“Tang - thi!!!” Nghiến răng bật ra hai từ, trong mắt Cố Diệp Ninh lóe lên một tia lạnh lẽo.

Người đàn ông to béo kia chính là đã bị biến thành tang thi mất rồi. Hiện tại tang thi đã không còn lý trí, không còn trí tuệ, thậm chí là không phải là một người sống nữa. Nó là một con quái vật chỉ theo bản năng cắn xé ăn thịt con mồi của mình là con người.

Phía bụng của người phụ nữ mặc đồ công sở xui xẻo kia bị đục một lỗ thật lớn, bộ lông ruột của người phụ nữ theo đôi tay thâm xỉ của tang thi kia bị kéo ra khỏi thân thể. Cảnh tượng hoàn toàn chân thực tới đau mắt. Máu lan ra khắp trên mặt đường bê tông.

Bên kia đường, có thể thấy được những người trên đường đang túm tụm vào nhau khiếp đảm chạy trốn. Vì muốn nhanh hơn mà không ít người xô đẩy nhau ngã song soài. Một vài quán xá ven đường bị chủ củ nó mau chóng khép chặt cửa lại dường như muốn trốn tránh thứ gì đó đáng sợ đang tiến lại. Thậm chí không ít người còn phá xuống những biển quảng cáo, lấy lõi sắt từ trong đó ra cầm chặt trên tay hua lung tung, miệng không ngừng gào thét kêu cứu. Phía sau bọn họ có ít nhất năm, sáu tang thi cũng đang cứng ngắc di chuyển cơ thể đang thối rữa của mình đuổi theo.

Cố Diệp Ninh không tiếp tục nhìn nữa, bởi vì cô biết rằng bản thân có nhìn nữa cũng chẳng thay đổi được gì cả. Điều duy nhất bây giờ cô cần làm đó là nhanh chóng rời khỏi thành phố này. Virus tang thi quả thực là đang lây lan nhanh tới mức khó mà có thể kiểm soát được. Quay người lấy hòn đá đen còn sót lại trong hộp gỗ, cô nhếch môi cười nhạt. Cuối cùng cũng tới lúc dùng tới hòn đá này.

Nắm hai mắt lại, tập trung sức mạnh của mình tới lòng bàn tay, lập tức hòn đá đen kia giống như là một lỗ đen nhỏ nhanh chóng hấp thụ toàn bộ năng lượng tinh thần lực của cô truyền tới. Hòn đá đen nhanh chóng nóng lên, phát ra luồng sáng rực rỡ màu vàng kim.

“Biến!!!” Cảm nhận được đã truyền đủ năng lượng, cô lập tức thấp giọng quát một tiếng. Hòn đá đen vốn chỉ to bằng nắm tay theo luồng sáng kéo dài ra nhanh chóng hóa thành một thanh kiếm.

“Grừ!!!!” Tiểu Nha nhìn hòn đá có dị biến lập tức toàn thân xù lên, nhanh chóng tiến vào cảnh giác.

“Không cần lo lắng, tiểu Nha. Đây là vũ khí của ta.” Nhìn tiểu Nha bị dọa giống hệt như lần đầu nó thấy cô sử dụng năng lực của không gian dự trữ, Cố Diệp Ninh không nhịn được mà bật cười một tiếng. Tiểu Nha bình thường rất khó có khi lộ ra vẻ kinh hách như vậy lắm nha ~

Hòn đá đen này là một trong ba vật vị cao tăng kia để lại đương nhiên không thể là vật vô dụng được. Trong sổ tay của vị cao tăng có ghi rõ cách sử dụng của nó. Hòn đá đen là do vị cao tăng tình cờ tìm thấy được. Nó là loại vật chất gì thì chính vị cao tăng cũng không biết nhưng sau một thời gian nghiên cứu, vị cao tăng phát hiện ra nó rất cứng. Hơn nữa nó có thể hấp thụ năng lực của chủ nhân để biến thành một loại vũ khí theo mong muốn của chủ nhân. Hơn nữa vì tính chất riêng cho nên những vũ khí do hòn đá này biến thành đều là những tuyệt bảo vũ khí có độ sát thương rất lớn.

Thanh kiếm mà hòn đá đen biến thành hiện nằm trong tay của cô là một thanh kiếm dài chừng hơn một mét, hơi cong giống như kiếm Nhật. Xoay xoay cô tay, Cố Diệp Ninh cũng không cảm thấy thanh kiếm quá nặng, có lẽ là do tính chất riêng của hòn đá đen kia nên khối lượng đã được giảm lược bớt. Bên ngoài thanh kiếm được bọc bởi một vỏ kiếm màu đen cực kì rắn lạnh.

Nắm lấy chuôi kiếm, vung tay rút kiếm ra khỏi bao, Cố Diệp Ninh cũng nhịn không được mà hô lên một tiếng. Lưỡi kiếm cực kì mỏng nhưng lại vô cùng sắc bén. Tiếng chém theo gió vang lên bên tai khiến cô biết được thanh kiếm này tuyệt đối là một thanh bảo kiếm có thể chém sắt như chém bùn.

Cố Diệp Ninh mặc dù có dị năng rồi nhưng cô cũng không ngốc nghếch tới mức chỉ luôn ỷ vào nó. Dùng dị năng nhiều tương đương với tiêu hao nhiều tinh thần lực. Tinh thần lực bị hao hụt tới một giới hạn nào đó sẽ khiến cơ thể lập tức của dị năng giả trở nên vô cùng yếu ớt.

Là một người đã phải chịu đựng ăn khổ suốt cả kiếp trước Cố Diệp Ninh sao có thể để mình kiếp này rơi vào trong tình cảnh không có chút lực phản kích nào được kia chứ. Bởi vậy để tiết kiệm sức lực của mình, có một vũ khí lạnh bên người là điều tất yếu. Với lại có nhiều lúc trong chiến đấu dùng vũ khí lạnh nhanh gọn hơn rất nhiều so với sử dụng dị năng.

Hơn nữa, quan trọng hơn cả... trong thời kỳ mặt thể, lòng dạ của con người sâu không lường được. Ai cũng phải giữ lại một phần bí mật thực lực của mình chứ chẳng ai lại đem phô ra hết cả.

Mặc dù Cố Diệp Ninh là một tiểu thư được cả Cố gia yêu thương chiều chuộng nhưng khi còn nhỏ cô vẫn phải học võ phòng thân, cũng phải học qua cách sử dụng một vài vũ khí như các anh trai em trai của mình. Những cái khác cô không có hứng thú tuy nhiên Cố Diệp Ninh rất có thiên phú trong bộ môn đấu kiếm, cũng rất thích nó. Cho tới tận khi trưởng thành cô vẫn vô cùng chăm chỉ rèn luyện. Chẳng qua là sau khi rời tới thành phố D, không có thời gian mấy cho nên cô bỏ qua sở thích này của mình mà thôi.

Đương nhiên kiếm đạo trong lúc học và thực tiễn rất khác nhau nhưng Cố Diệp Ninh không quá lo lắng. Bởi vì mặc dù có thời gian khoảng hơn một năm bỏ quên không luyện tập tuy nhiên kiếp trước thời điểm sau khi tinh thần lực bị phá hủy không còn thể sử dụng được dị năng nữa thì cô chính là phải dựa vào khả năng kiếm đạo của mình mà chiến đấu cầm cự được một đoạn thời gian ngắn. Cho nên hiện tại cô đối với kiếm có thể nói là một chút cũng không cảm thấy lạ tay.

Nghĩ tới mình đôi trước khổ sở chật vật, không kiếm nổi một thanh kiếm chính quy mà phải sử dụng một thanh sắt mài mòn một bên làm vũ khí tạm. Hiện tại lại nhìn nhìn lưỡi kiếm sáng bóng theo từng đường vân lóe lên tia sắc bén trong tay, Cố Diệp Ninh yêu thích vô cùng.

“Quả thực là kiếm tốt!” Hua hua vài đường, cô nhếch môi hài lòng tán thưởng. Có thanh kiếm tốt như thế này, xử lý tang thi càng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Đã có vũ khí, kế tiếp cô liền thu hộp gỗ cùng bộ quần áo ngủ ban nãy vào trong không gian dự trữ. Lại từ trong không gian dự trữ lấy ra một bộ đồ. Toàn bộ bộ đồ bao gồm hai chiếc áo, một chiếc quần, một đôi giày, một đôi găng tay, một chiếc lưng. Những thứ này là cô hôm qua khi tới trung tâm thương mại đã phải đặc biệt hỏi thăm để đi mua với số lượng lớn.

Hai chiếc áo của cô là loại áo dành cho những người đam mê thám hiểm. Mặc bên trong là một chiếc áo bó sát người được làm bằng da, rất co giãn, khiến cho cô có thể hoạt động dễ dàng cho dù đang chiến đấu. Khoác ở ngoài là một chiếc áo khoác dài tới đầu gối, cổ dựng đứng. Chiếc áo khoác này được làm bằng vải dù cao cấp, rất nhẹ cũng không quá dày nhưng lại có khả năng chống được các vật sắc bén.

Bên dưới cô mặc một chiếc quần cùng chất với áo bó ở trong, đi giày chuyên dụng dành cho bộ đội đặc chủng cao gàn tới đầu gối. Giày này có đế đinh nên nếu có chạy ở địa hình trơn trượt cũng không sợ bị ngã. Hơn nữa vì có một miếng mút cao su ở đế cho nên không sợ ẩm ướt khó chịu.

Đôi găng tay của Cố Diệp Ninh là loại găng tay da cụt ngón, khi dùng sẽ không sợ bị tay vì bị mồ hôi hoặc dính nước mà trơn làm tuột kiếm. Phần eo của cô đeo một chiếc thắt lưng hình mắt xích màu bạc, bên cạnh có một dây treo. Chính chính là dây treo, cô đặt bao kiếm lên trên đó rồi lựa vị trí để phù hợp với khoảng cách để tiện cho việc rút kiếm của mình.

“Tiểu Nha, nhớ cho kĩ, nhất định phải ở sát bên cạnh ta.” Chuẩn bị xong xuôi hết rồi, cô mới đeo lên lưng chiếc balo du lịch chứa đầy đồ ăn đã chuẩn bị sẵn. Tay phải nắm chặt thanh kiếm, Cố Diệp Ninh quay đầu hướng tiểu Nha nhắc nhở.

Tiểu Nha kêu một tiếng. Phản ứng này của nó khiến cô vô cùng an tâm. Vốn tiểu Nha đã vô cùng thông minh, sau khi được dùng nước tinh lọc nó dường như càng có linh tính hơn. Mím mím môi, hít một hơi, cô đem theo tiểu Nha hướng về phía cánh cửa căn hộ.

“Đi thôi!”

Đã tới lúc phải đối mặt chiến đấu rồi. Đối mặt chiến đấu với mặt thể!!!

Chương 7: Hạ Kỳ Phong

Khu chung cư của Cố Diệp Ninh mới xây dựng không lâu lại có vị trí khá thuận lợi lại có giá cả vừa tiền nên những người mua căn hộ ở đây hầu hết đều là những công chức có gia đình và một vài sinh viên có điều kiện giống như cô. Nhìn chung là cuộc sống ở khu chung cư tình cảm giữa các hộ với nhau rất lạnh nhạt. Mỗi người đều có công việc riêng, đều đi tới khuya mới về, còn ai có tâm trí đi hỏi han tới hàng xóm xung quanh nữa.

Kể cả Cố Diệp Ninh cũng không ngoại lệ. Mặc dù tính cách của cô nguyên bản rất vui vẻ, rất thoải mái, thích kết bạn tuy nhiên đi học rồi lại đi làm thêm tới tận tối muộn cho nên ngay cả bên cạnh mình là ai cô còn chẳng biết.

Hiện tại vì điện bị cắt cho nên hàng lang mờ mịt, tầm nhìn khá khó nhìn. Không biết có phải những vị hàng xóm đáng quý vẫn còn chưa kịp từ bên ngoài trở về hay không hay là đóng chặt cửa im ỉm thủ trong nhà, nhưng Cố Diệp Ninh đi một đường đều không gặp bất cứ ai. Tuy nhiên cô vẫn không buông lỏng cảnh giác. Chậm chậm bước từng bước, cố gắng phóng nhẹ không để gây ra bất cứ âm thanh nào, hai mắt cô đảo quanh, tai vênh lên xem xét tình hình bốn phía.

Virus tang thi lây lan rất nhanh, cô không tin là toàn bộ tòa nhà chung cư này lại không có ai bị nhiễm. Đang muốn theo cầu thang thoát hiểm xuống tầng hai thì đột nhiên ở phía sau lưng một tiếng động vang lên. Thanh âm sắc bén giống như cầm hai miếng kim loại cọ sát vào nhau, vô cùng chói tai. Cố Diệp Ninh nheo mắt, ngoác tay đối với tiểu Nha để nó đi ra phía sau mình còn bản thân từ từ quay lại. Kiểm tra tay hơi nâng lên, tạo thành một thế phòng thủ. Chỉ cần bất cứ thứ gì phóng ra cô liền lập tức cắt làm đôi.

Khi quay lại liền nhìn thấy căn hộ ở cạnh căn hộ của mình bật mở cửa, nhưng không giống cô nghĩ là một tang thi phóng ra mà lại là một thiếu niên.

Thiếu niên tuổi không lớn chắc cũng chỉ mới học cấp hai là cùng. Trên khuôn mặt non nớt tuổi này nhuộm đầy máu đỏ. Ở dưới mặc bộ quần áo học sinh cũng nhàu nát chật vật. Tay cậu ta run rẩy cầm chặt hai con dao gọt hoa quả. Nhìn trên lưỡi dao có dính máu, chắc hẳn là đã dùng để đâm ai đó. Mặc dù cậu ta cố gắng ra vẻ trấn tĩnh thế nhưng sợ kinh hoàng trong mắt không thể che giấu được sự nhạy bén của Cố Diệp Ninh.

Khi cậu ta phát hiện ra cô liền nhịn không được kinh hô một tiếng. Thoảng trong phút chốc dường như rất ngỡ ngàng bởi về ngoài cô. Là con trai ai mà chẳng thích những cô gái xinh đẹp, kể cả mấy cậu nhóc thiếu niên còn chưa trưởng thành. Thế nhưng, không để cho bản thân bị về ngoài của cô mê hoặc quá lâu, cậu nhóc kia tựa như nhớ ra điều gì đó, toàn thân lần nữa lại căng cứng hết cả, tràn ngập hoảng loạn và đề phòng.

Như một con thú bị kinh hách xù lông nhe răng với bất cứ ai, sát khí dần khuếch tán lan rộng ra trong đôi đồng tử đen láy kia. Hai con dao trên tay nắm càng thêm chắc, cậu ta lao tới muốn đâm cô.

Nhưng Cố Diệp Ninh dễ dàng bị hạ tới thế sao?! Đương nhiên là không! Cô đã sống và chiến đấu suốt ba năm liền với tang thi ở kiếp trước, chịu bao nhiêu khổ sở và nguy hiểm phải dùng tính mạng để dành lấy. Chẳng nhóc con nhỏ tuổi trước mắt động tác vụng về vô cùng rõ ràng chẳng đáng để cô liếc mắt nữa kia.

“A!!!”

Chỉ nghe thấy cậu nhóc kia hét lên một tiếng tuy nhiên còn chưa kịp tiếp cận cô thì Cố Diệp Ninh đã bật người ra tay trước. Kiếm trong tay vung một cái, sống kiếm đập mạnh lên tay cậu ta khiến hai con dao của bị hất văng một bên. Kế tiếp không để cậu ta kịp phản ứng, mũi kiếm sắc bén đã dừng lại ở cách cổ họng cậu ta không quá vài centimet. Chỉ cần nhích thêm một chút chắc chắn cái cổ non manh kia sẽ bị đâm toạc.

“Nhóc con, chớ có động tay động chân bừa bãi...” Cô vẫn chưa phải kẻ sát nhân cuồng lầy giết người làm niềm vui và sở thích, cho nên chỉ lạnh nhạt hướng cậu ta đe dọa. Cậu nhóc liên tục gặp kinh hách lúc này đã nhịn không được chân tay rã rời, loạng choạng lùi ra sau một bước ngã phịch xuống đất. Về mặt của cậu ta nhấm nhó như muốn khóc.

“Chị... chị là người sao?” Thanh âm của cậu ta khá dễ nghe.

“Hỏi thừa.” Lại quay đầu nhìn hai con dao dính máu bị cô đánh văng qua một bên, hiện tại đang nằm ở một góc hàng lang, Cố Diệp Ninh đoán nghĩ có lẽ cậu ta mới giết tang thi.

“Cha... cha mẹ tôi biến thành quái vật rồi, rất đáng sợ...” Không để cho cô phải phỏng đoán thêm, cậu nhóc đã run rẩy lên tiếng. Có lẽ là vì vừa trải qua một tình cảnh quá đáng sợ, nay lại gặp được một người ‘sống’ bình thường, cậu ta nhịn không được nói ra những cảm xúc hỗn loạn trong lòng.

“Cha mẹ cậu biến thành tang thi sao?”

Như vậy thằng nhóc này, là... giết cha mẹ đi?! Ánh mắt cô nhìn cậu nhóc không khỏi dịu đi vài phần, cũng thông cảm không ít. Mọi người không giống như cô, đã từng tự bản thân trải qua mặt thế, hiểu rõ được sự tàn khốc trong thời kỳ đó. Đối với họ ở thời điểm hiện tại, cho dù cha mẹ có biến thành tang thi thì đó vẫn là cha, là mẹ của mình.

Một thiếu niên ngày hôm qua còn vui vẻ được cha mẹ cưng chiều, ngày hôm nay trước tình cảnh sống hoặc chết phải cầm dao tự tay giết người hơn nữa còn là người thân của mình... tâm trạng tuyệt đối không thể khá được. Không bị tổn thương tâm lý đã là tốt lắm rồi chứ đừng nói tới thằng nhóc này còn biết đường mở cửa chạy trốn chứ thay vì ngồi lì trong căn hộ kia chờ chết. Xem ra tố chất tâm lý rất tốt cũng là người thông minh.

“Tang thi sao?” Cậu nhóc nghi hoặc ngẩng lên nhìn Cố Diệp Ninh.

“Có phải cha mẹ cậu đột nhiên bị biến thành những thầy ma sống, cử động cứng ngắc, mắt không có lòng trắng, da dẻ vàng sáp hoặc tái nhợt, miệng đỏ tươi chảy ra dịch vàng nhạt, răng sắc nhọn, cơ thể có mùi hôi thối đúng không? Hơn nữa còn muốn đối với cậu muốn tấn công? Nếu đúng vậy thì họ chính là bị biến thành tang thi.” Cô không khỏi hiềm hoi tốt bụng đối với cậu nhóc kia giải thích.

“A...” Nghe thấy cô hỏi, cậu nhóc kia liên tục gật đầu “Đúng là như vậy...”

Cậu nhóc dù còn nhỏ nhưng cũng không phải là đứa ngốc. Cố Diệp Ninh chỉ cần nói như vậy, cậu ta cũng hiểu được gần hết mọi chuyện. Hơn nữa, cậu ta cũng đã từng xem qua rất nhiều phim ảnh truyền hình. Tang thi là cái gì, cậu ta đương nhiên biết rõ. Tang thi vì sao xuất hiện, cậu ta cũng hiểu. Chỉ là... có đánh chết cậu ta cũng không thể tin được cũng không thể ngờ được những cảnh kinh khủng trong màn hình hiện tại lại có ngày biến thành sự thực.

“Tang thi... nếu có tang thi, vậy chẳng lẽ sắp mất thế sao?” Cậu ta run rẩy đứng dậy, đối với Cố Diệp Ninh nhìn chằm chằm không buông, muốn cô cho mình một câu trả lời.

“Là đã đến. Không phải sắp đến.” Nhún nhún vai, thấy cậu ta đã không còn sát ý với mình, cô liền thu kiếm lại “Được rồi, tôi không có nhiều thời gian để tiếp tục buôn chuyện với cậu. Khuyến cậu một điều đó là nhanh chóng rời khỏi thành phố D đi thi hơn.” Nói xong cô đối với tiểu Nha vẫn ngoan ngoãn đứng sau mình làm một cái ngoắc, quay người muốn nó nhanh chóng đi theo.

Từ lúc người đầu tiên biến thành tang thi cho tới hiện tại đã vài tiếng trôi qua. Tang thi lúc mới xuất hiện vẫn còn sợ ánh sáng hơn nữa vì tứ chi cứng ngắc cho nên hành động rất chậm chạp lại tránh trong bóng tối. Hiện tại cô phải nhanh chóng tranh thủ thời gian, không thể tiếp tục bị vây ở đây được. Khu chung cư của cô xung quanh rất đông người ở, không thiếu quán xá. Nếu chậm chạp chờ tới hoàng hôn còn chưa rời đi được, đám tang thi vẫn trốn trong bóng tối mà đồng loạt đi ra, khi ấy cô có muốn đối phó cũng đối phó không nổi.

“Chị ơi, chờ em với...” Cậu nhóc kia thấy cô phóng nhanh tới cầu thang thoát hiểm muốn rời đi thì lập tức lấy lại tinh thần, quơ hai con dao hoa quả nằm chơng chơ trên mặt đất đuổi theo.

Cậu nhóc lúc mới nhìn thấy Cố Diệp Ninh lập tức bị vẻ ngoài xuất sắc của cô làm cho ngây ngẩn. Thế nhưng sau đó, thay vì vẻ ngoài, cậu ta càng bị cô thu hút và ấn tượng hơn bởi vì khí chất và phong cách. Cậu ta cảm nhận được một sự lãnh tĩnh mạnh mẽ khó ai sánh được từ cô. Từng cử chỉ hành động của cô cũng rất gọn lẹ, cách cô vung kiếm khiến cho cậu ta có một cảm giác... đây tuyệt đối là cao thủ.

Hơn nữa có lẽ là vì ngay khi mình hoảng loạn nhất thì Cố Diệp Ninh xuất hiện khiến cho cậu ta có một cảm giác nắm được sợi rơm cứu mạng. Cho nên cậu ta càng sinh ra sự tin tưởng cùng với sự bài xích đối với Cố Diệp Ninh. Đi theo người trước mặt nhất định sẽ có thể sinh tồn, người ấy rất mạnh vô cùng mạnh. Trong đầu, cái suy nghĩ ấy không ngừng thúc giục cậu ta.

“Cậu đi theo tôi làm gì?” Cố Diệp Ninh thấy cậu ta đuổi theo, nhìn không được dùng bước. Nhíu chặt mày, cô quay lại dùng ánh mắt lạnh băng nhìn cậu ta từ đầu tới chân.

Cô đối với cậu nhóc này có thông cảm cũng có thể nhắc tay giúp đỡ cứu sống cậu ta nếu như có khả năng nhưng không có nghĩa cô sẽ làm thánh mẫu chăm sóc cậu ta. Cố Diệp Ninh hiểu rõ bản thân mình hiện tại muốn gì và cần làm gì. Những thứ cho dù là con người hay đồ vật có thể làm cho cô bị vướng chân vướng tay trong lúc hành động hoặc làm cô gặp phiền toái, cô sẽ cự tuyệt tiếp xúc.

“Em... em... chị có thể để em đi theo được không?” Thấy vẻ mặt của Cố Diệp Ninh không thay đổi, cậu ta càng thêm sốt ruột “Em hứa, sẽ không làm phiền tới chị. Chỉ cần để em đi theo thôi. Em... em sẽ tự bảo vệ mình, sẽ tự chiến đấu...”

Mặc dù nhìn trang bị của Cố Diệp Ninh, nhìn balo đầy nặng ở sau lưng cô, biết rằng cô chuẩn bị rất đầy đủ nhưng cậu ta một chút cũng không dám đánh chủ ý lợi dụng linh tính. Như đã nói, cậu nhóc này là một người thông minh, cũng là một người cực kì tinh tế và biết thức thời. Một kẻ mạnh mẽ cường đại không bao giờ cần tới một người yếu ớt vô dụng đi cùng. Cho nên, cậu ta nhanh chóng hứa hẹn. Hơn nữa, nếu là mặt thế, chỉ có mạnh mẽ lên mới có thể sinh tồn. Ý lại vào người khác quá, cậu ta cũng sẽ sống không được bao lâu.

“... Nhớ lấy lời cậu tự nói. Nếu vướng tay vướng chân tôi, cũng đừng có hi vọng tới việc tôi cứu cậu. Tôi không muốn làm một kẻ trông trẻ.” Cố Diệp Ninh nhìn cậu ta chật vật, khuôn mặt tuần tú trẻ tuổi bết toàn máu của chính thân nhân cậu ta trong đôi mắt kiên quyết phút chốc dịu đi.

“Vâng. Em hiểu mà, chị cứ an tâm.” Thấy được nhận lời, cậu ta vui mừng reo lên. Hai mắt tỏa sáng rực rỡ một chút cũng không để ý tới mấy lời tuyệt tình của cô.

“Nhớ rõ, tôi không bao giờ nói giỡn. Mạng của cậu phải tự mình giữ lấy.” Thở dài một tiếng, cô day day thái dương. Nhìn thần thái sáng lạn của thằng nhóc này, thực không hiểu có nghe vào những lời mình vừa nói hay không không biết.

Mình thế nhưng lại mềm lòng?!

Tuy nhiên cứ nghĩ tới ánh mắt khát khao sống sót mãnh liệt lại pha bi thương đau đớn của cậu nhóc kia, Cố Diệp Ninh lại từ chối không nổi. Bộ dạng của cậu ta lúc này làm cô nhớ tới bản thân kiếp trước. Rõ ràng biết rằng tất cả người thân đã chết rồi, bản thân cũng tuyệt vọng rồi, nhưng vẫn không nhìn được cố chấp muốn sống sót, muốn tồn tại.

Thôi bỏ đi, đã lỡ chấp nhận rồi cô cũng không thể lật lọng. Cứ để thằng nhóc này đi theo cũng được. Thế nhưng cô sẽ không vì cậu ta mà phá vỡ nguyên tắc của mình. Hơi cúi đầu, trong đôi mắt bạc của Cố Diệp Ninh lóe lên một tia lãnh khốc tràn ngập sát ý. Nếu cậu ta dám có dị tâm gì, lúc ấy thì đừng trách cô! Tốt nhất là ngoan ngoãn làm theo những gì cậu ta đã nói, thức thời hiểu chuyện thì cô cũng sẽ không bạc đãi cậu ta.

“Vâng, chị yên tâm. Em tuyệt đối sẽ không làm phiền chị đâu!” Con người là loài động vật sợ cô đơn. Trong thời điểm khó khăn này, tìm được một người đi cùng, hơn nữa người đó còn rất có năng lực, cậu nhóc cảm thấy vô cùng may mắn.

“Tôi là Cố Diệp Ninh, 19 tuổi, hiện tại là sinh viên. Nó là tiểu Nha, là đồng bạn của tôi.”

Cô chỉ vào bản thân lại chỉ vào tiểu Nha giới thiệu đơn giản. Nhân mạnh tiểu Nha là ‘đồng bạn’ tức là muốn nói cho cậu nhóc kia biết địa vị của tiểu Nha trong lòng của mình. Người khác tuyệt đối không được đánh chủ ý xấu lên người tiểu Nha bằng không cô tuyệt đối sẽ không buông tha dễ dàng cho kẻ đó đâu. Cho nên cậu ta muốn đi theo cô thì nhớ rõ phải đối xử với tiểu Nha thực tốt vào.

“Em... em là Hạ Kỳ Phong, 14 tuổi, là học sinh cấp hai.” Hạ Kỳ Phong ngại ngại hướng Cố Diệp Ninh giới thiệu, mắt lại tò mò len lén liếc tiểu Nha đứng bên cạnh cô.

Tiểu Nha nhìn xa thực sự khá giống loài chó săn ở vùng tuyết lạnh, chẳng qua hình thể to hơn cũng cường tráng hơn. Nhưng nếu nhìn gần hoàn toàn có thể phát hiện ra nó rõ ràng là một con sói.

Con trai ai cũng có một niềm yêu thích bất tận đối với những loài dã thú hung bạo. Cho dù tâm thức biết rằng chúng đáng sợ và nguy hiểm nhưng vẫn rất thích. Đặc biệt tiểu Nha lại còn là loài sói huyết thống thuần chủng nhất, không chỉ xinh đẹp mà còn mang theo một sức hút bí ẩn cuồng dã mãnh liệt. Ban nãy Hạ Kỳ Phong không chỉ chú tâm vào Cố Diệp Ninh nên vẫn chưa quan sát kỹ tiểu Nha, hiện tại không khỏi bị vẻ đẹp của tiểu Nha làm cho ngây người.

“A... nó... nó là sói?” Cậu nhóc lắp bắp.

“Phải. Có vấn đề gì sao?” Nheo lại đôi mắt che đi sự nguy hiểm vừa lóe lên, Cố Diệp Ninh nghiêng nghiêng đầu nhìn Hạ Kỳ Phong không rời mắt, không để mình bỏ qua bất cứ biểu cảm nào của cậu ta. Câu hỏi tựa như tùy ý nhưng rõ ràng mang theo nguy hiểm và ý từ đe dọa.

“Không có. Em thực sự rất thích sói. Chính là chưa bao giờ được nhìn thấy.” Hạ Kỳ Phong là một thiếu niên thông minh nhưng dù sao vẫn mang tâm tính trẻ con. Lúc này đã bị tiểu Nha thu hút hết sự chú ý cho nên không phát hiện ra vừa rồi Cố Diệp Ninh thử mình.

Cậu từ nhỏ đã rất thích những loài dã thú như sư tử, như báo, như hổ... đặc biệt thích nhất là sói. Đáng tiếc sói không phải là loại động vật dễ bắt. Ở sở thú thành phố D không có sói, cho nên cậu chưa từng được nhìn tận mắt một con sói thật.

Tuy nhiên hiện tại tiểu Nha sờ sờ ở trước mắt, vừa liếc qua đã biết là loài sói thuần chủng nhất, mang huyết thống lang vương mạnh nhất. Không thể nói rõ được tâm tình kích động của Hạ Kỳ Phong lúc này. Nổi da dút, hoang mang, sợ hãi, tội lỗi, khổ sở quẩn quýt trong lòng cũng được xua tan đi không ít.

Đối với sở thích của Hạ Kỳ Phong, Cố Diệp Ninh có chút hơi ngạc nhiên nhưng cũng không quá để bụng. Cô không phải loại người thích tọc mạch quá vào chuyện người khác. Hơn nữa so với sở thích thích dã thú của Hạ Kỳ Phong, cô còn biết ới người còn có sở thích biến thái hơn nhiều. Miễn sao Hạ Kỳ Phong đối tốt với tiểu Nha là được, còn nếu có thể giúp cô chăm sóc và chú ý tới tiểu Nha đương nhiên càng là chuyện tốt.

“Tiểu Nha, tiểu Nha...”

Hạ Kỳ Phong muốn tới lại gần vuốt ve lông của tiểu Nha nhưng tiểu Nha đâu phải ai cũng cho phép dễ dàng tiếp cận nó. Nó chỉ thân thuộc với duy nhất Cố Diệp Ninh mà thôi. Tới đám Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi cùng Cố Phong Hạo cũng không thể ôm ôm cọ cọ nó đâu nhé. Nhe ra hàm răng sắc nhọn, từ trong cổ họng của nó phát ra tiếng gầm gừ đe dọa khiến bước chân của cậu nhóc họ Hạ trở nên cứng ngắc.

Quay đầu qua nhìn cô với ánh mắt long lanh, Hạ Kỳ Phong tràn ngập khát vọng mong muốn cô có thể mở miệng vàng ra lệnh cho tiểu Nha, để giúp đỡ mình thỏa mong ước một chút. Một bên kia, tiểu Nha vẫn đang toàn thân căng cứng, hai mắt vàng kim tràn ngập cảnh cáo không buông. Cố Diệp Ninh nhìn thấy tình cảnh giằng co dờ khóc dờ cười này nhin không được nhếch khóe môi cong lên một chút.

Đương nhiên nếu cô lên tiếng tiểu Nha sẽ miễn cưỡng cho Hạ Kỳ Phong chạm một chút. Nhưng mà... cô có thể vì thằng nhóc mới quen chưa tới nửa tiếng mà ủy khuất tiểu Nha sao?! Đương nhiên là không! Cho nên, Hạ Kỳ Phong cầu xin cũng chỉ vô ích mà thôi.

“Muốn có thể tới gần tiểu Nha thì cậu phải cố gắng mà làm thân với nó.”

“Vâng... em sẽ cố gắng...” Bẹp bẹp cái miệng, Hạ Kỳ Phong vô cùng thất vọng vì không nhận được sự trợ giúp từ Cố Diệp Ninh. Cậu có thể phản kháng sao? Cậu trả lời rõ ràng là không thể. Vì vậy, im lặng nhận mệnh là tốt nhất. Ai bảo cậu còn phải đi theo nhờ vả người ta dài dài kia chứ ~

“Phải rồi, vứt hai con dao gọt hoa quả kia đi. Cầm lấy cái này.” Mặc dù chưa hoàn toàn tin tưởng Hạ Kỳ Phong nhưng đã nhận cậu ta thì cô cũng sẽ không tới quá mức vô tâm bỏ mặc.

Trước đó làm cách nào cậu ta có thể hạ được hai con tang thì bằng hai con dao gọt hoa quả kia thì cô không biết. Nhưng đã ra tới bên ngoài, nếu còn tiếp tục cầm hai con dao kia thì cậu ta chắc chắn sẽ chết nhanh chóng mà thôi. Thò tay vào trong balo, một mặt giả vờ như lấy đồ ở bên trong, mặt khác cô trong đầu niệm một chữ lấy một chiếc gậy sắt từ không gian dự trữ ra, ném cho Hạ Kỳ Phong.

“Cái này...” Hạ Kỳ Phong còn đang không ngừng nghĩ xem làm sao để có thể làm thân với tiểu Nha, đột nhiên bị Cố Diệp Ninh ném cho cây gậy sắt. Cậu ta vội vàng luống cuống nhận lấy, lắp bắp nhìn cô.

“Dùng nó đập nát đầu tang thi, như vậy mới giết được chúng.” Cô không giải thích nhiều, đơn giản nói ra phương thức giết tang thi. Còn về việc cậu nhóc họ Hạ này vận dụng chiếc gậy trong chiến đấu thế nào thì chỉ có thể dựa vào sức của cậu ta.

“Hóa ra là đầu sao...” Nghĩ tới khi nãy mình dùng dao gọt hoa quả trong lúc quỳnh quáng đâm vào đầu của tang thi do cha mẹ mình biến thành, ánh mắt của Hạ Kỳ Phong âm thầm đi.

“Được rồi, thu lại tâm tình yếu đuối của cậu lại đi. Hiện tại không phải là lúc đâu. Tới nơi an toàn, khi đó cậu muốn tưởng nhớ cha mẹ bao nhiêu cũng được. Tốc độ của tang thi rất nhanh, cậu chỉ cần thất thần một giây thôi cũng đủ để bị chúng nó cắn xé rồi đấy.” Liếc một cái liền có thể hiểu được Hạ Kỳ Phong đang suy nghĩ gì, cô liền nhắc nhở răn dạy.

“Dạ, em hiểu rồi. Cảm ơn chị.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm khắc của cô, Hạ Kỳ Phong biết, mặc dù Cố Diệp Ninh mỗi lời nói đều rất đã kích vô tình nhưng kỳ thực lại bao hàm quan tâm cũng nhắc nhở mang ý tốt. Bởi vậy cho nên cậu một chút cũng không cảm thấy tức giận, ngược lại cậu rất biết ơn cô. Quả nhiên là theo không lầm người rồi, Hạ Kỳ Phong thầm nghĩ trong lòng. Hít một hơi lập tức lấy lại tinh thần, ứng thanh gặt mạnh đầu.

.

.

.

Hạ Kỳ Phong theo sát tiểu Nha cùng Cố Diệp Ninh men theo cầu thang đi xuống tầng hai của tòa chung cư. Vốn cứ nghĩ rằng có thể một đường bình an rời khỏi đây, thực không ngờ tới chỗ ngoặt xuống tầng một lại gặp phải một đám người đang túm tụm vào với nhau đang chạy trốn bị dồn vào một góc. Một đám đàn ông to khỏe tay cầm theo gậy gộc thô sơ chẳng biết bẻ từ đâu ra đứng ở đầu, tư thế hiên ngang liều chết bảo vệ một đám phụ nữ, trẻ con và người già đang đứng sau lưng mình.

Phía trước đám người kia có hai con tang thi đang ngoác ra cái miệng đỏ au cứng ngắc đuổi theo. Dịch vàng tanh hôi từ miệng của chúng chảy xuống khiến cho tất cả mọi người không khỏi cảm thấy buồn nôn. Hành lang và cầu thang chung cư vốn không có điện chỉ còn ánh sáng mờ mờ chiếu vào từ bên ngoài khiến cho tang thi càng trở nên kinh dị đáng sợ hơn bao giờ hết.

Hai người Cố Diệp Ninh và Hạ Kỳ Phong cùng tiểu Nha núp ở góc khuất cho nên mấy người kia còn chưa phát hiện. Hơn nữa hiện tại đám người kia còn đang phải đối mặt với tang thi, làm gì còn tâm trí mà nhìn loạn xung quanh. Đưa tay ra hiệu cho Hạ Kỳ Phong đứng im một bên, cô không vội ra mặt mà lặng lẽ theo dõi tình hình trước.

“A A A A, CÚT ĐI, CÚT ĐI!!! MẸ KIẾP, MẤY NGƯỜI ĐÀN ÔNG CÁC NGƯỜI GIẾT CHÚNG NÓ ĐI CHÚ!!! ĐỪNG ĐỂ CHÚNG LẠI GẦN TÔI!!!” Thấy tang thi càng lúc càng lại gần, một cô gái trẻ đang núp phía sau cùng trong đám người hét lên chói tai, mang theo kinh hoàng cực độ.

“Ngu ngốc!” Nhìn cô gái trẻ kia, cô nhếch môi cười lạnh phun ra hai chữ.

Hạ Kỳ Phong mặc dù không biết vì sao Cố Diệp Ninh lại không đi tới phía đám người kia nhưng cậu nhóc ngoan ngoãn nghe theo chỉ đạo của cô. Tiểu Nha cũng rất biết ý của cô chủ, nghiêm túc quỳ sát bên còn lại của Cố Diệp Ninh. Tới khi thấy thái độ cô gái trẻ kia, cậu nhóc không được nhủ lại đôi lông mày, trong mắt lóe lên khó chịu. Loại người này... thực sự khiến người ta chán ghét. Rõ ràng đã núp sau cùng rồi, chẳng làm được gì vậy mà còn gây thêm phiền phức.

“Loại người ‘ăn cháo đá bát’, không biết cái gì gọi là biết ơn, quả nhiên ở đâu cũng có.” Trong đôi mắt bạc của cô lóe lên một tia tàn khốc khiến cho Hạ Kỳ Phong vô tình nhìn thấy được không khỏi rung mình lui ra sau một bước.

“...”

“Sao thế hả?” Cố Diệp Ninh phát hiện ra cậu sợ hãi, lúc này mới miễn cưỡng ném cho cậu một cái nhìn. Thằng nhóc này đang yên đang lành sao tự nhiên lại run lên như trúng gió vậy?!

“Không có gì.” Cũng đâu thể nói là mình bị dọa sợ được, Hạ Kỳ Phong đành lắc đầu chối.

“Hừ...” Cũng không cố gắng hỏi tiếp làm gì, cô tiếp tục lại chuyển hướng nhìn về phía đám người kia. Trong đầu tự động bổ sung thêm cho tính cách và con người của Hạ Kỳ Phong bốn từ: ‘Thằng nhóc thần kinh’.

Lúc này đám người kia cũng đã dần bị tang thi dồn vào góc cụt không còn đường chạy nữa. Mặc dù trong đám người kia có vài người đàn ông khỏe mạnh cũng rất dũng cảm đứng trước ngăn cản thế nhưng tại thời điểm vừa mới bắt đầu mặt thế này mọi người vẫn không biết cách tiêu diệt tang thi nhanh nhất. Hơn nữa, không phải ai cũng biết võ hay cách đánh nhau để mà có thể tránh né tang thi cào làm bị thương. Bởi vì vậy, Cố Diệp Ninh không cần nghĩ nhiều nữa cũng hiểu được nếu mình còn không ra tay trợ giúp thì chắc chắn đám người kia sẽ tổn hại không ít người.

Đám người kia đã chặn đường cầu thang thoát hiểm cầu thang thoát hiểm xuống tầng một, không giải quyết xong chuyện thì cô không cách đem Hạ Kỳ

Phong và tiểu Nha nào rồi đi được. Mặc dù không muốn bị cuốn vào những chuyện rắc rối nhưng cùng là con người, nếu có thể tiện tay giúp thì cô vẫn sẽ giúp. Cô Diệp Ninh trải qua nhiều lần bị phản bội ở kiếp trước, mặc dù kiếp này sống lại tính cách đã trở nên lạnh nhạt nhưng cô cũng không tới mức đánh mất toàn bộ nhân tính trở thành kẻ oán hận thù đời.

Miền là không cần dây dưa, đối với kẻ không đáng thì không cho tín nhiệm, như vậy dù là ai cũng không thể phản bội cô được, càng đừng nói tới chuyện làm tổn thương cô. Hơn nữa trong đám người kia có không ít người tính cách cũng rất được, không phải loại cặn bã mà cô chán ghét.

“Hạ Kỳ Phong, tiểu Nha, theo sát.” Không quay đầu lại, cô khẽ nhắc nhở.

“Ừ...”

“Dạ, Diệp tỷ tỷ...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Hành Trình Bắt Đầu

Trần Lục tay cầm một cây gậy inox được bê ra từ lối ghé sofa nhà mình. Trên khuôn mặt nghiêm nghị của anh, từng giọt mồ hôi lăn xuống. Căng thẳng mang theo hoang mang nhìn về phía mấy con tang thì đang đang dần dần tiếp cận, anh cố gồng mình muốn che chở cho những người phía sau. Tiếng khóc lóc mang theo kinh hoàng tuyệt vọng của bọn họ càng làm cho anh rối loạn. Mấy thanh niên bên cạnh anh trong mắt cũng mang theo sợ hãi vô cùng nhưng tới thời điểm này, ngoại trừ chấp nhận phải chiến đấu với lũ quái vật kia ra đã không còn đường lui nữa rồi.

“Các anh em, chú ý một chút đừng để bị thương. Nhất định phải đánh chết lũ quái vật kinh tởm kia!!!” Hiện tại được coi như thủ lĩnh của cả đám người, Trần Lục hít một hơi cố gắng áp chế sự do dự trong lòng xuống, cố gắng gằn giọng động viên những người cũng đang cầm vũ khí đứng ở đầu như mình, tăng thêm khí thế chiến đấu cho họ.

“Đừng thế, đánh chết chúng nó!!!”

“Nhất định chúng ta có thể thoát được!!!”

Những người kia cũng ứng thanh, trong giọng nói mang theo kiên quyết, tức giận và hận thù. Ở đây có không ít đã không còn gia đình, bởi vì người thân của họ đã bị tang thì cắn trúng hoặc là đã bị biến thành tang thi. Cũng có người bắt buộc phải cầm vũ khí lên dù nguy hiểm tính mạng, bởi vì người thân của họ đứng ngay sau lưng họ. Tới lúc này ai cũng bắt buộc phải chấp nhận sự thật tàn khốc rằng mặt thế đã tới và bọn họ phải chiến đấu, nếu không, bọn họ cũng sẽ trở thành thức ăn cho lũ quái vật kia.

“Grào!!!” Lũ tang thi không rành mà bận tâm tới quyết tâm của đám người bọn họ, chúng chỉ thêm khát đối với những mồi thực đang sờ sờ trước mặt. Một con trong số đó nhao lên, tốc độ khá nhanh, vuron ra móng vuốt sắc bén muốn bắt lấy một trong số những người đứng hàng đầu.

“Cẩn thận!”

Mục tiêu của tang thi kia là một người đứng bên trái Trần Lục. Trần Lục so với những người ở đây có kinh nghiệm thực chiến chiến đấu cho nên vô cùng mau lẹ vuron tay kéo cậu trai trẻ kia qua một bên. Trong gang tấc tránh được một đòn hiểm. Cậu trai kia bị kéo ngã sấp xuống sàn, nguy hiểm vừa rồi khiến cho cậu ta không khỏi toát mồ hôi lạnh. Đang muốn đứng lên để cảm ơn Trần Lục, không ngờ mới ngẩng đầu liền phát hiện ra trong phút chốc Trần Lục cứu mình, một con tang thi khác đã nhanh chóng tiếp cận muốn ra tay từ phía sau lưng Trần Lục.

“Trần đại ca, chú ý phía sau!!!”

Những người khác cũng nhìn thấy nguy hiểm, vội vàng sợ hãi hét lên cảnh báo. Trần Lục là người mạnh nhất trong số bọn họ, cũng coi như là bùa hộ mạng, nếu anh có vấn đề gì, như vậy... bọn họ cũng rất khó lòng sống sót ra khỏi đây. Hơn nữa, Trần Lục lúc này đã cứu không ít người. Dù sao đã có ân và lại tính cách của Trần Lục rất tốt, bọn họ đối với anh không khỏi sinh ra vài phần hảo cảm cùng kính trọng.

Trần Lục nghe thấy tiếng của mọi người, cũng nhạy bén phát hiện một tiếng rít gào từ phía sau mình. Nhưng mà tốc độ tang thi kia quá nhanh, ra tay cũng quá bất ngờ, hiện tại đã gần trong gang tấc, anh không cách nào có thể đổi phỏ. Trong đôi mắt đen âm trầm của Trần Lục lóe lên một tia tuyệt vọng. Chẳng lẽ... mạng của mình sẽ kết thúc ở đây?!

“Ngồi xuống.” Đúng lúc này, một thanh âm trong trẻo nhưng lạnh băng rơi vào tai anh. Ngữ điệu nhàn nhạt nhưng lại mang theo một sự áp bức khiến cho đầu óc của Trần Lục còn chưa kịp phản ứng thì thân thể tự giác tuân theo.

Ngay lúc anh ngồi sụp xuống liền cảm nhận được một thứ sắc bén vô cùng trào sát qua vành tai mình, khiến cho vài sợi tóc của anh bị cắt đứt. Không cần nghĩ nhiều cũng biết được mình trong gang tấc đã thoát được đòn nguy hiểm kia, thành công sống sót một mạng.

Kế tiếp, ngay lúc anh theo bản năng quay đầu lại thì nhìn thấy con tang thi kia một lần nữa muốn vươn tay xông tới mình. Nhưng từ phía sau con tang thi, một bóng đen chợt xuất hiện. Thân ảnh nhanh nhẹn quỹ dị tới khó tin, người kia xoay người trên không trung một cái, thanh kiếm trên tay lóe ra một tia sáng sắc bén xoay chuyển, một chiêu liền chém xuống kiên quyết.

Đầu con tang thi lảo đảo rơi xuống, máu từ cổ nó bắn tung tóe bốn phía, cả cơ thể như con rối đứt dây liền đổ rầm xuống. Máu của nó dính lên cả trên má anh thế nhưng anh không quan tâm bởi vì lúc này ánh mắt anh vẫn mang theo kinh ngạc khó tin nhìn chăm chăm vào người vừa mới xuất hiện cứu mình kia.

Người kia cũng không chân chừ, mũi chân khẽ nhún một cái liền đã nhảy ra, kiếm vui lên lần nào liền chặt đứt đầu của tang thi lần đó. Lũ tang thi đáng sợ dồn bọn họ vào góc chết, thiếu chút nữa khiến bọn họ bị diệt toàn quân thể nhưng chỉ trong vòng chưa tới 30 giây liền bị đo ván.

Cố Diệp Ninh vừa hạ xong mấy con tang thi cũng không thêm để ý ánh mắt nhìn mình của đám người kia mà trước hết cúi đầu nhìn nhìn máu tanh tươi cùng thứ dịch dính dính thối rữa của chúng trên bảo kiếm của mình. Cô nhìn không được cảm thấy vô cùng kinh tởm, nhũn nhũn. Vung tay mạnh một cái, những thứ dính trên lưỡi kiếm lập tức bị hất sạch, khi ấy mới chịu thu lại biểu tình chán ghét.

“Diệp tỷ tỷ, chị giỏi quá!!!”

Hạ Kỳ Phong cùng tiểu Nha tránh ở bên nhìn thấy rõ ràng toàn bộ cảnh Cố Diệp Ninh chiến đấu, trong nháy mắt khuôn mặt sáng bừng lên, tràn ngập sự sùng bái. Không phải là mạnh nữa, phải là quá mạnh đi!!! Nếu cô không phải con gái mà là con trai, chắc chắn Hạ Kỳ Phong sẽ hét lên một vạn lần chữ ‘suất’.

Nhìn về kích động của thằng nhóc kia, Cố Diệp mặt không cảm xúc ném qua một ánh nhìn khinh bỉ. Tang thi vừa rồi cử động cứng ngắt, mặc dù thân thể tốc độ dù cũng coi là nhanh nhưng so với một người đã được nước tinh lọc thanh lọc toàn thân như cô thì rõ ràng chẳng khác nào bọn nó đứng im đờ cô ngược. Hiện tại ngũ giác của cô, sức mạnh thân thể, độ nhanh nhạy cùng tốc độ hoàn toàn có thể so với người dị năng thể chất đấy.

“Grừ...” Tiểu Nha cũng thấy rõ vẻ oai phong của cô chủ, hướng cô vui vẻ chạy quanh vòng vòng.

“Tiểu Nha ngoan, không cần kích động như thế.” Nhìn tiểu Nha trong mắt cũng toát lên sùng bái mình, Cố Diệp Ninh trong đáy mắt dâng lên dịu dàng, vươn tay xoa xoa đầu nó.

“...” Hạ Kỳ Phong nhìn cảnh tượng một chủ một thú thân thiết, lại lần nữa bị thương bẹp bẹp miệng. Diệp tỷ tỷ à, có cần phải phân biệt đối xử vậy không?! Thờ dài một tiếng, Hạ Kỳ Phong không khỏi cảm thán, quả nhiên địa vị của mình trong lòng của Diệp tỷ tỷ thấp vô cùng nha ~

“Trần đại ca, anh không sao chứ?” Trần Lục vẫn ngồi trên mặt đất lúc này được một người thanh niên trẻ tuổi đeo kính đứng gần bước tới đỡ lên, nghe thấy cậu ta hỏi mình mới hồi phục lại tinh thần.

“À... ừ... tôi, không sao...”

Anh ngờ ngác trả lời, mắt vẫn nhìn chăm chăm về hướng tổ mà Cố Diệp Ninh, tiểu Nha và Hạ Kỳ Phong đang đứng. Không chỉ có mình Trần Lục mà gần như toàn bộ đám người đi theo anh đều đang dùng ánh mắt kinh dị nhìn tổ hợp hai người một thú vừa mới xuất hiện không lâu kia.

Trần Lục phát hiện ra, người mới vươn kiếm hỗ trợ cứu anh hai lần là một cô gái. Không, không, nói chính xác phải là một thiếu nữ cực kì trẻ tuổi mới đúng. Không những trẻ tuổi, mà còn cực kì xinh đẹp. Xinh đẹp tới mức nhìn qua một lần rồi liền không cách nào quên đi được. Đặc biệt là đôi mắt màu bạc lạnh nhạt bí ẩn kia càng tăng thêm sức hút cho cô.

Mặc dù khoác bên ngoài là một chiếc áo khoác dài dày, toàn thân mặc đồ màu đen tăm tối, trên người đeo balo du lịch cực lớn, mái tóc đen mượt chỉ dài hơn vai một chút được túm buộc nửa phía sau, đơn giản tới không thể đơn giản hơn tuy nhiên không thể cách nào che giấu khí thế của cường giả. Rõ ràng còn trẻ như vậy, nhưng thân thủ quả thực là quá mức xuất phạm. Tốc độ, tư thế, sức mạnh, lực đạo hoàn toàn vượt qua cả một bộ đội từng nhiều năm rèn luyện như mình.

Lại chuyển mắt đánh giá Hạ Kỳ Phong đi cạnh cô. Thiếu niên trẻ tuổi non nớt vừa nhìn đã biết còn chưa vượt qua 16 tuổi. Tuy rằng hiện tại mặt mũi dính đầy máu nhưng che không được bề ngoài nổi bật. Ngoại hình thì không tới mức chói mắt như thiếu nữ trẻ tuổi kia nhưng cũng thuộc loại lớn lên chắc chắn sẽ trở thành ‘bạch mã hoàng tử’ được nữ sinh hâm mộ yêu thích.

Vì cậu không ra tay nên anh cũng không biết được sức mạnh của cậu tới đâu. Nhưng nhìn về mặt sùng bái của cậu đối với ‘ân nhân’ của mình có thể chắc chắn là không mạnh bằng thiếu nữ trẻ tuổi kia.

Kế tiếp... nhìn tới tiểu Nha, Trần Lục trực tiếp đen mặt rồi. Đây không phải là sói sao?! Nuôi sói bên người như sủng vật sao?!

Rốt cục thì hai người kia... không đúng, phải nói chính xác là thiếu nữ trẻ tuổi kia có thân phận như thế nào đây?! Trần Lục không khỏi đối với tổ hợp hai người một thú có ngoại hình cực kì thu hút, cực kì hơn người kia sinh ra sự tò mò.

“Trần đại ca, bọn họ...” Người thanh niên đeo kính vừa rồi đỡ anh dậy không khỏi hướng anh thì thầm, trông mắt lại mang theo vài phần cảnh giác cùng vài phần thối nể nhìn về hướng Cố Diệp Ninh, Hạ Kỳ Phong cùng tiểu Nha.

“Tiểu Hùng, bọn họ là ân nhân của chúng ta. Chắc chắn không có ác ý đâu...” Trần Lục cùng tiểu Hùng là người trong quân đội, đương nhiên hiểu cậu ta đang lo lắng gì. Không để cậu ta nói hết, anh đã lắc đầu nói ra suy nghĩ của mình. Nếu có ác ý đã không giúp đỡ bọn họ giết tang thi.

“Ừm...” Tiểu Hùng đối với Trần Lục rất tin tưởng, cho nên gật gật đầu buông tha cảnh giác của mình.

“Cô gái, cảm ơn cô đã giúp đỡ.” Nghĩ nghĩ một chút, Trần Lục cảm thấy vẫn phải nói lời cảm ơn đối với thiếu nữ trẻ tuổi kia. Cứu mạng một lần đã là ân, đằng này cô còn cứu mạng anh hai lần liền.

“Không có gì. Tiện tay mà thôi.” Cổ Diệp Ninh đang vuốt đầu tiểu Nha nghe thấy Trần Lục gọi liền quay lại nhìn anh. Sự dịu dàng trong mắt cũng lui đi, sắc mắt lạnh nhạt không lộ ra một tia cảm xúc đối với anh tùy ý trả lời. Cô cứu đám người kia nhưng cũng không muốn cùng bọn họ phát sinh ra liên hệ gì cả.

“Không biết cô muốn đi đâu. Hiện tại mặt thế đã tối, bên ngoài rất loạn. Nếu cô không chê, hay là gia nhập vào đoàn chúng ta đi...” Tiểu Hùng thấy Cổ Diệp Ninh thần thái mặc dù có chút lạnh lùng cao ngạo nhưng lại không hề chướng mắt. Hơn nữa mặc dù còn trẻ tuy nhiên thực lực của cô lại rất mạnh. Cho dù ban này có cảnh giác nhưng hiện tại cũng không tự giác nảy sinh sự kính phục.

“Không cần. Tôi đã mục tiêu của mình.” Một chút cũng không suy nghĩ, cô từ chối.

Thứ nhất, cô chưa có ý định tìm đội ngũ để tham gia. Đặc biệt là trong cái đội ngũ này không phải ai cũng là người tốt tính. Nhìn mấy người này giờ vẫn núp sau lưng mấy người đàn ông, ôm nhau run như cây sậy, một bộ dạng sợ hãi nhưng tuyệt đối trong mắt chẳng hề có sự biết ơn, Cổ Diệp Ninh trong lòng cười nhạt khinh miệt. Đồng đội không mạnh cũng không sao, sợ nhất là loại đồng đội vừa ngu vừa dốt lại còn không biết thân biết phận, lúc nào cũng có thể vì bản thân mà phản bội.

“Hừ, mời vào đã là tốt rồi, lại còn giả bộ thanh cao từ chối cái gì chứ!” Một tiếng nói mang theo khó chịu, bức tức từ phía sau đám người vang lên. Dù đã hạ giọng xuống thấp nhất nhưng nơi này cũng chỉ có cô cùng tiểu Hùng, Trần Lục đối thoại cộng thêm vài tiếng nức nở khe khẽ. Hàng lang lại rất có âm vang, cho nên những lời kia không chỉ cô mà ai cũng có thể nghe thấy.

“...” Trần Lục cùng tiểu Hùng hai người sắc mặt lập tức sầm xuống, quay ngoắt đầu nhìn về hướng âm thanh vừa phát ra, trong lòng không khỏi tức muốn học máu. Rốt cục là kẻ nào bại não vậy?! Có biết là thiếu nữ trẻ tuổi này rất mạnh không hả?!

“Hừ...” Cổ Diệp Ninh thính giác vô cùng nhạy, không cần nhìn cô liền phát hiện ra giọng nói này của ai. Trong mắt hiện lên tia khinh thường, cô cũng không thèm để ý mấy lời ác ý kia.

“Là cô ta.” Hạ Kỳ Phong dù mới quen biết với cô nhưng rõ ràng rất tôn sùng Cổ Diệp Ninh. Hiện tại thần tượng bị mĩa mai như vậy, cậu sao có thể không bức tức. Quay đầu muốn nhìn xem ai vừa nói, trong mắt Hạ Kỳ Phong lóe lên tia ngạc nhiên. Người vừa nói kia... không phải là cô gái trẻ ban này vừa gào vừa hét trốn sau lưng người khác chửi bới đó hay sao?!

“Cô câm miệng cho tôi!!!” Tiểu Hùng không giống Trần Lục thương hoa tiếc ngọc, không nỡ nặng lời với nữ nhân, lập tức quát cô gái kia.

“Tôi... tôi chỉ...”

Cô gái trẻ có ngoại hình cũng tính là xinh đẹp, từ trước tới giờ đều được người khác cưng chiều lần này lại bị tiểu Hùng nặng lời trách mắng nhện không được nước mắt ứa ra. Cấn cấn đôi môi được to son đỏ chót, cô ta một bộ dạng bị thương oán hận trừng tiểu Hùng. Đáng tiếc, tiểu Hùng sinh hoạt trong quân đội, tâm cứng như thép, đối với loại người như cô gái trẻ kia vô cùng chán chường trướng mắt. Nước mắt của cô gái trẻ kia hoàn toàn không làm cho cậu ta mềm lòng dù chỉ một chút.

“Được rồi, Lệ Nhu, cậu đừng nói nữa.” Bên cạnh cô gái trẻ xinh đẹp tên Lệ Nhu kia là bạn thuê cùng căn hộ của cô ta, tên là Hàn Vi Vi. Người này so với Lệ Nhu điêu ngoa hay ghen tị kia thì hiểu biết hơn nhiều.

Hàn Vi Vi hiểu rất rõ tính cách người bạn sống cùng này. Thấy Lệ Nhu lại bắt đầu diễn trò liền nhện không được nhắc nhở bên tai một câu. Dù sao sống chung nhà một thời gian, coi như cũng có tình cảm, Hàn Vi Vi cũng không muốn Lệ Nhu vì gây rắc rối mà bị bỏ lại vào lúc này. Vào thời điểm hỗn loạn như giờ, ba cái trò giả bộ đáng thương hay phô trương sắc này nọ đâu còn tác dụng. Thước thời hiểu chuyện mới có thể sống tốt được.

“...” Lệ Nhu mặc dù vẫn ầm ức trong lòng nhưng cũng hiểu được lời Hàn Vi Vi nói là đúng, đành hậm hực cấn cấn môi, cúi đầu không nói gì tiếp.

“Anh là đội trưởng của mấy người này. Tốt nhất hiện tại mau rời khỏi chung cư này là tốt nhất. Đám tang thi kia hiện tại không dám ra ngoài vì còn sợ ánh sáng mặt trời. Nhưng nếu đợi đến tối thì...” Cổ Diệp Ninh quay qua nói với Trần Lục. Người đàn ông này có tính cách cô rất ngưỡng mộ, vì vậy hi vọng anh ta có đủ khả năng để sống sót ở mặt thế.

“Tôi đã hiểu rồi.”

Trần Lục không biết thông tin này cô lấy từ đâu nhưng anh tin tưởng cô không nói dối. Và lại, anh cũng đã quan sát qua và thấy rằng quả thực tang thi đều trốn trong chỗ tối hoặc bóng râm, rất ít xuất hiện dưới ánh nắng mặt trời. Cổ Diệp Ninh không cần phải nói hết câu, anh cũng hiểu được nếu còn tiếp tục đứng đàng không đi, chờ tới khi tối, tang thi ào ra, khi đó bọn họ có mấy cái mạng cũng không đâu lại được.

“Cô thực sự không đi với chúng tôi sao?” Trần Lục biết năng lực của thiếu nữ trẻ tuổi trước mắt tuy nhiên vẫn không khỏi lo lắng cho cô.

“Không cần.” Cô lần nữa lạnh lùng cự tuyệt “Tôi có thể tự lo được cho bản thân và sủng vật của mình...” Lại quay qua nhìn Hạ Kỳ Phong ánh mắt lấp lánh đứng sau mình, cô cảm thấy có chút nhức đầu “... thêm cả thằng nhóc con chưa trưởng thành kia nữa.” Cuối cùng vẫn phải bỏ sung.

“Tôi hiểu rồi. Cảm ơn cô lần nữa đã giúp đỡ. Nhất định trên đường phải cẩn thận.” Cũng không tiếp tục cưỡng cầu, Trần Lục lần nữa nói cảm ơn. Những lời nhắc nhở sau đó rất đơn giản nhưng cũng làm cho Cố Diệp Ninh càng thêm có hảo cảm với anh.

“Mấy người cũng thế.” Gật gật đầu, cô cũng không keo kiệt chúc lại.

“Phải rồi, tôi là Trần Lục. Cô là...”

“Nếu có duyên gặp lại sẽ nói sau đi.” Nhún nhún vai cắt ngang lời anh, cô không có ý định đối với Trần Lục nói ra tên của mình. Không giống như Hạ Kỳ Phong nhận định đã đi theo cô, dù sao cũng chỉ là người qua đường gặp nhau, không cần thiết phải giới thiệu.

“Cũng phải.” Đối với việc mình năm lần bảy lượt bị cô khước từ từ chối, Trần Lục cũng không phật lòng. Từng ra chiến trường, anh hiểu được ý của cô. Ở thời mạt thế nguy hiểm tàn khốc như thế này, muốn gặp lại nhau thực sự rất khó.

Hai bên cùng xuống cầu thang thoát hiểm chạy xuống tầng một rồi đi xuống tầng hầm. Ở trên đường đi cũng gặp vài con tang thi nhưng rất nhanh lại bị Cố Diệp Ninh cùng mấy thanh niên bên đoàn người của Trần Lục giải quyết. May mắn là không có ai bị thương, chỉ là trừ Cố Diệp Ninh cùng tiểu Nha ra thì ai nào cũng chật vật, trên người bết bết dính đầy dịch bẩn bốc mùi vô cùng. Ngay cả Hạ Kỳ Phong vốn trên mặt dính đầy máu, quần áo nhàu nhĩ lúc này cũng coi như sạch sẽ sáng sủa gần nhất.

“Diệp tỷ tỷ, cha em làm việc trong cục cảnh sát, có một chiếc xe việt dã chuyên dụng.”

Ở tầng hầm chia tay với đám người của Trần Lục, Cố Diệp Ninh còn đang tính lượn loanh quanh tìm xem có xe nào tốt tốt một chút thì ra tay phá khóa chiêm đoạt. Không ngờ đúng lúc này thì đột nhiên Hạ Kỳ Phong từ trong túi áo lấy ra một chiếc chìa khóa. Rõ ràng so với mấy cái xe bình thường gầm thấp thì xe việt dã chuyên dụng của bộ đội và cảnh sát bền chắc và có tốc độ tốt hơn rất nhiều. Chạy trốn trong mạt thế chính là cần chiếc xe như vậy!!!

Đôi mắt bạc xinh đẹp hiếm hoi lóe lên một tia tán thưởng, xem ra thu nhận Hạ Kỳ Phong cũng không phải là không tốt. Nhóc này không chỉ yêu thích tiểu Nha, đầu óc cũng thông minh nhanh nhẹn, giờ lại còn giúp cô tiết kiệm không ít thời gian mà vẫn kiếm được xe tốt.

“Nhưng mà... Diệp tỷ tỷ, chị biết lái xe chứ?” Cậu biết Diệp tỷ tỷ đã 19 tuổi, tuy nhiên ở thành phố D không quá to lớn này, sinh viên bình thường ở cách trường đều không quá xa hầu hết đều đi bộ, đi xe đạp hoặc là đi tàu điện ngầm. Hạ Kỳ Phong không biết Cố Diệp Ninh có biết lái xe hay không.

“Đương nhiên là biết.”

Kiếp trước khi chạy trốn, không biết cũng phải trở thành biết lái xe. Như vậy mới có thể chạy thoát được không ít lần khỏi bầy tang thi. Cô đối với khả năng lái xe của mình có thể nói là khá tự hào. Không tới mức có thể đi xe bằng hai bánh như mấy diễn viên trong phim của Mỹ nhưng ít nhất lượn lách ở trong đường nhỏ thì cô hoàn toàn có thể dễ dàng điều khiển được.

Đi theo Hạ Kỳ Phong, Cố Diệp Ninh nhanh chóng thấy được chiếc xe ô tô việt dã chuyên dụng. Trước tiên cầm chìa khóa mở cửa xe vào trước, cô kiểm tra qua một hồi không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Có lẽ xe này mới được mua cho nên xăng đầy bình. Thậm chí cha của Hạ Kỳ Phong còn rất cẩn thận ở khoang chứa đồ phía sau để thêm vài can dầu và xăng phòng trường hợp xe có vấn đề giữa đường. Lốp xe dự phòng và bơm cũng có luôn.

Xe việt dã này có lẽ là loại cải tiến lấy xe Hummer làm mẫu gốc cho nên cũng không quá nhỏ hẹp, đủ để ít nhất sáu người ngồi thoải mái. Kính và bọc xe cũng rất chắc chắn, nếu va chạm mạnh cũng không sợ xe sẽ bị dập hỏng.

Cố Diệp Ninh vô cùng hài lòng đối với chiếc xe này vì vậy lập tức xuống xe, vòng xuống mở cửa chỗ hàng ghế sau quăng balo nặng chịch mà mình đeo trên vai vào trong. Tiểu Nha cũng nhanh chóng chui vào xe, ngoan ngoãn ghé vào trên balo nằm rạp, một bộ dáng canh chừng không cho ai chạm vào. Nó biết đây là lương thực của mình và cô chủ, đương nhiên phải hết sức cẩn thận bảo vệ.

“Hạ Kỳ Phong, lên xe. Cậu ngồi chỗ ghế phụ.” Trở lại chỗ ghế lái, cô xuyên qua cửa kính đối với Hạ Kỳ Phong đang đứng một bên chần chừ không biết ngồi vào chỗ nào nói.

“Vâng.” Hạ Kỳ Phong thấy cô nói vậy lập tức chạy tới ngồi vào ghế phụ cạnh ghế lái của cô.

Thành thạo nổ máy, Cố Diệp Ninh điều khiển chiếc xe chạy thực nhanh lao thẳng ra khỏi tầng hầm tòa chung cư. Không biết đám người Trần Lục phân phối xe cộ như thế nào nhưng có lẽ là đi trước rồi cho nên một đường cô không hề gặp lại bọn họ.

Bên ngoài vì còn đang có nắng nên không có mấy tang thi nhưng khắp nơi trên vỉa hè đều có xác người nằm rạp. Máu đỏ từng vũng lan ra trên khắp các vỉa hè, thậm chí còn không ít tia máu bắn lên những bức tường tạo thành một cảnh tượng khiến cho người ta không khỏi lạnh tóc gáy. Đi một lúc cũng không nhìn thấy người còn sống, có lẽ bọn họ đã nhanh chóng chạy đi tìm nơi trú ẩn tạm thời rồi. Vốn là một con phố đông đúc người qua lại hiện giờ lại vắng vẻ đìu hiu lợ ra vẻ tang thương vô cùng.

“Diệp tỷ tỷ, chị tính rời khỏi thành phố D xong thì đi đâu?” Hạ Kỳ Phong quay qua nhìn Cố Diệp Ninh, mở miệng hỏi. Dù sao cũng được coi như là đồng bạn, cậu cũng muốn biết mục tiêu hướng tới của cô.

“Thủ đô.” Cố Diệp Ninh cũng không giấu diếm.

“Khoảng cách khá là xa.” Cậu nhóc là người gốc thành phố D, từ nhỏ tới lớn đã tới vài thành phố lớn hơn ở lân cận nhưng chưa từng tới thủ đô. Nhưng cậu biết, thủ đô cách thành phố D khá xa, hơn nữa đường đi cũng không hề dễ dàng.

“Thủ đô là đầu não của cả nước. Ở đó có rất nhiều anh tài tập trung, cũng đủ tài lực để đảm bảo trong thời gian ngắn nhất sau mặt thể tái thiết lập được một mạng lưới quy định mới để bảo vệ và quản lý người dân. Nơi đó có thể coi là an toàn nhất rồi.” Thấy cậu lo lắng, cô giải thích “Mặc dù đường có chút xa tuy nhiên cũng không phải không thể tới được.”

“Ừm... em hiểu rồi...” Chẳng biết vì sao cậu lại có cảm giác tin tưởng cô vô cùng. Dường như đối với Hạ Kỳ Phong, mọi quyết định của Cố Diệp Ninh đều là đúng đắn. Hiện tại cậu đã chẳng còn ai là thân thích, cho nên cô đi tới đâu, cậu sẽ liền theo tới đó, không nghĩ nhiều nữa.

Đối với việc Hạ Kỳ Phong đối với mình ‘trăm nghe vạn theo’ cô cũng không có cảm giác gì cả. Nghe theo cô cũng tốt, không nghe theo cũng chẳng sao. Bất kể thế nào, cô vẫn cố chấp hướng về thủ đô. Nếu cậu sợ hãi vì đường đi quá xa quá nguy hiểm, Cố Diệp Ninh cũng không ngại tìm một chỗ thích hợp để kiếm một chiếc xe khác, sau đó tách ra khỏi Hạ Kỳ Phong, đường người nào người đó tự đi.

Còn như hiện tại, Hạ Kỳ Phong yên lặng chấp thuận theo... như thể cô sẽ vẫn tiếp tục ngắm coi cậu như đồng bạn để chiều cố, cho cậu đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Bạn Học Cùng Trường

Bắt đầu ra tới đường lớn, trên đường cũng không còn một mảnh hoang vắng không người như phía quanh khu phố gần chung cư mà Hạ Kỳ Phong cùng Cố Diệp Ninh ở. Hiện tại, có thể thấy trong những quán xá ven đường, không ít người đang điên cuồng giành giật đồ ăn và vật phẩm với nhau. Cũng có nhiều người thức thoi hơn nhanh chóng cùng gia đình hoặc cùng những người thân của mình quen tụ họp lại với nhau, chuẩn bị đồ đạc leo lên xe rồi khỏi thành phố D này.

Chỉ cần nhìn lướt qua đều có thể nhận ra tất cả mọi người lúc này không một ai có thể che giấu được sự sợ hãi hoảng loạn và mệt mỏi. Cơ thể của bọn họ tựa như gầy xẹp đi mất cả chục cân, sắc mặt cũng nặng nề khô sò. Cố Diệp Ninh cũng không có hứng thú chú ý đám người ấy, vẫn chỉ chú tâm bằng băng lái xe phóng về phía trước, con đường mà cô đã định sẵn trong lòng.

“Hạ Kỳ Phong...”

“Chỉ gọi em là Kỳ Phong hay tiểu Phong đi, gọi cả họ cả tên như vậy kì kì sao ấy.” Hạ Kỳ Phong ngại ngại, ám ách nói. Cậu cũng đã gọi Cố Diệp Ninh là Diệp tỷ tử rồi, vậy mà cô thì vẫn gọi cả họ cả tên của cậu, bảo cậu làm sao có thể kéo được thân mật được cơ chứ.

“Được rồi, tiểu Phong.”

Cố Diệp Ninh có chút bất đắc dĩ mở miệng gọi tên thân mật của Hạ Kỳ Phong. Thằng nhóc này đúng là một thằng nhóc con lăm chuyen. Bị vận xoáy một hồi, cuối cùng cô vẫn quay trở về ưu tiên nói cho cậu mục tiêu kế hoạch tiếp theo.

“Tiểu Phong, chút nữa đi ngang qua đường quốc lộ, chúng ta sẽ ghé qua một siêu thị nhỏ. Tiểu Nha sẽ ở trên xe để trông chừng, còn cậu thì theo tôi đi vào trong siêu thị. Mỗi người chúng ta sẽ cầm một balo không, chút tôi sẽ đưa cho cậu. Khi đi vào nhớ cố gắng nhồi được bao nhiêu đồ thì ráng nhồi bấy nhiêu. Đặc biệt là gia vị, đồ ăn và đồ uống...”

“A... nhưng mà...” Cậu nghe cô nói xong một tràng, có chút ngơ ngác quay về phía balo to bự mà tiểu Nha đang ghé người lên ở phía hàng ghế sau.

“Cậu sẽ không nghĩ chỉ với chút đồ ăn thức uống đó thì chúng ta sẽ đủ dùng cho tới lúc tới được thủ đô đấy chứ?” Nhướn nhướn mi, nhìn bộ dạng ngẩn người của cậu, khóe miệng của cô hơi cong cong lên mang theo chút chế giễu.

“A...”

Đúng rồi, balo kia nhìn có vẻ rất lớn nhưng rõ ràng cũng chỉ đủ để cho hai người một thứ bọn họ ăn trong vòng hơn 1 tuần là giới. Từ đây muốn tới thủ đô, chưa nói tới gặp phải nguy hiểm hay cản trở trên đường đi, chỉ một đường chạy xe ô tô không thôi cũng mất ít nhất là một tháng rưỡi. Hạ Kỳ Phong xụ xụ mặt, mình như thế nào mà lại quên mất điều này. Cứ ngỡ là từng đồ đó ăn nhiều như vậy là đủ.

Nhìn về mặt ngộ ra của Hạ Kỳ Phong, Cố Diệp Ninh cảm thấy tên nhóc này đúng là rất thông minh nhưng đồng thời cũng cảm thấy cậu vẫn còn ngây ngô, đôi khi chọc người ta không khỏi buồn cười.

Thực ra với đồ trong không gian dự trữ của cô thì bọn họ không cần nhất thiết phải cố gắng đi ‘cướp siêu thị’ làm cái gì. Thế nhưng hiện tại cô không có ý định cho Hạ Kỳ Phong biết về không gian dự trữ của mình. Hơn nữa cô cũng muốn tranh thủ trong khả năng của mình thu được thêm càng nhiều đồ ăn, vật phẩm tích trữ càng tốt. Nói cô tham lam cũng được nhưng mà chẳng ai sẽ lại đi chê việc mình có thêm nhiều tài sản hơn cơ chứ. Đặc biệt là hiện tại còn đang trong thời kỳ mặt thể, thời kỳ mà mỗi ngày những thứ có thể ăn được, dùng được, uống được ngày một trở nên khan hiếm.

Hơn nữa cho Hạ Kỳ Phong một balo riêng sau đó dẫn cậu đi ‘cướp siêu thị’, để cậu tự thu đồ ăn cho mình không thể không nói là một phương pháp tốt nhất hiện tại. Cố Diệp Ninh cũng không phải luyến tiếc phân chia đồ ăn gì với Hạ Kỳ Phong. Đơn giản là bởi vì bọn họ thức ăn độc lập với nhau không chỉ che giấu được không gian dự trữ của cô sẽ không bị lộ ra mà còn là tạo cho Hạ Kỳ Phong phòng một đường sống, phòng trường hợp cậu ta và cô bị

tách ra.

Bị tách ra ở đây không chỉ nói tới việc có một ngày nào đó bọn họ xảy ra tranh chấp và không thể tiếp tục đi chung đường nữa mà còn là nhiều khi gặp nguy hiểm buộc bị thất lạc nhau. Đường từ thành phố D tới thủ đô rất xa, sẽ không ai biết sẽ có điều gì bất trắc ở phía trước. Chuyện đội ngũ bị thất lạc thành viên là không phải không thể xảy ra.

Đương nhiên Cố Diệp Ninh cũng không hi vọng chuyện xui xẻo kia sẽ phát sinh nhưng phòng trước còn hơn là để tới lúc xảy ra rồi vẫn hồi không kịp. Dù sao từ lúc để Hạ Kỳ Phong đi theo, cô cũng được lợi không ít. Làm người, ít nhất cô vẫn còn biết được được lợi thì phải báo đáp. Có thể giúp Hạ Kỳ Phong được trong khả năng của mình, cô vẫn sẽ giúp.

“Cậu... tốt nhất đừng làm tôi thất vọng...” Nghĩ tới những kẻ đã phản bội mình ở kiếp trước, Cố Diệp Ninh nhìn Hạ Kỳ Phong thông qua chiếc gương chiếu treo ở đầu xe, khe khẽ nhấp nhấp môi.

.

.

.

Siêu thị nhỏ mà Cố Diệp Ninh nhắm tới là một siêu thị tư nhân khá có danh tiếng ở thành phố D. Tuy không thể so được với siêu thị tại trung tâm thương mại tuy nhiên ở đây vật phẩm gia dụng, đồ ăn thức uống... để mua rất đầy đủ và phong phú.

Hơn nữa tuy nó nằm ở khu vực dân cư sinh sống nhưng vì có sân bãi ở phía mặt tiền khá rộng rãi thông thoáng cho nên bình thường không hề xảy ra những chuyện người chen kẻ lấn, đông đúc tới không thở được như những cửa hàng tạp hóa lớn ở trong trung tâm thành phố. Cho tới lúc này, người nào thông minh đều biết được phải tránh xa những chỗ mà bình thường đông người qua lại. Bởi vì chắc chắn những nơi đó hiện tại đã trở thành hang ổ cho tang thi mất rồi.

Hiện tại đã là mặt thế, cướp giết đã hoàn toàn không còn là vấn đề phải lo sợ suy nghĩ mới dám làm ra nữa rồi. Qua một thời gian nữa, đừng nói là cướp giết, thậm chí giết người cũng trở thành một điều vô cùng hiển nhiên nữa là đằng khác. Pháp luật đã không còn giá trị gì ở một thế giới tràn ngập tang thi và con người phải giành giật mạng sống từng giây từng phút nữa rồi.

Cố Diệp Ninh hiểu rõ một chiếc xe tốt như chiếc xe việt dã như chiếc xe bọn họ đang đi tuyệt đối sẽ trở thành thứ được không ít người chú ý. Nếu để ở nơi quá lộ liễu nhất định sẽ bị cướp mất cho nên sau khi xác định ở gần siêu thị có một góc khuất khá kín mắt Cố Diệp Ninh liền đánh xe tới đỗ ở chỗ đó. Ở vị trí này, nếu không cực kì tinh mắt thì sẽ không thể phát hiện ra được chiếc xe của bọn họ.

“Tiểu Nha, nhớ cẩn thận. Tao sẽ rất nhanh trở lại.” Căn dặn tiểu Nha một chút, sau đó cô khóa cửa xe thật cẩn thận cùng Hạ Kỳ Phong đi về hướng siêu thị.

Khi tới trước khu tiền sảnh đi vào cửa chính, cô phát hiện ra... không chỉ một mình mình nhắm tới chỗ này. Lúc này có không ít người đã đứng chầu trực xung quanh trước cửa ra vào của siêu thị. Nhìn qua có thể thấy được có người là cá nhân đi riêng, cũng có người đi tụ thành một nhóm với không ít người khác.

“Diệp tỷ tỷ, chị nhìn kia.” Hạ Kỳ Phong đi ngay sau cô lúc này đột nhiên lên tiếng. Cố Diệp Ninh theo hướng ngón tay cậu chỉ nhìn, đuôi lông mày hơi nhướng lên một chút.

“Ồ ~”

Hướng Hạ Kỳ Phong chỉ chính là cửa chính đi vào của siêu thị. Cánh cửa vốn được làm từ loại kính siêu cứng, lúc này đã bị đóng lại, phần tay nắm kéo cửa dùng dây xích loại lớn khóa chặt.

Từ bên ngoài nhìn vào có thể thấy được không ít tang thi ở trong đang dán sát khuôn mặt đang thối rữa vô cùng kinh dị của mình, tay không ngừng đập mạnh lên kính. Có con mặc đồng phục của nhân viên bán hàng siêu thị, có con thì mặc quần áo thể thao, có con hình như là bà nội trợ... Chúng phát ra những thanh âm rít gào, dường như vô cùng bất mãn với việc có cả đồng thức ăn tươi ngon ở trước mắt mình nhưng lại bị cánh cửa kính kia chặn lại.

Những người tìm tới siêu thị này cũng không dám đứng lại gần cửa chính quá. Hiện tại dù là bất cứ ai, nhìn thấy mấy cái xác người thối rữa không ngừng hướng mình há ra cái mồm máu me cũng cảm thấy ghê tởm và sợ hãi.

Hóa ra đây là lý do mà những người khác vẫn không dám xông luôn vào siêu thị ngay mà chỉ dám lón vón ở bên ngoài cửa sao?!

Bao làm sao mà cả một khu siêu thị với biết bao đồ dùng và đồ ăn mà bọn họ lại chỉ làm lún quẩn phía bên ngoài mà thôi. Ra là còn chưa tìm cách để tiêu diệt được bọn tang thi ở trong. Cũng không dám tùy tiện mở xích sắt kia ra, ắt hẳn là sợ lũ tang thi ủa ra thì không chống lại nổi.

“Diệp tỷ tỷ...” Hạ Kỳ Phong có chút bối rối, sắc mặt nhợt nhạt nhìn đám tang thi đang vẫn tiếp tục đập mạnh vào cửa kính khiến vang lên những tiếng rầm rầm chói tai.

“Cửa kính kia rất chắc chắn, trừ phi là chủ động mở xích ra, bằng không bọn tang thi cũng không thoát được ra đâu.” Cố Diệp Ninh nhìn Hạ Kỳ Phong toàn thân run run nhưng vẫn cầm chặt gậy sắt ban nãy cô đưa cho, hai mắt tràn ngập phòng bị không khỏi mở miệng chán an.

“Vây... chúng ta xông vào?” Cậu biết Diệp tỷ tỷ rất mạnh tuy nhiên đông tang thi như vậy, xông vào cứng đối cứng không phải là kế hoạch tốt.

“Không cần thiết phải làm anh hùng.” Cô vươn tay kéo cậu đi tới một góc, chọn vị trí tốt có thể quan sát toàn bộ xung quanh rồi ngồi xuống “Những người kia, không còn kiên nhẫn nữa đâu. Chờ thêm một lúc nữa, chắc chắn sẽ có kẻ phải đứng ra liều mạng xông vào. Lúc đó chúng ta len lén tranh thủ chớp thời cơ bọn tang thi bị thu hút rồi đi vào là được...”

Hắt cảm nhìn về phía không ít những người đi một mình. Hầu hết bọn họ đều là những kẻ trong tay không có chút đồ ăn nào, trên khuôn mặt lộ ra sự đói khát, chắc chắn sẽ nhịn không được bao lâu nữa. Tang thi ở trong siêu thị kia ít thì không ít nhưng với khả năng và sức mạnh của Cố Diệp Ninh, cô vẫn có thể tiêu diệt được. Chỉ là... nheo lại đôi con mắt, khỏe miệng cô hơi cong lên mang theo chút tính toán giảo hoạt. Cô không có ý định dẫn đầu phá cửa rồi diệt tang thi hộ đám người xung quanh đâu. Ngu gì mà tự nhiên để cho bọn họ làm ‘ngư ông đắc lợi’, còn mình thì phải phí công phí sức chiến đấu.

“Tí nữa nhất định phải đi theo sát tôi. Nhớ kĩ những lời tôi nói, cố gắng thu được bao nhiêu đồ thì thu bấy nhiêu. Chọn những cái có thực dụng có thể ăn được, uống được, dùng được.”

“À... vâng, em hiểu mà.” Thấy cô hơi cúi đầu nhìn mình cẩn thận dạn dò, Hạ Kỳ Phong hí hí hai mắt cười rộ lên, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp vì được quan tâm.

Mới lúc ban đầu gặp, cậu còn cảm thấy Cố Diệp Ninh rất xinh đẹp lại vô cùng có sức hút. Nhưng tính cách của cô cũng cực kì lạnh lùng và hờ hững. Dường như đối với ai cũng xa cách một tầng, khiến cho người ta không biết phải làm sao để tiếp cận cô. Cậu còn sợ bản thân sẽ không được cô để ý tới, tuy nhiên tiếp xúc một chút liền có thể thấy được nếu như cô đã chấp nhận cho mình đi theo, miễn mình không gây phiền phức và chạm vào điểm mấu chốt của cô thì Cố Diệp Ninh sẽ chiều cô cậu tốt nhất có thể.

“A, Cố Diệp Ninh... Không ngờ cậu cũng ở đây...”

Đúng lúc này một thanh âm vang lên phía bên trái khiến cho Cố Diệp Ninh cùng Hạ Kỳ Phong theo bản năng quay lại. Một đám người có khoảng 5, 6 người đang đi về phía hai người bọn họ. Tuy rằng nhìn ai cũng rất chật vật, tóc tai rối tung, mặt mũi bẩn thỉu nhưng vẫn có thể thấy được đám người này đều là những thanh niên thiếu nữ còn rất trẻ tuổi. Trên người bọn họ mặc đồng phục thể dục của trường đại học thành phố D, chỉ là quần áo cũng đã bị rách không ít.

“Diệp tỷ tỷ, người quen của chị à?”

Hạ Kỳ Phong nhìn lướt qua đám người kia, ghé ghé vào bên cạnh cô, thấp giọng hỏi. Cơ thể vốn buông lỏng lãn lãn lại căng lên, mang theo cảnh giác và đề phòng. Là một đứa nhỏ tinh tế và thông minh, Hạ Kỳ Phong có thể nhìn ra được sự giả dối bên trong ánh mắt của một số người đang nhìn Cố Diệp Ninh. Xem ra cũng chẳng phải quá thân thiết với cô.

“À, là bạn cùng trường đại học.” Nhìn hiện tại Hạ Kỳ Phong giống như một con thú nhỏ, ngoại trừ mình ra thì không tin tưởng bất cứ ai, Cố Diệp Ninh có chút cảm thấy buồn cười.

Cô chuyển ánh mắt nhìn đám người trước mắt lần nữa, cố gắng lục lại trí nhớ của mình xem bọn họ tên gì. Thực sự là cô không nhớ mấy người này là ai. Chỉ có thể dựa vào đồng phục trên người họ mà phỏng đoán là học cùng trường mà thôi. Ủ, cũng có vài người quen quen mắt.

“Tiểu Ninh!!!”

Từ phía sau cùng của mấy người kia, một cô gái cùng một chàng trai bước ra, reo lên một tiếng gọi tên thân mật của cô. Cô gái nhỏ nhắn, thanh tú, đáng yêu còn chàng trai thì anh tuấn, cao lớn. Nhìn thấy hai người này, đôi mắt màu bạc của Cố Diệp Ninh lập tức lóe lên một tia lạnh nhạt khó chịu. Kia không phải là Khúc Miêu Miêu và Triệu Thiên Nam đó sao?! Cái đôi cầu nam nữ này thực sự là không khác nào oan hồn bám đuôi cô mà. Thế nào mà lại gặp bọn họ ở đây cơ chứ?!

“Tiểu Ninh, sao mấy hôm nay sao cậu không đi học?” Khúc Miêu Miêu tiến tới gần cô, muốn lôi kéo tay cô thì lại bị Cố Diệp Ninh nghiêng người lạnh nhạt tránh né “Tiểu Ninh, cậu... cậu sao lại tránh né tớ? Có phải hay không còn giận tớ?” Nói rồi hai mắt nhắm nghiền, điềm điềm ủy khuất hơi nghiêng đầu nhìn Triệu Thiên Nam đứng ngay cạnh mình.

“... tiểu Ninh...” Triệu Thiên Nam lúc này làm gì còn có tâm tư để ý mấy trò làm nũng của Khúc Miêu Miêu. Hắn nhìn Cố Diệp Ninh, trong lòng chưa chút không nói nên lời.

Thực sự Cố Diệp Ninh vô cùng xinh đẹp, là mỹ nữ được toàn trường công nhận. Vốn bình thường đã có ngoại hình nổi bật hơn người, hiện tại so với bọn họ ai ai cũng chật vật bản thỉu, cô từ đầu tới chân lại sạch sẽ phóng khoáng càng làm cho đôi bên vô cùng đối lập. Khi này Cố Diệp Ninh bước chân vào tiền sảnh một cái đã có không ít người ngoái nhìn, đám sinh viên mấy người bọn họ cũng vì vậy mà nhận ra được cô. Dù bây giờ chỉ mặc quần áo một màu thuần đen cực kì đơn giản nhưng lại càng khiến cho người ta bị cuốn hút tới không cách nào rời được mắt.

Triệu Thiên Nam không khỏi bỗng nhớ tới lần đầu tiên gặp cô...

Lúc đó cô đứng dưới ánh nắng nở nụ cười rạng rỡ trong trời, cùng mấy người bạn cùng trong Hội sinh viên lập kế hoạch hội thao của trường. Từng đường nét tinh xảo giống như được họa ra, lại thêm tính cách hòa đồng vui vẻ, học tập hay thể thao đều cực tốt, tràn ngập tự tin lại có phong thái lãnh đạo, hoàn hảo tới mức người khác cảm thấy không thực. Triệu Thiên Nam cảm thấy tim mình đập thực nhanh, trong đầu thầm nghĩ cuối cùng đã tìm được rồi, người con gái của mình, một nửa thuộc về mình.

Cho nên mặc dù cô như đoá hoa lan thanh khiết xa tầm với nhưng hắn vẫn cố gắng để theo đuổi cô. Hắn còn nhớ như in ngày cô nhận lời bày tỏ của hắn, hắn đã vui sướng như thế nào. Tuy nhiên, sau khi quen một thời gian, càng ngày hắn càng không thể chịu được sự hoàn hảo quá mức của Cố Diệp Ninh.

Bản thân từ nhỏ tới lớn dù ngoại hình, sức học hay tính cách hắn đều đi đầu, được người người chú ý. Nhưng chỉ cần có Cố Diệp Ninh bên cạnh, hắn không cách nào nổi bật được lên. Mọi hào quang của hắn đều bị cô che lấp. Triệu Thiên Nam không cam tâm, cảm thấy mất mặt, ức chế.

Một mặt biết là Cố Diệp Ninh không có lỗi gì cả, vẫn yêu thương cô vô cùng nhưng mặt khác lại không kìm được bản thân sinh ra hờn chán và ganh tị đối với chính người yêu của mình. Sự mâu thuẫn ấy không ngừng dấy vò Triệu Thiên Nam, khiến cho hắn càng ngày càng thêm uể oải, chán chường. Ngay khi ấy thì Khúc Miêu Miêu xuất hiện, cùng mọi biện pháp để thu hút sự chú ý của hắn và lấy lòng hắn.

Khúc Miêu Miêu dù không phải quá xinh đẹp nhưng cô ta ôn nhu, biết nũng nịu, lại chiều chuộng hắn. Trái ngược hẳn với một Cố Diệp Ninh hoàn hảo và độc lập. Mặc dù hắn không biết vì sao Khúc Miêu Miêu lại làm ra trò giật bạn trai của bạn thân mình nhưng quả thực cô ta đã quyến rũ được hắn. Cô ta làm cho hắn sinh ra cảm giác ưu việt và thỏa mãn lòng tự trọng của đàn ông. Vì vậy, hắn ở sau lưng của Cố Diệp Ninh, cùng Khúc Miêu Miêu phát sinh quan hệ, thậm chí là đã lên giường.

Không ít lần Khúc Miêu Miêu đã cố gắng đã động tình thần của hắn, muốn hắn chia tay Cố Diệp Ninh để hai người bọn họ có thể danh chính ngôn thuận ở bên nhau, không cần phải lén lút nữa. Thế nhưng, thực sự hắn không cách nào buông được Cố Diệp Ninh.

Cố Diệp Ninh mãi mãi là tia sáng trong lòng của hắn, Khúc Miêu Miêu không thể sánh bằng. Hắn biết mình sai thế nhưng lại không thể ngừng lại được sự sai trái của bản thân. Cho nên vẫn tiếp tục dây dưa Khúc Miêu Miêu lại không chia tay với Cố Diệp Ninh.

Hôm đó gặp Cố Diệp Ninh ở trên đường, hắn đã biết lần này chắc chắn là không thể giấu được nữa rồi. Thế nhưng khác với hắn tưởng tượng, cô không giận dữ hay chất vấn, chỉ dùng ánh mắt khinh thường và lạnh nhạt tới cực điểm đối với hắn và Khúc Miêu Miêu, cứ như vậy dứt khoát chấm dứt quan hệ của cả ba người. Khi ấy, nhìn cô quay lưng bỏ đi, hắn đau và thực sự hối hận.

Hai ngày nay vẫn luôn cố gắng tránh mặt Khúc Miêu Miêu, muốn tìm Cố Diệp Ninh để xin cô tha thứ, nói với cô rằng hắn không muốn chia tay thế nhưng dường như tới ông trời cũng không muốn Triệu Thiên Nam cùng Cố Diệp Ninh có thể hàn gắn cho nên hắn hoàn toàn không gặp được cô dù chỉ một lần.

Muốn tìm cô ở trên trường thì cô nghỉ học không đi. Muốn gọi điện thoại thì dường như cô đã kéo tên hắn vào sổ đen. Muốn tìm tới trước cửa nhà của cô thì lại gặp phải bão và mưa đá bị kẹt ở trường, còn chưa kịp làm gì cả thì tang thi lại xuất hiện. Hắn khổ sở mãi mới cùng một nhóm bạn thoát ra được khỏi ngôi trường đại học hiện tại khắp nơi toàn là tang thi kia, tìm được đường sống trong chỗ chết chật vật bỏ trốn.

Bởi vì cả nhóm sinh viên bọn họ không chuẩn bị gì cả cho nên đánh liều tìm tới siêu thị nhỏ trên đường ra ngoại ô thánh phố D muốn tranh thủ gom góp ít đồ ăn. Không thể ngờ được lại có thể gặp Cố Diệp Ninh mà hắn mong nhớ suốt hai hôm nay ở đây. Trong nhất thời, nhìn khuôn mặt xinh đẹp nhưng lạnh lùng của cô, Triệu Thiên Nam không sao rời mắt được, ngực như nghẹn lại, bao lời muốn nói lại chẳng biết nên mở mồm làm sao.

“Nam, anh...” Khúc Miêu Miêu nhìn vẻ mặt si mê của Triệu Thiên Nam, không khỏi tức giận tới trắng bệch mặt. Tại sao lại như vậy? Rõ ràng là dùng bao nhiêu thủ đoạn, vì sao vẫn không thể làm cho Triệu Thiên Nam toàn tâm toàn ý với mình? Vì sao hắn vẫn chỉ khăng khăng một mực với Cố Diệp Ninh?

Trong nhất thời, không khí trở nên vô cùng ngột ngạt. Mấy sinh viên đi cùng Triệu Thiên Nam và Khúc Miêu Miêu cũng biết quan hệ của Cố Diệp Ninh và hai người kia, bởi vậy không khỏi ngượng ngùng không biết nên nói gì, chỉ có thể đứng im coi như bản thân là người vô hình. Ngược lại với Triệu Thiên Nam đang chưa xót hối hận, với Khúc Miêu Miêu giận dữ âm ứ, Cố Diệp Ninh vô tâm vô tính chẳng cảm thấy gì ngoại trừ cảm giác... phiền toái.

“Các người ở trường trốn ra?” Không thèm nhìn hai người kia, Cố Diệp Ninh nhìn về phía một nam sinh viên to béo, khuôn mặt phúc hậu, hai mắt cong cong khiến cho người ta vô cùng có thiện cảm mở miệng hỏi. Người này chính là người đầu tiên gọi cô khi này.

“Đúng, đúng vậy...” Nam sinh viên béo kia giống như không ngờ cô lại nói chuyện với mình, có chút giật mình rồi gật gật đầu trả lời “May mắn hôm qua cậu không đi học. Bọn mình bị kẹt lại trường qua đêm, sáng nay vốn muốn trở về nhà, không ngờ...” Nói tới đây, nam sinh viên béo kia cúp mắt xuống, trên mặt âm ảm mang theo khổ sở.

“Bây giờ cả trường chúng ta toàn là tang thi. Có rất nhiều bạn học, đàn anh, đàn chị cùng giảng viên bị giết hại. Chỉ có bọn mình cùng vài nhóm nữa là thoát được ra.” Bên cạnh nam sinh viên béo kia là một nữ sinh viên có mái tóc dài nhuộm màu đỏ tím sẫm, hai mắt rung rung run run nói.

“...” Cố Diệp Ninh cũng chẳng biết nên nói gì với bọn họ. Cô cũng đoán được hiện trạng khủng khiếp ở trường học rồi. Những câu an ủi sáo rỗng nói ra cũng chẳng giúp tâm trạng họ khá hơn được.

“Khụ khụ, đừng nói tới những việc kia nữa...” Cảm thấy bạn bè xung quanh trong mắt tràn ngập bi quan, một nam sinh viên khác cố gắng gượng gượng nở nụ cười “Đúng rồi, Cố mỹ nhân, tại sao màu mắt của em lại thay đổi vậy? Em đeo kính áp trong à?” Chủ đề lại chuyển qua cô.

Nam sinh viên vừa hỏi cô là đàn anh học năm thứ ba, cũng thuộc Hội sinh viên cho nên khá thân quen với cô. Nếu cô nhớ không lầm thì anh ta tên là An Nguyên thì phải. Tính cách cũng sáng sủa, vui vẻ, hay bày trò đùa nên thường được giao trọng trách làm MC trong các buổi giao lưu Hội sinh viên cùng hội thao và lễ hội trường. Đối với việc anh ta gọi cô là ‘Cố mỹ nhân’, Cố Diệp Ninh tỏ ý đã quá quen thuộc, một chút cũng không cảm thấy xấu hổ.

Câu hỏi của anh ta cũng nhận được không ít người quan tâm. Từ này họ đã phát hiện ra màu mắt của Cố Diệp Ninh thay đổi. Lúc trước là một màu đen xinh đẹp tinh thuần không pha tạp, giống như hắc thạch trân quý nhất. Hiện tại biến thành màu bạc nhạt nhợt như màu của ánh trăng, càng tinh khiết thanh lãnh khó tả. Nhìn vào đôi mắt kia, khó ai có thể nhận ra được cô đang suy nghĩ cái gì. Giống như một vách tường ngăn cách tất thảy, càng làm cho cô trở

nên thu hút bí ẩn hơn.

“Không, tôi không đeo kính áp tròng.” Cố Diệp Ninh chỉ trả lời vậy, không giải thích gì thêm.

“Ha ha... như vậy, nếu đã gặp ở đây hay là em đi chung với bọn anh luôn đi có được không?” An Nguyên thấy cô không muốn trả lời, giọng điệu cũng lạnh nhạt xa cách không khỏi hơi hơi ngán ngùng, có chút xấu hổ. Nhưng mà may mắn tính cách anh ta cũng không hay để bụng, lại lập tức chuyển đề tài.

“Không cần đâu. Tôi đi với cậu ta.” Quen thân thì quen thân nhưng cô cũng sẽ không đồng ý đi cùng họ. Cô đã quyết định là phải đá hai kẻ Triệu Thiên Nam và Khúc Miêu Miêu ra khỏi hành trình của mình, hiện tại sao có thể tự mình đâm đầu vào lưới được cơ chứ.

“Tiểu Ninh, em đừng như vậy. Đi cùng đi, đi một mình nguy hiểm lắm. Ba của anh nói rằng chỉ cần ra khỏi thành phố D sẽ đưa mọi người tới thành phố lớn gần nhất.” Triệu Thiên Nam thấy cô không định đi chung lập tức có chút sốt ruột, nhịn không được lên tiếng.

“A, đúng đúng, cậu nên suy nghĩ lại, đi một mình trong hiện tại rất nguy hiểm. Nếu cậu muốn, có thể để em trai này đi cùng chúng ta...” Mọi người thấy cô từ chối không chút suy nghĩ thế không khỏi có chút giật mình. Có người có quan hệ tốt với cô cho nên thực lòng vì cô mà lo lắng. Cũng có người vì muốn lấy lòng Triệu Thiên Nam nên mở miệng khuyên bảo, hi vọng cô có thể thay đổi quyết định.

Cô hơi cúi đầu, che giấu đi sự ngạc nhiên lóe lên trong mắt. Xem ra vì cô sống lại cho nên có rất nhiều chuyện thay đổi. Ví dụ như kiếp trước khi cô cùng Khúc Miêu Miêu và Triệu Thiên chạy thoát khỏi trường đại học thì không mang theo bất cứ ai, cũng không ghé vào siêu thị nhỏ này. Mà hiện tại, người đi theo Triệu Thiên Nam và Khúc Miêu Miêu cũng không ít.

Cố Diệp Ninh không nhận ra hết được những người bạn cùng trường trước mắt ngoại trừ anh chàng sinh viên béo, cô nàng sinh viên nhuộm tóc màu đỏ tím sẫm, Triệu Thiên Nam cùng Khúc Miêu Miêu. Cả bốn người này đều không phải là người của thành phố D. Bởi vì vậy hiện tại bọn họ cũng không giống nhiều người khác, phải tôn tâm tư lo lắng đi cứu cả người thân của mình vẫn đang mắc kẹt trong thành phố.

Trong đó cô nhớ nhà của anh chàng sinh viên béo không ở thành phố D mà ở nơi khác cách đây rất xa. Còn cô gái sinh viên có tóc nhuộm màu đỏ tím sẫm kia là một cô nh. Khúc Miêu Miêu nhà ở ngay thành phố H liền kề thành phố D.

Triệu Thiên Nam là công tử của một gia đình giàu có. Triệu gia rất có tiếng và quyền lực ở thành phố D này. Hắn có cha là một lãnh đạo cấp cao, mẹ cũng là một doanh nhân thành đạt. Xem ra ở kiếp này, cha hắn đã ngửi thấy mùi nguy hiểm từ trước cho nên ngay khi tang thi xuất hiện liền lập tức dẫn cả nhà họ Triệu rời khỏi nơi này rồi. Triệu Thiên Nam bị kẹt ở trường một đêm không thể nào đi theo được cho nên cha hắn mới để lại lời nhắn, nói hắn phải rời thành phố D, ở tại ngoại ô thành phố hội họp với gia đình.

Nhớ tới kiếp trước nhà họ Triệu tại tang thi xuất hiện đã bị giết chết hết, cho nên Triệu Thiên Nam cùng cô và Khúc Miêu Miêu không có ai nâng đỡ, bảo vệ phải tự trốn thoát. Không như hiện tại, không chỉ còn sống mà Triệu gia còn chạy thoát khỏi thành phố D rất sớm.

Dù sao Triệu Thiên Nam cũng là con trai trưởng của Triệu gia, nếu cha hắn đã sống sót thì nhất định sẽ không bỏ được hắn. Cho nên ai ai cũng nghĩ rằng đi theo hắn nhất định có thể sống sót.

Tuy nhiên chỉ Cố Diệp Ninh biết rõ tang thi không phải chỉ xuất hiện ở thành phố D. Cho dù là ngoại ô ở gần thủ đô - căn cứ về sau được cho là lớn nhất toàn quốc cũng vẫn có tang thi lang thang. Đừng có nghĩ là ra khỏi thành phố D là đã an toàn.

Hơn nữa, không biết cha của Triệu Thiên Nam có khả năng ra sao, huy động được bao nhiêu nhân lực đi theo bảo vệ chứ nhìn một đám sinh viên chân yếu tay mềm không có khả năng chiến đấu trước mắt, Cố Diệp Ninh đã cảm thấy phiền. Hạ Kỳ Phong dù còn nhỏ nhưng vẫn còn biết cầm gậy, cầm dao để giết tang thi chứ không ý lại hoàn toàn vào kẻ khác như bọn họ. Đi theo bọn họ, không biết cô sẽ gặp phải bao nhiêu rắc rối. Đây là còn chưa nói tới cô rất muốn tránh Khúc Miêu Miêu và Triệu Thiên Nam càng xa càng tốt. Cho nên suy tính thế nào, cô cũng nhất quyết cự tuyệt lời mời đi cùng kia.

“Không cần đâu. Tôi có thể tự lo được. Tiểu Phong không thích ở cùng người lạ.” Cố Diệp Ninh không khách khí đem Hạ Kỳ Phong ra làm lý do.

Diệp tỷ tỷ, có cần trắng trợn lợi dụng em như vậy không?! Hạ Kỳ Phong đứng một bên bị oan uổng không khỏi chun chun cái mũi, cúi đầu len lén bĩu môi thâm oán.

“Tiểu Ninh...” Triệu Thiên Nam vẫn cố chấp muốn cô chấp nhận đi theo mình, không ngờ lại bị một trận xô xao từ phía sau cắt ngang lời nói.

“Các người mau mau tránh ra, bọn tôi muốn xông vào!!!” Có vài người tức giận gào lên.

“Điên rồi à? Tang thi mà thoát ra, ai sẽ chịu trách nhiệm tiêu diệt bọn nó!!! Các người muốn chết nhưng bọn tôi thì chưa đâu!!!” Lại có một bộ phận những người khác dùng thái độ nửa khó chịu, nửa khinh niệt đối với những người tức giận gào lên ban nãy.

Vì tiếng cãi nhau của bọn họ càng lúc càng lớn, đã có xu hướng muốn đánh nhau tới nơi cho nên ngay lập tức thu hút sự chú ý của toàn bộ mọi người đang đứng ở trong tiền sảnh trước cửa siêu thị. Cố Diệp Ninh nhìn qua, quả nhiên là giống như cô dự đoán, những người đi một mình hiện tại đã không còn kiên nhẫn, họp lại thành một nhóm nhỏ muốn mở xích sắt ở cửa chính siêu thị. Tuy nhiên bọn họ lại bị những nhóm người khác còn lại ngăn cản.

“Các người đi nhiều người với nhau còn có đồ ăn để qua vài ngày. Nhưng bọn tôi tứ cô vô thân, hiện tại đã sắp đói tới chết rồi!!! Tang thi bọn tôi sẽ giết, không cần các người lo!!!” Người đàn ông trung niên gầy nhom thay mặt nhóm người đi một mình hướng những người ngăn cản nói.

“Tang thi dễ tiêu diệt thế sao? Chỉ bằng các người có thể tiêu diệt hết? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày!” Nhìn một đám người còm nhom gầy yếu kia, ai

mà tin tưởng được.

“Các người... các người đừng có khinh người quá đáng!!!” Một người phụ nữ nằm trong những người muốn xông vào siêu thị đang ôm lấy đứa con nhỏ 10 tuổi đối tới sắp ngất của mình, giận dữ quát “Các người không cho cũng phải cho!!!” Con của bà ta đã không còn chịu được nữa rồi.

“Hừ! Thực mạnh miệng. Ta cũng muốn thử xem cô bắt Vương Nghiêm ta phải cho như thế nào!” Tiếng nói hùng hậu mang theo ngạo mạn vang lên, đập vào tai khiến cho tất cả những người ở đây đều nghe rõ ràng.

Thanh âm được phát ra từ hướng một đoàn người rất đông quần áo cũng được cho là chính tề đứng ở gần cánh cửa siêu thị nhất. Cố Diệp Ninh nheo mắt lại, từ khi này bước vào cô đã đặc biệt chú ý tới đoàn người này. Có những người đi một mình, có những người đi theo nhóm nhưng nhân số cũng chỉ tới 7, 8 người là nhiều nhất. Thế nhưng đoàn người này rất đông, toàn đoàn cũng phải tầm phải hai chục người. Thay vì gọi là đoàn người, cô càng cảm thấy bọn họ giống một đội ngũ thì đúng hơn.

Người đứng hai bên của đội ngũ kia tách ra, để lộ một người đàn ông tuổi hơn ba mươi, khuôn mặt cương nghị cứng rắn, hai mắt toát ra một vẻ kiêu ngạo không ai bì được. Người đàn ông này chắc chắn là chủ nhân tiếng nói vừa ban nãy, tên của hắn ta là Vương Nghiêm. Nhìn thái độ của Vương Nghiêm cùng sự phục tùng vô điều kiện của những thành viên khác, xem ra hắn ta cũng là thủ lĩnh trong đội ngũ.

Người này xem ra cũng là loại người có chút năng lực... Cố Diệp Ninh ngay khi nhìn rõ diện mạo của Vương Nghiêm, trong đầu liền có suy nghĩ như vậy. Chỉ là, cô có chút không vừa mắt cái thái độ kiêu căng, ngạo mạn của Vương Nghiêm cho lắm.

“Người không cho, ta sẽ liều mạng!” Bị khí thế của đội ngũ kia cùng Vương Nghiêm làm cho hơi sợ hãi nhưng nghĩ tới đứa con trong lòng mình, người phụ nữ ban nãy hít một hơi cố gắng cứng rắn trừng mắt đối đầu với hắn ta.

“Ồ, liều mạng? Như vậy người cứ thử xem. Dám chống lại ta sao, à đàn bà không biết phải trái.” Vương Nghiêm khinh thường cười lạnh, bàn tay của hắn mở ra, lập tức một ngọn lửa đỏ rực từ trong không trung bùng cháy. Một màn này khiến cho tất cả những người xung quanh kinh hô ngoại trừ thành viên trong đội ngũ của Vương Nghiêm và Cố Diệp Ninh.

“Đó... đó là cái gì vậy?” Đám người Khúc Miêu Miêu và Triệu Thiên Nam cũng bị dọa không nhẹ.

“Diệp tỷ tỷ, cái người kia... cái người kia... tay hắn biến ra lửa kia. Là ảo thuật sao???” Hạ Kỳ Phong cũng không che giấu được sự sợ hãi, đứng bật dậy, một tay túm lấy vạt áo choàng của cô lay lay.

“Hừm~”

Cố Diệp Ninh không trả lời của Hạ Kỳ Phong, cô nhìn chăm chăm Vương Nghiêm, trong mắt lóe lên một tia nghiền ngẫm. Đúng là một kẻ cũng khá có năng lực. Mặt thể mới tới vài tiếng đồng hồ thôi mà đã có thể kích hoạt được dị năng rồi sao?!

Tuy rằng nhìn vào màu sắc cùng với độ lớn của hóa cầu trong tay của Vương Nghiêm, cô có thể phỏng đoán được tư chất tinh thần lực của hắn cũng chỉ thuộc loại trung bình khá. Nhưng nếu nắm bắt được thời gian cùng với tìm ra được phương pháp luyện tập thích hợp thì cũng vẫn có thể trở thành một dị năng giả có năng lực khá mạnh. Chỉ đáng tiếc, nhìn thần sắc kiêu ngạo tưởng rằng mình là nhất kia, xem ra Vương Nghiêm cũng chẳng thể tiến được xa đâu.

“Ha ha ha, thế nào? Sợ rồi sao? Còn dám chống lại ta sao?” Nhìn sắc mặt tái nhợt của người phụ nữ cùng kinh ngạc hoảng hốt của những người xung quanh, Vương Nghiêm trong lòng sinh ra một cảm giác ưu việt vô cùng thỏa mãn. Hắn ta ngửa cổ, cười vang ba tiếng.

“Ha ha, Vương lão đại là mạnh nhất, mạnh nhất...” Đám thành viên trong đội ngũ của hắn ta cũng cười theo, kẻ nào cũng mang thần sắc tự hào, cho rằng mình là vô địch.

Xoẹt, xoẹt!!! Đùng!!!

Ngay lúc bọn họ còn đang huênh hoang ngửa mặt cười lớn, từ giữa không trung, một tia chớp màu tím lóe lên, đánh thẳng xuống nền đất ngay sát mũi chân của Vương Nghiêm tạo nên một cú nổ lớn. Tia chớp kia nhìn qua mảnh mảnh không lớn, nhưng lại mang theo uy lực kinh hồn. Ngay cả Cố Diệp Ninh, cũng bị sức mạnh tia chớp này làm cho sùng sốt.

“Tia chớp kia...” ... là từ đâu xuất hiện? Làm sao lại có thể có uy lực... mạnh như vậy? Cố Diệp Ninh nhíu chặt mày, trong lòng lần đầu tiên từ khi sống lại tới giờ này sinh ra một cảm giác bất an như vậy. Vươn tay, cô kéo Hạ Kỳ Phong đứng sát hơn vào người mình. Chủ nhân của tia chớp kia tuyệt đối không phải là người dễ đối phó đâu.

Vương Nghiêm cùng những thành viên đứng gần hắn bị uy lực của tia chớp làm cho chấn động. Bọn họ ngã lăn qua một bên, quần áo cũng bị sức nóng của tia chớp làm cho cháy xém một mảnh, nhìn vô cùng chật vật. Trong tiền sảnh nhất thời một mảnh im lặng, ai ai cũng sợ tới vã mồ hôi. Đầu tiên là một hóa cầu, giờ tới một tia chớp, trong đầu tất cả hỗn loạn không hiểu gì nhưng vẫn dâng lên một tia kính sợ đối với chủ nhân của tia chớp.

Cộp... cộp... cộp... tiếng bước giày vang lên nhanh chóng lọt vào tai mọi người. Theo bản năng quay đầu lại phía ngoài tiền sảnh, lúc này mọi người phát hiện ra, lại có một đoàn người nữa nhân số khá đông tiến vào.

“A...”

Ngay khi nhìn lướt về đoàn người mới xuất hiện, đồng tử của Cố Diệp Ninh co rút lại. Trên khuôn mặt xinh đẹp lần đầu tiên không giữ được bình tĩnh

hiện lên sự kinh ngạc cùng cảnh giác đề phòng. Cảm giác áp bách khẩn trương này còn mạnh mẽ hơn khi cô đang đối đầu với tang thi. Bàn tay không tự chủ được, chạm lên chuỗi kiếm mình vẫn đeo bên hông, lúc nào cũng trong tình trạng có thể rút kiếm ra để chiến đấu.

Người thanh niên đi đầu đoàn người kia... anh ta là ai?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Kẻ Mạnh Nhất - Lôi Đế

Đoàn người mới bước vào khiến cho không ai có thể bỏ qua. Đặc biệt là người thanh niên trẻ tuổi dẫn đầu đoàn. Chỉ cần nhìn lướt qua một lần thì tuyệt đối không thể nào quên được anh ta. Khuôn mặt tuấn tú từng đường nét như tượng tạc, sống mũi cao thẳng tắp, tóc mái đen huyền rũ xuống bả vai làm nổi bật làn da trắng. Cơ thể của anh ta cao ráo thon dài, mặc trên người một chiếc áo sơ mi cùng quần tây khá rộng nhưng vẫn không thể che được những đường cơ bắp hữu lực đầy sức bật.

Bàn tay với những khớp xương rõ ràng vươn ra. Từ lúc bước vào tiền sảnh của siêu thị tới giờ, đôi mắt màu café mang theo sắc lạnh nhàn nhạt hờ hững vẫn không thêm nâng lên. Anh ta chỉ chăm chú cúi đầu nhìn những tia chớp mảnh mai như những sợi dây đang không ngừng chuyển động tạo thành đủ loại hình thù trên những đầu ngón tay của mình. Tựa hồ đối với trò chơi này rất thích thú, bởi mỗi móng vốn luôn ním chặt lại khiến anh ta trở nên nghiêm nghị khó gần hơi hơi nhếch lên một chút.

Không chỉ ngoại hình vượt bậc xuất sắc, toàn thân người thanh niên trẻ này tỏa ra một khí tức cường áp tới mức người khác phải nghẹn thở. Người này nhìn qua đã biết không phải dạng dễ chọc vào.

Cho dù không tỏ vẻ hay biểu hiện gì, thái độ lại cực kì lạnh nhạt nhưng rõ ràng không có bất cứ ai dám coi thường anh. Một đòn tia chớp vừa rồi hướng về đám người Vương Nghiêm vẫn còn rất rõ ràng trong đầu của tất cả mọi người.

“Chủ nhân của tia chớp ban nãy? Dị năng giả hệ lôi...” Khi nhìn thấy anh ta, Cố Diệp Ninh không khỏi có chút giật mình. Ngoại hình này... cũng quá mức chói mắt đi?!

Rốt cục... anh ta là ai?

Dù muốn hay không thì cô vẫn phải công nhận vẻ ngoài của người thanh niên trẻ đi đầu kia hoàn toàn có thể sánh ngang với mấy anh em ruột của mình. Ban đầu có chút hơi thất thần nhưng rất nhanh sau đó cô liền lấy lại tinh thần. Dù sao trai đẹp cũng phải chưa thấy. Sống chung bao năm với đám người Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạo thì ở một mặt nào đó Cố Diệp Ninh cô đã miễn dịch với mỹ nam rồi.

Cái mà cô e ngại nhất chính là khí thế của người thanh niên trẻ kia. Cùng với cả... dị năng của anh ta. Không thể ngờ được mới mặt thế vài tiếng cô lại có thể thấy được một người có dị năng hệ lôi, một trong những dị năng mạnh nhất và cũng hiếm nhất.

Trực giác nói cho cô biết người thanh niên kia có năng lực vô cùng nguy hiểm. Người này, chính là một cường giả. Lấy kinh nghiệm của mình cô biết rõ rằng tinh thần lực của anh ta là loại cực kì mạnh. Ít nhất là so với cô chỉ có hơn không hề kém. Hơn nữa anh còn là một thiên tài. Nhanh như vậy mà đã có thể tự mình tìm ra cách để phát triển dị năng của mình.

Phải biết, dị năng hệ lôi có sức tàn phá cực mạnh, cùng có sức chiến đấu diện rộng nhất. Nhưng để điều khiển được nó một cách tốt nhất, thuần thực nhất lại không hề dễ dàng.

Mà trong đoàn người đi theo anh ta cũng có hai người rất đáng để lưu tâm. Hai người đó chính là hai người đang đứng song song ở phía sau. Nhìn thái độ cùng biểu hiện của hai người họ thì hẳn đây chính là trợ thủ thân thiết của anh ta. Bọn họ cũng đều có ngoại hình cùng khí tức vô cùng đặc biệt nổi bật thu hút ánh nhìn của người khác.

Bên phải là một người đàn ông mặc quần áo rằn ri của quân đội. Hẳn tuổi cũng tầm khoảng 27 hoặc 28, khuôn mặt cực kỳ anh tuấn góc cạnh, lúc mở miệng thì thanh âm hùng hậu sang sảng. Cơ thể to lớn như gấu, cơ bắp cuộn cuộn rắn chắc khỏe mạnh vô cùng. Đôi mắt của hắn sáng ngời, thuần hậu, là một người hào phóng phóng khoáng. Cố Diệp Ninh liếc mắt một cái liền nhận ra người này là một quân nhân.

Bên trái là một người con trai cũng rất trẻ tuổi, có lẽ cũng chỉ tầm ngoài 20 một chút. Y đeo một chiếc kính, khuôn mặt thanh tú lúc nào cũng mang theo một nụ cười nhàn nhạt. Dáng người y khá mảnh khảnh, cũng không có mấy cơ bắp. Hiện tại mặc trên người là một bộ quần áo thể thao thoải mái. Người con trai này nhìn thế nào cũng thấy giống một nhân viên văn phòng trí thức.

Thế nhưng... ai tin chứ Cố Diệp Ninh tuyệt đối không tin y là kẻ đơn giản...

Không phải cô quá đa nghi nên nhìn ai cũng thấy người đó nguy hiểm đâu. Dựa vào kinh nghiệm của cô, khẳng định tên đeo kính kia chắc chắn là một con cáo già gian xảo thông minh vô cùng khó đối phó.

Còn vì lý do sao? Rất đơn giản, đó là tại vì từ tên người của y, Cố Diệp Ninh mơ hồ nhìn thấy được bóng dáng của ông anh ba nhà mình. Nhất là mỗi lần thấy y nhướng cái đôi mắt xếch kia lên, có cảm giác giống như mình sắp bị tính kế vậy. Đứng, càng nhìn càng thấy giống Cố Diệp Phi không thể chịu được.

“Các... các người là ai?”

Vương Nghiêm vừa nhìn thấy những tia chớp không ngừng nhảy nhót trên đầu ngón tay của người thanh niên trẻ đi đầu đoàn người mới xuất hiện liền biết được thằng nhóc đẹp trai tới chói mắt kia chính là người ban nãy đã tấn công mình. Ngay lập tức đứng bật dậy, hai mắt Vương Nghiêm như muốn phun hỏa, lớn tiếng quát.

“Dám tấn công ta, có tin ta cho các người chết không toàn thân không hả?”

“Sở Minh, cậu xem, tên kia có phải bị ngốc hay không? Rõ ràng thực lực không bằng được Nam Cung đại thiếu nhưng lại to miệng đe dọa cậu ấy.” Người đàn ông mặc đồ rằn ri đối với Vương Nghiêm đang nhe răng trợn mắt không chút khách khí cười ha hả chế nhạo.

“Trên đời không thiếu kẻ ngu ngốc.” Người thanh niên đeo kính cho Cố Diệp Ninh ấn tượng gian xảo thấy mình được nhắc tên liền nhún nhún vai, thần nhiên đáp “Nhưng mà Hoàng à, tôi có nên nhắc nhở anh một chút không. Ở trước mặt người ta, anh không nên vạch trần điểm yếu của họ ra như thế. Không những không hợp lễ nghi mà còn làm cho người ta xấu hổ và mất mặt đấy.”

“Xi, mấy vị công tử thiếu gia các cậu thực là thích làm bộ. Anh đây là ăn ngay nói thật. Rõ ràng chính cậu cũng cảm thấy những lời của tên kia rất buồn cười mà.” Bū bū môi, người đàn ông mặc đồ rằn ri thấp giọng lầm bầm lên án.

“Đây là phép tắc lịch sự cơ bản. Làm bộ cái gì mà làm bộ!” Trùng mắt một cái cảnh cáo tên vai u thịt bắp đầu óc đơn giản nào đó xong, người thanh niên đeo kính nghiêng đầu nhìn về vị thủ lĩnh này giờ vẫn đang mải mê chơi trò... nghịch tia chớp, bất đắc dĩ mở miệng hỏi “Dạ, giờ tính sao đây?”

“A...” Cố Diệp Ninh ngay tại lúc này trên khuôn mặt không giấu được kinh ngạc và bình tĩnh nữa. Cô không khỏi kêu khẽ một tiếng. Không khỏi tự hỏi lại bản thân xem mình vừa nghe người thanh niên đeo kính kia gọi cái gì. Chắc chắn là cô nghe nhầm có phải không?!

Lãnh Dạ??? Nam Cung đại thiếu??? Đừng nói với cô là người thanh niên trẻ tuổi đẹp trai đi đầu kia chính là Nam Cung Lãnh Dạ đấy chứ?!

Sở Minh??? Người đeo kính nhìn thế nào cũng thấy gian xảo kia là Mặc Sở Minh?!

Hoàng??? Vậy thì người đàn ông toàn thân toát ra khí thế quân nhân kia chính là Mặc Hoàng?!

Dù thử phủ nhận trong đầu nhưng rõ ràng cô vẫn hiểu được rằng... sự thực chính là sự thực, không thể thay đổi được. Ba người kia chính là bộ ba Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh cùng Mặc Hoàng. Cố Diệp Ninh bị choáng váng có chút ngất người. Ngay bây giờ, cô cảm giác muốn ngất cũng có rồi đấy. Tại sao ba người này lại xuất hiện ở thành phố D ở thời điểm hiện tại?! Đáng nhẽ mấy người bọn họ phải ở thủ đô mới đúng chứ?!

“Diệp tỷ tỷ, chị sao vậy?” Hạ Kỳ Phong thấy thân thể cô hơi chao đảo, sắc mặt tràn ngập vẻ không tin được thì lo lắng ngẩng đầu khẽ mở miệng hỏi “Đoàn người kia... có vấn đề gì sao?” Cậu thấy ánh mắt của Cố Diệp Ninh vẫn dừng trên đoàn người mới xuất hiện, nhin không được bắt đầu suy đoán.

“Không có gì. Không cần suy đoán lung tung...” Lắc lắc đầu không muốn nói với Hạ Kỳ Phong, bởi vì cho dù có nói ra thì cậu cũng không thể hiểu được đâu. Đưa tay day day thái dương, tâm trạng của cô vô cùng phức tạp.

Nam Cung Lãnh Dạ, cái tên này cô từ nhỏ tới lớn đã phải nghe không biết bao nhiêu lần rồi. Nói bao quát về người này thì chỉ có thể bao gọn trong hai từ: thiên tài.

Nam Cung Lãnh Dạ là đại thiếu gia của Nam Cung gia. Nam Cung gia nhà anh ta là gia tộc cực kì có uy vọng ở thủ đô, hoàn toàn có thể sánh ngang với Cố gia. Chỉ là Cố gia tham gia cả vào ba giới thương mại, chính trị và quân đội còn Nam Cung gia lại chỉ tập trung duy nhất nắm giữ trong quân đội mà thôi. Nam Cung gia tộc có lịch sử lâu năm, cống hiến không biết bao nhiêu mồ hôi xương máu cho tổ quốc. Trong quân đội gia tộc này có thể được xưng là đế vương, là cây cỏ thụ không ai sánh bằng.

Ông nội của Nam Cung Lãnh Dạ chính là Đại tướng quân kiêm Tổng tham mưu trưởng binh bộ danh tiếng trong lịch sử - Nam Cung Tĩnh Hải. Cha và mẹ của Nam Cung Lãnh Dạ là hai trong bảy vị thượng tướng của quân đội hiện tại. Một người là Thượng tướng bộ binh binh chủng đặc nhiệm - Nam Cung Dịch Khương. Một người là nữ thượng tướng duy nhất, Thượng tướng không quân quân đội - Âu Dương Trúc. Bác của anh ta cũng là Trung tướng của bên hải quân, chú của anh ta là Trung tướng của binh bộ tăng thiết giáp, cô ruột thì là Thượng tá của bộ hậu cần. Cho nên, có thể nói, một nửa binh quân trong quân đội là nằm dưới quyền quản lý của gia tộc này cũng không sai.

Vị đại thiếu gia này cũng không làm phụ lòng người lớn trong nhà, càng không làm mất mặt đại gia tộc danh giá bậc nhất của mình. Anh ta ngay từ lúc sinh ra tới giờ vẫn luôn luôn nổi tiếng là một người tài giỏi, không gì không biết, không gì không thông, năng lực học tập và thể thao luôn cực kì xuất sắc. Ở trong giới quý tộc nhà giàu, Nam Cung Lãnh Dạ có thể nói chính là một thần tượng được không biết bao người ngưỡng mộ và ghen tị.

Nam Cung Lãnh Dạ tuy chỉ hơn cô một tuổi, còn rất trẻ nhưng vì luôn được bồi luyện ở trong quân đội từ khi nhỏ cho nên thân thủ anh ta rất lợi hại. Nghe nói từ khi anh ta tròn 18 tuổi thì số lượng người có thể đánh tay đôi ngang bằng đã chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

Anh ta còn nổi trội đặc biệt ở khả năng lãnh đạo. Có lần cách đây khoảng 3 năm, cô đã từng nghe Cố Liệt Hạo lơ đãng nói qua, Nam Cung đại thiếu gia không có ý định theo nghiệp của gia tộc là tham gia quân đội mà lại muốn nhúng tay vào thị trường thương mại kinh doanh. Bằng tài lãnh đạo của mình,

anh ta không chỉ thành lập được một công ty IT rất có danh tiếng mà tiền thu về cũng vài tỷ mỗi năm. Thành tích này đủ để cho bất cứ ai từng ngẫm chế nhạo anh ta cũng phải muối mặt ngậm miệng.

Kiếp trước, khi mặt thế tới, vì nắm giữ hơn một nửa binh lính trong quân đội cho nên địa vị của Nam Cung gia ở thủ đô có thể nói là được đẩy tới đỉnh cao, không ai dám chọc vào. Mặc dù danh vọng của Nam Cung gia cũng đủ để bảo vệ toàn bộ thành viên trong nhà rồi nhưng Nam Cung Lãnh Dạ cũng không hề chịu thua kém nấp dưới vây cánh của gia tộc mình.

Cho dù là lúc, sau mặt thế hay trước mặt thế thì Nam Cung Lãnh Dạ vẫn luôn là một nhân vật khiến cho người ta không khỏi ngưỡng mộ, danh tiếng như sấm bên tai, gây nên không biết bao nhiêu phong vân. Anh ta thức tỉnh dị năng, hơn nữa còn là song hệ dị năng giả lời hóa cực kì mạnh. Thiên phú cực cao đã giúp cho anh ta trong thời gian ngắn nhất đã có thể điều khiển nhuần nhuyễn dị năng của mình, trở thành dị năng giả mạnh nhất với cái tên Lôi đế.

Ở kiếp này, có lẽ anh ta với năng lực như vậy, vẫn sẽ trở thành Lôi đế một lần nữa mà thôi... Nhìn Nam Cung Lãnh Dạ biểu tình vẫn bình đạm lạnh nhạt như một nhưng lại toàn thân lại toát ra một thần thái cao ngạo, tự tin, cao quý, xuất sắc tới chói mắt, khiến cho đột nhiên Cố Diệp Ninh bỗng bật ra suy nghĩ như vậy.

Kỳ thực, Nam Cung gia cùng Cố gia cũng không phải quá xa lạ. Cậu và ông ngoại của cô cũng làm trong quân đội cho nên cũng quen biết với ông nội cùng cha của Nam Cung Lãnh Dạ, quan hệ không tồi. Thế nhưng sống tới hai đời rồi, đây vẫn là lần đầu tiên cô gặp mặt Nam Cung Lãnh Dạ. Phải công nhận là những gì tán thưởng về anh ta cũng không hề phóng đại lên một chút nào.

Ngoại hình đã quá mức hoàn hảo không chê vào đâu được, gia thế đủ để đè bẹp bất cứ ai lại còn cộng thêm có cả năng lực lãnh đạo khiến người ta phải nghiêng ngã nghiêng lợi. Cô không khỏi cảm khái cuộc đời cũng quá mức bất công... Bao nhiêu điều tốt đẹp tài giỏi trên thế gian anh ta đều có đủ cả. Nam Cung Lãnh Dạ sinh ra chắc là để đá kích toàn bộ nam nhân trên thế giới này.

Còn về Mục Hoảng và Mặc Sở Minh thì Cố Diệp Ninh coi như cũng phỏng đoán đúng được 8, 9 phần trước khi biết thân phận thực sự của hai người họ. Hai người này là đồng bạn và cũng là trợ thủ đắc lực đáng tin cậy nhất của Nam Cung Lãnh Dạ.

Trong kiếp trước, Mục Hoảng và Mặc Sở Minh có năng lực cá nhân rất mạnh đồng thời lại đi theo vị cường giả đứng trên đỉnh - Lôi đế ai ai cũng ngưỡng mộ cho nên cũng vô cùng nổi danh. Với khả năng của hai người này, hoàn toàn có thể làm vương tung hoành một cõi thế nhưng bọn họ lại tự nguyện đi theo Nam Cung Lãnh Dạ, chưa từng có một chút suy nghĩ phản bội nào.

Mặc Sở Minh là bạn thân và cũng là người hiểu rất rõ về tính cách của Nam Cung Lãnh Dạ. Cha y là một sĩ quan cấp cao trực thuộc dưới quyền cha của Nam Cung Lãnh Dạ. Trong một trận chiến, cha y đã hi sinh tính mạng vì chiến thắng cuối cùng. Nam Cung Dịch Khương do áy náy và đau lòng cho người sĩ quan tài giỏi lại dũng cảm kia nên đã nhận nuôi Mặc Sở Minh. Từ ấy Mặc Sở Minh sống và trưởng thành ở Nam Cung gia, cũng có thể coi như con cháu trong gia tộc.

Mặc Sở Minh mặc dù bên ngoài thì luôn nở nụ cười thân thiện nhưng ở trong một bụng đen tối, lúc nào cũng tính kế người ta. Đúng như Cố Diệp Ninh nghĩ, tên này là một kẻ giảo hoạt gian trá vô cùng. Nhưng lòng trung thành của y dành cho Nam Cung gia và Nam Cung Lãnh Dạ quả thực là khiến cho người ta không khỏi cảm thán và khen ngợi.

Mục Hoảng là người anh trai Nam Cung Lãnh Dạ và Mặc Sở Minh quen trong thời gian ròng rã huấn luyện thân thể ở trong quân đội. Hắn là một người lính đặc chủng rất xuất sắc, yếu tố thần kinh cũng vững vàng. Dù còn trẻ nhưng đã trở thành đội trưởng của một đại đội hơn 200 người.

Vì bị chấn thương ở vai trong một trận chiến cho nên Mục Hoảng bắt buộc phải xuất ngũ. Nam Cung Lãnh Dạ cảm thấy hứng thú với năng lực của hắn, cho nên thuyết phục hắn đi theo mình. Mục Hoảng cũng thương thức tính cách và năng lực của Nam Cung Lãnh Dạ cho nên cũng không chần chừ do dự mà đồng ý. Từ đó, liền cùng Nam Cung Lãnh Dạ và Mặc Sở Minh dính thành một khối.

Nói ra cũng thực buồn cười. Mục Hoảng này tính cách hào sảng lại phóng khoáng, trừ lúc chiến đấu ra thì hắn luôn luôn là người dễ gần cũng rất tốt tính, thậm chí tâm tư còn có chút đơn thuần. Thật chẳng hiểu sao một người như vậy lại có thể chơi được với một thiên tài đầu lạnh như Nam Cung Lãnh Dạ và một con hồ ly thích ám toán kẻ khác như Mặc Sở Minh.

“Tiến vào cướp. Ai ngăn thì đánh, không phải do dự!” Thấy Mặc Sở Minh hỏi mình, Nam Cung Lãnh Dạ mới miễn cưỡng nâng mắt lên, tay vẫn không ngừng biến hóa những tia chớp thành các hình thù khác nhau. Đây là một cách luyện tập để điều khiển và khống chế dị năng của anh.

Thanh âm của Nam Cung Lãnh Dạ quả thực vô cùng dễ nghe, trầm thấp mê người tựa như tiếng đàn violoncelle. Chỉ là giọng điệu trong lời nói quá mức lạnh, quá mức ngắn gọn, quá mức sắc bén khiến cho người nghe cảm thấy mỗi lời anh nói ra đều là mệnh lệnh bắt buộc không thể trái.

Anh tuy rằng cao ngạo nhưng cũng không phải là kẻ ngu ngốc khinh địch. Biết rõ rằng người đàn ông tên Vương Nghiêm có dị năng hệ hỏa kia cùng đội ngũ của hắn ta hoàn toàn chẳng phải là đối thủ của mình cho nên mới không cần phải chú ý và bận tâm. Vương Nghiêm có chút tài cán nhưng lại quá kiêu ngạo, chắc chắn sẽ chẳng thể làm nên trò trống gì. Đừng nói là anh phải đích thân ra tay, chỉ cần một Mặc Sở Minh hoặc một Mục Hoảng thôi cũng đủ để khiến Vương Nghiêm ngốc không nổi đầu dậy.

“Haiz ~ cái tính cách lúc nào cũng thích gì làm nấy của cậu thật là...” Mặc Sở Minh thấy Nam Cung Lãnh Dạ gầy gọn đáp lời, không khỏi thở ra một hơi. Đưa ngón trỏ đẩy đẩy gọng kính một cái. Tuy rằng lời nói là than vãn bắt đầu nhưng ngữ điệu thì lại chẳng hề nghe ra chút trách móc nào đối với anh.

“Quyết đoán là một điểm tốt của Nam Cung đại thiếu mà.” Mục Hoảng cười ha hả. Hắn hoàn toàn không hề có bất cứ dị nghị nào đối với lời của vị thủ lĩnh trẻ tuổi hơn mình. Chính tính cách này của Nam Cung Lãnh Dạ đã làm cho hắn cảm phục và nguyện đi theo.

“Các người... các người đừng có coi khinh người khác!!!”

Vương Nghiêm thấy ba người bọn họ từ đầu tới cuối chả thèm để mình vào trong mắt thì cực kì tức giận. Từ lúc phát hiện mình có thể biến ra hóa cậu, Vương Nghiêm vẫn luôn tự cho mình là kẻ ưu việt và lợi hại nhất. Trong đội ngũ có ai mà không phục, không sợ, không nịnh nọt Vương Nghiêm càng khiến cho Vương Nghiêm sinh ra tự mãn cực điểm. Hiện giờ lại bị Nam Cung Lãnh Dạ bọn họ ném ra khỏi mắt, trong lòng phần hận vô cùng. Đặc biệt chướng mắt nhất chính là thằng ranh thủ lĩnh họ Nam Cung kia, dám ‘đánh lén’ làm Vương Nghiêm hấn mất mặt.

“Hỏa cầu!!!” Vương Nghiêm hét một tiếng, từ trong lòng bàn tay bắn ra một hỏa cầu ném thẳng về phía Nam Cung Lãnh Dạ. Hỏa cầu này là Vương Nghiêm đã ngưng tụ bằng hết khả năng của mình cho nên nó to và nóng hơn hỏa cầu ban nãy hấn mang ra để dọa người phụ nữ có con nhỏ kia nhiều.

“A... cẩn thận!!!” Mọi người đứng ở xung quanh mặc dù đã chứng kiến qua năng lực dị năng hệ lôi của anh, thế nhưng nhìn hỏa cầu đỏ rực lao về hướng Nam Cung Lãnh Dạ thì vẫn nhìn không được kinh hô.

Xoạt!!!

Nam Cung Lãnh Dạ ngược lại thần nhiên không có phản ứng gì, đôi mắt lạnh nhạt nhìn hỏa cầu đang lao nhanh về mình, ngay cả chớp cũng không chớp mắt. Ngay lúc hỏa cầu kia gần chạm được tới vạt áo của anh thì chợt một thủy cầu từ bên trái anh nhanh chóng phóng tới. Rõ ràng là thủy cầu kia có sức mạnh lớn hơn cho nên lập tức trong nháy mắt dập tan đi hỏa cầu.

“Không... không thể nào...” Vương Nghiêm vốn còn mang vẻ cười nhạo ác độc hi vọng thấy anh bị thương lúc này lập tức khuôn mặt lại trở nên trắng bệch. Hỏa cầu của Vương Nghiêm hấn... thế nhưng lại bị dập tắt dễ dàng như vậy sao?!

Người ra tay không ai khác chính là Mặc Sở Minh. Mặc Sở Minh không phải người bình thường, y cũng là một dị năng giả. Dị năng của y là dị năng hệ thủy. Hơn nữa Mặc Sở Minh cũng sở hữu một tinh thần lực rất mạnh, cho nên sức sát thương thủy cầu của y phóng ra chắc chắn có thể áp đảo được đại đa số những dị năng của các dị năng giả khác.

“Năng lực yếu như vậy mà còn dám ra tay tấn công Dạ. Người quả nhiên là chán sống rồi có phải hay không?” Y sau khi cầm lại hỏa cầu xong liền không nói không rằng bước lên trước một bước, dùng thân thể cao gầy của mình đứng chắn trước mặt Nam Cung Lãnh Dạ.

Trên khuôn mặt y đã thu lại nét cười thường trực, lộ ra vẻ băng sương lãnh khốc. Trong đôi mắt xé kia lóe lên một tia sắc bén ác liệt vô cùng đáng sợ. Mặc Sở Minh nhìn chằm chằm vào Vương Nghiêm không chớp mắt. Ánh mắt kia tựa như ánh mắt của con độc xà đang quan sát con mồi của mình, khiến cho Vương Nghiêm không khỏi lạnh xương sống, trên trán toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

Bây giờ Vương Nghiêm mới nhận ra cho dù là Nam Cung Lãnh Dạ hay là Mặc Sở Minh thì đều là đối tượng vô cùng nguy hiểm không thể chọc vào. Cho dù bọn họ còn trẻ thế nhưng sát khí cùng lãnh khốc của họ đủ để họ ra tay vụn gãy cổ Vương Nghiêm hấn trong nháy mắt. Loại người này không phải là loại bản thân mình có thể so sánh và chọc vào được.

“Hừ, dám tấn công Nam Cung đại thiếu của chúng ta. Thực là muốn chết mà!!!” So với Mặc Sở Minh thâm trầm âm hiểm thì Mặc Hoàng dễ bị kích động hơn nhiều. Hấn giận dữ gầm một tiếng, chân như có gấn lò xo bật một cái nhanh như chớp đã lao tới trước mặt Vương Nghiêm. Một tay tóm cổ Vương Nghiêm, một tay kia nắm chặt lại phát ra một tiếng rôm rốp vung lên muốn đánh xuống.

“Hoàng, dừng lại!” Nắm đấm như xé gió hạ xuống, ngay khi chỉ còn cách mũi của Vương Nghiêm vài centimet thì đột nhiên Nam Cung Lãnh Dạ đứng ở sau lên tiếng ngăn cản.

“Nam Cung đại thiếu?” Mặc Hoàng nghe thấy tiếng ra lệnh của anh, theo bản năng nắm tay khựng lại giữa không chung. Hấn hơi hơi nhú mày tỏ vẻ không đồng ý lắm với việc anh định buông tha cho Vương Nghiêm. Tuy là anh em thân thiết nhưng Mặc Hoàng cũng coi Nam Cung Lãnh Dạ như là thủ lĩnh của mình. Có người dám đánh lén thủ lĩnh, đây rõ ràng là hành động chọc giận một quân nhân như hấn.

“... a... a...” Vương Nghiêm thấy Nam Cung Lãnh Dạ đã ngăn cản được Mặc Hoàng, lập tức hai chân như nhũn thành bã ngồi sụp xuống nền đất, không giữ nổi mặt mũi mà òa khóc.

“Hấn không đáng để anh ra tay.” Anh biết khả năng của Mặc Hoàng, cho nên mới không muốn Mặc Hoàng phải tốn sức lực vì những kẻ không đáng. Loại người như Vương Nghiêm nếu không chịu trán chính lại bản thân thì không cần bọn họ dạy dỗ, hấn cũng sẽ bị người khác xử lý.

“Cả cậu nữa. Không cần thiết!” Nói với Mặc Hoàng xong liền quay qua Mặc Sở Minh mặt mũi đen xì vô cùng tức giận, Nam Cung Lãnh Dạ cũng không giải thích nhiều.

“Hừ!!!” Mặc Sở Minh thấy anh đã lên tiếng chẳng còn biện pháp nào khác đành nhìn tức hừ một tiếng rồi thu lại ánh mắt như muốn bấm nát Vương Nghiêm ra. Nam Cung Lãnh Dạ là người nói một sẽ không có hai, cho dù là bạn thân từ nhỏ đi chăng nữa, y cũng không thể thay đổi được quyết định của anh.

Không thèm chú ý tới bất mãn của Mặc Hoàng cùng hậm hực của Mặc Sở Minh nữa, Nam Cung Lãnh Dạ nhìn chằm chằm vào đàn tang thì đang không ngừng đập phá cánh cửa thủy tinh. Mỗi lần va đập đều của bọn tang thì sẽ khiến cho cánh cửa cùng sợi xích vang lên những tiếng ruyễn ruyễn lách cách không ngừng vô cùng đáng sợ. Khung cảnh bọn tang thì được ngoác mồm ra, nhìn bọn họ như những món mỳ thực khiến cho Nam Cung Lãnh Dạ không khỏi cảm thấy... chán ghét.

Nam Cung Lãnh Dạ là một người có ánh mắt quan sát cực kì sắc bén, đầu óc lại tinh nhạy thông minh. Chỉ cần quan sát một chút từ lúc tang thì đầu tiên xuất hiện tới giờ rất nhanh chóng anh liền có thể đoán ra được dường như thời gian càng kéo dài thì sức lực của đám tang thì càng ngày càng mạnh hơn. Hiện tại tuy còn có thể cầm cự được thêm một chút nữa tuy nhiên rồi nó cũng không thể kéo dài được thêm quá lâu đâu. Ít nhất theo anh phán đoán thì

cánh cửa và sợi xích này chỉ có thể chịu đến sáng mai thôi.

“Không còn nhiều thời gian đâu. Phải tranh thủ đột phá vào siêu thị trước khi hoàng hôn tới.”

“Được, bọn tớ biết rồi.” Cũng không kéo dài thêm thời gian nữa Mặc Sở Minh thu hồi lại tâm tình bức tức của mình trở về chế độ làm việc. Nam Cung Lãnh Dạ phán đoán chưa bao giờ sai lầm, cho nên y hoàn toàn không chút nghi ngờ đối với những quyết định của anh.

“Sở Minh.” Mục Hoảng gọi Mặc Sở Minh một tiếng.

“Hoảng, anh tới đi.” Y lập tức ứng thanh đáp, quay người phân phó vài câu với những người còn lại trong đội ngũ này giờ vẫn đi sau bọn họ một chút rồi thân nhiên liếc mắt về hướng Mục Hoảng, gật gật đầu.

Mục Hoảng hướng hai người Nam Cung Lãnh Dạ và Mặc Sở Minh nhoen miệng cười một cách tự tin. Không cần phải bàn luận gì nhiều, chỉ cần một cái liếc mắt bọn họ cũng có thể biết được đồng bạn muốn làm gì. Đây là sự ăn ý cùng thấu hiểu sinh ra sau nhiều lần cùng nhau chiến đấu và hợp tác. Hắn xoay người vững vàng đi tới phía trước cửa chính của siêu thị.

Từ đầu khu vực ở gần với cửa chính của siêu thị nhất là do người trong đội ngũ của Vương Nghiêm chiếm đóng. Thế nhưng bây giờ nhìn Mục Hoảng từng bước lần vào khu vực của bọn họ, không có một ai trong đội ngũ của Vương Nghiêm dám dị nghị lấy một lời. Vốn đám người đó còn vì thù lĩnh Vương Nghiêm có chút năng lực mà kiêu ngạo. Tuy nhiên hiện tại đã được chứng kiến sức mạnh của Mục Hoảng, Mặc Sở Minh cùng Nam Cung Lãnh Dạ rồi thì làm gì còn ai dám chạy ra đi khiêu khích hay tranh giành với ba người đó cơ chứ.

Vương Nghiêm cũng chẳng thêm đề ý tới sĩ diện hay là thể diện gì nữa. Lúc này nhìn thấy Mục Hoảng liền như chuột thấy mèo, sợ tới co quắp cả người, vội vàng cùng người trong đội ngũ của mình trốn qua một bên khác. Tự bản thân đã được trải nghiệm được giáo huấn, giờ Vương Nghiêm chỉ hận không thể cách ba người Nam Cung Lãnh Dạ thực xa mà thôi.

Mục Hoảng cũng không thêm quan tâm đám người Vương Nghiêm đang có suy nghĩ hay cảm xúc gì. Hắn chăm chú nhìn đám tang thi gào thét ở sau cửa kính, có chút nhịn không được nhủ mảy. Từ nhỏ đã nhập ngũ, làm một quân nhân vất vả và luyện tập, sinh sống và lớn lên trong quân đội, hắn không biết đã từng trải qua bao nhiêu trận chiến, đã từng chứng kiến bao nhiêu cái chết thê. Còn tưởng rằng mình đã chai sạn với tử vong rồi, không ngờ... bây giờ phải đối mặt với đám tang thi mảy thối rữa kia Mục Hoảng vẫn nhịn không được sinh ra một cảm giác chua xót, thương cảm.

Những tang thi kia, vài giờ trước thôi, họ vẫn là những người sống... Họ biết nói chuyện, biết suy nghĩ, còn có thể vui vẻ cười đùa, đi làm đi chơi sinh hoạt với gia đình và bạn bè của họ. Thế nhưng, hiện tại, cứ như vậy biến thành những cái xác sống tham muốn thịt sống và máu tươi, theo bản năng khát cầu săn bắt và ăn thịt chính đồng loại của mình.

“Cho dù có thương cảm thế nhưng tôi vẫn không thể không ra tay. Hiện tại, chết hoàn toàn chính là sự giải thoát cho mọi người. Chắc hẳn mọi người cũng không muốn bị biến thành quái vật, có phải không?” Hắn khẽ lâm bầm, thờ dài một tiếng.

Cố Diệp Ninh ngay từ lúc nhìn thấy Mục Hoảng tiến tới gần phía cửa chính đang bị khóa chặt lại của siêu thị thì đã lập tức đã đoán hắn muốn làm gì rồi. Những người khác không biết nhưng cô lại biết rõ năng lực của ba người Nam Cung Lãnh Dạ. Cả ba người bọn họ đều là dị năng giả. Nam Cung Lãnh Dạ là song hệ dị năng giả lôi hỏa, Mặc Sở Minh là dị năng giả hệ thủy, còn Mục Hoảng là dị năng cường hóa cơ thể.

Cô nhớ rõ Nam Cung Lãnh Dạ được mọi người gọi là Lôi đế vì khả năng khống chế sấm chớp của hắn không ai có thể so được. Còn Mục Hoảng, hắn cũng có một biệt danh vang danh khắp nơi - Mục Hoảng Phá giả. Phá giả, kẻ mang sức mạnh của sự hủy diệt và tàn phá.

Khác với đại đa số những người có dị năng giả thể chất khác thường sẽ đảm nhiệm nhiệm vụ trinh sát thám thính. Mục Hoảng trong đội ngũ những người đi theo Nam Cung Lãnh Dạ lại là một chiến sĩ tiên phong. Hắn làm chiến sĩ tiên phong nhưng không phải là chỉ có tiếng mà không có thực lực. Ngược lại, hắn vô cùng mạnh. Thậm chí kể cả những dị năng giả tự nhiên, có thể đối kháng trực tiếp với Mục Hoảng cũng có rất ít người.

Lý do khiến hắn chỉ là một dị năng giả thể chất nhưng lại có thể trở thành một chiến sĩ tiên phong thì đó là do Mục Hoảng có kinh nghiệm chiến đấu rất phong phú, đã từng được rèn luyện trong quân đội của bộ đội đặc chủng tử nhỏ, khả năng phán đoán của hắn trên chiến trường cũng hơn hẳn người bình thường. Nhưng, trên tất cả, nguyên nhân đặc biệt nhất đó là năng lực dị năng của Mục Hoảng quá bá đạo.

Những dị năng giả thể chất khác chỉ có thể biến dị một hoặc hai bộ phận mà thôi. Đằng này Mục Hoảng lại có thể cường hóa được toàn thân. Cường hóa toàn thân tức là sao? Nói một cách dễ hiểu nhất thì chính là tên này giống như là một siêu nhân vậy. Không chỉ mắt tinh, tai thính, mũi thính mà kể cả sức lực, sức bật, tốc độ, độ dẻo dai của cơ thể cũng được tăng mạnh gấp trăm lần.

“Tiểu Phong, nhớ phải đứng vững!” Cố Diệp Ninh nhìn Mục Hoảng đang làm vài động tác nóng người, không khỏi trầm nghĩ... quả nhiên là định dùng chiêu đó đi ~ Nghiêng người đối với Hạ Kỳ Phong đứng cạnh mình khẽ nhắc nhở đồng thời cũng vận lực cố định thân thể của mình.

“Làm sao vậy Diệp tỷ tỷ?” Hạ Kỳ Phong ngờ ngạc hỏi.

“Nghe lời.”

Đã quen với việc cô chẳng bao giờ chịu giải thích, Hạ Kỳ Phong thấy giọng điệu cô nghiêm túc nhắc nhở như vậy cũng nhanh chóng gật gật đầu tuân theo. Cậu nắm ngược lại tay cô, cả cơ thể gồng lên, hai chân ghì chặt xuống, cố định thăng thân thể của mình. Cô hài lòng nhìn Hạ Kỳ Phong chuẩn bị xong mới rời tầm mắt đi.

Dù sao Cố Diệp Ninh sẽ không hại cậu...

Haiz ~ mặc dù là con trai nhưng lại đối với một cô gái mình mới quen vài tiếng nghe lời như vậy, ý lại như vậy, Hạ Kỳ Phong một chút cũng không cảm thấy xấu hổ. Ai bảo Cố Diệp Ninh so với rất nhiều đàn ông trên thế giới này còn mạnh mẽ hơn, quyết đoán hơn, giỏi hơn rất nhiều.

Lại nhìn mọi người xung quanh vẫn đang hoảng hốt lo ngại nhìn chằm chằm Mục Hoàng, chợt ánh mắt cô lướt qua phía hai người Nam Cung Lãnh Dạ và Mặc Sở Minh thì ngưng lại. Cô phát hiện ra hai người bọn họ cũng như mình và Hạ Kỳ Phong, dùng thể đứng thẳng bằng nhất để ổn định cơ thể. Xem ra bọn họ cũng hiểu được là Mục Hoàng muốn làm gì.

Chỉ là... nhìn Nam Cung Lãnh Dạ và Mặc Sở Minh thần sắc tràn ngập tin tưởng đồng thời dù không lộ rõ ra nhưng vẫn âm thầm luôn cảnh giác bảo vệ sau lưng cho Mục Hoàng cô không khỏi lại nhớ tới một kiếp trước không ngừng bị phản bội của mình. Trong mắt của Cố Diệp Ninh lóe lên một tia uất ức, hăm mộ, gan tị đan xen.

Tin tưởng và bảo vệ vô điều kiện như thế... hóa ra đây mới gọi là đội ngũ, đồng bạn thực sự sao?

Đúng cô tâm tình khó chịu phiền muộn muốn rồi tầm mắt đi thì đột nhiên Nam Cung Lãnh Dạ vốn vẫn luôn rũ mi hờ hững lại quay đầu ngẩng lên nhìn về phía cô đang đứng. Rõ ràng bản thân đã đứng lẫn ở phía sau không ít người nhưng Cố Diệp Ninh vẫn có cảm giác được tầm nhìn của Nam Cung Lãnh Dạ xuyên qua tất cả hướng thẳng vào mình. Trong thoáng chốc ánh mắt chạm nhau, khiến cô có chút giật mình, tay đặt ở chuỗi kiềm treo bên hông không tự giác được nắm chặt lại.

“...” Có chút hơi mất tự nhiên nhú mày lập tức quay đi, cô giả bộ như không phát hiện vừa rồi Nam Cung Lãnh Dạ nhìn mình. Nam Cung đại thiếu gia kia... quả thực anh ta khiến cho cô có chút áp lực.

Ngay từ lúc tầm mắt chạm nhau với Cố Diệp Ninh, đôi con ngươi màu café luôn một mảnh lạnh nhạt của Nam Cung Lãnh Dạ đã xuất hiện vết rạn nứt. Trong mắt hiện thoáng hiện lên tia ngạc nhiên cùng nghi hoặc. Thế nhưng thấy cô giả vờ lơ đãng quay đi, anh nheo lại đôi con mắt, thanh âm mang theo sự âm trầm khê vang lên.

“Sao vậy, Dạ?” Mặc Sở Minh đứng sát cạnh cho nên rất dễ dàng phát hiện ra tâm tình Nam Cung Lãnh Dạ đột nhiên thay đổi. Chẳng biết vì sao ban nãy vẫn còn bình thường mà hiện tại lại phát ra khí áp thấp như sắp nổi bão tới nơi. Y không khỏi ngạc nhiên mở miệng hỏi.

“Không có gì.” Chớp mắt một cái thu lại cảm xúc cùng toan tính của mình, Nam Cung Lãnh Dạ lại trở về với vẻ mặt vô cảm xúc bình thường.

“Thực sự?” Có thể coi là một người hiểu khá rõ tính cách của Nam Cung Lãnh Dạ cho nên Mặc Sở Minh có thể dễ dàng nhìn thấu được vẻ mặt giả bộ lãnh tính của người bạn thân. Đây đây mắt kính, y không tin híp híp đôi mắt xé rách tính quái của mình quan sát từ từng chi tiết biểu cảm nhỏ trên mặt của anh.

“Tin hay không tùy cậu.” Hừ một tiếng, Nam Cung Lãnh Dạ quay đầu sang hướng khác không muốn tiếp tục nói chuyện với Mặc Sở Minh nữa.

“Thôi được rồi, được rồi. Coi như tớ chưa hỏi gì đi!” Thấy anh đã bắt đầu lộ ra sự mất kiên nhẫn thì y lập tức giơ hai tay lên ra vẻ đầu hàng. Mặc Sở Minh biết là nếu anh đã không muốn nói thì có dùng kiếm cày ra cũng không moi được gì cho nên quyết định cam chịu buông tha. Chộc giận Nam Cung Lãnh Dạ là một quyết định cực kì không hề sáng suốt.

Thấy Mặc Sở Minh không để ý ngó sang phía khác rồi, Nam Cung Lãnh Dạ mới lại quay đầu lần nữa nhìn lướt về phía Cố Diệp Ninh đang đứng. Nghi hoặc trong mắt của anh càng thêm nồng đậm. Cô gái đó... hình như đã thấy qua ở đâu...

Sự tình ngầm diễn ra giữa hai người Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Hạ không ai chú ý tới, cũng không ai biết được. Chỉ là, đối với hai vị đương sự thì sau lần này đã có ấn tượng đặc biệt riêng đối với nhau...

.

.

.

“Cảm phiền mọi người đứng cách xa ra thêm một chút để tránh gặp nguy hiểm.” Mục Hoàng làm vài động tác cho nóng người xong, cười cười bước tới cầm lên chiếc xích đang cuốn chặt ở tay nắm đánh giá một chút rồi quay lại nhìn tất cả mọi người đứng sau mình, vô cùng tốt bụng nhắc nhở.

“Mau, mau lui ra!!!” Không một ai dám để ngoài tai lời cảnh báo của Mục Hoàng, lập tức làm theo.

Mọi người cũng hiểu hẳn đây là muốn phá cửa siêu thị để xông vào. Mặc dù có không ít người sợ hãi muốn phản đối thế nhưng vì e ngại sức mạnh của mấy người Nam Cung Lãnh Dạ, cho nên chỉ có thể cam chịu mặc cho Mục Hoàng muốn làm gì thì làm. Tất cả cố gắng đứng cách xa ra, càng xa càng tốt. Ai cũng biết rõ ràng nếu đứng gần quá không khéo sẽ bị tang thi nhao vô lấy mất. Còn có không ít người thậm chí bởi vì không có năng lực và sự can đảm để đối đầu với tang thi đã chuẩn bị sẵn để chạy trốn.

Nhanh chóng ở khu vực gần cửa chính của siêu thị chỉ còn độc một mình Mục Hoàng. Không gian rộng rãi như vậy càng khiến hắn hài lòng hơn. Hắn nhếch môi cười nhìn bốn phía xung quanh tất cả đã đứng trong phạm vi khá an toàn mới bóp bóp nắm tay của mình.

Giờ tay làm dấu OK với hai người Nam Cung Lãnh Dạ cùng Mặc Sở Minh đứng sau lưng, sau đó cơ thể Mục Hoàng đứng thẳng lên. Toàn thân hắn trong chớp mắt bắn ra một luồng sát khí khiến mọi người xung quanh không khỏi hít một vào ngụm khí lạnh sợ hãi. Từng cơ bắp trên hai cánh tay của hắn

nổi lên cuộn cuộn, còn nhìn rõ được cả gân xanh và mạch máu căng phồng. Nắm tay của hắn nắm chặt lại, vang lên những tiếng răng rắc.

“A A A!!!” Mục Hoảng hét lên một tiếng, sau đó nhún chân bật lên, một quyền nện lên trên phía sợi xích cùng cửa chính của siêu thị.

RẦM!!! LOẢNG XOẢNG!!!

Cánh cửa siêu thị vốn được làm từ kính chịu lực rất tốt, xích sắt cũng vô cùng cứng và bền, thế nhưng nhận một quyền này của Mục Hoảng liền bị phá vỡ nát vụn. Cửa kính kéo dài 4, 5 mét hai bên cũng bị lực đạo làm cho vỡ tan tành. Tang thi thấy thứ ngăn chặn mình biến mất liền như thiêu thân lao ra. Nào ngờ bởi vì kính ở cửa bị vỡ tan thành những mảnh vỡ thủy tinh sắc bén, bắn văng ra bốn phía, cho nên khiến không ít tang thi bị đâm chết.

Cảnh tượng thật sự quá mức kinh hoàng. Tất cả mọi người nhìn không được kinh hô một tiếng. May mà họ tránh ra xa rồi, bằng không nếu đứng gần như khi này chắc chắn tang thi chưa bị các mảnh vụn của kính đâm chết thì họ đã chết trước rồi.

“CHẤN QUYỀN!!!” Lại hét một tiếng nữa, cơ thể vừa chạm đất một cái, Mục Hoảng lần nữa dùng tay còn lại đâm mạnh lên trên mặt đất. Sàn được lát bằng gạch hoa cương của siêu thị lập tức lại bị đâm vỡ, trình độ nát vụn không thua gì cánh cửa kính kia.

Không, một quyền này của hắn còn khủng khiếp hơn quyền trước. Lực phá chấn động không chỉ phá vụn đá lát mà còn làm cho đất ở bên dưới lún xuống, tạo thành một cái hố cực lớn. Toàn bộ mặt đất rung lên tựa như động đất, những tiếng ầm ầm không dứt, ngoại trừ bốn người là Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh, Cố Diệp Ninh cùng Hạ Kỳ Phong đã chuẩn bị vững vàng từ trước thì toàn bộ mọi người đều bị mất thăng bằng ngã lăn ra nền đất.

Tang thi không có trí não, không biết trốn tránh ra sao lập tức rơi thẳng xuống dưới. Thấy đại đa số tang thi đã bị lọt hố, Mặc Sở Minh lập tức phóng tới đứng bên cạnh Mục Hoảng, từ trong tay y xuất hiện một thủy cầu rất lớn. Ném thủy cầu xuống bên dưới hố, lập tức toàn bộ tang thi đang vùng vẫy muốn thoát lên bị dính nước ướt nhẹp.

“Lôi giáng.”

Không đề cho tang thi có cơ hội nghỉ ngơi, thanh âm của Nam Cung Lãnh Dạ nhẹ nhàng vang lên mang theo ma lực mê người. Lôi vừa dứt, lập tức ở trên không trung, hàng loạt những tia chớp màu tím mang theo uy lực kinh người phóng xuống. Nước mà gặp điện, lập tức phát huy công lực chất dẫn của mình, đạt tới hiệu quả tiêu diệt cao nhất.

Trong lúc tất cả còn bị một màn hợp tác của ba người kia dọa cho ngây người sững sờ thì Cố Diệp Ninh bình tĩnh hơn nhiều. Quả nhiên Mục Hoảng chọn dùng Chấn quyền. Chấn quyền là chiêu thức trong chiến đấu của Mục Hoảng, cũng là tuyệt chiêu khiến cho hắn có được danh hiệu Phá giả. Sử dụng năng lực cường hóa cơ bắp ở tay, biến năng lượng của tinh thần lực thành sức mạnh, một quyền đánh xuống mang theo uy lực tàn phá và hủy diệt khiến cho tất cả trở thành vụn vỡ.

Cô không thể tin được là với năng lực mới kích phát đi năng chưa bao lâu vậy mà chiêu Chấn quyền kia của Mục Hoảng lại có uy lực lớn tới thế. Hơn nữa, cả Mặc Sở Minh cũng không hề tầm thường, y thể nhưng tạo ra được một thủy cầu có bán kính to hơn một cái chậu rửa mặt.

“Không hổ danh... đội ngũ vương giả mạnh nhất.” Nhìn bảy tang thi đã bị hóa thành tro trong cái hố kia, cô không khỏi lần nữa mở miệng cảm thán.

Đáng nhắc tới nhất vẫn là Nam Cung Lãnh Dạ. Lôi giáng mà anh dùng không phải là chiêu thức gì đặc biệt, ngược lại chỉ đơn thuần là chiêu cơ bản nhất của dị năng giả hệ lôi. Giống như hỏa dị năng thì có hỏa cầu, thủy dị năng thì có thủy cầu, phong dị năng thì có phong nhận... vân vân. Thế nhưng, điều khiến Cố Diệp Ninh kinh ngạc chính là uy lực kia. Mặc dù đã có nước dẫn điện tăng uy lực thế nhưng một chiêu lôi giáng có thể đốt tang thi thành tro... Cố Diệp Ninh cô quả thực muốn gào một tiếng chửi bậy.

“Năng lực của anh ta cũng quá biến thái đi...”

Người này mới đầu mặt thể đã mạnh vậy, không hiểu rốt cục về sau anh ta định 'tiến hóa' tới mức nào nữa đây không biết?!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Bắt Đầu Thay Đổi

Mặc dù nhóm Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh cùng với Mục Hoảng tiêu diệt rất nhiều tang thi, gần như là toàn bộ những con tang thi đứng ở khu vực gần cửa chính của siêu thị. Thế nhưng không ai trong số ba người bọn họ có thời gian tự đắc. Nam Cung Lãnh Dạ không quản những người xung quanh vẫn còn đang chết đứng không thể tin được nhìn mình, anh hướng Mặc Sở Minh gật gật đầu rồi tiên phong tiến vào trong siêu thị trước. Mục Hoảng nhanh chóng chạy theo sát. Mặc Sở Minh quay đầu đối với những người còn lại trong đội ngũ của mình quát một tiếng.

“Còn ngây ra đây làm gì. Mau đi theo!”

Nam Cung Lãnh Dạ sau khi quan sát thì đã phát hiện ra tang thi rất nhạy cảm với âm thanh và mùi máu. Vừa rồi bọn họ gây ra động tĩnh quá mức lớn, không cần nghĩ nhiều cũng biết được chỉ một lúc nữa thôi siêu thị này sẽ bị không ít tang thi tìm tới. Cho nên phải tranh thủ trong thời gian ngắn nhất thu

thập vật dụng, đồ ăn thức uống để rời khỏi nơi này.

“Vâng, Mặc đội phó.” Đám người cùng đội ngũ bị Mặc Sở Minh quát liền nhanh chóng hoàn hồn, trong mắt toát ra sự sùng bái tốt cùng.

“Tiểu Phong, chúng ta cũng mau đi thôi!” Cố Diệp Ninh thấy đoàn người trong đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ đang luống cuống vội vã đuổi theo Mặc Sở Minh chạy vào trong siêu thị thì liền ngay lập tức kéo Hạ Kỳ Phong vẫn đang bị choáng tới ngay người.

Cô so với Nam Cung Lãnh Dạ còn hiểu biết về lũ tang thi kia nhiều hơn. Đương nhiên cũng hiểu được vì sao Nam Cung Lãnh Dạ lại cố gắng đẩy nhanh tiến độ hành động. Bất cứ ai có đầu óc một chút cũng biết được rằng: những nơi nào mà ở trong thời kỳ bình ổn càng nhiều người hay lui tới thì tại mặt thể đó chính là những chỗ sẽ có nhiều tang thi nhất.

Siêu thị này dù gì cũng ở sát khu dân cư. Phải biết là một khu dân cư bình thường ở thành phố D có khoảng một trăm hộ dân và trên 500 người sinh sống. Hiện tại, ai mà biết được trong hơn 500 người kia thì có bao nhiêu người đã bị biến thành tang thi?! Dù sao với tốc độ lây lan nhanh như bây giờ thì ắt hẳn người may mắn không bị nhiễm virus tang thi cũng không quá được 1/3 đi. Cố Diệp Ninh còn nhớ rõ ở kiếp trước qua năm đầu tiên sau mặt thể, theo tổng kết thì toàn bộ nhân loại chỉ còn lại khoảng hơn 1 tỷ người mà thôi.

Một đám khoảng hơn 50 người mà trong đó chỉ có vài người có thực lực thật sự đối đầu với một đàn tang thi mấy trăm con sao? Đây rõ ràng không phải là hành động mà người thông minh sẽ làm. Ai mà lại muốn đi đâm đầu vào chỗ chết không biết.

Hai người Cố Diệp Ninh và Hạ Kỳ Phong rất nhanh chóng bỏ qua tất cả chạy vào bên trong siêu thị, hoàn toàn không thèm chú ý tới tiếng gọi hoảng hốt của Triệu Thiên Nam và mấy người đi cùng hắn ta.

May mắn là lúc xây dựng chủ siêu thị đã tạo không ít những mảng kính hấp thụ nhiệt xen lẫn ở trên trần nhà để nhằm mục đích thu năng lượng mặt trời, cho nên lúc này bên trong siêu thị dù không có điện nhưng cũng không tới mức nhìn không thấy gì. Cô ngẩng đầu nhìn biển chỉ dẫn treo ở trên liền nhanh chóng xác định được các quầy bày bán từng loại hàng ở chỗ nào.

“Quầy đồ ăn thực phẩm bên này.” Phát hiện ra mình và Hạ Kỳ Phong vẫn nắm tay, Cố Diệp Ninh liền nhanh chóng thả ra. Không ngờ tên nhóc họ Hạ kia vẫn đang trong trạng thái ngơ ngẩn hồn bay đi đâu mất cho nên đứng nguyên một chỗ, giữ rịt không chịu buông tay cô ra.

“...”

“Hạ Kỳ Phong! Tỉnh! Ngây ngốc cái gì vậy hả?” Thấy mình gọi mà Hạ Kỳ Phong vẫn không đáp, cô mất kiên nhẫn vuron tay cốc một phát vào đỉnh đầu của cậu.

“A!!! Đau quá!!!” Hạ Kỳ Phong bị cốc tỉnh, theo bản năng kêu một tiếng, hai tay ôm trán nhăn nhó “Diệp tỷ tỷ, Diệp tỷ tỷ, chị... chị có thấy không? Mấy người kia... bọn họ có pháp thuật đấy!!!” Nhưng ngay sau đó giống như nghĩ tới được cái gì đó, trên khuôn mặt tràn ngập ngưỡng mộ, ngẩng lên nói với Cố Diệp Ninh.

“Bọn họ?”

“Phải, phải, là mấy người đi đầu đội ngũ ban nãy đấy. Thực là ngầu quá đi!” Giống như một đứa trẻ con thấy được thần tượng mà mình ngưỡng mộ nhiều năm, Hạ Kỳ Phong vui vẻ cười tới híp tít cả hai mắt lại “Không lẽ mấy người đó là siêu nhân ẩn thân...”

“Thằng nhóc con cậu rớt cuộc có thật là 14 tuổi rồi không?” Cố Diệp Ninh nhìn Hạ Kỳ Phong bằng ánh mắt như nhìn tên ngốc, không chút ách náy đã kích cậu.

Làm ơn đi, siêu nhân ẩn thân ư?! Đó là cái gì vậy?! Thằng nhóc này 14 tuổi rồi mà vẫn tin là siêu nhân tồn tại thật sao? Cô còn nhớ rõ khi mình học lớp 4 vẫn còn tin ông già Noel có thật, chuyện này lộ ra khiến mấy người bạn cùng lớp cười cho phát xấu hổ. Trong thoáng chốc Cố Diệp Ninh không khỏi cảm thấy thất vọng cha mẹ của Hạ Kỳ Phong. Làm sao có thể nuôi dưỡng ra một đứa con trai đơn thuần, cả tin tới mức này cơ chứ?!

“Bọn họ không phải là siêu nhân, cũng không có pháp thuật...” Cuối cùng vẫn không nỡ đánh nát tâm hồn đứa nhỏ thuần khiết, Cố Diệp Ninh không có nói ra siêu nhân không có thật mà trực tiếp giải thích cho cậu “Đó gọi là dị năng.”

“Dị... dị năng?” Hạ Kỳ Phong há hốc mồm.

Thực ra chuyện dị năng và dị năng giả cô cũng không có ý định giấu Hạ Kỳ Phong bởi vì về sau này đây không phải là chuyện bí mật gì. Chẳng qua là chưa có thời gian để nói thôi. Nhân lúc tình cờ gặp đám người Nam Cung Lãnh Dạ, cậu lại hưng phấn tò mò thế này, Cố Diệp Ninh cũng không ngại giải thích cho cậu nghe. Chỉ khổ là hiện tại thời gian gấp gáp, phải tranh thủ từng giây thu thập đồ ăn vật dụng, không thể nhàn rỗi đứng một chỗ tán dóc được.

“Tới quầy đồ ăn thực phẩm trước đã. Vừa đi tôi sẽ vừa giải thích cho cậu.” Nghĩ nghĩ một lúc, cô ra quyết định. Đưa tay vỗ nhẹ lên lưng của cậu một cái rồi xoay người chạy trước.

Dù sao hiện tại cô còn không xác định được Hạ Kỳ Phong có phải dị năng giả hay không. Tuy nhiên giải thích để cậu biết được trước được cách khống chế, cách chiến đấu, cách phân chia từng cấp độ của dị năng và dị năng giả cũng không có gì là không tốt. Nếu cậu thực sự có dị năng, như vậy tới lúc kích hoạt cũng không đến mức quá luống cuống, gập mình. Còn nếu không phải thì cứ coi như những kiến thức cô nói cho cậu là phổ cập kiến thức để tìm hiểu thêm về dị năng giả đi.

Hạ Kỳ Phong sau khi được Cố Diệp Ninh phổ cập kiến thức xong liền nhịn không được cảm thán... xem ra con người cũng có thể tiến hóa trở nên cao cấp hơn để thích nghi với hoàn cảnh chiến đấu nha ~ Trong lòng cậu lại nhịn không được lần nữa ngưỡng mộ lại mang theo cả chút ganh tị đối với đám người Nam Cung Lãnh Dạ, Mục Hoảng và Mặc Sở Minh.

Còn về Vương Nghiêm, cậu trực tiếp bỏ qua. Cố Diệp Ninh nói rằng năng lực của Vương Nghiêm chỉ thuộc tầm trung bình mà thôi. Hạ Kỳ Phong lại muốn trở thành một người có năng lực thật mạnh mẽ. Chỉ có mạnh, cậu mới có thể sống và tồn tại trong thế giới khắc nghiệt hiện nay, mới có thể tiêu diệt được thật nhiều thật nhiều tang thi.

Nhịn không được lại tưởng tượng mình có thể sẽ có một ngày kích hoạt được dị năng rồi trở thành dị năng giả có thể sở hữu những năng lực siêu cường vốn chỉ có trong phim ảnh, trong truyện tranh, trong tiểu thuyết. Vung tay một cái, hàng loạt tia chớp cùng thủy cầu, hỏa cầu liên tục phóng tới, Hạ Kỳ Phong nhoen miệng cười vô cùng thỏa mãn và sung sướng.

Cốp!!! Một cú đâm nện thẳng vào đỉnh đầu của cậu khiến cậu choáng váng. May mà còn nhớ rõ lời của Cố Diệp Ninh dặn dò là trong bất kì trường hợp nào cũng không được la hét hay phát ra những thanh âm tiếng động lớn, nếu không chắc chắn cậu đã hét toáng cả lên rồi.

“Diệp tỷ tỷ, sao chị đánh em...?” Nhìn ‘thủ phạm’ vừa đánh mình, Hạ Kỳ Phong hai mắt lung tròng, bĩu bĩu môi vô cùng ủy khuất hỏi.

“Cậu cười quá chường mắt.” Cố Diệp Ninh trên tay không ngừng nhồi thêm mấy hộp bánh quy của vài chai nước vào trong balo, ánh mắt lạnh băng đảo qua Hạ Kỳ Phong “Đừng có đứng đó tưởng tượng nữa, nhanh chóng thu thập đi. Chúng ta không còn nhiều thời gian đâu.”

“A, vâng.” Hạ Kỳ Phong giật mình nhớ ra công việc hiện tại cần làm, vội vã tiếp tục cầm lấy mấy gói kẹo ở trên kệ hàng dúm vào trong balo mình đang đeo trên lưng.

“Tiểu Phong, cậu lấy đủ đồ ăn chưa?” Phát hiện ra mình đã đem balo nhét chặt ních toàn đồ ăn thức uống rồi, Cố Diệp Ninh cài chặt khóa ngoài rồi quay qua hỏi Hạ Kỳ Phong đang đứng cách mình vài bước “Nếu balo đã được 2/3 rồi thì không cần nhét nữa đâu.” Thấy cậu nhét balo căng phồng cả lên, cô nhịn không được lại nhắc nhở.

“Không phải ban nãy chị nói là cố nhét được bao nhiêu thì nhét bấy nhiêu sao?” Nghe vậy, cậu tạm thời dừng tay lại, ánh mắt khó hiểu nhìn cô.

“Từ đó đồ ăn đủ để cậu ăn 2 tuần rồi. Bộ cậu không tính để dư ra chỗ nhét quần áo sao?!”

“...” Hạ Kỳ Phong bên này nghĩ tới việc mình chỉ có một bộ quần áo mà mặc tới tận thủ đô... khuôn mặt lập tức đỏ bừng cả lên.

Xấu hổ chết mất!!! Cậu thế nhưng lại quên mất ngoại trừ quần áo ra thì còn phải lấy cả đồ dùng vật phẩm sinh hoạt cá nhân. Đồ ăn nếu thiếu cậu còn có thể xin xỏ cô. Nhưng mà còn những thứ khác như đồ sinh hoạt cá nhân thì... Cố Diệp Ninh là con gái nha. Cho dù cô có chuẩn bị đầy đủ sẵn mọi thứ thì cũng chỉ là cho riêng mình mình mà thôi. Cô lấy đâu ra đồ con trai cho Hạ Kỳ Phong dùng cơ chứ. Bởi vậy, cậu tốt nhất vẫn là nên tự thân vận động là tốt nhất...

Hai người lại tìm đường tới quầy bán quần áo. Trước khi rời đi khỏi quầy đồ ăn thực phẩm, Cố Diệp Ninh để Hạ Kỳ Phong đi trước mình còn bản thân cô thì bí mật xoay người vung tay thu hết nửa số lượng thức ăn đồ uống còn sót lại. Đã liều mình vào siêu thị thì làm sao cô cam lòng chỉ lấy có hai balo đồ ăn liền rồi đi được cơ chứ.

Tuy nhiên Cố Diệp Ninh cũng không mức thu hết toàn bộ mà vẫn để lại một nửa số lượng cho những người khác nếu như họ tìm tới. Cô không phải thánh nhân nhưng cũng không tới mức tham lam và tuyệt tình dồn đống loại vào chỗ đường cùng.

Con người... nếu có thể sống được thì vẫn sẽ cố gắng mà kiên cường sống...

Hạ Kỳ Phong đã dần quen với tác phong và hành động của cô cho nên khi hai người tới quầy quần áo thì cậu rất nhanh chóng lao tới chọn ra gần chục bộ quần áo và quần lót để nhét vào trong balo. Cố Diệp Ninh cũng tranh thủ lúc cậu không để ý thu thêm mấy bộ quần áo cho mình cùng vài bộ đồ thể thao thoải mái cho đàn ông vào trong không gian dự trữ của mình.

Mấy bộ đồ thể thao kia chất lượng rất tốt. Sau khi tới thủ đô sẽ đem tặng anh hai, anh ba cùng tiểu Hạ làm quà gặp lại... Cố Diệp Ninh vui vẻ thầm nghĩ.

“Cẩn thận!!!” Ánh mắt của cô trong chớp mắt trở nên vô cùng sắc bén, quay đầu về hướng Hạ Kỳ Phong, bắt chấp quát lên một tiếng.

“A!!!”

Ngay khi Cố Diệp Ninh vừa quát lên cảnh báo thì Hạ Kỳ Phong cảm nhận được từ phía sau mình một thứ gì đó cực nhanh đang lao tới. Cậu ném luôn quần áo đang cầm trên tay qua một bên rồi ngồi sụp xuống, xoay người lăn sang một bên. Ánh mắt lia về phía chỗ khi nãy mình đứng thì thấy một con tang thi đàn ông mặc quần áo công sở, khuôn mặt thoỉ rữa biến dạng cực kì kinh tởm, móng tay đen ngòm sắc bén vẫn còn cắm chặt trên thanh sắt ở kệ để đồ.

Toàn thân cậu nổi lên da gà, trong lòng sợ hãi vô cùng. Nếu ban nãy chạm một giây thôi thì cậu đã mất mạng rồi. Hạ Kỳ Phong không nghĩ tới là sẽ bị tang thi tấn công bất ngờ như vậy cho nên đã không quá cảnh giác. Một tay chống người thẳng dậy, cậu quỳ một chân trên mặt đất, tay run run nắm lấy cán gậy sắt mà mình cầm ở bên hông balo. Rút ra gậy sắt hướng về phía con tang thi kia, trong đôi mắt Hạ Kỳ Phong nổi lên sát ý nồng đậm cùng quyết tâm chiến đấu.

Con tang thi cũng không quan tâm tới hành động của Hạ Kỳ Phong, nó cứng ngắc quay đầu nhìn ‘món ngon’ tươi sống ở trước mắt, trong cổ họng khò khè theo bản năng. Chân nhún một cái, con tang thi lần nữa nhào tới hướng cậu, ngoác ra cái mồm đỏ au đầy dịch thối muốn cắn xuống. Nhưng Hạ Kỳ Phong cũng không hề nhút nhát, cậu cầm gậy, lấy hết sức của mình đập mạnh vào một bên mặt của nó khiến nó bị hất văng qua một bên.

“Grào...”

Con tang thi bị đánh bay, cả người bị va cái rầm vào một quầy hàng sát cạnh, toàn thân kêu lên những tiếng rầm rắc như gãy xương. Khuôn mặt nó bị chiếc gậy của Hạ Kỳ Phong đập cho nát cả phía má trái, trông càng thêm kinh dị. Hạ Kỳ Phong thấy nó còn chưa gượng dậy được thì liền đứng dậy. Ban nãy vì tránh thoát khỏi đòn tấn công của con tang thi cho nên chân trái hình như hơi bị trật. Nhưng cậu cũng không có rảnh để than vãn, cắn răng nhịn đau nhanh chóng chạy tới bên Cổ Diệp Ninh, nắm lấy tay cô.

“Diệp tỷ tỷ, chạy mau.” Hoàn toàn quên mất Cổ Diệp Ninh có năng lực mạnh ra sao, Hạ Kỳ Phong chỉ muốn nhanh chóng cùng cô thoát khỏi con tang thi kia.

Thế nhưng tang thi không biết đau, chỉ biết theo bản năng muốn săn bắt máu thịt của con người, sao có thể trơ mắt nhìn ‘đồ ăn’ của mình bỏ chạy. Tiếng lách cách vang lên, con tang thi toàn thân dật dẹo không có xương cốt định thân thể lần nữa lại vực dậy lao tới. Tốc độ lần này còn nhanh hơn cả lần trước khiến cho Hạ Kỳ Phong có chút luống cuống chân tay.

“Được rồi, tránh qua một bên nào.”

Còn chưa kịp làm gì, Hạ Kỳ Phong đã cảm nhận được có một bàn tay đặt lên vai của mình kéo giật cậu ra sau. Tiếp đó một bóng dáng nhoáng lướt qua cậu. Tiếng gió cùng tiếng thanh âm kim loại ma sát chói tai vang lên mang theo sát khí lạnh khốc. Trong chớp mắt một đạo ánh sáng sắc bén lóe lên trong không trung, máu đỏ mang theo mùi thối rữa bắn khắp bốn phía, sắc đỏ nhuộm khắp nơi. Cái đầu lẫn lóc rơi xuống, ngay sau đó cả cơ thể con tang thi kia cũng ngã rạp xuống.

“Diệp... Diệp tỷ tỷ...”

Hạ Kỳ Phong tròn tròn mắt nhìn bóng dáng hiên ngang của người đứng trước mặt mình, trên tay cô vẫn còn cầm thanh kiếm, máu đỏ theo lưỡi kiếm chảy xuống từng giọt từng giọt tạo thành vũng ở trên sàn nhà. Lúc trước đã từng thấy được Cổ Diệp Ninh chiến đấu với tang thi tuy nhiên hiện tại lần nữa được chứng kiến, cậu vẫn không kiềm được cảm xúc tôn sùng. Mỗi lần nhìn cô vung kiếm lên liền cảm thấy rất đẹp, rất mạnh, khiến cho cậu không thể không ngưỡng mộ.

“Cậu cũng coi như dừng cảm nhưng kinh nghiệm chiến đấu còn quá yếu. Muốn mạnh lên thì còn phải rèn luyện nhiều.” Vấy máu dính trên kiếm, Cổ Diệp Ninh cũng không quay đầu về phía Hạ Kỳ Phong mà lạnh nhạt nhìn xác con tang thi vừa bị mình giết “Có bị thương ở đâu không?”

“Không, không có. Em vừa rồi tránh được...” Sợ cô cho rằng mình bị tang thi tra tấn, cậu lắc lắc đầu “Em không bị con tang thi kia...”

“Rốt cuộc cậu đang lo lắng cái gì vậy chứ?” Bất đắc dĩ thờ dài một tiếng, lúc này cô mới chuyển tầm mắt về trên người cậu “Tôi hỏi vậy bởi vì khi này tôi thấy bước chân của cậu hình như hơi tập tễnh.” Hạ Kỳ Phong mặc dù che giấu vết thương ở chân rất tốt nhưng vẫn không thể qua mắt được Cổ Diệp Ninh.

“Em... em bị trật chân...” Hạ Kỳ Phong xấu hổ gãi gãi mũi, thấp giọng đáp.

“Lần sau không cần phải che giấu vết thương. Tôi cũng sẽ không vì cậu bị thương mà bỏ rơi cậu.” Trong mắt của Cổ Diệp Ninh hiện lên một tia mềm mại.

Tên nhóc kia... bị thương như vậy, gặp nguy hiểm như vậy nhưng vẫn không quên cũng không bỏ mặc cô. Ngược lại thậm chí còn nắm tay cô giục chạy trốn. Cổ Diệp Ninh không thể phủ nhận là trong lòng cô thực sự đã bị cảm động.

Nhiều năm sau nhớ lại, cô liền trầm nghĩ, có lẽ chính vào giây phút ấy cho nên cô mới thực sự coi Hạ Kỳ Phong là đồng bạn. Sau đó cô cũng giảm bớt phòng bị, mở lòng mình và dần dần trở nên tin nhiệm tin tưởng cậu. Đương nhiên Hạ Kỳ Phong không hề biết những điều này. Nếu biết, chắc chắn cậu sẽ cắn khần gào thét oán hận đủ điều cho mà xem.

Tuy nhiên đó là chuyện của sau này, còn hiện tại thì Cổ Diệp Ninh không có tâm trí để suy nghĩ quá nhiều.

“Cậu có thể tự đi được không?” Cô trước hết đi tới bên cạnh Hạ Kỳ Phong dùng tay còn lại không cầm kiếm nâng cậu dậy, ánh mắt nhìn về phía cổ chân của cậu. Vì Hạ Kỳ Phong đi giày thể thao cho nên phần cổ chân bị tất che đi khiến cô không biết được mức độ trật chân của cậu nặng hay nhẹ.

“Hơi đau nhưng vẫn có thể đi được.” Thử lắc cổ chân vài cái, Hạ Kỳ Phong đánh giá một chút rồi trả lời.

Cho dù là bị trật chân nhẹ nhưng nếu còn tiếp tục hoạt động nhiều thì vết thương sẽ chuyển thành nặng. Mà những thứ cô muốn thu thì còn rất nhiều, không thể để cậu chạy theo cô được. Cổ Diệp Ninh quay trái quay phải, phát hiện ra ở cách chỗ bọn họ đang đứng không xa có một bảng hiệu chỉ dẫn có ghi hai chữ: Kho hàng.

Kho hàng của siêu thị là nơi chứa những thùng hàng mới nhập về hoặc là dự trữ. Để đề phòng những thùng hàng bị trộm hoặc là bị hỏng thì bình thường các siêu thị khi xây dựng đều sử dụng những cánh cửa làm bằng kim loại vừa to vừa dày lại có độ khép kín cách nhiệt để bảo vệ bên trong. Hiện tại tang thi cũng chưa đủ khả năng để có thể phá vỡ được những cánh cửa làm bằng thủy tinh cứng chứ đừng nói là kim loại. Cho nên trong siêu thị, kho hàng chính là nơi an toàn nhất.

“Cậu như thế này thì không thể đi lại nhiều được, càng không thể chiến đấu. Trước mắt tôi đỡ cậu tới kho hàng của siêu thị tạm đã.” Cố Diệp Ninh sau khi uống nước tinh lọc thì cơ thể khỏe hơn rất nhiều. Mặc dù đã cõng trên lưng một chiếc balo vô cùng nặng rồi nhưng vẫn có thể đỡ được Hạ Kỳ Phong.

“Kho hàng sao?” Hạ Kỳ Phong cũng đề nghị cô đỡ mình nhưng không dồn toàn bộ sức nặng cơ thể lên tay cô mà cố gắng tập tễnh bước từng bước.

“Nơi đó hiện tại là nơi an toàn nhất.” Cô gật gật đầu.

Hạ Kỳ Phong cũng không nói thêm gì, cậu chưa từng nghi ngờ quyết định của cô, cho nên hai người liền đi về hướng kho hàng của siêu thị. Trên đường đi hai người có gặp phải 3 con tang thi lằng vằng đi lại không mục đích. Tuy rằng với thực lực của Cố Diệp Ninh thì 3 con tang thi này chẳng đáng nhắc tới thể nhưng cô đang đỡ Hạ Kỳ Phong cho nên cô chỉ có thể chọn phương pháp khéo léo tránh chúng. Dù sao cũng cần phải tiết kiệm sức lực cho tới lúc an toàn rồi khỏi siêu thị. Chứ cứ thấy tang thi lại là nhào tới chém giết thì chắc chắn cô sẽ bị chết vì suy kiệt trước mắt.

Quả nhiên đúng như cô dự đoán ở khu vực kho hàng không có bóng tang thi nào cả. Cô để Hạ Kỳ Phong tựa tạm người vào một bên cánh cửa còn mình đi tới dùng sức đẩy một bên cánh cửa còn lại. Vì cửa cũng khá nặng cho nên cô phải dùng không ít sức mới có thể đẩy ra. Chỉ để hé một khe vừa đủ, Cố Diệp Ninh đỡ Hạ Kỳ Phong đi vào trong. Sau khi cả hai đều tiến vào rồi thì cô lại cẩn thận khép chặt cánh cửa vào phòng trừ trường hợp tang thi ngửi thấy mùi máu trên người Hạ Kỳ Phong sẽ tìm tới.

Trong kho hàng tối đen như mực, Cố Diệp Ninh không còn cách nào khác chỉ có thể tra kiếm vào bao treo ở hông rồi từ trong túi áo lấy ra một chiếc đèn pin mini. Đèn pin vừa được bật lên ngay lập tức chiếu sáng rõ một vùng. Cầm đèn pin soi kỹ bốn góc thấy toàn bộ đều là các thùng hàng được chất cao tới gần chạm trần cô mới an tâm kéo Hạ Kỳ Phong tới một góc, để cậu ngồi xuống.

“Sung khá to.” Ra hiệu cho Hạ Kỳ Phong chia chân bị thương ra, cô tụt giày và tất của cậu ra. Dùng đèn pin chiếu vào xem xét vết thương cô liền nhìn thấy ở cổ chân cậu hiện tại xuất hiện một vết bầm sưng to.

“Cái này... cũng không phải bị thương nặng lắm...”

“Không phải thương nặng lắm nhưng cũng không phải nhẹ.” Giã vò đưa tay vào trong balo, lấy từ không gian dự trữ ra một lọ dầu và một cuộn băng trắng, cô ném cho Hạ Kỳ Phong “Dùng dầu xoa quanh vùng bị sưng, sau đó dùng băng cố định cổ chân lại. Nếu cậu cho rằng vết thương này nhẹ rồi không thêm đề ý thì nó sẽ để lại di chứng đấy. Chắc cậu không muốn cả đời đi tập tễnh chứ?!”

Hạ Kỳ Phong vốn muốn bảo cô rằng không cần thiết phải bôi dầu và băng ra dùng bởi vì cậu hiểu rằng ở mặt thể thuốc men băng bông cùng đồ ăn thức uống chính là những thứ quý giá nhất. Nhưng vừa nghe tới đoạn phải đi tập tễnh cả quãng đời còn lại, cậu liền nuốt xuống lời từ chối.

“Như thế mới tốt.” Nhìn tên nhóc con kia ngoan ngoãn nhận lấy dầu và băng sau đó bắt đầu xoa bóp vết thương, Cố Diệp Ninh nhếch nhếch môi khẽ thì thầm.

Soạt... soạt... soạt... tiếng ma sát giữa vải vóc vang lên, dù rất nhỏ nhưng không thoát được khỏi tai của cô. Lần nữa tiến vào trạng thái chiến đấu, cô nhanh chóng nhận ra phương hướng phát ra tiếng động. Não chưa kịp suy nghĩ thì tay đã ném đèn pin mini cho Hạ Kỳ Phong, còn mình thì nhanh chóng rút ra vũ khí rồi. Đôi mắt bạc dưới ánh sáng mờ mịt lóe lên một tia thanh lãnh lạnh như băng, nhìn chăm chăm vào một góc khuất trong nhà kho. Mặc dù được các thùng hàng che chắn rất cẩn thận, nhưng Cố Diệp Ninh nghe được tiếng hít thở có chút khó khăn của con người.

“Ai? Mau đi ra cho tôi!” Gằn giọng quát, giọng điệu tràn ngập uy hiếp.

“Khụ... khụ... khụ...” Người kia dường như cũng không chịu được nữa, ho ra vài tiếng. Thùng hàng che chắn phía trước bị đẩy ngã, lộ ra một thân hình nhỏ bé.

Cố Diệp Ninh nheo mắt nhìn kỹ phát hiện ra kia chỉ là một đứa nhóc tuổi chỉ khoảng 9, 10 tuổi. Cơ thể của đứa nhỏ dưới lớp quần áo rách rưới có chút run run, dường như rất yếu ớt. Thế nhưng cô vẫn không có ý lại gần, thanh kiếm trên tay vẫn chĩa về hướng đứa nhỏ kia không hề mất cảnh giác. Đứa nhỏ ngẩng đầu lên nhìn cô thể nhưng vì mái tóc bù xù che khuất hơn nửa mặt. Cho nên Cố Diệp Ninh không nhìn ra được cảm xúc gì trên khuôn mặt đen nhem bầm thiu toàn bụi cát kia.

“...” Đứa nhỏ mấp máy đôi môi khô nứt, dường như muốn nói gì nhưng có lẽ vì sức khỏe quá suy kiệt cho nên thanh âm không thoát được ra khỏi cổ họng.

“A, cẩn thận!!!” Cuối cùng không thể gắng gượng được nữa, đứa nhỏ ngã sập xuống mặt đất. Hạ Kỳ Phong hét lên một tiếng cẩn thận rồi theo bản năng muốn lao tới đỡ thế nhưng người vừa động một cái, lập tức phía cổ chân con đau buốt khiến cho cậu lao đảo ngã xuống.

“Ngồi yên một chỗ đi. Cậu muốn vết thương nặng thêm hả?” Cố Diệp Ninh quay lại trừng mắt với Hạ Kỳ Phong khiến cho cậu chỉ có thể xấu hổ cười trừ.

“Em quên mất...” Lại nhìn không được nhìn về phía đứa nhỏ đang nằm sập trên mặt đất, trong mắt của Hạ Kỳ Phong hiện lên sự đau lòng “Nhưng mà

Diệp tỷ tỷ, đứa nhỏ kia hình như cơ thể của nó... ừm, không được tốt cho lắm thì phải...” Sợ hãi chọc giận cô, cậu cố gắng lựa lời để nói. Cậu biết cô không muốn rước phiền phức vào người, thế nhưng bảo cậu trợ mắt mặt kệ đứa nhỏ kia thì cậu làm không được.

“Cậu thực chẳng có tí cảnh giác nào cả.” Nhìn thấy được sự lo lắng của Hạ Kỳ Phong, cô không khỏi bất đắc dĩ thở dài cảm thán một tiếng.

“Nó... chỉ là một đứa nhỏ mà thôi...” Cậu cúi đầu lí nhí nói.

“Ồ mặt thế, tới trẻ con 3 tuổi cũng biết giết người. Cậu phải học cách chấp nhận mọi chuyện dần dần đi, tiểu Phong. Bây giờ là mặt thế, lòng thương hại không thể nào phân phát vô tội vạ được đâu.”

Tại mặt thế, những lý luận đạo đức và quy luật thông thường rất nhanh sẽ bị phá vỡ. Con người sống càng lúc càng tàn ác, càng ích kỉ, càng máu lạnh với người khác. Cô không phải muốn biến Hạ Kỳ Phong trở thành người không còn chút tình cảm nào. Nhưng cậu bắt buộc phải hiểu rõ rằng nếu không có đủ khả năng gánh vác thì tốt nhất là không nên nhúng tay vào, nếu không có đủ năng lực vậy thì tốt nhất là tránh xa các rắc rối. Chỉ có như thế mới có thể bảo vệ chính bản thân mình, mới có thể không bị thiệt thòi.

“... em... em...” Hạ Kỳ Phong đương nhiên hiểu ý của cô nhưng mà vẫn không thể nào buông bỏ được hai chữ ‘lòng tốt’. Cúi đầu xuống, trong mắt hiện lên thần sắc khổ sở, cậu cắn chặt môi ngăn không cho nước mắt trào ra khỏi khóe mắt.

Sự giáo dục phải trở thành một người tốt đã ngấm vào xương tủy, vào con người, vào trí óc của cậu. Kể cả lúc cậu chiến đấu vẫn không khỏi run tay bởi vì sâu trong thâm tâm của cậu vẫn không coi những tang thi đó là quái vật. Cho dù thể xác có thối rữa nhưng ngoại hình của chúng vẫn là hình người. Mặc dù không biểu lộ ra nhưng Hạ Kỳ Phong vẫn luôn bị dẫn dắt. Hình ảnh cậu dùng dao đâm vào trán của cha mẹ vẫn không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu.

Nhìn khuôn mặt cam chịu khổ sở của Hạ Kỳ Phong, Cố Diệp Ninh thở dài một tiếng. Cô biết không thể bắt cậu giống như mình, có thể thân nhiên nhìn người khác chết mà không cứu cho nên chỉ có thể từ từ uốn nắn mà thôi. Xoay kiếm một vòng trong không trung, cô lại tra kiếm vào vỏ bao, thanh âm nhậm nhậm đối với Hạ Kỳ Phong nói.

“Cậu thu hồi lại nước mắt đi. Nếu như muốn không buông bỏ ‘lòng tốt’ của mình vậy thì hãy cố gắng mà trở nên mạnh mẽ hơn và kiên cường hơn đi. Chỉ có trở thành cường giả như vậy cậu mới có thể không để tâm tới bất cứ thứ gì, sống thoải mái tự tại.”

“Diệp tỷ tỷ...” Đây là... động viên cậu sao?! Hạ Kỳ Phong mở to đôi mắt ngập nước đỏ au ngẩng lên nhìn cô. Thế nhưng Cố Diệp Ninh quay lưng lại với cậu cho nên cậu không nhìn ra được biểu cảm của cô.

Cố Diệp Ninh cũng không đáp lại lời gọi của cậu, cô bước từng bước tới gần đứa nhỏ vẫn đang nằm sấp trên nền nhà kia. Tuy rằng kiếm đã tra vào trong bao nhưng cô cũng không phải chỉ có kiếm là vũ khí. Một tay giấu dưới áo khoác choàng ở bên ngoài, trong tay ngưng tụ sức mạnh. Chỉ cần đứa nhỏ kia có bất cứ một biểu hiện nào bất thường thì cô sẽ không do dự dùng băng chùy để đâm chết nó đâu. Trong mặt thế, lòng thương hại và sự lo lắng sẽ đem tới nguy hiểm cho chính bản thân.

“Nhóc con...”

Bước chân ngừng lại trước thân thể đứa nhỏ một mét, Cố Diệp Ninh xác định là đứa nhỏ này quả thực là đã hoàn toàn bất tỉnh thì mới tiếp cận tới gần. Vừa mới chạm vào cơ thể nhỏ bé kia, cô đã cảm thấy một luồng nhiệt vô cùng nóng truyền tới làn da của mình. Hàng lông mày của cô lập tức nhíu lại, đứa nhỏ này bị sốt hơn nữa còn sốt rất cao.

Dùng tay nâng thân thể đứa nhỏ dậy, cô vuốt vuốt phần tóc bù xù của nó qua một bên để lộ ra khuôn mặt. Tuy rằng mặt mũi của nó đã dính đầy bụi bẩn nhưng đường nét thì vẫn nhìn ra rõ ràng. Cố Diệp Ninh vừa nhìn một cái cả cơ thể liền cứng ngắc lại, hai mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn không được hô lên một tiếng.

“Minh Tu!!!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Cứu

“Chị sao thế?” Hạ Kỳ Phong thấy Cố Diệp Ninh toàn thân cứng đờ, dù chỉ nhìn nghiêng khuôn mặt nhưng vẫn thấy rõ được biểu tình kinh ngạc của cô liên quan tâm mở miệng hỏi.

“Không có gì. Chỉ là...” Cô không nói tiếp bởi vì trong lòng lúc này rất hỗn loạn, chẳng biết nên mở miệng thế nào. Không ngờ lại gặp Minh Tu ở đây?! Không ngờ rằng... khi mặt thế xảy ra thì Minh Tu lại ở thành phố D?!

“Diệp tỷ tỷ, chị có biết với thằng nhóc này sao?” Nhớ tới Cố Diệp Ninh vừa nhìn thấy mặt đứa nhỏ kia thì liền mở miệng gọi ra một cái tên lại cộng thêm phản ứng tiếp theo của cô... Hạ Kỳ Phong đầu óc thông minh nhanh nhạy liền dễ dàng hiểu được. Chắc chắn là Diệp tỷ tỷ cùng với đứa nhỏ có quen

biết gì đó.

“Cũng coi như là có đi.” Thờ dài một tiếng, Cố Diệp Ninh khẽ gật đầu trả lời một cách hồ hững qua loa rồi ôm đứa nhỏ đứng lên đi về hướng Hạ Kỳ Phong đang ngồi. Đúng là cô biết đứa nhỏ này, thế nhưng đó là ở kiếp trước. Còn kiếp này đây vẫn là lần đầu tiên gặp nó.

Nếu nói Cố Diệp Ninh áy náy và cảm thấy có lỗi với những ai nhất thì ngoại trừ ba người anh em ruột của mình cùng cậu ruột và ông ngoại ra thì chỉ có cậu bé tên Minh Tu này. Kiếp trước vào thời điểm thân thể cô đã bị phá hủy gần như hoàn toàn, tiểu Nha lại vì cô mà chết, trong lòng cô vô cùng khổ sở tuyệt vọng. Ngay khi ấy thì cô gặp Minh Tu cùng đội ngũ đi cùng nó.

Đội ngũ đi cùng Minh Tu chính là đội ngũ thu nhận cô và đưa cô tới thủ đô an toàn. Minh Tu là thành viên chiến đấu chủ chốt ở trong đội ngũ. Tính tình của Minh Tu rất quái dị thậm chí có phần vận vẹo và u ám, cách chiến đấu lại vô cùng tàn nhẫn huyết tính nhưng năng lực quả thực vô cùng mạnh mẽ cho nên ở trong đội ngũ tới đội trưởng cũng phải nể nó vài phần.

Mặc dù lúc đó cô có không gian dự trữ thể nhưng vì ngại cô sức khỏe quá yếu sẽ trở thành vướng bận cho mọi người trong đội ngũ khi chiến đấu cho nên ban đầu đội trưởng cũng lưỡng lự mãi không quyết có nên đồng ý để cô trở thành thành viên tạm thời hay không. Phải tới lúc có Minh Tu mở miệng tác động yêu cầu thì đội trưởng của đội ngũ kia mới gật đầu đồng ý thu nhận cô.

Minh Tu đối với người khác thì lạnh lùng nhưng đối với Cố Diệp Ninh rất tốt. Khi ấy khuôn mặt và cơ thể cô đã bị thiêu cháy phỏng tới nhìn không ra hình dạng. Người bình thường nhìn thấy liền cảm thấy ghê tởm muốn tránh xa. Tuy nhiên chỉ có duy nhất Minh Tu là không như thế. Không chỉ chiếu cố cô trên đường đi mà tới khi đến thủ đô vẫn giúp cô không ít.

Về việc vì sao chỉ có cô được Minh Tu đối đãi khác biệt như vậy thì ngay cả cô cũng không rõ tại sao. Cô cũng từng hỏi Minh Tu rất nhiều lần nhưng lần nào nó cũng chỉ tủm tỉm cười rồi nói: “Bí mật ~”. Hỏi nhiều nhưng không có câu trả lời, vì vậy Cố Diệp Ninh cũng buông tha không hỏi tiếp. Thế nhưng cô cảm nhận được nó đối với mình là tốt thực lòng chứ không phải có mưu đồ gì nên cũng phá lệ lần nữa mở lòng tin tưởng coi Minh Tu như bạn bè mà đối xử.

Thậm chí cho dù vào phút cuối cùng cô bị cha mình phái người hãm hại giết chết diệt khẩu thì cũng là Minh Tu hay tin chạy tới cứu giúp. Đáng tiếc là đám người của cha cô sai ra quá đông, người nào cũng là dị năng giả cấp 3 trở lên cho nên cô tránh không được cái chết. Chỉ là... không biết sau khi cô chết rồi thì Minh Tu có chạy thoát không?!

Kiếp trước nợ vậy thì kiếp này trả đi! Kiếp này tới lượt cô chăm sóc và bảo vệ Minh Tu... Nhìn đứa nhỏ gầy yếu đang sốt được mình ôm, trong mắt Cố Diệp Ninh, những cảm xúc từ hỗn loạn liên dần dần trở thành kiên định.

“Tiểu Phong, giúp tôi một chút.”

Bảo Hạ Kỳ Phong lấy từ trong balo của cậu ra một cái chăn mỏng ban nãy lấy được ở khu quần áo trải ra nền đất. Xong xuôi, cô liền khom người đặt Minh Tu nằm lên trên đó. Để đầu nó tựa trên vai của cậu, Cố Diệp Ninh giả bộ đưa tay vào trong balo lấy từ không gian dự trữ ra một hộp thuốc hạ sốt và một chai nước. Cẩn thận cho Minh Tu uống thuốc xong, cô tùy tiện nhét thuốc cùng chai nước vào trong tay của Hạ Kỳ Phong.

“Đứa nhỏ này tên là Minh Tu. Từ giờ nó sẽ đi cùng chúng ta...” Ánh mắt chuyển qua nhìn Hạ Kỳ Phong “Cậu có ý kiến gì không?”

“Không, em không có ý kiến gì cả.” Hạ Kỳ Phong lắc đầu. Đã nói là đi theo cô rồi cho dù cô có muốn thu bất cứ ai, bất cứ thứ gì cậu đều sẽ không phản đối. Huống hồ... đứa nhỏ tên Minh Tu này rất đáng thương. Hạ Kỳ Phong nghiêng nghiêng đầu nhìn Minh Tu đang tựa đầu trên vai mình, vẫn đang vật lộn chống lại cơn sốt, trong mắt thoáng hiện lên một tia lo lắng.

“Cậu thật là...” Cô có chút bất đắc dĩ với cậu “Nếu cậu không thích thì có thể nêu ra ý kiến. Tôi cũng sẽ không độc đoán tới mức độ cái gì cũng bắt ép cậu phải làm theo ý của mình.”

Trong chiến đấu và đối mặt với tang thi, Hạ Kỳ Phong còn non nớt thiếu kinh nghiệm, vì thế nên Cố Diệp Ninh phải ra quyết định hoàn toàn. Tuy nhiên trong những chuyện khác thì cô vẫn sẽ để cho cậu có quyền được suy nghĩ, có quyền được lên tiếng. Cô hiểu rằng đã là đồng bạn của nhau thì cần phải có một sự cân bằng ngang hàng nhất định nếu không thì quan hệ sẽ không thể bền lâu. Thật không ngờ là Hạ Kỳ Phong năm lần bảy lượt thái độ nhu thuận ngoan ngoãn nghe theo tới mức độ này. Khiến cho cô không khỏi tự nhiên cảm thấy bản thân có chút áp lực.

“Không phải là em không dám nói ra ý kiến của mình. Em chỉ là tin tưởng vào chị mà thôi.” Ngắc đầu lên nhìn cô, hai mắt cậu trong suốt không tạp chất.

[Haiz... được rồi...] Nhìn Hạ Kỳ Phong đơn thuần đáp lời mình như vậy, Cố Diệp Ninh vô lực thở dài vươn tay xoa xoa mái tóc của cậu. Bỏ cái balo bị mình nhồi cho chật ních đang đeo xuống, cô cầm lấy chiếc balo vẫn còn trống khoảng 1/3 của Hạ Kỳ Phong lên.

“Diệp tỷ tỷ, chị tính làm gì vậy?” Thấy cô đặt balo để cạnh sát mình sau đó đứng dậy muốn đi ra khỏi nhà kho, Hạ Kỳ Phong có chút bất an mở miệng hỏi.

“Cậu ở trong này với Minh Tu, tôi ra ngoài gom thêm một chút đồ rồi sẽ trở lại.” Hơi quay đầu lại nhìn Hạ Kỳ Phong và Minh Tu, giọng điệu cũng trở dịu dàng hơn “Nhớ đừng có cử động cổ chân nhiều. Nếu Minh Tu còn chưa đỡ sốt thì lấy ở trong balo của tôi ra một cái khăn mặt, đổ nước lên rồi đắp lên trán nó.”

“A... vâng...” Hạ Kỳ Phong nghe cô dặn dò liền ngây ngốc gật gật đầu “Vâng, Diệp tỷ tỷ, chị đi cẩn thận...” Mặc dù biết cô mạnh mẽ nhưng cậu vẫn không khỏi lo lắng cô gặp nguy hiểm.

“Biết rồi. An tâm ngồi ở trong đây chờ tôi trở lại...” Giờ tay lên phẩy phẩy tỏ ý mình sẽ cẩn thận, khóe miệng của Cố Diệp Ninh ở một góc độ Hạ Kỳ Phong không thấy được liền hơi nhếch lên mang theo ý cười vui vẻ.

Cảm giác được người khác lo lắng và quan tâm quả nhiên... rất tốt, rất ấm áp...

.

.

.

“Đạ, bên này đã thu xong rồi. Chờ Hoàng nữa thì có thể thu quân.” Mặc Sở Minh từ góc bên trái bước ra, đi nhanh tới bên cạnh Nam Cung Lãnh Dạ. Y đưa ngón tay lên đẩy đẩy mắt kính, khóe miệng nhếch lên thành một nụ cười nhàn nhạt.

“Thế nào rồi?” Nam Cung Lãnh Dạ điềm nhiên tựa vào một kệ đựng hàng, cúi đầu tiếp tục nghịch nghịch những tia chớp tím đang chuyển động trên đầu ngón tay mình, bộ dáng tùy ý có chút lười biếng nhưng lại không để lộ bất cứ sơ hở nào. Anh im lặng nghe Mặc Sở Minh nói xong xuôi rồi mới từ từ nâng mắt lên.

“Vi e ngại tang thi, trước chúng ta không ai dám xông vào nên số lượng đồ ăn thức uống và vật dụng vật phẩm trong siêu thị không ít.” Nụ cười trên môi y càng tăng thêm vài phần.

“Ừm. Nhưng cũng đừng lấy toàn bộ. Để lại một ít cho những người khác.”

Nam Cung Lãnh Dạ tính cách lạnh lùng nhưng anh cũng giống Cố Diệp Ninh, tuyệt đối không phải người tham lam tới mức vì thỏa mãn mình mà đẩy người khác vào chỗ chết. Anh sống có quy tắc của mình. Trừ phi người khác chủ động trêu chọc anh hoặc là khiến anh chướng mắt thì Nam Cung Lãnh Dạ mới ra tay. Mặc Sở Minh chơi từ nhỏ với anh đương nhiên hiểu tính khí của tên bạn mình, thấy anh nói vậy lập tức gật gật đầu.

“Đương nhiên rồi. Tớ đã tính kĩ toàn bộ ngay từ đầu rồi.” Khoanh tay lại cũng tựa lưng vào kệ hàng đối diện Nam Cung Lãnh Dạ đang đứng, y trả lời “Trừ số lượng phải chia cho những người khác, còn lại cũng đủ để chúng ta dùng trong gần 2 tuần.” Chỉ cần từng đó thời gian cũng đủ để bọn họ trở về tới thủ đô rồi.

“Thế thì tốt.” Giao việc cho Mặc Sở Minh làm, anh rất yên tâm nên cũng không hỏi thêm gì cả.

“Này lực đòn tấn công của cậu ban nãy lại mạnh hơn một chút so với lúc mới kích phát rồi.” Nhìn Nam Cung Lãnh Dạ mãi mê nghịch những tia chớp, Mặc Sở Minh có chút bất đắc dĩ cùng ghen tị mở miệng than thở. Trước mặt anh, y cũng sẽ không treo lên vẻ mặt giả dối bình thường.

“Cũng không có gì đặc biệt. Chẳng qua là biết cách rèn luyện mà thôi.” Nam Cung Lãnh Dạ không thêm để ý tới giọng nói chua loét của bạn thân, nhàn nhạt đáp.

“...” Mặc Sở Minh trong phút chốc cảm nín không nói nên lời.

Từ lúc kích hoạt được năng lực kia mới chỉ có vài tiếng đồng hồ thôi có được hay không?! Y vất vả lắm mới ngưng tụ được ra một quả cầu nước cỡ cái chậu, Mục Hoàng nhờ có lợi ý thể lực cũng khai thác được không ít tạo ra được Chấn quyền. Nhưng mà Nam Cung Lãnh Dạ ban đầu chỉ có thể tạo ra một tia chớp mảnh như sợi chỉ, chạm vào chỉ bị giật tê tê cho tới bây giờ thì mỗi tia chớp to ngang cổ tay, đủ uy lực để thiêu trụi bất cứ thứ gì thành tro. Từ nhỏ tới lớn vẫn biết anh là thiên tài nhưng mà tốc độ phát triển năng lực thể này cũng quá biến thái rồi!!!

“Quả nhiên không thể xem cậu là con người được mà...” Day day thái dương, y nhắm mắt thở hắt ra, không khỏi cảm thán một câu.

“... “Trên khuôn mặt Nam Cung Lãnh Dạ vẫn giữ nguyên vẻ lạnh băng không cảm xúc. Đường như anh đã quá quen thuộc với việc bị tên bạn thân họ Mặc nào đó kia bảo không phải là con người. Dù sao bản thân tài giỏi và thông minh cũng không phải là cái tội.

“Nam Cung đại thiếu, Sở Minh...” Đúng lúc này Mục Hoàng cũng đã trở về. Trên tay hắn còn xách không ít túi, ở trên lưng cũng đeo balo du lịch, mỗi thứ đều được nhét chặt ních đồ.

“Về rồi à.” Anh quay đầu nhìn Mục Hoàng, gật gật.

“Hoàng, không phải đã nói với anh là không cần phải xách vác gì rồi sao. Cứ để những người kia làm” Nhíu nhíu mày nhìn Mục Hoàng tay xách nách mang, Mặc Sở Minh sắc mặt trầm xuống có chút không phục mình cùng bất nể “Có phải có người giờ trò lừa anh không?”

Kì thực đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ chỉ có Mặc Sở Minh và Mục Hoàng được anh công nhận chính thức là đồng bạn. Còn toàn bộ những người khác chỉ là trên đường tiện thì gặp được mà thôi. Đám người kia có nhu cầu muốn tiến vào siêu thị này nhưng lại không có năng lực để chiến đấu tiêu diệt tang thi cho nên bắt buộc phải nhờ tới ba người Nam Cung Lãnh Dạ. Để công bằng hai bên đã ra điều kiện với nhau. Ba người Nam Cung Lãnh Dạ sẽ tiên phong chiến đấu với tang thi còn toàn bộ mọi người khác sẽ tranh thủ chạy đi gom đồ ăn thức uống. Sau khi rời khỏi siêu thị tất cả những gì đám người kia lấy được sẽ chia mỗi bên một nửa.

Tính tình Mục Hoàng dễ thông cảm, thường xuyên tốt bụng giúp đỡ người khác. Đặc biệt hắn lại hay yếu lòng trước phụ nữ nên rất thường xuyên bị lợi dụng. Y chợt nhớ tới trong đội ngũ có vài người là con gái. Tuy rằng cũng khá hiểu chuyện nhưng vẫn không che giấu được thói tiểu thư được nuông

chiều. Thực không biết có phải hay không mấy cô nàng đó lại chớm vài giọt nước mắt rồi ‘nhờ vả’ Mục Hoảng cầm hộ đồ.

Mặc Sở Minh là một tên cực kì xem thường những người thích hưởng nhưng không muốn làm, đầu óc vô cùng lý trí, hơn nữa còn bị chứng bao che rất nặng. Cho dù là con gái đi chăng nữa, nếu như dám lợi dụng anh em tốt Mục Hoảng của y thì y cũng không ngại cho dội cho mấy cô nàng vài quả cầu nước để tỉnh táo lại đầu.

“Không có đâu, không có đâu.” Thấy Mặc Sở Minh lại bắt đầu giờ tính bao che, Mục Hoảng cười ha ha xua xua tay “Đây là đồ anh gom riêng thêm cho chúng ta. Hiện tại có thêm được bao nhiêu đồ ăn thức uống thì tốt bấy nhiêu mà.”

“Anh cần gì phải thế chứ? Đám người kia gom được bao nhiêu cũng sẽ phải đưa chúng ta một nửa mà.” Y hừ nhẹ một tiếng, khoanh hai tay trước ngực nói.

“Sức lực của anh lớn, mang vác thêm một chút cũng không hề gì.”

“Được rồi. Tôi mặc kệ anh đấy...”

Cầm chút đồ này với người khác thì là khá nặng nhưng đối với hắn thì lại chẳng đáng mấy cân, điều này ai mà chẳng biết. Mặc Sở Minh không Mục Hoảng cầm đồ chẳng qua là vì y lo lắng trong lúc chiến đấu hắn sẽ bị mấy thứ đồ lằng nhằng kia làm cho phân tâm bị thương mà thôi. Nhưng nhìn bộ dạng vô tâm vô phách chẳng lo lắng gì của hắn, y cũng chỉ có thể bất lực mặc kệ. Bỏ đi, cùng lắm thì y và Nam Cung Lãnh Dạ chú ý một chút bảo vệ Mục Hoảng là được.

“Gọi mọi người tập trung lại ở trước khu đồ bán quần áo.” Nam Cung Lãnh Dạ vẫn im lặng đứng một bên chẳng can dự lúc này chợt mở miệng nói. Đứng thẳng dậy, anh từ chiếc bao bên hông lấy ra một khẩu súng lục cái tiền, động tác thuần thục nhanh nhẹn lấp ửng giảm thanh rồi lên nòng.

“Được.” Mục Hoảng và Mặc Sở Minh quay qua nhìn nhau một cái. Cả hai đều hiểu đây là anh muốn rời khỏi siêu thị nên sắc mặt lập tức trở nên nghiêm túc.

“Hiện tại có lẽ đã có không ít tang thi bao vây ngoài siêu thị. Hai người cẩn thận hạn chế tiết kiệm sức lực một chút. Nếu không phải rơi vào tình huống bắt buộc thì không nên sử dụng cái năng lượng kì lạ kia.”

Nam Cung Lãnh Dạ, Mục Hoảng và Mặc Sở Minh tới thành phố D này là vì công việc. Vốn là đã giải quyết xong, định sẽ lên rời khỏi thành phố D trở về thủ đô từ hôm trước nhưng không ngờ lại gặp mưa đá và bão khiến cho họ bị kẹt lại. Kể tiếp không cần nói nhiều, tang thi xuất hiện, mặt thế tới. May mà cả ba đều đã được rèn luyện ở trong quân đội từ lâu, lại còn đều là tinh anh có tinh thần thép nên cũng không quá hoảng sợ hay lúng túng khi bị tang thi bao vây.

Khi ba người mở đường máu giết tang thi rời khỏi khách sạn mà mình thuê phòng thì Mục Hoảng tình cờ phát hiện ra sức lực của mình ngày một lớn. Thậm chí chỉ cần vung tay đâm một cái liền có thể khiến cho trên bức tường bị lún thành cái lỗ sâu chục phân. Ngay sau Mục Hoảng thì Mặc Sở Minh cũng phát hiện mình thế nhưng có thể tạo ra thủy cầu để tấn công. Nam Cung Lãnh Dạ là người cuối cùng kích phát năng lượng.

Đối với năng lượng kỳ lạ như phép thuật này ba người đều chưa có thời gian để nghiên cứu sâu hơn chỉ biết rằng dùng nó để đối phó với tang thi thì rất hữu nghiệm, hữu nghiệm nhiều hơn nhiều so với việc sử dụng súng ống và gậy gộc. Tuy nhiên sau đó bọn họ lại phát hiện ra rằng sử dụng nhiều năng lượng kỳ lạ kia sẽ khiến cho cơ thể tiêu hao sức lực rất lớn và rất nhanh vì vậy anh lập tức ra lệnh hạn chế sử dụng.

Trong chiến đấu có thể tiêu diệt được nhiều tang thi cùng lúc là điều rất tốt. Thế nhưng ngay sau đó bản thân sẽ mất đi sức lực, thậm chí có thể ngất hoặc rơi vào hôn mê giữa bầy tang thi thì rõ ràng đây không phải là một sự trao đổi thông minh. Nam Cung Lãnh Dạ thà rằng thủ công giết tang thi bằng tay của mình còn hơn.

Để giải quyết được nhược điểm duy nhất của năng lượng kỳ lạ kia thì chỉ có một cách đó là phải nâng cao được khả năng khống chế cùng uy lực phát ra. Vì vậy anh cùng Mặc Sở Minh và Mục Hoảng liền tranh thủ thời thời khắc khắc, có được lúc rảnh rỗi thì liền ngay lúc đó sẽ bằng phương pháp của riêng mình luyện tập hết khả năng có thể. Được cái thiên phú của cả ba rất cao cho nên mặt thế mới có vài tiếng nhưng bọn họ đã đủ mạnh hơn rất nhiều người khác.

“Đã rồi.”

Hai người Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng ra hiệu cho Nam Cung Lãnh Dạ an tâm rồi sau đó chia ra mỗi người một hướng chạy đi tập hợp mọi người. Cả hai cũng không lo lắng cho anh lắm bởi vì năng lực hệ lõi của Nam Cung Lãnh Dạ quả thực rất rất rất... biến thái. Khả năng chiến đấu của anh cũng hơn hẳn bọn họ. Tang thi hiện tại anh có thể một mình chiến đấu với 7, 8 con vẫn còn đủ sức dư dả.

Nam Cung Lãnh Dạ thấy hai người đồng bạn khuất bóng liền hướng về phía khu quần áo đi trước. Bước đi của anh vững vàng không chút vội vã. Trên khuôn mặt vẫn luôn giữ vẻ lạnh nhạt vô cùng nhưng hai mắt lại trở nên sắc bén vô cùng. Cẩn thận quan sát bốn phía, súng trong tay luôn ở trạng thái sẵn sàng.

Một đường đi cũng không xảy ra chuyện gì chỉ cho tới khi Nam Cung Lãnh Dạ chỉ còn cách quầy quần áo không tới chục bước thì đột nhiên anh ngừng lại. Con người màu cà phê hiện lên một tia huyết tinh, anh nhanh như chớp xoay người nghiêng về bên trái, tay cầm súng chĩa ra, lập tức bắn ra một phát đạn. Một con tang thi mặc đồ nhân viên siêu thị đang muốn tấn công ngay tức khắc bị giết chết bởi viên đạn xuyên thủng qua mi tâm giữa trán.

Pằng!!! Pằng!!! Pằng!!!

Liên tiếp cúi đầu xoay người tránh khỏi sự tấn công của hai con tang thi khác nữa, anh liên tiếp bắn ra từng phát đạn. Lông mày của anh càng lúc càng nhíu vào. Rõ ràng trước đó không hề gặp qua bất cứ con tang thi nào vậy mà hiện tại anh đã giết ba con tang thi rồi mà tang thi vẫn tiếp tục từ các phía xuất hiện tiếp. Giống như toàn bộ tang thi đều đổ dồn về đây vậy. Chẳng lẽ ở khu vực này có thứ gì có thể hấp dẫn tang thi sao?!

“Lôi giáng!!!” Liên tiếp bị vài con nhảy vào công kích, Nam Cung Lãnh Dạ không còn cách nào khác buộc phải sử dụng dị năng. Chớp lập tức xuất hiện, đánh tới đâu liền thiêu chết tang thi tới đó. Chỉ là số lượng tang thi hiện tại vậy xung quanh anh cũng phải hơn chục con. Lôi giáng không thể nào một lần liền quét sạch.

“Grào!!!” Ở sau lưng của anh, con tang thi trẻ con thân hình nhỏ nhắn nhưng vô cùng nhanh gào lên một tiếng sau đó nhún chân lao tới muốn cắn vào tay cầm súng của anh.

“Chết tiệt!”

Nam Cung Lãnh Dạ lúc này phải đối phó với móng vuốt sắc nhọn hai con tang thi khác cũng nhanh nhẹn không kém cho nên không thể quay lưng trở mình để chống lại con tang thi trẻ con kia được. Cũng không thềm quân hình tượng lạnh lùng của mình, Nam Cung Lãnh Dạ gất một tiếng bực bội. Lần này quả nhiên là hơi sơ suất rồi. Anh không nghĩ tới thể nhưng toàn bộ tang thi trong siêu thị lại tập trung về một chỗ.

Chẳng lẽ, phải sử dụng tới chiêu đó...

“Nam Cung đại thiếu!!!”

“Dạ!!!” Hai người Mặc Sở Minh và Mục Hoảng dẫn người của đội ngũ chạy tới địa điểm tụ họp thì ngay lập tức nhìn thấy một màn nguy hiểm như vậy, sợ hãi vô cùng.

“A!!!” Đám người đi theo hai người bọn họ cũng bị cảnh tượng này dọa cho sợ xanh mặt. Có người đã sợ hãi tới mức nhìn không được hết lên. Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng nào có tâm tư để quan tâm đám người kia, cả hai lập tức muốn xông tới cứu Nam Cung Lãnh Dạ, khổ nỗi là khoảng cách quá xa.

Xoẹt!!! Xoẹt!!! Xoẹt!!!

Từ ở phía khu quần áo, đột nhiên một bóng người dùng tốc độ cực nhanh phóng ra. Ngay thời khắc mấu chốt nguy hiểm nhất, kiếm trong tay lóe lên một tia sáng bén nhọn mang theo thanh âm ma sát với không khí chém xuống. Đầu con tang thi trẻ con kia chỉ còn cách cánh tay của Nam Cung Lãnh Dạ một chút lập tức rơi xuống, lăn lóc bên sàn.

Nam Cung Lãnh Dạ phát hiện ra có người trợ giúp thì tay cũng không dừng lại động tác mà tiếp tục chiến đấu tiếp với đám tang thi còn lại. Người mới tới cũng không nhanh chóng xoay lưng tựa lưng với anh, thanh kiếm không ngừng một lần lại một lần vung lên. Kiếm vung lần nào đầu tang thi lần đó rơi xuống. Thân ảnh cùng chiêu thức nhanh và mạnh tới quý dị, hoàn toàn không có một chút động tác nào dư thừa.

Mặc Sở Minh, Mục Hoảng và đám người ở sau bị cảnh tượng trước mắt làm cho ngây người rồi. Mãi tới khi Nam Cung Lãnh Dạ cùng người kia giết con tang thi cuối cùng xong thì tất cả mọi người mới lấy lại được tinh thần.

“Dạ!!! Cậu có sao không?” Mặc Sở Minh lập tức là người đầu tiên chạy tới. Hai hàng lông mày của y cau chặt lại, trong mắt nhìn không được hiện lên một tia hoảng sợ.

“Nam Cung đại thiếu, thực xin lỗi, không giúp được gì cả.” Mục Hoảng cũng thu hồi lại vẻ thoải mái trên mặt, tràn ngập tự trách bước lại gần anh “Cậu không có việc gì chứ? Không sao đấy chứ?” Vươn tay kéo kéo vai anh, hẳn cùng Mặc Sở Minh xem xét xem Nam Cung Lãnh Dạ có bị thương chỗ nào hay không.

“Không sao.”

Nam Cung Lãnh Dạ bị hai người kia quay tới quay lui, nhìn lên nhìn xuống cảm thấy có chút không được tự nhiên liền vươn tay đẩy bọn họ ra. Tuy rằng khi này phải chiến đấu với rất nhiều tang thi, thậm chí còn chút nữa gặp nguy hiểm sát thân thể nhưng quần áo của anh cũng không bị dính máu bẩn gì hết. Ngoại trừ hơi thở trở nên nặng nề, sức lực tiêu hao một chút thì vẫn một thân vạm vỡ phong khinh như trước.

Cũng mặc kệ hai người kia đang sốt ruột lo lắng, Nam Cung Lãnh Dạ quay đầu lại muốn nhìn xem người mới này ra tay giúp mình là ai. Tuy rằng luôn luôn trong tình trạng đang chiến đấu nhưng anh vẫn biết được ‘ân nhân’ của mình thân thù mạnh ra sao. Khi này anh thể nhưng lại có hoàn toàn thoải mái tin tưởng giao sau lưng lại cho người kia. Đây quả thực là một phát hiện khiến anh vô cùng bất ngờ.

“Là cô...” Tới khi nhìn thấy dung mạo người kia, Nam Cung Lãnh Dạ trên mặt lập tức lộ ra sự kinh ngạc. Phản ứng của anh cũng nhanh chóng thu hút được sự chú ý của Mục Hoảng và Mặc Sở Minh. Hai người cũng nghiêng đầu nhìn theo hướng anh đang nhìn.

“Đẹp quá!!! Xinh quá!!!” Mục Hoảng nhìn không được thốt lên một tiếng khen ngợi.

“A...” Ngay cả Mặc Sở Minh vô cùng lãnh tĩnh lý trí lúc này cũng phải hít vào một hơi, trong mắt thoáng xuất hiện một tia kinh diễm.

Người trước mặt này... cũng quá xinh đẹp đi...

Người vừa cứu Nam Cung Lãnh Dạ là một cô gái. Hơn nữa còn là một cô gái rất trẻ, nhìn qua liền biết là còn ít tuổi hơn ba người bọn họ. Khuôn mặt

xinh xắn xinh đẹp khiến bất cứ ai nhìn một lần đều không thể quên đi được, hai mắt màu bạc không để lộ ra bất cứ cảm xúc nào, mái tóc đen mềm mại dài hơn vai một chút được buộc một nửa túm gọn đơn giản phía sau. Toàn thân mặc một thân màu đen trùm kín. Trên tay cầm một thanh kiếm dài sắc bén vẫn còn dính máu và dịch của tang thi.

Cô gái kia tỏa ra một khí thế trong trẻo nhưng cũng vô cùng cường đại, khiến người ta không khỏi bị áp lực. Phong thái cùng hành động tự tin không che giấu được sự cao quý ẩn giấu bên trong. Một thân thanh thoát, sạch sẽ, thoải mái chẳng thua gì Nam Cung Lãnh Dạ.

“Cảm ơn bạn này đã ra tay giúp đỡ.” Nhanh chóng thu lại biểu tình ngạc nhiên trên mặt, Nam Cung Lãnh Dạ hai mắt không một lúc nào rời khỏi người con gái.

“Tiện tay giúp đỡ mà thôi.”

Thanh âm lạnh lùng nhưng vô cùng cuốn hút vang lên, vung tay vẩy vẩy dịch và máu dính trên thanh kiếm xuống đất. Có thể thần nhiên đối mặt với anh như vậy cũng không được mấy người. Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng không khỏi đối với cô gái trẻ này càng thêm tán thưởng. Phải biết chẳng có mấy người là con gái mà có thể cường lại được bộ mặt đẹp trai tới chói mắt kia của Nam Cung Lãnh Dạ đâu. Ngoại trừ mẹ và em gái của Nam Cung Lãnh Dạ ra thì chắc cô gái trẻ này là người đầu tiên.

“Nam Cung Lãnh Dạ.” Anh vươn tay ra trước mặt cô.

“A...” Hành động này của anh không khỏi khiến cho Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng hoảng sợ. Cái kia... Nam Cung Lãnh Dạ mà lại chủ động tự giới thiệu bản thân với người khác sao?! Đặc biệt là người kia còn là con gái...?!

“Hân hạnh gặp mặt.” Cô gái không để ý phản ứng của hai người kia, vươn tay nắm lại tay của Nam Cung Lãnh Dạ. Cũng không né tránh ánh mắt của anh, con ngươi màu bạc xinh đẹp nhìn trực tiếp thẳng vào đôi mắt màu cafe kia, thần sắc tự nhiên không hề ngại.

Đây là lần thứ hai bọn họ tầm mắt chạm nhau...

“Tôi là Cố Diệp Ninh.”

“Ồ...” Hàng lông mày của anh hơi nhướng mang theo sự hứng thú hiếm hoi và hài lòng “Hân hạnh gặp mặt, Cố Diệp Ninh.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Yêu Cầu Hợp Tác

Cố Diệp Ninh cũng không tiếp tục nắm tay Nam Cung Lãnh Dạ quá lâu liền nhanh chóng rút tay trở về. Trên khuôn mặt cô nhàn nhạt không một ý cười, hàng lông mi cong vút hơi hạ xuống che đi suy nghĩ trong đáy mắt. Rõ ràng là một bộ dáng không có ý định thân thiết gì thêm với anh. Nam Cung Lãnh Dạ cũng không vì thái độ xa cách của cô mà tỏ ra khó chịu gì cả. Là người tinh tế, anh dễ dàng nhìn ra được cô gái trước mặt mình là người rất lạnh nhạt. Nếu như một người có tính cách như vậy mà lại cố gắng xoi xỏ tiếp cận thì anh mới cảm thấy kỳ lạ đấy.

Chỉ là... vốn từ nhỏ tới lớn là một mỹ nam được vạn người mê, người người ngưỡng mộ. Tuy rằng anh không thích thú gì đối với việc mỗi ngày đều bị một đám nữ nhân nhìn chăm chăm chây dài như sói đói nhìn thấy miếng thịt mỡ. Nhưng đột nhiên xuất hiện một cô gái có ngoại hình lẫn tài năng cực kỳ xuất sắc lại hồ hững không thêm chú ý gì mình, bản thân không khỏi có chút sinh ra cảm giác lạ lẫm.

“Cố Diệp Ninh, cô đi một mình sao?” Đúng lúc này từ phía sau Nam Cung Lãnh Dạ, một giọng nói vang lên mang theo chút tò mò.

“...” Cô nâng mắt lên nhìn, liền phát hiện ra người hỏi mình là Mặc Sở Minh.

“À, tôi là Mặc Sở Minh, là bạn của Nam Cung Lãnh Dạ.” Mặc Sở Minh thấy cô chuyển mắt về hướng mình không nói gì, chợt nhớ ra cô không biết mình là ai liền mở miệng giới thiệu. Đôi mắt y hơi đảo đảo, khóe miệng cong cong lên khiến cho Cố Diệp Ninh không khỏi thâm bĩu môi trong lòng. Tên này lại định tính kế gì cô đây hả?!

“Em gái, nếu chỉ đi một mình, vậy hay là đi chung với bọn tôi đi?” Mục Hoảng vui vẻ bước lên một bước, khuôn mặt anh tuần nở nụ cười tươi rói “Hiện tại là mặt thế, khắp nơi đều có tang thi vô cùng đáng sợ và nguy hiểm. Cho dù em có năng lực chiến đấu mạnh nhưng chỉ có một người cũng quá nguy hiểm.”

Không giống Mặc Sở Minh thích tính kế người, những lời Mục Hoảng nói đều xuất phát từ chính suy nghĩ của hắn. Hắn là thực lòng muốn Cố Diệp Ninh gia nhập đội ngũ của bọn họ. Tất nhiên là mời cô trở thành thành viên chính thức đi cùng họ tới thủ đô chứ không phải giống đám người thành viên tạm thời mà ba người họ dẫn vào trong siêu thị.

Mục Hoảng cũng không lo lắng Nam Cung Lãnh Dạ sẽ phản đối bởi vì hắn nhìn ra được dường như anh cũng rất có hứng thú với vị ‘ân nhân’ của mình. Mặc Sở Minh thì càng không cần phải nói. Nếu như không dự định lôi kéo Cố Diệp Ninh thì y đã không chủ động mở miệng thăm dò xem cô có phải đi

một mình hay không.

Mời được Cố Diệp Ninh gia nhập chỉ có lợi chứ tuyệt đối không có hại. Thứ nhất, hẳn đối với cô rất có thiện cảm bởi vì từ cô toát lên khí chất vô cùng bí ẩn và cuốn hút, mang lại sự tin cậy cho người khác. Thứ hai, hẳn đối với cô rất cảm kích bởi vì cô đã cứu giúp Nam Cung Lãnh Dạ. Thứ ba, hẳn đối với cô khâm phục bởi vì Cố Diệp Ninh chỉ là một cô gái trẻ tuổi nhưng năng lực chiến đấu của cô tuyệt đối có thể so sánh với ba người bọn họ đã được huấn luyện kĩ càng mọi kĩ năng ở trong quân đội.

Không ai thể phủ nhận rõ ràng cô gái tên Cố Diệp Ninh này là một thiên tài. Mục Hoảng khẳng định nếu như cô có thể tồn tại được trong mặt thể thì chắc chắn sau này sẽ là một cường giả rất đáng gờm. Viên ngọc quý như vậy nếu đã có duyên gặp trước khi tỏa sáng hoàn toàn sao bọn họ có thể dễ dàng bỏ qua.

Lý do cuối cùng, đương nhiên là vì... ngoại hình của Cố Diệp Ninh thực sự rất cuốn hút. Tuy là Mục Hoảng không có ý định cưa cẩm một cô bé thua mình cả chục tuổi nhưng mà... mỹ nhân ở bên ngắm cũng no mắt mà ~

“Tôi không đi một mình.” Quay sang Mục Hoảng, cô lắc đầu trả lời. Mặc dù không biết được Mặc Sở Minh có ý gì với mình thế nhưng Cố Diệp Ninh cũng không quan tâm. Dù sao cô biết chắc chắn rằng y sẽ không làm hại mình bởi vì cô là ‘ân nhân’ của Nam Cung Lãnh Dạ.

“Vậy sao?” Thấy cô nói vậy, Mục Hoảng ngại ngùng gãi gãi cánh mũi. Đúng vậy nha... cô gái này giỏi như vậy nhất định đã tìm được đội ngũ cho mình rồi, đâu cần chờ tới lượt bọn họ.

“...” Mặc Sở Minh không nói gì nhưng trong mắt cũng lóe lên một tia thất vọng.

“Cô đi cùng ai sao? Có đội ngũ rồi?” Thật không ngờ ngay vào lúc không khí giữa hai bên có chút lúng túng thì Nam Cung Lãnh Dạ lại mở miệng vàng của mình ra, đối với Cố Diệp Ninh hỏi.

Ngữ khí của anh nhàn nhạt vang lên. Cho dù có đối với cô sinh ra hứng thú thì Nam Cung Lãnh Dạ không để lộ ra quá rõ ràng. Người khác nhìn vào thì thấy dường như chỉ đơn thuần là một câu hỏi tùy ý không mang theo mục đích nhưng Mặc Sở Minh lại ngửi được ra mùi âm mưu nồng đậm. Híp híp mắt quay sang nhìn anh, trong mắt y hiện ra vài tia đánh giá.

Dạ định tính làm cái gì đây?

Ngay cả Mặc Sở Minh có thể coi là rất hiểu anh nhưng lúc này cũng không thể đoán được tên bạn thân của mình đánh chủ ý gì. Nói về phúc hắc và âm hiểm thì Nam Cung Lãnh Dạ cao tay hơn y nhiều lắm. Chẳng qua là bình thường tính cách quá mức lạnh nhạt, không có mấy ai có đủ khả năng để có thể lọt vào mắt anh, khiến anh cảm thấy đáng giá để chính mình ra mặt mà thôi.

Nhún nhún vai, Mặc Sở Minh thờ dài một cái. Bỏ đi! Y cũng không cần phải quá mức suy nghĩ lo lắng làm gì. Người nào khác thì không biết chứ trong tử điển của Nam Cung Lãnh Dạ thì khi sinh ra tới giờ chưa từng xuất hiện hai chữ chịu thiệt. Cô gái Cố Diệp Ninh này là một nhân tài, nếu anh có thể lôi kéo được thì rất tốt.

“Anh rất mạnh!” Không trả lời câu hỏi của anh, ngược lại cô lại giữ im lặng, dường như đang đắn đo việc gì đó. Sau một khoảng thời gian, dường như quyết định điều gì đó, cô lần nữa ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt anh. Một câu kia là khẳng định, không phải là để hỏi.

“...” Anh không trả lời nhưng toàn bộ thần sắc toát lên về tự tin cùng thấu hiểu “Cô muốn nói gì với tôi phải không?”

“Đúng vậy!” Quả nhiên nói chuyện với người thông minh thì tiết kiệm được rất nhiều thời gian. Cố Diệp Ninh gật mạnh đầu, cũng không che giấu mục đích của mình “Tuy rằng tôi chỉ là tình cờ tiện tay giúp anh, nhưng dù sao cũng là cứu anh một mạng. Hiện tại tôi có thể hay không yêu cầu anh một việc hay không?”

Cô nhớ rõ trong kiếp trước có rất nhiều tin đồn thổi về vị Lôi đế có năng lực cực mạnh. Mặc dù có rất nhiều chuyện chỉ là bịa đặt nhưng cũng có không ít là sự thật. Một trong số có nói về tính cách của Nam Cung Lãnh Dạ.

Có người nói Nam Cung Lãnh Dạ rất lạnh lùng nhưng không kém phần phúc hắc. Nói về thủ đoạn thì anh tuyệt đối không thua kém Mặc Sở Minh, thậm chí còn cao tay hơn. Chỉ là bình thường anh không thích tự ra mặt. Đầu óc rất thông minh cũng rất lý trí. Mặc dù không phải chính nhân quân tử nhưng tư cách sống thì cũng chưa từng bị phi nhỏ. Không trêu chọc vào thì tuyệt đối anh sẽ không chủ động động thủ. Làm người có oán tất báo, có ơn tất trả. Hôm nay gặp mặt cô cũng cảm nhận được người này tính cách so với tin đồn kia không sai lệch là mấy. Cho nên cô tin tưởng Nam Cung Lãnh Dạ sẽ mà không từ chối yêu cầu của mình.

“Được, tôi đáp ứng. Cô có yêu cầu gì?”

“Không sợ tôi có ý xấu gì đối với anh và đồng bạn sao?” Dù biết là anh sẽ đáp ứng nhưng cô thực không ngờ Nam Cung Lãnh Dạ lại có thể sáng khoái như vậy. Một giây ngưng lại cũng không thêm suy nghĩ. Điều này làm Cố Diệp Ninh không khỏi khẽ cau mày dò hỏi.

“Cô không phải người như thế.” Nam Cung Lãnh Dạ hơi nhếch môi. Mặc dù độ cong rất nhỏ nhưng vẫn nhìn ra được ý cười trên mặt anh.

Cố Diệp Ninh nhìn thấy anh cười có chút ngây ra nhưng cũng rất nhanh lại hồi tỉnh. Không nghĩ tới người này cũng không lạnh lùng quá mức như trong lời đồn mà cô biết. Ít nhất không phải là còn biết nhếch môi cười một cái sao?! Nhưng mà, nụ cười cũng quá mức yêu nghiệt. May mà không phải loại người hay cười nhiều, bằng không cũng hại nước hại dân quá đi... ~

Cô không hiểu rõ hết được tính cách của Nam Cung Lãnh Dạ cho nên cũng không có phản ứng gì quá mức thế nhưng Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng thì lại không thể cách nào thân nhiên cho được. Lúc này cả hai người họ đã trợn tròn cả mắt, hình tượng cũng không thêm giữ, bình tĩnh cũng quăng sang một bên rồi. Hai người đã bị nụ cười kia của Nam Cung Lãnh Dạ dọa cho sợ tới choáng váng, chút nữa thì ngất xỉu mất rồi.

“Sở Minh, Sở Minh... cậu thấy không? Cậu có thấy rõ không?” Bám vào vai của Mặc Sở Minh, Mục Hoảng đôi mắt sáng ngời mang theo kinh ngạc không thể tin được.

Mục Hoảng chỉ muốn ngửa cổ lên gào thật to: “Thần thánh, chúa trời ơi!!!” mà thôi. Là mắt hắn bị hoa đúng không? Là ảo giác đúng không? Nam Cung đại thiếu vừa cười kia!!! Cái khuôn mặt vạn năm đóng băng đó thế nhưng lại biết cười?! Hắn trong phút chốc vô cùng tôn sùng Cố Diệp Ninh. Cô gái này xuất hiện chưa được tới chục phút nhưng lại có thể khiến cho vẻ băng sơn bất biến của Nam Cung Lãnh Dạ liên tục thay đổi. Thực làm cho Mục Hoảng hắn đây bội phục, quá mức bội phục!!!

“Thấy!” Y hít vào một hơi, cố gắng trấn tĩnh trái tim bị kích thích của mình. Tới ý còn không tin được mình vừa nhìn thấy cái tên mặt liệt bẩm sinh Nam Cung Lãnh Dạ kia vừa mỉm cười... với một cô gái quen còn chưa tới nửa tiếng đồng hồ “Hoa mắt rồi, chắc chắn là hoa mắt rồi...”

Bên này Cố Diệp Ninh và Nam Cung Lãnh Dạ vẫn tiếp tục bình tĩnh đối thoại, đánh giá trao đổi với nhau. Cả hai hoàn toàn không có ý muốn quan tâm hay có tâm tư chú ý tới hai người Mặc Sở Minh và Mục Hoảng đứng gần vẫn còn đang trong tình trạng tự trấn tĩnh và thôi miên để bình ổn lại trái tim bị kích thích quá liều của mình.

“Được anh tin tưởng thế quả thực làm tôi sung thụ nhược kinh.”

“Tôi chỉ nói ra sự thực mà thôi. Mắt nhìn người của tôi trước giờ chưa bao giờ sai.” Nhìn về mặt nghi ngờ của cô, anh cũng không để ý, nhún vai thoải mái hỏi “Vậy yêu cầu của cô là gì?” Nhận ra mình bắt giác lại nở nụ cười, anh hơi hơi nhún mày một chút rồi lập tức thu lại cảm xúc. Trong phút chốc khuôn mặt kia lại trở về vẻ lạnh lùng ban đầu, lần nữa lặp lại câu hỏi.

“Anh cũng biết sẽ rất nhanh tang thi sẽ bao vây kín ngoài siêu thị?”

Nam Cung Lãnh Dạ nghe cô hỏi như vậy có chút ngạc nhiên thế nhưng rất nhanh suy nghĩ kỹ một chút thì cũng không cảm thấy chuyện tang thi nhay cảm với âm thanh và mùi máu là bí mật có gì đặc biệt. Chỉ cần tinh ý và có năng lực một chút liền hoàn toàn có thể phát hiện ra. Mà rõ ràng trong ấn tượng của anh thì Cố Diệp Ninh hoàn toàn là đủ khả năng quan sát để nhận ra chi tiết nhỏ này.

“Chấn quyền của Mục Hoảng sẽ kéo tang thi ở khu vực xung quanh tìm tới.” Anh đáp “Sức tàn phá của nó gây động tĩnh quá lớn.”

“Tôi có đủ khả năng chạy thoát khỏi siêu thị này. Thế nhưng đi chung với tôi còn có hai người em trai của tôi nữa.” Nghĩ tới tình huống của Hạ Kỳ Phong cùng Minh Tu, trong lòng cô không khỏi dâng lên chút lo lắng, hàng lông mày bất giác nhíu vào “Một đứa bị trật chân, một đứa thì đang bị sốt. Tôi hi vọng anh có thể giúp tôi đưa hai đứa nhỏ xông ra ngoài.”

“Cô có kế hoạch như thế nào?”

Anh mang theo một đội ngũ rất nhiều người còn không nắm chắc được có thể đưa tất cả bọn họ ra khỏi đây an toàn hay không huống hồ hiện tại Cố Diệp Ninh còn muốn yêu cầu anh trợ giúp đem thêm hai người em trai mang thương tích và không tiện hành động của mình. Cho dù thế nào thì rõ ràng đây là một yêu cầu rất vô lý, người bình thường nhất định sẽ không đáp ứng. Thế nhưng Nam Cung Lãnh Dạ lại không phải là người bình thường. Hai hàng lông mày cũng không nhíu vào, anh vẫn dùng giọng điệu thân nhiên hỏi ngược lại cô.

“Không có gì đặc biệt. Không phải là toàn bộ đội ngũ của anh chỉ có ba người là trực tiếp chiến đấu với tang thi thôi sao.” Ba người ở đây đương nhiên là Nam Cung Lãnh Dạ, Mục Hoảng và Mặc Sở Minh “Còn những người còn lại chỉ phải núp ở sau được các anh bảo vệ.”

“Dạ, rất nguy hiểm...” Mặc Sở Minh có chút lo lắng không yên. Thời gian đã không còn nhiều nếu còn phải mang thêm hai cậu em trai không thể cử động của cô nữa thì sẽ rất nguy hiểm. Mặc dù rất biết ơn Cố Diệp Ninh nhưng nếu vì vậy mà lại làm ra hành động ngu ngốc đánh đổi mạng sống của ba người bọn họ thì y sẽ không đồng ý.

“Cho nên?” Nam Cung Lãnh Dạ vờn tay ngăn Mặc Sở Minh, vẫn chăm chú nhìn cô không rời, không buông tha bất cứ một tia cảm xúc nào trong đôi mắt màu bạc kia.

“Để hai người khỏe mạnh trong số bọn họ công hai em trai của tôi. Tôi sẽ gia nhập chiến đấu cùng các anh.” Đôi mắt bạc của Cố Diệp Ninh lóe lên một tia kiên quyết, chỉ về phía những người còn lại trong đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ này giờ vẫn đứng ở một bên.

“Chuyện này...” Mục Hoảng nhíu nhíu mày có chút khó xử.

“Có được hay không?” Cũng không chuyển ánh mắt sang phía Mục Hoảng mà vẫn tiếp tục nhìn thẳng vào Nam Cung Lãnh Dạ, cô biết rõ một điều người có quyền ra lệnh ở đây là anh.

“Được.” Nhướn mi, anh quyết đoán gật đầu.

“Dạ!!!”

“Nam Cung đại thiếu!!!” Cả Mặc Sở Minh và Mục Hoảng không khỏi nhíu mày nhìn Nam Cung Lãnh Dạ, không thể tin là anh biết rõ nguy hiểm vậy rồi mà lại vẫn đồng ý.

“Không cần lo lắng. Việc này đối với cả chúng ta và cô ấy đều có lợi.” Đối với hai người lác đầu, anh giải thích “Để cho mấy người kia công thêm hai em trai của cô ấy cũng không ảnh hưởng gì tới tốc độ và khả năng chiến đấu của chúng ta. Mà có cô ấy gia nhập cùng thì khả năng thoát khỏi siêu thị càng tăng thêm.”

“Cái này...” Hân và y cùng lúc quay qua nhau, thăm trao đổi thông qua ánh mắt. Ý của Nam Cung Lãnh Dạ bọn họ không phải không hiểu. Suy đi tính lại một chút, cuối cùng cả hai tuy vẫn còn nghi hoặc và bất an nhưng cũng không còn phản đối nữa.

“Cảm ơn.” Cố Diệp Ninh nhìn về mặt đã ngầm đồng ý thỏa hiệp của Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng, lúc này mới có thể thực sự nhẹ nhàng buông lỏng. Khẽ thở phào một tiếng, đối với Nam Cung Lãnh Dạ nói “Hai em trai tôi đang ở kho hàng. Chúng ta tới đón chúng đi. Cần tranh thủ thời gian càng nhanh càng tốt.”

Nam Cung Lãnh Dạ đương nhiên cũng hiểu hành động càng nhanh thì càng tốt cho nên lập tức ra hiệu cho Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng. Tuy rằng sự việc phát sinh đột ngột này làm thay đổi kế hoạch ban đầu khiến cho không ít người trong đội ngũ có ý kiến nhưng cũng chẳng có ai dám thẳng mặt chống đối lại. Phải biết là Nam Cung Lãnh Dạ so với Mặc Sở Minh còn khó thương lượng hơn rất nhiều. Anh nói một thì tuyệt đối sẽ không có hai. Nếu như có ai không chấp nhận được sự lãnh đạo của anh thì anh cũng không ngại bỏ lại người đó đâu.

.

.

.

Cả đám người theo sau cô chạy về hướng của nhà kho. Trên đường đi cũng gặp tang thi thể nhưng ngay cả Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng cũng không phải ra tay bởi vì khả năng chiến đấu của Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh quá kinh khủng. Tang thi trên đường hoàn toàn bị hai người bọn họ diệt gọn. Năng lực dị năng hệ lôi của Lôi đế tương lai đương nhiên không có gì để bàn cãi, tuy nhiên Cố Diệp Ninh chỉ bằng một thanh kiếm nhưng giết tang thi còn nhanh và nhiều hơn cả anh. Điều này làm cho sự hứng thú của mọi người giành cho cô mỗi lúc một nhiều hơn.

“Hoảng, anh nghĩ xem cô gái kia rốt cuộc có thân phận gì?” Mặc Sở Minh chạy ở sau nhìn Cố Diệp Ninh xoay một vòng trên không, lưỡi kiếm chém đứt đầu một con tang thi đang muốn lên tấn công Nam Cung Lãnh Dạ, không khỏi thấp giọng thì thầm với Mục Hoảng đi bên cạnh.

“Không rõ nhưng quả thực năng lực rất mạnh. Không thua gì mấy tên ngày trước trong đội đặc chủng mà anh quen.” Mục Hoảng cũng đoán không ra nổi. Nếu không phải mặt thể tới khiến cho cô gái kia bắt buộc phải bộc lộ tài năng thì còn lâu bọn họ mới biết được có người có năng lực như vậy ẩn tàng ở thành phố D.

“Haiz ~ không biết có phải ảo giác không nhưng tôi cứ có cảm giác dường như đã gặp cô gái này ở đâu rồi...”

“Vậy sao? Hay là cậu nghĩ quá nhiều?” Với ngoại hình nổi bật kia của Cố Diệp Ninh thì người bình thường nhìn thấy một lần liền ấn tượng khắc sâu huống hồ Mặc Sở Minh đầu óc thông minh trí nhớ cực tốt kia. Cho nên Mục Hoảng cảm thấy nếu từng gặp qua rồi chắc chắn không thể nào có chuyện y quên mất được.

“Không biết nữa. Chỉ là cảm thấy rất quen...” Y cũng cảm thấy vấn đề này thật hết sức kì lạ. Trước giờ chưa từng nghi ngờ trí nhớ của mình vậy mà hiện tại đã gặp qua cô hay chưa y cũng không xác định được.

“Ồ đây.” Giọng nói của Cố Diệp Ninh cắt ngang nghi hoặc của cả hai người. Mọi người nhận ra, hóa ra là đã tới trước cửa nhà kho rồi.

Nam Cung Lãnh Dạ luôn đi song song với Cố Diệp Ninh nhanh chóng bước tới giúp cô đẩy ra cánh cửa nặng trĩu, trong lòng lại không thể không ngầm khen cô rất thông minh. Để hai người em trai trốn trong này quả thực rất an toàn, không sợ bị tang thi tập kích hay tấn công bởi vì chẳng có con tang thi nào đủ khả năng xông vào bên trong hết.

Cố Diệp Ninh cũng không cự tuyệt sự giúp đỡ của anh. Vì cửa khá nặng lại không muốn tiêu hao nhiều sức cho nên hai người chỉ mở ra một khoảng rộng đủ cho ba người cùng đi vào mà thôi. Cô nhanh chóng vọt vào trong trước tiên. Mục Hoảng nháy mắt một cái ra hiệu với Mặc Sở Minh rồi cũng cùng Nam Cung Lãnh Dạ theo sát đi vào. Mặc Sở Minh hiểu ý cho nên chỉ đứng ở ngoài chờ cùng những người khác.

“Tiểu Phong!”

“Diệp tỷ tỷ...” Hạ Kỳ Phong thấy cửa bị mở ra thì giật mình hoảng hốt. Vốn cậu còn đang luống cuống muốn nâng Minh Tu dậy để trốn vào sau những thùng hàng nhưng vừa nhìn thấy người tới là Cố Diệp Ninh thì vội vàng vui vẻ gọi một tiếng.

“Ừ. Minh Tu sao rồi?” Gật gật đầu đối với cậu để trấn an, cô nhìn Minh Tu được Hạ Kỳ Phong đỡ trong lòng khẽ hỏi.

“Thuốc chị cho nhóc này uống rất hiệu nghiệm, đã đỡ sốt hơn không ít rồi.”

“Vậy thì tốt.” Nhớ tới lúc đầu mình chạm vào người của Minh Tu, nhiệt độ nóng kinh người khiến cho cô không khỏi hoảng sợ. May mắn là thuốc kia đã có hiệu quả rồi “Tiểu Phong, chúng ta cần phải nhanh rời khỏi siêu thị.”

“A... thế balo đâu rồi chị? Không phải chị bảo chị đi thu gom thêm đồ sao?” Nhìn sau lưng của Cố Diệp Ninh trông tròn chĩnh chẳng có cái balo nào hết, Hạ Kỳ Phong không khỏi ngơ ngác. Cậu nhớ rõ lúc trước cô cầm balo của mình chạy ra ngoài bảo là đi thu thêm đồ mà. Sao giờ trở về thì lại một thân trống

tron?!

“Việc này không cần quan tâm. Tóm lại cậu cứ biết là đồ đã được thu đủ là tốt rồi.”

Ban này vì kịp thời cứu Nam Cung Lãnh Dạ cho nên cô đã thu balo vào trong không gian để tránh vướng víu lúc chiến đấu. Tất nhiên, chuyện không gian dự trữ cô cũng không thể nói ra cho nên chỉ còn cách lấp liếm qua loa. Rất may là Hạ Kỳ Phong đối với Cố Diệp Ninh là trăm thuận nghe theo nên cũng không tò mò hỏi thêm.

“Diệp tỷ tỷ, có người!!!” Lúc cậu nhìn thấy hai người Nam Cung Lãnh Dạ và Mục Hoảng từ phía sau lưng cô bước vào thì hai mắt lóe lên một tia ánh sáng pha lẫn kinh ngạc. Bất chấp chân đang bị thương muốn đứng dậy, rút ra gậy sắt bên người rồi hô to cảnh báo với cô.

“Không cần lo lắng. Đây là người tới giúp chúng ta.” Một tay đè lại vai của Hạ Kỳ Phong không cho cậu cử động, Cố Diệp Ninh nhắc nhở “Không cần cử động mạnh, cẩn thận vết thương.”

“A, vâng...” Thấy cô nói vậy Hạ Kỳ Phong lập tức thả lỏng cơ thể.

Mục Hoảng đưa mắt đánh giá hai đứa trẻ một chút, cũng không có ý kiến hay phản cảm gì đối với việc Hạ Kỳ Phong cảnh giác đề phòng hai người bọn họ. Chứng kiến cảnh tượng cậu nhóc Hạ Kỳ Phong vốn như con mèo xù lông muốn xông lên cắn người lại nhanh chóng được Cố Diệp Ninh trấn an thì không khỏi cảm thán... cậu em trai này cũng thực ngoan ngoãn và biết nghe lời chị gái.

Nam Cung Lãnh Dạ vẫn một vẻ lạnh băng thấy Cố Diệp Ninh đang khom người sửa soạn lại chiếc balo du lịch được đặt một bên thì anh liền đoán ra đây chính là đồ cô gom được trong siêu thị. Anh cũng không làm phiền cô bận rộn mà quay đầu nhìn Mục Hoảng đang đứng ở sau mình. Vươn ngón tay chỉ về Minh Tu và Hạ Kỳ Phong, anh đối với hấn ra lệnh.

“Hoảng, anh tới bế đứa nhỏ bị sốt. Tôi sẽ nâng cậu bé bị thương ở chân.”

“OK!” Mục Hoảng ngay lập tức nghe lệnh bước tới bế xốc Minh Tu đang nằm trong lòng Hạ Kỳ Phong “Đứa nhỏ này không chỉ sốt mà còn từng bị thương rất nặng nữa.” Bàn tay chỉ chạm vào một cái, hấn liền cảm nhận được dưới lớp áo sờn cũ của Minh Tu có rất nhiều vết thương và vết sẹo lồi. Hấn không khỏi quay qua nhìn Cố Diệp Ninh, hai mắt lóe lên một tia tức giận.

Rốt cục thì đứa nhỏ này đã trải qua chuyện gì mà thân thể lại bị thương nhiều như vậy?!

“Đừng có nhìn chị ấy như vậy. Vết thương trên người của nhóc đó cũng không phải do chị ấy gây ra.” Hạ Kỳ Phong được Nam Cung Lãnh Dạ đỡ đứng dậy thấy ánh mắt mang theo tức giận và trách cứ của Mục Hoảng thì không khỏi hừ một tiếng.

“...”

“Lúc chúng tôi gặp thì phát hiện nhóc đó sốt rất cao. Nếu không phải Diệp tỷ tỷ có thuốc hạ sốt thì không biết có qua khỏi được không nữa ấy.” Đối với việc Mục Hoảng trách oan Diệp tỷ tỷ, Hạ Kỳ Phong rất bức xúc và bực mình.

“Không phải các cậu là em trai của Cố Diệp Ninh sao?” Mục Hoảng ngạc nhiên.

“Không có. Là chị ấy cứu giúp và thu nhận bọn tôi.” Cẩn cẩn môi, trên khuôn mặt của cậu hiện lên một tia sùng bái “Diệp tỷ tỷ rất giỏi...” Đúng thế, rất giỏi, khiến cho cậu vô cùng vô cùng ngưỡng mộ “Nhất định sau này tôi sẽ phải cố gắng để có thể mạnh được như chị ấy.” Nắm chặt tay, cậu hất cằm tràn ngập quyết tâm.

Cố Diệp Ninh nghe thấy cậu và hấn bàn luận rồi khen ngợi về mình cảm liền thấy rất bất đắc dĩ. Vỗ vỗ cái balo đã được cột chặt, cô đeo lên vai, quay đầu lại tính từ giã với Hạ Kỳ Phong nhưng không ngờ lại bắt gặp ánh mắt của Nam Cung Lãnh Dạ đang nhìn mình. Trong một thoáng, Cố Diệp Ninh bắt được một tia hứng thú mang theo ý cười trên chốc vừa lướt qua trong đôi mắt màu cà phê sẫm thắm ấy.

Cô không khỏi sững sờ, cố tự nhủ với mình rằng chắc chắn mắt mình bị hoa rồi nhưng lý trí lại không chút nào lưu tình phù nhận. Bên tai hơi đỏ lên, không rõ vì sao đột nhiên lại cảm thấy có chút xấu hổ và lúng túng. Mặc dù bình thường có thể thoải mái đối mặt với anh nhưng cũng có đôi lúc Nam Cung Lãnh Dạ vẫn khiến cho cô có cảm giác như bị nhìn thấu vậy, rất áp lực và không được tự nhiên.

“Được rồi, Hạ Kỳ Phong cậu đừng có nói nhảm nữa!!! Nói nữa tôi cóc đầu cậu bây giờ!!!” Ngại quá hóa giận lại không thể trút giận vào kẻ gây ra, vì vậy rốt cuộc Hạ Kỳ Phong xui xẻo lại là người phải gánh chịu cơn giận dữ của cô một cách oan uổng.

“...” Cậu vốn chẳng hiểu sao tự nhiên lại bị mắng nhưng thấy sắc mặt u ám của cô thì vô cùng thông minh ngậm miệng lại không dám nói gì thêm. Diệp tỷ tỷ giận lên... thực đáng sợ và vô lý...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Trên Đồi, Cái Gì Cũng Có Đôi Có Cặp

Cố Diệp Ninh để cho Nam Cung Lãnh Dạ cùng với Mục Hoảng rời khỏi nhà kho trước còn mình tranh thủ chớp thời cơ thu không ít hàng hóa ở trong kho vào trong không gian dự trữ. Khi rời khỏi, cô cẩn thận đóng kín cửa, sợ để lộ dấu vết về hành động lén lút của mình. Nam Cung Lãnh Dạ không phải là người bình thường, khả năng quan sát của anh khiến cho cô vô cùng đề phòng. Cho nên Cố Diệp Ninh vẫn luôn cố gắng duy trì một khoảng cách nhất định với anh. Chỉ e ngại nếu mình không chú ý một chút thì liền sẽ bị anh phát hiện ra bí mật.

Đương nhiên Nam Cung Lãnh Dạ không hề biết lo lắng trong lòng của cô. Anh và Mục Hoảng lúc này đang giao lại Hạ Kỳ Phong cùng Minh Tu vẫn đang sốt li bì cho hai người đàn ông to khỏe mà Mặc Sở Minh đã chọn sẵn từ trong đội ngũ ra. Hai người đàn ông kia ban đầu còn bất mãn vì mình bị chỉ định phải công hai đứa trẻ. Tuy nhiên sau khi công Hạ Kỳ Phong và Minh Tu lên lưng, cảm thấy cân nặng của hai đứa nhỏ hoàn toàn không ảnh hưởng gì tới việc chạy trốn của mình thì sắc mặt dịu đi không ít.

Hạ Kỳ Phong dù là thiếu niên 14 tuổi nhưng cũng không nặng là mấy, người chả có thịt là bao. Minh Tu thì lại càng không phải nói. Không biết nhóc con này trước đây cuộc sống khốn khổ ra sao. Không chỉ có rất nhiều vết thương và vết sẹo trên người, thậm chí lại còn vì không được ăn uống đầy đủ dưỡng chất nên người vừa gầy vừa nhẹ, chỉ toàn là xương bọc da.

Nam Cung Lãnh Dạ cũng xem như rất có tâm tư, vô cùng nể mặt ‘ân nhân’ Cố Diệp Ninh mà cố ý sắp xếp để hai người đàn ông công Hạ Kỳ Phong cùng Minh Tu đứng ở vào giữa đội ngũ. Anh làm như vậy là để tránh cho có người trong đội ngũ dờ dờ để bọn họ bị rút lại phía sau. Một mặt khác cũng đảm bảo thêm một tầng an toàn cho hai đứa nhỏ.

“Được rồi. Ngay bây giờ chúng ta sẽ rời khỏi siêu thị này. Các người chú ý đi theo sát sau chúng tôi. Nhớ chú ý đừng có phá đội hình.” Mặc Sở Minh kiểm kê nhân số cùng số lượng đồ ăn thức uống gom được trong siêu thị lần cuối rồi mở miệng nhắc nhở.

“Nghe cho rõ. Nếu ai dám gây cản trở cho mọi người hoặc có ý xấu khiến đội ngũ gặp nguy hiểm thì tôi không ngại đá các người vào trong đàn tang thi đâu!” Anh nâng mi lên, dùng ánh mắt lạnh nhạt liếc mắt nhìn tất cả mọi người, giọng điệu tràn ngập ý tứ cảnh cáo “Hiểu chưa?”

Tất cả mọi người từ lúc hợp tác với ba người Nam Cung Lãnh Dạ tới giờ đều là do Mặc Sở Minh ra mặt sắp xếp. Đây là lần đầu tiên anh chủ động mở miệng nói chuyện với bọn họ. Tuy rằng thay vì bảo là nói chuyện thì dùng từ ‘ra lệnh’ sẽ càng chính xác hơn. Khí thế từ trên người Nam Cung Lãnh Dạ phát ra thực sự quá mức cường hãn, chèn ép tới mức khiến người ta không thờ nổi, càng không dám trái lời.

“Hiểu rõ, hiểu rõ...” Cảm nhận được ánh mắt của anh đang nhìn mình, toàn bộ mọi người không ai dám trái, gật đầu như gà mổ thóc. Không một ai dám có ý nghĩ xấu xa trong đầu bởi vì bọn họ biết rõ ràng là Nam Cung Lãnh Dạ nói là sẽ làm.

Hạ Kỳ Phong nghe thấy lời đe dọa của anh thì khóe miệng không khỏi co giật. Cậu nhớ rõ lúc cậu xin đi theo cô, Cố Diệp Ninh cũng bảo nếu cậu dám gây rắc rối cho cô thì cô sẽ đá cậu vào trong đàn tang thi. Bây giờ thì tới lượt Nam Cung Lãnh Dạ cũng đem câu này nói ra. Nhịn không được nhìn về phía cô đang đứng cách mình một khoảng không xa, Hạ Kỳ Phong trong lòng thầm tự hỏi... bộ không lẽ mấy người cường giả có thực lực cực mạnh, người nào cũng thích dọa người như vậy sao?!

“Dạ, có lẽ bây giờ bên ngoài đã bị có không ít tang thi. Chúng ta đột phá từ chính diện thì e là sẽ rất khó khăn và nguy hiểm.” Sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa rồi, Mặc Sở Minh bắt đầu cùng Nam Cung Lãnh Dạ tìm cách để thoát khỏi siêu thị bằng phương án tốt nhất.

“Các người có bao nhiêu xe?” Anh chưa kịp trả lời thì Cố Diệp Ninh đứng một bên đang cầm một cái khăn tay màu trắng lau lau lưỡi kiếm dính đầy máu tang thi của mình.

“Có 2 chiếc. Dù để chở toàn bộ toàn bộ số người ở đây.” Tuy rằng y không rõ là có vì sao lại hỏi như vậy nhưng hiện tại đôi bên đã cùng ở trên một chiếc thuyền rồi, Mặc Sở Minh tin tưởng Cố Diệp Ninh sẽ không làm gì tạo nên bất lợi cho bọn họ.

“Cô đã có kế hoạch chuẩn bị tốt sẵn rồi đúng không?” Nam Cung Lãnh Dạ hí hí mắt nhìn cô.

Cố Diệp Ninh miễn cưỡng liếc anh một cái rồi rất nhanh chuyển mắt sang hướng khác, cũng không trả lời câu hỏi kia. Cô không khỏi có chút bất đắc dĩ vì mình lại cảm thấy ngại ngùng và không được tự nhiên mỗi lần bắt gặp ánh mắt màu café kia. Cái cảm giác bị nhìn thấu thực sự chẳng dễ chịu chút nào.

“Xe các anh có để trong bãi của siêu thị không? Hay là để ở ngoài?”

“Để ở ngoài.” Lần này là Mục Hoảng trả lời “Bọn anh ngay từ đầu đã xác định sử dụng Chấn quyền để phá cửa cho nên không thể mang xe để vào trong bãi của siêu thị.”

Tang thi tìm tới bao vây rất đông, bọn họ chỉ có mỗi việc chạy trốn bảo toàn tính mạng cho bản thân còn có chút chật vật chứ đừng nghĩ tới cả việc muốn mang theo cả xe. Vì vậy đương nhiên không thể đem xe của mình vào trong bãi của siêu thị để rồi. Cô nghe xong gật đầu tán thành. Về cơ bản thì suy nghĩ của bọn họ cũng giống cô. Xe ô tô là phương tiện tiện lợi di chuyển nhất trong tận thế. Chẳng có ai lại dờ dơi đi vứt bỏ một chiếc xe vẫn còn tốt lại cả.

“Siêu thị này ngoại trừ cửa chính từ ngoài đi vào trong bãi trước thì còn có một cửa phụ ở ngang hông dành riêng cho nhân viên.” Đúng như Nam Cung Lãnh Dạ nghi ngờ, nếu đã chọn chạy vào trong siêu thị này đương nhiên cô không thể không điều tra và chuẩn bị trước.

“Thật vậy sao?” Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng không khỏi kinh ngạc, hóa ra là còn có cửa phụ dành cho nhân viên.

“Đúng thế. Cửa phụ dành cho nhân viên nên xây dựng khoảng cách từ cổng vào tới bên trong siêu thị ngắn hơn rất nhiều so với cổng chính. Hơn nữa vì nằm ở bên hông cho nên diện tích sân cũng rất nhỏ hoàn toàn có thể hạn chế được số lượng tang thi không vượt quá mức khả năng chiến đấu của chúng ta.” Cô rành mạch nói ra phương án của mình.

“Thế thì đúng là quá tốt!” Đưa tay đẩy đẩy kính mắt của mình theo thói quen, trong con ngươi của Mặc Sở Minh lóe lên một tia sáng vui mừng. Xem ra hợp tác với Cố Diệp Ninh quả thực rất được lợi. Nếu không có cô thì bọn họ cũng không biết còn có một con đường khác như vậy.

“Khoan đã, tôi có một yêu cầu nhỏ nữa. Chúng ta cần có một địa điểm tụ họp.”

“Vì sao lại phải thế?” Khó hiểu nhìn cô gái trẻ trước mặt, Mặc Sở Minh đột nhiên cảm thấy có phải là trí thông minh của mình đã bị giảm đi hay không. Nếu không phải trí thông minh bị giảm đi thì tại sao mà năm lần bảy lượt y không cách nào có thể đoán ra được cô nghĩ gì.

“Tôi cũng có một xe ô tô để ở ngoài vì vậy tôi sẽ không đi cùng xe với các anh. Hai em trai của tôi tạm thời gửi nhờ ở chỗ các anh. Chờ sau khi chạy tới khu vực an toàn thì tôi sẽ lái xe tới địa điểm tụ họp kia để đón chúng.” Cố Diệp Ninh mặt không biến sắc, đơn giản giải thích.

“Diệp tỷ tỷ, em không muốn...” Hạ Kỳ Phong nghe thấy mình phải tách ra khỏi cô liền ngay lập tức hoảng hốt, tràn ngập cảm giác không an toàn.

“Tiểu Phong, Nghe lời!”

Đây đã là biện pháp tốt nhất rồi cho nên cô không cho phép Hạ Kỳ Phong cò kè. Tiểu Nha còn ở trên xe kia cho nên dù có thế nào thì cô cũng sẽ không ‘bỏ xe chạy lấy người’. Mà xe của cô cùng xe của đám người Nam Cung Lãnh Dạ không để cùng một chỗ, muốn chạy đi lấy xe thì việc hai bên tạm thời phải tách ra là không thể tránh khỏi. Cô cũng không có cách nào mà vừa chiến đấu lại vừa phải mang theo hai người không tiện hành động là Minh Tu và Hạ Kỳ Phong đi cùng được. Nếu có năng lực làm được việc đó thì cô cần gì phải hợp tác với đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ, ngay từ đầu từ thân vận động luôn cho xong.

“Dạ, em hiểu rồi...” Thấy giọng điệu kiên quyết của cô, Hạ Kỳ Phong biết chắc chắn là không thay đổi được rồi, khuôn mặt không khỏi xụ xuống nhưng vẫn ngoan ngoãn đáp một tiếng.

“Hiểu rồi, như vậy thì hẹn ở nhà xưởng gần ngoại ô thành phố D đi. Cũng cách nơi này không xa lắm.” Mặc Sở Minh nghe cô nói vậy liền hiểu ý. Trong đầu y lập tức nhanh chóng tìm một nơi thích hợp để làm địa điểm tụ họp.

“Tốt.”

Cô suy nghĩ một chút liền biết được nhà xưởng mà y nói là đâu lập tức gật đầu đồng ý. Đó là một nhà xưởng đã bị bỏ hoang lâu ngày nằm ở ngoại ô thành phố D. Cách siêu thị này không quá xa thế nhưng bốn phía là đồng không mông quạnh không hề có một hộ dân hay người sinh sống nào cả. Ở thời điểm hiện tại thì nơi đây có thể xem như khá an toàn.

“Vậy thì coi như giải quyết xong tất cả vấn đề rồi chứ?” Mục Hoảng nghiêng nghiêng đầu, hết nhìn Cố Diệp Ninh lại quay qua nhìn Mặc Sở Minh và Nam Cung Lãnh Dạ.

“Tôi không còn việc gì nữa.” Cô nhún nhún vai.

“OK! Nếu như thế thì... mọi người, chúng ta chuẩn bị một chút rồi khởi hành thôi.” Mục Hoảng nở một nụ cười tươi quay đầu đối với những người khác trong đội ngũ.

Cô nhìn lướt qua Hạ Kỳ Phong vẫn đang tràn ngập bất an, im lặng cho cậu một ánh mắt hứa hẹn cùng trấn an rồi sau đó cũng đứng vào vị trí của mình trong đội ngũ. Theo sắp xếp thì Mục Hoảng sẽ là người đi đầu tiên phong chiến đấu và phá vỡ mọi vật cản. Cô cùng với Nam Cung Lãnh Dạ theo sát hỗ trợ hấn diệt bớt tang thi. Còn Mặc Sở Minh không đi theo ba người Cố Diệp Ninh mà lại vòng về phía sau cùng của đội ngũ. Y đi cuối cùng là để phòng trừ trường hợp có tang thi tấn công bất ngờ.

Đội hình này có thể nói là rất hoàn hảo, công thủ đều rất giữ được sự ổn định. Cố Diệp Ninh không khỏi tặc lưỡi thầm khen ngợi Mặc Sở Minh không hổ cái danh ‘quân sư’ của Nam Cung gia. Nhìn y có thể trong mọi hoàn cảnh bình tĩnh ứng phó và sắp xếp đội ngũ cũng biết được người này tuy nhìn ôn nhu nhã nhặn nhưng kỳ thực rất am hiểu về chiến thuật và chiến đấu.

Ngay lúc cô đang xem xét lại một chút xem đồ đạc trên người mình để chuẩn bị xuất phát thì chợt một bóng người cao lớn lẳng lẳng đi tới bên cạnh đứng gần cô. Người kia cao lớn tới mức tạo thành một bóng râm trùm kín lên trên người người Cố Diệp Ninh. Không cần nhìn cô cũng có thể đoán được đó là ai. Cái khí thế để ép người khác mang theo nhiệt độ lạnh lẽo này chỉ có thể là Nam Cung Lãnh Dạ mà thôi.

“Quả nhiên...” Anh khẽ hạ giọng thật khẽ nói, thanh âm chỉ đủ để cho hai người bọn họ nghe thấy mang theo sự hứng thú không che giấu “... cô không làm tôi thất vọng. Làm việc rành mạch rõ ràng không để mình thiệt một chút nào ~”

Trong mắt cô lóe lên một tia sáng kỳ dị. Cũng không ngẩng đầu lên, khoe môi hơi nhếch lên tạo thành nụ cười nhạt một tiếng mang theo sự lãnh khốc rợn người. Có thể nhận được lời khen của vị Nam Cung Lãnh Dạ quả thực làm cô không khỏi sung sướng tận hưởng. Thế nhưng cho dù thế nào, đối phương có là ai thì cô cũng quyết không để cho bản thân mình bị lợi dụng. Kể cả người kia có là Lôi Đế tương lai đi chăng nữa!

“Cảm ơn đã quá khen...” Cô e ngại Nam Cung Lãnh Dạ nhưng tuyệt đối không sợ anh. Cho nên nếu như anh dám đánh chủ ý gì lên cô thì... cũng chưa biết được người nào thiệt hơn đâu! “Hợp tác vui vẻ mà ~”

“Phải.” Cũng coi như không phát hiện ra sát khí trên người cô, Nam Cung Lãnh Dạ neho hai mắt lại, đôi môi cũng cong lên “Hợp tác vui vẻ mà, Cố Diệp Ninh!”

.

.

.

Đội ngũ của bọn họ đi theo hướng Cố Diệp Ninh nói, không một chút khó khăn tìm được cửa bên hông của siêu thị. Cánh cửa tuy làm bằng kim loại khá nặng và khóa chặt thế nhưng hoàn toàn không chịu được một kích của Mục Hoảng. Uy lực của Chấn quyền một lần nữa hiển lộ. Hẳn vung một đấm lên cánh cửa liền bị đánh vỡ ra, rơi cái rầm xuống dưới đất. Ngay cả phần tường bên cạnh cũng bị kinh lực mạnh mẽ ảnh hưởng đập vào làm cho xuất hiện những vết nứt kéo dài cả thước. Ánh sáng mặt trời lập tức theo lỗ hổng chiếu vào trong siêu thị.

Thế nhưng cũng không để tất cả mọi người phản ứng gì thêm thì những con tang thi vốn đã đứng chờ sẵn ở ngoài nhanh chóng như lũ ùa vào. Chúng vươn ra những móng vuốt cực kì sắc bén, hét lên những âm thanh vô cùng chói tai. Mùi hôi thối từ trên cơ thể của tang thi xộc tới khiến không ai không buồn nôn.

Mục Hoảng vốn còn chưa ổn định thân hình sau khi tung ra Chấn quyền, có chút khó khăn né tránh vài con tang thi tấn công tới. Vốn là biết sẽ có nhiều tang thi bao vây siêu thị nhưng mà hẳn cũng không ngờ là lại nhiều như vậy. Mà vốn bọn họ còn đi cửa bên hông nên giảm được không ít rồi đấy. Không hiểu nếu xông ra từ cửa chính thì còn như thế nào. Chắc chưa kịp hó hê gì thì đã bị ‘sóng thần’ tang thi đè chết rồi.

“Cẩn thận, Hoảng!!!” Mặc Sở Minh đứng cuối đội ngũ thấy Mục Hoảng bị tấn công liền tiếp cũng không khỏi lo lắng hoảng hốt hô lên.

“Mẹ kiếp!!!”

Nghiêng đầu nhanh chóng tránh được một trảo của con tang thi đối diện, hẳn nhin không được toát cả mồ hôi lạnh, bực tức chửi bậy một cái. Lần nữa vận năng lượng chuyển sức mạnh dị năng tới bàn tay. Mục Hoảng đang muốn một chiêu đập vỡ đầu con tang thi chết tiệt kia thì ở đằng sau một lực cực mạnh đè lên trên hai bả vai của hắn, đẩy hắn ra sau. Kế tiếp hắn cảm nhận được có hai cái bóng lướt qua mình, phi lên phía trước. Tiếng gió rít lên cùng tiếng chóp giạt lớn bên tai, trước mắt chớp một cái lập tức nhuộm đầy màu đỏ của máu tang thi.

“Hoảng, Minh, bọn tôi mở đường, hai người nhanh chóng đưa mọi người xông ra theo!!!” Nam Cung Lãnh Dạ khuôn mặt lạnh như băng, trên tay vẫn không ngừng phóng ra những tia chớp thiêu cháy tang thi trở thành tro.

“A!!!” Mục Hoảng và Mặc Sở Minh lúc này mới nhận ra được, hóa ra là Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh xông lên trước.

“Còn không mau đi!” Cố Diệp Ninh xoay người dùng kiếm bỏ đôi đầu một con tang thi, đôi mắt lướt qua một đám người vẫn còn chưa hoàn hồn lại, có chút bực mình quát “Các người còn chờ tang thi lao tới ăn hết cả đám à? Còn dằn người ra cái gì nữa?”

“A, được... được...” Lấy lại tinh thần, lập tức tất cả mọi người theo sát hai người kia xông ra.

“CHẤN QUYỀN!!! CHẤN QUYỀN!!! CHẤN QUYỀN!!!”

Mục Hoảng cũng xắn tay áo, nhanh chóng nhảy ra chiến đấu cùng. Một lần lại một lần dùng Chấn quyền, thế nhưng vì tang thi quá đông khiến Mục Hoảng cũng có chút chật vật. Mặc Sở Minh tuy chỉ nhận nhiệm vụ là đứng ở cuối cùng đội ngũ để bảo vệ và thanh lý tang thi tấn công bất ngờ tuy nhiên thỉnh thoảng vẫn phóng ra vài thủy cầu trợ giúp hẳn không ít.

Tang thi từng lớp từng lớp lao lên, chúng không có suy nghĩ, cũng không biết đau và sợ hãi, chỉ chăm chăm theo bản năng muốn săn bắt con người. Mọi người trong đội ngũ thấy Mục Hoảng và Mặc Sở Minh không ngừng chém giết, máu và dịch não văng tung tóe khắp nơi, mùi máu tươi trộn lẫn với mùi mục nát hôi thối tanh tưởi xộc thẳng vào mũi, trong phút chốc bị kích thích tới sôi trào. Cũng đã bắt đầu có người bỏ qua nguy hiểm và sợ hãi, có vũ khí gì trên người liền cầm vũ khí đó chiến đấu với tang thi.

“DIỆT GIÁNG!!!”

“LIỆT PHONG!!!”

Cùng một lúc hai âm thanh mang theo sát khí lãnh khốc cực điểm vang lên. Chỉ thấy từ trên không trung đỉnh đầu của Nam Cung Lãnh Dạ, bầu không khí như đặc lại, nhiệt độ cũng giảm thấp xuống khiến người ta rét run. Xoẹt... xoẹt... xoẹt... từng tia chớp xuất hiện bắt đầu ngưng tụ lại thành một quả cầu điện cực lớn. Khi nó tích điện đủ, lập tức từng đạo từng đạo tia chớp giống như pháo bông mang theo uy lực giáng ra bốn phía. Ầm... ầm... ầm... một một lần đánh là một trụ lõi không lồ có bán kính còn rộng hơn cả một thân cây cổ thụ. Trên mặt đất tang thi trong chớp mắt bị thiêu thành tro. Vốn trước đó còn là cả mảng tang thi hung hãn ghê tởm thì hiện tại chỉ còn lại những vết đất lún cháy xém còn sót lại.

Cố Diệp Ninh cũng không hề thua kém, ở trên thân kiếm của cô ngưng tụ một loại khí màu trắng. Cô không cần trực tiếp chém vào người của tang thi, chỉ cần giơ tay lên vung một đao thì thứ khí kia tựa như ngưng tụ thành một lưỡi đao khổng lồ sắc bén lao ra. Lưỡi đao khổng lồ đi tới đâu thì càn quét tới đó, mang theo tiếng gió rít cực kì chói tai. Toàn bộ tang thi đứng trong khoảng cách 5 mét lấy Cố Diệp Ninh làm trung tâm đều bị cắt thành những mảnh nhỏ. Huyết nhục trộn lẫn rơi đầy trên mặt đất, nhuộm đỏ cả mảng sân.

Toàn bộ mọi người đều bị chiêu thức cùng cách tấn công cuồng bạo của Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh dọa cho sợ hãi. Trên mặt của hai người

bọn họ lúc này tràn ngập sát khí không che giấu. Vốn theo kế hoạch thì anh và cô là người hỗ trợ Mục Hoảng chiến đấu nhưng dường như hiện tại đã trở thành những người khác hỗ trợ hai người họ rồi.

“Cô gái kia cũng có năng lượng kỳ lạ giống chúng ta. Là năng lượng điều khiển gió và không khí.” Mặc Sở Minh nhảy bèn là người đầu tiên nhận ra Cố Diệp Ninh có dị năng.

“Nam Cung Lãnh Dạ, cúi đầu xuống. Liệt phong!!!”

Nam Cung Lãnh Dạ không chút chần chừ lập tức nghe lời của cô cúi xuống. Quả nhiên ngay sau đó liền cảm nhận được một cỗ lực sắc bén ôi thối xẹt qua đầu mình từ sau lưng đánh tới. Cố Diệp Ninh nhún chân một cái, cơ thể giống như sợi lông vũ không chút trọng lực bay lên. Ở trên không lộn một vòng, cô lần nữa sử dụng Liệt phong chém chết những con tang thi đang muốn nhào tới đánh lên anh. Máu từ cổ tang thi phun ra bắn lên khuôn mặt xinh đẹp càng tăng thêm vài phần huyết tính.

“Hỏa cầu.”

Một quả cầu lửa đỏ rực nóng kinh người cũng ngay tức khắc từ trên tay của anh phi tới hướng của cô với tốc độ cực nhanh. Cô không chút dè dặt cũng không có ý tránh, trong mắt một mảnh lãnh tĩnh đáng sợ. Hỏa cầu quả nhiên chỉ lướt qua vành tai chứ không hề tạo ra thương tích gì cho Cố Diệp Ninh. Đối tượng nó nhắm tới là con tang thi ở sát chéo bên trái của cô. Oành!!! Đầu con tang thi bị lửa đánh cho nát báy.

“Nam Cung đại thiếu có năng lượng khác ngoài năng lượng lôi sao???” Vừa đập nát đầu một con tang thi, Mục Hoảng quay lại vừa vặn nhìn một màn ban này. Hắn không khỏi sợ hãi mà kinh hô một tiếng. Nam Cung Lãnh Dạ chỉ nắm trong tay một năng lượng kỳ lạ đã đủ bá đạo lắm rồi, giờ còn thêm một năng lượng kỳ lạ khác nữa sao?!

“Chuyện này...” Mặc Sở Minh cũng không hề biết chuyện ngoại trừ có thể không chế lôi ra thì anh còn có thể điều khiển lửa, cho nên trong phút chốc cũng lúng túng kinh ngạc vô cùng.

“Phong nhận!!! Băng chùy!!!”

Vùng hai tay lên một cái, bên phải của Cố Diệp Ninh xuất hiện một loạt những lưỡi dao được tạo từ gió còn bên trái là một loạt những lưỡi dao được ngưng tụ từ băng. Cô liếc một cái xác định mục tiêu liền phóng những lưỡi dao về hướng đám người còn lại ở trong đội ngũ. Những lưỡi dao được làm từ băng và gió giống như có linh hồn, chúng uyển chuyển tách ra làm hai tránh làm bị thương những người khác mà chỉ nhằm vào những con tang thi đang muốn lao tới tấn công bọn họ. Mỗi một lưỡi dao đều chuẩn xác cắm vào chính giữa mi tâm của tang thi.

“Mặc Sở Minh, giờ phút này anh còn dám thất thần à? Nhiệm vụ của anh là bảo vệ đội ngũ đấy!!!” Cô cũng không thêm nề mặt, trừng mắt đối với Mặc Sở Minh.

“A... thực xin lỗi...”

Nhận được ánh mắt sắc bén và giọng điệu trách cứ của cô, y cũng không tức giận. Bởi vì trong thoáng chốc thất thần không chú ý cho nên mới tạo ra tình huống nguy hiểm vừa rồi. Nếu không phải Cố Diệp Ninh kịp thời phát động dị năng cứu giúp thì chắc chắn đã có người trong đội ngũ bị thương vong. Mặc Sở Minh không phải là người không dám nhận sai, y lập tức lần nữa huy động tạo ra hàng loạt thủy cầu tập trung vào tấn công.

“Lôi giáng!!!” Mục Hoảng bên này cũng được Nam Cung Lãnh Dạ cứu một mạng. Chớp tím đánh ngang thiêu cháy hai con tang thi đang ngoác miệng muốn cắn vào tay và chân của hắn “Hoảng, không được thất thần trong lúc đang chiến đấu!” Giọng của anh lạnh lẽo mang theo trách móc cùng không hài lòng.

“Xin lỗi, Nam Cung đại thiếu!” Hắn tuy là bị năng lượng mới của anh làm cho sợ hãi tới ngây ra mới tạo thành nguy hiểm cho bản thân thể nhưng cũng không thể đổ lỗi cho người khác. Vì vậy chỉ có thể ảo não xấu hổ mở miệng xin lỗi.

“Tập trung một chút, chúng ta sắp thoát ra rồi.”

Nhờ hai người Cố Diệp Ninh và Nam Cung Lãnh Dạ cho nên đội ngũ bọn họ đã nhanh chóng tới gần được cổng sắt. Chỉ cần thoát ra được cổng sắt này thì sẽ bớt được nguy hiểm. Anh một mặt không ngừng điều khiển dị năng tiêu diệt tang thi đang ồ ạt tấn công, một mặt chuyển mắt sang cô đang chiến đấu ngay bên cạnh. Chém xuống đầu của ba con tang thi, dường như cảm nhận được ánh mắt của Nam Cung Lãnh Dạ, cô cũng quay đầu lại nhìn anh.

“Cô hiểu ý tôi chứ?” Hắt cằm về hướng cánh cổng sắt còn cách khoảng vài ba mét, Nam Cung Lãnh Dạ nhàn nhạt mở miệng hỏi cô.

“Hiểu! Làm đi! Tấn công một lần diệt gọn!” Cố Diệp Ninh gật đầu một cái.

Dù bọn họ chẳng hề đối thoại tới nửa câu nhưng cô vẫn hiểu được anh đang muốn làm gì. Bọn họ đã dùng dị năng rất nhiều rồi, phải nhanh chóng thoát ra bằng không tới lúc tinh thần lực cạn kiệt, cơ thể trở nên suy yếu thì rất nguy hiểm. Cô nhanh chóng ngưng tụ gió bao bọc trên thân kiếm, liền mạch chém ra ba đường kiếm. Là lần này giống như dồn toàn bộ năng lượng còn thừa của mình lại, lưỡi đao gió khổng lồ bắn ra còn mạnh mẽ hơn những lần trước rất nhiều.

Ngay cả mặt đất cũng chịu không được sức mạnh uy lực của chiêu Liệt phong kia, theo đường đi của lưỡi đao gió toác ra tạo thành một đường sâu hoắm kéo dài. Ba hướng: trước mặt, bên trái, bên phải của mọi người, tang thi bị chém chết ngã xuống như ngã rạ. Trong thoáng chốc, ít nhất hơn 5 mét xung quanh bọn họ được dọn sạch sẽ không có bất cứ vật cản nào.

Nam Cung Lãnh Dạ thấy Cổ Diệp Ninh ngay lập tức ra tay không chút chần chờ thì trong mắt không khỏi hiện lên một tia vui vẻ. Quả nhiên là rất hiểu ý mình, chiến đấu ăn ý tới không ngờ. Anh trong miệng nhả một tiếng Diệt giáng, cánh cửa sắt bị chớp đánh một đòn thực mạnh trở nên biến thành dị dạng. Cột kết... lung lay vài cái, cánh cổng sắt đồ rầm rập xuống khiến cho bụi mù mịt bay lên. Tuy rằng không thể so với chiêu Chấn quyền về độ phá hoại, thế nhưng cũng chẳng hề thua kém là bao.

“...” Mọi người một lần lại một lần bị đá kích tới ngậm không nổi miệng rồi.

“Không sao đấy chứ?” Một tay nhanh chóng đỡ lấy Cổ Diệp Ninh cơ thể có chút mềm nhũn do sử dụng dị năng quá mức, Nam Cung Lãnh Dạ hơi nhún mảy, cúi đầu thấp giọng hỏi.

“Không sao. Tôi ổn...” Cô cũng không cự tuyệt anh đỡ mình, lắc lắc đầu đáp.

“Thế thì tốt. Cô tạm thời dừng dùng năng lượng kia, nghỉ ngơi một chút đi.” Thấy cô thật sự chỉ là có chút suy kiệt mệt mỏi chứ không gặp vấn đề nào khác thì sắc mặt anh dịu đi một chút “Đường mở rồi, tranh thủ tang thi lần nữa kéo tới nhanh rồi đi!” Anh quay đầu đối với những người khác nói rồi kéo cô tiên phong vượt qua qua cổng sắt phụ của siêu thị.

“Đi mau!!!” Mục Hoảng, Mặc Sở Minh cùng đội ngũ cũng không dám có chút chậm trễ, chỉ sợ tang thi lại tập hợp đuổi theo bọn họ.

“Sở Minh, hai người bọn họ... đều là có hai năng lượng kỳ lạ...” Nhớ tới một màn chiến đấu huyết tinh vừa rồi, Mục Hoảng không khỏi toát mồ hôi lạnh khẽ lâm bầm với Mặc Sở Minh bên cạnh mình “Hơn nữa, chiến đấu cũng rất ăn ý...”

“Quả nhiên lời của Nguyên Nguyên nói không sai.” Khóe môi của Mặc Sở Minh khẽ giật giật.

“Hả?” Mục Hoảng không hiểu ý định nói gì “Nguyên Nguyên tiểu thư nói gì à?” Nam Cung Nguyên Nguyên là em gái của Nam Cung Lãnh Dạ, hẳn tuy không thường gặp nhưng cũng từng tiếp xúc không ít lần.

“Nguyên Nguyên từng nói: Trên đời cái gì sinh ra cũng có đôi có cặp...”

“Vây...”

“Trước tôi còn không tin nhưng giờ thì tin rồi. Đúng là cái gì sinh ra cũng có đôi có cặp cả...” Trong mắt y hiện lên sự bất đắc dĩ nhìn bóng lưng của Nam Cung Lãnh Dạ và Cổ Diệp Ninh chạy phía trước mình “Tôi cả loại như Dạ thì cũng có đôi có cặp!!! Một đôi năng lực biến thái tới mức không phải là người nữa rồi!!!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Lôi Kéo Bằng Mọi Cách

Tuy rằng đã thoát được khỏi siêu thị nhưng vẫn chưa hoàn toàn an toàn. Ở phía sau có không ít tang thi phá tường đuổi theo. Mọi người cũng không hoảng loạn vì tình huống này đã được dự đoán từ lúc trước khi lập kế hoạch. Cho nên ai cũng hoảng loạn mà chạy về phía trước với tốc độ nhanh nhất có thể. Cổ Diệp Ninh tuy rằng dùng tinh thần lực để không chế dị năng quá mức khiến cho cơ thể bị mất sức. Thế nhưng sau đó cô lại được Nam Cung Lãnh Dạ hỗ trợ cho nên sau đó rất nhanh chóng cũng đã khôi phục lại không ít sức lực.

“Xe của các anh để phía bên kia phải không? Xe tôi để phía bên này.” Tới đoạn rẽ phải tách ra, cô nghiêng người tránh khỏi bàn tay đang đỡ mình của Nam Cung Lãnh Dạ. Mặc dù cơ thể vẫn có chút run rẩy thiếu lực nhưng thần sắc vô cùng trấn tĩnh.

“Đội dài!”

Lời vừa dứt cô cũng không để lãng phí thời gian cho nên nhanh chóng quay lưng với mọi người, muốn hướng về chỗ lúc trước mình giấu xe. Tuy nhiên còn chưa kịp đi quá ba bước thì lại bị kéo lại. Cô lao đảo không giữ kịp thăng bằng liền ngã ngửa ra sau. Ngay lập tức cả cơ thể nhỏ nhắn của cô rơi vào một vòng tay hữu lực ấm áp.

Theo bản năng ngẩng đầu lên, đập vào mắt cô chính là khuôn mặt điển trai tới hoàn mỹ của Nam Cung Lãnh Dạ. Hiện tại anh cũng đang cúi đầu xuống nhìn cô. Mặc dù trên mặt không thể hiện ra bất cứ cảm xúc gì nhưng trong ánh mắt anh lại lóe lên một tia ý cười không hề che giấu.

Cổ Diệp Ninh nhận ra mình thế nhưng lại nằm trọn trong vòng ôm của anh. Ngoại trừ ba người anh em trai ra thì Cổ Diệp Ninh chưa từng bao giờ tiếp xúc thân cận với một người đàn ông nào khác. Tức thì, cô không khỏi cảm thấy vô cùng xấu hổ và lúng túng. Một tay chống lên trên lồng ngực rấn chắc kia dùng sức đẩy đẩy, muốn tách giãn khoảng cách giữa hai người ra. Thế nhưng, Nam Cung Lãnh Dạ giống như một quả núi vững vàng, lay thế nào cũng không lùi ra.

Nhìn thoáng qua Nam Cung Lãnh Dạ cũng không phải loại vai u thịt bắp, thậm chí còn có chút khá thư sinh. Tuy nhiên sức mạnh của anh từ trước tới giờ không ai dám khinh thường. Ngay cả Mục Hoảng trước khi có được dị năng cường hóa thân thể cũng không dám đầu vật tay với anh thì cũng đủ hiểu thế

năng của anh mạnh tới mức nào. Huống gì nói tới Cổ Diệp Ninh dù rằng đã uống nước tinh lọc nâng cao được thể chất nhưng xét cho cùng vẫn chỉ là một cô gái chân yếu tay mềm. Chỉ cần Nam Cung Lãnh Dạ không chủ động buông ra thì cô có gãy dựa ra sao cũng không thoát được.

“Tôi đi với cô.” Giọng nói trầm thấp tràn ngập mê hoặc vang bên tai khiến cho Cổ Diệp Ninh không khỏi đỏ bừng mặt. Bọn họ dựa gần tới mức cô có thể ngửi được mùi máu hơi gay mũi pha lẫn cùng hương café thoang thoảng trên cơ thể anh.

“Anh...” Cô cau mày đập mạnh vào ngực anh hai cái, cắn cắn môi dưới, không thềm nề nang lịch sự gì nữa mà quát. Hai má ửng hồng không rõ là tức giận nhiều hơn hay ngại ngùng nhiều hơn “Không cần! Tôi tự đi được! Buông tôi ra!”

“Cô yên lặng một chút nào.” Tím láy phần eo nhỏ nhắn của Cổ Diệp Ninh, Nam Cung Lãnh Dạ thờ dài một tiếng rồi bế xốc cô lên vai mình mặc kệ sự phản đối của chính chủ “Sở Minh, Hoàng, tôi đi cùng cô ấy. Chút nữa gặp lại ở chỗ hẹn trước...” Anh quay đầu hướng hai người Mặc Sở Minh cùng Mặc Hoàng và những người còn lại trong đội ngũ nói.

“A! Đợi đã Dạ... cậu...”

Y muốn mở miệng ngăn cản thế nhưng Nam Cung Lãnh Dạ đã quyết đoán chạy sang hướng khác mất rồi. Rõ ràng anh hoàn toàn chỉ là thông báo hành động của mình cho bọn họ chứ không hề có ý thương lượng gì hết. Người này trước giờ làm việc đều tự quyết theo ý mình như vậy đấy. Mặc Hoàng đứng bên cạnh Mặc Sở Minh cũng dài mặt ra. Tại sao lúc trước hắn không biết Nam Cung đại thiếu lại xốc nổi như vậy nhỉ?! Từ lúc Cổ Diệp Ninh kia xuất hiện, những chuyện kỳ quái liên quan tới Nam Cung đại thiếu diễn ra càng nhiều thì phải?

“A A A!!! Nam Cung Lãnh Dạ, cái tên thay đổi thất thường!!! Cậu có thể không gây rắc rối thêm có được không??? Lúc này rồi còn tùy tiện như vậy!!!” Nhìn bóng lưng của tên bạn thân càng lúc càng xa, Mặc Sở Minh ném lý trí cùng bình tĩnh qua một bên, tức tới nghiêng răng nghiêng lợi.

“Sở Minh, vậy... giờ chúng ta phải làm sao đây? Nam Cung đại thiếu đi mất rồi.” Mặc Hoàng nhìn sang khuôn mặt thanh tú không ngừng biến sắc của Mặc Sở Minh, rụt rụt người e dè mở miệng hỏi. Khi xảy ra những tình huống bất ngờ thế này, không thể nghi ngờ vị trí cùng quyết định của y trong đội ngũ.

“Còn làm sao cái gì? Tang thi sắp đuổi tới rồi còn làm cái gì nữa? Đi tìm xe của chúng ta rồi lái tới chỗ hẹn trước chờ Dạ với Cổ Diệp Ninh chứ làm sao?” Mặc Sở Minh không làm gì được Nam Cung Lãnh Dạ nên dồn hết cục tức của mình lên đầu Mặc Hoàng.

“Khụ... được rồi, được rồi... làm gì mà dữ vậy...”

Nhìn Mặc Sở Minh trừng mắt dữ dần quát mình, Mặc Hoàng cũng không dám thẳng mặt cự nự lại dù chỉ nửa câu. Đã biết tính cách của y quá rồi cho nên phương pháp tối nhất cũng an toàn nhất chính là chỉ có thể gãi gãi mũi khẽ nhỏ giọng lầm bầm mà thôi. Dù sao thì hắn bị y đi cùng quen rồi, bị mắng vài câu cũng chẳng thấm vào đâu... Tuy rằng về sức mạnh thì hắn mạnh hơn Mặc Sở Minh thật nhưng cũng không dám đắc tội với con hồ ly này bằng không về sau cuộc sống tuyệt đối sẽ không dễ chịu đâu. Có khi bị y bán đi lúc nào cũng không hay biết ấy chứ.

.

.

.

Nam Cung Lãnh Dạ phía bên này cũng không biết tới bởi vì mình lên con tùy hứng mà đã chọc giận tới Mặc Sở Minh. Mà dù sao có biết đi chẳng nữa thì anh cũng không bận tâm một chút nào. Ai bảo về bất cứ phương diện nào y cũng không bằng Nam Cung Lãnh Dạ anh cơ chứ. Nhất là phương diện tính kế người khác. Có chính người cũng là anh chính y chứ không phải y chính anh. Nếu nói tới ai đáng thương nhất thì chỉ tội nghiệp cho Mặc Hoàng cực kỳ vô tội hoàn toàn trở thành nơi trút giận cho Mặc hồ ly nào đó.

“Xe của cô ở chỗ nào?” Tuy là vác trên vai Cổ Diệp Ninh nhưng Nam Cung Lãnh Dạ hành động một chút cũng không hề bất tiện. Bước chân của anh vẫn băng băng chạy thẳng một đường, thờ dốt cũng không hề có.

“Bên kia...”

Mặc dù Cổ Diệp Ninh vô cùng bất mãn với hành động tự nhiên vô lý của Nam Cung Lãnh Dạ thế nhưng cũng không thể chống lại được sự cường ngạnh của anh, chỉ có thể nín lại bất mãn của bản thân chỉ hướng nơi mình giấu xe. Hai người nhanh chóng tới được chỗ chiếc xe ô tô việt dã chuyên dụng của cô. Nhìn lướt qua xe không có giấu hiệu bị cạy phá gì, cô liền thở phào một cái. Quả nhiên giấu ở chỗ khuất tầm mắt này rất an toàn.

Tới lúc này anh mới chịu thả cô xuống. Cổ Diệp Ninh trừng mắt với anh một cái rồi run rẩy đi tới dùng chìa khóa mở cửa xe. Nam Cung Lãnh Dạ nhìn ánh mắt sắc bén tràn ngập đe dọa của cô, một chút cũng không e ngại hay sợ hãi, ngược lại rất bình thản nhún nhún vai. Chẳng biết vì sao anh lại cảm thấy mỗi lần Cổ Diệp Ninh lộ ra vẻ bất mãn với mình như thế này thì giống như một con mèo nhỏ xù lông... rất đáng yêu ~

“Grào ~” Cửa xe vừa mở ra, lập tức một cái bóng trắng to lớn nhào về phía cô. Tốc độ kia nhanh tới mức khiến cho ngay cả Nam Cung Lãnh Dạ không khỏi bị giật mình. Lập tức trên đầu ngón tay phóng ra một tia chớp màu tím định tấn công.

“Đợi đã, đừng tấn công nó...” Thấy anh có hành động, cô không khỏi toát mồ hôi lạnh nhanh chóng lên tiếng ngăn cản.

Đừng có đùa, dù hiện tại một đòn tấn công dị năng hệ lôi của Nam Cung Lãnh Dạ không có uy lực như lúc đỉnh cao nhất nhưng vẫn đủ sức để đem vai con tang thi hóa thành tro bụi đấy. Tiểu Nha dù đã có nước tinh lọc hỗ trợ tuy nhiên bị trúng chiêu của anh thì chắc chắn không bị giật chết thì cũng sẽ

không tránh khỏi tổn thương.

Ban đầu thấy cửa xe bật mở cho nên tiểu Nha mới hung dữ nhào ra muốn tấn công. Nó nhớ rõ cô chủ trước khi đi đã nói bất cứ ai có ý đồ muốn tiếp cận xe của bọn họ thì nhất định phải cần cho nửa sống nửa chết. Thế nhưng không ngờ người tới lại là cô chủ của nó.

Tiểu Nha vừa thấy Cố Diệp Ninh thì lập tức thu lại phong thái lang vương của mình. Vốn một thân xù lông tràn ngập sát khí, đôi con ngươi lấp lóe đầy hung dữ và khát máu thì hiện tại cực kỳ nhu thuận híp híp mắt ư ư cọ cọ lên người cô. Hoàn toàn không biết mình chút nữa thì gặp nguy hiểm. Nếu không phải Cố Diệp Ninh kịp thời lên tiếng ngăn cản thì bộ lông của nó đã bị giật cho cháy xém, da thịt rớt xuống một mảnh rồi.

“Sói trắng sao?” Khi nhìn rõ ràng vật thể màu trắng ban nãy là một con sói, hơn nữa thái độ rất thân thiết với cô thì anh lập tức thu tay lại. Chỉ là quan sát tiểu Nha một lúc, trên khuôn mặt lạnh nhạt lập tức xuất hiện một tia sùng sốt.

“Nó là thú cưng được tôi nuôi từ nhỏ, sẽ không tùy tiện tấn công người khác.” Cố Diệp Ninh thấy vẻ ngạc nhiên của anh nhin không được mở mồm giải thích.

“Ừm, tên của nó là gì?”

Anh gật gật đầu mở miệng hỏi. Không thể không công nhận khả năng tiếp nhận của Nam Cung Lãnh Dạ thực sự rất cường hãn. Kể cả người yêu thích sói như Hạ Kỳ Phong, ngay lúc cậu nghe cô nói tiểu Nha là thú cưng của mình còn không nhin được co rút khóe miệng. Vậy mà anh một chút phản ứng cũng không có. Tựa như việc Cố Diệp Ninh nuôi một con sói trong nhà là một việc rất bình thường vậy.

“Tiểu Nha, nó tên là tiểu Nha...” Vuốt ve phần lông cổ mềm mại của tiểu Nha, khóe môi của cô nhếch lên, ánh mắt cũng dịu dàng đi không ít “Đúng rồi. Chúng ta phải nhanh chóng tới chỗ hẹn trước để tụ họp với mọi người...” Nhớ ra rằng lúc này không phải lúc để tám nhảm, Cố Diệp Ninh nhanh chóng quay qua nói với Nam Cung Lãnh Dạ.

“Ừ.” Anh vươn tay cầm cô đang muốn di chuyển tới ghế lái “Để tôi lái cho. Cô vẫn chưa khôi phục lại hết sức lực. Trong lúc lái xe nếu run tay thì rất nguy hiểm.”

“Được rồi...”

Nhin về mặt nghiêm khắc mang theo ý tứ nghiêm khắc của Nam Cung Lãnh Dạ, Cố Diệp Ninh không khỏi ngây ra. Cô có chút ngốc ngốc gật đầu đồng ý. Tới khi tỉnh táo lại thì cô nhận ra mình đã bị anh đẩy vào trong ghế lái phụ mất rồi. Còn Nam Cung Lãnh Dạ thì cực kỳ tự nhiên an phận ở ghế lái, hiện tại đang tra chìa khóa khởi động xe.

“Haiz ~ tại sao trước mặt người này mình cứ liên tục thất thần với bị đất mũi vậy.”

Liếc liếc mắt nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng mê người của anh, Cố Diệp Ninh chun chun mũi chuyển tầm mắt sang hướng ngược lại. Cào cào tóc có chút bực bội, trước mặt Nam Cung Lãnh Dạ cô cứ luôn cảm thấy mình bị anh nắm trong tay. Điều này khiến cho cô rất bức bối và khó chịu, thế nhưng cũng không tới mức bái xích.

“...” Cố Diệp Ninh hoàn toàn không biết hành động lén lút lút của cô đều bị anh thu vào trong đáy mắt. Ý cười trong đôi mắt màu café càng lúc càng rõ rệt, càng lúc càng nồng đậm.

Đúng là con mèo nhỏ... thực rất đáng yêu ~

“Anh... đi theo tôi là vì như vậy đúng không?” Tới khi đã đi được một đoạn, Cố Diệp Ninh mới phá vỡ không khí trầm mặc trong xe ô tô. Dù chủ động mở miệng hỏi nhưng ánh mắt của cô vẫn không nhìn thẳng về phía của anh mà chăm chú hướng về cửa kính xe, tựa như phong cảnh bên ngoài có gì đó rất thu hút cô vậy.

“Vì như vậy là sao? Tôi không hiểu cô nói gì.” Hiểu cô muốn nói gì nhưng Nam Cung Lãnh Dạ kiềm không được muốn chọc ghẹo Cố Diệp Ninh. Cho nên anh vẫn trưng cái bản mặt than của mình ra, vô cùng vô tội hỏi ngược lại.

“Ý của tôi là, có phải anh lo lắng cho tôi... lái xe không được... cho nên mới đi theo tôi không?”

Có chút ghen hờn nói ra bốn từ ‘lo lắng cho tôi’ bởi vì với cá tính lạnh lùng của Nam Cung Lãnh Dạ, anh chẳng rảnh đâu ra mà đi quan tâm một người vừa mới quen không lâu như mình. Tuy nhiên ngoại trừ dùng cụm từ kia ra thì Cố Diệp Ninh không biết nên nói sao để có thể thể hiện được ý tứ của mình.

Người này từ lúc mới xuất hiện thì cho cô một cảm giác lạnh lùng, xa cách lại cường đại tựa như những gì mà cô ấn tượng trong kiếp trước. Thế nhưng sau đó anh năm lần bảy lượt làm ra những hành động vô lý nhưng lại mang ân ý giúp đỡ cô khiến Cố Diệp Ninh không khỏi lúng túng, không rõ nên làm gì. Bởi vì cô vẫn không biết nên dùng thái độ nào để đối xử với Nam Cung Lãnh Dạ cho hợp lý nữa...

“Ừ, tôi sợ cô tay run lái xe không được cho nên mới đi theo cô đấy. Và lại sức lực của cô ban nãy nếu có chạy thì tốc độ rất chậm, nếu bị tang thì đuổi tôi thì rất nguy hiểm. Cho nên, dù sao cũng đã là hợp tác giúp đỡ, tôi liền giúp cô tới cùng luôn.”

“A...” Thực ra thì cô cũng không trông đợi gì vào việc Nam Cung Lãnh Dạ sẽ trả lời lại mình. Nhưng không ngờ anh không chỉ đáp lại mà còn cặn kẽ giải thích.

“Sao vậy?” Thấy cô há hốc miệng nhìn mình, anh có chút buồn cười hỏi.

“Không có gì. Chỉ là dường như anh không lạnh lùng như tôi nghĩ...” Cố Diệp Ninh cứ tưởng là anh ít nói lắm cơ. Ai bảo kiếp trước người nào tiếp xúc với Lôi đế xong cũng chửi anh là tên tính tình vừa cứng vừa lạnh lại vừa thối. Không ngờ... hóa ra không như cô nghĩ. Xem ra Nam Cung Lãnh Dạ là người rất lịch sự, thái độ cũng rất tốt.

“Tính cách tôi rất thân thiện, chẳng qua mọi người luôn vì thái độ bên ngoài mà hiểu nhầm.” Nhìn thấy sự tán thưởng trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, trong lòng anh dâng lên một sự thỏa mãn. Dừng về mặt ôn hòa, anh không chút xấu hổ tự miêu tả về tính cách của bản thân.

Dám cá nếu như Mục Hoảng, Mặc Sở Minh cùng người thân trong Nam Cung gia của anh mà ở đây, nghe được những lời này của Nam Cung Lãnh Dạ thì sẽ trực tiếp ới mửa cộng với ném cho anh ánh mắt khinh bỉ cực độ. Hóa ra da mặt của Nam Cung đại thiếu gia không chỉ lạnh như băng mà còn dày như bê tông cốt thép nữa. Làm ơn nói dối cũng đừng có lật ngược sự thật tới 180 độ như thế có được hay không?!

“Thì ra là thế.” Ừm, xem ra là lời đồn cũng không phải quá đúng. Chắc Nam Cung Lãnh Dạ giống như anh hai Cố Liệt Hạo của cô, là người ngoài lạnh trong nóng. Chẳng qua mọi người chưa tiếp xúc sâu đã vội phán xét mất rồi.

Cố Diệp Ninh đối với nhân phẩm của vị đại thiếu gia lừng danh của Nam Cung gia không chút nghi ngờ, vì vậy cô cũng tin tưởng những lời anh nói. Thậm chí còn âm thầm cảm thấy hơi tội nghiệp anh vì anh bị không ít người hiểu nhầm về tính cách thật. Cô nào có biết quả thực Nam Cung Lãnh Dạ bình thường so với tăng băng còn muốn lạnh hơn, chẳng qua là đối với cô vì lý do riêng mà thái độ khác hẳn so với người khác mà thôi. Hơn nữa Cố Liệt Hạo cũng không phải người ‘ngoài lạnh trong nóng’ như cô nghĩ. Về Cố Liệt Hạo thì phải gọi là ‘vốn vẫn là kẻ lạnh lùng, chỉ ấm với người nhà và nóng với em gái bảo bối’ mới đúng bản chất con người anh ta.

“Tiểu Nha, làm sao vậy?” Đúng lúc này cô nghe thấy tiếng rên nhỏ của tiểu Nha từ ghế sau phát ra liền nghiêng người nhìn nó.

“Ư...”

Hai mắt màu vàng kim xinh đẹp của nó mang theo chút ngây ngô tò mò hết ngó ngó cô chủ của mình lại quay sang nhìn Nam Cung Lãnh Dạ đang ngồi bên cạnh cô ở ghế lái. Nhìn tiểu Nha như vậy, Cố Diệp Ninh mới nhận ra một điều kỳ lạ... đó là nó từ lúc Nam Cung Lãnh Dạ xuất hiện tới giờ thì chưa từng tỏ ra chán ghét hay có thái độ dửng dưng với anh. Tiểu Nha không phải không thích thân thiết hay làm nũng với ai khác ngoài cô sao?! Tại sao lúc này cô lại thấy nó tràn ngập thân thiện với anh vậy?!

“Ừm~” Nam Cung Lãnh Dạ nâng mắt nhìn hình ảnh của tiểu Nha phản chiếu qua gương treo ở đầu xe, nhàn nhạt cười, sâu nơi đáy mắt xẹt qua một tia tinh quang cực kỳ khó nắm bắt “Mày tên là Tiểu Nha đúng không?”

“Ư...” Tiểu Nha một chút tiền đồ cũng không có, nghe thấy anh gọi tên mình liền trưng ra vẻ mặt sung sướng lấy lòng.

“Tiểu... tiểu Nha...” Cô lúc này không khỏi giật mình nhìn tiểu Nha. Thái độ của tiểu Nha với Nam Cung Lãnh Dạ quá khác thường, quá đặc biệt!!! Đây là do nó bị khí thế cường giả của anh thu hút nên sinh ra yêu thích sao?! Nếu như thế thì vì sao trước nó đối với Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi và Cố Hạ Phong vẫn một bộ không thèm quan tâm?!

Khó hiểu! Thực sự vô cùng khó hiểu!

“Dường như chú sói của cô rất thích tôi. Xem ra là chúng ta rất có duyên.” Đối với sự nghi hoặc của cô, anh coi như không nhìn thấy, rất tùy ý vờn tay xoa xoa cái đầu xù lông trắng mềm mại của tiểu Nha “Ta là Nam Cung Lãnh Dạ, nhớ kĩ đấy.” Anh nói chuyện với tiểu Nha tựa như với một người bạn, không chút cảm thấy hành vi này của mình có gì kỳ quái.

“...” Lại còn cho xoa đầu sao?! Cố Diệp Ninh triệt để bị đá kích không nói nên lời rồi.

Rồi tầm mắt sang phía cô, Nam Cung Lãnh Dạ trong đầu hiện lên một suy nghĩ. Nếu lúc này cô quay lại nhất định sẽ phát hiện được tia tính toán cùng gian xảo phức tạp trên khuôn mặt đẹp trai tinh tế tới hoàn mỹ kia. Đáng tiếc, lúc này Cố Diệp Ninh vẫn còn đang bận dùng ánh mắt không thể tin tưởng nhìn tiểu Nha đang liếm liếm móng vuốt sắc bén của mình bằng vẻ mặt cực kỳ thỏa mãn sau khi được anh xoa đầu.

“Phải rồi, mới nãy có một câu cô vẫn chưa trả lời cho tôi.” Nhường mảy, anh bình tĩnh trước cái nhìn tràn ngập khó hiểu của cô, tốt bụng giải thích “Ban nãy tôi hỏi cô có đội ngũ không đấy. Cô còn chưa trả lời. Hiện tại có thể trả lời không?”

“Hình như tôi đã nói...” Khóe miệng Cố Diệp Ninh không khỏi co rút. Sao càng lúc cô càng không thể nắm bắt được tư duy logic của Nam Cung Lãnh Dạ vậy?!

“Cô đi cùng hai em trai đúng không? Tôi biết rồi, nhưng mà tôi muốn hỏi là cô có đội ngũ không chứ đâu có hỏi cô có đi cùng người thân không đâu.” Nhìn vẻ mặt bình thản của Nam Cung Lãnh Dạ nói ra một câu dài xoắn não đầy lắt léo lý luận kia, cô không khỏi choáng váng.

“Tôi... thì, không có đội ngũ...” Tự nhiên không hiểu vì sao cô cứ có cảm giác mình đang chuẩn bị nhảy vào cái hố mà anh đã đào sẵn vậy?!

“Mục tiêu của cô là thủ đô? Vậy thì đi chung với bọn tôi luôn đi.”

“A... tại sao anh...?” Nghe thấy anh biết nơi mình hướng tới là thủ đô, Cố Diệp Ninh không khỏi dâng lên vài phần phẫn bị. Chuyện này làm thế nào mà Nam Cung Lãnh Dạ biết được kia chứ?! “Tại sao anh lại biết?”

Tuy rằng thủ đô là nơi an toàn nhất trong mặt thể nhưng ở thời điểm mới bắt đầu mặt thể này thì hầu hết tư tưởng của mọi người đều sẽ là chạy tới các thành phố lớn gần nhất chứ chẳng ai lại mạo hiểm vượt cả đoạn đường dài để đi từ thành phố D tới thủ đô cả. Mục tiêu tới thủ đô của cô ngoại trừ Hạ Kỳ Phong ra thì không nói cho người thứ ba biết. Giờ lại bị Nam Cung Lãnh Dạ dùng ánh mắt cùng giọng điệu quyết đoán chắc chắn và khẳng định nói ra, khiến cô không thể không phòng bị. Cho nên cô không khỏi thắc mắc vì sao anh lại biết cô muốn tới thủ đô bởi vì cô tin tưởng Hạ Kỳ Phong không phản bội mình, hơn nữa cậu cũng không có đủ thời gian tiếp xúc với Nam Cung Lãnh Dạ để làm việc đó.

“Cố Diệp Ninh, tên cô không phải vậy sao?” Nhún vai một cái, anh vươn tay chỉ vào mình “Giống như cô biết tên của tôi, Nam Cung Lãnh Dạ vậy đó.”

“...” Quan sát vẻ mặt của anh một hồi nhưng cũng chẳng tìm ra được điểm gì kỳ lạ, cuối cùng Cố Diệp Ninh không khỏi bất đắc dĩ thở dài ra một tiếng “Nam Cung đại thiếu gia anh quả nhiên là sắc bén và tỉ mỉ. Không ngờ lại bị anh nhận ra nhanh như vậy...”

Đã nói tới như vậy mà nếu cô còn không hiểu nữa thì cô khỏi mang danh người Cố gia luôn cho rồi. Chắc chắn là Nam Cung Lãnh Dạ đã phát hiện ra thân phận tiểu thư Cố gia của cô rồi. Cũng giống như cô biết được thân phận Nam Cung đại thiếu gia của anh vậy. Chẳng qua... đối với việc bị anh phát hiện nhanh như thế cô không khỏi ngạc nhiên.

Trong Cố gia, Cố Diệp Ninh có thể nói là người kín tiếng nhất. Cô từ sau khi học tiểu học thì không còn mấy khi xuất hiện trên phương tiện đại chúng. Mọi thông tin cùng ảnh thuộc về cô đều được quản lý cực kỳ chặt chẽ. Nguyên nhân của việc này là để đảm bảo an toàn cho Cố Diệp Ninh. Bởi vì khi còn đi học tiểu học đã từng có một lần suýt nữa cô bị bắt cóc. Dần dần mọi người chỉ biết tới Cố gia có một vị tiểu thư được yêu chiều vô cùng nhưng không biết mặt mũi và tên tuổi ra sao. Đó là lý do vì sao cô tới thành phố D này, chẳng cần che giấu gì nhưng cũng chẳng ai biết cô là người của Cố gia nổi tiếng cực kỳ danh vọng cả.

“À, đúng là tôi cũng không ngờ là Cố tiểu thư được Cố gia sủng ái hết mực lại ở thành phố D này.” Vuốt vuốt cằm, nhớ tới những lời đồn về tình cảm thân thiết của anh em bốn người Cố gia, anh không khỏi thở nhẹ ra một tiếng.

“Hừ!!!” Cô không thêm đề ý tới sự thăm dò của anh. Dù sao chuyện cô và các anh em trai bất hòa cũng là chuyện riêng của Cố gia, cô tuyệt đối sẽ không đem ra nói cho người ngoài biết.

“Tôi chỉ muốn nói hi vọng cô có thể tham gia trở thành một thành viên đội ngũ của chúng tôi.” Nam Cung Lãnh Dạ không chút keo kiệt nở thêm một nụ cười sáng chói khiến biết bao cô gái nhìn thấy phải đỏ mặt để mời chào cô.

“Tại sao lại cứ là tôi?” Có chút bực bội hỏi, cô nhớ tới dường như không chỉ anh mà Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng cũng có ý lôi kéo cô gia nhập đội ngũ bọn họ thì phải.

“Cô rất mạnh.”

“Chỉ như vậy?” Một câu cụt lùn của anh làm cho cô nhin không được phải nhiu mày lại, nghi ngờ vô cùng. Chỉ vì cô mạnh thôi sao?! Anh cũng không trốn tránh ánh mắt của cô, lần nữa mở miệng khẳng định một cách chắc chắn.

“Đúng. Chỉ vì thế.”

“Nếu tôi gia nhập thì các anh cũng sẽ phải chấp nhận Hạ Kỳ Phong cùng Minh Tu và tiểu Nha.” Muốn cô bỏ rơi tiểu Nha cùng hai thằng nhóc con kia là không có khả năng. Cố Diệp Ninh có chút khiêu khích nhìn anh, muốn xem phản ứng của anh như thế nào. Chỉ là cô không ngờ anh vẫn đứng đưng đưng thái độ thoải mái vô cùng đáp ứng.

“Được thôi. Tôi cũng không có ý bảo cô là vì bản thân mà bỏ rơi thú cưng cùng hai em trai của cô đâu. Tôi tin tưởng cho dù là trong mặt thể, chỉ cần không cam chịu bỏ cuộc thì dù là ai cũng có sự lợi hại riêng của mình. Thú cưng và hai em trai của cô cũng như vậy. Mang theo chưa chắc đã là vướng bận.”

Nam Cung Lãnh Dạ không phải người tốt bụng hay tình cảm nhưng anh cũng hiểu được một điều, đó là một người nếu như vì bản thân mình mà vứt bỏ hết những người thân cùng đồng bạn thì quả thực nhân cách đã quá thối nát rồi. Một kẻ có năng lực mạnh tới vậy nhưng lãnh huyết tàn khốc tới vô tâm vô tình ích kỉ cực đoan anh cũng sẽ không có ý mời vào đội ngũ. Bởi vì mời vào rồi thì không tin tưởng được, loại người đó ai mà biết được lúc nào sẽ vì cá nhân mà phản bội lại anh chứ.

“Được rồi! Anh thắng!” Giơ hai tay lên, cô đầu hàng rồi.

Tuy là cô trước đó cô đứng là không có ý muốn dính líu gì tới Nam Cung Lãnh Dạ thật nhưng mà hiện tại suy nghĩ lại... đi với Lôi đế tương lai cũng không phải là không tốt. Hơn nữa, chỉ cần có giao hảo với anh, không thể nghi ngờ sau này Nam Cung gia và Cố gia của cô sẽ hạn chế xảy ra xung đột. Dù sao Nam Cung gia cũng nắm hơn nửa binh lực quân đội, cô cũng không muốn chọc vào cái gia tộc như ổ kiến lửa đó đâu.

“Thế tức là cô đồng ý.” Nam Cung Lãnh Dạ tuy rằng đặt câu hỏi nhưng giọng điệu lại chắc chắn khẳng định. Cảm giác giống như anh đang nhẹ nhàng trần thuật lại ý tứ của cô thì đúng hơn.

“Ừ.” Vươn tay ra trước mặt anh, cô cười “Lần này phải nói lại một lần nữa... hợp tác lâu dài vui vẻ. Tôi hi vọng là anh không làm ra hành động gì khiến tôi thất vọng. Tôi là một người thù dai nhớ lâu lắm đấy, Nam Cung đại thiếu gia ~”

“Cô có thể gọi tôi là Dạ, không cần gọi cái gì đại thiếu gia phức tạp kia đâu. Hi vọng cô có thể cho tôi gọi cô là tiểu Ninh?” Cũng nắm lại tay của cô, anh nheo mắt cảm nhận làn da mềm mại láng mịn ấm áp của Cố Diệp Ninh, đôi con ngươi càng thêm thâm đậm lại đầy hứng thú.

Một chút cũng không thêm để ý lời đe dọa thù dai của cô. Không, phải nói là thay vì bảo ‘đe dọa’, anh càng cảm thấy Cố Diệp Ninh là đang làm nũng mình hơn. Tất nhiên những suy nghĩ này anh tuyệt đối không nói ra. Nếu không, không phải là lấy đá tự đập chân mình sao?! Khó khăn lắm mới dụ cô vào bẫy của anh, hiện tại trước khi có thể chắc chắn nắm được tâm tư của Cố Diệp Ninh thì Nam Cung Lãnh Dạ đâu thể nào lộ ra tính toán của mình được.

“Tiểu... Ninh sao?” Cố Diệp Ninh có cảm giác hình như dây thần kinh trên trán của mình đang không ngừng co giật thì phải. Từ Cố Diệp Ninh sang Cố tiểu thư và giờ là tiểu Ninh... Nam Cung Lãnh Dạ anh hình như làm thân hơi bị nhanh đấy!!

“Vây thì, hợp tác lâu dài vui vẻ nhé...” Thanh âm trầm thấp vô cùng cuốn hút của anh vang lên mang theo một tia tà ý “... tiểu Ninh ~”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Lòng Đố Kỵ Của Khúc Miêu Miêu

Nhà xưởng mà bọn họ hẹn trước với đám người Mặc Sở Minh cách siêu thị hơn 5 kilomet cho nên Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh đi mất khoảng hai mươi phút mới tới nơi. Khả năng lái xe của anh rất tốt, tốt hơn so với cô rất nhiều cho nên mặc dù trên đường gặp không ít vật cản nhưng xe của bọn họ đều nhẹ nhàng lách qua được. Đối với việc này, cô tỏ vẻ... không quan tâm cho lắm. Đem một người chưa từng được học lái bài bản là cô với Nam Cung đại thiếu gia đã từng giành được giải thưởng trong giải đua xe không chuyên cách đây vài năm so sánh với nhau thì thì rõ ràng là một trời một vực là đúng rồi.

“Xem ra Hoàng và Minh đã tới trước.” Khi tới khu vực nhà xưởng thì cô và anh đã thấy có ba chiếc xe đậu sẵn ở bên ngoài “Xe ô tô 12 chỗ kia là sao vậy?” Nam Cung Lãnh Dạ chỉ nhận ra hai chiếc xe du lịch có chút hơi cũ là thuộc về đội ngũ của mình, còn chiếc ô tô 12 chỗ thông dụng bình thường còn lại thì không biết.

“Có lẽ là đoàn người khác. Dù sao cũng không phải chỉ mình chúng ta là muốn rời khỏi thành phố D này.” Cô nhún nhún vai tùy ý đáp “Chúng ta xuống xe mau đi vào trong đi.”

“Ừ.”

Anh gật gù đầu cũng không phản đối gì cả. Dù sao với năng lực của anh, Mặc Sở Minh, Mục Hoàng cùng Cố Diệp Ninh thì Nam Cung Lãnh Dạ tin tưởng hiện tại vẫn chưa có người ngu ngốc tới mức đi chọc vào bọn họ. Đối với việc Cố Diệp Ninh đã bắt đầu dùng từ ‘chúng ta’, anh cũng vô cùng hài lòng. Đây là chứng tỏ cô đã bắt đầu chấp nhận bọn họ là một đội ngũ rồi.

Tính cách của Cố Diệp Ninh không thể không khiến người khác chấp nhận rằng cô là rất đáng để tin tưởng cũng khiến anh vô cùng tán thưởng. Chỉ cần là người cô đã nhận định là đồng bạn đi cùng thì Cố Diệp Ninh tuyệt đối sẽ bao che bảo vệ tới cùng, người khác đừng hòng chiếm tiện nghi dù chỉ một chút. Anh biết rằng Mục Hoàng và cả Mặc Sở Minh đều sẽ không phản đối với quyết định để cô ra nhập đội ngũ của anh.

“Các người có nhiều đồ ăn như vậy, san sẻ cho chúng tôi một ít thì đâu có sao chứ” Hai người vừa mới xuống xe đi tới cửa nhà xưởng đã nghe thấy tiếng con gái uất ức mang theo chỉ trích từ bên trong vang ra.

“...” Lòng mày của anh hơi nhướng lên, trong đầu bắt đầu chuyển động nhớ xem giọng nói này có phải là của người nào trong đội ngũ của mình hay không.

“Xem ra có người muốn gây sự rồi.” Trái ngược với Nam Cung Lãnh Dạ, Cố Diệp Ninh nghe một cái liền biết được người vừa nói là ai. Khóe miệng cô hơi nhếch lên tạo thành một nụ cười mỉa mai đầy châm chọc.

Quả nhiên vẫn không biết thân biết phận như cũ...

“Tiểu Ninh, cô biết gì sao?” Thấy phản ứng của cô, anh quay sang hỏi.

“Khụ...” Mặc dù không phải nghe thấy lần đầu tiên nhưng cứ mỗi lần Nam Cung Lãnh Dạ gọi cô là ‘tiểu Ninh’ thì vẫn khiến cho Cố Diệp Ninh cảm thấy không được tự nhiên. Hăng hăng giọng vài cái, cô đưa tay cào cào mái tóc mềm mại của mình, trả lời “Tiếng nói vừa rồi không phải là người trong đội ngũ của anh đâu. Là... ừm, cứ coi như là người quen của tôi đi...”

“Người quen sao?” Nghiêng đầu, hai mắt anh híp lại. Nếu là người quen của Cố Diệp Ninh vậy thì anh có thể đồng ý chia sẻ một chút đồ ăn cho cô ta.

“Không cần phải làm gì cả đâu. Anh không cần vì họ là người quen của tôi mà phải san sẻ thức ăn cho họ.” Nhận ra suy nghĩ của Nam Cung Lãnh Dạ, cô phẩy phẩy tay nhàn nhạt nói “Hiện tại là mặt thể, những người không làm mà đòi hưởng thì không có tư cách đòi hỏi gì. Mạng sống của họ thì họ phải tự chịu trách nhiệm.”

“Đường như cô không thích người quen của cô cho lắm thì phải?” Thấy phản ứng lạnh nhạt của cô, Nam Cung Lãnh Dạ bật cười. Dù rằng Cố Diệp Ninh không để lộ ra nhưng anh vẫn thấy được một tia chán ghét lóe qua trong đôi mắt bạc xinh đẹp của cô.

“Không phải tôi nói là người quen rồi sao. Đã là người quen đâu có nghĩa là tôi sẽ thân thiết hay có cảm tình gì đó với bọn họ cơ chứ...”

“Tôi hiểu rồi.” Nảy ra ý định san sẻ thức ăn chẳng qua là vì những người kia có quan hệ thân thiết gì đó với cô mà thôi. Bây giờ Cố Diệp Ninh đã nói như vậy thì anh cũng đâu có rảnh phân phát lòng tốt của mình một cách không công.

Vì nhà xưởng này đã bỏ hoang một thời gian rất lâu cho nên khắp nơi đều đã bị rỉ sét rất nặng. Thậm chí cô còn có thể ngửi thấy mùi sắt cùng ẩm mốc rất đậm. Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh cũng không tiếp tục phí thời gian đứng ở ngoài nói nhảm với nhau nữa mà vờn tay mở cửa, trực tiếp bước vào trong nhà xưởng.

.

.

.

Bên trong nhà xưởng lúc này chia làm hai phe đứng đối diện nhau. Không khí hai bên căng co căng thẳng vô cùng, tựa như chỉ cần bất cứ ai động dậy một cái thì liền sẽ nhảy vào đánh nhau ngay lập tức. Một bên là đội ngũ mười mấy do Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng dẫn đầu còn một bên là một đám gần mười cô cậu sinh viên trẻ tuổi.

Đại diện bên những cô cậu sinh viên trẻ tuổi kia là một cô gái cùng một chàng trai. Tuy rằng cơ thể chạt vật lấm lem bùn cát nhưng vẫn có thể nhìn ra được chàng trai kia có một khuôn mặt sáng sủa anh tuấn. Hắn ta này giờ vẫn đứng im một bên không động tĩnh nhưng trong mắt dần dần mất đi sự kiên nhẫn vốn có.

Cô gái đứng cạnh thì có vóc người nhỏ nhắn, khuôn mặt thanh tú dễ nhìn nhưng hiện tại vì bức tức mà ngũ quan vặn vẹo nhăn nhó hết cả vào. Ánh mắt cô ta tràn ngập bất mãn và lên án nhìn về hướng đội ngũ của Mặc Sở Minh. Cô gái này cũng chính là chủ nhân của tiếng nói ban nãy Cố Diệp Ninh và Nam Cung Lãnh Dạ nghe được.

Kỳ thực hai người này không phải xa lạ gì, đúng như Cố Diệp Ninh nói... họ là người quen của cô. Chàng trai chính là cựu bạn trai của Cố Diệp Ninh - Triệu Thiên Nam. Cô gái là người từng được Cố Diệp Ninh coi là bạn thân - Khúc Miêu Miêu. Mấy người sinh viên còn lại đi theo Khúc Miêu Miêu và Triệu Thiên Nam thì là những người bạn và đàn anh đàn chị học cùng trường đại học mà trước đó Cố Diệp Ninh đã gặp ở ngoài sảnh chính siêu thị.

“Hừ, cô nghĩ vì sao chúng tôi phải san sẻ đồ ăn cho các người chứ?” Mặc Sở Minh vờn tay ngăn lại vài người nóng tính trong đội ngũ của mình. Ý nhường nhịn mấy cười lạnh hỏi Khúc Miêu Miêu, hoàn toàn không che giấu sự khinh bỉ trong mắt.

“Hừ! Nếu không phải là do các anh thì làm sao mà chúng tôi lại chạt vật như bây giờ! Là các anh kéo bầy tang thi kia tới khiến chúng tôi không thể chạy vào trong siêu thị để gom đồ ăn, đã vậy còn chút nữa thì bị lũ quái vật kia làm cho mất mạng. May mà mệnh bọn tôi may mắn mới chạy thoát được!!! Cho nên bây giờ các anh đương nhiên phải chịu trách nhiệm!”

“Cô nói cũng thực buồn cười. Là các người nhát gan không dám xông vào, thấy tang thi ủa tới liền quần móng vào chạy thực nhanh. Giờ còn muốn đổ lỗi cho bọn tôi? Da mặt cũng đủ dày...”

“Anh... anh...” Khúc Miêu Miêu bị Mặc Sở Minh nói cho nghẹn họng, muốn cãi cũng cãi không lại được nữa chữ. Mặt cô ta đỏ bừng cả lên, vừa xấu hổ vừa tức giận, cuối cùng không còn cách nào khác hậm hực quay qua... mách với Triệu Thiên Nam “Nam, anh ta bắt nạt em!!!”

“Thực ác miệng...” Mục Hoảng nhìn y chả thèm nề mặt mũi con gái nhà người ta, nói câu nào cũng như châm kim vào thịt câu đầy thì không khỏi đối với Khúc Miêu Miêu sinh ra một tia thương cảm. Muốn đấu miệng với hồ ly họ Mặc này sao?! Rõ ràng là còn thua kém xa lắm.

“Đù rồi! Im lặng chút đi!!!” Triệu Thiên Nam nhìn Khúc Miêu Miêu nước mắt lưng tròng làm nũng thì không khỏi nhăn mặt khó chịu, lớn tiếng quát.

Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng trước mặt có năng lực kỳ lạ rất mạnh đủ để một kích tiêu diệt không ít tang thi. Đây là chuyện tất cả mọi người đều đã tận mắt chứng kiến. Triệu Thiên Nam cũng không phải là kẻ ngu. Hắn ta tự biết thân biết phận, hiểu rõ hai người kia không phải là người dễ chọc vì vậy cũng không muốn gây thù gây hận gì. Hơn nữa mấy người sinh viên bọn họ hiện tại đã không còn mấy thức ăn trữ nữa, đêm nay lại chắc chắn vẫn không thể thoát được khỏi thành phố D cho nên Triệu Thiên Nam vốn muốn nhờ vả đội ngũ của Mặc Sở Minh giúp đỡ cho họ ít đồ ăn.

Nào có ngờ hắn ta còn chưa kịp làm gì thì Khúc Miêu Miêu đã nhảy ra trách móc rồi cố tình gây sự vô lý mất rồi. Không biết cô ta là ngu ngốc hay thực sự là chán sống nữa. Lúc này Triệu Thiên Nam không khỏi tự hỏi tại sao trước đây mình lại đi dính líu vào người như Khúc Miêu Miêu. Rõ ràng có được người bạn gái tốt như Cố Diệp Ninh, vậy mà lại còn... đi dấn đầu sau lưng cô. Cứ nghĩ tới Cố Diệp Ninh, Triệu Thiên Nam không khỏi bồn chồn day dứt trong lòng. Nhớ tới ánh mắt lạnh băng như người xa lạ mà cô, hắn ta cảm thấy tim mình buốt nhói.

Không biết... tiểu Ninh, em ấy có chạy thoát khỏi đàn tang thi hay không?

KẾT!!!

Đúng lúc này thì cánh cửa chính của nhà xưởng bị đẩy ra vang lên một tiếng kết kéo dài vọng khắp bốn phía không gian. Động tĩnh lớn như vậy đương nhiên lập tức khiến cho tất cả những người đang có mặt bên trong nhà xưởng chú ý. Trong khoảnh khắc, tất cả mọi người không phân biệt ai với ai, toàn

bộ liên đồng loạt nhìn về hướng cánh cửa mang theo tư thế chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu cùng tâm lý đề phòng.

Người bước vào là một đôi nam nữ trẻ tuổi ngoại hình vô cùng xuất sắc, tới mức người khác không cách nào bỏ qua được sự hiện diện của họ. Nam thì anh tuấn lãnh khốc, đường nét trên mặt hoàn hảo như tượng tạc, thân hình rắn chắc cao ngất, vừa nhìn qua khí chất đã biết là thiên chi kiều tử. Nữ xinh đẹp hút hồn, tinh xảo tựa như tinh linh, cơ thể lồi lõm mê hoặc nhưng cũng lại mang theo khí thế cường giả không thể coi thường. Quần áo trên người họ đơn giản lại sạch sẽ vô cùng. Tất cả càng tôn lên phong thái thoải mái nhẹ nhàng, tựa như hai người đang đi dạo phố chứ không phải là đang chạy trốn trong thời kỳ mạt thế.

“Mẹ kiếp, lần đầu tiên tôi thấy có một người con gái xứng đôi với Nam Cung đại thiếu như vậy. Đứng cạnh Nam Cung đại thiếu không những không bị lu mờ, ngược lại lại nổi bật tới lóa mắt!” Tuy vẫn biết rằng Cố Diệp Ninh xinh đẹp nhưng lúc này Mục Hoảng không thể nào kiềm chế được mà mở miệng khen thêm lần nữa.

“Tôi đồng ý với anh...” Mặc Sở Minh cũng phải gật đầu công nhận. Cố Diệp Ninh rõ ràng là cô gái xinh đẹp nhất từ trước tới giờ mà y từng gặp. Đẹp không chỉ ở ngoại hình mà còn cả ở khí chất. Mọi thứ của cô đủ hoàn hảo tới mức đủ để bịt mắt toàn bộ những người con gái khác.

“Diệp tỷ tỷ!!!” Hạ Kỳ Phong đang ngồi một góc thấy Cố Diệp Ninh liền vui vẻ kêu lên một tiếng.

“... trở lại... rồi... sao?” Minh Tu được Hạ Kỳ Phong đỡ lấy lúc này con sốt hạ đi không ít cũng đã tỉnh lại. Nó mang theo vẻ mặt mê man cùng tò mò cũng cố gượng người dậy, giương mắt chăm chú nhìn về phía Cố Diệp Ninh cùng Nam Cung Lãnh Dạ.

Vốn tưởng rằng với vết thương cùng con sốt như thế thì mình nhất định sẽ chết, nhưng Minh Tu thật không ngờ bản thân vẫn có thể một lần nữa tỉnh lại. Hạ Kỳ Phong là người đầu tiên mà nó thấy. Cậu nói với nó rằng người cứu nó là một chị gái rất xinh đẹp tên là Cố Diệp Ninh. Chỉ là hiện tại cô có việc nên bắt buộc phải tạm thời tách khỏi hai người bọn nó một lúc, rất nhanh sẽ liền trở về. Cho nên dù vẫn còn mệt mỏi và choáng váng vì con sốt nhưng Minh Tu vẫn cố gắng chờ Cố Diệp Ninh trở lại, nó muốn nhìn thật rõ người đã cứu mạng mình.

Minh Tu dù còn nhỏ tuổi nhưng vì môi trường sống và trưởng thành khiến tính cách của nó trở nên vô cùng cực đoan và quý dị. Nó không phải sợ chết thể nhưng lại rất cố chấp đối với tính mạng của bản thân, luôn khao khát được sống, luôn cố gắng giành giật mạng sống của mình từ trong tay tử thần. Không cần biết lý do Cố Diệp Ninh vì sao cứu nó, chỉ cần biết rằng cô là ân nhân của nó thì nó nguyện ý đi theo cô suốt đời.

“Tiểu Phong, thế nào rồi?” Cố Diệp Ninh từ bên cạnh Nam Cung Lãnh Dạ cũng không thèm nhìn bất cứ ai khác, điều đầu tiên cô làm chính là chạy tới trước mặt Hạ Kỳ Phong cùng Minh Tu. Ánh mắt chuyển về hướng cổ chân bị thương của cậu, cô khẽ hỏi.

“Đã không sao rồi, sẽ rất nhanh sẽ bình phục thôi. Diệp tỷ tỷ, không cần lo lắng.” Hạ Kỳ Phong thấy cô quan tâm thì híp hai mắt lại, cười rạng rỡ “Đúng rồi, Diệp tỷ tỷ, Minh Tu đã tỉnh lại rồi...” Minh Tu thân thể nhỏ nhắn gầy yếu nằm sát trong lòng Hạ Kỳ Phong cho nên khiến Cố Diệp Ninh không phát hiện ra này giờ mình đã bị nó nhìn chăm chăm.

“Đã tỉnh rồi sao?” Trong đôi mắt bạc lóe lên một tia khản trương và vui mừng, cô chuyển tầm mắt tới đứa nhỏ Minh Tu “A... xin chào em, tôi là Cố Diệp Ninh...”

“Cố Diệp Ninh...” Đôi môi khô khốc khẽ mấp máy, từ trong đôi mắt đen láy như hắc thạch của Minh Tu lóe lên một tia cảm kích cùng sùng bái “Em là Minh Tu... cảm ơn... chị đã cứu em...” Dùng đôi tay sứt sẹo nhỏ bé của mình níu lấy áo khoác ngoài của cô, nó hạ mi mắt xuống, một bộ dạng vô cùng đáng thương “Em... có thể... từ nay về sau... đi theo... chị... hay không?”

“Ừm. Từ giờ tôi sẽ chăm sóc em. Em cứ gọi tôi là Diệp tỷ tỷ giống tiểu Phong là được rồi.”

Cô biết Minh Tu là cô nhi cho nên ngay từ lúc cô gặp lại đứa nhỏ này thì cô đã nhận định mình nhất phải coi Minh Tu như em trai để chiều chuộng và chăm sóc. Những gì Minh Tu làm cho cô ở kiếp trước khiến cho Cố Diệp Ninh vẫn luôn cảm động, khắc ghi và mang theo chút áy náy. Nhiều lúc cô cảm thấy thực buồn cười. Rõ ràng là người cô coi như bạn thân, quen biết với nhau dài lâu thì lại phản bội cô trong khi người mới gặp chẳng bao lâu như Minh Tu thì lại vẫn luôn luôn đối xử tốt với cô.

“Diệp tỷ tỷ, còn em thì sao?” Nhìn nét mặt dịu dàng của cô đối với Minh Tu, Hạ Kỳ Phong vô cùng ghen tị. Cô đối tốt với tiểu Nha thì thôi, cậu cũng không ý kiến gì. Nhưng tại sao tới ngay cả Minh Tu này cũng được Diệp tỷ tỷ cưng hơn cậu vậy?!

“Cậu áy à, cậu là nô bộc của tiểu Nha.” Thấy vẻ mặt bất mãn cùng ghen tị của Hạ Kỳ Phong, cô không khỏi cảm thấy buồn cười, nhịn không được mà chọc ghẹo cậu.

“Diệp tỷ tỷ...” Hạ Kỳ Phong sắp sửa khóc tới nơi rồi.

“Được rồi, đừng so đo linh tinh. Cậu hay Minh Tu thì tôi cũng sẽ không bỏ rơi đâu.” Vươn tay xoa xoa mái tóc của Hạ Kỳ Phong, Cố Diệp Ninh híp híp hai mắt lại đầy tình quái. Ừm, tuy là hơi bết nhưng tóc vẫn mềm, sờ thực thích. Thảo nào mà lúc cô còn ở Cố gia, Cố Liệt Hạ với Cố Diệp Phi cứ thích vò đầu cô hoài.

Nam Cung Lãnh Dạ nhìn ba người Cố Diệp Ninh, Minh Tu cùng Hạ Kỳ Phong đang tình cảm thăm thiết bên này không khỏi có chút bất đắc dĩ. Anh biết là Minh Tu và Hạ Kỳ Phong không phải em trai ruột của cô. Cả hai đứa nhóc đó đều là được cô cứu giúp sau khi mạt thế bắt đầu, hoàn toàn không có chút huyết thống nào của Cố gia cả. Nhưng mà anh có chút không ngờ Cố Diệp Ninh lại thật lòng thật dạ đối tốt với Minh Tu và Hạ Kỳ Phong như vậy. Tuy là không thể hiện rõ ràng nhưng nhìn thế nào cũng thấy giống người chị bảo vệ hai đứa em nhỏ.

Tính cách của Cố Diệp Ninh rõ ràng là rất lạnh nhạt. Cô hoàn toàn không phải kiểu người thích cứu giúp và hay đối xử tốt vô điều kiện với người khác,

càng không dễ tin tưởng một ai nhanh chóng. Ngay cả hiện tại dù đã coi bản thân cùng mấy người Nam Cung Lãnh Dạ là người một phe nhưng cô cũng vẫn chưa hoàn toàn buông lỏng đề phòng đối với anh. Thế nhưng cô lại trong thời gian nhanh như vậy có thể chấp nhận được Minh Tu và Hạ Kỳ Phong, điều này làm cho anh cảm thấy hết sức khó hiểu.

Nam Cung Lãnh Dạ thắc mắc không sai, chẳng qua anh nào biết được Hạ Kỳ Phong trong lúc lo lắng và gặp nguy hiểm nhất vẫn nghĩ tới bảo vệ cô đầu tiên. Điều này đã chạm tới phần mềm trong trái tim của cô khiến cho Cố Diệp Ninh không khỏi cảm động. Hơn nữa từ ánh mắt khao khát sự sống của cậu, cô nhìn thấy chính bản thân mình trong kiếp trước. Bởi vì vậy Cố Diệp Ninh mới nhanh chóng tin tưởng Hạ Kỳ Phong. Còn về phần Minh Tu thì duyên của cô với nó đã bắt đầu từ cái kiếp trước rồi. Cho nên hiện tại nó chẳng cần làm gì, cô vẫn tín nhiệm nó vô điều kiện. Chẳng qua có nói ra cũng chẳng ai tin tưởng cả.

“Nam Cung đại thiếu, cậu đã trở lại.” Tiếng nói vui mừng sang sảng của Mục Hoảng đánh thức anh tỉnh lại từ trong những suy nghĩ của mình.

“Ừ.” Anh gật đầu quay lại “Minh, Hoảng, bọn tôi đã trở lại...” Thanh âm trầm thấp cuốn hút quen thuộc vang lên khiến cho Mặc Sở Minh, Mục Hoảng và những người còn lại trong đội ngũ nhẹ nhàng thở ra một tiếng “Có phải có chuyện gì xảy ra không?” Ánh mắt của anh như vô tình lại như cố ý đảo về hướng đám người Khúc Miêu Miêu và Triệu Thiên Nam.

“À, chỉ là có một số người không tự lượng sức mình, muốn đánh chủ ý kiếm lời trên người chúng ta mà thôi.” Mặc Sở Minh khinh thường cười lạnh một tiếng. Người có thể kiếm lời được từ Mặc Sở Minh cũng không phải không có nhưng Khúc Miêu Miêu trước mắt thì còn lâu mới đủ khả năng để y để mắt tới.

“Vậy à? Nếu thế thì giao cậu toàn quyền giải quyết đấy.” Phẩy phẩy tay một cách tùy ý.

“An tâm, mấy cô cậu sinh viên non nớt này còn chưa đủ khả năng tạo ra rắc rối với tớ đâu.” Đẩy đẩy mắt kính, Mặc Sở Minh tràn ngập tự tin nói “Phải rồi, Dạ, hiện tại đã hoàng hôn rồi. Trời sẽ rất nhanh tối, tớ nghĩ là để đảm bảo an toàn chúng ta nên ở nhà xưởng này qua một đêm rồi sáng sớm mai hẵng xuất phát rời khỏi thành phố D.”

Chợt nhớ ra hiện tại đã hơn 5h chiều, Mặc Sở Minh nhìn lại hàng lông mày thanh tú của mình, đối với Nam Cung Lãnh Dạ đề nghị. Mặc dù nhà xưởng này đã nằm ở ngoại ô thế nhưng muốn hoàn toàn rời khỏi địa phận thành phố D thì cũng phải đi qua một khu tập thể lớn dành cho công nhân nữa. Tang thi sợ ánh nắng cho nên ban ngày bọn chúng không dám xông ra ngoài. Nhưng tới tối, chỉ cần mặt trời khuất bóng một cái thì không biết được chuyện gì có thể xảy ra. Cách an toàn nhất là ở đây qua một đêm. Nhà xưởng này dù cũ nhưng bốn phía đều được làm bằng kim loại và sắt, hoàn toàn chắc chắn có thể ngăn được tang thi phát hiện ra bọn họ.

“Được, cứ quyết định như vậy.”

Không đắn đo nhiều, anh lập tức đồng ý. Nam Cung Lãnh Dạ hiểu hôm nay mình cùng Mặc Sở Minh, Mục Hoảng và Cố Diệp Ninh đã dùng quá nhiều năng lượng kỳ lạ kia. Nếu giờ còn không biết lượng sức, cố đâm ăn xôi lấy cứng chọi cứng với đàn tang thi thì rõ ràng là nộp mạng lên cho lũ quái vật kia xơi. Hơn nữa, anh cùng Mặc Sở Minh và Mục Hoảng cũng cần giải quyết những thành viên tạm thời trong đội ngũ của mình. Ngay từ đầu ba người bọn anh cùng những người kia chỉ là hợp tác đôi bên đều có lợi chứ anh không có ý sẽ đem họ theo tới tận thủ đô.

“Hoảng, anh cùng Minh xem xét phân phát lương thực cho những người trong đội ngũ đi nhé.” Những việc râu ria từ trước tới giờ Nam Cung Lãnh Dạ không bao giờ tự mình làm, càng không có kiên nhẫn để tham gia vào.

“Vâng, Nam Cung đại thiếu.” Mục Hoảng gật đầu.

“OK, vậy tôi đi nghỉ ngơi một chút.” Nói xong, anh xoay người đi tới phía Cố Diệp Ninh cùng Minh Tu và Hạ Kỳ Phong “Tiểu Ninh, hiện tại đã hoàng hôn rồi, e là chúng ta sẽ phải ở lại nhà xưởng này qua một đêm.” Nhìn thấy bên cạnh cô có một chỗ khá sạch sẽ, anh liền ngồi xuống.

“Ồ. Đi buổi tối rất nguy hiểm.”

Cố Diệp Ninh cũng hiểu là hiện tại nếu họ còn tiếp tục đi trong đêm thì rất có thể sẽ bị tang thi tập trung tấn công nên cũng không có ý kiến gì nhiều. Miễn là trước trưa ngày mai có thể rời khỏi thành phố D là được. Bởi vì cho tới trưa ngày mai thì toàn bộ thành phố D sẽ chính thức trở thành một cái thành phố chết toàn tang thi. Sau đó... chính phủ sẽ phái quân đội đặc chủng tới để dùng vũ khí hóa học và bom tàn phá hủy thành phố này.

“Tiểu... Ninh sao?” Mặc Sở Minh và Mục Hoảng nghe hai người bọn họ đối thoại nhin không được co rút khóe miệng. Hai người này thân thiết như vậy từ lúc nào thế?!

“Quên không nói, tiểu Ninh cùng hai em trai của cô ấy sẽ chính thức trở thành thành viên của chúng ta.” Nhìn ra được hai người Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng đang khó hiểu, Nam Cung Lãnh Dạ chỉ vào ba người Cố Diệp Ninh, Hạ Kỳ Phong và Minh Tu.

Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng không khỏi có chút giật mình. Không ngờ chỉ mới tách ra một chút mà Nam Cung Lãnh Dạ đã có thể thuyết phục chiêu mộ Cố Diệp Ninh gia nhập rồi sao?! Đối với việc này hai người họ không có ý kiến hay phản đối gì cả ngược lại còn cảm thấy rất vui lòng bởi vì bọn họ thực sự rất tán thưởng năng lực của cô. Còn về việc ‘mua một Cố Diệp Ninh được tặng thêm hai cậu em trai’ thì Mặc Sở Minh và Mục Hoảng nhún vai tỏ vẻ... không sao hết.

Chấp nhận Cố Diệp Ninh gia nhập thì đương nhiên phải chấp nhận cả Minh Tu và Hạ Kỳ Phong, việc này Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng không phải là chưa nghĩ tới. Cố Diệp Ninh vừa nhìn là biết có tính bao che rất nặng. Muốn cô bỏ rơi hai cậu em trai nuôi kia là chuyện tuyệt đối không có khả năng. Hơn nữa cho dù hai người Mặc Sở Minh và Mục Hoảng có ý muốn phản đối thì Nam Cung Lãnh Dạ sẽ đồng ý sao?! Nghe cái giọng điệu chắc nịch quyết đoán kia của anh là đủ hiểu anh đã quyết định không cho phép thay đổi rồi.

“Diệp tỷ tỷ, chuyện này...” Hạ Kỳ Phong nghe tới mình sẽ gia nhập vào đội ngũ của anh đẹp trai đang ngồi cạnh Diệp tỷ tỷ, không khỏi sùng sốt.

“Cùng mục tiêu, đi chung cũng được. Năng lực của đội ngũ bọn họ cũng rất mạnh, nếu phối hợp với tôi sẽ đảm bảo được an toàn hơn cho tất cả.” Cố Diệp Ninh thần nhiên ở một tiếng, khẳng định phải nghi hoặc của cậu.

“Vâng. Em hiểu rồi.” Đã chứng kiến Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh và Mục Hoàng giết tang thi nên Hạ Kỳ Phong không nghi ngờ gì hết về năng lực của ba người bọn họ. Hơn nữa, cậu theo thói quen tin tưởng tuyệt đối vào quyết định của cô cho nên càng không có dị nghị gì cả.

“...” Minh Tu không nói gì cả nhưng rõ ràng cũng không có ý phản đối.

“Hoan nghênh cô cùng hai em trai gia nhập. Lúc này đã giới thiệu tên rồi phải không?” Mặc Sở Minh hướng Cố Diệp Ninh cùng Hạ Kỳ Phong và Minh Tu, khoe miệng cong lên “Nhưng tôi vẫn cứ giới thiệu lại lần nữa nhé. Tôi là Mặc Sở Minh.”

“Tôi là Mục Hoàng.” Cười tới híp cả mắt vào, Mục Hoàng nhớ ra ban nãy mình cũng chưa nói tên cho người đẹp biết nên lập tức giới thiệu.

“Cố Diệp Ninh, Hạ Kỳ Phong và Minh Tu.” Cô cũng không nói nhiều, ngắn gọn đáp lại hai người kia “Tiểu Phong, Minh Tu, người này là đội trưởng Nam Cung Lãnh Dạ.” Thấy Nam Cung Lãnh Dạ không có ý mở miệng gì cả, Cố Diệp Ninh không còn cách nào khác phải đối với Minh Tu và Hạ Kỳ Phong giới thiệu thay anh.

“Xin chào đội trưởng.”

Hai đứa nhỏ cũng rất ngoan ngoãn gọi theo. Dù là Hạ Kỳ Phong hay Minh Tu thì cũng đều thông minh nhận ra được vị đội trưởng này không chỉ có ngoại hình sáng chói, khí chất xuất chúng mà năng lực chiến đấu cũng rất mạnh cho nên không khỏi đối với anh sinh ra cảm giác ngưỡng mộ. Thấy hai đứa nhỏ mắt sáng lấp lánh nhìn anh, Cố Diệp Ninh có chút bất đắc dĩ. Con trai quả nhiên không thể cưỡng lại được sự thu hút của cường giả mà.

“Ừ.” Nam Cung Lãnh Dạ chỉ nhàn nhạt gật một cái rồi không nói gì tiếp.

“Cố... Cố Diệp Ninh!!!” Ngay tại lúc này, một thanh âm chói tai vang lên khiến cho tất cả mọi người không khỏi khẽ nhíu mày lại.

“Khúc Miêu Miêu, cô có chuyện gì?” Lạnh lùng liếc mắt nhìn người vừa ban nãy hét tên của cô, Cố Diệp Ninh chán ghét mở miệng hỏi. So với cô một thân sạch sẽ thì Khúc Miêu Miêu lúc này chật vật vô cùng. Nhìn khuôn mặt vụn vỡ cùng trông mắt tràn ngập ghen tức của cô ta, cô không khỏi cảm thấy mỉa mai.

Trước kia mình mắt mù rồi mới nghĩ cô ta là bạn thân...

Đám người Triệu Thiên Nam từ khi Cố Diệp Ninh và Nam Cung Lãnh Dạ xuất hiện vẫn luôn trong trạng thái ngây ngốc cuối cùng cũng đã lấy lại được tinh thần sau tiếng hét của Khúc Miêu Miêu. Tất cả mấy cô cậu sinh viên cùng Triệu Thiên Nam giật mình nhìn chăm chăm về hướng của cô. Bởi vì lúc tiến vào trong nhà xưởng này bất gặp đám người Mặc Sở Minh và Mục Hoàng thì bọn họ cũng đã nhận ra Hạ Kỳ Phong rồi. Thấy Hạ Kỳ Phong bị thương được diu đỡ nhưng lại không thấy cô bên cạnh thì tất cả đều nghĩ chắc chắn Cố Diệp Ninh đã gặp chuyện không may rồi... Nào ngờ, cô không những còn sống thoát khỏi siêu thị kia mà một thân quần áo cũng chẳng dính bẩn mấy.

“Tiểu Ninh, em... em còn sống...?” Triệu Thiên Nam cũng rất kích động, hẳn ta còn tưởng rằng mình sẽ không thể gặp lại cô nữa. May mắn là Cố Diệp Ninh vẫn an toàn. Muốn lao tới để xem cô có bị thương gì không nhưng bất gặp ánh mắt lạnh như băng của cô thì bước chân không tự chủ được dừng lại.

“Ồ, xin lỗi vì tôi vẫn còn sống nhé. Làm anh thất vọng rồi.” Cho dù là Khúc Miêu Miêu hay là Triệu Thiên Nam thì Cố Diệp Ninh đều không có kiên nhẫn để bồi chuyện.

“Không... không phải, ý anh không phải như vậy...”

Triệu Thiên Nam đã không còn giữ được bình tĩnh, gấp gáp muốn giải thích nhưng lại nghẹn lời chẳng biết phải sắp xếp từ ngữ ra sao. Hơn nữa hẳn ta vô cùng lo lắng nhìn người thanh niên ngồi cạnh cô. Luôn biết rằng mình so với Cố Diệp Ninh ở mọi mặt vẫn luôn không bằng. Mặc dù một mặt luôn tự ti như thế nhưng một mặt khác Triệu Thiên Nam vẫn mâu thuẫn tự tin cho rằng ngoài mình không ai có đủ tầm để sánh với một cô gái hoàn hảo như cô. Nhưng rõ ràng Nam Cung Lãnh Dạ đã phá vỡ suy nghĩ tự đắc kia của hắn ta. Không chỉ ngoại hình mà thậm chí năng lực, khí chất anh đều hoàn toàn đủ khả năng dim hắn ta xuống tới đáy bùn.

Anh giống với Cố Diệp Ninh, đều là những kẻ sinh ra để đá kích người khác...

“Tốt lắm, tiểu Ninh, cậu cùng bọn họ là một nhóm đúng không? Cậu mau mau bảo bọn họ san sẻ thức ăn cho bọn mình đi!!!” Khúc Miêu Miêu thấy được sự quyến rũ, tự trách, lo lắng cùng không cam tâm trên mặt Triệu Thiên Nam thì giận dữ tới phát điên. Cô ta quay qua dùng giọng điệu chanh chua quát Cố Diệp Ninh.

Trong lòng Khúc Miêu Miêu luôn có một ma chướng mang tên Cố Diệp Ninh bởi vì cô ta chưa từng cảm ghét và ganh tị với một ai nhiều như với cô.

Cố Diệp Ninh không chỉ nhân duyên tốt, học giỏi, thể thao luôn hạng top, là sinh viên ngoan trong mắt mọi người mà còn sở hữu một khuôn mặt xinh đẹp cùng một dáng người cực chuẩn. Thậm chí ngay cả một thiếu gia luôn cao ngạo như Triệu Thiên Nam cũng phải vứt bỏ sĩ diện của mình dõng lòng theo đuổi.

Hoàn hảo tới mức dường như không còn khuyết điểm, mọi thứ tốt nhất luôn thuộc về Cố Diệp Ninh. Chỉ cần Cố Diệp Ninh xuất hiện vậy thì toàn bộ những người khác sẽ đều trở nên ảm đạm, trở thành bức phông nền cho cô. Điều này khiến cho một người từ khi sinh ra được luôn luôn được ưu ái ngưỡng mộ như Khúc Miêu Miêu cảm ghét tới tận cùng. Con gái thì luôn đổ kị nhưng sự ích kỉ của Khúc Miêu Miêu càng khiến cho lòng đổ kị trở nên đáng sợ gấp bội.

Bởi vậy thế Khúc Miêu Miêu nhìn xuống ghét bỏ của mình tiếp cận và trở thành bạn thân của Cố Diệp Ninh, muốn từ bên người của cô cướp sạch những gì thuộc về cô. Nhất là khi Triệu Thiên Nam phát sinh quan hệ với mình, Khúc Miêu Miêu đã sung sướng tới mức muốn cười thật to, muốn hét lên với tất cả mọi người rằng: Thấy không? Xinh đẹp và tài giỏi thì sao? Rốt cuộc cũng chỉ là đứa không biết phong tình và quyền rũ. Vẫn là bị mất người yêu vào tay Khúc Miêu Miêu cơ...

Cô ta đã từng không phải một lần tưởng tượng ra khuôn mặt đau lòng của Cố Diệp Ninh khi phát hiện ra bạn trai lại gian díu với chính bạn thân của mình. Nhưng mà Khúc Miêu Miêu thực không ngờ Cố Diệp Ninh một chút phản ứng cũng không có. Lạnh nhạt và bình tĩnh tới cực độ, thậm chí mỗi lần Khúc Miêu Miêu đều thấy được sự khinh thường sâu trong mắt của cô. Tựa như đối với Cố Diệp Ninh mà nói, cô ta và Triệu Thiên Nam chỉ là những con rệp buồn nôn không đáng để mắt tới.

Khúc Miêu Miêu không ngừng một lần lại một lần tự thuyết phục bản thân rằng thực ra Cố Diệp Ninh rất để ý chuyện của cô ta và Triệu Thiên Nam nhưng chẳng qua cố giả vờ ngoài mặt bình thân mà thôi. Tuy nhiên tới hôm nay, nhìn thấy một người xuất sắc cực điểm như Nam Cung Lãnh Dạ xuất hiện bên cạnh Cố Diệp Ninh thì Khúc Miêu Miêu đã không thể kiềm chế được nữa rồi.

Thậm chí ngay cả Mục Hoảng, Mặc Sở Minh, Minh Tu hay là Hạ Kỳ Phong đều có ngoại hình tốt hơn Triệu Thiên Nam nhiều. Cô ta không thể hiểu được, vì cái gì mà những người con trai như vậy lại cứ luôn xoay quanh Cố Diệp Ninh kia mà không phải là cô ta. Rõ ràng cô ta mới xứng đáng được hưởng tất cả cơ mà.

“Hả? Tại sao tôi phải làm như vậy?” Thấy sự điên cuồng ghen tức trong mắt của Khúc Miêu Miêu, Cố Diệp Ninh cười nhạt một tiếng. Khúc Miêu Miêu quả nhiên là luôn nghĩ muốn mình là trung tâm nổi bật nhất tới phát điên rồi. Cô ta nghĩ hiện tại cô ta còn có tư cách ở trước mặt cô ta ra lệnh rồi nói hươu nói vượn sao?! Đúng là ngu xuẩn!!!

“Cậu...” Vốn quen với việc trước đây mình nói gì cô cũng nghe theo, Khúc Miêu Miêu thấy Cố Diệp Ninh phủ phàng như vậy thì không khỏi ngây ra.

Khúc Miêu Miêu hoàn toàn quên mất rằng chính Cố Diệp Ninh đã tự mình tuyên bố đoạn tuyệt mọi quan hệ với cô ta cùng Triệu Thiên Nam rồi. Không phải nói chính xác là trong thâm tâm của Khúc Miêu Miêu, cô ta không hề nghĩ rằng cô lại là một người tuyệt tình như vậy. Nói cắt đứt liên cắt đứt hoàn toàn, một chút tình nghĩa cũng không để lại, một chút mặt mũi cũng không thêm bán cho ‘cụ bạn thân’ là mình.

“Tiểu Ninh, sao cậu lại có thể nói như vậy? Không phải tất cả đều là bạn học sao? Chẳng lẽ cậu lại trở mặt nhìn bọn tớ đối khát?” Khúc Miêu Miêu cũng là kẻ có tâm tư cho nên rất nhanh cô ta phát hiện mình còn tiếp tục lấy cứng chọi cứng thì không ổn nên lập tức thu lại vẻ giận dữ vặn vẹo trên mặt, hai mắt lại rom róm đáng thương lên án Cố Diệp Ninh.

“Đúng thế, Cố Diệp Ninh, chúng ta cùng là bạn học mà...”

“Cố Diệp Ninh, không ngờ cô lại là người như vậy. Vốn còn tưởng ngọc nữ trường chúng ta tốt bụng thế nào, hóa ra lại là một kẻ ích kỉ đáng khinh.”

“Phải, phải... nhiều đồ ăn như vậy mà tiếc rẻ không cho chúng ta...”

Quả nhiên lời Khúc Miêu Miêu vừa nói ra thì liền được không ít những sinh viên ở sau lưng cô ta hòa theo. Lúc này bọn họ đã đói lăm rồi mà lương thực thì không còn bao nhiêu. Nếu như tối nay không được ăn no thì ai biết được mai có đủ sức mà chạy thoát hay không. Cố Diệp Ninh nhìn một tia đắc ý lóe qua trong mắt của Khúc Miêu Miêu thì không khỏi âm thầm bủi môi một cái. Đúng là hồ ly tinh chuyên thích kích động và lợi dụng người khác...

“Này, các người đừng có quá đáng!” Hạ Kỳ Phong nhìn một đám người kia bắt đầu liên tục dùng lời lẽ không tốt chỉ trích Diệp tỷ tỷ thì không chịu được nữa, khuôn mặt đỏ gay cả lên bức tức đối quát “Ai cho phép các người nói xấu Diệp tỷ tỷ hả?”

Một đám người ích kỉ, vì lợi ích của mình mà đim Diệp tỷ tỷ xuống. Xấu xa!!!

XOỆT... XOỆT!!! RẦM!!!

“Mấy người các người tốt nhất cảm miệng lại!”

Thanh âm mang theo khó chịu vang lên kèm theo sau đó là vài đạo chớp tím xẹt ngang. Những tia chớp đánh xuống tạo thành một cái hố ở ngay sát mũi chân những người vừa nói kia khiến cho tất cả mọi người đều không khỏi sợ hãi tới phát run. Khuôn mặt Nam Cung Lãnh Dạ như phủ một lớp băng mỏng, hai mắt màu café đặc lại mang theo u ám và uy hiếp trắng trợn.

Vốn Mặc Sở Minh và Mục Hoảng ngay lúc thấy Khúc Miêu Miêu tranh cãi với Cố Diệp Ninh thì đã muốn lên tiếng can thiệp rồi. Nhưng hai người lại nhận được cái lắc đầu đầy ý nhị của Nam Cung Lãnh Dạ cho nên lại im lặng tiếp tục đứng qua một bên.

Không phải là Nam Cung Lãnh Dạ không muốn bênh vực cho cô mà là anh tin Cố Diệp Ninh có thể tự giải quyết được rắc rối của mình. Hơn nữa dù sao hiện tại cô vẫn chưa hoàn toàn mở lòng với ba người bọn anh. Anh lo lắng nếu chủ động xen vào chuyện riêng của cô có khi còn gây tác dụng ngược khiến cho cô phản cảm nữa là đằng khác. Tuy nhiên tới lúc này thì Nam Cung Lãnh Dạ cũng không nhịn được nữa. Mấy lời chửi bới cô tựa như là tiếng ruồi bọ bay quay tai khiến anh khó chịu vô cùng.

Anh không cho phép bất cứ ai được phép bắt nạt và sỉ nhục Cố Diệp Ninh! Tuyệt đối không!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Lo Lắng Của Cố Gia

Tuy Nam Cung Lãnh Dạ không thể hiện ra hấn bên ngoài mặt nhưng rõ ràng sự tức giận của anh thì không ai là không nhìn ra. Thấy anh vì Cố Diệp Ninh mà chủ động uy thị đám người Khúc Miêu Miêu, cả hai người Mục Hoảng và Mặc Sở Minh không khỏi bị dọa cho sững sốt ngay người.

Tính tình của Nam Cung Lãnh Dạ rất lạnh nhạt, bình thường đều giữ bộ dáng không quan tâm tới những người khác. Trừ phi là người thân trong gia đình hoặc bằng hữu giống thân thiết như Mặc Sở Sở Minh cùng Mục Hoảng gặp chuyện, anh mới chịu ra tay. Đây là việc ai quen biết anh đều hiểu rõ. Nhưng tình huống hiện tại, đừng nói Mặc Sở Minh tình nguyện thông minh mà thậm chí tới ngay cả kẻ đầu óc đơn giản như Mục Hoảng cũng nhìn ra được Nam Cung Lãnh Dạ đối xử với Cố Diệp Ninh rất đặc biệt.

Nếu so sánh ra thì anh còn bao che và để ý Cố Diệp Ninh hơn cả hai người Mặc Sở Minh và Mục Hoảng. Y cũng hẳn không nhận được quay sang nhìn nhau trao đổi ánh mắt. Cả hai đều thấy được sự sững sốt và bất đắc dĩ trong mắt nhau. Xem ra... Cố Diệp Ninh về sau này cùng với Nam Cung Lãnh Dạ và hai người bọn họ sẽ có mối liên hệ không tầm thường đâu. Cô đã được anh nhận định chắc chắn rồi.

“Được rồi, được rồi...” Đối với Nam Cung Lãnh Dạ bày ra vẻ mặt chán an, Mục Hoảng quay đầu lại nhìn về hướng đám người Khúc Miêu Miêu và Triệu Thiên Nam nói “Bây giờ các cô cậu muốn chúng tôi san sẻ đồ ăn, đây rõ ràng là chuyện không thể xảy ra được. Các người cũng nhìn thấy rõ ràng số thức ăn này chỉ đủ cho số lượng người bên đội ngũ chúng tôi mà thôi.”

“Hoảng, anh cần gì phải từ tế với bọn họ.” Mặc Sở Minh cười nhạt một tiếng, ánh mắt của y lạnh như băng lướt qua những người đối diện “Nếu các cô cậu còn muốn tiếp tục gây rối thì tôi cũng không ngại sử dụng vài biện pháp riêng của mình để khóa miệng một số người lại đâu.”

Mặc Sở Minh hoàn toàn không phải người tốt tính như Mục Hoảng. Sự kiên nhẫn của y cũng không nhiều. Bản thân vốn đã chướng mắt đám người Khúc Miêu Miêu sẵn từ trước rồi cho nên mỗi lời y nói ra đều sắc như dao. Sát khí không hề che giấu bộc lộ, từ lòng bàn tay của y một thủy cầu mang theo ánh lục xuất hiện, uy hiếp đe dọa hướng thẳng về phía Khúc Miêu Miêu và đám người đứng sau cô ta.

Đám người Khúc Miêu Miêu nhìn thấy thủy cầu thì không khỏi toát mồ hôi lạnh. Phải rồi! Bọn họ bị kích động tới chút nữa thì quên mất Mặc Sở Minh, Mục Hoảng, Nam Cung Lãnh Dạ đều có năng lực kỳ lạ. Chỉ cần một trong ba người nhắc tay một cái thôi, đừng nói tới là mất mạng, e là tới lúc ấy thân xác cũng không được toàn vẹn. Hình ảnh ba người Nam Cung Lãnh Dạ chiến đấu với tang thi ở tiền sảnh siêu thị vẫn in đậm trong đầu từng người.

Con người đối với kẻ mạnh hơn mình luôn luôn có sự sợ hãi và né tránh. Giấy dựa cố gắng sinh tồn và tránh xa cái chết đã trở thành bản năng sống của họ. Cho nên lúc này tất cả những người mới ban nãy liên tục mắng chửi và công kích Cố Diệp Ninh dưới sự đe dọa trắng trợn của Mặc Sở Minh thì hiện tại liền ngậm chặt miệng còn hơn hén.

“Mấy người... mấy người...”

Khúc Miêu Miêu nhìn một đám mới này còn phụ trợ mình giờ như đã điều rúc đầu dưới cát không dám hó hé dù chỉ một chút thì tức tới run người. Cô ta không thể ngờ được trước thái độ bao che của mấy người Nam Cung Lãnh Dạ. Không phải mới này ở tiền sảnh siêu thị thì bà người Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh không quen thuộc gì hay sao?! Tại sao chỉ sau một đoạn ngắn thời gian bây giờ lại bao che cho Cố Diệp Ninh như vậy?!

“Cố Diệp Ninh, cậu giỏi lắm, muốn lợi dụng bọn họ để uy hiếp bọn tớ sao?” Tức giận tuôn trào khiến cho cô ta không cách nào giữ được lý trí nữa.

“Vô sỉ!!!” Hạ Kỳ Phong nhìn Khúc Miêu Miêu, không khỏi bức bối thấp giọng quát. Rõ ràng Cố Diệp Ninh không làm gì cô ta, nhưng cô ta lại cứ nham lần bảy lượt nhắm vào Cố Diệp Ninh. Đây là loại thái độ gì chứ?! Từ nhỏ tới lớn được lớn lên trong sự dạy bảo của cha mẹ mình, Hạ Kỳ Phong chưa từng biết qua hóa ra trên đời lại có người vô sỉ tới mức độ như Khúc Miêu Miêu.

“Người này... thực sự là...” Ngay cả Mục Hoảng cũng không còn giữ được thần sắc tươi cười nữa. Trên khuôn mặt anh tuấn của hẳn lộ ra vẻ chán ghét không che giấu.

“Hừ, không phải tôi đã nói rồi sao. Nói chuyện từ tế với loại người này chính là phí nước bọt.” Ngay từ bé vẫn luôn sống ở Nam Cung gia, Mặc Sở Minh tiếp xúc không ít loại người. Y giỏi nhất chính là nhìn thấu bản chất con người.

Riêng Minh Tu từ đầu tới cuối không mở miệng nói một câu nào nhưng nó luôn dùng ánh mắt thâm trầm nhìn chằm chằm vào Khúc Miêu Miêu. Án sâu trong đôi mắt đen láy của nó lóe lên một tia sát khí cực độ âm trầm lạnh khốc không chút phù hợp với độ tuổi của mình. Nó của hiện tại tuy rằng còn nhỏ tuổi nhưng tính cách so với những gì Cố Diệp Ninh biết ở kiếp trước không khác biệt là mấy.

Bởi vì môi trường trưởng thành nên Minh Tu vô cùng quái đản, hay thay đổi thất thường và có phần lãnh huyết tàn khốc. Nhưng nó có một đặc điểm đó là một người ‘có ân báo ân, có oán báo oán’ cực kỳ rõ ràng. Cố Diệp Ninh đã là ân nhân của nó, đã hứa sẽ chăm sóc nó, như vậy thì Minh Tu cũng không cho phép dù bất cứ là ai tổn hại tới cô. Dù bằng hành động... hay là lời nói! Giờ phút này, Khúc Miêu Miêu đã chọc phải một tiểu dã thú cực kỳ đáng sợ, chẳng qua cô ta không hề biết mà thôi.

“ĐỦ RỒI!!! KHÚC MIÊU MIÊU!!!” Cảm nhận được mọi người đang dùng ánh mắt chỉ trích và khinh bỉ nhìn về phía bọn họ, Triệu Thiên Nam trên mặt không khỏi đỏ bừng lên vì xấu hổ. Hắn ta rít lên từng tiếng, một tay túm lấy tay của Khúc Miêu Miêu kéo giật cô ra về.

“Nam...” Khúc Miêu Miêu bị phản ứng của hắn ta làm cho hoảng sợ.

“Cô đừng có gây chuyện nữa!!!” Triệu Thiên Nam chỉ thấy lửa giận trong lòng càng lúc càng thêm mãnh liệt, muốn giữ hình tượng quý công tử cũng không cách nào giữ được nữa. Khúc Miêu Miêu này thực sự càng lúc càng quá phận mà...

“Nam... anh... anh quát em? Anh vì Cố Diệp Ninh kia mà quát em?” Thấy vẻ mặt giận dữ tràn ngập không chút kiên nhẫn của Triệu Thiên Nam, trông mắt của Khúc Miêu Miêu nhanh chóng đỏ lên, nước mắt không ngừng trào ra. Cô ta thốt lên một tiếng, cơ thể xinh xắn run run lên, dường như bị đá kích tới tột cùng.

“Khúc Miêu Miêu, thu hồi mấy giọt nước mắt kia lại đi. Không cần giả bộ đóng kịch trước mặt tôi.” Nhìn vẻ ủy khuất của Khúc Miêu Miêu, hắn ta không còn cảm thấy đáng yêu như trước, ngược lại càng thấy thêm phiền phức.

Từ khi mặt thể tới, sau khi đám sinh viên bọn họ chạy trốn chật vật khỏi trường rồi tình cờ gặp mặt với Cố Diệp Ninh thì Khúc Miêu Miêu cũng bắt đầu không ngừng một lần lại một lần lộ ra vẻ mặt tràn ngập vẻ ghen tị, giận dữ cùng bất mãn đối với cô. Nếu như hắn ta còn không nhìn ra được sự ganh ghét cùng ích kỷ của Khúc Miêu Miêu nữa thì không phải là quá buồn cười sao?! Triệu Thiên Nam không phải quá thông minh hay tinh nhạy nhưng cũng không phải người ngu si đần độn.

Trước đây hắn ta từng thắc mắc vì sao Khúc Miêu Miêu lại làm hành động quyến rũ mình sau lưng Cố Diệp Ninh. Không phải hai người cô ta và Cố Diệp Ninh là bạn thân thiết sao?! Không phải cô ta đã biết mình là bạn trai của Cố Diệp Ninh rồi sao?! Nhưng thắc mắc đó nhanh chóng bị hắn ta bỏ qua bởi vì sự tự đắc khi được Khúc Miêu Miêu không ngừng lấy lòng. Triệu Thiên Nam thậm chí còn dùng lý do bởi vì Khúc Miêu Miêu quá yêu mình để qua loa thỏa mãn khúc mắc trong lòng.

Nhưng hiện tại sau khi nhận ra bộ mặt thực của Khúc Miêu Miêu, nghĩ kỹ lại từng chút một hành động của Khúc Miêu Miêu trong quá khứ chính Triệu Thiên Nam cũng không thể rõ rệt cuộc cô ta là yêu mình thực lòng không hay đơn thuần chỉ muốn lấy mình làm thứ vật phẩm tranh cướp để so bì với Cố Diệp Ninh mà thôi.

“Nam... anh nói thế là sao?” Bị sự khinh thường cùng lạnh lùng trên mặt của Triệu Thiên Nam làm cho hoảng hốt, Khúc Miêu Miêu run rẩy khẽ hỏi. Sao lại như vậy? Không phải trước đây mỗi lần cô khóc hắn ta đều dịu dàng an ủi sao?! Vì sao vậy giờ lại có thái độ xa cách như thế?!

“Tự lòng cô biết rõ, cần gì tôi phải nói rõ chứ.” Triệu Thiên Nam lùi về sau dẫn rộng khoảng cách giữa cả hai người ra, đồng thời cũng tránh khỏi bàn tay muốn túm lấy áo mình của cô ta.

“Em không hiểu anh nói gì hết...” Trên mặt thoáng ra qua sự chột dạ nhưng Khúc Miêu Miêu vẫn kiên trì lắc đầu phủ nhận. Từng hàng từng hàng nước mắt lăn dài, cả người cô ta tràn ngập ủy khuất yếu đuối khiến cho người khác sinh ra cảm giác muốn che chở.

“Khúc Miêu Miêu, cô...” Càng nhìn Khúc Miêu Miêu, trong lòng Triệu Thiên Nam càng buồn chán tới cực điểm chứ chẳng hề cảm động hay thấy cô ta đáng thương gì cả. Đã nhìn thấu tất cả rồi, cho nên mới càng cảm thấy Khúc Miêu Miêu giả tạo tới cực điểm.

Hắn ta vì sao trước lại nghĩ cô ta tốt hơn Cố Diệp Ninh chứ? Đúng là ngu ngốc, đúng là mắt mù rồi mà! Sự tồn tại của Khúc Miêu Miêu bây giờ đối với hắn ta mà nói thì chẳng khác nào sự châm chọc dành cho hắn ta. Đúng vậy, sự châm chọc dành cho Triệu Thiên Nam. Châm chọc hắn ta không nhận ra mặt thật của cô ta sớm, châm chọc hắn ta không cưỡng lại được sự dụ dỗ, châm chọc hắn làm mất đi... người con gái tốt như Cố Diệp Ninh...

“Haiz ~ đủ rồi, tôi không muốn nói thêm gì nữa.” Trong lòng hắn ta ra một cái quyết định, từ sau này không nên tiếp tục dây dưa với Khúc Miêu Miêu thêm nữa “Tiểu Ninh...” Vô thức lại lần nữa nghiêng đầu lướt qua hướng Cố Diệp Ninh vẫn ngồi im nãy giờ, trái tim Triệu Thiên Nam không khỏi nhức nhối.

Kì thực nãy giờ Cố Diệp Ninh vẫn luôn nhìn về phía hai người Triệu Thiên Nam cùng Khúc Miêu Miêu. Chỉ là ánh mắt của cô luôn thờ ơ vô cùng. Giống như một kẻ ngoài cuộc lạnh nhạt đang xem một vở hài kịch chẳng đáng một xu với hai người diễn viên là hai người xa lạ. Đúng, không còn bạn trai hay bạn thân gì cả, chỉ đơn giản là hai người xa lạ không đáng để tâm.

Triệu Thiên Nam biết... Cố Diệp Ninh thực sự đã không còn lưu lại một chút tình cảm nào dành cho mình và Khúc Miêu Miêu nữa rồi. Chỉ là hắn ta vạn phần không thể hiểu được tại sao một người sống tình cảm như cô lại có thể nhanh như vậy hoàn toàn cắt đứt mọi cảm xúc. Thậm chí ngay khi phát hiện ra hắn ta cùng Khúc Miêu Miêu có quan hệ thì cô cũng không chút hoảng hốt, không chút uất ức hay tức giận vì bị phản bội. Từ đầu tới cuối Cố Diệp Ninh vẫn chỉ giữ nguyên một mảnh lạnh nhạt và bình tĩnh, ném lại một câu: Tạm biệt rồi xoay người bỏ xa.

“Anh lại nhìn Cố Diệp Ninh! Anh lại nhìn người đấy! Triệu Thiên Nam, vì sao anh không nhìn em? Vì sao cứ là Cố Diệp Ninh? Cố Diệp Ninh thì có gì tốt chứ?”

Triệu Thiên Nam không muốn đôi co với Khúc Miêu Miêu, không có nghĩa là cô ta không muốn đôi co với hắn ta. Cô ta thấy được sự lưu luyến của Triệu Thiên Nam thì nhìn không được gào ầm lên. Vươn tay kéo giật hắn ta về phía sau, bắt hắn nhìn vào thẳng vào mắt mình, trên mặt của cô ta vằn vệt

hiện lên sự điên cuồng và độc ác. Thực sự không cam tâm! Vì sao chứ? Khúc Miêu Miêu vẫn luôn tự nhận mình tốt hơn, mọi chuyện đều vẫn luôn cố gắng hơn, vậy thì vì sao chứ? Vì sao tất cả mọi người cuối cùng vẫn cứ luôn chọn Cố Diệp Ninh?

“Anh không nhìn thấy em đang vì chúng ta mà đòi bọn họ chia sẻ đồ ăn sao? Trong khi Cố Diệp Ninh thì thậm chí còn không muốn mở miệng ra nói hộ chúng ta một câu. Vậy mà anh lại còn vì cô ta mà mắng em. Triệu Thiên Nam, anh mở to mắt ra xem xem là ai tốt với anh! Anh phải đứng về phía em chứ không phải là Cố Diệp Ninh!”

“Quả nhiên không ra tay trực tiếp một chút thì cô ta không cảm miệng vào.” Sắc mặt của Nam Cung Lãnh Dạ lúc này đã vô cùng âm trầm. Khóe miệng anh hơi nhếch lên, hơi thở lạnh lẽo toát ra từ trên người khiến mọi người không khỏi run rẩy.

Mặc Sở Minh cùng Mục Hoàng đều biết rõ một điều... Nam Cung Lãnh Dạ phần nộ thực sự rồi. Khúc Miêu Miêu đã chọc tới cực hạn chịu đựng của anh. Tuy không biết vì sao anh lại coi trọng Cố Diệp Ninh như vậy nhưng cả hai đều hiểu rằng Khúc Miêu Miêu kia tuyệt đối không thể sống an ổn rồi. Cô ta không chỉ không thêm đặt lời uy hiếp của Nam Cung Lãnh Dạ và Mặc Sở Minh vào trong tai, chẳng những thế còn một lần lại một lần khiêu chiến công kích vào Cố Diệp Ninh mà bọn họ muốn bảo vệ.

Bộp!!!

“Được rồi, đây là chuyện của tôi, cứ để tôi chủ động giải quyết thì tốt hơn.” Ngay lúc Nam Cung Lãnh Dạ muốn đứng dậy thì bị một bàn tay thon dài trắng nõn tóm lại, thanh âm trong trẻo vang lên. Quay lại chỉ thấy Cố Diệp Ninh đang dùng ánh mắt kiên định nhìn thẳng mình.

“Có thể không?” Thần sắc của anh vốn vô cùng âm trầm bỗng chốc nhanh chóng biến mất, hàng lông mày cũng thả lỏng không còn nhíu lại như ban nãy. Tốc độ thay đổi nhanh tới mức tựa khiến ta tưởng rằng mình bị hoa mắt.

Không rõ vì sao cứ có cảm giác giọng điệu của anh khi hỏi mình rất dịu dàng khiến cho Cố Diệp Ninh có chút cứng ngắc cảm thấy không được tự nhiên. Thế nhưng rất nhanh cô liền bình thường trở lại. Cố Diệp Ninh cái gì cũng tốt chỉ có phương diện liên quan tới tình cảm thì có chút hơi bị trì độn. Cô vẫn cảm giác được anh đối với mình không bình thường nhưng bản năng khiến cô tự động lơ đi, không phát hiện những điểm khác thường ấy.

Thật lâu thật lâu về sau, thỉnh thoảng Cố Diệp Ninh nghĩ lại những ngày tháng này thì không khỏi muốn đập đầu xuống bàn hối hận muốn chết. Nếu lúc này cô để ý hơn một chút, suy nghĩ cẩn kẽ hơn một chút, tình ý hơn một chút... thì cô đã không bị vị Lôi đế nào đó lừa vào tròng.

“Anh nghĩ cô ta là đối thủ của tôi sao?” Cô nhướn mày nhìn Nam Cung Lãnh Dạ, khóe miệng hơi nhếch lên tạo thành nụ cười thần nhiên nhưng không che giấu sự mỉa mai đối với Khúc Miêu Miêu kia.

“À... đương nhiên là không.” Nam Cung Lãnh Dạ ngắt ra một chút sau đó nhàn nhạt cười cười với cô “Tôi đương nhiên tin tưởng tiểu Ninh...”

Cố Diệp Ninh cũng không phải là chưa từng thấy Nam Cung Lãnh Dạ cười thế nhưng khi lần nữa thấy nụ cười kia thì vẫn không khỏi ngẩn người. Quả nhiên Nam Cung Lãnh Dạ này là yêu nghiệt mà... ngay cả cô vốn đã miễn dịch với trai đẹp cũng vẫn bị anh thu hút. Đưa tay lên gãi gãi mũi, có chút ngượng ngùng chuyển ánh mắt, cô gật gật đầu với anh.

Tuy rằng nghe anh gọi 'tiểu Ninh' vẫn không quen cho lắm nhưng Cố Diệp Ninh vẫn vô cùng hài lòng với việc Nam Cung Lãnh Dạ nói tin tưởng mình. Dù sao thì cũng chẳng ai thích năng lực của mình bị nghi ngờ hết.

“Diệp tỷ tỷ cố lên, nhất định phải đánh cho cái cô gái vô si kia không ngóc được đầu lên thì thôi!” Hạ Kỳ Phong thấy cô quyết định ra tay thì hưng phấn vô cùng. Một chút thương hoa tiếc ngọc cũng không có. Thậm chí cậu còn mong Cố Diệp Ninh đánh cho cái bản mặt vênh váo của Khúc Miêu Miêu nở đầy hoa thì càng tốt.

“Diệp tỷ tỷ... cố lên...” Dù rất suy yếu nhưng Minh Tu cũng cổ vũ.

Cố Diệp Ninh phẩy phẩy tay làm dấu OK với hai đứa nhỏ rồi xoay người bước về phía Khúc Miêu Miêu và Triệu Thiên Nam cách đó không xa. Ngay từ đầu cô vẫn chưa từng để Khúc Miêu Miêu lọt vào trong mắt mình. Vốn còn muốn nể tình tha cho cô ta một con đường nhưng Khúc Miêu Miêu lại cứ thích đâm đầu vào cột đá, tự mình tìm tới cửa để khiêu khích vậy thì cô cũng chẳng việc gì phải nhường nhịn cả.

Cô quay đi không hề nhìn thấy được một tia sáng bất thường lóe qua trong đôi mắt café của Nam Cung Lãnh Dạ. Anh chưa từng một lần rời mắt khỏi bóng dáng của Cố Diệp Ninh. Đôi môi mỏng khẽ mấp máy, anh thấp giọng thì thầm chỉ đủ cho bản thân nghe thấy... mang theo một sự lôi cuốn bí ẩn và nguy hiểm, tựa như, một con sói đang chuẩn bị săn mồi...

“Tôi biết, không ai có thể là đối thủ của em. Trừ tôi ra, mèo con à...”

.

.

.

Lúc này ở thủ đô, không khí của Cố gia lại không hề được thông thả như bên Cố Diệp Ninh. Ở phòng khách của Cố gia được trang trí theo phong cách hiện đại sang trọng. Trên ghế sofa hiện tại có ba người đang ngồi. Ngồi ghế bên trái ở một bên không ai xa lạ chính là Cố Liệt Hạo. Đối diện anh là hai người đàn ông, một người tầm tuổi trên dưới 60, một người trung niên khoảng hơn 40 một chút.

Người tuổi khoảng trên dưới 60, khuôn mặt có không ít nếp nhăn nhưng vẫn thấy rõ được những đường nét anh tuấn cương nghị thướt còn trẻ. Tuy rằng đã cao tuổi nhưng trong đôi mắt vẫn sáng ngời đầy kiên định và lý trí. Mặc trên người một bộ quân phục, trên vai đeo quân hàm, trước ngực treo rất nhiều huy chương chứng tỏ được địa vị trong quân đội của ông. Đây chính là ông ngoại của bốn anh em nhà họ Cố - Cố Vân.

Người đàn ông trung niên ngồi cạnh Cố Vân nhìn qua so với tuổi thực thì trẻ hơn rất nhiều. Người này cũng mặc quân phục, chẳng qua huy chương chỉ bằng một nửa so với Cố Vân. Thế nhưng cũng có thể thấy được đây không phải người tầm thường. Trong mắt của đàn ông trung niên này luôn bảo trì sự trầm ổn cùng lãnh tĩnh của một người chỉ huy. Không ai xa lạ, người này là Cố Tiệp Huy, cậu của bốn anh em Cố gia.

Nếu nói tới địa vị của Cố Vân cùng Cố Tiệp Huy trong Cố gia thì chỉ có thể bao quát bằng hai từ: trường bối. Hai vị trường bối này chính là chỗ dựa cuối cùng, cũng là những người nuôi nấng và chăm sóc cho Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi, Cố Diệp Ninh và Cố Phong Hạ lên sau khi Cố Tiệp Thu - mẹ của bốn anh em qua đời.

Mặc dù hiện tại không còn những tay quá nhiều vào chuyện của Cố gia và Cố thị nhưng mấy người Cố Liệt Hạo vẫn luôn luôn kính trọng nhất. Mà Cố Vân cùng Cố Tiệp Huy đối với mấy đứa cháu của mình cũng vô cùng tự hào. Đứa nào cũng là nhân trung long phượng, tài giỏi hơn người, sao có thể không hài lòng được kia chứ.

Hai cha con Cố Vân cùng Cố Tiệp Huy đều là người của quân đội, lăn lộn cũng hơn nửa đời người cho nên địa vị cực kỳ cao. Quân đội hiện tại chức vị cao nhất gồm có 2 vị Đại tướng quân làm thống lĩnh. Trong hai vị Đại tướng quân có Nam Cung Tĩnh Hải - ông nội của Nam Cung Lãnh Dạ chiếm một ghế thì người còn lại chính là Cố Vân. Cố Vân chính là Đại tướng quân chỉ huy đội tăng - thiết giáp của quân đội, nắm quyền tuyệt đối trong việc sử dụng các loại vũ khí tối tân nhất. Ngay cả Cố Tiệp Huy cũng là một trong 7 vị Thượng tướng. Thượng tướng bộ binh bình chủng đặc nhiệm, cùng đơn vị với cha của Nam Cung Lãnh Dạ.

Chính vì Cố Vân và Cố Tiệp Huy địa vị cao như vậy cho nên tuy không bằng với Nam Cung gia nhưng địa vị trong quân đội của Cố gia cũng là vua một cõi không ai dám chọc. Làm một hình dung đơn giản thì nếu toàn bộ binh lính quân đội chia làm bốn phần thì Nam Cung gia chiếm hai phần, chính phủ nắm trong tay một phần, còn một phần còn lại đương nhiên là thuộc dưới trướng của Cố gia. Do Cố gia trong phương diện chính trị, quân sự, kinh tế đều đứng đầu nên vẫn luôn là cái gai trong mắt của không ít người.

Cho dù là Cố Vân, Cố Tiệp Huy hay là Cố Liệt Hạo thì cũng đều là những người nổi tiếng với tinh thần kiên cường, không bao giờ biến sắc trước bất cứ chuyện gì. Vậy mà lúc này đây thần sắc của cả ba đều lúc này rất trầm trọng. Hàng lông mày nhíu chặt lại mang theo sự lo lắng và hoang mang không che giấu. Không khí trong phòng đều theo áp suất tỏa ra từ ba người mà đều bị hạ xuống mức âm độ.

“Con nói là sự thật sao, tiểu Hạo?” Cố Tiệp Huy đầy áp lực mở miệng hỏi.

“Vâng.” Cố Liệt Hạo gật đầu, cũng không che giấu người cậu thân thiết của mình “Toàn bộ đều là sự thật. Con nghi ngờ là Ninh nhi đã biết gì đó trước nên mới...” Nhắc tới em gái, trong người của anh trầm xuống, nắm tay đặt ở bên thất lung nắm chặt lại. Giờ này không biết Cố Diệp Ninh đang ở đâu rồi?! Có an toàn hay không?!

Chuyện mặt thể đã không còn cách nào ngăn chặn hay che giấu. Ngay cả ở thủ đô cũng có không ít tang thi xuất hiện. Chẳng qua ở thủ đô có nhiều binh lính quân đội tinh nhuệ hơn cho nên thiệt hại không nghiêm trọng bằng những địa phương khác mà thôi.

Cố Liệt Hạo cùng Cố Diệp Phi, Cố Phong Hạ trong hai ngày trước nghe theo lời Cố Diệp Ninh cho nên cũng đã gom góp được rất nhiều thực phẩm, vật tư, xăng dầu, vũ khí, xe cộ quan trọng đủ để Cố gia bọn họ không lo lắng gì trong cuộc sống sau này. Trong nhà cũng đã đuổi hết người giúp việc vì vậy cũng không xảy ra tình huống đột ngột bị tang thi tấn công. Ông ngoại và cậu đã được anh đón về từ trước nên cũng không gặp nguy hiểm. Có thể nói là Cố gia một nhà an toàn không thiệt hại gì... trừ việc bọn họ mất liên lạc với Cố Diệp Ninh.

“Chuyện mặt thể tang thi này quá bất ngờ, không chút tín hiệu gì báo trước. Tiểu Ninh như thế nào lại có thể biết trước được kia chứ?” Cố Vân nghi hoặc day day thái dương, thở hắt ra một tiếng đầy phiền muộn.

“Cái này con cũng không rõ. Con hỏi thế nào em ấy cũng không trả lời.” Cố Diệp Ninh gọi điện về một lần này quả thực vô cùng kỳ quái. Anh cũng nhận ra được em gái bình thường như đã thay đổi. Chỉ là thông qua điện thoại thì không cách nào xem rõ ràng được cô thay đổi ở chỗ nào, điểm bất thường ở đâu.

“Haiz ~ giờ điều ta lo lắng nhất là tiểu Ninh ở thành phố D có an toàn không. Thành phố D chỉ là thành phố mới phát triển, thậm chí còn không có quân đội đóng quân...”

Dù không nói tiếp nhưng lời của Cố Vân cũng đủ để làm cho tâm tình Cố Liệt Hạo và Cố Tiệp Huy càng thêm xuống dốc. Lúc này mặt thể tới, tang thi xuất hiện, khắp nơi trùng trùng nguy hiểm, bảo làm sao bọn họ có thể an tâm khi mà không biết hiện tại cô đang lưu lạc phương nào. Mặc dù cô đã hứa chắc rằng sẽ trở lại thủ đô nhưng trong mắt hai vị trường bối cùng Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Ninh vĩnh viễn là bông hoa nhỏ bé được bọn họ che chở dưới cánh chim. Cô có thể chịu đựng được mọi khổ sở và hiểm nguy cho tới lúc đến được thủ đô sao?!

“Con... hay là con đi tìm em ấy...”

“Không được! Quá nguy hiểm!” Chỉ mới vừa mở lời đề nghị, Cố Liệt Hạo lập tức bị hai vị trường bối phủ quyết. Cố Tiệp Huy càng thêm cau chặt lông mày, thở hắt ra “Tiểu Hạo, con không thể rời thủ đô được. Con quên mất mình hứa gì với tiểu Ninh sao?”

“Con...” Nhớ tới lời mình đã hứa, Cố Liệt Hạo càng thêm hối hận. Khi ấy đã cảm nhận được bất thường rồi vì sao con hứa với cô. Hiện tại muốn đi tìm cô cũng không thể được.

“Đề ta đi đi. Ta đi tìm tiểu Ninh...” Cô Tiệp Huy vỗ vỗ ngực, thì thào.

“Cậu, con không đồng ý! Tiểu Ninh đã nói nhất định phải chăm sóc cho cậu và ông ngoại cẩn thận. Con đã đồng ý với em ấy rồi.” Đương nhiên sao anh có thể để cho Cô Tiệp Huy rời khỏi thủ đô vào lúc này. Cô Vân thì càng không phải nói, tuyệt đối là không thể. Cho dù là tướng quân thân chinh bách trận thì cũng không thể đối phó được với cả đàn tang thì bên ngoài.

“Như vậy thì phải làm sao... tiểu Ninh, tiểu Ninh của chúng ta...” Cô Vân nào còn bộ dáng của vị Đại tướng quân nghiêm nghị. Giờ phút này ông vì lo lắng cho cháu gái mà đứng ngồi còn không yên. Đó là đứa cháu nhỏ bảo bối của ông đấy nha ~

“Anh hai!!!”

Đúng lúc này Cô Diệp Phi từ ngoài xô cửa lao vào cắt ngang khăn trương trong phòng. Cũng chẳng còn thấy hình tượng công tử tao nhã thường ngày của y nữa. Đầu tóc của y có chút rối tung, trên mặt tràn ngập nghiêm trọng, sát khí còn chưa thu lại, quần áo cũng dính không ít máu, một tên tay vẫn cầm chắc khẩu súng ngắn vẫn đang lơ lửng trên chốt. Xem ra y là mới từ ở bên ngoài chém giết với tang thì trở về.

“Có chuyện gì vậy, tiểu Phi?” Ba người Cô Vân, Cô Tiệp Huy cùng Cô Liệt Hạo cũng không trách sự vô lễ của Cô Diệp Phi, yên lặng quay đầu nhìn y. Là người lớn tuổi nhất ở đây, Cô Vân chủ động mở miệng hỏi.

“Ông ngoại, cậu.” Hướng hai vị trưởng bối chào một tiếng, y gấp gáp tiến lại gần.

“Con mới từ bên ngoài trở về sao? Có bị thương chỗ nào không?” Cô Tiệp Huy từ trong túi quần lấy ra một chiếc khăn tay sạch sẽ đưa cho Cô Diệp Phi, quan tâm hỏi thăm.

“Con không sao.” Thân thủ của Cô Diệp Phi có thể nói là cực kỳ tốt. Người y giết trước khi mặt thể tới cũng không ít, bằng không tại sao người trong giới hắc đạo nghe thấy tên y thì đều sợ tới tái mặt. Đối phó với tang thì, y rất nhanh có thể phát hiện ra phương pháp giết chúng.

“Hạ đâu? Không phải nói hai đứa ở trong nhà rồi sao. Hiện tại bên ngoài giờ rất loạn, khắp nơi đều là tang thì.” Cô Liệt Hạo nhin không được nhắc nhở. Mặc dù biết rõ em trai mình thân thủ không tầm thường nhưng mà thân làm anh lớn, anh vẫn không khỏi lo lắng.

“Em ra ngoài tìm chút thông tin. Hạ đang ở trong hầm xe để điều chỉnh lại một chút thiết bị trên xe.” Cầm khăn lau qua mồ hôi trên trán, y ngồi xuống bên cạnh anh “Anh hai, quân đội cũng dẹp gần xong tang thì rồi. Chắc tới ngày mai chính phủ sẽ ra quyết định và phương án cứu nguy cho các thành phố khác.”

“Tối tận ngày mai sao?” Thủ đô thời điểm này là hoàn toàn đóng cổng cách ly. Nếu mai chính phủ mới đưa ra phương án thì tức là phải tới mai Cổ gia bọn họ mới có thể tìm cách hỏi thăm tình hình ở thành phố D.

“Phi, em có cảm ứng được gì từ Ninh nhi không?”

Song sinh vĩnh viễn là có cảm ứng liên kết tâm linh. Chỉ cần Cô Diệp Ninh xảy ra chuyện thì chắc chắn Cô Diệp Phi cũng bị ảnh hưởng. Mấy người Cô Liệt Hạo hiện tại không có phương pháp để liên lạc để biết an nguy của cô, chỉ có thể dựa vào cách này mà thăm dò thôi. Mặc dù không chắc chắn hoàn toàn nhưng ít nhất vẫn có thể trấn an được sự lo lắng cho bọn họ.

“Không. Em không cảm thấy gì cả. Có lẽ em ấy vẫn ổn.” Mím mím môi, y lắc đầu, thấp giọng đáp “Anh hai, em tin tưởng em ấy! Chắc chắn em ấy sẽ trở về! Ninh nhi đã hứa là sẽ về!”

Cô Liệt Hạo nghe thấy vậy chỉ đành nhẹ thở dài một tiếng. Tin tưởng cô sao?! Đương nhiên là tin tưởng. Thế nhưng mà vẫn không cách nào áp chế được sự lo lắng và bồn chồn. Kỳ thực trong lòng Cô Diệp Phi rất hỗn loạn chứ không hề bình tĩnh chút nào. Y thực sự rất muốn lao ra ngoài chạy về hướng thành phố D để tìm cô, thế nhưng không thể... Đã hứa rồi, nhất định phải chờ em gái bảo bối ở thủ đô, nhất định không được rời khỏi thủ đô.

“Bỏ đi, giờ cứ tiếp tục thế này cũng không phải cách. Chờ tới mai chúng ta chia ra hỏi thăm tung tích vậy.” Cô Tiệp Huy lắc lắc đầu “Cha, người có cần đi nghỉ không?” Nhìn sang Cô Vân trên mặt có chút mệt mỏi, Cô Tiệp Huy hiểu thuận hỏi.

“Không cần đâu.” Xua xua tay, Cô Vân chậm rãi đứng dậy “Tiểu Hạo, không phải con nghe theo lời tiểu Ninh thu gom rất nhiều thực phẩm và vật tư sao? Đi sắp xếp lại một chút đi. Ta đi cùng con...” Đồ rất nhiều cho nên chỉnh soạn lại một chút. Thực phẩm và vật tư trong mặt thể đều là bảo vật, cũng không thể tùy tiện nhồi nhét vứt lung tung được.

“Vâng.” Cô Liệt Hạo cũng đành dẫn xuống thấp thỏm trong lòng, bước tới đỡ Cô Vân “Em đi tắm qua rồi nghỉ chút đi Phi.” Nhớ tới em trai vẫn một thân dính đầy máu, anh nhắc nhở.

“Em biết rồi, anh đi với ông đi.”

“Vậy ta qua bên chỗ tiểu Hạ một chút xem nó có cần giúp đỡ gì không.” Nhìn bóng Cô Vân và Cô Liệt Hạo đi khuất, nghĩ tới mình cũng có chút kiến thức về bảo trì xe cộ, Cô Tiệp Huy xắn xắn tay áo hướng về phía hầm xe ô tô mà đi.

Nhìn mọi người rời đi, trong phòng khách chỉ còn lại một mình mình, Cô Diệp Phi nhàn nhạt thở ra một hơi. Ánh mắt đảo về hướng tấm ảnh to lớn được treo ở trên tivi, đó là ảnh gia đình của Cổ gia bọn họ. Trong tấm ảnh kia có ông ngoại Cô Vân, có người cậu Cô Tiệp Huy, có cả người mẹ quá cố của anh em bọn họ - Cô Tiệp Thu, có Cô Liệt Hạo, có Cổ Phong Hạ, có cả Cô Diệp Phi y và cả... em gái song sinh Cô Diệp Ninh của y.

Cô gái xinh đẹp vui vẻ vui trong vòng ôm của y, nụ cười trong sáng cười rạng rỡ không vương chút tạp bản, tựa như nắng mai trong trẻo đi sâu vào lòng người. Đưa tay xoa xoa lồng ngực nhức nhối của mình, Cố Diệp Phi trong lòng không khỏi thầm trách móc...

Ninh nhi, em đúng là rất quá đáng, khiến bọn anh lo lắng như vậy...

Ninh nhi, bọn anh chờ em ở thủ đô... cho nên, em nhất định phải mau mau trở về, nhất định phải an toàn có biết hay không?!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Cố Diệp Ninh Ra Uy

Mặc Sở Minh và Mục Hoảng thấy Cố Diệp Ninh đã đứng dậy đang đi gần về phía bên này thì hai người đều tinh ý nhận ra được cô là muốn chủ động tự mình giải quyết với Khúc Miêu Miêu và Triệu Thiên Nam, vì vậy cho nên liền nhanh chóng tách ra hai bên nhường đường. Dù sao cũng đã nhận định trở thành đồng đội của nhau, hơn nữa hai người đều rất có cảm tình với cô cho nên đương nhiên sẽ thiên vị Cố Diệp Ninh. Lúc cô đi lướt qua, Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng đối với cô khẽ gật đầu ra hiệu rằng hai người họ sẽ ở sau để ý bảo vệ không cho đám người Khúc Miêu Miêu kia lên lút dở trò quỷ gì.

Kỳ thực ra hai người kia cũng là lo lắng quá. Người như Khúc Miêu Miêu cho dù cô không dùng dị năng cũng có thể dễ dàng đối phó được. Đừng nói là muốn gây thương tổn gì cho cô, chỉ sợ còn chẳng đụng được vào người cô ấy chứ. Thế nhưng xuất phát từ lòng biết ơn vì sự quan tâm của Mặc Sở Minh và Mục Hoảng dành cho mình, cô vẫn rất lịch sự nói một tiếng cảm ơn. Thấy Cố Diệp Ninh lễ độ lại hiểu chuyện như vậy, hảo cảm của Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng dành cho cô càng tăng lên vùn vụt.

“Cuối cùng cậu cũng chịu trực tiếp ra mặt. Không trốn sau lưng mấy người kia nữa sao?” Khúc Miêu Miêu thấy cô đi tới trước mặt mình liền vặn vẹo khó chịu mở miệng hỏi. Trong giọng nói đầy châm chọc nhưng cũng chẳng che giấu được sự ghen tị.

“Trốn?” Cố Diệp Ninh cười nhạt một tiếng, ánh mắt nhìn đối phương càng thêm vài phần mỉa mai. Khúc Miêu Miêu đúng là đầu óc càng lúc càng có vấn đề. Rốt cuộc cô ta nghĩ cô là người như thế nào vậy? Chẳng lẽ tưởng cô sợ cô ta?!

Một kẻ luôn cho rằng mình là trung tâm không có nghĩa sự thực xung quanh là như thế. Ít nhất, đối với cô ở hiện tại Khúc Miêu Miêu chẳng có một chút giá trị nào đáng để vào mắt. Dù là về tinh thần, thể chất hay là lý trí thì Khúc Miêu Miêu cũng thuộc vào dạng tư chất tầm thường nhất. Một kẻ vốn đã không có năng lực rồi nhưng lại không chịu cố gắng, chỉ biết làm ký sinh trùng sống dựa vào người khác thì có tư cách gì để so sánh với cô

“Tôi không phải là cô, Khúc Miêu Miêu. Tôi không bao giờ thích trốn sau lưng người khác làm kẻ ăn bám rồi không có thực lực nhưng vẫn thích điều vớ vờ giương oai. Bây giờ chưa làm gì cô chẳng qua là lười không muốn để tâm. Nhưng cô đã năm lần bảy lượt khiêu khích như vậy, nếu tôi không phụng bồi thì không phải là quá thất lễ rồi sao?”

“Cậu...” Mặc dù Cố Diệp Ninh nói rất nhẹ nhàng, giọng điệu cũng đầy hồ hững nhưng câu nào cũng như lưỡi dao đâm vào trong lòng Khúc Miêu Miêu. Tuy có chút khó chịu nhưng nhất thời cô ta không tìm ra được lời nào để phản bác lại.

Lúc này đây, Khúc Miêu Miêu trong lòng sinh ra cảm giác rất kì lạ. Cố Diệp Ninh hình như đã thay đổi rồi! Đúng thế, cô ta nhận ra được cô thực sự đã thay đổi! Không thể nào nhìn ra được cô đang suy nghĩ gì cũng không cách nào phán đoán được cô định làm gì. Cho dù thế nào đi chăng nữa thì Cố Diệp Ninh vẫn giữ thái độ bình tĩnh và lý trí tới đáng sợ.

Trực giác của Khúc Miêu Miêu không ngừng vang lên, Cố Diệp Ninh của hiện tại... không thể chọc vào... Thế nhưng mà cô ta không cam tâm, không muốn thua bởi Cố Diệp Ninh!!!

Sâu trong đôi mắt bạc xinh đẹp kia của Cố Diệp Ninh, mặc kệ Khúc Miêu Miêu và những khác làm gì thì vẫn luôn một mảnh trầm lặng không gợn sóng. Trần ngập bí ẩn và nguy hiểm, cô giống như có thể hoàn toàn nhìn thấu được tất cả mọi thứ khiến cho cô ta ở trước mặt cô chẳng khác nào một con hề ngu ngốc. Cảm giác này không ngừng làm cho Khúc Miêu Miêu cực kỳ khó chịu, cực kỳ cảm thấy bị chà đạp lòng tự trọng.

“Được rồi, chúng ta giải quyết dứt điểm một chút đi. Tránh rắc rối và phiền phức về sau này.” Cũng chẳng thêm để ý sắc mặt không ngừng biến đổi của Khúc Miêu Miêu, Cố Diệp Ninh nghiêng đầu khinh đạm mở miệng.

“Cậu... cậu muốn làm gì?” Theo bản năng, cô ta lùi về sau một bước, cực kỳ cảnh giác.

“Việc thứ nhất tôi muốn nói cho cô... à không, cho tất cả mấy người... Tôi với bọn họ có quen biết nhưng mà đồng đồ ăn kia không thuộc quyền sở hữu của tôi mà thuộc về họ. Vì thế tôi không có quyền quyết định cho hay không cho.”

Không để tâm tới Khúc Miêu Miêu cảnh giác mình, cô chuyển tầm mắt về hướng những sinh viên đang đứng sau Khúc Miêu Miêu. Vươn ngón tay chỉ về phía đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ, Cố Diệp Ninh không hề e ngại cũng không quan tâm suy nghĩ của bất kì ai, rất rõ ràng cùng trực tiếp từng câu từng chữ nói ra. Giọng nói của cô không lớn nhưng trong trẻo thu hút, đủ để tất cả những người đang có mặt trong nhà xướng này đều có thể nghe thấy

được.

“Các người có bản lĩnh cướp được thì cứ thoải mái mà lấy đi. Nhưng nếu đã không có bản lĩnh vậy thì tốt nhất nên cầm mồm vào và ngồi im đi. Đừng có mở miệng ra giảng đạo đức này nọ rỗng tuếch kia nữa. Không làm nhưng lại muốn hưởng sao? Các người tưởng rằng lòng tốt thừa thải thế à? Thế giới này không có chuyện tốt như vậy đâu!”

Mặt thế là một cuộc đào thải cỡ lớn mà kết quả thì chỉ có một. Đó là mạnh thì tồn tại mà yếu thì chết. Mà cũng đừng nói là trong thời kỳ mặt thế. Kể cả là ở trong thời kỳ bình an cũng chẳng có người nào vì kẻ khác mà làm tổn hại tới quyền lợi và lợi ích bản thân mình hết. Đám người quả thực là Khúc Miêu Miêu đã quá ngây thơ rồi! Bọn họ thực sự nghĩ sẽ có người vì những người xa lạ chẳng quen chẳng biết mà buông tha cho sự sống của mình sao?!

Toàn bộ đám người Khúc Miêu Miêu bị lời nói của cô làm cho biến sắc, xấu hổ không chịu được mà cúi gằm cả mặt xuống. Không ai có thể ngờ được rằng Cố Diệp Ninh lại thẳng thừng trước mặt bọn họ như vậy tạt cả gáo nước lạnh như vậy.

Kỳ thực tất cả đều đã là sinh viên, sống cũng đã 20 năm vì vậy dù ít dù nhiều đương nhiên cũng hiểu được đôi chút sự tàn khốc trong xã hội thực tế. Họ hiểu rằng những thứ đạo đức triết lý gì đó kia đúng như Cố Diệp Ninh nói... chỉ là những lời sáo rỗng. Thế nhưng bây giờ bọn họ đều cố tình lơ đi, cố gắng tỏ ra rằng mình không hiểu. Bởi vì lúc này đây họ cần thức ăn, họ cần phải tìm cách để những người bên đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ phải chia sẻ cho họ.

Vì vậy mới nói con người là loài ích kỷ nhất. Mở miệng dạy đời nhưng thật ra cũng hoàn toàn chỉ là vì lợi ích bản thân mà thôi!

“Nói rất đúng!” Mặc Sở Minh gật đầu đồng ý quan điểm

“Sizz...” Mục Hoảng không khỏi xuyết xoa. Cô nàng họ Cố kia so với Mặc Sở Minh còn độc mồm độc miệng hơn không ít, thẳng thắn tới tổn thương trái tim người khác nha ~

“Điều thứ hai, đừng có đem cái danh nghĩa bạn cùng trường hay đàn anh đàn chị cùng trường ra đây để trách móc rằng tôi không giúp đỡ các người. Cuộc sống của các người thì các người phải tự phụ trách lấy. Tôi không phải bố mẹ hay người thân của các người, không có trách nhiệm phải đi gánh thay!” Vươn ngón tay thứ hai lên, cô tiếp tục nói.

“Cố Diệp Ninh, sao cậu có thể lạnh lùng lãnh huyết tới như vậy? Sao lại nói những lời như thế? Bạn bè chính là phải giúp đỡ nhau không phải sao?”

Nghe cô nói xong một cái, Khúc Miêu Miêu nhin không được lại mở miệng moi móc. Người bên đội ngũ kia không ai là dễ tiếp cận, nếu Cố Diệp Ninh không chịu giúp thì tới nay mấy người sinh viên bọn họ phải làm sao?! Không lẽ nhin đối?! Chỉ cần nghĩ tới bụng mình đói meo, toàn thân bết bát bần thủu thôi thì cô ta đã chịu không được. Mặc kệ! Bất chấp tất cả dù thế nào cũng tuyệt đối phải bắt Cố Diệp Ninh ra mặt lôi kéo nói đỡ vài câu với Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh và Mục Hoảng! Cô không giúp, cô ta sẽ kéo cô xuống vùng bùn chứ quyết không để yên!

Thấy Khúc Miêu Miêu vẫn ngang tới cùng muốn đối chọi với mình, đôi môi khẽ nhếch lên tạo thành một nụ cười lạnh, ánh mắt của cô dần dần chuyển biến trở nên sắc bén mang theo luồng sát khí ảm ảm. Lần nữa quay trở về trên người của ‘cựu bạn thân’ Khúc Miêu Miêu. Ngày hôm nay cô chính là muốn cắt sạch hoàn toàn quan hệ với đám người Khúc Miêu Miêu và Triệu Thiên Nam kia. Lời lẽ có bao nhiêu chói tai và khó chịu thì cô cũng phải nói cho bằng sạch.

“Khúc Miêu Miêu! Đủ rồi!”

Triệu Thiên Nam cũng nhận ra được lãnh khí từ Cố Diệp Ninh, vội vàng hoảng hốt túm tay Khúc Miêu Miêu thấp giọng mắng. Dù chán ghét cô ta nhưng rốt cuộc thì hai người vẫn là chung một phe. Tuy rằng hắn ta thích Cố Diệp Ninh thật nhưng mà những lời nói của cô khiến cho hắn ta lần nữa cảm thấy bị tổn thương lòng tự trọng.

Xét cho cùng thì Triệu Thiên Nam vẫn là quan trọng mặt mũi và giá trị của mình hơn, không buông được lòng tự tôn của cá nhân xuống.

Hơn nữa, cũng coi như là người biết thức thời và tính ý, Triệu Thiên Nam biết rằng không thể đối đầu với ba người Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng được. Kể từ cũng nhìn ra được ba người kia có ý bao che thiên vị cho Cố Diệp Ninh. Cho nên hắn ta tuyệt đối không muốn vì Khúc Miêu Miêu ngang bướng liên tục soi soi xét xét moi móc cô mà đắc tội với đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ.

“Nam, anh đừng có xen vào!!! Để em và Cố Diệp Ninh nói chuyện riêng với nhau!!!” Khúc Miêu Miêu không biết những lo lắng và tính toán của hắn ta, lúc này trong đầu cô ta chỉ có duy nhất mục đích cá nhân của mình mà thôi. Cô ta hất văng tay của Triệu Thiên Nam ra, ánh mắt chăm chăm không rời khỏi bóng dáng của cô.

“Cô đầu óc làm bằng bã đậu sao? Bây giờ nghe không hiểu tôi nói gì à?” Cố Diệp Ninh nhìn người trước mắt, không khỏi hoài nghi trí thông minh của cô ta.

“Ờ... nhưng mà chúng ta là bạn bè không phải sao? Bạn bè cùng trường không được vậy tớ lấy tư cách bạn thân của cậu muốn cậu giúp. Thế nào? Cậu cũng định từ chối?” Lại lần nữa bị lời nói của cô đã kích. Thế nhưng Khúc Miêu Miêu vẫn kiên cường hít một hơi cố giữ bình tĩnh.

“Đầu óc không chỉ như bã đậu mà da mặt còn đặc biệt dày. Bạn bè sao? Khúc Miêu Miêu, cô là người duy nhất không có tư cách nhắc tới chữ bạn bè với tôi!”

Quả thực là mặt dày, quả thực là trần đời cực phẩm nào tàn. Cô thực sự là muốn bật cười thật lớn rồi bá phục Khúc Miêu Miêu luôn. Cô ta trong đầu suy nghĩ logic kiểu gì mà còn dám ở trước mặt Cố Diệp Ninh cô đây lấy tư cách bạn thân ra để yêu cầu hả?! Tự mình phản bội tín nhiệm và lòng tin của

cô trước, luôn luôn ở sau lưng cô chờ cô bất cẩn để đâm một dao, thế mà giờ phút này còn có thể hiền ngang nói ra hai chữ bạn bè sao?!

Ngay cả những sinh viên khác biết sự tình giữa ba người cô, Triệu Thiên Nam và Khúc Miêu Miêu cũng bị sự vô si của cô ta làm cho khó xử và ngượng ngùng. Mà Triệu Thiên Nam lúc này khuôn mặt vụn vụn, phần nộ cũng muốn phát điên rồi. Ngụ ngốc!!! Quá mức ngu ngốc!!! Khúc Miêu Miêu đúng là ngu ngốc!!! Trong lòng hắt ta không ngừng rít gào bức bối.

“Cố Diệp Ninh tôi đã nói rất rõ ràng từ trước rồi không phải sao?” Lắc nhẹ đầu, thờ ra một hơi, cô không còn gì để bình luận nhận xét về Khúc Miêu Miêu nữa rồi “Nếu cô đang trí không nhớ, hiện tại tôi không ngại nhắc lại một lần nữa. Tôi không có một người bạn tên Khúc Miêu Miêu như cô cho nên cảm phiền cô sau này không cần nhận bừa giùm.”

“Cậu đừng có mà quá đáng!!! Cố Diệp Ninh!!!” Nhớ ra đúng là mình và Cố Diệp Ninh đã cắt đứt quan hệ bạn bè, Khúc Miêu Miêu khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn của cô ta nhanh chóng đỏ bừng lên. Thẹn quá hóa giận, cô ta nhìn không được mà lớn tiếng quát.

“Quá đáng sao? Ồ, chắc là vậy đấy.” Nhún nhún vai, cô khoanh hai tay trước ngực, thờ ơ cười nhạt một tiếng. Trên khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo của cô hoàn toàn không chút biểu hiện cảm thấy mình có lỗi nơi nào.

Phản ứng này làm cho không ít người bên đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ phải bật cười khúc khích. Tiếng cười của những người xung quanh rơi vào tai của Khúc Miêu Miêu càng làm cho cô ta cảm thấy mình đang bị cười nhạo. Bàn tay buông bên người xiết chặt lại tới nỗi gân xanh, cả người cô ta run lên vì tức giận, đôi mắt nhìn Cố Diệp Ninh giống như muốn phun lửa. Nếu như ban nãy còn cố gắng để kiềm chế thì hiện tại Khúc Miêu Miêu một chút cũng không thêm quan tâm tới hình tượng dịu dàng nhu thuận mà mình vẫn luôn xây dựng nữa.

Ngày hôm nay, cô ta một lần lại một lần phải chịu những chế nhạo mà trước đây chưa từng chịu qua. Mà nguyên nhân dẫn tới việc những người kia chế nhạo cô ta, khiến cô ta xấu hổ vẫn là vì Cố Diệp Ninh. Phải!!! Tất cả toàn bộ đều là do Cố Diệp Ninh!!! Lại là vì Cố Diệp Ninh!!! Cố Diệp Ninh vĩnh viễn luôn là kẻ chặn đường cản lối đối với Khúc Miêu Miêu, là người mà Khúc Miêu Miêu căm ghét cực độ!!! Đáng ghét!!! Đáng ghét!!! Đáng ghét muốn chết đi được!!!

Thấy vẻ mặt căm phẫn trắng bệch của Khúc Miêu Miêu ở đối diện, lại nhìn thần sắc của Triệu Thiên Nam cũng chẳng khá khẩm được hơn bao nhiêu, không biết vì sao trong lòng của Cố Diệp Ninh lại dâng lên một cảm giác thỏa mãn tới châm chọc. Chắc... xem ra cô vẫn còn thù dai chuyện bị phản bội ở kiếp trước lắm. Giờ Khúc Miêu Miêu và Triệu Thiên Nam hai người càng khó sống bao nhiêu vậy thì cô liền sẽ càng vui bấy nhiêu.

“Chắc, học xấu mất rồi...” Cố Diệp Ninh len lén lè lưỡi.

Cô cảm thấy quả nhiên sống vài năm trong thời kỳ tận thế khiến cho tính cách cô cũng cải biến có chút trở nên biến thái vụn vụn mất rồi. Nhưng cũng chẳng sao, cô không có ý định sửa đổi hay chấn chỉnh gì cả. Cô thích bản thân mình hiện tại hơn. Mặc kệ ra sao, cô cũng không muốn trở lại là một người trong sáng cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu nữa.

“CỐ DIỆP NINH!!! ĐỪNG KHINH NGƯỜI QUÁ ĐÁNG!!!”

Ngay lúc này Khúc Miêu Miêu đã không khống chế được lý trí nữa. Phần nộ cùng giận dữ chi phối cô ta. Cô ta vung tay lên lao về hướng cô đang đứng. Thế nhưng Cố Diệp Ninh đâu phải là quả hồng dễ bóp mà dễ yên cho cô ta muốn làm gì thì làm. Phản xạ nhanh như chớp nghiêng người tránh đi cái tát kia. Bàn tay đánh vào không trung khiến cho cơ thể Khúc Miêu Miêu chao đảo không vững. Cô không để cho cô ta có thêm cơ hội nào nữa, một chân làm trụ một chân còn lại ở trong không trung xoay một vòng tuyệt đẹp đập vào phần bụng của Khúc Miêu Miêu.

HỤ!!!

Tất cả diễn ra quá nhanh khiến cho không ai kịp phản ứng. Vì vậy, không ai đỡ được Khúc Miêu Miêu. Một cước kia Cố Diệp Ninh không dùng hết toàn lực nhưng cũng không hề nương nể. Khúc Miêu Miêu như con rối đứt dây bị đá văng sang một bên rơi mạnh xuống đất. Khi cơ thể cô ta ma sát với mặt đất cứng rắn thậm chí còn nghe được tiếng phịch rất lớn vang lên. Ai cũng theo bản năng hít mạnh vào một hơi, không khỏi thương xót cho thân thể nhỏ nhỏ của Khúc Miêu Miêu... Đau lắm đấy nha, nhìn cũng biết là rất đau!!!

Trong giây lát, toàn bộ mọi người im lặng mang theo hoang mang nhìn về phía bóng dáng Cố Diệp Ninh đang đứng. Sóng lưng cô thẳng tắp, khí chất cường ngạnh tỏa ra, đôi mắt bạc lạnh nhạt từ trên cao chiếu xuống phía nơi mà Khúc Miêu Miêu đang đau đớn co quắp nằm trên nền nhà tựa như đang nhìn một sinh vật nhỏ bé yếu ớt tới đáng khinh.

Tất cả vẫn có chút khó tin tưởng... cứ như vậy thẳng tay đánh người sao?!

Người bên đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ đã được chứng kiến năng lực chiến đấu kinh người của cô cho nên còn giữ được bình tĩnh. Thế nhưng những sinh viên khác đi cùng Triệu Thiên Nam và Khúc Miêu Miêu thì không thể bình tĩnh được nữa. Bọn họ lúc này cũng dùng ánh mắt sợ hãi lùi nhanh về phía sau muốn tránh xa cô.

Cố Diệp Ninh trước mặt họ quá đáng sợ, khác xa với Cố Diệp Ninh tốt bụng vui vẻ mà họ quen thuộc. Thấy Khúc Miêu Miêu vẫn co quắp đau đớn gập người nằm sấp trên đất, tất cả lạnh xương sống. Thân thủ của cô quá nhanh, ra đòn tránh đòn thế nào họ còn nhìn không rõ, rõ ràng là họ không phải đối thủ của cô. Không thể trêu vào, tuyệt đối không thể trêu vào. Không ít người cảm thấy hối hận vì ban nãy huê theo Khúc Miêu Miêu trách móc cô, chỉ sợ bị cô ‘thương nhớ’ mang thù mà thôi.

Ánh mắt người khác cô không quan tâm. Chậm rãi từng bước từng bước đi về nơi Khúc Miêu Miêu đang nằm, tay cô chạm lên chuôi kiếm bên hông mình. Từ từ rút kiếm ra khỏi bao. Lưỡi kiếm trong không trung lóe lên một tia sáng. Bàn tay xinh đẹp nhẹ nhàng xoay kiếm, mũi kiếm lập tức trong chớp mắt đã thấy dừng lại ở ngay sát cổ họng của Khúc Miêu Miêu.

Chỉ là lướt nhẹ qua thôi nhưng đã đủ để làm cho trên làn da của Khúc Miêu Miêu xuất hiện một vết thương kéo dài không quá sâu. Từ vết thương kia trào ra một đường máu đỏ tươi đủ để hiểu được sự sắc bén của thanh kiếm trong tay cô.

“Tiểu Ninh... đừng...” Mọi người đều bị hành động của cô dọa sợ. Triệu Thiên Nam nhìn cảnh tượng trước mắt thì hốt hoảng kêu lên một tiếng. Hắn ta muốn bước lại can ngăn nhưng bị ánh mắt lạnh băng của cô dọa cho sợ hãi, ngay cả nói cũng không dám nói tiếp.

“Cô... cô... muốn giết người...” Một vài sinh viên run rẩy ôm lấy nhau thấp thỏm liếc cô.

“Cố Diệp Ninh, cô... cô không thể... không thể làm vậy... Giết người, nếu cô giết tôi thì đó là tội giết người...” Giọng nói yếu ớt vô lực mang theo kinh hoàng của Khúc Miêu Miêu vang lên.

Khúc Miêu Miêu vốn bị cô đá một cước đau tới muốn học cả máu lúc này cũng phải nhin xuống đau đớn, mồ hôi lạnh không ngừng toát ra. Vết thương ở cổ không nặng thế nhưng lại làm cho cô ta có cảm giác đau tới tận tủy. Lưỡi kiếm lạnh lẽo như băng kẻ sát ở cổ khiến cho cô ta càng thêm sợ hãi. Chỉ cần động một cái thôi, Khúc Miêu Miêu biết là mình sẽ tiêu đời.

Cho dù trước đó cũng đã bị tang thi săn đuổi nhưng cô là được các bạn nam bảo vệ trốn ở sau chứ không tiếp xúc trực tiếp với đám quái vật kia. Vì vậy hiện tại, lần đầu tiên trong đời Khúc Miêu Miêu thực hiểu được được tính mạng bị đe dọa nó kinh khủng thế nào. Cô ta vì sợ hãi mà ăn nói lộn xộn. Cũng không rõ mình là đang đe dọa, uy hiếp hay là nhắc nhở mang theo ý tứ cầu xin Cố Diệp Ninh nữa. Trong thâm tâm, cô ta liên tục cầu khẩn Cố Diệp Ninh mau chóng bỏ cái mũi kiếm kia cách xa mình ra.

Đáng tiếc, không như Khúc Miêu Miêu và những người khác suy nghĩ, Cố Diệp Ninh một chút cũng không thu lại kiếm.

“Giết người sao? Đừng làm tôi buồn cười.” Cười nhạt một tiếng, cô nhướn mày nhìn Khúc Miêu Miêu nhếch nhác nằm dưới chân mình “Hiện tại là mặt thế rồi, cô có hiểu ý nghĩa của mặt thế không? Pháp luật không là gì, đạo đức cũng chẳng thể tồn tại. Chết một hay hai người, cũng chẳng ai thêm bận tâm mà đi truy xét đâu.”

Sát khí của cô lúc này đã hoàn toàn bộc lộ cho nên ai cũng có thể nhìn ra được cô không phải đùa cũng không phải dọa. Cổ tay và bàn tay vững vàng cầm kiếm giữ đúng mũi kiếm kẻ lên động mạch ở cổ Khúc Miêu Miêu. Không một tia run rẩy, không một tia sợ hãi, không một tia lo lắng. Toàn bộ từ đầu tới cuối vẫn vẫn đậm phong khinh như cũ, thản nhiên tới mức khiến người ta buột giá cả người. Chỉ cần cô muốn, cô sẽ thực sự giết chết Khúc Miêu Miêu trong chớp mắt.

“Cô... Cố Diệp Ninh... đừng... đừng mà... tha cho tớ...” Sự lãnh khốc của Cố Diệp Ninh, sát khí của Cố Diệp Ninh, người trước mặt hoàn toàn không phải người cô ta có thể chọc vào. Khúc Miêu Miêu hiện giờ đã sâu sắc hiểu được rồi... “Tớ... không muốn... không muốn chết... làm ơn... tha cho tớ...” Lắc mạnh đầu, nước mắt của cô ta lại liên tục lăn trào ra.

“Khúc Miêu Miêu, nhớ cho kĩ một điều... có những người không thể đùa chọc được vào đâu.” Híp hai mắt lại, Cố Diệp Ninh nở một nụ cười đối với Khúc Miêu Miêu đang khóc tới run lên bần bật. Bỏ xuống về lạnh nhạt, cô mỉm cười rạng rỡ “Tốt hơn hết, cô đừng bao giờ chủ động khiêu khích tôi. Tôi không ngại giúp cô sớm biến mất một chút đâu...”

Những sinh viên cùng trường với cô và cả Khúc Miêu Miêu cùng Triệu Thiên Nam đều thấy nụ cười này không khác biệt mấy so với nụ cười bình thường mà trước đây của cô họ nhìn thấy. Chỉ là không hiểu vì sao, rõ ràng đã thấy Cố Diệp Ninh cười tươi như vậy nhưng thay vì nhẹ nhõm thì bọn họ càng có cảm giác sợ hãi và bị áp lực tới khó thở. Cho tới khi nghe thấy những lời cô nói với Khúc Miêu Miêu thì toàn bộ triệt để đều lạnh tóc gáy.

Tại sao có thể dùng khuôn mặt và nụ cười như thiên thần kia để nói ra những lời còn ác độc hơn cả ác ma như vậy?

“Tôi là người nói được thì sẽ làm được đấy. Hiểu không?” Nghiêng nghiêng đầu, độ cong trên khóe môi càng tăng thêm vài phần, thanh âm nhẹ nhàng nhưng đầy nguy hiểm vang lên.

“Hiểu... hiểu... tớ không dám... tớ tuyệt đối không dám làm phiền cậu...” Cô ta lập tức gạt đầu như gãi tai, một chút cũng không dám chậm trễ. Làm gì còn khí thế lúc trước, hiện tại Khúc Miêu Miêu toàn thân run lên chỉ hận không thể tránh thực xa khỏi tầm mắt của cô mà thôi “Xin lỗi, xin lỗi, tớ sai rồi... sai rồi...”

“Hiểu, thì tốt...”

Thu lại nụ cười, lần nữa về lạnh nhạt lại trở về trên khuôn mặt. Tay nhẹ xoay một cái kiếm liền đã thu về. Ở đầu mũi kiếm dì năng gió lần nữa được tụ hợp lại ở nơi đầu mũi kiếm. Cổ tay cầm kiếm của cô nghiêng về bên hông, tay còn lại đặt lên chuôi ổn định tư thế. Cơ thể cũng hơi khom xuống, chân trái bước lên ghi lực xuống. Những người bên đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ thấy dị trạng thì biến sắc. Bọn họ không khỏi nhớ lại một màn chiến đấu ban nãy ở siêu thị, cũng hiểu được cô tính làm gì...

“Liệt phong!”

Hai từ nhẹ băng, kế tiếp chính là một đường chém ra. Gió từ tám phương bốn hướng quy tụ lại, như con lốc thổi mạnh khiến không ít người đứng cũng không vững. Theo đường kiếm vung tạo thành một lưỡi liềm vô hình sắc bén khổng lồ. Cát bụi mù mịt tứ tung bay lên, mặt đất bị chém thành hai mảnh vỡ nát. Lưỡi liềm gió dùng tốc độ như sao xẹt lao đi, mang theo một sức tàn phá không ai có thể ngăn cản được.

Ầm một tiếng, toàn bộ như bị chấn động tới rung lên. Mọi người theo bản năng nhìn về hướng âm thanh phát ra chỉ thấy ở một góc nhà xưởng đặt một container cỡ trung cũ nát bị chém làm đôi đang rầm rầm rơi xuống. Đây chính là kết quả bị lưỡi liềm gió ban nãy chém phải. Không ai không bị dọa tới

xanh mặt, cái này... cũng quá dọa người rồi!!

Thu được toàn bộ phản ứng của mọi người vào trong mắt, ngoại trừ Nam Cung Lãnh Dạ vẫn bình tĩnh trước sau như một ra thì không ai không bị một đòn Liệt phong kia của cô làm cho sợ hãi. Cô khoan thai thu thế tra kiếm vào vỏ. Tiếng kim loại ma sát với nhau khi kiểm tra vào vỏ bao lần nữa kéo tỉnh lại tinh thần của mọi người.

Cố Diệp Ninh cũng có mục đích khác nữa là dùng Khúc Miêu Miêu làm đối tượng để bản thân phát uy uy hiếp những người khác. Mục đích giờ đã đạt được, mọi vấn đề cũng giải quyết xong, cô đương nhiên cũng không dư tình lực tiếp tục làm màu. Đã có một Khúc Miêu Miêu làm tấm gương lại rồi thì thêm một chiêu Liệt phong, tin tưởng từ giờ phút này trở không ai dám có bất cứ một ý định nào chọc tới Cố Diệp Ninh nữa.

Cô cũng ngay từ đầu không có ý định giết Khúc Miêu Miêu mà chỉ là muốn cho cô ta một bài học. Giết cô ta, bản kiếm cũng là bản tay của cô. Hơn nữa nếu giết Khúc Miêu Miêu quá dễ dàng, Cố Diệp Ninh cảm thấy không cảm thấy thú vị chút nào. Cô muốn để cô ta sống, xem xem cô ta có thể gây giũa được trong mặt thể bao lâu.

Đương nhiên Khúc Miêu Miêu bây giờ tuyệt đối sẽ không dám chọc cô nữa. Còn nếu cô ta vẫn tiếp tục ngu xuẩn muốn đâm đầu liều mạng, như vậy thì... cô cũng đành phải uy khuất làm bản kiếm và tay mình một lần thôi. Trong đôi mắt của Cố Diệp Ninh hiện lên sự tàn nhẫn đầy huyết tính. Cô cũng không phải dọa Khúc Miêu Miêu, giết người cũng chưa phải cô chưa làm qua. Máu mà tay cô dính, đếm cũng không xuể.

“Không quen không biết, đừng gọi tôi là tiểu Ninh! Cảnh báo cuối cùng dành cho anh đấy! Tôi không thích nhắc lại tới lần thứ ba đâu!”

Khi lướt qua Triệu Thiên Nam vẫn đang bị dọa ngây ngốc đứng như tượng đá, cô nhàn nhạt ném lại một câu, ánh mắt cũng không thèm nhìn hấn ta. Triệu Thiên Nam dùng ánh mắt như nhìn quái vật để nhìn cô. Sợ tới mức chân mềm nhũn ngã phịch xuống nền đất, lắp bắp nửa ngày nói không được nửa chữ. Mà cô cũng không bận tâm tới hấn ta, xoay người một cái, một mạch thẳng bước trở về chỗ Hạ Kỳ Phong, Minh Tu và Nam Cung Lãnh Dạ đang ngồi.

Vừa về tới nơi liền thấy Hạ Kỳ Phong và Minh Tu há hốc nhìn mình một cách sùng bái mãnh liệt, Cố Diệp Phi không khỏi cảm thấy có chút bất lực. Hạ Kỳ Phong thì cũng coi như thôi đi, không ngờ giờ còn thêm cả Minh Tu. Hai đứa nhỏ này... không biết sau này nên dạy dỗ chúng nó kiểu gì đây. Sao lại cứ động một chút là lại giờ khuôn mặt như fan cuồng thấy thần tượng thế không biết. Không phải chỉ là sử dụng một chút dị năng thôi sao?!

“Một màn tuyệt vời!” Nam Cung Lãnh Dạ nhìn cô gật gật đầu, đôi mắt café ánh lên tia nhu hòa tán thưởng không che giấu “Bọn họ đều bị cô làm cho sợ hãi tới trắng bệch cả mặt rồi. Mục đích tạo uy thành công tuyệt đối rồi.” Đảo mắt về những người trong đội ngũ mình và cả đám người sinh viên bên kia, anh trần thuật.

“Cũng chỉ là chút kĩ năng nhỏ mà thôi.” Cô nhún nhún vai, cũng không cảm thấy có gì lạ khi anh lại phát hiện ra mục đích tạo uy và uy hiếp những người khác của mình.

“Kĩ năng nhỏ này... chỉ sợ không phải ai cũng có thể làm ra.”

Cũng không đáp lại Nam Cung Lãnh Dạ, cô cười nhàn nhạt ngồi xuống vị trí ban nãy của mình. Đúng như anh nói, một chiêu Liệt phong kia... không phải ai cũng làm được ra. Chỉ là cô cũng không nói dối. Liệt phong đúng là uy lực mạnh lại tiện dùng trong chiến đấu tầm xa và chiến đấu với nhiều địch thủ cùng một lúc. Thế nhưng Liệt phong cũng chỉ là một chiêu đơn giản do cô nghĩ ra suy khi biết cách vận dụng dị năng hệ phong mà thôi. Chiêu thức mạnh hơn nữa... đương nhiên cô cũng không thể dễ dàng tùy tiện sử dụng. Mỗi người phải giữ lại chút tuyệt chiêu bảo toàn khi cần thiết chứ.

Nam Cung Lãnh Dạ âm thầm cẩn thận ngắm gương mặt xinh đẹp nhưng tràn ngập tự tin của Cố Diệp Ninh, ở sâu nơi đáy mắt không ngừng xuất hiện dao động. Năng lực mạnh mẽ, tính cách quyết đoán, kiên cường độc lập, thân thủ cực tốt, đầu óc tinh nhạy, có chủ kiến riêng. Lúc thì thanh cao lạnh nhạt không chút vương bụi trần như mai nở trong tuyết, lúc lại giống như bi ngạn đỏ tươi tã mị chí mạng. Như thiên thần lại như ác quỷ.

Cúi cúi đầu che đi biểu cảm, trong mắt Nam Cung Lãnh Dạ xẹt qua một tia ý cười đầy tà ác. Hàn mai cũng tốt, bi ngạn cũng tốt, thiên thần cũng tốt, ác ma cũng tốt. Tóm lại, dù thế nào anh cũng không ngại. Hơn nữa trái ngược như vậy, mâu thuẫn như vậy... chính là sự hấp dẫn chí mạng khiến cho cô càng trở nên chói mắt, trở nên đặc biệt, trở nên nổi bật hơn không phải sao? Phải đủ cả hai mặt đối lập như thế mới là Cố Diệp Ninh chân chính nhất.

.

.

.

Hai người Cố Diệp Ninh và Nam Cung Lãnh Dạ bên kia đang ‘giao lưu’ thì bên này Mặc Sở Minh cũng mới tỉnh táo lại sau khi chứng kiến một màn uy hiếp lập uy trắng trợn của cô. Y cũng là người thông minh, từ phản ứng của mọi người cùng bản thân cũng đủ hiểu mục đích của cô là muốn làm gì. Cười cười lắc lắc đem tâm mắt nhìn về container bị chém đứt thành hai mảnh, y không khỏi cảm thán.

“Đủ ngoan! Đủ độc! Đủ mạnh! Cố Diệp Ninh này đúng là kỳ tài rồi...” Trước ở siêu thị đã dùng nhiều năng lượng để chiến đấu như thế rồi vậy mà hiện tại vẫn chém được ra một chiêu chấn động thế kia. Quả nhiên không hổ là cùng đồng bộ tộc phi nhân loại với tên Nam Cung Lãnh Dạ kia, năng lực đủ biến thái.

“Sở Minh, gây động tĩnh lớn thế không sợ tang thì tìm tới sao?”

“An tâm, khu vực quanh đây không có mấy tang thi. Dù có tìm tới thì chúng nó cũng không xông được vào nhà xường đâu.” Y bừa môi giải thích. Cố Diệp Ninh thông minh lại cẩn thận như vậy, chắc chắn cũng đã tính tới hệ số an toàn hết rồi mới sử dụng chiêu Liệt phong kia.

Thở phào một cái, yên tâm gặt đầu, hiện tại mà tang thì kéo tới nữa thì cũng chẳng có đủ sức mà chiến đấu. Mục Hoàng lại tiếp tục ngo ngắc nhìn hết phần mặt đất bị phá tung thành từng mảnh rồi lại chăm chăm không rời mắt khỏi container đã bị chém thành hai mảnh kia, hưng phấn dào dạt.

“Sở Minh à, trước tôi còn cứ nghĩ từ ngẫu chỉ dành cho phái mạnh chúng ta. Thế nhưng hôm nay phải thu lại suy nghĩ kia rồi. Ai nói Chấn quyền của tôi là đòn có sức phá hoại nhất. Phải là Liệt phong của Cố Diệp Ninh mới đúng. Mẹ kiếp! Cố Diệp Ninh quá ngẫu! Ngẫu chết đi được!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Đội Ngũ

Vì tất cả đã xác định qua đêm tạm ở nhà xưởng hoang rồi sáng mai mới xuất phát rời khỏi thành phố D cho nên Nam Cung Lãnh Dạ bảo Mục Hoàng ra ngoài lái xe hai chiếc ô tô của đội ngũ bọn họ vào bên trong nhà xưởng. Cố Diệp Ninh cũng đứng đây muốn đi cùng theo. Bây giờ là mặt thể, nguy hiểm nhất luôn là thời gian vào ban đêm. Chiếc xe việt dã kia mà xảy ra chuyện tiếc là một phần, quan trọng hơn là cô không an tâm để cho tiểu Nha ở bên ngoài.

“Hay để tôi bảo thêm người đi ra lái hộ em xe vào?”

Mục Hoàng gọi thêm một người nữa trong đội ngũ của bọn họ đi với mình. Lúc hần thấy cô cũng muốn đi ra lấy xe thì tiến lại gần, chủ động mở miệng hỏi. Hần trước ở trong quân đội sinh sống không thường gặp với con gái, đặc biệt lại là con gái vừa xinh đẹp vừa có năng lực như Cố Diệp Ninh. Cho nên lúc này tiếp xúc gần với cô thì cảm thấy rất ngượng ngùng.

“Không cần đâu. Trong xe còn có thú cưng của tôi, nếu là người khác tới gần nó sẽ tấn công đấy.” Nhìn Mục Hoàng không ngừng đảo đảo mắt không dám nhìn thẳng vào mình, cô có chút cảm thấy buồn cười. Người này tuy lớn tuổi nhất trong ba người nhưng tính tình lại đơn thuần hơn so với Nam Cung Lãnh Dạ và Mặc Sở Minh nhiều.

“A, thú cưng sao?” Chạy trốn trong mặt thể mà vẫn có thể bình tĩnh mang theo thú cưng?! Hần không khỏi càng thêm nể phục Cố Diệp Ninh “Là chó sao? Hay là mèo?”

Vốn hần còn ngại cô không thích loại thô nhân lỗ mãng như mình tuy nhiên thấy cô hoàn toàn không bài xích mình thì không khỏi thở phào. Tâm tình Mục Hoàng không khỏi thả lỏng, nói chuyện cũng tự nhiên hơn. Dù sao sau này cũng là đồng bạn đồng hành với nhau một thời gian, Mục Hoàng cũng muốn tìm hiểu một chút về cô. Đối với Cố Diệp Ninh, cho dù gặp nhau không bao lâu nhưng từ sâu thẳm tâm hồn hần rất coi trọng cũng rất nể phục cô.

“Không...” Cô lắc lắc đầu trả lời. Đã nhận định là sau này là đồng bạn thì cô cũng sẽ không tỏ ra lạnh nhạt với Mục Hoàng. Hơn nữa người tính cách đơn giản phóng khoáng như hần cô cũng không chán ghét “Không phải chó cũng không phải mèo.”

“Không phải chó cũng không phải mèo? Vậy là con gì?” Không phải bình thường chỉ nuôi chó với mèo sao?! Nếu không phải hai loại này thì là nuôi con gì?! “Hay là em nuôi chuột bạch?”

Bỗng nhớ tới Nam Cung Nguyên Nguyên - em gái của Nam Cung Lãnh Dạ năm trước có nuôi một con chuột bạch. Hần cảm thấy các cô gái thì thường là thích loại động vật nhỏ nhắn xinh xắn như vậy nên chắc cô cũng không ngoại lệ. Hơn nữa chuột bạch thân hình nhỏ, mang đi ra ngoài cũng rất tiện. Nghĩ nghĩ một lúc càng cảm thấy mình đoán đúng rồi, hần tin tưởng chắc chắn là cô nuôi chuột bạch.

“Cũng không phải.”

“Không phải nữa sao?” Mục Hoàng trước giờ chưa từng nuôi thú cưng nên ngoại trừ chó, mèo, chuột cộng với chim ra thì cũng chẳng nghĩ ra được thêm được loại động vật nào khác có thể dưỡng trong nhà nữa. Nghe cô bảo không phải thì chỉ có thể há to miệng nhẩn nhé. Ở trong lòng càng tăng thêm vài phần tò mò với thú cưng của cô.

“Nói chung chút nữa anh nhìn liền sẽ biết.” Nhướn mày một cái, Cố Diệp Ninh liếc mắt nhìn Mục Hoàng thân hình cao to như ngọn núi đi bên cạnh mình. Có chút tò mò không biết người này có sợ sói không nhỉ?! Hi vọng hần không bị tiểu Nha dọa. . .

“Mục đội phó, có người theo sau chúng ta.” Vị đội viên vốn vẫn luôn đi một bên im lặng lúc này khẽ thấp giọng báo cáo với Mục Hoàng.

“Là người của đám sinh viên kia thì phải.” Hần quay đầu theo thì thấy một thanh niên trẻ tuổi, quần áo vô cùng bẩn thỉu, toàn thân tràn ngập mệt mỏi vẫn luôn len lén giữ một khoảng cách đi theo sau lưng bọn họ. Chẳng cần nghĩ nhiều, nhìn khuôn mặt lạ hoắc kia hần cũng có thể đoán được người này không phải thuộc đội ngũ của mình.

“...” Cô nghiêng đầu dùng khóe mắt liếc một cái cũng liền nhận ra người thanh niên kia là ai. Đó không phải là vị đàn anh cùng trường với mình tên An Nguyên đây sao?!

An Nguyên thấy Mục Hoàng và Cố Diệp Ninh đều đang quay đầu nhìn mình thì toàn thân giật bắn, cổ rụt cả lại, chân như cắm rễ đứng im tại chỗ, sắc mặt xanh mét đề phòng. Phản ứng mạnh như vậy cứ giống như là sợ cô và hẳn sẽ làm gì anh ta không bằng. Lúc này anh ta nào còn bộ dáng tươi cười thân thiết trêu chọc gọi cô là ‘Cố mỹ nhân’ như khi gặp ở siêu thị.

Tuy nhiên đối với thái độ sợ hãi và xa cách của An Nguyên, cô chỉ có thể nói... xin lỗi, ai rảnh rồi mà thêm quan tâm chứ. Cô không biết là trước ở trường đại học mình và An Nguyên quan hệ tốt ra sao bởi vì những ký ức đó đã bị xóa đi gần hết trong đầu của cô rồi. Hiện tại An Nguyên kia đối với cô cũng chẳng thua người xa lạ là mấy. Mà đã là người xa lạ thì cần chi phải phí tình lực để đề tâm cơ chứ.

“Chắc hẳn là cũng muốn đi ra ngoài lấy xe. Chúng ta cứ mặc kệ anh ta đi.” Nhún nhún vai cô thờ ơ bảo với hắn. Đám người Khúc Miêu Miêu có muốn làm gì thì cô cũng không có hứng thú để tìm hiểu. Miễn là đừng có chủ động chọc vào cô!

“Ừ. Vậy chúng ta đi tiếp thôi.” Hắn thấy cô nói vậy liền gật gật đầu rồi lại tiếp tục sống vai cùng cô đi tiếp.

Mục Hoàng là người có tính cách rất ôn hòa, không hề hiếu thắng, bình thường cũng không thích đi kiếm chuyện. Trừ phi đụng vào vấy ngược hoặc gây bất lợi cho bạn bè của mình thì hắn mới ra tay. Nói cho tới cùng thì Mục Hoàng cũng đã từng là một đại đội trưởng của quân đặc chủng cao của quân đội. So với người thường hắn đã trải qua rất nhiều trận chiến, trên người cũng dính không ít huyết tinh cho nên một khi hắn đã ra tay thì kẻ kia không chết thì cũng bị phế nửa cái mạng, chắc chắn không có cái kết tốt đẹp.

Vì xe của hai bên để cách nhau một khoảng nên hai người tạm thời chia tay. Cố Diệp Ninh đi về phía chiếc xe việt dã của mình, khi vừa mở cửa xe ra thì tiểu Nha liền dùng tốc độ nhanh như chớp mà nhào ra. Sức nặng của tiểu Nha quả thực là không thể nói đùa được, hơn nữa nó nhào tới lúc cô cũng không chuẩn bị, thành ra thiếu chút nữa làm cho cô bị ngã gừa ra sau.

“Tiểu Nha...” Cố Diệp Ninh ổn định lại cơ thể xong, có chút bất đắc dĩ mang theo vài phần bức mình dùng tay gạt gạt phần lông mềm mại ở cổ của tiểu Nha như để trừng phạt nó “Mây đó, chút nữa đã làm tao ngã rồi...”

“Ừ...” Con sói thể hình to lớn lúc này ném đi hình tượng đáng sợ của mình. Ngược lên, trong đôi mắt vàng xinh đẹp của nó tràn ngập ủy khuất nhìn cô kêu ư ừ hai tiếng. Tiểu Nha giống như muốn hỏi cô lại bỏ nó lại một mình trên xe.

“Được rồi, được rồi... là lỗi của tao. Tao không nên để mày ở ngoài một mình. Hiện giờ tao đưa mày vào trong nhé? Tối hôm nay chúng ta sẽ ở lại qua tạm một đêm...”

Cuối cùng vẫn là cô phải xuống nước. Đối với đôi mắt ủy khuất của tiểu Nha cô quả thực không thể nào nở trách nó tiếp được. Tay từ gạt lông cổ của nó chuyển sang thành vỗ nhẹ ở trên thân của nó. Cảm nhận lớp lông mềm mại cọ nhẹ vào da, Cố Diệp Ninh khẽ cười thấp giọng dỗ dành. Tiểu Nha hai tai run run, cái đuôi không ngừng vẫy vẫy. Nó dường như hiểu được những gì cô vừa nói cho nên liền vui vẻ liếm lên mặt cô một cái rồi rất nhanh lại trở lại trên xe.

“Mây đó...” Cười khở một cái, cô lắc nhẹ đầu rồi ngồi vào ghế lái của xe. Tiểu Nha với người khác thì rất đáng sợ nhưng với cô thì lúc nào cũng cứ như một đứa nhỏ tinh nghịch vậy, làm cô nhiều lúc thực dở khóc dở cười.

.
. .
.

Cố Diệp Ninh lái xe vào trong nhà xưởng xong thì dẫn tiểu Nha đi xuống, tiện thể cầm thêm hai cái balo du lịch to đựng đầy đồ ăn và nước uống của mình theo. Một cái là đã chuẩn bị sẵn từ trước, một cái chính là sản phẩm ban nãy đi cướp siêu thị của cô. Tiểu Nha vừa xuất hiện một cái quả nhiên là gây chấn động lớn. Toàn bộ mọi người ngoại trừ Nam Cung Lãnh Dạ và Hạ Kỳ Phong đã biết trước, không một người nào không bị nó làm cho giật mình.

Mục Hoàng đứng một bên khuôn mặt méo mó, biểu cảm phức tạp nhìn tiểu Nha toàn thân trắng muốt không một sợi lông pha tạp, nhất thời cảm nín không nói nên lời. Mặc Sở Minh cũng không giữ được bộ dáng bình tĩnh nữa. Toàn thân của y run lên, cái kính trên mặt thiếu chút nữa rơi cả xuống. Mẹ ời, kia không phải là con sói sao? Cái con thú đang đứng bên cạnh Cố Diệp Ninh không phải là con sói sao?

“Cái kia... Cố Diệp Ninh...” Yết hầu của Mặc Sở Minh trượt lên trượt xuống nói lên tâm trạng căng thẳng của y.

“Cố Diệp Ninh, tôi... không nhìn nhầm đúng không? Không lẽ thú cưng của em... là nó?” Mục Hoàng run rẩy chỉ vào tiểu Nha, nuốt một ngụm nước bọt.

Quả nhiên phản ứng của hai người Mục Hoàng và Mặc Sở Minh mới là phản ứng của người bình thường cần có. Tự bản thân cô cũng cảm thấy việc một cô gái trẻ nuôi sói nó quái dị tới mức nào. Ấy vậy mà khi nhìn thấy tiểu Nha, Nam Cung Lãnh Dạ một chút ngạc nhiên cũng không có. Theo bản năng liếc qua hướng Nam Cung Lãnh Dạ đang ngồi, thấy anh nhàn nhạt mang theo ý cười cũng đang nhìn về bên này, cô một lần nữa không khỏi cảm thán thần kinh thép của anh.

“An tâm đi, tiểu Nha rất ngoan. Nó sẽ không tùy tiện tấn công người khác đâu.” Mặc kệ thế nào, cô cũng vẫn phải giải thích một chút với Mặc Sở Minh và Mục Hoàng về tiểu Nha đồng thời đảm bảo nó không gây nguy hiểm gì cho mọi người.

“Thú cưng của em thực sự là con sói trắng này sao?” Lấy sói làm thú cưng?! Trời đất! Cỗ Diệp Ninh này rốt cuộc là người gì vậy?! Mục Hoàng choáng váng quá rồi, bị kích thích quá rồi.

“Đúng thế.” Vươn tay xoa xoa cái đầu xù lông của tiểu Nha, cô đáp.

“... đúng là thuộc cùng tộc quái thai phi nhân loại với Dạ mà...” Mặc Sở Minh co gập khoe miệng khê lăm lăm. Y cố lấy lại bình tĩnh, xoa xoa thái dương của mình “Cỗ Diệp Ninh, cô chắc chắn là nó sẽ không tấn công người đây chứ?” Loài sói là động vật khó thuần dưỡng và cực nguy hiểm, cho dù cô đã đảm bảo thì y vẫn không thể không lo lắng.

“Tôi nuôi nó từ nhỏ cho nên nó rất nghe tôi. Về việc này anh không cần phải e ngại.” Cỗ Diệp Ninh cũng hiểu được lo lắng của Mặc Sở Minh cho nên không tức giận về việc bị y hoài nghi. Tiểu Nha có thể không nghe người khác nhưng tuyệt đối không bao giờ không nghe lời của cô.

Thấy tiểu Nha dụ ngoạn cọ cọ đầu bên chân của cô, Mục Hoàng cũng dần dần buông xuống đề phòng. Hắn lén lén lút lút nhích lại gần muốn thử chạm vào tiểu Nha, trên mặt hiện lên phần khích. Sói đấy nha ~ đây chính là một con sói chân thực một trăm phần trăm đấy nha ~ hơn nữa còn là sói trắng thuộc loài quý hiếm nhất nữa...

Chỉ là còn chưa kịp thực hiện ý đồ thì tiểu Nha vốn nhu thuận vô cùng đột nhiên quay lại nhìn hắn gầm một tiếng. Tiếng gầm tràn ngập dã tính vang vọng mang theo giận dữ khiến cho tất cả mọi người sợ hãi tới toát mồ hôi lạnh. Đôi mắt vàng trở nên cực kỳ sắc bén, hàm răng nanh sắc bén lộ ra mang theo cảnh cáo. Toàn cơ bắp của tiểu Nha căng hết cả lên, cơ thể hơi khom xuống đứng chuẩn tư thế tấn công. Dường như chỉ cần Mục Hoàng tiến thêm một bước thôi thì nó sẽ nhảy lên cắn đứt cổ họng của hắn không chút do dự.

Ngay cả Mục Hoàng cũng bị khí thế của tiểu Nha dọa cho mặt trắng bệch, nhanh như chớp nhảy về sau tách giãn khoảng cách giữa mình và nó ra. Một người một thú nhìn nhau chăm chăm. Theo bản năng trong chiến đấu, hắn đề phòng vươn tay tóm lấy con dao nhỏ vẫn luôn giấu ở để giấy của mình.

“Tiểu Nha, không được như vậy.” Thanh âm trong trẻo của Cỗ Diệp Ninh nhẹ nhàng vang lên cắt ngang bầu không khí căng thẳng và dang co.

“Ừ...” Tiểu Nha vốn đang hung tợn nghe thấy giọng của cô thì toàn thân thể căng cứng bỗng thả lỏng. Dã tính trong mắt cũng nhanh chóng biến mất không còn chút tăm hơi. Từ một lang vương đang hiển lộ sức mạnh lập tức biến thành tiểu trung khuyển. Nó không thèm để ý Mục Hoàng nữa, cái đuôi vui vẻ quẫy hai bên, tiếp tục màn cọ cọ vào chân cô.

“...” Mục Hoàng đang trong tư thế cận chiến thấy tiểu Nha thái độ quay ngoắt 180 độ vốn thì hoàn toàn chết lặng rồi. Có phải hắn vừa rồi là bị con sói trắng kia đùa giỡn đúng hay không?! Không phải một giây trước đó còn muốn tấn công hắn sao?!

“Cỗ Diệp Ninh, không phải cô bảo...”

Mặc Sở Minh cũng bị một màn ban nãy làm cho căng thẳng. Y nhìn ra được con sói tên tiểu Nha kia không hề đơn giản. Nó có thực lực, hơn nữa thực lực còn rất mạnh. Nếu nó thực sự muốn nhào tới tấn công thì ngay cả Mục Hoàng cũng sẽ chật vật một phen. Thú và người nói thế nào đi nữa nếu một đầu một tay không thì bị thiệt vẫn là người. Bởi vì con người thua cả về tốc độ, về độ tinh nhạy trong chiến đấu, về hung tính bản năng.

“À, quên không nói, tiểu Nha dù được tôi nuôi từ nhỏ nhưng dã tính không mất đi. Nó không thích ai lại gần trừ tôi, cho nên đừng chủ động chạm vào nó nhé.” Thân nhiên cười cười, cô giải thích “Tiểu Nha có thể một mình dễ dàng cắn chết hết một đàn sói rừng bình thường đấy.”

Mục Hoàng: ...

Mặc Sở Minh: ...

Mẹ kiếp! Cô tại sao lại quên cái điều quan trọng nhất này chứ hả???

“Được rồi, Minh. Không cần phải suy nghĩ nhiều đâu, con sói kia... nó sẽ không tùy tiện tấn công người khác đâu.” Đúng lúc này Nam Cung Lãnh đột nhiên mở miệng cắt ngang. Không biết từ lúc nào anh đã đi tới bên cạnh Mặc Sở Minh.

“Dạ, nhưng mà...” Cau mày, y vẫn không thể yên tâm được. Vừa rồi cảnh tượng con sói trắng kia đe dọa Mục Hoàng vẫn còn đấy.

“Tiểu Ninh, cô dắt tiểu Nha lại đây đi.” Cũng không thèm quan tâm Mặc Sở Minh nữa, anh hướng cô gật gật đầu ra hiệu.

“Ừm...” Thủ lĩnh đã đồng ý thì đương nhiên cô cũng không cần phải tiếp tục suy nghĩ gì nữa. Vuốt nhẹ thân tiểu Nha một cái, cô mang theo nó lướt qua Mặc Sở Minh và Mục Hoàng, đi theo Nam Cung Lãnh Dạ trở về chỗ ban nãy bọn họ ngồi.

“A... đội đã...”

Mặc Sở Minh nhìn hai người nào đó ung dung mang theo con sói trắng nguy hiểm kia đi vào bên trong thì lưng ta lưng túng không kịp phản ứng. Cái này... Nam Cung Lãnh Dạ sao lại dung túng cho Cỗ Diệp Ninh như vậy chứ?! Đó là con sói có được không?! Không phải con chó hay con mèo vô hại đâu. Là sói đấy!!! Là loại động vật rất nguy hiểm, rất khó nắm bắt đấy!!! Đáng tiếc, y bên này tâm trạng rối loạn và phức tạp ra sao căn bản Nam Cung Lãnh Dạ và Cỗ Diệp Ninh chẳng có ai có hứng đề ý.

“Sở Minh à, Nam Cung đại thiếu đã nói như vậy rồi thì không thay đổi được đâu. Chắc chắn hôm nay con sói trắng kia sẽ ở cùng chúng ta một đêm đấy.” Vô vớ vãi của y, Mục Hoàng thờ dài bất đắc dĩ an ủi bạn thân. Nói thực là cũng có chút e sợ tiểu Nha thế nhưng mà lệnh của anh, hắn không dám trái đâu.

Rốt cuộc nhận Cố Diệp Ninh vào đội ngũ là tốt hay xấu đây hả trời? Có lẽ nào trước khi về tới thủ đô thì Mặc Sở Minh y sẽ chết vì hoang mang trước rồi không?! Nam Cung Lãnh Dạ ngày thường tư duy logic khó hiểu đủ để y đau đầu lo lắng lắm rồi giờ còn rước thêm một Cố Diệp Ninh. Mặc Sở Minh điên cuồng vò tóc mình, trong lòng gào thét.

“A a a, một kẻ đầu óc không bình thường rồi lại thêm một kẻ điên!!! Một đôi phi nhân loại toàn gây chuyện chết tiệt!!!”

.

.

.

Trời bên ngoài rất nhanh liền tối đen. Sau khi cài then chốt cửa của nhà xưởng lại cẩn thận thì mọi người bắt đầu chia nhau ra thành từng nhóm bắt đầu chuẩn bị nghỉ ngơi. Đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ thì chia làm hai nhóm. Một nhóm là những người khác trong đội ngũ còn một nhóm thì bao gồm mấy vị lãnh đạo cao thủ bao gồm Mặc Sở Minh, Mục Hoảng, Nam Cung Lãnh Dạ, Cố Diệp cộng thêm Hạ Kỳ Phong, Minh Tu cộng thêm tiểu Nha nữa. Còn nhóm người Khúc Miêu Miêu thì trực tiếp bị bài xích coi nhẹ ngồi một góc khác không được để ý tới.

Chuyện của tiểu Nha khiến cho không ít người sợ hãi phản đối nhưng e ngại Cố Diệp Ninh cùng Nam Cung Lãnh Dạ cho nên chẳng ai dám hé răng nửa lời. Ai cũng biết hai người kia có năng lực mạnh tới mức nào, kẻ ngu mới đi chống lại bọn họ. Mới bắt đầu mặt thế thôi nhưng ai cũng có thể nhìn ra được sự chuyển biến giữa thái độ của người và người với nhau. Kẻ mạnh có tiếng nói tuyệt đối, mà kẻ yếu hơn chỉ có thể cam chịu.

Tất cả những người khác chỉ có thể tự an ủi... dù sao Cố Diệp Ninh cùng đã bảo cô có thể khống chế được tiểu Nha rồi đó thôi. Nếu còn ai lo lắng này nọ nữa thì cũng chỉ đành có cách cố gắng ngồi cách xa nhóm người Nam Cung Lãnh Dạ ra mà thôi.

Lúc này, mấy người Nam Cung Lãnh Dạ đang ngồi thành vòng tròn. Chạy trốn và chiến đấu cả ngày khiến cho bụng ai cũng trống rỗng, bởi vậy không ai bảo ai liền lục tục lôi đồ ăn ra bắt đầu bữa tối của mình. Mục Hoảng không biết từ đâu gom được một ít gạch ngói, than đá và cành cây. Hắn thuần thục xếp lại thành một cái bếp nhỏ sau đó dùng bật lửa nhóm lửa lên. Ánh sáng của lửa chiếu rọi khiến cho tâm tình con người cũng trở nên an tâm hơn một chút.

Tuy đã phân phát xong đồ ăn cho tất cả những người trong đội ngũ nhưng theo điều kiện hợp tác lúc trước thì vật phẩm một nửa phải thuộc về ba người Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh và Mục Hoảng cho nên hiện tại bên người y là một đồng thùng hộp, túi nilong chứa đầy đồ ăn thức uống. Cho dù có thêm Cố Diệp Ninh, Minh Tu, Hạ Kỳ Phong và tiểu Nha nữa thì cũng không lo thiếu phần. Huống gì bản thân Cố Diệp Ninh cũng có cả hai balo riêng to đựng bên trong chật ních đồ ăn nữa chứ.

“Nên ăn gì đây?” Mục Hoảng xoa xoa cái bụng đói meo của mình, mở một túi nilong ra bắt đầu tìm đồ ăn hộp khẩu vị “Nam Cung đại thiếu, cậu có ăn không?” Lấy ra một hộp bánh quy và một túi thịt bò khô, hắn quay qua hỏi anh.

Nam Cung Lãnh Dạ không đáp nhưng lúc nhìn về hộp bánh quy và túi thịt bò khô kia thì hàng lông mày của anh khẽ nhíu lại. Ngồi ngay bên cạnh đương nhiên cô nhìn ra được hành động chán ghét kia của anh. Cố Diệp Ninh không khỏi tắc lưỡi... xem ra vị Lôi đế tương lai này rất kén ăn đây mà. Lúc này có đồ ăn để ăn là tốt lắm rồi mà còn chê này chê nọ nữa. Mục Hoảng cũng nhìn ra anh không thích loại đồ ăn khô quá khó ăn này vì vậy lại tiếp tục lục lại tiếp xem có thứ gì tốt hơn không.

“Các anh thu được những gì?” Cô đưa mắt nhìn về phía đồng thùng hộp và túi nilong để cạnh Mặc Sở Minh, có chút tò mò hỏi.

“Hầu như đều là lương khô, đồ ăn đóng gói, bánh cùng nước. Mấy đồ tươi sống hoặc là đông lạnh thì không lấy bởi vì cũng không để được bao lâu.” Mặc Sở Minh nhìn qua rồi trả lời, cũng không thắc mắc vì sao cô lại hỏi như vậy.

“Có bánh mì không? Loại bánh để làm sandwich ấy?”

“Ừ có. Cô muốn ăn sao?” Đã là đồng bạn thì phải chia sẻ với nhau, điều này y hiểu rất rõ nên không chút chần chừ lôi ra hai bịch bánh mì vuông đưa cho cô.

“Lấy thêm nữa đi.” Vừa nói cô vừa đặt hai bịch bánh mì qua một bên. Kế tiếp cô với tay vào trong balo lấy ra khoảng ba hộp pate, hai thịt bò hộp và một con dao ra “Tôi làm bánh mì kẹp cho mọi người ăn.”

Thực ra cô cũng chỉ định lấy bánh quy ra ăn mà thôi nhưng nghĩ đi nghĩ lại hiện tại Minh Tu và Hạ Kỳ Phong đều đang bị thương sức khỏe chưa bình phục cần ăn gì đó có chất mà Nam Cung Lãnh Dạ thì hình như không thích ăn đồ khô quá cho nên... tiện tay thì làm bánh mì kẹp cho tất cả một thể đi. Bánh mì ăn không thì rất khô nhưng kẹp thêm ít nhân bên trong vào thì lại cực kỳ dễ ăn.

Cô vừa nói xong thì Mặc Sở Minh, Nam Cung Lãnh Dạ cùng Mục Hoảng đồng loạt đều quay qua nhìn cô. Không biết vì sao cô có ảo giác... đôi mắt của ba người bọn họ tự nhiên sáng hơn trước rất nhiều thì phải?! Cố Diệp Ninh bị ý nghĩ của chính mình làm cho toát mồ hôi hột.

“Khụ... sao vậy?” Đảo mắt một vòng, cô có chút mắt tự nhiên hỏi.

“Không có gì, không có gì. Ai nha ~ quả nhiên là có con gái liền tốt hơn hẳn một đám đàn ông với nhau. Tiểu Ninh à, vậy làm phiền em làm bánh mì kẹp cho bọn tôi nhé.” Mục Hoảng lập tức lấy ra thêm hai bịch bánh mì nữa dúi vào tay cô, cười tới híp cả mắt lại.

Mấy thứ như lương khô, thịt bò khô, bánh quy,... gì gì đó nếu như không phải bắt buộc thì cũng chẳng ai thích ăn cả. Không phải là không ngon chỉ là đồ ăn quá khô không thích hợp để ăn nhiều. Hiện tại nếu có thể có đồ ăn tốt hơn, ngon hơn thì đương nhiên không ai từ chối rồi.

“Anh có ăn được không đây?” Cô nhìn sang Nam Cung Lãnh Dạ hỏi. Dù sao thì cô cũng không biết được độ kén ăn của người này tới mức nào.

“Được. Tôi chỉ không thích ăn đồ khô và đồ ngọt thôi.” Gật gật đầu, Nam Cung Lãnh Dạ nhìn chăm chăm con dao cùng hộp thịt bò hộp trên tay cô.

Hoa mắt đúng không?! Rõ ràng khi anh trả lời khuôn mặt vẫn lạnh băng không cảm xúc, giọng nói cũng rất bình thản... vậy thì vì sao cô lại có cảm giác giống như thấy được Nam Cung Lãnh Dạ tựa hồ đang rất chờ mong món bánh mì kẹp của cô nhỉ?!

Thờ dài một cái, cuối cùng cô vẫn là buông tha không tiếp tục tìm hiểu vấn đề này. Cứ coi như là cô bị hoa mắt đi. Lắc lắc đầu, cô ấy một hộp pate để trước mặt tiểu Nha để nó ăn sau đó mới bắt đầu làm bánh mì kẹp cho mấy tên đàn ông con trai kia. Thực ra thì bánh mì kẹp cũng chẳng có gì khó làm, chỉ là con gái thì thường khéo léo hơn, khi trải nhân cũng đều tay hơn cho nên ăn sẽ không bị nghẹn, nhân cũng không bị chỗ mỏng chỗ dày, cũng không bị rơi vãi ra ngoài.

Tốc độ làm của Cố Diệp Ninh cũng rất nhanh, một thoáng liền hết ba bạch bánh mì vuông. Tới khi cô làm xong thì họ cũng đã ăn gần xong. Tuy là tất cả đều rất đói nhưng cũng không ăn hết cả bánh mì, đều ăn ý để chừa phần lại cho cô. Lúc này Cố Diệp Ninh mới bắt đầu ăn bữa tối của mình.

“No quá...” Xử xong miếng bánh cuối cùng của mình, Mục Hoảng xoa xoa bụng thỏa mãn cười “Tiểu Ninh, sau này phải nhờ em làm đồ ăn rồi. Con gái các em đúng là giỏi, từ mấy thứ đơn giản liền có thể làm ra được một món ăn ngon.” Người này thực sự rất phóng khoáng, tính cách dễ thân, ban này đối với cô còn ngại ngùng mà giờ đã gọi theo Nam Cung Lãnh Dạ rồi.

“Cái này phải công nhận...” Mặc Sở Minh cũng gật đầu đồng ý. So với bánh quy và thịt bò khô thì rõ ràng bánh mì kẹp này có sức hút hơn rất nhiều.

“Rất ngon...”

Nam Cung Lãnh Dạ từ tốn nhai từng miếng, rõ ràng ăn bánh mì kẹp bình dân nhưng động tác lại tao nhã tới chói mắt. Anh quay đầu qua đối với cô khẽ nói. Cố Diệp Ninh có chút ngạc nhiên nhìn anh... Đây là khen cô đúng không?!

“Cảm ơn...” Tuy rằng làm bánh mì kẹp chẳng có gì là đặc biệt nhưng được mọi người ghi nhận, trong lòng cô cũng cảm thấy thoải mái vui vẻ hơn nhiều “Tiểu Phong, có muốn ăn nữa thì cứ lấy nhé.” Quay qua nhìn Hạ Kỳ Phong đang hí hóp mắt ngắm bánh mì, cô chỉ vào hai cái bánh mì còn lại của mình.

“Diệp tỷ tỷ, em ăn đủ no rồi, chị cứ ăn đi.” Cậu lập tức xua xua tay. Hôm nay cậu cũng biết cô tốn rất nhiều sức lực, đương nhiên không thể nào mặt dày lấy đồ ăn của cô được. Hơn nữa quả thực là cậu đã no thật rồi.

“Tu, em có cần...” Ánh mắt của cô chuyển sang Minh Tu đang ngồi trong lòng Hạ Kỳ Phong, còn chưa kịp hỏi xong thì cậu nhóc đã từ chối xong rồi.

“Không. Sức ăn của em không nhiều, không ăn thêm được nữa đâu.”

“Diệp Ninh, cô cứ ăn đi, tất cả mọi người đều ăn no rồi mà.” Thấy cô ăn chưa xong phần mình mà cứ lo cho hết người này tới người kia, Mặc Sở Minh nhin không được nói “Ồ đây chúng ta không thiếu đồ ăn, đói thì mọi người sẽ tự ăn thêm.” Cố Diệp Ninh thấy quả thực mọi người no hết rồi thì mới chịu buông xuống quan tâm, bắt đầu tập trung ăn nốt.

Bữa ăn kết thúc xong mọi người cũng không đi nghỉ luôn mà ngồi nói chuyện với nhau. Sau này mọi người đều là đồng bạn, tìm hiểu về nhau một chút cũng không có gì không tốt. Mục Hoảng tính cách thoải mái phóng khoáng, Mặc Sở Minh lại là người biết ăn, hai người dễ dàng có thể khiến Hạ Kỳ Phong coi bỏ phòng bị và xa cách. Hạ Kỳ Phong nói sao thì cũng chỉ là một thiếu niên 14 tuổi, con người cậu sáng sủa dễ thân cận cho nên rất nhanh liền tìm được sở thích chung với hai người kia.

Ba người kia tám chuyện vui vẻ sôi nổi thì ba người còn lại trầm mặc không nói nửa từ. Minh Tu tính cách có chút âm trầm cùng Cố Diệp Ninh và Nam Cung Lãnh Dạ đều thuộc loại người lạnh nhạt, có nói cũng chẳng biết nói gì cho nên dứt khoát ngồi một bên im lặng. Tiểu Nha ăn xong được cô vuốt ve lòng thì đã hí hóp mắt lại lìm dìm ngủ rồi.

“Oa, em thực hâm mộ các anh. Giá mà em có thể cũng có dị năng như các anh thì sau này không sợ tang thì nữa rồi.” Câu chuyện quay đi quay lại một hồi thì cuối cùng lại chuyển về dị năng. Hạ Kỳ Phong hai mắt mang theo hâm mộ nhìn Mặc Sở Minh và Mục Hoảng.

“Dị năng?” Hai người hần và y đồng thanh nhủ này, không hiểu cậu đang nói gì.

“Dị năng là năng lượng kỳ lạ kia.” Nam Cung Lãnh Dạ đang nhắm mắt dưỡng thần lúc này đột nhiên lên tiếng. Anh chỉ cần nghe Hạ Kỳ Phong nói như vậy thôi cũng đã liên kết và hiểu được dị năng trong lời của cậu là gì.

“Hóa ra cái năng lượng kỳ lạ kia gọi là dị năng sao?” Mục Hoảng gãi gãi cằm có chút đăm chiêu “Em có biết gì hơn về dị năng không, tiểu Phong?” Đối với dị năng gì gì đó này bọn họ vẫn chưa có cơ hội để nghiên cứu. Trong mặt thế, dị năng là rất quan trọng, cho nên đương nhiên cần phải dùng mọi cách để hiểu sâu về nó hơn rồi phát triển nâng cao năng lực.

“Cái này...” Hạ Kỳ Phong nghiêng nghiêng đầu, có chút khó xử nhìn về Cố Diệp Ninh. Những điều liên quan tới dị năng đều do Diệp tỷ tỷ nói cho cậu, chỉ là... không biết có được nói lại cho những người khác không?!

“Xem ra, thay vì hỏi tiểu Phong thì vẫn nên hỏi Diệp Ninh thì tốt hơn. Cô mới là người biết rõ nhất về dị năng, đúng không?” Đẩy đẩy mắt kính, Mặc Sở

Minh chớp đôi mắt gian xảo của mình nhìn cô, khẽ cười hai tiếng ha ha. Mặc dù y đã cố tỏ ra mình là người ôn nhã thân thiện nhưng nhìn thế nào cô vẫn thấy y như con hồ ly vậy.

“À... về dị năng hả? Đúng là tôi biết rất rõ. Đương nhiên tôi cũng không ngại chia sẻ cho mọi người.” Nhún nhún vai, cô không chút áp lực mắt đối mắt với Mặc Sở Minh. Chuyện dị năng cũng không có gì bí mật, ngay từ ban đầu Cố Diệp Ninh chưa bao giờ có ý định giấu giếm.

“... dị năng, là cái gì vậy Diệp tỷ tỷ?”

Thanh âm non nớt vang lên mang theo tò mò lập tức thu hút được tất cả sự chú ý của mọi người. Cô chuyển tầm mắt về chủ nhân âm thanh thì liền thấy Minh Tu nhú nhú mày khó hiểu cũng đang nhìn mình. Nó vốn cũng không để tâm mọi người nói chuyện lắm thế nhưng riêng chuyện dị năng này lại khiến Minh Tu vô cùng chú ý. Bản năng của nó mách bảo đây là việc rất quan trọng với nó, tuyệt đối không thể bỏ qua.

“Nhóc, dị năng chính là cái năng lực kỳ lạ ban nãy mà Diệp tỷ tỷ sử dụng đấy.” Hạ Kỳ Phong cười ha ha nhìn thẳng nhóc con ngồi trong lòng mình nói. Thấy nó vẫn mê mang không hiểu thì giải thích kĩ hơn “Chính là cái lúc mà Diệp tỷ tỷ dùng kiếm chém đôi container đó.” Nhắc tới một màn oai phong của cô, Hạ Kỳ Phong lại trung ra vẻ mặt như fanboy thấy thần tượng.

“...” Cố Diệp Ninh nhìn bản mặt ngu ngốc kia của Hạ Kỳ Phong, trong lòng tự thầm nhủ: Phải kiểm chế, tiểu Phong đang bị thương, không nên đánh thẳng nhóc này thêm nữa...

“A, cái đó... là dị năng sao? Không phải là do Diệp tỷ tỷ biết bí kíp võ công sao?”

“...” Nhìn vẻ mặt ngạc nhiên của Minh Tu, Cố Diệp Ninh triệt để đen mặt. Đưa tay chống trán, cô cảm thấy thái dương đau nhức không thôi. Một đứa thì tin có siêu nhân, một đứa thì tin bí kíp võ công. Sau này phải dạy dỗ hai thằng nhóc này kiểu gì đây?!

“Diệp tỷ tỷ...” Minh Tu vẫn chưa hiểu rõ lắm, quay qua liếc cô, hai mắt tràn ngập mong đợi hi vọng cô giải thích rõ hơn cho mình.

“Không phải. Liệt phong là do chị tập hợp và nén gió lại thành một vỏ bọc bao quanh lưỡi kiếm. Khi chém ra thì gió sẽ trở thành một lưỡi kiếm di động có độ sắc bén và sát thương rất cao, có thể tấn công được tầm xa.” Thở dài một cái, cô cũng từ chối không nổi Minh Tu, đành phải nói qua qua về cách sử dụng Liệt phong cho nó.

“Là sử dụng gió sao? Chị điều khiển được gió?”

“Đúng vậy nha, Diệp tỷ tỷ còn điều khiển được cả băng nữa.” Trận chiến đấu ở siêu thị Hạ Kỳ Phong nhìn thấy hết, đáng tiếc Minh Tu lúc đó lại hôn mê bất tỉnh “Nam Cung ca điều khiển được tia chớp và lửa, Sở Minh ca điều khiển được nước còn Mục Hoàng ca thì có thể một đám đánh nát cả tường và cửa làm bằng kim loại đấy.” Cậu tiếp tục vừa nói vừa hâm mộ.

Aiz ~ giá như mình cũng có dị năng thì tốt!!!

Khi Minh Tu hỏi cô có phải hay không điều khiển được gió thì Cố Diệp Ninh đã nhận ra một tia sáng kinh hi trong mắt của nó. Cô nhớ tới kiếp trước liền hiểu được Minh Tu vừa nghĩ gì.

“Tu, em cũng có dị năng đúng không?”

“...!!!!” Hạ Kỳ Phong cũng không lái nhai nữa, ngay cả Mục Hoàng và Mặc Sở Minh cũng bị câu hỏi kia của cô làm cho giật mình. Nam Cung Lãnh Dạ híp híp đôi mắt nhìn về bóng dáng nhỏ bé của Minh Tu, không khỏi đánh giá lại đứa bé gầy yếu kia.

“Vâng.” Nó cũng không để ý tới ánh mắt của những người khác, đối với cô gật đầu. Bàn tay gầy tới trơ xương vươn ra trước mặt mọi người, vốn làn da có màu vàng hơi tái nhợt đột nhiên chuyển thành màu đen xỉ, rần đánh lại.

“Đa em ấy biến thành thép rồi!” Mục Hoàng thấp giọng hô.

Quả nhiên... vẫn giống như kiếp trước... Cố Diệp Ninh nhìn không được khóe môi liền cong lên.

“Tu, em là dị năng giả hệ kim, có khả năng không chế được kim loại.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Trong Đội Ngũ Có Hai Yêu Nghiệt, Thực Sự Bị Đả Kích

Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh, Mục Hoảng và Hạ Kỳ Phong nhìn chăm chăm vào cánh tay đã biến thành thép của Minh Tu mang theo kinh ngạc cùng hứng thú. Hạ Kỳ Phong thậm chí còn tò mò đụng vào thử vào cánh tay của nó, ngay lập tức liền cảm nhận được sự cứng rắn tới lạnh buốt. Cánh tay hóa thép này của Minh Tu chỉ sợ cho dù lấy búa đập cũng không sút mẻ dù chỉ một miếng nhỏ. Thần kỳ! Dĩ năng năng lực quả nhiên đúng là quá mức thần kỳ!

“...” Bối bối môi, Hạ Kỳ Phong không khỏi lần nữa cảm thấy tự ti. Nam Cung Lãnh Dạ, Cố Diệp Ninh, Mặc Sở Minh, Mục Hoảng đều là cường giả có dĩ năng cực mạnh. Giờ ngay cả Minh Tu cũng là dĩ năng giả. Vậy, chỉ có một mình cậu là người bình thường thôi sao?!

“Dĩ năng hệ kim này quả thực là... rất kỳ diệu. Tay có thể hóa thành thép như vậy, nếu đâm một cái có khi còn uy lực hơn cả một đòn của mình ấy chứ.” Mục Hoảng không khỏi suýt xoa thì thảo. Nhìn thì có vẻ không lợi hại như dĩ năng của Nam Cung Lãnh Dạ, Cố Diệp Ninh và Mặc Sở Minh nhưng cũng không thể coi thường được.

Chuyện Minh Tu là dĩ năng giả hệ kim, điều này Cố Diệp Ninh đã biết từ trước cho nên không có gì ngạc nhiên. Chỉ là cô không nghĩ rằng nó ngay ngày đầu tiên mặt thể tới đã kích phát được tinh thần lực. Xem ra là ở trước khi mặt thể tới Minh Tu đã gặp chuyện nguy hiểm tới tính mạng bằng không với thể trạng ốm yếu gầy trơ xương hiện tại, nó không thể nào nhanh như vậy đã sử dụng được dĩ năng.

Nhớ tới kiếp trước khi cô và Minh Tu quen biết thì nó mới là thiếu niên 15 tuổi thể nhưng thực lực cực kỳ mạnh cũng rất có danh tiếng. Có thể nói là người sử dụng năng lực hệ kim nhuần nhuyễn gần như đứng nhất trong tất cả những người có dĩ năng hệ kim. Có rất nhiều người muốn nhờ vả mượn năng lực của nó. Đáng tiếc là Minh Tu trời sinh tính cách quái đản, không thích bị ràng buộc, nay đi nơi này mai đi nơi khác. Kể cả đội ngũ nó đi cùng lúc cô gặp được nó lần đầu tiên kia cũng chỉ là gia nhập tạm thời.

Cố Diệp Ninh lúc ấy còn cho rằng Minh Tu mạnh là bởi vì nó có tư chất hơn người không thôi. Nhưng hiện giờ nghĩ tới thủ đoạn ra tay khi giết tang thi và giết người của Minh Tu, cô không khỏi nhủ mảy. Nếu cô nhớ không lầm thì khi cô cứu nó ở siêu thị thì đã thấy trên cơ thể nó có rất nhiều vết thương và vết sẹo chồng chéo lên nhau. Ngay cả con sốt cũng là do vết thương bị nhiễm trùng gây ra. Ngẫm lại xem là mình đã nghĩ quá đơn giản về quá khứ của Minh Tu rồi...

Nói đi nói lại, đứa nhỏ này cả kiếp trước người thân thiết nhất cũng là người nó duy nhất nó nguyện tiếp cận chỉ có một mình Cố Diệp Ninh. Thế nhưng nó không bao giờ nhắc tới người thân hay bất cứ chuyện gì của bản thân.

Nhìn gương mặt nhỏ nhắn gầy yếu của Minh Tu, cô khẽ thở dài, trong lòng tràn ngập thương tiếc cùng giận dữ. Là kẻ nào lại hành hạ đứa nhỏ tới mức toàn thân không nơi nào lành lặn như vậy được chứ? Thế nhưng dù cô tò mò thể nào thì bây giờ cũng không nên đề cập tới thì tốt hơn. Cô có linh cảm quá khứ của Minh Tu là cảm kỳ. Để sau này có thời gian rồi từ từ tìm hiểu dần dần rồi bù đắp cho nó.

“Tu, chị nghĩ em còn là dĩ năng giả tốc độ. Khi nào thân thể hồi phục thì thử sử dụng dĩ năng tốc độ xem sao.” Cô vươn tay chỉ chỉ vào chân của nó “Dĩ năng tốc độ sẽ giúp em có được tốc độ con nhanh hơn cả tốc độ của loài báo.”

“Thật sự sao? Em có dĩ năng tốc độ sao? Nhưng mà Diệp tỷ tỷ, sao chị lại biết?” Minh Tu ngơ ngác “Không phải em chỉ là... ừm, cái gì kim...”

“Dĩ năng giả hệ kim.” Hạ Kỳ Phong tốt bụng nhắc nhở, trong lòng lại càng thêm ghen tị nhiều hơn vài phần. Ày, không những là dĩ năng giả mà còn là song hệ dĩ năng giả. Hu hu, đây là muốn chen ép cậu đúng không?! Cậu một cái dĩ năng cũng không có!!!

“Bí mật...”

Nhếch môi khẽ cười, Cố Diệp Ninh để ngón trỏ lên ngồi dịu dàng nói. Năm đó bất kể cô hỏi cái gì thẳng thắn này để dùng về mặt như vậy nói hai chữ này. Hiện tại cô liền trả lại cho nó. Ai bảo tên Minh Tu đời trước kia dám giấu cô nhiều chuyện như vậy chứ. Tuy rằng như vậy có chút chấp nhặt và xấu tính bởi vì Minh Tu của đời này cực kỳ đơn thuần, cái gì cũng không biết, cũng không hề chọc ghẹo cô thể nhưng mà cô không thêm để ý càng không thêm áy náy...

Ba người Nam Cung Lãnh Dạ ngồi một bên có chút phức tạp nhìn Cố Diệp Ninh. Bọn họ cảm giác được cô biết rất nhiều chuyện bí ẩn liên quan tới mặt thể, tới dĩ năng... Thậm chí là vì sao cô lại biết ngoại trừ dĩ năng hệ kim ra thì Minh Tu còn có dĩ năng tốc độ? Tất cả chỉ là một dấu chấm hỏi không ai có thể trả lời và cho họ biết đáp án. Ba người cũng hiểu được rằng Cố Diệp Ninh sẽ không nói cho họ nguyên do. Mỗi người có bí mật riêng của bản thân, họ cưỡng ép cũng cưỡng ép không được.

“Đúng rồi, nói tiếp chuyện dĩ năng đi.” Đối với sự rối rắm của những người khác cô hoàn toàn không biết. Cố Diệp Ninh quay qua nhìn ba người Nam Cung Lãnh Dạ “Các anh có phải vẫn luôn thắc mắc về dĩ năng đúng không? Tiện đây để tôi giải thích qua cho mọi người luôn. Các anh có câu hỏi gì thì cứ hỏi.”

“Cô có thể nói bao quát về dĩ năng trước được không? Rốt cục... cái năng lượng kỳ lạ mang tên dĩ năng này là cái gì?” Mặc Sở Minh chau mày, suy nghĩ một lúc rồi mở miệng hỏi.

“Đại khái thì dĩ năng vốn là một loại năng lượng tiềm ẩn trong thể chất con người. Tuy nhiên không phải ai cũng có dĩ năng, bởi vì còn phải dựa vào một thứ có tên là tinh thần lực. Tinh thần lực này giống như là món quà trời ban, người nào được cho thì mới có. Chỉ có kích phát được tinh thần lực thì mới có thể sử dụng được dĩ năng.” Cô nói rất bao quát.

“Tinh thần lực?” Nghiêng đầu, Mục Hoảng có chút không hiểu lắm.

“Khi các anh sử dụng dĩ năng có phải hay không cảm nhận được có một nguồn sức mạnh giống như luồng khí không ngừng vận chuyển trong đầu. Đây chính là tinh thần lực.” Dùng ngón tay chỉ vào đầu mình, Cố Diệp Ninh nhướn mày.

“Ừ, đúng là có. Hơn nữa sử dụng dị năng tới một mức độ nào đó thì khí sẽ dần dần tiêu hao bớt đi. Tiêu hao càng nhiều thì đó thì cơ thể càng mệt mỏi và cuối cùng là miễn cưỡng không dùng được dị năng nữa.” So với Mục Hoảng thì những người khác tinh nhạy hơn nhiều. Mặc Sở Minh gật gù đầu, ý bắt đầu có thể liên kết được một chút về tinh thần lực và dị năng rồi.

“Đây là triệu chứng sử dụng quá độ tinh thần lực. Tôi khuyên các anh không nên dùng tinh thần lực tới cạn kiệt bởi vì như vậy rất có thể khiến các anh bị tổn thương tinh thần vĩnh viễn và mất đi dị năng.” Kiếp trước chính vì bị tổn thương tinh thần cho nên cô mới thể thảm như vậy.

Mọi người nghiêm túc gật gù đầu cũng không ai phản bác lời của cô. Cô hiểu rõ hơn so với bọn họ nhiều lắm. Nhìn khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập âm trầm và nghiêm túc của cô khi nhắc nhở bọn họ thì tất cả đều hiểu và ý thức được rằng nhất quyết không nên sử dụng quá độ tinh thần lực. Sử dụng tinh thần lực quá độ thì chuyện gì sẽ xảy ra, cái này dù cô không nói, mọi người cũng không biết. Nhưng bất cứ ai cũng đoán ra được kết quả sau đó tuyệt đối không hề tốt đẹp gì, nếu không muốn nói là thể thảm.

“OK. Chúng ta nói tiếp...” Khoát khoát tay, cô thấy mọi người không phản bác thì cũng bắt đầu giải thích sâu hơn về tinh thần lực “Tinh thần lực của tất cả mọi người không phải đồng đều như nhau mà có cũng chia cấp.”

“Phân chia sao? Tinh thần lực chia cấp như thế nào?” Mục Hoảng tò mò.

“Cấp bậc của tinh thần lực là một dải thước đo từ cao tới thấp. Lấy năm cấp chính để làm mốc: yếu, trung bình, khá, mạnh và đỉnh.” Cố Diệp Ninh giơ lên ngón tay “Cấp bậc của tinh thần lực được quyết định dựa vào thiên phú ngay từ khi sinh ra. Bất luận thế nào về sau này cũng không thể thay đổi được.”

“Sự khác nhau giữa các cấp bậc của tinh thần lực là gì? Và sử dụng nó như thế nào?” Vẫn là Nam Cung Lãnh Dạ nhạy bén nhận ra những điểm cần lưu ý nhất. Anh không mấy mở lời nhưng khi mở lời sẽ hỏi rất đúng trọng điểm.

“Cấp bậc tinh thần lực không thể thay đổi được nhưng có thể thông qua tinh thần lực để tu luyện tăng cường năng lực và sức mạnh của mình.” Cố Diệp Ninh không ngại cho anh một cái nhìn tán thưởng “Người càng có tinh thần lực cấp bậc cao thì càng dễ dàng khống chế dị năng, dễ nâng cao năng lực. Tốc độ và thời gian sử dụng dị năng sẽ càng được nhanh và lâu hơn.”

“Thì ra là như vậy. Nếu như vậy thì quả thực có tinh thần lực ở bậc càng cao thì càng có lợi hơn rất nhiều.” Anh gật nhẹ đầu, trong mắt hiện lên một tia nghiền ngẫm.

“Thực ra thì tinh thần lực ở cấp bậc nào cũng chỉ là vốn gốc. Tóm lại muốn mạnh hơn thì vẫn phải tự bản thân mình cố gắng nỗ lực là chính thôi.” Cô cười nhàn nhạt.

Cho dù là thiên tài có thiên phú cao nhưng ý lại và lười biếng đi chăng nữa thì cũng rất nhanh bị bỏ lại ở đằng sau mà thôi. Chỉ có những ai thực sự nỗ lực mới trở nên mạnh hơn. Đương nhiên, người mà có thể thỏa mãn được cả hai điều kiện, đó là sinh ra đã là thiên tài và luôn chăm chỉ rèn luyện thì tuyệt đối có thể trở thành cường giả đứng trên đỉnh tất cả.

“Tôi đồng ý với suy nghĩ của cô.” Nam Cung Lãnh Dạ thấy cô nói như vậy lập tức tán thành.

Từ nhỏ tới lớn anh chưa bao giờ nghĩ rằng ý vào bản thân sinh ra đã giỏi hơn người mà trở nên khinh thường người khác hoặc là lười biếng. Anh dù là thiên tài nhưng trên đời cũng không phải chỉ mình anh là thiên tài. Chỉ cần bản thân không chú ý hoặc là buông lỏng thì rất có thể bản thân sẽ bị vượt mặt. Anh ý thức được rất rõ ràng, bất luận tại thời điểm nào thì chỉ khi người có đủ tài, đủ mạnh, đủ thực lực, đủ khả năng thì mới có thể sống như bản thân mình muốn mà không bị người khác tính kế lợi dụng, có được tiếng nói và quyền lực tuyệt đối.

Con người anh từ trước tới nay không ham cái danh thiên tài hay thích làm người nổi bật nhưng cũng rất ghét phải làm kẻ yếu để rồi bị khinh bỉ sai khiến tùy ý. Lòng cao ngạo của Nam Cung Lãnh Dạ không cho phép anh trở thành con cờ của người khác. Ngược lại, anh muốn mình trở thành kẻ nắm toàn bộ quân cờ trên bàn cờ trong tay kia.

Vương giả trời sinh... Nhìn khí thế toát ra từ trong con người lạnh băng của Nam Cung Lãnh Dạ, Cố Diệp Ninh chỉ có thể nghĩ được bốn từ như vậy mà thôi. Lúc này đây cô cũng hiểu vì sao cho dù là thời kỳ bình ổn hay thời kỳ mặt thế thì vị đại thiếu gia Nam Cung gia này đều nổi bật tới chói mắt.

“Em nhất định sẽ cố gắng để mạnh hơn mạnh hơn nữa!” Đường như bị ảnh hưởng bởi câu nói của cô cùng khí thế của anh, Minh Tu xiết chặt nắm đấm nhỏ nhỏ lại vô cùng quyết tâm nói.

“Đúng, đúng! Nhất định phải nỗ lực tu luyện!” Mục Hoảng cũng vui vẻ cười ha hả.

“Hai người thật là...” Thấy Minh Tu và Mục Hoảng quyết tâm hùng lực, Mặc Sở Minh bất đắc dĩ cười cười nhưng trong lòng cũng âm thầm tự hạ mục tiêu cho bản thân “Phải rồi, Diệp Ninh, tôi có việc muốn hỏi...” Nghĩ tới thắc mắc của bản thân, y gãi gãi đầu, có chút lúng túng chuyển tầm mắt của Cố Diệp Ninh “Cô có... biết được cấp bậc tinh thần lực của chúng tôi không?”

Cho dù biết là để mạnh hơn thì phải tự bản thân cố gắng nhưng y vẫn muốn biết tinh thần lực của mình ở cấp bậc nào. Dù sao tinh thần lực cấp bậc nào cũng quyết định rất nhiều việc, trong đó có cả khả năng và tốc độ tu luyện của bọn họ. Nếu như biết được cấp bậc tinh thần lực, như vậy sau này cũng có thể đặt ra cho mình được kế hoạch luyện tập và phát triển rõ ràng hơn. Nguồn vốn có sẵn cũng phải hiểu rõ thì mới tìm ra cách khai thác đúng đắn và thuận lợi nhất, không phải sao?!

“Anh và Mục Hoảng cấp bậc tinh thần lực nằm ở khoảng giữa mạnh và đỉnh. Tu thì là cấp bậc sát đỉnh, cao hơn hai anh một chút.” Đương nhiên cô nhìn

ra được tinh thần lực của bọn họ ở cấp bậc nào. Nếu y đã nói thì đương nhiên cô cũng không giấu giếm.

“Khoảng giữa mạnh và đỉnh? Như vậy thì... chúng tôi cũng cho là mạnh đúng không?” Nhấn nhấn mặt, Mục Hoảng chỉ chỉ bản thân hỏi.

“Anh phải biết 80% dị năng giả bình thường cấp bậc tinh thần lực là yếu và trung bình. Khoảng 15% người là có tinh thần lực cấp bậc khá, 4% người có tinh thần cấp bậc mạnh. Chỉ có gần 1% là người có cấp bậc tinh thần lực ở khoảng giữa mạnh và đỉnh cùng sát đỉnh mà thôi.”

Có biết là tỉ lệ gần 1% kia nó kinh khủng tới mức nào không?! Không phải tùy tiện mà vợ được một người đầu. Loại dị năng giả có tinh thần lực nằm ở cấp bậc khoảng giữa mạnh và đỉnh cùng với cấp bậc sát đỉnh hoàn toàn có thể xứng danh là thiên tài rồi, đi ra ngoài muốn làm mưa làm gió một phương hoàn toàn không phải là chuyện khó.

Hơn nữa cả Mặc Sở Minh, Mục Hoảng cùng Minh Tu đều không phải người không biết nỗ lực và cố gắng, ngược lại thậm chí còn cực kỳ chăm chỉ nỗ lực tu luyện cho nên mạnh càng thêm mạnh. Bởi vậy ở kiếp trước Mục Hoảng, Mặc Sở Minh và Minh Tu đều là những cường giả nổi danh nhất cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả.

“Ặc... gần 1%? Thế này cũng quá cường đi...” Không nghĩ tới tinh thần lực của mình cấp bậc cao như vậy, Mục Hoảng không khỏi xấu hổ đưa tay xoa xoa ngực.

“Ừm, tinh thần lực cấp bậc cao như thế, thực tốt!” Mặc Sở Minh lại không có gì là ngạc nhiên mấy, dù sao việc này cũng nằm trong dự đoán của y rồi. Y thậm chí còn rất bình tĩnh bắt đầu suy nghĩ xem nên làm thế nào để phát triển được năng lực của mình mạnh hơn.

“Mạnh như vậy...” Minh Tu cúi cúi đầu, trong đôi mắt đen láy như hắc thạch lóe lên một tia sáng hưng phấn. Không ai muốn mình yếu, cho dù là một đứa nhỏ mới 12 tuổi như nó.

“Như thế... Lãnh Dạ ca, là cấp bậc tinh thần lực nào?” Hạ Kỳ Phong ngược lên hỏi. Cô nói tới ba người Mặc Sở Minh, Minh Tu và Mục Hoảng nhưng lại không nói gì tới Nam Cung Lãnh Dạ. Cậu luôn luôn cảm thấy Nam Cung Lãnh Dạ rất mạnh, trừ Cố Diệp Ninh ra thì có lẽ không ai mạnh được bằng anh, cho nên không khỏi vô cùng tò mò.

“Đúng vậy, Nam Cung đại thiếu là cấp bậc tinh thần lực gì?”

Nghe thấy Hạ Kỳ Phong hỏi như vậy, Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng cũng liền lập tức ném vui mừng của mình ra sau đầu, thấp thỏm lần nữa quay lại nhìn cô. Nam Cung Lãnh Dạ là người mà hai người bọn họ tin phục và đi theo, đương nhiên cả y và hẳn không thể không lo lắng về vấn đề năng lực của anh.

Cố Diệp Ninh thấy hai người sốt ruột đang nhìn mình chằm chằm lại chuyển tầm mắt qua Nam Cung Lãnh Dạ. So với Mặc Sở Minh và Mục Hoảng thấp thỏm không yên thì thái độ của anh cực kỳ bình tĩnh và bình thản. Ngoại trừ đôi lúc đối với cô lộ ra ý cười thì khuôn mặt điển trai hoàn mỹ kia vẫn luôn luôn giữ nguyên vẻ lạnh nhạt. Thấy Cố Diệp Ninh đang nhìn mình, anh cũng thản nhiên ngẩng lên đối mắt với cô. Trong đôi mắt màu café kia, sự tự tin và cao ngạo chưa một lúc nào biến mất.

Bình tĩnh và bình thản tới cái mức độ khiến cô có cảm giác dường như anh chẳng thèm coi trọng chuyện cấp độ tinh thần lực của bản thân một chút nào. Lắm lúc cô cũng không tài thể hiểu và lý giải được sự tự tin, lý trí và lãnh tĩnh của Nam Cung Lãnh Dạ rốt cuộc là làm thế nào mà rèn luyện ra. Thở dài một tiếng, cô nhún nhún vai thản nhiên trả lời Mặc Sở Minh và Mục Hoảng đang tâm tình không yên kia.

“Hai người cứ an tâm, anh ta là là tinh thần lực cấp đỉnh. Thiên tài của thiên tài đấy.”

“Tinh thần lực cấp đỉnh?” Ban đầu nghe cô trả lời xong hai người Mặc Sở Minh và Mục Hoảng không khỏi sững sốt vài giây nhưng sau đó nghĩ tới sức mạnh cường liệt tới đáng sợ của Nam Cung Lãnh Dạ thì lại cảm thấy rất hợp lý. Từ nhỏ tới lớn, anh có bao giờ không phải là người xuất sắc nhất kia cơ chứ. Nếu anh mà không phải tinh thần lực cấp đỉnh thì họ mới thấy lạ đấy.

“Chậc... chậc... không ngờ nha, có thể thấy được dị năng giả có tinh thần lực cấp đỉnh...” Hạ Kỳ Phong hai mắt tràn ngập sùng bái.

Lúc nghe Cố Diệp Ninh kể về cấp bậc của tinh thần lực, cậu đã vô cùng vô cùng muốn gặp người có tinh thần lực cấp đỉnh. Không ngờ ước nguyện nhanh như vậy đã gặp được. Phải biết là người có tinh thần lực cấp đỉnh cực kỳ hiếm, không phải muốn thấy là thấy được đâu nha ~

“Tỉ lệ của dị năng giả có tinh thần lực cấp đỉnh là 0,1%. Nhìn chung là trong khoảng vài chục triệu người mới có một đấy.” Nhướn mày cho Nam Cung Lãnh Dạ một nụ cười tán thưởng, giọng điệu của Cố Diệp Ninh không khỏi mang theo một chút trêu chọc “Thiên tài của các thiên tài nha ~”

“Cô cũng vậy. Thiên tài của các thiên tài...” Anh nheo nheo lại đôi mắt nhìn cô, ý cười cũng nhanh chóng lướt qua trong đáy con ngươi “Chúng ta chẳng ai kém ai, không phải sao.” Giọng điệu của anh hoàn toàn là trần thuật chứ không phải là câu hỏi.

“Ha ha ha...” Khóe miệng của Cố Diệp Ninh cong cong không thay đổi, cũng không phản bác gì lời của anh hết.

“Cái... cái gì?” Mục Hoảng nghe thấy thế không khỏi hoảng sợ.

Mặc Sở Minh khóe miệng không khỏi co rút, sau lưng vả mồ hôi lạnh nhìn đôi nam thanh nữ tú xuất sắc tuyệt mỹ đang đối mắt nhìn nhau ở trước mặt. Nam Cung Lãnh Dạ không cần nói gì thêm thì tất cả cũng hiểu được ý tứ của anh. Mà cô không phản bác cũng chứng minh được lời của anh không sai. Cả Cố Diệp Ninh và Nam Cung Lãnh Dạ đều là dị năng giả có tinh thần lực cấp bậc đỉnh, cấp bậc cao nhất dành cho thiên tài của các thiên tài.

“Diệp tỷ tỷ, thực sự sao? Chị thực giỏi!” Hạ Kỳ Phong lúc này trong lòng càng thêm tôn sùng Cố Diệp Ninh. Quả nhiên cô mạnh ngang Nam Cung Lãnh Dạ. Cậu cảm thấy đi theo cô quả thực là không sai!!! Bất cứ ai đối với cường giả ngoại trừ ghen tị ra thì chính là ngưỡng mộ vô cùng.

“Đúng thế, đúng thế...” Minh Tu cũng vội vàng gật đầu phụ họa.

Cố Diệp Ninh đối với thái độ khác nhau của bốn người Minh Tu, Mặc Sở Minh, Mục Hoảng và Hạ Kỳ Phong chính là trực tiếp mắt điếc tai ngơ coi như không thấy. Tinh thần lực cấp đỉnh đúng là đáng giá để tự hào. Cô cũng đã từng rất vui mừng khi biết được mình có tinh thần lực cấp cao nhất như vậy. Thế nhưng mà trải qua rất nhiều chuyện ở đời trước thì cho tới hiện tại cô không còn chút kích động nào cả. Suy cho cùng, tinh thần lực cao nhưng không biết vận dụng và khai thác thì cũng chỉ rơi vào tình huống chết một cách uất ức và thê thảm mà thôi.

Tiếp theo đó cô bình tĩnh tiếp tục phân tích cho mọi người hiểu về cách chia cấp để đánh giá dị năng của dị năng giả. So với cấp bậc đánh giá tinh thần lực thì đối với dị năng giả, năng lượng của năng lực và sức mạnh khổng lồ của dị năng còn quan trọng hơn. Hai thứ này mới là thứ chủ yếu để quyết định xem người có phải hay không là một cường giả hay không. Dù sao cấp bậc từ 1 lên 2, nghe có vẻ dễ nhưng để có thể thăng thì không phải là việc nói là làm được.

Cô cũng kể về việc tang thi sơ cấp và tang thi biến dị cũng được chia thành nhiều cấp như thế nào để các dị năng giả có thể ước lượng được cân bằng sức mạnh của bản thân, tăng chỉ số an toàn khi đối đầu với tang thi.

Dị năng chia làm ba loại: dị năng tự nhiên, dị năng thể chất, dị năng đặc biệt. Hiện tại dị năng đặc biệt trong đội ngũ bọn họ không có. Hơn nữa bản thân cô ở đời trước cũng không tiếp xúc qua quá nhiều dị năng giả có dị năng đặc biệt nên chỉ nói sơ lược những gì bản thân biết mà thôi. Dị năng giả thể chất giống như Mục Hoảng hay Minh Tu thì ngoại trừ bản thân của bọn họ phải tự khai thác năng lực ra, cô cũng không giúp được nhiều. Ai bảo dị năng giả thể chất phát triển dựa vào sức mạnh cơ bắp và thân thể kia chứ.

Chỉ có dị năng giả tự nhiên là cô hiểu rõ nhất cũng nắm được cách phát triển mạnh nhất. Bởi vì ba loại dị năng của cô đều thuộc dị năng tự nhiên.

May mắn, trong đội ngũ bọn họ thì cũng đều là dị năng tự nhiên cho nên Cố Diệp Ninh có thể dễ dàng hướng dẫn cách để mọi người tu luyện theo cách tốt nhất. Đối với một đám người người nào cũng thuộc vào diện thiên tài có tinh thần lực cao cấp nhất như đội ngũ của bọn họ, cô tin tưởng chỉ cần nắm được phương pháp tu luyện thì sức mạnh đội ngũ sẽ tăng lên rất nhiều. Sức mạnh đội ngũ tăng lên đồng nghĩa với việc trên đường đi tới thủ đô khả năng gặp nguy hiểm cũng giảm xuống không ít.

“Đối với dị năng thể chất thì tôi không thể giúp được gì bởi vì cái này còn tùy thuộc sự khai phá cùng với sức khỏe xương cốt của dị năng giả.” Có chút áy náy nhìn Mục Hoảng.

“Không sao, không sao. Cái này không thể trách em được.” Mục Hoảng ngược lại cảm thấy cô chẳng hề có lỗi gì cả. Cô tự mình giải thích và nói cho mấy người mới quen như bọn họ về dị năng đã làm tốt lắm rồi, bọn họ còn dám đòi hỏi gì thêm nữa chứ.

Bản chất đặc thù của từng dị năng là khác nhau, Mục Hoảng hiểu rõ là Cố Diệp Ninh cũng không thể nắm rõ hoàn toàn được. Hơn nữa nếu đúng như cô nói là dị năng thể chất của hắn phụ thuộc vào sự khai phá về sức khỏe và xương cốt thì hắn cũng tự tin là mình có thể tìm ra cách tu luyện hợp lý nhất cho bản thân. Hắn cái gì không giỏi không nhanh nhạy chứ riêng về cách huấn luyện tự đề cao thể lực thì có thể nói là cực kỳ am hiểu. Gần hai mươi năm trong quân ngũ, kinh nghiệm đương nhiên không thể thiếu được.

“Thế thì tốt.” Hào cảm dành cho Mục Hoảng càng tăng thêm, cô cũng đối với hắn cười nhẹ một tiếng. Tin tưởng hắn sẽ rất nhanh có thể khai thác triệt để dị năng của mình. Danh tiếng Pháp giả của hắn ở kiếp trước vẫn còn in đậm trong đầu cô.

Với năng lực của ba người Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh và Mục Hoảng, cho dù không có cô hướng dẫn thì bọn họ vẫn rất nhanh có thể tìm ra được cách tu luyện cho bản thân mà thôi. Bây giờ có thêm cô, chẳng qua là rút ngắn thời gian lại, tạo thành một con đường tắt để cho bọn họ phát triển càng thêm nhanh hơn mà thôi.

“Còn đối với những người có dị năng tự nhiên, có hai điều tôi muốn nói...” Ánh mắt của cô cũng từ trên người Mục Hoảng chuyển qua Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh cùng Minh Tu.

“Có chuyện gì?” Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh và Minh Tu đều nhận ra sự nghiêm túc của cô, hiểu được những gì cô sắp nói rất quan trọng đối với mình, vì vậy cả ba không tự chủ được ngồi thẳng lưng nghiêm túc nghe cô nói.

“Dị năng tự nhiên có tổng cộng 10 hệ tất cả. Bao gồm kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, băng, lôi, âm, quang. Trong 10 hệ thì có hai hệ dị năng thuộc vào dạng đặc biệt. Một là dị năng hệ lôi...” Đưa một ngón tay cô chỉ vào Nam Cung Lãnh Dạ “... và thứ hai là dị năng hệ băng.” Một ngón tay khác cô chỉ vào chính mình.

“Dạng đặc biệt là sao?” Mặc Sở Minh nhíu mày.

“Hai loại dị năng này thuộc vào trong bốn dị năng mạnh nhất của toàn bộ tất cả các dị năng.” Nhìn thấy vẻ sững sốt xuất hiện trên mặt mọi người, Cố Diệp Ninh vẫn không dừng lại, tiếp tục giải thích “Dị năng hệ lôi có khả năng tàn phá cực cao, chiến đấu trên diện rộng. Nếu tu luyện tới cấp cao hoàn toàn có thể dùng dị năng hệ lôi để hủy diệt được cả một thành phố cỡ nhỏ.”

Nghe tới đây, tất cả mang theo vẻ kinh hoàng quay theo bản năng nhìn sang Nam Cung Lãnh Dạ. Cho dù là chính bản thân Nam Cung Lãnh Dạ cũng không che giấu được sự ngạc nhiên trên khuôn mặt. Dị năng hệ lôi mạnh tới mức như vậy sao?! Quả thực là không ai nghĩ tới được. Hủy diệt một thành phố cỡ nhỏ? Cho dù là cỡ nhỏ thì cũng là một thành phố. Sức tàn phá cũng quá khủng bố rồi.

“Dị năng hệ băng của tôi là tuy không có sức tàn phá cao và chiến đấu trên diện rộng như hệ lôi của Nam Cung Lãnh Dạ nhưng nó là hệ toàn diện nhất.” Giải thích xong hệ lôi, cô chuyển qua hệ băng của chính mình.

“Toàn diện tới cỡ nào?” Tới lúc này thì ngay cả Minh Tu cũng phải mở miệng thắc mắc.

“Bất kì loại dị năng nào cũng có điểm mạnh và yếu. Giống như dị năng hệ lôi, tuy rằng phương diện chiến đấu kinh khủng như vậy nhưng lại không thể dùng nếu như phòng thủ công kích của kẻ địch. Dị năng hệ băng là dị năng duy nhất vừa tấn công được, vừa phòng thủ được. Hơn nữa, dù là mặt nào cũng không có thể coi là đứng hạng nhất hạng nhì.”

“... rất tốt...”

Nam Cung Lãnh Dạ nghe xong đặc điểm của dị năng hệ băng không khỏi nhếch nhếch miệng, thấp giọng nói một câu không đầu không đuôi. Sâu trong con người hiện lên sự hải lòng và vui vẻ, thậm chí còn có cả một tia tự hào. Chỉ là lúc này không ai chú ý tới biểu hiện khác thường của anh. Mà nếu có thấy được cũng không hiểu được suy nghĩ trong đầu anh.

“Mẹ nó, thế không phải là còn biến thái hơn cả dị năng hệ lôi sao?” Vừa phòng thủ được vừa tấn công được, hơn nữa mặt nào cũng đứng top đầu, gọi là dị năng hoàn mỹ nhất cũng chẳng sai vào đâu được. Hần nhin không được mà mở mồm nói tục.

“Quá mức trâu bò rồi...” Mặc Sở Minh nhìn Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh không khỏi lần thứ N cảm thán. Hai người này rốt cuộc thuộc thể loại gì mà lại có được đúng hai cái dị năng mạnh nhất kia chứ?!

“Vì hai dị năng này quá mạnh và quá hiếm nên bình thường khi nhắc tới các dị năng giả tự nhiên thì người ta thường liên tưởng tới 8 hệ dị năng còn lại hơn.” Đương nhiên cô biết dị năng của mình và của Nam Cung Lãnh Dạ biến thái tới mức nào, cho nên mặc kệ bọn họ kích động “Mà trong 8 hệ dị năng tự nhiên còn lại thì hệ hỏa và hệ thổ được coi trọng nhất.”

“Tức là sao? Tại sao chỉ hai hệ hỏa và hệ thổ được coi trọng?” Mặc Sở Minh thấy vậy không khỏi nhúu chặt mày. Nếu như cô nói vậy thì những dị năng còn lại chẳng lẽ không có công dụng gì mấy sao?! Y là dị năng giả hệ thủy, đương nhiên đối với việc này không khỏi sinh ra sốt ruột.

“Tại vì trong 8 loại hệ còn lại thì dị năng hệ hỏa là dị năng có công kích mạnh nhất, dị năng hệ thổ thì có năng lực phòng thủ mạnh nhất. Dị năng hệ thủy, hệ phong, hệ quang đều là dị năng thuộc về dị năng phụ trợ. Còn dị năng hệ kim và dị năng hệ ám có thể nói là dị năng không có tác dụng gì mấy.” Dường như không nhìn ra bần chôn của y, cô tiếp tục thần nhiên liệt kê.

Dị năng tự nhiên được hình thành từ các nguyên tố tự nhiên. Mà bất cứ nguyên tố tự nhiên nào cũng có đặc trưng tính chất của riêng nó. Lôi cuồng bạo, hỏa mạnh liệt, băng hoàn mỹ, phong tự do, thủy nhu dịu, mộc ôn hòa, thổ kiên định, kim sắc bén, quang thánh khiết, ám u trầm. Từ những tính chất đó mà mỗi loại hệ trong dị năng tự nhiên đều có mạnh yếu khác nhau, cách sử dụng cũng khác nhau.

Dị năng phong có thể giúp đánh lên đôi thủ, dị năng hệ thủy thì có thể làm dẫn truyền hoặc ngăn cản công kích nhẹ, dị năng hệ quang có thể chữa trị vết thương. Cho nên mới gọi ba loại dị năng này là dị năng phụ trợ bởi vì nếu dùng chúng trực tiếp để chiến đấu một chọi một thì thường không gây ra bao nhiêu thương tích cho địch thủ, cũng không bảo vệ được bản thân.

Về dị năng hệ kim và dị năng hệ ám, đây là hai loại dị năng tự nhiên mà mọi người coi là vô dụng nhất. Bởi vì dị năng hệ ám ngoại trừ giúp dị năng giả ẩn thân trong bóng đêm thì không còn mấy công dụng còn dị năng hệ kim tuy rằng có thể biến cơ thể thành kim loại nhưng vẫn phải trực tiếp cận chiến với tang thi, rủi ro gặp nguy hiểm hoặc bị tang thi cắn và cào trúng là rất lớn, so ra cũng chả khác gì so với dị năng thể chất cả.

“Hệ kim... không có tác dụng mấy...” Sắc mặt Minh Tu hiện tại không khỏi tái nhợt, ánh mắt run run cúi đầu nhìn cánh tay gầy yếu của mình, sự vui vẻ vì có dị năng ban nãy cũng biến mất.

“Phụ trợ?”

Dị năng hệ thủy có tính chiến đấu rất kém, việc này không khỏi làm cho Mặc Sở Minh sinh ra một tia buồn chán. Đúng là trước đó Mặc Sở Minh cũng nhận ra so với dị năng hệ lôi của Nam Cung Lãnh Dạ thì dị năng hệ thủy của mình không thể so sánh bằng. Nhưng mà y chỉ nghĩ nguyên nhân là do tên bạn thân của mình bẩm sinh quá cường hãn mà thôi. Thực không ngờ... hóa ra là do tính chất nguyên tố sao?!

“Này, này, này...” Có chút bất đắc dĩ nhìn hai người nào đó tinh thần sa sút, Cố Diệp Ninh nhin không được nhắc nhở “Không phải là tôi còn chưa nói xong sao? Hai người làm bộ mặt buồn chán đó cho ai xem hả?”

“...” Mặc Sở Minh và Minh Tu nghe cô nói vậy thì lập tức ngẩng đầu lên.

“A...” Ánh mắt của hai người kia mang theo trông chờ và hi vọng nhìn về phía cô, khiến cô không khỏi cảm thấy mất tự nhiên “Về lý thuyết thì đúng là dị năng hệ thủy là dị năng phụ trợ còn dị năng hệ kim không có mấy tác dụng trong chiến đấu. Tuy nhiên, lý thuyết không phải lúc nào cũng đúng.”

“Vậy...” Minh Tu có chút bần chôn, lời ra tới nửa miệng lại không biết hỏi tiếp thế nào. Nó không muốn dị năng của mình trở thành dị năng vô dụng.

“Đây chính là điều thứ nhất trong hai điều tôi muốn nói. Đó là bất cứ một loại nguyên tố nào cũng có điểm mạnh và điểm yếu! Không có bất cứ loại dị năng nào là phụ trợ hoàn toàn, càng không có dị năng vô tác dụng hoàn toàn!”

Tư tưởng mọi người vẫn luôn luôn hi vọng mình có được dị năng tự nhiên có khả năng công kích hoặc phòng thủ cao trong chiến đấu bởi vì thế cho nên luôn chú ý vào dị năng hệ hỏa hoặc hệ thổ mà coi nhẹ những hệ dị năng tự nhiên khác. Thế nhưng Cố Diệp Ninh đã từng chứng kiến ở đời trước có

không ít người đã tự bản thân mình nỗ lực rèn luyện và chứng minh được rằng... trên thế giới không có bất cứ dị năng nào là không mạnh hết.

Tựa như chính Mặc Sở Minh và Minh Tu của kiếp trước, không phải chính là một ví dụ điển hình nhất hay sao! Dị năng hệ kim ở trong mắt người khác chẳng có tác dụng mấy nhưng ở trong tay Minh Tu liên giúp Minh Tu trở thành một cường giả sát nhân cực kỳ có danh tiếng. Dị năng hệ thủy ở trong mắt người khác là dị năng phụ trợ nhưng Mặc Sở Minh đã tìm được cách khai thác để tạo ra lớp phòng thủ bằng nước còn vững chắc hơn cả tường đất của dị năng hệ thổ.

Lý thuyết chưa bao giờ là tuyệt đối. Con người chỉ cần cố gắng kiên trì thì hoàn toàn có thể tạo ra kỳ tích cho chính bản thân mình.

“Không cần chú ý mình dị năng hệ gì. Chỉ cần có thể nắm chắc được đặc tính dị năng của chính mình đồng thời khống chế nó nhuần nhuyễn thì mọi người ai cũng là cường giả.” Cố Diệp Ninh nhấn mạnh từng từ từng chữ, cô tin tưởng là Mặc Sở Minh và Minh Tu sẽ phát triển được dị năng của mình, trở thành những cường giả vang danh không ai không biết.

“Nói thì dễ...” Y nhăn mặt, vẫn có chút mất tinh thần.

Bản thân Mặc Sở Minh cũng hiểu rõ được tính chất đặc trưng của từng nguyên tố và sự ảnh hưởng của nó đối với lực tấn công và phòng thủ của từng dị năng giả. Chẳng hạn muốn một dị năng giả hệ thủy như y có năng lực công kích ngang với một dị năng giả hệ lôi như Nam Cung Lãnh Dạ hoặc dị năng giả hệ băng như Cố Diệp Ninh... rõ ràng đây không phải là chuyện có thể dễ dàng nói là làm được.

“Không phải bảo dị năng hệ phong của tôi là dị năng phụ trợ sao? Anh ban nãy thấy chiêu Liệt phong của tôi, có thấy nó giống dị năng phụ trợ không?” Thấy vẻ mặt tinh thần của y, Cố Diệp Ninh cũng chỉ nhẹ nhàng mở miệng hỏi một câu. Thế nhưng, chính một câu tựa như chẳng hề liên quan này lại làm cho Mặc Sở Minh và Minh Tu bừng tỉnh.

Tất cả không khỏi ngây ngẩn quay đầu nhìn cô. Đúng vậy, một chiêu Liệt phong của Cố Diệp Ninh kia... chỗ nào giống dị năng phụ trợ?! Bảo rằng sức tàn phá của nó ngang bằng với sức tàn phá của dị năng hệ lôi cũng tuyệt đối không phải nói quá. Thấy vẻ u ám trong mắt của hai người Mặc Sở Minh và Minh Tu dần biến mất, cô biết là bọn họ đã hiểu ý của mình.

“Cho nên tôi đã nói rồi, không có dị năng nào yếu hay vô dụng hết. Đúng không?” Hướm mọi người nhìn nhặt mỉm cười, giọng cô nhẹ như bông nhưng từng câu từng chữ lại tràn ngập kiên định, nặng trĩu in sâu vào trong nhận thức của từng người.

“Ừm... em hiểu rồi...” Không có dị năng nào yếu hết, Minh Tu trên mặt cuối cùng cũng nở một nụ cười thập phần hồn nhiên, hướm cô gật mạnh đầu.

“Tôi cũng hiểu rồi.” Bất đắc dĩ bật cười, Mặc Sở Minh cảm thấy mình suy nghĩ quá nhiên không thoát bằng Cố Diệp Ninh. Chưa cố gắng hết sức để thay đổi đã tự nhận định mình yếu kém hơn người, như thế thì cả đời cũng không mạnh mẽ lên được. Chút nữa thì sai lầm rồi... may mắn là được cô nhắc nhở.

“Điều thứ hai mà tôi muốn nói chính là liên quan tới chiêu Liệt phong của tôi.” Bọn họ đã hiểu thì đương nhiên cô cũng chuyển qua vấn đề thứ hai “Dị năng thể chất và dị năng đặc biệt muốn sử dụng được phải do chính dị năng giả tự phát hiện khai thác. Còn dị năng tự nhiên thì bất cứ hệ dị năng tự nhiên nào cũng có một chiêu thức chiến đấu ngay từ ban đầu.”

“À, cái này tôi hiểu. Giống như dị năng hệ hỏa thì có chiêu Hỏa cầu, dị năng hệ thủy là Thủy cầu, dị năng hệ lôi là Lôi giáng...” Nam Cung Lãnh Dạ neho mắt thấp giọng nói.

“Đúng như vậy. Dị năng hệ băng của tôi là Băng chùy, dị năng hệ phong là Phong nhận. Dị năng hệ kim của Tu chính là Kim hóa. Ngoài ra dị năng hệ Quang là Quang cầu, dị năng hệ Âm là Âm ảnh, dị năng hệ thổ là Thổ tường, dị năng hệ Mộc không.” Cô cũng kê những ra dị năng còn lại “Những chiêu thức này gọi là chiêu thức sơ cấp của từng hệ dị năng tự nhiên.”

“Dị năng hệ phong là Phong nhận? Dị năng hệ lôi là Lôi giáng? Hơn nữa mỗi hệ dị năng tự nhiên chỉ có một chiêu thức sơ cấp duy nhất. Thế Liệt phong và Diệt giáng trước đó hai người sử dụng là gì?” Mục Hoảng nhanh chóng nhận ra điểm khó hiểu.

“Đó là chiêu thức do chúng tôi tự nghĩ ra.” Cố Diệp Ninh gật đầu, vô cùng hài lòng trả lời.

“Đây là bản thân nắm được đặc điểm tính chất của dị năng từ đó phát triển thành chiêu thức. Chiêu thức là do tự dị năng giả tổng kết với mục đích để tạo thành một đòn có năng lượng tàn phá cao trong chiến đấu. Nguyên lý tạo ra chiêu thức đều là nâng cao điểm mạnh của dị năng lên, triệt tiêu những điểm yếu của dị năng.”

Nam Cung Lãnh Dạ mặt không cảm xúc thay cô giải thích chiêu thức là gì. Đã có thể tự mình nghĩ ra chiêu thức mới, như vậy đương nhiên anh cũng biết được chiêu thức do tự bản thân mình nghĩ ra giúp ích thế nào trong việc chiến đấu và tu luyện dị năng. Không chỉ tăng năng lực khống chế nguyên tố dị năng mà thậm chí còn giúp ích rất nhiều cho việc tăng thời gian sử dụng tinh thần lực.

Chiêu thức của từng người nghĩ ra không ai giống ai cho nên không bao giờ sợ bị trùng lặp hoặc bị học trộm. Hơn nữa chiêu thức của bản thân nghĩ ra tuyệt đối là mạnh hơn rất nhiều lần so với chiêu thức sơ cấp. Nếu có thể tạo thành một chiêu thức đủ mạnh đủ bá đạo giống như Liệt phong của Cố Diệp Ninh hoặc Diệt giáng như Nam Cung Lãnh Dạ thì rõ ràng tự bản thân đã mạnh hơn người khác một bậc trong khi đối chiến rồi.

“Cô muốn chúng tôi cũng nghĩ ra chiêu thức riêng?”

“Phải.” Cô gật đầu, đối với Mặc Sở Minh trả lời “Tuy rằng nghĩ ra chiêu thức riêng không đơn giản, rất ít người thành công nhưng tôi tin là anh và Tu có thể làm được.” Năng lực, tư duy cùng với tư chất của cả hai rất tốt, chắc chắn sẽ nghĩ được ra chiêu thức riêng cho mình.

“Tiểu Ninh, không phải em nói chỉ có dị năng tự nhiên mới có chiêu thức sơ cấp sao? Vậy Chấn quyền của tôi là gì?” Mục Hoảng này giờ ngồi một bên nghe không khỏi thắc mắc.

“Chiêu Chấn quyền của anh là do anh không chế dồn năng lượng dị năng vào một bên bàn tay để tạo thành áp khí tăng độ mạnh của cơ bắp lên gấp vài chục lần mà thôi. Áp dụng nguyên lý như vậy, nếu anh dồn năng lượng dị năng vào chân thì anh sẽ có Chấn cước,...” Không thể phủ nhận khả năng không chế dị năng của Mục Hoảng rất tốt.

“Ha ha ha... là vậy sao? Vậy thì tôi đây tu luyện một thời gian nữa sẽ không thua gì Hulk rồi.” Chồng hai tay ở hông, hấn ngẩng đầu cười vang ba tiếng.

“Cũng chỉ anh mới làm được mà thôi...”

Nhìn vẻ đắc ý của hắn, cô hí hóp mắt lắc nhẹ đầu. Người khác cũng là dị năng thể chất nhưng chỉ có thể cường hóa được một, hai bộ phận. Còn Mục Hoảng người này thì cường hóa toàn thân. So sánh ra thì cũng biến thái nào có khác gì cô với Nam Cung Lãnh Dạ kia chứ.

“Diệp tỷ tỷ, chị từng nói với em, song hệ dị năng giả thì hiếm gặp hơn đơn hệ dị năng giả phải không?” Hạ Kỳ Phong chợt nhớ ra gì đó liền chỉ vào ba người cô, Minh Tu và Nam Cung Lãnh Dạ “Nhưng mà... đội ngũ chúng ta có tới tận ba người là song hệ dị năng giả đấy nha ~”

“Song hệ dị năng giả? Đó là gì vậy?” Minh Tu ngơ ngác hỏi.

“Thông thường dị năng giả chỉ có một dị năng mà thôi. Nhưng có một số trường hợp đặc biệt là có hai hệ dị năng, những người này gọi là song hệ dị năng giả. Song hệ dị năng giả chỉ chiếm không quá 10% số lượng dị năng giả, rất hiếm và rất được coi trọng.” Cậu đọc vanh vách lại những gì cô đã nói với mình như học sinh học thuộc bài trước khi lên lớp.

“... hình như Dạ là song hệ dị năng giả nhỉ?” Mặc Sở Minh quay qua Mục Hoảng, toát mồ hôi hột.

“Tiểu Ninh cũng là song hệ dị năng giả... nhỉ?” Mục Hoảng cũng quay qua Mặc Sở Minh, toát mồ hôi hột.

Mặc Sở Minh và Mục Hoảng: (' ` 𐄂) 𐄂 𐄂 𐄂

Tinh thần lực cấp đỉnh, dị năng thuộc vào bốn dị năng mạnh nhất, năng lực chiến đấu siêu cấp mạnh, song hệ dị năng giả. CMN, Nam Cung Lãnh Dạ, Cố Diệp Ninh, hai người có để cho người khác sống nữa không??? Trái tim yếu ớt của hai người họ Mặc và họ Mục nào đó đã bị đá kích tới không thể cười nổi được nữa rồi... (𐄂 𐄂 𐄂) 𐄂

TBC

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Triệu Thiên Nam Còn Chưa Đủ Tư Cách

Một đêm trôi qua trong căng thẳng và hoang mang. Trời sáng, những người trú qua đêm ở nhà xưởng cũng lục tục kéo nhau tỉnh dậy. Kỳ thực cả đêm bọn họ không thể ngủ yên giấc được. Cho dù hiện tại nhìn những ánh nắng mặt trời rực rỡ ló rạng thì tâm trạng của mọi người cũng không cách nào tươi tỉnh cho nổi. Mọi người sợ hãi rằng chỉ cần mình ngủ say thì nếu tang thì đột ngột tấn công sẽ không tỉnh lại kịp. Trong thâm tâm luôn luôn mang theo đề phòng và lo lắng khiến cho quãng mắt ai cũng thâm xị cả lại.

Cố Diệp Ninh cùng Nam Cung Lãnh Dạ là hai người duy nhất mà thần sắc thoải mái. Anh tuy đã tỉnh nhưng vẫn ngồi yên một chỗ không nhúc nhích. Trên khuôn mặt lạnh nhạt hờ hững, ánh mắt nhìn xa xăm khiến người ta không đoán được ra anh đang nghĩ gì. Cô cũng mặc kệ Nam Cung Lãnh Dạ, tỉnh dậy việc đầu tiên làm chính là đứng dậy làm vài động tác giãn cơ rồi chỉnh lại quần áo trên người.

“Đã 6 giờ sáng...” Lôi từ trong balo của mình ra một chiếc đồng hồ đeo tay chống nước, cô nhìn xem hiện tại là lúc nào. Sau khi biết hiện tại là sáu giờ, cô đó quay đầu nhìn mấy người Mục Hoảng vẫn còn hơi ngái ngủ “Chúng ta nên chuẩn bị rồi đi thì tốt hơn.”

“Sao vậy?” Mặc Sở Minh đưa tay dụi dụi mắt rồi đeo kính lên. Nhận ra sắc mặt của Cố Diệp Ninh rất nghiêm túc, có chút khó hiểu “Để mọi người tỉnh hẳn rồi đi cũng được mà.”

“Đúng thế, hiện tại vẫn còn sớm” Mục Hoảng ngáp một cái thật to, ồm ồm nói.

“Trước trưa ngày hôm nay chúng ta phải rời khỏi thành phố D.” Thở dài khe khẽ một chút, cô cũng không nói rõ nguyên nhân, chỉ cúi người lay đũa nhỏ Hạ Kỳ Phong và Minh Tu dậy “Tiểu Phong, Tu, hai đứa mau mau dậy, nhanh!”

“Diệp tỷ tỷ...” Hạ Kỳ Phong cố gắng nâng mí mắt nặng chịch của mình ra, nhìn thấy Cố Diệp Ninh đang lay mình thì bất giác ngơ ngác nở một nụ cười.

“Ừ...” Minh Tu cũng ngay sau đó bị lay tỉnh.

“Dậy nhanh, chúng ta chuẩn bị xuất phát rồi.” Nhìn Hạ Kỳ Phong và Minh Tu còn chưa tỉnh ngủ hẳn, cô vươn tay捏捏 má của cả hai thằng nhóc con.

Hôm qua mấy người bọn họ cùng nói chuyện cũng khá lâu, sau đó cả đêm hôm qua cũng không được ngủ yên giấc mấy, sáng nay sớm thế đã phải dậy để khởi hành, Cố Diệp Ninh cũng hiểu hai đứa nhỏ mệt mỏi nhưng quả thực là không còn cách nào khác. Bọn họ không có nhiều thời gian, phải tranh thủ từng chút từng chút một.

Thành phố D này chắc chắn sẽ bị hủy diệt vào trưa ngày hôm nay. Hiện tại nhà xưởng tuy đã ở khu ngoại ô thành phố thế nhưng muốn rời hẳn khỏi thành phố D thì còn phải đi qua một khu dân cư nhỏ dành cho những hộ dân nghèo nữa. Tối lúc đi ngang qua đó chắc chắn sẽ gặp và phải chiến đấu một trận với đàn tang thi. Lo lắng bọn họ sẽ gặp phải chuyện bất ngờ gì mà tiêu tốn thời gian, cô nghĩ vẫn là cố gắng khởi hành càng sớm càng tốt thì hơn.

“Nhưng mà... tiểu Ninh...” Không thể lý giải được sự khẩn trương của cô, Mục Hoảng nhin không được muốn mở miệng hỏi tiếp thế nhưng lại bị Nam Cung Lãnh Dạ cắt lời.

“Minh, Hoảng, đừng hỏi nhiều nữa. Chúng ta xuất phát đi.”

Tuy anh cũng như hai người Mặc Sở Minh và Mục Hoảng, tràn ngập nghi hoặc đối với việc Cố Diệp Ninh thúc giục nhanh chóng khởi hành sớm nhưng anh lựa chọn tin tưởng cô. Lý do thì tìm hiểu sau cũng được. Nam Cung Lãnh Dạ biết chắc chắn Cố Diệp Ninh sẽ không hại bọn họ bởi vì hiện tại cô và bọn họ là đồng bạn, là những người chung chiến tuyến với nhau.

“A... được rồi...” Mặc Sở Minh thấy anh cũng bắt đầu đứng dậy chuẩn bị thì cũng không tiếp tục chần chừ nữa. Y gật gù đầu cùng Mục Hoảng bắt đầu đứng dậy chuẩn bị.

Ba người Nam Cung Lãnh Dạ từ tối hôm qua sau khi phân phát thức ăn vật dụng với những thành viên khác xong thì đã giải tán đội ngũ cũ rồi. Bèo nước gặp nhau, chỉ là liên kết đôi bên cùng có lợi mà thôi. Giờ điều kiện hợp tác tất cả đã hoàn thành rồi, anh không có thừa tình cảm hay thông cảm để phân phát thêm cũng tuyệt đối không muốn đem theo một đám người chẳng có năng lực bảo vệ cho chính bản thân mình theo về thủ đô đâu.

Thành viên đội ngũ mới. Nam Cung Lãnh Dạ chỉ công nhân Mục Hoảng, Mặc Sở Minh, Cố Diệp Ninh, Minh Tu, Hạ Kỳ Phong và tiểu Nha mà thôi. Cho nên lúc này mấy người bọn họ có muốn rời đi thì cứ thoải mái mà đi thôi, không cần phải thông báo cho ai khác.

“Để lại hai chiếc xe cho mấy thành viên cũ của các anh đi.”

Đã là một đội với nhau, Cố Diệp Ninh cũng không muốn chia ra thành hai xe làm cái gì. Thành viên cùng đội ngũ ở sát cạnh nhau thì vẫn an toàn hơn, cũng tránh xảy ra trường hợp gặp phải nguy hiểm thì sẽ có người bị tách ra. Xe việt dã của cô rất rộng, có tận 3 hàng ghế, chứa được nhiều nhất là 12 người. Cho dù ba người Nam Cung Lãnh Dạ, Mục Hoảng và Mặc Sở Minh đều là đàn ông cao lớn có ngồi thêm vào cũng không sợ bị chật.

“Được.” Không nói thêm nữa lời, Nam Cung Lãnh Dạ sáng khoái đồng ý không chút chần chừ.

Lúc trước anh đã quan sát rất kỹ xe của Cố Diệp Ninh và rất hài lòng. Rõ ràng xe việt dã của cô so với hai chiếc xe du lịch kia mới hơn và chất lượng hơn nhiều. Bánh xe là lốp chuyên dụng chạy được địa hình đường đất đá và đường núi, trong lúc chạy trốn rất tiện lợi. Bên ngoài xe cũng được bọc lớp chống đạn. Ngồi trong xe thì hoàn toàn không lo lắng tang thi đập vỡ kính và vỏ của xe. Xăng và lốp dự phòng cũng được chuẩn bị đầy đủ cẩn thận. Cho nên Nam Cung Lãnh Dạ một chút cũng không thấy tiếc khi bỏ hai chiếc xe du lịch kia.

Mục Hoảng và Mặc Sở Minh nhanh nhẹn thay nhau chuyển từng túi đồ ăn cùng vật dụng của bọn họ vào trong cốp sau của xe. Sức lực của hai người đều rất tốt, đặc biệt là Mục Hoảng. Hơn nữa xe cũng không ở cách quá xa chỗ tối hôm qua cả nhóm nằm nên rất nhanh mọi thứ đều được thu dọn xong xuôi. Minh Tu dù còn hơi yếu nhưng cũng có thể tự đi được, con sót cũng đã biến mất từ lâu rồi. Hạ Kỳ Phong ở chân vẫn đi khắp khiêng cho nên Cố Diệp Ninh để tiểu Nha đi bên sát cạnh làm điểm tựa cho cậu. Mặc dù tiểu Nha không thích bị người khác chạm vào nhưng cũng không chống lại lệnh của cô.

“Ừ...” Cố Diệp Ninh đeo lên lưng một balo, một balo khác cô định dùng lực hai tay kéo ra chỗ xe. Tuy hơi nặng một chút nhưng cô vẫn có thể nâng lên được.

“Đưa tôi một balo, tôi cầm giúp cho.” Ngay lúc này thì giọng nói trầm thấp có chút lạnh nhạt vang lên khiến cô không thể không dừng lại động tác của mình. Hơi ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Nam Cung Lãnh Dạ chẳng biết từ bao giờ đã đứng trước mặt cô. Một tay anh chìa ra giống như muốn đỡ lấy chiếc balo còn lại.

“A, không cần đâu. Tôi có thể tự...”

“Cô là con gái mà. Tôi cũng đâu thể trơ mắt nhìn cô một mình nâng hai cái balo nặng chịch như vậy được.” Không thèm nghe cô nói hết câu thì anh đã bá đạo giằng lấy quai balo mà cô đang nắm trên tay đeo lên vai của mình.

“Cái này... anh...” Lúng ta lúng túng nhìn bóng lưng cao ngất thẳng tắp trước mắt mình lại cúi xuống nhìn bàn tay trống trơn của bản thân, Cố Diệp Ninh không biết phải nói sao với anh.

“Đi thôi...”

Coi như không thấy vẻ lúng túng của cô, anh hơi quay đầu nhướn mày khẽ bảo. Nhân lúc cô còn ngây ngời, bàn tay trái của anh vươn ra túm chặt lấy bàn tay phải nhỏ bé của cô. Chẳng cần dùng nhiều sức, anh liền kéo cô đi theo sát sau mình. Từ đầu tới cuối động tác thân nhiên lưu loát cực kỳ tự nhiên. Tựa như anh đã làm đi làm lại cả trăm cả ngàn lần, trở thành thói quen vô thức mất rồi. Nếu không phải biết rõ ràng là ngày hôm qua hai người bọn họ mới gặp nhau thì chắc chắn Cố Diệp Ninh đã cho rằng mình quen biết và thân thiết Nam Cung Lãnh Dạ từ lâu rồi cơ.

“Đội đã, anh buông...” Ngay khi cô tỉnh táo lại để nhận ra anh đang nắm tay của mình thì không khỏi giật mình. Lập tức theo bản năng lập tức muốn rút tay mình ra khỏi tay anh. Thế nhưng bàn tay của Nam Cung Lãnh Dạ tựa như là một gọng kiềm rắn chắc, cho dù cô giãy giụa ra sao cũng không thể thoát khỏi được.

“Ngoan...” Nam Cung Lãnh Dạ nhìn cô bức tức, khóe môi không nhịn được hơi nhếch lên. Đôi mắt màu café hiện lên một tia nhu hòa tràn ngập ý cười.

Cố Diệp Ninh: 囧

Xin lỗi, cô vừa nghe nhầm đúng không? Nam Cung Lãnh Dạ nổi danh mặt lạnh kia vừa hướng cô cười một cách chiều chuộng rồi bảo cô: “Ngoan...”?! Một chữ ‘ngoan’ cùng giọng điệu tràn ngập sùng nịnh kia của Nam Cung Lãnh Dạ quả thực là làm cho Cố Diệp Ninh bị dọa tới chết cứng luôn rồi...

“Thoải được rồi... tùy anh...” Tuy cô không thể hiểu được tại sao anh năm lần bảy lượt lại đối với mình có những hành động không được phải phép cho lắm. Thế nhưng... cô cũng chẳng thể chống lại, cũng chẳng biết nên mở mồm hỏi kiểu gì. Cuối cùng cô cũng chỉ có thể dùng thái độ miễn cưỡng và bất lực chấp nhận sự bá đạo cường ngạnh của Nam Cung Lãnh Dạ.

Bỗng nhớ tới ngày hôm qua sau khi chạy thoát khỏi siêu thị, Nam Cung Lãnh Dạ cũng đã cường thế bắt buộc cô phải cho anh đi cùng ra chỗ cô giấu xe. Thời điểm ấy cũng như hiện tại, mặc kệ cô có giãy giụa thế nào thì cũng không thể chống lại được sức mạnh của anh, chỉ có thể cam chịu mặc anh kéo và ôm đi. Cố Diệp Ninh chợt nhận ra dù bản thân đã được nước tinh lọc cải tạo cơ thể rồi tuy nhiên sức mạnh của cô cũng chỉ hơn người bình thường một chút mà thôi. Để so với một người trời sinh đã có tiềm năng vận động cực cao lại được rèn luyện quy củ trong quân đội từ nhỏ như Nam Cung Lãnh Dạ thì cuối cùng cô vẫn không thể bằng được.

“Khụ khụ...” Nhìn hai người nào đó đang dung dăng dung dề nắm tay bước về phía hướng này, Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng đang đứng bên cạnh xe ô tô không khỏi ngượng ngùng ho vài tiếng lấy lệ. Sâu trong đôi con ngươi của cả hai lóe qua một tia sùng sốt. Cả hai người dù cố gắng ngoài mặt che giấu nhưng trong lòng đã nổi lên lo lắng rối loạn rồi.

“Sở Minh, Nam Cung đại thiếu với tiểu Ninh... hình như...” Hắn dè dặt quay qua y, mấp máy môi một hồi nhưng cũng không biết phải nói gì.

“Không sao đâu, Dạ tự có chừng mực.” Mặc Sở Minh thở dài một tiếng, lắc nhẹ đầu.

Thái độ của Nam Cung Lãnh Dạ đối với Cố Diệp Ninh, ngay cả hai người bọn họ cũng không cách nào lý giải được. Thân phận của anh có liên quan chặt chẽ tới Nam Cung gia. Mặc Sở Minh ở bên cạnh anh từ nhỏ tới lớn nên trước giờ đã chứng kiến qua rất nhiều người muốn tạo quan hệ với anh để có thể dựa dẫm vào Nam Cung gia. Bình thường Nam Cung Lãnh Dạ rất lạnh lùng và xa cách cho nên bất cứ ai mà không được anh đồng ý, y tuyệt đối ngăn trở không cho người kia tiếp cận anh.

Có thể nói trong suốt bao năm, Mục Hoảng là trường hợp đặc biệt hiếm hoi nhất. Hắn không chỉ có thể thân thiết và lấy được cảm tình cả hai người Nam Cung Lãnh Dạ và Mặc Sở Minh. Thậm chí nhờ vào tính cách phóng khoáng và tài năng của mình mà sau đó còn thân thiết xưng huynh gọi đệ, trở thành một trợ thủ xuất sắc theo sát bên cạnh Nam Cung Lãnh Dạ. Thế nhưng trước đó, hắn cũng phải mất một thời gian khá dài mới có thể lấy được hoàn toàn tín nhiệm của anh.

Cố Diệp Ninh là người thứ hai được Nam Cung Lãnh Dạ chấp nhận sau Mục Hoảng. Cô cực kỳ đặc biệt. Mặc Sở Minh chưa bao giờ biết được rằng hóa ra người bạn tốt của mình lại có thể nhanh chóng chấp nhận và tin tưởng một người tới như vậy. Hơn nữa từ đầu tới cuối đều là anh chủ động tiếp cận trò chuyện và hành động thân thiết với cô. Có thể thấy được anh không chỉ đơn thuần là tán thưởng tài năng của cô không đầu mà hắn là còn có mục đích khác nữa. Chỉ là... mục đích cuối cùng của anh là gì? Y không nghĩ cũng không đoán ra được.

Nói đi nói lại, cho dù có nghi hoặc và tò mò thế nào đi chăng nữa nhưng Mặc Sở Minh và Mục Hoảng đều biết tính cách của anh rất rõ vì vậy cả hai vẫn ǎn ý không dám có động tác gì tìm hiểu. Đứng nhìn anh ngày thường suốt ngày vác mặt than vôi trung vẻ lạnh lùng ra bên ngoài mà làm gương. Nam Cung Lãnh Dạ bên trong bụng đích thực là một con người phức tạp và cực kỳ thù dai, tính bao che còn ghê hơn cả Mặc Sở Minh nữa. Cho nên cả y và hắn đều tự mình hiểu được bản thân không nên can thiệp vào chuyện riêng của anh, bằng không nếu lỡ làm vị đại thiếu gia kia bức mình lên thì lỗ nhiều hơn lãi.

Hơn nữa Cố Diệp Ninh dù về mặt nào cũng đều làm người ta không khỏi tán thưởng. Với tính cách của cô, y chắc rằng cô sẽ không giống những kẻ đáng ghét luôn luôn tìm cách lợi dụng và ghen tị với Nam Cung Lãnh Dạ. Mặt khác, Mặc Sở Minh càng tin tưởng anh hơn. Từ trước tới giờ chỉ có người khác bị thiệt chứ làm gì có chuyện anh bị thiệt. Ngay cả Mặc Sở Minh y có biệt danh là hồ ly bao nhiêu người kiêng kỵ đây không phải cũng bị bại dưới tay anh sao. Không những bại trận đơn giản mà còn là bại trận rất nhiều lần rồi nữa kia.

“Thực đẹp đôi...” Hạ Kỳ Phong và Minh Tu thì không có nhiều suy nghĩ rắc rối như hai người kia. Hai đứa nhóc nhìn thấy Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh, trong mắt chỉ có sùng bái và ngưỡng mộ.

“Đúng vậy, Diệp tỷ tỷ và Lãnh Dạ ca rất mạnh!” Minh Tu gật đầu đồng ý với Hạ Kỳ Phong. Trước giờ nó đã gặp rất nhiều người có năng lực rất mạnh nhưng mà loại yêu nghiệt như Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh thì quả thực là lần đầu mới thấy. Hiện tại, nó chỉ mong sao mình có thể nhanh chóng hoàn toàn bình phục sức khỏe để có thể đuổi theo hai người kia.

“Haiz ~” Lúc theo sau Nam Cung Lãnh Dạ tới gần chỗ mấy người Mặc Sở Minh đang đứng, cô cảm nhận được ánh mắt nóng rực tràn ngập sùng bái của hai đứa nhóc kia thì lần nữa thờ dài. Trời ạ... hai cái đứa này, lại nữa rồi...

Tuy là Cố Diệp Ninh luôn âm thầm cảm thấy bất lực với việc hai đứa nhỏ này sùng bái mình thế nhưng cô lại không suy nghĩ tới việc... cái gì cũng có nguyên do của nó. Minh Tu hay Hạ Kỳ Phong tuy đều còn nhỏ nhưng đứa nào cũng rất thông minh, cũng có cao ngạo riêng của mình. Muốn được chúng nó đồng thời hâm mộ đâu phải là việc dễ dàng gì.

Nam Cung Lãnh Dạ và cô ngoại hình không chỉ xuất sắc, đầu óc cũng cực kỳ tinh nhạy thông minh, khả năng chiến đấu khiến người ta không khỏi hận tới nghiến răng. Thêm nữa hiện tại mặt thế, thiên phú của bọn họ cũng cao tới mức phải khiến kẻ khác ngẩng đầu lên mà hâm mộ. Tinh thần lực cấp đỉnh lại cộng thêm là song dị năng giả. Đây đâu phải là việc muốn là có thể được kia chứ. Nhìn thế nào cô và anh cũng là một đôi thiên chi kiều tử (nữ), trời sinh ra để đả kích người khác mà. Những người khác ngoại trừ ghen tị ra thì cũng chỉ có thể dùng thái độ cảm phục đối với hai người mà thôi.

“Mọi người sắp xếp xong rồi thì chúng ta khởi hành thôi.” Nam Cung Lãnh Dạ cảm nhận được mọi người đều đang nhìn về hướng hai bàn tay đang nắm chặt của anh và cô thì cũng vẫn giữ nguyên bộ mặt than vắn năm bất biến của mình. Một chút chột dạ hay xấu hổ cũng không có.

“...” Cố Diệp Ninh thì da mặt mỏng hơn anh rất nhiều. Ánh mắt của mọi người khiến cho cô cảm thấy cực kỳ mất tự nhiên “Buông!” Đi tới sát cạnh anh, cô thấp giọng gần một tiếng, thanh âm chỉ đủ để hai người bọn họ nghe thấy.

“Được rồi...” Lúc này dùng khoe mắt liếc khuôn mặt xám xịt của Cố Diệp Ninh, trong đáy mắt lóe lên một tia buồn cười nhưng cũng rất thức thời buông tay cô ra.

Con mèo nhỏ bình thường rất dễ thương và đáng yêu nhưng nếu trêu chọc nó nổi điên lên thật thì cũng rất đáng sợ...

.

.

.

Mục Hoàng xung phong làm người lái xe. Cố Diệp Ninh đối với việc này không phản đối. Đối với cô mà nói, ai lái xe cũng được. Mặc Sở Minh theo thói quen đi tới bên ghế phụ cạnh Mục Hoàng ngồi xuống. Y có mắt quan sát rất tốt, ngồi ở chỗ này có thể dễ dàng nhắc nhở hần nếu phát hiện ra nguy hiểm. Hạ Kỳ Phong cùng với Minh Tu vì lý do sức khỏe và vết thương trên người chưa khỏi nên được ngồi ở hàng ghế cuối cùng rộng rãi. Hai đứa nhỏ thân hình cũng không chiếm mấy diện tích vì vậy có nằm lẫn ra cũng không thành vấn đề.

Vấn đề là... Cố Diệp Ninh và Nam Cung Lãnh Dạ sẽ phải ngồi cạnh nhau ở hàng ghế giữa. Tất nhiên là cùng với tiểu Nha nữa. Đối với việc này, cô ngàn vạn lần không hề muốn. Rõ ràng là bọn họ mới quen chưa bao lâu, nhưng mà lại nằm lẫn bảy lượt dính vào một chỗ.

Có lẽ là vì di chứng từ đời trước năm lần bảy lượt bị phản bội cho nên cô không thích tiếp xúc với con trai. Hơn nữa từ nhỏ tới lớn các anh trai em trai của cô cũng không cho cô được thân thiết với con trai. Cho dù Nam Cung Lãnh Dạ có là siêu mỹ nam tử thì Cố Diệp Ninh vẫn cảm thấy không thể tự nhiên thoải mái với những hành động tiếp xúc của anh. Chỉ là người này rất bá đạo. Việc anh muốn, mặc kệ ai phản đối anh cũng sẽ làm theo ý mình tới cùng. Haiz ~ tính cách thế này chẳng hiểu là tốt hay xấu, nhưng không thể phủ nhận anh rất giỏi và có khả năng lãnh đạo.

“Tiểu... à không, Diệp Ninh...” Trong lúc Cố Diệp Ninh đang vô cùng đau đầu không biết nên sắp xếp chỗ ngồi ở hàng ghế giữa ra sao thì từ đằng sau một giọng nói cực kỳ quen thuộc vang lên. Giống như là sợ chọc giận cô, chủ nhân của giọng nói kia cực kỳ rụt rè và e ngại.

“Chuyện gì, Triệu Thiên Nam?” Quay đầu nhử mày nhìn chủ nhân của giọng nói kia cũng chính là người đã từng là bạn trai của mình - Triệu Thiên Nam, thanh âm của cô lạnh băng trong trẻo, không chút cảm xúc.

Người này gọi cô lại có mục đích gì đây không biết?

“Em... em muốn rời khỏi thành phố D sao?”

Triệu Thiên Nam nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, trong sâu đôi mắt lóe lên một tia phức tạp. Hần ta là thực lòng yêu Cố Diệp Ninh. Thế nhưng lòng tự trọng của một người con trai luôn luôn khiến cho hần ta cảm thấy khó chấp nhận chuyện người yêu ở mọi mặt đều nổi trội và tài giỏi hơn mình. Mặt khác, sau chuyện ngày hôm qua, Triệu Thiên Nam cũng sinh ra một cảm giác sợ hãi và e ngại đối với cô. Hần ta sợ sự lạnh lùng và cả năng lực thần kỳ của cô, sợ cô chứng mất hần ta mà giết hần ta. Triệu Thiên Nam mỗi lần đối mặt với Cố Diệp Ninh cảm xúc chính là rối tung rối mù, không cách nào có thể dễ dàng kiểm soát được.

“Anh có việc gì?” Không chút nề mặt, cô không thèm trả lời mà lại hỏi ngược lại. Đối với Triệu Thiên Nam, cô không thể nào thích cho nổi, cũng không cách nào có cảm tình được với hần ta. Cô không tin tưởng người này tìm mình mà không có mục đích gì.

“Anh... anh cũng cùng bọn họ cũng muốn rời thành phố D...” Hần ta nhìn thấy sự chán ghét trong đôi mắt bạc xinh đẹp của người đối diện, nhất thời đầu óc lại trở nên cuồng quýt. Nghĩ tới hiện tại không còn phải là lúc để sĩ diện, hần ta cắn chặt môi, quyết tâm nói ra nhờ vả của mình “Nếu... nếu như có thể, em...”

“Thực xin lỗi, chúng tôi không muốn đi cùng các người.” Đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp đầy cuốn hút mang theo sự lạnh băng phủ phàng cắt ngang lời của Triệu Thiên Nam.

Cố Diệp Ninh quay đầu lại, phát hiện ra người vừa nói chính là Nam Cung Lãnh Dạ. Anh một thân phiêu dật, dáng người cao ngất nổi bật, khuôn mặt điển trai hoàn mỹ đủ để che lấp bất cứ hào quang của người đồng giới nào khác. Mặc dù về mặt anh vẫn luôn giữ vẻ hờ hững lạnh nhạt xa cách nhưng không hiểu vì sao lúc này, trong đôi mắt café luôn thâm trầm như hồ nước kia, cô nhìn thấy được một tia khó chịu của anh đối với Triệu Thiên Nam.

Điều này làm cho Cố Diệp Ninh không khỏi giật mình và kinh ngạc. Trước đây chưa từng nghe Nam Cung Lãnh Dạ có quen biết gì với Triệu Thiên Nam. Tại sao bây giờ lại... đối với hắn ta sinh ra cảm giác chán ghét như vậy?! Hay là có chuyện gì xảy ra giữa hai người bọn họ mà cô không biết ư?!

“Anh... tôi...” Triệu Thiên Nam và Nam Cung Lãnh Dạ đương nhiên không biết được thắc mắc trong lòng của cô. Hắn ta nhìn người thanh niên trước mắt, trong lòng không khỏi sợ hãi. Muốn mở miệng trách móc anh không nên xen ngang vào cũng không thoát được ra khỏi miệng.

“Tiểu Ninh, cô lui xuống một chút đi.” Anh hơi đẩy cô ra sau lưng mình, chắn tầm mắt của cô, không cho cô nhìn thấy Triệu Thiên Nam.

“À... ừ...”

Mặc dù không rõ vì sao anh lại chủ động muốn ‘nói chuyện’ với tên họ Triệu kia họ cô tuy nhiên cô không phản đối hành động trợ giúp ngầm này của Nam Cung Lãnh Dạ. Cố Diệp Ninh cô cũng không muốn tiếp tục phải nói chuyện với Triệu Thiên Nam. Mỗi lần nhìn thấy hắn ta, cô liền cảm thấy khó chịu và ghê tởm chết đi được. Vĩnh viễn cô không thể quên được tên con trai có vẻ ngoài sáng sủa luôn được coi là bạch mã hoàng tử của trường đại học này đã phản bội cô như thế nào trong kiếp trước. Nói cô khinh thường hắn ta cũng không hề quá một chút nào.

“Anh... anh là ai?” Triệu Thiên Nam nhìn Nam Cung Lãnh Dạ chắn ở trước người Cố Diệp Ninh thì khóe miệng không khỏi co rút.

Cố Diệp Ninh không biết tuy nhiên hắn ta là đàn ông, lại còn là đàn ông có tình cảm với cô, Triệu Thiên Nam nhìn ra được địch ý và khiêu khích của anh đối với bản thân mình. Hành động dùng thân hình cao lớn của mình chắn tầm mắt của cô không để cho cô nhìn thấy hắn ta của Nam Cung Lãnh Dạ rõ ràng là một hành động ngầm mang theo ý độc chiếm cuồng cực kỳ mãnh liệt. Xem ra, anh tuyệt đối không để cho hắn ta có cơ hội được tiếp xúc với cô.

Triệu Thiên Nam đó đã nhìn thấy Nam Cung Lãnh Dạ rồi chỉ là hắn ta vẫn đứng từ xa nhìn chứ chưa được tiếp cận anh gần như lúc này. Hắn ta nhìn người trước mặt tuổi cũng chỉ tầm tuổi mình nhưng khí thế, ngoại hình, năng lực, lý trí, phong thái,... tất cả đều áp đảo hắn ta tới triệu để. Từ khi sinh ra Triệu Thiên Nam vẫn là quý công tử ngăm thìa bạc, nhận hết thầy ngưỡng mộ của người khác, luôn cho bản thân là người đàn ông hoàn hảo ưu việt nhất. Thế nhưng sự xuất hiện của Nam Cung Lãnh Dạ đã làm cho hắn ta biết được hóa ra mình tầm thường tới mức nào.

Tuy rằng cực kỳ cực kỳ không cam lòng, nhưng Triệu Thiên Nam không thể phủ nhận một điều đó là hắn ta ghen tị với Nam Cung Lãnh Dạ. Một kẻ như anh, rõ ràng sinh ra là để đả kích người đồng giới. Hơn nữa, trước kia hắn ta không bao giờ nghĩ tới có ai đó có thể xứng đối với một cô gái như Cố Diệp Ninh. Vậy mà giờ phút này, kẻ cả có tình cảm với cô, Triệu Thiên Nam vẫn nhịn không được sinh ra ý nghĩ... hai người Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh thực sự tương xứng về tất cả mọi mặt. Giống như là...

... trời sinh một đôi...

“Tôi nói lại lần nữa, chúng tôi không thích cũng muốn đi cùng các người.” Nam Cung Lãnh Dạ thông minh như thế, đương nhiên đoán được ra Triệu Thiên Nam này tìm tới Cố Diệp Ninh là muốn nhờ vả cái gì. Triệu Thiên Nam là nhìn trúng được năng lực của đội ngũ bọn anh mạnh thế nào, muốn cho đám người sinh viên bọn hắn ta đi cùng chứ còn sao nữa.

Chỉ là anh sẽ đồng ý sao? Tuyệt đối là không! Anh bình thường không ngại làm người tốt, nhưng mà hiện tại tình thế gấp gáp nguy hiểm, anh cũng sẽ không làm thánh nhân đi bảo vệ người khác để rồi khiến cho chính mình và đồng bạn gặp nguy hiểm.

“Vì sao?” Triệu Thiên Nam hít một hơi, cố gắng bắt chấp bật ra câu hỏi thắc mắc của mình. Năm tay của hắn ta nắm chặt lại.

Lúc này hắn ta biết được muốn rời thành phố D thì rất khó vì vậy mới nhắm tới đội ngũ của Cố Diệp Ninh. Chỉ cần một người trong đội ngũ đi, cũng rất mạnh, đủ để giúp hắn ta và đám bạn của mình thoát khỏi thành phố này. Chỉ cần có thể đi cùng với đội ngũ bọn họ, nhất định sẽ giữ được mạng sống. Đừng thế, nhất định phải xin đi cùng bọn họ. Nhất định!!!

“Chẳng vì sao cả. Tôi ghét phải mang theo những kẻ vô dụng!” Đối với sự cố chấp của hắn ta, anh chỉ khinh thường hờ hững lạnh nhạt liếc mắt rồi quay đầu. Khi nhìn tới Cố Diệp Ninh, giọng nói lạnh băng của anh không khỏi dịu đi một chút “Tiểu Ninh, không cần phải phí lời với tên này. Chúng ta đi thôi.”

“A...” Cô còn chưa kịp phản ứng đã bị anh lần nữa nắm tay kéo đi mất rồi.

Thấy bàn tay nhỏ nhắn được bàn tay to lớn của mình nắm chặt, Nam Cung Lãnh Dạ thần nhiên khẽ cong cong khóe môi. Anh đương nhiên biết rõ và hiểu được Cố Diệp Ninh cũng sẽ không đồng ý cho Triệu thiên Nam và đám người đi theo hắn ta đi cùng đội ngũ bọn họ. Mặc dù nhìn qua tên Triệu Thiên Nam trước mặt dường như có giao tình không hề bình thường với cô thế nhưng anh nhìn được sự bài xích của cô đối với hắn ta.

Haiz~ tuy biết là cô ghét Triệu Thiên Nam nhưng anh vẫn không thích Cố Diệp Ninh nói chuyện hoặc tiếp xúc với hắn ta. Nam Cung Lãnh Dạ trong lòng không khỏi bất đắc dĩ cười khổ đối với suy nghĩ của chính mình.

Nếu anh nhìn không lầm thì Triệu Thiên Nam kia hình như thích Cố Diệp Ninh. Thế nhưng vậy thì sao chứ? Không nói tới cô không ưa hắn ta, mà kẻ cả cô đối với hắn ta cư xử bình thường đi chăng nữa thì anh cũng không lờ lảng.

Vì sao ư?

Triệu Thiên Nam còn chưa đủ tư cách để đấu với Nam Cung Lãnh Dạ anh đâu!

Dùng khoe mắt liếc qua Cố Diệp Ninh vẫn đang ngẩn ngơ bị mình lôi kéo đi theo sát sau mình, trong con ngươi Nam Cung Lãnh Dạ lóe lên một tia sáng thỏa mãn. Quả nhiên bản thân là người rất hẹp hòi, rất ích kỉ nha ~

Nhưng mà... con mèo nhỏ kia, tốt hơn hết vẫn là giữ chặt trong phạm vi anh quản lý thì hơn...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Đường Rời Khỏi Thành Phố

Cố Diệp Ninh cho tới lúc lấy lại tinh thần thì đã bị anh dẫn tới trước cửa xe ô tô. Lúc này tất cả mọi người khác đã an vị sẵn sàng trên xe rồi. Bọn họ chỉ cần chờ cô cùng Nam Cung Lãnh Dạ nữa ngồi lên nữa là sẽ xuất phát. Đứng trước cửa xe, Cố Diệp Ninh nhìn thú cưng tiểu Nha của mình hiện tại nhu thuận nằm im một góc sát bên ngoài ở hàng ghế giữa, khoe miệng cô không khỏi co rút lại.

Tiểu Nha đã leo lên xe rồi sao?!

Theo bản năng quay qua nhìn Nam Cung Lãnh Dạ đang đứng bên mình, mấy dây thần kinh ở trán và thái dương không hiểu sao cảm thấy thực đau nhức. Cô vẫn không thể nào tự nhiên khi tiếp xúc gần đối với anh được. Mỗi lần anh có hành động thân mật với cô, dù không chán ghét hay thấy bức bối nhưng vẫn khiến cô xấu hổ và lúng túng. Không không chế được cảm xúc là điều mà Cố Diệp Ninh cực kỳ không thích. Những lúc ấy làm cô cảm thấy không an toàn. Bị phản bội quá nhiều trong kiếp trước khiến cho sinh ra cảnh giác cao độ với bất cứ mọi việc.

Cho nên lúc này biết mình phải cùng Nam Cung Lãnh Dạ phải ngồi chung một hàng ghế thì cô đã tính toán trong đầu rằng sẽ cho tiểu Nha ngồi vào giữa mình và anh để ngăn cách cả hai.

Linh tính mách bảo cô, làm bạn tốt hay đồng bạn thì được nhưng không nên quá mức thân cận với Nam Cung Lãnh Dạ...

Rất... nguy hiểm...

Nếu là kẻ khác thì cô chưa chắc đã tính toán để cho tiểu Nha vào ngồi giữa mình và người kia. Ai bảo tiểu Nha rất ghét ở cùng người lạ. Bất cứ là ai tới gần chạm vào liền bị tiểu Nha lao vào cắn xé tấn công. Đã tính cùng với cao ngạo của một lang vương không cho phép ai ngoại trừ Cố Diệp Ninh cô thân cận. Nhưng vấn đề, 'người kia' ở đây lại chính là Nam Cung Lãnh Dạ, cho nên cô một chút cũng không hề lo lắng.

Trước hết phải nói tới năng lực của anh rất mạnh đủ để áp chế tiểu Nha. E sợ và chịu cúi đầu trước cường giả là bản năng của tất cả các loài vật, kể cả con người hay loài sói. Cho nên chắc chắn tiểu Nha không thể làm Nam Cung Lãnh Dạ bị thương được. Nó không bị anh đánh cho te tua là đã tốt lắm rồi. Hơn nữa, cô tin chắc rằng tiểu Nha sẽ không chủ động tấn công anh. Lý do để cô tin tưởng điều này chính là phản ứng của tiểu Nha đối với anh.

Tiểu Nha giống như vừa gặp đã thân thiết và quen thuộc với Nam Cung Lãnh Dạ chả thua gì so với cô chủ là cô đây. Thậm chí nó còn cuốn quýt và còn thích chơi đùa với anh. Lời của anh nói nó cũng rất ngoan ngoan nghe theo. Khi bị anh xoa xoa bộ lông, tiểu Nha còn lộ ra cả vẻ hưởng thụ bà thích thú nữa. Tất cả những điều này làm Cố Diệp Ninh không khỏi lần đầu tiên sinh ra chút ghen tị cùng bất đắc dĩ.

Nào có ngờ... tiểu Nha thế nhưng hiện tại đã leo lên xe trước rồi. Như vậy không phải là làm vỡ kế hoạch của cô sao?!

"Sao vậy?" Thanh âm trầm thấp hơi lạnh lùng vang sát bên tai như đánh tỉnh cô thoát khỏi những suy nghĩ riêng của bản thân mình.

"Không có gì, không có gì hết..." Cảm nhận hơi thở ấm áp phả tới bên vành tai, cô không khỏi hơi nhú mày nghiêng đầu tránh đi. Cùng lúc này, cô phát hiện tay mình thế nhưng vẫn được nắm chắc trong lòng bàn tay to lớn của anh "Anh... phiền bỏ tay tôi ra có được không?"

Vốn muốn giãy tay ra nhưng nhớ tới tính cách cường thế của Nam Cung Lãnh Dạ cùng với hai lần mình bị anh ép buộc trước đó, cô vẫn khôn ngoan quyết định tốt nhất là trực tiếp nở miệng đề nghị với anh thì hơn. Tuy rằng quen biết không lâu thế nhưng Cố Diệp Ninh vẫn hiểu được rõ ràng vài phần về tính cách và thói quen của anh. Người này tuy rằng cực kỳ bá đạo nhưng vẫn rất biết tiến biết lùi và khá dễ thương lượng.

"Được thôi..." Nhìn cô trên mặt dù vẫn không đổi nhưng trong lòng đã lúng túng ngại ngùng tìm cách trốn tránh mình, Nam Cung Lãnh Dạ trong mắt lóe lên một tia sáng kỳ dị. Anh im lặng vài giây nhưng rồi cuối cùng vẫn khẽ gật đầu rồi thả tay của cô ra.

Con mèo nhỏ hiện tại vẫn muốn tránh anh, anh đương nhiên không vội ép buộc. Nếu ép quá mà dọa cô sợ hãi bỏ chạy, như vậy không phải là lỗ to rồi sao?! Những chuyện trước kia anh không vội tính tìm hiểu rõ ràng. Thế nhưng hiện tại, hai người bọn họ đã gặp lại một lần nữa thì đương nhiên anh đâu thể dễ dàng buông tha cho Cố Diệp Ninh. Còn chưa kể tới giờ là mặt thế, nếu còn tiếp tục ngại trái ngại phải mà bỏ qua người mình nhận định, như vậy sẽ khiến anh hối hận chết mất. Là một người quyết đoán và kiên định, luôn luôn coi trọng bản thân, anh đương nhiên không thể để chuyện thiệt thòi xảy ra với mình được.

Cô muốn thoát khỏi anh, sợ là thoát không được đâu...

"Cô lên xe đi..." Trong lòng đã vận chuyển một đồng kế hoạch đầu tiên con mèo nhỏ nào đó, nhưng ngoài mặt Nam Cung Lãnh Dạ vẫn rất thản nhiên từ tốn. Đối với cô khẽ mỉm cười nhàn nhạt, anh cực kỳ ga-lăng mời cô đi lên xe trước.

"Ừ, cảm ơn anh." Hiện tại cô cũng chả còn dư hơi để tính toán xem nên ngồi đâu nữa. Ngồi ở đâu thì vẫn phải ngồi cạnh Nam Cung Lãnh Dạ, không phải sao?!

"Tiểu Ninh, em đợi đã!!!" Triệu Thiên Nam này giờ bị bỏ rơi một chỗ nhìn thấy cô sắp lên xe không cam lòng kêu lên một tiếng. Trong thanh âm muốn có bao nhiêu thâm tình cùng đau khổ liền có bấy nhiêu.

Cố Diệp Ninh hơi nghiêng đầu nhìn về phía Triệu Thiên Nam. Lúc này khuôn mặt anh tuấn dễ nhìn của hắn ta vận vẹo trông rất đáng thương. Nhưng mà những thứ thâm tình cùng đau khổ giả dối của hắn ta một chút cũng không lay động được Cố Diệp Ninh. Trong đáy mắt lướt qua một tia chán ghét cùng sát khí. Triệu Thiên Nam này vẫn không chịu để lời của cô vào trong đầu thì phải?! Cô đã nói tới như vậy rồi còn dám gọi cô là 'tiểu Ninh' sao?!

"Cô lên xe đi." Một tay chạm vào phần eo nhỏ của cô, Nam Cung Lãnh Dạ vẫn giữ nguyên vẻ bình thản đẩy cô lên xe. Anh đương nhiên nhận ra cô muốn ra tay với Triệu Thiên Nam. Thế nhưng, anh làm sao có thể để cho cô chủ động ra tay. Làm vậy chỉ tổ khiến bản tay cô mà thôi.

"Nhưng..." Ánh mắt của Cố Diệp Ninh lần nữa bị anh uyển chuyển dùng cơ thể mình ngăn cách. Anh không cho phép cô tiếp tục nhìn về hướng Triệu Thiên Nam kia nữa.

"Đối với những kẻ râu ria giả dối kia, không quan tâm không để ý chính là phương pháp tốt nhất." Thấy cô đã bị mình đẩy vào bên trong xe rồi thì anh cũng nhanh chóng nhảy lên ngồi sát vào theo. Trước khi đóng chặt lại cửa xe, ở trên ngón tay thon dài tinh tế kia anh, một tia chớp tím mỏng manh nhưng mang theo uy lực kinh người chợt lóe.

XOÉT!!! RẦM!!!

Kế tiếp chỉ thấy một đạo tia chớp từ không trung dùng tốc độ nhanh tới khó tin lao tới đánh mạnh về phía Triệu Thiên Nam. Hắn ta bị kinh sợ tới mức không thèm giữ hình tượng quý công tử của mình nữa, ngồi bệt mông xuống sàn đất bản thủ, ngửa đầu lên hét to một tiếng. Muốn nghiêng người tránh đi nhưng không thể thoát được tia chớp đáng sợ kia.

Chớp đánh xuống làm cho toàn bộ khu vực xung quanh hắn ta, đất bị rạn ra thành từng mảng từng mảng. Toàn bộ tóc của Triệu Thiên Nam bị tia chớp kia thiêu cháy quăn tít, cả khuôn mặt đen thui không còn nhìn ra vẻ hào hoa phong nhã ban đầu. Hắn ta hai mắt trợn ngược lên, cả người nghiêng ngả lao đảo rồi ngã vật ra bất tỉnh nhân sự.

"Thiên Nam... cậu không sao chứ?"

"Nam, anh làm sao vậy?"

"Trời ơi...!!! Triệu Thiên Nam, mau tỉnh, mau tỉnh!!!" Đám người sinh viên cùng Khúc Miêu Miêu đi theo Triệu Thiên Nam nhìn thấy Triệu Thiên Nam nằm bất động trên mặt đất thì hoảng loạn vô cùng. Tất cả có vội vã nhao lên đỡ hắn dậy, không ngừng lay lắc hi vọng hắn ta tỉnh lại.

Một đám người đều nhìn thấy được Triệu Thiên Nam bị tấn công bởi thứ gì nhưng không có bất cứ một ai có can đảm đi ra để chất vấn Nam Cung Lãnh Dạ vì sao lại làm như vậy. Bất đắc dĩ chỉ đành phải thì nhau túm tụm một chỗ cố gắng lay tỉnh Triệu Thiên Nam dậy mà thôi.

Ai ai cũng đều hiểu được năng lực của Nam Cung Lãnh Dạ rất mạnh mẽ. So với năng lực tàn phá của Cố Diệp Ninh ngày hôm qua mà bọn họ được chứng kiến hoàn toàn có thể nói là người tám lạng kẻ nửa cân. Hơn nữa tính cách của anh cũng khó nắm và đáng sợ hơn cô rất nhiều. Bá khí cùng lãnh khí ngùn ngụt của Nam Cung Lãnh Dạ nói cho cùng thì không phải cũng có thể chịu đựng được đâu. Bọn họ cũng không có can đảm để mà đi chọc tới anh rồi thử nghiệm cảm giác bị sấm chớp giật cho bất tỉnh nhân sự giống Triệu Thiên Nam đâu.

"Shhh, đủ ngoan độc..." Mục Hoàng nhìn toàn bộ cảnh tượng đáng thương của Triệu Thiên Nam thông qua gương bên cửa xe, không khỏi hít một ngụm khí lạnh. Trong lòng hắn không ngừng một lần lại một lần kiên định chắc chắn một điều... tuyệt đối sau này không được chọc giận Nam Cung Lãnh Dạ. Hậu quả không phải ai cũng có thể nhận được đâu!

"Chắc, thực đáng sợ nha..." Mặc Sở Minh cũng thông qua gương xe nhìn dị năng cường hãn của bạn thân mình, cũng nhìn không được lác đác cảm thán một tiếng.

"Cho đáng đời, ai bảo năm lần bảy lượt tìm Diệp tỷ tỷ gây khó dễ."

Ngược lại với hắn và y đang toát mồ hôi hột thì hai thằng nhóc Hạ Kỳ Phong và Minh Tu thì không có mấy phản ứng đối với cảnh tượng Triệu Thiên Nam bị chớp giật cho bất tỉnh. Hai đứa chỉ cảm thấy tên họ Triệu kia bị trừng phạt như vậy thực đáng đời và hả dạ mà thôi. Tuy rằng còn nhỏ nhưng cả hai đều rất tinh ý và thông minh, làm sao có thể không nhìn ra được đám người Khúc Miêu Miêu và Triệu Thiên Nam lúc nào cũng muốn gây khó dễ cho Cố Diệp Ninh cơ chứ. Hiện giờ còn muốn lợi dụng Diệp tỷ tỷ của bọn nó, hư tình giả ý muốn lừa gạt tình cảm của cô, càng khiến cho Hạ Kỳ Phong và Minh Tu cực kỳ chán ghét.

"Lãnh Dạ ca, đánh tốt lắm!" Minh Tu hí húp đôi mắt cười vui vẻ hướng anh giơ lên ngón cái.

"Cứ thích làm bộ làm tịch..." Mặc dù Nam Cung Lãnh Dạ không trả lời trực tiếp hai đứa nhỏ nhưng hàng lông mày của anh hơi nhướn khiến cô cảm thấy nhìn thế nào cũng giống như anh đang tự đắc vậy. Cúi đầu xuống, Cố Diệp Ninh bủn rủn đôi môi hồng xinh đẹp căng mọng của mình.

"..."

Anh phát hiện ra cô đang làm bà làm bầm khinh bỉ mình thì cũng không tức giận, trái lại, trong đáy mắt lướt qua một tia bất đắc dĩ cùng sùng nịnh. Con mèo nhỏ quả thực rất... không đáng yêu chút nào. Bất quá, không đáng yêu như thế càng tốt, anh càng bớt lo lắng cô tính tình thích bon chen thánh mẫu rồi sẽ dây dưa không rõ với vài con 'ruồi bọ' đáng ghét. Phải biết chỉ nguyên ngoại hình của cô đã đủ nổi bật lắm rồi.

Hơi nghiêng đầu dùng khoeo mắt liếc về nhóm người Triệu Thiên Nam đang tùm tùm lại qua màn kính tối màu của xe. Khoe miệng hơi nhếch lên, trên khuôn mặt điển trai tinh xảo luôn lạnh lùng chột hiện lên sự tà ác tối run người.

"Tốt nhất không nên xuất hiện trước mặt tôi thêm bất cứ một lần nào nữa..." Đôi môi Nam Cung Lãnh Dạ khẽ mấp máy đọc thành ba từ vô thanh mang theo sự uy hiếp: Triệu - Thiên - Nam.

.

.

.

Mục Hoảng trước kia ở trong quân đội thường xuyên phải lái xe băng qua các khu vực nguy hiểm hoặc là rừng núi cho nên tài lái xe của hắn còn tốt hơn so với cả cô và Nam Cung Lãnh Dạ. Cô liếc qua Nam Cung Lãnh Dạ ngồi cạnh một bên của mình, cơ thể nhện không được theo bản năng nhích sát về bên phía còn lại... chỗ của tiểu Nha đang thư thái nằm dài. Thấy anh không nhận ra hành động tránh né ngấm của mình, Cố Diệp Ninh mới thở ra một hơi an tâm.

Haiz ~ dù sao giờ họ cũng là đồng bạn, cô không muốn để anh thấy được sự tránh né đụng chạm của mình. Chỉ cần một chút hiểu lầm nhỏ nhoi khiến cho hai bên khó chịu thôi thì rất có thể sinh ra mâu thuẫn và trở mặt với nhau. Không nói tới quyền lực của đội ngũ quân đội mà Nam Cung gia chiếm được trong thời kỳ mặt thế, mà cô còn dè chừng cả năng lực cùng danh vọng tương lai mà Nam Cung Lãnh Dạ sẽ đạt được. Lôi đề - hai chữ này đủ để nói lên địa vị của anh. Đối với kẻ mạnh nhất trong tất cả những dị năng giả, Cố Diệp Ninh hi vọng bọn họ có thể làm bạn tốt thì hơn là trở mặt thành kẻ thù.

Nghĩ thông suốt rồi, Cố Diệp Ninh tựa vào lưng ghế nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút. Sáng nay dậy sớm quá, cô vẫn còn có chút hơi buồn ngủ. Hơn nữa ở thời điểm mặt thế này, có thể tranh thủ nghỉ ngơi lúc nào thì nhất định phải nắm chặt khi ấy. Bởi vì nhiều khi gặp phải nguy hiểm, có thể sẽ phải thức trắng vài đêm để chiến đấu và chạy trốn. Cho nên bất cứ ai cũng phải bảo trì được sự tỉnh táo và sức lực tốt nhất có thể.

Cả xe im lặng không một tiếng động, chỉ có tiếng động cơ khẽ vang lên đều đều. Dù trời có chút hơi nóng nhưng để tiết kiệm xăng, không ai có ý định mở điều hòa. Cửa sổ cũng để tránh gặp trường hợp bị tấn công bất ngờ mà đóng chặt lại. Mỗi người cũng giống như Cố Diệp Ninh, đều tranh thủ dưỡng sức một chút. Chiếc xe băng băng chạy một mạch thuận lợi nhanh chóng tới sát cửa thành thành phố D.

Trên đường đi, thỉnh thoảng Mục Hoảng và Mặc Sở Minh ngồi ở hàng ghế đầu của xe có thể quan sát được không ít những xe khác nhau cũng chung mục đích chạy khỏi thành phố giống đội ngũ bọn họ. Còn có không ít người không có xe, trên thân linh kinh tay xách nách mang đủ thứ, quần áo đầu tóc rũ rượi dùng chân trần lết từng bước từng bước trên con đường nhựa. Thỉnh thoảng có vài người vươn tay gào lên muốn nhờ vả những chiếc xe đi ngang qua cho họ đi nhờ với, thế nhưng không có bất cứ một ai bận tâm tới lời cầu xin của họ.

"Mặt thế... thật tàn khốc..." Mặc Sở Minh thờ ơ nhìn hai mẹ con người phụ nữ đang quỳ bên đường không ngừng vươn tay về phía những chiếc xe gào khóc nhưng chẳng được ai để ý, nhỏ giọng thì thào. Nhưng sâu trong đáy mắt của y không hề có bất cứ một sự thông cảm nào hết. Tựa như câu nói kia chỉ là một câu cảm thán vu vơ bất chợt.

Ba người Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng đều được huấn luyện từ nhỏ trong quân đội nên đã quen với sự chết chóc tàn khốc, Cố Diệp Ninh trải qua một đời trước đã thấu hiểu sự lạnh lẽo tới xương tủy của lòng người. Chỉ có duy nhất Hạ Kỳ Phong là vẫn khó có thể chấp nhận được việc trợ mắt bỏ rơi người khác.

"Thật... đáng thương..." Cậu cắn chặt môi, cố gắng quay đầu đi không nhìn ra bên ngoài cửa sổ nữa. Tâm của cậu thực đau nhưng cậu cũng hiểu rằng cậu không có bất cứ tư cách gì để cứu giúp bọn họ. Chính bản thân cậu còn không lo xong cho mình nữa cơ mà...

"Tiểu Phong, sau này em sẽ quen dần." Nụ cười hiền hòa sáng sủa chưa từng tắt trên môi Mục Hoảng, tuy nhiên hiện tại trong đáy mắt của hắn chỉ còn một mảnh kiên định lạnh như băng.

"Em... em hiểu..." Hạ Kỳ Phong há mồm ra, khó khăn đáp lại hắn. Cậu biết Mục Hoảng nói như thế một mặt là an ủi cậu, một mặt là nhắc nhở cậu không được mềm lòng.

Mặt thế tới, tất cả đều bị đảo lộn, khắp nơi hỗn loạn. Pháp luật, đạo đức, tín ngưỡng... mọi thứ đều không thể kiểm soát được, bị mất đi giá trị nguyên bản ban đầu, chỉ còn lại ý nghĩa danh từ đã từng tồn tại trong quá khứ. Con người không chỉ phải đối phó với tang thi mà còn bày mưu tính kế hại nhau. Con người không còn bị trói buộc bắt đầu lộ ra những bản chất ghê tởm xấu xa nhất: tham lam, ích kỷ, tự cao tự đại, vọng tưởng... Chỉ cần sơ sẩy, sai sót một chút thôi thì phải trả bằng chính mạng sống của mình.

"Tiểu Tu, em không sao chứ?" Nghĩ tới đứa nhỏ bé tuổi nhất trong đoàn, Mặc Sở Minh quan tâm quay đầu nhìn về phía hàng ghế cuối cùng của xe, mở miệng hỏi. Y cũng sợ Minh Tu sẽ bị ảnh hưởng bởi những cảnh tượng bên ngoài xe.

“Không sao.” Đáng tiếc, y đã lo lắng quá thừa rồi. Từ đầu tới cuối, Minh Tu mặc dù nhỏ nhất nhưng cũng nhanh chóng tiếp nhận cảnh tượng tàn khốc xảy ra hai bên đường. Đừng nói là tâm trạng hoảng hốt khổ sở như Hạ Kỳ Phong, thậm chí nó còn dị thường bình tĩnh, đôi mắt đen láy sáng trong một mảnh không gợn sóng.

“... vậy thì tốt...” Khóe miệng có chút cứng ngắc kéo lên, Mặc Sở Minh có chút lúng túng đưa tay đẩy đẩy gọng kính, trong lòng âm thầm xẹt qua một tia nghi hoặc. Một đứa nhóc 12 tuổi... nhưng dường như tính cách rất lạnh huyết.

Minh Tu này, có lẽ phải cẩn thận đề ý một chút...

Trong xe một lần nữa lại trở về trạng thái im lặng. Xe của đội ngũ bọn họ vì là xe việt dã cho nên nhanh chóng vượt qua các xe khác. Càng đi về phía trước, không biết vì sao con đường càng trở nên vắng lặng tới kỳ quái. Cố Diệp Ninh cùng Nam Cung Lãnh Dạ ngồi ở hàng ghế giữa xe là những người đầu tiên phát hiện ra không khí bất bình thường. Hai người vốn đang nhắm mắt dưỡng thần thì lập tức mở mắt ra. Tinh thần lực cấp đỉnh quả thực giúp ích không ít trong việc phát hiện và cảnh báo nguy hiểm.

Kế tiếp chính là Tiểu Nha. Nó có linh tính của loài sói, cực kỳ nhạy cảm với nguy hiểm. Ngay khi xe của đội ngũ bọn họ đi vào trong khu vực vắng lặng thì hai lỗ tai nó không ngừng giật giật, tới lúc này thì cả bốn chân đã bật đứng thẳng dậy. Lông trắng trên toàn thân của tiểu Nha cũng dựng lên, răng nanh sắc bén lộ ra. Nó hướng về phía ngoài cửa sổ, cổ họng không ngừng run lên gầm gừ đe dọa.

“Có chuyện gì sao?” Hạ Kỳ Phong thấy tiểu Nha như thế thì hết hoảng kêu lên.

“Có vấn đề.” Minh Tu sầm mặt xuống trả lời Hạ Kỳ Phong. Ánh mắt liếc về bên ngoài cửa kính xe giống như đang đề phòng thứ gì đó. Về nghiêm túc cùng lãnh khốc hiện lên trên khuôn mặt non nớt của nó có chút không phù hợp.

“Xem ra... chúng ta không dễ dàng rời khỏi thành phố D rồi...”

Mặc Sở Minh cũng nhận ra bất thường, liền cười khổ một cái lại quay đầu nhìn Cố Diệp Ninh sắc mặt cực kỳ bình tĩnh ngồi ở hàng ghế sau mình. Y đoán không lầm thì cô đã dự đoán được là sẽ xảy ra tình huống nguy hiểm như hiện tại nên mới thúc giục bọn họ tranh thủ trời sáng để rời khỏi thành phố D. Cố Diệp Ninh trên người quả nhiên có rất nhiều bí mật không thể giải thích được... Dường như, cái gì cô cũng biết trước, giống như có năng lực tiên tri vậy.

“Diệp Ninh, tôi hỏi cô một chút... cô có phải ngoại lệ năng giả tự nhiên sở hữu hệ băng và hệ thủy ra thì còn là dị năng giả hệ đặc biệt không?” Ý nghĩ lóe lên trong đầu khiến cho y nhìn không được phải mở miệng hỏi trực tiếp cô.

“Tôi biết anh nghĩ gì, nhưng mà câu trả lời chỉ có một.” Cố Diệp Ninh nhìn ra được tia狡 hoạt trong mắt của y, cô nhướn nhướn mày thản nhiên lắc đầu. Tưởng rằng cô có năng lực dị năng giả tiên tri sao?! Trên đời làm gì có cái loại dị năng giả nghịch thiên như vậy chứ?!

“Không nghe hôm qua tiểu Ninh nói là trên đời chỉ có đơn hệ dị năng giả và song hệ dị năng giả thôi sao. Lấy đâu là người sở hữu tới ba dị năng cùng một lúc được.” Mục Hoảng cười ha ha quay qua chế giễu Mặc Sở Minh. Không ngờ tên hồ ly thông minh này cũng có ngày đầu óc lú lẫn, suy nghĩ linh tính.

“Ừ, phải rồi.” Nghĩ tới những gì cô giải thích về dị năng và tinh thần lực hôm qua, y có chút ảo não gật gật đầu. Đúng thế, làm gì có ai có tới ba dị năng kia cơ chứ...

“...” Cố Diệp Ninh nghe hai người Mục Hoảng cùng Mặc Sở Minh nói chuyện thì trực tiếp chọn cách im lặng. Sở hữu ba dị năng sao? Cũng... không phải là không có đâu. Tuy rằng cô đúng là tam hệ dị năng giả thật... nhưng mà lúc này chưa thể lật con bài này được.

“Hoảng, Minh, cẩn thận!!!” Đúng lúc này, Nam Cung Lãnh Dạ đột nhiên cau chặt mày quát một tiếng “Ở phía trước!!!”

Lời của anh vừa dứt thì một tiếng động chói tai vang lên, kèm theo đó là một lực đập va mạnh vào thân xe khiến cho những người ngồi trên xe không khỏi chao đảo. Cố Diệp Ninh, Nam Cung Lãnh Dạ Mục Hoảng cùng Minh Tu đã có chuẩn bị nên không bị xê xích gì mấy nhưng Hạ Kỳ Phong cùng Mặc Sở Minh thì đầu liền bị đập cốp vào cửa kính xe, vô cùng bị thảm kêu lên một tiếng vì đau. Trong giây lát, ngay cả Mục Hoảng cũng bị mất thăng bằng tay lái, khiến cho bánh xe ma sát với mặt đường tóe ra những tia lửa đỏ rực.

RẦM!!!

Thứ va đập vào xe khiến cho xe bọn họ chấn động chính là một con tang thi. Chẳng biết nó từ đâu nhảy ra, hiện tại đang không ngừng đu trên đầu xe, vươn tay đập lên kính chắn tạo thành những đợt thanh âm rầm... rầm... Cô họng phát ra tiếng gào thét chói tai mang theo tham lam gấp gáp muốn nhanh chóng ăn thịt đám người bọn họ. May mắn kính xe đều được làm từ kính thủy tinh chống đạn, bằng không chắc chắn với lực đạo kinh người của con tang thi kia thì cửa kính xe đã bị phá vỡ từ lâu rồi.

Toàn thân con tang thi đã thối rữa tới không còn nhìn ra được hình dạng ban đầu, đầu bị vỡ mất một nửa khiến cho dịch não không ngừng văng lên trên đầu xe. Trên người của con tang thi, chiếc áo công nhân bị rách rưới chỉ còn lại vài mảnh găng gượng đưa trong gió, ở phần ổ bụng lòi ra ruột già ruột non nhìn cực kỳ ghê tởm. Con tang thi vươn bàn tay với móng vuốt đập lên cửa kính lưu lại những đợt máu đỏ chói mắt nhầy nhụa.

“Mẹ kiếp!!! Tang thi!!! Là tang thi!!!” Mục Hoảng nhìn con tang chỉ cách mình một lớp kính đang ngoác cái miệng hôi thối toàn dịch vàng chảy dài thì ghê tởm muốn chết. Hắn đạp mạnh phanh xe, bắt đầu lái xe với tốc độ nhanh theo hình chữ S, mục đích muốn hất văng con tang thi kia ra khỏi đầu xe.

“Con tang thi này bám dính chặt quá đi mất!” Mặc Sở Minh có tính kiết phích nhìn cái bụng thùng một lỗ to, ruột già ruột non thông lòng ra ngoài của

tang thi cũng nhện không được muốn nôn hết đồ trong bụng ra.

“Có thêm tang thi!” Minh Tu căng thẳng quan sát thấy có rất nhiều tang thi đang từ khu nhà từ hai bên đường ủa ra. Có lẽ là bị tiếng gào thét của con tang thi đang bám trên xe của bọn họ kéo tới. Tang thi cực kỳ nhạy cảm với mùi máu và âm thanh mà. Động tĩnh lớn như vậy mà bọn chúng còn không nghe thấy mới là lạ.

“Ở đây có khu dân cư?” Nam Cung Lãnh Dạ vẫn bảo trì lãnh tỉnh quay qua nhìn cô.

“Một khu dân cư nhỏ dành cho các hộ dân nghèo làm công nhân hoặc là những người không có đủ kinh phí mua nhà ở trung tâm thành phố.” Cô giải thích qua “Dù là nhỏ những con số người sinh sống cũng phải hơn 60. Không dễ dàng giải quyết đâu...”

“Chúng ta chỉ có lợi thế duy nhất đó là hiện tại vẫn đang sáng.” Hạ Kỳ Phong run run nắm lấy cây gậy sắt giắt ở chân. Cây gậy sắt này là vũ khí ngày hôm qua cô cho cậu, chỉ có nắm lấy cây gậy này thì cậu mới cảm giác an tâm hơn một chút.

“Cũng không hẳn. Bọn tang thi đã bắt đầu tiến hóa rồi.” Đôi con ngươi màu bạc xinh đẹp nhìn những con tang thi đang nháo nhào hướng về phía xe của bọn họ, hàng lông mày khẽ chau lại.

“Tiến hóa?” Nghe thấy hai chữ này, dù là Mặc Sở Minh cũng bình tĩnh không được.

“Chúng bắt đầu không sợ ánh sáng nữa. Tốc độ của chi giác hoạt động cũng không còn cứng nhắc...” Cô cũng không ngờ tốc độ tiến hóa của tang thi lại nhanh như vậy. Chỉ mới qua ngày thứ hai mà chúng không còn cứng nhắc chậm chạp như hôm qua. Qua một vài ngày nữa thôi, e rằng sẽ bắt đầu xuất hiện tang thi cấp 1.

“Phải làm sao đây, Nam Cung đại thiếu?” Mục Hoảng khó khăn điều khiển xe, hẳn không ngừng rò ga rồi lại đạp phanh ga, đâm chết không ít tang thi. Thế nhưng tang thi quá đông, tựa như lũ kiến bu cục đường, đâm một đám thì một đám lại xông lên khiến cho xe của bọn họ không nhúc nhích được mấy. Hắn đành phải xin chỉ đạo từ Nam Cung Lãnh Dạ.

“Tiếp tục đâm bọn tang thi, cố gắng đi thêm được chút nào hay chút ấy.” Nam Cung Lãnh Dạ thần sắc trên mặt cũng lộ ra một chút tức giận, anh cường ngạnh ra lệnh “Minh, cậu tạo một màn nước bảo vệ trên đỉnh xe.”

“Cậu tính làm gì?” Nghe thấy anh nói vậy, y không biết vì sao lại có cảm giác không tốt cho lắm. Mấy sợi thần kinh ở thái dương co giật, đầu nhức muốn chết đi được.

“Mở trần xe. Hiện tại nhất định phải có người ra ngoài giết bớt tang thi.”

Phải giết bớt tang thi thì xe mới có thể mở đường nhanh chóng thoát khỏi khu vực dân cư toàn tang thi này. Tang thi ở xung quanh đây nhất định không hề ít, bằng không vì sao quanh khu này không có một bóng người. Rõ ràng trước đó bọn họ nhìn thấy không ít người đi trước để rồi khỏi thành phố D. Hiện tại chỉ e là tất cả những người kia đã bị bọn tang thi này làm thành thức ăn hết rồi.

“Không được! Quá mức nguy hiểm!” Mặc Sở Minh nghe vậy liền hiểu được Nam Cung Lãnh Dạ định làm gì. Y không thêm suy nghĩ thêm, lập tức mở miệng ngăn cản anh. Anh là trụ cột tinh thần của y và Mục Hoảng, bọn họ sao có thể để cho anh bị thương và gặp nguy hiểm tới tính mạng được kia chứ.

“Ý tôi đã quyết, cậu ngăn không được.” Từ nhỏ tới lớn, Mặc Sở Minh rất ít khi trái lời anh. Lúc này anh cũng hiểu được y ngăn cản là vì lo lắng cho anh, nhưng không còn cách nào khác cả. Trong tất cả, dị năng hệ lôi của anh có sức tấn công tàn phá cao nhất.

“Không được, tôi cũng không đồng ý, Nam Cung đại thiếu!!!” Thấy vẻ mặt kiên quyết của anh, ngay cả Mục Hoảng cũng cuống hết cả lên.

“Hai người các người...” Không ngờ ngay cả Mục Hoảng cũng ngăn mình, Nam Cung Lãnh Dạ có chút bực mình.

“Cứ làm theo lời Nam Cung Lãnh Dạ đi.”

Ngay lúc này, một thanh âm trong trẻo vang lên cắt ngang bầu không khí căng thẳng. Tất cả theo bản năng nhìn về chủ nhân giọng nói, cũng là cô gái duy nhất trong đội ngũ. Thân người thon thả, khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp, là một thiếu nữ trẻ tuổi khiến bất cứ ai nhìn vào cũng sinh ra cảm giác muốn che chở. Thế nhưng bất kỳ ai trong số ba người Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh và Mục Hoảng đều biết và hiểu rõ một điều... cô gái kia năng lực tuyệt đối không thể coi thường được.

“Cô muốn làm gì, tiểu Ninh?” Ban nãy là Mặc Sở Minh vì Nam Cung Lãnh Dạ mà sinh ra cảm giác bất an. Vậy thì hiện tại tới Nam Cung Lãnh Dạ vì Cố Diệp Ninh mà cũng cảm nhận được lo lắng tương tự.

“Tôi muốn làm gì ư?” Rút thanh kiếm luôn an vị bên người ra, Cố Diệp Ninh nheo nheo mắt nhìn lưỡi kiếm lóe lên một tia sắc lạnh. Phảng phất như người được hương vị của máu tươi, cô nhẹ nhàng liếm đôi môi đỏ mọng xinh đẹp của mình, bật cười “Đương nhiên là muốn giết tang thi rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23: Chiến Đấu Cạnh Tranh

Mặc Sở Minh và Mục Hoảng nhìn thấy ánh sáng sắc bén từ lưỡi kiếm lóe lên tạo thành một vết trắng trên khuôn mặt xinh đẹp của cô, cả hai nhin không được rung mình một cái. Cố Diệp Ninh trước mặt này... quả thực là nhân vật nguy hiểm. Từ lúc gặp nhau quen biết tới giờ cũng không lâu nhưng cô không chỉ một lần khiến cho hai người Mặc Sở Minh và Mục Hoảng sinh ra cảm nhận rằng thiếu nữ trẻ tuổi này là người cùng một loại phần tử hiếu chiến khác người như Nam Cung Lãnh Dạ. Về khát máu ánh lên trong mắt của cô ngay hiện tại một lần nữa đã chứng minh rằng cảm nhận của Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng tuyệt đối là không hề sai.

“Tôi cũng sẽ đi.” Nam Cung Lãnh Dạ cũng không có phản đối cô, ngược lại còn sợ chưa đủ loạn mà huê theo. Thấy cô nhàn nhạt liếc mình, trong đôi mắt luôn một mảnh lạnh nhạt của anh dâng lên một tia hưng phấn thị huyết.

“Em có thể giúp không?” Minh Tu không chịu thua kém mở miệng hỏi. Ban nãy còn có chút lo lắng nhưng giờ bị hai người Cố Diệp Ninh và Nam Cung Lãnh Dạ ảnh hưởng khiến cho khuôn mặt non nớt có chút tái nhợt của nó cũng tràn ngập kích động.

“...”

Ba người còn lại trong đội ngũ là Mặc Sở Minh, Mục Hoảng và Hạ Kỳ Phong không thể không quên đi việc xe của mình đang bị vây quanh bởi một đàn tang thi. Giờ phút này bọn họ hoàn toàn câm nín, trơ mắt nhìn ba người nào đó kia đang bùng bùng khí thế hào hứng muốn đi ra khỏi xe giết để tang thi. Làm ơn đi!!! Có biết tang thi là gì không hả? Có biết tang thi nguy hiểm thế nào không? Sao hết người này tới người kia cứ muốn đâm đầu vào nguy hiểm thế?

Mục Hoảng vừa cắn răng giữ cho xe tránh tang thi đang nhào tới, một mặt khác thì nhin không được lắc nhẹ đầu thở dài âm thầm cảm thán trong lòng. Nam Cung Lãnh Dạ năm nay vừa tròn 20 tuổi. Mặc dù từ rất sớm danh tiếng cùng tài năng cực kỳ nổi trong giới thượng lưu ở thủ đô nhưng thực chất ra anh vẫn còn rất trẻ tuổi. Cố Diệp Ninh dù không nói hẳn ra nhưng chỉ cần nhìn khuôn mặt non choẹt tinh xảo của cô thì Mục Hoảng cũng đoán được cô cũng chỉ trên dưới 18 mà thôi. Còn riêng Minh Tu, thẳng nhóc này càng không phải bàn nhiều. Cho dù quay ngang quay ngửa quay trái quay phải thì đều không thể vượt quá 12 được.

Mục Hoảng năm nay đã 28 tuổi, nếu như so về trải nghiệm, về tuổi tác, về suy nghĩ và độ chín chắn đáng nhẽ cái nào hẳn cũng hơn ba người Nam Cung Lãnh Dạ, Cố Diệp Ninh và Minh Tu rất nhiều. Thế nhưng cho dù là Mục Hoảng thân chiến sĩ đã từng trải qua mưa bom bão đạn khi còn hoạt động ở trong quân đội cũng không cách nào lý giải được tâm trạng phản kích của Nam Cung Lãnh Dạ, Cố Diệp Ninh và Minh Tu lúc này.

Là ba người này quái tính tới biến thái hay là giới trẻ bây giờ ai cũng thích chém chém giết giết như vậy?!

“Tập trung lái xe đi, Hoảng...” Mặc Sở Minh hai mắt nhìn những con tang thi khuôn mặt thối rữa mục nát đang điên cuồng đập lên cửa kính xe sát mặt mình, không khỏi nhíu mày mở miệng nhắc nhở Mục Hoảng một tiếng.

Y đương nhiên là thấy rằng trong thời điểm loạn lạc mặt thể hiện tại, bản thân trong đội ngũ của mình có vài người mang năng lực chiến đấu mạnh đương nhiên là rất tốt. Chỉ là... với cái loại thành phần biến thái hiếu chiến khó khống chế và thích làm theo ý mình như ba người Cố Diệp Ninh, Nam Cung Lãnh Dạ và Minh Tu thì không hiểu tốt nhiều hơn hay là khổ nhiều hơn đây?! Haiz ~ Mặc Sở Minh giờ phút này sâu sắc cảm thấy tim của mình không sớm thì muộn cũng bị ba người kia dọa cho ngừng đập.

“Ừ...” Gật đầu một cái, hẳn đánh tay lái một vòng, thân xe mạnh mẽ húc văng vài con tang thi đang bám trên đầu xe ra xa cả chục thước.

“A!!!!” Hạ Kỳ Phong hét một tiếng, do không chuẩn bị liền đập đầu vào thành ghế trước.

“Mọi người có sao không?” Mục Hoảng quay qua quan tâm hỏi.

Tất cả không hện mà cùng ứng thanh đều bảo không sao. Trong xe ngoại trừ Hạ Kỳ Phong thì chỉ có Mặc Sở Minh là bị va quệt một chút nhưng vết thương rất nhẹ không cần phải lo lắng. Ba người Cố Diệp Ninh, Nam Cung Lãnh Dạ, Minh Tu cùng con sói trắng tiểu Nha chả hiểu dùng phương pháp nào ổn định thân thể mà từ đầu tới cuối ngồi vẫn vô cùng vững chắc. Cho dù xe bị rung lắc mạnh thế nào thì cũng không hề bị ảnh hưởng quá nhiều.

“Tiểu Phong quả nhiên là người bình thường giống chúng ta.” Mặc Sở Minh thấy tình trạng phân chia rõ rệt như thế thì không khỏi triu mến chuyển mắt nhìn Hạ Kỳ Phong đang ngoan ngoãn ngồi im vờ tay xoa xoa cục u trên trán mình ở hàng ghế cuối.

Mục Hoảng nghe Mặc Sở Minh nói xong liền nhanh chóng gạt mạnh đầu tán thành. Hắn cũng lén lút mắt thoáng qua Hạ Kỳ Phong. Lúc này sắc mặt của Hạ Kỳ Phong lúc trắng lúc xanh, trên trán còn u một cục, bĩu bĩu môi ủy khuất, trông mặt hoảng loạn không dám liếc mấy con tang thi đang dán sát mặt lên cửa kính. Đứng vậy, sợ hãi, hoang mang, đó mới là phản ứng mà người bình thường cần có chứ vào hiện tại mới phải chứ. Đầu ra cái thể loại điềm nhiên trấn tĩnh như Nam Cung Lãnh Dạ, Minh Tu và Cố Diệp Ninh hả?!

“Diệp tỷ tỷ, chị chưa trả lời em... Em có thể ra ngoài cùng hai anh chị không?” Nhớ tới ban nãy cô vẫn chưa đồng ý cho mình đi cùng, Minh Tu có chút gấp gáp hỏi. Nó rất muốn được chiến đấu, muốn thử sức mình một chút.

“Không được, em vẫn còn chưa khỏe. Ra ngoài rất nguy hiểm.” Cố Diệp Ninh lập tức cự tuyệt.

“Nhưng mà, em... chỉ là hơi mệt chút thôi, em vẫn có thể...” Thấy cô không đồng ý thì nó hơi xì xì mặt, trong đầu không ngừng tìm cách để thuyết phục.

“Mục tiêu của chúng ta là thủ đô. Đường đi còn dài, nếu em muốn thể hiện thì vẫn còn cơ hội, không cần phải gấp gáp. Thế nhưng nếu hiện tại em vì không cân nhắc, liều lĩnh theo tôi ra ngoài mà gặp nguy hiểm rồi mất mạng ở chỗ này vậy thì không phải là rất uống phí sao.” Lắc lắc đầu, Cố Diệp Ninh vươn tay xoa xoa cái đầu nhỏ của Minh Tu, nhẹ giọng khuyên bảo.

Cô biết năng lực chiến đấu của Minh Tu không tồi nhưng mà hiện tại sức khỏe của nó chưa hoàn toàn bình phục, Cố Diệp Ninh không thể để nó mạo hiểm được.

Vì cuộc sống trước kia cho nên nó có tính cảnh giác rất cao, cũng thực sự rất chán ghét người khác chạm vào người mình. Nhưng nghĩ tới người hiện tại đang xoa đầu mình là Cố Diệp Ninh, Minh Tu liền nhu thuận như con mèo nhỏ, mặc kệ để cô thoải mái chà đạp mái tóc mềm của mình. Ngược mắt lên nhìn thấy được sự ôn nhu và quan tâm trên khuôn mặt của cô, trong lòng nó cảm thấy vô cùng ấm áp. Bất giác đưa tay lên xoa xoa lồng ngực, hai má Minh Tu khẽ ứng hồng, ngoan ngoãn gật đầu, thấp giọng đáp lời cô.

“... vâng, nghe lời chị...”

Minh Tu đôi này hay đôi trước đều cố chấp và hiếu chiến như nhau nhưng vẫn cực kỳ nghe lời của cô. Cô cũng không thể lý giải vì sao mà vốn là người xa lạ nhưng cả hai người bọn họ rất nhanh có thể thân thiết và tin tưởng với nhau tới như vậy. Chưa từng cảm thấy có sự bài xích hay là không tin nhiệm. Cố Diệp Ninh thực sự coi Minh Tu là tri kỷ, là người thân của mình để chiều chuộng. Mà có lẽ Minh Tu cũng như vậy, cho nên dù nó luôn luôn xa cách với người khác nhưng trước mặt cô luôn bày ra bộ dáng trẻ con và tinh nghịch.

Có lẽ, tại vì cô và nó rất có duyên đi ~

“Ừ, tốt lắm” Tựa thể nheo nheo cái má của nó vài cái rồi cô mới hài lòng thu tay về “Anh thực sự muốn ra ngoài xe sao? Kỳ thực một mình tôi cũng có thể giải quyết bọn tang thi...” Cô ánh chừng năng lực và dị năng của mình sau đó lại nhớ tới sự phản đối của Mặc Sở Minh cùng Mục Hoàng thì liền quay qua Nam Cung Lãnh Dạ ngồi cạnh mình, mở miệng thăm dò.

“Không cần. Kế hoạch do tôi nghĩ ra, đương nhiên phải do tôi thực hiện.” Anh không để cô nói hết đã bá đạo cắt ngang.

“Haiz ~ tùy anh đấy...” Còn tính để Nam Cung Lãnh Dạ ở lại trong xe để làm lực lượng dự phòng, nhờ nếu có chuyện gì đột biến xảy ra thì anh có thể giải quyết. Nhưng thấy vẻ mặt kiên định không cho phép ai chống lại ý mình của anh, cô chỉ có thể nhún vai mà thuận theo.

“Nam Cung đại thiếu...”

“Dạ, không nên...” Mặc Sở Minh và Mục Hoàng lần nữa muốn ngăn nhưng thấy sự cảnh cáo trong đáy mắt anh thì không hên mà cùng ngậm chặt miệng lại.

Tuy vẻ mặt Nam Cung Lãnh Dạ rất thân nhiên nhưng lúc này trên đầu ngón tay của anh, những tia chớp màu tím lần nữa lại xuất hiện. Dù những tia chớp kia rất mảnh nhưng uy lực thì không phải bọn họ không biết. Tiếng xẹt xẹt... vang lên truyền tới tai của Mặc Sở Minh và Mục Hoàng khiến sắc mặt của y và hấn không khỏi trắng bệch ra. Trong đầu cả hai bật ra một hàng chữ: đe - dọa - trắng trợn!!! Đúng vậy, cái này rõ ràng là đe dọa trắng trợn mà!!!

“Được rồi, Minh, cậu tạo màn nước đi. Còn Hoàng, anh chuẩn bị mở trần xe ra cho tôi.” Thấy hai người nào đó bị mình dọa cho co rụt cả người lại, anh hài lòng phát tay ra lệnh “Tôi ra trước, cô ra sau.” Ánh mắt quét qua khuôn mặt xinh đẹp của Cố Diệp Ninh, đôi con ngươi lóe lên một tia sáng hàm ý.

“Tôi không có ý kiến gì.” Nghiêng đầu tránh đi ánh nhìn của anh, cô coi như không nhìn thấy ẩn ý sâu trong đôi mắt của Nam Cung Lãnh Dạ.

Cô mới không cần anh ta bảo vệ gì đó...

“Ừ...” Cũng không quan tâm thái độ của cô, anh sùng nịnh ứng thanh đáp lại một tiếng, khóe môi hơi cong lên. Nếu cứ để tâm tới việc Cố Diệp Ninh tránh tránh né né mình thì anh đã bị cô làm cho bức tức muốn chết từ trước rồi.

Ngay lúc này đây thì Mục Hoàng cùng Mặc Sở Minh cũng bắt đầu hành động. Mục Hoàng liên tục bẻ tay lái để hất văng và đâm mạnh lũ tang thi đang vây xung quanh xe của bọn họ. Mặt khác thì Mặc Sở Minh cũng từ trên tay phóng ra một màn nước bao lấy toàn bộ trần xe. Màn nước này là một chiêu thức biến hóa từ Thủy cầu. Dùng nhiều Thủy cầu để trải đều trên diện rộng. Mặc dù màn nước này nhìn qua rất mỏng manh nhưng kì thực nước do dị năng hệ thủy biến ra so với nước bình thường thì cô đặc hơn rất nhiều. Tuy rằng lực phòng thủ không cao như Tường thổ của dị năng hệ thổ nhưng nếu móng vuốt tang thi sắc bén muốn đâm thủng qua cũng cần dùng không ít sức lực.

Cố Diệp Ninh nhướng mày nhìn động tác của Mặc Sở Minh, trong mắt lóe lên một tia tán thưởng. Mặc Sở Minh dù tiềm lực nguyên bản không cao như cô, như Nam Cung Lãnh Dạ hay Minh Tu nhưng rốt cuộc vẫn là một thiên tài hiếm có. Bằng không làm sao mới kích phát dị năng không lâu mà đã có thể không chế dị năng biến ra được màn nước như hiện tại.

Thực ra thì... một khi nhắc tới khả năng phòng thủ thì đương nhiên không dị năng nào có thể so bì được được dị năng hệ băng. Cô hoàn toàn có thể sử dụng dị năng hệ băng của mình để giúp Mặc Sở Minh tạo màn chắn chỉ là từ đầu tới cuối cô đều không chủ động nói ra mà thôi. Cái này cũng không phải là do cô tính toán xấu xa gì, chẳng qua Cố Diệp Ninh suy xét tới nhiều mặt và nhiều phương diện liền nhận ra trong tình trạng hiện tại thì dùng nước làm màn chắn bảo vệ ổn hơn là màn chắn bằng băng.

Ai cũng biết một điều đó là dùng càng nhiều dị năng rất tốn sức mà lát nữa cô lại phải còn chiến đấu. Cho nên tâm lý của cô đương nhiên chính là tiết kiệm sức lực được bao nhiêu liền tiết kiệm bấy nhiêu rồi.

“3... 2... 1...” Khi tất cả đã vào vị trí chuẩn bị sẵn sàng, Nam Cung Lãnh Dạ vẻ mặt nghiêm túc bắt đầu mở miệng đếm ngược “Hoàng... mở trần xe ra!!!” Phát tay với Mục Hoàng, ánh mắt anh kiên định không rời nhìn trần xe được bao phủ bởi màn nước kia.

“Được!” Mục Hoàng cắn răng ấn vào một cái nút trên bộ điều khiển, lập tức trần xe mở ra.

Trần xe mở ra đồng thời vách ngăn bảo vệ duy nhất cũng biến mất. Tang thi lập tức ngửi thấy mùi thức ăn tươi sống liền như bị kích thích điên cuồng gào rít ra những âm thanh chói tai. Có vài con bắt chập việc bị mùi xe tông văng ra cả thước, liều mạng lao tới muốn túm lấy vài người sống ở bên trong xe. Nhưng mà Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh đâu có dễ dàng để cho bọn quái vật kia được như ý muốn.

Vuốt cửa tang thi còn chưa thể đâm thủng qua màn nước do Mặc Sở Minh tạo ra đã bị dị năng hệ lôi của Nam Cung Lãnh Dạ giật cho cháy thành tro bụi. Vì không gian hẹp nên Cố Diệp Ninh cũng không dùng kiếm, ngược lại cô sử dụng dị năng hệ phong. Phóng ra vài lưỡi dao gió đầy uy lực, lập tức tang thi cổ bám vào trên trần xe cũng bị dọn sạch không còn một mảnh. Thấy bên trên đã hoàn toàn an toàn, hai người chớp thời cơ liền đứng lên rồi trèo thoát ra khỏi xe bằng tốc độ nhanh nhất.

Ở trong xe, Mục Hoàng thấy hai người đã hoàn toàn thoát ra thì cũng không chần chừ, đóng ngay trần xe đang mở lại. Đây là vì để bảo vệ những người còn lại ở trong xe. Mặc Sở Minh từ nãy tới giờ luôn cố gắng duy trì màn nước cũng thở phào một hơi thu tay lại. Khả năng khống chế dị năng của y tuy tốt hơn những người khác, thế nhưng muốn duy trì màn nước kia trong vòng vài phút cũng vẫn rất khó khăn. Lau lau mồ hôi trên trán, Mặc Sở Minh âm thầm tự nhủ phải cố gắng rèn luyện hơn nữa.

Vì trốn tránh tang thi và hắt văng những tang thi muốn bám lại cho nên Mục Hoàng liên tục bẻ lái cùng phanh gấp. Tuy nhiên Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh cũng không quá bị ảnh hưởng bởi điều này. Hai người bọn họ tự khắc biết cách làm sao để đứng thật vững trên đỉnh trần xe.

Cố Diệp Ninh dùng kiếm làm điểm tựa cho mình, một bên nhìn bầy tang thi lúc nhúc đông vô cùng vây tứ phía nhưng khuôn mặt xinh đẹp vẫn bình tĩnh tới cực điểm. Trông mắt bạc xinh đẹp đảo một vòng, thoáng chốc có thể nhìn thấu được toàn bộ cục diện. Cô nhẹ nhàng nói ra số lượng tang thi hiện tại mà bọn họ cần vượt qua.

“Có khoảng hơn 50 con...”

“Có kế hoạch gì cụ thể tiếp theo không?” Nam Cung Lãnh Dạ không có kiên nhẫn để làm điểm tựa như cô, anh hơi khom người, một tay túm ở phần nhô ra ở nóc xe để cố định thân người. Hơi nghiêng đầu nhìn cô, anh khẽ hỏi.

“Anh nói coi...” Mặc dù anh không biểu lộ biểu cảm gì, nhưng từ trong đôi mắt màu cà phê kia, cô nhìn thấy tia cười ngạo mạn. Rõ ràng người này đối với những con tang thi kinh khủng xung quanh một chút cũng không hề hoảng loạn, thần kinh tốt tới mức người khác phải ghen tị. Cô thấy ngược lại câu hỏi cho anh.

“Không cần kế hoạch gì cả. Con nào tiến tới thì giết con đó mà thôi.” Nheo mắt lại, Nam Cung Lãnh Dạ cuồng ngạo nhếch môi cười. Bên trong giọng nói tràn ngập sự tự tin vào năng lực của chính bản thân.

“Được rồi.”

Không cần bất cứ kế hoạch gì, cứ như vậy xông pha chiến đấu, tang thi dám cản đường liền một đường giết chết sạch. Cố Diệp Ninh đối với sự cuồng ngạo và tự tin của anh không hề cảm thấy phản cảm. Nam Cung Lãnh Dạ đủ năng lực để có được sự cuồng ngạo và tự tin như vậy.

Tuy rằng là với năng lực hiện tại của bọn họ thì 50 con tang thi có chút miễn cưỡng nhưng không phải là không thể giải quyết. Hơn nữa, nếu qua thêm một thời gian rèn luyện, với dị năng hệ lôi của mình, Nam Cung Lãnh Dạ cũng hoàn toàn giải quyết gấp đôi số lượng 50 con tang thi này. Ở khi năng lực tới trình độ mạnh nhất, dị năng giả hệ lôi có thể một mình hủy diệt một thành phố nhỏ. Điều này cô đã từng nói qua khi giải thích về dị năng cùng tinh thần lực. Và những điều này tuyệt đối không phải nói dối. Chẳng qua cô không nói thêm với người trong đội ngũ rằng, vị dị năng giả hệ lôi kia chính là Lôi đế Nam Cung Lãnh Dạ kiếp trước mà thôi.

“Có muốn đấu một chút không?” Đột nhiên nghĩ tới gì đó, Cố Diệp Ninh trong đáy mắt dâng lên một tia khó dò.

“Cô nói thử xem.”

“Trên đời bất cứ thời điểm nào cũng phải có sự cạnh tranh. Có cạnh tranh thì mới càng có thể nâng cao năng lực. Anh nói xem, nhưng lời này không phải rất đúng sao.” Thân nhiên cười cười, cô nhướn mày “Xem xem ai giết được nhiều tang thi nhất, hai chúng ta cạnh tranh.”

“Phần thưởng là gì?” Không nhanh không chậm trả lời.

“À... tôi còn chưa nghĩ ra.” Nghiêng đầu, cô khẽ thở dài một tiếng.

“Được, tôi chấp nhận cạnh tranh. Phần thưởng là có thể yêu cầu người thua một việc, cô thấy thế nào?”

“Tôi không thành vấn đề.” Cố Diệp Ninh đương nhiên không nghĩ nhiều cũng chẳng nghĩ sâu xa gì hết, thoải mái mà đáp ứng.

Nghe tới lời này của cô, anh cúi thấp đầu dùng mái tóc tung bay trong gió tang để che đi biểu cảm khuôn mặt của mình. Trong đôi mắt màu cà phê thâm sâu che đi suy nghĩ bên trong, khóe miệng càng tăng thêm vào phần độ cong, khớp tay cũng theo bản năng nắm chặt lại. Nhìn điệu bộ phiến não tràn ngập ngây thơ của cô, ánh mắt lóe lên, anh đưa một tay còn lại của mình lên chậm rãi xoa xoa chỗ lồng ngực. Cứ như vậy xoa thật nhẹ, tựa như đang xoa dịu

trấn an thứ gì đó, không để cho nó thoát ra ngoài. Cố Diệp Ninh chỉ là hưng phấn muốn tìm anh chơi đùa cạnh tranh, thế nhưng đây lại là một cơ hội tốt...

“Grào!!!” Một con tang thi nhân lúc hai người đang nói chuyện dùng sức bật nhảy lên, nó ở trong không trung vurun ra móng vuốt cực kỳ sắc bén thâm đen muốn bổ nhào tới.

“Phong nhận!!!”

“Lôi giáng!!!”

Hai người một không thèm ngẩng đầu, một vẫn chăm chăm nhìn người đối diện, nửa ánh mắt cũng không thèm gửi qua cho con tang thi. Thế nhưng vào đúng khi móng vuốt của tang thi dừng trước cơ thể của cả hai khoảng vài centimet thì hai thanh âm nhàn nhạt vang lên. Tang thi lập tức bị một loạt năm lưỡi gió chém đứt tứ chi và nửa cơ thể. Cả cơ thể của nó như con rối đứt dây bị cắt thành từng mảnh thể thảm rơi xuống còn chưa kịp chạm đất thì kế tiếp lại bị một đạo tia chớp đánh xuống khiến cho cái đầu của nó nổ tung. Máu đỏ và óc trắng văng ra trộn lẫn với đất cát nhìn vô cùng kinh tởm.

Thời điểm con tang thi này tấn công, cũng là lúc hiệu lệnh cạnh tranh ngầm bắt đầu được tính...

Cố Diệp Ninh xoay người dùng kiếm chém đứt một con tang thi từ hướng khác bổ nhào tới, ánh mắt lạnh hơn cả băng mang theo sát khí bùng bùng cực kì đáng sợ. Bên còn lại có tới gần chục con tang thi muốn tấn công, cô lập tức sử dụng dị năng. Một chiêu Băng hóa liền đem hơn chục con tang thi kia đông cứng thành dưới lớp băng màu lam thủy trong suốt xinh đẹp, tạo thành từng tảng băng kì dị. Băng tỏa ra hàn khí trắng xóa lạnh buốt như muốn xâm nhập vào tủy cốt, khiến người khác không khỏi run rẩy. Cho dù là băng bình thường, có lẽ cũng không thể cứng cũng không thể lạnh bằng những khối băng này được.

“Băng hóa!!! Tan!!!” Lời vừa kết thúc, những khối băng như bị phân rã thành những mảnh tinh thể trong suốt nhỏ bé bay lượn trong không trung.

Cảnh tượng trước mắt có bao nhiêu xinh đẹp thì cũng có bấy nhiêu đáng sợ. Bởi vì lúc này, những tang thi bị đông lại trước kia cũng hoàn toàn hòa lẫn vào khối băng, triệt để biến mất theo những mảnh tinh thể trong suốt nhỏ bé kia. So với một chiêu Lôi giáng giết chết hóa tro của Nam Cung Lãnh Dạ thì chiêu Băng hóa này của Cố Diệp Ninh còn đáng sợ hơn. Hủy thi diệt tích, không lưu lại dù chỉ nửa điểm dấu vết.

“Mười lăm con...” Nhếch môi nói ra số lượng tang thi mình vừa giết, Cố Diệp Ninh mang theo khiêu khích nhìn về Nam Cung Lãnh Dạ.

“Liên viêm.” Cũng không bị cô khiêu khích làm cho tức giận mà ngược lại càng thêm hưng phấn hơn. Anh vung tay nhẹ nhàng phun ra hai từ, trên khuôn mặt anh tuấn hoàn mỹ xuất hiện một tia phản kích tràn ngập thị huyết.

Theo lời anh, tứ phía nhanh chóng xuất hiện những nụ hoa sen màu trắng lơ lửng trong không trung. Hiện tượng này cũng lập tức thu hút sự chú ý của Cố Diệp Ninh. Cô chỉ thấy những nụ hoa sen với tốc độ cực nhanh liền nở rộ thành hoa sen, thanh khiết nhưng cũng tà mị tới rùng rợn. Hàn khí ban nãy do cô sử dụng dị năng hệ băng nhanh chóng bị xua đi, thay vào đó là nhiệt độ nóng tới bức người. Hoa sen càng nở rộ, nhiệt độ càng lúc càng tăng. Ngay cả Cố Diệp Ninh cũng nhận không được toát mồ hôi. Những bông hoa sen kia lơ đãng tại trong không trung, theo gió đung vào những con tang thi đứng ngay gần.

Ngay ở giây phút này, xảy ra dị trạng. Lúc này cô liền nhận ra, hoa sen kia chính là được tạo ra từ lửa. Đóa hoa sen mờ mờ ảo ảo toát ra khí nóng, tang thi bị những bông sen trắng kia đụng tới liền ré lên đau đớn. Tiếng xèo xèo vang lên, mùi thịt khét lẹt xông vào mũi khiến Cố Diệp Ninh cảm thấy cực kì buồn nôn. Thứ lửa màu trắng chỉ cần bị chạm vào liền lây dính không thể dập tắt. Nó như axit mạnh ăn mòn cơ thể, ăn mòn da thịt trên người tang thi. Hơn chục con tang thi bị những bông sen trắng thánh khiết kia thiêu trụi tới tro cũng không còn.

Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh trong mắt người khác thì đều là song hệ dị năng giả. Nhưng anh không giống cô. Nếu bình thường cô đều sử dụng song song cả hai loại dị năng là hệ băng và hệ phong hỗ trợ cho nhau thì anh bình thường chỉ dùng một loại dị năng đó là hệ lôi, còn dị năng hệ hỏa thì gần như không dùng.

Dị năng hệ hỏa của anh không phải là không mạnh chẳng qua có lẽ là vì sự tàn phá của dị năng hệ lôi quá mãnh liệt cho nên Nam Cung Lãnh Dạ không cần thiết phải sử dụng dị năng hệ hỏa thêm làm gì. Dị năng hệ hỏa đối với người khác là mong muốn nhưng đối với một người nắm giữ dị năng hệ lôi như anh thì dị năng hệ hỏa chẳng khác nào chỉ là dị năng phụ trợ.

Trước kia Cố Diệp Ninh cũng đã từng có thắc mắc về việc này, chẳng qua cô không tiếp tục suy đoán quá nhiều làm gì mà thôi. Bởi vì trong kiếp trước cô cũng từng chứng kiến rất nhiều dị năng giả chọn cách chỉ tập trung nâng cao vào một dị năng mạnh hơn thôi. Dù sao biệt hiệu của Nam Cung Lãnh Dạ là Lôi đế chứ không phải Hỏa đế. Cho nên anh dùng dị năng hệ lôi làm chủ đương nhiên là chuyện rất bình thường.

Chẳng qua, vào hiện tại có lẽ Cố Diệp Ninh cô phải thay đổi suy nghĩ này. Nhìn những đóa sen trắng vẫn đang tiếp tục thiêu trụi từng con tang thi một, khóe miệng cô giương lên thành một độ cong hoàn mỹ. Dị năng hệ hỏa của vị Lôi đế này... tuyệt đối không tầm thường!

Liên viêm này của Nam Cung Lãnh Dạ cùng Băng hóa của Cố Diệp Ninh quả thực xinh đẹp nhưng cũng tàn nhẫn không hề thua kém nhau dù chỉ nửa điểm.

“Mười lăm con.” Đối với vẻ thương thức của cô, anh đáp lại bằng nụ cười nhàn nhạt, cũng nói ra số lượng tang thi bị mình giết “Huề nhau rồi...”

“Giỏi lắm!” Lửa ở nhiệt độ cao nhất sẽ hóa thành màu trắng! Lửa ở nhiệt độ cao nhất vừa chạm tới lập tức sẽ đem mọi thứ hóa trụi tới tro tàn cũng không có! “Hay cho một song hệ dị năng giả Nam Cung Lãnh Dạ. Ngoại trừ có dị năng hệ lôi có độ tàn phá cùng tấn công số một thì còn có dị năng hệ hỏa biến dị cơ đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Nhóm Người Thần Bí

Nam Cung Lãnh Dạ trước ánh mắt như cười như không của Cố Diệp Ninh, mặt không đổi sắc, thậm chí thần nhiên nhìn ngược lại không chút nao núng. Đối với vẻ thần nhiên bình tĩnh vô ba này của anh, cô không khỏi âm thầm cảm thán. Người này không chỉ có thực lực, đầy tài năng mà ngay cả khả năng che giấu cũng ứng biến cực kỳ khó lường.

“Anh che giấu tốt lắm.” Cuối cùng, người mở miệng trước là cô “Trước tôi còn nghĩ rằng hỏa dị năng của anh là hỏa dị năng bình thường cơ đấy.”

“Cũng tạm tạm.”

Híp híp đôi mắt, Nam Cung Lãnh Dạ nhàn nhạt đáp. Đối với dị năng hệ hỏa của mình, vốn anh không rõ ràng cho lắm, chỉ thấy nó không giống với hỏa dị năng của người khác. Nhưng sau tối qua khi nghe cô giải thích về dị năng xong, anh hiểu rõ ràng rằng hỏa dị năng của mình là hỏa dị năng biến dị. Tương đương với dị năng hệ băng của Cố Diệp Ninh, tương đương với dị năng hệ lôi còn lại của mình, thuộc vào trong bốn loại dị năng nhất.

“Tôi nhớ hôm qua anh dùng hỏa cầu thì lửa có màu đỏ chứ không phải màu trắng.” Một câu trần thuật mang theo chút nghi vấn. Nếu không phải như vậy thì cô đã phát hiện ra hỏa dị năng của anh là dị năng hệ hỏa biến dị rồi.

“Ngon lửa, tôi có thể điều chỉnh nhiệt độ của nó.” Nghiêng đầu nghĩ một chút, sắp xếp lại câu từ xong xuôi thì anh nhẹ nhàng trả lời.

“...”

Có thể điều chỉnh nhiệt độ ngon lửa để che giấu thực lực thật sự của mình. Như vậy nếu gặp phải đối thủ mạnh, đây rõ ràng là một lợi thế để đánh bất ngờ giành chiến thắng.

Kiếp trước cô chưa từng nghe có lời đồn nào về việc dị năng hệ hỏa của Nam Cung Lãnh Dạ là hỏa dị năng biến dị. Cô không biết có phải vì bản thân sống lại nên đã làm biến hóa vài tính tiết hay không. Giống như đời này cô ngoại trừ hai dị năng hệ băng và hệ thủy thì còn sở hữu thêm dị năng hệ phong chẳng hạn. Hoặc cũng có thể ngay từ kiếp trước nguyên bản Nam Cung Lãnh Dạ đã nắm trong tay dị năng hệ hỏa biến dị, chẳng qua anh luôn giấu không cho người đời biết mà thôi.

Mà giấu cũng đúng thôi. Có một cái dị năng hệ lôi cao cao tại thượng, tinh thần lực cấp đỉnh, là vua của các dị năng giả đã đủ khiến người ta ghen tỵ tới nghiêng răng nghiêng lợi rồi. Giờ tới cái dị năng còn lại cũng là hỏa dị năng biến dị khủng bố... Song hệ dị năng giả như Nam Cung Lãnh Dạ rõ ràng là muốn bức chết những dị năng giả khác.

Ngay cả Cố Diệp Ninh lúc này trong đầu không khỏi thầm chửi: Khôn, anh có thể lại biến thái hơn nữa sao???

“Cũng thường thôi.” Người nào đó thần nhiên không biết được mình đã trở thành quái vật trong mắt Cố Diệp Ninh. Nếu nói ra, anh không cảm thấy mình có gì không ổn. Ngược lại anh thấy Cố Diệp Ninh mới xứng cái danh 'quái vật' hơn.

“Bỏ đi.” Không muốn tiếp tục tranh luận về vấn đề dị năng của anh, cô phẩy tay, bắt đầu dĩ thử dài “Còn hơn 20 con tang thì cần giải quyết kìa.”

“Chúng ta chỉ vài chiêu đã giết được quá nửa. Số lượng còn lại còn phải lo nghĩ nhiều sao?” Anh nhếch môi cười nhàn nhạt.

“Không cần phải giả bộ. Anh mệt rồi, Nam Cung Lãnh Dạ.” Cũng không bị khuôn mặt tuần mỹ vô ba kia lừa, cô vung kiếm chém một lúc đứt đầu hai con tang thì đang muốn tiếp cận nhảy lên trần xe của bọn họ.

“...” Nụ cười trên môi cứng ngắc vài giây rồi nhợt nhạt biến mất, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ “Cô đó... tiểu Ninh cô có cần nói toạc ra như vậy không?”

“Tôi chỉ nói sự thật thôi.”

Dị năng hệ lôi nổi tiếng về độ cuồng bạo và tàn phá. Dị năng giả hệ hỏa biến dị nổi tiếng về năng lực âm hiểm đáng sợ một cách tà ác. Kể cả dị năng hệ băng hoàn mỹ của cô lẫn dị năng lẫn dị năng niệm lực. Ai cũng gọi bốn dị năng này là Tứ đế dị năng nhưng không ai biết được những dị năng giả sở hữu bốn loại lực lượng này phải gánh chịu cái gì. Mỗi lần sử dụng tiêu hao tinh thần lực gần gấp đôi những dị năng khác.

Băng hóa mà Cố Diệp Ninh sử dụng dù xinh đẹp nhưng đồng thời cũng nghiền hết quả nửa tinh thần lực của cô. Huống gì Nam Cung Lãnh Dạ ban này ngoài sử dụng 1 chiêu Lôi giáng trước đó thì sau lại dùng một chiêu Liên viêm cực kỳ bá đạo không thua Băng hóa. Giờ chắc chắn anh không còn dư

bao nhiêu tinh thần lực rồi.

“Có mang theo súng không? Anh dùng súng, tôi dùng kiếm. Không sử dụng dị năng nữa...”

Mặc dù cô vẫn đủ khả năng chém ra vài chiêu Liệt phong nhưng hiện tại cô không có ý sử dụng. Đã nói là cạnh tranh thì đương nhiên phải công bằng. Anh không dùng dị năng thì sao cô lại dùng. Nhân lúc người khó khăn để chiếm tiện nghi vốn không phải sở thích của cô. Hơn nữa đối phương còn là Nam Cung Lãnh Dạ. Với cường giả sẽ trở thành Lôi để tương lai này, nói thế nào Cố Diệp Ninh vẫn vô cùng tôn trọng.

“Đương nhiên. Vậy chúng ta tiếp tục cạnh tranh.” Cô không cần nói nhiều thêm thì anh đã sáng tỏ ý tứ. Đối với Cố Diệp Ninh, Nam Cung Lãnh Dạ chỉ càng lúc càng cảm thấy thương thức.

Vẫn giống như trước, không hề thay đổi, cũng không làm anh thất vọng...

Kế tiếp, Cố Diệp Ninh để Nam Cung Lãnh Dạ tiếp tục ngồi ở trên đỉnh xe còn bản thân thì trực tiếp nhảy xuống dưới xông pha với đám tang thi. Anh dùng súng, cần một khoảng cách đủ xa để nhắm bắn mục tiêu. Mà cô thì dùng kiếm, là vũ khí cận chiến, không thể ngồi một chỗ được. Chỉ có trực tiếp tiếp cận tiến lên thì kiếm của cô mới có thể phát huy được hết tác dụng. Đối với việc này tuy có hơi chút nguy hiểm nhưng Nam Cung Lãnh Dạ cũng không phản đối. Anh tôn trọng ý kiến của cô, cũng có lòng tin với thực lực của cô.

Hơn nữa, anh vẫn luôn cẩn thận quan sát đề phòng không rời bóng hình của cô. Mặc dù hiện tại tinh thần lực của bản thân không còn lại bao nhiêu thế nhưng nếu Cố Diệp Ninh gặp nguy hiểm thì anh cũng sẽ không bỏ mặc cô. Một tay rút ra khẩu súng, một tay khác buông thông mân mê vạt áo. Bất cứ lúc nào anh cũng sẽ có thể vì thù hận cô mà phóng ra vài chiêu Lôi giáng. Bảo vệ cô khi không cần phải thể hiện ra quá rõ ràng. Đối với một người mạnh mẽ độc lập như Cố Diệp Ninh có lẽ âm thầm bảo vệ mới là phương pháp tốt nhất.

Hai mươi con tang thi, nói ra là nhiều nhưng với người kinh nghiệm trùng trùng đã vượt qua biết bao nguy hiểm ở kiếp trước như Cố Diệp Ninh mà nói thì cũng không phải quá khó khăn để đối mặt. Đặc biệt là sau lưng cô, Nam Cung Lãnh Dạ luôn đứng lúc nhắm bắn những con tang thi muốn đánh lén, hỗ trợ cô rất nhiều. Hai người ăn ý kết hợp, cho dù chỉ là dùng vũ khí không cũng rất nhanh chóng giết được không ít tang thi. Tuy ngoài miệng nói là vẫn so đo số lượng tang hai bên giết được nhưng kỳ thực hai người đã không còn quá quan tâm. Hiện tại chỉ chăm chăm một mục tiêu đó là tiêu diệt sạch tang thi mà thôi.

.

.

.

Cho tới khi con tang thi cuối cùng bị một kiếm của Cố Diệp Ninh chém đứt đầu đồng thời ở giữa trán cũng ghim một viên đạn bạc do Nam Cung Lãnh Dạ bắn ra thì cũng là lúc một hồi chiến đấu gay go kết thúc. Hai người dù thể lực tốt cỡ nào, dù đã trải qua trong quân đội huấn luyện hay là uống qua nước tinh lọc thì cũng toát mồ hôi, không còn bao nhiêu sức lực. Cả cô và anh mặc dù thực tế đều cảm thấy cơ bắp toàn thân rất rã rời nhưng cũng không dễ dàng bộc lộ ra tình trạng thật của mình. Ngoại trừ thở dốc vài cái ra thì nhìn cũng không ra mệt mỏi chỗ nào.

Mà đám người Mục Hoảng ở trong xe thuận theo Cố Diệp Ninh và Nam Cung Lãnh Dạ mở đường, tang thi bị giết quá nhiều không còn mấy con có thể ngăn cản được liền lái xe một đường thẳng tắp hướng phía trước tiến lên. Tới khi xác định được là tang thi đã hoàn toàn không còn một con nào thì Mục Hoảng lập tức dừng xe lại để Cố Diệp Ninh và Nam Cung Lãnh Dạ trở vào trong xe.

Lần này hai người cũng không đi bằng đường trần xe như lúc trước mà đường đường chính chính đi bằng cửa bên hông. Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh nhanh chóng liền trở lại trong xe. Vừa mới vào trong xe, nghiêng đón cả hai chính là một loạt những ánh mắt chiếu thẳng lên người người. Giờ phút hiện tại Mục Hoảng, Mặc Sở Minh, Minh Tu và Hạ Kỳ Phong quả thực không cách nào bình tĩnh được nữa.

Nãy giờ dù một bên lái xe trốn chạy nhưng tất cả những người trong xe vẫn luôn luôn theo dõi tình hình cả hai người anh và cô chiến đấu để nếu có bất trắc gì còn có thể kịp thời ứng cứu. Đáng tiếc, từ đầu tới cuối hai người nào đó diệt sạch tang thi, không còn một móng để cho đám Mặc Sở Minh húp cặn. Sau trận chiến vừa rồi, rõ ràng là Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh từ biến thái đã nâng cấp lên cấp độ yêu quái trong lòng cả bốn người bọn họ rồi.

“Chuyện gì vậy hả?” Đối với ánh mắt kỳ quái đầy mãnh liệt của những người trong đội ngũ của mình, Nam Cung Lãnh Dạ dù không muốn quan tâm cũng không thể làm ngơ.

“Hai người các người... đúng là...” Mục Hoảng lắp bắp không nói nên lời, tay run run chỉ về hai người nào đó rõ ràng là nguyên nhân đã kích đám người bọn họ nhưng vẫn hồn nhiên đang trung ra bộ mặt không hiểu gì.

“Quái vật!!!” Mặc Sở Minh rõ ràng đầu óc tỉnh nhạy hơn Mục Hoảng rất nhiều nên rất nhanh chọn được từ ngữ thích hợp nhất.

“Năng lực quá mức yêu nghiệt rồi!” Minh Tu cũng xì xị mặt.

“Một đôi yêu quái thích đã kích người!” Hạ Kỳ Phong dù vẫn còn sùng bái thực lực mạnh của Cố Diệp Ninh và Nam Cung Lãnh Dạ như trước thế nhưng lúc này vẫn nhịn không được chỉ trích vài câu ăn hôi theo.

Rõ ràng cái đôi này sinh ra là để khiến người khác phải ghen tị tới chết có phải hay không?! Trước đó chứng kiến đã tưởng chiêu Diệt giáng cùng Liệt phong là những đòn mạnh nhất của Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh rồi. Nào có ngờ hiện tại lại xuất hiện thêm Liên viêm cùng Băng hỏa. Độ tàn

phá bá đao cũng kinh khủng hơn hai chiều trước rất rất nhiều. Dù chiều thức Liên viêm và Băng hóa có xinh đẹp bao nhiêu thì hoàn toàn vẫn là những chiều thức tàn bạo tà ác, là hủy thi diệt tích, làm cho mọi thứ biến mất không còn tung tích dù chỉ một chút dấu vết.

Ngay khi mà tất cả mọi người đã ngỡ rằng với trình độ đó, Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh là mạnh nhất rồi thì cùng lúc đó hai người bọn họ sẽ tiếp tục thi triển ra những đòn tấn công còn bá đạo hơn, khủng bố hơn trước. Giống như là một cái giếng sâu không thấy được đáy. Không ai biết được hai người bọn họ chôn giấu bao nhiêu hậu chiêu cùng bao nhiêu bài tẩy. Không ai có thể nhìn ra được kỳ thực hai người bọn họ mạnh tới mức độ nào. Kể cả Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng trước trận chiến hôm nay cũng hoàn toàn không biết rằng Nam Cung Lãnh Dạ sở hữu không phải dị năng hỏa bình thường mà là dị năng hỏa biến dị.

“Cảm thán gì thì để sau đi. Mục Hoảng, anh mau mau lái xe nhanh rời khỏi chỗ này.” Cố Diệp Ninh mặt lạnh như băng thản nhiên cắt ngang ghen tị của nhóm bốn người kia. Cô hoàn toàn không thêm đề ý nấy người có thái độ thế nào đối với bản thân mình cùng Nam Cung Lãnh Dạ.

“A...” Mục Hoảng bị giọng điệu nghiêm túc của Cố Diệp Ninh dọa cho ngây người.

“Tôi với Nam Cung Lãnh Dạ chỉ mới giết tang thi ở gần chúng ta thôi. Chung quanh khu vực này còn có hơn trăm con tang thi nữa.” Cô thấy thái độ của hắn liền hiếm hoi kiên nhẫn giải thích.

“Thật vậy ư?” Mặc Sở Minh cau mày, nghiêng đầu nhìn ra ngoài thông qua cửa kính giống như muốn tìm kiếm tang thi mà cô nói. Y tưởng đã giải quyết xong nhưng không ngờ là vẫn còn nhiều tới như vậy sao?!

“...” Thần sắc mọi người trên xe vốn buông lỏng lại lập tức trở nên căng thẳng.

“Nhân lúc này chúng nó còn chưa tìm tới phải tranh thủ rời khỏi đây.”

Cô và Nam Cung Lãnh Dạ không còn sức chiến đấu nữa rồi, thực lực hiện tại của bọn họ còn quá yếu. Mà đám người Mặc Sở Minh, Mục Hoảng, Hạ Kỳ Phong và Minh Tu người thì phải lái xe, người thì đang bị thương, người không có dị năng, người chưa khống chế tốt dị năng, làm sao có thể tiêu diệt được số lượng tang thi lớn như vậy. Có ham chiến đấu nhưng cũng phải bảo quản cái mạng của mình trước đã. Rời khỏi đây nhanh chóng là biện pháp tốt nhất.

“Được.” Cũng không tiếp tục nói chuyện trêu chọc nhau nữa, tất cả an phận ngồi vào vị trí của mình. Mục Hoảng dùng tốc độ nhanh nhất lái chiếc xe rời khỏi khu vực dân cư này. Tất cả đều hiểu được, nếu thật sự lại bị tang thi vây nữa, bọn họ chắc chắn chết chắc.

.

.

.

Ở cách khu dân cư mà đội ngũ Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh vừa tàn sát tang thi không xa có một tòa nhà cao tầng. Tòa nhà cao tầng này vốn được là khu thương mại mới nằm trong kế hoạch quy hoạch của thành phố đang được xây dựng dở dang. Nếu không phải vì đột ngột mặt thể xảy ra thì có lẽ tới đầu năm sau nó sẽ được khánh thành. Giờ phút này trên tầng cao nhất của một tòa nhà có một bóng người đang đứng. Nhóm người Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh hoàn toàn không hề biết rằng hành động cùng trận chiến của mình đã bị người này hoàn toàn nhìn thấy rõ ràng, cũng theo dõi từ đầu tới cuối.

Bóng người thanh niên cao ráo thon dài, mặc trên người một bộ đồ da màu đen bó sát tôn lên dáng người hoàn mỹ đủ để khiến bất cứ người đàn ông nào ghen tị. Tay trái của anh ta cầm một cây đao sắc bén dính đầy máu tươi, bên dưới chân loang lổ một màu đỏ tươi của máu, xung quanh rải rác rất nhiều xác tang thi. Tay còn lại cầm ống nhòm nhìn chăm chú vào phương hướng nào đó, cho tới khi chiếc xe việt dã khuất bóng hắn thì mới chịu buông xuống.

“Tình Huyền, chúng ta cần phải đi thôi. Tổ chức kia đã có động tĩnh rồi, xe của bọn họ cũng đi về hướng nam, có lẽ muốn hướng thành phố K.”

Từ đằng sau người thanh niên, một người khác bước tới. Người này thân thể cường tráng, nhìn như một ngọn núi nhỏ, cơ bắp cuộn cuộn. Nước da màu nâu sậm nói lên được đây là một người ngoại quốc. Hắn ta vẻ mặt nghiêm túc càng tăng thêm vài phần thâm trầm dữ tợn. Bình tĩnh trấn thuật tin tức mới nhận được, hắn ta ánh mắt không thay đổi kiên định cùng tin tưởng nhìn chằm chằm thanh niên trước mặt mình, chờ anh trả lời.

“Ồ, vậy sao Alvin?”

Thanh âm thản nhiên vang lên, giọng nói cuốn hút như tiếng đàn cuốn hút tới rung động. Thanh niên có tên Tình Huyền kia hạ xuống ống nhòm, từ từ quay người lại, để lộ ra vẻ anh tuấn tà mị bức người. Sóng mũi cao thẳng, nước da trắng ngà, đôi môi mỏng luôn nhếch lên tạo thành nụ cười nhàn nhạt vừa xa cách lại vừa lễ độ, đôi mắt trong trẻo đen láy như vực thăm xoáy sâu vào tâm linh người nhìn thẳng vào nó. Anh đứng đó, gió thổi xòa tung mái tóc đen mềm. Từ phía sau, ánh sáng mặt trời ồm ồm tròn cơ thể cao lớn đó, làm cho người ta sinh ra một cảm giác thần thánh khó tả.

Chỉ là... hình ảnh thánh khiết trên người thanh niên này cùng với cây đao dính máu trong tay anh và những xác tang thi la liệt xung quanh không được phù hợp với nhau cho lắm.

Kế tiếp, một người con gái cũng xuất hiện ngay sau Alvin kia. Cô ta thân hình nóng bỏng khiến cho bất cứ người đàn ông nào cũng phải thêm muốn. Khuôn mặt kiều diễm diễm lệ mang theo vài nét phương tây cực kỳ cuốn hút. Mái tóc màu bạch kim cuộn sóng dài quá lưng, đôi mắt màu đỏ rượu tình tể. Mỗi khi mở miệng, đôi môi đỏ chu lên mang theo mị hoặc kinh người. Đôi tay trắng nõn không ngừng quay nghịch khẩu súng. Thái độ của cô ta thật

phần tùy ý, tựa như thứ mình cảm không phải là vũ khí nguy hiểm mà chỉ là một món đồ chơi.

“Thành phố K là một trong những thành phố lớn phát triển nhất trong nước. Ở thời điểm mặt thể hiện tại nơi đó là nơi trú ngụ tốt nhất chỉ sau thủ đô.” Có kinh tế đương nhiên là nguồn lực cùng lương thực đều rất dồi dào. Người con gái nóng bỏng kia nói ra phân tích của mình.

Sơ với thủ đô xa cách vạn dặm, có rất nhiều người ở thành phố D cùng khu vực lân cận chọn thành phố K làm mục tiêu hướng đến. Thủ đô tốt thì tốt thật nhưng chẳng ai dám đánh cược mạng sống của mình. Trừ phi là đủ thực lực, đủ tự tin và có gia đình đang chờ ở thủ đô như mấy người Cố Diệp Ninh và Nam Cung Lãnh Dạ thì mới dám nghĩ tới. Hiện tại thành phố D này có tới quá nửa đều đã bị tang thi chiếm đóng. Người ngu cũng biết được không thể tiếp tục ở lại thành phố D, tất cả những ai còn sống, dù mạnh hay yếu thì đều đang dấy dựa chạy trốn khỏi nơi này rồi.

“Đám người tổ chức kia sẽ không dám tới thủ đô. Thủ đô là đầu não cả nước, tinh anh vô vàn. Cho dù là mặt thể thì tinh anh vẫn là tinh anh. Đám tổ chức kia tới được thủ đô cũng sẽ không thể chống lại được các thể lực ở đó. Cho nên thành phố K đương nhiên sẽ là mục tiêu.” Tinh Huyền không cần suy nghĩ nhiều cũng biết được tên đầu sỏ của tổ chức kia đánh chủ ý gì.

“Ừm, với thực lực của đám người tổ chức kia thì cũng đủ xưng bá một phương ở thành phố K.” Alvin nghe vậy, gãi gãi cằm gật đầu. Cho dù là thời kỳ nào thì thực lực cùng với quyền lực vẫn là những lợi thế mà con người ta hướng tới.

“Còn có... tôi vừa mới nghe được một thông tin ~” Cô gái nóng bỏng có mái tóc bạch kim nheo lại hai mắt, cười tới ma mị, thanh âm ngọt nị quyến rũ hướng Tinh Huyền nháy nháy mắt.

“Chuyện gì?” Đối với quyến rũ của cô gái kia, nếu là người khác có lẽ đã không kiềm chế được. Thế nhưng Tinh Huyền là người đặc biệt, anh thì hoàn toàn không bị một chút ảnh hưởng, vẫn như trước nở nụ cười nhàn nhạt thản nhiên hỏi ngược lại.

“Xi ~ không thú vị...” Chu môi, cô gái phụng phịu trừng anh, trong lòng âm thầm oán trách. Ngay cả Alvin đầu gối bên cạnh cũng phải đỏ mặt mỗi lần mình thi triển sức quyến rũ, vậy mà Tinh Huyền một chút cũng không phản ứng. Thật là quá mức thất bại!!! Từ khi quen biết tới giờ, tên Tinh Huyền này một lần lại một lần đã kích tự tin vào lực quyến rũ của mình mà!!!

“Chu Tề Sa...” Thấy cô mãi không chịu trả lời mình, Tinh Huyền híp hai mắt lại.

Thanh âm vẫn trong trẻo như cũ nhưng không hiểu vì sao lại khiến Chu Tề Sa cảm thấy sống lưng lạnh buốt, sợ tới chỗ mồ hôi. Chu Tề Sa thực ra đều hiểu rõ hơn ai hết, thanh niên trước mặt mình vô tình tàn khốc tới mức nào. Mặt ngoài luôn tươi cười lễ độ nhưng kỳ thực là người vô cùng đáng sợ. Phong thái như dương quang thiên thần nhưng bản chất lại u ám tựa ác ma. Đối lập tới trái ngược càng khiến cho anh bí ẩn, khiến không biết bao người rơi vào cái bẫy giả dối vạn kiếp bất phục. Cho dù là cô cũng không dám ở trước mặt anh treu ghẹo quá nhiều, cũng tuyệt đối không để mình bị anh thu hút.

“Khụ, khụ...” Chu Tề Sa ho khẽ lấy giọng “Tin tức mới nhận được đó là trưa hôm nay, quân đội sẽ được phái tới...”

“Muốn vứt bỏ thành phố D này đi. Quả nhiên đúng tác phong của mấy chính trị gia ở thủ đô.” Không cần nghe tiếp, Tinh Huyền đã đoán được kết quả “Nếu như vậy, chúng ta cũng nhanh chóng rời khỏi đây đuổi theo đám người tổ chức kia thôi. Để bọn chúng tới được thành phố K rồi xây dựng thể lực thì sẽ mệt lắm đấy.”

“Được.” Trong mắt Alvin cùng Chu Tề Sa hiện lên sát khí, gật mạnh đầu. Không cần nói nhiều cũng hiểu được ba người này ai là thủ lĩnh. Dù giờ là mặt thể trùng trùng nguy hiểm thì sao chứ? Không tiêu diệt được cái tổ chức kia, bọn họ không tiêu trừ được thù hận trong lòng.

“Phải rồi, Minh Tu còn sống.” Hơi nghiêng đầu nhìn về phương hướng lúc trước xe của đội ngũ Nam Cung Lãnh Dạ bọn họ rời đi, Tinh Huyền khóe môi càng cong hơn vài phần.

“Cái gì? Thăng nhóc đó vẫn còn sống? Mệnh đủ lớn nha!!!” Chu Tề Sa nhảy dựng lên. Mặc cho lời nói có chút quá phận nhưng trong mắt đỏ rực xinh đẹp không hề che giấu được sung sướng “Tinh Huyền, nhóc Tu đang ở đâu, chúng ta đi tìm...”

“Không cần. Nó tìm được đội ngũ của mình rồi nên không cần lôi kéo nó vào cuộc trả thù này.”

Thở dài một hơi, nhớ tới thăng nhóc Minh Tu kia, Tinh Huyền lắc nhẹ đầu. Dù thăng nhóc kia năng lực và thực lực tốt thế nào, tính cách bất thường quái dị lại tàn nhẫn thế nào thì cũng chỉ là một đứa nhỏ. Nó đối với tổ chức kia có oán nhưng không hận sâu bằng anh, bằng Chu Tề Sa cùng Alvin cho nên không cần nhất thiết lôi kéo nó vào đợt trả thù này. Trước nghe nói nó bị người tổ chức kia truy sát, còn cứ tưởng nó đã chết rồi trong lòng anh còn buồn bực không ít. Nhưng hiện tại xem ra... đúng như Chu Tề Sa nói, mạng Minh Tu vẫn lớn lắm.

“Nhưng...” Ba người Alvin, Chu Tề Sa cùng Tinh Huyền có thể coi như xem Minh Tu lớn lên, đương nhiên rất thân thiết. Cô cũng không nghĩ muốn cùng thăng nhóc kia tách ra.

“Không nhưng nhị gì cả.” Tinh Huyền phẩy phẩy tay cắt ngang thanh âm của Chu Tề Sa.

“Tề Sa, không sao đâu. Thực lực đội ngũ được Tinh Huyền tán thành chắc không tới mức nào, chắc chắn sẽ bảo hộ được nhóc Tu.” Alvin vỗ vỗ bả vai của Chu Tề Sa, an ủi. Phụ nữ dù thế nào thì tâm tình cũng mềm mại hơn đàn ông. Chu Tề Sa yêu thương Minh Tu đương nhiên lo lắng không ít “Hon nữa nếu không đủ mạnh thì với khả năng của mình, nhóc Tu vẫn có thể tự lo được mà...”

“Hừ, tôi không tin nhân cách của những người khác.” Có thực lực thì sao chứ?! Nhân cách mới là quan trọng. Từng chứng kiến không ít những chuyện phản bội, lấy người khác ra làm hi sinh, cô chỉ tin tưởng duy nhất đồng bạn cùng thân nhân của mình. Mà đồng bạn được cô tán thành chỉ có Tinh Huyền,

Minh Tu và Alvin.

“Chu Tề Sa, đừng để tôi nghe thấy cô nói xấu gì thêm về những người trong đội ngũ kia.” Trong đôi mắt đen càng tăng thêm vài phần âm trầm và hung quang, mở miệng cảnh cáo.

“Tĩnh... Tĩnh Huyền...” Chu Tề Sa và Alvin bị sát khí bức người của Tĩnh Huyền dọa sợ, nhịn không được theo bản năng lui về sau hai bước. Tĩnh Huyền luôn luôn đậm mặc một mảnh sao đột nhiên lại tức giận phẫn nộ như vậy?! Chu Tề Sa không hiểu được mình nói lỡ lời cái gì, trong mắt tràn ngập hoang mang.

“Minh Tu ở trong đội ngũ đó, coi như cũng là làm nhiệm vụ đi.” Cũng không để ý thái độ cũng sợ hãi của hai người đồng bạn của mình, Tĩnh Huyền hạ mi mắt lầm bầm.

“Nhiệm vụ gì?”

Alvin nhìn sắc mặt Tĩnh Huyền nhanh chóng hòa hoãn, không khỏi thở phào. Tức giận của Tĩnh Huyền rất đáng sợ. Trước mặt thể chỉ một thân công phu cùng võ nghệ đã đủ hành xác bọn họ, sau mặt thể có dị năng thì càng khủng bố gấp bội. May mắn lần này không bùng nổ bằng không chắc chắn hấn và Chu Tề Sa sẽ thảm chết. Hấn lúc này không nén được tò mò mở miệng hỏi.

“À, để ý bảo vệ một người thay tôi.” Chắc một tiếng lại quay đầu lại nhìn địa phương hoang tàn một mảnh kia, anh khẽ thấp giọng thì thầm. Không hiểu là nói cho hai người Alvin và Chu Tề Sa nghe hay là tự nói với bản thân.

Ban nãy thông qua ống nhòm, anh nhìn thấy Minh Tu trên xe, cũng thấy được cả người kia. Về mặt của Minh Tu đối với người kia... ừm, rất sùng bái, rất thân thiết. Với tính cách cố chấp của Minh Tu, một khi yêu thích thân cận một ai đó rồi như vậy thì chắc chắn sẽ để ý đối phương thật kĩ. Kể cả Minh Tu không có tình cảm gì nhưng một nó khi biết được thân phận người kia thì vẫn sẽ liên kết được người kia là người quan trọng với anh, sau đó dùng toàn lực để bảo vệ người kia. Nói cho cùng, Minh Tu là đứa trẻ ngoan, yêu ai đều là yêu cả đường đi lối về.

“Trong đội ngũ kia có người anh quen?” Chu Tề Sa nhanh nhạy nhận ra bất thường. Nếu đúng như vậy, ban nãy anh tức giận cô xúc phạm đội ngũ kia cũng không khó hiểu.

“Từ thành phố K vòng tới thủ đô có mất quá nhiều thời gian không?” Không trả lời Chu Tề Sa, Tĩnh Huyền bỗng hỏi một câu chẳng liên quan gì khiến hai người Alvin và Chu Tề Sa không khỏi ngây ngốc mất vài giây.

“A... đại khái là nếu đi đường bình thường thì khá là xa, ít nhất cũng mất vài tháng. Còn nếu muốn nhanh chóng trở lại thủ đô có thể đi qua đường rừng, thời gian rút ngắn lại không ít. Chẳng qua đường rừng thì rất nguy hiểm mà thôi.” Vẫn là Alvin lấy lại tinh thần trước, trong đầu bắt đầu tính toán một chút rồi mở miệng trả lời.

“Hi vọng có thể giải quyết được xong nhanh công việc. Nếu có thể trên đường đuổi kịp thì thực tốt...”

Ánh mắt vẫn không rời phương hướng kia, trên khuôn mặt anh tuần tà mị luôn đậm mặc lại lộ ra một vài ôn nhu quyến luyến tới khó tin. Anh thấp giọng nỉ non, tiếng nói như hòa vào gió gửi tới người nào đó.

“Ninh nhi, chờ anh. Chúng ta sẽ rất nhanh gặp lại thôi...”

Chờ anh giải quyết xong thù hận của mình sẽ đuổi theo em...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Không Đề

Sau khi rời thành phố D, đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ một đường chạy thẳng về hướng thủ đô, không ngừng lại dù chỉ một chút. Trên đường đi cũng gặp một ít tang thi nhưng hầu hết chỉ là những tang thi đơn lẻ chứ không tập kết thành nhóm, không hề nguy hiểm. Cho nên không cần ai phải xuống xe đánh đánh chém chém như Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh lúc trước. Mà Mục Hoảng thì đương nhiên vô cùng thoải mái lúc xe đâm qua, cán chết không ít tang thi.

Trên đường đi, bầu không khí trong xe phủ lên một sự trầm mặc nặng nề. Thông qua cửa kính xe, có thể nhìn thấy khung cảnh điêu tàn tới tận tận. Bên đường có không ít xác người bị cán xé không còn nhìn ra hình dạng, ruột gan đều lộ ra, những bộ phận thân thể cùng chân tay văng vãi khắp nơi. Những vết máu hoặc đỏ tươi hoặc nâu thẫm kéo dài khắp nơi nói lên sự thảm khốc của mặt thể. Tiếng la hét, cầu xin, cầu cứu tranh cãi không ngừng vang lên. Họ còn chứng kiến không ít người vì sinh tồn của bản thân mà đẩy bạn bè, thậm chí chính người thân ruột thịt của mình vào miệng tang thi.

Mặt thế tới, lòng tốt chẳng đáng nửa xu. Con người dần dần cũng phải học cách sinh tồn, chấp nhận và thích nghi với tình người lãnh bạc.

Cố Diệp Ninh thu tất cả vào dưới đáy mắt, khoe miệng cong cong, cười tới lãnh khốc. Giấy trước còn hẹn thề sẽ cùng nhau cố gắng sống sót thế nhưng ngay giây sau lại vuron tay đem đồng bạn đẩy vào đàn tang thi để bản có thể chạy trốn. Phản bội, kỳ thật cũng cực kỳ đơn giản và dễ dàng.

Con người nha, chính là ích kỷ và lạnh lùng như vậy đấy...

.

.

.

Bỏ lại tất cả sau lưng, xe của bọn họ một đường thật dài chạy tới tận hơn 3 giờ chiều. Lúc này, tất cả mọi người cũng mệt mỏi cho nên Nam Cung Lãnh Dạ đề nghị chọn một nơi an toàn và thích hợp để nghỉ ngơi tiếp sức tạm thời. Cố Diệp Ninh cũng cảm thấy không thể tiếp tục miễn cưỡng đi tiếp, dù sao cũng đã thoát khỏi thành phố D trước buổi trưa như ý nguyện của cô vì vậy cũng tán thành ý tưởng của anh. Đương nhiên, hai vị ‘đầu trùm’ đã quyết định, còn ai trong đội ngũ không đồng ý được kia chứ.

“Chúng ta tạm nghỉ ở đây đi.”

Ở cách ngoại ô thành phố H một đoạn không xa có một cây cổ thụ cực lớn tỏa cành lá xum xuê che khuất nửa bầu trời. Mặc Sở Minh thấy chỗ này vừa che được nắng, xung quanh lại trống trải, bất cứ nguy hiểm nào tới gần bọn họ đều quan sát được thì liền đề xuất với Nam Cung Lãnh Dạ. Trước ở trong quân đội, Mặc Sở Minh có tài quan sát và tài chiến lược tốt nhất vì thế cho nên anh hoàn toàn tin tưởng an tâm đồng ý không cần suy nghĩ.

“Được rồi.” Nam Cung Lãnh Dạ gật gật đầu với ý rồi nhẹ giọng đối với Mục Hoảng đang lái xe phân phó “Hoảng, làm theo lời của Minh.”

“OK, Nam Cung đại thiếu.” Mục Hoảng cười hi hi quẹo tay lái đi về hướng gốc cây cổ thụ kia.

Trong ba người bọn họ thì Nam Cung Lãnh Dạ là người thủ lĩnh đứng đầu ra lệnh, Mặc Sở Minh là quân sư kiêm lo hậu cần, còn Mục Hoảng chính là chiến tướng xông pha. Ba người kết hợp ăn ý và tin tưởng lẫn nhau. Cả ba người bọn họ ở bên nhau đủ lâu, cũng trải qua rất nhiều chuyện đủ để không cần nói quá nhiều lời thừa thãi trong khi hoạt động hoặc chiến đấu.

Mất nhìn hồ động ăn ý của ba người kia, Cố Diệp Ninh hơi hơi mím môi, hạ mi mắt che đi phức tạp trong đáy mắt của mình.

Nếu như kiếp trước cô có thể gặp được những người đồng bạn tin tưởng và chân trọng mình như Mục Hoảng và Mặc Sở Minh đối với Nam Cung Lãnh Dạ, liệu có phải hay chăng cô sẽ không thể thâm như vậy?

Suy nghĩ chỉ thoáng qua trong phút chốc nhưng lại khiến cho cô có chút hoảng hốt bất lực. Tuy nhiên rất nhanh chỉ vài giây sau cô liền thông suốt, Cố Diệp Ninh lập tức âm thầm cười nhạo bản thân. Xem ra cô vẫn còn rất uất ức chuyện bị phản bội ở kiếp trước chứ không hề dễ dàng quên sạch làm ngo như bản thân vẫn tự nhủ. Kể cả lúc đối mặt với Khúc Miêu Miêu và Triệu Thiên Nam ở trong nhà xưởng ngày hôm qua, dù ngoài mặt tỏ ra bình thản nhưng trong lòng rõ ràng vẫn còn ôm oán hận. Vì thế cho nên mới phóng ra cả dị năng để ra oai phủ đầu với hai người Khúc Miêu Miêu và Triệu Thiên Nam, đe dọa bọn họ tránh xa mình ra.

Kỳ thực... mặc kệ đã chuẩn bị đủ vật tư, thức ăn, đồ uống; hay là thông cáo nhắc nhở người Cổ gia; hay là tự tin vào thực lực của bản thân thì tận sâu trong thâm tâm, cô vẫn còn lo sợ những chuyện trong kiếp trước sẽ lại xảy ra...

Kiếp trước là một bài học tới xương máu, tới ám ảnh, là vết thương chẳng biết bao giờ sẽ lành lại.

Đồng thời một mặt khác, cô vừa ghen tị với tình cảm của ba người Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh và Mục Hoảng lại vừa hâm mộ. Bởi ghen tị cho nên dù đã coi họ là đồng bạn nhưng vẫn luôn luôn không thể mở lòng hoàn toàn, luôn luôn có tâm tình khó chịu và phức tạp mỗi lúc nhìn thấy họ ăn ý. Tuy nhiên cũng bởi hâm mộ cho nên dù ghen tị nhưng vẫn thoải mái nói cho họ biết những gì về dị năng, chủ động xông pha chiến đấu để có thể nhanh chóng hòa nhập chen vào giữa mối quan hệ của bọn họ.

Cố Diệp Ninh cười khổ một tiếng. Trước đó chưa từng nghĩ... hóa ra mình lại là người mâu thuẫn tới như vậy đấy...

Bỏ đi, bỏ đi... cô là người mâu thuẫn, cũng là người ích kỉ, càng không phải là thánh mẫu từ bi dễ dàng buông tha.

Còn về cái suy nghĩ “Nếu như kiếp trước mình có thể gặp được những người đồng bạn tin tưởng và chân trọng mình như Mục Hoảng và Mặc Sở Minh đối với Nam Cung Lãnh Dạ, liệu có phải hay chăng bản thân sẽ không thể thâm như vậy?” thì đã bị Cố Diệp Ninh trực tiếp vứt bỏ ra khỏi đầu.

Chuyện đã trôi qua, sẽ không có ‘nếu như’, mà cô thì càng không cần ‘nếu như’. Đã trực tiếp sống lại một lần nữa, vậy thì bắt đầu từ đầu đi. Những gì bản thân sai phạm, những gì bản thân thiếu sót thì phải cố gắng hoàn thiện, cố gắng bù đắp. Sống một lần nữa oanh oanh liệt liệt, không để hối tiếc dù chỉ một chút.

Cô là Cố Diệp Ninh, Cổ gia tam tiểu thư có đủ năng lực và thực lực để gánh vác và sánh vai các anh trai em trai để bảo vệ gia đình của bọn họ chứ không còn là một Cổ gia tam tiểu thư trong sáng thánh thiện cái gì cũng ngờ nghệch không biết như trước nữa rồi.

Khúc Miêu Miêu cũng được, Triệu Thiên Nam cũng được, kể cả người cha khốn kiếp đã gián tiếp giết hại cô cũng được, ... bất cứ là ai đã phản bội, Cổ Diệp Ninh cô cũng sẽ không tha thứ, cũng sẽ không đối xử tốt đẹp với đối phương. Tốt nhất đừng lớn vồn trước mặt rồi khơi ra thù hận trong lòng của cô, bằng không cô cũng không ngại cho bọn họ nằm trái đắng đầu. Trên khóe môi lộ ra một nụ cười mang theo ẩn ý tràn ngập tà ác, trong đôi mắt bạc một tia sáng sắc lạnh chợt lóe lên, tinh thần cảm thấy vô cùng thoải mái sáng khoái.

“Diệp tỷ tỷ...” Lúc này, xe đã ngừng lại. Hạ Kỳ Phong được Minh Tu đỡ xuống xe, khi đi ngang qua nhìn thấy nụ cười bí hiểm của cô thì không khỏi rung mình một cái. Diệp tỷ tỷ ban nãy... cười tuy đẹp nhưng đáng sợ quá đi mất!!!

“Diệp tỷ tỷ, có chuyện gì sao?” Minh Tu cũng nhìn ra được cô có gì đó khác thường liền nghiêng nghiêng cái đầu, tròn mắt đen láy ngây thơ hỏi.

“Không có gì. Chẳng qua... vừa nghĩ thông suốt vài việc mà thôi.”

Nhún nhún vai, cô tùy tiện trả lời, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện tại đã thả lỏng thoải mái hơn rất nhiều so với ban nãy. Tựa như giải thoát được khỏi một thứ gông cùm xiềng xích nặng nề nào đó.

Có những bí mật không thể nói ra được. Nhất là chuyện sống lại, cô sẽ chôn thật sâu trong lòng. Cho dù là ba người anh em ruột thịt của cô, những người thân thiết mà cô tin tưởng tin nhiệm nhất, cô cũng sẽ giấu bọn họ cả đời không nói ra. Kiếp trước, đối với ba người Cổ Liệt Hạo, Cổ Diệp Phi và Cổ Phong Hạ; đối với ông ngoại Cổ Vân cùng người cậu Cổ Tiếp Huy; đối với Minh Tu, hay là đối với chính bản thân cô, chỉ là một chuỗi đau khổ và dằn vặt mà thôi. Không biết gì cả kỳ thực chính là hạnh phúc nhất.

“Tiểu Ninh, tiểu Phong, tiểu Tu, mấy người mau lại đây đi.” Thanh âm hùng hậu mang theo sự thoải mái của Mục Hoàng truyền tới làm cho Cổ Diệp Ninh, Minh Tu và Hạ Kỳ Phong đồng thời ngẩng đầu nhìn về chung một hướng.

Ở một chỗ sạch sẽ ở dưới gốc cây cổ thụ, Mục Hoàng hiện tại tay nách xước mang đem một vài túi đồ ăn vừa mới lôi ở trong cốp sau ô tô ra. Mặc Sở Minh khom người đứng ở bên cạnh hần cũng đang vật lộn bày ra mấy cái nồi đồng nhỏ cùng một bộ dụng cụ đồ bếp. Mấy cái nồi đồng nhỏ và bộ dụng cụ đồ bếp bao gồm dao và kéo mà kia, cô dễ dàng nhận ra đó chính là những thứ mà hôm qua bản thân lấy ra từ trong không gian dự trữ để đóng góp vào vật tư của đội ngũ.

Mặc Sở Minh mặt mày nhăn nhó mặt mày nhìn đồng nguyên liệu bên cạnh mình và trên tay Mục Hoàng, không biết nên nấu thứ gì ngon ngon để ăn. Đương nhiên ở trong quân đội chịu qua bao nhiêu huấn luyện khổ cực, Mặc Sở Minh không ngại ăn lương khô với đồ đóng hộp. Thế nhưng trong hoàn cảnh có đủ điều kiện cùng với nguyên liệu để có thể có được đồ ăn tốt hơn, ngon hơn thì ai lại từ chối.

Mặc Sở Minh còn đỡ, Mục Hoàng thì thuộc tạng cái gì cũng ăn được, chỉ có vị đại thiếu gia là Nam Cung Lãnh Dạ là người cực kỳ kén ăn. Hơn nữa trong đội ngũ hiện tại có Cổ Diệp Ninh là con gái cùng hai đứa nhỏ bị ốm và bị thương còn chưa khỏe, Mặc Sở Minh y càng không thể nấu đồ ăn qua loa được.

Haiz~ càng nghĩ càng nhức đầu. Tuy rằng y biết nấu ăn nhưng rõ ràng những món ngon có thể nấu lại không nhiều. Người nhiều như vậy, mỗi người một nhu cầu, một khẩu vị, phải nấu thế nào mới ổn đây?!

“Đề tôi làm cho.” Cổ Diệp Ninh nhìn ra được quẩn bách trong mắt của y, thờ dãi một hơi, chủ động bước lại tiếp nhận cái niêu nhỏ Mặc Sở Minh đang cầm.

“A... thôi, đề tôi. Cô còn chưa có hồi phục lại sức lực, vẫn là nên đi nghỉ ngơi một chút đi.”

Mặc Sở Minh theo bản năng giằng lại chiếc nồi kia, một tay khác đẩy cô dịch về hướng Nam Cung Lãnh Dạ cùng Minh Tu, Hạ Kỳ Phong đang ngồi nghỉ. Người ta dù là con gái thế nhưng đã chiến đấu hăng hái suốt từ đầu tới cuối. Y mặc dù là đàn ông nhưng từ đầu tới cuối ngoại trừ xuất ra một màn nước bảo vệ ra thì hoàn toàn an vị trên xe. Cũng không phải không muốn giúp cô và Nam Cung Lãnh Dạ chiến đấu, chỉ là có tâm mà lực. Có khi chạy lại chiến đấu cùng, mang tiếng là giúp đỡ nhưng thực chất lại là làm vướng tay vướng chân hơn ấy chứ.

Dù y hay Mục Hoàng, tuy tinh thần lực hay khả năng khống chế dị năng đều dồi dào và tốt hơn so với hầu hết đại đa số mọi người nhưng mà để mà đi so với hai kẻ có năng lực biến thái như Nam Cung Lãnh Dạ và Cổ Diệp Ninh thì... thực xin lỗi, hần và y tự nhận bản thân vẫn là người bình thường, không phải phi nhân loại như hai người kia. Cho nên, hiện tại, Mặc Sở Minh sao còn có thể không biết ngại lại để cô tiếp tục vất vả đựng tay đựng chân nấu ăn cho toàn đội thêm nữa kia chứ.

“Không sao...” Cô nhìn y kiên trì, trong lòng khẽ cảm thấy ấm áp, có chút cảm động. Thế nhưng liếc mắt thấy Mặc Sở Minh luống cuống cầm cái niêu, cô không cách nào thả lỏng an tâm để y nấu ăn. Đang muốn mở miệng thì bị một thanh âm trầm thấp cực kỳ cuốn hút cắt ngang.

“Đề cậu ấy làm đi.” Ngữ âm không cho phép cự tuyệt. Chủ nhân giọng nói đương nhiên chính là Nam Cung Lãnh Dạ.

“Đừng vậy, em để bọn tôi làm đi, đừng có cái gì cũng dành lấy, bằng không chúng tôi sẽ không có việc làm sinh ra lười biếng mất...” Mục Hoàng cũng cười hề hề chen miệng khuyên nhủ.

“A...” Nhìn thấy vẻ kiên quyết của ba người bọn họ, cô cuối cùng cũng buông tha cho ý định của mình. Sao cũng được, chuyện này cũng không phải là chuyện gì quá to tát tới mức phải tranh cãi.

“Diệp tỷ tỷ may tới đây ngồi đi.” Hạ Kỳ Phong không câu nệ cũng chẳng nghĩ nhiều, cậu xót Diệp tỷ tỷ vất vả chiến đấu nên thấy ba người Nam Cung Lãnh Dạ nói thế thì liền hướng cô vẫy vẫy tay, cười sáng lạn.

“Ừ.” Cô gật đầu đáp lại Hạ Kỳ Phong. Trước khi đi tới chỗ mấy người Nam Cung Lãnh Dạ đang ngồi, cô nói với Mặc Sở Minh “Tôi ra kia nghỉ, nếu có gì không ổn anh có thể hỏi tôi.”

“An tâm, an tâm.” Mặc Sở Minh cười cười, trong đầu lại tiếp tục tính toán nên nấu món gì.

Sau đó, Mặc Sở Minh đã chọn món dễ ăn nhất, thân thuộc nhất, cũng... dễ nấu nhất: mì tôm. Y cũng không cần phải lấy nước lọc đóng chai ra để lấy nước nấu mì, trực tiếp sử dụng dị năng của mình. Tuy thủy hệ dị năng không công kích mạnh được nhưng rõ ràng có không ít công dụng giúp ích trong sinh hoạt.

Khi mì nấu xong, Mục Hoảng và Mặc Sở Minh đưa cho mỗi người cầm lấy một cốc giấy và một đôi đũa nhựa dùng một lần. Nam Cung Lãnh Dạ nhìn bát mì đặt trước mặt mình, không khỏi đen mặt. Quả nhiên là không thể tin tưởng được vào tay nghề nấu ăn của Mặc Sở Minh. Cố Diệp Ninh cũng cầm nín không nói nên lời. Nước cho qua tay khiến mì hơi bị trương, nhìn qua không thấy ngon miệng tẹo nào. May mắn còn có chút thịt bò cùng thịt băm đóng hộp cùng vài quả trứng thả vào cho nên cũng không tới mức 'kén cá chọn canh' không ăn.

“Khụ... lâu rồi không nấu nên...” Ngại ngừng gãi gãi mũi hứng chịu ánh nhìn khinh bỉ của Nam Cung Lãnh Dạ cùng vẻ bất đắc dĩ của mọi người, Mặc Sở Minh cười huề.

“Thôi được rồi, cũng không phải quá tệ. Các anh các chị người mau ăn đi...” Hạ Kỳ Phong nhanh mồm nhanh miệng phá vỡ bầu không khí ngưng đọng.

“Đồ ăn được là được rồi.” Minh Tu gật gật đầu, đồng ý với lời của Hạ Kỳ Phong.

“Đúng vậy, mọi người mau ăn đi.” Lập tức tiếp lời, Mục Hoảng nháy nháy mắt ra hiệu cảm ơn đối với hai cậu nhóc. Tuy nói là Mặc Sở Minh nấu nhưng hẳn cũng góp vài phần.

Vì thế hai vị Nam Cung thiếu gia cùng Cố tiểu thư cũng chả còn gì để tiếp tục soi mói, bụng cóc mì lên ăn. Dù sao thì trong lúc đang chạy trốn ở mặt thế này, có đồ để ăn là tốt lắm rồi, chứ làm sao mà còn làm mình làm mình nữa kia chứ.

“Cô không để tiểu Nha xuống sao?” Nam Cung Lãnh Dạ ném cốc mì đã ăn xong qua một bên, từ trong túi lấy ra một chiếc khăn tối màu, tao nhã lau miệng. Sau đó giống như nhớ tới con sói trắng đứng mảnh vắn nằm im trên xe, có chút tò mò thắc mắc quay sang hỏi Cố Diệp Ninh.

“Tiểu Nha chỉ ăn buổi tối, không bao giờ ăn bữa trưa.”

Cô mở miệng trả lời nhưng cũng không ngừng lên. Dùng đũa nhựa chọc chọc quả trứng bên trong bát mì sau đó dùng thìa múc lên húp phần lòng đỏ thơm ngon bổ dưỡng. Động tác nghịch ngợm bình thường nhưng áp dụng lên người của Cố Diệp Ninh lại trở nên vô cùng nhã nhặn nhưng cũng không mất đi sự đáng yêu. Hạ Kỳ Phong và Minh Tu thì không có khái niệm cho nên cũng chẳng có cảm giác gì nhưng Mặc Sở Minh và Mục Hoảng đã tiếp xúc qua với danh môn thế gia lại nhận không được âm thầm tán thưởng.

Cố Diệp Ninh này... nhìn thế nào cũng thấy giống một vị tiểu thư con nhà gia giáo...

“A, tại sao vậy, Diệp tỷ tỷ?” Hạ Kỳ Phong tò mò. Cậu không biết là sói ăn uống cũng có quy luật tuân theo từng bữa một cơ đấy.

“Là do thói quen và hoàn cảnh sống mà thôi.”

Hơn một năm nay, mỗi ngày Cố Diệp Ninh đều bận rộn đi học ở trường đại học từ sáng tới chiều muộn, sau đó lại tiếp tục đi làm thêm tới tối cho nên tiểu Nha đã được cô dưỡng thành thói quen mỗi ngày chỉ ăn một bữa tối. Những bữa ăn khác nó sẽ không ăn.

Nếu không có việc gì, cô thực sự muốn để cho tiểu Nha chỉ nghỉ ngơi trên xe.

Ở thời điểm hiện tại, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra chuyện. Cô không muốn trong lúc tình hình nguy hiểm mà để thất lạc tiểu Nha. Để tiểu Nha ở trên xe ô tô cũng là một phương pháp để bảo vệ nó. Hơn nữa, tiểu Nha ở trên xe ô tô cũng sẽ đề phòng cảnh giác và thông báo cho bọn họ biết nếu có ai dám tới gần xe họ bọn họ.

Thấy cô nói vậy, Nam Cung Lãnh Dạ và mọi người cũng không hỏi thêm gì nữa. Tiểu Nha đúng là con sói đặc biệt tới mức kỳ lạ. Rõ ràng vẫn còn đã tính cùng cao ngạo của một lang vương, thế nhưng lại bị Cố Diệp Ninh thuần hóa tới mức hiện giờ ăn cũng có thời gian biểu.

“Đúng rồi, Dạ, ban nãy khi chiến đấu với tang thi, ngọn lửa của cậu...” Tiệp đang nói chuyện, Mặc Sở Minh đem nghi vấn của mình hỏi ra. Nam Cung Lãnh Dạ là song hệ dị năng giả lõi hỏa thì bọn họ ai cũng biết rồi. Chỉ là chiêu Liên viêm kia... y cảm giác không phải lửa bình thường. Ngọn lửa đó có màu trắng.

"Anh ta không phải hỏa hệ dị năng giả, mà là hỏa hệ biến dị dị năng giả. Lửa kia là lửa biến dị, mạnh hơn lửa bình thường nhiều." Không chờ anh trả lời thì cô đã âm dương quái khí đáp hộ.

Nhắc tới việc này, Cố Diệp Ninh không khỏi cảm thấy ê răng vì ghen tị. Mặc dù cô là tam hệ dị năng giả nhưng mà ngoại trừ dị năng hệ băng đặc biệt mạnh ra thì dị năng hệ phong và dị năng thủy rất bình thường, đều là dị năng phụ trợ chứ không phải dị năng dành cho công kích chiến đấu. Nếu không phải Cố Diệp Ninh từng sống qua một đoạn thời gian tại mặt thế ở đời trước, có kinh nghiệm và biết cách vận dụng và lợi dụng đặc tính của từng loại nguyên tố thì cô còn lâu mới có thể đem hai hệ dị năng phong và thủy vốn không có lực công kích trở thành những đòn sát thương mạnh.

Nam Cung Lãnh Dạ quả nhiên là con cung của trời. Tùy tiện có một cái dị năng hệ lôi chỉ số tàn phá, tấn công và sát thương diện rộng cao nhất thì thôi, dị năng còn lại lại là dị năng hệ hỏa có lực công kích đứng đầu các dị năng chiến đấu bình thường. Vốn chỉ vậy thôi đã đủ khiến người ta hâm mộ lắm rồi. Nào có ngờ giờ lại lôi ra sự thật rằng... hóa ra không phải dị năng hệ hỏa bình thường mà là dị năng hệ hỏa biến dị cực kỳ mạnh, cực kỳ hiếm. Đây rõ ràng là đã kích không để cho người ta sống nữa có phải hay không?

Cô nếu đoán không lầm thì kiếp trước Nam Cung Lãnh Dạ cũng là song hệ dị năng lôi và hỏa biến dị. Chẳng qua anh không để lộ ra ngoài cho nên ở kiếp trước rất ít khi thấy anh sử dụng hỏa dị năng trước mặt người khác. Lửa biến dị của anh có thể tùy chỉnh nhiệt độ, nếu muốn thì Nam Cung Lãnh Dạ hoàn toàn dễ dàng gạt người khác rằng dị năng thứ hai của anh là dị năng hệ hỏa bình thường. Che dấu như vậy cũng chẳng phải có âm mưu gì, chẳng qua người thông minh như Nam Cung Lãnh Dạ sẽ biết được làm như vậy sẽ vừa bớt được gặp phải phiền toái lại vừa con bài ẩn để đề phòng khi gặp đối thủ mạnh ngang tầm. Một công đôi việc, lợi như vậy sao không làm.

Chắc... song hệ dị năng giả mà như Nam Cung Lãnh Dạ thì ngang bằng, thậm chí là lấn áp cả tam hệ dị năng giả cô đây mất rồi. Năng lực cường đại như vậy mà không trở thành người mạnh nhất mặt thể thì đúng là có lỗi với sự ưu ái của ông trời dành cho anh ta quá.

Vốn tưởng bản thân sống lại là tam hệ dị năng giả thì đã ưu thế hơn người, ai dè gặp phải kẻ như vị Lôi đế tương lai này, cô liền không ngừng bị đả kích tự tin. Nhưng mà nghĩ tới bản thân còn có thêm một cái không gian dự trữ, tính đúng ra cô phải là tứ hệ dị năng giả mới phải. Không chỉ có thể xông lên chiến đấu, có thể tự bảo vệ mình, có tăng tư đồ vật đủ để ăn uống sẽ dụng thoải mái, Cố Diệp Ninh nhận ra khả năng của mình cũng đủ hoàn mỹ và toàn diện về mọi mặt rồi, không cần thiết phải ganh đua với cái tên con cung của trời như Nam Cung Lãnh Dạ. Nghĩ như vậy, tâm lý bất mãn, ghen tị, hâm mộ, cảm thán,... phức tạp của cô đối với dị năng của Nam Cung Lãnh Dạ liền nhanh chóng trở nên cân bằng trở lại.

Ai nha ~ cô chỉ cần làm người bình thường đủ năng lực sinh tồn thôi. Cường giả đứng đầu gì đó cô tranh không nổi. Làm người không thể tham, phải biết tự lượng sức mình.

Vị công chúa được yêu chiều sủng nịnh của Cố gia gia tộc cho dù sống lại, hiểu được sự đối trả tàn khốc của bản tính con người trong mặt thể nhưng xem ra có vẻ như là vẫn còn không biết tự đánh giá giá trị và năng lực bản thân... ㄟ (' ▽ ') ㄟ

Cố Diệp Ninh là người bình thường? Nếu để cho Mục Hoảng và Mặc Sở Minh biết được chỉ sợ hai người họ sẽ bị loại suy nghĩ này làm cho học máu vì tức mất thôi...

Đương nhiên, hai người bọn họ hiện tại không biết gì cả mà còn đang bận quan tâm về chuyện dị năng của Nam Cung Lãnh Dạ.

"Nam Cung đại thiếu, cậu quả thực là quá cường hãn mà." Lòng sủng ái của Mục Hoảng dành cho Nam Cung Lãnh Dạ đã bay lên một tầm cao mới.

Quả nhiên, mặc kệ là trước hay sau mặt thể, anh vẫn mạnh mẽ tới mức làm cho hẳn không thể không thuận phục nguyện ý đi theo. Cường giả chân chính vĩnh viễn là cường giả chân chính không thể thay đổi. Dị năng hệ hỏa biến dị là gì? Dị năng hệ lôi là gì? Hai trong bốn loại dị năng mạnh nhất đều được Nam Cung Lãnh Dạ bao trùm hết cả rồi.

"Woa..." Hai đứa nhỏ Hạ Kỳ Phong và Minh Tu cũng hâm mộ quay qua nhìn anh.

"Hôm qua nghe tiểu Ninh nói về đặc điểm của từng loại dị năng hệ tự nhiên thì mới phát hiện hỏa hệ dị năng của bản thân hơi bất thường, cho nên mới thử tìm tòi thử nghiệm một phen. Không ngờ lại phát hiện ra kinh hi."

Bản thân có năng lực chiến đấu mạnh ai mà không thích, đặc biệt là đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, bản năng luôn ngầm hiện hữu một loại hưng đã khó kiềm chế. Chẳng qua Nam Cung Lãnh Dạ người này từ nhỏ tới lớn nhận hết ân sủng của trời, trước giờ chưa từng biết tới ghen tị với người khác là gì, một đường thông thuận mang theo hào quang chói lóa có tên 'thiên tài' nổi danh khắp chốn. Đối với anh mà nói, có song hệ dị năng mạnh như vậy không phải là may mắn, càng nhiều hơn đó chính là thực lực đương nhiên.

Còn có... đối với bất mãn ngầm ngấm trong lời nói của Cố Diệp Ninh, làm sao anh không nhận ra. Nhưng mà chỉ có thể âm thầm trong lòng sinh ra bất đắc dĩ. Anh không phủ nhận là dị năng của bản thân rất mạnh, tuy nhiên cô hình như không tự giác được rằng dị năng của mình cũng chẳng hề thua kém anh nửa phần thì phải?! Dị năng hệ băng hoàn hảo cả hai mặt công thủ, cũng là một trong bốn loại dị năng mạnh và hiếm nhất. Dù dị năng hệ phong mang danh dị năng phụ trợ không có mấy lực công kích, nhưng rơi vào tay cô, một chiêu Liệt phong độ tàn phá nào kém chiêu Diệt giáng sử dụng dị năng hệ lôi của anh nửa phần. Lực công kích như vậy rồi, thực không hiểu nổi cô ghen tị với anh cái gì luôn...

Haiz... trước kia vẫn luôn nghĩ đàn ông càng phải mạnh mẽ, càng phải có năng lực thì mới có thể có được sự yêu thích, sủng ái và ý lại của phụ nữ. Thế nhưng, nếu đối tượng là một nữ cường nhân không chỉ có năng lực tương đương mình mà thậm chí luôn thăm so đo cạnh tranh với bản thân... Nam Cung Lãnh Dạ cảm thán, áp lực nha áp lực. Lần đầu tiên trong đời anh phiền muộn, cảm thấy con đường tương lai của mình có chút nhấp nhô khó đi.

Mặc dù trong lòng sóng ngầm động liên tục nhưng Nam Cung Lãnh Dạ cũng không để lộ ra nửa điểm tâm tình lên mặt. Từ đầu tới cuối, nét mặt vẫn vô cùng bình thản lạnh lùng. Khả năng khống chế cảm xúc của anh có thể nói là cực kỳ tốt.

"Dạ, cậu thực đáng ghét!!!" Mặc Sở Minh nhìn vẻ mặt băng sơn ngàn năm không đổi của bạn thân, bực mình muốn chết, chương mắt muốn chết.

Đúng là biến thái phi nhân loại! Trình độ đả kích người ta đến chết lặng mà!!! Vì cái gì y chỉ là đơn hệ dị năng giả, trong đó năng lực lại còn là thủy hệ không có lực tấn công. Còn Nam Cung Lãnh Dạ kia không chỉ song hệ dị năng giả mà hai cái dị năng, cái nào lực công kích cũng mạnh tới ới máu vậy??? Ông trời bất công quá đi!!!

"..." Lạnh lùng liếc mắt nhìn Mặc Sở Minh khinh bỉ. Anh cũng không cần y yêu thương gì đó.

"..." Đối với sự bất mãn của Mặc Sở Minh cùng thái độ đáp trả của Nam Cung Lãnh Dạ, Cố Diệp Ninh liếc mắt tỏ ý vô cùng thông cảm cho y. Mặc Sở Minh cùng Nam Cung Lãnh Dạ hai người này vốn là bạn chơi với nhau từ nhỏ, cùng nhau lớn lên. Xem ra từng đó năm quen biết đã bị năng lực của vị Lôi đế tương lai kia 'đàn áp' không ít đâu nha...

.

.

.

Mặc Sở Minh bị Nam Cung Lãnh Dạ chọc cho uất ức hậm hực không có nơi để trút, đành chỉ có thể thất bại cúi đầu tiếp tục ăn nốt phần mì tôm của mình. Không có biện pháp nào, y đánh không đánh lại được, cũng không lẩn gì được. Cho nên, bao năm nay, Mặc Sở Minh vẫn luôn luôn cắn răng chịu thua mỗi lần tranh chấp với anh.

Nam Cung Lãnh Dạ lại chẳng thèm để tâm, anh đã ăn xong rồi cho nên liền thoải mái ngồi dựa lưng vào gốc cây tiếp tục nghỉ ngơi đồng thời tiêu hóa thức ăn. Mặc Sở Minh bị anh 'bắt nạt' cũng không phải ngày một ngày hai. Tuy y lòng dạ thù dai lại thích tính kẻ người khác, thế nhưng làm người vẫn có sự lễ độ, phóng khoáng nhất định. Với lại kể cả muốn tính kế trả thù cũng phải xem đối tượng là ai. Rõ ràng y không phải đối thủ của anh.

Nhìn chung, để tóm tắt về mối quan hệ của hai người này thì chính là... Nam Cung Lãnh Dạ ngược thế thăm Mặc Sở Minh, Mặc Sở Minh oán hận nhưng không làm gì được cho nên quay qua đi tính kế để ngược người khác. Quay qua quay lại, chính là một vòng luân quần không thể chấm dứt kéo dài tới tận giờ luôn... ㄟ (▽) ㄟ

Đối với tình cảnh của hai người này, Mục Hoảng đã nhìn quen, chỉ vươn tay ra vỗ vỗ vai Mặc Sở Minh hai cái coi như an ủi, ngoài mặt lại len lén tòm tìm cười. Bản thân là người thuần chất, Mục Hoảng hẳn đây không biết bị Mặc Sở Minh chinh bao nhiêu lần, cũng không biết bị Mặc Sở Minh lừa hết bao nhiêu lần. Thế nhưng dù lòng uất ức nhưng vẫn không tìm được cách để trả thù lại, ai bảo đối phương quá quá giỏi hoạt. Hiện tại nhìn về mặt như nuốt phải thứ gì khó ăn lắm của y, tâm tình hẳn không khỏi sinh ra một chút sung sướng cùng khoái trá ngấm ngấm.

Quả nhiên chỉ có Nam Cung đại thiếu mới xử lý được cái tên hồ ly họ Mặc này nha ~

Hạ Kỳ Phong, Minh Tu cùng Cố Diệp Ninh duy trì thái độ không can thiệp tiếp tục ăn nốt mì tôm của mình. Mọi người nhìn vào đều có thể nhận ra y chỉ là đang giận lẫy mà thôi. Nhìn thoáng qua thì tưởng là hai người Nam Cung Lãnh Dạ cùng Mặc Sở Minh đang gây sự với nhau nhưng mà kỳ thực cũng chỉ là 'bạn bè giao lưu tình cảm' mà thôi, hoàn toàn không có chút gượng gạo hay khó chịu nào cả.

Hơn nữa cho dù ngoài miệng thì oán giận vậy thôi chứ thực ra trong thâm tâm Mặc Sở Minh vẫn rất vui mừng vì Nam Cung Lãnh Dạ có thực lực mạnh như vậy. Tình cảm bạn bè hơn chục năm cùng nhau phải nói chơi. Cho nên bởi vì biết rõ tính cách trong ngoài bất nhất của y, Nam Cung Lãnh Dạ càng thêm thoải mái 'chèn ép' người bạn thanh mai trúc mã họ Mặc này của mình.

Nói cho cùng, bảo Nam Cung Lãnh Dạ là sao quá tạ chiếu đề lên mệnh của Mặc Sở Minh cũng chẳng sai chút nào. Âu cũng là cái số của mỗi người... không thể trách ai được!

Những người còn lại cũng rất nhanh chóng ăn xong mì tôm của mình, đứng dậy chuẩn bị dọn dẹp. Mặc Sở Minh lần nữa lại phóng ra vài cái thủy cầu để rửa qua nồi niêu. Mục Hoảng thì nhặt đem những đồng cốc mì tôm cùng với đĩa nhựa đã ăn bỏ vào trong một cái túi đựng rác. Cho dù giờ là mặt thể thì hẳn cũng không có thói quen ném rác lung tung. Minh Tu do sức khỏe đã hồi phục không ít liền đi tới bên cạnh Mặc Sở Minh, giúp y rửa soạn lại bao đồ ăn cùng với vật dụng gọn gàng. Hạ Kỳ Phong đau chân không tiện đi chuyện cho nên không cần phải làm gì. Mọi người làm một chút, rất nhanh liền thu dọn mọi việc đều đâu ra đó.

Cố Diệp Ninh bị ngăn cản đẩy qua một bên, nhìn đám người bận rộn thu thu dọn dọn không để bất cứ chỗ trống nào để mình chen vào thì bản thân cũng liền mặc kệ mấy người bọn họ. Ăn xong rồi, ngồi nghỉ ngơi một chút, cô lúc này mới bắt đầu có chút cảm thấy mệt mỏi.

Aiz ~ hôm nay tuy là không dùng hết tinh thần lực nhưng cũng hơi có chút hơi bị quá mức so với sức chịu đựng của bản thân. Tuy cô và Nam Cung Lãnh Dạ cùng nhau chiến đấu, thế nhưng ở thời điểm mặt thể mới bắt đầu này, số lượng dị năng giả có thể kích phát được dị năng chưa nhiều, hai người mà tiêu diệt vài chục con tang thi cũng không phải là chuyện đơn giản gì nếu như không muốn nói là... chuyện hiếm có khó gặp.

Ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời nắng nóng, cô càng cảm thấy cơ thể ẻo lả. Ban nãy Nam Cung Lãnh Dạ có nói là ăn xong sẽ ngồi nghỉ nửa tiếng tới một tiếng mới xuất phát. Xem ra phải tranh thủ một chút thời gian nghỉ ngơi này để bổ sung thêm tinh thần lực. Rõ ràng Cố Diệp Ninh là theo phải chủ động nghĩ là làm, cô lập tức ngồi tựa lưng vào gốc cây, khoanh hai chân lại, từ từ nhắm mắt thả lỏng tinh thần. Tinh thần lực nhanh chóng theo sự điều khiển của cô, như dòng nước âm áp, nhuần nhuyễn bắt đầu xoay chuyển trong não bộ.

Ngay khi Cố Diệp Ninh tiến nhập vào trạng thái tu luyện thì Nam Cung Lãnh Dạ đang ngồi bên cạnh cách cô khá gần lập tức cảm nhận lưu động của nguyên tố trong không khí. Anh chậm rãi nghiêng đầu nhìn qua, đôi con ngươi màu café lóe lên một tia sáng.

Ngày hôm qua cô đã nói cho toàn đội ngũ biết cách tu luyện để bổ sung và nâng cao được cấp độ năng lực dị năng cùng tinh thần lực của mình. Cách thứ nhất đó chính là sử dụng và hấp thụ trực tiếp năng lượng của tinh hạch có trong não tang thi biến dị. Nhưng không phải tang thi nào cũng có tinh hạch mà bắt buộc phải là tang thi phải từ cấp 1 trở lên thì tinh hạch mới hình thành trong não. Hiện tại mặt thể mới bắt đầu cho nên tang thi cấp 1 còn chưa xuất hiện vì vậy nên cách này không thể sử dụng được.

Cho nên chỉ có thể sử dụng cách thứ hai, đó là tinh thần hấp thụ linh khí cùng nguyên tố trong không khí. Tuy cách thứ hai này so với cách thứ nhất thì tốc độ tu luyện không nhanh bằng, thế nhưng lại vô cùng tiện lợi và thường được sử dụng hơn. Muốn có tinh hạch tang thi thì cũng phải xem vận khí xem có

gặp được tang thi biến dị hay không đã. Đó là còn chưa nói tới còn phải chiến đấu một trận. Nhưng cách hấp thụ linh khí và nguyên tố có trong không khí này thì bất luận là lúc nào, bất luận ở đâu cũng có thể sử dụng được.

Tinh thần lực của Cố Diệp Ninh vốn là cấp đỉnh hơn nữa khả năng khống chế dị năng có thể nói là vô cùng thông thuận, bản thân lại đã có tư chất hơn hẳn người khác cho nên nguyên tố xung quanh bị cô cuốn cuộn hấp thu không chút cản trở. Một hồi nhanh chóng tán đi, cả người nhẹ nhàng thoải mái, tinh thần lực tiêu hao nhanh chóng lại được đong đầy. Dù mới là ngày thứ hai mật thể nhưng cô đã có thể cảm nhận được mình sắp tiến cấp, trở thành dị năng giả cấp 1 rồi. Tốc độ này có thể nói là rất đáng ngạc nhiên.

“Diệp tỷ tỷ, chị ấy sao vậy?” Hạ Kỳ Phong lúc này chú ý nhận ra cô im lặng ngồi như tượng không nhúc nhích thì có chút hoảng sợ. Nếu không phải vẫn cảm nhận được hô hấp mỏng manh của cô thì Hạ Kỳ Phong còn tưởng là cô xảy ra chuyện không tốt gì rồi.

“Tiểu Ninh là làm sao vậy?” Ba người Mục Hoàng, Mặc Sở Minh cùng Minh Tu nghe thấy vậy cũng tò mò mang theo lo lắng hướng về phía Cố Diệp Ninh đang ngồi.

“Không sao, chỉ là đang ở trong trạng thái tu luyện mà thôi.” Nam Cung Lãnh Dạ đưa ngón trỏ lên môi tạo ra ám hiệu im lặng. Anh phát phát tay bảo mọi người không cần để ý, ai đang làm việc gì thì cứ tiếp tục.

“Được.” Mọi người thấy anh nói vậy cũng hiểu không nên làm phiền cô, bèn tiếp tục một bên cần mẫn thu dọn. Dù sao cũng có Nam Cung Lãnh Dạ chắn thủ bên cạnh, Cố Diệp Ninh chắc chắn sẽ không xảy ra vấn đề gì. Đối với năng lực của anh, tất cả đều sinh ra một sự tín nhiệm vô cùng khó giải thích. Cảm giác giống như không gì là anh không giải quyết được.

Mái tóc đen hơi xõa xuống khiến trên khuôn mặt anh tuấn phảng phất mang theo sự lười biếng ngạo mạn, ánh sáng mặt trời vàng nhạt phủ lên càng tôn lên từng đường nét hoàn mỹ của anh. Khóe miệng hơi cong lên một độ cung nho nhỏ, anh rũ mi nhìn Cố Diệp Ninh đang ở trong trạng thái tu luyện, tâm tình vô cùng tốt đẹp. Tất thấy mọi động tác của anh đều cẩn thận và yên lặng thu lại khí tức của bản thân để không làm phiền tới cô.

Từ lúc ở trên xe ô tô chạy thẳng một đường, anh đã phát hiện cô mỗi lần nhìn cảnh tượng những người khác chật vật chạy trốn, gào thét kêu cứu, thậm chí là đánh lộn gây sự lẫn nhau để tránh khỏi tang thi ở hai bên đường, trong mắt của cô tràn ngập hồ hững mang theo lãnh khốc quyết tuyệt. Tựa như trào phúng sự bất lực của những người đó, cũng mỉa mai sự phản bội cùng tình người rẻ mặt của những người đó.

Cố Diệp Ninh cố gắng không để lộ nhưng Nam Cung Lãnh Dạ là người rất nhạy cảm, anh nhận ra cô gái này thoát nhìn lạnh nhạt không để ý gì nhưng kỳ thực mang tâm đề phòng rất nặng. Anh không rõ vì cái gì mà Cố Diệp Ninh lại thiếu cảm giác an toàn vào người khác như vậy, cô giống như nhìn thấu triệt tất cả sự xấu xa cùng ích kỷ của con người, sợ hãi bản thân mình sẽ bị người khác phản bội, bỏ rơi cùng bán đứng.

Khi đang tu luyện như vậy thì cần nhất chính là yên tĩnh, nếu bị quấy rầy thì rất dễ bị phản phệ. Cố Diệp Ninh lại ở lúc này thoải mái tiến vào trạng thái tu luyện, đây có thể xem như là bước đầu thành công khiến Nam Cung Lãnh Dạ anh ấy tiếp cận sự tín tưởng của cô đi?

Hì vọng không bao lâu nữa cô có thể tin tưởng hoàn toàn đội ngũ của bọn họ... hay ít nhất là tin tưởng hoàn toàn vào bản thân anh.

Hoặc là không hứa hẹn, hoặc là đã hứa hẹn thì phải thực hiện được. Phản bội là thứ mà anh khinh thường nhất. Cho nên nếu cô trao cho anh sự tín nhiệm của cô thì anh sẽ vĩnh viễn không phản bội lại tín nhiệm của Cố Diệp Ninh!

“Mèo con...” Khóe môi hơi nhếch lên mang theo chút thỏa mãn, anh khẽ thì thầm gì đó, giọng nói trầm thấp tới mức không ai nghe được ngoại trừ bản thân. Ngắm cô thêm một chút nữa, sau đó hơi híp mi mắt lại rồi thần nhiên quay đi không để lại bất cứ dấu vết nào.

Lần này, sẽ không để em chạy mất nữa...

Sau này, sẽ bảo vệ em...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Bắt Đầu Tiến Hóa

Mặt thể, ngày thứ bảy, bầu trời có chút u ám mang theo khí lạnh bất thường. Ở vào thời điểm mặt thể giáng lâm, bất luận là cái gì cũng có thể biến đổi, cho dù là thời tiết. Có thể lúc này nóng gắt tựa như giữa hè nhưng ngay sau đó không lâu sẽ biến đổi trở nên lạnh tới mức đông cứng cả thân thể, mưa lớn mang theo rét buốt. Con người tới giờ phút này đã không thể chối bỏ sự thực rằng mặt thể - tai họa khủng khiếp nhất đã xảy ra. Từng người vẫy vùng, cố gắng tìm cách sống sót sinh tồn trong hoảng loạn, sợ hãi và tăm tối. Thế nhưng, trong khi con người đang bất buộc bản thân phải thích nghi với cuộc sống của mặt thể thì mỗi ngày đều có không ít người dần bị đào thải khỏi cuộc khảo sát khốc liệt và tàn nhẫn này.

"Roi nước!" Quát lên một tiếng, từ trong lòng bàn tay của Mặc Sở Minh, một chiếc roi nước được thực thể hóa mềm dẻo vung tới, xuyên thủng qua đầu một con tang thi.

"Minh, cẩn thận." Mục Hoảng đứng cách y không xa phát hiện có một con tang thi nhân lúc Mặc Sở Minh không chú ý quay lưng đang nhào tới thì nhanh chóng lao tới giúp đỡ. Tung ra một đám, khí lực của dị năng giả cường hóa toàn thân bộc phát, nửa đầu con tang thi lập tức bị vỡ tung, máu phun ra be bét.

"Cảm ơn." Quay đầu lại, y hướng hẳn khẽ gật đầu. Trên mặt y đã không còn vẻ cười cợt lễ phép như mọi khi, thay vào đó là đôi mắt sắc lạnh mang theo sát khí quyết đoán.

"Lũ quỷ tang thi này không phải dễ xử lý đâu." Nhếch môi cười nhạt, Mục Hoảng cũng đã thu hồi vẻ phóng khoáng, thoải mái bình thường. Toàn thân hẳn căng lên, tựa như một con dã thú đang trong tình trạng chiến đấu, khí tức tàn sát mãnh liệt lan tỏa. Đây mới là Mục Hoảng chân chính, một quân nhân xuất sắc của bộ đội đặc chủng.

Hai người dựa theo bản năng và thói quen tựa lưng vào nhau để đảm bảo an toàn sau lưng. Sau đó vô cùng thuận thực liên tục triển lộ phát động dị năng tiêu diệt lũ quái vật kinh tởm chết tiệt đang nhắm nhe coi họ là đồ ăn kia. Mặc Sở Minh điều luyện nhuần nhuyễn điều khiển chiếc roi nước không ngừng đánh thủng đầu và não của tang thi. Y đồng thời cũng yểm trợ Mục Hoảng đang không ngừng tung quyền cước tàn bạo đập nát người tang thi, không để bất cứ con tang thi nào thừa dịp cào cấn vào người hẳn. Hai người đã kết hợp hỗ trợ chiến đấu với nhau không biết bao nhiêu năm, đương nhiên là ăn ý không chút sơ hở sai lầm, hoàn toàn là đơn phương chém giết tang thi.

"Ya!!! Chết này!!!" Lại tung một quyền đánh nát đầu tang thi, hẳn có chút khó chịu nhìn dịch não hồi thối cùng máu đặc sệt dính trên găng tay màu đen mình đang đeo.

Dị năng giả cường hóa toàn thân như Mục Hoảng khi chiến đấu bắt buộc phải chiến đấu cận chiến. Tuy hẳn không bị bệnh sạch sẽ như Nam Cung Lãnh Dạ và Mặc Sở Minh, khi ở quân đội cũng đã lăn lộn trên mọi môi trường khắc nghiệt bản thủ đủ loại, thế nhưng hẳn cực kỳ bài xích với máu và mấy thứ dịch vàng tanh hôi chảy ra từ trong người mấy con tang thi. May mắn hôm trước Cố Diệp Ninh đã đưa cho hẳn một đôi găng tay da mềm dẻo không thấm nước, bằng không mỗi lần đánh giết tang thi xong hẳn sẽ bị ghê tởm tới muốn lột da ra mất.

"Đừng mất tập trung, xử lý nốt lũ tang thi này nhanh một chút đi nào. Tôi có chút cảm thấy hơi bị đuối sức rồi." Mặc Sở Minh lên tiếng nhắc nhở, đồng thời nói ra tình trạng của mình. Y đã sử dụng khá nhiều tinh thần lực, không thể kéo dài thêm.

"Được." Gật mạnh đầu lấy lại tinh thần, Mục Hoảng tình trạng tinh thần lực hao tổn cũng không hơn kém y là bao, đánh nhanh thắng nhanh là biện pháp tốt nhất.

Bên kia hai người Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng đang đẩy nhanh tốc độ giết tang thi thì tại đây là hai cậu nhóc Hạ Kỳ Phong và Minh Tu cũng tàn sát tang thi không chút thua kém mấy vị người lớn kia. Hạ Kỳ Phong không có dị năng, trên tay cầm chiếc gậy sắt, hăng hái đánh mạnh lên cổ và đầu của tang thi. Tuy rằng động tác thô bạo không có chút thủ thuật, đơn giản chỉ là vung lên rồi đập xuống, nhưng sức lực thì rất mạnh, đủ để cậu tiêu diệt vài con tang thi đang nhắm tới mình. Chân của Hạ Kỳ Phong cũng đã bình phục, cho nên nếu đánh không chết được, cậu liền có thể linh hoạt chạy trốn hoặc né tránh.

"Kim vũ." Phập... phập... phập... một loạt những đinh châm sắc bén xuất hiện sau cái vung tay của Minh Tu lao tới cắm toàn bộ lên người mấy con tang thi bên trái Hạ Kỳ Phong. Từng con bị đinh châm oanh tạc tới mức trên người lỗ chỗ bị xuyên thủng, máu vẩy thành những vệt dài trên không trung, huyết tinh vô cùng "Tiểu Phong, anh cẩn thận bên trái một chút."

"Ừ ừ..." Hạ Kỳ Phong gật gật đầu, hít một hơi thật sâu.

Dù sao cũng là người bình thường, không thể so sánh được với dị năng giả đã được tinh thần lực cường hóa sức lực cùng sức mạnh cơ thể, đánh một hồi rất nhanh liền trở nên mệt mỏi, cơ bắp căng cứng đau nhức. Lúc này không phải là Hạ Kỳ Phong không chú ý tới đám tang thi bên trái, mà là cậu không cách nào đủ khả năng để giải quyết nhanh được con tang thi đang đứng đối diện mình để kịp thời phòng bị. May mắn là Minh Tu rất chú ý, luôn luôn thời thời khắc khắc đúng lúc giúp đỡ cậu. Hơi nghiêng người một chút, bàn tay cầm gậy sắt nắm càng thêm chặt, lần nữa lại vung lên từng đợt từng đợt tấn công thô bạo.

So với Hạ Kỳ Phong động tác thô bạo cứng nhắc cùng đơn giản thì Minh Tu thân thủ lại vô cùng linh hoạt, động tác cũng rất gọn gàng, rõ ràng chẳng hề giống một đứa trẻ 10 tuổi nên gì cả mà tựa như đã từng được trải qua huấn luyện. Đối với tang thi cách mình một khoảng, nó không ngần ngại phóng ra một loạt những đinh châm, đối với tang thi ở sát mình thì trực tiếp hóa da thịt thành kim loại, chém hoặc đâm thủng xuyên qua đầu tang thi.

Nếu như Mục Hoảng và Mặc Sở Minh sử dụng cách chiến đấu của quân đội chính quy thì cách chém giết của Minh Tu đậm mùi lãnh khốc, nhanh gọn, dứt khoát nhưng cũng tàn bạo hơn nhiều.

"Tu... thân thủ rất đặc biệt."

Trong khi hai người Mặc Sở Minh và Mục Hoảng đang chém chém giết giết tang thi bên phía bên trái, Minh Tu cùng Hạ Kỳ Phong thì lo đám tang thi bên phải thì ở khu vực giữa có một chiếc xe việt dã chuyên dụng quen thuộc, bên trên có hai bóng người đưa mắt đánh giá những đồng đội khác đang chiến đấu của mình.

Cố Diệp Ninh ngồi trên nóc xe, hai chân buông thõng xuống khẽ đong đưa, khuôn mặt xinh đẹp nhàn nhạt hờ hững. Tuy nhìn bộ dáng bình thản như vậy thôi nhưng nếu để ý kỹ sẽ thấy được bàn tay của cô không lúc nào rời khỏi thanh kiếm dài đặt bên người. Dám chắc nếu có bất cứ nguy hiểm nào bất ngờ phát sinh hoặc tiếp cận thì sẽ bị cô vung kiếm chém làm đôi. Trải qua một đời khốn đốn, sự phòng bị cùng cảnh giác của Cố Diệp Ninh tuyệt đối không thể dùng hai chữ bình thường để hình dung.

Nam Cung Lãnh Dạ đứng ở phía sau cô không quá vài bước. Nếu là người thường xuyên luyện võ đều biết được đây là khoảng cách hợp lý nhất để có thể bảo vệ người trước mặt mình. Thân hình cao lớn thon dài, bộ quần áo trên người không thể che đi cơ bắp hữu lực tinh tế đầy sức bật của anh. Hai tay anh nghịch ngợm hai khẩu súng bạc, khuôn mặt lạnh nhạt không lộ ra bất cứ biểu tình nào, đáy mắt sâu thẳm như hồ nước cuối thu. Toàn thân toát ra một khí chất tao nhã nhưng cũng vô cùng nguy hiểm.

Tiểu Nha lúc này cũng không ở trên xe nữa, nó đi vòng vòng quanh chiếc xe việt dã chuyên dụng, đôi mắt vàng lóe lên tinh quang hứng thú nhìn về từng đợt từng đợt tang thi đang gào thét. Hàm răng nanh theo bản năng nhếch lên, từ cổ họng phát ra tiếng gầm gừ, dường như nó rất muốn lao tới đấu với đám quái vật kia một chút.

Tuy nhiên, Cố Diệp Ninh tuyệt đối sẽ không đồng ý để cho chuyện này xảy ra. Không phải là cô không tin tưởng sức mạnh lang vương của tiểu Nha, cô từng chứng kiến nó hoàn toàn có thể dễ dàng một mình chọi một đàn sói bình thường, cô đương nhiên hiểu được thú cưng của mình có bao nhiêu đáng sợ. Chỉ là... virus tang thi lây lan qua đường máu, cô làm sao biết được tiểu Nha cắn mấy con tang thi kia xong có hay không sẽ bị nhiễm virus. Nói thế nào đi chăng nữa, cô cũng sẽ không đem an toàn của tiểu Nha ra đánh cược. Cho nên, mặc kệ tiểu Nha có dùng ánh mắt long lanh khẩn cầu thế nào, cô cũng coi như không biết.

Hiện tại cho nó thoải mái chạy nhảy, chẳng qua là vì lấy chiếc xe của bọn họ làm tâm, xung quanh khu vực hơn 5 mét đã được cô dựng lên một bức tường bằng cực kỳ chắc chắn và dày. Tang thi bị ngăn ở ngoài bức tường bằng, dù cho làm cách nào cũng không thể tiến tới tiếp cận cô, tiểu Nha và Nam Cung Lãnh Dạ. Có thể nói, hai người một sói bọn họ dù cho đang ở giữa một đàn tang thi thế nhưng hệ số an toàn cao tới 99% luôn đó. Cố Diệp Ninh hoàn toàn không hề lo lắng là tường bằng của mình sẽ bị lũ tang thi kia phá bỏ.

Dù chỉ mất thể ngày thứ bảy, thế nhưng Cố Diệp Ninh và Nam Cung Lãnh Dạ cũng đã thoải mái đột phá trở thành những dị năng giả cấp một đầu tiên. Không chỉ là dị năng giả cấp một bình thường mà còn là dị năng giả cấp một trung giai.

Tang thi trong mấy ngày qua đã có những tiến hóa rõ rệt, tựa như chúng không còn sợ ánh sáng nữa, cử động cũng không còn cứng nhắc, tốc độ tăng lên mau chóng khiến cho số lượng loài người trở thành mồi cho tang thi cũng tăng lên không ít. Đối với sự việc tang thi tiến hóa này, chúng nó thể gây nguy hiểm với người bình thường hoặc là khiến cho một số những dị năng giả năng lực không cao gặp chút chật vật, tuy nhiên tuyệt đối không thể làm cho Cố Diệp Ninh cùng Nam Cung Lãnh Dạ gặp khó khăn gì cả.

Tang thi có tiến hóa nhưng không có nghĩa chúng có thể sánh được bằng với dị năng giả đã tiến cấp 1. Giống như hiện tại, bức tường bằng màu bằng lam bán trong suốt được Cố Diệp Ninh dựng lên hoàn toàn ngăn chặn làm cho không có bất luận một con tang thi nào có thể xâm phạm vào bên trong khu vực hai người bọn họ cùng chiếc xe đứng tại đó. Cho dù là móng vuốt sắc bén hay hàm răng cứng như thép có thể dễ dàng cắn nát được cả bê tông của tang thi cũng không thể làm xây xước bao nhiêu bức tường bằng này. Đây là sự khác biệt mà vĩnh viễn chênh lệch đẳng cấp không thể vượt qua. Chỉ khi nào xuất hiện tang thi cấp cao hơn thì lúc đó mới đáng báo động.

Đáng vui mừng là trong đội ngũ của bọn họ, Minh Tu ngày hôm qua cũng đã thành công trở thành dị năng giả cấp một sơ giai. Hai người Mục Hoảng và Mặc Sở Minh thì chậm hơn một chút tuy nhiên cũng không bao lâu nữa sẽ có thể tiến cấp.

Cố Diệp Ninh đối với tốc độ tu luyện của thành viên đội ngũ chỉ có thể cảm thán, quả nhiên... là dị năng giả mạnh mẽ có tinh thần lực cấp cao, ngay cả tiến cấp cũng không hề giống những dị năng giả bình thường khác. Đi với một đội ngũ như thế này khiến cô an tâm không hề ít. Đánh đánh giết giết tang thi, người khác chật vật bao nhiêu thì đối với đội ngũ này thoải mái bấy nhiêu.

Kể cả Hạ Kỳ Phong, người bình thường duy nhất trong đội ngũ hiện tại cũng bị mấy người đồng đội hung hãn kích thích, khiến cho thể lực cùng sức chiến đấu của cậu bé tăng vọt lên mấy lần liền. Cố Diệp Ninh dám cược, nếu giờ để cho Hạ Kỳ Phong đấu vật với một người to gấp đôi cậu, cậu cũng có thể dễ dàng đánh bại được.

“Nhóc tiểu Tu có lẽ đã từng được huấn luyện dưới tư cách một sát thủ.” Nam Cung Lãnh Dạ nheo lại con mắt nhìn bóng dáng liên tục di động của Minh Tu, trả lời Cố Diệp Ninh.

Hàng mi khẽ chớp động, đôi lông mày cau lại, Cố Diệp Ninh chợt nghĩ tới những thắc mắc của bản thân về Minh Tu ở cả kiếp trước lẫn kiếp này. Sát thủ sao? Nghĩ tới cách chiến đấu tàn nhẫn đầm máu và liều mạng của Minh Tu, cô không thể không gật đầu tán thành. Nếu đúng như Nam Cung Lãnh Dạ nói, vậy thì cô có thể lý giải được không ít nghi hoặc.

“Tang thi đã được tiêu diệt không ít rồi.” Nhìn số lượng tang thi càng ngày càng giảm, Cố Diệp Ninh quay qua anh khẽ nói.

Mấy ngày qua hầu hết đều là hai người Cố Diệp Ninh cùng Nam Cung Lãnh Dạ xuất lực. Không thể không nói rằng đánh tang thi nhiều lúc rất mệt thể nhưng sau mỗi một lần chiến đấu, thu về được không ít kinh nghiệm, đặc biệt là tinh thần lực tăng lên không ít. Hai người vốn đã thuộc loại trâu bò, tinh thần lực cấp đỉnh, tu luyện dễ dàng hơn người khác rất nhiều lần rồi, hiện tại càng được thể thuận theo, khiến cho cấp bậc tăng lên vùn vụt không giới hạn.

Cho tới ngày hôm nay, đội ngũ bọn họ đi trên đường, qua một khu trung tâm đông người ở một thị trấn nhỏ thì gặp phải đàn tang thi này. Vốn là hai người bọn họ lại xông xáo muốn ra tay, nào có ngờ còn chưa kịp động thủ thì đã bị bốn người Mục Hoảng, Mặc Sở Minh, Minh Tu và Hạ Kỳ Phong nhào lên ngăn cản.

Cho dù là Mục Hoảng, Mặc Sở Minh hay Minh Tu thì người nào cũng đều là kẻ ham muốn có thực lực mạnh mẽ từ tận sâu trong xương tủy. Nhìn hai người Cố Diệp Ninh cùng Nam Cung Lãnh Dạ cấp bậc thực lực không ngừng tăng vọt, trong khi đó mấy người bọn họ suốt ngày chỉ có mỗi công việc ngồi trên xe chờ đợi hai người kia giải quyết tang thi. Đừng nói tới dị năng, cho dù là tinh thần lực cũng không tiến thêm được là mấy.

Trước tình hình này, ba người Mục Hoảng, Mặc Sở Minh và Minh Tu làm sao có thể không sốt ruột. Chỉ sợ với trình độ thăng cấp quái vật của Cố Diệp

Ninh và Nam Cung Lãnh Dạ, chò vè tới thủ đô chắc chắn sẽ trở thành cường giả mạnh nhất trong nhân loại mất thôi. Bọn họ là người đi theo hai người kia, đương nhiên quyết không thể để bản thân chịu thua kém hơn hai người kia quá nhiều, bằng không thì đúng là quá mất mặt. Đặc biệt là Mục Hoảng có máu ham chiến đấu mãnh liệt nhất, hẳn cảm thấy suốt mấy ngày qua không được vận động, cơ bắp sắp cứng hết cả rồi, thực là muốn đánh một trận cho sáng khoái, muốn tới sôi gan sôi ruột.

Hạ Kỳ Phong không có dị năng, đương nhiên không bị đè ép áp lực sợ bị bỏ lại như ba người Mục Hoảng, Mặc Sở Minh và Minh Tu. Tuy nhiên, cậu cũng không muốn bản thân quá yếu đuối mà kéo chân những người trong đội ngũ lại. Cho nên cậu cũng tự mình giờ tay muốn ra ngoài đánh tang thi thay vì trốn chui trốn rúc trong ô tô.

Phải biết hiện tại là mật thế, dị năng giả mới đáng trân quý, còn người bình thường như cậu thì là những kẻ so với đồ ăn thức uống còn chẳng đáng giá. Vậy mà một đội ngũ mạnh mẽ như mấy người Cố Diệp Ninh, Nam Cung Lãnh Dạ lại không không chê bai cậu, ngược lại đối xử với cậu rất tốt, coi cậu như em trai trong nhà để chiều cõ. Cậu đối với các anh, các chị cảm kích vô cùng. Cho nên cậu càng ngày càng cố gắng học tập, càng ngày càng nỗ lực luyện tập khiến bản thân mạnh hơn nữa, để không gây phiền phức cho mọi người. Và lại... Hạ Kỳ Phong biết, chỉ có mạnh mẽ hơn thì cậu mới có thể sống tốt được trong cái thế giới cường giả vi thượng này, mới không làm cho những người khác khinh bỉ giẫm đạp bản thân.

Bảy ngày qua, trên đường đi, cậu đã chứng kiến thực nhiều thực nhiều chuyện. Con người trở nên tàn khốc hơn, lãnh lẽo tới mức làm cho Hạ Kỳ Phong cảm thấy tuyệt vọng. Thậm chí có những người trước kia luôn mang vẻ ôn hòa đạo mạo nhưng tại mật thế liền biến thành những kẻ giết người không gớm tay, chỉ vì để bảo toàn tính mạng của chính bản thân mình mà không thèm nhận người thân. Ban đầu là còn hoảng sợ và hoang mang, thế nhưng hiện giờ cậu đã biến thành chết lặng. Cuộc sống không thích nghi với con người thì con người buộc phải thích nghi với cuộc sống mà thôi. Luật bất thành văn rồi.

Vì vậy, quyết định lại chính là... tang thi ngày hôm nay, nhất định là phải để bốn người bọn họ ra tay, không thể để Cố Diệp Ninh cùng Nam Cung Lãnh Dạ cuốn hết.

“Kỳ thực thì... có lẽ đúng là phải thường xuyên cho bọn họ ra ngoài chiến đấu.” Anh đối với cô gật đầu, không khỏi âm thầm cảm thán. Chỉ số thù hận bộc phát, bốn người (trong đó có một người là không có dị năng) hợp lại, không có mấy chiêu dị năng thuộc dạng công kích mạnh hay hủy diệt như anh và Cố Diệp Ninh, nhưng vẫn tiêu diệt gần hết một đàn tang thi hơn mấy chục con, quả nhiên là đủ trâu bò.

Cố Diệp Ninh cùng Nam Cung Lãnh Dạ sau khi nghe xong lời ‘chỉ trích’ của các vị đồng đội trong đội ngũ thì vô cùng... 囧. Thực sự là bất lực với đám người Mặc Sở Minh muốn chết đi mất. Hai người bọn họ xông pha ngoại trừ vì có thể nâng cao năng lực của mình thì mật khác chính là vì muốn bảo vệ an toàn cho mấy vị đồng đội này mà. Như thế nào ý tốt lại bị hiểu lầm, làm cho mấy người kia oán hận là hai người bọn họ cướp hết tang thi đi mất chứ?!

Có cả loại trường hợp... tới chém giết tang thi mà cũng tranh giành nhau sao?! ㄟ (▽) ㄟ

Tang thi - san bày tỏ... thời buổi này, gặp đội ngũ mạnh như quái vật, làm tang thi cũng thực là khó sống... ㄟ (▽) ㄟ

.
. .

Sau khi tiêu diệt xong đàn tang thi, đội ngũ bọn họ cũng không gấp gáp rời đi ngay. Anh liền hướng mọi người quyết định sẽ tạm nghỉ để bốn người Mặc Sở Minh, Mục Hoảng, Hạ Kỳ Phong và Minh Tu phục hồi vài phần sức lực. Có tường băng của Cố Diệp Ninh bao bọc xung quanh, trừ phi tang thi cấp 1 xuất hiện, bằng không hoàn toàn không cần lo lắng. Mọi người hoặc tựa vào xe hoặc ngồi xếp bằng trên mặt đất thoải mái nghỉ ngơi.

Anh tuy rất mong trở về thủ đô càng nhanh càng tốt, thế nhưng anh biết rõ rằng sống trong thời mật thế hiện tại, vội vàng và chủ quan là tối kỵ, cho nên sẽ không quá ép thúc về mật thời gian. Tất cả mọi người vừa chiến đấu một trận, tuy là toàn thắng tang thi, thế nhưng rõ ràng thể lực sa sút. Nếu hiện tại rời đi, nhờ trên đường gặp bất ngờ, cả đội ngũ một người thiếu tinh thần lực thì rất không ổn.

Nam Cung Lãnh Dạ có tin tưởng vào thực lực của mình và Cố Diệp Ninh có thể bảo toàn cho đội ngũ thế nhưng bản thân anh cũng không dám cam chắc phần an toàn này có thể tới 100% hay không. Nếu không nắm chắc chắn 100%, trong phạm vi có thể, anh tuyệt đối sẽ không đem tính mạng của bản thân và đồng đội ra cá cược với hai chữ ‘nguy hiểm’.

“Chiêu roi nước của cậu tuyệt thật đấy, Minh~!” Mục Hoảng cười ha ha, vươn tay vỗ bôm bốp lên vai và lưng của Mặc Sở Minh. Roi nước là một chiêu thực thể hòa dị năng nước do y nghĩ ra cách đây không lâu. Vốn dị năng hệ thủy của y chỉ là dị năng phụ trợ nhưng nhờ vào vào chiêu Roi nước này, Mặc Sở Minh hoàn toàn có thể xông lên đầu đoàn để làm tiên phong.

“Khụ...” Mặc Sở Minh bị đập một cái, miếng bánh mì còn đang ngậm trong miệng bị phun ra không thương tiếc. Y còn bị sặc nước bọt, ho khù khụ “Mục Hoảng, anh có biết là anh khí lực lớn bao nhiêu không hả? Khụ... khụ... khụ...” Vừa vỗ ngực, y vừa hướng Mục Hoảng mắng, hai mắt sắc bén như dao.

“A... xin lỗi, xin lỗi, tôi quên mất.” Vội vàng quay sang xin lỗi Mặc Sở Minh, trong lòng Mục Hoảng hốt hoảng lo lắng muốn chết. Sẽ không bị con hồ ly này ghi thù đấy chứ?! ㄟ.ㄟ

Trước kia hẳn vốn khí lực đã mạnh hơn người, hiện tại lại còn là dị năng giả cường hóa toàn thân, có thể nói là đập bê tông bê tông vỡ, đá kim loại kim loại gãy. Ban nãy không chú ý sức lực, đánh Mặc Sở Minh hơi mạnh. May mắn Mặc Sở Minh cơ thể tuy rằng nhìn qua gầy gò thư sinh nhưng kỳ thực cũng là người đã trải qua huấn luyện trong quân đội, xương cốt khá cứng chắc. Bây giờ trở thành dị năng giả, tế bào được thay đổi, sức lực chịu đựng tăng không ít, bằng không nhất định đã bị Mục Hoảng đánh cho thổ huyết ra rồi.

“Chiêu Roi nước đỏ rất khó.” Nam Cung Lãnh Dạ là người đã cứu vớt Mục Hoàng khỏi ánh mắt giết người của Mặc Sở Minh.

“À, cái này còn phải cảm ơn tiểu Ninh nhiều.” Mặc Sở Minh nghe thấy anh tán thưởng, vội vàng mỉm cười quay sang nhìn Cố Diệp Ninh, gật nhẹ đầu như muốn cảm ơn cô “Gợi ý của em ấy đã giúp tớ rất nhiều trong việc cải thiện và thực thể hóa nước thành vũ khí.” Đã đi cùng nhau suốt một thời gian, hiện tại y cũng học Mục Hoàng và Nam Cung Lãnh Dạ, gọi cô là tiểu Ninh.

“Không có gì.” Phẩy tay đối với y, cô không để tâm lắm tùy ý đáp.

Đối với những dị năng thuộc dạng phụ trợ như hệ thủy, hệ phong, hệ quang thì cần phải tùy theo từng loại để tìm phương hướng phát triển và sử dụng hiệu quả nhất. Dị năng hệ thủy được tạo ra từ nước, vốn chỉ đủ độ dẻo để làm thành màn chắn ngăn cản tấn công mà thôi. Thế nhưng nếu như có đủ khả năng khống chế nguyên tử nước, hóa nước thành thực thể trở nên cứng rắn hơn để tấn công thì là điều vô cùng tốt.

Giống như Roi nước mà Mặc Sở Minh ban nãy sử dụng, chỉ cần vung tay một cái liền cho thể đâm nát đầu của tang thi, hơn nữa còn rất linh hoạt khi sử dụng, cũng không cần tốn quá nhiều tinh thần lực. So với chiêu Thủy cầu nguyên bản yếu ớt đơn giản, mỗi lần dùng phải huy động tinh thần lực lại từ đầu, rõ ràng mạnh và tiện hơn không biết bao nhiêu lần.

Tuy nhiên... chiêu Roi nước này yêu cầu dị năng giả phải có khả năng khống chế nguyên tử nước cùng khống chế dị năng cực kỳ cao, không phải bất kì ai cũng có thể tạo ra được. Mặc Sở Minh là một người vô cùng tỉ mỉ, thậm chí đôi lúc còn soi xét và bị hoàn mỹ hóa, Cố Diệp Ninh ngay từ đầu đã biết được y sẽ sử dụng chiêu Roi nước này thật tốt cho nên mới không chút áp lực đi gợi ý cho y.

Bản thân là một dị năng giả hệ thủy, từ đời trước cho tới đời này, Cố Diệp Ninh nghiên cứu về hệ dị năng này rất kĩ, cho nên cô có đủ kinh nghiệm cũng nắm chắc điểm mạnh điểm yếu của thủy hệ dị năng để hướng dẫn Mặc Sở Minh cách phát minh và cải tạo chiêu thức chiến đấu. Và lại, cô cho rằng, cho dù không có cô, đối với Mặc Sở Minh thông minh nhường đó, không sớm thì muộn y cũng nghĩ ra cách để tạo ra chiêu thức cho riêng mình mà thôi. Chẳng qua, có thêm cô chỉ dẫn gợi ý thì y có thể đi một con đường tắt nhanh hơn.

Cố Diệp Ninh không cảm thấy việc mình làm này có gì cần thiết phải để Mặc Sở Minh cảm ơn. Nhưng mà Mặc Sở Minh thì lại không như vậy. Tuy là y thích tính kẻ người khác, cũng thích chiếm lợi của người khác nhưng mà đối với người chủ động chân thành giúp đỡ mình thì y là một người hào phóng và vô cùng biết ơn. Đặc biệt là y còn khá quý cô gái trẻ lại tài giỏi như Cố Diệp Ninh. Có thể nói, quan hệ của hai người Cố Diệp Ninh và Mặc Sở Minh nhờ vào thủy hệ dị năng cùng một chiêu Roi nước đã thân thiết và tin nhiệm hơn không ít.

“Chiêu Kim vũ của tiểu Tu cũng rất lợi hại.” Mục Hoàng thấy Mặc Sở Minh đã quên chuyện mình thô lỗ đánh y thì liền thờ phào, mở miệng tán thưởng nhóc em út của cả đội. Phải công nhận, dù Minh Tu là trẻ con nhưng chiến đấu rất ngoan cường, không phải người lớn nào cũng có thể so sánh.

“Chiêu Kim vũ đó cũng là cô gợi ý cho tiểu Tu sao?” Nam Cung Lãnh Dạ nhìn qua Cố Diệp Ninh.

“Không có, cái này là em ấy tự nghĩ ra.” Cô lắc đầu. Đối với kim hệ dị năng, cô không nắm rõ lắm, cũng không thể giúp ích gì mấy đối với Minh Tu. Hôm nay khi Minh Tu sử dụng chiêu thức này, ngay cả cô cũng bị nó làm cho vô cùng kinh ngạc.

“Kim hóa toàn thân chỉ có thể cận chiến, nếu là một chọi một thì không sao, nhưng nếu là quần công thì dị năng giả hệ kim như em rất thiệt thòi. Với lại hàm răng cùng móng vuốt tang thi rất sắc bén, khi kim hóa cũng chưa chắc có thể hoàn toàn ngăn cản được. Cho nên em liền thử nghĩ tới tạo ra một chiêu thức nào đó có thể tấn công trên diện rộng.”

Minh Tu cười cười, từ tốn đối với Cố Diệp Ninh cùng mọi người giải thích: “Kim tức là kim loại, chỉ cần là kim loại em đều có thể tạo ra và khống chế. Kim loại rất sắc bén, cũng rất cứng. Lúc trước em từng quan sát các đinh nhọn ở các khớp nối trên xe ô tô vì vậy liền nghĩ ra chiêu Kim vũ này. Đinh nhọn trong Kim vũ của em, em đều cố gắng nén nhỏ lại, như vậy có thể tiết kiệm được không ít tinh thần lực dùng để khống chế.”

Một đoạn lời nói này của Minh Tu làm cho những người xung sát, ngay cả Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh cũng nhìn không được gật đầu mà cho nó một chữ giỏi. Trong thời gian không quá dài đã có thể suy tính và phân tích kĩ lưỡng đặc tính nguyên tố của mình như vậy, lại còn tìm ra cách chế tạo chiêu thức có lợi nhất cho bản thân khi chiến đấu, Minh Tu cho dù đã từng được huấn luyện để trở thành sát thủ hay không đi chăng nữa thì cũng phải công nhận... nó hoàn toàn có một tư chất bẩm sinh để làm sát thủ.

“Nhóc, giỏi thật đấy!!!” Biết rõ tạo ra chiêu thức khó thế nào, Mặc Sở Minh cũng nhìn không được tán thưởng Minh Tu, trong mắt nhìn nó càng nhiều thêm một phần thương thức. Đầu óc cậu nhóc này quả thực đáng sợ, nhạy bén đối với chiến đấu cực kỳ.

Ban đầu bọn họ nhìn thấy Minh Tu là trẻ con, hơn nữa không chỉ ốm yếu, bị bệnh, da dẻ tái nhợt còn hoài nghi không biết cậu nhóc này có thể hay không gây trở ngại trên đường đi. Nhưng mà hoàn toàn trái ngược lại với những gì Mặc Sở Minh và Mục Hoàng lo lắng, dù là trẻ con nhưng Minh Tu cực kỳ an phận không gây phiền phức cho người khác. Sau đó lại phát hiện nó là dị năng giả, khả năng chiến đấu hoàn toàn không thua kém gì hai người bọn họ.

Lại nhìn tới Hạ Kỳ Phong, một thân người bình thường không có dị năng, tay cầm gậy sắt vung nát chục cái đầu tang thi. Thiếu niên 15 tuổi ngũ quan anh tuấn, toàn thân toát ra hơi thở dương quang, trong mắt tràn ngập kiên định, dù có đôi lúc sợ hãi những tuyệt đối không hèn nhát, có lúc đau khổ nhưng không mất đi hi vọng. Lấy tiêu chuẩn nhìn người chuẩn xác của bọn họ từ xưa tới nay, dám khẳng định Hạ Kỳ Phong chỉ cần cố gắng thì về sau cũng là nhân vật gây sóng gió. Giá mà có thêm dị năng nữa thì... kiểu gì cũng thành cao thủ xuất chúng.

Mục Hoàng và Mặc Sở Minh nhìn hai cậu nhóc con còn trưởng thành kia, hai người cũng chỉ có thể tặc lưỡi cảm thán... Cố Diệp Ninh là phi nhân loại rồi, tới người bên cạnh cô cũng không phải người tầm thường.

“Tiểu Phong cũng làm rất tốt” Đây là lời thật lòng của Mục Hoàng, hần vươn tay đối với cậu xoa xoa cái đầu nhỏ. Dạng người biết cầu tiến lại hiểu

chuyện như Hạ Kỳ Phong cho dù là ở thời bình cũng sẽ sớm trở thành danh nhân một phương.

“Cảm ơn Hoàng ca ca...” Hạ Kỳ Phong từ sau khi biết Mục Hoàng từng là quân nhân thì vô cùng sùng bái, hiện tại nhận được lời khen từ hắn thì không khỏi đỏ mặt hưng phấn.

“Chút nữa anh sẽ hướng dẫn em vài chiêu sử dụng gậy và dao.”

Nhớ tới hôm trước Cố Diệp Ninh đã đưa cho Hạ Kỳ Phong thêm một con dao ngắn phòng thân, Mục Hoàng vô cùng thoải mái đối với cậu hứa hẹn. Hắn rất thích cậu nhóc họ Hạ này. Hạ Kỳ Phong so ra với Minh Tu rõ ràng là thân thủ không bằng. Dù sao một người từng được huấn luyện với một cậu nhóc ngày ngày chỉ có đi học thì đương nhiên sao có thể so sánh. Nếu có thể dạy cậu thêm vài chiêu chiến đấu như vậy sẽ càng thêm đảm bảo an toàn cho cậu, khi đang chiến đấu sẽ không bối rối khi gặp phải điều gì bất ngờ.

“Vâng!!! Xin nhờ anh, Hoàng ca ca!!!” Cậu vô cùng vô cùng hâm mộ mấy chiêu đánh đấm trần ngập khí chất quân nhân của Mục Hoàng, giờ có cơ hội, đương nhiên sao có thể bỏ lỡ!!!

“Tốt, tốt, tốt... coi như em chính là đệ tử đầu tiên của anh...” Mục Hoàng cười ha ha thật lớn, vô cùng thích chí vì vẻ mặt hưng phấn xen lẫn sùng bái của Hạ Kỳ Phong.

“Đúng rồi, hiện tại chúng ta đã đi được 1/3 quãng đường rồi. Nếu không có gì bất ngờ phát sinh thì chắc là phải mất khoảng hơn nửa tháng nữa mới tới được thủ đô.” Mặc Sở Minh đối với Mục Hoàng đang phấn khích không thêm quan tâm nữa, quay qua nói chuyện với Nam Cung Lãnh Dạ về vấn đề đường đi.

“Nếu không có gì bất ngờ phát sinh sao?” Nam Cung Lãnh Dạ không nói gì, Cố Diệp Ninh ngồi cạnh anh lại cười nhạt một tiếng. Bàn tay vươn ra vuốt ve tiểu Nha đang nằm ườn gồi đầu trên đầu gối của mình, cô thích thú nhìn tiểu Nha ư ừ kêu lên vài tiếng.

Chi e là trong vòng nửa tháng tới bọn họ cũng không dễ dàng nhanh chóng trở về thủ đô được đâu. Ở mặt thể, bất cứ con đường nào cũng đầy rẫy nguy hiểm ẩn ngấm. Cô đã từng tự thân trải nghiệm cho nên rõ ràng hơn bất cứ ai. Nguy hiểm là tang thi hay là từ lòng người thì đều rất đáng sợ. Nếu cô tính không lầm, sẽ rất nhanh thôi tang thi cấp 1 sẽ xuất hiện. Sau đó, không chỉ tang thi mà tới cả loài vật và thực vật cũng bị virus làm cho thay đổi gen trở nên biến dị, cũng cực kỳ khó đối phó.

“Sẽ có nhiều nguy hiểm sao?” Nhìn nét mặt của cô, Nam Cung Lãnh Dạ cũng không tỏ thái độ gì đặc biệt, chỉ nhàn nhạt mở miệng hỏi.

“Ừ. Rất nhiều nguy hiểm cần đề phòng.” Cô không nói rõ ràng những gì mình biết, chỉ nói chung chung để cảnh báo mọi người cảnh giác và đề phòng mà thôi. Cho dù hiện tại đội ngũ bọn họ cực mạnh nhưng không có nghĩa là có thể an tâm thả lỏng. Bằng không, chết lúc nào cũng không hay biết đâu.

“Hiểu rồi.”

Mọi người trong vòng những ngày qua cũng biết được Cố Diệp Ninh biết rất nhiều điều về mặt thể mà bọn họ không biết. Có đôi lúc nhờ cô mà bọn họ cũng tránh được không ít rắc rối. Chẳng qua mỗi người có một bí mật cá nhân, không ai trong số những người còn lại cưỡng ép bắt Cố Diệp Ninh nói ra toàn bộ. Chỉ cần tới lúc cần thiết, cô sẽ tự động nhắc nhở. Khi ấy thì toàn đội cẩn thận đề phòng để tránh nguy hiểm là đủ rồi.

Những người trong một đội ngũ thực sự, trải qua chiến đấu kẻ vai sẽ sinh ra tín nhiệm cùng với ấn ý lẫn nhau. Đây là điều mà kiếp trước cô chưa từng được nếm trải nhưng mà kiếp này lại có thể trải nghiệm. Nghe thấy mọi người chẳng ai thắc mắc, ngược lại còn đối với cô hiện ra tin tưởng, trong mắt Cố Diệp Ninh lóe lên một tia sáng ôn nhu cùng vui vẻ không dễ thấy.

Kỳ thực... tin tưởng những người này, cũng không có gì là không tốt...

“Haiz ~ thực không rõ hiện tại ở thủ đô đang như thế nào rồi. Chắc hẳn là loạn lăm lăm...” Đường như nhớ tới cái gì đó, Mục Hoàng đưa tay gãi gãi tóc gáy, nói.

“Chứ còn sao nữa. Thủ đô an ninh tốt hơn các khu vực khác, lại tập trung hầu hết lực lượng chủ chốt của quân đội, tang thi gì đó không sớm thì muộn sẽ bị dẹp sạch thôi. Bấy giờ qua rồi, hiện tại có khi người với người đang quay qua đấu nhau ấy chứ.” Mặc Sở Minh khinh bỉ cười lạnh, đối với mấy trò tranh đấu của tầng lớp cấp cao thủ đô đã quá hiểu rõ.

Con người ấy mà, lúc đầu đột nhiên mặt thể tới sẽ bị hoảng loạn, sợ hãi, chạy trốn tìm đường sống. Sau khi có thể sống sót, bọn họ sẽ lo lắng tới phải tiếp tục sinh tồn ra sao, kiếm ăn như thế nào. Có đồ ăn thức uống đủ rồi thì sẽ rảnh rỗi mà đi tranh đoạt quyền lợi với nhau.

Mấy ngày qua trên đường đi đội ngũ bọn họ cũng thấy không ít các thành phố lớn có khả năng đã thành lập trở thành căn cứ để người sống đi vào tạm cư trú. Thủ đô là đầu não trung ương của đất nước, tốc độ ổn định nhất định sẽ nhanh nhất, đương nhiên cũng sẽ trở thành căn cứ an toàn và sung túc nhất, là mục tiêu hướng tới của nhiều người. Có thể trở thành người đứng đầu quản lý căn cứ như vậy, ai mà không muốn.

Thời bình chuyện tranh tranh đoạt đoạt trong giới thương trường - chính trị - quân đội, làm người của gia tộc lớn như mấy người Nam Cung Lãnh Dạ sao có thể không biết. Hiện tại, mặt thể càng làm tăng thêm uy quyền cho hai chữ ‘quản lý’ kia, mấy lão cáo già ham quyền lực ở thủ đô thế nào lại bỏ qua?! Chi e bây giờ thủ đô các phe phái đã tranh tới mấy mù gió bão rồi.

Quản cái gì nguy hiểm của mặt thể, quản cái gì sống chết của người dân, quyền lợi và lợi ích vẫn được đám người tầng lớp cao đó đặt lên hàng đầu. Kể cả người không có hứng thú với quyền lực cũng sẽ phải tranh. Bởi vì không tranh thì chắc chắn người bị chèn ép phải chết sẽ mình, là gia tộc của mình. Mặt thể có tang thi đáng sợ nhưng con người đáng sợ nào kém.

Nam Cung gia tộc không hám lợi nhưng cũng tuyệt đối không để người khác đè ép mình, cho nên Nam Cung gia tộc chắc chắn sẽ có một chân tranh đoạt trong vùng nước đục ở thủ đô kia. Nam Cung gia tộc nắm hơn nửa phần quân sĩ quân đội, là cỗ thụ chôn chặt rễ trong quân giới, quyền lực không thể không nói là đứng đầu một phương, hoàn toàn có thể trở thành phe phái tranh đoạt được nhiều lợi thế nhất.

Chẳng qua, Mặc Sở Minh không rõ người của Nam Cung gia tộc có ai bộc phát dị năng không? Người bộc phát dị năng có nhiều không, có lợi hại không? Dị năng giả không thể không công nhận rằng là một lợi thế. Nếu như Nam Cung gia tộc nắm quyền quân đội nhưng lại không có ai là dị năng giả, như vậy thì rất dễ bị phe phái khác thừa dịp đá kích lật đổ. Nói cho cùng, phải là cường giả thì đè ép được người khác, cầm quyền trong tay không lo lắng.

Nam Cung gia tộc có thiên tài Nam Cung Lãnh Dạ, song hệ dị năng lồi và hóa biến dị cực mạnh. Thế nhưng hiện tại anh không có mặt tại thủ đô, chuyện gì xảy ra với Nam Cung gia tộc, Mặc Sở Minh cũng không thể cầm chắc được. Mặc dù y là người tinh táo và lý trí, cũng tránh không được sinh ra chút lo lắng bất an.

“Chắc chắn là con hồ ly nhà họ Cố kia cùng vị anh trai Cố lão đại cũng trở thành một phe phái tranh đoạt lớn.” Mặc Sở Minh nhớ tới đối thủ truyền kiếp của mình, khuôn mặt luôn tao nhã xuất hiện một vết nứt, lộ ra một tia tức tối không hề che giấu. Cứ mỗi lần cái bản mặt cười cười của con hồ ly kia hiện lên trong đầu, y có cảm giác tên kia như đang cười nhạo y vậy.

“Con hồ ly nhà họ Cố?” Cố Diệp Ninh nghe tới cụm từ này, hai mắt nheo lại, hơi liếc về phía Mặc Sở Minh. Thanh âm trầm ngập nghi vấn của cô rất khẽ, chỉ có Nam Cung Lãnh Dạ ngồi sát cạnh nghe thấy. Anh nhường nhường mồm, thủ vị nhìn nét mặt của cô lại nhìn về bức tức của Mặc Sở Minh.

“Aiz ~ cậu lại nhớ tới tên đó hả?” Mục Hoảng thấy Mặc Sở Minh bất mãn tới đỏ bừng cả mặt chỉ có thể bắt đắc dĩ thờ dài.

Mặc Sở Minh từ nhỏ tới lớn là thiên chi kiêu tử, thông minh vô cùng, cực kỳ xảo quyết. Trước giờ y chỉ nhận mình thua một mình Nam Cung Lãnh Dạ, hơn nữa là cam tâm tình nguyện nhận thua. Nhưng, từ ngày người kia xuất hiện đã khiến cho y bị đá kích.

Thiếu niên nhỏ tuổi hơn cả y, hơn cả Nam Cung Lãnh Dạ, lần nào xuất hiện cũng trưng ra khuôn mặt yêu nghiệt kia một nụ cười tủm tỉm hoàn mỹ. Câu chuyện bắt đầu là khi Mặc Sở Minh giúp cha của Nam Cung Lãnh Dạ cùng quân đội truy đuổi một cuộc trao đổi buôn bán lậu vũ khí do băng nhóm Hắc Dực đứng đầu khu vực Đông Á này chủ trì. Vốn đã chắc chắn là cả đám tội phạm hắc đạo kia sẽ lọt hố rồi, vậy mà lại bị người kia đột nhiên xuất hiện ngăn cản, tính kế khiến cho Mặc Sở Minh không chiếm được một chút tiện nghi nào, còn để xổng mất không bắt được một ai trong cuộc trao đổi vũ khí lậu hôm ấy.

Người khác nói y là hồ ly thích tính kế người khác nhưng Mặc Sở Minh lại dám khẳng định tên nhãi họ Cố kia mới là con hồ ly xảo quyết nhất. Mặc Sở Minh không rõ người kia có liên quan gì tới đám hắc đạo bang Hắc Dực kia, vì sao một thiếu gia của danh môn thế gia có quyền lực trong cả ba giới thương trường - chính trị - quân đội, quyền lực tuyệt đối ngang bằng Nam Cung gia tộc, vậy mà lại giúp đỡ bang hắc đạo Hắc Dực kia. Thế nhưng y cam chắc hồ ly họ Cố kia là tên xấu xa cả bụng đen thui, là nhân vật nguy hiểm cần phải để ý giám sát. Đáng tiếc, người kia làm việc xấu tới cái đuôi cũng không để người khác tóm được, lần nào y cũng bị đánh bại thua tới không còn mảnh giáp.

Y coi tên kia là đối thủ truyền kiếp, chưa từng một lần thắng. Vậy mà cái tên hồ ly họ Cố kia lại dám coi nhẹ Mặc Sở Minh y đây. Lần trước gặp mặt trong bữa tiệc đầu năm còn dám quên sạch không nhớ y là ai. Chưa từng chịu đá kích và sỉ nhục như vậy, Mặc Sở Minh sao cam lòng.

Về mặt phương diện Mặc Sở Minh là thế. Nhưng còn đối phương, nhớ hay không nhớ y là ai, giờ vẫn còn là nan đề nha ~ lấy đâu ra chuyện kết thù gì đó... ~ (͡° ▽ ͡°)

Vì thế, đơn giản mà nói, Mặc Sở Minh hoàn toàn là đơn phương tự kết thù oán với người ta... (͡° ▽ ͡°)

“Hồ ly họ Cố?” Hạ Kỳ Phong và Minh Tu nghe hai người Mặc Sở Minh và Minh Tu nói, chả hiểu đó là ai mà có thể khiến cho y bức tức như vậy.

“Ày, không cần quan tâm. Chỉ là một tên thành viên của cái gia tộc bị cuồng ‘tiểu công chúa’ hơn mạng thôi ấy mà.” Không muốn tiếp tục nhắc tới tên hồ ly kia, Mặc Sở Minh xua tay đáp qua loa. Cố gia có một ‘tiểu công chúa’, được yêu thương bao bọc như nâng trứng hứng hoa, đây chả phải là điều gì bí mật, toàn bộ giới thượng lưu ở thủ đô nào có ai không biết.

Nghe từ này tới giờ Cố Diệp Ninh đã đoán được đại khái cái người mà Mặc Sở Minh căm ghét kia là ai rồi? Chỉ là... cái gia tộc bị cuồng ‘tiểu công chúa’ hơn mạng? Khóe miệng Cố Diệp Ninh nhin không được mà co rút mạnh. Đây là đánh gá của người ngoài về gia tộc của cô sao hả? Cô hoàn toàn không chú ý tới Nam Cung Lãnh Dạ đang quan sát về mặt của mình ở bên cạnh lúc này ánh mắt của anh đã tràn ngập ý cười.

“Mà, không biết lão gia cùng với lão gia, phu nhân, công tử và tiểu thư có sao không?” Nói tới Cố gia làm cho hần nhin không được nghĩ tới những người khác trong Nam Cung gia tộc.

“Hoảng!!!” Nghe thấy hần lầm bầm, Mặc Sở Minh quay qua trừng mắt cảnh cáo. Tuy rằng y tin tưởng ba người Cố Diệp Ninh, Hạ Kỳ Phong và Minh Tu, thế nhưng chuyện của Nam Cung gia tộc không phải muốn đề cập liên đề cập tới. Đặc biệt thân phận của Nam Cung Lãnh Dạ, nếu chưa được anh cho phép, tuyệt đối không thể lộ ra.

“A...” Hần cũng nhận ra mình lỡ lời, theo bản năng đưa tay lên bịt miệng, e ngại nhìn lướt qua ba người Cố Diệp Ninh, Hạ Kỳ Phong và Minh Tu.

Hạ Kỳ Phong và Minh Tu nhú nhú mày ngờ ngạc không hiểu phản ứng của mọi người. Mà Cố Diệp Ninh thì bất động thanh sắc, nét mặt không đổi, tựa như chả nghe được cái gì. Cô đương nhiên là hiểu lo lắng của hai người kia, cho nên không trách gì họ. Nếu là cô, cô cũng không tùy tiện nói ra thân phận Cố gia tiểu thư của mình. Loại người như Mục Hoảng và Mặc Sở Minh lại không biết tới hai chữ đề phòng thì cô mới cảm thấy ngạc nhiên.

“Không sao cả, cô ấy biết mà.” Nam Cung Lãnh Dạ lại chẳng hề căng thẳng như hai người, hất nhẹ cằm về cô đang ngồi bên cạnh mình vuốt ve lông cho tiểu Nha.

“Biết? Tiểu Ninh biết cái gì?” Mục Hoàng và Mặc Sở Minh bị lời này của anh dọa cho giật mình.

“Biết thân thể của tôi.” Thần nhiên đáp “Cả của hai cậu nữa.” Nghĩ nghĩ, sau đó anh bổ sung thêm, hoàn toàn không thèm chú ý tới khuôn mặt đang liên tục thay đổi màu sắc cùng thần thái của Mặc Sở Minh và Mục Hoàng.

“Cái... cái gì cơ?” Xoa xoa thái dương, Mặc Sở Minh choáng váng “Cậu nói cho em ấy?”

“Không có, tôi tự đoán ra được. Chẳng lẽ anh không rõ là Nam Cung Lãnh Dạ, cái tên này rất nổi tiếng sao? Mặc Sở Minh và Mục Hoàng lại hay đi theo Nam Cung đại thiếu gia cũng nổi bật không kém. Là người thủ đô, đương nhiên tôi sẽ biết các anh.” Cố Diệp Ninh trả lời thay cho Nam Cung Lãnh Dạ. Cô cảm thấy cũng chẳng phải là bí mật gì hết.

“Khụ, khụ, khụ... hóa ra em là người thủ đô gốc sao?” Mục Hoàng nghe Cố Diệp Ninh nói cô muốn tới thủ đô, còn tưởng cô là người biết phán đoán cho nên hướng tới căn cứ tốt nhất để định cư. Không ngờ người ta lại là dân thủ đô gốc...

“Đương nhiên.” Cô cười cười.

“Vây, em là thiên kim nhà nào?”

Nghĩ tới cử chỉ tao nhã của Cố Diệp Ninh, không chỉ thể hiện trong cách đi đứng, ăn mặc, ăn uống mà cả phong thái lẫn ngôn từ. Không thể một sớm một chiều có thể luyện ra, mà là đã được dạy dỗ từ nhỏ, ngấm vào phẩm cách, trở thành bản năng. Rõ ràng chỉ có thể là thiên kim tiểu thư nhà nào đó mới có thể dạy dỗ tốt như thế. Mục Hoàng có chút tò mò không biết cô thuộc gia tộc nào.

“Đợi một chút.” Thấy cô mãi không trả lời hẳn, đột nhiên Mặc Sở Minh phát hiện ra điều gì đó. Y tròn tròn mắt đứng bật dậy hoảng hốt chỉ tay vào cô “Cố Diệp Ninh? Họ Cố...” Lại quan sát kỹ khuôn mặt của cô hơn một chút, càng nhìn càng thấy giật mình “Bảo làm sao, trước đó lúc mới gặp cứ luôn có cảm giác tiểu Ninh quen mắt, nhìn giống giống ai đó... Vô cùng giống...”

“Giống cái tên hồ ly họ Cố - Cố Diệp Phi anh vừa oán giận đúng không?” Chắc, trình độ gây thù hằn của anh ba nhà cô thực đáng sợ, như thế nào mà lại chọc giận được cả Mặc Sở Minh yêu nghiệt này “Đương nhiên là phải giống rồi, giống nhau tới bảy phần luôn đó. Ai bảo tôi với Phi Phi là anh em song sinh kia chứ.”

Cô thần nhiên mỉm cười, nhún vai hướng hai người Mặc Sở Minh cùng Mục Hoàng đang bị dọa tới mất tròn mắt dẹt: “Tôi chính là ‘tiểu công chúa’ của cái gia tộc bị cưỡng ‘tiểu công chúa’ hơn nặng mà anh bảo ban nãy đó. Cố Diệp Ninh, Cố gia Tam tiểu thư.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Không Thể Chọc Tới

Tại thủ đô, đúng như Mặc Sở Minh cùng Mục Hoàng dự đoán, sau khoảng thời gian vài ngày đầu hỗn loạn thì với lực lượng quân đội cảnh sát tinh anh, rất nhanh tang thì trong phạm vi nhất định đã được giết sạch. Tới ngày thứ tư, chính phủ tuyên bố thủ đô chính thức trở thành căn cứ, mở cửa thu cứu người sống sót. Chỉ cần là người thì đều biết thủ đô so với những thành phố khác điều kiện hơn bao nhiêu, vì vậy từ khắp nơi, đặc biệt người còn sống sót sau ở khu vực địa phương gần thủ đô ùn ùn bất chấp nguy hiểm trên đường đi để chạy về phía thủ đô. Thế nhưng thời điểm sau khi an ổn cùng sắp xếp xong mọi việc thì cũng là lúc các thế lực trong thủ đô bắt đầu tranh đấu quyền chi huy căn cứ với nhau. Sự tham lam quyền lực của con người, nhất là những người ở tầng lớp quyền quý, cực kỳ ham muốn và thích cảm giác thống trị tất cả trong lòng bàn tay mình.

Hiện tại trong các thế lực phân chia tranh đấu, trừ chính phủ nắm không ít đầu não tinh anh phục vụ từ thời bình, cũng có quyền lực rất lớn trong hầu hết mọi quyết định cho tới thời điểm này ra thì có vài gia tộc thế lực cực mạnh.

Tuy nhiên, trong tất cả, đặc biệt phải nhắc tới một gia tộc cực kỳ nổi tiếng với toàn người thủ đô - Cố gia gia tộc.

Cố gia rất có tiếng nói trong giới chính trị, nắm giữ số binh lính quân đội chỉ sau mỗi Nam Cung gia tộc, ngay cả tại thương giới cũng là một ngọn núi cao ngất khó ai bì được. Không chỉ là gia tộc duy nhất quyền thế được trong cả ba giới thương - quân - chính, có vài người quyền cao cũng biết rõ bang phái Hắc Dực đứng đầu giới hắc đạo cũng thuộc về gia tộc này. Trong thời bình có không ít người ghen tị tới đỏ mắt với danh gia vọng tộc này thế nhưng không ai dám đụng tới Cố gia bởi vì kiêng dè thế lực cùng tiền bạc mà Cố gia có.

Nhưng hiện tại là mặt thể, Cổ gia rõ ràng trở thành mục tiêu mà không ít người muốn lật đổ và để cướp đoạt. Điều này vô cùng dễ hiểu bởi vì có vài lý do.

Cách mặt thể một ngày, không rõ vì chuyện gì mà Đại thiếu gia của Cổ gia - Cổ Liệt Hạo lại ra lệnh thu hồi vật tư trong kho hàng ở toàn bộ các trung tâm thương mại do Cổ gia mở, đem về để trong hầm chứa ở tại biệt thự của Cổ gia. Mà cũng đừng nhìn biệt thự của mấy anh em nhà họ Cổ không to lắm, nhưng hầm chứa bên dưới biệt thự thì chẳng thua gì sân vận động, không lo lắng không có chỗ chứa. Trung tâm thương mại do Cổ gia mở gần như độc chiếm toàn bộ một phường tại thủ đô nói riêng và trong nước nói chung. Hoàn toàn có thể hiểu được đồng vật tư hiện tại Cổ gia có trong tay nhiều bao nhiêu, thậm chí Lưu gia cũng dùng hàng xách dép chạy theo.

Thậm chí hai vị thiếu gia còn lại động tĩnh cũng không nhỏ, thu mua rất nhiều xe cộ đã qua gia công, đồ thí nghiệm, xăng dầu, thậm chí súng ống linh tinh các loại. Cổ gia hành động kỳ lạ như vậy vốn khiến người ta ban đầu cảm thấy tức cười, tuy nhiên hôm sau mặt thể tới thì bọn họ cười không nổi được nữa. Không chỉ đầy đủ đồ ăn thức uống các loại mà ngay cả súng ống đạn dược, xăng dầu, xe cộ các loại. Cổ gia rõ ràng làm chỉ người ta hoài nghi... liệu có phải gia tộc bọn họ đã biết gì trước rồi không, cho nên mới mau chóng thu thập đầy đủ vật tư như thế. Tuy rằng điều này nghe thật vô lý nhưng rõ ràng đó là cách lý giải duy nhất cho việc Cổ gia có hành động kỳ lạ khó hiểu.

Đáng nói nhất là từ sau mặt thể tới giờ ngoại trừ hai vị trưởng bối là Đại tướng quân Cổ Vân cùng Thượng tướng Cổ Tiệp Huy xuất hiện bên ngoài để ổn định việc trong quân đội ra thì ba anh em Cổ Liệt Hạo, Cổ Diệp Phi và Cổ Phong Hạ lại im im đóng cửa không động tĩnh. Việc này làm mọi người không khỏi dấy lên nghi vấn... liệu có phải ba người kia không phải là dị năng giả?! Hoặc là... trong ba anh em đã có người xảy ra chuyện, biến thành tang thi?!

Phải biết nếu thật sự hai trường hợp trên xảy ra, vậy thì không thể nghi ngờ đây là tin mừng với không ít người. Bởi vì nếu là vậy thì tức là Cổ gia chỉ có duy nhất Cổ Tiệp Huy là dị năng giả. Đúng vậy, Cổ Vân là người bình thường không hề có dị năng.

Cổ Tiệp Huy là dị năng giả song hệ phong và thủy, cũng coi là một cường giả. Tuy nhiên hai hệ dị năng của ông cũng không phải dị năng phòng thủ tốt hay tấn công tốt. Và lại ông cũng đã là người có tuổi, cho nên cũng không tới mức khiến người khác e dè kiêng kỵ. Những người sợ hãi lo lắng chính là về ba anh em thiếu gia họ Cổ kia kia.

Mấy anh em nhà họ Cổ kia, trừ 'tiểu công chúa' được giữ tung tích bí mật thì ba người khác đều là thiên chi kiêu tử không ai không nghe danh. Năng lực của Cổ Liệt Hạo nghiêng về kinh doanh buôn bán nhưng thân thủ cũng tuyệt đối không phải loại tầm thường. Cổ Diệp Phi vô cùng nổi tiếng về khả năng tính toán mưu kế của mình, đặc biệt y rất giỏi bắn súng cùng sử dụng ám khí. Em út Cổ Phong Hạ là thiên tài với IQ cực cao, là bảo vật của viện nghiên cứu quốc gia, là tiền sĩ tâm lý học trẻ tuổi nhất lịch sử. Ba người anh em bọn họ, khiến bất luận là ai cũng phải kiêng dè, bất chấp tuổi tác của họ rất trẻ. Phóng mắt nhìn toàn bộ mấy thiếu gia tiêu thư của mấy gia tộc khác thì chỉ có duy nhất Nam Cung đại thiếu gia - Nam Cung Lãnh Dạ là có thể xuất chúng ngang bằng. Nếu giờ ba anh em họ không có dị năng hoặc đã chết hoặc biến thành tang thi thì rõ ràng Cổ gia sẽ mất đi gần như phòng thủ, không còn khó nhằn như xưa.

Một gia tộc thừa thớt ít người chỉ có duy nhất một dị năng giả, lại cất chứa vật đủ để mấy chục người ăn cả đời không lo khiến người khác thêm muốn thì có thể tồn tại lâu dài sao? Tuy là hiện giờ Cổ gia vẫn nắm quyền trong quân đội nhưng đã không còn khiến người ta lo ngại như trước. Dù sao kẻ mạnh như dị năng giả cũng không muốn bị người bình thường lãnh đạo mình. Hiện tại vẫn có Cổ Tiệp Huy phụ đầu cộng thêm danh vọng của Cổ Vân rất cao nên mọi người trong quân đội vẫn nể mặt mũi để Cổ Vân đứng đầu. Thế nhưng thời gian càng dài thì sẽ xuất hiện người sẽ không phục.

Lại đem Cổ gia so sánh với gia tộc thế gia ngang hàng là Nam Cung gia liền có thể thấy được sự trái ngược rõ rệt. Người cùng vai vế và niên kỷ với Cổ Vân là Đại tướng quân Nam Cung Tĩnh Hải cũng không phải dị năng giả. Thế nhưng bởi vì toàn gia Nam Cung gia, gần chục người người nào cũng có dị năng. Lực uy hiếp và khiến người khác dè chừng đương nhiên hơn hẳn chỉ có một mình Cổ Tiệp Huy. Cho nên Nam Cung Tĩnh Hải dù là người thường thì trong quân đội bây giờ và cả về sau cũng không ai dám trái lệnh của ông. Hậu thuẫn lớn mạnh như vậy chả ai dại mà đụng vào mặc kệ có bao người ghen ghét.

Một mình Cổ Tiệp Huy thì rõ ràng không đủ gánh vác toàn bộ Cổ gia.

Cho nên ở mặt thể thì địa vị của gia tộc phụ thuộc rất nhiều vào số lượng và sức mạnh của dị năng giả.

"Vật tư nhiều như vậy, lại muốn nuốt riêng. Cổ gia kia nghĩ thật tốt!" Một người đàn ông cầm đầu một đám người mĩa mai. Hắn ta trông vô cùng hung ác, từ trán tới khóe mắt trái có một vết sẹo kéo dài ảnh hưởng cho khuôn mặt thêm vằn vện tàn nhẫn. Hắn ta cười lạnh một tiếng, đối với tài sản của Cổ gia, y như con thú dữ đói khát nhìn thấy con mồi.

"Đúng như vậy. Gia tộc yếu ớt mà lại dám tích trữ riêng vật tư, đúng là không thể chấp nhận." Người đứng bên hùa theo nói. Mấy ngày qua, bọn họ càng lúc càng khẳng định Cổ gia ba anh em chắc chắn là gặp chuyện nguy hiểm gì rồi cho nên vô cùng cẩn rờ, chẳng thém che giấu dục vọng muốn xâu xé Cổ gia kia.

"Vậy chúng ta hôm nay tập trung ở đây là...?" Một người khác nở nụ cười gian trá, ánh mắt rõ ràng tràn ngập thâm ý, đã biết mà lại còn vờ hỏi.

"Tiểu tử ngươi đừng có giả ngu." Tên cầm đầu mặt sẹo cười nhạo dùng tay đập bốp một cái lên đầu tên kia.

"Ha ha ha... đương nhiên em biết, em biết mà đại ca." Tên gian trá cười nịnh nọt ứng thanh đáp "Đương nhiên là tấn công biệt thự Cổ gia, cướp lấy vật tư." Vô ngữ hô lớn.

"Đúng vậy." Người đứng cạnh tên mặt sẹo ban nãy vội gật đầu đồng ý "Vật tư vừa nhiều vừa phong phú như vậy lại chỉ để nuôi một đám người bình thường vô tích sự, quá là lãng phí. Phải để dị năng giả cường hãn như đại ca cùng chúng ta dùng mới đúng."

Nói tới đây, trên mặt tên này lộ ra vẻ kiêu ngạo. Mặt thể thì sao chứ? Người người chán ghét nhưng bọn hắn thì thực thích đó nha. Bọn hắn vốn là bang

nhóm hắc bang khá có quyền thế, trước kia lo lắng bị tùm nên luôn phải ẩn mình trong bóng tối. Nhưng mặt thế tới khiến bọn hắc bang được thay đổi, sống phóng túng không cần e ngại gì cả. Có thể thoải mái giết người cướp của không cần lo tới pháp luật, thật tốt.

Hắn trước kia chỉ là một người nhỏ nhò không có địa vị gì trong bang, hiện tại nhờ sở hữu hệ thống với năng lực phòng thủ nên đã được đại ca cất nhắc mang theo bên người. Điều này đã khiến cho địa vị của hắn trong bang trở nên vô cùng có trọng lượng, ai cũng phải nể vài phần. Thái độ đối đãi của mọi người khiến hắn hiểu được trước kia mình đáng khinh tới mức nào, hiện giờ oai phong bao nhiêu. Đây là do mặt thế đem lại, là do địa vị đem lại, giúp hắn trở nên cực mạnh đem tất cả những kẻ từng khinh thường hắn khinh thường ngược lại. Hắn có tư cách chà đạp đám người bình thường vô dụng kia, bởi vì hắn là địa vị giả, tồn tại của hắn ưu việt hơn nhiều so với lũ người thường không có năng lực gì kia. Suy nghĩ này không phát triển trong đầu, khiến cho hắn bị ám ảnh, tạo nên sự khinh bỉ đối với những người bình thường vô dụng kia.

Giữa địa vị giả được tiến hóa gen để có được những năng lực chiến đấu đặc biệt cùng với những người bình thường yếu ớt, không sớm thì muộn cũng sẽ nảy sinh ra vấn đề phân chia tầng lớp. Chỉ là mặt thế mới ngày thứ bảy, việc này còn chưa xuất hiện. Hơn nữa cho dù thế nào thì cũng không bị suy nghĩ vụn vặt tới mức như cái tên ở trên.

"Nhưng mà... tấn công vào biệt thự của Cố gia có phải hay không quá mạo hiểm." Trong đám người vẫn có người e ngại, dù sao thế lực của Cố gia quá mức khủng bố đã được khắc sâu vào lòng người.

"Hừ, đồ nhát gan, sợ cái gì hả. Hiện giờ Cố gia còn gì đáng sợ chứ." Tên đại ca mặt sẹo khinh bỉ trừng mắt.

"Đúng thế, ba anh em nhà Cố gia giờ chẳng đáng để chúng ta để tâm, không biết ba tên thiên chi kiều tử kia đã chết ở xó nào rồi kia. Còn Cố Vân, một lão già tầm thường không có địa vị thì làm gì được chúng ta." Tên có nét mặt gian trá nói.

"Cố Huy Tiếp dù là song hệ địa vị thì sao, có thể một chọi hơn chục người chúng ta sao? Dù sao thì chúng ta cũng có vài người có địa vị hệ hòa tấn công rất mạnh đấy." Hắt cằm một cái, tên đại ca phân tích tiếp.

Cố gia hiện tại tình huống ai là tầng lớp có quyền thế ở thủ đô đều biết được, người nhắm vào thêm muốn Cố gia cũng không ít, chẳng qua bọn họ quá cẩn thận còn chưa an tâm hoàn toàn nên chưa động thủ. Nếu chờ tới khi mấy thế lực gia tộc kia ra tay thì đám bang phái hắc đạo như bọn hắn chỉ có nước cạy cũng không có mà húp. Vì vậy tên đại ca mặt sẹo vô cùng quyết đoán chọn ra tay trước. Ngày hôm nay đánh vào trong biệt thự Cố gia để cướp được đại đa số vật tư. Dù sao trong bọn hắn cũng có địa vị giả không gian dự trữ không cần lo lắng việc vật tư đi bằng cách nào.

.

.

.

Biệt thự của Cố gia so với các đại gia tộc khác hoàn toàn nhỏ hơn nhiều nhưng lại có thêm vài phần hương vị gia đình. Tòa nhà ba tầng rộng khoảng 500 mét vuông được xây theo kiểu kiến trúc nước Pháp rất tao nhã. Bên ngoài có sân vườn cũng thoáng mát rộng rãi, có một hồ nước trong vắt tươi mát. Xung quanh được vây bởi một tường chắn hơn 3 mét rất cứng rắn, trên cùng có gia cố thêm lưới sắt điện giật cao áp, cửa kim loại cỡ lớn chạm khắc hoa văn tinh xảo vừa nặng vừa cao mang theo uy áp đáng sợ, mỗi góc đều có camera không ngừng quay vòng quan sát. Phòng thủ nghiêm cẩn tới mức khó ai xâm nhập được.

Trong lúc đám người trên đại ca mặt sẹo còn đang loay hoay không biết nên đột phá từ đâu để xông vào thì chợt phát hiện ra cửa lớn kim loại kia không khóa. Bọn hắn vui sướng vô cùng, lập tức không suy nghĩ nhiều liền xông vào.

Từ phía cổng đi tới biệt thự cũng không xa, chỉ hơn 40 mét. Đường được san trải bằng phẳng, có bốn cột đèn cách đều nhau. Toàn bộ đường đi không có bất cứ bóng người nào, yên tĩnh tới đáng sợ. Đi tới trước bậc thềm biệt thự, ngay vào khi đám người hắc bang kia tính dùng địa vị phá vỡ cánh cửa gỗ khép kín kia thì một tiếng kết... bất ngờ vang lên.

"Xin hỏi mấy người các vị có việc gì lại xông vào nhà của chúng ta vậy?"

Một ông lão cực kỳ đẹp lão chậm rãi từ rón mөр cửa của căn biệt thự bước ra đối với bọn hắn lịch sự hỏi. Ông lão có tóc màu bạc trắng nhưng nhìn tinh thần rất minh mẫn, khỏe mạnh. Thân người cao ráo mặc một bộ đồ lụa may theo kiểu cổ, hành động tao nhã cao quý khắc sâu từ trong xương cốt, mang theo sự cứng cỏi rắn rỏi đặc trưng của quân nhân. Ánh mắt sáng của lão thâm sâu lóe lên tia lợi hại.

"Cố Vân?" Tên đại ca mặt sẹo nheo mắt đánh giá người trước mặt. Người này rất nguy hiểm, cho dù ngoài mặt thì tỏ ra nhẹ nhàng thoải mái. Người có khí thế như vậy ở Cố gia chỉ có Cố Vân, một trong hai vị Đại tướng quân đứng đầu quân đội.

"Ồ, không ngờ có người lại biết tới ta." Cố Vân từ từ cười nhưng hình ảnh của đám người trước mắt không in được dưới đáy mắt của lão.

"Chỉ là một người không có địa vị mà dám dùng ánh mắt đó nhìn chúng ta sao." Là một người đứng đầu một bang, tên đại ca dù thế nào cũng có sự nhạy cảm nhất định. Nhìn ra thái độ cao cao tại thượng của Cố Vân, hắn ta vô cùng tức giận và cảm thấy bị xúc phạm.

"..." Cố Vân không nói gì tựa như không quan tâm, không nghe thấy sự tức giận của đối phương.

"Không cần nhiều lời đâu, đại ca. Cứ xông vào xem Đại tướng quân oai phong uy凛 có chống lại được địa vị của chúng ta không." Tên có vẻ mặt gian trá cười ha hả.

"Tiểu tử ngươi nói đúng. Không cần lãng phí nước bọt." Cô Vân tuy là quân nhân nhưng bao năm tranh đấu trong quân đội cũng là con cáo già. Bọn hắn là hắc bang, tính cách thô lỗ, nếu đấu võ mồm cùng bình tĩnh thì đấu không lại lão.

Tên đại ca mặt sẹo vừa dứt lời, lập tức trong tay hắn ta, một ngọn lửa đỏ rực hùng hục bùng lên. Là một dị năng hệ hỏa, hắn ta cực kỳ tự tin với thực lực của mình. So với đa số người, tốc độ tu luyện dị năng của hắn ta rất nhanh, đã sắp đột phá trở thành dị năng giả cấp 1.

"Vâng."

Đám người phía sau thấy hắn ta phát lệnh thì lập tức hùng hục khí thế ửng thanh. Trong thời gian ngắn, những ánh hào quang đủ màu sắc khác nhau đại diện cho các loại dị năng xuất hiện. Những ai là dị năng giả hệ thể chất thì hùng hổ xông lên.

"Chết đi, Cô Vân. Hôm nay là ngày diệt của Cô gia." Tên đại ca hét một tiếng, toàn bộ các đòn tấn công của dị năng, nào là thủy cầu, hỏa cầu, phong nhận,... hoa lệ phóng tới phía Cô Vân.

"... ngày diệt của Cô gia sao?" Khóe môi mĩa mai cong lên, Cô Vân nhẹ nhàng nói "Đúng là cuồng vọng." Mặc kệ nhìn hàng loạt chiêu thức dị năng phóng tới, lão mặt không đổi sắc, mắt không thêm chớp, thân hình vẫn vững vàng đứng thẳng.

Xoạt!!!

Vào giây phút những chiêu thức dị năng đánh tới chỉ còn cách người Cô Vân gần một mét thì một bức màn màu xanh lam lay động mang theo khí lạnh bức người trải dài đánh úp tới phá tan tất cả. Kế tiếp một luồng kinh khí không biết từ đâu đánh tới đập thẳng vào đầu não của những dị năng giả bên phía tên đại ca mặt sẹo. Lập tức, bọn hắn cảm nhận được một thứ gì đó vô hình đang đè ép tựa như muốn bóp nát tinh thần lực của bản thân. Cơ thể căng cứng, càng cố chống lại thì càng bị cường bức. Cuối cùng không thể chịu đựng được nữa, toàn bộ thân thể thoát lực ướt đầm mồ hôi, ngã phịch xuống, hoặc ra một ngụm máu đỏ tươi.

"Chuyện.. gì vậy?" Quý một gối trên mặt đất, cơ thể cùng não bộ đau tới tựa như bị lăng trì, run lên bần bật, tên đại ca mang theo kinh hoàng không thể tin được nhìn về Cô Vân vẫn lạnh nhạt mỉm cười thẳng tắp đứng đó.

"Ông ngoại, người vào nhà nghỉ đi. Để bọn con lo chuyện tiếp khách cho." Thanh âm trầm ổn, lạnh nhạt từ sau lưng Cô Vân vang lên.

Hai người xuất hiện từ sau cánh cửa gỗ. Người đi trước là một người đàn ông khoảng hơn 20 tuổi, khuôn mặt nghiêm túc, anh tuấn bức người. Đi phía sau anh ta là một thiếu niên tuổi còn rất trẻ, chỉ khoảng 16 tuổi, nét mặt là sự pha trộn hài hòa giữa vẻ trưởng thành và trẻ con, tuấn tú thu hút mọi ánh nhìn.

"Sao hai đứa lại ra đây?" Cô Vân ánh mắt từ ái yêu thương nhìn hai người mới tới.

"Vốn tưởng là Phi về, không ngờ chẳng những không phải, mà còn có vài con chuột xông vào biệt thự Cô gia chúng ta." Người đàn ông đi trước là chủ nhân thanh âm trầm ổn ban nãy. Từ đầu tới cuối vẻ mặt y lạnh như băng không thay đổi nhưng khi nhìn về phía đám người của tên đại ca mặt sẹo đang vô cùng chật vật kia thì trở nên vô cùng tàn khốc. Ngửi khí không chút che giấu khinh thường.

"Aiz ~ tùy hai đứa giải quyết. Ông hơi mệt." Nói rồi Cô Vân phát tay đi vào trong nhà.

"Cố - Liệt - Hạo! Cố - Phong - Hạ!" Tên đại ca mặt sẹo ngay sau khi thấy Cô Vân rời đi thì nhìn chằm chằm vào hai người kia, gần từng tiếng mang theo nghi hoặc cùng chút oán hận.

Tại sao? Không phải nói ba anh em nhà họ Cố xảy ra chuyện rồi sao? Hiện tại Cố Liệt Hạo và Cố Phong Hạ người nào cũng một thân sạch sẽ phiêu dật, không chút chật vật nào. Lấy đâu ra chuyện giống như tin đồn.

Hơn nữa, khiến tên đại ca mặt sẹo kia càng quan tâm đó chính là cái lực lượng gì ban nãy đánh tan mọi chiêu thức dị năng của bọn hắn? Còn cả... thứ kinh khí áp lực nghiền nát tinh thần lực của bọn hắn, đó là gì?

Tuy có nhiều nghi hoặc nhưng có một điều hắn ta dám khẳng định...

"Cố Liệt Hạo! Cố Phong Hạ! Vừa rồi đánh tan dị năng của chúng ta, đè ép tinh thần lực của chúng ta là các người. Các người là dị năng giả!!!" Hướng hai anh em Cố Liệt Hạo và Cố Phong Hạ, tên đại ca mặt sẹo giận dữ hét lên. Hắn ta cảm nhận được tinh thần lực chuyển động xung quanh hai người Cố Liệt Hạo và Cố Phong Hạ. Chỉ là hắn ta không rõ hai người này ra tay thế nào, dị năng là gì, một người ra tay hay là cả hai.

"Chúng ta có từng tuyên bố với mọi người rằng là chúng ta không phải là dị năng giả sao, Hạ?" Cố Liệt Hạo như cười như không nghiêng đầu nhìn cậu em út đứng sau mình khoảng nửa bước.

"Không có." Cố Phong Hạ cơ mặt cứng đờ như robot, ngay cả đáp lại thì lời nói cũng cứng nhắc không nghe ra tí tình cảm nào.

Đuang lúc này từ ngoài cánh cửa kim loại ở bên ngoài truyền tới tiếng mở cửa vang vọng, kế tiếp một chiếc xe jeep đã được lắp đặt gia cố thêm, nhìn thoáng qua cảm thấy vô cùng rắn chắc băng băng tiến vào. Xe ngừng lại cách đám người tên đại ca mặt sẹo một đoạn, người thanh niên vừa mới bước xuống từ chỗ ghế lái, thanh âm châm chọc mang theo một cỗ cười nhạo tiếp lời Cố Phong Hạ.

"Ồ, mấy con sâu bọ này là ai đây? Nhìn quen quen ta? Hình như là Trần lão đại của bang Phi Ứng phải không?" Bộ dáng càn rỡ và phát cực kỳ ngứa mắt "Sao Trần lão đại lại ở trong khuôn viên biệt thự Cố gia chúng ta thế?"

"Cổ Diệp Phi?" Tên đại ca mặt sẹo cũng chính là Trần lão đại nghi hoặc đề phòng nhìn về phía Cổ Diệp Phi. Người này như thế nào lại biết danh tính của hắn.

"À là tôi. Vậy Trần lão đại giữu có thể trả lời câu hỏi của tôi được chưa?" Cổ Diệp Phi sáng khoái thừa nhận.

Không giống với ba anh em nhà họ Cổ thường xuyên được xuất hiện trên báo và được giới truyền thông vô cùng chào đón bởi sự quyền thế và vẻ ngoài của mình, giới hắc đạo sống rất giữ mình, càng là những người đứng đầu thì càng ít khi trực tiếp xuất hiện. Toàn bộ người thủ đô có thể nhận ra ba anh em nhà họ Cổ bởi vì danh vọng và sự nổi tiếng của bọn họ còn cao hơn bất cứ minh tinh nào. Nhưng Trần lão đại có vẻ ngoài cực kỳ tầm thường, không bao lộ diện với bên ngoài thì làm sao một thiếu gia nhà giàu như Cổ Diệp Phu lại nhận ra được?

Trần lão đại nào có biết thân phận thực sự của Cổ Diệp Phi. Một bang hắc đạo cỡ trung như Phi Ứng sao có thể so sánh với bang phái đứng đầu thành vương như Hắc Dục. Toàn bộ thông tin của các lão đại trong hắc đạo từ lâu trước kia đã được đặt trên bàn làm việc của Cổ Diệp Phi rồi. Với trí nhớ gấp một lần không quên của y, Trần lão đại sao có thể không bị nhận ra.

"Trần lão đại này là muốn cướp vật tư của Cổ gia chúng ta. Còn bảo là hôm nay là ngày diệt của Cổ gia." Cổ Liệt Hạo 'tốt bụng' trả lời thay Trần lão đại vẫn chưa lấy lại được tinh thần.

"Thế sao?" Ánh mắt mang theo ý cười nhàn nhạt của Cổ Diệp Phi trong chớp mắt biến thành tràn ngập huyết tính khiến cho Trần lão đại không khỏi hoảng hốt. Tuy mặt vẫn cười nhưng càng khiến cho người ta nổi da gà vì sợ.

Huyết tính như vậy, thế nào lại xuất hiện trên người một thiếu niên còn nhỏ tuổi như Cổ Diệp Phi?

"Phi." Cổ Liệt Hạo liếc mắt nhìn em trai, mở miệng hỏi thăm "Xong việc rồi hả? Em về trễ hơn anh nghĩ."

"Có chút việc phát sinh bất ngờ cần giải quyết." Y gật gật đầu, thở dài làm bộ mệt mỏi. Tốc độ đổi sắc mặt quả thực khiến người ta lú lờ. Tựa như người có dáng vẻ khát máu ban nãy không phải là y.

Mấy ngày nay sau khi tình hình thủ đô hơi ổn định lại anh em bọn họ người tranh thủ giải quyết phân công một số việc quan trọng. Người thì lo quản lý thu xếp vật tư, người nghiên cứu về dị năng và tinh thần lực, người thì phải đi xử lý việc của bang Hắc Dục. Bởi vậy cho nên mới không xuất hiện trước mặt những người khác. Nào có ngờ lại có tin đồn rằng ba anh em bọn họ gặp chuyện không tốt.

Đáng ngạc nhiên hơn là có người ngốc tin tới mức dám xông vào náo loạn biệt thự Cổ gia. Đây rõ ràng là khiêu khích trắng trợn tới tôn nghiêm gia tộc bọn họ, đồng thời cũng đã chạm vào điểm mấu chốt của anh em bọn họ. Bởi vì dù là Cổ Liệt Hạo, Cổ Diệp Phi hay Cổ Phong Hạ thì đều cực kỳ ghét 'khách không mời' tới chỗ ở của anh em bọn họ.

"Chỉ là vài người tâm tư xấu xa thích thù địch thị phi rồi tự lừa mình mà thôi. Không ngờ có không ít kẻ ngốc tới mức không suy xét chứng thực gì cứ như vậy mà tin lời là thật" Cổ Diệp Phi chả ngần ngại mỉa mai.

"Đáng chết!!!"

Đấm mạnh xuống đất, nhìn ba anh em họ không ngừng người tung người hứng, hoàn toàn coi thường mình cùng đám thủ hạ, Trần lão đại hai mắt như muốn phun ra lửa hận. Cẩn chặt răng mặc kệ tinh thần lực đã muốn bị bóp nát, phát động ra một hỏa cầu bắn tới hướng Cổ Diệp Phi.

Từ uy áp mà tinh thần lực của Cổ Liệt Hạo và Cổ Phong Hạ toát ra, Trần lão đại biết mình không phải đối thủ của hai anh em kia. Hai anh em kia chắc chắn đã đột phá là dị năng giả cấp 1 rồi. Cho nên muốn trút giận chỉ còn có Cổ Diệp Phi mới tới mà thôi. Tuy về huyết tính ban nãy của Cổ Diệp Phi làm cho hắn ta có chút giật mình sợ hãi thế nhưng Trần lão cũng không còn thời gian để suy nghĩ. Có hai dị năng giả cấp 1 là Cổ Liệt Hạo và Cổ Phong Hạ ở đây, hắn ta có thể đoán được kết cục của mình và thủ hạ. Chênh lệch cấp tuyệt đối là đầu không lại.

Cho nên có chết cũng phải kéo thêm đê mê lung!!!

"Phi ca!!!!" Vài người này giờ ngồi yên trên xe jeep của Cổ Diệp Phi, vốn không dám can thiệp vào cuộc nói chuyện anh em Cổ gia, lúc này thấy Cổ Diệp Phi bị tấn công thì lo lắng nhảy xuống khỏi xe. Dị năng trong tay lập tức phát động, muốn bảo vệ Cổ Diệp Phi đồng thời tấn công ngược lại.

"Dục Đông, Dục Tây, Dục Nam, Dục Bắc, đứng im!" Cổ Liệt Hạo quát một tiếng, vẻ mặt vẫn nghiêm túc, phất tay một cái, thứ lực lượng màu xanh lam đậm tỏa ra khí lạnh thấu xương lần nữa xuất hiện, nuốt trọn quả cầu đỏ rực của tên đại ca mặt sẹo kia.

Thấy hỏa cầu đã bị đánh tan, Cổ Phong Hạ vẫn mặt than như cũ bước lên một bước. Cậu nhủ mảy một cái, luồng kinh khí vô hình từ thân thể của cậu lại lần nữa phóng xuất, xuyên qua lớp da xương, lao tới đánh trực tiếp lên não bộ của Trần lão đại. Lần này thậm chí lực tấn công còn mạnh hơn lần trước. Trần lão đại thậm chí còn có thể nghe rõ tiếng gì đó vỡ nát trong đầu mình.

"Không thể... nào..." Lại nôn ra một ngụm máu, Trần lão đại hai mắt tròn tròn, đồng tử như muốn nứt ra "KHÔNG THỂ NÀO, KHÔNG CÓ THỂ NÀO NHƯ VẬY!!! DỊ NĂNG CỦA TA!!!" Hắn ta cố gắng dùng đôi tay run rẩy để phóng ra dị năng nhưng tinh thần lực lại liên tục như bị bóp hơi biến mất.

"Hạ, em làm gì với hắn ta vậy?" Cổ Diệp Phi cười tà ác, vuốt vuốt cái cằm, híp mắt lại thưởng thức vẻ mặt bi thống tuyệt vọng của Trần lão đại đang quỳ lê lết trên mặt đất.

"Phá vỡ tình thần lực của hắn ta." Cổ Phong Hạ mấp máy môi mấp máy đáp. Không phải chỉ làm tổn thương như lúc trước mà là trực tiếp nghiền vụn làm cho Trần lão đại mất đi khả năng sử dụng dị năng, não bộ cũng bị tổn thương nặng nề, chỉ e nếu về sau còn sống cũng sẽ trở nên điên loạn.

"Shhh!!! Ai nói dị năng của thằng út nhà mình yếu nhất vì không thể chiến đấu được chứ. Hạ, em đúng là quái vật." Cổ Diệp Phi hít một ngụm khí lạnh, bĩu môi lầm bầm. Dị năng của Cổ Phong Hạ không thể tấn công gây tổn hại cơ thể nhưng lại có thể phá nát tinh thần của người ta. Thực đúng là thằng nhóc đáng sợ nha ~

"Đại ca! Đại ca!" Nhìn lão đại của mình lâm vào cuồng loạn, cả đám thù hạ của Phi Ứng nháo nhác hỗn loạn, cũng cảm phần chừng ba anh em họ Cổ tựa như muốn bám vằm lóc thịt đối phương ra.

"Ánh mắt thực đẹp nha." Thở dài cảm thán một tiếng, Cổ Diệp Phi tùm tùm, không chút bị những đôi mắt kia làm cho ảnh hưởng "Hắc đạo có một điều mà làm cho ta rất thương thức đó là trọng tình trọng nghĩa."

"..." Đám người bên bang Phi Ứng khiong vì lời tán thưởng của y mà tỏ vẻ gì.

"Ủm~ nề tình các người đối với lão đại các người trung thành như vậy... ta sẽ cho các người chết nhẹ nhàng toàn thây." Khẽ gật đầu, y độc đoán làm ra quyết định đối với mười mấy sinh mạng trước mắt, thanh âm nhẹ tênh không đáng kể.

"Người dám giết người sao?" Tên có vẻ mặt gian trá thấy vẻ huyết tính lần nữa xâm lấn đồng tử của Cổ Diệp Phi, vẻ chán tình ban đầu dần trở nên biến sắc. Hắn có cảm giác y nói được sẽ làm được. Giết người với bọn hắn là chuyện bình thường nhưng bọn hắn không tin tên nhãi như Cổ Diệp Phi sẽ dám làm.

"Đó... không phải là Dực Đông, Dực Tây, Dực Nam, Dực Bắc sao?" Một tên thù hạ trong đám người bang Phi Ứng hét toáng lên khi tình cờ nhìn rõ khuôn mặt của bốn người đi cùng với Cổ Diệp Phi trên xe jeep ban nãy.

"Tứ đại đường chủ của bang Hắc Dực!!!" Một người khác cũng khiếp sợ kêu lên.

Bốn người Dực Đông, Dực Tây, Dực Nam, Dực Bắc rất nổi danh trong giới hắc đạo. Bang Hắc Dực là dưới quyền chưởng quản của bốn người này.

Hắc Ứng là một bang phái có sự tồn tại vô cùng đặc biệt ở giới hắc đạo bọn hắn, vô cùng phô trương nhưng cũng không kém bí ẩn. Không cần phải giống những ông trùm lão đại khác phải lo lắng tạo dựng quan hệ với bên quân đội và chính trị gia, cũng không cần ẩn giấu bản thân. Như bốn người Dực Đông, Dực Tây, Dực Nam, Dực Bắc tuy danh đường chủ, trên còn có thủ lĩnh nhưng ở trong giới chính là hành động sát phạt, danh tiếng bay xa, không ai dám đắc tội. Dường như Hắc Dực có hậu thuẫn rất lớn sau lưng. Hậu thuẫn này không chỉ có ảnh hưởng với giới quân đội chính trị mà cả thương giới cũng nắm địa vị không nhỏ. Ngay cả chân chính lão đại thủ lĩnh của Hắc Dực thì chỉ có vài ông lớn trùm hắc đạo cùng vài người cấp cao biết mà thôi, Phi Ứng bọn họ có tư cách để tìm hiểu.

"Đợi một chút, bốn vị đường chủ kia vừa gọi Cổ Diệp Phi là Phi ca đúng không?" Một tên thù hạ khác quay qua hỏi tên có vẻ mặt gian trá kia.

"..." Mặt tên gian trá trắng bệch, đột nhiên trong đầu xuất hiện một suy nghĩ liên kết.

Hậu thuẫn to lớn có quyền thế trong cả ba giới thương - quân - chính...? Đó không phải là Cổ gia gia tộc sao? Mỗi gia tộc lớn chỉ ảnh hưởng tới một giới nhất định, độc nhất Cổ gia là có quyền chi phối rất lớn trong toàn bộ ba giới quan trọng nhất của toàn đất nước.

"Thì ra là như vậy... là như vậy..." Bảo làm sao có rất ít người quyền cao chức trọng lại mắt nhắm mắt mở bỏ qua các hành động của bang Hắc Ứng. Đám người bang Phi Ứng cũng không ngu ngốc, nhanh chóng nhận ra điều kì lạ và liên kết giữa Cổ gia và bang Hắc Dực.

"Cổ Diệp Phi, người là thủ lĩnh của bang Hắc Dực đúng không?" Tên có vẻ mặt gian trá mặt xám tro run rẩy mở miệng hỏi.

Cổ Diệp Phi không đáp lại. Y không cần thiết phải đi giải thích hay thừa nhận với mấy người không liên quan. Một tay của y vung lên, da thịt vốn có màu trắng hồng khỏe mạnh biến thành màu tím chàm, tán ra thành những hạt phân tử li ti, lao tới đám người bang Phi Ứng đang sợ tới rét run.

Cổ Diệp Phi y là một dị năng giả, cho nên kể cả ban nãy Cổ Liệt Hạo và Cổ Phong Hạ không ra tay thì y cũng có thể tự mình giết chết Trần lão đại. Người của Cổ gia sao có thể để y ra ngoài một mình lo mọi việc ở thời điểm này nếu như y không có dị năng, không đủ khả năng tự bảo vệ mình cơ chứ.

"Từ nhỏ tới lớn chỉ có trước mặt một người ta mới không lộ ra sát khí của mình."

Khóe miệng ý nhếch lên tạo thành một nụ cười cực kỳ ôn nhu nhưng trong mắt không có nửa điểm ý cười: "Cổ gia là nhà của anh em chúng ta, là nơi để Ninh nhi bảo bối của ta trở về. Ai dám xâm phạm tôn nghiêm của Cổ gia, ta tuyệt đối không tha thứ."

"Không.. Không thể... A A A A A!!!" Nhìn luồng khí màu tím càng ngày càng tới gần, tiếng gào thét như xé gan xé ruột gan thét lên, vô cùng rùng rợn.

Bốn vị đường chủ của bang Hắc Dực nhìn Cổ Diệp Phi ra tay, lại thấy anh em Cổ Liệt Hạo và Cổ Phong Hạ mặt không đổi, mắt không chớp nhìn cảnh tượng huyết tính chết chóc trước mặt, không khỏi rùng mình.

Quả nhiên với người không liên quan, người Cổ gia rất lạnh khốc. Toàn Cổ gia chắc cũng chỉ có vị 'tiểu công chúa' được yêu thương không hiểu chuyện bỏ đi từ hơn một năm trước là hiền lành thôi.

Tội nghiệp bố vị đường chủ này, sau này gặp vị 'tiểu công chúa' nào đó sẽ bị đá kích tới trào máu họng.

Nhưng mà mặt thể mới được một tuần mà đã là dị năng giả cấp 1, ba anh em nhà này có còn là người thường nữa không vậy?

.

.

.

"Ồ trước chúng ta khoảng 5 kilomet nữa là thành phố Y. Chúng ta nên ghé qua đó để thu thập thêm đồ ăn." Mặc Sở Minh ngồi ở bên cạnh ghế lái, quay đầu lại nhìn mọi người trong xe, nói ra ý kiến của mình.

Vốn còn tưởng là đồ ăn cướp được ở siêu thị ở thành phố D đủ để ăn tới khi đến thủ đô. Nào có ngờ, một đạo toàn nam cùng trẻ nhỏ đang tuổi phát triển, cần quét không hạn chế một hồi cuối cùng ăn hết đồ trong vòng có bảy ngày. Hơn nữa bọn họ chỉ ăn được đồ đông lạnh hoặc thực phẩm sấy khô và đồ đóng hộp mà thôi. Những đồ thịt tươi, sữa cùng rau củ quả thì để vài ngày đều bị bốc mùi và hỏng mất. Nhiệt độ thời tiết thay đổi thất thường càng khiến tốc độ đồ ăn biến chất nhanh hơn. Tới ngày hôm nay bọn họ chỉ còn thức ăn đủ ăn thêm hai ngày. Mà lượng thức ăn này vốn nguyên bản là của Cố Diệp Ninh.

Thành phố Y là một thành phố lớn trọng điểm trong nước, lớn hơn thành phố D và H nhiều. Trước nó là thành phố công nghiệp sản xuất, được quốc gia vô cùng coi trọng. Nhưng sau mặt thể tới, bởi vì khu vực này đặc biệt nhiều người ở, các công nhân lại ngủ phòng tập thể nên tốc độ lây lan bệnh dịch cực kỳ nghiêm trọng. Ban đầu quân đội còn định phá bỏ thành phố Y như thành phố D tuy nhiên bên trong có rất nhiều nguyên liệu thực phẩm, đồ dùng sinh hoạt, là thiên đường vật tư. Không ai ở thời điểm này lại không tiếc vật tư hết, cho nên chính phủ chỉ còn cách tạm buông tha thành phố Y, chờ có phương án chính xác cùng có đủ nhân lực mới đột phá vào bên trong thành phố Y để thu gom.

Hiện tại bên trong có rất nhiều tang thi, một mình đội ngũ sáu người bọn họ xông vào súng ra nguy hiểm nhưng quả thực vật tư quá mê người và hấp dẫn, có thể nói là nằng tay trên của chính phủ. Thế nhưng bọn họ trong mấy ngày tới sẽ đi đường tắt là đường rừng, không có chỗ để bỏ sung đồ ăn. Thành phố Y này là cơ hội duy nhất, nếu bỏ qua thì sẽ không tìm được nơi để lấy thêm đồ ăn thức uống, cả đội ngũ rất có thể sẽ phải nhịn đói. Việc đói bụng sẽ làm ảnh hưởng tới lúc bọn họ chiến đấu, không ai hi vọng mình rơi vào tình huống như thế.

"Trong đó có một công ty nổi tiếng chuyên về xuất nhập khẩu đồ đông lạnh. Khụ, tuy rằng bên trong thành phố có nhiều tang thi nhưng nếu cẩn thận một chút cũng không quá nguy hiểm." Mục Hoàng đánh mắt về phía Cố Diệp Ninh, muốn nhìn coi cô có biểu hiện gì. Đáng tiếc, cô vẫn vẻ mặt nhàn nhạt vô cảm như cũ làm hắn không biết cô đang nghĩ gì.

"Không sao, tôi có được bản đồ thành phố Y. Rất chi tiết từng khu vực, sẽ không làm mọi người gặp nguy hiểm đâu." Mỉm cười đối với cô, Mặc Sở Minh uyển chuyển thuyết phục.

Từ sau khi biết Cố Diệp Ninh là 'tiểu công chúa' của Cố gia, thái độ của Mục Hoàng và Mặc Sở Minh trở nên cẩn trọng hơn nhiều. Cũng không phải bọn họ có ý gì, chỉ là danh tiếng quyền uy của Cố gia đã in đậm vào sâu tâm thức của hai người, ngay cả Nam Cung gia tộc cũng phải e ngại vài phần gia tộc này. Tại mặt thể rõ ràng so với Nam Cung gia thì Cố gia có nhiều khả năng vượt trội hơn. Lý do chính là Nam Cung gia chỉ có một mình Nam Cung Lãnh Dạ thế nhưng Cố gia có tới tận ba vị giống Nam Cung Lãnh Dạ kia kìa.

Ngay cả vị tiểu thư được bao bọc như Cố Diệp Ninh trình độ cũng phi nhân loại thế này, không hiểu ba người Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ nếu trở thành dị năng giả thì sẽ như thế nào. Dù sao thì chắc chắn cũng không thể kém hơn em gái được. Gia tộc họ Cố tại thời điểm nào tốt nhất cũng không nên coi thường.

Mà hiện tại, nghĩ tới tranh đoạt diễn ra ở thủ đô, tình hình của Nam Cung gia tộc cũng chưa rõ, Mặc Sở Minh hay Mục Hoàng đều muốn kéo quan hệ với Cố gia. Tuy Nam Cung Lãnh Dạ dị năng rất mạnh nhưng dù sao cũng không nên lấy cứng đối cứng với tất cả, có thể nhiều bạn hơn thù vẫn là tốt nhất. Tính cách của anh tùy hứng khó hiểu không thích làm ngoại giao cho nên Mặc Sở Minh là bạn từ nhỏ kiêm luôn 'thư ký riêng' bắt buộc phải có trách nhiệm tự động làm thay mà thôi.

Đương nhiên muốn kéo quan hệ với Cố gia ngoại trừ vì Cố gia có khả năng, nhiều người tài và quyền thế nhất ra còn là vì hai người Mặc Sở Minh và Mục Hoàng cực kỳ yêu thích và tín nhiệm người đồng đội Cố Diệp Ninh.

Kết hợp thành đồng minh quan trọng nhất là tin tưởng nhau. Cố Diệp Ninh là người Mặc Sở Minh tin tưởng nhất, phẩm chất không che được nơi nào.

Còn những người khác, Cố Vân và Cố Tiệp Huy không quản chuyện của Cố gia từ nhiều năm rồi. Gia chủ hiện tại là Cố Liệt Hạo ở thương trường còn trẻ như vậy đã xây dựng được đế chế cho riêng mình, nhân phẩm nổi tiếng là đứng đắn. Cố Phong Hạ thì nổi tiếng với danh hiệu 'thiên tài mặt than', chỉ cần không liên quan tới công việc nghiên cứu cùng an nguy thân nhân của mình thì cậu mặc kệ. Nhìn chung hai người này tạm thời không cần quá đề phòng.

Chỉ duy nhất có cái thằng nhãi hồ ly Cố Diệp Phi thích kiếm lợi trên mồ hôi nước mắt của người khác thì Mặc Sở Minh tuyệt - đối - không - tin - tưởng - được!!!

Tuy nhiên, không cần lo lắng, vẫn có phương pháp đối phó với tên nhãi hồ ly này. Chỉ cần làm được Cố Diệp Ninh ủng hộ, Mặc Sở Minh dám thề Diệp Phi muốn dờ dờ gì với Nam Cung gia tộc cũng không được.

Trong ba anh em, Cố Diệp Phi là người yêu thương Cố Diệp Ninh nhất. Trong giới thượng lưu có từng nói, miễn là mong muốn của 'tiểu công chúa' của Cố gia thì Cố Diệp Phi nhất định có thể bất chấp tất cả để thực hiện.

Tóm lại vị Cố nhị thiếu này chính là ngày thường hình tượng hào hoa phong nhã mang theo gian trá phong lưu bao nhiêu đi chẳng nữa, khi trở thành thủ lĩnh hắc đạo cuồng bất tuân huyết tính bao nhiêu đi chẳng nữa thì ở trước mặt Cố Diệp Ninh sẽ hóa thành một con mèo nhỏ ngoan ngoãn mà thôi. Tổng kết chỉ có dòng chữ: Kê - cuồng - em - gái - song - sinh - tới - phát - điên... ㄟ(▽ ㄟ)

Nam Cung gia và Cố gia, hai đại gia tộc mà kết hợp lại có thể nói khó ai so độ được, càng đừng nhắc touws chống lại. Không chỉ chi phối tuyệt đối trong quân đội mà tầm ảnh hưởng các mặt khác như chính trị cùng thương giới cũng bị ảnh hưởng rất lớn. Chỉ cần tưởng tượng thôi đã rất phấn khích. Khi đó y nhất định sẽ tìm cách chèn ép chết mấy tên cha già hồ ly luôn cho mình là nhất ở trong chính phủ.

Hiện giờ Mặc Sở Minh để thực hiện mục tiêu tính toán này thì trước hết cần phải tìm cách tăng độ thân thiết và hảo cảm của Cố Diệp Ninh đối với Nam Cung Lãnh Dạ, Mục Hoảng và bản thân mình lên là kế hoạch cùng tính toán có thể thành công. Ai bảo cô là người có ảnh hưởng nhất toàn bộ Cố gia chứ.

Hơn nữa dù sao cũng sẽ đồng hành với nhau tới tận thủ đô, giữa đồng bạn cùng đội ngũ tin tưởng yêu quý nhau thì chiến đấu kết hợp càng thêm ăn khớp. Một việc lời mấy chuyện, quả là quá tốt!

Chẳng qua mỗi lần nhìn Cố Diệp Ninh giết tang thi về mặt lạnh nhạt bình tĩnh, Mặc Sở Minh hay Mục Hoảng đều nhìn không nổi cảm thán... người này đúng là 'tiểu công chúa' của Cố gia thật sao?! Nếu không phải cô tự nói ra thân phận thì còn lâu y mới nghĩ tới cô là Cố tam tiểu thư. Sao nghĩ ra được người được bảo bọc như cô lại nuôi ra cá tính kiên cường bình tĩnh như thế. Y còn tưởng tiểu thư nhà họ Cố như bông hoa trong lồng kính, mỏng manh dễ vỡ lắm kia. Ai mà ngờ được, Cố Diệp Ninh không chỉ không mỏng manh dễ vỡ mà thậm chí sức chiến đấu nhiều khi còn cường hãn hơn cả Mục Hoảng và y đã từng luyện tập trong quân đội. Người nhà họ Cố quả nhiên là rất đặc biệt...

"Tùy thôi. Tôi không có ý kiến gì." Cố Diệp Ninh thông minh đương nhiên đã đoán được ý đồ lôi kéo của Mặc Sở Minh, chỉ là cô cũng không phản cảm hay khó chịu gì hết.

Chỉ cần ba người Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh và Mục Hoảng xứng đáng, cô tuyệt đối không ngại giúp bọn họ đề xuất chuyện liên kết với anh hai. Đã chết qua một lần, cô hiểu rõ và cũng nghĩ thoáng hơn nhiều. Trong cuộc sống dù là bạn bè đồng bạn thì cũng sẽ có lúc phải nhờ vả lợi dụng nhau. Miễn là không phản bội, không hãm hại, Cố Diệp Ninh rất sẵn lòng phối hợp và cho qua trong khả năng chịu đựng chấp nhận.

Huống hồ đây là tình huống có qua có lại. Liên kết với nhau không chỉ một mình Nam Cung gia tộc cùng với Nam Cung Lãnh Dạ có lợi mà anh em trai cùng Cố gia của cô cũng nhận được quyền lợi tương đương.

"Diệp tỷ tỷ đồng ý thì em cũng không có vấn đề gì." Hạ Kỳ Phong cười cười nói. Rõ ràng một bộ dáng quyết tâm coi Cố Diệp Ninh là người thủ lĩnh của mình.

"Em cũng vậy." Minh Tu cũng nghiêm mặt gật đầu.

"Được rồi, vậy đi đi." Nam Cung Lãnh Dạ cúi đầu nhìn nhạ nói ra ý kiến của mình.

Thấy toàn đội ngũ đồng ý với đề nghị của mình, Mặc Sở Minh gật đầu vui vẻ quay sang bàn bạc đường đi với Mục Hoảng đang lái xe. Mặc Sở Minh hoàn toàn không biết ngay khi mình vừa quay đầu đi thì Nam Cung Lãnh Dạ ngẩng lên, hai tròng mắt sâu thẳm rét lạnh âm u nhìn thẳng về phía y.

.
. .

Ở trong thành phố Y, tang thi từng đàn lảng vảng đi đi lại lại, thi thoảng có tiếng nhai nuốt xương thịt vỡ vụn rùng rợn.

Tại một góc nhỏ tối đen trong căn nhà nhỏ sát ngoại ô thành phố Y, một bóng dáng nhỏ bé co rúc cuộn tròn lại. Quần áo trên người đã cũ mềm bản thiu, thân thể thỉnh thoảng hơi run rẩy như sợ hãi điều gì đó. Mái tóc xoăn màu hạt dẻ xinh đẹp rối tung thả xõa che đi khuôn mặt đứa bé.

Đột nhiên đứa bé giật mình ngẩng đầu, đôi mắt màu đỏ rực xinh đẹp ẩn dưới mái tóc rối bời mang theo ánh sáng mơ hồ nhìn về hướng về một phái vô định, đôi môi hồng nhỏ nhắn hơi khô nứt vì đói khát khê khấp mở. Thanh âm trong veo mang theo yếu ớt nhọt nhọt.

"Tới rồi... cuối cùng đã tới rồi... em, đã đợi mãi..."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Thành Phố Y

Xe càng ngày càng tiến gần tới lân cận thành phố Y, Mặc Sở Minh mở bản đồ mà mình có sẵn ra, nghiên cứu một chút đường đi bên trong thành phố để có thể dự đoán những chỗ tang thi có thể tập trung nhiều, giúp cho đội ngũ không gặp phải nguy hiểm quá mức. Dù là năng lực của sáu thành viên trong đội ngũ đều rất mạnh, đặc biệt là hai vị ‘đội trưởng’ trên danh nghĩa có thực lực phi nhân loại - Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh, thế nhưng vẫn không thể không đề phòng xảy ra sơ xuất. Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Mặc Sở Minh có thể không bằng Nam Cung Lãnh Dạ ở khoản lãnh đạo quyết đoán thế nhưng riêng về vấn đề tỉ mỉ cẩn thận thì chắc chắn có thể so sánh bằng.

“Chúng ta chỉ có thể đi xe vào tới khu vực ngoại ô của thành phố Y mà thôi. Tiến sâu hơn thì không ổn, bởi vì từ khu vực nội thành trước đây số lượng người sinh sống rất nhiều.” Mặc Sở Minh nhíu mày nói.

Nơi trước kia càng nhiều người ở thì sau mặt thể những nơi đó sẽ chẳng khác nào là tương đương với ổ tang thi. Có thể tránh tốt nhất là tránh, có thể đi đường vòng thì nên đi đường vòng, không cần cạy mạnh lấy cứng đối cứng. Cố Diệp Ninh cũng hiểu vì sao Mặc Sở Minh lại ra quyết định như vậy, vì vậy cô không cần suy nghĩ nhiều gật đầu đồng ý, cũng giải thích nguyên nhân với tất cả mọi người khác trong đội ngũ.

“Tang thi mấy ngày nay đã dần tiến hóa, tốc độ nhạy cảm với thanh âm cũng tăng lên vài phần. Hiện tại nếu chúng ta đi bằng xe vào sẽ dẫn tới chú ý của tang thi.”

“Đi bộ tuy mất nhiều thời gian hơn nhưng chỉ cần chú ý thì sẽ dễ dàng chạy trốn hơn. Tuy nhiên mọi người cần phải đề ý lẫn nhau, nếu gặp tang thi phải đi theo mọi người, đừng để thất lạc mất ai.” Mục Hoảng lấy kinh nghiệm trước đây của mình khi chiến đấu trên chiến trường ra để nhắc nhở. Ở thời điểm loạn lạc như bây giờ, một khi thất lạc sẽ rất dễ gặp phải nguy hiểm.

“Biết rồi.” Nam Cung Lãnh Dạ lạnh nhạt gật đầu.

“Nhất là tiểu Tu và tiểu Phong, hai đứa còn nhỏ rất dễ bị phân tán tư tưởng nếu bị căng thẳng quá mức. Nhớ phải nhìn mọi người có biết chưa.” Ánh mắt chuyển qua hai đứa nhỏ ngồi ở hàng ghế cuối xe, Mặc Sở Minh nhắc nhở.

“Vâng. Mọi người an tâm, bọn em sẽ cẩn thận.” Minh Tu và Hạ Kỳ Phong gật đầu.

“Vậy chúng ta phải cất kĩ xe ở đâu đó rồi mới đi bộ lên vào trong nội thành, có phải hay không?” Mục Hoảng điều luyện chuyển tay lái, cười cười quay qua hỏi Mặc Sở Minh.

Mọi người ở đây đều là dị năng giả, sức khỏe và thể lực đã được nâng cao rất nhiều so với người thường, không cần phải lo lắng tới vấn đề đi bộ hay chạy trốn nhiều có hay không bị kiệt sức. Càng là người có tinh thần lực cấp độ cao thì các tế bào càng được cải tạo. Mà ở đây có tới hai người là tinh thần lực cấp đỉnh, một người tinh thần lực cấp sát đỉnh và hai người là tinh thần lực cấp giữa cấp mạnh và cấp đỉnh. Toàn bộ đều là nhân trung long phượng, nhân tài khó kiếm trong loài người.

Chỉ có duy nhất người bình thường là Hạ Kỳ Phong thì hơi yếu một chút so với mọi người trong đội ngũ. Thế nhưng trước đây khi còn chưa tới mặt thể, Hạ Kỳ Phong vẫn thường đi leo núi cùng với cha mẹ cho đến tận vào cuối tuần, cũng tham gia các câu lạc bộ thể thao trên trường. Sau khi mặt thể tới thì vẫn liên tục cố gắng tự mình rèn luyện chém giết tang thi không ngừng nghỉ, sức mạnh lẫn thể lực tăng lên gấp đôi. Vì vậy cho nên đi bộ liên tục cả một ngày thì cũng không làm khó được cậu đâu.

“Ừ, cần phải tìm nơi để giấu xe.” Xe là thứ quan trọng nhất đi lại của bọn họ, tuyệt đối không thể để mất.

Kì thực thì Cố Diệp Ninh hoàn toàn có thể thu hồi chiếc xe này vào trong không gian dự trữ của cô, chẳng qua là hiện tại cô chưa muốn để ai biết được mình có không gian dự trữ. Đó cũng là lý do mà cho dù đội ngũ hiện tại lương thực đồ ăn không còn nhưng cô cũng chưa vội lấy ra đồ ở trong không gian dự trữ. Bởi vì cô biết được Mặc Sở Minh đã có kế hoạch, nhất định sẽ không để cho đội ngũ bọn họ toàn bộ chết đói.

Không gian dự trữ cùng với dị năng hệ thủy là hai con bài tẩy của cô. Cô cũng có sự tín nhiệm nhất định đối với những người đồng đội này của mình, thế nhưng không có nghĩa là cái gì cô cũng kể ra. Sau một đời trước với biết bao nhiêu bài học, bài học xương máu nhất đó chính là hai chữ ‘cẩn thận’. Bây giờ Cố Diệp Ninh không thể tùy tiện để lộ mà không suy nghĩ trước, trừ phi vạn bất đắc dĩ.

“Đây là sao...?” Cố Diệp Ninh khẽ nhíu mày, thấp giọng tự hỏi, trong đôi mắt màu bạc xinh đẹp hiện lên một tia thâm trầm suy tư. Không hiểu vì cái gì mà càng tới gần thành phố Y, không hiểu vì sao cô lại có một cảm giác... rất không tốt. Trực giác của cô đã được trui rèn qua ba năm ở mặt thể, bình thường rất chính xác.

“Sao thế?” Nam Cung Lãnh Dạ ngồi cạnh cô trên xe là người tinh nhạy nhất phát hiện ra sự khác thường của Cố Diệp Ninh. Anh quay sang nhìn về mặt nghiêm trọng của cô, thanh âm vốn lạnh lùng bất giác hạ thấp xuống một chút, mang theo ân cần.

“Tôi có cảm giác... không tốt lắm.”

Mấy ngày gần đây đều kề cận cùng chiến đấu, cô đối với anh cũng sinh ra một sự thân cận nhất định, quan hệ từ người hợp tác tới đồng bạn và hiện giờ đã có thể nói là bạn bè sánh vai. Mặc Sở Minh và Mục Hoảng tuyệt đối không được cô coi trọng bằng anh. Cho nên thi thoảng cô sẽ đem ý kiến hoặc cảm giác của mình nói cho Nam Cung Lãnh Dạ biết. Nếu là người khác, chưa chắc đã tin tưởng cô. Thế nhưng Nam Cung Lãnh Dạ không nói thêm nữa câu, lập tức nghe theo thậm chí nhiều khi còn giúp cô phân tích không ít tình hình.

“Không tốt? Không tốt như thế nào?” Mọi người khác nghe thấy vậy cũng vội vàng đem lực chú ý hướng về phía Cố Diệp Ninh. Mấy ngày nay trực giác của cô cứu đội ngũ bọn họ không ít lần đâu, cho nên không ai dám coi thường cảm giác của cô hết.

“Không rõ lắm. Nhưng mà tôi cảm giác được ở thành phố Y kia có đối thủ khá khó chơi đấy.” Đưa tay vuốt vuốt cằm, cô cố gắng nói ra hình dung về cảm giác của mình cho Mặc Sở Minh “Tôi cảm nhận được một nguồn tinh thần lực lẫn lộn hỗn loạn mơ hồ không rõ cho lắm. Vì đối phương cố ý che giấu, thêm cả về khoảng cách, rất khó đoán ra được cấp bậc đối phương.”

“Là tang thi? Tang thi cấp 1 sao?” Anh hơi nghiêng đầu, thấp giọng hỏi.

“Tang thi cấp 1 sao?” Hạ Kỳ Phong kêu lên, sắc mặt có chút trắng. Không phải chứ?! Như thế nào mà tang thi cấp 1 nhanh như vậy đã xuất hiện rồi?!

“Cũng có thể là người bị mắc kẹt không chạy thoát được trước khi thành phố bị phong tỏa. Nếu họ trốn được, không bị tang thi xâm xé thì chắc vẫn còn sống ở đâu đó bên trong thành phố Y.” Minh Tu lại suy nghĩ theo một hướng khác.

“Dù là người hay tang thi thì hiện tại chúng ta không rõ lắm đối thủ là loại đối thủ như thế nào. Chúng ta trực tiếp xông vào bên trong, có quá nguy hiểm không?” Mục Hoàng cau mày nhìn về hướng thành phố Y cách không còn xa, khe khẽ mở miệng hỏi.

“Dạ, theo cậu thì có nên vào nữa không?” Nheo mắt lại, Mặc Sở Minh cuối cùng vẫn là hỏi ý kiến của Nam Cung Lãnh Dạ. Không biết vì sao, đối với quyết định của anh, y luôn có cảm giác an toàn và đáng tin tưởng hơn so với tự bản thân mình quyết định bừa.

“Tiểu Ninh, cô thì nghĩ sao?” Anh lại không đáp câu hỏi của y, ngược lại lại quay sang hỏi cô.

“Tôi nghĩ là cứ tới thành phố Y đi. Cũng chỉ là cảm giác linh tính của tôi mà thôi. Kể cả có chút nguy hiểm thế nhưng mà không tới mức chúng ta không thể đối phó.” Không đoán ra được cấp bậc của đối thủ nhưng cho dù thế nào thì giới limit cũng không thể vượt qua được cấp 2. Vẫn trong phạm vi bọn họ đối phó được.

Cố Diệp Ninh đáp lại câu hỏi của Nam Cung Lãnh Dạ, đồng thời nêu ra ý kiến cá nhân của mình. Chỉ là, từ đầu tới cuối cô không hề quên trừng mắt nhìn cái người nào đó luôn treo lên vẻ mặt vẫn lạnh tanh nhưng lại xấu xa vút nan đề cho cô. Hừ! Không phải anh là Lôi đế sao? Không phải anh là Nam Cung đại thiếu có khả năng lãnh đạo trời sinh sao? Vậy mà lúc gặp vấn đề khó quyết định thì lại ném qua để cho một thiếu nữ chân yếu tay mềm như cô giải quyết, không biết ngại sao!!! Nếu như cô không có kinh nghiệm của đời trước, không hiểu là sự tùy hứng đột ngột này của Nam Cung Lãnh Dạ có hay không khiến cho đội ngũ gặp nguy hiểm!!!

Thực muốn quát vào mặt anh rằng: “Bản lãnh đạo cùng quyết đoán của anh bay đi đâu hết rồi hả?”

“...”

Nam Cung Lãnh Dạ thân người thẳng tắp, hai tay khoanh trước ngực, lưng hơi hơi tựa về phía đệm dựa của ghế. Vốn đang nhìn thẳng về phía trước bỗng lại cảm nhận được tầm nhìn nóng bỏng mang theo oán giận của người bên cạnh, anh hơi nghiêng nghiêng đầu. Đôi mắt khẽ chuyển một cái lập tức khuôn mặt thiếu nữ xinh đẹp tinh xảo như thiên sứ kia chiếu vào trong đáy con ngươi. Khóe miệng vốn mím chặt hơi hơi gợi lên một chút, đôi mắt màu café sẫm phản ánh lên một tia ôn hòa cùng ý cười khó thấy.

“Tiểu Ninh, cô biết lúc này cô giống gì không?” Người vốn luôn kiệm lời như vàng đột nhiên lại mở miệng hỏi cô một câu không đầu không đuôi.

“Hả?” Thấy anh nhìn ngược lại mình đúng lúc mình đang oán giận, Cố Diệp Ninh có chút mất tự nhiên. Vốn đã hơi cúi đầu tránh đi ánh mắt của anh để không bị anh nhận ra bất mãn của mình rồi, không ngờ được là Nam Cung Lãnh Dạ lại bất ngờ đặt câu hỏi như vậy, vì thế cô theo bản năng lại ngẩng lên, chống ngược lại đôi mắt café kia “Giống gì?” Cô ngơ ngẩn buột miệng hỏi.

“Giống một con mèo nhỏ đang giận rồi làm nũng.” Nói tới đây, từ cổ họng của anh phát ra tiếng cười, độ cong của môi càng tăng thêm vài phần.

“...” Mặc Sở Minh cùng Mục Hoàng nhìn biểu cảm trên mặt của anh, há hốc mồm.

“Rất... đáng yêu...” Không thèm quan tâm tới suy nghĩ cùng với đả kích của hai người Mặc Sở Minh và Mục Hoàng, anh nheo lại hai mắt đánh giá từng đường nét trên khuôn mặt của Cố Diệp Ninh, chậm rãi mở miệng tán thưởng, thanh âm lạnh nhạt trầm thấp pha chút lười biếng thể nhưng cực kỳ quyến rũ thu hút, khiến người khác rung động.

Cái... cái người lộ ra vẻ cười xấu xa cùng ngôn từ tán tỉnh đong đầy này... là Nam Cung Lãnh Dạ sao????

“...” Hai người họ Mục và họ Mặc nào đó đã hóa đá tập thể rồi.

“... anh, đang trêu chọc tôi đấy hả?” Cô hí hóp mắt. Vì cái gì mà lại có cảm giác người vốn luôn treo vẻ lạnh lùng này lên mặt đang giở trò chọc ghẹo lưu manh với mình vậy?! Áo giáp à?!

“Không có, tôi chỉ đang khen cô mà thôi.” Anh nhún nhún vai, nụ cười nhàn nhạt vẫn chưa thu lại “Nhân cách của tôi tốt như vậy, sao có thể trêu chọc thiên kim tiểu thư nhà lành được cơ chứ.” Dùng tay vuốt vuốt lại phần tóc mái rũ xuống mắt mình, thân nhiên trả lời câu hỏi tràn ngập nghi hoặc của Cố Diệp Ninh.

“À... cũng phải ha...”

Cố suy nghĩ một lúc, cảm thấy cũng đúng. Một người nổi tiếng gia giáo như Nam Cung Lãnh Dạ sao có thể có mấy hành động lưu manh. Chỉ là, không biết vì sao Cố Diệp Ninh vẫn cảm thấy có gì đó không đúng cho lắm. Nhưng mà không đúng chỗ nào thì cô lại không nói rõ được. Kỳ quái, gần đây sao cứ hay gặp ảo giác quá vậy.

“Đúng không. Tôi đâu phải người như vậy.” Ý cười trong mắt của anh càng thêm đậm, hàng lông mày rậm anh tuấn hơi nhướng lên, thanh âm thủ thi như muốn thôi miên người khác. Vươn một tay lên xoa xoa mái tóc mềm mại của cô, vẻ mặt cực kỳ đứng đắn công khai ăn đậu hũ trước mặt toàn bộ đội viên đội ngũ, mặc kệ ghế sau có hai đứa nhỏ còn chưa trưởng thành.

Aiz~ tuy nhiên, Nam Cung Lãnh Dạ cười lên quả thực rất đẹp mắt nha. Từ ngày cùng trở thành đồng bạn tới giờ, cô đã nhìn thấy anh cười rất nhiều, như thế nào lại bị người khác đồn thổi là tính cách lạnh lùng ít nói nhỉ?! Chả lẽ là do khuôn mặt bình thường luôn không thể hiện cảm xúc sao?! Quả nhiên là Nam Cung Lãnh Dạ là bị người khác hiểu nhầm như lời anh nói rồi. Chứ Cố Diệp Ninh thì lại thấy người này rất tốt, rất ân cần cùng rất ôn nhu, hoàn toàn không hề như lời đồn bên ngoài.

Bỗng cô nhớ tới em trai Cố Phong Hạ của mình. Cố Phong Hạ cũng giống như vậy, là người không biết thể hiện cảm xúc ra ngoài mặt nên toàn bị gọi là mặt than hoặc là mặt robot. Không ai biết em trai của cô đáng yêu và dễ thương như thế nào đâu. Tại mọi người không chịu tiếp cận và tìm hiểu đã vội phán đoán người khác qua vẻ bên ngoài lạnh lùng. Vì thế cứ cho rằng Cố Phong Hạ hay kể cả là Nam Cung Lãnh Dạ là người khó gần.

Có lẽ vì liên hệ tới em trai cho nên Cố Diệp Ninh đột nhiên vào lúc này nữa cảm tình lẫn nữa đối với Nam Cung Lãnh Dạ lại tăng thêm vài phần.

Nhưng mà, thực ra chân tướng chân thực... cô tuyệt đối không đoán ra đâu, nhỉ?

“Tiểu Ninh quả thực là ngây thơ mà...” Mục Hoảng cắn chặt răng, thông qua gương chiếu, nhìn về ngõ ngách rồi từ từ bị Nam Cung Lãnh Dạ lừa gạt của Cố Diệp Ninh, cố ngăn cản nước mắt lưng tròng của bản thân trào ra. Hắn quả thực có một cảm xúc muốn làm anh hùng giải cứu ‘tiểu công chúa’ Cố Diệp Ninh khỏi tay tên ác ma họ Nam Cung nào đó kia.

Mặc Sở Minh cũng cúi gầm đầu che đi vẻ mặt thất kinh của mình. Quả nhiên... anh đối với Cố Diệp Ninh không bình thường. Ngày hôm nay công khai tới mức này còn nhìn không ra thì y không xứng làm bạn từ nhỏ của anh rồi. Chỉ là... tại sao Cố Diệp Ninh đối với chuyện khác thông minh và nhanh nhạy, như thế nào mà lại dễ dàng bị cái tên phúc hắc gian xảo Nam Cung Lãnh Dạ đơn giản vài câu liền bị lừa vậy?!

“Dạ, cậu ta biến chất rồi.” Y lắc nhẹ đầu, thì thầm.

Tiểu Ninh, phải tỉnh táo, tỉnh táo!!! Phải cố gắng giữ chặt phòng tuyến đó nha!!! Thực muốn trực tiếp cảnh cáo báo Cố Diệp Ninh như vậy, nhưng mà dù là Mặc Sở Minh hay Mục Hoảng thì đều không có cái lá gan đó đâu. Dám chen vào kế hoạch của Nam Cung Lãnh Dạ sao? Bọn họ gan còn chưa đủ lớn tới như vậy.

Nam Cung Lãnh Dạ từ nhỏ tới lớn chưa từng có rung động với người khác bao giờ, khó khăn lắm để ý một cô gái, anh sao có thể dễ dàng tha thứ cho ai dám xen vào kế hoạch của anh cơ chứ. Dùng đầu ngón chân cũng đoán ra được thăm trạng nếu bọn họ dám phá rối. Ở đây, hai người bọn họ có ai là chưa từng bị anh chinh phục cơ chứ.

Tuy không biết vì sao Nam Cung Lãnh Dạ hai mươi năm vô tình vô cảm hiện tại lại sinh ra cảm tình với Cố Diệp Ninh, nhưng hai người Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng cũng chẳng dám đào sâu tìm hiểu. Quả nhiên là kẻ hơn người ánh mắt tuyệt đối cũng là hơn người khác một đẳng cấp. Trước giờ không thèm để ý tới ai, vừa rung động liền bắt ngay được đối tượng là Cố Diệp Ninh.

Đối với một cô gái giống như là Cố Diệp Ninh, cho dù là đơn thuần giản dị như Mục Hoảng hay là thích bắt bẻ soi mói như Mặc Sở Minh thì cả hai người bọn họ là rất rất hài lòng. Đừng nói tới gia thế môn đăng hộ đối, dù là năng lực hay ngoại hình hay trí thông minh cô đều không hề thua kém Nam Cung Lãnh Dạ nửa phần.

Hiện tại tìm một cô gái nào đủ sánh ngang, đứng cạnh mà không bị anh chèn ép dễ lắm sao? Chưa nói tới Cố Diệp Ninh tính cách cũng đủ sáng khoái, không giống mấy vị tiểu thư bị chiều tới hư, đựng một cái là đổ trách nhiệm lên đầu người khác, không biết tự lượng sức mình. Dám cá chắc rằng nếu như mấy vị trưởng bối của Nam Cung gia tộc có mặt ở đây lúc này nhất định sẽ mừng phát khóc bởi vì Nam Cung Lãnh Dạ đã có đối tượng để theo đuổi, hơn nữa đối tượng này lại là một người không chê vào đâu được.

Thế nhưng mà, cái gì cũng có giá của nó. Giờ Nam Cung Lãnh Dạ có thể tranh thủ như vậy thôi, chờ tới lúc về thủ đô thì sẽ khác ngay. Nghĩ tới mấy vị nổi tiếng cuồng em gái / chị gái nào đó hiện tại đang ở thủ đô, Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng không phúc hậu cười thầm trong bụng. Cho dù là Nam Cung Lãnh Dạ lợi hại thì làm sao chứ, ba người Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ tuyệt đối không phải là đối thủ đơn giản dễ qua mặt đâu.

Con đường của Nam Cung Lãnh Dạ ấy à... xa thực xa lắm~

‘Tiểu công chúa’ của nhà họ Cố, muốn tóm được vào trong tay cũng phải có can đảm để mà truy đuổi đó chứ bộ... (*´▽`*)

.
. .
.

Trước khi vào thành phố Y, tiểu Nha lần nữa bị Cố Diệp Ninh giấu ở trên xe. Cô không thể để cho tiểu Nha đi vào cùng được, thứ nhất là rất nguy

hiếm, thứ hai có tiểu Nha bên cạnh sẽ khiến cô cùng mọi người dễ bị phân tâm. Cho nên, chỉ có thể tiểu Nha... úy khuất mày ở lại trong xe trông đồ mà thôi... Tiểu Nha đáng thương dù ngàn vạn lần không muốn rời xa cô chủ của mình nhưng cũng không còn cách nào khác.

Đội ngũ bọn họ chọn một chỗ cất xe sau đó dọc theo một con ngõ nhỏ để đi vào bên trong thành phố Y. Con ngõ bọn họ đi khá nhỏ, ẩm ướt và âm ỉ, hai bên là hai dãy tòa nhà cao tầng cao chót vót. Thi thoảng còn nghe được vài tiếng nước chảy tong tọc cùng ngửi được mùi ẩm mốc đặc trưng. Cả dọc đường đi, bọn họ an an bình bình tiến bước, cực kỳ thuận lợi.

Có lẽ là bởi vì ở thời bình, không có ai đi lại một mình trong con ngõ nhỏ này vì thế cho nên hiện tại trong mặt thể, mặc kệ thành phố Y có tiếng là nhiều tang thi thể nào thì tại con ngõ này một bóng dáng tang thi cũng không có. Thực không rõ Mặc Sở Minh như thế nào có phát hiện được ra con ngõ này không biết. Quả nhiên làm việc rất tốt, rất hiệu quả, không hổ danh tay đắc lực của Nam Cung Lãnh Dạ.

Tuy nhiên việc vận may của bọn họ cũng nhanh chóng kết thúc sau khi bọn họ đi tới cuối con ngõ.

Mục Hoảng là người tiên phong đi đầu bước chân chậm rãi ngưng lại, thân thể vạm vỡ to lớn nhưng không hề chậm chạp. Động tác của hắn linh hoạt hơi nghiêng về sau, đối với những người theo ở sau làm ra dấu hiệu im lặng. Những người trong đội ngũ cũng lập tức nghe theo, thân thể cứng lại, không làm ra bất luận động tác nào khác. Nam Cung Lãnh Dạ cùng với Cố Diệp Ninh đi cuối cùng, trên mặt lộ ra vẻ mặt ý muốn hỏi Mục Hoảng xảy ra chuyện gì.

“Suýt...” Mục Hoảng không mở miệng trả lời vội, hắn nép sát vào một bên tường, đưa ngón tay chỉ chỉ ra ngoài ngõ.

Ngoài cùng với trong ngõ tạo thành hai mảng sáng tối rõ rệt. Ở đầu ngõ còn có không ít thùng sắt bị đá tung tóe khiến cho cho đội ngũ bọn họ có một chỗ ẩn nấp cực kỳ thuận lợi. Nếu hiện tại có người đi lại trên phố, nếu không phải người tinh mắt thì chắc chắn cũng không phát hiện được sự hiện diện của đội ngũ sáu người đang trốn ở bên trong trong ngõ nhỏ này.

“Mẹ ơi, sao lại có thể nhiều tang thi như vậy???” Hạ Kỳ Phong hóng hót cùng Mặc Sở Minh ngó ngó đầu ra nhìn theo phương hướng Mục Hoảng, lập tức cậu nhóc hít một hơi lạnh.

“Tiểu Phong, nói nhỏ thôi.” Minh Tu nhàn nhạt liếc mắt nhắc nhở.

“Cái thằng nhãi này, dám gọi anh thế à?” Trùng trùng nhìn thằng nhóc con thua mình tới 5 tuổi nhưng lúc nào cũng vênh vác gọi thẳng mình là ‘tiểu Phong’ kia, Hạ Kỳ Phong bĩu môi lắm bầm. Đối với bức tức của Hạ Kỳ Phong, Minh Tu ném cho cậu một cái nhìn khinh bỉ.

Cốp!!! Cốp!!!

“Cả hai đứa nhóc đều im mồm cho anh mới đúng đấy!” Mặc Sở Minh cốc đầu hai thằng nhóc Hạ Kỳ Phong và Minh Tu.

Nghe Cố Diệp Ninh nói là Minh Tu khi bị sốt là do Hạ Kỳ Phong cứu. Hai đứa nhóc này khoảng vài ngày đầu rất thoải mái nói chuyện với nhau. Vậy mà chẳng hiểu vì sao tới hiện tại lúc nào cũng phải tranh qua tranh lại vài câu. Đương nhiên, đây không phải tình cảm hai đứa nhóc này không tốt... chỉ là cách thể hiện trở nên đặc biệt hơn, từ nói chuyện bình thường chuyển qua tranh cãi nhau. Chứ bình thường nếu đánh tang thi, Hạ Kỳ Phong mà gặp nguy hiểm thì lúc nào cậu nhóc Minh Tu nhỏ bé này cũng là người ra tay giúp đỡ đầu tiên đấy.

Hơn nữa không rõ vì sao Minh Tu đặc biệt rất thích mĩa mai hoặc gọi thẳng tên của Hạ Kỳ Phong, nhất quyết không chịu gọi Hạ Kỳ Phong là anh. Hắn là do mỗi lần Hạ Kỳ Phong bị chọc tức, vẻ mặt rất đáng yêu chẳng?! Tính cách ác liệt sau một tuần của Minh Tu đã hoàn toàn bộc lộ, ném cái hình tượng ngoan ngoãn ban đầu ra đằng sau rồi.

Hiện tại ngay cả Mặc Sở Minh và Mục Hoảng lắm lúc cũng không kiềm chế được nó nữa. Trong đội ngũ bây giờ chỉ có khi nào Nam Cung Lãnh Dạ mở miệng thì Minh Tu còn nghe. Đặc biệt riêng Cố Diệp Ninh thì gần như là ‘vua’ trong lòng của Minh Tu rồi, cô nói một thì tuyệt đối nó không nói hai, bảo đồng thì chắc chắn là nó không bảo tây. Dự tính Minh Tu sẽ trở thành nhân vật kế tiếp trở thành ‘trung huyền’ của Cố Diệp Ninh sau ba anh em của Cố gia.

“Xi...” Minh Tu bĩu môi, quay mặt đi nhưng cũng không tiếp tục trêu tức Hạ Kỳ Phong nữa.

“Ngaoan.” Cố Diệp Ninh nhìn về mặt trẻ con của Minh Tu, trong lòng không biết vì sao nảy sinh ra một tia thú vị. Đồi trước chỉ thấy được sự thâm trầm của Minh Tu, lúc đó đã trải qua quá nhiều chuyện, Minh Tu cũng đã mất đi vẻ trẻ con thoải mái, cho dù khi nó thả lỏng thì cũng không được tự nhiên như hiện tại.

“Vâng...” Cảm nhận được bàn tay ấm áp của Cố Diệp Ninh xoa xoa cái đầu nhỏ bù xù của mình, nó hơi đỏ mặt, cúp mắt xuống, lí nhí ngại ngùng đáp.

Mặc Sở Minh cầm nín nhìn Minh Tu như con mèo con dụi dụi đầu vào bàn tay của cô để làm nũng... quả nhiên vẫn là Cố Diệp Ninh mới trị được thằng nhóc láo toét này mà...

Bên ngoài ngõ, tang thi tụ thành từng đám từng đám đi lại lằng lằng. Dù khu vực này chưa phải là khu vực dân cư đông nhất thế nhưng số lượng khá là đông. Hầu hết những con tang thi này trên người đều mặc những đồng y phục rách nát thống nhất một kiểu, có lẽ là nhân viên của một công xưởng nào đó trước khi bị biến thành tang thi đang tổ chức sự kiện nên tụ tập lại. Tang thi tới hiện tại hành động rất nhanh nhẹn, không còn ỉ ạch chậm chạp như lúc ban đầu. Thế nhưng chưa có con nào tiến hóa trở thành tang thi cấp 1, dù hơi đông một chút nhưng vẫn nằm trong khả năng có thể kiểm soát và tiêu diệt được của đội ngũ bọn họ.

Chỉ là đám người Cố Diệp Ninh không người nào có ý định trực tiếp xông ra. Thời điểm trước trên đường đi, bọn họ có thể không ngại nhảy vào giữa đàn tang thi chém chém giết giết. Nhưng lúc này không thể hành động như vậy. Bọn họ đang ở giữa thành phố Y, xung quanh ở các khu vực khác tập

trung rất rất nhiều tang thi, chỉ cần gây ra tiếng động lớn thì rất có thể tang thi ở khu vực xung quanh sẽ kéo về đây. Thời điểm ấy, đối thủ của bọn họ sẽ không còn chỉ là vài chục con tang thi lảng vảng bên ngoài trước mắt nữa đâu mà có thể sẽ lên tới hàng trăm, thậm chí là nghìn con. Cho dù đội ngũ bọn họ có Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh hiện tại mới chỉ là dị năng giả cấp 1 trung giai cộng thêm Minh Tu là dị năng giả cấp 1 sơ giai với thiên phú vượt trội đi chăng nữa cũng không thể nào giết đang trăm nghìn con tang thi.

“Phải làm sao?” Mục Hoảng hướng mắt về phía Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh, muốn hai người họ đưa ra ý kiến một chút. Tang thi nhiều như vậy, không thể trực tiếp xông ra đánh giết, nhưng cũng không còn cách nào khác để đi ra ngoài mà không bị phát hiện.

“Tiểu Ninh, dị năng hệ phong của cô hiện tại sử dụng được tới mức nào?” Nam Cung Lãnh Dạ ánh mắt thâm trầm suy tư, một lúc sau nghiêng đầu qua hỏi Cố Diệp Ninh.

“Anh là muốn... làm gì?” Cô nhún nhún mày, cũng nhìn ngược lại anh.

“Sử dụng dị năng hệ phong của cô, để đi một con đường đặc biệt.” Trước ánh mắt nghi hoặc của cô, anh nhướn nhướn hàng lông mày, vươn một ngón tay chỉ chỉ lên phía bên trên.

“...” Cố Diệp Ninh theo bản năng, ngẩng đầu lên nhìn theo hướng ngón tay Nam Cung Lãnh Dạ chỉ. Trầm mặc khoảng 5 giây, cô thở hắt ra một tiếng “Tôi chỉ có thể nói, đầu óc của anh quả thực cấu tạo vô cùng đặc biệt đấy, Nam Cung Lãnh Dạ.” Cô thực sự muốn tôn bái anh luôn rồi. Kể sách như vậy mà cũng nghĩ ra được sao?!

“Cảm ơn...” Nhún nhún vai, mặt không đổi sắc, gật đầu nhận lấy ‘lời khen’ nào đó của cô.

“Dạ, chúng ta... có thể thương lượng một chút được không?” Mặc Sở Minh cùng những người khác đương nhiên ở thời điểm Nam Cung Lãnh Dạ đang nói chuyện với Cố Diệp Ninh cũng ngẩng lên nhìn. Sau khi nhìn xong, ý cũng rất giống cô, thực sự muốn quý lạy người bạn thân của mình luôn mất rồi. Cái con đường này... đúng là đủ đặc biệt...

“Nam Cung đại thiếu, phương án của cậu không khỏi có chút... khó thực hiện đi?” Mục Hoảng len lén ra khăn tay lau lau cái trán ướt mồ hôi của mình.

“...” Hạ Kỳ Phong cùng Minh Tu mặt đã đen xì lại rồi, không nói không rằng chỉ chăm chăm nhìn Nam Cung Lãnh Dạ tựa như muốn anh làm ơn làm phúc giải thích một chút về ý tưởng không tưởng kia với bọn họ.

“Bây giờ xong ra ngoài nếu gây ra động tĩnh lớn như vậy chúng ta chết chắc, nhưng nếu cứ ở mãi ở đây thì mục đích vào thành phố Y của chúng ta không thể hoàn thành, có phải hay không?” Nam Cung Lãnh Dạ cũng không bị ánh mắt của những người khác làm cho hoảng hốt e dè, anh không nhanh không chậm mở miệng hỏi.

“Ừ.” Mọi người khác gật gật đầu.

“Bởi vì vậy, chúng ta bắt buộc phải lựa chọn một con đường khác.” Anh chốt lại một câu, không tiếp tục nói thêm nữa.

“Nhưng mà cái đường này...” Hạ Kỳ Phong lần nữa ngẩng đầu lên. Đúng thế, con đường mới mà Nam Cung Lãnh Dạ muốn bọn họ đi chính là... trên nóc nhà. Không sai! Nam Cung Lãnh Dạ chọn đi trên nóc nhà, hơn nữa, toàn bộ đều là nóc nhà cao tầng!!!

“Chúng ta đi lên bằng cách nào đây?” Mặc Sở Minh day day thái dương, thều thào hỏi.

“Không phải ban nãy tôi đã nói qua rồi sao?” Nói xong anh lại quay sang nhìn Cố Diệp Ninh chăm chăm “Tiểu Ninh, dị năng hệ phong...”

“Được rồi, được rồi, dị năng hệ phong của tôi có thể sử dụng được. Tuy nhiên, nâng một lúc sáu người với độ cao từ đất lên nóc nhà cao khoảng 6 tầng như thế này quả thực là có hơi chút quá sức.” Cố Diệp Ninh vươn tay ra trước mặt anh, chủ động cắt ngang tự mình trả lời trước.

Nam Cung Lãnh Dạ quả nhiên tài quan sát không lường được. Chỉ có cùng cô sát vai chiến đấu vài ngày thôi nhưng đã có thể ước lượng được năng lượng dị năng mà cô có thể sử dụng. Dị năng hệ phong đã được Cố Diệp Ninh khai thác không ít, trong đó cô phát hiện mình ngoại trừ đem gió thực thể hóa thành vũ khí tấn công tầm xa ra thì có thể lợi dụng sức gió để bay lượn hoặc là nâng vật thể nhẹ lên cao. Cho tới khi trở thành dị năng giả cấp 1 sơ giai thì cô có thể nâng được người hoặc những vật thể khá nặng, thay vì là các vật chỉ nhẹ khoảng hơn chục kilogam như trước đó. Tới lúc lên được dị năng giả cấp 1 trung giai, cô có thể tối đa nâng được từ 5 tới 6 người một lúc.

“An tâm.” Khẽ mỉm cười một cái, thanh âm lạnh lùng luôn pha trộn một chút lười biếng thâm thấu vào lòng người, mang theo ma lực tả tĩu thấm bên tai của cô. Trong đáy mắt của anh, đọng đầy tình cảm ấm áp “Tôi sẽ bảo vệ cô.”

“...” Nhưng tôi không cần cũng không muốn được anh bảo vệ, có được hay không?!

Đối với Nam Cung Lãnh Dạ tình cảm dào dạt, Cố Diệp Ninh vốn là người khá ngốc trong chuyện tình cảm, lại là một cô gái kiên cường không thích quá dựa dẫm vào người khác, quả thực không cách nào phát giác và hiểu được một tấm chân chính như tình của anh... ㄟ(ㄟ)

Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng nhìn về nửa bất mãn nửa mơ hồ của Cố Diệp Ninh, thông cảm bày tỏ: Không ngờ Dạ / Nam Cung đại thiếu cũng có ngày này, quá đáng thương rồi...

“Như vậy, tiểu Ninh, chúng ta có thành công lấy được vật tư hay không, đều nhờ vào cô hết rồi.” Trái ngược với thương cảm của hai người bạn thân

dành cho mình, anh đối với thái độ mơ mơ màng màng không hiểu chuyện của Cố Diệp Ninh một chút cũng không để ý. Vươn tay xoa xoa mái tóc mát lạnh mềm mại như tơ của cô, anh lần nữa chuyển trở về chủ đề chính.

“Anh quả thực rất thích đẩy trọng trách lên tôi.” Cô cũng không thèm nghĩ nhiều tới mấy câu nói hơi mờ ám của anh, đầu óc cũng nhanh chóng hướng về việc thu góp vật tư trong thành phố Y. Nheo nheo hai mắt, giọng điệu oán trách đối với Nam Cung Lãnh Dạ.

Người này thực thường xuyên thích ném việc khó sang cho cô làm!!!

“Hết cách, cả đội ngũ chúng ta chỉ có cô là dị năng giả hệ phong...” Anh đối với sự oán giận của cô, sùng nịnh đồ dành “Hơn nữa, người tài giỏi tu luyện nhanh như tiểu Ninh của chúng ta, đâu phải dễ dàng gặp được...”

“Hừ!” Cố Diệp Ninh trừng anh thêm một cái nữa rồi quay mặt đi, coi như chịu chấp nhận đồng ý với kế hoạch cả đội ngũ sẽ di chuyển bằng con đường trên nóc nhà của anh. Cô vô ý đã không để ý và phát hiện tới cụm từ ‘tiểu Ninh của chúng ta’ được anh nhấn mạnh cực kỳ kia.

Nam Cung Lãnh Dạ đối với sự chậm hiểu của cô thực ra là khá hài lòng, anh cũng không hề hi vọng cô nhận ra sớm tình cảm của mình. Lý do cho việc này thì rất là đơn giản, đó là tại vì Cố Diệp Ninh là một cô gái nhỏ tuổi nhưng rất mạnh mẽ, tính cách vô cùng độc lập. Đối với người như cô, nếu như cô biết người khác có tình cảm với mình, mà bản thân chính cô lại chẳng hề có rung động gì với người ta thì nhất định cô sẽ nhanh chóng không hề do dự lập tức chọn phương án tránh thật xa đối phương, để đối phương không còn hi vọng gì.

Hiện tại cô chỉ xem anh như bạn bè sánh vai chiến đấu, hay nói thẳng ra là Nam Cung Lãnh Dạ anh đây hoàn toàn bị cô xếp vào hàng ngũ friendzone, không hề có chút tình cảm nam nữ nào vượt quá. Nam Cung Lãnh Dạ cũng không ngu ngốc tới mức ở thời điểm bây giờ mong bị cô phát hiện tình cảm của mình sớm. Anh hoàn toàn có thể đoán được nếu như Cố Diệp Ninh biết anh thích cô, cô sẽ làm gì điều gì. Chẳng hạn như... tách khỏi đội ngũ này, tự mình đem Hạ Kỳ Phong và Minh Tu xông pha, mặc kệ ba người bọn anh. Cố Diệp Ninh chắc chắn sẽ làm như vậy đấy!

Tương lai cứ nghĩ tới phải đối đầu với mấy vị ‘thần giữ cửa’ ở Cố gia là anh đã cảm thấy đau đầu lắm rồi, nếu ngay cả ‘vợ tương lai’ cũng không ủng hộ mình, cắt đứt sự tiếp cận của anh, không phải con đường truy thê sẽ càng thêm vô vọng sao?! Nam Cung Lãnh Dạ tự nhủ với bản thân phải tranh thủ thời gian này, trước khi về tới thủ đô, khiến cho cô cảm giác với mình, lúc ấy anh mới có thể tính tới bước tiếp theo đó là... tỏ tình.

Anh không gấp gáp, càng không lo lắng. Người tốt hơn anh, rất khó tìm, anh có tự tin vào sức quyến rũ cùng khả năng và sức mạnh của mình. Kiên nhẫn, đó là điều quan trọng nhất khi mà đi săn, không phải sao?! Mà anh thì rất rất rất thừa sự kiên nhẫn để chờ đợi Cố Diệp Ninh đón nhận mình.

Hơn nữa, không phải Nam Cung Lãnh Dạ anh đây đã đem Cố Diệp Ninh cô luôn luôn đặt bên người, dưới tầm mắt của bản thân rồi sao. Dưới sự áp bách canh gác đề phòng của anh, anh cũng muốn thử xem có tên ngu xuẩn nào dám to tưởng muốn nhúng chàm cô hay không. Nếu có, nhất định dị năng hệ lôi của anh sẽ cho tên đó biết mùi vị ngửi thịt nướng của chính mình.

Không thể không nói, Nam Cung Lãnh Dạ khi lạnh thì cực lạnh, nhưng bá đạo thì cũng tuyệt đối là bá đạo bức người!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Dị Năng Của Hạ Kỳ Phong

Hai tay dang rộng ra, Cố Diệp Ninh nhắm mắt lại, bắt đầu sử dụng tinh thần lực, tập trung những nguyên tố hệ phong lại. Những nguyên tố hệ phong không ngừng quấy động tạo thành một luồng gió bao bọc khắp dọc cơ thể, làm cho mái tóc cùng vạt áo của cô khẽ đung đưa. Khuôn mặt xinh đẹp nghiêm túc tập trung phóng xuất dị năng, dưới luồng gió mờ ảo, càng tăng thêm vài phần thiên tiên thanh khiết. Rõ ràng là giữa một ngõ hẻm đen tối ẩm ướt nhưng lại xuất hiện một cảnh tượng xuất trần, khiến cho người khác không cách nào rời được ánh mắt.

Người đầu tiên cô nâng chính là Mục Hoảng. Hắn có thể cảm nhận được rõ ràng luồng gió mát lạnh tiếp cận mình, khiến cho hắn không khỏi theo bản năng khẽ run lên một cái. Gió được thực thể hóa, vuốt ve luồn xuống dưới chi khớp của hắn, từ từ nâng hắn lên. Giống như trong giấc mơ khi còn nhỏ, có thể hóa thân thành siêu nhân bay lượn khắp nơi, thân thể cao lớn như một tòa núi nhỏ của hắn dần dần rời khỏi mặt đất, hướng phía trên nóc nhà đi tới.

Kế tiếp là Mặc Sở Minh, Nam Cung Lãnh Dạ, Hạ Kỳ Phong, từng người từng người đều được Cố Diệp Ninh cẩn thận không tiếng động an toàn đưa lên trên nóc nhà cao tầng.

Khi nhìn tới Minh Tu còn lại đang đứng trước mắt, cô vươn tay lau đi mồ hôi còn vương trên trán mình, âm thầm thở phào một tiếng. May mà nhìn xa trông rộng, tính toán trước, Minh Tu nhỏ bé nhẹ cân cho nên với tinh thần lực ít ỏi còn lại của mình, cô vẫn có thể đưa nó lên trên được. Bằng không hiện tại mà để cô nâng Mục Hoảng hoặc là người đàn ông trưởng thành như Mặc Sở Minh hoặc Nam Cung Lãnh Dạ thì chắc tinh thần lực của cô sẽ bị vắt kiệt mất.

"Được rồi, Tu, đứng yên, tôi sẽ nâng em lên." Cô hướng nó nói.

"Diệp tỷ tỷ, nhìn chị sắc mặt không tốt lắm... hay là..." Minh Tu nhìn thần sắc không được khỏe lắm của cô, không khỏi sinh ra lo lắng. Lúc này sắc mặt Cố Diệp Ninh có chút tái nhợt, trên trán vương mồ hôi, không hề che giấu lộ ra mệt mỏi vì suy kiệt. Tinh thần lực nếu dùng quá mức sẽ khiến dị năng giả gặp nguy hiểm, nó không hi vọng cô xảy ra chuyện gì.

"Không sao, vẫn có thể đưa em lên được tới nơi." Nhìn vẻ quan tâm trên mặt của nó, trong lòng cô cảm thấy ấm áp. Vươn tay theo thói quen xoa xoa mái tóc mềm mại của Minh Tu, cô mở miệng trấn an cậu nhóc nhỏ.

"Nhưng mà chút nữa, chị còn phải tự bay lên..."

"Trẻ con thì cứ nghe lời là được rồi, suy nghĩ nhiều quá làm gì." Dùng ngón tay búng nhẹ vào trán Minh Tu một cái, Cố Diệp Ninh không để nó nói thêm gì nữa, bắt đầu huy động các nguyên tố hệ phong, lần nữa sử dụng dị năng.

"..." Nhìn vẻ kiên quyết của cô, Minh Tu chỉ có thể len lén bĩu bĩu cái môi nhỏ nhắn hồng nhợt của mình ra nhưng không dám nói gì thêm.

Cho tới khi đem Minh Tu đưa lên nóc nhà rồi, Cố Diệp Ninh loạng choạng lùi về sau vài bước, tựa lưng vào bức tường ẩm ướt lạnh lẽo, thân thể rã rời mệt mỏi khiến cô không khỏi thở dốc một hơi. Quả nhiên... là sử dụng dị năng hơi quá rồi. Chiêu thức này của cô được cô đặt tên là Phi, có thể đem người hoặc vật nâng lên, thậm chí là đem chính bản thân bay lượn trong không trung. Chỉ có điều, chiêu thức này rất hữu dụng nhưng tương đương phải hao tổn tinh thần lực không hề nhỏ.

Một lần dùng chiêu Phi này, tinh thần lực cô cần dùng để huy động dị năng và khống chế nguyên tố không thua kém gì so với sử dụng những chiêu thức của dị năng hệ băng. Dùng một lúc năm lần liên tục, với thực lực chỉ là dị năng giả cấp 1 trung giai của cô hiện tại mà còn đứng vững được mới là lạ.

Cho nên, Cố Diệp Ninh chỉ có thể biết thẳm lần nữa tự hứa với bản thân phải nhanh chóng tăng tốc độ tu luyện lên. Dị năng cấp độ càng cao thì sử dụng các chiêu thức càng thoải mái không hạn chế hơn. Như vậy cô mới cảm thấy mình đủ mạnh để có thể tự bảo vệ mình cùng những người thân quan trọng. Bây giờ cô còn quá yếu!!

Mà lúc này, cô không biết rằng đám người Nam Cung Lãnh Dạ ở bên trên nóc nhà cũng đã nhìn ra trạng thái sức khỏe không ổn của cô. Tất cả treo trên mặt bộ dáng lo lắng bồn chồn thế nhưng lại không dám lớn tiếng mở miệng gọi cô, cũng không có cách nào hỏi thăm cô, bởi vì chỉ sợ lỡ gây ra tiếng động lớn sẽ dẫn tới tang thi kéo tới. Bọn họ đã ở trên nóc nhà thì còn có thể an toàn tránh được tang thi tập kích, chứ Cố Diệp Ninh thì vẫn còn đang ở dưới đây. Hơn nữa, nhìn hiện tại, cô tuyệt đối không thể sử dụng dị năng để chiến đấu được nữa.

Đặc biệt là Nam Cung Lãnh Dạ, anh lúc này hai hàng lông mày cau chặt lại, cũng không còn giữ được vẻ lạnh nhạt bình thường. Nhìn Cố Diệp Ninh yếu ớt tựa vào tường thở dốc từng ngum từng ngum, không khỏi sinh ra một cỗ thương tiếc và hối hận trong lòng.

Đúng là nghĩ sai rồi, khiến cho cô rơi vào trạng thái kiệt sức như vậy. Tuy là anh dự đoán được thực lực của cô, nhưng mà lại vẫn chưa tính toán chính xác được chiêu thức Phi kia của cô lại hao tổn nhiều tinh thần lực tới vậy. Biết thế, thà rằng xông ra ngoài trực tiếp chém giết tang thi còn hơn. Cho dù là gây ra động tĩnh lớn nhưng ít nhất không đẩy Cố Diệp Ninh vào tình trạng mệt mỏi rồi như giờ.

Thế nhưng mà, hiện tại, nên phải làm sao?

Ngay lúc Nam Cung Lãnh Dạ sốt ruột sắp kìm không được tâm tình thì đột nhiên phát hiện Cố Diệp Ninh ngẩng đầu lên nhìn bọn họ.

Cố Diệp Ninh trong thâm tâm đối với sắp xếp của Nam Cung Lãnh Dạ tuyệt đối không có bức bối hay oán trách gì. Tuy trước đó có làm chút trách móc anh nhưng cũng chỉ là giả vờ. Đã sinh hoạt ba năm trong mật thế ở kiếp trước, cô là một người hiểu rõ trách nhiệm khi làm một thành viên trong một đội ngũ. Làm một đội viên, lúc cần thiết phải đóng góp, đây là luật bất thành văn. Trong mấy người bọn họ chỉ có cô là dị năng giả hệ phong, cho nên cũng chỉ có cô thực hiện được việc đem từng người nâng lên trên nóc nhà. Nam Cung Lãnh Dạ cũng không còn cách nào khác.

Và lại, nhìn nét mặt áy náy lúc này của anh, Cố Diệp Ninh không khỏi âm thầm cảm thấy buồn cười xen lẫn chút thỏa mãn. Kỳ thật người này là một người tốt chẳng qua tính cách cao ngạo trời sinh đã thấm sâu vào xương tủy mà thôi. Anh không thích lôi kéo quan hệ, càng không thích lợi dụng người khác, đối xử với đồng đội thì rất quan tâm không chút xa cách. So với đội ngũ đã từng phản bội cô ở kiếp trước, so với tên đội trưởng khốn nạn nạn đem cô đẩy vào miệng tang thi để bản thân hắn ta được sống sót,... nhân phẩm của Nam Cung Lãnh Dạ đáng để khiến cô tin tưởng và tán thưởng hơn gấp trăm lần.

"An tâm, tôi có thể tự lo được." Từ trên cao có thể thấy được cô ra dấu hiệu cho bọn họ không cần lo lắng, đôi môi hơi mấp máy nói ra một câu không tiếng. Thấy cô chân tình như vậy không biết vì cái gì mà Nam Cung Lãnh Dạ bất giác lại dẫn bình tâm trở lại.

Dường như anh đã tin nhiệm cô vô điều kiện... anh tin tưởng cô đã có kế sách...

Những người khác trong đội ngũ cũng đối với cô gật gù đầu, dường như muốn biểu thị cho sự tin tưởng của họ đối với cô. Thấy Nam Cung Lãnh Dạ và mọi người như vậy, Cố Diệp Ninh mới an tâm quay đầu đi, cũng không để ý tới những tầm mắt chăm chú đang theo dõi mình của bọn họ. Ban nãy thấy bọn họ sốt ruột, cô chỉ sợ bọn họ vì lo cho cô mà lại gọi tên cô, kéo tang thi tới, như vậy thì đúng là phá tan kế hoạch một cách không đáng.

Cô miễn cưỡng gắng sức lôi kéo lấy từ trong balo ra một chai nước. Chai nước này chính là nước tinh lọc đã được pha loãng đã được cô chuẩn bị từ trước, còn bình nước tinh lọc nguyên chất cô vẫn để trong không gian dự trữ.

Đương nhiên thời điểm trước đó cô đã biết là sử dụng một lúc nhiều lần chiêu thức Phi như vậy tinh thần lực sẽ hao tổn thế nào. Đã có kinh nghiệm khổ sở từ bản thân trải nghiệm ở kiếp trước, nếu như không nắm chắc bản thân an toàn, sao cô có thể đồng ý với phương án của Nam Cung Lãnh Dạ đề ra

được. Cô dám làm việc nguy hiểm, đương nhiên cũng đã chuẩn bị sẵn dây đai an toàn chắc chắn.

Tuy là nước tinh lọc này đã được pha loãng, không còn hiệu quả tẩy tủy tái cốt như nguyên bản, thế nhưng lại có công hiệu khôi phục lại tinh thần lực cùng sức lực. Cố Diệp Ninh sau khi phát hiện ra nước tinh lọc còn có công dụng như vậy cũng không keo kiệt mà tự mình để sẵn ra ngoài một chai nước tinh lọc pha sẵn, chuẩn bị nếu có tình huống bất ngờ cần thiết thì có thể lập tức sử dụng. Không ngờ nhanh như vậy đã được dùng tới.

Khẽ nhấp môi uống một ngụm, dòng nước thanh thúy chậm rãi chảy xuống thực quản, ngấm sâu vào từng ngóc ngách dạ dày. Một luồng khí mát lạnh từ phía bụng lan ra khắp toàn thân, thẩm thấu vào trong tế bào. Sự khô kiệt mệt mỏi nhanh chóng bị đánh tan, toàn bộ lỗ chân lông thoải mái nở ra, như những hắc động không đáy điên cuồng hấp thụ nguyên tố bốn phía xung quanh. Tinh thần lực chỉ còn lại một chút điên cuồng tăng lên, nhanh chóng trở nên no đầy.

Khi Cố Diệp Ninh hấp thụ các nguyên tố trong không khí, số lượng hấp thụ nguyên tố quá khủng bố khiến cho xung quanh cô xuất hiện hiện tượng những tia sáng màu trắng, màu băng lam cùng màu xanh nhạt không ngừng lóe lên. Không gian cũng bị tốc độ hấp thụ của cô làm cho trở nên vặn vẹo méo mó. Hiện tượng này quả thực đã dọa tới đám người Nam Cung Lãnh Dạ đang ở trên nóc nhà quan sát.

"Cái gì... thế này?" Mặc Sở Minh hít một hơi, hoảng hốt trợn to mắt nhìn ba vệt màu không ngừng quán quýt lấy thân thể của Cố Diệp Ninh.

"Đây là sao?" Mục Hoàng chăm chú nhìn không gian bị vặn vẹo, nét mặt kinh hoàng không cách nào bình tĩnh "Nam Cung đại thiếu, tiểu Ninh đang làm cái gì vậy hả?"

"Sẽ... không xảy ra chuyện gì chứ?" Hạ Kỳ Phong vốn tâm tình đã bình tĩnh lại, một lần nữa lại bị cô làm cho gấp gáp lo lắng "Diệp tỷ tỷ không lẽ gặp nguy hiểm gì sao?" Cậu không phải dị năng giả, không thể nào hiểu được những vệt sáng màu sắc khác nhau kia chính là tập hợp của các nguyên tố dị năng.

"Diệp tỷ tỷ đang hấp thụ các nguyên tố với tốc độ rất nhanh." Minh Tu là dị năng giả cấp một sơ giai, cao hơn một bậc so với hai người Mặc Sở Minh cùng Mục Hoàng, cho nên nhanh chóng có thể giải thích được hiện tượng "Vì hấp thụ quá nhanh cho nên các nguyên tố bị hút tới tụ lại thành thực thể, chờ chỉ ấy dần dần thẩm thấu vào cơ thể để bổ sung tinh thần lực."

"Vậy không gian..." Quay qua nhìn cậu nhóc Minh Tu, Mặc Sở Minh hỏi.

"Không gian là bị tốc độ của các nguyên tố lao tới làm cho bị bóp méo. Không có vấn đề gì, tôi cảm giác được tinh thần lực của cô ấy đang nhanh chóng được bổ sung đầy lại." Nam Cung Lãnh Dạ cắt ngang, trả lời thay cho Minh Tu, chỉ là hàng lông mày của anh càng thêm nhíu chặt vào, đôi mắt màu café không chớp động quan sát từng dị trạng xung quanh Cố Diệp Ninh.

Nhưng mà, cái kiểu liều mạng hấp thụ nguyên tố để bổ sung tinh thần lực này... anh quả thực chưa bao giờ dám nghĩ tới, bởi vì nó quá nguy hiểm. Nếu không chế không được làm cho nguyên tố bị dồn nén sẽ khiến cho cơ thể không chịu được mà bị nổ tung.

Anh thực không ngờ, cô nhóc Cố Diệp Ninh kia lại dám liều mạng dám thử cách này. Quan sát một lúc, anh nhận ra phản ứng trên khuôn mặt của cô không hề có chút nào khó chịu. Xem ra cô đã có cách để cơ thể không chế được khi mà tốc độ hấp thụ nhanh với số lượng nguyên tố lớn tới như vậy.

Aiz ~ tuy nhiên, cho dù cô biết cách khống chế nhưng Nam Cung Lãnh Dạ trong lòng vẫn không thể nào không lo lắng, không khó chịu. Cách hấp thụ liều mạng này quả thực là quá mức nguy hiểm!!! Cô nói an tâm sao? Anh thực sự an tâm không nổi với cô. Lát nữa nhất định phải nhắc nhở cô một chút mới được... lần sau tuyệt đối không thể lại sử dụng cái cách này.

Nam Cung Lãnh Dạ không hề biết, Cố Diệp Ninh đâu có làm liều. Đúng là với người khác hấp thụ một lượng nguyên tố khổng lồ một lúc như vậy là rất nguy hiểm, nhưng mà cô thì chẳng hề có vấn đề gì. Cô có nước tinh lọc làm bước đệm để trợ giúp, thêm nữa cơ thể cô cũng đã từng được tẩy cốt hoán gân một lần rồi, lực chịu đựng tốt hơn người khác rất nhiều.

Lo lắng của anh, cô không biết, lúc này cô chỉ tập trung bổ sung tinh thần lực mà thôi. Qua một hồi, Cố Diệp Ninh bắt đầu chậm rãi ngừng hấp thụ nguyên tố xung quanh, cô cảm nhận được tinh thần lực đã đủ, nếu còn tiếp tục nữa thì cô sẽ không chịu được. Cho tới khi hoàn toàn chấm dứt hấp thụ, cô mở mắt ra, thở nhẹ một tiếng, toàn thân cảm thấy thoải mái sáng khoái vô cùng. Kiểm tra một chút tinh thần lực, cô kinh hi phát hiện như vậy mà tinh thần lực của cô sắp đột phá, chỉ cần thêm một chút nữa sẽ có thể tiến tới cao giai của dị năng giả cấp 1 rồi.

Khỏe miệng của Cố Diệp Ninh nhìn không được hơi nhếch lên: Thực tốt... có thể nhanh chóng mạnh thêm...

Cố Diệp Ninh không muốn tiếp tục tiêu phí thêm thời gian, sức lực cùng tinh thần lực đã hồi phục, vậy thì lập tức phải nhanh chóng đi lên trên nóc nhà tụ họp với mọi người. Cô phát tay ra một cái, năm chiếc băng chùy màu băng lam xuất hiện, bay thành một vòng cung trong không trung, khoảng cách cách đều tựa như làm thành những nấc thang lơ lửng. Chiêu Băng chùy này là chiêu cơ bản của hệ băng, tuy so với các chiêu cơ bản của những dị năng khác cần sử dụng nhiều tinh thần lực hơn một chút nhưng còn đỡ hơn lượng tinh thần lực cần dùng cho một lần xuất ra chiêu thức Phi.

Thân thể xinh đẹp bật cao lên, lộn một vòng tròn trong không trung, chân trái chính nhịp chính xác giẫm vào băng chùy đầu tiên, dùng lực dẫm mạnh một cái lấy sức bật mạnh, chân phải lập tức chạm được vào băng chùy thứ hai. Cứ như vậy, nhảy từng bước từng bước một, trước khi băng chùy hết lực phóng rơi xuống đều bị cô lợi dụng làm điểm tựa để tiếp tục bật lên.

Thời điểm hai chân của cô đạp lên hết năm cái băng chùy thì Cố Diệp Ninh đã lên được tới nóc nhà. Bước chân của cô nhẹ tênh chạm xuống mái nhà được làm bằng gạch một cách êm nhẹ không tiếng động, cơ thể ổn định thoải mái dừng lại trước mặt mấy người Nam Cung Lãnh Dạ. Phong thái tiêu sái thoải mái của cô lúc này quả thực làm cho người ta sinh ra ảo giác... giống như cái người mồ hôi lã chã có chút chật vật yếu ớt vừa ban nãy ở bên dưới vốn không phải là Cố Diệp Ninh cô vậy.

"Tiểu Ninh, em... vừa rồi không dùng chiêu thức Phi?" Mục Hoàng há hốc mồm.

"Tiểu Ninh, thân thủ của em quả thực là... quá tốt rồi đó." Mặc Sở Minh không khỏi suy nghĩ linh tinh... không lẽ Cố gia yêu thương Cố Diệp Ninh chỉ là tung tin nhảm, thực tế là huấn luyện để cô có thân thủ như một sát thủ?! Bằng không, làm sao một cô tiểu thư được yêu chiều cưng sủng lại có thể lộn vòng tròn giữa không trung, sức bật cũng tốt ngang bộ đội đặc chủng hả?!

"Cảm ơn." Cố Diệp Ninh thần nhiên gật nói.

Đương nhiên là cô đã từng có thời gian học qua một chút võ phòng thân khi còn nhỏ. Chẳng qua sau khi học được khoảng gần nửa năm, vì sau mỗi lần tập da của cô đều bị tím bầm cho nên các anh trai không đồng ý để cô tập tiếp do... xót em gái. Cố Diệp Phi thậm chí còn nói sau này sẽ do mình bảo vệ cô, cho nên cô không cần thiết phải học mấy cái môn võ thuật vừa bạo lực lại vừa mệt mỏi như vậy. Cô lúc ấy cũng nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ rời khỏi Cố gia, sẽ luôn có các anh bao bọc, cho nên cũng thuận theo lười biếng bỏ học võ.

Trải qua ba năm kiếp trước, chút võ phòng thân này vốn tưởng đã bị lãng quên sạch sẽ, không ngờ khi cô mất đi dị năng, tinh thần lực bị hủy hoại nặng nề thì lại được lôi ra sử dụng để phòng thân. Sau đó mỗi ngày cô đều rèn luyện và thường xuyên đem những chiêu thức võ thuật này áp dụng vào thực tế để giết tang thi cấp thấp cho nên sử dụng ngày càng thông thuận. Tối kiếp này lại có được nước tinh lọc cải tạo lại xương cốt cho nên cơ bắp của cô càng thêm linh động, thân thủ càng nhanh nhẹn chẳng thua gì những quân nhân được huấn luyện như Mục Hoàng.

Chẳng qua là, toàn bộ những chuyện trên cùng cô đương nhiên sẽ không nói cho đám người Nam Cung Lãnh Dạ biết, chỉ đơn giản là gật đầu nhận lời khen mà thôi.

"Diệp tỷ tỷ, chị thực sự thực sự rất cool!!!" Hạ Kỳ Phong hai mắt tỏa sáng như đèn pha ô tô, vui vẻ mang theo vẻ trẻ con quay vòng vòng quanh Cố Diệp Ninh, giọng nói không cách nào che giấu được sự sùng bái. Dù cô là người con gái duy nhất trong đội, nhưng cậu còn thấy cô ngầu hơn bất cứ người đàn ông nào khác.

"Đúng thế, rất cool." Minh Tu cũng tiến lại gần cô, cũng không kiêu lời mà đối với cô bộc lộ ra tôn sùng "Nhưng mà, Diệp tỷ tỷ, ban nãy, quả nhiên chị đã bị kiệt sức. Lần sau... đừng nên như vậy..." Thế nhưng ngay sau đó nó vươn tay tóm lấy vạt áo của cô, hai mắt to tròn đen bóng mang theo chút ngây thơ ngẩng lên, thấp giọng đối với cô ní non.

"..." Cố Diệp Ninh đối với Minh Tu như vậy, có chút không biết phải làm sao.

"... Tiểu Ninh, tiểu Tu nói đúng. Vừa nãy, tình trạng của cô... rất không tốt..." Bị thằng nhóc nhỏ tuổi nhất đội ngũ chiếm mất lời muốn nói, anh có chút ảo não tiến tới. Vì anh cao hơn Cố Diệp Ninh tới hẳn một cái đầu, cho nên chỉ có thể hạ mi mắt xuống nhìn cô "Sau này... tôi sẽ không tính sai để cho cô gặp nguy hiểm nữa." Chuyện lúc này, cũng vẫn là có một phần lỗi tại anh.

"Tôi không sao thật mà. Tôi đã có tính toán trước rồi, chắc chắn sẽ không gặp nguy hiểm đâu." Đối với áy náy của anh, cô chỉ biết bắt đắc dĩ cười trừ. Vươn tay vỗ vỗ lên vai anh, coi như động viên "Anh đừng suy nghĩ nhiều, tuy tôi có chút bất mãn vì chuyện gì khổ anh cũng ném cho tôi, nhưng mà về phần kẻ sách thì đúng là anh có cái đầu tính toán tốt hơn tôi nhiều."

Dù rằng việc đi trên nóc nhà đúng là chuyện điên dò mà chẳng người bình thường nào nghĩ tới. Thế nhưng mà đây rõ ràng là phương án khả thi đúng đắn và hợp lý nhất ở tình huống hiện tại. Cô dám thề mình tuyệt đối không thể giống như Nam Cung Lãnh Dạ, có thể vận não mà nghĩ được ra phương án như thế này.

"Dù sao, lần sau sẽ không để cô gặp nguy hiểm nữa." Mím mím môi, anh vẫn buống bình nói lại câu nói này thêm một lần nữa.

Có chút ngơ ngẩn nhìn về nghiêm túc hiện lên trên khuôn mặt và trong ánh mắt sáng ngời của anh, trái tim nhin không được khê đập mạnh một cái. Không đề... cô gặp nguy hiểm nữa sao? Những lời này nói ra, quả thực có chút giống như hứa hẹn. Tuy nhiên, cô không ghét lời hứa hẹn này. Cố Diệp Ninh nhìn Nam Cung Lãnh Dạ, khê bật cười, gật nhẹ đầu một cái, thanh âm trong trẻo thanh thúy truyền tới tai anh, mang theo vài phần ý cười tín nhiệm.

"Được rồi, cảm ơn anh. Như vậy tôi tin tưởng ở anh."

"Ừm." Khóe môi của anh cũng nhếch lên thật cao, ánh mắt như muốn hóa thành nước, bao bọc lấy hình ảnh phản chiếu của cô bên trong con ngươi.

Mục Hoàng và Mặc Sở Minh nhìn hai người người nói kẻ đáp trước mắt, không kiềm được mà căng cứng cơ mặt, khóe mắt co giật, trong lòng tựa như có hàng trăm con ngựa chạy ngang qua hí dài. Tự nhiên ghê chưa kia! Thoải mái ghê chưa kia! Hai người này hoàn toàn không chút nào để ý tới những người còn lại xung quanh thì thôi, vậy mà cũng thích chơi trò tạm thời 'mất trí nhớ' với hoàn cảnh nguy hiểm gấp gấp hiện tại!

Ngay cả Minh Tu và Hạ Kỳ Phong là hai cậu nhỏ ngây thơ trong sáng, trong phút chốc cũng nhận ra... bầu không khí giữa Nam Cung ca ca cùng Diệp tỷ tỷ của bọn chúng, có chút không được bình thường cho lắm. Chẳng qua hiện tại, hai đứa nhỏ còn chưa định hình được bầu không khí 'không được bình thường' kia được gọi là bầu không khí mờ ám.

Trong khi Nam Cung Lãnh Dạ thầm vui mừng vì thái độ của Cố Diệp Ninh đối với mình thì Cố Diệp Ninh cũng âm thầm ổn định lại nhịp tim có chút đập nhanh của mình.

Haiz~ sao tự dưng lại đập nhanh như vậy? Hình như, càng nhìn nụ cười của Nam Cung Lãnh Dạ, nhịp tim lại càng tăng tốc, còn cảm thấy có chút... căng thẳng, tung tức ngực. Cố Diệp Ninh bỗng nhiên cảm thấy có chút xoắn xuýt không biết phải làm sao. Sau đó... trong đầu cô nảy ra một ý nghĩ. A, liệu cái cảm giác này có phải là tại vì cảm động không? Cảm động vì được anh quan tâm? Ừm, chắc chắn là như vậy rồi. Nam Cung Lãnh Dạ, người này

quả nhiên là một vị đội trưởng có trách nhiệm, lo lắng hứa hẹn không để cô gặp nguy hiểm cho nên cô mới cảm động.

Cố Diệp Ninh cuối cùng đã bẻ cong cảm xúc của mình, lý giải nó thành một nguyên nhân khác mà cô có thể chấp nhận được. Sau đó, vứt những rối loạn xoắn xuyết bất ngờ cùng với nhịp tim đập thành thịch ra sau đầu, lại vui vẻ lần nữa đối với anh cười cười. Nam Cung Lãnh Dạ hoàn toàn không hề biết cô đã đem tình cảm của anh từ tình cảm mờ ám nam nữ mà biến nó thành tình đồng đội bền vững tin tưởng mất rồi.

Kể ra thì... ngoại trừ Cố Phong Hạ ra, có lẽ Cố Diệp Ninh là người có EQ thấp nhất nhà họ Cố không biết chừng ấy.

Cho nên mới nói, Nam Cung Lãnh Dạ thích con mèo nhỏ Cố Diệp Ninh này, thực sự là vô cùng đáng thương..

"Hai người xong chưa hả? Chúng ta có thể xuất phát được chưa?" Cuối cùng, Mặc Sở Minh vẫn là người can đảm nhất trong toàn đội ngũ dám đi lên phá vỡ bầu không khí giữa hai người Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp.

"..."

"Ha ha... chúng ta không có nhiều thời gian đâu. Sắp tới hoàng hôn rồi..."

Cảm nhận được một tầm mắt sắc như dao lướt qua người khiến thân thể của Mặc Sở Minh nhin không được co rút cả lại. Nhưng mà y vẫn cắn chặt răng, kiên cường tiếp tục nói. Kỳ thực Mặc Sở Minh quả thật số đen đủi vô cùng. Tính toán thời gian đúng thật là không còn vài tiếng nữa sẽ tới hoàng hôn, bọn họ không thể không hành động nhanh. Buổi tối ở trong một cái thành phố toàn tang thi như thế này, thật sự không an toàn. Phải biết, thời gian buổi tối chính là thời gian để cho tang thi hoạt động đó nha... Y hoàn toàn là vì an toàn của đội ngũ thôi mà.

"A..." Cố Diệp Ninh nhờ Mặc Sở Minh nhắc nhở, giật mình một cái rồi rời tầm mắt mình khỏi khuôn mặt anh tuấn hoàn mỹ của Nam Cung Lãnh Dạ "Phải rồi, chúng ta mau đi thôi." Sao cô có thể ngăn người cùng anh nhìn nhau lâu như vậy được kia chứ?!

"Minh, chút nữa chúng ta nói chuyện một chút." Thấy Cố Diệp Ninh cùng Hạ Kỳ Phong và Minh Tu đi trước một bước, anh bước qua người Mặc Sở Minh, chẳng thèm liếc mắt một cái, nhẹ nhàng để lại cho y một câu.

"..." Vọng theo bóng lưng của anh, Mặc Sở Minh quả thực muốn khóc chết đi được. Dù giọng nói của anh rất nhẹ nhàng nhưng thâm ý trong đó... Aiz ~ lần này chắc chắn là đắc tội với Nam Cung Lãnh Dạ rồi. Kiểu này chắc chắn là sẽ bị trả thù cho mà xem.

"Cố lên!" Mục Hoảng đứng cạnh, thương cảm vỗ vai an ủi Mặc Sở Minh. Nam Cung đại thiếu đúng là ngày thường lý trí, yêu vào liền quên sạch tất cả!!!

Nam Cung Lãnh Dạ đối với đau khổ của Mặc Sở Minh không thêm quan tâm, ánh mắt của anh từ đầu tới cuối chưa từng rời hình bóng của cô. Thấy cô nhanh nhẹn đã bước trước mình một đoạn, từ bên nóc nhà này nhẹ nhàng nhảy qua nóc nhà khác, vô cùng linh hoạt lưu loát. Hạ Kỳ Phong và Minh Tu dù theo sát sau nhưng vẫn thỉnh thoảng phải ngưng lại một chút để lấy thăng bằng, không như cô, cứ băng băng một đường mà đi. Anh nhin không được trong mắt lóe lên tia sùng ái, thấp giọng tự nói với bản thân.

"Bước chân không tiếng động, quả nhiên, em đúng là con mèo nhỏ mà..."

Hơn nữa... những người khác ban nãy không chú ý thế nhưng anh dù đang lo lắng vẫn tinh nhạy phát hiện ra được một điều kỳ quái. Đó là Cố Diệp Ninh khi đang hấp thụ nguyên tố để bổ sung tinh thần lực, xung quanh của cô có tới ba vệt sáng khác màu nhau. Phải, là ba hệ tất cả! Màu trắng là hệ phong, màu băng lam là hệ băng.

Chuyện cô là song hệ dị năng băng phong thì ai ai trong đội ngũ cũng biết rồi. Nhưng mà vậy thì... cái màu xanh nhạt kia là sao? Nếu anh đoán không lầm thì màu xanh nhạt kia là nguyên tố của hệ thủy. Dị năng giả làm sao có thể hấp thụ được loại nguyên tố mà mình không sở hữu. Cho nên... kết luận của anh là cô đang che giấu mọi người. Cố Diệp Ninh là tam hệ dị năng băng phong thủy, Nam Cung Lãnh Dạ anh dám khẳng định!

.

.

.

Đội ngũ bọn họ chạy dọc theo đường nóc nhà, nhà ở thành phố Y xây cùng theo một kiểu, số lượng tầng sàn sàn nhau, cho nên khiến cho bọn họ hoàn toàn an toàn không có bất cứ trở ngại hay khó khăn nào khi di chuyển.

Cố Diệp Ninh vừa nhảy qua một nóc nhà khác, trong lòng không khỏi thầm nghĩ nảy ra so sánh. Từ khi sinh ra tới lúc rơi vào thời gian mật thể xảy ra, lúc nào cũng là con cưng của trời, ngay cả đã chạy vào trong một thành phố tràn ngập tang thi cực kỳ nguy hiểm thế này rồi mà vẫn có thể thông thuận thoải mái một đường chạy thẳng không tí bất chắc. Quả nhiên là Nam Cung Lãnh Dạ giống như có ánh hào quang của nhân vật chính trong mấy quyển tiểu thuyết mà!

Kho hàng đông lạnh mà họ nhắm tới nằm có kiến trúc khá đặc biệt, rất dễ nhận ra. Khi gần tiếp cận, phát hiện ra ở ngoài cửa kho hàng có khoảng gần 20 con tang thi. Bọn họ không vội xông ra ngay mà cử ra Cố Diệp Ninh, Nam Cung Lãnh Dạ và Minh Tu đứng ở trên cao, sử dụng các chiêu thức dị năng sát thương tầm xa, tiêu diệt gần hết số tang thi lớn vốn ở ngoài kho hàng. Chỉ có 20 con tang thi, rất nhanh liền giết sạch.

Sau đó Cố Diệp Ninh từ trong balo của mình lấy ra một chiếc dây thừng, một bên đầu buộc chặt vào phần cột thu lôi cứng chắc. Mọi người trong đội ngũ bám vào dây, theo đó trượt xuống bên dưới. Xuống so với lên dễ dàng hơn rất nhiều, động tác tất cả đều rất mau chóng.

Tất cả mọi người ở đây chỉ có Hạ Kỳ Phong là chưa từng trượt dây bao giờ, hơn nữa cậu có chút bị sợ độ cao. May mà có Mục Hoàng giúp đỡ, nếu không Hạ Kỳ Phong cũng khó lòng mà dám trượt xuống.

"Cảm ơn Hoàng ca ca nhiều lắm..." Hạ Kỳ Phong cảm kích ngẩng đầu nhìn người đàn ông cao lớn đứng cạnh mình, trong lòng thầm ước giá mà mình cũng cao lớn được như vậy, lợi hại được như vậy.

"Không có gì." Thấy vẻ mặt của Hạ Kỳ Phong, lắc lắc đầu, hần nhin không được mà bật cười. Ở trong quân đội, trèo tường và trượt dây này là những thứ đầu tiên bắt buộc phải học. Đối với Mục Hoàng sống hơn chục năm làm bộ đội mà nói... một tay vác thêm Hạ Kỳ Phong, tay còn lại túm dây, chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ.

Cả nhóm chuẩn bị tốt xong xuôi liền vào trong kho hàng đông lạnh. Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh mỗi người một bên khép lại cánh cửa sắt lớn để tránh có tang thi xông vào bên trong. Cửa vừa đóng, ánh sáng bị ngăn ở bên ngoài. May mà trước mặt thế, công nghệ đã rất cao, dù điện đã bị cắt nhưng chủ nhân của kho hàng này vẫn lắp đặt loại đèn được làm từ ngọc phát sáng trong đêm. Ánh sáng xanh mờ mờ chiếu ra tuy là hơi khó nhìn, thế nhưng cũng coi như là không quá tồi.

Để đảm bảo an toàn hơn, Mục Hoàng kinh nghiệm nhất mở ra đèn pin đã chuẩn bị sẵn, đi lên đầu đội ngũ. Tiên phong, đó đã là vị trí quen thuộc của hần. Mặc Sở Minh theo sát đằng sau hần, ánh mắt liên tục đảo quanh muốn tìm một chút bằng chứng thiếu hoặc là bản đồ. Chỉ có biết rõ cấu trúc bên trong thì làm việc mới dễ dàng và nhanh hơn. Kho hàng này rất lớn, một khi lạc đường thì thật sự sẽ vô cùng phiền toái.

"Đội đã, Hoàng." Túm lấy tay của hần, y thấp giọng nói.

"Sao vậy?" Mục Hoàng mắt vẫn chăm chú nhìn về phía trước không quay lại, chỉ sợ nhờ mình quay lại một cái, ngay lập tức nguy hiểm sẽ nhào tới. Hần mở miệng hỏi, vô cùng cảnh giác. Không gian u ám mờ mịt, ngoại trừ tiếng bước chân của bọn họ thì không còn tiếng động nào khác. Hần rất nhạy cảm với những khu vực như vậy.

"Đi qua bên trái một chút, hình như bản đồ đặt ở đó."

Ở mỗi công ty, công xưởng hay kho hàng đều có một bản đồ chuyên dụng để cho công nhân nhìn. Đương nhiên, kho hàng đông lạnh này cũng không ngoại lệ. Ban nãy y nhìn lướt qua bên trái, thấy có một bức vẽ lớn treo lên. Rất có thể đó là bản đồ mà bọn họ cần tìm.

"Đi qua trái đi, tôi cũng thấy." Nam Cung Lãnh Dạ cũng nhìn thấy tấm bản vẽ lơ mờ, bên trên còn có vài đường kẻ tựa như để chia khu vực. Dựa vào kinh nghiệm của anh, đó là bản đồ.

"Được." Mục Hoàng rất tin tưởng Nam Cung Lãnh Dạ và Mặc Sở Minh. Hần chỉ biết đánh đấm, dùng sức. Còn so đầu óc với tính toán thì... tuyệt đối xách giày cũng không chạy theo được nổi hai người này "Mọi người, đi thôi."

Hạ Kỳ Phong, Minh Tu cùng Cố Diệp Ninh không có ý kiến gì, đi theo ba người kia hướng về bên trái. Nhưng mà, chân trước vừa mới bước lên, lập tức cơ thể của Cố Diệp Ninh khựng lại. Trong đôi mắt màu bạc, một tia sát khí lạnh lẽo nổi lên. Thân thể nhanh như chớp đẩy mạnh Minh Tu cùng Hạ Kỳ Phong đi phía trước mình sang một bên. Nam Cung Lãnh Dạ cũng nhanh chóng nhận ra được bất thường, quát một tiếng:

"Minh, Hoàng, cúi xuống!!!" Mắt liếc một cái thấy Cố Diệp Ninh đã đẩy hai đứa nhỏ kia rồi thì túm lấy cổ tay cô, kéo cô giật ngã về phía sau. Cả người anh bao lấy người cô, làm đệm đỡ khi hai người ngã nhào xuống mặt đất.

"Có chuyện gì vậy?" Mặc dù không biết xảy ra chuyện gì nhưng Mặc Sở Minh và Mục Hoàng vẫn cúi đầu ngồi xổm xuống. Vừa mới cúi xuống liền cảm giác được có thứ gì đó dùng tốc độ cực nhanh phóng xoẹt qua đỉnh đầu bọn họ. Mặc Sở Minh cau chặt mày, có chút luống cuống mở miệng hỏi.

"Chúng ta bị tấn công!!!" Mục Hoàng nhanh chóng nhặt lại đèn pin bị rơi lăn lóc, chiếu về hướng thứ vừa tấn công bọn họ bay tới, mở miệng trả lời.

"Diệp tỷ, Dạ ca, là tấn công của hệ kim!!!" Hai đứa nhỏ bị Cố Diệp Ninh đẩy ngã cũng nhanh chóng ổn định đứng dậy. Minh Tu khom người đỡ Hạ Kỳ Phong trốn tránh trên mặt đất, da thịt thỉnh thoảng cảm nhận được cái gì đó sắc bén lướt qua. Là một dị năng giả hệ kim, rất quen thuộc với thuộc tính dị năng của mình, nó lập tức phát hiện thứ tấn công mình là gì.

"Giống như kim châm trong chiêu Kim vũ của tiểu Tu."

Nhặt một thứ thoát nhìn tựa cây đinh trên mặt đất, Nam Cung Lãnh Dạ đối với Cố Diệp Ninh nói. Cây đinh này thô to và dài hơn nhiều so với Kim vũ của Minh Tu, đầu đinh khá sắc bén, nếu bị trúng thì quả thực là mất nửa cái mạng. Trong thoáng chốc, bầu không gian vốn vô cùng an tĩnh trở nên hỗn loạn. Đội ngũ bọn họ bị phân tán ra ra thành nhiều chỗ, thân kinh căng ra vì căng thẳng. Địch trong tối, ta ngoài sáng, họ không xác định được chỗ của đối phương, chỉ có thể cố gắng yểm trợ nhau.

"Thứ tấn công chúng ta là cái quái gì vậy?" Có chút ức chế, Mặc Sở Minh nghiêng răng nghiêng lợi, cố gắng căng mắt nhìn bốn phía xung quanh. Khó nổi, ánh sáng quá mờ mờ, nhìn không rõ ràng được gì cả. Y ghét cái cảm giác không nắm bắt được tình hình như lúc này.

Cố Diệp Ninh hiện tại tuy về ngoài chấn tĩnh nhưng kỳ thực trong lòng đã hoảng hốt vô cùng. Cái cảm giác quen thuộc áp bách này, chẳng lẽ nào... là nó? Sao lại như vậy, tuy biết rằng kiểu gì cũng sẽ xuất hiện, nhưng đáng nhẽ phải tới một tháng nữa mới đúng? Như thế nào lại xuất hiện sớm như vậy? Ở thời điểm... mặt thế mới tới có hơn một tuần? Là tại cô sao? Tại cô sống lại, khiến cho mọi thứ đổi thay? Hiệu ứng bướm bướm?

Tuy rằng vô cùng bối rối thế nhưng đầu óc của cô cũng rất nhanh xoay chuyển. Quả nhiên dự cảm không tốt là đúng. Nếu như đối thủ là nó, vậy thì phải

vô cùng cẩn thận.

"Nam Cung Lãnh Dạ, tôi biết đối thủ của chúng ta là gì rồi!" Cô nhìn sang Nam Cung Lãnh Dạ đang ở sát bên cạnh mình, tay của anh vẫn để qua eo cô, là lúc này đỡ cô từ trên mặt đất dậy. Hiện tại dù về mặt không thay đổi như cũ nhưng thần sắc trong ánh mắt của anh cũng không tốt lắm.

"Là gì?" Anh hơi nghiêng đầu nhìn cô, nhíu mày, trầm giọng hỏi. Từ ngữ điệu nghiêm trọng của cô, anh biết được, xem ra đối thủ này rất không dễ đối phó.

"Tang thi cấp 1!"

"Hạ Kỳ Phong!!! CẨN THẬN!!!!" Cố Diệp Ninh vừa mới dứt lời, còn chưa kịp nói thêm gì thì đột nhiên ở cách chỗ cô cùng anh đang ở không xa, thanh âm mất bình tĩnh của Minh Tu như xé rách không gian vang lên.

Tất cả mọi người theo bản năng quay đầu nhìn về hướng của Minh Tu và Hạ Kỳ Phong, chỉ thấy có một bóng dáng cực nhanh lao tới phía Hạ Kỳ Phong đang nửa quỳ gối. Minh Tu vốn đang coi xét xung quanh, cách cậu một đoạn, không cách nào kịp lao tới để giúp đỡ. Càng đừng nói tới cô, anh cùng Mặc Sở Minh và Mục Hoàng còn cách xa hơn. Cho dù phóng dị năng cũng không kịp. Mọi người tro mắt nhìn Hạ Kỳ Phong lâm vào nguy hiểm.

Hạ Kỳ Phong rất muốn tránh, thế nhưng thân thể tựa như bị cấm rể, không cách nào nhúc nhích được. Cậu mở to mắt nhìn móng vuốt đen bóng sắc nhọn tràn ngập mùi hôi thối đặc trưng của con tang thi đang lao về phía mình, dường như muốn đâm xuyên qua đầu của cậu. Rõ ràng là tốc độ con tang thi rất nhanh, nhưng chẳng hiểu sao trước mắt Hạ Kỳ Phong lại thấy động tác của con tang thi như bị tua chậm.

Bỗng... crack, một tiếng, trong não bộ có tiếng gì bị phá vỡ, một luồng sức mạnh xông thẳng khắp tứ chi của cậu, những tế bào cùng máu như sôi lên.

"KHÔNG!!!"

Cố Diệp Ninh nhìn móng vuốt tang thi chỉ còn cách trán của Hạ Kỳ Phong vài centimet, trái tim tựa như bị bóp nghẹt, không quan tâm gì nữa mà hét lên. Cô... vô cùng hận khi phải chứng kiến cảnh tượng người mình quan tâm bị giết. Rõ ràng... đã sống lại rồi mà, đã thề rồi mà! Vì cái gì? Vẫn bắt cô lần nữa chịu đựng sự đau khổ đó?

Chính vào lúc nguy hiểm nhất này, đột nhiên có gì đó từ cơ thể Hạ Kỳ Phong thoát ra. Một luồng màu đen, một luồng màu chàm. Con tang thi vốn đang chuẩn bị xoi con mồi tươi ngon trong mắt nó đột nhiên toàn thân bị khựng lại trong giây lát. Tuy chỉ khựng lại một vài giây, nhưng chính một vài giây này lại là thời gian đem tới cái chết cho nó.

"Grào!!!" Thứ dịch màu chàm vẩy lên cơ thể của nó, lên móng vuốt của nó, khiến cho cơ thể nó như bị nung chảy, phát ra những tiếng xèo xèo ghê tợn. Mùi hôi thối cùng mùi khét trộn vào tán ra không gian làm người khác buồn nôn. Con tang thi ré lên một tiếng, rụt về sau, cách chỗ Hạ Kỳ Phong đang quỳ tằm gần một bước.

"Tiểu Phong!!! Lui ra!!!" Cố Diệp Ninh thấy như vậy, tay vùng ra, lập tức một loạt những băng chùy xinh đẹp điên cuồng lao tới đâm con tang thi kia thành con nhím. Con tang thi bị giết một cách dã man đau đớn ngã phịch xuống đất, chết.

"Đồ ngốc này, anh có làm sao không hả? Có bị thương không?" Minh Tu là người đầu tiên lao tới túm lấy Hạ Kỳ Phong. Dù nhỏ con lại nhỏ tuổi hơn nhưng sức mạnh thì tuyệt đối hơn cậu.

"Không... không sao..." Hạ Kỳ Phong trên mặt vẫn tràn ngập bàng hoàng, dù là bị Minh Tu lay cho choáng váng cũng vẫn chưa thể nào tỉnh táo lại. Trong đầu cậu, cảnh tượng con tang thi kia lao tới... như quay chậm một lần lại một lần, không ngừng tái hiện.

"Được rồi, không sao rồi. Vừa rồi quá nguy hiểm." Mặc Sở Minh cùng Mục Hoàng tới ngay sau. Sau khi kiểm tra thân thể Hạ Kỳ Phong một lượt, Mặc Sở Minh phát hiện cậu bé không có vấn đề gì thì mới thở phào, an tâm vỗ ngực cảm thán.

"Tiểu Phong, may quá, ban này hù chết anh rồi." Mục Hoàng vươn tay xoa xoa tóc Hạ Kỳ Phong, trong đáy mắt của hắn vẫn còn chút lệ chưa lau hết.

"Tiểu Phong." Cố Diệp Ninh trực tiếp vươn tay ôm chặt cậu vào trong lòng, ban này... thực đáng sợ. Cái cảm giác trái tim đau buốt kia, cô không muốn lần nữa phải trải nghiệm. Dù thường ngày không quá thể hiện tình cảm, nhưng cô đã đem nhóc con họ Hạ này trở thành em trai, là người thân. Cô không chịu được, nếu như Hạ Kỳ Phong xảy ra chuyện.

"Em không sao... Diệp tỷ tỷ..." Từ chỗ chết tìm được đường sống, Hạ Kỳ Phong cũng bị dọa sợ muốn khóc. Cảm nhận cái ôm ấm áp của Cố Diệp Ninh, ánh mắt cậu đỏ lên, vươn tay ôm ngược lại eo cô. Hơi dụi đầu vào bả vai của cô, nức nở một trận, giọng nói nghèn nghẹn cực kỳ đáng thương.

"Haiz ~" Nam Cung Lãnh Dạ cũng thờ phào, ban này kỳ thực anh cũng rất sợ và cảm thấy bất lực tự trách. May mắn, nhóc họ Hạ không bị làm sao...

"Nhưng mà, tiểu Phong, ban này... có phải anh đã kích phát dị năng không?"

Một câu hỏi đột ngột của Minh Tu, lập tức đã kéo lại được tinh thần hoảng hốt của mọi người.

Chương 30: Tinh Hạch

Một câu của Minh Tu đã làm cho bầu không khí đang sôi nổi không yên trở nên tĩnh lặng. Tất cả mọi người theo bản năng đồng loạt quay đầu lại nhìn về hướng nó đang đứng. Mà chính chủ, mặc kệ bị nhìn chăm chăm, Minh Tu vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình tĩnh, một bộ dáng ý muốn bảo: Nhìn gì? Em nói đúng mà...

"Đúng rồi ha, tiểu Phong ban nãy rõ ràng là kích phát dị năng." Mục Hoàng hoàn hồn, là người đầu tiên vui vẻ bật cười nhìn sang Hạ Kỳ Phong "Tốt quá rồi, đúng không tiểu Phong?" Nói rồi vỗ vỗ vai cậu vài cái.

Ai trong đội ngũ cũng đều rõ Hạ Kỳ Phong luôn luôn có chút buồn bã vì mình không phải dị năng giả, chẳng qua mọi người đều ăn ý không nhắc gì tới tránh để cậu suy nghĩ nhiều mà thôi. Mà hiện tại nếu đã kích phát dị năng, như vậy thì mong ước của cậu đã đạt được rồi, không thể không vui mừng. Hơn nữa, trở thành dị năng giả tức là Hạ Kỳ Phong có thể trở nên mạnh mẽ hơn, tăng cao hơn khả năng sống sót trong mặt thể và khi chiến đấu với tang thi. Hệ miễn dịch cùng sức lực của dị năng giả nói sao thì nói vẫn mạnh hơn so với người bình thường nhiều.

"Vâng..." Kinh hoàng trong đáy mắt của cậu cũng tán đi không ít, thay vào đó là mừng rỡ khó tả. Không ngờ, cậu có thể trở thành dị năng giả. Điều này... thật tốt!!!

"Dị năng giả chia làm hai loại, một là tự kích phát, hai là gặp nguy hiểm tới tính mạng sẽ bị bắt buộc kích phát." Nam Cung Lãnh Dạ nhớ tới những gì Cố Diệp Ninh từng phân tích và nói qua, nhắc lại một lần nữa cho mọi người.

Rõ ràng, toàn đội ngũ của bọn họ là loại một, chỉ có Hạ Kỳ Phong là thuộc về loại thứ hai. Bởi vì trong tình trạng mặt thể đầu đầu cũng có thể gặp nguy hiểm như thế này nên loại dị năng giả loại hai nhiều hơn dị năng giả loại một. Thực ra loại một và loại hai cũng chẳng khác biệt gì nhau, chẳng qua là vì kích phát của loại một sớm hơn nên thường có nhiều thời gian để nâng cao năng lực cấp độ dị năng cao hơn mà thôi. Về lâu về dài sau này cũng không thể dựa vào cách phân chia như vậy. Đây chỉ là phân chia ở đầu thời kỳ mặt thể mà thôi. Bởi vì nói thế nào, cấp độ tinh thần lực mới là yếu tố quyết định xem người có khả năng để trở thành cường giả hay không.

"Nhưng mà, dị năng của tiểu Phong là gì?" Mặc Sở Minh vẫn luôn là người tinh ý nhất, y luôn hỏi những điểm trọng điểm chứ rất ít khi hỏi miên man.

"Ban nãy... em thấy từ cơ thể của tiểu Phong có hai luồng khí. Một luồng màu đen còn một luồng màu chàm." Minh Tu đứng cạnh Hạ Kỳ Phong gần nhất cho nên cũng quan sát được rõ dị trạng. Nó hướng về phía Cố Diệp Ninh, bộ dạng vô cùng ngoan ngoãn báo cáo. Dù sao cô mới là người hiểu rõ ràng nhất về dị năng, nó tin cô biết được dị năng của Hạ Kỳ Phong là gì.

"Màu đen và màu chàm?" Cố Diệp Ninh cau mày nhìn về xác con tang thi thối rữa mới nãy bị mình giết chết, quan sát những vết thương loang lổ trên móng vuốt của nó.

"Diệp tỷ tỷ?" Hạ Kỳ Phong nghiêng đầu chớp mắt nhìn cô.

"Màu chàm sao...?" Hẳn là độc hệ. Cho nên mới có khả năng ăn mòn cả móng vuốt của tang thi "Tiểu Phong, ban nãy có phải tang thi trước khi đâm móng vuốt vào đầu em, đã ngưng lại vài giây phải không?" Vì con tang thi bị cái gì đó tác động nên ngưng lại vài giây cho nên dị năng hệ độc của Hạ Kỳ Phong mới có thể nhân dịp mà tấn công con tang thi.

Con tang thi này là tang thi vừa mới đột phá cấp 1. Cho dù là mới đột phá đi chăng nữa nhưng cũng không phải loại tang thi mà dễ dàng mà có thể làm hại hay tổn thương tới nó. Đừng nói tới, nếu cô đoán không lầm thì con tang thi này ngoài sở hữu dị năng hệ kim ra thì còn sở hữu cả dị năng tốc độ. Bằng không sao tốc độ lại nhanh tới mức ngay cả cô và Nam Cung Lãnh Dạ cũng không thể cũng phản ứng không kịp.

Haiz~ tang thi lên tới cấp 1 đã có thể sử dụng dị năng, đây chính là điều phiền phức và đáng chán ghét nhất mà Cố Diệp Ninh lo ngại. Mà bọn họ đứng là 'tốt số', gặp tang thi cấp 1 lần đầu tiên đã phải đương đầu với một con tang thi sở hữu song hệ dị năng. May mà dị năng của Hạ Kỳ Phong kích phát kịp thời, cũng may đội ngũ bọn họ khá mạnh, bằng không phải đội ngũ khác có khi đã diệt toàn đoàn mất rồi.

"A... phải..." Đúng là động tác của con thi có khựng lại vài giây. Hạ Kỳ Phong thấy Cố Diệp Ninh hỏi, không biết chuyện này có gì quan trọng nhưng vẫn thành thật trả lời.

"Như thế, nếu tôi đoán không lầm thì tiểu Phong là song hệ dị năng ám độc. Dị năng hệ ám có màu đặc trưng là màu đen, thuộc dị năng tự nhiên, có thể che giấu khí tức của dị năng giả trong một khoảng thời gian nhất định. Vì thế, ban nãy con tang thi bị dị năng của tiểu Phong tác động làm cho mất phương hướng mới khựng lại vài giây."

Cô quay lại đối với mọi người trong đội ngũ, mỉm cười mà nói: "Còn dị năng hệ độc là dị năng đặc biệt. Dị năng này cực kỳ hiếm thấy, là một trong số ít những dị năng có khả năng tấn công rất mạnh trong nhóm dị năng đặc biệt."

Dị năng đặc biệt không giống như hai loại dị năng thể chất và dị năng tự nhiên. Dị năng tự nhiên nghiêng về tấn công phòng thủ, dị năng thể chất thì có thể dò sát do thám hoặc đôi khi cũng rất công dụng nếu chiến đấu tập thể. Nhưng dị năng đặc biệt không có định dạng tiêu chuẩn xác định. Dị năng nào mạnh thì vô cùng mạnh, dị năng nào có công dụng thì cực kỳ có công dụng, dị năng nào yếu thì rất yếu, mà dị năng nào vô dụng thì quả thật không biết

có còn được coi là dị năng không.

Nổi trội nhất trong nhóm dị năng đặc biệt là hai loại dị năng tinh thần và dị năng không gian dự trữ. Dị năng tinh thần nghe qua thì tưởng là yếu nhưng kì thực nó là một trong bốn dị năng mạnh nhất được con người thừa nhận, nhiều khi dị năng này còn lợi hại hơn cả dị năng hệ băng, hệ lôi hay hệ hỏa biến dị. Dị năng dự trữ là dị năng có công dụng nhất, bởi vì chỉ cần là người có không gian dự trữ, tích trữ được đồ vật, như vậy thì không bao giờ sợ chết đói chết khát hay chết nóng chết lạnh trong thời mạt thế nguy hiểm này.

Hệ độc của Hạ Kỳ Phong cũng là một hệ nổi tiếng ở trong nhóm dị năng đặc biệt, chẳng qua là số lượng người có được quá quá mức ít ỏi nên rất khó mà gặp được. Sử dụng độc tố trực tiếp ăn mòn đối thủ; thậm chí biến độc từ chất lỏng thành khí, để độc thẩm thấu vào cơ thể đối thủ... có rất nhiều cách để dùng dị năng này. Hơn nữa độc của dị năng giả hệ độc cực kỳ bá đạo, tang thi hay người hay thực vật rồi động vật gì cũng không thể không tránh được bị trúng độc. Thuốc giải duy nhất đó là phải lấy được máu của dị năng giả hệ độc sở hữu uống vào, bằng không thì không ai hay không một phương pháp nào có thể cứu được.

"Tiểu Phong của chúng ta tóm lại chính là một dị năng giả vừa có thể ẩn thân bảo vệ bản thân, vừa có thể dùng độc chiến đấu. Tổng hợp lại mà nói thì độ hoàn mỹ tương đương với dị năng hệ băng của tôi." Phải nói là Hạ Kỳ Phong có được dị năng hệ độc này, Cổ Diệp Ninh vô cùng hài lòng và vui vẻ. Ai bảo dị năng này rất lợi hại cơ chứ!

"Tinh thần lực của em ấy thế nào?" Nam Cung Lãnh Dạ là người bình tĩnh nhất sau khi nghe cô kết luận, còn những người khác thì đã há hốc hết cả mồm ra rồi.

"Ừm, giống Mục Hoàng và Mặc Sở Minh, tinh thần lực ở khoảng giữa mạnh và đỉnh." Vươn tay nắm lấy tay của Hạ Kỳ Phong, Cổ Diệp Ninh làm chút kiểm tra xem xem tinh thần lực của cậu ra sao. Dù sao tinh thần lực của dị năng giả bị kích phát do rơi vào tình huống nguy hiểm thường không được ổn định bằng tinh thần lực của dị năng tự kích phát.

Chẳng qua là... kiểm tra xong bản thân cô cũng vã mồ hôi.

Tinh thần lực ở cấp độ giữa mạnh và đỉnh cùng cấp độ sát đỉnh chỉ đạt tỉ lệ gần 1% trong toàn thể tổng số dị năng giả trên toàn thế giới. Tỉ lệ này không phải là rất nhỏ sao?! Vì cái gì ở đội ngũ của bọn họ có tới 4 thành viên rơi vào trong tỉ lệ gần 1% này rồi?

Mà... hình như hai người còn lại trong đội ngũ là cô và Nam Cung Lãnh Dạ, tinh thần lực cấp đỉnh còn nằm trong nhóm tỉ lệ chỉ có 0,1% thôi thì phải?!

"... hình như đội ngũ của chúng ta... không được bình thường thì phải...?" Mục Hoàng lau mồ hôi, khỏe miệng giọng gào nhìn mọi người xung quanh, hỏi ra suy nghĩ của mình.

"Ừm..." Hạ Kỳ Phong và Minh Tu mặt cúi gằm, điên cuồng gật đầu tán thành.

"Không phải là không bình thường đâu..." Mặc Sở Minh một tay chống eo, một tay vô cùng cao ngạo đưa lên đẩy đẩy mắt kính, nhợt nhạt cười hai tiếng tràn ngập bất đắc dĩ cùng khó tin "Phải nói là, đội ngũ của chúng ta quá mức trâu bò thì đúng hơn!"

"Đúng rồi, vì kích phát đột ngột cho nên hiện tại tiểu Phong không cần phải tu luyện từ đầu như chúng ta. Em ấy trực tiếp là dị năng giả cấp 1 sơ cấp giống Tu rồi." Giống như cảm thấy toàn đội bị kích thích chưa đủ, Cổ Diệp Ninh quăng thêm một quả bom nữa vào giữa mặt hồ vốn vẫn còn đang gợn sóng nước "Tôi vừa thử kiểm tra tinh thần lực của em ấy xong."

Nam Cung Lãnh Dạ: ... (_ _)

Mặc Sở Minh: ... tôi còn chưa đột phá được đề lên cấp 1... (_ o _)

Mục Hoàng: ... tôi cũng thế... (_ ▽ _)

Thậm chí là cả chính chủ Hạ Kỳ Phong cũng cảm nín không nói nên lời: ... (@_@)

Cho nên mới bảo là... có khi kích phát dị năng sau cũng chưa hẳn là chưa tốt đâu. Nhìn đi, hiện tại không phải bất cứ ai trong đội đều ghen tị với Hạ Kỳ Phong muốn chết hay sao?!

Chỉ duy nhất có Minh Tu là bị tin tức này là làm cho ảm ức phát điên không ngừng kêu la gào thét."Gì chứ? Không công bằng!!! Em khổ sở tu luyện bao lâu mới đột phá được cấp 1 mà. Sao tên ngốc này lại trực tiếp thăng cấp luôn chứ!!! Không phục!!!" (' ▯) 〰

Nhưng mà không phục thì cũng đâu thể thay đổi được gì đâu. Thôi thì, chấp nhận hiện thực không may mắn bằng người ta đi, tiểu Minh Tu! 〰 (_ _) 〰

.

.

.

Sau khi cả đội ngũ xúm lại dỗ dành Minh Tu một chút, cuối cùng mọi việc cũng êm đẹp trở lại. Minh Tu nhìn thì tưởng là tính cách già dặn trưởng thành vậy thôi nhưng kỳ thật tiếp xúc lâu một chút sẽ phát hiện nó đôi lúc vẫn trẻ con thích chọc ghẹo lại thích giận lẫy. Mọi người cũng quen tính cách này rồi, không hề thấy phiền, ngược lại thấy nhóc con này thực đáng yêu. Vì ai cũng coi nó như em trai để chiều chuộng, cho nên mặc dù Hạ Kỳ Phong lần này chả

sai gì cả cũng đành phải xuống nước hạ giọng dụ dỗ mãi thì nó mới hết hậm hực.

"Đợi một chút."

Lúc tất cả đang định rời đi, Cố Diệp Ninh phát tay nói. Cô quỳ một gối xuống nền nhà, không ngại mùi hôi thối kinh tởm từ xác con tang thi cấp 1 kia. Rút ở dưới giày ra một con dao găm, cô vung lên đâm mạnh vào đầu tang thi kia. Từ đầu tới cuối không hề sợ hãi chớp mắt tới một cái, Cố Diệp Ninh dùng dao đào bới từ trong não của con tang thi, đào ra một viên tinh hạch. Viên tinh hạch có màu đỏ nhàn nhạt chỉ lớn cỡ hạt đậu, nhìn rất giống pha lê, nhưng bên trong khá đục không được trong suốt.

"Khụ... tiểu Ninh, đây là..." Mặc Sở Minh nhìn cô gái xinh đẹp duy nhất trong đội ngũ làm ra hành động... đào não tang thi, máu me be bét cùng dịch não văng ra sàn đất tứ tung, không khỏi ho khan một tiếng, cổ gượng cười thối nẫu.

Thực ra thì Mặc Sở Minh rất muốn nói với cô là... đây là hành động mà một tiểu thư danh giá nên có sao? Tới y là con trai còn không dám chắc mình có thể hay không thân nhiên mặt không đỏ sắc dùng dao đào não tang thi như cô. Nhà họ Cố rất cuộc thả nuôi vị Cố tiểu thư này thế nào mà sao có thể phát triển thành dạng tính cách kinh dị như hiện tại vậy? Mặc Sở Minh vô cùng vô cùng thối nẫu, thật muốn thỉnh giáo người anh cả Cố Liệt Hạo của cô một phen.

"Tinh hạch. Tang thi từ cấp 1 sẽ có tinh hạch." Cô lấy từ trong balo ra một cái kẹp nhíp, gấp viên tinh hạch lên sau đó dùng nước khoáng rửa sạch rồi đặt lên tay, đưa ra trước mặt mọi người "Hấp thụ viên tinh hạch trong đầu tang thi cũng có thể thăng cấp dị năng, có nhớ tôi đã nói như vậy không?"

"À... là tinh hạch đây sao?" Y thích thú cầm tinh hạch từ tay cô lên, ngắm nghía một hồi "Nhìn giống như mấy viên pha lê giả làm bằng nhựa dính trên áo của phụ nữ nhì."

"Đưa tôi xem một chút đi, Minh." Mục Hoảng đứng bên cạnh chọc chọc vai y.

"Em cũng muốn coi." Hạ Kỳ Phong không giấu nổi tò mò.

"Em nữa." Ngay cả Minh Tu cũng không ngần ngại tham gia.

"Tiểu Ninh, cô tính xử lý viên tinh hạch này thế nào?" Nam Cung Lãnh Dạ đối với tinh hạch không quan tâm lắm, trái ngược lại quay qua nhìn cô.

"A..." Cố Diệp Ninh bị ánh mắt của anh nhìn làm cho có chút ngại ngùng nhưng rất nhanh lấy lại tinh thần "Để cho Mặc Sở Minh hoặc Mục Hoảng sử dụng đi."

Chuyện phân chia tinh hạch này là chuyện gây ra rất rất nhiều mâu thuẫn trong các đội ngũ ở mặt thể. Nhìn chung thì đều là do bất mãn hoặc là do phân chia không công bằng gây nên. Hầu hết mọi người ai cũng muốn mình mạnh hơn mà. Cho dù là những tinh hạch ở cấp thấp đã không còn bao nhiêu tác dụng đối với mình thì những dị năng giả cấp cao vẫn muốn hấp thụ, bởi vì trong tư tưởng của đa số các dị năng giả đều là 'tích tiểu thành đại'.

Nhưng đối với đội ngũ của mình, Cố Diệp Ninh không cho rằng việc mâu thuẫn vì tinh hạch sẽ phát sinh. Thứ nhất là vì cô tin tưởng nhân cách làm người của ba người Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh và Mục Hoảng. Họ sẽ không bởi vì tinh hạch mà đi gây khó dễ cho cô và hai đứa nhóc như Minh Tu và Hạ Kỳ Phong. Nhìn hiện tại Nam Cung Lãnh Dạ hỏi thử ý kiến của mình, cô liền biết quả nhiên tin tưởng không có sai. Thứ hai là vì thực ra chuyện tinh hạch này chỉ cần giải quyết và có phương án phân chia ổn thỏa ngay từ đầu thì sau đó sẽ không có mâu thuẫn gì hết. Cô cũng đã có sẵn kế hoạch trong đầu rồi.

"Vậy có được không?" Nam Cung Lãnh Dạ hơi nhíu mày.

"Hay là tinh hạch này em cứ dùng đi, dù sao em cũng là người giết con tang thi." Mục Hoảng cũng nghe loáng thoáng cuộc nói chuyện của hai người, thấy cô nói vậy lại cảm thấy ái ngại. Hắn và Mặc Sở Minh chả ra tay được gì, đều là cô xuất lực, nay sao có thể mặt dày đi lấy tinh hạch của cô được kia chứ.

"Cùng là thành viên đội ngũ, không cần phải tính toán chi li tới thế đâu. Tăng mạnh lực lượng toàn đội càng quan trọng hơn là cá nhân." Cô không để ý lắm với những việc này, đơn giản giải thích "Tinh hạch này là tinh hạch cấp 1 sơ cấp, đối với tôi, Nam Cung Lãnh Dạ cùng Hạ Kỳ Phong và Minh Tu cũng không có bao nhiêu tác dụng. Nếu để anh hoặc là Mặc Sở Minh hấp thụ thì một trong hai người có thể tiến cấp 1."

"Vậy để Hoảng hấp thụ đi. Dị năng của anh ấy chiến đấu tốt hơn tôi." Mặc Sở Minh cũng không nghĩ nhiều như hắn, lập tức đồng ý. Y cũng giống cô, cho rằng đã là thành viên đội ngũ thì luôn phải suy xét điều tốt cho toàn đội. Hành động lần này của Cố Diệp Ninh rất được y tán thưởng.

"Ừ, thế thì anh cầm lấy tinh hạch đi. Khi hấp thụ tinh hạch cần nhất là an toàn và tập trung, cho nên sau khi rời khỏi thành phố Y rồi anh hãy sử dụng."

Cố Diệp Ninh không chút tiếc nuối hay chần chừ đem tinh hạch ấn vào tay của Mục Hoảng, sau đó dặn dò một chút đối với việc hấp thụ. Thấy hắn vẫn còn chần chừ, cô hơi nhíu mày: "Làm đàn ông lại là lính quân đội, anh đừng nên dùng đẳng mãi mấy chuyện không quan trọng này. Tôi bảo nhận thì cứ nhận đi, sao lại không quyết đoán thế hả?"

"A..." Mục Hoảng, 28 tuổi, cứ như vậy tròn to mắt cứng ngắc bị một cô bé nhỏ hơn mình 9 tuổi thuyết giáo cho một trận mà cái không nổi lại được một câu.

"Nam Cung Lãnh Dạ, sau này cứ quyết như vậy đi, có lợi cho việc tăng cấp của ai thì giao tinh hạch cho người đó. Không cần vì tinh hạch mà tranh chấp. Cũng chỉ là tinh hạch mà thôi, không quan trọng bằng đồng đội kẻ vai sát cánh chiến đấu. Không cần vì nó mà làm căng thẳng mọi chuyện. Anh

thấy vậy có được không?" Cô quay qua anh, hỏi.

Dù sao Nam Cung Lãnh Dạ cũng là thủ lĩnh trong lòng Mặc Sở Minh và Mục Hoảng, là nửa đội trưởng của cái đội ngũ này, dù thế nào cô cũng phải đề xuất một chút cách phân chia tình hạch với anh. Như vậy thì sau này đồng hành mới có thể thoải mái không nghi kỵ, không ghen tị, làm việc cũng rành mạch rõ ràng. Cô chán ghét nhất chính là mấy kẻ vì lòng tham mà tranh đi tranh lại. Tính cách cô không thích phiền phức, cũng không muốn dính vào mấy việc vớ vẩn như tranh đoạt tình hạch.

"Tốt, ý tôi cũng giống cô." Anh mỉm cười, gật đầu với cô. Nam Cung Lãnh Dạ cũng như cô, không thích những chuyện dùng dằng tranh chấp, đương nhiên sao rất thích cách phân chia giải quyết của cô. Ánh mắt của anh nhìn cô càng thêm thích thú, vui vẻ "Có ai có ý kiến gì không?" Quay sang nhìn Mặc Sở Minh, Minh Tu và Hạ Kỳ Phong.

"Bọn em cũng không có ý kiến." Minh Tu và Hạ Kỳ Phong chính là... ý của Cố Diệp Ninh là ý của hai nhóc, đương nhiên sao có thể phản đối.

"Không có, tôi tán thành." Mặc Sở Minh cười cười, lắc đầu.

"Aiz ~ Nam Cung đại thiếu..." Mục Hoảng thấy mọi người đều một vẻ đồng ý, hần mặt mày nhăn nhó, khổ sở nhìn anh, vẫn cảm thấy tình hạch trên tay chả khác nào củ khoai lang cực nóng cực bỏng.

"Cô ấy đã nói như vậy rồi, mọi người đã đồng ý không ai phản đối rồi mà anh vẫn còn dùng dằng không phải là mất mặt quân nhân quá sao. Nhận đi, tiểu Ninh không để bụng đâu, tính cách cô ấy anh đâu phải không biết." Hiếm hoi mở miệng khuyên nhủ người khác như vậy, Nam Cung Lãnh Dạ vỗ nhẹ vào bả vai của hắn.

"Vậy... cảm ơn tiểu Ninh, cảm ơn mọi người." Thấy những người khác trong đội ngũ không có ý kiến gì, Mục Hoảng cũng cảm thấy ấm lòng, mừng rỡ đối với mọi người nói lời cảm ơn.

"Như thế thì, các anh chị, chúng ta lại bắt đầu đi tiếp được rồi chứ?" Minh Tu thấy việc phân chia tình hạch đã được quyết xong, vì vậy chỉ về hướng bản đồ đang treo trên tường phía kia, mở miệng hỏi mọi người.

"Ừ, cũng phải mau chóng hoàn thành nhiệm vụ thôi." Mặc Sở Minh nhớ ra nhiệm vụ chính cũng thúc giục mọi người mau đi tới bên bản đồ để coi qua cầu trúc kho hàng một chút.

Mặc Sở Minh là người có trí nhớ rất tốt, xem qua một chút liền nhớ được hết bản đồ khu vực của kho hàng. Cố Diệp Ninh và Nam Cung Lãnh Dạ cũng không hề thua kém, chỉ lướt qua một lần liền ghi nhớ kỹ toàn bộ chi tiết từng bộ phận trên bản đồ. Mục Hoảng thì có kinh nghiệm chiến đấu trong rừng, phương hướng xác định rất tốt, không cần lo lắng sẽ đi nhầm đường. Vì thế, để cho công việc được tiến hành nhanh, bọn họ quyết định chia làm hai nhóm. Một nhóm sẽ tìm tới khu nhân viên để tìm thêm công cụ sửa chữa, xăng dầu,... Còn một nhóm thì sẽ đi tới khu đông lạnh để thực phẩm.

Vì nhóm đầu tiên đi tới khu nhân viên, rất dễ gặp tang thi, mức độ hành động khá nguy hiểm cho nên giao cho Mặc Sở Minh, Minh Tu và Nam Cung Lãnh Dạ. Nhóm tới khu đông lạnh đặt thực phẩm thì gồm có Cố Diệp Ninh, Mục Hoảng và Hạ Kỳ Phong.

Nói thật, nếu so sánh về năng lực thì đáng nhẽ phải để Cố Diệp Ninh đi với nhóm đầu tiên. Nhưng nghĩ tới hai vị có dị năng mạnh nhất đội ngũ mà đi chung một nhóm, nhóm còn lại không phải quá thiệt rồi sao? Hơn nữa, cũng cần phải phân chia làm sao để cả đội có thể chăm sóc được hai cậu nhóc Hạ Kỳ Phong và Minh Tu. Mặc dù khả năng chiến đấu của Hạ Kỳ Phong và Minh Tu rất tốt, thế nhưng trong tâm trí mọi người thì trẻ con vẫn cứ là trẻ con. Không một ai có thể an tâm để thả lỏng hai đứa tự thân chiến đấu mà không chú ý được. Đặc biệt là vừa rồi còn trải qua một màn nguy hiểm như vậy, mấy vị anh chị đã trưởng thành càng thêm cố gắng bảo vệ bao bọc hai cậu nhóc này hơn.

Chia nhau ở lối rẽ, đội hình của nhóm Cố Diệp Ninh vẫn giữ nguyên như cũ. Mục Hoảng to cáo lực lưỡng hăng hái đi đầu, Hạ Kỳ Phong đã mất đi sợ hãi ban nãy mang theo tràn ngập kích động chạy sát phía sau, cuối cùng là cô đi cuối để phòng nếu có đánh lén bất ngờ.

Đường đi tới kho đông lạnh cũng chẳng khác gì ở đại sảnh kho hàng, cũng chỉ có ánh sáng xanh mờ mờ ảo ảo, vẫn phải dựa vào chiếc đèn pin chuyên dụng quân đội trên tay Mục Hoảng mới có thể nhìn rõ được phía trước. Ba người cố gắng khống chế mức thanh âm của tiếng bước chân, những cũng không giảm đi tốc độ vốn có, ánh mắt liên tục đảo quanh để, dây thần kinh luôn luôn ở trạng thái căng thẳng.

"Tiểu Ninh, trực giác của em quả nhiên là chuẩn. Thành phố Y này đúng là có nguy hiểm." Mục Hoảng nhớ tới trước khi vào thành phố Y, Cố Diệp Ninh có cảnh báo bọn họ là cô có cảm giác không tốt. Quả nhiên... trực giác không hề sai một chút.

"Tuy rằng con tang thi vừa rồi chỉ mới đột phá cấp 1 không bao lâu, thế nhưng cũng không thể phủ nhận sự thực là tang thi cấp 1 đã bắt đầu xuất hiện. Tang thi cấp 1 tương đương với tang thi có dị năng, điều này sẽ càng khiến cho loài người càng thêm khổ sở." Hạ Kỳ Phong mặt mày có chút u ám.

Dị năng có thể nói là hi vọng của loài người, vậy mà giờ tang thi cũng có dị năng. Quả nhiên là ông trời đang giáng thiên tai xuống trừng phạt con người sao?

"Không cần suy nghĩ nhiều, em nên nghĩ tới hướng tích cực hơn." Xoa xoa đầu cậu, Cố Diệp Ninh nhàn nhạt an ủi.

Tới khoảng năm thứ ba sau mặt thể thì loài người đã bắt đầu thích nghi với thế giới chết chóc kinh hoàng này rồi. Khi ấy, xã hội con người sẽ lại một lần nữa tìm ra bước đi phát triển cho phù hợp. Cho nên, tuyệt đối không thể để bản thân này sinh ra tuyệt vọng vào tương lai, bởi vì người như vậy sẽ rất nhanh chết đi.

Con người... nói là yếu đuối nhưng đôi lúc lại cực kỳ mạnh mẽ, sức sống bền bỉ, khả năng thích ứng không phải loài nào cũng có thể sánh được! Bằng

không làm sao có thể trở thành bá chủ của trái đất này suốt bao nhiêu năm như vậy.

"..." Hạ Kỳ Phong nhìn về mặt lạnh nhạt bình thản của Cố Diệp Ninh, trong lòng vốn có chút bất an cũng không biết vì sao trở nên an tĩnh hơn.

Thực ra thì không phải cậu không biết, kỳ thật con tang thi cấp 1 ban này không hề dễ dàng tiêu diệt như vậy. Chẳng qua cậu may mắn đột ngột kích phát nhảy vọt trở thành dị năng giả cấp 1 sơ cấp cho nên dị năng của cậu mới có tác dụng với con tang thi kia. Nhưng cho dù tiếp sau đó một mình cậu quần đấu với nó thì cũng không dễ dàng thắng được. Bởi vì cậu và con tang thi kia là đồng cấp, cùng là ở cấp 1 sơ giai.

Cho nên trong lòng này giờ vẫn có chút hoảng sợ. Tang thi cấp 1 đã như vậy, vậy những tang thi cấp cao hơn thì sao? Dị năng giả và tang thi đồng cấp chiến đấu, bao giờ dị năng giả cũng gặp khó khăn hơn. Chưa nói tới cậu khi ấy còn chưa biết sử dụng dị năng thế nào.

Đề giết được con tang thi kia, mấu chốt là nhờ có Cố Diệp Ninh ra tay. Bởi vì hiện tại cô đã sắp tiến tới dị năng giả cấp 1 cao giai, năng lực hơn hẳn con tang thi cấp 1 kia, cho nên chỉ cần dùng chiêu Băng chùy đơn giản nhất của dị năng hệ băng thì cũng có thể đâm con tang thi kia thành cái sàng nát. Chung quy thì... cấp bậc dị năng vẫn là quan trọng nhất trong chiến đấu!

Hạ Kỳ Phong mím chặt môi, tay xiết lại, từ tổng kết của bản thân mà hạ quyết tâm thêm một lần nữa. Hiện giờ là dị năng giả, đương nhiên mục tiêu cố gắng cũng cần phải thay đổi, phải tăng thêm kiên trì và nỗ lực. Khởi điểm của cậu được ông trời thiên vị hơn người khác rồi, phải chăm chỉ tu luyện để tăng cấp dị năng mới được!!! Về mặt kinh hoàng của mọi người hôm nay, cậu không muốn thấy lần nữa, cũng không muốn cảm thấy áy náy vì bản thân quá yếu thêm một lần nữa.

"Đợi một chút, Mục Hoảng, anh có cảm thấy có chút kì lạ không?" Cố Diệp Ninh không biết gì về quyết tâm âm thầm của Hạ Kỳ Phong, lúc này cô đang bận đề ý tới việc khác. Hàng lông mày thanh tú nhíu chặt lại, trong mắt bạc lộ ra sự sắc bén đề phòng/

"A... em cũng cảm nhận được hả?" Sắc mặt của Mục Hoảng bây giờ cũng không tốt, tay đang cầm đèn pin cũng càng thêm nắm chặt lại.

"Có chuyện gì vậy, anh chị?" Hạ Kỳ Phong còn chưa nhận ra gì, hoang mang hỏi.

"Chúng ta từ này tới giờ đã đi vòng vèo rồi trở lại chỗ cũ." Cảm giác phương hướng của hắn rất tốt, như thế nào lại có thể đi nhầm hướng được chứ. Hơn nữa ban này nhìn bản đồ, đường đi tới khu đông lạnh chỉ có một, sao có thể bị lạc được?!

"Sao lại như vậy?" Há hốc mồm, Hạ Kỳ Phong đảo mắt nhìn xung quanh, thế nhưng bốn phía mờ mịt ánh đèn xanh lam cho cậu không cách nào xác minh được gì. Cậu chưa từng như Mục Hoảng và Cố Diệp Ninh đã từng trải qua trường kỳ chiến đấu, cũng không thể nào dễ dàng phát hiện được bất thường trong phương hướng.

"Có dị tượng." Là có kẻ giờ trò quỷ, bằng không tuyệt đối họ không thể đi lạc. Cố Diệp Ninh có chút nhưc đầu phỏng đoán, lần này đối phương lại là tang thi cấp 1 sao?

Còn chưa kịp để cô nghĩ tiếp, đột nhiên xung quanh không biết từ đâu xông ra rất nhiều làn khói trắng. Khói trắng dùng tốc độ cực nhanh bao phủ con đường nhỏ âm u mờ mịt che đi mọi vật xung quanh. Cố Diệp Ninh theo bản năng muốn lao tới túm lấy tay của Hạ Kỳ Phong và Mục Hoảng. Cô đã từng có kinh nghiệm ở kiếp trước, cô biết ở trong tình cảnh tầm nhìn không rõ như thế này tuyệt đối không được lạc mất đồng đội.

Nhưng nào có ngờ, cô chưa kịp nắm lấy tay của Hạ Kỳ Phong cùng Mục Hoảng thì khói trắng đã bao phủ toàn bộ, hai người đồng đội kia của cô cũng biến mất không tung tích.

Cố Diệp Ninh có chút rét run đứng giữa một con đường mờ mịt khói trắng xung quanh. Hai người đồng đội của cô đâu mất rồi? Trong lòng này lên một kinh hoàng cùng cảnh báo nguy hiểm. Càng thêm rõ rệt, càng thêm đáng sợ hơn đối mặt với con tang thi cấp 1 song hệ kim và hệ tốc độ khi này nhiều. Ngay khi cô còn đang cố gắng nghĩ xem phải làm cách nào giải quyết chuyện này để tìm được Hạ Kỳ Phong và Mục Hoảng thì đột nhiên có một bóng người mờ mờ ảo ảo xuất hiện ở phía đối diện.

"AI???" Cố Diệp Ninh đặt tay ở trên chuỗi kiếm bên thân, ánh mắt lạnh lẽo toát ra sát khí. Định trong tối, mình ngoài sáng, cô không thể không cẩn thận. Mà cô cảm thấy mọi chuyện vô cùng khó hiểu và đáng ngờ, chỉ là Cố Diệp Ninh suy xét còn chưa kịp đã bị một thanh âm làm cho tinh thần chấn động.

"Ninh nhi... Ninh nhi của anh..." Bóng dáng đối diện hiện ra trong tầm mắt, một cách rõ ràng...

"Phi Phi!!!" Giật mình hét lên một tiếng, người kia... không phải là anh ba của cô, Cố Diệp Phi hay sao chứ?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Ảo Giác Tra Tấn

"Phi Phi!!!" Cổ Diệp Ninh nhìn hình dáng quen thuộc trước mắt, đôi lông mày nhíu chặt lại, cái miệng không ngừng lắp đi lắp lại cái tên đã in sâu vào trong tâm trí.

Cổ Diệp Phi khuôn mặt có tới bảy phần giống Cổ Diệp Ninh thế nhưng khuôn mặt y không hề bị nữ tính hóa mà chỉ thiên về âm nhu trung tính. Đôi mắt đào hoa mỗi lần nheo lại, khóe môi mỏng hơi nhếch lên, lại càng khiến khí chất hào hoa phong nhã của y tăng thêm vài phần, làm cho không chỉ nữ mà cả nam cũng không thể cưỡng lại phần ma mị và quyến hút bí ẩn này. Người khác vừa nhìn vào đã biết y không phải là một quý công tử bình thường dễ chọc.

Ngược lại, Cổ Diệp Ninh là em gái song sinh nhưng lại không có phần tà mị giống như Cổ Diệp Phi một chút nào. Cô thiên về vẻ đẹp tinh tế. Khuôn mặt tinh xảo hoàn mỹ, trời sinh khiến người khác không thể rời mắt, rực rỡ như pha lê dưới ánh dương. Hiện tại trải qua trui rèn cực khổ của kiếp trước, mang theo thêm một cô kiêu ngạo lạnh nhạt lại càng khiến cô trở nên lóa mắt.

Đôi song sinh long phượng Cổ gia này chính là một người như tà ma dưới ánh trăng, một người như tiên tử dưới ánh mặt trời. Mỗi người một vẻ đặc trưng, là kiêu ngạo của nhà họ Cổ.

"Ninh nhi, lại đây, mau lại đây..." Cổ Diệp Phi hướng cô mỉm cười, giang rộng hai tay. Không phải nụ cười tà mị giả tạo thường ngày y trưng ra đối với mọi người mà là nụ cười thật lòng. Nụ cười kia như ban mai đánh tan bóng đêm, lộ ra sự nhu hòa sùng nịnh không che giấu.

"Anh... Phi Phi..." Cơ thể cô run lên, cô biết là có gì đó không đúng... nhưng mà anh trai song sinh đứng trước mặt, chân thật tới mức khiến trái tim cô run lên.

Cho dù trước mặt thế đã nói chuyện qua điện thoại, nhưng rốt cục vẫn không đủ. Cô rất nhớ y, rất rất nhớ! Đã thực lâu rồi, thực lâu rồi không gặp Cổ Diệp Phi. Tính cả hai kiếp, đã phải năm năm rồi cô không gặp được mặt y. Hai người bọn họ, từ nhỏ tới lớn bọn họ luôn cuốn quýt bên nhau, chưa bao giờ rời xa nhau lâu như vậy. Cổ Diệp Phi là một nửa quan trọng nhất của cô, là người gắn kết nhất với cô, thương cô nhất, cũng hiểu cô nhất.

"Ninh nhi, anh thực nhớ em..." Thanh âm của y tràn ngập yêu thương, có chút run lên làm cho Cổ Diệp Ninh muốn khóc.

"Anh..." Ngay vào lúc Cổ Diệp Ninh không thể kiềm chế được nữa, bất chấp hết thảy tiến lại gần, muốn vươn tay ôm lấy Cổ Diệp Phi thì đột nhiên Cổ Diệp Phi lại đẩy cô ra.

Phịch... cú đẩy mạnh tới mức làm cho cô không khỏi ngã ngửa về sau, cả người nện xuống nền đất lạnh băng. Cảm giác bàn tay bị trầy tới rách, da thịt nện mà nứt toạc, những tia máu róm chảy ra. Máu đỏ của máu cùng màu trắng nõn của da, đối lập nhau, vô cùng chói mắt.

Cô kinh ngạc ngược mắt lên nhìn người đối diện, trên mặt luôn lạnh nhạt hiện rõ vẻ không thể tin được. Sao lại như thế? Sao lại đẩy cô? Đây rõ ràng là chuyện không thể nào. Ba anh em của cô, đặc biệt là Cổ Diệp Phi, tuyệt đối sẽ không đẩy cô, không làm cô bị thương. Bọn họ thương cô như vậy...

"Anh, vì sao? Vì sao lại..." Câu hỏi còn chưa dứt, tiếng nói của cô đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ hãi tới mặt mũi trắng bệch.

"Ninh nhi, tất cả là tại em... là tại em..."

Hai tròng mắt của Cổ Diệp Phi hiện lên bi thương cùng oán hận, trừng trừng nhìn cô. Bộ đồ sơ mi trắng tinh trên người biến thành nhàu nát bản thiêu rách nát, trên cơ thể hằn tràn ngập vết thương cùng máu chảy, có những chỗ thậm chí còn thấy được cả những khúc xương trắng. Từ khóe mắt chảy ra hai dòng huyết lệ, phối với vẻ điên cuồng của y, chẳng khác nào ác quỷ mới bò từ trong địa ngục chui ra. Cổ Diệp Ninh thường ngày lạnh nhạt thế nào nhìn thấy anh trai như vậy, nhìn không được rùng mình.

"Ninh nhi, là em hại chết bọn anh, tất cả là tại em!!! Em hại chết anh, hại chết anh hai, hại chết cả Hạ. Ông ngoại chết vì em!!! Cậu cũng là chết vì em!!! Vì em mà Cổ gia chúng ta bị hủy diệt!!! Em là tội nhân của gia tộc!!!" Cổ Diệp Phi vươn hai bàn tay đen đúa bản thiêu, có chỗ còn lộ ra thịt thối, gào thét lao tới bóp cổ cô.

"Khụ, khụ... khụ... Phi Phi... đau... buông ra..."

Cô vốn đã ngồi bệt dưới đất, lúc này bị Cổ Diệp Phi đẩy ngã nằm ra. Sau lưng bị xô đẩy ma sát với mặt đất khiến cho những vết thương không ngừng xuất hiện trên người của cô. Cổ họng bị bóp chặt tới mức cô không cách nào thở được, liên tục ho khù khụ. Cố gắng mở to mắt nhìn sâu vào con người điên cuồng của Cổ Diệp Phi, hốc mắt của cô đỏ bừng lên. Cổ Diệp Phi liên tục không chỉ một lần gào lên, chỉ trích cô, trách móc cô, oán hận cô. Là cô hại chết tất cả mọi người, tất cả là tại cô!!!

"Phi... xin lỗi... em xin lỗi... khụ, là tại em... là tại em..." Những giọt nước mắt như trân châu không ngừng rơi, Cổ Diệp Ninh cảm thấy vô cùng đau đớn, vô cùng mệt mỏi. Cô cũng không phản kháng hay đẩy Cổ Diệp Phi ra, mặc cho hô hấp của mình càng ngày càng bị xiết chặt tới nặng nề "Anh đừng hận em... đừng mà... khụ, khụ... xin lỗi..."

Đúng thế, là tại cô mà các anh cùng tiểu Hạ mới chết. Là tại cô mà ông ngoại và cậu mới chết. Là tại cô mà Cổ gia vốn sừng sững cao cao tại thượng lại bị sụp đổ một cách tang thương. Cô sai rồi, toàn bộ là lỗi của cô, là tại cô bốc đồng không hiểu được ai mới là người yêu thương mình, không biết trân trọng tình cảm của người thân trong gia đình.

Đột nhiên, Cổ Diệp Phi ở trên người bóp chặt cổ cô biến mất. Cổ Diệp Ninh hoảng hốt không biết anh trai đã biến đi đâu, nhưng vẫn theo bản năng ôm lấy cái cổ bị bóp nghẹt của mình, điên cuồng vừa ho vừa hít vào không khí. Đầu óc còn chưa kịp hiểu gì cả thì ở trước mắt khung cảnh lần nữa lại biến đổi. Cô nhìn thấy Cổ Liệt Hạo, Diệp Phi Phi cùng Cổ Phong Hạ cùng bốn người Dục Đông, Dục Nam, Dục Tây, Dục Bắc bị dàn tang thi vậy lại. Bọn họ tám người không ngừng phóng xuất dị năng nhưng không thoát nổi. Bọn họ vì tìm cô ngày ngày đêm đêm chạy thẳng một mạch không ăn, tinh thần

căng thẳng khiến cho dị năng không thể sử dụng được, sức khỏe thân thể cũng đã tới cực hạn.

Cố Diệp Ninh trợn to mắt nhìn một con tang thi lao tới cắn xé cơ thể các anh của mình, em trai của mình. Máu ở khắp nơi, thịt văng khắp nơi, tiếng hét đau đớn của các anh em trai của cô. Cô cảm giác mình sắp điên rồi, hốc mắt như muốn nứt ra, đầu óc choáng váng, cổ họng dâng lên một cổ ngọt tanh tởm lợm.

"KHÔNG!!! KHÔNG!!! NGỪNG LẠI ĐI!!! ANH HAI, PHI PHI, TIỂU HẠ!!! A A A A A A!!!!!!! ĐỪNG MÀ!!!!!!! ĐỪNG MÀ, VÌ SAO??? VÌ SAO LẠI ĐI TÌM EM??? ĐỪNG MÀ, EM KHÔNG MUỐN THỂ ĐÁU!!!"

Nước mắt điên cuồng rơi, ngồi sụp xuống ôm chặt đầu. Không còn vẻ cứng cỏi mạnh mẽ, lúc này Cố Diệp Ninh như một đứa trẻ bị thiếu an toàn, không ngừng gào thét muốn ngừng lại con ác mộng đang dày vò mình.

Nhưng mà cho dù cô đã cố nhắm mắt lại thì khung cảnh huyết tính kia vẫn không ngừng diễn ra trong đầu. Cô thấy anh hai Cố Liệt Hạo trợn to mắt nhìn lên bầu trời, trước khi chết còn nói hận cô. Cô thấy Cố Diệp Phi mặt mũi máu me bị moi móc nội tạng ra, gào lên tên cô. Cô thấy em trai Cố Phong Hạ bị xuyên thủng trái tim, trong mắt chỉ có sự tuyệt vọng vô hồn, nhìn chăm chú vào khoảng không như muốn xuyên qua không gian trông thấy cô, nói cho cô biết cậu oán hận cô thế nào.

Sau đó hình ảnh tiểu Nha vì cô mà bị thiêu đốt, nó quẩn quại trong ngọn lửa, tiếng gầm rú từ cổ họng phát ra như xé rách tinh thần của cô.

Ông ngoại và cậu bị ám sát, chết không có chỗ chôn, mắt không nhắm lại, cuối cùng bị đám tang thi chim lao xuống rĩa xác.

Cô không ngừng bị một lần lại một lần phản bội bởi những người mình tin tưởng nhất.

Người cha độc ác tát mạnh lên khuôn mặt đã bị hủy hoại của cô, gằn từng tiếng: "Mày không có giá trị lợi dụng, vì sao tao phải chứa chấp mày. Tao còn chưa muốn cái nhà này vì mày mà bị người khác đồn đại linh tính!".

Em gái mà cô tưởng là thân thiết nhất mĩa mai từ trên cao đập mạnh xuống bụng của cô, giật đi chiếc nhẫn có chứa không gian dự trữ của cô, dùng cái giọng điệu dễ thương như mọi khi bảo với cô: "Chị thật đúng là ngu xuẩn, tin tưởng người khác như vậy. Đúng là bị đám người Cố gia kia nuôi cho hồng nào mất rồi. Tôi căm ghét chị còn không hết, chị em tốt gì chứ! Tiểu công chúa của giới thượng lưu sao? Tôi mới là tiểu công chúa, chứ không phải là chị!!!"

"A A A A!!! DỪNG LẠI HẾT ĐI!!! IM HẾT ĐI!!! ĐỪNG CHẾ NHẠO TÔI NỮA!!! ĐỪNG PHẢN BỘI TÔI NỮA!!! HU HU HU!!!!!"

Cố Diệp Ninh đã phát cuồng rồi, cô liên tục phóng ra dị năng, không thèm quan tâm tới có cạn kiệt tinh thần lực không nữa. Cô lúc này chỉ muốn kết thúc sự tra tấn khủng khiếp này thôi: "TÔI SAI RỒI!!! SAI RỒI!!! ANH, TIỂU HẠ, PHI PHI, ÔNG NGOẠI, CẬU, NINH NHI SAI RỒI!!! TIỂU NHA, THỰC XIN LỖI, THỰC XIN LỖI!!!"

"CỐ DIỆP NINH!!! TỈNH TÁO LẠI!!! CỐ DIỆP NINH!!!"

Vào thời khắc tinh thần lực của cô muốn bị phá tan thì một tiếng nói mạnh mẽ xâm nhập vào trong não bộ của cô: "Tiểu Ninh, tiểu Ninh, tỉnh táo lại, tất cả chỉ là ác giác mà thôi! Cô nhất định phải tỉnh táo lại!!!"

Thanh âm kia lạnh lùng trầm thấp nhưng giờ phút này không che giấu được sự lo lắng bất an của mình. Một lần lại một lần gọi tên cô. Một lần lại một lần muốn lôi cô thức tỉnh khỏi ác mộng.

Cô cảm nhận được cơ thể mình được một vòng tay ấm áp vây lại. Không giống vòng tay to lớn đầy yêu thương của Cố Liệt Hạo, không giống vòng tay yêu chiều của Cố Diệp Phi, cũng không giống vòng tay ỷ lại của Cố Hạ Phong. Vòng tay này khiến cho cô cảm thấy thực vững chắc...

Là ai? Rốt cuộc là ai đang gọi cô? Cố Diệp Ninh mê mẩn tự hỏi.

Cố Diệp Ninh muốn vươn tay ra chạm vào bàn tay ấy, nhưng cô còn chưa kịp hành động thì đã cảm giác được bàn tay mình được một bàn tay khác to lớn hơn nắm chặt lại. Tựa như truyền sức mạnh cô, người kia không ngừng một lần lại một lần thủ thi bên tai cô: "Tiểu Ninh nhi, đừng sợ, có tôi ở đây mà, đừng sợ... cũng đừng khóc... cô phải tỉnh lại... có được không? Tỉnh lại đi..."

.

.

.

Cố Diệp Ninh từ từ mở mí mắt ra, chỉ cảm thấy mắt mình ướt sũng lại nặng trĩu, tinh thần rã rời cực kỳ mệt mỏi. Cô thấy cả cơ thể của mình đang được một người nào đó ôm trọn vào trong lòng, bàn tay ấm áp có vết chai sần kia không ngừng vuốt ve ở bên tóc và má của cô, thanh âm trầm lạnh mang theo lo lắng không ngừng thủ thi bên tai của cô. Đúng thế, người này là người không ngừng gọi tên cô, kiên nhẫn kéo cô tỉnh lại, cho cô cảm nhận được ấm áp khi cô phải chịu đựng sự tra tấn phản bội cùng khinh thường rét lạnh bên trong con ác mộng kia.

"Nam Cung... Lãnh... Dạ..." Cố gắng mở to đôi mắt chưa sót đọng đầy nước mắt của mình, Cố Diệp Ninh yếu ớt tựa trong lồng ngực rắn chắc của anh, thì thào gọi tên anh.

"Ừ, là tôi. May mắn, cô tỉnh lại rồi." Trên khuôn mặt lạnh băng của Nam Cung Lãnh Dạ hiện tại vẫn còn sự sợ hãi và lo lắng. Phát hiện ra cô đã tỉnh, anh thả nhẹ vòng tay ra một chút, đỡ cô hơi ngồi dậy để cô nhìn thẳng vào mắt mình "Tiểu Ninh, cô làm tôi sợ quá, ban nãy chút nữa thì tinh thần lực của cô đã bị xé rách rồi." Trong đáy mắt của anh vẫn còn sót lại hoảng hốt.

"Tôi... tinh thần lực suýt bị xé rách sao?" Cô cũng hoang mang theo ngây ngốc hỏi ngược lại anh, dường như vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo lại nên cũng mặc anh nửa ôm lấy mình.

"Đúng thế, cô cùng Hoàng và tiểu Phong bị trúng phải ác giác, lâm vào hôn mê." Nhíu nhíu mày, anh nói qua sự tình, ánh mắt kia chưa từng một lần rời khỏi cô. Trong đôi mắt màu café lúc này chỉ duy độc bóng dáng yếu ớt mang theo hoang mang ý lại của Cố Diệp Ninh.

"A..."

"Tiểu Ninh, cô rốt cuộc là nhìn thấy gì vậy? Vì sao lại..." Vì sao lại khóc thống thiết khổ sở tới như thế? Vì sao lại đau đớn tới như thế?

Từ trong túi quần lấy ra một chiếc khăn tay màu đen được gấp gọn gàng, anh dịu dàng thấm mồ hôi trên trán mặt và cổ của Cố Diệp Ninh, vừa ân cần hỏi. Nếu những người khác chứng kiến cảnh tượng này không hiểu sẽ bị dọa thể nào. Nam Cung Lãnh Dạ trời sinh lạnh lùng, tính cách hờ hững xa cách vạn dặm, luôn luôn ghét bỏ người khác chạm vào đồ của mình, yêu thích sạch sẽ lại tỉ mỉ lấy khăn tay của mình ra để lau mồ hôi, thậm chí còn dịu dàng chăm sóc cho một cô gái... Đúng là, yêu vào rồi, không gì là không thể thay đổi!

"... không có gì..." Cụp mi mắt xuống, cô bắt đầu tỉnh táo lại, hồi tưởng từng hình ảnh trong cơn ác mộng kia lần nữa, đau đớn khiến trái tim cô co rút. Có phải các anh cùng tiểu Hạ hận cô không? Có phải ông ngoại và cậu hận cô không? Trong lòng của Cố Diệp Ninh khủng hoảng. Cô không sợ gì cả, chỉ duy nhất người thân... cô không thể chịu được nếu họ ghét cô.

"Haiz ~ không có gì thì tốt. Đừng có nghĩ nhiều, tất cả chỉ là ác mộng mà thôi, không phải là thật đâu." Cô không muốn nói, anh cũng không muốn ép. Vươn tay xoa nhẹ lên mái tóc của cô, Nam Cung Lãnh Dạ hạ giọng an ủi.

Anh không hi vọng cô nghĩ nhiều rồi ảnh hưởng tới tinh thần...

"Ừm..."

Không biết vì sao nghe được lời này của anh, sự đau lòng cùng hoang mang chợt tan thành mây khói. Cố Diệp Ninh chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn anh, hai tròng mắt màu bạc vốn lạnh nhạt giờ phủ thêm một tầng hơi nước mờ mờ, cơ thể lờ lờ thom tho giờ phút này yếu đuối tựa vào trong lồng ngực của anh, toàn thân cô toát lên sự ngây thơ mê hoặc khiến cho Nam Cung Lãnh Dạ không khỏi cứng ngắc cả thân thể.

"..." Gì đây? Cô là đang quyến rũ anh đấy hả?

"Lãnh Dạ, cảm ơn anh. Hôm nay, là anh cứu tôi..." Đương nhiên là Cố Diệp Ninh không thể nào quyến rũ Nam Cung Lãnh Dạ được. Cô chỉ đơn thuần là muốn cảm ơn anh mà thôi. Ngày hôm nay, nếu không có anh, không biết cô có thể thoát khỏi ác mộng kia hay không nữa.

"Ừ. Không có gì đâu." Nghe thấy xưng hô của cô thay đổi, trong mắt anh không khỏi lóe lên một tia sáng. Cuối cùng cô cũng chịu gọi tên anh rồi.

Trước kia cô đều gọi là 'Nam Cung Lãnh Dạ', thật xa cách. Giờ, hai tiếng 'Lãnh Dạ' mềm dịu kia vang lên, như vị ngọt đậm của rượu vang, đi sâu rồi thấm đẫm vào lòng anh, khiến cho tâm can anh ngứa ngáy. Nam Cung Lãnh Dạ chưa bao giờ từng biết, hóa ra cái tên mà ông nội đặt cho mình lại hay tới mức như vậy. Ưông công ngày nhỏ anh thật chán ghét cái tên này.

Cố Diệp Ninh lại không biết tâm tình phức tạp của anh, lúc này cô đang trầm suy nghĩ về ba người anh em trai của mình, về ông ngoại, về cậu và về Cố gia. Chữ 'hận' của Cố Diệp Phi, của Cố Liệt Hạo cùng ánh mắt vô hồn của Cố Phong Hạ trong mơ đã khắc xuống trong lòng cô một vết nghi cùng lo sợ hoặc thật sâu. Những chuyện còn lại, từ tiểu Nha bị thiêu đốt, ông ngoại và cậu chết không có mộ chôn, Cố gia suy bại thái độ của cha cùng câu nói độc ác của em gái,... toàn bộ đều là sự thực. Vậy thì, có phải ba người anh em của cô cũng sẽ hận cô không? Đây chính là băn khoăn và lo lắng duy nhất của cô.

"Lãnh Dạ, nếu như anh hai, anh ba cùng tiểu Hạ vì tôi mà chết, họ có hận tôi không?" Đột nhiên, cô lại buột miệng hỏi Nam Cung Lãnh Dạ, hoàn toàn quên mất mình vốn không phải là người tùy tiện đem chuyện giữa bốn anh em ra nói với người ngoài. Chưa kể tới, đây là chuyện còn liên quan tới bí mật sống lại mà cô không muốn cho ai biết.

"Sẽ không." Thấy vẻ mặt kinh ngạc giật mình của cô sau khi hỏi xong, anh biết rằng chỉ e đây chính là chuyện có liên quan tới ác mộng vừa rồi cùng khúc mắc trong đáy lòng cô. Đáy mắt thoáng qua một tia ngạc nhiên cùng khó hiểu, nhưng anh sau đó vẫn ân cần chậm rãi đáp lại câu hỏi kia của cô.

"Sẽ không sao? Thực sự sẽ không sao?" Cẩn thận môi, thanh âm của cô khàn khàn đứt quãng hỏi mang theo chút nghẹn ngào kiềm chế.

"Sẽ không." Anh khẳng định chắc chắn một lần nữa "Tôi không quen thuộc với Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi cùng Cố Hạ Phong, nhưng mà tôi nghĩ bọn họ đều là những người có chủ kiến. Họ là người một khi đã quyết định gì đó, sẽ không hối hận."

"..." Cô chỉ im lặng nghe anh nói.

"Hơn nữa, tôi đoán rằng cho dù chuyện này xảy ra thì cũng là chuyện không may. Cô sẽ không cố tình hại các anh em trai của cô. Cho nên ba người anh em của cô, bọn họ đã quyết yêu thương chăm sóc che chở cho cô thì cũng sẽ không vì chữ 'chết' này mà quay qua oán hận chính em gái ruột vô hại của mình."

"... cảm ơn anh..." Đứng thế, chỉ là ác mộng mà thôi. Hốc mắt của cô nóng lên Các anh cùng tiểu Hạ làm sao có thể oán hận cô cơ chứ. Cô lại nghĩ oan cho ba người bọn họ rồi...

"Đừng có cảm ơn suốt thế, tôi chỉ là phân tích cho cô thôi mà." Anh bật cười. Con mèo nhỏ này, bỏ xuống phòng bị lạnh nhạt, quả nhiên vẫn dễ thương và đáng yêu chẳng khác nào khi xưa. Khiến cho anh muốn ôm mãi không buông.

"Phải rồi, sao anh lại ở đây?" Lúc này đã lấy lại được bình tĩnh, Cố Diệp Ninh phát hiện ra sự xuất hiện của Nam Cung Lãnh Dạ ở đây thực không bình thường chút nào "Mục Hoàng với tiểu Phong đâu rồi?"

Cô ngơ ngác nhìn xung quanh, nơi này vẫn là chỗ ban nãy mà ba người bọn họ đang đi nhưng giờ chỉ còn lại mình cô cùng anh, lại không thấy những người khác. Nhận ra mình vẫn được anh ôm trong lòng ngực, vành tai cô hơi ửng đỏ lên. Có chút xấu hổ cùng không được tự nhiên dùng tay chống lên cơ ngực rắn chắc của anh, khẽ đẩy ra. Cô thật sự không quen nổi khi tiếp xúc thân mật gần gũi với người khác, nhất là đối phương còn là đàn ông.

Nam Cung Lãnh Dạ cũng thuận theo ý cô mà buông tay, ánh mắt đọng đầy vui vẻ đỡ cô dậy. Nhìn thấy vẻ ngưng ngững của cô, trái tim không khỏi như được rót vào một cốc dịch mật ngọt ngào. Những cảm xúc kỳ lạ này... khiến anh cảm thấy tâm trạng vui vẻ thoải mái vô cùng.

"Tôi cùng Minh và tiểu Tu vốn như dự định đi đường hướng ngược lại với của các cô, nhưng mà đột nhiên tôi cảm giác được một tia tinh thần lực bất thường có ác ý nên chúng tôi quay lại tìm ba người." Nói tới đây thì anh hơi nhíu mày lại.

Anh có linh cảm không tốt, bèn cùng Mặc Sở Minh và Minh Tu chạy ngược lại, quả nhiên phát hiện Cố Diệp Ninh nằm song soài trên mặt đất. Trời mới biết lúc anh vừa chạy tới đây, thấy cô nằm trên mặt đất, thân sắc điên cuồng thống khổ, liên tục vừa khóc vừa hô xin lỗi, lỗi tại tôi... trái tim của Nam Cung Lãnh Dạ không khỏi đau nhói. Từ khi gặp lại cô tới giờ, con mèo nhỏ này luôn luôn mạnh mẽ và kiên cường, giống như bất cứ chuyện gì cũng không thể dao động cô. Vậy cô đã trải qua cái gì mà lại có biểu hiện tuyệt vọng hối hận tới như vậy?

"Không thấy tiểu Phong và Hoàng đâu, cho nên Minh và tiểu Tu đã chạy đi tìm hai người bọn họ rồi. Cô chưa tỉnh, tôi không an tâm nên ở lại trông coi cô." Ngừng lại vài giây, sắc mặt anh nghiêm trọng hỏi "Tiểu Ninh, cô có biết cái gì làm cho cô trúng ảo giác không?"

Cố Diệp Ninh tinh thần lực rất mạnh, hơn nữa dị năng cũng là cấp 1 trung giai, muốn làm cho cô bị trúng ảo giác cũng đâu có dễ. Huống hồ ban nãy anh cảm nhận được thiếu chút nữa tinh thần lực của cô bị những ảo giác kia làm cho xé nát. May mắn là anh tìm thấy cô kịp thời, lay tỉnh cô, nếu không hậu quả quá mức nghiêm trọng. Người kiêu hãnh như Cố Diệp Ninh, nếu mất đi dị năng, tinh thần bị phá hỏng... anh không thể tưởng tượng được cô sẽ bị dă kích tới mức nào. Xem ra, con tang thi cấp 1 vừa rồi không phải là mối nguy hiểm, nguy hiểm thực sự còn chưa lộ diện hoàn toàn trước mặt bọn họ.

"Dị năng hệ tinh thần!" Cẩn chặt môi, cô có chút cảm tức trả lời. Tuyệt đối chỉ có thể là bị dị năng hệ tinh thần tấn công thì cô mới không kiểm soát được tinh thần và bị dẫn dụ trúng ảo giác được.

Cô không thể ngờ là 'vận may' của mình lại tốt như thế, vừa rồi gặp tang thi cấp 1 song hệ dị năng, giờ thì tới có đối thủ là dị năng hệ tinh thần đặc biệt hiếm gặp. Nhưng mà... nghĩ tới cái đội ngũ hiện tại của mình, người nào người nấy tinh thần lực cũng thuộc vào diện cao cấp trăm nghìn người mới có một, bốn hệ dị năng mạnh nhất đã có ba hệ xuất hiện là hệ hỏa biến dị, hệ băng cùng hệ lôi, ngay cả Hạ Kỳ Phong cô tùy tiện cứu giúp cũng là dị năng độc hệ hiếm gặp,...

Cố Diệp Ninh giờ đây có ảo giác bất kỳ việc gì kỳ quái hoặc hiếm lạ có thể xuất hiện trước mắt của cô nữa, cô cũng sẽ tự tin đối mặt mà không do dự hoặc giật mình. Từ lúc sống lại tới giờ, nhân duyên của cô quả thực là trở nên vô cùng đặc biệt.

"Hệ tinh thần?" Là hệ còn lại mà anh chưa gặp trong bốn loại dị năng mạnh nhất sao?!

"Hệ tinh thần là hệ có thể gây thương tổn trực tiếp tới tinh thần, là hệ dị năng mạnh nhất trong toàn bộ các hệ dị năng của loại dị năng đặc biệt. Có thể gây ảo giác tạo ra ác mộng với mức độ cực đại để phá vỡ tinh thần lực của đối thủ." Ban nãy cô chính là bị loại ảo giác đáng căm hận kia tra tấn tới chút nữa thì phát điên.

"..." Nam Cung Lãnh Dạ cau mày, là như thế sao? Nghe qua thì tưởng là hệ dị năng không mạnh lắm nhưng trên thực tế lại cực kỳ nguy hiểm.

"Thậm chí có những dị năng giả tài giỏi còn có thể khống chế tinh thần để điều khiển người khác như làm theo lệnh của chính mình." Cố tiếp tục nói.

Đáng nguy hiểm nhất ở hệ tinh thần đó là loại hệ này vì tấn công trực tiếp vào tinh thần và não bộ nên không bị gò bó như các dị năng khác. Ví dụ như Cố Diệp Ninh là dị năng giả cấp 1 trung giai, cho nên cô có thể thoải mái chiến đấu với những người có cấp độ dị năng thấp hơn hoặc ngang bằng. Nhưng nếu để cô đối phó với một người có cấp bậc là cấp 1 cao giai, như vậy thì rất khó để thắng, bởi vì đối phương có năng lực trên cô.

Nhưng hệ tinh thần thì không như vậy, cho dù dị năng giả hệ tinh thần chỉ là cấp 1 sơ giai thì cũng có thể làm cho cấp 1 trung gia và cao giai bị trúng ảo ảnh. Chẳng qua giữa sơ giai, trung giai và cao giai thì mức độ ảnh hưởng ít nhiều sẽ khác nhau mà thôi. Trừ phi là đối thủ mà dị năng giả hệ tinh thần muốn tấn công hơn hẳn một cấp, chẳng hạn giữa cấp 1 và cấp 2, thì tấn công của hệ tinh thần mới không có tác dụng.

"Xem ra, đối thủ của chúng ta cũng có dị năng cấp 1." Vì thế mới gây ảnh hưởng được tới Cố Diệp Ninh.

Lúc này Nam Cung Lãnh Dạ không khỏi nghĩ, vậy thì... nếu đối phương tấn công tới trên người anh vậy thì anh cũng sẽ rơi vào ảo giác. Là một người từ nhỏ tới lớn luôn bá đạo và có chủ kiến, anh chỉ cần nghĩ tới có kẻ sẽ làm ảnh hưởng và khống chế hành vi của mình, Nam Cung Lãnh Dạ liền cảm thấy cực kỳ khó chịu và phản cảm.

Cố Diệp Ninh thì lo lắng cho hai người Hạ Kỳ Phong và Mục Hoàng hơn. Rõ ràng năng lực của hai người bọn họ còn thấp hơn so với cô, như vậy hẳn tình thân lực bị tấn công cũng sẽ thụ thương nặng hơn. Mong là Minh Tu cùng Mặc Sở Minh tìm được hai người kia, kịp thời lay tỉnh, tránh để xảy ra việc không tốt. Cô không muốn đội bạn của mình bị làm sao cả.

"Bây giờ chúng ta ngồi tại đây nghỉ ngơi một chút đi. Để cô bình phục thì chúng ta đi tới khu đông lạnh để tìm những người còn lại..."

Nam Cung Lãnh Dạ thờ dài, hiện tại kẻ thù trong tối bọn họ ngoài sáng, họ cũng chả còn cách nào khác ngoài việc chờ đợi đối phương tự lộ diện. Thấy cơ thể của cô vẫn còn run rẩy yếu ớt, anh đỡ cô đi về phía sát vách tường để ngồi xuống dưỡng sức. Cố Diệp Ninh cũng không phản đối, với tình trạng hiện tại của cô mà lại tiếp tục nôn nóng đi tìm bừa thì chỉ càng thêm gặp nguy hiểm, cho nên cũng thuận theo ý của anh tựa vào tường để nghỉ ngơi ổn định hô hấp.

Từ lúc sau khi được Nam Cung Lãnh Dạ cứu, cô mang lòng biết ơn với anh, đối với anh cũng cảm thấy tin tưởng và thân thiết hơn vài phần. Bằng không cô cũng sẽ không mở miệng gọi anh là 'Lãnh Dạ'. Trước còn có hơi e dè một chút vì thân phận gia tộc, hiện tại cô cảm thấy có lẽ sau khi bọn họ tới thủ đô, cô vẫn sẽ vui vẻ tiếp tục làm bạn với anh được mà không băn khoăn gì trong lòng.

"Phải rồi, tiểu Ninh, có chuyện này tôi muốn nói rõ. Tôi không có ý định lợi dụng cô để Nam Cung gia tộc cùng Cố gia tộc hợp tác." Anh biết là cô cũng phát hiện ra kế hoạch của Mặc Sở Minh và Mục Hoàng. Nhưng anh không giống hai người kia, anh không hề muốn lợi dụng bất cứ điều gì từ cô, cho nên anh phải nói rõ cho cô biết suy nghĩ của mình tránh cho cô hiểu nhầm về anh.

"À, tôi biết, là ý của Mặc Sở Minh và Mục Hoàng thôi có đúng hay không?" Cô cười cười. Nam Cung Lãnh Dạ rất khinh thường việc phải tạo dựng quan hệ, cho nên từ đầu tới cuối chỉ là do hai người kia vì anh cùng Nam Cung gia mà suy tính thôi.

"Ừ." Nam Cung Lãnh Dạ thấp giọng đáp "Tôi chỉ đơn thuần là muốn kết giao với cô mà thôi. Cho nên cô đừng có hiểu lầm."

"An tâm, tôi không hiểu lầm mà cũng không trách Mặc Sở Minh và Mục Hoàng. Thực ra nếu hai gia tộc liên kết thì có thể nói song phương đều có lợi, tôi nghĩ anh cũng biết việc này. Nếu như Mặc Sở Minh cùng Mục Hoàng và anh không làm hại cùng không phản bội tôi, thì ba người mãi mãi là đồng bạn của tôi. Với đồng bạn, tôi cũng không tính toát chi ly quá mức trong việc nhờ cậy quan hệ lẫn nhau." Cố Diệp Ninh thực sự đối với vấn đề này rất thông suốt.

"Nói chung... ý tôi là vậy, cô không hiểu lầm là được."

Có chút bó tay với suy nghĩ quá mức thoải mái với cô, Nam Cung Lãnh Dạ cười khổ. Cô bé này quả thật là quá mức thông minh cùng quá mức hào phóng: "Mà... còn có chuyện này muốn hỏi cô đã xác minh một chút?" Cuối cùng hạ quyết tâm nói ra băn khoăn của mình, anh nghiêng đầu nhìn cô gái đang ngồi sát bên cạnh mình, thấp giọng thì thầm.

"Chuyện gì? Anh cứ hỏi đi, nếu tôi có thể trả lời thì sẽ trả lời." Cô cũng nghiêng đầu ngẩng lên nhìn anh. Thế nhưng trong thoáng chốc bốn mắt chạm nhau, Cố Diệp Ninh không biết tại sao lại cảm thấy có chút... ngại ngùng, tai lại đỏ lên lần nữa.

"Cô thực ra là tam hệ dị năng giả bằng phong thủy đúng không?" Thanh âm của Nam Cung Lãnh Dạ từ đầu tới cuối vẫn thản nhiên như cũ thế nhưng câu hỏi này đối với cô mà nói thì chẳng khác nào một trái bom đột ngột dội xuống.

"Anh!!! Như thế nào lại..." Như thế nào lại biết? Cô muốn hỏi như vậy nhưng bởi vì quá mức kinh ngạc mà thanh âm thoát không được ra khỏi cổ họng. Hai mắt tròn tròn trừng anh, thực muốn từ trên mặt anh đoán ra được suy nghĩ của anh. Đáng tiếc, Nam Cung Lãnh Dạ từ đầu tới cuối chỉ nhàn nhạt nhìn cô cười.

"Ban nãy cô hấp thụ nguyên tố để bổ sung tinh thần lực, tôi thấy có ba vết ánh sáng khác màu nhau." Anh cũng không bị vẻ hoài nghi của cô làm cho tổn thương, thản nhiên giải thích.

"Là như thế sao?" Nghe vậy, cô biết là do mình bất cẩn rồi.

Cúi đầu xuống suy nghĩ vài giây, rồi lại ngẩng đầu lên. Cô vươn tay túm lấy tay áo của Nam Cung Lãnh Dạ, ánh mắt màu bạc dưới ánh sáng mờ mịt lóe lên một tia kiên định: "Tôi hi vọng anh có thể giúp tôi giấu kĩ bí mật này."

Người thường chỉ có song hệ dị năng, nhưng cô đây có tới ba hệ dị năng. Nếu để người khác biết được thì hoặc là cô sẽ bị đưa vào sở nghiên cứu để mặc người khác mổ xẻ phân tích để nghiên cứu, hoặc là sẽ bị người khác thời thời khác khác ám toán sau lưng vì bị ghen tị. Con người dù là trong mặt thể thì cũng không vứt đi được cái tính ích kỉ ghen tị không thích ai hơn mình. Có thể vì sự đố kỵ của mình, con người có thể làm tất cả mọi điều xấu xa nhất. Mà cô, chính là sợ những mưu kế âm độc xấu xa nảy sinh ra từ đố kỵ của con người.

Trương lai có bị lộ ra mình sở hữu tới ba hệ dị năng hay không thì cô không biết, nhưng ít nhất ở thời điểm hiện tại thì cô vẫn không hi vọng bị lộ ra. Bởi vì cô chưa đủ mạnh để tự tung tự tác tới mức không đem bất cứ điều gì để vào trong mắt, cô cũng chưa bị ép vào hoàn cảnh phải lộ ra con bài tẩy này của mình.

"An tâm đi. Tôi cũng không phải người nhiều chuyện. Chỉ là tôi hi vọng sau này cô cũng nên chú ý một chút đừng để bị ai nữa phát hiện." Cố Diệp Ninh làm việc suy trước tính sau, kỹ thuật che giấu rất tốt. Hôm nay bị phát hiện chẳng qua là do Nam Cung Lãnh Dạ quá tinh ý.

"Ừ, tôi hiểu rồi." Đương nhiên cô biết việc không thể lộ ra "Cảm ơn anh, vì đã hứa sẽ giúp bí mật cho tôi." Nghĩ nghĩ một lúc, Cố Diệp Ninh cảm thấy hôm nay mình đặc biệt thiếu nợ Nam Cung Lãnh Dạ quá nhiều, nhin không được lại lần nữa mở miệng cảm ơn.

"Gi chứ? Tôi đã nói không cần cảm ơn mà." Đối với việc cô liên tục cảm ơn thế này, anh vạn lần bất đắc dĩ.

"..." Nếu không cảm ơn, cô sẽ cảm thấy rất bức rứt.

Nam Cung Lãnh Dạ quả thực là một người tốt...

"Như vậy đi, tôi biết bí mật của cô rồi, vậy tôi cho cô biết một bí mật của tôi đi. Hai chúng ta coi như đều biết bí mật của nhau, như vậy là huê." Nhìn đôi mắt bạc lấp lánh của cô, lòng của Nam Cung Lãnh Dạ tê rần như bị con mèo cào nhẹ vào.

"Hả?" Cổ Diệp Ninh bị hai chữ 'bí mật' này của anh làm cho hứng thú.

Về mặt quan tâm của cô khiến cho anh cảm thấy cực kỳ đáng yêu. Nếu có thể, thật muốn bẹo má cô một cái. Kỳ thật thì Nam Cung Lãnh Dạ phát hiện ra bí mật của Cổ Diệp Ninh chỉ là tình cờ, anh không cần biết phải nói bí mật của mình ra với cô. Chẳng qua, anh chủ động muốn nói ra bí mật của mình ra, như một cách để tiếp cận sâu hơn với lòng tin của cô, cũng để cho ấn tượng của cô về mình càng tốt hơn.

Nam Cung Lãnh Dạ ghé gần vào tai cô, khẽ thì thầm. Hơi thở ấm áp sạch sẽ phảng phất vờn trên da tóc làm cho cô ngượng ngùng. Chẳng qua, nửa câu sau của anh đã làm cho cô bị sốc tới cứng đờ người rồi.

"Thực ra, tôi cũng là tam hệ dị năng giả."

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Cô Bé Kỳ Lạ

Được rồi, cô vừa nghe thấy Nam Cung Lãnh Dạ nói cái gì vậy nhỉ? Ha ha, anh ta cũng giống cô, là tam hệ dị năng giả đúng không? Ha ha ha... ha ha ha... rồi, Cổ Diệp Ninh quả thực muốn gượng cười thì cũng tuyệt đối không cười nổi. Chuyện quái gì thế này? Nam Cung Lãnh Dạ, cái người này có còn là người nữa không vậy?

Vốn anh là song hệ dị năng giả cũng chỉ là bình thường mà thôi, vấn đề là nằm ở hệ dị năng mà anh sở hữu. Hệ lôi cùng hệ hỏa biến dị, dù là cái hệ nào cũng khiến cho bất cứ dị năng giả nào mong ước mà thêm rõ ràng, vậy mà Nam Cung Lãnh Dạ lại có được cả hai, quả thực đã là thành phần nghịch thiên lắm rồi. Hiện tại vậy mà anh còn tùm tùm cười thần nhiên mà nói với cô rằng anh ta còn có một dị năng nữa. Đúng là muốn bức người khác ghen ghét tới phát điên mà.

"Dị năng thứ ba của anh, là hệ gì?" Khóe môi cô giật, cô mở miệng hỏi.

Cổ Diệp Ninh vào lúc này quả thực không khỏi ác ý thầm hi vọng cái dị năng thứ ba của Nam Cung Lãnh Dạ là cái hệ gì đó vô dụng một chút, để cô có thể lấy lại được cân bằng cùng tự tin. Nhưng mà... chuyện đời thì không lúc nào cũng được như nguyện. Sự thực chứng minh, Nam Cung Lãnh Dạ quả thực là con cưng của trời, có ánh hào quang nhân vật chính chói lòa tới đui chột con mắt người khác.

"Tôi cũng không rõ, vốn muốn hỏi cô một chút xem dị năng này là hệ gì nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội." Anh thở dài một tiếng, quay đầu nhìn về phía khoảng không ở đối diện, muốn sử dụng dị năng một chút cho cô nhìn. Cổ Diệp Ninh chả khác nào một quyền từ điển về dị năng đi động, anh hoàn toàn tin tưởng cô sẽ biết được dị năng thứ ba của mình là gì.

Tay mở ra, tập trung tinh thần, đột nhiên từ trong lòng bàn tay của Nam Cung Lãnh Dạ phát ra một luồng năng lượng vô hình thao túng không gian ở trước mắt, làm cho không gian ở trước mắt cả hai người bọn họ trở nên vặn vẹo. Những ngón tay câu lại, tựa như muốn bóp nát thứ gì đó. Không gian cũng theo từng cử động của bàn tay của anh, nhận áp lực thực lớn, bị bóp méo tới trình độ cực hạn bỗng rạn thành từng vết rạn lớn, nổ tung.

"..." Cô chứng kiến từ đầu tới cuối, cảm nín không nói nên lời rồi.

"Tiểu Ninh, đây là loại dị năng gì?" Anh lại hoàn toàn không biết trong lòng cô lúc này đã dậy sóng cuộn cuộn, nghiêng đầu cau mày hỏi cô một cách tò mò. Hệ hỏa biến dị cùng hệ lôi đặc tính rất rõ ràng, chỉ có dị năng thứ ba này là anh không xác định được nó là loại gì.

"Lãnh Dạ, tôi hỏi thật, anh là Thái tử của Thiên cung đầu thai xuống hạ giới phải không?" Bằng không làm cách nào mà thiên phú dị năng của anh lại kinh dị tới mức này hả? Cổ Diệp Ninh đưa một tay lên xoa xoa thái dương, cảm thấy đầu đau nhức cực kỳ.

"... Hả?"

"Dị năng vừa rồi của anh không phải dị năng không gian trong truyền thuyết sao?" Thấp giọng lầm bầm, trong ngữ âm mang theo ghen tị không thể che

giấu.

“Không gian? Trong truyền thuyết? Ý của cô là không gian dự trữ có thể chứa đồ vật?” Bị khẩu khí kỳ quái của Cố Diệp Ninh làm cho không hiểu gì, Nam Cung Lãnh Dạ chỉ có thể mở miệng dựa vào một số từ ngữ trong câu nói của cô để đoán bừa. Anh nhớ, cô đã từng đề cập tới loại dị năng gọi là không gian dự trữ.

“Không phải! Của anh là dị năng không gian, tuy nó cũng thuộc loại dị năng đặc biệt thế nhưng không phải là dị năng không gian dự trữ.”

Dị năng không gian dự trữ là dị năng có thể tạo cho dị năng giả một không gian chuyên biệt thuộc về riêng họ, để họ có thể thu và chứa được đồ vật các loại vào bên trong. Đề miêu tả rõ ràng nhất về loại dị năng này thì nói ngắn gọn là... nó chẳng khác nào một cái túi vô hình luôn đi theo bên người dị năng giả không rời. Nhưng nó tuyệt đối không như dị năng không gian của Nam Cung Lãnh Dạ.

Hệ dị năng không gian của anh không thể tạo ra một không gian để anh thu đồ vào bên trong như hệ dị không gian dự trữ. Hệ dị năng không gian này là một loại dị năng tấn công rất bá đạo. Nó giúp cho dị năng giả sở hữu có thể điều khiển không gian, tạo ra một không gian ảo không một thời gian nhất định, thậm chí nếu tinh thần lực đủ dồi dào để bổ sung thì dị năng giả còn có thể đập vỡ hoặc tạo ra chấn sóng tấn công diện rộng trong không gian.

Chiêu thức vừa rồi Nam Cung Lãnh Dạ sử dụng chính là một chiêu thức bóp nát không gian, tạo nên một cú nổ. May mà hai người ngồi ở khoảng cách đủ an toàn, nếu không nhất định sẽ bị cú nổ không gian kia làm cho bị tổn thương nội tạng lẫn ngoài da không ít đâu.

Loại hệ dị năng này ở kiếp trước Cố Diệp Ninh chỉ mới nghe nói chứ chưa từng gặp qua. Ở kiếp trước khi dị năng giả hệ này xuất hiện đã gây oanh động rất lớn, trở thành đối tượng bị mọi người e dè. Cho tới thời điểm mặt thể năm thứ ba cô chết đi, hình như toàn bộ dị năng giả trong nước cũng chỉ có một người là dị năng hệ không gian này mà thôi. Mà vị dị năng giả hệ không gian này cũng bởi vì nhiều nguyên nhân mà sống cực kỳ ẩn tích rất ít xuất hiện.

Không ngờ sang kiếp này thì Nam Cung Lãnh Dạ lại sở hữu loại dị năng bá đạo này. Hoặc là có thể cũng như dị năng hệ hóa biến dị, anh từ kiếp trước cũng đã là tam hệ dị năng giả, thế nhưng mà che giấu không để lộ ra mà thôi... ㄟ (_ _) ㄟ

Aiz ~ nói chuyện kiếp trước thế này thực vô cùng hại não. Dù sao thì kiếp trước vị Lôi đế này có thật sự là tam hệ dị năng giả hay không? Có phải anh cố tình che giấu thực lực thật sự của mình, chỉ báo với người ngoài mình là song hệ dị năng lôi hỏa hay không? Toàn bộ những thắc mắc này bây giờ có ngồi phân tích cũng không có câu trả lời. Ai bảo kiếp trước cô với anh chỉ là kẻ xa lạ, tới cái mặt nhau còn chưa gặp qua kia chứ. Cô cũng đâu biết được những bí mật ở kiếp trước của anh... ㄟ (_ _) ㄟ

Tóm lại, cô chỉ biết, kiếp này từ sau khi cô sống lại, rất nhiều chuyện đã thay đổi, không còn giống như trong hiểu biết của cô nữa rồi.

Không gian là một loại từ rất trừu tượng, rất khó xác định. Thế nhưng hầu hết nếu bạn đi vào trong một gian phòng, một tòa nhà, thậm chí là ngồi trong xe ô tô,... như vậy thì toàn bộ xung quanh bạn không phải là một không gian hay sao? Dị năng giả của hệ không gian ở trong một không gian nhất định đều có thể sử dụng lực lượng của mình để điều khiển không gian, vô thanh vô tức giết bạn. Cho nên dị năng giả hệ này quả thực là phần tử đặc biệt nguy hiểm cần đề phòng.

Cho nên Cố Diệp Ninh mới cảm thán, Nam Cung Lãnh Dạ, anh quả thực là trâu bò của trâu bò mà! Người này từ đầu tới thân, bất kể là dị năng nào cũng là dị năng sát thủ giết người hạng nặng, thuộc tầm dị năng tấn công bá đạo nhất trong tất cả các dị năng rồi.

Cùng là tam hệ dị năng, Cố Diệp Ninh cảm thấy mình đây thực mất mặt. Trừ dị năng hệ băng ra, hai dị năng còn lại của cô khá là bình thường.

Thế nhưng, cô cũng đã quên, kỳ thực trên người cô, tính ra cũng không phải là tam hệ dị năng thật sự. Toàn thân cũng bởi vì có nước tinh lọc tẩy cốt thay gân cho mà có sức mạnh cũng tương đương với dị năng cường hóa toàn thân của Mục Hoảng. Hơn nữa cô còn có một không gian dự trữ cực kỳ đặc biệt. Tính ra, cũng là người có tới năm cái dị năng trên người, cũng chả thua thiệt Nam Cung Lãnh Dạ bao nhiêu.

Kỳ thật, Cố Diệp Ninh cũng không phải quá tham lam thích đứng núi này trông núi nọ. Cô có ba dị năng trong tay, hơn nữa đều có thể tấn công phòng thủ thật tốt, đây đã là điều cô vô cùng hài lòng rồi. Kiếp này cô chỉ mong mình có thể cùng người nhà và đồng bạn sống thật tốt mà thôi. Cái việc trở thành đệ nhất dị năng giả cứ giao cho vị Lôi đế tương lai - Nam Cung Lãnh Dạ này thực hiện đi. Chỉ là nhìn anh một thân trang bị dị năng toàn vũ khí hạng nặng, thuộc dạng huyền thoại khó tìm thế này. Vốn bản thân cũng là người bình thường, cô đương nhiên không thể không ghen tị đôi chút đối với ‘hào quang’ của Nam Cung Lãnh Dạ.

“Ừm, xem ra tôi lại có được dị năng tốt rồi, phải cẩn thận nghiên cứu cách sử dụng mới được.” Vuốt vuốt cằm nghe Cố Diệp Ninh giải thích xong, Nam Cung Lãnh Dạ hiếm có được lộ ra vẻ mặt thỏa mãn thích thú, khẽ cười bảo.

Cô thăm bừa môi khinh bỉ. Dị năng của anh rất trâu bò có được không? Làm ơn biểu lộ ra một chút vui sướng kích động đi! Để cho trái tim của cô bớt bị kích thích đã kích một chút: “Đúng rồi, anh có hệ không gian, vậy thì có thể đối phó được với đối phương là người có dị năng hệ tinh thần.” Chợt nhớ ra gì đó, cô vui mừng lôi kéo tay của anh.

“Hả? Là sao?” Nam Cung Lãnh Dạ không hiểu lắm hỏi.

“Các hệ khác không thể làm tổn hại tới người sở hữu dị năng hệ tinh thần nếu không đối mặt trực tiếp. Mà dị năng giả hệ tinh thần cũng biết đặc điểm dị năng của mình nên thường rất hay tạo ra ảo ảnh hoặc là ẩn giấu tinh thần lực để che giấu nơi trốn của bản thân, bình thường rất khó tìm ra được bóng dáng. Vì vậy bình thường nếu chiến đấu với đối thủ là người sở hữu dị năng hệ tinh thần thì các dị năng giả khác rất thiệt thòi và khó chiến thắng.”

“...” Anh im lặng tiếp tục nghe cô nói.

“Nhưng mà hệ không gian của anh có một đặc điểm, đó là có thể cảm ứng được vị trí của người hoặc là loài vật còn sống cần tìm trong một không gian khổng lồ nhất định. Cho nên chỉ có người có hệ không gian là ứng phó và tìm ra được người sở hữu hệ tinh thần.” Ý của cô rất đơn giản, hiện tại phiên anh làm ơn tìm ra người vừa rồi đã tấn công cô, Mục Hoảng và Hạ Kỳ Phong.

“... nói tóm lại, cái hệ dị năng thứ ba của tôi là cái rada rò tìm phải không?”

“Chỉ được coi là rada rò tìm mà thôi.” Cố Diệp Ninh lại bĩu môi khinh bỉ. Dị năng vừa mạnh vừa công kích được lại vừa tiện dụng như vậy mà người này còn lộ ra vẻ chán ghét, đúng là ông trời không có mắt mà.

“Vậy vẫn là rada rò tìm mà, có khác gì nhau đâu.” Chốt lại tổng kết, anh có chút cảm thấy bất đắc dĩ, ngựa đầu làm bầm

Bởi vì đã nghỉ ngơi đủ, cũng sốt ruột đồng bạn cho nên Cố Diệp Ninh lại lần nữa mở miệng giục Nam Cung Lãnh Dạ. Đương nhiên, lời của cô, anh sẽ không từ chối. Hơn nữa tuy ngoài mặt không tỏ vẻ gì nhưng anh cũng lo lắng cho bốn người kia. Nam Cung Lãnh Dạ vẫn không quen lắm cách sử dụng cái dị năng không gian này, cho nên một bên bắt đầu huy động tinh thần lực, một bên nghe theo hướng dẫn của cô. Cố Diệp Ninh tuy là chỉ gà mờ hiểu sơ sơ nhưng cô ít nhiều gì cũng hiểu rõ hơn anh. Hai người hỗ trợ qua lại, chậm rãi cũng đạt được mục đích.

Nam Cung Lãnh Dạ phóng xuất tinh thần lực, sử dụng dị năng không gian. Ở cấp độ hiện tại của anh có thể bao trùm được hết một phần ba của kho hàng lớn này. Trong đầu anh rất nhanh hiện lên một bản đồ lập thể với màu đen làm chủ đạo cùng không ít chấm trắng. Có hai cách bọn anh khoảng nằm ở cách hai người bọn anh mấy chục mét quẹo trái, trong một căn phòng kho nhỏ. Còn có ba cái thì đang ở cách 100 mét đi thẳng về trước, tại khu vực khu đông lạnh.

“Có tổng cộng năm chấm sao? Trừ bỏ hai chúng ta cộng thêm bốn người trong đội ngũ, như vậy còn thừa một người sống nữa.” Cố Diệp Ninh nghe anh vừa nhắm mắt vận dụng dị năng vừa miêu tả, cô cau mày.

Như vậy rất có thể ban này tấn công bọn họ không phải là tang thi mà là con người. Có người còn sống cùng trốn trong này, lại có sát ý đối với bọn họ. Nhưng mà theo như Nam Cung Lãnh Dạ nói thì có hai người ở chung trong một phòng kho nhỏ nằm phía trong một ngã rẽ bên trái cách đây vài chục mét, còn ba người thì ở khu vực khu đông lạnh. Như vậy, liệu có phải là ai đó đã bị bắt đi không? Hoặc là có người trong đội ngũ bọn họ đã trực tiếp đối mặt với đối thủ?

“Lãnh Dạ, chúng ta phải đi tìm bọn Hạ Kỳ Phong thôi. Đối thủ là dị năng giả hệ tinh thần, rất nguy hiểm lại có địch ý với chúng ta. Hơn nữa cũng không nắm chắc được đối phương có phải song hệ dị năng không. Tôi e bọn Hạ Kỳ Phong gặp nguy hiểm rồi.”

Cố Diệp Ninh đề nghị trước hết bọn họ tới chỗ khu đông lạnh trước, ở đó có ba người thì sẽ có hai khả năng xảy ra. Một là có hai đồng bạn của bọn họ đã giáp mặt với đối thủ, hai là ba người đồng bạn của họ đang tập trung ở đó còn một người bị bắt đi. Cho nên tới khu đông lạnh để làm rõ tình hình trước đã.

Nếu như là rơi vào trường hợp một vậy thì cứu hai đồng bạn kia trước rồi quay ngược trở lại phòng kho nhỏ kia để tìm hai đồng bạn còn lại. Nếu là trường hợp thứ hai vậy thì sẽ tập hợp lại đội ngũ rồi cùng chạy tới phòng kho nhỏ để cứu người. Tuyệt đối kỵ nhất là không được để mọi người trong đội ngũ bị phân tán quá nhiều, nhất là khi ở trong khu vực nguy hiểm mà mình không nắm rõ toàn diện.

“Được.” Nam Cung Lãnh Dạ không nói hai lời lập tức ứng thanh đồng ý. Hai người chuẩn bị lại tốt đồ đạc cùng balo các thứ rồi tốc hành chạy thẳng đi tìm người.

.

.

.

Mà thực tế, Cố Diệp Ninh cũng đã phỏng đoán không hề sai. Hiện tại ở khu vực đông lạnh, bầu không khí tràn ngập căng thẳng. Mặc Sở Minh cầm trên tay là đèn pin, trên tay còn lại xuất ra Roi nước, cố gắng bảo vệ Hạ Kỳ Phong vẫn còn suy yếu thở gấp mềm nhũn bán quỵ ở phía sau. Bên đối diện hai người là một bóng dáng nhỏ bé đang đứng chìm trong ánh sáng mờ mịt. Rõ ràng là điện đã ngắt từ lâu như khí lạnh đã thấm thấu thật sâu vào các vách tường kim loại khiến cho chỉ cần bước vào khu vực này liền cảm giác sự lạnh buốt thấu da thấu thịt.

Phía đối diện hai người là một bóng dáng nhỏ bé mặc bộ đồ trắng bẩn thỉu rách rưới, tóc dài xoắn nhẹ rũ rũ che đi khuôn mặt, cả cơ thể chìm trong ánh sáng mờ mịt. Bóng người kia phối với cả khí lạnh buốt trong khu đông lạnh này, quả thực có chút dọa người, chẳng khác nào đang chứng kiến cảnh kinh dị trên phim ma.

“... Sở Minh ca...” Hạ Kỳ Phong ôm cái đầu vẫn còn choáng váng đau nhức của mình, ánh mắt lo lắng nhìn bóng dáng cao gầy đang che chắn trước mắt mình.

“Không sao, không có việc gì, anh sẽ bảo vệ em.” Mặc Sở Minh không quay lại, ánh mắt quyết liệt nhìn thẳng bóng dáng đối thủ trước mắt nhưng vẫn nhẹ giọng trấn an Hạ Kỳ Phong. Thân thể nhỏ bé ở đối diện, chắc đối phương cũng chỉ khoảng tầm chưa tới 10 tuổi, thể nhưng đứng ở đó là phát ra khí thế nguy hiểm làm cho y không thể không căng thẳng.

Cô bé trước mắt, không tầm thường cũng không dễ đối phó...

Nam Cung Lãnh Dạ ở lại lo cho Cố Diệp Ninh, giao nhiệm vụ cho hai người y và Minh Tu đi tìm Mục Hoảng cùng Hạ Kỳ Phong. Đi một đoạn thì Minh Tu lại phát hiện có dấu vết của Mục Hoảng rẽ qua hướng khác. Lúc đó vốn còn đi chung đường thẳng nhưng đúng thời điểm ấy thì y nghe được tiếng hét của Hạ Kỳ Phong, cho nên chỉ có thể bắt đắ đi cùng Minh Tu tách ra, mỗi người lo tìm một người. Không ngờ chạy một mạch tới khu đông lạnh này thì phát hiện ra... Hạ Kỳ Phong bị cô bé trước mắt này đang lôi kéo.

Có lẽ do sức cô bé không lớn, nâng không nổi cậu cho nên khiến cậu ngã phịch trên mặt đất. Mà Hạ Kỳ Phong bị ngã cũng không thấy đau, tựa như không biết gì hết, chìm đắm trong cơn mê thống khổ, vừa khóc vừa gào hô: “Bố, mẹ, đừng chết mà!” vô cùng thương tâm. Y từng nghe Cố Diệp Ninh nói qua về hoàn cảnh của Hạ Kỳ Phong, trong lòng thấy cảnh tượng này thì không khỏi nhói nhói. Dù ngoài mặt không thể hiện ra nhưng chắc chắn chuyện cha mẹ chết đi vẫn luôn canh cánh trong lòng cậu bé.

Nhưng cũng không có quá nhiều thời gian để bị cảm xúc chi phối, Mặc Sở Minh lấy lại tinh thần, tiếp sau đó nhờ vào việc cô bé kia đang thất thần không chú ý mà y mới có thể cướp Hạ Kỳ Phong lại. Đương nhiên là không thể giống như Nam Cung Lãnh Dạ đối với Cố Diệp Ninh ân cần gọi dậy, y thẳng thừng dùng thủy hệ dị năng tạt lên mặt Hạ Kỳ Phong để cậu thoát khỏi ác giấc. Tuy là... có chút phù phàng nhưng rõ ràng hiệu quả rất cao, Hạ Kỳ Phong ngay lập tức đã có thể tỉnh táo lại, hẳn là cũng vừa mới bị trúng ảo giác không quá lâu.

Suy đoán một chút liền có thể hiểu rõ được cô bé kia tấn công ba người Cố Diệp Ninh, mục tiêu chủ yếu là nhằm vào Hạ Kỳ Phong chứ không phải Cố Diệp Ninh và Mục Hoảng, bằng không làm sao chỉ có Hạ Kỳ Phong bị lôi đi.

Nghĩ như vậy, tuy Mục Hoảng hiện đang biến mất nhưng vì hẳn không phải mục tiêu chính của cô bé, Mặc Sở Minh cũng cảm thấy đỡ lo hơn một chút. Tuy nhiên sự nhẹ nhõm đó lại rất nhanh bị lo âu lần nữa xâm chiếm. Y nhớ tới tình trạng của Hạ Kỳ Phong và Cố Diệp Ninh, chỉ sợ nhất là Mục Hoảng hiện tại cũng bị trúng ảo giác gì đó khiến cho tinh thần lực bị tổn thương rồi. Hi vọng trước khi Minh Tu tới kịp để đánh tỉnh thì hẳn không bị con tang thì nào nhầm trúng. Nếu không đúng là lành ít dữ nhiều, người bị trúng ảo giác không có đủ tỉnh táo và nhận biết để phản kháng lại tấn công của tang thì đâu, cho dù là tang thì cấp thấp đi chăng nữa.

“Là người ban nãy đã tạo ra ảo giác tấn công ba người bọn họ sao?” Nghĩ tới Cố Diệp Ninh ngã sòng soài trên mặt đất sắc mặt thống khổ, nghĩ tới Hạ Kỳ Phong chút nữa tinh thần lực khó khăn lắm kích phát được bị xé rách, nghĩ tới Mục Hoảng bị mất tích có thể sẽ gặp nguy hiểm, Mặc Sở Minh đối với cô bé ở đối diện, y nhìn không được sinh ra phần nộ.

“...” Cô bé im lặng đứng đó không nói gì, ánh sáng mờ mịt cùng mái tóc rũ rượi che đi ngũ quan khiến cho Mặc Sở Minh cũng không thể nhìn ra được đối phương đang nghĩ gì.

“Vì sao lại tấn công?” Y nhất quyết không buông tha.

“Tại sao lại là người khác tới?” Đúng lúc tưởng rằng cô bé kia nhất quyết không mở miệng, nào ngờ cô bé lại đáp lại. Trái với bộ dạng nửa người nửa quỷ dọa người kia, thanh âm trong trẻo như tiếng chuông reo bên tai, khiến người ta nảy sinh ra tình cảm tốt. Chỉ là trong âm điệu không che giấu được phần nộ và oán trách “Tại sao không phải là anh ấy???”

“Cái gì cơ?” Cô bé kia liên tục làm bầm lập đi lập lại một câu hỏi, cũng chẳng quan tâm Mặc Sở Minh đang đứng trước mắt.

“Sở Minh ca, người kia... không bình thường...” Hạ Kỳ Phong cảm thấy không khí càng lúc càng thêm lạnh lại nhìn cô bé kia càng ngày càng không bình thường, không khỏi hoảng hốt. Cậu có linh cảm không được tốt cho lắm...

“Tiểu Phong, chúng ta lui ra sau vài bước đi.” Nhìn cô bé càng lúc càng lâm vào kích động, thanh âm càng lúc càng tăng cao, y cũng giống cậu, phát hiện tinh thần của cô bé kia đang vô cùng mất khống chế vì vậy không do dự nữa xoay người đỡ Hạ Kỳ Phong lui về sau thêm vài bước, tiện thể quăng ra một màn nước bảo bọc bọn họ.

Nếu như Mặc Sở Minh đoán không lầm cô bé này dị năng hệ tinh thần, là loại dị năng rất nguy hiểm. Cố Diệp Ninh đã từng nhắc qua hệ dị năng này, tuy không nói quá rõ ràng nhưng vẫn có ý khuyên là nếu gặp dị năng giả hệ này, tránh được thì cứ tránh, đặc biệt không nên đối đầu với dị năng giả hệ tinh thần đang bị kích động tâm lý không ổn định. Hiện tại, cô bé này không phải chỉ là kích động bình thường thôi đâu. Mặc Sở Minh thực sự là lo sợ nhờ cô bé kia đột ngột ra tay tấn công hai người bọn họ lắm, dù sao thì dị năng của y cũng không phải loại chiến đấu hay phòng thủ quá tốt, mà Hạ Kỳ Phong thì mới kích phát còn chưa khống chế được.

“Tôi hỏi các người, anh ấy đâu? Vì sao? Rốt cuộc lại là người khác mà không phải là anh ấy tới?” Cô bé dường như không còn kiểm chế được nữa, hướng hai người hét lên. Toàn thân của cô bé đột nhiên phát ra một luồng kinh khí khiến cho tất thấy mọi thứ xung quanh của cô bé bị bắn bay, mái tóc rũ rượi cũng bị thổi tới rồi tung, càng tăng thêm vài phần đáng sợ hung ác.

“Rốt cuộc là nhà nào nuôi ra được tiểu cô nương còn nhỏ tuổi mà sát khí đáng sợ vậy hả?” Rốt cuộc thì vẫn chẳng ai hiểu cô bé kia muốn, Mặc Sở Minh cau mày cố gắng duy trì màn nước bảo vệ đang không ngừng bị kinh khí va đập, nhìn không được làm bầm oán trách “Ta nói này, người rốt cuộc là muốn cái gì hả? Có gì nói rõ ra?”

Xem ra cho dù là việc bắt Hạ Kỳ Phong là vì để dẫn ai đó tìm tới đây. Vấn đề là, cô bé này muốn dẫn ai tới? Người kia có liên quan gì tới Hạ Kỳ Phong? Vì sao lại chọn bắt là Hạ Kỳ Phong chứ không phải Mục Hoảng hay Cố Diệp Ninh? Trong đầu của Mặc Sở Minh chỉ trong phút chốc đã tổng hợp sau đó phân tích được ra không ít, cũng thử suy đoán vài tình huống khác nhau nhưng vẫn không rõ ràng lắm mục đích cuối cùng của cô bé kia.

“ANH LỪA EM!!!!!! CUỐI CÙNG ANH CŨNG KHÔNG TỚI TÌM EM!!!!” Cô bé dường như không còn kiên nhẫn nữa, không để ý tới Mặc Sở Minh đang cố hỏi mình mà ôm đầu hét lên một tiếng.

Xoảng, xoảng, xoảng... tiếp tục một đợt kinh khí nữa bắn ra, lấy cô bé làm trung tâm, xung quanh bán kính vài mét, đồ vật lại một lần nữa bị đập tan.

Cô bé ngẩng đầu lên, đôi mắt dưới mái tóc rũ rười rối tung lóe lên một tia đỏ ngầu nhìn chăm chăm về hướng hai người Mặc Sở Minh cùng Hạ Kỳ Phong một cách oán hận. Bàn tay chìa ra, một luồng tinh thần lực cực mạnh xông thẳng tới chỗ hai người đối diện. Mặc Sở Minh chỉ là dị năng giả sắp đột phá cấp 1, hoàn toàn không phải là đối thủ của cô bé.

Lách cách... màn nước bị đánh vỡ tan...

“Tiểu Phong, cẩn thận!” Mặc Sở Minh biết rõ lần này chắc chắn tránh không nổi rồi, lập tức không cố gắng duy trì màn nước nữa, xoay người ôm lấy Hạ Kỳ Phong ngã nhào qua một bên.

Đáng tiếc, đòn tấn công của dị năng giả hệ tinh thần đầu có nhẹ nhàng như thế, đặc biệt cô bé này đã là dị năng giả cấp 1 rồi, khả năng tấn công bằng tinh thần lực ở trên diện rộng. Cho dù hai người Mặc Sở Minh cùng Hạ Kỳ Phong đã lăn qua một bên cách cả vài mét cũng không thể tránh được luồng tinh thần lực tràn ngập sát khí đang lao tới kia. Nó dường như nghe theo sự khống chế của cô bé, điên cuồng đuổi theo hành động động thái của hai người.

Tránh không được rồi! Mặc Sở Minh cắn chặt răng, ôm chặt Hạ Kỳ Phong để cậu nằm gọn trong lồng ngực không rộng mấy của mình, che khuất toàn bộ cơ thể của cậu. Lần nữa tạo ra một màn nước khác, sau đó quay lưng mình lại đối diện với luồng tinh thần lực càng lúc càng tiến gần, rõ ràng là muốn một người liều mạng chịu đòn.

“Không được!” Mắt thấy khi luồng tinh thần lực sắp đánh trúng Mặc Sở Minh, đột ngột ở trong không trung, không gian vặn vẹo thực thể hóa tạo thành hình một miếng mảnh thú hung ác. Miếng mảnh thú hung hãn mở rộng ra, sau đó nuốt gọn lấy luồng tinh thần lực kia.

“Đạ! Tiểu Ninh!” Mặc Sở Minh nghe thấy giọng quát quen thuộc, trong mắt hiện lên ánh sáng, nhìn không được thờ phào. Tốt quá rồi cứu binh tới rồi!

“Mặc Sở Minh, tiểu Phong, hai người không sao chứ?” Từ phía chỗ cửa khu đông lạnh cách sau lưng Mặc Sở Minh và Hạ Kỳ Phong mấy chục mét, bóng dáng hai người một nam một nữ vô cùng trẻ tuổi chợt xuất hiện đang chạy tới phía bọn họ. Người con trai là Nam Cung Lãnh Dạ, còn người con gái không ai khác chính là Cố Diệp Ninh.

“Diệp tỷ tỷ, em cùng Sở Minh có không có sao” Hạ Kỳ Phong nhìn thấy hai người mới tới, trong mắt cũng lóe lên vui mừng, đối với cô lắc đầu đáp.

“Đó là đối thủ của chúng ta sao?”

Vì chỉ cách mấy chục mét nên rất nhanh hai người đã tới bên cạnh Mặc Sở Minh cùng Hạ Kỳ Phong. Cố Diệp Ninh ngồi xổm xuống đỡ Mặc Sở Minh cùng Hạ Kỳ Phong đứng dậy, còn Nam Cung Lãnh Dạ cau mày nhìn và quan sát đối thủ dị năng giả hệ tinh thần của mình. Chỉ có điều... không giống như anh tưởng tượng. Đứng là quanh thân đối phương tràn ngập hung tàn và sát khí, nhưng mà không phải là người to lớn đáng sợ gì, ngược lại lại còn là một cô bé gầy yếu nhỏ xinh nữa là đáng khác.

Không biết vì sao, anh cảm thấy có chút... bất đắc dĩ...

“Lãnh Dạ, không được khinh thường, cô bé đó là cấp 1 trung gia, năng lực ngang bằng hai chúng ta đấy!” Cố Diệp Ninh nhận ra anh có chút thả lỏng liền nhắc nhở. Dị năng hệ tinh thần rất khó thắng cấp, có thể nhanh như vậy trở thành dị năng giả cấp 1 trung giai, chứng tỏ cô bé này không tầm thường. Tuyệt đối không thể thả lỏng khinh thường!

“Ừ.” Bỗng nhớ tới tình trạng của Cố Diệp Ninh ban nãy, sự thả lỏng trong mắt của Nam Cung Lãnh Dạ chợt biến mất, thay vào đó là khí thế sắc bén mang theo... sát khí.

“Hai người mau lui ra một chút.” Lúc này cô quay qua nói với hai người Mặc Sở Minh và Hạ Kỳ Phong nhắc nhở một chút.

“Được...” Mặc Sở Minh gật đầu rồi không ý kiến gì cùng Hạ Kỳ Phong làm theo lời của cô.

Từ nãy tới giờ, y nhìn hồ động giữa hai người Cố Diệp Ninh và Nam Cung Lãnh Dạ, cũng thấy có vài điều khác thường. Trong đôi mắt xách mang theo giao hoạt của y lóe lên ngạc nhiên cùng tò mò nhưng cũng không vội vàng mở miệng hỏi gì cả. Mặc Sở Minh là người biết coi xét tình hình, hiện tại không phải là lúc thắc mắc nhiều, có gì nên để sau khi mọi chuyện kết thúc rồi hỏi, tránh gây mất tập trung cho Nam Cung Lãnh Dạ.

Mà đương nhiên, hai người nào đó hoàn toàn không biết mình đang bị Mặc Sở Minh soi xét. Giờ với hai người, quan trọng hơn cả là xử lý được đối thủ, tức là cô bé dị năng hệ tinh thần kia.

“Tuồng băng!”

Cố Diệp Ninh sử dụng dị năng hệ băng của mình thiết lập một tường băng bao bọc lấy ba người cô, Hạ Kỳ Phong cùng Mặc Sở Minh. Rõ ràng là tường băng này so với màn nước ban nãy của Mặc Sở Minh thì vững chắc hơn không biết bao nhiêu lần. Hơn nữa với cấp độ dị năng của cô, cô bé kia muốn công phá tường băng này, quả thực là rất khó. Mặc Sở Minh an tâm ngồi bệt xuống bên cạnh Hạ Kỳ Phong vẫn còn hơi choáng đầu, quan sát cuộc chiến giữa Nam Cung Lãnh Dạ cùng cô bé kia.

Ánh mắt của Nam Cung Lãnh Dạ vẫn nhìn về hướng của cô bé phía đối diện, trong nháy mắt quanh cơ thể xuất hiện những tia sét màu tím lóe sáng, không gian xung quanh cũng điên cuồng xao động méo mó. Nhìn anh lúc này so với cô bé kia quả thực... kinh dị hơn nhiều, cũng đáng gờm hơn nhiều. Mặc Sở Minh thấy được vẻ lãnh khốc lóe qua trong mắt của anh, liền hiểu rõ... Nam Cung Lãnh Dạ đây là hạ quyết tâm giết chết cô bé kia rồi.

Xem ra... cô bé này tấn công mấy người Cố Diệp Ninh, đã chọc vào vảy ngược của anh rồi...

Đừng!!!

Một lời cầu từ trong tay của Nam Cung Lãnh Dạ bắn về phía cô bé kỳ lạ kia, tốc độ nhanh vô cùng khiến cho không ai kịp phản ứng. Cô bé cũng bị thanh âm của tiếng sét làm cho giật mình. Ngay vào thời điểm lời cầu đánh tới nơi, cô bé nghiêng người tránh qua một bên, phản xạ quả thực cũng không tồi, nhưng vẫn bị tia sét từ lời cầu làm cho bị bỏng một mảng da ở bàn tay.

Cô bé cắn chặt răng kiên cường không cho tiếng hét vì đau đớn thoát ra khỏi miệng, nhưng còn chưa kịp tính toán để phản công lại, không hiểu vì cái gì cảm nhận được không gian ở bên cạnh của mình vận vẹo tới đáng sợ. Một tiếng nổ mạnh nữa phát ra, hất tung toàn bộ cơ thể nhỏ bé sang một bên. Phịch, cô bé như con diều ngã đứt dây mạnh xuống đất, mái tóc dài bị cháy xém một đoạn. Rõ ràng từ đầu tới cuối diễn biến quá nhanh khiến cô bé không theo kịp, cũng không cách nào trả đòn.

“A!!!” Bị nổ mạnh làm cho cô bé bị thương, dù sao trẻ con vẫn là trẻ con, có kiên cường mấy thì lúc đột ngột bị đau vẫn không nhịn được mà kêu lên.

“Dạ, cậu đúng là lãnh huyết vô tình, ra tay không thèm lưu lại đường sống.” Mặc Sở Minh ở phía sau hít hà cảm thán. Cho dù y cũng không ưa cô bé kia nhưng nếu chiến đấu... thực sự là tinh thần vẫn có chút cự tuyệt dùng mấy chiêu tấn công mạnh như vậy với một cô bé nhỏ tuổi.

“Anh không giết đối phương thì sẽ bị đối phương giết lại.” Cố Diệp Ninh nhàn nhạt liếc y.

“Được rồi, hai người giờ còn tung hứng đỡ lời cho nhau à?” Nhướn nhướn mày, y không khỏi trêu chọc cô một chút, tò mò trong lòng lại càng thêm nồng đậm. Trong lúc Nam Cung Lãnh Dạ ở lại trong coi Cố Diệp Ninh, hai người này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy? Sao thái độ của cô đối với anh đột ngột... gần gũi bao che quá vậy?

Đối với trêu chọc của y, cô trực tiếp coi như không thấy, lại chuyển rời tầm nhìn về hướng Nam Cung Lãnh Dạ. Nếu như anh gặp bất lợi gì thì cô sẽ xông ra tiếp tục tấn công với cô bé kia. Nếu đối phương đã có sát ý với họ, thì họ không thể nào ‘thả hổ về rừng’. Trong mặt thể, trẻ con vài tuổi cũng có thể vì miếng ăn mà giết người. Cô đã từng sống trong mặt thể ở đời trước ba năm, cho nên đối với cái tâm lý như kiểu vì đó là trẻ con nên không giết, tuyệt đối không có tồn tại trong đầu cô, cũng sẽ không cảm thấy áy náy hay bứt rứt gì.

“Khống chế!!!”

Mà bên này trận chiến cũng đã đi tới đỉnh điểm. Cô bé kia tránh thoát khỏi một lời cầu của Nam Cung Lãnh Dạ, lui về sau, thân thể di chuyển rất nhanh, dường như đã từng được huấn luyện võ thuật qua. Quát một tiếng, hai cánh tay sải ra, đồ vật xung quanh lách cách vang lên, sau đó bay lên trong không trung, theo chỉ đạo của cô bé lao về hướng anh. Chiêu thức này giống như chiêu Phi trong hệ phong của Cố Diệp Ninh, nhưng có uy lực hơn, cùng một lúc nâng rất nhiều đồ vật.

Dường như cô bé cũng biết mình không phải đối thủ của Nam Cung Lãnh Dạ cho nên muốn dùng những đồ vật này để che tầm nhìn của anh, tìm cách để chạy trốn. Nhưng mà Nam Cung Lãnh Dạ đã hạ sát ý, sao có thể dễ dàng để cô bé kia trốn mất. Từ khi trở thành dị năng giả cấp 1 trung cấp thì anh đã có thể sử dụng những chiêu thức cao cấp ít nhất sáu bảy lần một ngày, không lo sợ đang dùng giữa chừng thì bị tiêu hao tinh thần lực nữa. Lập tức không chần chừ, anh tung ra một chiêu Liên viêm, thiêu đốt tất cả những đồ vật đã bay về hướng mình thành tro. Không ngừng nghỉ lại tung ra một chiêu Lôi giáng, sét từ trong không trung đánh thẳng xuống đầu cô bé. Cô bé bất buộc phải tránh né, nghiêng người ngã sòng soài trên mặt đất, cũng làm mất đi cơ hội trốn thoát duy nhất của mình.

“Con chuột nhỏ, chạy không thoát được đâu.” Cười lạnh một tiếng, anh từng bước từng bước thông thả đi tới chỗ cô bé đang nằm sòng soài. Tiếng bước chân kèm theo tiếng cười lạnh vang trong không gian, phá lệ chói tai rùng rợn.

“...” Cô bé chạy không nổi được nữa, bởi vì ban nãy chân của cô bé đã bị trúng đòn, cũng không còn đủ tinh thần lực để sử dụng dị năng tạo ảo giác nữa. Run run quật cường cố chống thân mình lên, cô bé rất đau, nhưng không muốn kêu than gì cả, chỉ nhắm mắt lại chờ người đang tới giết mình.

“Chết đi.” Hai chữ nhẹ nhàng thả ra, trong tay của anh, một hỏa cầu màu trắng xóa phát ra nhiệt độ kinh người xuất hiện. Anh vung tay một cái, hỏa cầu giáng xuống.

“KHÔNG! ĐỢI MỘT CHÚT!!!”

Phùng!!! Hỏa cầu của Nam Cung Lãnh Dạ bị một tấm kim loại lớn đột ngột xuất hiện ngăn cản. Tấm kim loại dù cứng nhưng cũng không phải là đối thủ của hệ hỏa biến dị nhiệt độ đã lên tới cả nghìn độ, gặp lửa một cái liền giống như những đồ vật ban nãy, chớp mắt bị hóa thành tro. Thế nhưng nhờ có tấm kim loại kia thể mạng, tính mạng cô bé kia mới được bảo toàn.

“... Tại sao lại làm thế vậy, tiểu Tu?” Nam Cung Lãnh Dạ sầm mặt, chậm rãi không chút hoảng hốt quay đầu nhìn về phía cửa khu đông lạnh, quả nhiên nhìn thấy chủ nhân của tiếng hét ban nãy - Minh Tu đang đỡ Mục Hoảng cả nhắc từng bước tiến vào. Rõ ràng, nó đã sử dụng kim hệ dị năng để tạo ra tấm kim loại kia, ngăn một đòn cho cô bé.

“Em xin lỗi, Dạ ca, nhưng làm ơn... đừng giết em ấy...” Về mặt của Minh Tu lúc này cực kỳ nghiêm túc, hoàn toàn không phù hợp với độ tuổi vốn có của nó.

“Hoảng!!!” Mặc Sở Minh thấy Mục Hoảng, lập tức kích động “Anh có sao không hả?”

“Không sao, chỉ là tinh thần lực hơi bị tổn thương một chút.” Mục Hoảng được Minh Tu đỡ, nhìn thấy mọi người đều có mặt tại nơi này, ngoại trừ bị thương một chút ra thì không làm sao, hẳn cũng thờ phào nhẹ nhõm. Đối với Mặc Sở Minh, giờ ra ngón cái, đáp.

“Tiểu Tu, lý do?” Nhân nhặt liếc về hướng Mục Hoàng một cái, thấy hắn thực sự không sao, anh lại chuyển tầm nhìn về Minh Tu nhỏ nhỏ bên cạnh “Em có biết cô bé này đã làm gì đồng bạn của chúng ta không hả?” Muốn anh tha mạng, vậy cũng phải xem lý do là gì.

“Em ấy... tấn công mọi người là vì em...”

Mím chặt môi, ánh mắt của Minh Tu chuyển tới hướng cô bé bị thương, trong mắt lóe lên một tia bi thương cùng sùng nịnh khó thấy: “Chu Nhi, anh tới rồi. Xin lỗi, là anh tới trễ, để em chờ lâu rồi.”

TBC

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Gia Nhập

Cô bé này tên là Chu Nhi, là em gái kết nghĩa cùng nhau lớn lên của Minh Tu, năm nay vừa lên 7 tuổi. Chu Nhi là con lai, cha mẹ đều có nửa huyết thống phương đông. Sau khi lau sạch sẽ mặt mũi cùng chải lại tóc tai liền lộ ra được khuôn mặt xinh xắn pha trộn hài hòa giữa phương Tây và phương Đông, nhìn như một con búp bê sứ, khiến cho người ta cảm lòng không được mà sinh ra yêu thích. Mái tóc xoăn nhẹ như tơ màu nâu xõa tung tới nửa lưng, đôi mắt xanh biếc như bầu trời, trong vắt không tạp chất. Cho dù trên người đang mặc một bộ váy đã váy bẩn rách nát nhưng vẫn không che giấu được khí chất trong trẻo.

Mấy người Cố Diệp Ninh và Nam Cung Lãnh Dạ nhìn mà có chút ngây người hoài nghi... cô bé trước mặt này, thực sự là cô bé tràn ngập điên cuồng và sát khí ban nãy muốn tấn công giết hại bọn họ sao?! Đặc biệt lúc này Chu Nhi ghé bên cạnh Minh Tu, được cậu nhóc vuốt vuốt đầu, càng như con thỏ nhỏ, nhu thuận và ngoan ngoãn tới khó tin.

“Chắc mấy anh chị cũng đoán ra... từ thân thủ của em. Tiểu Chu Nhi và em đều là những đứa trẻ lớn lên trong một tổ chức sát thủ bí mật. Tổ chức này thường bắt cóc những đứa trẻ hoặc các thanh thiếu niên về để huấn luyện trở thành những sát thủ hoạt động cho tổ chức.” Minh Tu chậm chậm kể ra.

“...” Mọi người im lặng nghe nó nói.

“Em bị bắt về ở thời điểm hơn 3 tuổi, khi ấy đã bắt đầu hình thành tính cách cùng suy nghĩ. Còn Tiểu Chu Nhi bị bắt về khi em ấy còn là trẻ sơ sinh, cho nên Tiểu Chu Nhi bị đám người trong tổ chức kia gần như tẩy sạch cảm xúc. Nếu không phải em cùng vài người nữa luôn ở bên em ấy, có lẽ giờ em ấy chả khác một cỗ máy giết người là mấy.”

Minh Tu thở dài một tiếng, lại vươn tay vuốt vuốt cái đầu nhỏ của Chu Nhi. Nó không phải là người quá mức dễ xúc động nhưng thực sự vẫn luôn thương tiếc Chu Nhi, vì vậy mới coi cô bé như em gái, chiều cổ từ nhỏ tới giờ. Kỳ thực cô bé hoàn toàn không phải là người xấu, tính cách cũng rất đơn thuần hồn nhiên, chỉ là dưới áp bức và bắt buộc của cái tổ chức kia mà hai tay trở nên dính đầy huyết tinh. Giết người đối với nó hay với Chu Nhi mà nói, không đáng sợ cũng không hề có áp lực tâm lý nào. Bởi vì giết người là bản năng, là cách sinh tồn, là sự tồn tại đương nhiên tựa như hít thở mà hai đứa chúng nó được học từ khi còn nhỏ cho tới hiện tại.

“Trước khi mặt thể xảy ra khoảng gần 1 tuần, em đã kéo Tiểu Chu Nhi đã cố gắng chạy trốn khỏi tổ chức. Không ngờ vẫn bị phát hiện ra. Bọn em cố chạy trốn thể nhưng thể lực của tổ chức kia không tầm thường. Vì vậy cho nên khi bọn em chạy tới phụ cận thành phố Y, em đã giấu Tiểu Chu Nhi vào trong một khu nhà cũ sắp bị phá bỏ gần ngoại ô, còn bản thân tự mình làm mồi dẫn dắt đám người truy sát kia tiếp.”

“Anh... Tu ca...” Chu Nhi tựa như nhớ tới đoạn thời gian đó, trong đôi mắt xanh xinh đẹp hiện lên một tia sợ hãi, nép vào trong lồng ngực nhỏ bé của Minh Tu.

“Không sợ. Có anh ở đây rồi...” Vô vô đầu của cô bé, nó thấp giọng an ủi “Trước khi đi em có nhắc với Tiểu Chu Nhi là phải ngoan ngoãn ở yên đây, chờ em trở lại...” Nó quay về phía mấy người Cố Diệp Ninh, tiếp tục kể tiếp câu chuyện.

“Vết thương trên người em, là do tổ chức kia gây ra?” Nếu là như vậy thì cô đã hiểu rồi, bởi vì khi cô tìm được Minh Tu trong siêu thị nhỏ ở thành phố D kia thì toàn thân nó cao thấp đều là vết thương. Chính vì vết thương không được xử lý tốt mới dẫn tới bị sốt và nhiễm trùng.

“Đúng, thực ra lúc rời đi em đã mang tâm lý là chết. Không ngờ chạy được tới tận thành phố D, trốn ở trong kho hàng của siêu thị kia. Đám người của tổ chức chưa kịp tìm thấy em thì mặt thể đã bùng nổ, có người bị nhiễm virus trở thành tang thi, từ đó tự bọn họ diệt bọn họ. Nhưng đồng thời em cũng bị nhiễm trùng sốt tới hôn mê... chạy không được, may mà có Diệp tỷ tỷ cứu...”

“Gì chứ? Là anh cứu nhóc con cậu mới đúng.” Hạ Kỳ Phong nhìn gương mặt hơi ửng hồng của Minh Tu đang hướng về phía Cố Diệp Ninh ngại ngùng cười, có chút bất mãn mà lầm bầm. Rõ ràng khi đó... là cậu xin Diệp tỷ tỷ cứu thằng nhóc này, vậy mà giờ dám gât hết công của cậu.

“Anh ấy à? Hừ!” Liếc mắt khinh bỉ nhìn Hạ Kỳ Phong, Minh Tu bủi bời lạnh.

“Này, thái độ đó là gì chứ!!!” Cậu trừng mắt thấp giọng quát lại, rõ ràng là không chịu thua. Thấy hai cậu con trai này chuẩn bị lại gây nhau, Mặc Sở Minh vô cùng bình tĩnh quen thuộc mở miệng để can ngăn cả hai.

“Được rồi, được rồi, đừng cãi nhau, chính sự là quan trọng.”

Gần đây hai đứa nhỏ Hạ Kỳ Phong và Minh Tu gây nhau nhiều quá, hiện tại mọi người trong đội ngũ đã thành thói quen rồi. Khi nào cần can ngăn liền mở miệng can ngăn, khi nào không cần can ngăn... vậy thì cứ để hai đứa cãi nhau, cãi tới chán liền tự động phải ngừng. Minh Tu cũng biết là không có thời gian để gây với Hạ Kỳ Phong, vì thế lại tiếp tục nói tiếp câu chuyện đang dở ban nãy.

“Sau khi gia nhập cùng đội ngũ mọi người, lúc tới gần thành phố Y, kì thực em đã tính sẽ bí mật đi tìm Tiểu Chu Nhi một chút, nhưng cũng không ôm hi vọng gì quá lớn, sợ là Tiểu Chu Nhi không còn ở trong thành phố Y nữa. Không ngờ...” Không ngờ cô nhóc vẫn chờ nó, Minh Tu ánh mắt tràn ngập sung nịnh lại vô vô mái tóc của Chu Nhi thêm một lần nữa.

“Anh... đã hứa...” Dùng bàn tay nhỏ bé của mình ôm lấy tay đang vò đầu mình của nó, Chu Nhi cất giọng, thanh âm trong trẻo mang theo vui sướng “Em chờ được rồi...”

“Vậy vì sao cô bé lại tấn công đám Cố Diệp Ninh? Hơn nữa rõ ràng là có mang theo sát khí, muốn giết chết ba người bọn họ!” Nam Cung Lãnh Dạ trước câu chuyện của Minh Tu vẫn không đơn giản nhượng bộ bỏ qua, cau mày lạnh nhạt hỏi.

“A...”

Chu Nhi dường như vẫn bị ám ảnh bởi cuộc chiến ban nãy với Nam Cung Lãnh Dạ, lúc này thấy toàn thân anh tỏa ra sát khí mơ hồ thì có chút co rụt lại. Thực ra... khi này Nam Cung Lãnh Dạ tàn khốc ra tay không nhân nhượng, một cô bé con như Chu Nhi đâu phải là không biết sợ. Chẳng qua ban nãy là cố gắng gượng, vì chờ đợi Minh Tu, cho nên không khuất phục, dù bị đánh thực đau cũng kiên quyết không kêu nửa chữ. Nhưng mà hiện tại Minh Tu đã ở đây rồi, Chu Nhi không cần cố gắng gồng mình lên nữa. Từ sâu trong lòng của cô bé có một sự tin tưởng vô hạn với người anh kết nghĩa Minh Tu này. Cô bé trong tiềm thức luôn tin rằng nhất định Minh Tu sẽ bảo vệ mình cho nên liền đem mặt yếu đuối của mình bộc lộ ra

“Cái này...” Minh Tu cũng không biết giải thích ra làm sao, đành phải quay đầu nhìn Chu Nhi, thấp giọng nói “Tiểu Chu Nhi, vì sao em lại tấn công các anh chị ấy?”

“Em...” Chu Nhi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Minh Tu, nghĩ nghĩ một lúc cuối cùng vẫn ngoan ngoãn nói ra “Em tưởng anh không muốn đem theo em, muốn cướp lại anh, phải hủy diệt tất cả. Anh ta, là con mồi để dẫn anh tới.” Chỉ vào phía Hạ Kỳ Phong.

Suy nghĩ của Chu Nhi rất đơn giản, khi còn nhỏ, những gì được dạy đều rất trực tiếp. Muốn thứ gì đó cần phải cướp, cướp được thì phải giết tất cả những người đã từng sở hữu thứ đó, như vậy mới có thể nắm chắc được đồ vật mình muốn. Từ lúc đội ngũ của bọn họ tiếp cận thành phố Y thì đã bị tinh thần lực của cô bé phát hiện. Dự năng gia hệ tinh thần có thể sử dụng tinh thần lực bao phủ lên trên diện rộng, có thể tạo được ra bản đồ lập thể chính xác toàn bộ mọi thứ trong khu vực đó.

Bắt đầu từ lúc ấy cô bé thiết lập ra một kế hoạch, bắt lấy một người thân thiết nhất của Minh Tu để uy hiếp, bắt Minh Tu không được bỏ rơi mình. Sau khi đó trước khi Minh Tu phát hiện liền giết sạch những đồng đội mới kia của Minh Tu. Khi ấy Chu Nhi thấy được Hạ Kỳ Phong cùng Minh Tu ngồi ở ghế cuối đang đùa giỡn, bèn nghĩ người này chính là người thân với Minh Tu nhất trong nhóm. Cho nên... Hạ Kỳ Phong đáng thương cứ như vậy bị chọn làm ‘con mồi’ để cô bé dụ Minh Tu tới.

Vốn việc đội ngũ bọn họ tách làm hai càng làm cho kế hoạch của Chu Nhi dễ dàng thành công hơn. Thế nhưng mà người tính không bằng trời tính, nói cho cùng thì Chu Nhi cũng là xui xẻo, gặp phải vị Nam Cung Lãnh Dạ có dự năng tương khắc với dự năng của cô bé. Hơn nữa, chung quy, Chu Nhi cũng chỉ là đứa nhỏ, nếu có gì bất ngờ xảy ra làm chệch với dự kiến ban đầu trong kế hoạch thì cô bé cũng không biết phải làm thế nào.

“Tiểu Chu Nhi, lần sau tuyệt đối không được ra tay linh tính tùy tiện với người khác nữa, có được không?” Đối với cách xử lý của Chu Nhi, Minh Tu cũng trách không được, chỉ có thể bắt buộc dĩ cố gắng dạy bảo nhắc nhở mà thôi.

Những thứ tư tưởng hay suy nghĩ chết chóc huyết tinh này đều là từ nhỏ cô bé bị bắt buộc học. Chính vì ngay từ lúc còn chưa định hình tính cách đã bị nhồi nhét vào đầu những điều chết chóc như vậy nên đã hình thành thành một thói quen hành động theo bản năng cho cô bé. Chỉ cần coi trọng hay muốn cái gì, vậy thì hãy giết chóc, hãy cướp đoạt. Hiện tại, đã không còn bị tổ chức kia bắt ép, Minh Tu cũng chỉ có thể tại một bên nhắc nhở cô bé sau này không được tùy tiện đối với người khác mà ra tay. Trước kia vốn cô bé cũng đã rất nguy hiểm, giờ lại có thêm cái dự năng hệ tinh thần này, quả thực là hồ mịc thêm cánh mà.

“... nhưng mà...” Cô bé tròn mắt ngây thơ nhìn.

“Diệp tỷ tỷ là người cứu anh. Nếu không có chị ấy thì anh đã chết.” Chỉ vào Cố Diệp Ninh, Minh Tu giải thích cho Chu Nhi “Chị ấy là người quan trọng của em, hiểu không?”

“Ừm...” Chậm rãi gật gù đầu. Dù trước kia bị dạy dỗ huyết tinh như thế nào thì cô bé vẫn hiểu... nếu người kia đã cứu Minh Tu thì mình không thể nào ‘lấy oán báo ân’ được. Vì vậy, cô bé mím mím môi nhìn về phía Cố Diệp Ninh, trong con ngươi xanh biếc lóe lên một tia áy náy “Xin lỗi, em không biết, em sai rồi. Xin lỗi vì tấn công chị và mọi người.”

“... Tu, vậy, em định sắp xếp cho cô bé Chu Nhi này thế nào?”

Đối với lời xin lỗi của cô bé, Cố Diệp Ninh nhủ mảy, cũng không nói gì thêm với Chu Nhi mà lại trực tiếp quay qua hỏi Minh Tu. Dù quả thực cô bé là vô ý, không đáng trách, thế nhưng dù sao chuyện xém chút nữa hại chết cô cùng Mục Hoàng và Hạ Kỳ Phong cũng là sự thực không thể chối bỏ được. Cho dù Cố Diệp Ninh có là người rộng lượng thế nào cũng khó có thể thoải mái bình tĩnh mà mỉm cười chào hỏi với một người vừa ban nãy có ý giết mình, coi mọi chuyện tựa như chưa từng xảy ra. Chưa kể tới sau khi sống lại, cô cực kỳ nhạy cảm với bất cứ nguy hiểm nào đe dọa tới tính mạng của mình.

“Em...” Minh Tu có chút khó xử nhìn mọi người trong đội ngũ đang nhìn mình chăm chăm, nấp máy mãi mới thử hỏi “Có thể... cho Tiểu Chu Nhi gia nhập chúng ta, được không ạ?” Nó thực cẩn thận lên lên quan sát nét mặt của mọi người.

“Không được!”

“Tôi không đồng ý!” Hai âm thanh cùng lúc vang lên, người trước là Nam Cung Lãnh Dạ còn người sau không ai khác chính là Mặc Sở Minh.

Những người khác bị dọa, ngẩng đầu đồng loạt ngơ ngác nhìn hai người. Mà hai người Nam Cung Lãnh Dạ cùng Mặc Sở Minh cũng có chút bất ngờ trước sự phản đối có chút... gay gắt của bạn thân. Trước ánh mắt của tất cả mọi người, anh cùng y quay sang nhìn nhau vài giây, dường như đồng thời đạt được điều gì đó nhất trí từ trong mắt đối phương, khẽ gật đầu với nhau.

“Tóm lại, tôi cùng Dạ không đồng ý.” Mặc Sở Minh khụ một cái bước lên trước một bước, thay mặt cho cả hai, lần nữa lập lại câu phản đối ban nãy “Tôi không đồng ý cho cô bé này gia nhập với đội ngũ của chúng ta.”

“Tôi không tin cô bé này.” Nam Cung Lãnh Dạ nhàn nhạt nói, ánh mắt chuyển về hướng Chu Nhi mang theo lãnh khốc uy hiếp không che giấu.

Ba người bị hại là Hạ Kỳ Phong, Mục Hoàng cùng Cố Diệp Ninh còn chưa tỏ ra quá mức khó chịu và bài xích cô bé Chu Nhi kia vậy mà hai người Nam Cung Lãnh Dạ cùng với Mặc Sở Minh phản ứng còn gay gắt hơn. Trạng thái này rõ ràng là... hoảng để chưa vội, thái giám đã lo.

Thực ra cũng không thể trách hai người bọn họ. Dù Nam Cung Lãnh Dạ luôn trung ra một bộ dáng lạnh lùng, thế nhưng ai mà đã bước vào lòng anh, được anh coi là bạn bè thì tuyệt đối anh sẽ che chở và bảo vệ tới cùng. Đó là chưa nói tới... anh còn có tình cảm khá đặc biệt với Cố Diệp Ninh nữa. Mặc Sở Minh càng không phải nói, tên hồ ly này là một kẻ siêu cấp bao che, trong mắt không chứa nổi một hạt sạn. Trước đó Chu Nhi đối với ba người Cố Diệp Ninh là đồng bạn của hai người có sát ý, Nam Cung Lãnh Dạ cùng Mặc Sở Minh mà đồng ý cho cô bé gia nhập đội ngũ được mới là lạ.

“Chuyện này...” Mục Hoàng nhìn hai người kiên quyết như vậy lại quay đầu qua bên còn lại, thấy Cố Diệp Ninh thì nhàn nhạt không tỏ thái độ gì mà Hạ Kỳ Phong thì nghiêng đầu trầm tư. Hẳn quả thực trong lòng dâng lên cảm giác vạn phần bất đắc dĩ.

Nói thật, Mục Hoàng cũng không phải thiện nam tín nữ gì, cũng là người tay từng dính máu xông pha trận mạc, khi kiên quyết liền rất kiên quyết, tuyệt đối không có tính đàn bà. Ban nãy vì bị trúng ảo giác, tinh thần lực bị tổn thương đôi chút nên hẳn cũng hơi hơi không có thiện cảm lắm với Chu Nhi. Nhưng mà sau khi nghe Minh Tu nói ra mọi chuyện, hẳn cũng hiểu cô bé này không phải là người xấu, chẳng qua là tư tưởng từ nhỏ tới lớn bị dạy bảo trở nên có chút vụn vặt sai lệch mà thôi. Mục Hoàng cũng không phải là không chấp nhận được cô bé này gia nhập, nhưng hẳn còn chưa kịp nói gì thì đã bị hai người Nam Cung Lãnh Dạ cùng Mặc Sở Minh phản đối mất rồi, giờ chẳng biết mở miệng thế nào.

Cũng hiểu được vì sao mọi người phản đối, cũng rõ vì sao thái độ của mọi người lại không nhiệt tình, thậm chí là bài xích Chu Nhi. Sẽ chẳng ai lại thanh cao tới mức thoải mái đồng ý cho người vừa cách đây vài phút còn muốn giết mình hết. Bất kể là vô ý hay cố ý hay có lý do nào khác. Minh Tu chỉ đành nhịn xuống tiếc nuối, cắn chặt răng, thở dài một cái.

“Em hiểu ý mọi người rồi, mọi người cũng không cần miễn cưỡng đâu. Em... xin lỗi, em chỉ có thể rời khỏi đội ngũ thôi.”

“Tiểu Tu!” Hạ Kỳ Phong giật mình nhìn nó.

“Tiểu Tu, chuyện này không được, em tách ra khỏi đội ngũ là quá nguy hiểm” Lắc mạnh đầu, Mục Hoàng không đồng ý. Dị năng của Minh Tu rất tốt, thần thủ của thằng bé cũng rất tốt, nhưng chung quy vẫn chỉ là đứa nhỏ, tách ra khỏi bọn họ rất dễ gặp nguy hiểm.

“...” Cố Diệp Ninh cau chặt hàng lông mày, nhìn về khuôn mặt ửng đỏ như cái bánh bao nhúng nước của Minh Tu, chờ đợi nó nói tiếp.

“Dù không muốn tách khỏi các anh các chị, thế nhưng... em cũng không thể bỏ Tiểu Chu Nhi được.” Chu Nhi như em gái của nó, nó bỏ làm sao được. Hơn nữa cô bé tấn công đám người Cố Diệp Ninh, chung quy cũng là vì nó mà thôi. Aiz ~ Minh Tu dù có luyến tiếc không muốn chia tay mọi người cũng chỉ có thể bất đắc dĩ mà tách ra.

“Aiz ~ em tội gì mà phải như vậy...” Mặc Sở Minh khoanh tay, thở hắt ra “Dạ...” Y quay lại nhìn Nam Cung Lãnh Dạ, dù không muốn Chu Nhi gia nhập nhưng bọn họ cũng không muốn Minh Tu rời đi chút nào. Cậu nhóc này đã được coi là em út của cả nhóm rồi.

“Tiểu Tu, cậu cũng đừng nóng đầu chứ, rút lại lời nói đi.” Hạ Kỳ Phong sốt ruột vờn tay lay lay bả vai của nó. Cho dù có hay cãi nhau thật, nhưng mà cậu không hề chán ghét thằng nhóc láo lếu này. Nếu nó mà không còn trong đội ngũ, cậu sẽ rất buồn vì không có ai để đầu võ mồm nữa mất...

Bên này mọi người nhìn Nam Cung Lãnh Dạ, Nam Cung Lãnh Dạ vẫn lạnh mặt không nói nửa chữ. Mà bên kia, Hạ Kỳ Phong cố gắng để Minh Tu thay đổi quyết định của mình, Minh Tu cũng lại vô cùng kiên trì không rút lại lời nói. Nhân vật chủ chốt Chu Nhi cũng đảo mắt nhìn hết từ bên này sang bên kia, vẻ mặt khó xử, không biết phải làm thế nào. Cô bé không muốn rời khỏi Minh Tu nhưng cũng không muốn Minh Tu vì mình mà buồn và khó xử. Phải làm sao đây?

“Được rồi, cứ để cô bé này tạm thời gia nhập đi. Nhưng mà, từ nay về sau phải bỏ hết mấy thói quen huyết tính cũ đi. Không được tùy tiện tấn công người khác, đặc biệt tuyệt đối cầm ra tay với đồng đội. Cái này, Tu, giao cho em nhắc nhở quản lý.” Cuối cùng, người phá vỡ bầu không khí căng thẳng kia vẫn là Cố Diệp Ninh.

“A...” Minh Tu nghe thấy cô nói vậy, hai mắt sáng rực, vẻ mặt tràn ngập khó tin.

“Có nghe hay không?” Cũng biết thằng nhóc này cũng chỉ là vạn bất đắc dĩ cho nên mới muốn tách khỏi mọi người. Hiện giờ nhìn vẻ mặt nửa kinh ngạc nửa khó tin của nó, cô càng thêm bất đắc dĩ, lặp lại câu hỏi.

“A, vâng, vâng. Em nhất định quản lý tốt Tiểu Chu Nhi.” Chu Nhi rất nghe lời nói, bản chất cô bé cũng không xấu, nhắc nhở uẩn nấn thì sẽ từ từ bỏ được mấy thói quen thích giết chóc kia đi được thôi “Tiểu Chu Nhi, nhớ những lời Diệp tỷ tỷ nói chưa?”

“Em nhớ rồi.” Thấy Minh Tu trừng mắt dạn mình, cô bé mở to đôi mắt xanh ngập nước, gật gật đầu, thanh âm trong trẻo đáp “Em... trước giờ luôn nghe lời Tu ca ca mà...”

“Ừ, ngoan.” Vươn tay, Minh Tu xoa xoa đầu đứa em gái kết nghĩa của mình.

“Tiểu Ninh...” Mặc Sở Minh có chút không đồng ý lắm vì cô đã thỏa hiệp, đi tới bên cạnh cô vỗ nhẹ vai “Cô bé Chu Nhi kia rất nguy hiểm, nhờ mà Minh Tu không khống chế được cô bé...”

“Không sao đâu.” Phẩy phẩy tay, cô biết y lo nghĩ cái gì nhưng mà cô cũng đâu thể trơ mắt nhìn Minh Tu bỏ đi. Đã hứa là đời này nhất định phải chăm sóc cho nó thật tốt rồi “Dị năng hệ tinh thần rất mạnh nhưng không phải không có đối thủ. Sẽ có người trị được cô bé Chu Nhi kia nếu như cô bé có ý đồ không tốt với người trong đội ngũ chúng ta.” Nói xong, thần bí liếc về phía ai đó.

“Cô bé đó vừa mới...” Nam Cung Lãnh Dạ thấy cô nhìn về phía mình, vốn còn muốn nhắc nhở cô phải suy xét cẩn thận nhưng hiện tại lại thấy ánh mắt tín nhiệm của cô, chẳng biết vì sao lại ngập ngừng nói không nên lời “Thôi được rồi, cô nói vậy thì cứ như vậy đi.” Quả thực, từ lúc gặp cô, anh mất đi sự quyết đoán của mình mà.

“Thực ra, em cũng không có ý kiến. Cho cô bé gia nhập đi...” Hạ Kỳ Phong suy đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn nghiêng về phương án cho cô bé gia nhập.

Tinh thần hệ không phải rất lợi hại sao? Bản thân đã tự mình trải nghiệm, Hạ Kỳ Phong đương nhiên sâu sắc cảm nhận được câu trả lời. Có thêm người lợi hại như vậy gia nhập đội ngũ, vậy thì cũng không hẳn là chuyện xấu. Hơn nữa cô bé gia nhập thì Minh Tu cũng sẽ đồng ý ở lại. Đây là điều quan trọng nhất.

Chuyện giết chóc gì đó ban nãy coi như xí xóa đi, Hạ Kỳ Phong cũng không phải người thù dai. Minh Tu cũng đã nói tâm địa cô bé không xấu, cậu tin tưởng lời của Minh Tu, cũng tin tưởng Minh Tu có thể khống chế tốt được Chu Nhi, không để cô bé ra tay tùy ý. Hơn nữa, không phải như Cố Diệp Ninh nói rồi đó sao. Cũng không phải không có người trị được hệ tinh thần của Chu Nhi, trừ phi Chu Nhi có thể đánh bại được Nam Cung Lãnh Dạ rồi hằng tính.

“Ừ, Minh à, cho cô bé gia nhập đi.” Mục Hoàng cũng gật gật đầu, mắt nhìn Mặc Sở Minh vẫn im lặng này giờ.

“Các người đã nói như vậy, tôi còn gì để nói chứ. Hừ!” Mặc Sở Minh nhìn toàn đội ngũ đã đồng ý cho Chu Nhi gia nhập, chỉ có thể hừ lạnh giận dữ quay đi chỗ khác.

Được rồi, là y quá nhạy cảm lại hay lo lắng, trong khi mấy người ‘bị hại’ lại chẳng tính toán gì. Nếu bản thân còn tiếp tục làm mình làm mẩy không đồng ý lại thành ra có chút khắc nghiệt ích kỉ. Cho gia nhập thì cho gia nhập! Hừ hừ hừ! Nhưng tốt nhất là chuyện này không nên có lần thứ hai, bằng không y nhất định không bỏ qua!

“Tiểu Chu Nhi, tốt quá rồi!!!” Minh Tu lúc này mới tin tưởng mọi người chấp nhận Chu Nhi, vui vẻ quay qua nhìn cô bé “Mau cảm ơn các anh các chị đi.” Nói rồi lôi kéo cô bé lại gần mọi người, muốn cô bé mau nói cảm ơn để tăng độ cảm tình tốt giữa hai bên.

“Em... cảm ơn...” Chu Nhi nhìn mọi người, bỗng chốc cảm thấy có chút thẹn. Ban nãy mình muốn giết người ta, hiện tại người ta bỏ qua tất cả chấp nhận lại mình... cảm giác này, thực ảm áp...

“Ừ.” Cố Diệp Ninh đại diện mọi người gật nhẹ với cô bé một cái “Em là Chu Nhi đúng không. Chị là Cố Diệp Ninh, gọi chị là Diệp tỷ tỷ như Tu là được rồi.”

“Anh là Hạ Kỳ Phong, cứ gọi anh là tiểu Phong.” Hạ Kỳ Phong cũng bon chen giới thiệu.

“Anh là Mục Hoàng.”

“Anh xưng chú thì có, anh cái gì nữa chứ.” Mặc Sở Minh bữu môi mở miệng đã kích Mục Hoàng không thương tiếc “Mặc Sở Minh.” Ánh mắt chuyển về phía Chu Nhi, vẻ mặt của y lại phủ lên một tầng băng sương, ngay cả giới thiệu cũng lạnh nhạt.

“Nam Cung Lãnh Dạ.” Thanh âm của Nam Cung Lãnh Dạ không chút cảm xúc.

Có chút khó xử nhìn Chu Nhi cùng đám mấy người Nam Cung Lãnh Dạ, Minh Tu không khỏi bất đắc dĩ. Ngoại trừ Hạ Kỳ Phong cùng Mục Hoàng còn thân thiện một chút, Cố Diệp Ninh hơi lạnh nhạt nhưng cũng không tới mức tỏ thái độ gì ra thì hai người Nam Cung Lãnh Dạ và Mặc Sở Minh vẫn không

hề có ý che giấu thái độ không ưa của mình. Quả nhiên dù là chấp nhận cho Chu Nhi gia nhập cũng chỉ là nhượng bộ vì bản thân mà thôi. Muốn Chu Nhi thật sự được mọi người đón nhận... xem ra cần phải trải qua thời gian để tự con bé chứng minh.

Không sao... nó tin tưởng, mọi người sẽ chấp nhận Tiểu Chu Nhi...

.

.

.

Đề Chu Nhi gia nhập rồi, mọi người sau đó cũng ai làm việc đó, chia nhau ra bắt đầu công cuộc tìm tòi lục lợi khu đông lạnh để lấy vật phẩm đồ ăn. Khu đông lạnh này cũng khá rộng thê nhưng gần mười người chia ra cùng làm, lại có Chu Nhi rất quen thuộc chỉ dẫn, thực phẩm ở khu đông lạnh này cũng rất nhanh xử lý xong.

Đồ đông lạnh vẫn còn đóng đá, thịt bên trong vẫn còn rất tươi. Mọi người cũng vui vẻ nhồi nhét vào trong balo, cổ được bao nhiêu thì liền nhét bấy nhiêu. Cổ Diệp Ninh cũng len lén thu vào trong không gian dự trữ được không ít. Trong lòng mọi người đều cảm thán, xem ra khu đông lạnh này được xây rất đúng tiêu chuẩn, bằng không làm sao đồ đông lạnh vẫn có thể giữ được độ tươi ngon kể cả khi kho hàng này đã bị cắt điện hơn một tuần.

“Tu ca ca, có chuyện này em muốn hỏi anh.” Chu Nhi cùng Minh Tu tạo thành một nhóm phụ trách phần hoa quả đông lạnh. Vốn còn đang miệt mài nhồi nhét, đột nhiên Chu Nhi quay sang hỏi Minh Tu.

“Ừ, có chuyện gì?” Biết rằng sau này Chu Nhi sẽ ở trong đội ngũ của mình, hiện tại tâm trạng của nó rất cao hứng, vui vẻ hỏi ngược lại.

“Anh... ngoại trừ việc được Diệp tỷ tỷ kia cứu cho nên mới muốn đi theo chị ấy ra, có phải còn là bởi vì...” Cô bé mím mím môi, có chút căng thẳng dò hỏi.

“Chị ấy là Cố gia tiểu thư.” Minh Tu biết Chu Nhi đã phát hiện thân phận của Cố Diệp Ninh rồi, chỉ có thể thờ dài ả ý nói ra “Cho nên, Tiểu Chu Nhi, nhất quyết không được làm tổn thương chị ấy. Nếu không, Tỉnh Huyền ca ca sẽ không tha cho chúng ta.” Đó là người Tỉnh Huyền ca ca cưng chiều để ý nhất, hai đứa chúng nó phải bảo vệ Cố Diệp Ninh thật tốt.

“Đúng là như vậy sao?” Nhận được đáp án mình muốn biết, sắc mặt cô bé tái nhợt “Chết rồi, em tấn công Diệp tỷ tỷ, nếu để Tỉnh Huyền ca ca biết...” Nhắc tới người tên Tỉnh Huyền kia, Chu Nhi có vẻ e ngại sợ hãi, trong đáy mắt lại hiện lên sự sùng bái không che giấu.

“Không sao đâu, Diệp tỷ tỷ rất tốt... chị ấy sẽ nói đỡ cho em. Tỉnh Huyền ca ca nhất định sẽ không trách em đâu. Mọi việc chỉ là hiểu lầm mà thôi.”

Minh Tu biết được Chu Nhi đang lo sợ cái gì, chỉ có thể vuốt đầu cô bé an ủi. Tỉnh Huyền ca ca đối với chúng nó tốt lắm, thế nhưng người kia có một số vẫy ngược không thể đụng tới, mà Cố Diệp Ninh là vẫy ngược đặc biệt nhất. Nếu để người kia biết Chu Nhi tấn công Cố Diệp Ninh, còn làm cô thiếu chút nữa mất mạng, Chu Nhi nhất định sẽ bị trừng phạt. Chỉ hi vọng tới lúc đó Cố Diệp Ninh có thể che chở nói đỡ vài câu. Haiz ~ lửa giận của Tỉnh Huyền ca ca thực đáng sợ đó nha, cho dù là nó cũng phải im lặng không dám chống lại.

“Hi vọng là thế...” Ngay cả Chu Nhi cũng không tin tưởng lắm vào việc... Tỉnh Huyền không trừng phạt mình. Cô bé xị xị khuôn mặt non nớt thì ào ào nói.

Đột nhiên, thần sắc của Chu Nhi trở nên nghiêm túc, khẽ hô: “A!” một tiếng, sau đó kéo tay của Minh Tu chạy về hướng mấy người khác trong đội ngũ.

“Tiểu Chu Nhi, có chuyện gì vậy?” Minh Tu bị lôi kéo, không hiểu gì hết.

“Phải mau báo cho mọi người, có nguy hiểm!!!” Chu Nhi vẫn tiếp tục kéo Minh Tu chạy, không quay đầu lại, vừa trả lời “Nó sắp tới rồi, những con tang thi đứng đầu thành phố này!!!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Đánh

“Các anh chị, chúng ta mau tập trung lại!!!” Minh Tu cùng Chu Nhi chạy về phía gần cửa ra vào khu đông lạnh, cũng bất chấp tất cả, lớn tiếng gọi mọi người.

“Có chuyện gì vậy?” Hạ Kỳ Phong cùng Cố Diệp Ninh và Nam Cung Lãnh Dạ một tổ ở cách đó gần nhất, nghe thấy tiếng của Minh Tu thì lập tức chạy tới, không lâu sau thì Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng cũng trở lại. Cả nhóm người tập trung nhìn hai đứa nhỏ thần sắc căng thẳng.

“Tiểu Chu Nhi, em nói rõ tình hình cho mọi người.” Nó không phải là dị năng giả tinh thần, đương nhiên là không cảm nhận được gì cả, chỉ có thể quay sang bảo Chu Nhi nói rõ tình hình cùng mọi chuyện cho mọi người.

“Có tang thi cấp cao tới. Ba con...” Chu Nhi vẫn còn có chút ngại ngùng đối với mọi người nên nép nép vào người của Minh Tu, lấy hết can đảm vươn ba ngón tay lấp bắp nói ra “Em có thể cảm nhận được... chúng nó đang trên đường hướng tới đây, tốc độ rất nhanh.”

“Ba con tang thi cao cấp sao? Nói rõ hơn một chút!” Mặc Sở Minh nhú chặt mày.

“Thành phố Y này vì không có ai dám xâm nhập nên tang thi tiến hóa rất nhanh. Khoảng vài ngày trước thì đã có vài con tang thi tiến hóa lên cấp 1. Trừ một con ban nãy các anh chị giết ra thì trước đó em đã giết hai con, hiện tại chỉ còn lại tổng cộng ba con. Tuy nhiên ba con tang thi này ngày thường xuyên đi với nhau chứ không tách ra nên rất khó giải quyết.”

“Ba con tang thi cấp 1 sao? Cấp độ thế nào? Sơ cấp hay trung cấp?” Mục Hoàng nhú mày, xem xét xem nếu mặt đối mặt chiến đấu thì bọn họ nắm được bao nhiêu phần thắng.

“Hai con tang thi cấp 1 sơ cấp, còn con còn lại là thủ lĩnh. Con thủ lĩnh kia hiện tại hẳn là cũng đã sắp tiến hóa tới cấp 2. Có thể nói nó là tang thi mạnh nhất ở thành phố Y cũng không sai.”

“Cấp 2 sao? Như thế nào mà tang thi đã sắp đột phá được cấp 2?” Hạ Kỳ Phong kêu lên.

Tin tức này quả thực đã khiến cho tất cả mọi người trong đội ngũ sùng sốt chứ không phải chỉ một mình Hạ Kỳ Phong. Bọn họ đã nghĩ rằng cấp 1 trung cấp như Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh đã là rất trâu bò rồi, như thế nào mà tang thi đã sắp đột phá được cấp 2?! Tốc độ tiến quá của tang thi có phải hay không quá mức nhanh rồi? Như thế này, con người không phải sẽ càng gặp nhiều nguy hiểm và khổ sở hơn sao?!

“Phải, là sắp đột phá cấp 2, nó rất mạnh!” Chu Nhi gật đầu khẳng định: “Cũng bởi vì con tang thi kia trên cấp của em, hơn nữa đi cạnh nó lúc nào cũng có hai con tang thi cấp 1 khác, em đánh không phải được cho nên bình thường vì để lẫn tránh chúng nó, em luôn cố gắng dùng tinh thần lực che giấu dấu vết của mình để không cho nó phát hiện. Thế nhưng hôm nay...”

Hôm nay vì gặp được Minh Tu nên cô bé quá cao hứng mà giải trừ che giấu dấu vết. Hơn nữa trước đó còn đấu với Nam Cung Lãnh Dạ một hồi, gây động tĩnh lớn như vậy, tuyệt đối không thể qua mắt được mấy con tang thi cao cấp có thực lực kia.

“Thành phố Y khắp nơi toàn tang thi, bọn tang thi cao cấp kia hẳn là đời lâu lắm rồi. Chúng ta là người bình thường chúng nó cũng sẽ không buông tha chứ chưa nói tới ở đây chúng ta toàn bộ đều là dị năng giả, lại có tới năm dị năng giả cấp 1 cùng với hai người sắp đột phá cấp 1.”

Cố Diệp Ninh cũng hiểu và nhanh chóng phân tích xong: “Tang thi biến dị cao cấp kia mà chịu bỏ qua cho một đám mồi ngon là chúng ta mới là lạ. Tóm lại, trận này nhất định là phải đánh!”

Tang thi khi trở thành tang thi biến dị cũng giống con người, sẽ có được dị năng chiến đấu. Con người cần tinh hạch trong đầu tang thi để tu luyện vậy thì tang thi cũng cần máu thịt của dị năng giả để tăng cấp bậc dị năng chúng nó. Cho nên với tang thi biến dị từ cấp 1 trở lên, máu thịt con người là món ăn thơm ngon, đặc biệt chúng càng thích máu thịt của dị năng giả hơn. Hiện tại nhớ bọn họ có tổng cộng bảy người, toàn bộ đều là dị năng giả, không trở thành mồi ngon cho mấy con tang thi cao cấp đời lâu ngày kia mong nhớ mới là lạ đấy.

“Vậy giờ làm sao? Đó là tang thi sắp đột phá cấp 2 đó.” Nam Cung Lãnh Dạ mặt vẫn không đổi sắc, chẳng thấy lo sợ gì mà ngược lại điềm tĩnh tới kì lạ. Anh nghiêng đầu qua nhướn mày hỏi Cố Diệp Ninh đang đứng bên cạnh.

“... anh đúng là rất thích đùn đẩy chuyện cho tôi nhỉ, Lãnh Dạ?” Cố Diệp Ninh trợn mắt trừng khinh bỉ nhìn anh. Cái người này sao cứ luôn như vậy, cái gì cũng hỏi cô, anh ta tự quyết định thì không được à?! Không phải đầu óc giỏi suy luận với tính kế lắm hay sao?!

“Thì cô đối với tang thi rất hiểu biết mà.” Về mặt nói ra câu này vô cùng đương nhiên.

“Đừng vậy nha.” Đồng loạt Minh Tu, Hạ Kỳ Phong, Mặc Sở Minh và Mục Hoàng không ai hẹn ai nhìn cô đầy tin tưởng gật gật đầu hưởng ứng.

“...” Cố Diệp Ninh câm nín rồi. Đồng lòng quá nhỉ?

Từ chuyện Nam Cung Lãnh Dạ không phải song hệ dị năng giả như cô biết mà là sở hữu tận ba hệ dị năng; cô cũng có thêm một hệ dị năng mới là dị năng hệ phong; rồi thì tốc độ phát triển của tang thi nhanh một cách bất thường; bởi vì cô không đi cùng cho nên hướng đi của Triệu Thiên Nam cùng Khúc Miêu Miêu sẽ thay đổi; bởi vì các anh em trai của cô vẫn ở lại thủ đô mà không đi tìm cô, cho nên không bị mất mạng, Cố gia cũng không bị hủy diệt, chắc chắn cục diện tăng lớp thống trị tại thủ đô sẽ bị đảo lộn hoàn toàn so với kiếp trước;...

Cô biết nhiều hơn chẳng qua vì cô từng có kinh nghiệm mà thôi có được hay không? Đừng nhìn cô với ánh mắt tràn đầy tín nhiệm như vậy, Cố Diệp Ninh cảm thấy thật áp lực! Có rất nhiều chuyện từ sau khi cô sống lại có rất nhiều chuyện đã thay đổi. Bây giờ dù là cái gì cô cũng không dám chắc và khẳng định được.

“Aiz ~ tôi không biết được nữa... hiện tại tôi không dám đoán bừa năng lực của con tang thi kia. Tốc độ tiến hóa quá tang thi quá nhanh ngoài dự kiến của tôi.” Cuối cùng cũng bắt lực trước ánh mắt của mọi người, Cố Diệp Ninh xoa xoa thái dương, thở hắt ra “Còn bao nhiêu lâu nữa chúng nó sẽ tới đây?” Quay sang Chu Nhi hỏi, trong lòng thầm tính toán.

“Chưa đầy 1 phút nữa.” Không kịp trốn đi, tốc độ của chúng nó rất nhanh, Chu Nhi âm thầm bỏ sung trong lòng, hàng lông mày cũng nhíu chặt lại. Thời gian cô bé trốn trong thành phố Y này, bị ba con tang thi kia chèn ép không ít, ít nhiều cũng có chút e dè cùng kiêng kỵ.

“Con tang thi sắp đột phá cấp 2 kia sẽ do tôi, Lãnh Dạ cùng Chu Nhi giải quyết đi. Tu cùng Mặc Sở Minh, tiểu Phong cùng Mục Hoằng, hai tổ phụ trách hai con tang thi cấp 1 sơ cấp còn lại, có được không? Sắp xếp như vậy có ai muốn thay đổi gì không?” Nghĩ nghĩ một lúc, Cố Diệp Ninh nói ra sắp xếp của mình với mọi người.

“Con tang thi sắp đột phá cấp 2 kia mạnh tới vậy sao? Cần cả chị, Lãnh Dạ ca ca và Chu Nhi cùng ra tay sao?” Hạ Kỳ Phong bất ngờ, nhìn không được mở miệng hỏi.

Ba người này là cực mạnh đó nha!!! Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh thì không nói, nhưng Chu Nhi mới gia nhập thì đúng là phải làm cho người khác phải mở rộng tầm mắt.

Chu Nhi mới bảy tuổi nhưng mà hiện tại đã là dị năng giả cấp 1 trung cấp với hệ tinh thần cực nguy hiểm cùng tinh thần lực cấp đỉnh, thực lực có thể xem là ngang hàng không thua kém gì so với hai vị ‘quái vật’ họ Cố cùng họ Nam Cung kia. Ngay cả khả năng tấn công chiến đấu vì trước đã được huấn luyện cho nên cũng vô cùng kinh khủng, bằng không sao có thể một mình diệt hết hai con tang thi cấp 1. Thật sự là làm cho Hạ Kỳ Phong phải ngược lên mà ngưỡng mộ.

Ai nói con gái là yếu? Con gái không hề yếu... hoặc là ít nhất, câu nói kia không hề phù hợp với mấy vị nữ tử trong đội ngũ của bọn họ. Cứ nhìn Cố Diệp Ninh và Chu Nhi đi. Đội ngũ có ba người mạnh nhất thì hai cô gái chiếm luôn hai suất rồi.

“Sắp đột phá cấp 2 tức là nó đã có một chút trí lực rồi, không phải là loại dễ dàng đối phó đâu. Ba người tôi, Lãnh Dạ cùng Chu Nhi cùng đánh nó để đảm bảo chắc chắn phần thắng mà thôi.” Cô giải thích cho mọi người vì sao lại sắp xếp ba người mạnh nhất chung một nhóm.

“Ngược lại bốn người, tuy đối phó với tang thi cấp 1 bình thường thế nhưng phải chú ý một chút. Chung quy tang thi cấp 1 cũng không phải là tang thi bình thường, rất khó đối phó, sơ xảy là gặp nguy hiểm ngay.” Nam Cung Lãnh Dạ nghĩ nghĩ một chút cuối cùng vẫn mở miệng nhắc nhở quan tâm bốn người còn lại một chút.

Tang thi cấp 1 đã có dị năng, khi chiến đấu nhất định phải cẩn thận...

“Hiểu rõ rồi.” Mặc Sở Minh cùng Mục Hoằng gật đầu ra hiệu “Dạ, cậu cứ an tâm chiến đấu, bọn tớ có thể tự lo được. Cậu cũng phải chú ý một chút, đối thủ của cậu khó nhằn hơn của bọn tớ nhiều.” Vô vai anh, Mặc Sở Minh cam đoan.

Dù chiến đấu là phương pháp tốt để nâng cao năng lực nhưng cũng không thể để sơ xảy làm mình rơi vào nguy hiểm. Tính mạng thì có một mà thôi, ai mà chẳng trân trọng. Bốn người bọn họ đương nhiên là phải chú ý biết chừng mực.

Phải nói là có một dị năng giả hệ tinh thần trong đội quả thực vô cùng có lợi. Dị năng không gian của Nam Cung Lãnh Dạ cũng có thể tra xét nhưng chỉ giới hạn trong một phạm vi không gian nhất định, hơn nữa có bất tiện đó là chỉ khi nào anh sử dụng thì mới cảm ứng được.

Còn dị năng tinh thần của Chu Nhi thì giống như máy rada dò tìm 24/24, không lúc nào đóng công tắc, lại trong một phạm vi cực lớn, không bị giới hạn bởi bất kì cái gì. Chỉ cần có thứ gì đó nguy hiểm lại gần thì cô bé lập tức có thể phát hiện và báo cho mọi người để chuẩn bị trước. Nếu như đi lạc đường, Chu Nhi cũng có thể vận dụng dị năng của mình để tìm đường thoát. Khi chiến đấu có thể giúp đồng đội tạo ảo giác lừa dối thù, cũng có thể phá vỡ tinh thần lực của đối thủ. Phải nói là vô cùng đa dị năng cùng tiện lợi!

Dị năng hệ tinh thần tuy có rất nhiều ích lợi nhưng con số dị năng giả sở hữu hệ này quá ít, có thể nói là mò kim đáy bể. Vậy mà hiện tại bọn họ thu được Chu Nhi. Tạm bỏ qua cái khúc mắc ban đầu, chỉ nói riêng về năng lực của cô bé, không chỉ là dị năng hệ tinh thần bình thường mà còn có tinh thần lực cấp đỉnh, thiên tài của thiên tài.

Hiện tại trong đội ngũ của bọn họ, bốn hệ dị năng mạnh nhất bao gồm hệ lôi, hệ băng, hệ tinh thần và hệ hỏa biến dị toàn bộ đều đủ. Dị năng không gian dự trữ, dị năng hệ độc, dị năng hệ không gian... những dị năng cực kỳ hiếm gặp cũng toàn bộ đều có. Hơn nữa song hệ dị năng giả vốn ngàn người tìm được một thì đội ngũ bọn họ có hẳn bốn người (Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh vẫn coi như song hệ dị năng vì chưa để lộ dị năng thứ ba). Không thể không cảm thán, cái đội ngũ trâu bò này của bọn họ quả thực vận khí là vô cùng vô cùng tốt mới tập hợp lại được với nhau như bây giờ.

“Grào!!!” Từ đằng xa xa, tiếng rít đầy hưng phấn hòa cùng tiếng ma sát vang lên cùng thanh âm bước chân mạnh mẽ.

Mọi người nhanh chóng vào vị trí được giao sẵn, chờ đợi tang thi cao cấp tới. Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng phát động dị năng, có người còn trên tay cầm vũ khí lạnh, đề nếu có bị tang thi bất ngờ tấn công áp sát thì vẫn không bị rơi vào thế bị động. Lúc này nghe thấy tiếng rít gào chói tai nhức óc, ánh mắt mọi người trầm xuống.

Tới rồi! Bọn tang thi cao cấp!

“Grào!!! Ré!!!” Ba con tang thi phá cửa khu vực đông lạnh lao vào. Ruỳnh một cái, chúng rơi từ trên không xuống mặt đất, chân va chạm mạnh xuống khiến đất nứt toạc ra.

“Mạnh quá!” Mặc Sở Minh cau chặt mày nhìn ba con tang thi đối diện.

Hoàn toàn không giống con tang thi cấp 1 đầu tiên bọn họ gặp. Con tang thi kia dù đã cấp 1 nhưng chỉ mới đột phá cho nên lực lượng không thể so với ba con tang thi trước mặt này. Ba con tang thi, nhìn lướt qua có thể phát hiện giới tính và độ tuổi khi còn sống. Con bên trái là một đứa trẻ nam chỉ

khoảng 10 tuổi, con tang thi bên phải là một người đàn ông trưởng thành, con tang thi thủ lĩnh là một con tang thi nữ. Có lẽ trước khi còn sống, đây là một gia đình cho nên ba con tang thi này mới luôn đi với nhau.

Từ cơ thể chúng, uy áp cao cấp không ngừng được phóng ra khiến cho người chưa tiến vào cấp 1 là Mục Hoàng và Mặc Sở Minh có chút đè nén khó chịu. Động tác của chúng tuyệt đối không hề cứng nhắc như tang thi bình thường, tốc độ di chuyển cực nhanh. Mỗi lần chúng rút gào là lộ ra hàm răng sắc bén đầy máu thịt đỏ tươi dính bên trên khiến cho tất cả mọi người trong đội ngũ không thể không tăng thêm vài phần cảnh giác lại cảm thấy vô cùng ghê tởm.

“Chu Nhi, chúng có dị năng gì?” Mục Hoàng dễ dàng cảm thấy ba con tang thi này rất khó đối phó, vì vậy lại quay sang Chu Nhi hỏi thêm một chút.

“Con bên trái là dị năng hệ phong, con bên phải dị năng hệ hỏa. Còn riêng con thủ lĩnh đứng ở giữa là song hệ dị năng kim thủy.” Chu Nhi cũng biết chút ít về mấy con tang thi này, vì thế cũng không giấu diếm, lập tức trả lời.

“Lại song hệ nữa sao? Đúng là phiền phức mà!” Minh Tu nghe thấy con tang thi thủ lĩnh sắp đột phá cấp 2 là song hệ dị năng, nhìn không được nhẫn nhịn.

Sao mà đội ngũ bọn họ... toàn gặp phải mấy thứ hiếm gặp được như thế chứ? Song hệ dị năng không phải rất trân quý sao? Sao đi một bước lại gặp một cái thế này? Có biết là song hệ dị năng rất khó đối phó không hả?

Có lẽ chắc tại vì đã gặp nhiều quá song hệ dị năng giả lẫn tang thi song hệ dị năng rồi nên cậu bé Minh Tu của chúng ta có cảm giác... song hệ dị năng gì đó ở trước đội ngũ bọn họ chẳng khác nào củ cải ven đường. Tùy tiện liền thấy được, khiến cho nó vốn cũng là song hệ dị năng giả chợt cảm thấy chả có cảm giác ưu việt gì hết!

“Minh cùng tiểu Tu lo con tang thi có dị năng hệ phong, tiểu Phong và Hoàng lo con tang thi có dị năng hệ hỏa.”

Dị năng hệ phong có tính chất tốc độ cao, chỉ sau dị năng tốc độ, giao cho dị năng hệ kim của Minh Tu là hợp lý nhất. Bởi vì hệ kim có thể tấn công diện rộng tầm xa. Hơn nữa, ngoại trừ dị năng hệ kim, Minh Tu còn là dị năng hệ tốc độ. Hệ phong nhanh thì nhanh thật, nhưng muốn so với hệ tốc độ... còn chưa qua cửa được đâu. Minh Tu rõ ràng là khắc tinh của con tang thi hệ phong kia mà. Mà Mặc Sở Minh ở bên cạnh trợ giúp bảo vệ không để cho Minh Tu không bị tấn công bất ngờ hoặc bị đánh lén.

Còn dị năng hệ hỏa thì mạnh ở tấn công, vậy thì để Mục Hoàng quấy nhiễu phân tán chú ý, dùng sức mạnh của dị năng cường hóa để tiêu hao lực lượng của con tang thi kia, sau đó Hạ Kỳ Phong sẽ dùng dị năng hệ độc hoặc hệ ám để cản trở làm nó bị thương.

Không hề bị con tang thi thủ lĩnh có song hệ dị năng kia làm cho luống cuống, Nam Cung Lãnh Dạ rất nhanh phân tích tính chất dị năng để đưa ra quyết định, lập tức mở miệng chỉ huy.

“Được!!!” Đối với lời của Nam Cung Lãnh Dạ, mọi người trong đội ngũ không ai phản đối. Mặc Sở Minh cùng Minh Tu bước qua bên trái, Mục Hoàng và Hạ Kỳ Phong bước qua bên phải, muốn thu hút sự chú ý của con tang thi mà mình phải đối phó.

“Grừ, gào...” Hai con tang thi cấp 1 sơ cấp cũng rất dễ dàng bị trúng kế. Tang thi cao cấp cấp 1 tuy đã bắt đầu có chút trí thông minh thể nhưng cũng không thể nào tư duy phức tạp được như con người. Chúng giống như những con dã thú thì đúng hơn.

“Tiểu Phong, giữ nó lại!!!” Mục Hoàng thấy con tang thi hệ hỏa kia dùng tốc độ rất nhanh lao tới tấn công mình cùng Hạ Kỳ Phong, lập tức nắm tay xiết chặt lại. Hắn vận dụng tinh thần lực phát động dị năng, quát lên một tiếng rồi cũng lao lên.

“Dạ.”

Hạ Kỳ Phong đứng vững phía sau, đối với Mục Hoàng gật đầu. Ban này Cố Diệp Ninh đã chỉ dẫn cậu một chút về hai hệ dị năng, hiện tại được thực hành, Hạ Kỳ Phong có chút lo lắng mình làm không tốt, nhưng càng nhiều hơn chính là phấn khích. Phải rồi, giờ cậu là dị năng giả, cậu sẽ không làm mọi người vương tay vướng chân nữa, cậu có thể sống vai giúp đỡ mọi người chiến đấu với tang thi cao cấp.

“Ngưng!!!” Hai tay chấp lại, sử dụng dị năng hệ ám, ánh mắt của Hạ Kỳ Phong liếc nhanh về cái bóng của con tang thi hệ hỏa kia.

Lập tức cái bóng của con tang thi hệ hỏa kia tựa như bị thứ gì đó giữ chặt lại không thể di chuyển, làm cho con tang thi còn đang lao rất nhanh trong không trung bị ngưng lại, cả cơ thể đình trệ ngã rầm một cái xuống mặt đất lạnh băng.

Dị năng hệ ám chiêu thức sơ cấp nhất chính là Âm ám, dùng bóng tối để che giấu bản thân. Nhưng chiêu thức Ngưng này là một chiêu thức hệ ám được Hạ Kỳ Phong dựa vào chỉ dẫn của Cố Diệp Ninh mà nghĩ ra. Âm là bóng tối, là tất cả những gì thuộc về bóng tối. Cậu có thể sử dụng ám hệ dị năng để điều khiển cử động của những sự vật sống thông qua bóng của chúng.

Chiêu thức Ngưng này tuy nói qua thì đơn giản nhưng thực sự là một chiêu thức rất hữu dụng cũng cực ngoan độc trong chiến đấu. Chiến đấu là tranh đoạt sinh mệnh của nhau, ai mà biết được sau khi bị cố định không thể cử động trong vài giây tới vài phút thì mạng sống của mình có hay không bị đối thủ cướp mất.

“Chấn quyền!!!” Cấp bậc của con tang thi này cùng Hạ Kỳ Phong tuy ngang nhau nhưng Hạ Kỳ Phong mới tiến cấp, sẽ không giữ được lâu. Thế nhưng vài giây bị giữ lại cũng đủ để một chiến sĩ với kinh nghiệm chiến đấu lâu năm như Mục Hoàng đắc thủ.

Hắn vung tay lên, cơ bắp như được rót vào lực lượng, cuộn cuộn nổi lên. Đấm mạnh vào con tang thi đang nằm bẹp dưới đất, ruỳnh... cho dù đứng ở xa

cũng có thể nghe thấy được tiếng xương cốt bị ép nát vụn kêu răng rắc. Xung lực quá mạnh khiến cho đất ở dưới người con tang thi cũng bị chấn tới nứt ra, lõm xuống, tạo thành một cái hố nông. Tuy hấn chưa đột phá được cấp 1 thể nhưng chiêu Chấn quyền này lần nào xuất ra cũng làm người khác không khỏi hoang mang e ngại.

“Tang thi khốn khiếp.” Nhìn con tang thi bị mình đánh cho co quắp nằm trong hố đất bị đánh nứt, cơ thể đầy máu me, có chỗ vết thương còn có dòng bọt, Mục Hoảng chán ghét cau mày. Mẹ kiếp, may mà Cổ Diệp Ninh có hấn bao tay, nếu không hấn sẽ bị ghê tởm chết mất.

“Hoảng ca, lui lại, nó chưa chết đâu.” Hạ Kỳ Phong lấy con tang thi đang co quắp nằm yên bỗng lách cách lách cách run run cơ thể, lập tức hét to với Mục Hoảng.

Dù xương đã nát vụn nhưng với tang thi cũng chẳng hề gì, chúng hoạt động nào biết đau đớn. Hơn nữa tuy Chấn quyền là chiêu thức mạnh, nhưng dù sao vẫn bị chênh lệch cấp bậc. Mục Hoảng không thể trong một chiêu có thể giết chết được tang thi trên cấp mình. Con tang thi hệ hỏa này vì bị gãy vụn xương cốt mà lắc qua lắc lại đứng dậy, cái miệng của nó bị tán phá tới mất sạch và da thịt và mỡ, nhìn vô cùng khủng bố. Mục Hoảng cau mày, có cảm giác không tốt, mắng một câu, sau đó lập tức nhảy về sau, cách con tang thi một khoảng cách an toàn.

“Mẹ, đúng là nguy hiểm chết đi được. May mà tránh kịp!!!” Quả nhiên trực giác của bộ đội đặc chủng lâu năm luôn rất chính xác. Mục Hoảng vừa nhảy ra, ngay tức khắc từ miệng của con tang thi kia, một hỏa cầu đỏ rực phun ra, lao thẳng tới chỗ ban nãy hấn đứng.

“Độc cầu!”

Thấy con tang thi hệ hỏa muốn phun ra thêm một hỏa cầu nữa, Hạ Kỳ Phong đã nhanh hơn, chớp lấy thời cơ tạo ra một quả cầu độc màu tím đặc sệt toàn độc phóng về phía tang thi. Chất độc chạm tới da thịt của tang thi, phát ra tiếng ầm mồm xèo xèo kinh khủng, khiến cho tang thi cũng phải ré lên. Mỗi lần nó ré lên, những cơn đau trên cơ thể lại rơi tả lả xuống, cảnh tượng vô cùng buồn nôn và kinh khủng.

Mà bên Mặc Sở Minh cùng Minh Tu phải chiến đấu cùng con tang thi trẻ con có dị năng hệ phong cũng bắt đầu. Dị phong quả thực rất nhanh, khiến cho Mặc Sở Minh không cách nào sử dụng được Roi nước để đánh trúng, chỉ có giao lại cho Minh Tu là dị năng hệ kim có thể tấn công tầm xa diện rộng. Y tạo ra một màn nước vây quanh Minh Tu để làm phòng bị không cho con tang thi có thể tấn công lên.

“Tốc độ nhanh quá, em có phương pháp nào không, tiểu Tu?” Thấy Minh Tu này giờ vẫn chưa ra tay, Mặc Sở Minh nghiêng đầu khẽ hỏi.

“Quan sát chút đã, em sắp bắt kịp được tốc độ cùng hành động của nó rồi.” Minh Tu cũng không nhìn ngược lại y, ánh mắt sắc bén chăm chú theo dõi con tang thi hệ phong đang không ngừng chạy qua chạy lại. Cơ thể của con tang thi kia cũng là trẻ con giống Minh Tu, tốc độ lại rất nhanh như vậy càng khiến cho người ta khó lòng nhắm chuẩn để đánh trúng được.

“Anh tạo màn nước bảo vệ em, an tâm tấn công.” Y tin tưởng Minh Tu cho nên cũng không hỏi thêm gì nữa, chỉ tập trung duy trì màn nước quanh người nhóc con.

“Cảm ơn anh.” Gật gật đầu, nó mỉm cười.

Trước kia làm sát thủ, chỉ quan trọng hoàn thành nhiệm vụ cùng huấn luyện, mọi người cạnh tranh với nhau, không quan tâm tới sống chết của nhau. Có thể thân thiết như nó cùng Chu Nhi phải nói là rất hiếm có. Hiện tại được tận hưởng cảm giác đồng đội bên cạnh hỗ trợ quan tâm, Minh Tu rất vui cũng rất thích. Cho nên nó mới xin mọi người cho cô bé vào nhóm, ngoại trừ việc để nó tiện chăm sóc Chu Nhi ra thì còn là muốn để cô bé luôn khuyết thiếu tình cảm này cảm nhận được sự quan tâm cùng trợ giúp của hai chữ ‘đồng đội’.

“Bắt - được - mày - rồi!” Nhếch môi cười lạnh một cái, trong đáy mắt của Minh Tu lóe qua một tia sắc lạnh. Chân nhún một cái, thân hình nhanh chóng biến mất chỉ còn để lại tàn ảnh. Loáng một cái đã thấy nó xuất hiện áp sát con tang thi hệ phong kia.

“Grào!!!” Con tang thi hệ phong dường như cũng bị tốc độ của Minh Tu làm cho hoang mang, gào lên một tiếng, sử dụng dị năng hệ phong phóng vãi lưỡi dao gió về phía nó.

“Kim hóa!” Minh Tu sử dụng dị năng hệ kim, biến hóa da thịt toàn thân trở thành kim loại. Những lưỡi dao gió lướt qua và vào da thịt của nó chỉ vang lên những tiếng leng keng, nhưng chẳng thể nào làm nó tổn thương chút nào.

Tiếp tục dùng tiếp chiêu thức khác của hệ kim, nó phóng ra vô số những đinh châm nhỏ, nhiều đinh châm tạo thành tựa như một màn mưa bao bọc con tang thi: “Kim vũ!”

“Tiểu Ninh, Chu Nhi.” Thấy đám Minh Tu, Mục Hoảng, Mặc Sở Minh cùng Hạ Kỳ Phong đang chiếm thế thượng phong, mà con tang thi thủ lĩnh kia đã không còn kiên nhẫn muốn ra tay, Nam Cung Lãnh Dạ nghiêng người quay đầu nhìn hai cô gái trong đội ngũ “Chúng ta cũng lên... thôi...” Càng về sau, thanh âm càng nhỏ dần mang theo kinh ngạc.

Nam Cung Lãnh Dạ nhìn Cổ Diệp Ninh đang cúi gằm mặt, khắp người tỏa ra một khí thế chết chóc, nhìn không được cau chặt mày. “Tiểu Ninh, mèo con...?”

Lo lắng tới buột miệng gọi ra cả biệt danh mình chỉ thầm đặt trong lòng, anh sốt ruột đưa tay chạm vào vai của cô. Rốt cuộc... cô làm sao vậy?!

“Lãnh Dạ, Chu Nhi, con tang thi này, tôi muốn đích thân giết!” Từ từ ngẩng lên, trong đôi mắt màu bạc hiện tại xuất hiện một vòng đỏ rực tràn ngập lệ khí hận thù, Cổ Diệp Ninh nhếch môi cười, nhưng nụ cười làm cho người ta không khỏi hoảng hốt sợ hãi.

“Tiểu Ninh, quá nguy hiểm!” Nam Cung Lãnh Dạ không rõ cô làm sao, sốt ruột phản đối. Sao tự nhiên lại thay đổi so với kế hoạch? Cố Diệp Ninh bị cái gì kích thích vậy? Con tang thi này sắp đột phá cấp 2, năng lực trên Cố Diệp Ninh, một mình cô chiến đấu là quá nguy hiểm. Anh tuyệt đối không thể đồng ý để cho cô làm bừa được.

“Anh không an tâm, có thể ở sau hỗ trợ, tôi không phản đối. Nhưng mà, tôi - muốn - đích - thân - giết - nó!!!” Nghiến chặt răng, cô cũng biết mình làm thế là nguy hiểm nhưng cô nhịn không được sát khí cùng hận thù của bản thân.

Cố Diệp Ninh lúc này chỉ cảm thấy có một ngọn lửa phẫn nộ đang phun trào trong lòng. Giết nó! Giết nó! Chính là nó, là nó, con tang thi nữ giới này chính là con tang thi đã giết chết các anh em của cô ở kiếp trước! Là con tang thi đã ra lệnh thi triều tàn sát các anh em của cô! Sau này nó là một con tang thi vương nắm giữ cả một vùng. Từ kiếp trước cô đã muốn báo thù thế nhưng lúc đó thân không còn có thể sử dụng dị năng, không thể làm gì được chỉ bất lực trơ mắt nhìn nó hoành hành.

Được, kiếp trước không có năng lực báo thù, Cố Diệp Ninh cô vô dụng. Như vậy thì, kiếp này đã gặp lại, cô cũng phải tính toán một phen, bắt con tang thi khốn khiếp này phải trả đủ.

“Nhưng mà...” Chu Nhi nhìn về hận không thể lao ra chém giết của cô, lo lắng không thôi. Con tang thi chuẩn bị đột phá cấp 2 trước mắt có bao nhiêu nguy hiểm, Chu Nhi là người rõ nhất. Đang muốn mở miệng ngăn cản Cố Diệp Ninh lần nữa thì bị Nam Cung Lãnh Dạ ngằm lắc đầu ngăn lại, ra hiệu cô bé im lặng.

“Aiz ~ được rồi, tôi và Chu Nhi hỗ trợ ở sau, cô nhất định phải cẩn thận.” Anh thở dài, tiểu công chúa họ Cố này quả nhiên từ nhỏ tới lớn tính cách vẫn không thay đổi là bao. Nam Cung Lãnh Dạ hiểu rõ, cô là kẻ cố chấp, một khi đã quyết thì mười con trâu cũng không kéo lại được. Hiện tại có nói nữa cũng vô ích mà thôi. Vì thế anh chỉ có thể bất lực lui một bước.

“Được.” Tiến lên một bước, đôi mắt chưa từng rời con tang thi thủ lĩnh kia, Cố Diệp Ninh nhàn nhạt đáp lời Nam Cung Lãnh Dạ.

Crắc... trong huyết quản, có cái gì đó đang sôi lên, theo sự phẫn nộ của cô gào thét muốn thoát ra...

Dị năng, bước đầu có thay đổi!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Phẫn Nộ

“Grào!!!” Con tang thi nữ kia cảm nhận được sát khí điên cuồng của Cố Diệp Ninh, như bị đánh động gào lên uy hiếp. Nó biết người trước mặt không phải đối thủ cùng cấp với nó, không sợ hãi, nó muốn xông lên xé xác ăn tươi kẻ dám đối với nó đe dọa.

Cố Diệp Ninh từ từ nhắm lại đôi mắt tràn ngập hận thù của mình, tinh thần lực lần nữa được vận khởi, luồng không khí xung quanh tựa như bị ảnh hưởng gợn lên từng đợt từng đợt gió nhẹ. Những nguyên tố lần nữa lại ồ ạt được hấp thụ vào trong cơ thể của Cố Diệp Ninh khiến cho tinh thần lực của cô bị kéo căng. Nguyên tố càng đi vào nhiều, đầu của cô càng đau tới lợi hại, nhưng cô vẫn không thêm quan tâm. Nhịn một chút nữa, chỉ cần nhịn thêm một chút là có thể thành công. Cô không sợ bị con tang thi tấn công bất ngờ bởi vì Nam Cung Lãnh Dạ đang đứng bên cạnh, anh sẽ không để cô gặp nguy hiểm. Cố Diệp Ninh hoàn toàn không biết, bản thân mình đang dần dần tín nhiệm Nam Cung Lãnh Dạ.

Nam Cung Lãnh Dạ luôn quan sát cô nhìn thấy hiện tượng này, lúc này quả thực là đã bị cô chọc giận rồi. Thấy nguyên tố càng lúc càng bị cô hấp thụ nhiều, những ánh sáng màu xanh, màu lam cùng màu trắng không ngừng lập lòe khiến anh nhìn không được nhúc nhích hàng lông mày. Chết tiệt! Cô gái này, không phải đã nói không được sử dụng cách thức nguy hiểm này nữa rồi sao? Tại sao không nghe lời, liều mạng như thế?

“Chu Nhi, đứng bên kia, chúng ta phải bảo vệ tiểu Ninh, hiện tại cô ấy đang hấp thụ nguyên tố xung quanh.” Trong lòng bức bối nhưng anh cũng không dám làm ra điều gì để cô mất tập trung, một khi mất tập trung nếu bị phản phệ thì còn nguy hiểm hơn. Quay sang Chu Nhi, anh nói, một mặt cũng đứng bên còn lại canh phòng cho cô.

“A... dạ...” Cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo cảnh cáo của anh, Chu Nhi rung mình một cái. Người này không tin tưởng mình, đó là suy nghĩ của cô bé.

Đúng, Nam Cung Lãnh Dạ không tin tưởng Chu Nhi. Muốn có được lòng tin tưởng của anh vốn đã không hề dễ, chưa nói tới ban này Chu Nhi còn thiếu chút nữa hại chết ba người đồng đội của anh. Nếu không phải anh lo lắng năng lực của mình không thể bao quát hết được mọi thứ, sợ con tang thi sắp đột phá cấp 2 kia sẽ đột kích Cố Diệp Ninh thì anh tuyệt đối không nhờ tới Chu Nhi. Nếu Chu Nhi dám bày trò gì giữa chừng làm cho Cố Diệp Ninh gặp nguy hiểm, kể cả là Minh Tu đứng ra bảo vệ thì anh cũng không tha thứ, sẽ không để cho cô bé chết từ đó.

Cố Diệp Ninh nén xuống đau đớn ở đầu, cảm giác trong huyết quản đang sôi lên ừng ực, thứ gì đó vẫn đang vùng vẫy lúc này phá vỡ phòng tuyến mà thoát ra. Hét lên một tiếng, cơ thể cô rút lại, tinh thần lực trong phút chốc tăng vọt lên.

“Mèo con!!!” Nam Cung Lãnh Dạ thấy tình trạng của cô, lúc này cũng bất chấp tất cả lao tới đỡ Cố Diệp Ninh đang lao đảo “Có sao không hả? Cơ thể có sao không?” Anh sốt ruột nhưng vẫn ân cần dịu giọng hỏi.

“Hộc... hộc...” Quá trình hấp thụ nguyên tố kết thúc, cảm nhận được mình đang được anh ôm vào trong lồng ngực ấm áp, Cố Diệp Ninh cũng không phản kháng. Ngược lại cô còn thuận theo mà dựa vào ngực anh, thở dốc như con cá bị mất khí, cả người mồ hôi ướt đẫm chứng tỏ sự đau đớn khó chịu mà cô vừa phải trải qua.

“Tiểu Ninh?” Nhìn cô như vậy, Nam Cung Lãnh Dạ càng gấp gấp không yên.

“Không... không sao, tôi ổn, chỉ có điều hơi mệt một chút.” Lắc lắc đầu tựa tay chống lên ngực anh, muốn đứng thẳng dậy.

“Cô...”

Muốn mở miệng trách mắng cô, nhưng cuối cùng Nam Cung Lãnh Dạ vẫn nhịn xuống. Anh... không nỡ nặng lời với Cố Diệp Ninh. Bỏ đi, bình thường thương tiếc cô còn không đủ hiện tại có giận cũng chỉ có thể hậm hực nhịn xuống mà thôi. Con mèo nhỏ bướng bỉnh này đúng là khắc tinh của anh mà! Sau này cố gắng mạnh hơn, mạnh tới mức đủ để bao dung và bảo vệ cho sự tùy tính bướng bỉnh của cô. Trong lòng Nam Cung Lãnh Dạ âm thầm phát thệ. Trước vẫn luôn vì con mèo nhỏ này mà cố gắng, hiện tại lại vì cô mà càng tăng thêm động lực nỗ lực để trở thành cường giả mạnh nhất.

RUỖNH!!!

Một tiếng động lớn cắt ngang suy nghĩ của Nam Cung Lãnh Dạ, cũng gọi sự chú ý của Cố Diệp Ninh. Hai người đồng loạt nhìn về phương hướng âm thanh rung động phát ra, chỉ thấy con tang thi thủ lĩnh không biết từ lúc nào đã tiến tới gần chỗ bọn họ đang bị Chu Nhi dùng chiêu thức Không chế để ngăn cản. Thế nhưng rõ ràng Chu Nhi không phải đối thủ của con tang thi, chỉ ngăn lại được vài giây đã bị con tang thi dùng dị năng hệ thủy phóng ra thủy cầu tấn công ngược trở lại.

Thủy cầu tuy là chiêu thức đơn giản nhưng với năng lực của một con tang thi sắp đột phá cấp 2 mà nói thì vẫn vô cùng mạnh. Chu Nhi cơ thể nhỏ bé lập tức trúng chiêu, bị văng lên sau, đập mạnh lên trên một tủ đông lạnh. Lực va chạm không hề nhẹ, cho dù Chu Nhi đã là dị năng giả, cơ thể đã được cải tạo qua cũng nhịn không được mà phun ra một ngụm máu đỏ tươi.

“Chu Nhi!” Cố Diệp Ninh và Nam Cung Lãnh Dạ nhận ra Chu Nhi là vì che chở cho hai người nên mới bị thương, trong lòng nảy sinh áy náy.

“Lãnh Dạ, anh tới đỡ cô bé dậy.” Nhíu mày Cố Diệp Ninh nói với Nam Cung Lãnh Dạ “Tôi sẽ chiến đấu với con tang thi kia.” Hít một hơi cảm thấy sức mạnh đang dần khôi phục lại ở trạng thái tốt nhất, trong mắt của cô lui đi vài phần lửa giận nhưng tăng thêm vài phần kiên định. Con tang thi thủ lĩnh kia, cô nhất định không tha cho nó!!!

“Nhưng mà...”

“An tâm, tôi ổn rồi. Hơn nữa không phải có anh ở sau tôi sao?” Nhếch môi cười, cô liếc mắt nhìn anh một cái, trong lời nói không hề che giấu sự tín nhiệm.

“Được, tôi ở sau bảo hộ cô.” Nam Cung Lãnh Dạ bị câu nói của cô làm cho ngây người, vài giây sau mới kịp phản ứng lại. Anh không nhận được khoe miệng cong lên mang theo vài phần vui vẻ vài phần sung sướng sau đó lui về phía sau đỡ Chu Nhi đứng dậy.

“Hôm nay, nợ máu phải trả máu!” Thấy Nam Cung Lãnh Dạ cùng Chu Nhi đã lui về sau để lại phần chiến đấu cho mình, Cố Diệp Ninh quay đầu lại nhìn thẳng về con tang thi thủ lĩnh này giờ đang hét gào phần nộ vì bị tấn công. Nụ cười vẫn ở trên môi, chẳng qua sự tín nhiệm không còn mà là huyết tính tàn nhẫn phần hận.

“Grào!!!” Không biết con tang thi có phải hiểu lời của cô hay không, gào lên một tiếng, phóng ra không ít những đinh châm kim loại. Một chiêu thức khá giống với chiêu Kim vũ của Minh Tu.

“Xoáy!!!”

Không chút nao núng, thân người đứng thẳng nghênh đón một màn đinh châm phóng tới. Ở thời điểm đinh châm chỉ còn cách mình khoảng vài mét, Cố Diệp Ninh phát tay, từ lòng bàn tay một luồng gió xuất hiện, càng lúc sức gió càng mạnh hơn, nguyên tố xoay chuyển càng thêm nhanh, nhanh chóng hóa thành một lốc xoáy cỡ nhỏ. Những kim châm của con tang thi thủ lĩnh bị lốc xoáy mà Cố Diệp Ninh tạo ra hút vào sau đó thổi bay qua một bên.

“Lốc xoáy sao?” Ở phía sau quan sát, đồng tử của Nam Cung Lãnh Dạ co rút. Dị năng hệ phong của cô... đã có thay đổi? Không chỉ tạo ra gió bình thường nữa mà còn có thể tạo ra cả lốc xoáy.

“Grào... gừ...” Con tang thi thủ lĩnh thấy đòn tấn công của mình bị đánh dẹp, tức giận phần nộ gầm rú, nanh vuốt hoàn toàn lộ ra, phóng ra uy áp cấp cao muốn đè ép Cố Diệp Ninh.

“Trò chơi mới bắt đầu mà thôi.”

Cố Diệp Ninh không bị ảnh hưởng, cơ bắp toàn thân gồng lên, sau đó, phùng... lấy cô làm trung tâm, từ cơ thể của cô, một luồng uy áp phóng ra khiến cho những đồ vật xung quanh bị thổi bay. Con tang thi bị đẩy ra sau vài bước, ngã vật ra mặt đất. Ngay cả Chu Nhi và Nam Cung Lãnh Dạ đứng ở sau cũng bị ảnh hưởng ít nhiều, may mà có một chiếc tủ đông lạnh làm chỗ dựa nếu không chắc chắn cũng bị đẩy lùi.

“Này áp đó...” Đám người Mặc Sở Minh, Mặc Hoàng, Minh Tu và Hạ Kỳ Phong cũng cảm nhận được uy áp. Dù đang chiến đấu rất gay go với tang thi cũng phải quay lại nhìn về hướng của Cố Diệp Ninh một cái, trong mắt mọi người lóe lên sự kính hi.

“Cấp 1 cao giai!” Chu Nhi ngạc nhiên kêu lên. Hóa ra hấp thụ nguyên tố điên cuồng là để trực tiếp đột phá từ cấp 1 trung giai lên cấp 1 cao giai.

“... cô gái này...” Cũng nhận ra mục đích hấp thụ nguyên tố ban nãy của cô, anh thực sự vừa bức vừa thương. Cố Diệp Ninh quả thực... quá mức không biết sợ mà, cô có biết cách làm này vô cùng nguy hiểm hay không. May mà Cố Diệp Ninh hiện tại đã thành công rồi.

“Grào...”

Con tang thi cảm nhận được nguy hiểm, người này thế nào lại ngang cấp với nó rồi? Vội vàng tung ra liên tục mấy thủy cầu về hướng Cố Diệp Ninh nhưng lại bị Cố Diệp Ninh sử dụng dị năng hệ phong hóa giải hết sạch. Càng như vậy nó càng gấp gáp, dần dần mất đi bình tĩnh kiêu ngạo ban đầu.

Cố Diệp Ninh nhìn con tang thi mất bình tĩnh ném thủy cầu cùng đỉnh châm lung tung, cười khinh thường. Có thể tưởng lai mày là vương tang thi một cõi nhưng mà bây giờ cũng chỉ là một con tang thi sắp đột phá cấp 2 mà thôi, chưa tới mức không tiêu diệt được! Càng gấp gáp vội vàng thì càng sai nhiều mà thôi!

Khom nửa người, cô rút ra thanh kiếm luôn đeo bên thân, nhún chân một cái dùng hệ phong dị năng bay về hướng sát bên con tang thi thủ lĩnh. Con tang thi còn chưa kịp phản ứng đã thấy một tia sáng màu ngân bạc hình bán nguyệt lóe trong không trung. Kế tiếp, một cánh tay của nó bị chém xuống. Tang thi thủ lĩnh thấy vậy, tuy không biết đau nhưng vẫn theo bản năng ré lên. Cố Diệp Ninh ở trong không trung lộn một vòng, lại chém đứt một chân của nó. Con tang thi bị chém đứt chân, ngã phịch xuống. Không còn chân, nó không đứng lên được. Không có tay, nó chỉ có thể chống bằng tay còn lại khiến cơ thể chao đảo. Tang thi thủ lĩnh tức giận nhưng cũng chỉ có thể gầy dựa bò lồm cồm trên mặt đất.

Cố Diệp Ninh ra chiêu hiểm toàn bộ chém đúng chỗ yếu hại, tấn công dồn dập không để con tang thi có bất cứ một chút khả năng để phản công. Cách đánh ngoan độc như vậy khiến cho Nam Cung Lãnh Dạ lui ở sau không khỏi tặc lưỡi... mèo con nhà mình quả thực không thể chọc vào.

Lúc này còn vì hai bên chênh lệch cấp độ mà lo lắng nhưng hiện tại Cố Diệp Ninh trực tiếp thăng làm cấp một cao giai, coi như ngang cấp với con tang thi kia, Nam Cung Lãnh Dạ cũng không còn sốt ruột như trước. Năng lực của cô không phải anh không biết, rất là lợi hại. Tuy Nam Cung Lãnh Dạ không biết con tang thi này đặc tội cô ở đâu nhưng thấy được sát khí trong mắt của cô thì anh biết là con tang thi này chết chắc rồi.

RẦM!!!

Cố Diệp Ninh như nữ vương cao cao tại thượng đi tới bên con tang thi đã bị cô đánh cho lê lét, trước khi nó kịp sử dụng dị năng tấn công lần nữa, cô phẩy tay: “Băng hóa.” Ngay tức thì, từ cổ con tang thi thủ lĩnh trở xuống bị băng đông lại, ngăn chừa nó động đậy.

“Băng cũng thay đổi sao?” Anh nghi hoặc.

Băng mà Cố Diệp Ninh vừa sử dụng để đông tang thi không giống băng lúc trước. Trước kia băng mà cô phóng ra tuy lạnh nhưng cũng chỉ ở mức độ lạnh mà thôi. Còn băng mà ở trên người con tang thi bây giờ, dù đứng cách xa vài mét vẫn cảm nhận được độ lạnh âm hàn thấm thấu vào tận từng tế bào khiến người ta rùng mình. Khối băng màu lam còn trong hơn trước vài phần, dưới ánh sáng lập lóe như kim cương, tỏa ra từng luồng khí trắng mang theo hơi lạnh thấu xương buốt óc.

Con tang thi dù các tế bào trong người đã chết nhưng vẫn bị lạnh lẽo của băng ngấm vào trong người, khiến nó không cách nào cử động nổi, dị năng trong người cũng như bị lạnh giá làm cho ngưng trệ không thể điều động.

“Tao tuyệt đối sẽ không để mày chết dễ dàng đâu.” Đáp mạnh lên đỉnh đầu của con tang thi, cô từ trên cao nhìn xuống nó, khinh thường cùng hận thù không che giấu. Chân dùng lực đi di khiến con tang thi không khỏi kêu lên vài tiếng gầm gừ trong cổ họng.

“Grào!” Nó muốn cắn xé kẻ đang hạ nhục nó, nhưng nó không có biện pháp thoát ra khỏi tảng băng bao trên người. Hàn khí lạnh lẽo thấm thấu vào khiến cho tang thi không biết đau cũng phải rên lên vì lạnh. Tang thi thủ lĩnh cảm giác xương tủy đang dần dần bị bóp lại, hóa thành băng, trong phút chốc sẽ vỡ vụn ra vậy.

“Liệt băng.”

Cúi người đặt một ngón tay lên trên phần trán nguyên vẹn nhất của con tang thi thủ lĩnh, ánh mắt của Cố Diệp Ninh bình tĩnh như hồ nước nhưng cũng sâu thăm mang theo lệ khí điên cuồng. Thanh âm nhẹ nhàng tuy nhiên làm cho mọi người đều cảm nhận được nguy hiểm. Lờ mờ mới dứt, ở đầu ngón tay của Cố Diệp Ninh đang chạm trên trán con tang thi thủ lĩnh lóe lên một tia sáng màu băng lam xinh đẹp.

Tia sáng kia như một con tròng chui vào trong trán của tang thi, sau đó lặn dưới lớp da. Nam Cung Lãnh Dạ cùng Chu Nhi cau mày, căng thẳng theo dõi. Không rõ cô tính làm gì nhưng mà... có cảm giác... không hay ho cho lắm.

Linh cảm cảm giác của Nam Cung Lãnh Dạ và Chu Nhi quả thực không sai, con tang thi vài giây sau khi bị tia sáng băng lam kia chui vào người thì gào lên điên cuồng. Nó bị đông cứng toàn thân không thể cử động nhưng đầu điên cuồng lắc trái lắc phải như muốn giãy khỏi thứ gì đó đang tra tấn mình. Về mặt vốn bị cắn nát đầy máu me lúc này không ngừng kêu gào càng khiến cho con tang thi thủ lĩnh trở nên vô cùng ghê tởm.

Vì đầu lắc quá mạnh khiến cho một con người đã bị mục ruỗng rơi cả xuống, máu cùng dịch vàng cũng theo đó nhầy nhớt vãi đầy trên mặt đất. Đối với cảnh tượng kinh khủng đó, Cố Diệp Ninh một cái cũng không chớp mắt, bình thần theo dõi con tang thi vật lộn đau đớn từ đầu tới cuối, như thưởng thức một vở kịch hay vậy.

Sợ sao?

Không, có gì mà sợ chứ. Chết qua rồi còn sợ mấy thứ như mấy con tang thi này ư?

Cô biết con tang thi này đang ngàn lần vạn lần đau đớn, bị tra tấn tới phát điên. Liệt băng, chiêu thức âm hiểm nhất cho tới hiện tại cô sở hữu, cho dù kiếp trước cô cũng rất ít khi sử dụng tới.

Liệt băng trực tiếp đâm băng vào trong cơ thể đối phương, từ trong cơ thể đối phương sinh ra muôn ngàn những lưỡi dao mỏng sắc bén hình bông hoa, đâm vào xương tủy nội tạng của đối phương. Đồng thời cùng dùng hàn khí để đông toàn bộ máu thịt khiến cho cơ quan tế bào không thể nào tái tạo lại được. Đối phương không chết vì mất máu, mà là chết vì đau đớn tê tâm liệt phế. Một khi sử dụng Liệt băng, tức là Cố Diệp Ninh đang muốn tra tấn hành hạ một ai đó tới chết.

Chết qua một lần, Cố Diệp Ninh biết mình vĩnh viễn không thể trở lại, là một tiểu công chúa vô tư không lo lắng luôn suy nghĩ tốt đẹp về mọi thứ như trước kia nữa rồi. Nói thẳng ra, tâm lý của cô, ở một phần nào đó cũng đã hơi vụn vẹo rồi.

“Grào... grào...” Con tang thi bị tra tấn gần mười phút đồng hồ, cho tới những lưỡi băng ở trong cơ thể của nó đâm nát sọ não của nó thì nó mới chính thức được giải thoát khỏi tra tấn. chỉ mười phút nhưng đó là địa ngục, đau đớn không thể diễn tả bằng lời.

“Tiểu Ninh...” Nam Cung Lãnh Dạ nhìn hình bóng của Cố Diệp Ninh, không biết vì sao sinh ra một tia thương tiếc. Bóng lưng của cô đứng trước con tang thi kia, thật đau đớn, thật cô đơn.

“Tôi không sao.” Thu lại sát khí, Cố Diệp Ninh đập mạnh lên trên tảng băng đông cứng cơ thể con tang thi thủ lĩnh “Tan!” Quát một tiếng, cơ thể của con tang thi thủ lĩnh theo đó hóa thành những bụi băng, tiêu tán trong không trung không còn để lại bất cứ dấu vết nào.

“Nó chết rồi, đừng tức giận nữa.” Vươn tay xoa xoa tóc của cô, sợi tóc mềm mại mang theo cảm giác mát lạnh khiến Nam Cung Lãnh Dạ yêu thích không muốn buông tay.

Anh không rõ Cố Diệp Ninh phần nộ cái gì, nhưng anh cũng không muốn hỏi, sợ gọi ra đau lòng của cô. Không phải chỉ giết một con tang thi thôi sao? Giết nó có thể làm cho cô nguôi ngoai, vậy thì cứ giết đi. Giết thẳng tay không cần nghĩ nhiều gì hết. Cô có năng lực đủ mạnh để có thể giết con tang thi thủ lĩnh kia, khiến anh vô cùng tự hào. Mà nếu cô không đủ năng lực để giết nó, anh liền phụ giúp cô, sao phải băn khoăn.

Hiện tại không phải cô đã bắt đầu tin nhiệm tin vào anh rồi sao?! Cho nên Nam Cung Lãnh Dạ anh đây tin tưởng một ngày nào đó Cố Diệp Ninh sẽ mở lòng nói cho anh tất cả những bí mật của lòng cô!

Rầm!!! Rầm!!! Rầm!!!

Cố Diệp Ninh vừa kết thúc thì bên kia nhóm Mặc Sở Minh cùng Minh Tu, Mục Hoàng và Hạ Kỳ Phong cũng đã giải quyết xong hai con tang thi cấp 1 sơ cấp. Tuy nhiên, vì năng lực không trâu bò như Cố tam tiểu thư, trên người mỗi người đều có vài vết thương chứ không được sạch sẽ phiêu dật như cô. Khi bốn người họ đi tới tập hợp cùng một chỗ với nhóm Nam Cung Lãnh Dạ, hai đứa nhóc Minh Tu và Hạ Kỳ Phong lao tới đầu tiên, vây quanh người Cố Diệp Ninh.

“Diệp tỷ tỷ, chúc mừng chị năng lực lại tăng lên một giai.” Hạ Kỳ Phong cùng Minh Tu cũng thấy được một tay Cố Diệp Ninh xử con tang thi thủ lĩnh này, sùng bái trong lòng thêm lần nữa tăng vọt. Quả nhiên, Diệp tỷ tỷ của chúng nó là mạnh nhất, giàu nhất, tuyệt nhất!!!

“Ừ, cảm ơn...” Cố Diệp Ninh nhìn về mặt hồn nhiên của hai nhóc này, chẳng biết vì sao trong lòng bỗng cảm thấy nhẹ nhõm hơn không ít. Cô gật đầu, đối với Hạ Kỳ Phong và Minh Tu khẽ cười đáp lại.

“Tiểu Ninh à, bọn tôi còn chưa lên được cấp 1 mà em đã cao giai cấp 1 rồi. Em quả thực là không để cho bọn tôi sống mà.” Mục Hoàng về mặt đàn ông nam tính lại lộ ra vẻ bất mãn oán trách khiến cho cô không khỏi rùng mình một cái.

“Khụ...” Cô chẳng biết đáp lại Mục Hoàng thế nào, cúi người nhặt từ đất lên một tinh hạch. Màu sắc không còn đục như viên tinh hạch của con tang thi cấp 1 ban đầu mà họ giết. Sắc đỏ của tinh hạch trong hơn, viên tinh hạch cũng to hơn, bằng một cái móng tay cái. Đây là tinh hạch của tang thi cấp 1 cao giai “Lãnh Dạ, cho anh.” Cố Diệp Ninh đưa tinh hạch cho anh.

“Hả?”

Nam Cung Lãnh Dạ có chút giật mình khi thấy cô đưa tinh hạch cho mình. Con tang thi thủ lĩnh kia là cô một mình đánh, anh hoàn toàn không giúp gì cả, vậy mà cô vẫn nhường tinh hạch cho anh sao? Mỉm cười nhận lấy, anh cũng không khách khí hay làm bộ từ chối gì hết: “Cảm ơn. Lần sau tôi sẵn tinh hạch cho cô.”

Vợ tặng chồng tinh hạch, chồng sẵn lại tinh hạch cho vợ, đây không phải là chuyện rất bình thường sao? Ày, đây có coi như là tín vật hẹn ước không? Nam Cung Lãnh Dạ cầm tinh hạch trong tay, nụ cười càng tăng thêm vài phần sâu sắc. Có tinh hạch này, anh cũng sẽ rất nhanh thăng cấp. Phải nhanh nhanh đuổi theo kịp Cố Diệp Ninh mới được. Anh còn phải bảo vệ cô, cho nên nhất định phải mạnh hơn nữa.

Nhìn nụ cười như ánh dương của anh bắn ra toàn khí hồng phần của tình yêu, Mặc Sở Minh cùng Mục Hoàng không khỏi rùng mình. Từ ngày Cố Diệp Ninh xuất hiện, khuôn mặt liệt vạn năm của Nam Cung Lãnh Dạ thường xuyên có các biểu cảm khác nhau. Đặc biệt nhất là anh rất hay cười, cười dịu dàng, cười tủm tỉm, cười sung sướng,... đủ các loại cười, khiến cho người đã quen vẻ lạnh lùng của anh là hai người hần và y có chút... không chịu

được.

Yêu vào... ai cũng bị giám trí thông minh sao?

Mọi người ngoài tinh hạch mà Cố Diệp Ninh vừa đưa cho Nam Cung Lãnh Dạ ra thì mọi người trong đội ngũ còn thu thập được thêm hai tinh hạch cấp 1 sơ cấp. Tất cả quyết định phân chia là cho Mặc Sở Minh một viên, còn một viên thì để Hạ Kỳ Phong sử dụng.

“Tiểu Chu Nhi, em không sao chứ hả?” Minh Tu nghe thấy cô nói rằng Chu Nhi bị thương, lo lắng chạy lại ôm cô bé vào trong lòng, hỏi han ân cần.

“Không sao, chỉ là bị đập trúng chút phần mềm ở bụng thôi.” Chu Nhi lắc lắc đầu, nhẹ nhàng đáp. Ngày trước huấn luyện sát thủ, Chu Nhi còn bị thương nặng hơn nhiều. Chút vết thương còn con này, cô bé không để vào mắt.

“Vẫn nên uống thuốc vào.” Cố Diệp Ninh liếc khuôn mặt tái nhợt của Chu Nhi một cái, từ trong balo lấy ra một hộp thuốc. Thuốc này sẽ giúp người bị thương phần mềm trong cơ thể không bị xuất huyết trong. Trước mặt thế, cô chuẩn bị rất đầy đủ, không có loại thuốc nào mà cô không nhét vào trong không gian dự trữ của mình.

“A... cảm ơn chị...” Run run nhận hộp thuốc từ cô, Chu Nhi có chút giật mình, khó tin mà lắp bắp cảm ơn.

“Không cần, chúng ta là đồng đội.” Cô bé này ban nãy vì giúp cô và Nam Cung Lãnh Dạ mà ngăn cản tang thi nên mới bị thương. Tuy có chút khúc mắc trước đó nhưng sau đó cô cũng hiểu cô bé này thật sự đúng như lời Minh Tu nói, không hề xấu xa. Đồng đội như vậy, Cố Diệp Ninh cô chấp nhận.

“Tiểu Chu Nhi, tốt quá rồi!”

Minh Tu thấy cô nói vậy, vui mừng nhéo nhéo má mềm mại của Chu Nhi. Chỉ cần được Cố Diệp Ninh đồng ý tức là Chu Nhi đã được chấp nhận vào đội ngũ rồi. Là thực sự được chấp nhận chứ không phải kiểu miễn cưỡng chấp nhận vì nể mặt nó nữa. Cái gì? Còn Mặc Sở Minh và Nam Cung Lãnh Dạ vẫn không chịu ả há? Không cần lo lắng.

Minh Tu đã để ý từ trước, chỉ cần là quyết định của Cố Diệp Ninh, không sớm thì muộn, Nam Cung Lãnh Dạ cũng sẽ thuận theo mà thôi. Còn Mặc Sở Minh, Nam Cung Lãnh Dạ đại Boss của y đã đồng ý, y còn có thể có ý kiến sao?! Tóm lại, trong đội ngũ này, qua được cửa của Cố Diệp Ninh là OK hết.

Hơn nữa, chỉ tại vì có chút khúc mắc ban đầu nên hai người Nam Cung Lãnh Dạ và Mặc Sở Minh có ác cảm với Chu Nhi mà thôi. Về sau tiếp cận nhiều, nó tin hai người sẽ đối tốt và hiểu được Chu Nhi.

“Chu Nhi, ở thành phố này còn nguy hiểm gì nữa không?” Mặc Sở Minh quay qua hỏi Chu Nhi.

“Nhìn chung hiện tại tạm thời là không, vì tang thi cấp cao đã bị tiêu diệt hết. Nhưng vẫn nên nhanh chóng rời khỏi đây càng sớm càng tốt. Thành phố Y này không thiếu nhất chính là tang thi, nếu chúng nó đánh hơi được chúng ta rồi tụ tập tìm tới thì nguy hiểm lắm.” Sử dụng dị năng dò xét một chút, cuối cùng Chu Nhi lắc đầu trả lời.

Tang thi bình thường tuy năng lực không thể so với tang thi cao cấp nhưng nếu là nghìn vạn con tang thi bình thường hợp lại... vậy thì khi đó cũng không còn là tình huống đội ngũ bọn họ có thể giải quyết được nữa. Thà rằng đối mặt với vài con tang thi cấp cao còn hơn là gặp một đợt thi triều cả nghìn con tang thi bình thường.

“Hiểu rồi. Chúng ta hoàn thành thu thập nhanh rồi rời khỏi đây thôi.” Y gật gật đầu, nhanh chóng phân tích tình huống, nói với mọi người. Phải mau mau rời khỏi đây trước khi trời tối. Khi trời tối, tang thi còn khó đối phó hơn.

“Ban nãy đã thu thập được bao nhiêu rồi?” Nam Cung Lãnh Dạ hỏi.

“Còn khoảng 1/3 nữa.” Mặc Hoàng nhìn xung quanh, chép miệng. Đồ ở đây rất nhiều, mang vác có chút khó khăn nhưng nếu phải bỏ thì thực phí. Mỗi người cố gắng thêm một chút nữa là có thể thu thập xong. Chỉ cần có thể thu thập xong xuôi kho đồng lạnh này thì đủ để bọn họ đi thẳng một đường không cần lo lắng về vấn đề thực phẩm nữa.

“Ừ, tiếp tục chia ra thu thập. Mười phút nữa lại tụ lại, sau đó chúng ta rời khỏi thành phố Y.” Không còn nhiều thời gian, tất cả phải nhanh tay nhanh chân.

“Được.” Mọi người thấy Nam Cung Lãnh Dạ phân phó như vậy, lập tức bắt đầu hành động.

“Tiểu Tu lo cho Chu Nhi, để cô bé nghỉ ngơi một chút đi.” Cố Diệp Ninh ngăn Minh Tu cùng Chu Nhi đang muốn rời đi lại, chỉ vào một bên ý muốn hai đứa nhóc nghỉ ngơi. Chu Nhi đang bị thương, tuy nói là không quá nghiêm trọng nhưng nếu như không cẩn thận chữa trị, còn cô làm việc nặng thì rất dễ để lại di chứng.

“Thế nhưng mà...” Chu Nhi đang tính mở miệng nói gì đó thì bị Nam Cung Lãnh Dạ cắt ngang.

“Tiểu Ninh nói vậy rồi thì hai đứa cứ nghe theo đi.” Nam Cung Lãnh Dạ tuy vẫn chưa thể yêu thích Chu Nhi nhưng hành động ban nãy cứu nguy của cô bé đã tăng vài điểm trong mắt anh. Hơn nữa Cố Diệp Ninh đã nói vậy, anh đương nhiên phải nặng nề, sao có thể để hai đứa nhỏ này tiếp tục làm việc thu thập vật tư.

“Vâng.” Thấy vẻ kiên định của hai ‘lão đại’, Minh Tu biết việc này không thể thay đổi. Hơn nữa nó cũng lo lắng cho tình hình vết thương của Chu Nhi, vì vậy không nói thêm lời nào nữa, gật đầu ngoan ngoãn kéo Chu Nhi qua một bên ngồi nghỉ.

“Chúng ta đi thôi.” Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh ở một tổ thu thập vì vậy hai người đi cùng nhau. Thấy anh vẫn đứng đó chưa đi, cô quay lại gọi anh.

“Sức khỏe của cô... không sao chứ?” Anh vẫn có chút lo cho sức khỏe của cô, hôm nay cô dùng hơi nhiều tinh thần lực “Nếu mệt mỏi cứ nghỉ đi, tôi làm một mình cũng được mà.” Vật tư quan trọng nhưng anh càng để ý Cố Diệp Ninh hơn.

“Không sao đâu, nếu mệt mỏi tôi sẽ không cố.” Cô lắc lắc đầu.

“Vậy được.” Quan sát cô từ đầu tới chân một chút, thấy cô đúng là không phải nói dối, anh mới cùng cô sánh vai đi về hướng ban nãy họ đang thu thập đồ vật tư “Đứng rồi, tiểu Ninh, vừa rồi... chiêu thức hệ băng mà sử dụng...” Nhớ tới nghi hoặc của mình, Nam Cung Lãnh Dạ hạ thấp giọng bên tai cô hỏi.

“Không phải băng bình thường, nó là băng cực.” Nghe thấy lời thắc mắc của anh, Cố Diệp Ninh hơi rụt rụt cổ tránh đi hơi thở ảm áp vương bên vành tai mình, cũng không ngần ngại giải thích.

Băng cực là loại băng lạnh nhất mang theo độ lạnh âm hàn, không có gì có thể lạnh bằng nó. Băng cực sẽ thẩm thấu độ lạnh vào bất cứ thứ gì mà bị nó chạm phải. Không có thứ gì mà nó không thể đông lạnh, kể cả nguyên tố đi chăng nữa. Bị băng cực đông lạnh, tới độ lạnh cực điểm sẽ làm cho thứ đó bị vỡ vụn rồi tan biến.

Nói thẳng ra, giống như hệ hòa biến dị của Nam Cung Lãnh Dạ, chẳng qua một cái tính chất là lửa có nhiệt độ cao nhất có thể thiêu trụi tất cả, còn một cái là băng có thể đông vụn mọi thứ. Băng cực này là băng biến dị, hệ băng dị năng của Cố Diệp Ninh đã biến dị.

“Hệ phong ban nãy...” Anh tiếp tục thắc mắc, theo Nam Cung Lãnh Dạ biết thì hình như hệ phong dị năng hình như không thể tạo ra lốc xoáy.

“Hệ phong cũng có chút thay đổi, giờ tôi có thể tạo ra gió lốc và gió xoáy nữa.” Không để anh hỏi hết cô đã trả lời.

Ban nãy khi cố thăng cấp dị năng, chẳng biết vì sao, có cảm giác thứ gì đó bên trong mình thoát ra, sau đó dị năng hoàn toàn được nâng cấp biến dị. Tuy rằng cách thăng cấp này quá mức nguy hiểm, nhưng coi như trong họa có phúc đi. Cô hiện tại không chỉ tăng được cấp mà ba hệ dị năng đều được biến dị.

“À, hệ thủy của tôi cũng vậy. Giờ ngoài nước ra tôi còn có thể điều khiển các chất lỏng khác, đặc biệt là máu.” Híp híp mắt, cô cười với anh, tựa như có chút khoe khoang “Tóm lại, ba hệ dị năng đều biến dị rồi.”

Nam Cung Lãnh Dạ: ... (# __ #)

Vốn anh tưởng anh ba hệ dị năng hệ lôi, hệ hòa biến dị cùng hệ không gian đã là tốt lắm rồi, không ngờ giờ cả ba hệ băng phong thủy của Cố Diệp Ninh cũng biến dị...

Hầy, là một người chồng tương lai (tự nhận) của con mèo nhỏ họ Cố nào đó, Nam Cung Lãnh Dạ chia sẻ... anh thật áp lực nha ~

Nhờ vợ còn mạnh hơn cả mình, thế thì thật không tốt.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chuyển Biến

Mặt trời tuần thứ tư, thời tiết dần chuyển lạnh, thậm chí đã có tuyết rơi. Bốn phía khung cảnh tiêu điều, từng hàng cây bên đường trơ trọi chỉ còn cành không còn chút lá, ở trên mặt đất lớn từng lớp băng dày cộm đọng lại cản trở việc đi lại không ít. Khí lạnh như đông người càng làm cho con người trở nên chật vật, ngay cả sống cũng là một thách thức điều khó khăn.

Trên đường lớn, một chiếc xe tải dính đầy bụi bẩn bầm bầm thiêu lư chèn tuyết mà tiến lên. Ngày hôm nay tuyết rơi quá dày khiến cho tốc độ của bọn họ đã bị cản lại không ít. Thật không biết sẽ trễ kế hoạch dự định bao nhiêu mới có thể tới được mục tiêu. Trời lạnh như thế này ngay cả tang thi không có cảm giác cũng còn không muốn ra ngoài để bắt người chứ đừng nói tới con người thịt máu nóng hổi. Tuy rằng ngủ trong xe cũng không sợ nguy hiểm nhưng mà cũng không ngăn cản được khí lạnh rét run người.

Bọn họ đã ngủ trên xe liên tiếp vài ngày không nghỉ, tối nay không thể tiếp tục như vậy nữa, bằng không tất cả bọn họ sẽ bị đông lạnh tới kiệt lực mất. Cần tìm một chỗ ấm áp để nghỉ ngơi an toàn và hồi phục lại sức lực, đây là suy nghĩ của tất cả trên xe. Thế nhưng đường hiện tại họ đi là quốc lộ trong

thời bình, rất khó để tìm được một nơi trú ẩn tốt. Trong lúc mọi người vô cùng lo lắng, không thể ngờ ông trời vẫn thương xót mà cho họ một bất ngờ.

“Nhìn kia, có một xóm nhà dân.” Một thanh niên gầy gầy cao cao ngồi ở ghế phụ lái đối với người đàn ông trung niên lớn bụng đang lái xe nói ra phát hiện của mình, trong mắt cậu ta lóe lên sự kinh hi.

“Đúng là nhà dân!” Người đàn ông râu ria lồm xồm ngồi ở băng ghế giữa cùng vợ anh ta đang ôm trong tay đứa con nhỏ mới chỉ 7, 8 tuổi cũng lộ ra vẻ vui mừng không che giấu khi xác định thấy xa xa kia chính là một xóm nhà dân.

“Tốt quá rồi...” Người phụ nữ trung niên ngồi băng ghế sau thấy vậy cùng vui mừng tới phát khóc “Minh Hi, Minh Tuyền, tối nay chúng ta có thể nghỉ ngơi rồi.” Sau đó bà quay sang nói với hai cô con gái đang ngồi bên cạnh, Cổ Minh Hi và Cổ Minh Tuyền.

Thời tiết đột nhiên chuyển lạnh, mọi người vì mặt thế ập tới quá bất ngờ mà chạy nạn lung tung, cố gắng tìm tới căn cứ để mưu sinh, trốn thoát khỏi miệng tang thi, ai mà còn lo lắng được phải mang theo quần áo chống lạnh.

Mấy ngày đầu tiên thời tiết bắt đầu biến đổi thì còn thấy đỡ nhưng càng về sau nhiệt độ càng giảm nhanh. Tình hình càng lúc càng tệ, chỉ nói thôi hơi thở cũng bị đông thành khí thấy rõ được, toàn bộ da thịt cùng xương khớp như bị đóng một lớp băng lên trên. Về đêm, tuyết đổ xuống càng khiến cho nhiệt độ gần xuống âm độ. Nếu hôm nay còn tiếp tục không tìm được chỗ trú thì những người có sức khỏe không tốt trên xe này sẽ không chống chọi lại được, mà người khỏe mạnh chắc chắn cũng sẽ có không ít người sẽ bị ngã bệnh.

“Bác Vương, chúng ta mau mau đi tới đó!!!” Cổ Minh Hi nghe thấy mẹ nói vậy, vội vã chấp tay lại trước ngực, lẩm bầm vài câu như cầu nguyện rồi nghiêng đầu nói với người đàn ông trung niên đang lái xe ngồi ở đầu.

“Cháu thực lạnh, cháu muốn sưởi ấm” Cổ Minh Tuyền nghe chị thúc giục bác Vương thì cũng nhanh nhẹn tiếp lời. Cô ta thậm chí còn xoa xoa hai bờ vai gầy tò ra cho mọi bác Vương thấy rằng mình không hề nói dối.

“Mấy người các người vui về cái gì. Có nhà dân để chúng ta trú tạm thì tốt, nhưng mà các người cũng phải cẩn thận một chút. Nhớ bên trong có tang thi thì sao?” Người đàn ông trung niên lái xe, cũng là bác Vương - Vương Kiến nhìn mọi người trên xe ai cũng mỉm cười thì không chút kiên nhẫn mà tát nước lạnh.

“A...” Tất cả mọi người trong xe còn chưa kịp vui về quá vài phút thì đã bị một câu của Vương Kiến làm cho tắt lòi, về mặt tất cả trong phút chốc lại trở về lo lắng ứ đọng.

“Như vậy phải làm sao đây?” Người thanh niên gầy gầy cao cao ngồi ở ghế phó lái là Tiêu Hạ Bình cau chặt mày, quay sang hỏi Vương Kiến “Chúng ta không thể tiếp tục đi qua đêm nữa, tiểu Nãi không chịu được lạnh nữa đâu.” Nói rồi quay đầu nhìn đứa nhỏ duy nhất trên xe, con trai của hai vợ chồng người đàn ông râu ria lồm xồm.

“Ta cũng biết là phải tìm chỗ trú qua đêm thế nhưng cũng không thể lỗ mắng. Nhớ bắt cẩn gấp phải đàn tang thi như vậy thì cả xe chúng ta tuyệt đối không thể nhìn thấy ánh sáng ngày mai.” Vương Kiến cũng hiểu là không thể tiếp tục đi tiếp qua đêm, cố gắng suy nghĩ tìm biện pháp.

“Bác Vương, hay là chút nữa bác dừng xe ở ngoài, tôi cùng với Hạ Bình thử đi vào trong xóm dân kia dò xét một chút.” Người đàn ông râu ria lồm xồm mở miệng đề nghị.

Anh ta tên Tiêu Hạ Vi, là anh trai của Tiêu Hạ Bình. Tuy bề ngoài có chút cục cằn nhưng là người hiệp nghĩa, dù trong mặt thế khó khăn nhưng vẫn luôn chăm lo đầy đủ cho vợ con cùng em trai. Mấy hôm nay trời trở lạnh đột ngột, con trai của anh ta là tiểu Nãi đã bị ốm, sức khỏe càng lúc càng không tốt. Nếu hôm nay còn tiếp tục bất thành bé lại phải cố gắng chịu đựng ngồi trên xe đi thêm một đêm, như vậy như vậy thẳng bé chắc chắn không thể trụ được. Tiêu Hạ Vi cùng vợ và Tiêu Hạ Bình đã sốt ruột vô cùng, giờ đây nhìn thấy xóm dân, dù nguy hiểm cũng tuyệt đối không chịu dễ dàng bỏ qua.

Vương Kiến cùng gia đình Tiêu Hạ Vi trước kia là hàng xóm trong một khu, mặt thế tới gia đình ông ta bị biến thành tang thi hết, ông ta biết không thể tiếp tục ở lại thành phố mình đang ở cho nên lấy xe tải mình tìm được bên đường để chạy thoát. Mấy người may mắn sống sót trong lúc chạy loạn là gia đình của Tiêu Hạ Vi cùng ba mẹ con Cổ Minh Hi và Cổ Minh Tuyền là nhờ đổi lương thực xin đi nhờ xe của ông ta.

Gia đình Tiêu Hạ Vi có Tiêu Hạ Vi cùng Tiêu Hạ Bình đều là dị năng giả, một người hệ hỏa còn một người hệ thổ. Gia đình ba mẹ con họ Cổ thì có Cổ Minh Tuyền là dị năng hệ phong. Vương Kiến cũng là dị năng hệ hỏa. Xem xét bao quát thì đây cũng được coi là một đội ngũ khá mạnh.

Một đường đi này lương thực vốn có càng lúc càng ít, bọn họ về sau phải liều mạng lao vào cướp bóc các cửa hàng đồ ăn bên đường cùng những người sống sót khác, may mắn có khá nhiều dị năng giả nên mới có thể miễn cưỡng tranh đủ đồ ăn cho tất cả mọi người. Tuy nhiên, tình cảm mọi người trong đội ngũ này khá nhạt nhẽo chứ không hề gắn kết, được dựng lên từ cơ sở lợi dụng nhau cùng nhau sống còn mà thôi.

“Được. Chút hai cậu vào thăm dò.” Hiện tại anh em họ Tiêu vì lo lắng cho đứa nhỏ trong nhà, chủ động xin đi thăm thính, Vương Kiến đương nhiên không phản đối, dứt khoát gật đầu. Dù sao nếu có gặp nguy hiểm thì người chết cũng không phải là mình.

Cứ như vậy, chiếc xe tải một đường lái xe tiếp cận xóm dân. Giữa đêm trời lạnh tối đen, bốn phía toàn tuyết trắng, xóm dân trông thật tiêu điều mang theo vài phần nguy hiểm. Vương Kiến dừng xe cách xóm dân một khoảng an toàn, sau đó để hai anh em họ Tiêu xuống xe. Vợ của Tiêu Hạ Vi ôm con nhỏ ánh mắt lo lắng nhìn theo chồng cùng em chồng.

Trong khi đó những người còn lại, kẻ thì quá thờ ơ, người thì cũng sốt ruột không biết là bên trong có tang thi không, có người lại suy nghĩ nếu bên trong có tang thi thật thì tối nay phải chịu lạnh trên xe như thế nào,... Mỗi người một suy nghĩ, một tâm trạng bất đồng nhưng chẳng ai quan tâm sống chết của Tiêu Hạ Vi cùng Tiêu Hạ Bình.

Tiêu Hạ Vĩ cùng Tiêu Hạ Bình đi vào khoảng gần mười phút thì nhanh chóng chạy ra, trên mặt mang theo vẻ kinh hãi không che giấu. Hai người đứng ở trước xóm dân đối với Vương Kiến cùng mọi người trong xe tải vẫy tay, ra hiệu bảo Vương Kiến mau mau lái xe tới. Vương Kiến thấy phản ứng hai anh em như vậy thì thờ phào, thầm nghĩ thực may mắn, đêm nay quả nhiên có thể nghỉ ở trong xóm dân này rồi. Ông ta cũng không muốn bôn ba thêm một đêm lạnh thấu xương bên ngoài nữa.

“Thế nào?” Vương Kiến lái xe tới gần hai anh em họ Tiêu, thò đầu qua cửa kính đối với hai anh em bọn họ hỏi.

“Bên trong có một tòa nhà lớn ở trung tâm chắc dùng để cuối tuần người dân trong xóm tụ họp. Ban nãy chúng tôi vào thì thấy có vài người nữa cũng đang nghỉ ngơi ở đó.” Tiêu Hạ Vĩ nói ra những gì mình phát hiện. Xóm này không to, hai anh em họ Tiêu đi một chút liền đi hết, rất nhanh phát hiện ra cũng có người muốn tìm nơi trú qua đêm giống bọn họ.

“Tòa nhà chính kia vừa mới xây, rất chắc chắn, cửa cũng làm bằng thép, là một nơi an toàn.” Tiêu Hạ Bình nói tiếp.

“Hơn nữa tôi cùng Hạ Bình kiểm tra, vùng phụ cận xung quanh không biết vì sao dường như cũng không có quá nhiều tang thi. Giống như là đã bị người khác trừ khử qua một lần rồi, tang thi còn lại chỉ là số ít còn dư.” Thực đáng sợ! Tiêu Hạ Vĩ trong lòng không khỏi cảm thán. Không rõ là nhóm người nào có đủ khả năng để giết gần hết tang thi gần một xóm như vậy.

“Sao có thể chứ...?” Vương Kiến nghe xong cũng hít một hơi lạnh. Tuy xóm dân này không lớn nhưng nếu ước chừng cũng phải xấp xỉ trăm người ở, giết trăm con tang thi... việc này bọn họ tuyệt đối chưa từng bao giờ nghĩ tới, cũng không có khả năng làm.

“Có cao thủ như vậy sao?” Vợ của Tiêu Hạ Vĩ nhú mày hỏi chồng.

“Có cao thủ như vậy thì như vậy càng tốt chứ sao. Có nơi trú ẩn an toàn lại có cao thủ trấn tọa, chúng ta hôm nay gặp may rồi.” Vĩnh Cơ, mẹ của Cố Minh Hi và Cố Minh Tuyền lại không suy nghĩ quá nhiều, cắt ngang lời của vợ Tiêu Hạ Vĩ, nói. Mà suy nghĩ của bà ta tuy đơn giản quả thực rất đúng, rất thực tế cũng rất thực tế.

“Mẹ nói cũng đúng.”

Cố Minh Hi năm nay đã hơn 20 tuổi, trước khi mất thế tới đã ra ngoài xã hội làm thêm vài năm, cũng là người thành thực thông minh, đương nhiên nhận ra điểm tốt trong việc này, bèn gật đầu tán thành: “Bác Vương chúng ta mau vào thôi, càng ở ngoài lâu sẽ càng thêm lạnh.”

“Bác Vương, mau mau vào trong đi, cháu lạnh quá.” Cố Minh Tuyền trong mắt lóe lên một tia sáng, nghiêng đầu khẽ cười, nhẹ giọng nũng nịu.

“Được được...” Vương Kiến trước dụ dỗ của ba mẹ con nào đó kia, cuối cùng cũng thỏa hiệp.

Đúng như là Vĩnh Cơ bảo, chưa kể tới căn nhà lớn trú ẩn kia rất vững chắc, ngay cả người bên trong cũng là cao thủ, ông còn lo cái gì. Mà một mặt, Vương Kiến cũng muốn nhìn xem người có thể giết chết nhiều tang thi như thế có phong phạm gì. Nếu như... nếu như có thể khiến người đó vừa ý, có khi ông còn có thể xin một chân đi theo, sau này không lo lắng gì hết nữa. Vương Kiến càng nghĩ càng thêm cao hứng, không tiếp tục nghĩ nhiều nữa, lái xe đi vào bên trong.

.

.

.

Đám người Vương Kiến lái xe đi vào trong xóm dân, dừng xe tải ở ngay trước cửa của tòa nhà lớn trung tâm. Vừa ra khỏi xe, Vương Kiến không khỏi cảm thán, quả thực là vừa lớn vừa vững chắc, đêm nay qua đêm ở đây tuyệt đối không cần phải lo lắng nhiều. Vương Kiến dẫn đầu đoàn người đi vào bên trong. Sau mặt thế thì điện đã bị cắt, đương nhiên trong tòa nhà kia không có đèn nhưng cũng tuyệt đối không tối như bọn họ tưởng tượng. Vì có người tới trước, đã đốt lửa cho nên không gian bên trong dù không sáng trưng nhưng cũng không tới mức tối om.

Tòa nhà này quả thực là nơi tập trung dân cư trong xóm, cho nên cũng không xây quá cầu kì. Tiến vào bên trong một cái, trực tiếp thấy được một đại sảnh lớn có rất nhiều ghế và bàn, trên đất còn vương không ít những bàn cờ tướng, cờ vây với những con cờ rơi la và vương vãi. Ất hẳn ở trước mặt thế nơi này là nơi để cuối tuần mọi người trong xóm có thể cùng nhau giải trí vui chơi. Nay cảnh còn người mất làm cho người ta không khỏi xót xa.

Đám người Vương Kiến đi vào một cái, lập tức chú ý mọi người đang ở bên trong. Ở gần cửa ra vào nhất là một đám người có khoảng sáu thành viên, toàn bộ đều là con trai đang ngồi vây thành vòng tròn. Người nào người nấy đều vô cùng to lớn, nhìn qua đã biết thân thủ rất lợi hại. Trong lòng đám người Vương Kiến thầm nghĩ... những người này ắt hẳn là cao thủ đã giết gần hết tang thi vùng phụ cận.

Lúc này đội ngũ kia đang dùng diêm để quẹt lửa lên một đồng củi khô vụn lại ở giữa, bên cạnh có một chiếc nồi đất sứt sẹo, bên trong đặt một miếng thịt bò đã hơi đổi màu, chắc hẳn là chuẩn bị muốn nấu đồ ăn. Thấy sự xuất hiện của đám người Vương Kiến, cũng tò mò quay đầu lại nhìn nhìn, trong mắt hiện ra sự đánh giá.

“Người mới tới?” Mồm miệng là một người đàn ông khoảng hơn 30 tuổi, vai u thịt bắp, gã hướng đám người Vương Kiến hắt mặt. Khi gã cười, vết sẹo chạy dài từ trán xuống đuôi mắt như một con rắn đang uốn éo chuyển động, càng khiến cho gã thêm vài phần dữ tợn.

“A... xin chào, xin chào đại ca...” Vương Kiến biết người này hẳn là thủ lĩnh của đội ngũ sáu thành viên nam kia, hơn nữa cũng rõ đây không người dễ

chọc, lập tức nịnh nọt mỉm cười chào hỏi “Chúng tôi mới tới, muốn ở đây tá túc một đêm...” Sau đó chỉ chỉ đứa nhỏ được đang ôm trong lòng ngực của vợ Tiêu Hạ Vĩ “Đứa nhỏ phát sốt, không thể tiếp tục đi qua đêm”

“À...” Tên kia nhếch môi cười không đáp thêm lời với Vương Kiến mà lại tà tà đi chuyển tầm nhìn về hướng vợ của Tiêu Hạ Vĩ cùng hai chị em Cố Minh Hi và Cố Minh Tuyền, đáy mắt lóe lên một tia dâm dục không rõ.

“...” Hai chị em Cố Minh Hi cùng Cố Minh Tuyền bị ánh mắt của gã ta dọa sợ, lui mạnh về sau lưng mẹ mình, bầu vú lầy nhau. Tuy gã đàn ông kia là cao thủ, đi theo sẽ tuyệt đối không phải lo lắng nguy hiểm, thế nhưng... nhìn bộ dạng đáng sợ như vậy, hai chị em bọn họ cũng không muốn bị gã chú ý để mất tới.

“Bác Vương, chúng ta tới một bên ngồi đi.”

Tiêu Hạ Vĩ nhanh chóng dùng thân thể che chắn cơ thể vợ, khuôn mặt râu ria lập tức có chút vụn vặt khó chịu nhưng vẫn nhịn xuống, quay đầu đối với Vương Kiến nói, trong mắt lóe lên một tia cảnh cáo. Ông ta nịnh nọt ai, anh ta không quan tâm, nhưng nếu dám đánh chủ ý lên vợ con và em trai của anh ta, Tiêu Hạ Vĩ tuyệt đối không ngại trở mặt. Anh ta lúc này nhịn, bởi vì anh ta biết giờ phút này đánh nhau vô nghĩa không phải là kẻ sách hay, thà tiết kiệm thể lực một chút, nếu lỡ xảy ra việc gì bất ngờ cũng không tới mức không còn sức lực để đối phó..

“À... được...” Tuy cùng là dị năng giả nhưng ông ta chỉ có một người, Vương Kiến tuy tạm được coi là đội trưởng của đội ngũ nhưng cũng không đại mà đi đắc tội với hai anh em nhà họ Tiêu này “Vậy đại ca, chúng tôi xin phép...”

Trước khi rời đi, Vương Kiến vẫn không quên đối với gã đàn ông đáng sợ ngồi ở đội ngũ bên kia nở nụ cười nịnh nọt. Trước mặt thế Vương Kiến cũng là người làm công ăn lương, đã quen với cảnh phải nhìn mặt cấp trên để diễn kịch, hiểu được đạo lý phải nịnh nọt những kẻ mạnh, như thế thì mới có thể được chú ý, được để mắt tới, tạo được cơ hội cho bản thân. Vì thế cho nên ông ta không một chút cảm thấy mất mặt khi lộ ra vẻ ton hót như vậy.

Gã thủ lĩnh mặt sẹo kia cũng không nói thêm gì, ánh mắt đảo đảo ra hiệu với mấy tên đồng bạn ngồi xung quanh, trong đầu nghĩ gì không ai biết. Đám người Vương Kiến thấy đội ngũ của gã thủ lĩnh mặt sẹo không có ý kiến gì về việc bọn họ vào trú ngụ một đêm, cho nên nhanh chóng chọn được một góc tường cách cửa ra vào không quá xa để nghỉ ngơi.

Vương Kiến cùng Tiêu Hạ Bình chia nhau ra ngoài. Hiện tại xung quanh tang thi gần như là không còn, chỉ ngại thời tiết rét lạnh chứ tuyệt đối không lo lắng gặp nguy hiểm vì tang thi. Hai người đi một lúc, lúc trở về trên đầu và áo của cả hai có không ít tuyết, trên tay ôm không ít củi khô. Tuy vào trong tòa nhà này, có tường chắn gió chắn rét nhưng chung quy nếu không đốt lửa thì nhiệt độ vẫn rất lạnh.

Tiêu Hạ Vĩ giúp vợ bế con trai, đo đo nhiệt độ trán, thờ phào một tiếng. May mắn, từ lúc vào trong tòa nhà này, có lẽ vì nhiệt độ tăng lên nên tiểu Nãi không còn ho và sốt cao nữa. Hi vọng chút nữa đốt lửa lên, tiểu Nãi qua đêm nay có thể hoàn toàn hết sốt. Cơ thể trẻ con quá yếu, thời bình được nuông chiều thì không sao, nhưng ở trong thời mạt thế lúc nào cũng căng thẳng chạy loạn, rõ ràng là cực hình đối với đám trẻ.

Vĩnh Cơ cùng hai cô con gái là Cố Minh Hi và Cố Minh Tuyền giúp mọi người bỏ đồ ăn từ trong balo ra, chuẩn bị nấu nướng một chút. Nói là nấu nướng kì thực cũng không phải. Lương thực mà bọn họ còn chỉ có vài hộp thịt hộp, cho vào nước sôi đun nóng sau đó bóc ra ăn. Nếu ai còn chút bánh mì cứng thì có thể kẹp vào để ăn kèm. Bữa ăn nghe thoáng qua thì thực là quá sơ sài nhưng ở thời điểm hiện tại, có thể có lương thực để mà ăn đã là tốt lắm rồi.

Lạch cạch... ngay tại thời điểm thịt hộp sắp chín, từ bên ngoài cửa truyền tới âm thanh lạch cạch. Thanh âm này khiến cho đám người Vương Kiến lập tức tràn ngập đề phòng nhìn về hướng cửa. Vương Kiến, Tiêu Hạ Vĩ, Tiêu Hạ Bình đứng bật dậy, bộ dạng vào vị trí tấn công. Vợ con của Tiêu Hạ Vĩ cùng ba mẹ con họ Cố thì lui sát vào một góc, vẻ mặt lo sợ瑟瑟. Mà đám người của tên thủ lĩnh mặt sẹo cũng không hề thua kém, có người nhanh chóng cầm lấy gậy gộc vũ khí để bên người, còn có người thì đã sử dụng tới dị năng.

Toàn bộ hành động của mọi người nhanh vô cùng, như là bản năng đã thấm sâu vào trong máu thịt, chỉ cần có tiếng động lạ là sẽ bất giác rơi vào tình trạng căng thẳng chiến đấu.

Mạt thế ngày thứ 28, hoàn toàn làm thay đổi mọi người. Lúc nào cũng trong tình trạng đề phòng, lúc nào cũng trong tình trạng sợ hãi, lúc nào cũng trong tình trạng e ngại, lúc nào cũng trong tình trạng sẽ phải chiến đấu giết chóc, lúc nào cũng trong tình trạng dành đặt sinh mạng để sinh tồn.

Chỉ 28 ngày, toàn bộ thói quen sinh hoạt và nhận thức của mọi người đều bị biến chất thay đổi!

“Aiz~ thật đói quá...” Vào lúc hai bên đội ngũ của Vương Kiến cùng của tên thủ lĩnh mặt sẹo đang đề phòng không biết có phải tang thi tới không thì một tiếng nói của trẻ con vang lên, mang theo chút kiêu ngạo phách lối không che giấu.

Trước ánh mắt đề phòng của mười mấy người trong sảnh lớn của tòa nhà, ba thân hình từ ngoài cửa xuất hiện.

Đi đầu là một thiếu niên tuổi không quá 16 tuổi, khuôn mặt anh tuấn sáng sủa, hai mắt sáng ngời như sao tràn ngập sức sống, đôi môi mím chặt khiến cho cậu tăng thêm vài phần thành thực cùng kiên định. Cậu mặc trên người một chiếc áo lông màu xanh lam, mũ lông mềm mại che kín cổ, dưới là quần phao cùng đôi giày da cùng màu nâu, thoát nhìn cực kỳ ấm áp. Trên tay cậu có đeo găng tay màu lông chuột, trong tay nắm chặt một cây gậy sắt dính máu, hình ảnh vô cùng không phù hợp đối với vẻ ngoài sạch sẽ và vẻ ngoài non nớt của cậu.

Theo sát cậu thiếu niên là một cô bé gái, tuổi chỉ khoảng 7 tới 8 tuổi, khuôn mặt nhu thuận vô cùng. Vì mang dòng máu lai, đôi mắt to tròn với con ngươi màu đỏ rực trong suốt ngây thơ khiến người khác kiềm trong được khát vọng muốn được chạm vào. Làn da trắng nõn như sứ, mái tóc màu hạt dẻ quần dài, phối với bộ váy lông dài màu hồng phấn cùng đôi bốt màu trắng càng khiến cho cô bé tựa như con búp bê xinh đẹp.

Sau cùng là một cậu nhóc khoảng 10 tuổi, so với hai người đi trước ăn mặc có chút tùy ý hơn nhiều. Tuy rằng bên dưới vẫn quần phao với ủng màu đen thẫm nhưng bên trên chỉ mặc một chiếc áo len hơi dày một chút. Khuôn mặt dù còn trẻ con nhưng không che đi được đường nét tinh xảo. Cậu nhóc này lớn lên chắc chắn là một mỹ nam tử khiến các cô gái phát cuồng. Khóe miệng hơi nhếch lên, đôi mắt hững hờ mang theo tia cười cợt, toàn thân phảng phất mang theo sự kiêu ngạo nhưng lại không làm cho người ta chán ghét được.

“Không phải lúc chiều nhóc đã ăn hai cái bánh mì của Diệp tỷ tỷ đưa cho rồi sao.” Cậu nhóc lớn tuổi nhất đi đầu ánh mắt lộ ra khinh bỉ liếc về thằng nhóc đi cuối cùng.

“Chắc... nhưng mà vừa rồi vận động quá trời, thức ăn trong bụng đương nhiên phải tiêu hết rồi chứ. Hơn nữa, tôi đang tuổi ăn tuổi lớn mà, ai như ông già giống anh, ăn nữa cũng không cao lên được.” Thằng nhóc kia cũng chẳng nề mặt mà bĩu môi, lập tức đối với cậu nhóc đi đầu chằm chọc. Tính cách lão lêu như vậy, quả thực là khó gặp!

“Minh Tu, cậu đừng tưởng anh không dám đánh cậu nhé! Anh hơn tuổi cậu đấy, nói chuyện cho đoàng hoàng!” Cậu nhóc lớn tuổi nhất trên mặt rút đi vẻ nghiêm nghị, lộ ra vài phần bức tức, đối với thằng nhóc đi cuối hàng khề мэng.

“Hừ! Thế thì tôi bảo anh là ông già đâu có sai. Ông - già - Hạ - Kỳ - Phong!”

“Được rồi, được rồi mà, hai anh đừng cãi nhau nữa...” Cô bé duy nhất về mặt bất đắc dĩ, thờ hất ra một tiếng, can thiệp kịp thời trước khi vụ tranh cãi này trở nên to hơn. Lần nào cũng cãi nhau, cãi một hồi xong thì nhảy vào đánh nhau, mỗi ngày đều diễn một màn này, cô bé cũng xem tới phát ngán rồi.

“Tiểu Chu Nhi, em không thấy cậu ta bắt nạt anh sao?” Cậu bé lớn tuổi nhất lôi kéo một tay của cô bé, cau mày chỉ vào thằng nhóc đi cuối hàng.

“Tiểu Chu Nhi là em gái kết nghĩa của tôi, anh mách em ấy thì em ấy sẽ đứng về phía anh sao. Hơn nữa tôi nói sự thật mà, đâu có bắt nạt gì anh đâu! Đừng có mà vu oan cho tôi! Tới tai Diệp tỷ tỷ, làm thanh danh tôi bị bôi xấu, tôi đánh anh!” Thằng nhóc kia không cam chịu thua kém, nhe ra hai cái răng nanh, trừng mắt ngược lại, còn làm ra hành động cắn mạnh như đe dọa.

“Minh Tu!!!” Quát một tiếng.

“Hạ Kỳ Phong!!!” Quát ngược lại.

“MINH TU!!!” Thanh âm tăng cao hơn.

“HẠ KỶ PHONG!!!” Thanh âm càng tăng cao hơn nữa.

“Chết mất thôi...” Cô bé duy nhất ngửa mặt lên trần nhà, thờ hất ra, mệt mỏi quá...

Đúng thế, ba đứa nhỏ này chính là bộ ba trẻ con của đội ngũ trâu bò do Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh cầm đầu. Phân biệt chính là: đi đầu hàng là Hạ Kỳ Phong, đi giữa là Chu Nhi, còn thằng nhóc lão lêu kia nào ai khác ngoài Minh Tu.

Đám người Vương Kiến cùng đám người của tên thủ lĩnh mặt sẹo trợn tròn cả mắt, há hốc cả mồm nhìn ba đứa nhỏ tranh cãi với nhau, sau đó không ai hẹn ai lại quay ra nhìn ngoài trời tuyết rơi tối om một mảnh. Tuy nói tang thi xung quanh không còn nhưng để ba đứa nhỏ như vậy đơn độc đi ra ngoài giữa đêm tối bão tuyết như thế... rốt cuộc phụ huynh ba đứa nhỏ này là ai vậy? Sao lại có thể liều lĩnh như vậy? Có biết là nguy hiểm lắm không?

“Chu Nhi, tiểu Tu, tiểu Phong, tới đây, đồ ăn đã xong hết rồi.”

Một thanh cười sang sảng đúng lúc này vang lên, lập tức lại khiến cho tất cả mọi người bị chú ý. Ba đứa nhỏ vốn còn đang tranh tranh cãi cãi nghe thấy tiếng gọi này thì lập tức ngừng lại, đồng loạt ngoan ngoãn chạy qua đám người Vương Kiến cùng đám người của tên thủ lĩnh mặt sẹo, tựa như không thấy mười mấy người lù lù ngồi đấy. Thái độ như vậy, cho dù là trẻ con thì cũng quá kiêu căng đi?!

Đám người Vương Kiến theo bước chân của ba đứa nhỏ mà nhìn về hướng âm thanh phát ra. Chỉ thấy cách chỗ ngồi của bọn họ phải chục mét, có một vài người đang ngồi. Bởi vì chỗ ngồi của mấy người kia ở sâu bên trong, ánh sáng mờ mờ ảo ảo, cho nên đám người Vương Kiến khi vào không chú ý và phát hiện tới. Nếu không phải là có người lên tiếng, chắc bọn họ cũng không biết là nơi đó có người ngồi.

Người vừa gọi mấy đứa trẻ là một người đàn ông trưởng thành, thân hình cao lớn ngồi đó vững chắc tựa như một tòa núi, khuôn mặt anh tuấn mang đậm phẩm chất kiên nghị của người quân nhân. Lúc này hần cười lớn, tiếng cười sang sảng đầy hào phóng nhưng lại không làm người ta phản cảm, thậm chí còn cảm thấy rất tin cậy. Trên người hần mặc một bộ áo khoác dài, chẳng qua có lẽ do cơ thể quá lớn nên phần vải không che hết được cơ bắp ẩn hiện bên dưới.

Người này... rất mạnh! Đó là suy nghĩ đầu tiên nảy sinh ra trong đầu bất kỳ ai đang có mặt ở tại đây.

Ngồi cạnh người đàn ông kia là một người thanh niên, vì ánh lửa lập lòe nên chỉ nhìn thấy rõ được nửa bên mặt. Sườn cằm thanh tú, khóe mắt hơi xếch, khóe miệng cong cong, trên mặt đeo kính. Tuy không thấy rõ toàn bộ khuôn mặt nhưng là người tinh ý sẽ biết được người thanh niên này là một người rất có phong phạm tri thức, ôn nhả nhưng không mất đi sự tinh tế cùng thông minh.

Ngồi phía sau hai người này... hình như còn bóng dáng của hai người nữa. Đáng tiếc, hai người còn lại kia trùm kín từ đầu tới chân bằng áo khoác có mũ. Một người thì ôm một thanh kiếm dài tựa lưng vào tường nghỉ ngơi, còn một người thì khoanh tay trước ngực ngồi im như tượng.

Ở giữa hai người bí ẩn kia có một thứ màu trắng... Hình như đó là một con vật sống. Đợi đã, đợi đã, có phải bọn họ nhìn nhầm rồi không? Cái con vật

màu trắng kia... không phải là sói sao hả trời??? Thực sự là sói sao???

“Cha ơi, sói!!!” Tiểu Nãi đang nằm trong lòng Tiêu Hạ Vĩ giật nảy mình, càng rúc sâu vào lòng cha, khuôn mặt nhỏ bé lộ ra kinh sợ.

Tuy là mặt thể đã hai tuần, mọi người từ chứng kiến người sống bị găm từng bộ phận mà chết tới lúc tự tay cầm vũ khí đánh tang thi có bộ dạng ghê tởm, tinh thần cũng được nâng cao lên rất nhiều. Người trước kia sợ coi phim kinh dị, hiện tại có lẽ còn chẳng sợ hai chữ ‘kinh dị’ nữa rồi. Thế nhưng... đối với loài vật nguy hiểm ngoan độc như sói, vốn đáng nhẽ không nên xuất hiện giờ lại xuất hiện ở đây, tâm lý mọi người không ai không căng thẳng sợ hãi và đề phòng.

“Hoàng ca.” Ba đứa nhỏ chạy tới, đối với Mục Hoàng gật nhẹ “Minh ca ca / Sờ Minh ca.” Sau đó cũng không quên đối với hồ ly Mặc Sờ Minh chào một tiếng.

“Tình hình thế nào?” Mục Hoàng đưa cho mỗi đứa một chiếc khăn đã được thấm qua nước ấm, để cho bọn nhỏ áp lên mặt. Dù biết tổ chất thân thể của ba đứa nhỏ này rất tốt nhưng dù sao mới từ bên ngoài trời tuyết trở về, vẫn nên làm ấm người một chút.

“Cảm ơn anh.” Cầm khăn ấm áp vào mặt, Hạ Kỳ Phong nhin không được híp mắt vào, kêu lên một tiếng thực thoải mái “Bọn em giải quyết xong nốt rồi. Trừ phi là tang thi từ chỗ khác kéo tới, bằng không phụ cận vài chục mét quanh xóm dân này tuyệt đối không có con tang thi nào có thể xuất hiện.”

Người khác tìm tang thi thì khó chứ đội ngũ bọn họ đã có rada dò tìm Chu Nhi, sao có thể bỏ sót con tang thi nào. Nghĩ tới mình cùng Chu Nhi và Minh Tu giải quyết gọn ghẽ nốt số tang thi còn lại, Hạ Kỳ Phong trên mặt lộ ra sự tự hào. Tuy số tang thi kia chỉ là tang thi sau khi đã bị Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh, Mặc Sờ Minh cùng Mục Hoàng thanh trừ hai lần rồi, thế nhưng có thể giết nhiều tang thi như vậy, càng khẳng định năng lực của cậu đã tăng thêm một phần, sự nỗ lực đã dần có được hồi báo.

Muốn hỏi cao thủ nào giết sạch tang thi vùng này hả? Đáp án không phải quá đơn giản rồi sao.

Hôm nay cuối buổi chiều đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh tìm thấy được xóm dân này, quyết định đi vào đây nghỉ ngơi qua một đêm. Khó nỗi trong xóm có quá nhiều tang thi, hầu hết đều là dân trước kia ở đây, cho nên Nam Cung Lãnh Dạ bèn nghĩ ra một cách vừa để diệt gọn tang thi, vừa để tu luyện kỹ năng chiến đấu luôn. Chia thành ba nhóm, từng lượt từng lượt giết tang thi.

Anh cùng Cố Diệp Ninh năng lực tốt nhất, là nhóm đầu tiên đi vào trong xóm dân này, giết cũng phải hơn nửa số lượng tang thi, mở đường đi vào trong xóm. Sau đó bọn họ tìm được tòa nhà lớn ở trung tâm xóm dân, thấy được vị trí này rất thích hợp để nghỉ qua đêm, cho nên thu dọn lại một hồi rồi cả đám nấu cơm ăn uống. Ăn xong rồi nghỉ ngơi một chút thì tới lượt Mục Hoàng và Mặc Sờ Minh tiếp tục đi ra giết tang thi tiếp, giết được một nửa còn sót lại thì quay về, để chờ một nửa còn lại có ba đứa nhỏ.

Ba đứa nhỏ Minh Tu, Hạ Kỳ Phong và Chu Nhi đi chưa được bao lâu thì đám người của tên thủ lĩnh mặt sẹo tới. Đám người này lúc mới bước vào thì khá vênh váo, nhưng vừa nhìn thấy Mục Hoàng to lớn sức mạnh kinh người, cảm nhận được khí thế uy hiếp của Mặc Sờ Minh thì lập tức co vùi lại, ngoan ngoãn ngồi ở một bên. Một lúc sau thì đám người Vương Kiến lại kéo tới. Sự việc kế tiếp thì tất cả mọi người đều đã rõ.

Cho nên, cao thủ thực sự giết sạch tang thi, chính là đội ngũ trâu bò của Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh chứ không phải tên thủ lĩnh mặt sẹo kia.

“Diệp tỷ tỷ cùng Lãnh Dạ ca ca...” Chu Nhi nghiêng nghiêng đầu tò mò nhìn hai người đang trùm kín mít từ đầu tới chân cùng chú sói trắng tiểu Nha đang thiêu thiêu năm ngủ, mở miệng hỏi.

“Đang nghỉ ngơi, hôm nay giết hết phân nửa chỗ tang thi, có chút hơi tiêu hao tinh thần lực.” Giơ ngón tay lên ra hiệu nói nhỏ, Mặc Sờ Minh có chỗ bắt đắc dĩ quay sang nhìn hai vị ‘quái vật’ của đội ngũ mình.

Y cùng Mục Hoàng giết có một nửa số lượng tang thi mà hai người này giết cũng đã thấy mệt chết rồi, vậy mà hai cái người này thì... rốt cuộc năng lực đã mạnh tới mức nào rồi? Mặc Sờ Minh lần thứ N tự nhủ trong lòng... mình là người bình thường, không cần phải ghen tị, không cần phải tự ti, mình không phải là phi nhân loại như hai ‘quái vật’ họ Cố và họ Nam Cung kia!!!

Bình thường hai người Nam Cung Lãnh Dạ rất cảnh giác, rất hiếm khi nhắm mắt ngủ sâu được, bởi vì càng lên cấp cao thì các giác quan càng được tăng mạnh. Như Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh, ở trình độ hiện tại, nếu trong trạng thái tỉnh táo, người cách bọn họ trong phạm vi mười mét thì họ vẫn có thể nhận ra từ hơi thở lẫn tiếng động khi di chuyển.

Hiện tại hai người có thể ngủ là bởi vì hôm nay tiêu hao không ít tinh thần lực, tinh thần lực cần phải bổ sung và nghỉ ngơi kịp thời. Hơn nữa hai người cũng an tâm thả lỏng không lo bị đánh lén bởi vì có Mục Hoàng cùng Mặc Sờ Minh và tiểu Nha canh xung quanh. Có thể thấy được, độ tín nhiệm cùng ăn ý giữa các thành viên trong đội ngũ đã vô cùng bền chặt. Người xưa nói tình bạn bất diệt sinh ra từ sinh tử, quả nhiên không sai.

Tiền thể nói luôn, Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh hiện tại đã là dị năng giả cấp 3 cao giai, thăng cấp với tốc độ nhanh một cách kinh khủng. Mục Hoàng, Mặc Sờ Minh là dị năng giả cấp 2 cao giai. Còn ba đứa nhỏ Chu Nhi, Hạ Kỳ Phong và Minh Tu thì tiến triển khá đồng đều là dị năng giả cấp 3 sơ giai.

Ở thời điểm hiện tại, đa phần các dị năng giả chỉ ở khoảng từ cấp 1 tới cấp 2 sơ giai mà thôi. Thậm chí có người còn vẫn ở thời điểm sơ khai, còn chưa đột phá qua được cấp 1. Giống như Mặc Sờ Minh cùng Mục Hoàng cấp 2 cao giai tuy trình độ có vẻ là thấp nhất trong đội ngũ thế nhưng nếu ra ngoài kia cũng đã là hàng ngũ cao thủ khó người so được rồi.

Mỗi lần tiến cấp rất khó hơn nữa cũng cần thời điểm thích hợp mới có thể tiến cấp được. Cho nên kẻ có thể đủ khả năng đột phá lên được cấp 3, số lượng cực kỳ hiếm hoi.

Đương nhiên, chúng ta không thể áp dụng quy luật bình thường cho cái đội ngũ trâu bò của Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh.

Mà hai người Cố Diệp Ninh cùng Nam Cung Lãnh Dạ trở thành dị năng giả cấp 3 trung giai ngoại trừ vì thiên phú cực mạnh ra thì còn vì số lượng tinh hạch mà hai người này hấp thụ rất nhiều. Mỗi ngày giết cả trăm con tang thi, cứ nghĩ xem, thu được bao nhiêu tinh hạch cơ chứ. Tốc độ không nhanh mới là lạ!

“A...” Minh Tu đang tính kêu đói lập tức theo bản năng dùng tay che miệng lại. Diệp tỷ tỷ cùng Dạ ca ca đang nghỉ ngơi, nó không thể làm phiền được.

“Hừ!” Hạ Kỳ Phong nhìn bộ dáng của nó, bĩu môi khinh bỉ. Ban nãy nói mãi không được, còn dám trả treo cái lại lời cậu, giờ thì bày ra bộ dạng giả ngoan kia cho ai xem chứ hả?!

Thằng nhóc Minh Tu này đúng là chỉ sợ có mỗi Diệp tỷ tỷ với Lãnh Dạ ca ca mà thôi chứ bản tính thật vẫn rất là láo toét, cái mặt lúc nào cũng hất ngược lên trời. Thế nhưng trong đội ngũ này, Minh Tu ngoại trừ hai vị ‘quái vật’ kia ra thì đối với hai người Mục Hoảng và Mặc Sở Minh cũng rất tôn trọng. Chu Nhi thì nó coi như em gái kết nghĩa thương còn không kịp sao có thể ngược đãi. Tới cuối cùng người phải chịu hết việc bị áp bức từ Minh Tu chỉ còn lại một mình Hạ Kỳ Phong cậu đây.

“Được rồi, ngồi xuống đi, ban nãy bọn anh đã kẹp thịt và xúc xích vào trong bánh mì để sẵn cho mấy đứa rồi. Còn nóng lắm, tranh thủ ăn đi không nguội mất.” Mục Hoảng cười cười chỉ vào một chiếc nồi hấp, vừa mở vung ra, mùi bánh mì thơm phức nóng hôi hổi tỏa ra khắp bốn phía khiến ai ai cũng phải nuốt nước miếng.

“Dạ.” Ba đứa nhỏ ngoan ngoãn ngồi xuống.

Đồ ăn của bọn họ là do mỗi lần xông vào các siêu thị ven đường chém giết tang thi tiện thể lấy được, giờ không lo không đủ đồ ăn để ăn, nuôi bảy miệng người từ đây trở về thủ đô là dư sức. Còn về quần áo chống lạnh người của bọn họ hầu hết đều là do Cố Diệp Ninh cung cấp. Cô nói là tiện tay thu gom, thế nhưng không ai rõ là cô thu gom lúc nào, nhét làm sao vào vừa mấy cái balo nhưng mà mọi người trong đội ngũ có ý tứ cũng không ai đi hỏi. Bất kể ai cũng có bí mật riêng của riêng mình mà, Cố Diệp Ninh không nói bọn họ cũng không muốn ép.

Cố Diệp Ninh tốt với bọn họ, Minh Tu, Chu Nhi, Hạ Kỳ Phong, Mặc Sở Minh và Mục Hoảng ghi nhớ trong lòng, càng thêm thật lòng thật dạ đối xử tận tình với cô hơn. Còn về Nam Cung Lãnh Dạ ấy hả... anh đã coi cô như vợ tương lai, chồng dùng đồ vợ đưa, còn cần phải lo nghĩ tới chuyện về sau phải trả nợ ra thế nào sao? Đương nhiên là không! Đồ của vợ là đồ của chồng, vợ đưa chồng đồ để dùng là chuyện vô cùng thường tình mà!

“A... xin chào, có thể cho chúng tôi hỏi một chút được không?” Đúng lúc Chu Nhi, Hạ Kỳ Phong và Minh Tu đang chuẩn bị ăn, đột nhiên từ phía sau có vài người tiếp cận chỗ bọn họ đang ngồi. Mở lời là một thanh âm khàn khàn của đàn ông trung niên.

Mấy người Mục Hoảng nghe thấy liền quay lại, thấy được bốn người đang đứng cách chỗ mình ngồi không xa, có hai nam hai nữ. Hai nam có một người đàn ông trung niên bụng béo, Mặc Sở Minh biết chắc người vừa mở lời đầu tiên chính là ông ta. Người còn lại thì là thanh niên thanh tú cao gầy. Hai nữ thì là hai cô gái khá đẹp, ngoại hình có vài phần giống nhau, hẳn là chị em. Một người trông có vẻ trưởng thành thuần thực, trên mặt mang nụ cười nhân nhật, tuổi khoảng hơn 20, ắt hẳn đây là người chị. Cô em gái lại xinh xắn dễ thương, tuổi khoảng 18, như hoa như ngọc, hai mắt to tròn long lanh ngập nước yếu ớt ôm tay chị gái, là loại hình ‘liên hoa’ mà con trai thích nhất, vừa nhìn đã muốn che chở ôm vào lòng.

Phải, đám người làm phiền tới mấy người Mục Hoảng này không ai khác chính là Vương Kiến, Tiêu Vĩ Bình cùng hai chị em Cố Minh Hi và Cố Minh Tuệ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Tiếng Sét Ái Tình

“Các người có việc gì?” Mặc Sở Minh hai mắt lóe tinh quang, một lượt quan sát bốn người vừa tới. Bốn người Mục Hoảng, Minh Tu, Hạ Kỳ Phong cùng Chu Nhi nhìn chằm chằm nhưng không mở miệng, bộ dạng thần nhiên nhưng ánh mắt lại ẩn chứa đề phòng.

“Cái đó... tôi là người từ thị trấn M, đang trên đường muốn tới căn cứ của thành phố C. Tối nay vì tuyết rơi quá dày cho nên bắt buộc phải trú tạm ở đây. Không biết có thể ngồi cùng mọi người được không?” Vương Kiến đối với Mặc Sở Minh, cười nịnh nọt, khéo léo đề nghị.

Vương Kiến là người tinh ý, lăn lộn trong xã hội lâu dài, nhìn một cái liền biết nhóm người trước mặt này là nhóm không thể trâu bò, thực lực tuyệt đối cao hơn đám người tên thủ lĩnh mặt sẹo ngồi bên kia. Dị năng giả cấp thấp tuy không thể nhìn ra được cấp bậc của dị năng giả cấp cao hơn mình thế nhưng có thể dựa vào khí thế để suy đoán.

Tên thủ lĩnh mặt sẹo kia hẳn là cấp 2 trung giai, năm người đi cùng chia đều rải rác thực lực từ cấp 1 trung giai tới cấp 2 sơ giai. Nhưng Mục Hoảng và Mặc Sở Minh dù chỉ có hai người cũng áp đảo lại được toàn bộ sáu người đội ngũ của tên thủ lĩnh mặt sẹo. Nếu Vương Kiến đoán không sai, Mục

Hoàng và Mặc Sở Minh thực lực chắc hẳn phải là từ cấp 2 cao giai trở lên.

Sau khi lại nhìn thấy vẻ mặt e ngại của đám tên thủ lĩnh mặt sẹo đang liếc về phía này, Vương Kiến càng thêm chắc chắn suy đoán của mình là đúng. Tên thủ lĩnh mặt sẹo kia không phải người đoảng đoảng, có thể khiến tên đó sợ hãi e dè, mặt mũi trắng bệch như thế thì chứng tỏ thực lực của Mặc Hoàng và Mặc Sở Minh quả thực không tầm thường.

Ba đứa nhỏ còn lại, tuy nhỏ tuổi nhưng cũng không thể khinh thường. Ban nãy bước vào từ bên ngoài trời đang đổ tuyết, cả ba đứa đều không một ai có biểu hiện bị nhiễm lạnh nào. Tuy đã có quần áo ấm bên ngoài thế nhưng thân thể nếu là người bình thường vậy thì chắc chắn vẫn sẽ không chịu được bị hàn khí xâm nhập mà phát sốt.

Chưa kể tới đứa nhỏ đi đầu tên Hạ Kỳ Phong kia tay cầm một cây gậy sắt dính đầy máu, chứng tỏ là ba đứa nhỏ này vừa có một hồi đánh chém quyết liệt trở về. Thân thủ sao có thể bình thường!

Hơn nữa toàn thân ba đứa nhỏ này tuy đã thu liễm khí tức thế nhưng Vương Kiến vẫn tinh tế nhận ra được một tia tinh thần lực mờ nhạt còn vương lại. Có lẽ là do mới ban nãy sử dụng tinh thần lực để phóng xuất dị năng nhiều quá. Chỉ khổ nỗi gã cổ sao cũng không dò ra được ba đứa nhỏ này dị năng là cấp bao nhiêu.

Có lẽ... cũng phải từ cấp 2 trở lên đi?! Trẻ con còn mạnh vậy, thật đúng là người khác vừa ghen tị lại vừa hâm mộ tới đau răng.

Mặc khác, nhận ra đội ngũ này có thực lực rất mạnh chính là vì vật tư của bọn họ. Chỉ cần nhìn quần áo sạch sẽ, xoong nồi mới tinh cùng đồ ăn thơm phức của đội ngũ bọn họ, Vương Kiến hiểu rõ, đây là một đội ngũ có đầy đủ vật tư sung túc. Hơn nữa bởi vì thực lực của đội ngũ những người này đủ mạnh nên mới có khả năng để thu gom và bảo vệ nhiều vật tư như vậy.

Tóm lại, càng suy đoán càng chứng tỏ phán đoán ban nãy của gã, kết luận lại một điều: nhóm người này đều là cao thủ thực lực mạnh!

Cao thủ thật sự chỉ e phải là những người này mới đúng!

Vương Kiến lúc này dám khẳng định, những người của đội ngũ trước mắt này mới là người giết sạch tang thi phụ cận xung quanh chứ không phải đám người thủ lĩnh mặt sẹo kia.

Có thể tiếp cận và được gia nhập vào một đội ngũ lợi hại như vậy, đây tuyệt đối là vô cùng có lợi. Nghĩ mà xem, nếu xung quanh tứ phía đồng bạn toàn cao thủ hỗ trợ, tính mạng chắc chắn sẽ được bảo toàn. Hơn nữa vì đội ngũ có vật tư sung túc, gia nhập vào chắc chắn cơm no áo ấm, thể lực dồi dào, cuộc sống sung sướng. Vương Kiến càng nghĩ, càng không nhịn được, gấp gáp muốn nhanh nhanh tìm cách để tiếp cận được nhóm người Mặc Sở Minh.

Tuy nhiên, Vương Kiến có thể nghĩ như vậy thì đương nhiên những người khác trong nhóm của gã cũng suy nghĩ tương tự. Dù sao, cũng không phải chỉ có mình gã là người nhanh trí.

Vinh Cơ cũng là người phụ nữ sành sỏi hiểu đời, tuy hơi nhát gan một chút, thế nhưng khi cần thiết cũng sẽ có thủ đoạn và quyết đoán. Vì thế bà ta lập tức đề cho hai đứa con gái là Cố Minh Hi và Cố Minh Tuyền ra trận. Lấy lợi thế hai người con gái trẻ tuổi xinh đẹp, hai người Mặc Sở Minh cùng Mặc Hoàng còn có thể thờ ơ sao? Mà hai chị em Cố Minh Hi và Cố Minh Tuyền cũng không phản đối kế hoạch này của mẹ mình.

Mặc Hoàng khi thấy đàn ông, anh tuấn lại toát ra sự dũng mãnh tự tin, nhìn vào đã biết người đáng tin cậy. Mặc Sở Minh tuấn tú, tri thức, ôn nhu hiểu lễ, vừa nhìn là biết người thông minh có tài. Không tính về ngoài xuất chúng, Mặc Hoàng và Mặc Sở Minh còn có thực lực vô cùng cao, là nhân vật cao thủ không dễ chọc. Hai loại đàn ông này, rõ ràng đều là loại nữ nhân yêu thích, tựa như Hắc hoàng tử và Bạch hoàng tử trong tưởng tượng khi còn nhỏ. Cố Minh Hi và Cố Minh Tuyền vừa nhìn Mặc Hoàng và Mặc Sở Minh đã vô cùng ưng ý

Vương Kiến đề nghị xong nhưng Mặc Sở Minh vẫn chỉ tùm tùm mỉm cười không đáp, mà ánh mắt của Mặc Hoàng cùng ba đứa nhỏ Hạ Kỳ Phong, Chu Nhi và Minh Tu vẫn nhìn chăm chăm bọn họ không rời, chẳng mang theo tia cảm xúc nào cả, trong phút chốc không khí có chút cứng nhắc. Thấy như vậy, Cố Minh Hi chớp lấy thời cơ, lập tức chen miệng vào.

Trong mặt thế người người luôn đề phòng, Vương Kiến đề nghị bộp chớp như vậy, mấy người cao thủ này đồng ý mới là lạ. Cố Minh Hi thầm oán trong lòng thế nhưng ngoài mặt không lộ ra một chút bất mãn nào hết. Trái ngược lại, cô ta nở nụ cười thanh khiết, hướng hai người Mặc Sở Minh và Mặc Hoàng đưa ra lý do cùng giải thích.

"Tôi là Cố Minh Hi, đây là em gái tôi là Cố Minh Tuyền. Hai chị em chúng tôi cùng mẹ vất vả một đường chạy nạn cùng bác Vương và gia đình anh Tiêu tới đây, may mắn là vẫn sống sót. Chỉ có điều ở trong nhóm có một đứa nhỏ bị sốt, sức khỏe mọi người vì lạnh cũng bị ảnh hưởng không tốt, cho nên nếu gặp nguy hiểm..."

Nói rồi ý nhị nhìn về phía tên thủ lĩnh mặt sẹo, trên khuôn mặt của cô ta lộ vẻ mặt ám ức cùng lo lắng quay qua Mặc Sở Minh: "Chúng tôi không hi vọng quá nhiều, chỉ mong có thể cùng mọi người ngồi chung một đêm."

"Ồ, vậy sao?" Ánh mắt Mặc Sở Minh khẽ đảo, hoàn toàn không bị Cố Minh Hi làm cho cảm động hay thương xót gì hết, nụ cười vẫn nhàn nhạt trên môi. Cô nàng Cố Minh Hi này, xem như là một người biết tránh nặng tìm nhẹ, cũng khá thông minh.

"Đứa nhỏ bị sốt đâu?" Mặc Hoàng đối với trẻ con rất yêu thích, tuy có lòng phòng bị nhưng nghe thấy có đứa nhỏ bị sốt, cũng không khỏi lộ ra vài phần quan tâm.

"Tiểu Nãi đang được anh trai tôi bế. Thằng bé vừa rồi uống chút nước mới hạ sốt được một chút nhưng nếu không chăm sóc cẩn thận thì nhất định sẽ

không tốt cho cơ thể về sau." Tiêu Hạ Bình này giờ không nói gì, thấy Mục Hoảng hỏi vậy vội vàng chỉ về hướng chỗ Tiêu Hạ Vĩ cùng vợ con và Vĩnh Cơ đang ngồi cách đó không quá xa.

Kỳ thực ban đầu Tiêu Hạ Bình không có ý tứ muốn tiếp cận mấy người Mặc Sở Minh như Vương Kiến cùng Cố Minh Hi và Cố Minh Tuyền. Cậu ta cùng anh trai Tiêu Hạ Vĩ bàn với nhau một chút, chỉ đơn giản là muốn tới đây mặt dày hỏi xin chút bánh mì mềm mềm nóng để cho cháu trai tiểu Nãi ăn mà thôi. Thằng bé mấy ngày sốt cao chỉ toàn được ăn đồ khô cứng, cậu ta cùng Tiêu Hạ Vĩ và chị dâu vô cùng lo lắng cho tình hình sức khỏe của tiểu Nãi. Không ngờ lúc kéo tới trước mặt mấy người Mặc Sở Minh thì ba người Vương Kiến lại đột ngột đề nghị cho ngồi chung như vậy. Nghĩ lợi nhiều mà hại không có, Tiêu Hạ Bình cũng dứt khoát buông ý niệm đơn thuần ban đầu mà thuận theo ba người kia.

"Hoảng, Chu Nhi, tiểu Phong, tiểu Hạ, mọi người thấy sao?" Mặc Sở Minh quay đầu nhìn những người này giờ chỉ im lặng quan sát, hỏi.

"Cũng được. Dù sao cũng chỉ là ngồi chung một đêm." Không suy nghĩ quá nhiều, Mục Hoảng tùy ý nói. Tuy không phải là người thích làm thánh nhân thế nhưng nếu có thể tiện tay giúp đồng bào một chút, hẳn cũng không ngại.

"Em không có ý kiến." Hạ Kỳ Phong cũng gật nhẹ đầu đồng ý.

"..."

Trái lại Minh Tu và Chu Nhi sắc mặt lạnh nhạt, cúi đầu ăn phần bánh bữa tối của mình. Tuy không nói gì nhưng thái độ xa cách cũng đủ làm người khác biết hai nhóc này không hề hoan nghênh nhóm người Vương Kiến.

Mặc Sở Minh nhìn mọi người trong đội ngũ của mình, bắt đầu dĩ lắc đầu, cảm thấy có chút buồn cười. Mục Hoảng và Hạ Kỳ Phong đồng ý là trong dự kiến của y. Mục Hoảng là quân nhân lâu năm, tuy chẳng tính là người quá tốt bụng thế nhưng suy nghĩ quân nhân đã thấm vào trong trí óc xương tủy. Hắn sẽ vẫn quan tâm sống còn của đồng loại nếu trong phạm vi cho phép và có thể cứu giúp. Hạ Kỳ Phong hiện tại so với lúc mặt thể mới bùng nổ đã trầm ổn hiểu chuyện hơn nhiều tuy nhiên dù sao cũng là đứa nhỏ được nuôi dưỡng trong gia đình bình thường yên ả, cũng sẽ không quá mức tuyệt tình.

Còn về phần hai đứa nhóc Minh Tu cùng Chu Nhi, tuy còn nhỏ nhưng hoàn toàn có thể dùng hai chữ 'lãnh huyết' để hình dung. Minh Tu thời điểm mới gặp còn tưởng nó là đứa nhỏ ngoan ngoãn nhưng ở chung lâu dài sẽ hiểu đứa nhỏ này tâm tình lãnh khốc, kiêu ngạo tới lão lếu, có chút vụn vặt, yêu thích chém giết. Trừ bỏ Nam Cung Lãnh Dạ làm nó kính trọng cùng Cố Diệp Ninh có ơn với nó ra, trong đội ngũ khó ai chần trệ được tiểu mãnh thú này. Chu Nhi sau hơn hai tuần tiếp xúc, Mặc Sở Minh cũng hiểu rõ được cô bé này quả thực tính cách thật sự là đơn thuần. Nhưng chính sự đơn thuần này lại là sự nguy hiểm nhất của Chu Nhi. Không thích chết chóc như Minh Tu nhưng lại coi giết người là chuyện bình thường. Khi ra tay so với Minh Tu còn huyết tính khủng khiếp hơn vài phần. Gọi cô bé là tiểu quái vật tuyệt đối không sai.

Hai nhóc này có lẽ bởi vì từ nhỏ đã bị bắt ép huấn luyện chương trình dành cho sát thủ chuyên nghiệp, vì vậy sự đề phòng cảnh giác càng mạnh hơn người khác, cũng chán ghét tiếp xúc với nhiều người, càng không có thứ cảm xúc gọi là thương xót cho người khác.

Nếu không phải nể mặt Mục Hoảng cùng Hạ Kỳ Phong đã mở miệng đồng ý thì hai đứa nhỏ này chắc chắn sẽ phản đối việc cho đám người Cố Minh Hi kia ngồi cùng. Nhưng đó cũng là nhượng bộ lớn nhất rồi, còn muốn hai đứa nhỏ Minh Tu và Chu Nhi cho đám người Cố Minh Hi kia sắc mặt tốt sao? Nằm mơ đi!

Hóa ra đội ngũ này là bầu quyết theo kiểu dân chủ?! Xem ra mọi người trong nhóm đều mạnh nên kiểm chế nhau, không có đội trưởng hay thủ lĩnh cố định... Trong lòng Vương Kiến thầm nghĩ suy tính một chút nên nịnh nọt như thế nào thì có lợi nhất.

"Vậy thì được rồi, các người qua đây ngồi đi." Thấy mọi người đồng ý, Mặc Sở Minh cũng không phản đối thêm gì, quay sang nói với mấy người Vương Kiến, Cố Minh Hi, Cố Minh Tuyền và Tiêu Hạ Bình nói.

Nếu chỉ muốn nhờ vả để được bảo vệ qua một đêm thì không có gì không thể đồng ý được. Mặc Sở Minh cũng chẳng hề lo ngại đám người đối diện này có ý xấu gì với đội ngũ của mình. Những người này về thông minh cũng có người khá thông minh, nhưng mà muốn đọ trí với Mặc Sở Minh y sao? Còn chưa đủ tầm. Về phần thực lực... Vương Kiến và Tiêu Hạ Bình trước mặt là đệ năng giả cấp 1 cao giai, Cố Minh Tuyền là đệ năng giả cấp 1 trung giai, về phần người đàn ông râu ria lồm xồm tay ôm đứa nhỏ ngồi xa xa kia cũng chỉ là cấp 2 sơ cấp.

Đội ngũ của Vương Kiến này đi ra ngoài thì cũng coi như là khá mạnh. Thế nhưng muốn đấu lại đội ngũ toàn quái vật và tiểu quái vật như đội ngũ bọn họ ấy hả? Ừm, nếu không phải não của nhóm người Vương Kiến quá tàn thì chắc sẽ không làm điều ngu ngốc như vậy.

"Nhưng mà có một điều kiện." Ngay lúc mấy người Vương Kiến còn chưa kịp mừng thì lại bị ngăn lại bằng một câu.

"Điều kiện gì vậy?" Bản thân mình đã đích thân đề nghị rồi sao vẫn còn làm khó như vậy?! Nén khó chịu cùng bức tức trong lòng xuống, Cố Minh Hi quay đầu lại, trên mặt vẫn điềm tĩnh mỉm cười hỏi ngược lại.

"Cảm phiền đi nhẹ nói khẽ, ngồi chỉ trong phạm vi cách phía trước đồng lửa khoảng hơn một mét." Y nhận ra tâm tình của Cố Minh Hi không được tốt nhưng cũng chẳng thêm đề tâm. Mặc Sở Minh y không có cái khái niệm thương hoa tiếc ngọc. Hơn nữa Cố Minh Hi trong mắt y chẳng là cái gì để mà y phải quan tâm hết.

"A... tại sao?" Cố Minh Tuyền ôm cánh tay chị gái, hai mắt long lanh ngập nước nhìn qua vô cùng đáng thương, nghiêng đầu tỏ ý không hiểu.

"Hai người bọn họ đang nghỉ ngơi, đừng làm ảnh hưởng tới họ. Không làm được thì đừng có lại gần đây ngồi cùng." Thấy thanh âm của Cố Minh Tuyền hơi lớn, Minh Tu khó chịu nhíu mày ngẩng lên, ngón tay chỉ về bên kia đồng lửa đang cháy bập bùng, gần giọng không chút nề nang cảnh cáo.

“Cậu...” Đột ngột bị Minh Tu gần giọng mắng, Cố Minh Tuyền hốt mắt đỏ lên, vẻ mặt uất ức mang theo giận dữ. Đứa nhóc này sao lại có thể láo lếu như vậy? Còn dám quát mình! Không phải chỉ là hỏi một câu thôi sao? Khó chịu cái gì chứ?

“Được rồi...” Cố Minh Hi thấy em gái nổi giận, vội vã kéo về. Hiện tại bọn họ đang nhờ người, cho dù có bị đối xử thế nào cũng phải nhẫn.

“Hừ!”

Cố Minh Tuyền từ nhỏ tới lớn luôn là tiểu công chúa được cha mẹ cùng chị gái yêu chiều, khi tới trường cũng là thiếu nữ được rất nhiều các bạn nam theo đuổi, chưa bao giờ chịu uất ức như ngày hôm nay. Thế nhưng giờ cô ta cũng chỉ nhịn xuống hừ một tiếng. Cố Minh Tuyền cũng không phải ngốc nghếch, đương nhiên cũng biết vì cái gì mà chị gái ngăn mình lại. Nhưng mà có chút không nuốt trôi được cơn uất ức này.

Chờ đó... sau này có cơ hội, nhất định sẽ phải trừng trị cái thằng nhóc láo lếu này!!!

Mà lúc này ánh mắt đám người Vương Kiến theo bản năng lần nữa nhìn về phía hướng tay Hạ Kỳ Phong chỉ, lần này được quan sát ở cự ly gần hơn, cho nên bốn người đều nhìn rõ hơn được hai người bí ẩn kia. Tuy là đã nhìn ở sát gần nhưng vì hai người kia trùm áo choàng dày kín từ đầu tới chân, quả thực không nhìn ra được gì hết. Hai người kia ngồi cách đồng lửa một khoảng, lửa bập bùng cũng không chiếu được ánh sáng hết tới nơi, làm cho bóng ảnh của hai người kia càng thêm mờ mờ ảo ảo, thêm vài phần thần bí. Một người ngồi tựa vào sát vách tường ôm kiếm, một người ngồi cách đó không xa hơi gục đầu khoanh chân như ngồi thiền.

“Hai người đó...” Vương Kiến nhíu mày, nhìn vào thái độ coi trọng của đám người Mặc Sở Minh, hai người này... có địa vị thế nào trong đội ngũ siêu mạnh này?! Trong nhất thời quả thực gã đoán không ra nổi. Xem ra vẫn phải từ từ tiếp cận rồi tìm hiểu tình hình.

“Grào!!!”

Trong lúc ánh mắt của đám người Vương Kiến còn chưa chuyển đi, mỗi người còn đang có suy nghĩ của riêng mình thì con sói toàn thân lông trắng mịn như tuyết nằm giữa hai vị trí ngồi của hai người trùm áo choàng kín từ đầu tới chân đã bật dậy, hướng bọn họ gầm lên một tiếng uy hiếp. Thanh âm như chấn vào tai khiến cho đám người Vương Kiến không khỏi choáng váng.

Đôi mắt vốn nhắm nghiền lúc này bật mở ra. Bì màu vàng sắc bén lạnh lẽo đặc trưng của dã thú nhìn chăm chăm vào khiến cho da gà da vịt của bốn người bên Vương Kiến nổi hết cả lên. Thấy toàn thân con sói trắng căng lên, những đường cơ bắp uy mãnh ẩn dưới lớp lông không ngừng giãn giãn. Đây là một con sói vương! Một con sói vương cực kỳ mạnh! Đám người Vương Kiến không rõ vì sao mà có cảm giác tựa như bất cứ lúc nào con sói kia cũng sẽ bật tới cắn nát cổ họng của bọn họ.

“...”

Đám người Vương Kiến nhìn về phía mấy người Mặc Sở Minh muốn cầu cứu, thế nhưng... ba đứa nhỏ lúc này trên tay vẫn cầm bánh mì nhai nhai nuốt nuốt, im lặng nhích mông ngồi lui ra một chút một chút để tránh nhờ tiểu Nha vỗ ra thì không trúng vào người mình. Mặc Sở Minh cùng Mặc Hoảng thì ánh mắt tràn ngập bất đắc dĩ, tỏ ý... thực xin lỗi, con vật này tại tôi cũng quản không nổi.

Đám người Vương Kiến: Không phải đó là thú cưng của mấy người sao? Sao lại quản không được??? ʘ|°-°|ʘ

“Tiểu Nha...” Đúng lúc hai bên đang căng thẳng, đám người Vương Kiến không dám động mà con sói thì dường như muốn tấn công, đột ngột một thanh âm trầm thấp lạnh nhạt mang theo chút khàn khàn lười biếng vô cùng mê hoặc vang lên.

Tiểu Nha vốn đang thi triển ra uy thế sói vương của nó, nó muốn cắn chết đám người dám nhìn chòng chọc vào hai vị chủ nhân đang nghỉ ngơi của nó. Nhưng mà còn chưa kịp hành động thì đã bị một giọng nói quen thuộc ngăn lại. Tiểu Nha thu lại bộ dạng sát khí của mãnh thú, cúp đôi mắt vàng xuống, chiếc đuôi hơi ve vẩy, cái tai lắc lắc giống như làm nũng. Nó nghiêng đầu sang bên trái, dùng đầu cọ cọ vào bả vai của đối với người mặc áo khoác trùm kín từ đầu tới chân ngồi như ngồi thiền kia.

Bốn người Vương Kiến, Cố Minh Hi, Cố Minh Tuyền và Tiểu Vĩ Bình không khỏi hít một hơi lạnh, sau lưng đã toát đầm đìa mồ hôi. Ban nãy... họ quả thực thiếu chút nữa đã nghĩ mình bị sói cắn chết.

Thế nhưng... chỉ một tiếng gọi, lập tức có thể khiến sói vương uy mãnh trở thành một con vật hiền lành vô hại. Rốt cuộc, người mặc áo choàng trùm kín kia là ai?

“...” Cố Minh Hi và Cố Minh Tuyền nhìn người trùm kín từ đầu tới chân bằng áo choàng kia đang vươn tay vuốt ve cổ của con sói trắng, không biết vì sao hai má ửng hồng. Giọng nói của người này, vừa rồi... thực dễ nghe, rất có ma lực ~

Mặc Sở Minh cũng vốn đang lo không kiềm lại được tiểu Nha, không ngờ lại được ngăn lại bằng một câu của Nam Cung Lãnh Dạ. Phải biết con sói này là sói vương, đã tính hung tàn, ngoại trừ Cố Diệp Ninh và Nam Cung Lãnh Dạ ra thì không nghe ai. Cố Diệp Ninh là chủ nhân của tiểu Nha thì không nói, thực chả hiểu sao tiểu Nha lại nghe lời cả Nam Cung Lãnh Dạ, hơn nữa còn vô cùng thân thiết với anh. Không phải người ta nói sói rất trung thành sao? Tiểu Nha, tuyệt đối không được đứng nói này trông núi nọ đầu đây!!!

“Dạ, làm cậu tỉnh rồi sao?” Tuy là ngăn được tiểu Nha, nhưng Mặc Sở Minh vẫn có chút phiền lòng. Vốn còn muốn để anh nghỉ ngơi thêm một chút... không ngờ lại làm anh tỉnh mất rồi. Nghĩ tới đây, Mặc Sở Minh không khỏi sinh ra một chút khó chịu đối với mấy người Vương Kiến.

“Không sao, nghỉ ngơi cũng đủ rồi.”

Nam Cung Lãnh Dạ cúi xuống chiếc mũ đang trùm gần hết khuôn mặt mình, một tay kéo khóa áo khoác dày xuống một chút, lập tức khuôn mặt điển trai hoàn mỹ như tượng tạc lộ ra. Trên da mặt sạch sẽ phủ thêm một lớp màu vàng cam được phản chiếu từ ngọn lửa, đôi mắt màu café nhân hạt không cảm xúc, mái tóc đen rủ xuống, có vẻ còn hơi buồn ngủ nên mất đi vài phần lạnh lùng bình thường, càng khiến cho vẻ ngoài của anh tăng thêm vài phần mê người.

“A!!!” Cố Minh Tuyền đứng đó, trong phút chốc linh hồn tựa như bị Nam Cung Lãnh Dạ hút mất. Cô ta chỉ cảm thấy trái tim điên cuồng đập thật nhanh thật nhanh...

Làm thế nào bây giờ? Minh trúng tiếng sét ái tình với người thanh niên này rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tập Kích

Nam Cung Lãnh Dạ đương nhiên cảm nhận được tầm mắt nóng rực của đám người Vương Kiến, đặc biệt là ánh mắt si mê của Cố Minh Tuyền. Tuy nhiên, đối với ánh mắt của những người khác này, Nam Cung Lãnh Dạ không quá để ý. Chỉ là vài người không quá quan trọng mà thôi, không cần thiết phải chú ý để tâm làm gì.

Từ nhỏ tới lớn vì ngoại hình, tài năng cùng với thế lực của Nam Cung gia ở sau lưng khiến cho mỗi lần xuất hiện ở nơi đông người, Nam Cung Lãnh Dạ chẳng khác nào một ‘bảo vật’ được người khác nhìn chăm chăm. Ngưỡng mộ có, soi mói có, ghen tị có, si mê có,... Ban đầu còn cảm thấy khó chịu nhưng dần dà thì anh quen dần rồi sẽ thấy bình thường. Hiện tại đối với những ánh mắt của người xung quanh, bất luận có mãnh liệt ra sao thì anh chẳng thèm quan tâm cũng chẳng quá để ý như trước, có thể nói là lơ triệt để.

“Có chuyện gì vậy?” Đôi mắt màu café lạnh nhạt liếc qua đám người Vương Kiến. Dù ánh mắt không hiển lộ ra tia cảm xúc gì nhưng vẫn làm cho Vương Kiến, Tiểu Hạ Bình cùng Cố Minh Hi giật thót. Chỉ riêng Cố Minh Tuyền vẫn chìm đắm trong si mê là không bị ảnh hưởng mà thôi.

“À, bọn họ muốn ngồi cùng chúng ta đêm nay.” Mặc Sở Minh à một tiếng, ngắn gọn khái quát “Có được không, Dạ?”

Trước đó Nam Cung Lãnh Dạ nghĩ ngợi nên y không hỏi, chỉ hỏi ý kiến những người khác trong đội ngũ. Nhưng hiện tại anh đã tỉnh lại, đương nhiên không thể không mở miệng hỏi dò ý tứ của anh một chút. Tuy mọi người trong đội ngũ không nói gì, nhưng tự bản thân nhau ngầm hiểu, coi anh cùng Cố Diệp Ninh trở thành hai người thủ lĩnh của đội ngũ. Đặc biệt là Nam Cung Lãnh Dạ tính cách lạnh nhạt, cũng không tiếp xúc với người khác, anh mà không đồng ý thì y cũng sẽ đành phải trở mặt lật lòng từ chối bốn người Vương Kiến.

Hơn nữa hiện tại, y có chút hơi hơi hối hận đồng ý để nhóm người Vương Kiến ngồi cùng rồi. Lý do ấy hả? Rất đơn giản, bởi vì Cố Minh Tuyền kia.

Cáo giả như Mặc Sở Minh sao có thể không nhìn ra tình ý từ đôi mắt to tròn long lanh của Cố Minh Tuyền. Tình ý của cô ta chính là vấn đề. Phải biết là từ ngày Nam Cung Lãnh Dạ có tình cảm với Cố Diệp Ninh, anh càng lúc tính cách càng khó nắm bắt hơn.

Hi vọng cô nàng này đừng có làm gì ngu ngốc. Nếu như Cố Minh Tuyền lại làm gì đó để cho mối quan hệ của Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh xấu đi hoặc là khiến cho Cố Diệp Ninh hiểu lầm... Mặc Sở Minh cam đoan chắc chắn rằng Nam Cung Lãnh Dạ sẽ giết cô ta ngay trong vòng một nốt nhạc mà không do dự. Tuy nhiên, sau đó, người lãnh đủ tiếp theo sẽ là y. Mặc Sở Minh thì tuyệt đối không mong là mình trở thành vật hi sinh lòi vào chuyện vợ vắn này một chút nào

Nhớ lần trước sau khi rời khỏi thành phố Y, Nam Cung Lãnh Dạ gọi riêng y ra, sau đó phun ra một câu: “Đừng có đánh chủ ý lên người tiểu Ninh cùng Cố gia”. Vẻ mặt lạnh băng cùng đôi mắt tràn ngập ý tứ cảnh cáo kia khiến cho y không khỏi rung mình.

Xem thái độ của anh chắc chắn là không bằng lòng về chuyện mình muốn lợi dụng Cố Diệp Ninh để liên kết với Cố gia gia tộc. Nam Cung Lãnh Dạ đây là muốn bảo vệ mối quan hệ giữa anh và cô trong sạch nhất có thể, không muốn để mối quan hệ này bị dính chút xíu nào sự dơ bẩn của mưu kế cùng tính toán. Ngay cả Mặc Sở Minh cũng không thể ngờ được... tình cảm của anh lại có thể phát triển nhanh tới như vậy, bảo hộ Cố Diệp Ninh tới mức đặc biệt.

Đau đầu thở dài một tiếng, Mặc Sở Minh chưa gì để thấy phiền muộn chết. Một mặt không khỏi có chút cảm thán... hê lô đúng là đặc biệt lợi hại nha, nhanh như vậy có thể khiến cho người khác ‘trúng sét’, Nam Cung Lãnh Dạ quả thực là lam nhân họa thủy mà!

Mà sao... người cần ‘trúng sét’ thì không trúng, người không cần trúng thì trúng liên tục vậy?! Mặc Sở Minh âm thầm nghĩ, Cố Diệp Ninh chậm hiểu như vậy, tới bao giờ lão đại nhà mình mới có thu được vào trong tay đây?

“À...” Nam Cung Lãnh Dạ thấy xem ra Mặc Sở Minh và mọi người khác trong đội ngũ đã đồng ý rồi, cũng không mở miệng nói gì nữa. Dù sao cũng chỉ là ngồi chung một đêm thôi, đừng có gây rắc rối thì sao cũng được “Tùy ý đi, miễn là đừng ồn ào là được.”

Nói xong liền quay đầu nhìn về phía bóng người đang ôm thanh kiếm ngồi nghỉ ngơi bên cạnh mình, trong đôi mắt lạnh nhạt hiện lên một tia ôn nhu hiếm có. Lúc ngủ cũng thực đáng yêu. Khó khăn lắm cô mới nghỉ ngơi được một chút, tốt nhất mấy người Vương Kiến kia đừng có gây ồn ào, làm tỉnh Cổ Diệp Ninh thức dậy. Nam Cung Lãnh Dạ thân nhiên bỏ qua chuyện Cổ Diệp Ninh trùm kín từ đầu tới cuối không để lộ ra một chút gì cả.

“Được rồi...” Thấy anh không có ý phản đối, Mặc Sở Minh miễn cưỡng mỉm cười quay qua nhìn bốn người Vương Kiến vẫn đang ngơ ngác ngác đứng đó “Các người còn đứng đây làm gì, thu dọn đồ qua đây đi. Nhớ là cẩn thận nhẹ nhàng một chút.”

“À, vâng, vâng. Được rồi, chúng tôi qua ngay...” Vương Kiến tỉnh táo lại đầu tiên, vội vàng gập đầu rồi xoay người rời đi. Tiêu Hạ Bình cũng nhanh chóng đi theo.

“Tiểu Tuyền, đi thôi.” Cổ Minh Hi thấy Cổ Minh Tuyền vẫn mặt mày si mê đứng như phỗng, nhủ mày liếc mắt nhìn về theo hướng ánh mắt của em gái, phát hiện ra em gái đang nhìn người thanh niên tuấn tú hoàn mỹ kia, không khỏi hơi giật mình. Trong lòng lóe lên một suy nghĩ nhưng rất nhanh sau đó bình tĩnh gọi em gái.

“Chị!!!” Bị chị gái lạnh giọng gọi, tầm mắt của Cổ Minh Tuyền bắt buộc phải rời khỏi Nam Cung Lãnh Dạ, khó chịu gất một tiếng. Chị gái không phải luôn là người rất tinh ý sao?! Tại sao hiện giờ lại không nhìn ra tâm trạng của cô chứ hả?!

“Đi thôi!” Không muốn nói nhiều hay tranh cãi thêm với em gái đang lên cơn bướng bỉnh, Cổ Minh Hi dứt khoát vươn tay túm lấy em gái, kéo mạnh, bắt cô nàng đi theo mình.

.

.

.

Nhóm người Vương Kiến an vị ngồi cạnh đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ cũng đã là hơn mười phút sau. Đồ đạc cũng thu gom để một bên rồi.

Vợ của Tiêu Hạ Vĩ tuy ban đầu đối với diện mạo bề ngoài đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ cũng rất ngạc nhiên nhưng sau đó không quá chú ý nữa, cô ta còn bận phải chăm sóc con trai tiểu Nãi. Tiêu Hạ Vĩ cùng Tiêu Hạ Bình mặc dù có chút tò mò tuy nhiên cũng không phải người thích nhìn chăm chăm vào người khác. Gia đình họ Tiêu bọn họ sau khi an vị xong liền chia nhau chút bánh mì mềm cùng nước được Mặc Sở Minh và Mục Hoàng đưa cho, im lặng dùng bữa.

Vương Kiến trông mắt không ngừng đảo quanh đánh giá. Theo như ban nãy thì gã cảm thấy thái độ của Mặc Sở Minh cùng những người khác đối với Nam Cung Lãnh Dạ rất kính cẩn. Thế nhưng hiện tại quan sát... tuy Nam Cung Lãnh Dạ có được khí thế mạnh mẽ nhưng lại làm cho gã không cảm nhận được một chút khí tức nào của dị năng giả. Bình thường dị năng giả không phải đều có khí tức cùng áp lực của tinh thần lực sao? Nếu không có, chẳng lẽ thanh niên nhìn cường đại trước mắt này chỉ là người bình thường?

Nhưng mà gã hoàn toàn không biết một chuyện, đó là dị năng giả từ cấp 3 trở lên có thể thu liễm được khí tức cùng tinh thần lực. Trừ phi là lúc dị năng giả cấp 3 động thủ hoặc chủ động phóng ra khí tức thì người khác mới có thể phát hiện, bằng không thì chẳng khác gì người bình thường.

Ban nãy Vương Kiến có thể nhận ra Hạ Kỳ Phong, Minh Tu cùng Chu Nhi là dị năng giả bởi vì ba đứa nhỏ này vừa mới đại chiến một hồi ở bên ngoài về, chưa kịp thu lại khí tức. Hơn nữa cả ba đều mới đột phá cấp 3 mới có một thời gian ngắn còn chưa thể nào thu phóng khí tức thoải mái được, vẫn còn phải rèn luyện nhiều.

Cũng không thể trách Vương Kiến không có kiến thức được. Hiện tại số lượng dị năng giả đột phá được cấp 3 quả thực là ít tới vô cùng. Mà hầu hết dị năng giả ở thời điểm lúc này năng lực chỉ ở khoảng từ cấp 1 tới cấp 2 sơ cấp mà thôi. Vương Kiến trước đó hoàn toàn không có cơ hội tiếp xúc với dị năng giả cấp 3 sơ cấp chứ nói gì tới người đã tới cấp 3 cao giai như Nam Cung Lãnh Dạ, khả năng thu phóng khí tức đã tới độ thuần thực cực đại rồi cơ chứ.

Vì vậy Vương Kiến không biết gì tiếp tục bị sự kỳ lạ của Nam Cung Lãnh Dạ làm cho bối rối không xác định được.

“Hi nhi, Tuyền nhi nó...” Khác với Vương Kiến đang xoắn xuýt vì không nhìn ra được Nam Cung Lãnh Dạ có phải dị năng giả hay không thì Vinh Cơ cùng Cổ Minh Hi bên này đang lo vấn đề khác. Vinh Cơ nhìn con gái nhỏ ánh mắt si mê hướng về người thanh niên mặc áo khoác đen ngồi ở trung tâm đội ngũ nhóm cường giả kia, trong mắt hiện lên lo lắng.

“Mẹ, tiểu Tuyền bị mê hoặc rồi.” Cổ Minh Hi thấp giọng đáp, khuôn mặt thanh tú mang theo một chút lo lắng cùng âm u khó hiểu.

“Aiz~” Vinh Cơ thở dài một tiếng, quả nhiên là như vậy... không ngoài dự đoán của bà ta.

Cổ Minh Tuyền có thể nói về ngoại hình thuộc về dạng mỹ nữ có nhan sắc. Bởi vì so với chị gái là Cổ Minh Hi nhanh nhẹn chín chắn, Cổ Minh Tuyền thùy mị nét na lại hơi có chút yếu đuối, cho nên mọi người trong nhà đều cực kỳ yêu chiều cô con gái út này chẳng khác nào công chúa.

Kể cả tới khi đi học, thành tích cũng thuộc loại giỏi, lại có ngoại hình xinh xắn, vì vậy không ít người theo đuổi, đối với cô ta cũng rất tốt. Có thể nói, từ nhỏ tới khi sinh ra, Cổ Minh Tuyền sống rất thuận buồm xuôi gió. Kể cả hiện tại bước vào mặt thế, cô ta cũng là người duy nhất trong nhà họ Cổ bọn họ có dị năng, thiên phú không tệ, thành tích tu luyện cũng khá tốt. Bước ra ngoài cũng là đối tượng được không ít người tung hứng được không ít đội ngũ mong ngóng.

Chỉ có điều tuy hơi yếu đuối một chút, thường ngày tựa như một con búp bê xinh đẹp, chỉ biết dựa vào mẹ và chị gái, thế nhưng bản thân Cổ Minh Tuyền vẫn là người rất cao ngạo bướng bỉnh, mắt còn cao hơn đầu. Chính vì thế bao năm nay, cô ta chưa từng quen bất cứ một người nào, cũng chẳng vừa ý bất kì ai. Cô ta cảm thấy người có thể xứng với tư cách bạn trai của mình phải là một người nổi bật hơn tất thảy.

Người nhà họ Cổ bọn họ đương nhiên cũng biết rõ tính cách cùng suy nghĩ của Cổ Minh Tuyền. Cho nên Vĩnh Cơ mới vô cùng ngạc nhiên khi biết được cô con gái út cùng nhà mình lại có thể đối với một người con trai vừa gặp lần đầu đã yêu.

Thế nhưng... nhìn Nam Cung Lãnh Dạ, Vĩnh Cơ cũng có thể thông cảm được vì sao cô con gái út cực kỳ cao ngạo của mình lại bị cưa đổ nhanh như vậy.

Về cơ bản mà nói thì người thanh niên tên Nam Cung Lãnh Dạ này từ ngoại hình tới khí chất quá mức có lực sát thương với phụ nữ, đặc biệt là mấy cô gái trẻ tuổi. Chỉ lướt qua thôi cũng hiểu được người thanh niên này là người bất phàm, tài giỏi, có khí thế và giáo dưỡng. Ngay cả bà ta là người từng trải rất nhiều việc, khi nhìn Nam Cung Lãnh Dạ lần đầu cũng không khỏi tìm đập mạnh một cái huyệt gì Cổ Minh Tuyền.

Tuy nhiên ngày thường Vĩnh Cơ có tự hào về con gái bao nhiêu thì lúc này cũng không thể không đắn đo. Có thể lôi kéo được một người lợi hại thì đương nhiên là rất tốt đối với ba mẹ con bà ta. Chỉ là Nam Cung Lãnh Dạ nhìn thế nào cũng không phải hạng người dễ bị dụ dỗ hay tiếp cận. Rõ ràng người ta là quý công tử có khí chất có thực lực lại có giáo dưỡng, hoàn toàn không ở trong cùng một thế giới với những người bình dân hạng khá như bọn họ. Mỗi tình đầu của Cổ Minh Tuyền quả thực là rất khó đạt được.

“Khụ... em là Cổ Minh Tuyền, năm nay 18 tuổi, không biết anh tên là gì?” Trong lúc Vĩnh Cơ còn đang đắn đo đi đắn đo lại thì Cổ Minh Tuyền đã đối với Nam Cung Lãnh Dạ mở miệng hỏi. Giọng nói thánh thót, yêu kiều, ngọt lịm khiến người khác không khỏi sinh ra yêu thương. Đôi mắt đen láy ngập nước tròn xoe ngược nhìn anh tràn ngập mong chờ.

Thực ra thì cô ta cũng muốn ngồi cạnh Nam Cung Lãnh Dạ lắm, chẳng qua là không thể được, mấy người Mặc Sở Minh đã vây quanh hết rồi. Tuy nói là ngồi chung một chỗ thế nhưng mà vẫn tách biệt hai đội ngũ riêng rẽ. Đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ ngồi bên kia phía trong sau đồng lửa mà mấy người Vương Kiến thì ngồi ở bên ngoài. Hơn nữa sát cạnh anh còn có một con sói trắng cực kỳ nguy hiểm, Cổ Minh Tuyền cũng không dám mạo hiểm, chỉ đành chọn chỗ ngồi ở đối diện của Nam Cung Lãnh Dạ, cố gắng bắt chuyện tiếp cận anh.

Lại nói, Tiểu Nha tuy là sói nhưng rất thích có người chải lông hoặc vuốt lông cho nó. Đương nhiên người có thể chạm vào nó chỉ giới hạn trong vài người mà thôi, không phải ai muốn chạm vào cũng được đâu. Sói là loài vật tính cảnh giác rất cao, cũng cực kỳ khôn ngoan. Nếu không phải người mà được tiểu Nha tán thành, dám tiến lại gần trong phạm vi nhất định mà nó cảnh giới thì sẽ lập tức sẽ bị nó cắn đứt cổ chứ đừng nói tới chạm vào lông của nó. Đặc biệt tiểu Nha rất hưởng thụ nếu người vuốt lông nó là Cổ Diệp Ninh và Nam Cung Lãnh Dạ.

Lúc này đúng là lúc Nam Cung Lãnh Dạ đang vuốt lông cổ cho tiểu Nha. Những người khác cũng không biết vì sao anh đối với tiểu Nha rất cưng chiều, cũng rất thân thiết. Cái loại thái độ này của anh không hẳn bởi vì tiểu Nha là thú cưng của Cổ Diệp Ninh, mà khiến cho người khác có cảm giác quả thực anh rất yêu thích tiểu Nha. Ngược lại tiểu Nha cũng vô cùng thân cận không hề bài xích Nam Cung Lãnh Dạ.

Một người một thú vốn đang vô cùng vui vẻ giao lưu tình cảm thì bị thanh âm của Cổ Minh Tuyền cắt ngang. Nam Cung Lãnh Dạ thu lại chút độ ấm trong mắt, khi ngẩng đầu lên nhìn cô ta thì chỉ còn một cảnh lạnh băng không cảm xúc. Thấy vẻ mặt đờ bưng ngại ngừng của cô ta, anh cũng chẳng phản ứng gì, à một tiếng rồi lại cúi đầu tiếp tục công việc dang dở của mình.

“Anh...”

Bị lơ đẹp như vậy, Cổ Minh Tuyền không khỏi sượng mặt, sắc mặt ngại ngừng có chút sầm xuống. Chưa từng có ai lại không để ý tới cô như vậy, người thanh niên này là người đầu tiên. Thế nhưng nghĩ tới người thanh niên này cao ngạo không phải không có cơ sở. Hơn nữa cô ta rất rất thích anh, chỉ có người hoàn mỹ như thế mới xứng với mình. Cổ Minh Tuyền hít một hơi, lại mỉm cười rạng rỡ đối với anh kiên nhẫn hỏi lại lần nữa.

“Anh có thể cho em biết tên được không?”

“Phải rồi, tôi cũng chưa tới thiệu, tôi là Vĩnh Cơ, là mẹ của hai đứa nhỏ Cổ Minh Hi và Cổ Minh Tuyền. Chúng tôi chưa biết tên mọi người. Có thể giới thiệu một chút không?” Cuối cùng Vĩnh Cơ không thể tiếp tục nhìn con gái mình mất mặt, chen vào giúp đỡ. Thay vì tấn công chỉ một mình người thanh niên anh tuấn kia thì thà rằng hỏi tên mọi người một lượt còn hơn.

“Phải phải, đúng là chúng tôi chưa biết tên mọi người.”

Vương Kiến cũng nhận ra tính cách của đội ngũ cao thủ trước mặt, trừ Mục Hoảng ban đầu còn thân thiện với tiểu Nãi một chút ra thì người nào người nấy cũng rất lạnh nhạt xa cách. Nếu chờ bọn họ chủ động mở miệng nói chuyện với với mình là việc khó có thể xảy ra. Vì vậy nhân tiện hai mẹ con Vĩnh Cơ cùng Cổ Minh Tuyền đang có chút mưu đồ riêng, gã cũng tranh thủ bồi đắp thêm một hai câu để biết được thêm chút thông tin và tên tuổi của mấy người Mặc Sở Minh.

Minh Tu thật sự rất khó chịu đám người này, không phải chỉ ngồi chung một đêm thôi sao, lại còn bày đặt hỏi tên gì chứ. Hơn nữa cô nàng Cổ Minh Tuyền kia tưởng mọi người mắt mù hay sao? Còn dám ngang nhiên hỏi tên Dạ ca ca? Còn cả bộ mặt mưu toan của Vĩnh Cơ cùng vẻ nịnh nọt của Vương Kiến, tất cả đều làm cho Minh Tu phản cảm không chịu được.

“Tại sao bọn tôi...” Cau chặt mày muốn gắt gỏng, nhưng lời chưa kịp nói hết đã bị người khác chặn ngang, trả lời trước mất rồi.

“Tôi là Hạ Kỳ Phong” Hạ Kỳ Phong không quá để ý đáp.

“Mục Hoảng” Tiếp bước đương nhiên là người hào sảng thoải mái nhất đội ngũ, Mục Hoảng

“... hai người các người...”

Mặc Sở Minh nhìn hai tên đầu óc đơn giản nhất nhóm, bắt lực âm thầm rơi lệ. Y đang muốn đẩy xa quan hệ với mấy người Vương Kiến đi, hai tên này lại chủ động kéo lại gần. Đây là muốn âm thầm làm phản có phải không?!

“Tôi là Mặc Sở Minh.” Aiz~ đã tới bước này rồi, đâm lao phải theo lao, y cũng mở miệng nói ra tên mình “Cậu ấy là Nam Cung Lãnh Dạ, còn hai đứa nhóc này là Chu Nhi cùng Minh Tu.”

Thấy ba người còn lại chẳng ai thêm động đậy hay có ý mở miệng, y đành ‘tốt bụng’ giới thiệu hộ. Quả nhiên, nhận lại được một cái trừng mắt của Minh Tu. Khuôn mặt thẳng nhóc tràn ngập bất mãn, chỉ thiếu nước khắc lên trên dòng chữ: ‘Ai cần anh giới thiệu tên của bọn em?’ lên mà thôi. So với Minh Tu xóc nổi thẳng tính thì Nam Cung Lãnh Dạ cùng Chu Nhi lạnh vắng nhạt thờ ơ xa cách, chẳng thêm để ý như trước, tựa như không liên quan gì tới mình.

“Tu ca ca...” Hơi hạ mi mắt, Chu Nhi cúi đầu nhìn ngọn lửa bập bùng cháy trước mặt, thanh âm trong trẻo khe khẽ vang lên. Mặc dù thanh âm không phải là lớn nhưng ở thời điểm hiện tại thì phá lệ gây chú ý.

“Gì vậy Tiểu Chu Nhi?” Minh Tu thu lại vẻ mặt khó chịu, quay sang nhìn Chu Nhi ngồi cạnh mình, không thêm nhìn đám người lạ chường mắt Vương Kiến gì kia nữa. Ánh mắt vốn sắc bén của nó khi nhìn tới khuôn mặt xinh xắn dễ thương của Chu Nhi thì biến hóa, trở nên vô cùng nhu hòa, thấp giọng quan tâm hỏi.

“Em buồn ngủ...” Nghiêng đầu tựa vào bả vai gầy nhỏ của Minh Tu, Chu Nhi nhắm mắt lại.

“Ừ, nghỉ ngơi một chút đi.” Gật gật đầu, vươn bàn tay xoa xoa mái tóc mềm mại xoắn nhẹ như lông mèo của Chu Nhi, Minh Tu bày ra bộ dáng người lớn nói.

“Phải rồi, chúng ta cũng nên nghỉ ngơi thôi, mai còn cần xuất phát sớm.” Mặc Sở Minh ánh mắt tràn ngập tán thưởng nhìn về phía cô bé con Chu Nhi hiện đã nhắm mắt ngủ, sau đó quay qua bảo với Mục Hoảng “Tối nay cậu cùng tiểu Tu gác đêm nhé.”

“Không thành vấn đề.” Mục Hoảng ừ một tiếng sáng khoải đáp. Hôm nay tinh thần lực cùng dị năng của hắn dùng không quá nhiều, vẫn còn rất tỉnh táo, cho dù có ai dám đột kích bất ngờ thì hắn cũng có thể thoải mái đấu lại được.

“Vâng.” Minh Tu cũng không phản đối.

“Các người cứ nghỉ ngơi đi, để hai người đội ngũ chúng tôi gác đêm là được rồi.” Hắng giọng một cái, lúc này y mới nhìn sang đám người Vương Kiến.

“Cái này...” Cổ Minh Tuyền nhìn Nam Cung Lãnh Dạ thuận theo, hiện tại đã khoanh tay trước ngực, nhắm mắt lại dưỡng thần, tâm tình của cô ta tức tối vô cùng. Gì vậy chứ? Cô ta còn chưa nói chuyện được gì với anh cơ mà?

“A... đội... đội đã...” Vương Kiến cũng sốt ruột. Đi nghỉ? Nếu như vậy gã lấy đâu ra thời gian để lôi kéo xin gia nhập đây?

Cũng không thêm quan tâm về mặt sừng sừng muốn nói nhưng lại không dám nói của Vương Kiến, Mặc Sở Minh lờ lờ kéo kéo mấy cái balo của đội ngũ bọn họ, sau đó thần nhiên ngã lưng, nhắm mắt lại. Hạ Kỳ Phong cũng chẳng biết từ lúc nào ghé vào một bên thiu thiu ngủ rồi.

Toàn bộ mọi động tác vô cùng nhanh nhẹn, không để cho đám người Vương Kiến có một giây để chen vào. Nhìn toàn đội của đối phương chỉ còn lại Mục Hoảng cùng Minh Tu đang gác đêm, một người cao lớn khiến người ta khiếp sợ, một người lại lộ hẳn ra chán ghét với bọn họ, đám người Vương Kiến nghẹn một họng cũng chỉ đành nuốt vào.

Cổ Minh Tuyền, Vĩnh Cơ cùng Vương Kiến nào có biết từ ngay lúc Chu Nhi yển chuyển cắt ngang nhắc tới việc nghỉ ngơi thì mấy người bọn họ cũng đã mất đi cơ hội tiếp tục thăm dò tìm hiểu cùng tiếp cận đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ rồi. Cho nên mới nói, Chu Nhi ngày thường tuy có chút ngây thơ, được Minh Tu bảo bọc cẩn thận, thế nhưng khi cần thiết thì cô bé vẫn thông minh độc lập để biết cách ‘đổi hướng gió’ làm phe mình có lợi lắm.

.

.

.

Đêm, gió lạnh mang theo tuyết thổi mạnh đập vào mái tôn cùng cửa kim loại làm cho những tiếng ong ong không ngừng vang lên, làm cho người ta sinh ra cảm giác sợ hãi. Bên trong căn nhà lớn, ở đại sảnh cực rộng, hai đám lửa bập bùng cũng xua đi được chút đáng sợ. Nhóm người của tên thủ lĩnh mặt sẹo vì e dè thực lực của Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng nên ngồi gần cửa lúc này cũng chỉ còn lại một người gác đêm, còn những người khác đã chìm vào trong giấc mộng. Đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ cũng chỉ có Mục Hoảng và Minh Tu là còn thức.

Chỉ riêng nhóm người của Vương Kiến, trừ bốn người nhà họ Tiêu ra thì những người còn lại không thể an ổn ngủ cho được. Ba mẹ con Vĩnh Cơ cùng Vương Kiến đều có ý muốn tiếp cận để xin gia nhập, nhưng không tìm được cách nào để có thể moi được chút thông tin. Cứ nghĩ tới sáng mai mấy người Nam Cung Lãnh Dạ sẽ rời đi, sau đó sẽ không còn cơ hội, ba mẹ con Vĩnh Cơ cùng Vương Kiến mà có thể ngủ ngon được mới là lạ.

Đặc biệt là Cổ Minh Tuyền, cô ta là người sốt ruột hơn ai hết. Mạt thế này một khi tách ra thì có thể gặp được lại hay không, đó là điều vô cùng khó

khăn. Cô ta không muốn lần đầu tiên rung động của mình lại kết thúc một cách nhạt nhòa như vậy. Cố Minh Tuyền lần đầu tiên trong đầu hừng hực cố gắng nghĩ mọi cách để có thể được Nam Cung Lãnh Dạ chú ý. Chẳng qua... cô ta nghĩ mãi vẫn chưa tìm được phương án nào khả thi hết cả.

Nam Cung Lãnh Dạ, người này vừa nhìn đã thấy là người cực kỳ lạnh nhạt, khó tiếp xúc, cũng vô cùng cao ngạo. Phải làm cách nào đây? Cố Minh Tuyền cô mới có thể được người này để vào trong mắt?

“Có gì đó đang tới!” Ngay lúc này, đột nhiên Chu Nhi đang an tĩnh tựa đầu trên vai Minh Tu ngủ thật ngon bỗng mở to mắt. Trong đôi mắt màu đỏ rượu một mảnh thanh tỉnh, không hề giống mới tỉnh lại một chút nào.

Soạt... không cần Chu Nhi nói thêm nữa, Minh Tu cùng Mục Hoàng bật dậy, hai người vào trong trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Mặc Sở Minh cùng Hạ Kỳ Phong đang nằm cùng nhanh chóng tỉnh dậy, đôi mắt tràn ngập cảnh giác nhìn chăm chăm về phía cửa chính.

Động tĩnh như vậy cũng đánh thức cả Tiêu Hạ Vi, Tiêu Hạ Bình cùng vợ con của Tiêu Hạ Vi ngồi gần đó. Ba mẹ con Vinh Cơ cùng Vương Kiến cũng bị những hành động này của bọn họ dọa ngớ ngẩn nhưng còn chưa kịp hiểu gì thì đột nhiên cửa chính bị một xung lực cực mạnh đánh tới vỡ toang ra thành từng mảnh. Bốn bóng đen liên tiếp xông vào, tốc độ cực nhanh, khiến người ta chỉ có thể thấy được tàn ảnh.

“A A A A!!!”

Đám người tên thù lĩnh mặt sọc ở gần cửa nhất trở thành mục tiêu đầu tiên bị những bóng đen kia tấn công đầu tiên. Có những người còn chưa kịp tỉnh lại đã chết thảm. Mỗi một lần những cái bóng kia vung tay, những dòng chất lỏng đặc sệt màu đỏ lại vẽ thành từng đường cong trong không trung. Hòa cùng tiếng la hét vì sợ hãi đau đớn và tiếng thối bực xé nát, mùi tanh tươi nhanh chóng lan ra khắp không gian.

“Tang thi cấp cao!!!” Cố Minh Hi cùng Vinh Cơ bị kinh hách, sau khi nhìn rõ những bóng đen kia là gì thì hoảng hốt hét lên.

“Chúng nó là tang thi cấp 3 và cấp 2. Có hai con là cấp 3 sơ giai, một con cấp 3 trung giai, một con cấp 2 cao giai.” Chu Nhi nhanh chóng dùng tinh thần lực để đánh giá thực lực của bốn con tang thi. Vì cả bốn con đều là tang thi cấp 3, vẫn trong phạm vi mà cô bé có thể nhìn thấu.

“Cấp 3 trung giai sao?” Mặc Sở Minh cau mày.

Càng tiến lên cao thì độ chênh lệch giữa các giai trong cùng một cấp càng trở nên vô cùng rõ rệt. Trong đội ngũ của bọn họ, trừ phi là Nam Cung Lãnh Dạ hoặc Cố Diệp Ninh ra tay, bằng không cho dù là ba đứa nhỏ Hạ Kỳ Phong, Minh Tu cùng Chu Nhi đều là cấp 3 sơ giai hợp lực cũng chỉ đánh ngang tay được mà thôi. Chưa nói tới theo sau con tang thi cấp 3 trung giai kia còn có ba con tang thi cao cấp khác.

“Grào!!!” Nhóm tang thi sau khi cắn xé xong đám người tên thù lĩnh mặt sọc, phát hiện ra vẫn còn một đồng ‘thức ăn’ nữa ở đây, chúng kinh hi gào thét.

Vinh Cơ cùng Cố Minh Hi bị tiếng gào của tang thi làm cho hoảng sợ, vội vàng lui nhanh về phía sau. Cố Minh Tuyền sắc mặt trắng bệch, tuy rằng cô ta cũng là dị năng giả, thế nhưng... đây là tang thi cấp 3 đó, cô ta đâu không lại được. Vương Kiến liếc qua hai anh em Tiêu Hạ Vi và Tiêu Hạ Bình, cũng không khỏi bồn chồn lo lắng. Bốn con tang thi này con nào cũng lợi hại hơn mấy người bọn họ, xông ra nhất định sẽ chết chắc.

“Em cùng con lui ra sao đi.” Tiêu Hạ Vi biết rõ mình chỉ là dị năng giả cấp 2 sơ cấp, bốn con tang thi kia tùy tiện một con lao tới cũng giết chết được mình, thế nhưng anh ta vẫn cắn răng kéo vợ con ra đằng sau mình để bảo hộ.

“Được... được...” Vợ của Tiêu Hạ Vi cũng bị dọa sợ tới hai hốc mắt đầy lệ, cô ta đưa tay bịt lại miệng con trai tiểu Nãi, sợ con trai mà khóc sẽ làm phân tâm tới chồng và Tiêu Hạ Bình.

“Minh, Hoàng, đối phó với con tang thi cấp 2. Chu Nhi, tiểu Phong, tiểu Tu, ba đứa chia ra đối phó với hai con tang thi cấp 3 sơ giai kia. Con tang thi cấp 3 trung giai để tôi.” Nam Cung Lãnh Dạ không biết từ lúc nào đã đứng dậy, ánh mắt lãnh liệt nhìn thẳng về mấy con tang thi đang cắn xé nhóm người của tên thù lĩnh mặt sọc.

“Được, tớ biết rồi.” Mặc Sở Minh nhú mày một chút nhưng vẫn gật đầu.

Thực ra y cũng hơi lo lắng vì hôm nay Nam Cung Lãnh Dạ dùng hơi nhiều tinh thần lực cùng dị năng, nếu còn chưa bình phục hoàn toàn mà lại đấu với tang thi cấp cao như vậy thì rất nguy hiểm. Nhưng hiện tại nhìn sắc mặt của anh... xem ra vẫn còn thoải mái lắm, có khi giết thêm vài con tang thi vẫn được ấy chứ. Chỉ cần là Nam Cung Lãnh Dạ chịu ra tay, Mặc Sở Minh cảm thấy gánh nặng nhẹ đi một nửa.

“Hiểu rõ.” Mục Hoàng, Hạ Kỳ Phong cùng Chu Nhi nghe chỉ thị từ Nam Cung Lãnh Dạ cũng lập tức phân ra, đối mặt với mấy con tang thi đang điên cuồng kia.

“Các người thực lực yếu, tránh qua một bên đi.” Minh Tu nhìn về cơ rúm rỏ của mấy người Vương Kiến, cau mày, thấp giọng quát. Thực lực quá yếu, đứng ở chỗ này chỉ tổ vướng tay vướng chân nó cùng mọi người mà thôi.

“A... được được...” Biết rõ là mấy người Nam Cung Lãnh Dạ sẽ tự ra tay, ánh mắt Vương Kiến sáng lên. Tốt quá, tốt quá, gã không cần phải đối phó với tang thi cấp cao!!!

Nam Cung Lãnh Dạ lạnh nhạt liếc đám người Vương Kiến rụt rụt đứng một bên, sắc mặt ai cũng tái nhợt vì hoảng loạn, cũng chẳng thèm để ý thêm nữa. Anh cúi đầu nhìn Cố Diệp Ninh vẫn chẳng có động tĩnh gì, ngồi yên như bức tượng, trong mắt lộ ra chút bất đắc dĩ. Aiz ~ cô bé này, mệt tới vậy sao? Tang thi cao cấp tìm tới tận cửa rồi vẫn có thể ngủ ngon như vậy. Bỏ đi, anh cũng muốn cô nghỉ ngơi một chút, mấy hôm nay trời lạnh, cô cũng mệt mỏi rồi. Cuối cùng Nam Cung Lãnh Dạ cũng không gọi Cố Diệp Ninh dậy.

“Tiểu Nha, chăm sóc chủ nhân mày thật kĩ nhé.” Xoa xoa đầu của tiểu Nha, anh nhắc nhở.

“Grừ!” Tiểu Nha là con sói rất có linh tính, dường như nó hiểu được lời của Nam Cung Lãnh Dạ, đôi mắt vàng híp lại, cổ gật gật.

“Ngoan lắm” Anh hài lòng nhếch môi.

Giao Cổ Diệp Ninh cho tiểu Nha xong, Nam Cung Lãnh Dạ đi tới đứng giữa những người khác. Bên trái anh là Mặc Sở Minh, Mục Hoảng còn bên phải là ba đứa nhỏ. Lúc này tất cả dồn ánh mắt vào đối thủ mà mình đã lựa chọn. Bầu không khí cực kỳ căng thẳng, Nam Cung Lãnh Dạ quan sát con tang thi cấp 3 trung giai kia.

Đó là một con tang thi nam, độ tuổi chắc cũng chỉ gần 20, còn rất trẻ. Bởi vì dị năng của con tang thi kia là gì anh chưa biết, cho nên Nam Cung Lãnh Dạ chọn cách trực tiếp nhất để kích động con tang thi lộ ra dị năng, triển lộ khí tức của dị năng giả mà trước đó anh che giấu.

Đoàng!!!

Giải phóng khí tức, một luồng khí mạnh mẽ lấy cơ thể anh làm tâm phóng ra bốn hướng, lập tức khí tức của dị năng giả cấp 3 cao giai bùng nổ, khiến cho những người khác có mặt ở đây không khỏi cảm thấy bị đè ép.

“Grào!!!” Con tang thi cấp 3 trung giai cảm nhận được người này mạnh hơn mình thế nhưng không cam lòng để lỡ mất ‘đồ ăn’ tươi ngon trước mắt. Nó cựa mạnh gầm lên một tiếng, uy hiếp ngược lại Nam Cung Lãnh Dạ nhưng cũng chẳng có bao nhiêu khí thế.

Trong đôi mắt màu café của anh nổi lên một tia tà ác, khóe môi của Nam Cung Lãnh Dạ khẽ cong lên, thanh âm thì thâm diệu dàng nhưng cũng quý dị khó lường: “Nhỏ giọng chút thôi, đừng đánh thức ‘phu nhân’ tương lai của ta dậy chứ, tang thi khôn khiếp.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Tang Thi Nữ

Bên kia, Mục Hoảng cùng Mặc Sở Minh đối phó với con tang thi cấp 2 cao giai cũng cực kỳ ấn ý. Mặc Sở Minh gần đây đã cải tiến chiêu Roi nước không ít, hiện tại sử dụng chẳng khác nào một phần cơ thể của mình. Độ dài của Roi nước cũng được kéo dài, khiến phạm vi tấn công của nó cũng được nói rộng ra. Mục Hoảng dùng dị năng cường hóa, đánh cho con tang thi lần hết từ bên này sang bên khác, chặt vật vô cùng. Lúc nó muốn dùng dị năng tấn công ngược lại Mục Hoảng thì lại bị màn bảo vệ bằng nước của Mặc Sở Minh ngăn lại.

Mà Chu Nhi, Hạ Kỳ Phong cùng Minh Tu còn lợi hại hơn nữa. Ba đứa nhỏ này hoàn toàn là đơn phương ngược đãi hai con tang thi cấp 3 sơ giai kia. Cả ba đứa đều có dị năng tự nhiên, tấn công tầm xa hay lại giáp lá cà đều được. Nhất là Chu Nhi, cô bé này không ra tay thì thôi, một khi ra tay thì quả thực là ép chết tang thi.

Chu Nhi dùng dị năng của mình đè ép tinh thần lực tang thi, đánh lừa khiến nó bị mất phương hướng, cũng khó có thể phóng ra dị năng tấn công. Hạ Kỳ Phong kết hợp cùng Chu Nhi, dùng dị năng hệ âm của mình để giữ chặt bóng của tang thi, không cho hai con tang thi cử động. Minh Tu là người thoải mái nhàn nhã nhất, đảm nhiệm nhiệm vụ... hành hạ tang thi.

Chả biết Minh Tu tìm được ở đâu ra một cây gậy sắt, thẳng nhóc dùng dị năng hệ kim của mình vót nhọn đầu của cây gậy, sau đó không đâm vào tang thi bất động kia. Đáng nhẽ chỉ cần đâm một cái vào đầu thì tang thi lập tức sẽ chết ngay. Thế nhưng Minh Tu lại không làm thế, lúc đâm chỗ này lúc đâm chỗ khác, rõ ràng là không muốn để hai con tang thi cấp 3 sơ cấp kia chết ngay mà muốn hành hạ chúng nó một cách tàn nhẫn. Thủ đoạn máu me khiến cho tới người lớn cũng rợn tóc gáy.

Đặc biệt nhất phải là trận chiến ở khu vực trung tâm. Con tang thi cấp 3 trung giai vốn cực kỳ lợi hại lúc này không ngừng gào thét, thân thể nhanh chóng cố gắng tránh đi những tia sét xuất hiện từ trong không trung đang không ngừng bổ tới mình. Tuy nhiên tốc độ của nó rõ ràng không thể bằng được tốc độ của sấm sét, cho nên không ít lần bị dính đòn. Mỗi lần tia sét kia đánh trúng, da thịt của nó đều bị đánh nát bét, bốc ra mùi cháy khét lẹt. Có thể khiến nó đau đớn như vậy chứng tỏ người ra đòn hơn cấp bậc của nó, là một nhân vật cực kỳ lợi hại.

Mà ở đối diện nó, Nam Cung Lãnh Dạ một thân thẳng tắp thoải mái đứng đó. Cho dù con tang thi kia có cố gắng phóng ra chiêu thức dị năng nào cũng bị anh cản lại ngay lập tức. Mỗi chiêu thức của tang thi cấp 3 trung giai phóng ra còn chưa chạm được tới góc áo của anh đã bị ngọn lửa biến dị màu trắng với nhiệt độ cao cực độ của Nam Cung Lãnh Dạ cắn nuốt cho không còn một mảnh. Anh liên tục dùng giữa dị năng hệ lôi và dị năng hệ hỏa biến dị để tấn công, khả năng sử dụng ngày càng trở nên rất thuần thục, càng ngày càng nhanh.

Đối phó với một con tang thi cấp 3 trung giai, dị năng giả cấp 3 cao giai anh đây ra tay vô cùng nhẹ nhàng, hoàn toàn không có tí áp lực nào hết cả.

Mỗi một lần vung tay, dị năng phát động tạo ra những tia sét. Một một tia sét bổ xuống càng thêm nhanh hơn và có uy lực hơn tia sét trước. Những tia sáng chớp động không ngừng tới loa mắt mang theo sự hủy diệt tàn phá, khiến cho khắp nơi trên mặt đất bị đánh tới vỡ vụn, tạo thành những chiếc hố cực lớn, gạch đá văng khắp nơi.

Những thanh âm ầm ầm không ngừng truyền tới, tiếng tang thi gào thét như những mũi nhọn đâm vào trong tai của đám người Vương Kiến đang đứng nép một bên. Trợn tròn mắt nhìn từng đám chiêu thức hoa hoa lệ lệ đủ mọi màu sắc được nhóm người Nam Cung Lãnh Dạ phóng ra; nhìn bụi khói bay mù mịt, khắp nơi bị tàn phá; nhìn mấy con tang thi cao cấp rõ ràng rất mạnh, có thể dễ dàng đe dọa giết chết bản thân, nay bị ngược tới thế thảm, trong lòng đám người Vương Kiến không khỏi chua ngọt lẫn lộn.

Vẫn biết là nhóm người Nam Cung Lãnh Dạ rất mạnh nhưng quả thực không tương đương được lại mạnh tới như vậy. Chỉ là thủ đoạn của Minh Tu cùng hai đứa nhỏ Hạ Kỳ Phong và Chu Nhi đã khiến đám người Vương Kiến cảm thấy sợ hãi. Chỉ là đứa nhỏ mà sao lại tàn nhẫn như vậy? Cho dù tay đã chém giết không ít tang thi nhưng dù sao tang thi cũng mang hình người, trong lòng thế nào cũng có chút chướng ngại, mấy đứa Minh Tu lại hành hạ máu me như vậy không khỏi làm lòng người rét lạnh.

“Anh, người kia quả nhiên là thủ lĩnh.” Tiêu Hạ Bình đối với Tiêu Hạ Vĩ thấp giọng nói, một tay chỉ về hướng Nam Cung Lãnh Dạ.

“Ừm, ban nãy đã thấy khí chất người này không tầm thường tuy nhiên sau đó lại không cảm nhận được khí tức của dị năng giả trên người cậu ta, anh còn cứ tưởng cậu ta chỉ là người bình thường. Không thể ngờ...” Tiêu Hạ Vĩ nhíu mày, ánh mắt mang theo ngạc nhiên cùng đánh giá nhìn Nam Cung Lãnh Dạ.

Thanh niên tên Nam Cung Lãnh Dạ này mạnh hơn tất cả những người mà anh ta từng gặp qua!

“Cậu ta là dị năng giả cấp 3 cao giai trở lên.” Đối với ánh mắt của anh trai, Tiêu Hạ Bình rất tin tưởng. Có thể nhẹ nhàng vờn tang thi cấp 3 trung giai như vậy, Nam Cung Lãnh Dạ chắc chắn là dị năng giả cấp 3 cao giai trở lên, tuyệt đối không thể thấp hơn.

“Quả nhiên đội ngũ này mới là người giết những tang thi ở phụ cận!” Vương Kiến cùng Vĩnh Cơ trong mắt lấp lóe một tia khát vọng cùng tính toán.

Nhóm người Nam Cung Lãnh Dạ không ai biết được suy nghĩ của Vương Kiến cùng Vĩnh Cơ, lúc này tất cả toàn lực tấn công đánh trả tang thi... à không, là đơn phương đùa bỡn hành hạ tang thi mới đúng. Trên đầu ngón tay, những tia điện màu tím không ngừng gấp khúc uốn lượn, mang theo sức mạnh kinh người, Nam Cung Lãnh Dạ dùng đôi mắt lạnh nhạt nhìn con tang thi cấp 3 trung giai trước mặt, không có chút hứng thú nào hết.

Tuy rằng anh biết ở thời điểm hiện tại, gặp tang thi thực lực dưới cấp mình là tốt nhất cũng an toàn nhất, thế nhưng đánh nhau kiểu như vậy... thật sự không kích thích tạo nào hết. Đành ông dù là người hiền lành tới thế nào thì trong huyết quản vẫn luôn ẩn giấu một tia dã tính luôn chờ thời cơ bộc phát. Huống gì Nam Cung Lãnh Dạ là thiên chi kiêu tử, từ nhỏ được huấn luyện trong quân đội, yêu thích đánh nhau đấu luyện. Anh làm sao có thể thỏa mãn bởi những đối thủ dưới tầm của mình.

Đương nhiên Nam Cung Lãnh Dạ biết nếu để Mặc Sở Minh biết anh có những suy nghĩ này, chắc chắn sẽ bị y lăm nhăm một hồi tới nhức đầu. Cho nên những điều này, tốt nhất chỉ nên giữ trong lòng thì hơn. Anh cũng không hi vọng làm cho mấy đứa nhỏ Hạ Kỳ Phong nghĩ rằng anh là thành phần nguy hiểm hiểm hiểm. Tới tai của Cố Diệp Ninh, như vậy thì tuyệt đối không tốt cho hình tượng của anh.

“Aiz, nhằm chán muốn chết. Thôi đi, chấm dứt nhanh thì hơn.” Ừm, đúng vậy, anh không phải thành phần hiểm hiểm. Nam Cung Lãnh Dạ anh tuy rằng có chút lạnh lùng nhưng sâu thẳm trong tâm hồn thì rõ ràng là một con người rất hiền hòa bác ái. Cho nên mau mau kết thúc con tang thi này thôi, anh còn muốn nghỉ ngơi thêm một chút “Lôi cầu.”

Nam Cung Lãnh Dạ nghĩ là làm, một tay vờn ra, năng lượng xoay chuyển được tập trung trong lòng bàn tay, tạo thành một quả cầu điện. Quả cầu hấp thụ rất nhanh những nguyên tố xung quanh, càng lúc càng trở nên lớn hơn, phát ra những tiếng xèn xẹt rất đáng sợ. Tuy chiêu Lôi cầu này chỉ là chiêu thức đơn giản mà Nam Cung Lãnh Dạ nghĩ ra, nhưng khác biệt đẳng cấp làm cho lôi cầu vừa xuất hiện, uy lực áp bức tới mức đám người Vương Kiến dù đứng cách xa rồi vẫn phải nghẹt thở.

“Grào!!!!!!”

Tang thi cấp 3 đã có trí thông minh, tuy rằng suy nghĩ chỉ ngang trẻ con nhưng vẫn nhanh chóng nhận ra nguy hiểm từ lôi cầu kia. Nó biết người đối diện mạnh hơn nó, lúc này cũng không còn ương bướng muốn tranh đấu tới cùng cho nên ré lên một tiếng rồi nhanh chóng rụt về phía sau, xem chừng là muốn bỏ chạy.

“Năm mo!” Thả hổ về rừng, việc ngu ngốc như thế anh tuyệt đối không để xảy ra. Nam Cung Lãnh Dạ híp mắt lại, trong mắt lóe lên một tia nguy hiểm. Tay vung mạnh, lôi cầu chớp giật ma sát với không khí phóng như bay về hướng tang thi kia.

“Grào!!!”

Đúng lúc này xảy ra dị biến, hai bóng đen khác từ ngoài xông vào. Một cái bóng đen chặn trước người con tang thi cấp 3 trung giai kia, hứng trọn chiêu Lôi cầu của Nam Cung Lãnh Dạ, lập tức bị giật cho cháy đen. Còn một cái bóng khác nhân lúc anh còn chưa kịp phản ứng, tốc độ cực nhanh phóng về hướng Cố Diệp Ninh và tiểu Nha đang ngồi.

Đám người Vương Kiến đứng gần đó nhất vừa nhìn thấy bóng đen kia lại gần liền phát hiện ra đây rõ ràng là một con tang thi nữ. Mái tóc dài rối tung, có phần nửa đã rơi rụng, lộ ra mảng da đầu bong tróc trông cực kỳ đáng sợ. Trên khuôn mặt tang thi kia bị găm nhăm tới mức nhìn rõ cả máu thịt đã biến thành từng mảng đen kịt cùng xương đã ó vàng. Hốc mắt tang thi nữ này bị mất đi con ngươi, có thể thấy được từng cơn dòi bọ to dài trùng trùng không ngừng ngo ngoáy bên trong.

“Oe!!!” Vĩnh Cơ, Cố Minh Tuyền, Cố Minh Hi cùng vợ con của Tiêu Hạ Vĩ nhìn thấy lập tức nhin không được nôn ọe. Thế này... quá kinh tởm rồi!!!

“Mau tránh ra! Nó muốn đánh tới đây!!!” Vương Kiến cùng hai anh em họ Tiểu cũng cực kỳ ghê tởm con tang thi nữ này nhưng đầu óc vẫn rất nhanh xoay chuyển. Nhận ra động thái cùng mục đích của con tang thi nữ kia, sắc mặt Tiểu Hạ Vĩ trắng bệch hô lên.

“Á!!!” Cổ Minh Tuyền cùng Cổ Minh Hi lùi kéo Vĩnh Cơ ngã rạp ra một bên, muốn cố gắng tránh thật xa phạm vi con tang thi nữ kia lao tới.

“Chết tiệt!!! Chết tiệt!!! Tại sao lại xuất hiện thêm một con tang thi cao cấp nữa???” Vương Kiến nhìn ra con tang thi nữ này rất mạnh, thậm chí là còn có thực lực có khi còn cao hơn cả con tang thi cấp 3 trung giai kia nữa, sắc mặt của gã từ trắng đẽ biến thành đen xì. Quá mức xui xẻo mà, gã nhin không được chửi một tiếng tức giận.

“Tiểu Nãi, A Hoa!!!” Tiểu Hạ Vĩ ôm lấy vợ và con trai.

“Tuồng đất!!!” Tiểu Hạ Bình ngay lập tức đi tới trước mặt anh trai, chị dâu và cháu trai mình, phát động dị năng, tạo nên một bức tường đất bao bọc lại một nhà bốn người bọn họ. Tuy là biết thực lực của con tang thi nữ kia cao hơn mình nhưng dù sao có bức tường đất này thì tính mạng bốn người nhà bọn họ sẽ được đảm bảo hơn một phần.

Kỳ lạ là con tang thi nữ kia hoàn toàn bỏ qua đám người Vương Kiến, một đường thẳng tắp muốn tấn công về hướng người nào đó dùng áo choàng trùm kín từ đầu tới chân ngồi bên đồng lửa kia. Xem ra, mục tiêu của nó là Cổ Diệp Ninh. Chu Nhi, Hạ Kỳ Phong cùng Minh Tu cũng chú ý tới động thái bên này, hoảng hốt kêu lên một tiếng.

“Diệp tỷ tỷ!!! Cẩn thận!!!”

“Tiểu Ninh!!!” Nhìn Cổ Diệp Ninh một thân trùm kín vẫn ngồi yên như tượng, móng vuốt sắc bén tang thi nữ kia đã xé gió lao tới, Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng cũng sốt ruột tới phát điên, hai mắt trừng lớn tới đỏ bừng.

“Khốn khiếp.” Nam Cung Lãnh Dạ toàn thân lúc này tỏa ra một luồng khí lạnh khốc tới cực điểm, đôi mắt màu café đông đặc lại tràn ngập băng giá.

Đám ra tay với mèo con của anh sao?

Anh muốn toàn lực phóng tới chỗ Cổ Diệp Ninh, muốn ngăn lại động tác của con tang thi nữ. Tuy nhiên, con tang thi nữ này rõ ràng là có dị năng tốc độ, bằng không sao có thể tấn công nhanh tới mức khiến cho Nam Cung Lãnh Dạ phản ứng không kịp.

“Grào!!!” Tiểu Nha đứng bật dậy, hướng con tang thi gầm thật lớn. Nó dùng thân mình che trước người Cổ Diệp Ninh, đôi mắt vàng lãnh liệt tràn ngập sát khí không sợ hãi.

Nhưng không cần chờ tới khi tiểu Nha ra uy, ngay khi con tang thi chỉ cách Cổ Diệp Ninh khoảng vài mét, bỗng nhiên bóng người đang ngồi im chột bật dậy. Nghiêng người, nhún một cái, lấy đà phóng về hướng của con tang thi nữ, từ bên hông rút ra thanh kiếm dài sắc bén.

Keng!!!

Kim loại ma sát với móng vuốt cứng như thép của tang thi tạo nên một tia lửa đỏ chói mắt. Nếu là kim loại bình thường chỉ e không đọ lại được với móng vuốt của tang thi cao cấp. Nhưng thanh kiếm này được hình thành từ hòn đá đen mà tổ tiên Cổ gia để lại, đương nhiên sao có thể tầm thường. Cổ Diệp Ninh dùng lực hất bay con tang thi, con tang thi lùi lại vài bước rồi tiếp tục như mất trí lao tới.

Keng... keng... keng... dùng kiếm đỡ lấy vài chiêu của con tang thi, thanh âm va chạm vang lên khiến người khác nhức óc. Chỉ nhìn thôi cũng biết được lực va chạm giữa thanh kiếm cùng móng vuốt tang thi mạnh tới mức nào. Nhưng Cổ Diệp Ninh vẫn nhẹ nhàng đỡ được hết thảy. Cơ thể thon dài tuy nhìn qua mảnh mai tuy nhiên ẩn chứa sức lực không hề nhỏ chút nào.

Toàn bộ sự việc xảy ra vô cùng nhanh chóng. Từ lúc con tang thi nữ kia xuất hiện tới khi Cổ Diệp Ninh đỡ đòn có lẽ không tới vài chục giây.

“Khóa không!”

Thấy cô đã tỉnh, Nam Cung Lãnh Dạ âm thầm thở phào. Lúc này anh có thể an tâm một chút rồi. Con tang thi nữ này có lẽ là tang thi cấp 3 cao giai. Tuy mạnh nhưng Cổ Diệp Ninh vẫn đối phó được. Nếu có bất lợi gì, anh cũng sẽ tham gia một chân, tới lúc đó xem xem con tang thi nữ này có thể sống ra khỏi đây được hay không!

Tiếp theo... phải xử lý một con tang thi khác!

Nam Cung Lãnh Dạ híp mắt, nhìn về phía con tang thi cấp 3 trung giai ban nãy đã sắp lao ra khỏi cửa chính. Anh thấp giọng lầm bầm, ngón tay hơi cong lại, lập tức con tang thi đang lao ra như bị đập vào thứ gì đó vô hình, xung lực mạnh mẽ làm nó bị đẩy lùi về sau, ngã vật ra.

“Grào!!!” Con tang thi cấp 3 trung giai kia nhận ra bất thường, muốn tìm hướng khác để chạy trốn, thế nhưng vẫn như cũ bị đụng phải một thứ gì đó vô hình. Lây nó làm tâm, xung quanh bán kính một mét, nó không thể di chuyển được.

Đây là chiêu thức Khóa không mà Nam Cung Lãnh Dạ sử dụng để khóa phạm vi của con tang thi cấp 3 trung giai kia lại. Đây là chiêu thức anh sáng tạo, sử dụng dị năng không gian để tạo ra một cái lồng giam. Anh giam cầm nó là một cái lồng không gian trong suốt. Trừ phi thực lực mạnh hơn anh hoặc là được anh chủ động giải trừ, bằng không dùng hồng thoát ra.

“Grào!!! Grào!!!” Quả nhiên cho dù con tang thi dùng bao nhiêu sức lực cũng không thể thoát ra được. Tiếng đập ruyện... ruyện... không ngừng vang

lên khiến người khác chấn kinh.

Lạnh lẽo nhìn cái xác tang thi bị lôi cầu của mình giật cho chấy xém đang nằm trên sàn nhà, lại nhìn con tang thi đang không ngừng gào rú đập mạnh lên cái lồng trong suốt được tạo nên từ không gian của mình, Nam Cung Lãnh Dạ cười nhạt. Đùng tưởng là có một con tang thi khác hứng chịu đòn thay là có thể thoát được. Bại tướng dưới tay anh, muốn thoát cũng phải xem xem anh có đồng ý hay không đã. Chưa kể tới... đám tang thi này còn dám đánh chủ ý lên Cố Diệp Ninh.

Nam Cung Lãnh Dạ nhận ra được mấy con tang thi cao cấp này có chút bất thường. Bắt lại ngoại trừ để hành hạ một chút ra thì cũng có chút công dụng để điều tra.

Cố Diệp Ninh và con tang thi nữ kia cấp bậc bằng nhau cho nên tấn công cũng không nghiêng hẳn về bên nào. Con tang thi nữ kia quả nhiên là tang thi tốc độ, tốc độ ra đòn của nó nhanh tới khó tin. Thế nhưng Cố Diệp Ninh cũng không phải đơn giản, bất cứ lúc nào cũng trong suy tư mà tránh được.

Việc này giải thích cực kỳ đơn giản. Cơ thể của cô khi kích phát dị năng đã được cải tạo lần thứ nhất, sau đó khi uống nước tinh lọc xong thì lại được cải tạo thêm lần nữa. Nói tới tốc độ, cô dám nói cô không thua gì đám dị năng giả tốc độ chút nào đâu.

Cố Diệp Ninh ngoại trừ có ba dị năng tự nhiên bao gồm băng phong thủy cùng sở hữu một cái không gian dự trữ ra, cô còn có một cơ thể chẳng thua kém bất cứ dị năng giả thể chất nào. Từ ngũ giác, sức mạnh, sức bật, tốc độ,... mọi thứ đều được tăng mạnh gấp vài lần so với các dị năng giả bình thường khác. Chưa kể tới chiêu thức Phi của cô có thể khiến cơ thể nhẹ nhàng di chuyển thậm chí là bay được trong không trung. Con tang thi nữ này muốn chiếm lợi từ cô, xem ra khả năng này khó có thể xảy ra lắm!

“Băng giới!”

Lấy Cố Diệp Ninh làm tâm, từ cơ thể cô phát ra khí lạnh cực độ. Nhiệt độ trong đại sảnh nhanh chóng hạ xuống, phối với thời tiết vốn đã rét lạnh càng khiến cho người ta không chịu nổi. Những vệt băng màu trắng lam liên tục xuất hiện kéo dài, đông cứng toàn bộ mặt đất. Ngay cả đồng lửa đang bập bùng cháy cũng bị đóng băng.

Băng giới! Thế giới của băng, do cô làm chủ!

“Băng gai!”

Con tang thi nữ kia nhìn cơ thể đang bị băng lan lên, đông cứng tới hoai tử mình, còn chưa kịp phản ứng thì ngay lập tức lớp băng đóng bên đất đột nhiên biến đổi, hóa thành hình dạng của những mũi gai sắc nhọn dài tới hơn một mét. Băng gai mọc cực nhanh, tựa như gai nhím xuyên thủng qua cơ thể của con tang thi nữ, găm chặt nó lại không cho nó cử động.

Con tang thi nữ bị đau, gào rít lên làm cho người khác không khỏi run sợ. Tuy nhiên nó thoát không được. Băng của Cố Diệp Ninh từ khi biến dị đã là trở thành loại băng cực có nhiệt độ âm lạnh nhất, cứng cứng rắn nhất. Không có biện pháp phá vỡ được loại băng này.

“Mày có thể rất mạnh, nhưng đáng tiếc hôm nay lại gặp phải tao.” Thanh âm của Cố Diệp Ninh trong trẻo nhưng cũng lạnh lẽo chẳng thua kém gì băng mà cô tạo ra.

Cô có thực lực cấp 3 cao giai, con tang thi nữ đối diện cũng vậy, thế nhưng vẫn có khác biệt. Cố Diệp Ninh tuy là cấp 3 cao giai nhưng gần như đã sắp đột phá sang cấp 4, là đỉnh cấp. Con tang thi nữ này cùng lắm chỉ mới đạt được cấp 3 cao giai chưa lâu mà thôi. Ban đầu có thể thực lực đôi bên tương tự nhưng rất nhanh con tang thi nữ này sẽ bị cô áp xuống, lộ ra chênh lệch thực lực của đôi bên. Có thể kéo dài tới lúc này, xem như là khá lâu rồi.

“Liệt phong.” Hạ kiểm xuống tạo thành tư thế chuẩn, nguyên tố phong tập hợp bao bọc lên dọc lưỡi kiếm. Một chiêu vung ra, nguyên tố phong xoắn chặt lại tạo thành một lưỡi đao không lồ sắc bén lia tới, chém văng đầu con tang thi. Máu cùng với dịch não màu vàng nhạt văng ra khắp nơi, lưu lại dấu vết dơ bẩn trên phần băng màu trắng lam trong suốt xinh đẹp.

Mục Hoàng cùng Mặc Sở Minh không biết từ lúc nào cũng đã giải quyết xong con tang thi cấp 2 cao giai kia. Ba đứa nhỏ Hạ Kỳ Phong, Minh Tu cùng Chu Nhi cũng ngược đãi xong hai con tang thi cấp 3 sơ giai. Hiện tại toàn bộ mọi người đã đứng tập trung bên người Nam Cung Lãnh Dạ.

“Mẹ ơi, lần nào chứng kiến cái chiêu Liệt phong này tôi cũng lạnh run người.” Hấn tặc lưỡi đưa ra nhận xét của mình.

“Cái này thì công nhận.” Mặc Sở Minh gật đầu thật mạnh. Rõ ràng nói hệ phong là hệ phụ trợ, vì cái gì mà rơi vào tay Cố Diệp Ninh thì lại biến ra được chiêu thức mang hệ số nguy hiểm cao như vậy chứ?!

“Diệp tỷ tỷ, thực đẹp trai!!!” Hạ Kỳ Phong kích động tới hai mắt long lanh, chấp tay nhìn bóng dáng của Cố Diệp Ninh đang tra kiếm vào bao. Lần nào Cố Diệp Ninh ra tay, cậu đều nhìn không nổi, sự sùng bái tăng vùn vụt không kiềm lại được.

“Sai rồi, Diệp tỷ tỷ không có đẹp trai, Diệp tỷ tỷ là con gái.” Chu Nhi mím mím môi, nghiêng đầu ngây thơ chỉnh lỗi cho Hạ Kỳ Phong.

“Aiz ~ Diệp tỷ tỷ sử dụng dị năng càng ngày càng khốc nha ~” Minh Tu hâm mộ nói.

“Tiểu Ninh.” Nam Cung Lãnh Dạ không thêm quan tâm mấy người kia lắm lắm, bước một bước dài tới bên cạnh Cố Diệp Ninh, trên khuôn mặt anh tuấn hiện lên một tia lo lắng “Sức mạnh thế nào rồi? Tinh thần lực đã bổ sung tốt chưa?”

Mấy chiêu vừa rồi cô sử dụng đều là chiêu thức hệ băng cao cấp, rất tổn tinh thần lực. Người khác không biết vì sao Cố Diệp Ninh vừa rồi lại ngủ sâu

như vậy, thế nhưng Nam Cung Lãnh Dạ lại vô cùng rõ ràng. Bởi vì lúc giết tang thi ở khu vực phụ cận, Cố Diệp Ninh vì thử vài nghiệm vài chiêu thức kết hợp nên tinh thần lực bị sử dụng gần hết. Cho nên mới sử dụng phương pháp ngủ sâu. Đây là một cách đường tắt để có thể hấp thụ nguyên tố nhanh nhất mà không gây nguy hiểm cho cơ thể.

Vốn Cố Diệp Ninh an tâm rơi vào trạng thái ngủ sâu vì tin tưởng có Nam Cung Lãnh Dạ canh giữ bên người, hơn nữa tang thi phụ cận cũng đã giết sạch, cô không lo buổi tối có nguy hiểm bất ngờ ập tới. Ai dè, người tính không bằng trời tính. May mắn Cố Diệp Ninh tỉnh lại kịp thời, bằng không...

Nam Cung Lãnh Dạ quả thực cũng không rõ mấy con tang thi cao cấp vừa rồi tấn công bọn họ từ đâu chui ra luôn nữa. Rõ ràng Chu Nhi đã dùng dị năng quét qua một lần, khẳng định không còn tang thi ẩn nấp nữa rồi cơ mà.

“Tôi ổn, không có việc gì. Anh biết khả năng hấp thụ nguyên tố và bổ sung tinh thần lực của tôi mà.” Không thể không nói, có thiên phú thực tốt. Anh cũng cố vì có thiên phú sẵn, cho nên khả năng cùng tốc độ tu luyện nhanh hơn người khác nhiều.

“Ừ, vậy thì tốt.” Tuy mũ ở áo choàng che mất nửa khuôn mặt của Cố Diệp Ninh nhưng từ giọng nói anh vẫn nhận ra được cô không nói dối, quả thực đã hoàn toàn bổ sung đủ tinh thần lực. Nam Cung Lãnh Dạ lúc này mới lộ ra một nụ cười.

Đột nhiên nhớ ra gì đó, Nam Cung Lãnh Dạ chỉ về hướng xác của mấy con tang thi cao cấp tấn công bọn họ cùng con tang thi cấp 3 trung giai vẫn bị anh nhốt trong lồng không gian: “Phải rồi, mấy con tang thi này có gì đó rất kỳ lạ...”

“Xin lỗi, có thể cho tôi hỏi vị tiểu thư này một chút...”

Đúng lúc này một thanh âm khàn khàn vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện của anh cùng cô. Nam Cung Lãnh Dạ cau mày khó chịu quay đầu về hướng thanh âm mới phát ra thì phát hiện chủ nhân tiếng nói là Vương Kiến. Ông ta toàn thân rét run, lấy bả lấy bả tiến tới gần hai người bọn họ, sắc mặt trắng xanh, trên tóc còn phủ một ít tinh thể băng màu băng lam. Phía sau ông ta, bốn người nhà họ Tiêu cùng ba mẹ con họ Cố cũng rơi vào tình trạng tương tự. Nhóm Nam Cung Lãnh Dạ có áo bông để mặc nên chỉ thấy lạnh bình thường, chứ đám người Vương Kiến quần áo mỏng tang, đã sắp bị lãnh khí của băng cực do Cố Diệp Ninh tạo ra đông thành băng luôn rồi.

“Có chuyện gì?” Nam Cung Lãnh Dạ hỏi, hiển nhiên là như không nhìn thấy tới trạng thái sức khỏe của đám người Vương Kiến... hoặc là nên nói, anh nhìn thấy nhưng không quan tâm.

“Ha ha...” Vương Kiến mặt dày mày dạn như không nhìn ra Nam Cung Lãnh Dạ bức bối, đối với Cố Diệp Ninh hạ giọng hỏi, thế nhưng bên trong rõ ràng mang theo câu xin năn nỉ “Vị tiểu thư này, có thể hay không làm tan băng đi? Chúng tôi sắp bị đông lạnh chết mất rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: Suy Đoán

Vương Kiến làm người đại diện đi đầu, vẻ mặt gượng cười méo mó vừa nịnh nọt vừa đau khổ vì bị đông lạnh. Gia đình họ Tiêu cùng ba mẹ con họ Cố tuy không lộ ra vẻ lấy lòng như Vương Kiến tuy nhiên từ sắc mặt của bọn họ, có thể thấy được sự tím tái do bị nhiễm hàn khí. Đặc biệt cậu bé tiểu Nãi, thân thể là trẻ con, sức đề kháng kém, lại còn vừa sinh bệnh xong.

So với nhóm Mặc Sở Minh có áo lông ấm áp, còn ngăn trở được không ít khí lạnh, đám người Vương Kiến quần áo đều rất mỏng, hầu hết đều là quần áo mặc mùa hè hoặc mùa thu. Chỉ cần băng tuyết bình thường cũng đủ đông chết bọn họ huống gì băng cực có nhiệt độ âm lãnh nhất, là băng để trong tất cả các loại băng. Có thể nhìn tới giờ phút này mới run rẩy lên tiếng, xem như cũng có chút bản lĩnh riêng.

Nam Cung Lãnh Dạ tuy không quan tâm tới sống chết của những người lạ mặt này thế nhưng là một đại thiếu gia có giáo dục lễ độ, không phải chạm tới mấu chốt thì anh cũng sẽ giữ thái độ đạm mạc, không nói ra những câu quá mức gây khó khăn cho đối phương.

Mà Cố Diệp Ninh từ nhỏ tới lớn cũng là tiểu thư cảnh cao lá ngọc, tuy được mọi người trong nhà chiều chuộng nhưng về phần ứng xử Cố Liệt Hạo không hề bỏ bê mặc kệ em gái. Ngược lại, Cố Liệt Hạo dạy dỗ rất tốt khiến cho Cố Diệp Ninh lớn lên trở thành người vô cùng hiểu phép tắc. Hơn nữa bản thân của cô cũng không phải loại người thích gây chuyện rắc rối. Thời buổi loạn lạc như bây giờ, bớt một chuyện thì tốt một chuyện. Người ta đã trung ra về mặt nịnh nọt lấy lòng như vậy, mình cũng không nên làm khó quá. Bởi vậy cô quay sang, đối với anh nói:

"Anh làm đi, Lãnh Dạ."

"Cô đó..." Tuy ngữ điệu bắt đầu dĩ nhiên ánh mắt lại tràn ngập sùng nịnh, Nam Cung Lãnh Dạ nhướng hàng lông mày dày rậm của mình. Bỏ đi, không phải từ lâu đã cam chịu rồi sao?!

Mèo con, dù em có làm gì, anh cũng sẽ thay em thu thập hậu quả!

Một tay vươn ra, lập tức từ trong lòng bàn tay của Nam Cung Lãnh Dạ, một ngọn lửa trắng bùng cháy xuất hiện. Ngọn lửa vừa xuất hiện liền khiến cho bầu không khí lạnh buốt xương ở đại sảnh lúc này lập tức nhanh chóng được tản đi không ít, thay vào đó là luồng nhiệt cực nóng không ngừng lan tỏa. Nhiệt độ lúc thì cực nóng khi thì cực lạnh, quá mức chênh lệch lại thay đổi đột ngột làm cho mọi người không khỏi có chút khó chịu choáng váng.

Ngay cả mấy đứa nhỏ cùng Mặc Sở Minh, Mục Hoảng có thể chất cực tốt đứng cách Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh một khoảng cũng phải nhũn mảy theo bản năng lui về sau vài bước. Cả đám rõ ràng là muốn tránh khỏi nhiệt độ quá mức nóng từ ngọn lửa trắng kia phát ra.

Cố Diệp Ninh là dị năng giả hệ băng, hơn nữa còn là băng biến dị, cho nên cô chỉ cần vận dụng chút tinh thần lực để lợi dụng nguyên tố băng bao phủ bên ngoài cơ thể một lớp màng mỏng thì sẽ không cần phải sợ bị nhiệt độ cực nóng của ngọn lửa trắng ảnh hưởng. Tiểu Nha không rõ chạy tới bên cạnh cô và anh lúc nào đương nhiên cũng được hưởng lợi. Vì vậy chỉ có duy nhất một người một thú đây là nhẹ nhàng thoải mái trước sự thay đổi nhiệt độ liên tục ở nơi này.

Sử dụng dị năng hệ hỏa đương nhiên mục đích của Nam Cung Lãnh Dạ không phải là muốn làm tan hết băng. Tuy nói ngọn lửa màu trắng là loại lửa nóng nhất, thế nhưng băng cực cũng là loại băng lạnh và cứng nhất. Tính chất hai loại năng lực này tương tự nhau nhưng lại xung khắc về bản chất nguyên tố. Cho nên, nếu hai cái va vào nhau kết cục cũng chỉ có thể tổn thương một phần nào đó mà thôi, không thể triệt để đàn áp bên còn lại.

Ví dụ như hiện tại, mặc kệ anh đốt bao lâu, lửa biến dị của anh cũng chỉ có thể làm cho băng cực tan ra một vài phần chứ không thể tan hết hoàn toàn. Cho nên Nam Cung Lãnh Dạ dùng dị năng hệ hỏa như vậy chủ yếu là để nhiệt độ ngọn lửa còn dư lại có thể khiến cho nhiệt độ phòng trở lại bình thường một chút mà thôi.

"Được rồi." Cảm thấy nhiệt độ trong đại sảnh đã ổn định cân bằng lại rồi thì anh thu tay lại, ngọn lửa tan biến. Nhiệt độ của ngọn lửa trắng này dư âm rất lâu, không cần sợ nó biến mất thì khí lạnh sẽ lại xâm chiếm lại.

Đúng lúc này, Nam Cung Lãnh Dạ quay qua nhìn thì thấy mấy người Mặc Sở Minh đứng ở phía sau mình đang lục tục cởi quần áo rét ở ngoài ra. Người nào người nấy mồ hôi đầm đìa, nhễ nhại, từ người lớn tới trẻ con. Nam Cung Lãnh Dạ khó hiểu cau mày, hình như khung cảnh trước mắt không phù hợp lắm với... điều kiện tình hình thời tiết hiện tại thì phải?!

"Mấy người làm gì vậy?" Anh hỏi.

"..." Cố Diệp Ninh cũng theo bản năng nhìn theo. Tuy mũ ở áo khoác đã che hết mặt nhưng Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng lại nhạy cảm cảm nhận được tầm mắt khó hiểu của cô.

Mục Hoảng tốt tính chỉ có thể giả bộ lơ lơ, ha ha cười khỏ quay sang chỗ khác. Ba đứa nhỏ Hạ Kỳ Phong, Chu Nhi và Minh Tu nhìn thái độ của hắn mà ngơ ngác chẳng hiểu gì hết cả. Chỉ có duy nhất hồ ly Mặc Sở Minh là dám dùng ánh mắt oán tránh nhìn hai người nào đó kia. Rõ ràng gây họa cho bọn họ lại còn bày vẽ vô tội không biết gì.

Có biết là nhiệt độ từ cực lạnh chuyển qua cực nóng đột ngột khiến mấy người bọn họ khó chịu ra sao không hả? Có biết là cái nhiệt độ từ ngọn lửa biến dị màu trắng kia có bao nhiêu nóng không hả? Đủ để khiến cho tất cả mọi người trong thời tiết lạnh lẽo này làm ra hành động không phù hợp... đó là nóng tới mồ hôi đầm đìa, không chịu được mà phải cởi áo khoác bông bên ngoài ra rồi đây này!!!

"Hừ! Không có gì!" Nhưng cuối cùng vẫn không có gan chọc tới hai vị 'quái vật' nào đó kia, Mặc Sở Minh vô cùng kiêu ngạo hừ một tiếng, bĩu môi, nói ra lời trái lòng.

"Minh, bỏ đi, bỏ đi, ít nhất chúng ta còn đỡ hơn bọn họ." Mục Hoảng cười làm hòa ở một bên len lén chọc chọc vai của Mặc Sở Minh đang cau chặt mày khó chịu. Hắn hắt mặt về hướng đám người Vương Kiến đang đứng, tìm tìm nói.

Đội ngũ của bọn họ đều là dị năng giả có tinh thần lực thiên phú rất cao lại có thể chất vốn được rèn luyện từ trước cho nên độ thích ứng vô cùng tốt. Cho dù phải chống chọi với nhiệt độ lúc cao lúc thấp cũng chỉ hơi khó chịu chút và mồ hôi mà thôi. Còn đám người Vương Kiến kia thì rõ ràng phải chịu khổ hơn nhiều. Nhìn mà coi, sắc mặt ai nấy bên đám người Vương Kiến cũng từ tím tái chuyển qua trắng bệch rồi kia kia.

Đám người Vương Kiến có tổng cộng là tám người, trong đó ngoại trừ hai anh em Tiêu Hạ Vĩ cùng Tiêu Hạ Bình ra thì đều là người đã có tuổi cùng phụ nữ và trẻ con. Hơn nữa có một nửa số người trong đó là người bình thường không có dị năng, thể chất không tốt, ở trước mặt thể cũng là người làm công ăn lương cùng học sinh không mấy rèn luyện sức khỏe cơ thể cho nên càng thêm yếu ớt. Về toàn diện rõ ràng là bị ảnh hưởng nhiệt độ chênh lệch còn ghê gớm hơn so với đội ngũ bọn họ nhiều.

"Aiz ~ cuối cùng nhiệt độ cũng ấm hơn một chút."

Nhiệt độ trong này lúc này so với trước đó ấm áp hơn nhiều, tuy vì chuyện ban nãy cơ thể rất khó chịu và mệt mỏi nhưng sau một hồi thì mọi người cũng thích ứng được. Vợ của Tiêu Hạ Vĩ vẫn nhìn không được vui vẻ xoa đầu con trai đang được chồng mình ôm trong lòng. Nhìn sắc mặt thẳng thừng đã hồng hào hơn một chút so với trước, cô ta thầm nghĩ quả nhiên không thể để tiểu Nãi nhiễm lạnh, bằng không thẳng thốc sẽ ốm suốt không khỏi.

Nếu tiểu Nãi tiếp tục sốt quá cao kéo dài không dứt... như vậy rất nguy hiểm. Giờ là mặt thể chứ không còn là thời bình như trước. Đừng nói tới thuốc men để chữa bệnh, ngay cả đồ ăn cũng càng ngày càng khan hiếm rồi.

"Chúng ta tìm chỗ nghỉ ngơi đi." Tiêu Hạ Vĩ nhìn vợ mỉm cười, khuôn mặt xồm xoàm toàn râu cũng hé ra một tia thả lỏng hiếm thấy. Anh ta trông thấy Vương Kiến mệt nhọc chẳng thèm để ý hình tượng ngồi bệt một bên thì cũng đối với vợ cùng em trai đề nghị.

"Được." Tiêu Hạ Bình thấy vậy cùng anh trai, chị dâu và cháu trai qua một bên ngồi xuống.

“Mẹ, chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống đi.” Nghe thấy đối thoại của mấy người nhà họ Tiêu, Cố Minh Hi cũng quay đầu tìm kiếm xem có chỗ nào ngồi được. Nhìn mấy cái xác của tang thi, trong mắt hiện lên một tia ghê tởm chán ghét, Cố Minh Hi đỡ lấy Vĩnh Cơ vẫn run rẩy. Sắc mặt của hai mẹ con họ vẫn còn có chút hơi xanh xao, thần sắc mệt mỏi.

Ban nãy đám người bọn họ quả thực bị mấy con tang thi làm cho sợ chết khiếp. Trước giờ chỉ gặp tang thi cấp 2 sơ cấp là cao nhất, vậy mà hôm nay còn xuất hiện tang thi trên cấp 3. Nếu không phải có đội ngũ mấy người Nam Cung Lãnh Dạ, bọn họ chết là chuyện đương nhiên. Đứng trước sinh tử, không ai có thể bình thản được hết. Bọn họ còn chưa kịp hoàn hồn thì thể xác lại bị hai người Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh hành hạ bằng nhiệt độ không ngừng biến đổi chênh lệch. Bị đè ép từ tinh thần tới thể xác như vậy, tới dị năng giả còn cảm thấy choáng váng chứ đừng có nói gì tới người bình thường như Cố Minh Hi cùng Vĩnh Cơ.

“Ừ được...” Vĩnh Cơ gật đầu theo bản năng gọi con gái nhỏ của mình “Tuyền nhi...” Thấy Cố Minh Tuyền mãi không trả lời, bà ta quay qua nhìn cô con gái nhỏ, không ngờ lại thấy Cố Minh Tuyền vẻ mặt thâm trầm đang nhìn chăm chăm về hướng Cố Diệp Ninh toàn thân trùm kín không nhìn rõ mặt cùng Nam Cung Lãnh Dạ.

Không hiểu vì sao đột nhiên có một cảm giác không tốt dâng lên trong lòng, Vĩnh Cơ nhú chặt mày bước tới giật mạnh tay Cố Minh Tuyền: “Tuyền nhi, con làm sao thế hả?”

“Con... không có gì...” Cố Minh Tuyền bị mẹ mình làm cho tỉnh lại từ trong suy nghĩ riêng của bản thân, sắc mặt vô cùng không tốt. Cô ta hạ mi mắt xuống che đi thâm trầm cùng khó chịu trong ánh mắt, cắn cắn môi, ngữ điệu gượng gạo lại có phần bất mãn không che giấu được.

“Tiểu Tuyền, chúng ta cùng mẹ qua bên nghỉ một chút đi.” Trong mắt của Cố Minh Hi hiện lên một tia sáng, vẻ mặt cực kỳ bình tĩnh coi như không phát hiện ra sự bất thường của em gái mình. Cô ta vô cùng kiên nhẫn lặp lại lời ban nãy một lần nữa. Chẳng qua... giọng điệu lúc này nhiều thêm một tia cảnh cáo.

“Chị...”

Đương nhiên Cố Minh Tuyền cũng là một người rất tinh tế, cô ta nhận ra chị mình đang ẩn ý nhắc nhở gì đó, nhin không được muốn cãi lại. Nhưng lời tới cửa miệng lại không biết nói ra như thế nào. Cuối cùng, Cố Minh Tuyền vẫn cắn môi, cúi đầu im lặng nghe theo lời của Vĩnh Cơ cùng chị gái Cố Minh Hi, đi qua một bên ngồi nghỉ.

Từ nhỏ Cố Minh Tuyền luôn được mọi người trong nhà chiều chuộng nhưng cô ta lại rất sợ chị gái. Cố Minh Hi là người quyết đoán, thông minh, nói một là một nói hai là hai. Ngay cả cha mẹ của hai chị em cũng rất tin tưởng vào khả năng cùng phán đoán của Cố Minh Hi. So với Cố Minh Tuyền được coi như châu báu để yêu thương thì Cố Minh Hi lại vô cùng có tiếng nói trong gia đình. Bởi vậy Cố Minh Tuyền chính là luôn bị người chị gái này chần ập ở trên, thường không mấy khi dám cãi lời. Cho dù có muốn cãi cũng là cãi không lại được.

“Tiểu Ninh, cô có cảm thấy những tang thi này rất kỳ quái không? Chúng dường như rất thông minh, làm việc có mục đích. Hơn nữa chúng còn đột nhiên xuất hiện. Chúng có lẽ không phải tang thi ở khu vực này, bởi vì tang thi ở phụ cận nơi này trước đó chúng ta đã giết hết rồi.”

Nam Cung Lãnh Dạ cũng không thêm đề ý tới mấy người xa lạ kia muốn làm gì, anh cùng Cố Diệp Ninh bước lại về phía mấy người Mặc Sở Minh, thuận miệng nói tiếp chủ đề vừa rồi. Khuôn mặt của anh lúc này đã thu lại nét cười, lộ ra sự nghiêm túc hiếm thấy. Chuyện hôm nay, anh cảm thấy có gì đó rất kỳ quái, thậm chí còn sinh ra... bất an không rõ.

“Phải, tang thi nữ xuất hiện cuối cùng kia tấn công tiểu Ninh rất bất thường.” Mặc Sở Minh nghe thấy bản chính sự, cũng bỏ qua hờn dỗi, dùng ngón tay đẩy đẩy mắt kính, cực kỳ chuyên nghiệp phân tích.

“Ừ, đúng là rất bất thường. Điều này thực sự rất khó hiểu bởi vì tang thi đều là ăn thịt người theo bản năng. Chỉ cần ngửi thấy thịt người sống, chúng nhất định sẽ lao tới cắn xé. Đáng này lại chỉ nhắm tới tiểu Ninh mà bỏ qua những người khác.” Mặc Hoảng cũng nói ra suy nghĩ cùng bản khoản của mình.

“Em thấy con tang thi xuất hiện cùng con tang thi nữ kia cũng khó hiểu không kém. Nó chạy tới tự nguyện hi sinh bản thân đỡ cho con tang thi cấp 3 trung giai đấu với Lãnh Dạ ca một đòn. Tang thi bây giờ mà cũng nghĩa hiệp vậy sao?” Hạ Kỳ Phong gãi gãi đầu nhìn về hướng con tang thi bị đánh tới cháy xém, cơ thể đen thui nhìn không ra bộ dáng ban đầu.

“Mà... Dạ ca ca, có phải anh nên giải thích một chút với bọn em không?”

Minh Tu hí hup mắt từ trên người con tang thi cấp 3 trung giai nào đó vẫn đang gào rú đập bị vây trong chiếc lồng không gian trong suốt chuyển sang Nam Cung Lãnh Dạ trước mặt. Tuy thẳng thắn này mặt lúc nào cũng cười tùm tùm nhưng thái độ rất giáo hoạt mang theo chút nguy hiểm.

“Đó là... không gian, một không gian khóa...” Chu Nhi không nói không rằng, trực tiếp dùng tinh thần lực, có thể nhìn thấy rõ ràng kết cấu của chiếc lồng trong suốt kia. Một không gian bị khóa chặt, không có bất luận thứ gì có thể xâm phạm vào bên trong, trừ phi cấp cao hơn Nam Cung Lãnh Dạ hoặc là tự anh giải trừ không gian.

Nam Cung Lãnh Dạ quay sang nhìn Cố Diệp Ninh đứng cạnh mình. Cô cũng đối với Nam Cung Lãnh Dạ khẽ gật đầu một cái. Hai người mặc dù không nói gì nhưng có sự ẩn ý với nhau, hiểu được đối phương có ý gì. Trong đôi mắt màu cà phê của anh lộ ra một tia bất đắc dĩ nhưng cuối cùng vẫn quyết định không giấu nữa. Aiz~ lộ thì lộ đi, dù sao anh cũng tin tưởng nhân phẩm của mấy người đồng đội này, chắc chắn sẽ không nói linh tinh ra bên ngoài...

“Thực ra... tôi là tam hệ dị năng giả. Hệ không gian là dị năng thứ ba.” Mím mím môi, anh nghiêm túc ‘khai báo’ trước ánh mắt sáng rực của mọi người.

“F*ck! Quá bất công!” Mặc Sở Minh là người phản ứng đầu tiên, chẳng thèm quan tâm hình tượng nho nhã ôn nhuận lịch sự thường ngày, mở miệng ra chửi tục một tiếng. Đối với việc Nam Cung Lãnh Dạ là tam hệ dị năng giả, y quả thực bị đả kích tới trái tim tan nát.

“Người với người... sao khác biệt quá trời...” Mục Hoàng ngẩng đầu lên một góc 45 độ, ánh mắt nhìn trần nhà, giọng điệu cũng hiếm khi mang theo ghen tị.

“Anh thực trâu bò.” Hạ Kỳ Phong về mặt nửa sùng bái nửa hâm mộ, cho ra kết luận.

“...” Chu Nhi cùng Minh Tu thì câm nín rồi.

Tam hệ dị năng giả? Đây là cái thể loại gì? Không phải bảo chỉ có tới song hệ thôi sao? Hai đứa nhỏ cảm thấy Nam Cung Lãnh Dạ quả thực là người mạnh nhất từ trước tới giờ mà chúng nó gặp, chỉ sau Tinh Huyền ca ca của chúng nó. Tuy rằng hiện tại chưa gặp lại Tinh Huyền ca ca nhưng mà chúng nó tin tưởng Tinh Huyền ca ca cũng không kém cạnh so với Nam Cung Lãnh Dạ. Ừm, ngoài ra còn có Cố Diệp Ninh, thực lực cũng tương đương với anh, là một người hai đứa không thể không ngưỡng mộ sùng bái.

“Khóa không là một chiêu thức mà tôi nghĩ ra bằng cách vận dụng năng lực của dị năng hệ không gian. Nói đơn giản đó là khóa một không gian lại, không cho vật bên trong thoát ra, không cho vật bên ngoài tiến vào.” Khoảng thời gian này anh nghiên cứu hệ không gian rất kỹ, lại có Cố Diệp Ninh ở bên cạnh trợ giúp, đã khai thác được không ít các chiêu thức.

“Hệ lôi, hệ hỏa biến dị, giờ thêm cái hệ không gian nghịch thiên này, Dạ... cậu quả thực không muốn để cho người khác sống phải không?” Mặc Sở Minh u ám trừng mắt nhìn anh. Y chỉ có một hệ thôi đó! Duy nhất một hệ! Vì cái gì tên Nam Cung Lãnh Dạ này có tận ba hệ???

Vì vô cùng ghen tị, cho nên Mặc Sở Minh hiếm hoi ‘mất lý trí’ mà oán giận trách một câu vô cùng... thiếu muối: “Cậu nói thật đi, cậu là con ruột của ông trời đúng không?”

“Đồ dờ hoi.” Nam Cung Lãnh Dạ dờ khóc dờ cười trước hành động của người bạn thân, vươn tay đẩy cái bộ mặt ai oán kia một cái. Ngữ điệu cùng thanh âm của anh vẫn trầm thấp và lạnh nhạt như cũ. Tuy nhiên nếu nghe kỹ có thể phát hiện ra một tia ý cười đi theo.

“Được rồi, không đùa giỡn nữa. Tiếp tục nói chuyện.” Thấy Nam Cung Lãnh Dạ cùng Mặc Sở Minh đang lạc đề, Mục Hoàng khụ một cái nhấc nhờ “Tiểu Ninh, em có ý kiến gì về việc hôm nay không?” Cuối cùng hắn vẫn quay sang nhìn Cố Diệp Ninh - bách khoa toàn thư về mặt thể trong đội ngũ, tin tưởng hỏi.

Cố Diệp Ninh: ... cái về mặt tín nhiệm tràn đầy này, quả thực làm cô vô cùng áp lực đó nha... ㄟ_ㄟ

“Tôi nghĩ rằng những tang thi cao cấp ngày hôm nay là bị sai khiến. Chúng nhắm vào tôi có lẽ là vì để muốn làm cho Lãnh Dạ phân tâm trong lúc chiến đấu, để con tang thi cấp 3 trung giai kia có cơ hội thoát được.” Cố Diệp Ninh cũng thuận theo, nói ra phân tích của bản thân.

Nhìn về hướng con tang thi thay con tang thi cấp trung giai kia nhận một đòn mà bị đánh tới cháy khét lẹt, cô nhú mày: “Con tang thi cấp 3 trung giai đấu với Lãnh Dạ kia có lẽ có gì đó đặc biệt cho nên người đứng sau sai khiến mới dùng mọi cách bảo vệ nó. Thậm chí còn không tiếc mà phải thêm hai con tang thi cao cấp khác nữa tới giải cứu để cho nó có thể chạy thoát.”

“A...” Mọi người có chút giật mình.

“Tang thi tới cấp 3 nhìn chung đã có một chút lý trí, não bộ dừng ở khoảng trẻ con vài tuổi thể nhưng cũng không nhanh nhạy tới mức có thể tự mình nghĩ ra những chuyện như ‘duyệt đông kích tây’, tấn công tôi để gây nhiễu loạn tới Lãnh Dạ. Vì vậy tôi nghĩ, hẳn đứng sau mọi chuyện, đối thủ của chúng ta là tang thi trên cấp 4.” Nói tới đây, sắc mặt cô căng thẳng.

Cô không cho là con người làm. Tang thi chỉ nghe theo tang thi cao cấp hơn mình chứ không nghe theo con người. Cho dù là hệ tinh thần cũng không thể làm cho tang thi nghe lời được. Dị năng giả hệ tinh thần chỉ có thể gây ảo giác đánh lừa, kiểm hãm tinh thần lực cùng hạn chế năng lực dị năng của tang thi mà thôi. Vì vậy, Cố Diệp Ninh to gan lớn mật tự đoán, đối thủ sau màn của bọn họ hẳn là tang thi cấp 4 đi?!

Nếu suy đoán của cô là sự thật... vậy thì tốc độ biến dị của tang thi quá mức nhanh rồi. Con người không thể tăng cấp bậc dị năng theo kịp tốc độ biến dị của tang thi, như vậy, e là ngày loài người gặp nguy hiểm diệt vong sẽ càng thêm gần.

Thứ duy nhất con người có thể chống lại tang thi là dị năng. Nếu ngay cả lợi thế này cũng mất đi, con người còn có thể chống chọi được bao nhiêu?

Mặc Sở Minh cùng Mục Hoàng thần sắc tràn ngập lo lắng căng thẳng nhìn qua nhau, trong tầm mắt trao đổi điều gì đó. Ba đứa nhỏ Hạ Kỳ Phong, Minh Tu cùng Chu Nhi tuy còn nhỏ nhưng cũng biết được chuyện này rất nghiêm trọng, bất tri bất giác cũng căng thẳng lo lắng theo. Trên khuôn mặt của ba đứa căng cứng cả lại. Tuy ba đứa biết là cuộc sống mặt thể ngày càng khó khăn khắc khổ, sống chết khó nói, nhưng làm gì có ai muốn nhân loại bị diệt vong, bản thân bị giết chết dưới móng vuốt tang thi.

“Được rồi, đừng suy nghĩ nhiều, thuận theo tự nhiên. Chúng ta cố gắng tăng nhanh tốc độ tu luyện là được.”

Nam Cung Lãnh Dạ thấy bầu không khí xung quanh đột nhiên trở nên trầm lắng, anh rất nhanh đoán được Cố Diệp Ninh cùng mọi người đang lo nghĩ cái gì. Thở dài một cái, anh vô cùng bất đắc dĩ vươn tay đặt lên phần chóp mũi trằm ở trên đầu cô, vỗ nhẹ hai cái, thanh âm sùng nịnh an ủi.

Anh không phải là không lo lắng, chỉ là anh biết giờ lo lắng cũng chẳng ích gì, còn ảnh hưởng tới tâm trạng của mọi người. Cứ đi được bước nào hay bước đó trước đã. Có lẽ phải tìm cách cố gắng trở về thủ đô càng sớm càng tốt, ở đó hệ thống quân đội đều là tinh anh, nếu có thể kịp thời thông báo

cho bên quân đội có chuẩn bị trước, đồng thời thông qua hệ thống thông báo của chính phủ gửi lời tới toàn thể các căn cứ của nhân loại, có lẽ sẽ hạ thấp độ nghiêm trọng cùng nguy hiểm của việc này xuống. Thậm chí, nếu may mắn, có thể tìm ra phương pháp gì đó để giải quyết.

“Vây... chúng ta tiếp theo nên làm gì?” Hạ Kỳ Phong cắn cắn môi, vẻ mặt vẫn rất căng thẳng nhìn Nam Cung Lãnh Dạ hỏi.

“Rời khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt. Hiện tại chỗ này không còn an toàn nữa.” Anh quyết đoán nói. Có tang thi tấn công được lần một thì nhất định sẽ có lần hai. Bọn họ tuy mạnh nhưng không có nghĩa có thể chịu được nhiều đợt tang thi cấp cao tấn công. Cho dù phải chạy suốt đêm cũng không thể tiếp tục ở lại chỗ này.

Xem ra, muốn nghỉ qua một đêm trong thời tiết lạnh lẽo tuyết rơi này... cũng thực khó...

“Lãnh Dạ, giết con tang thi cấp 3 trung giai kia đi.” Cố Diệp Ninh vươn tay tóm lấy phần tay áo choàng của anh, nghiêm túc nói.

“Được.” Anh hoàn toàn thuận theo ý của cô “Không phá!”

Hướng con tang thi cấp 3 trung giai đang bị giam giữ kia phát tay một cái, không gian đang giam giữ con tang thi đột nhiên bị vặn vẹo tới mức vang lên những âm thanh ung... ung... Sau đó... đoàng, không gian bị vặn vẹo quá mức nên bị bóp nát tới nổ tung. Ở trong không trung vì bị ảnh hưởng lực nổ lên xuất hiện vài đường vân gợn sóng. Cường lực nổ của không gian hoàn toàn không thua gì một quả bom cỡ trung, may mà Nam Cung Lãnh Dạ khả năng thao túng cao, cho nên hoàn toàn không gây ra thiệt hại hay ảnh hưởng gì lớn tới mọi người. Đương nhiên, con tang thi cấp 3 trung giai kia cũng bị nổ tung không còn mảnh xác theo vụ nổ.

Mặc Sở Minh, Mục Hoàng, Hạ Kỳ Phong, Chu Nhi và Minh Tu đồng loạt vã mồ hôi nhìn Nam Cung đại thiếu vừa ra tay vẫn đang trung vẻ mặt thần nhiên: ... Người này có thể nghịch thiên hơn không? (°,°)

“Tiếp theo chúng ta đi đâu?” Nghiêng đầu, anh hỏi ý kiến của cô.

“Căn cứ thành phố C. Muốn tới thủ đô, phải đi qua đó trước đã.” Trong đầu hiện lên một bản đồ đại khái về các căn cứ mà kiếp trước cô nhớ được, Cố Diệp Ninh trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tình Địch?!

Thành phố C tại trước mặt thế là một thành phố du lịch mại lớn nhất nhì cả nước. Muốn tới được thủ đô nhất định phải đi qua nơi này, cho nên thương mại của thành phố C cũng vô cùng phát triển.

Nếu so sánh với thành phố D là thành phố nhỏ đang phát triển cùng thành phố Y theo hướng sản xuất công nghiệp mà nói thì thành phố C được chính phủ coi trọng hơn rất là nhiều. Sau khi mặt thể bùng nổ, nhờ vào lực lượng quân đội đóng quân khu vực phụ cận mà thành phố C nhanh chóng can quét tang thi, sắp xếp công việc, tạo dựng và trở thành căn cứ cho người sống sót. Tốc độ tiến triển hoàn toàn chỉ sau thủ đô có binh hùng tướng mạnh một chút xíu.

Chiếc xe của đội ngũ Cố Diệp Ninh đi trên con đường gập ghềnh, hai bên đường cây cối tiêu điều, trên mặt đường tuyết bắt đầu tan khiến cho bùn đất lầy lội. Ngoài xe, lát phát những hạt mưa không ngừng rơi xuống. Tuy thời tiết đã không còn lạnh như trước nhưng ẩm ướt rất khó chịu, khiến tâm tình mọi người không tốt cho lắm.

“Đường xóc quá...” Hạ Kỳ Phong giữ cho Minh Tu và Chu Nhi không bị ngã nhào về trước, khe khẽ thở dài. Đường đã xóc, ngồi cuối xe càng thêm xóc, chẳng khác nào chơi thú nhún. May mà ba đứa nhỏ không đùa nào bị say xe.

“Biết sao được, giờ chỉ có con đường này nối thẳng tới thành phố C.” Cố Diệp Ninh tựa lưng vào chỗ dựa của ghế, nhàn nhạt nói.

Đường đi tới thành phố C có vài đường. Nhưng mà lúc mặt thể tới, thiên tai ập xuống làm cho những con đường khác nếu không phải bị đánh hỏng thì cũng bị đất đá chặn đường. Chỉ có con đường đất hiện tại bọn họ đang đi này là miễn cưỡng có thể đi được. Chẳng qua vì là đường đất đá nên vô cùng gập ghềnh khó đi lại xóc nảy.

Bọn họ vì trận tuyết rơi cùng thời gian đột ngột thay đổi mà bị trì hoãn thời gian đi đường rất nhiều. Vốn nghĩ một tháng là về tới nơi, thế mà đã qua tháng thứ hai rồi bọn họ mới đi được có hai phần ba quãng đường. Sốt ruột ban đầu dần trở nên bình tĩnh. Bây giờ chỉ có duy nhất là cố gắng bằng phương pháp nhanh nhất trở về thủ đô trước khi 'nước' ở thủ đô bị khuấy quá đục.

“Đám người kia vẫn đi theo à?” Mục Hoàng vừa lái xe vừa nhìn về phía gương chiếu hậu, hơi cau mày hỏi Mặc Sở Minh ngồi cạnh.

“Kê họ. Chẳng qua muốn được chúng ta bảo vệ kè mà thôi. Mục tiêu của bọn họ là thành phố C, tới nơi thì bọn họ cũng sẽ tự động tách ra thôi.” Mặc Sở Minh khoanh tay trước ngực, nhắm mắt tựa lưng, bộ dáng tùy tiện không chút để ý.

Từ hôm xóm dân mà bọn họ nghỉ lại hôm trước đi tới thành phố C mất khoảng ba ngày đi đường. Hiện tại đã sang tới ngày thứ ba, bọn họ chạy và ngày cả đêm, ăn uống ngủ nghỉ gần như trên xe hết cho nên đi rất nhanh. Theo như Mục Hoảng nói thì khoảng tới chiều ngày hôm nay là tới được thành phố C.

Còn về đám người Vương Kiến như cái đuôi lẻo đẻo theo sau xe đội ngũ bọn họ, mọi người mặc kệ không thèm quan tâm. Đám người Vương Kiến làm vậy, một là muốn lôi kéo làm thân với đội ngũ bọn họ, hai là tìm kiếm sự bảo hộ. Đương nhiên trên thực tế, nếu thực sự gặp nguy hiểm lớn như bị tang thi cấp cao tấn công thì tính toán cùng an toàn của đám người Vương Kiến còn phải xem tới mấy người trong đội ngũ của y Nam Cung Lãnh Dạ có tốt bụng tới mức đi bảo vệ một đám người không thân cũng chẳng quen hay không đã.

Số đám người Vương Kiến cũng xem như là khá may. Tuy trên đường cũng gặp vài con tang thi nhưng đều là tang thi cấp thấp vô tri vô giác, sức chịu đựng kém. Chúng nó không làm cho mấy người đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ phải sử dụng tới dị năng, đơn giản là rồ ga lên sau đó tông xe cho ngã bay. Mà đám người Vương Kiến theo ở sau đương nhiên không cần phải làm gì cả, an toàn một đường thuận lợi.

"Sắp tới rồi hay là chúng ta nghỉ một chút được không, mấy anh chị?" Minh Tu nhìn sắc mặt của Chu Nhi càng lúc càng tái nhợt, hơi nóng nảy hỏi Cố Diệp Ninh và Nam Cung Lãnh Dạ.

"Cũng được, nghỉ một tí đi." Thấy Chu Nhi không ổn lắm, mọi người cũng đồng ý.

Chu Nhi vài ngày nay vì đội ngũ đi suốt đêm nên cô bé cũng phải gồng mình sử dụng dị năng liên tục, phòng trường hợp có dị biến hoặc sinh vật nguy hiểm tấn công. Bây giờ cơ thể còn phải chịu hành hạ xóc nảy thế này, nếu còn gượng quá nhất định sẽ tổn hại tới cơ thể.

Dù sao... Chu Nhi cũng chỉ là một cô bé con nhỏ tuổi mà thôi...

Mục Hoảng lái thêm một đoạn thì tìm một chỗ mát mẻ khá an toàn dừng lại. Mọi người lục tục đi xuống, nhìn sắc trời đã gần trưa, cũng kéo thêm không ít đồ ăn vặt trên xe theo.

.

.

.

Vương Kiến thấy đội ngũ phía trước dừng lại cũng vội vàng phanh gấp xe lại.

Gã đã coi mấy người đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ trở thành bùa hộ mạng của mình, Vương Kiến quyết tâm phải bám thật chặt nhóm người cao thủ kia. Cứ so sánh một đường ba ngày hôm nay với đoạn thời gian chạy vội trốn tránh chật vật trước kia, Vương Kiến càng kiên định ý muốn xin gia nhập đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ. Đáng tiếc chưa nói tới tính cách mấy người Nam Cung Lãnh Dạ rất lạnh nhạt xa cách, chỉ riêng việc trong mấy ngày nay đi một mạch không dừng lại, gã đã không có cách nào có thể tiếp cận lấy lòng đối phương.

May mắn là có vẻ đích tới của đội ngũ cao thủ kia là hướng tới căn cứ thành phố C giống gã. Vương Kiến tin chắc mình chỉ cần cùng ở căn cứ thành phố C, gã sẽ tìm được cơ hội đột phá, gia nhập được vào đội ngũ kia.

Tính toán thì là như vậy, nhưng mà hiện tại đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ muốn dừng lại, đương nhiên Vương Kiến không thể bỏ qua cơ hội này, nhất định phải đi tới cạ sát làm thân một chút: "Bọn họ muốn dừng lại, chắc là để nghỉ ngơi một chút." Gã quay đầu nói với mọi người trên xe của mình.

"Vậy chúng ta cũng nghỉ chút đi." Mà ngoài Vương Kiến có mưu đồ bất chính ra, còn có ba mẹ con Vĩnh Cơ cũng không ngừng suy tính. Cố Minh Tuyên lòng đã nóng như lửa đốt, trong đầu không lúc nào ngừng nghĩ tới về ngoài hoàn mỷ bất phẩm của Nam Cung Lãnh Dạ.

"Cũng được." Nghe thấy mọi người đề nghị như vậy, Tiêu Hạ Vi cũng đồng ý.

Con trai của anh ta là Tiểu Nãi đã hết sốt nhưng còn chưa khỏe hẳn, ngồi liên ba ngày đi xe không ngừng nghỉ, đường còn xóc nảy như vậy, thân thể sắp bị gây sức ép tới không chịu được rồi. Nếu có thể nghỉ ngơi một chút thì thực tốt. Tiêu Hạ Vi vuốt ve mặt con trai đang được vợ ôm trong lòng, khuôn mặt xòm xòa toàn râu khế hé ra nụ cười. Có lẽ, chỉ có gia đình bốn người họ Tiêu này là an phận nhất trong đoàn người này, chẳng hề suy tính tính toán gì cả.

Bốn người nhà họ Tiêu bọn họ bây giờ chỉ mong có thể nhanh tới căn cứ thành phố C để an cư lập nghiệp. Một nhà bọn họ bây giờ chỉ còn lại bốn người mà thôi. Có hai anh em Tiêu Hạ Vi và Tiêu Hạ Bình đều là dị năng giả bảo vệ, hai mẹ con tiểu Nãi tuy rằng không có dị năng chắc chắn có thể sinh tồn được trong mặt thế khắc nghiệt này.

Cố Minh Tuyên là người đầu tiên phi xuống khỏi xe, cô ta cười ngây ngốc, bước chân thật nhanh đi về hướng chiếc xe của đội ngũ phía trước. Vĩnh Cơ thấy vậy cũng không ngăn cản, ánh mắt cùng con gái lớn Cố Minh Hi hơi trao đổi gì đó. Trong đôi mắt của Cố Minh Hi lại lóe lên một tia sáng, thần sắc phức tạp nhưng cũng không nói gì hết.

Rất nhanh người đầu tiên trên xe của đội ngũ đi trước mở cửa. Mục Hoảng cùng Mặc Sở Minh là hai người xuống trước tiên, một người cao lớn phóng khoáng còn một người thư sinh nhã nhặn, trên tay mỗi người cầm không ít các túi đồ ăn vặt. Sau đó cửa sau của xe mở ra, ba đứa nhỏ ngồi hàng cuối Chu Nhi đáng yêu như búp bê, Hạ Kỳ Phong sáng sủa mím môi nghiêm nghị cùng Minh Tu có vài phần ngông nghênh. Người mà cô ta chờ đợi... chưa thấy bóng dáng đâu.

“Giữ chứ, Lãnh Dạ anh ấy đâu rồi?” Cổ Minh Tuyền không có tâm tư gì đó với những người khác, bấu mỗi cau mày bất mãn lắm lắm. Cô ta đã ba ngày không được thấy Nam Cung Lãnh Dạ rồi, thật nhớ anh muốn chết... ~ Không biết anh có nhớ mình không? ~

“Thật sự coi người ta thành người yêu của mình chắc.” Tiêu Hạ Bình có chút chướng mắt đối với thái độ của Cổ Minh Tuyền, cau mày khẽ nói nhỏ.

“Suyt, kệ cô nàng đó đi.” A Hoa, chị dâu của Tiêu Hạ Bình, cũng là vợ của Tiêu Hạ Vi kéo tay của Tiêu Hạ Bình lắc đầu. Cùng là phụ nữ, A Hoa biết được loại người như Cổ Minh Tuyền là người thế nào. Nhìn có vẻ ngây thơ yếu đuối nhưng kỳ thực là dạng không thể chọc vào nhất.

“Hừ!” Thấy chị dâu khuyên vậy, Tiêu Hạ Bình cũng không nói gì thêm.

“Phù ~” Len lén liếc qua Cổ Minh Tuyền vẫn đang si mê, có vẻ không nghe thấy lời của Tiêu Hạ Bình, A Hoa thở phào một tiếng. Bớt một chuyện rắc rối là tốt rồi. . .

Cổ Minh Tuyền vừa mới dứt lời một cái, không bao lâu sau, một bóng dáng cao ráo thon dài bước xuống từ trên xe. Bên cạnh anh đi theo là một con sói rất lớn, bộ lông trắng muốt, toàn thân tinh mỹ cường tráng, tứ chi kiên định, hai mắt màu vàng sáng ngời sắc bén. Con sói này vừa nhìn là biết được là một con sói vương đầu đàn.

“Lãnh Dạ... a!!!” Cổ Minh Tuyền thấy Nam Cung Lãnh Dạ còn đang vui mừng chạy tới tiếp cận, vừa nhìn thấy con sói trắng này, chân như mất hết lực mà nhũn ra. Con sói giống như phát hiện được tầm mắt của cô, quay người một cái, dùng đôi mắt vàng kia lờ lờ nhìn thẳng, làm cho cô sợ tới thiếu chút nữa thì ngã vật ra đất.

“Tuyền nhi!” Vĩnh Cơ thấy con gái như vậy, bất chấp cả sợ hãi đối với con sói trắng kia, bước một bước đi qua đỡ Cổ Minh Tuyền “Con làm sao vậy?” Thấy cả người cô run rẩy, trong mắt bà hiện lên lo lắng, thăm an ủi “Không cần sợ hãi...”

“Tiểu Ninh, xuống đi.” Nam Cung Lãnh Dạ từ đầu tới cuối chưa từng để tâm qua vài người râu ria nào đó kia. Anh bước xuống xong một cái, liền hơi nghiêng người qua về hướng phía sau, giờ một tay lên như chờ đợi ai đó. Trên khuôn mặt lạnh nhạt khẽ nhếch lên một nụ cười.

“Không phải đã nói là không cần đỡ tôi rồi sao. Tôi cũng đâu phải trẻ con...” Từ trong cửa xe tuyền ra một thanh âm bắt đầu đi, trong trẻo rõ ràng nhưng cũng rất cuốn hút. Một bóng người bước xuống từ trên xe, tuy có chút không mất tự nhiên nhưng vẫn đặt tay mình lên tay của Nam Cung Lãnh Dạ, về mặt hiện lên một tia bắt đầu đi trừng anh.

Người này là một cô gái, tuổi chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi, mới còn rất trẻ. Một mái tóc màu đen mềm mại như tơ, ngắn tới qua vai một chút, chỉ túm một nửa về phía sau. Khuôn mặt xinh đẹp tinh xảo, mọi đường nét như được người họa. Lông mày lá liễu hơi nhíu, môi hồng không cần tô son, sống mũi cao thẳng, làn da trắng nõn mịn màng, mắt phượng xinh đẹp cùng đôi mắt màu bạc càng tăng thêm vài phần bí ẩn. Chỉ cần gặp qua một lần tuyệt đối không thể quên được. Động tác tao nhã, trời sinh có khí chất cao sang lại mang thêm vài phần tiêu sái thoát mái phóng khoáng dứt khoát. Tạo cho người ta một cảm giác bị thu hút mãnh liệt.

Cô gái đứng bên cạnh Nam Cung Lãnh Dạ, hoàn toàn không bị vẻ ngoài của anh làm cho lấn áp, ngược lại tạo thành một bức tranh cảnh đẹp. Một người tuấn mỹ lạnh lùng hoàn mỹ như được điêu khắc, một người xinh đẹp trong trẻo nổi bật như tranh họa.

Đám người Vương Kiến nhìn thấy Cổ Diệp Ninh xuất hiện thì vô cùng kinh ngạc, lại bị vẻ đẹp của cô làm cho ngây ngẩn. Cô gái này... quá mức xinh đẹp rồi!

“Tôi đây không phải là ga-lăng sao?” Anh cười cười đùa lại cô, trong giọng nói bao hàm ý tứ sùng bái. Đúng thế, chỉ ga-lăng với cô thôi, duy nhất một mình cô. Những người khác anh còn ngại không thể tránh thật xa nữa ấy chứ.

“Tùy anh đấy.” Cô nhướng mi, khóe môi cũng hơi cong cong. Người này nhìn thì có vẻ lạnh lùng nhưng lúc nào cũng rất quan tâm cô, thường giúp đỡ và nhường nhịn cô rất nhiều. Quả nhiên kỳ tài của Nam Cung gia tộc, là một quý công tử rất có lễ phép.

Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng nhìn ra được suy nghĩ của cô, trong lòng có vụn con quạ bay qua...: Cổ Diệp Ninh em không phải là rất thông minh, rất tinh nhạy sao? Đừng có bị lừa dễ dàng như vậy có được không? Làm ơn mau mau nhận ra bộ mặt thật của cái tên một bụng đen xì nhưng lúc nào cũng làm bộ cao lãnh kia có được hay không?

Đáng tiếc, tiếng lòng của hai người bọn họ, Cổ Diệp Ninh không nghe được. Mà bọn họ cũng không có gan dám vạch trần trước mặt cô. Sẽ bị Nam Cung Lãnh Dạ bóp chết đó, có biết hay không???

“Lãnh Dạ, anh xuống rồi à?” Thanh âm nghiêng răng nghiêng lợi của Cổ Minh Tuyền truyền tới khiến cho Cổ Diệp Ninh cùng Nam Cung Lãnh Dạ không khỏi nghi hoặc nhìn sang.

“Anh quen?” Cổ Diệp Ninh thấy một cô gái có thể coi là xinh đẹp thanh tú, khuôn mặt trong sáng mang theo chút mềm mại nhu thuận xuất hiện trước mặt mình. Thế nhưng không biết có phải cô nhìn nhầm không, nhưng hình như trong mắt của cô gái kia mỗi lần nhìn về cô lại xuất hiện lửa giận cùng chán ghét.

“Không quen.” Nam Cung Lãnh Dạ nhíu chặt mày, lạnh lùng nói. Anh cũng không có nói dối, quả thực đối với Cổ Minh Tuyền, anh không quen biết là thật. Cũng phát hiện ra người mới xuất hiện đối với Cổ Diệp Ninh có ác ý, anh theo bản năng dùng cơ thể che chắn trước mặt cô.

“Lãnh Dạ... anh...” Cổ Minh Tuyền nghe thấy Nam Cung Lãnh Dạ lạnh lùng nói không quen mình, hốc mắt đỏ lên, về mặt giống như rất bị tổn thương.

“Tiểu Ninh, chúng ta qua bên đó ngồi đi.” Nếu là người đàn ông khác thì có thể bị cô ta mê hoặc bởi dáng vẻ nhu thuận này, nhưng mà Nam Cung Lãnh Dạ thì không. Thực xin lỗi, anh là người si tình, hơn nữa mắt nhìn người của anh từ trước tới nay vẫn cao lắm.

“Cậu trai này, cậu đối xử tới Tuyền nhi nhà chúng tôi như vậy, có phải hay không hơi quá đáng rồi?” Vĩnh Cơ nhìn không được nữa phải lên tiếng vì con gái cưng. Là người có mắt đều nhận ra tình ý của Cố Minh Tuyền, vậy mà Nam Cung Lãnh Dạ đối xử với con gái bà như vậy, bà không thể nhẫn nhịn được. Anh đúng là đủ vô tâm!

“Thế bà muốn tôi làm sao?” Lạnh nhạt liếc mắt, trong đôi mắt màu café ngoài lạnh lẽo ra còn lóe lên một tia tàn khốc. Mấy người râu ria này... thực phiền phức!

“Cậu...!!!” Bị ánh mắt của anh dọa tới, Vĩnh Cơ dù giận dữ nhưng cũng không dám làm gì.

“Được rồi, mẹ, đủ rồi đấy.” Cố Minh Hi nhìn không nổi nữa, đi tới ngăn mẹ cùng em gái lại. Người như Nam Cung Lãnh Dạ, bọn họ không thể lấy cứng đối cứng được, mà mọi người cũng nhận ra anh rất phản cảm với Cố Minh Tuyền. Còn tiếp tục nữa, thì quá mức là mất mặt rồi!

“Hi nhi, con phải nói giúp cho Tuyền nhi đi chứ?”

Vĩnh Cơ là người đàn bà này rất sắc sảo cũng khá thông minh, chỉ có mỗi một tội đó là quá yêu chiều con gái út Cố Minh Tuyền. Lúc này con gái cưng bị người ta hạ nhục, bà ta sao còn lý trí để để ý những cái khác, cũng quên Nam Cung Lãnh Dạ không phải người dễ chọc, lập tức nổi đóa lên. Mà con gái lớn lại không giúp bà bênh vực Cố Minh Tuyền, bà càng cảm thấy con gái lớn là Cố Minh Hi đang phản nghịch lại với mình, nhịn không được sắc mặt càng thêm khó coi.

“Mẹ, đủ rồi! Mẹ cho rằng mẹ có thể chống lại bọn họ sao?” Giật mạnh tay của mẹ mình, Cố Minh Hi sốt ruột tới mức cũng phát cáu, thấp giọng ở bên tai Vĩnh Cơ, ngón tay chỉ về một hướng nào đó.

“Cái gì...” Vĩnh Cơ nhìn theo ngón tay của Cố Minh Hi, phát hiện ra nhóm người Mặc Sở Minh từ lúc nào đã đứng ở một bên, ánh mắt nguy hiểm đang nhìn về phía bà cùng hai cô con gái. Nhớ tới ngày hôm trước bọn họ ra tay giết tang thi, nhất là thủ đoạn hành hạ tang thi của mấy đứa trẻ con, Vĩnh Cơ mặt mày tái nhợt, sợ hãi lui về sau một bước, lời nói nghẹn trong họng.

Đúng thế, bà thế nhưng lại bị kích động tới quên mất... những người này rất mạnh, mạnh hơn so với những dị năng giả bình thường nhiều lắm. Bà cùng con gái lớn Cố Minh Hi không có dị năng, Cố Minh Tuyền có dị năng thì cũng chỉ mới cấp 1, hoàn toàn không thể làm gì được mấy người Nam Cung Lãnh Dạ.

Còn bốn người nhà họ Tiêu cùng Vương Kiến, tuy nói là đồng đội nhưng cũng thân ái nấy lo, bọn họ sẽ không vì mẹ con bà mà ra mặt đắc tội với nhóm cao thủ này. Tình người vốn bạc bẽo, trong mặt thể càng thêm tàn khốc. Người ta có tình có nghĩa như Tiêu Hạ Vi thì cũng chỉ đối với vợ con cùng em trai hết mực quan tâm bảo vệ. Chứ anh ta sẽ không vì người không thân cũng chả quen như bà mà ra tay. Loại người vô tâm thực dụng như Vương Kiến càng thêm không đáng mong chờ gì.

“Lãnh Dạ, được rồi, tôi mệt.”

Cố Diệp Ninh nhìn bầu không khí căng thẳng mà ngây người. Tự nhiên mấy người phụ nữ này xông ra gây khó dễ bọn họ, thậm chí còn có ác ý với cô, rồi bảo Nam Cung Lãnh Dạ đang làm khó cô gái trẻ kia, sau đó mấy người Mặc Sở Minh ra mặt... Tóm lại, tất cả những chuyện này là làm sao? Sao cô chả hiểu gì cả? Cuối cùng vẫn cảm thấy chuyện này thực nhảm chán vô nghĩa, cô dứt khoát kéo kéo ống tay áo của anh, chấm dứt mọi chuyện một cách uyển chuyển.

“Được.” Nhìn rối loạn thoáng hiện ra trong mắt cô, Nam Cung Lãnh Dạ có chút bất đắc dĩ nhưng vẫn đồng ý với lời của cô. Người này quả nhiên chỉ số cảm xúc rất thấp nha... chắc chắn là đang không hiểu cái gì rồi.

“Thê nô...” Mặc Sở Minh đứng một bên nhìn thấy anh giây trước còn lãnh khốc tuyệt tình, giây sau lại ôn nhu nghe lời, nhịn không được quay sang nói thầm với Mục Hoàng.

“Ha ha...” Mục Hoàng chỉ có thể cười khan.

“Cứ như vậy bỏ qua?” Minh Tu tức giận cau mày hỏi.

“Diệp tỷ tỷ không muốn truy cứu, Lãnh Dạ ca ca sẽ không tiếp tục làm căng đâu.” Hạ Kỳ Phong nhún nhún vai trả lời. Suốt thời gian qua, cho dù trì hoãn thế nào cũng nhìn ra được Nam Cung Lãnh Dạ có tình cảm với Cố Diệp Ninh. Chỉ có duy nhất Cố Diệp Ninh là người trong cuộc tới hiện tại vẫn mờ mịt mà thôi.

“Chỉ số cảm xúc của Diệp tỷ tỷ... thực sự rất rất thấp...” Chu Nhi mặt than vô cảm nhưng trong giọng nói lộ ra một cỗ cảm xúc bất lực “Lãnh Dạ ca, thật đáng thương...”

“Không phải nói anh em trai của Diệp tỷ tỷ rất cưng chiều chị ấy sao? Không biết lúc Lãnh Dạ ca gặp bọn họ, sẽ có tình huống gì xảy ra nhỉ?” Trên mặt lộ ra tình nghịch, Minh Tu không thể không thừa nhận bản thân có chút thích thú khi thấy người khác gặp họa.

“Nhóc đừng để Dạ biết được suy nghĩ của mình, không thì nhóc sẽ thảm đấy.” Mặc Sở Minh vươn tay vò tóc của Minh Tu, thiện ý nhắc nhở.

Mà Nam Cung Lãnh Dạ bên này vì một câu của Cố Diệp Ninh mà không buông xuống ý muốn ra tay. Tuy nhiên anh cũng phải làm rõ ràng mọi chuyện một chút.

“Hôm nay nể mặt tiểu Ninh, tôi không tính toán với các người. Nhưng thiết nghĩ nên nói rõ một chút. Thứ nhất, làm phiền gọi đủ họ tên tôi là Nam Cung Lãnh Dạ, chúng ta chưa thân thiết tới mức gọi hân tên. Thứ hai, tôi không có hứng thú với cô ta.” Anh chỉ tay vào Cố Minh Tuyền “Tốt nhất đừng có xuất hiện gây rối trước mặt tôi.” Trong mắt anh lộ ra cảnh cáo.

“Hức...” Cố Minh Tuyền lần đầu tiên biết yêu, tình cảm còn chưa nảy nở đã bị đối phương dội cả chậu nước lạnh. Phũ phàng như vậy khiến cho cô ta vốn tâm cao ngạo khi khó có thể chịu đựng nổi, từ trong mắt những giọt lệ không ngừng chảy ra, lăn trên gò má.

Sao có thể như vậy? Làm sao có thể như vậy? Nam Cung Lãnh Dạ như thế nào lại đối xử với mình như vậy? Lạnh lùng, tàn khốc... Cô ta không nhìn thấy được hình ảnh của mình trong mắt của anh. Vốn còn tưởng lạnh nhạt là tính cách của anh, nhưng khi nhìn thấy anh dịu dàng quan tâm cô gái ‘tiểu Ninh’ kia, đôi mắt tràn ngập sùng nịnh, cô ta biết được không phải anh không có tình cảm, mà tình cảm đặt hết lên người cô gái ‘tiểu Ninh’ kia mà thôi.

Chẳng qua Cố Minh Tuyền không cam lòng. Cô gái ‘tiểu Ninh’ kia có gì hơn cô ta chứ? Vậy mà lại có được yêu thích của Nam Cung Lãnh Dạ. Không phải chỉ xinh đẹp hơn một chút, ra vẻ thanh cao hơn một chút, cao ráo hơn một chút, thân hình đẹp hơn một chút,... thôi sao. ‘Tiểu Ninh’ kia có lợi hại như mình không? Có dị năng như mình không? Hay chỉ là một đứa con gái yếu ớt không có tác dụng gì suốt ngày chỉ được người ta bảo vệ?

Càng nghĩ, Cố Minh Tuyền càng bất mãn. Đặc biệt là khi thấy con sói trắng ở bên người anh luôn đối với mình gầm gừ đe dọa, nay lại như con chó nhỏ nũng nịu lấy lòng cọ cọ vào chân của Cố Diệp Ninh, lửa giận như muốn hun hồng não bộ của Cố Minh Tuyền.

Cũng không thể trách được Cố Minh Tuyền coi thường Cố Diệp Ninh. Người có dị năng kích phát không có đặc điểm gì đặc trưng, giống như là món quà trời cho, ai được thì người đó có. Tuy nhiên đại đa số những dị năng giả ở trước mặt thể đều là những người có sức khỏe tốt, gen trội cao. Vì vậy dị năng giả là nam thường nhiều hơn so với nữ.

Phụ nữ ở mặt thể thường thường đều là người bình thường mà thôi. Mà nữ dị năng có vẻ ngoài xinh đẹp hoặc ưa nhìn thì càng thêm hiếm bởi vì những người kiểu như vậy sức khỏe bình thường rất yếu ớt, chạy vài bước có khi đã thở hồng hộc ấy chứ.

Giống như Cố Minh Tuyền xinh đẹp thanh tú đã có thể coi là một mỹ nhân dị năng giả. Dạng vừa có vẻ ngoài xuất sắc, vừa có dị năng, cấp độ của dị năng lại mạnh tới biến thái như cô bé Chu Nhi... quả thực có thể xưng là phi thường hiếm thấy. Cho nên Cố Minh Tuyền không nghĩ rằng trong một đội ngũ lại xuất hiện tới hai cô gái đều thuộc dạng ‘biến thái’ như vậy. Cố Diệp Ninh xinh đẹp như thế, chắc chắn là do lấy sắc dụ dỗ Nam Cung Lãnh Dạ của cô ta, cho anh ăn bùa mê thuốc lú gì mới được anh coi trọng bảo vệ như vậy.

Nếu Cố Diệp Ninh biết được suy nghĩ của Cố Minh Tuyền, khẳng định sẽ không mở miệng bảo Nam Cung Lãnh Dạ bỏ qua. Cô tuy bình thường không thích chấp nhặt nhưng cũng cao ngạo không ai bì được. Người dám hạ thấp năng lực của cô, cô sao có thể bỏ qua. Đáng tiếc là Cố Diệp Ninh căn bản lười suy đoán tâm tư của người khác, cho nên Cố Minh Tuyền đã thoát được một kiếp mà không hề hay biết.

Đúng lúc nhóm người Nam Cung Lãnh Dạ muốn quay người rời đi, đột nhiên Cố Minh Tuyền như được uống tiết gà, hăng máu lên túm lấy tay của Cố Diệp Ninh, ghé sát vào tai cô thấp giọng đe dọa.

“Cô, chờ đó, Cố Minh Tuyền tôi sẽ không từ bỏ, cũng sẽ không bỏ qua cho cô! Muốn làm tình địch của tôi à, còn lâu cô mới thực hiện được!” Trong mắt của cô ta, lóe lên một tia sát khí.

Cố Diệp Ninh: Há? Cái gì... tình địch cơ? (= _ =)

.

.

.

Ở một nơi khác cách chỗ của đám người Vương Kiến cùng đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ không xa, một chiếc xe Jeep băng băng phi trên đường, tốc độ đi không nhanh cũng không chậm. Trên xe có hai người đang ngồi.

Người cầm lái là một người phụ nữ khoảng hơn 20 tuổi, khuôn mặt xinh đẹp kiểu diễm diễm lệ mang vài nét phương tây cuốn hút. Mái tóc bạch kim cuộn sóng dài được buộc cao lên, đôi mắt có màu đỏ rượu tím tế híp lại càng khiến cô ta tăng thêm vài phần mị hoặc, đôi môi đánh son đỏ chót căng mọng cong lên tạo thành nụ cười bí hiểm. Thân thể có lồi có lõm, quả thực khiến đàn ông phát cuồng, chỉ là thái độ tùy ý khó lường, như một bông hồng có gai độc làm cho người khác nhìn không được sinh ra e dè.

Người ngồi ở ghế sau cơ thể thon dài cao ráo, mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, trông thập phần nho nhã thanh khiết. Khuôn mặt anh tuấn tinh xảo khiến cho bất kì người phụ nữ nào cũng sẽ bị mê hoặc. Mái tóc đen mềm mại buông xuống, làn da trắng ngần, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng luôn luôn giữ nụ cười nhàn nhạt, vừa xa cách lại vừa lễ độ. Khi nhìn vào đôi mắt trong trẻo đen lay nhưng lại như vực thăm xoáy sâu không đáy kia, người ta biết được, người thanh niên này hoàn toàn không hiền lành ôn nhuận như bên ngoài.

“Tình Huyền, chúng ta sắp tới thành phố C rồi. Tính ra chắc khoảng hơn một tuần nữa sẽ tới được thủ đô.” Cô gái đang lái xe đối với người thanh niên ngồi ở sau mở miệng nói. Giọng nói của cô ta thập phần quyến rũ.

“Tốt.” Người thanh niên Tình Huyền kia khẽ nhắm mắt lại, tựa vào lưng ghế, khoe miệng càng thêm cong hơn vài phần, đã mang theo chút độ ấm chân

thật.

Sắp rồi... sắp trở lại... nơi đó...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Kiểm Tra Dị Năng

Càng đi tới gần căn cứ của thành phố C thì càng có thể thấy được sự nhộn nhịp cùng hơi thở của con người tồn tại rõ ràng hơn. Hai bên con đường không còn hoang vắng trống trải, ngược lại có thể thấy không ít xe ô tô ra mang theo từng nhóm người đi ra đi vào, cũng không ít người cuốc bộ. Bọn họ có người đi ra ngoài săn bắt tang thi hoặc tìm kiếm thực vật đồ vật có thể ăn được, cũng có người thì giống như đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ cùng đám người Vương Kiến, là người nơi khác tới muốn đi tới căn cứ thành phố C để định cư.

Mặt mũi mọi người đa phần đều nhuốm sự mệt mỏi u trầm, cả người gầy rộc nhưng vẫn phải gồng mình lên. Thay đổi, biến cố, kinh hoàng, sợ hãi, lo lắng... tất cả cùng một lúc ập tới khiến cho mọi người dần dần phải tự đốc thúc bản thân cố gắng thích nghi nhanh hơn, để không bị đào thải, bị tiêu diệt. Tất cả là do cuộc sống của mặt thể quá mức khổ sở.

"Cái cô tên Cố Minh Tuyền kia... sao lại nói với tôi cái gì mà tôi cùng cô ta là tình địch vậy nhỉ?" Cố Diệp Ninh ngồi trên xe không có hứng thú để ý quan sát sự vật bên ngoài, vì thế nhàn nhã quay sang Nam Cung Lãnh Dạ hỏi anh điều bản khoản từ chiều tới giờ của mình.

Hôm trước, vào cái buổi tối ngày nhóm người Vương Kiến đi vào trú đêm ở trong xóm dân đó gặp được đội ngũ của bọn họ, Cố Diệp Ninh vì bổ sung tinh thần lực mà ngủ rất say. Tới khi cô tỉnh dậy thì đã phải đại chiến một hồi với tang thi. Sau đó vì lo lắng sẽ lại có tang thi cấp cao tấn công nên vội vàng thu dọn rồi đi ngay. Từ đầu tới cuối cô cùng đám người Vương Kiến không hề tiếp xúc nói chuyện qua.

Chưa kể tới Cố Diệp Ninh trước đó luôn trùm kín áo choàng che hết diện mạo, ngày hôm nay đám người Vương Kiến mới chính thức biết được mặt cô.

Cho nên với đủ mọi tình huống như vậy, cô nghĩ mãi cũng nghĩ không ra mình có thù oán gì với Cố Minh Tuyền, lại còn bị cô ta nói rằng mình là tình địch của cô ta. Bọn họ có tranh đoạt gì sao? Sao Cố Diệp Ninh cô lại không hay biết gì?

"Cô ta nói vậy với cô như vậy à?" Nam Cung Lãnh Dạ nhíu nhíu mày, trong mắt lóe lên tia sắc lạnh. Thế nhưng khi tầm mắt chuyển tới trên gương mặt xinh đẹp của cô thì đã trở lại sự bình thản mang theo chút ôn nhu thường ngày.

"Ừ..." Cô cũng không phát hiện anh có gì bất thường, gật gật đầu.

"Kê đi, đừng suy nghĩ chấp vặt với vài người không quan trọng. Trêm đời có rất nhiều người đầu óc không bình thường, lâu lâu sẽ phát bệnh, nói lung tung, như con chó điên gặp ai cũng sẽ lao tới cắn." Anh đưa tay xoa đầu cô, nhẹ giọng nói.

"Thực sâu xa..."

"Thực thâm thúy..."

"Thực đáng thương..." Hạ Kỳ Phong, Minh Tu cùng Chu Nhi ngồi ở sau thềm quay sang nhau về mặt bất lực, không biết vì sao lại có chút thương cảm đối với Cố Minh Tuyền.

"Phụt!!!" Mà Mục Hoảng ngồi ở hàng ghế trước đang uống nước thì bị sặc, phun sạch nước trong miệng ra "Khụ... khụ... khụ..." Sức đề kháng của mãnh nam quả thực so với ba đứa tiểu quỷ kia kém hơn rất nhiều, thế nhưng lại bị một câu nói của Nam Cung Lãnh Dạ đánh bại cho họ không ngừng lại được.

"Bản quá, Hoảng." Mặc Sở Minh đang lái xe nhìn không được nhíu mày hơi nghiêng người tránh né, không muốn để bị nước từ trong miệng Mục Hoảng phun ra dính vào người mình "Hơn nữa nước sạch ở thời điểm hiện tại rất quý, đừng lãng phí."

"Khụ... khụ... xin lỗi, xin lỗi..." Hắn dùng tay vỗ vỗ ngực để hô hấp thông thuận, vừa nghẹn lại nói một câu xin lỗi, ánh mắt lại nhìn không được len lén thông qua gương chiếu hậu nhìn hai người Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh ngồi ở hàng ghế sau.

"Anh đi theo Dạ bao lâu còn chưa quen thói độc mồm độc miệng của cậu ấy sao?"

Mặc Sở Minh có chút buồn cười nhìn Mục Hoảng vẫn đang bị lời nói của Nam Cung Lãnh Dạ làm cho đầu óc không tập trung nổi. Ngày nhỏ lúc mới quen biết còn rất xa lạ, y cũng bị anh đá kích cho không ít lần ngồi ở góc tường vẽ tay đếm kiến. Cũng nhờ vậy mà con tim y hiện tại được luyện cho cứng rắn lắm.

Nam Cung đại thiếu gia chính là loại người như vậy đó. Bản chất bên trong xấu xa, bên ngoài lại trung cái vẻ lạnh nhạt. Anh phân chia rất rõ ràng, một bên là những người anh đặt trong lòng còn một bên là những người râu ria không đáng quan tâm.

Trong nhóm người anh đặt trong lòng có gia đình, có bạn bè. Nam Cung Lãnh Dạ đối với người trong nhóm người này rất quan tâm, cũng thực tâm để ý chăm sóc. Thế nhưng anh cũng không thường xuyên thể hiện quá rõ, phải tình tế mới nhận ra được, nói chung anh chính là kiểu người nói ít làm nhiều. Hiện tại xuất hiện thêm Cố Diệp Ninh là người trong lòng, có thể thấy được Nam Cung Lãnh Dạ yêu vào cũng sẽ biến thành người rất lẳng mạn, rất dịu dàng và chiều chuộng đối tượng mình yêu thích.

Nhưng mà anh đối với những người không quen biết không quan tâm thì rất xa cách duy trì thái độ thờ ơ. Đặc biệt đối với người bản thân mình không thích hoặc là có ấn tượng không tốt thì... không chút chú ý nào cả và người ta một cách rất nhỏ nhen, nghệ thuật và thâm thúy. Kể cả cho dù đối phương có thích mình đi chăng nữa cũng không có gì thay đổi. Trong lòng anh, người lạ vĩnh viễn là người lạ, không cần phải quan tâm, cho dù là con người, nhân cách, cách sống hay kể cả là tình cảm cùng sống chết của đối phương.

Nói ra thì có thể thấy được trong tính cách của Nam Cung Lãnh Dạ có phần rất lạnh lùng và rất vô tâm, Tuy nhiên cũng vì tính cách thế này mà anh có được tính cách rất quyết đoán, có chủ kiến, phân biệt rõ ràng cùng tài năng lãnh đạo xuất sắc.

Vì gia thế, ngoại hình, tài năng xuất chúng, Nam Cung Lãnh Dạ đương nhiên là không thể không có người yêu thích theo đuổi. Những người thích anh, dù nam nữ già trẻ lớn bé có đủ số lượng để xếp hàng vòng quanh bán kính thủ đô đấy. Nhưng mà Nam Cung Lãnh Dạ người này tầm mắt lại rất cao ngạo, hai mươi năm chưa từng tiếp xúc gần gũi quá mức với ai chứ đừng nói là yêu đương. Mặc Sở Minh cùng em gái em trai cùng cha mẹ của anh còn tưởng tính cách anh khó gần như thế chắc cả đời cô độc.

Không nghĩ tới mặt thế bùng nổ, lại đột nhiên xuất hiện Cố gia Cố tam tiểu thư bí ẩn nhất giới thượng lưu thủ đô - Cố Diệp Ninh thu hút toàn bộ chú ý của Nam Cung Lãnh Dạ. Người mà danh tiếng luôn vang bên tai nhưng hóa ra lại chính là đối tượng tương lai mà người bạn thân cao ngạo nhắm trúng. Tưởng như vô tận nhưng hóa ra lại ở ngay trước mắt. Mặc Sở Minh chỉ có thể cảm thán, duyên a, cũng cần phải có lúc mới gặp được nhau... Đáng tiếc Cố gia giấu 'tiểu công chúa' kĩ quá, khiến cho Nam Cung Lãnh Dạ tới giờ mới gặp được một nửa của mình.

Trước kia anh vốn chẳng thêm để ai vào mắt, hiện tại đã thích Cố Diệp Ninh đương nhiên càng không chú ý tới tình cảm của người khác. Cho nên, không chỉ Cố Minh Tuyên mà một loạt những người hâm mộ Nam Cung Lãnh Dạ đang ở thủ đô kia... tình cảm chung quy cũng chỉ có thể dùng hai câu khái quát: "Đơn phương tình nguyện, hoa chưa nở nụ đã tàn".

"Aiz ~" Y nhện không được mà thở dài, tiện thể quành tay lái tránh một cái hố lớn trên đường.

"Thở dài gì vậy?" Mục Hoàng nghĩ một hồi liền cảm thấy... ừm, quả thực cũng không phải lần đầu nghe Nam Cung đại thiếu đã kích người, có gì phải sốc chứ. Cho nên, vị Mục mãnh nam đã rất nhanh chóng quay trở về trạng thái phóng khoáng thoải mái vô tư ban đầu.

"Không có gì, chỉ nghĩ linh tinh chút thôi." Nhún nhún vai, Mặc Sở Minh trả lời qua loa. Suy nghĩ thì cứ nên giữ trong lòng, nếu để lộ ra nhờ tới tai Nam Cung Lãnh Dạ, anh mà nghe được lời đánh giá của y, chắc chắn Mặc Sở Minh y sẽ lại bị kéo ra một góc kín, khi đi chính tề sáng sủa nhưng lúc trở về thì tình trạng vô cùng bị thâm thâm thương cho mà xem.

Làm trợ thủ đắc lực cho một người khó tính khó nết khó ở cùng như Nam Cung đại thiếu, Mặc Sở Minh bày tỏ... cũng cần phải có tính chịu đựng kiên trì bền bỉ nha ~ tưởng ai cũng làm được chắc ~ (ノ▽ノ) 〇

Thoáng một chốc, không biết từ lúc nào bọn họ đã tới gần trước căn cứ thành phố C, số lượng xe cùng người xuất hiện càng lúc càng đông hơn. Mọi người tạm dừng lại những cuộc nói chuyện phiếm, chăm chú nhìn về hướng căn cứ đang dần càng lúc càng lộ rõ ra. Đây là căn cứ người sống sót đầu tiên mà bọn họ nhìn thấy sau suốt hơn một tháng bôn ba bên ngoài.

Từ lúc mặt thế bùng nổ tới giờ thời gian đã qua hơn một tháng, bằng tài lực cùng với binh lực của mình, căn cứ C cũng đã xây dựng xong tường thành cao ngất bảo vệ ở bên ngoài. Tường thành trải dài không thấy điểm cuối bao quanh toàn bộ thành phố C rộng lớn.

Toàn bộ được xây dựng bằng đá tảng nguyên khối, rất vững chắc. Cửa của căn cứ thành phố cũng được tạo bằng một khối sắt dày khoảng hơn mười centimet. Mỗi lần cửa được đẩy ra đều cần sức lực của hơn mười dị năng giả, tiếng cửa ma sát kéo theo một tiếng trầm đục nặng nề. Nhìn lướt qua căn cứ thành phố C này có thể khiến người ta sinh ra một niềm tin... chỉ cần ở trong căn cứ thì hoàn toàn sẽ không lo sợ bị tang thi tấn công

"Xem ra rất đông người muốn xin vào căn cứ định cư." Nhìn một hàng dài xe xếp hàng ở bên ngoài cửa căn cứ, Mặc Sở Minh nói với mọi người trong xe, ngón tay không tự giác hơi gõ gõ trên tay lái của xe, dường như đang suy nghĩ gì đó.

"Muốn vào còn cần phải làm thủ tục và kiểm tra gì đó, khá là tốn thời gian. Sở Minh, anh cứ xếp hàng vào, từ từ thông thả chờ tới lượt chúng ta là được." Với một đội ngũ toàn các thành viên lơ mơ toàn tập về thủ tục này nọ của các căn cứ như bọn họ, không thể không nói, sự thông thái hiểu biết về mặt thế của Cố Diệp Ninh đã giúp đỡ không ít.

"Được." Cố Diệp Ninh là từ điển về mặt thế, bọn họ chẳng biết vì sao cô biết nhiều như vậy nhưng mà rất tín nhiệm lời của cô. Y nghe thấy cô nói vậy lập tức quành xe vào hàng xe dài dằng dặc đang nối đuôi nhau đợi tới lượt vào cửa căn cứ.

"Tiểu Ninh, thủ tục có gì?" Mục Hoàng quay lại hỏi cô.

"Đại loại là vì căn cứ sẽ càng ngày càng có nhiều người ở bên ngoài tới định cư nên lương thực sẽ dần ít đi. Cho nên người định cư cùng với người mới tới sẽ phải nộp một số lượng lương thực nhất định theo đầu người để có thể định cư cùng vào cửa. Ngoài ra còn phải kiểm tra máu một chút xem có phải bị lây nhiễm virus tang thi mà giấu diếm hay không nữa." Cô đáp.

"Tóm lại chính là kiểm tra sức khỏe để đảm bảo an toàn cho căn cứ cùng với thu thuế sinh sống cùng thuê vào cửa." Nam Cung Lãnh Dạ khái quát lại.

“Chính thế.” Cô Diệp Ninh cười cười gật đầu với anh.

“Những điều này cũng không hề khó hiểu.” Mặc Sở Minh gật đầu tán thành với chính sách thủ tục này.

Thu thuế gì đó để tăng lương thực là đương nhiên. Một căn cứ nuôi từng ấy miệng người rồi cuộc qua một đoạn thời gian thì lương thực cũng sẽ cạn kiệt dần mà thôi. Còn về kiểm tra sức khỏe, càng đương nhiên phải làm. Nhờ để người lây nhiễm virus vào được trong thành, vậy thì quá nguy hiểm. Phải biết độ lây truyền của virus tang thì vô cùng nguy hiểm cùng tốc độ lây lan rất nhanh. Cho nên mặt thể bùng nổ, có không ít thành phố lớn đã bị hủy diệt, trở thành những thành phố ma không ai dám tới.

Cô Diệp Ninh nhìn về hàng xe dài đằng đặc, im lặng không nói gì, trong đôi mắt bạc hiện lên một tia âm đạm. Cô đã từng tới căn cứ thành phố C này nhưng cũng không ở lại quá lâu liền tranh thủ thời gian đi về hướng thủ đô. Chính là không bao lâu sau bị đội ngũ bỏ rơi, bị hủy đi dị năng cùng bề ngoài, lại còn... hại chết tiểu Nha. Ký ức in hằn thù hận, tuy rằng cô không thể tha thứ cho đám người đã phản bội bỏ rơi mình kia nhưng đã không còn dễ bị kích động như ban đầu.

Đối với căn cứ thành phố C này, Cô Diệp Ninh chỉ hiểu biết chút ít mà thôi. Đại khái cũng có thể nói rằng căn cứ này có tường thành cao làm bằng đá cùng cửa sắt dày, nhờ vậy thoát được không biết bao nhiêu lần tang thi tấn công. Ở kiếp trước sau mặt thể ba năm thì cô vẫn nhớ rõ căn cứ thành phố C không hề bị hủy diệt, ngược lại trở thành một trong số ít những căn cứ lớn chỉ bước sau căn cứ thủ đô.

Căn cứ thành phố C này tuy không tới mức khắc nghiệt như ở tại căn cứ thủ đô, nhưng chung quy là căn cứ lớn thì kiểu gì cũng sẽ sinh ra một tình trạng... đó là phân hóa giai cấp.

Con người là loại động vật kỳ lạ như vậy đấy, lúc hoảng loạn có thể sẽ còn đoàn kết chung tay, nhưng tình hình vừa sắp xếp khá quan hơn một chút liền lại quay ra tranh đoạt đầy cao cái tôi của mình lên. Ở thời hòa bình có người giàu và người nghèo, có người có quyền thế và người vô quyền vô thế thì ở mặt thể cũng chả khác gì, đó là người bình thường cùng dị năng giả, có kẻ có quyền lực cùng người chẳng có quyền lực gì trong tay.

Còn tình trạng phân hóa giai cấp ở căn cứ thành phố C hiện tại đã tới mức nào thì... cái này phải vào trong thành mới biết rõ ràng được.

Tuy biết rõ ràng sự bất công trong phân hóa giai cấp nhưng cô cũng không sẽ không cố thay đổi cái gì cả. Đây là quy luật xã hội rồi, một mình cô chẳng thể làm nên trò chống gì cả. Mà hơn nữa Cô Diệp Ninh cũng không có ý trở thành chúa cứu thế. Cô chỉ cần biết tới hiện tại phải lo cho bản thân cùng động đội là đủ. Cô và mọi người trong đội ngũ đều là dị năng giả, hơn nữa cấp bậc còn rất cao, sẽ không cần lo lắng bị người khác chèn ép bắt nạt. Còn những người khác không quen biết có khổ sở ra sao, cô cũng mặc kệ! Liên quan gì tới cô chứ!

.

.

.

“Chị, sao chị lại ngăn em chứ?” Cô Minh Tuyền ngồi ở trên xe, bức xúc nhìn chị gái ngồi cạnh mình. Dù đã vài tiếng trôi qua nhưng cô ta vẫn ám ức về việc chiều nay Cô Minh Hi ngăn cản cô ta dạy cho cái con nhỏ ‘tiểu Ninh’ kia một trận.

“Tiểu Tuyền, em quả thực không nghĩ ra sao?” Cô Minh Hi chán nản nhìn em gái của mình, trong mắt thật sâu còn mang theo một chút khinh thường.

“Cái gì chứ?” Thấy vẻ mặt bất lực của chị gái, Cô Minh Tuyền ngây ra.

“Em nếu gây với cô gái kia, người thiệt chắc chắn là em.” Nhún nhún vai, Cô Minh Hi đối với câu hỏi của em gái cực kỳ qua loa trả lời.

“Gì chứ? Cô nàng ‘tiểu Ninh’ kia có gì mà đáng sợ. Thứ duy nhất mà em e ngại cô ta chẳng qua quanh cô ta có một đám người dị năng giả cấp bậc rất cao mà thôi.” Đặc biệt là còn được Lãnh Dạ của mình bảo vệ... Cô Minh Tuyền thầm nghĩ. Hơn nữa cứ nhớ tới thái độ thân thiết của những người trong đội ngũ đó đối với Cô Diệp Ninh, Cô Minh Tuyền ghen tị tới nghiêng răng.

“Tiểu Ninh’ đó... có gì tốt chứ???”

“Xin em đấy. Không chỉ người bên cạnh cô gái tên ‘tiểu Ninh’ kia là dị năng giả cấp cao mà ngay cả bản thân cô gái tên ‘tiểu Ninh’ kia cũng là dị năng giả cấp cao có được hay không? Hơn nữa cấp bậc tuyệt đối không hề thua cái anh chàng đội trưởng họ Nam Cung kia.” Cuối cùng, Cô Minh Hi nhịn không được nữa phải nói thẳng ra.

Từ xưa tới nay, ngu ngốc ngu, mã mã ngu, người thế nào sẽ chơi với bạn thế ấy. Một đội ngũ toàn những người có dị năng cấp 2 cao giai trở lên, sao có thể đối với một cô gái không có năng lực gì lại tỏ ra tin tưởng và kính trọng như vậy. Từ thái độ của những người khác đã có thể biết được Cô Diệp Ninh không tầm thường chỉ có ngoại hình như cô tỏ ra.

Hơn nữa, so sánh về số lượng người trong đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ cùng với giọng nói và thanh kiếm treo trên hông cô, có thể thấy được Cô Diệp Ninh chính là cao thủ che kín mặt đêm đó một tay giết nữ tang thi. Dị năng giả song hệ băng phong, cấp bậc ít nhất cũng là cấp 3 cao giai, lại sở hữu không ít chiêu thức tấn công cực kỳ tàn bạo, khả năng dùng kiếm rất tốt. Cô Minh Tuyền chỉ là dị năng giả hệ phong cấp 1 trung giai còn dám đòi ‘dạy bảo’ đối phương? Không bị giết chết đã là tốt lắm rồi.

Cô Minh Tuyền bởi vì ghen tị với tình địch tới đỏ mắt cho nên không suy đoán ra nhưng những người khác như Vương Kiến, như gia đình họ Tiêu, và đặc biệt là Cô Minh Hi luôn bình tĩnh đứng ngoài nhìn vào thì sao lại không đoán ra thân phận của Cô Diệp Ninh.

Tuy là từ trên người của Cố Diệp Ninh không có khí tức của dị năng giả, nhưng không ai dám khinh thường bởi vì họ đã tận mắt chứng kiến cô ra tay giết tang thi. Hơn nữa đã có Nam Cung Lãnh Dạ là trường hợp đi trước, mọi người đều hiểu được một điều... dị năng giả cấp cao có khả năng che giấu được khí tức của tinh thần lực của bản thân. Nếu bọn họ không bộc phát năng lực ra thì chẳng khác gì người thường không có dị năng.

“Không thể nào!!!” Cố Minh Tuyền nghe chị gái nói vậy, há hốc mồm, quát lớn.

“Không thể nào sao? Em thử hỏi mọi người trong nhóm chúng ta xem bọn họ có đoán được ra không? Chỉ e chỉ có em cùng mẹ là không nhìn ra sự thật mà thôi!” Khoanh tay trước ngực, vẻ mặt của Cố Minh Hi hoàn toàn lộ ra vẻ tin hay không thì tùy, nhắm mắt lại dưỡng sức.

“Em... em không tin...!!!” Theo bản năng quay lại nhìn mọi người, thấy quả thực ai cũng hoặc cười trừ với mình hoặc làm như không quan tâm nhưng biểu hiện rõ ràng có ý tứ nói rằng những gì ban nãy Cố Minh Hi nói ra đều là sự thật.

Cố Minh Tuyền vẫn khó có thể chấp nhận sự thực rằng... tình địch của mình nổi trội toàn năng hơn mình nhiều lắm. Cô ta là công chúa nhỏ được chiều chuộng, từ bé tới lớn luôn làm tâm điểm, là giỏi nhất trong mắt người khác. Hiện tại có người xuất hiện, không chỉ cướp đi người cô ta thích mà còn cướp cả ánh hào quang của cô ta, làm sao cô ta có thể nhìn được!!! Trong mắt của Cố Minh Tuyền tràn ngập chấp nhứt mù quáng cùng sát ý hận thù!!

“Tiểu Ninh’ gì đó kia!!! Cô chờ đó cho tôi!!!

.

.

.

Chờ một lúc liền tới lượt đội ngũ của bọn họ, Mặc Sở Minh đem xe tiến lên phía trước, sau đó cả đoàn lục tục đi xuống xe để kiểm tra. Đội ngũ này vừa mới xuống xe đã gây náo động cực kỳ lớn.

Nam Cung Lãnh Dạ anh tuấn lạnh lùng, Cố Diệp Ninh tinh xảo hoàn mỹ, Mặc Sở Minh thư sinh tri thức, Mục Hoảng phóng khoáng thoải mái, Hạ Kỳ Phong nghiêm túc pha chút ngượng ngùng, Minh Tu gian xảo nghịch ngợm, Chu Nhi xinh xắn dễ thương. Toàn bộ người nào người về ngoài đặc biệt xuất chúng, quần áo sạch sẽ khoan khoái, đi theo lại còn có một con sói trắng muốt lông cứng trắng, nổi bật giữa một đám đông người xung quanh, khiến cho không ai không chú mục nhìn tới.

Nhân viên thu phí nhìn bọn họ mà mắt tròn mắt dẹt, miệng không khép lại được, cứ ngây ngốc đứng đó mất một hồi lâu. Phải tới khi Mặc Sở Minh đại diện đi ra, hắng giọng ho khẽ một cái, khéo léo nhắc nhở thì những người xung quanh mới có thể tỉnh táo lại.

“A... các người... các người...”

“Chúng tôi có tổng cộng là 7 người và 1 thú, cho hỏi giờ phải làm thế nào?” Mặc Sở Minh thấy vẻ lúng ta lúng túng của nhân viên thu phí, không khỏi cảm thấy buồn cười.

“Cái đó... vật nuôi không cần nộp phí, còn người thì mỗi người nộp một kg gạo. À, nếu không đủ gạo thì có thể thay bằng ba hộp bánh hoặc đồ ăn gì khác cũng được.” Nhân viên thu phí vẫn chưa hồi hồn, mấp máy môi trả lời theo bản năng.

“Hoảng.” Nam Cung Lãnh Dạ đưa mắt nhìn Mục Hoảng, hiện tại đồ ăn tạm thời chuẩn bị đều để trong balo của hắn đang đeo.

“Ừ.” Mục Hoảng lôi ra bốn túi gạo nặng trĩu cùng với ba hộp bánh quy và năm thùng mì tôm, giao cho nhân viên thu phí, mở miệng hỏi “Như vậy đã đủ chưa?”

Thực ra với số lượng đồ ăn lấy ra này nếu tính và quy đổi đúng với phí thu vào cửa căn cứ thì có lẽ bọn họ còn nộp thừa ra một ít. Tuy nhiên mấy người bọn họ cũng không tới mức quá tính toán vụn vặt. Người khác có lẽ sẽ khá khó khăn trong việc nộp phí kiểu này, nhưng đội ngũ bọn họ vài lần đi cướp siêu thị với mấy kho hàng lớn thu được không ít đồ ăn, có thể nói là rất dư dả. Nộp thừa ra một ít thì sẽ gây được cảm tình tốt với nhân viên thu phí, chút nữa có thăm dò gì cũng sẽ dễ dàng hơn.

“À, đủ... đủ rồi...”

Nhìn một đồng đồ ăn được đem để trước mặt mình, nhân viên thu phí hai mắt tỏa sáng. Đội ngũ này xem ra không chỉ ngoại hình xuất sắc mà năng lực cũng không tồi, bằng không sao có thể có thoải mái không chút do dự một lúc lấy ra được nhiều đồ ăn để nộp như vậy. Nghĩ nghĩ một chút, nhân viên thu phí lại nói:

“Phí của mọi người còn thừa một chút, cho nên chút nữa nếu mọi người qua được cửa kiểm tra sức khỏe thì tôi sẽ đưa cho mọi người một tờ giấy ưu đãi. Có giấy ưu đãi này, lát nữa vào trong căn cứ nếu muốn thuê nhà sẽ thuê được với giá rẻ hơn một chút.”

“Được. Cảm ơn cậu.” Mặc Sở Minh cười híp cả mắt lại, trong lòng vui sướng. Không ngờ lại còn chiếm được lợi ích rất tốt như vậy nữa. Có lợi cho mình... ai mà chả thích!

“Không có gì, mọi người qua bên kia kiểm tra một chút đi.” Xua xua tay, nhân viên thu phí chỉ về hướng bên trái cách đó không xa.

Phía đó có một cái lều trại màu trắng rất lớn được dựng tạm để che chắn nắng mưa. Bên trong lều đặt một chiếc bàn dài, trên mặt bàn có rất nhiều các dụng cụ đo đạc gì đó. Đứng ở nơi đó có khoảng hơn chục người. Có ba bốn người trong đó mặc y phục màu trắng của bác sĩ ngồi sau bàn, hẳn là nhân viên kiểm tra. Những người còn lại mặc trang phục quân đội, tay cầm súng máy, mặt mày nghiêm nghị, ánh mắt lạnh lùng quan sát, đứng tản ra bốn phía.

“Đó chắc là nhân viên quân đội phải tới để quản lý trật tự tránh cho có người gây rối. Mặt khác nếu như phát hiện ra có người nào đó bị kiểm tra ra là lây nhiễm virus thì bọn họ cũng sẽ ra tay xử từ đôi phương ngay tại chỗ.” Cố Diệp Ninh thấy mọi người trong đội ngũ đang đánh giá mấy người quân nhân kia, thân nhiên giải thích.

“Đúng là có quân đội chắn giữ, an toàn cùng trật tự tốt hơn hẳn.” Mục Hoảng rất có tình cảm với quân đội, nhìn mấy người lính kia thân hình thẳng tắp, chăm chú làm nhiệm vụ thì nhin không được mở miệng tán thưởng.

Mấy người bọn họ đi tới phía lều kia, quả nhiên thời điểm tới gần thì bị một người trong số những người quân nhân đang đứng xung quanh kia bước lên ngăn cản: “Có mấy người?”

Người quân nhân mở miệng hỏi, khuôn mặt của anh ta tuần tú sáng sủa, cũng là một mỹ nam khó thấy. Thân người cao lớn sừng sững, tay nắm chặt súng, tư thế thẳng tắp chuẩn mực. Nếu Mục Hoảng mang theo khí thế mạnh mẽ hoang dại của một binh lính đặc chủng thì người thanh niên quân nhân này lại mang theo phong cách lạnh lùng kiên nghị cứng rắn của bộ binh. So với Mục Hoảng còn phù hợp với phong cách quân nhân hơn.

Tuy anh ta lúc mới nhìn có chút ngạc nhiên vì vẻ ngoài của nhóm người Nam Cung Lãnh Dạ, thể nhưng rất nhanh che giấu. Chỉ có một tia sáng lướt qua trong ánh mắt chứ trên mặt vẫn luôn giữ biểu cảm bình tĩnh nghiêm nghị không thay đổi.

“Bảy người, một thú.” Vẫn là Mặc Sở Minh đại diện cả nhóm đáp.

“Một lượt bốn người. Các người chia làm hai đợt đi vào kiểm tra.” Nói xong quy tắc kiểm tra, anh ta lại lùi lại vị trí ban đầu của mình, không hề nhiều lời thêm.

Nhóm người đầu tiên đi vào là Mặc Sở Minh, Chu Nhi, Hạ Kỳ Phong, Minh Tu. Nhân viên kiểm tra vô cùng nghiêm túc, kiểm tra tổng cộng có ba bước tất cả. Đầu tiên là đo chỉ số tim mạch của bọn họ, bước thứ hai là lấy máu. Hai bước đầu mới là chủ yếu, còn bước cuối cùng chỉ là một bước phụ, đó là kiểm tra xem đôi phương có phải dị năng giả hay không.

Máu được rút ra được cho vào trong một cái ống, sau đó đem ống máu kia để vào trong một chiếc máy rất kỳ lạ. Nếu như máu hiện ra màu đỏ bình thường tức là người kiểm tra không bị lây nhiễm virus, còn nếu có màu tím đen thì tức là người kiểm tra bị lây nhiễm virus và đang trong thời kỳ ủ bệnh chưa bị hoàn toàn biến thành tang thi. Đương nhiên, bốn người Mặc Sở Minh, Chu Nhi, Hạ Kỳ Phong cùng Minh Tu đều là máu màu đỏ bình thường nên được chuyển sang bước cuối cùng là kiểm tra xem có phải dị năng giả hay không.

“Trong mấy người các người có ai là dị năng giả không?” Nhân viên kiểm tra đảo mắt một lượt qua bốn người, mở miệng hỏi theo quy tắc.

“Cả bốn.” Mặc Sở Minh thay mặt ba đứa nhỏ đáp.

“Các người có thể thể hiện một chút không.” Có chút sững sốt ngẩng lên nhìn bốn người, nhưng sau đó nhân viên kiểm tra rất nhanh bình tĩnh lại. Anh ta yêu cầu mọi người xác nhận dị năng của bản thân.

Dường như sợ bọn họ không trở hết khả năng, anh ta lại tiếp tục nói: “Nếu các người là dị năng giả, sẽ có cấp một huy hiệu. Đi vào trong căn cứ, chỉ cần có huy hiệu dị năng giả này thì sẽ được miễn giảm rất nhiều các loại phí thu mua trao đổi.”

“Hiểu rồi.” Mặc Sở Minh gật gật đầu, vươn tay lên, lập tức trong tay xuất hiện một thủy cầu màu xanh lơ lửng. Tuy thủy cầu rất nhỏ nhưng lượng nguyên tố thủy rất đậm đặc, xoáy thành từng vòng bên trong. Nhân viên kiểm tra lập tức biết người này là dị năng giả hệ thủy cấp cao.

“Đây là dị năng của tôi.” Minh Tu dứt lời một cái, bóng dáng nhoáng một cái đã xuất hiện ở bên cạnh của người nhân viên kiểm tra kia.

“Á!!!” Thăng nhóc còn nghịch ngợm ghé sát vào tai anh ta, thổi một cái kiến anh ta giật bắn người ôm tai kêu lên “Dị... dị năng giả hệ tốc độ...”

“Còn có cái này nữa.” Nhoáng một cái bóng dáng của Minh Tu đã trở lại chỗ ban đầu, kế tiếp giờ một cánh tay đã hóa thành kim loại ra, híp híp mắt cười tinh nghịch, rõ ràng một bộ dạng trẻ con khoe khoang: Bỏn thiếu gia chính là song hệ dị năng giả đó nha ~

“Được rồi, khoe khoang cái khỉ!” Hạ Kỳ Phong nhìn chường mắt không chịu được, túm áo của nó, kéo lại “Tôi là song hệ dị năng giả ám độc.”

Giờ một cánh tay lên, một nửa ở trên hóa thành luồng khí đen không ngừng uốn éo cực kỳ quỷ dị, một nửa ở dưới lại da thịt chọt biến hóa trở thành một loại chất lỏng đặc sệt màu chàm nhìn qua rất đáng sợ. Có một giọt của chất lỏng rơi xuống, lập tức... xèo ~ ở trên mặt đất nơi bị giọt chất lỏng kia rơi xuống phát ra một luồng khói màu trắng xám, để lại một vết ăn mòn sâu hoắm.

“Á!!!” Nhân viên kiểm tra bị dọa cho bật cả người về phía sau, ánh mắt như muốn lòi ra, nhìn chăm chăm vào cái bàn tay nửa hóa thành bóng, nửa hóa thành độc kia của Hạ Kỳ Phong. Đường như anh ta đang tưởng tượng tới cảnh mình bị Hạ Kỳ Phong dùng dị năng công kích cho nên sắc mặt vô cùng sợ hãi tới trắng bệch.

“Anh dọa người ta rồi kìa.” Minh Tu bĩu môi, có chút chua chua móc đầu Hạ Kỳ Phong. Xi~, dị năng hệ độc có gì hay chứ?! Không phải lực công kích mạnh một chút, là loại dị năng ‘hơi’ hiếm một chút thôi sao?!

“Tu ca ca, anh ghen tị.” Chu Nhi tỉnh tỉnh thẳng thắn, không hề suy nghĩ mà đã kích ông anh kết nghĩa thân thiết của mình.

“Tiểu Chu Nhi, em có thể không cần nói nhiều.” Hừ một tiếng, mặt của Minh Tu xị ra.

“Được rồi, thôi nào, lúc khác rồi chành chọc thoải mái.”

Nhìn Minh Tu và Hạ Kỳ Phong lại sắp bắt đầu, còn được thêm cô bé Chu Nhi toàn vô ý đồ thêm dầu vào lửa, Mặc Sở Minh có chút đau đầu. Vỗ vỗ vai nhắc nhở mấy đứa nhỏ một cái, y đối với nhân viên kiểm tra cười một cái mang đầy áy náy. Quay lại nhìn ba người Nam Cung Lãnh Dạ, Cố Diệp Ninh và Mục Hoàng đang nhàn nhả đứng phía sau nói chuyện phiếm, y tự nhiên có ảo giác... bọn họ là có ý tính kế để đùn đẩy bắt y phải trông ba đứa tiểu quỷ này đúng không?

“Tiểu Chu Nhi, còn mỗi em thôi đó.” Hạ Kỳ Phong so với Minh Tu biết nghe lời hơn nhiều, thấy Mặc Sở Minh nói vậy thì cũng không tính phản bác thẳng nhóc con láo lếu Minh Tu kia nữa. Hừ, cậu mới không thêm chấp đồ - trẻ - con!!! Quay sang Chu Nhi, cậu đẩy đẩy cô bé đi lên trước một chút, để cô bé đứng đối diện nhân viên kiểm tra.

“Vậy... dị năng của em là gì, cô bé?” Nhân viên kiểm tra quả thực bị đã kích liên tục tới hít thở không thông, xoa xoa lồng ngực, gượng cười hỏi cô bé xinh đẹp như búp bê ở trước mắt.

“Dị năng hệ tinh thần.” Chu Nhi nhìn thẳng vào mắt của nhân viên kiểm tra, đột nhiên từ trong cơ thể toát ra một luồng khí tức mãnh liệt, một dòng tinh thần lực vô hình đánh úp vào não bộ của nhân viên kiểm tra, khiến anh ta đau đớn tới ngã vật ra.

“A a...” Ôm lấy đầu đang đau như muốn bỏ ra, nhân viên kiểm tra lăn lộn trên mặt đất gào thét.

“Anh là dị năng giả cấp 1 trung giai đúng không?” Chu Nhi vẫn không nhận ra mình đã làm ra hành động rất... không đúng, vẫn ngây thơ nghiêng đầu nhìn nam nhân viên kiểm tra đang gào thét lăn trên mặt đất kia.

Mặc Sở Minh, Hạ Kỳ Phong, Minh Tu: ... Tiểu Chu Nhi, em quá trâu bò rồi!!! = A =

Động tĩnh của đám Mặc Sở Minh này giờ quá mức lớn, lại cộng thêm ngay từ trước đã có nhiều người vì vẻ ngoài của bọn họ mà chăm chú theo dõi suốt, vì vậy đương nhiên một màn biểu diễn dị năng cứ như vậy lọt vào trong mắt không ít người. Mấy vị quân nhân đứng xung quanh cũng bị tiếng kêu gào của nhân viên kiểm tra kia làm cho hoảng sợ, kích động muốn giơ súng lên với mấy người Mặc Sở Minh. Nhưng còn chưa kịp hành động đã bị thanh âm bắt đầu của Mặc Sở Minh làm cho ngừng lại.

“Tiểu Chu Nhi, em sao lại tấn công tinh thần lực của anh ta!”

“Không phải anh ta bảo là chúng ta thể hiện dị năng sao?” Cô bé ngờ ngạc không hiểu gì ngẩng lên nhìn Mặc Sở Minh, vẻ mặt quả thực là ngây thơ vô (số) tội.

“Dị năng của em không phải có thể khống chế người với vật thể sao? Cần gì phải tấn công tinh thần lực của người ta?” Trời ơi, phải trông ba đứa này, y cảm thấy mình sắp một tới chết, sức nhẫn nại cũng bị mài tới mòn sạch rồi.

“A... em quên mất, cứ tưởng là phải biểu diễn chiêu thức mạnh mẽ một chút...” Vẻ mặt bùng tình của Chu Nhi khiến cho Mặc Sở Minh phun ra ngụm máu tươi.

Mặc Sở Minh khóc ròng trong bụng: Chu tiểu thư à, anh xin em, đội ngũ có một nữ cường nhân họ Cố tên Diệp Ninh là đủ lắm rồi nhé. Em mà còn như vậy... nam tử hán đại trượng phu bọn anh sống làm sao?

“Em mau giải trừ tấn công đi.” Đau đầu day day thái dương, y yếu ớt bắt lực nói.

“Dạ.” Chu Nhi gật gù đầu, tay phát một cái, lập tức giải trừ tấn công tinh thần lực của người nam nhân viên kiểm tra kia.

Tuy rằng đau đớn đã kết thúc thể nhưng đột nhiên bị một dị năng giả cấp 3 sơ giai tấn công, cho dù chỉ một quãng thời gian ngắn cũng đủ làm cho người nhân viên kiểm tra kia bị tổn hại sức khỏe không ít, lúc này đã trực tiếp bất tỉnh nhân sự rồi. Mấy vị quân nhân đứng bên cạnh lau mồ hôi hột trên trán nhìn mấy vị dị năng giả khủng bố gây ra mọi chuyện, không dám mở miệng nói thêm nữa chữ, chỉ có thể phân công nhau dùng cách chữa thương đem người nhân viên kia đi vào trong căn cứ tìm người chữa trị.

“Khụ khụ... như vậy, chúng tôi đã kiểm tra xong rồi phải không?” Mặc Sở Minh quay sang hỏi cái anh chàng quân nhân sáng sủa ban đầu nói chuyện với bọn họ.

“Phải...” Anh ta lúc này đã giữ không được vẻ mặt bình tĩnh nữa, co quắp nhìn ba đứa nhỏ sau lưng y như nhìn thấy ba con quái vật vậy. Đặc biệt là Chu Nhi. Trước còn cảm thấy cô bé này đáng yêu, nhưng mà hiện tại... đứng cạnh anh ta cũng không muốn đứng cạnh nữa luôn ấy “Các người có thể đi qua một bên chờ đồng đội, hoặc có thể vào căn cứ trước.”

“Vậy chúng tôi ở một bên chờ.” Hạ Kỳ Phong quay đầu nhìn về phía ba người còn lại trong đội ngũ cùng tiểu Nha vẫn chưa kiểm tra.

Anh chàng quân nhân cũng không phản đối, để bốn người đứng qua một bên chờ. Không biết có phải ảo giác không, nhưng bốn người Mặc Sở Minh cảm nhận được mấy người quân nhân khác dường như đang âm thầm nhích từng bước, cố gắng đứng xa bọn họ một chút. Đau lòng nha... năng lực mạnh quá, quả nhiên cũng rất dễ bị kỳ thị. Đặc biệt Chu Nhi cô bé này ra tay chẳng biết khống chế gì hết...

Nhìn thấy một nhân viên kiểm tra mới được mời tới thay nam nhân viên kiểm tra cũ, anh chàng quân nhân sáng sủa kia mới mở miệng hô: “Nhóm người kế tiếp vào kiểm tra.”

Ba người Nam Cung Lãnh Dạ, Cố Diệp Ninh và Mục Hoàng mang theo tiểu Nha tiến vào. Tiểu Nha chỉ cần kiểm tra một chút liền xong. Hơn nữa lúc kiểm tra nó, Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh phải đứng hai bên ngăn chặn, bằng không chắc chắn nhân viên kiểm tra đã bị nó nhào lên cắn cho vài phát rồi.

Mấy vị nhân viên kiểm tra khóc không ra nước mắt. Rốt cuộc cái đội ngũ này rốt cuộc là thể loại gì vậy? Có mấy đứa nhỏ mạnh như quái vật ra rồi, hiện tại còn nhảy ra một con thú cưng là sói. Nuôi sói, lại còn là bạch lang vương làm thú cưng, các người đầu óc có phải không bình thường hết rồi hay không?

Nam Cung Lãnh Dạ, Mục Hoàng và Cố Diệp Ninh kiểm tra máu cũng rất nhanh, và đương nhiên không phải là người bị lây nhiễm tang thi. Lần nữa, lại chuyển tới khâu kiểm tra dị năng. Người nhân viên kiểm tra dị năng mới tới thay ba người trước mắt, không khỏi e dè một chút. Sự kiện ban này quá mức kinh khủng làm cho cậu ta bị ám ảnh, ngay cả tâm tình thường thức vẻ ngoài xinh đẹp đẹp trai của ba vị trước mắt cũng không có, nom nớp mở miệng hỏi.

“Xin hỏi, các vị có ai là dị năng giả không?” Trong lòng cậu ta không khỏi gào thét. . . làm ơn bảo không đi, không phải đội ngũ các người đã có tới bốn người là dị năng giả rồi sao?! Đáng tiếc, trời luôn phụ lòng người, lời cầu xin của cậu ta, Ngọc hoàng đại đế với Phật tổ như lai nghe không thấu.

“Cả ba chúng tôi đều là dị năng giả.” Lần này là Mục Hoàng đại diện.

“Phụt!!!”

Tất cả mọi người xung quanh từ mấy vị nhân viên kiểm tra tới mấy quân nhân cùng những người khác đang chờ tới lượt kiểm tra dị năng bị kích động tới phun máu. Một đội bảy người, đã thế lại còn cả bảy người đều là dị năng giả sao? Đầu năm nay dị năng giả dễ gặp vậy à?

Hơn nữa, theo như bọn họ nhớ thì cái đội ngũ này bốn người ở trước, ngoại trừ thanh niên đeo kính trí thức kia là dị năng giả hệ thủy ra thì ba đứa nhỏ còn lại đều là ‘tiểu quái vật’. Có hai đứa nhỏ là song hệ dị năng hiếm thấy vô cùng, trong đó có một đứa sở hữu dị năng hệ độc có lực tấn công vô cùng mạnh. Ngoài ra cô bé còn lại là dị năng giả hệ tinh thần. Phải biết là hệ tinh thần là một trong bốn hệ dị năng mạnh và nguy hiểm nhất.

Mọi người lại tròn to mắt, theo bản năng vô thức cảm thấy cực kỳ tò mò và mong chờ dị năng của ba người Mục Hoàng, Cố Diệp Ninh cùng Nam Cung Lãnh Dạ.

“Vậy... dị năng của anh là gì?” Nhân viên kiểm tra dị năng hỏi Mục Hoàng, không nhịn được nuốt nuốt nước bọt. Nhìn hấn cả người cao lớn kiện tráng cơ bắp luôn luôn ẩn chứa một loại sức mạnh hữu hình là có thể biết được hấn rất lợi hại.

“Dị năng giả thể chất, hệ cường hóa. Khả năng cường hóa là toàn thân.” Nói xong nắm tay nắm lại, dồn tinh thần lực xuống cơ tay, sau đó đánh mạnh xuống đất.

Chấn quyền vừa xuất hiện, mang theo sức mạnh và xung lực cực lớn. Uy lực của chiêu thức này khiến cho đất vỡ thành từng mảnh, lõm xuống thành một cái hố sâu hơn một mét, bán kính gần hai mét. Không chỉ đất mà kể cả những thứ xung quanh cũng bị ảnh hưởng bởi xung lực của chiêu Chấn quyền. Ví dụ như cái bàn gỗ dài nào đó đã bị xung lực đánh cho gãy làm ba phần, dụng cụ thí nghiệm loảng xoảng rơi xuống đất. Ví dụ như mấy vị nhân viên kiểm tra đang ngồi ghế bị xung lực đánh bay về phía sau vài mét, ngã dập mặt. Lại ví dụ như... cái cột dựng lều bị xung lực làm cho uốn cong, khiến cái lều nghiêng nghiêng vẹo vẹo, có cảm giác sắp đổ tới nay. Tóm lại. Mục Hoàng ra tay, quả nhiên là lại phá hoại.

“A... Hoàng ca ca lại phá hoại nữa rồi.” Hạ Kỳ Phong bắt đầu dĩ nhiên nói.

“Ừm.”

Minh Tu hiếm khi không cãi lộn với Hạ Kỳ Phong, ngược lại còn gật đầu đồng ý với lời của cậu. Mục Hoàng đúng thật là hay phá hoại, cho nên lần nào chiến đấu đều cho hấn lên tiên phong, lần nào đó cướp siêu thị với kho hàng, hấn cũng là người đi đầu phá cửa. Chiêu Chấn quyền đó, nhìn bao nhiêu lần vẫn cảm thấy có chút sợ hãi. Nếu bị dính một đòn thôi... đảm bảo là nằm liệt giường cả đời.

“Aiz~ không phải là bảo phải thu liễm rồi sao?” Trước có Chu Nhi, sau thêm tên Mục Hoàng, Mặc Sở Minh day day thái dương, nói không nên lời.

“Em thấy anh nên lo cho hai người phía sau hơn.” Chu Nhi nhàn nhạt ngẩng lên nhìn y, nói.

“Thật đáng thương...” Im lặng nhìn cô bé, sau đó lại quay đầu nhìn người nhân viên kiểm tra dị năng mới tới thay kia đang từ trên đất bò lên, Mặc Sở Minh thương cảm gật đầu lầm bầm.

Đứng vậy nha, gặp phải Hạ Kỳ Phong, Chu Nhi, Mục Hoàng và Minh Tu chưa hề xui xẻo đâu. Xui xẻo thực sự... chính là gặp phải cùng một lúc hai vị ‘quái thai’ họ Cố cùng họ Nam Cung nào đó kia kia!

“Các người... các người lại phá hoại...” Mấy vị nhân viên kiểm tra từ trên mặt đất bò dậy, mắt nhìn dụng cụ bị rơi trên mặt đất, khóc không ra nước mắt, oán giận hướng Mục Hoàng trừng mắt. Đánh người rồi giờ còn đập phá đồ, đội ngũ này là thổ phỉ đúng không?

“A... không phải cố ý đâu.” Mục Hoàng cũng phát hiện mình hơi phản kích, ra tay quá nặng, vô cùng áy náy đối với mọi người bày ra vẻ xin lỗi.

“Anh chắc là nhóm các anh quả thực là vô ý chứ không phải cố tình gây rắc rối chứ hả?” Anh chàng quân nhân sáng sủa thật sự không nhìn nổi nữa, đi tới bên cạnh chỗ bốn người Mặc Sở Minh đang đứng, mở miệng bắt đầu dĩ mà hỏi.

“Khẳng định! Bọn tôi tới với thiện chí chứ không muốn gây sự. Chỉ khổ trong đội ngũ có vài người hơi bị... ờm, ngày thơ không biết cách khống chế dị năng.” Khoanh tay trước mặt, Mặc Sở Minh điềm tĩnh trả lời. Đây, cho nên thủy cầu của y vẫn là khiêm tốn nhất, biết khống chế lực đạo vừa phải nhất. Những người khác chỉ là ăn tàn phá hoại.

“Mấy người dị năng giả đội các anh không biết cách khống chế dị năng... là hơi bị nguy hiểm đấy.” Thờ hất ra một cái, anh chàng quân nhân nói tiếp.

“Đội nốt hai người còn lại ra tay rồi anh hăng than một thể cũng không muộn.” Võ vớ bả vai anh chàng quân nhân sáng sủa này, Mặc Sở Minh cười cười. Ban nãy còn trung bộ mặt than, vậy mà giờ chịu chút kích thích thôi đã lộ ra vẻ khổ bức thể này, người này tính cách đúng là thú vị.

“Hả?” Anh chàng quân nhân sáng sủa kia còn chưa kịp hiểu ý của y thì đã nghe thấy tiếng mọi người xung quanh kinh hô, theo bản năng quay đầu về hướng kiểm tra dị năng nhìn.

Vì Mục Hoảng lực phá hoại quá lớn cho nên chỉ có thể dừng tạm lại bàn, chấp vạ lại, miễn cưỡng sử dụng tiếp. Nhân viên kiểm tra ác cảm tràn đầy mọi Mục Hoảng đứng sang một bên rồi tiếp tục gọi Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh lên.

“Hai người kiểm tra một lúc luôn đi.” Đám nhân viên kiểm tra quả thực chỉ muốn nhanh chóng kết thúc lượt kiểm tra cái đội ngũ kỳ quái này. Bằng không thật không biết chuyện gì còn có thể chờ họ tiếp theo nữa.

“Được thôi.” Cố Diệp Ninh cùng Nam Cung Lãnh Dạ lại chẳng thêm để tâm, nhắm mắt giải phóng năng lượng của mình. Khí tức của hai vị dị năng giả cấp 3 cao giai xuất hiện làm cho những người có mặt ở đây không khỏi run rẩy.

Nam Cung Lãnh Dạ giờ hai bàn tay ra, cùng một lúc phóng ra dị năng. Tay trái của anh, những tia điện màu tím lấp lóe mang theo sức mạnh cực lớn xuất hiện, nhảy múa trên các ngón tay cùng kẽ tay. Tay phải của anh, bùng... một tiếng, lửa màu trắng tỏa ra nhiệt độ cực nóng, nóng tới bức cho những vật ở phạm vi xung quanh bắt đầu bị ảnh hưởng tới biến thành màu đen ó, phát ra mùi cháy khét. Anh chỉ định báo danh hai dị năng mà thôi, còn dị năng thứ ba thì... vẫn chưa tới lúc để lộ.

Cố Diệp Ninh đương nhiên cùng ý tưởng của anh, không thể để lộ mình là tam hệ dị năng giả được. Một tay cô phóng ra một tảng băng có hình bông hoa mai rất xinh đẹp tinh tế, chỉ có điều băng hệ này khác với băng hệ bình thường, nhiệt độ tỏa ra từ nó lạnh tới thấu gan thấu ruột, tê buốt xương cốt. Màu băng lam của băng cũng trong hơn một bậc, so với những viên kim cương đắt tiền nhất còn thanh khiết và lấp lánh hơn. Tay còn lại của cô sinh ra một cơn gió, cơn gió nhẹ nhàng sau đó dần dần chuyển động mạnh hơn, biến thành một cơn lốc xoáy làm cho chiếc bàn mới được chấp vạ tạm thời lần nữa bị bung ra. Gió thổi mạnh tới khiến cho mọi người nhìn không được hép mắt lại, chống lại lực hút của gió. Ngay cả lều cũng bị nghiêng ngã theo.

“Dừng... dừng... dừng... hai người dừng lại...” Mọi người chịu một lúc không nổi, gào thét kêu lên, muốn hai người Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh ngừng lại.

Một nóng cực hạn, một lạnh cực hạn, một mang theo điện tính khiến cho tóc tai của mấy nhân viên kiểm tra dựng ngược bốc mùi cháy khét, một lại khiến cho gió thổi tới mức người đứng không vững. Được rồi, hai vị này mới là trùm cuối, mấy người phía trước căn bản không thể so sánh độ phá hoại bằng.

“Đó, thấy không? Tôi đã bảo là có gì cứ chờ hai người bọn họ ra tay rồi than thở luôn một thể cũng không muộn mà.” Mặc Sở Minh tạo ra màn nước bảo vệ mình, ba đứa nhỏ cùng Mục Hoảng từ lúc nào đã đi tới đứng bên cạnh, quay đầu cười cười nhìn anh chàng quân nhân sáng sủa trẻ tuổi nghiêm túc kia đang chật vật... ‘chống bão’, giọng nói mang theo sự đùa cợt.

“Mấy người... đúng là đủ giỏi!!!” Anh chàng quân nhân sắc mặt vô cùng tồi tệ, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra một câu.

“Tôi là song hệ dị năng giả, hệ lôi và hệ hỏa biến dị.” Nam Cung Lãnh Dạ nhìn đám nhân viên kiểm tra, lạnh nhạt nói ra dị năng của mình.

“Tôi là song hệ dị năng giả, hệ phong biến dị cùng hệ băng biến dị.” Cố Diệp Ninh cũng nói ngay sau đó.

“Có... có hệ băng biến dị và hệ phong biến dị sao?” Một nhân viên kiểm tra run rẩy hỏi.

“Có hệ hỏa biến dị thì sao các hệ khác lại không có.” Cô qua loa trả lời. Kỳ thực chuyện dị năng của cô biến dị là sinh ra trong trường hợp đặc biệt, có lẽ tìm cả đời cũng không tìm được người thứ hai có dị năng hệ phong, hệ băng cùng hệ thủy biến dị như cô. Hệ hỏa biến dị tuy ít nhưng chung quy người có cũng không phải chỉ có một người sở hữu loại năng lực này.

Mọi người xung quanh thấy hai người thu lại dị năng rồi, chao đảo rối loạn nhìn về hướng Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh, mặt mũi tái nhợt. Một cái đội ngũ bảy người đều là dị năng giả, có bốn người là song hệ dị năng, sở hữu dị năng hệ độc cùng bốn dị năng mạnh nhất: lôi, băng, hỏa biến dị cùng tinh thần. Hơn nữa từ khí tức cùng lực khống chế có thể thấy được năng lực của bọn họ đều phải trên cấp 2, thậm chí có khi còn là dị năng giả cấp 3.

Quần chúng ngửa mặt gào thét, đồng thanh muốn hỏi, làm thế nào mà tạo được ra đội ngũ trâu bò như thế này hả trời?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Căn Cứ Thành Phố C

Người quân nhân có khuôn mặt anh tuấn sáng sủa đưa mắt nhìn theo bóng lưng của nhóm người Nam Cung Lãnh Dạ đang chuẩn bị lên xe để tiến vào trong căn cứ, anh nhìn không nổi mà thờ hắt ra, biểu cảm trên khuôn mặt đã không còn giữ được bình tĩnh của thường ngày. Không nghĩ tới bình thường dị năng giả, nhất là dị năng giả cao cấp rất ít khi gặp được. Vậy mà hôm nay đúng ca trực của anh thì lại có nguyên một đám cao thủ tụ thành một đội ngũ xuất hiện, thậm chí sau đó còn phá tung tất cả mọi thứ. Thực chả hiểu đây gọi là vận may hay xui xẻo.

Bọn anh cùng đám nhân viên kiểm tra cũng muốn bới móc bắt mấy người kia đền bù tổn thất, chính là lại bị một câu: “Có luật nói nhờ tay làm đổ lều cùng rơi đổ các thiết bị thì phải đền bù sao?” của cái người thanh niên đeo kính mặt cười như con hồ ly kia làm cho nghẹn họng. Vì vậy... tất nhiên chỉ có thể tro mắt để cho mấy người phá hoại kia vĩnh viễn thân nhiên bỏ đi.

Muốn hỏi vì sao quân nhân bọn anh có sủng mà lại không dùng để chấn áp bắt đám người kia sao? Sủng đối phó với dị năng giả tuy có thể chiếm được chút ưu thế, thế nhưng cũng không có hiệu quả nhiều. Chủ yếu sủng chỉ để dùng để chấn áp với người thường hoặc là dị năng giả cấp thấp mà thôi.

Mà cái nhóm người kia người nào cũng sở hữu dị năng rất bá đạo, giống như hệ lôi, hệ độc, hệ băng, hệ tinh thần... Hơn nữa, thực lực tổng quát toàn độ đồng đều lại rất mạnh. Đánh với bọn họ thì quả thực sẽ là đơn phương ăn hành chịu cực, tổn thất là không thể dự liệu được.

Thời khắc hiện tại quân đội tuyệt đối sẽ không để người mình bị tổn thất chỉ vì vài chuyện con con không đáng làm to chuyện. Chưa nói tới dị năng giả cấp cao luôn luôn là những đối tượng được các thế lực lôi kéo. Làm thân với bọn họ còn không kịp, sao có thể tự mình gây tranh chấp. Cho nên mới nói... làm dị năng giả, đặc biệt dị năng giả cấp cao thì vô cùng vô cùng có lợi lại luôn được đặc cách trong nhiều chuyện.

Nhớ tới dị năng của đám người Nam Cung Lãnh Dạ, anh không khỏi cảm thán... làm sao mà tạo được cái đội ngũ bá đạo như vậy hả trời? Bảy người bọn họ, người nào người nấy thực lực chả khác gì quái vật hết.

Xoay người nhìn cái lều nghiêng nghiêng ngã ngã cùng nhóm người nhân viên kiểm tra đang được trị thương, anh híp mắt lại, dường như đang suy nghĩ gì đó.

"A Tùng, tới tôi bảo một chút." Sau khi quyết định xong, anh vẫy tay gọi một người đồng đội đứng gần đó tới, muốn dặn dò vài câu.

"Diệp đội trưởng, có chuyện gì?"

Cậu chàng thanh niên quân nhân tên A Tùng bước tới. Cậu ta khoảng hơn 20 tuổi, mặc đồ rằn ri càng tôn thêm thân người cao lớn cường tráng, khuôn mặt bình thường mang nét chất phác của người nông thôn. Lúc này cậu ta đã buông súng trên tay xuống, lòng bàn tay cùng cổ và trán đầy mồ hôi và bụi bặm vì dựng lại lều cùng lấp hố đất.

Nhóm người Nam Cung Lãnh Dạ tuy đi mất rồi nhưng dấu tích hậu quả mà mấy chiêu thức dị năng của bọn họ để lại thì vẫn còn ở đó không hề mất đi. Bên quân đội nhận được tin nên huy động thêm người tới để giúp đỡ chỉnh trang sửa chữa lại lều cùng các thiết bị kiểm tra. Nếu không làm như vậy thì e rằng ngày hôm nay không thể kiểm tra sức khỏe cùng thống kê dị năng cho những đợt người kế tiếp theo muốn tiến vào căn cứ được.

Thời gian này luôn luôn cấp bách, lúc nào cũng trong tình trạng nước sôi lửa bỏng, lo sợ tang thi tấn công. Trì hoãn công việc là điều tối kỵ nhất!

"Tôi đi gặp Vũ trung tướng một lát, có việc phải thông báo. Anh bảo với mọi người cố nhanh tay nhanh chân một chút, dựng lại lều với lấy thêm dụng cụ kiểm tra tới đây. Hôm nay lượng người muốn vào căn cứ đông hơn mọi ngày, cố gắng làm xong trước khi tối xuống, đừng để mọi việc bị trì hoãn nhiều thời gian quá."

"A được, tôi hiểu rồi Diệp đội trưởng." A Tùng tuy khó hiểu nhưng vẫn gật đầu, chấp hành nhiệm vụ.

Mặc dù trong nhóm binh sĩ quân đội thì Diệp đội trưởng này là người gần như có tuổi nhỏ nhất, thế nhưng bất luận là ai trong quân đều thực lòng thực dạ tâm phục khẩu phục anh. Thứ nhất là bởi vì anh thực sự rất có tài, không chỉ có kỹ năng chiến đấu bắn súng giỏi giang mà còn có óc chỉ huy tốt. Thứ hai đó là vì quân hàm của anh cao hơn tất cả bọn họ, là một trong số ít những người có đủ tư cách để có thể gặp riêng Vũ trung tướng, người đứng đầu quân đội thường trực đóng binh tại căn cứ thành phố C này. Đối với những quyết định của anh, A Tùng hay bất luận là binh sĩ khác đều sẽ không có ý kiến gì. Chưa kể tới, tuyệt đối nghe lệnh cấp trên, đây là điều kiện quan trọng nhất và cũng là điều kiện tối thiểu nhất đặt ra cho mỗi một quân nhân.

"Vậy tôi đi đây." Thấy A Tùng cam đoan như vậy, anh mới an tâm rời đi.

.

.

.

Cốc... cốc... cốc... tiếng gõ cửa trầm ổn, đều nhịp vang lên bên ngoài khiến cho người đàn ông đang ngồi sau bàn làm việc đọc văn kiện hơi hơi ngẩng đầu lên.

Người đàn ông này tuổi tầm hơn 50 một chút, thể nhưng vóc dáng vẫn rất săn chắc. Khuôn mặt trẻ ông ta hơn so với tuổi thật luôn giữ thái độ nghiêm nghị cứng cỏi, cả người toát ra khí chất kiên nghị của một người quân nhân. Mặc trên người là một bộ quân phục trắng tấp màu lá mạ, quân huy cài trên cổ áo, quân hàm màu vàng sậm hai sao viền đỏ của cấp trung tướng. Tất cả nói lên người này chính là Vũ Huỳnh Trạch, là người đứng đầu của quân đội thường trực đóng binh tại căn cứ thành phố C.

“Vào đi.” Thanh âm trầm thấp mang theo một tia uy nghiêm.

“Trung tướng.” Người đi vào chính là vị Diệp đội trưởng khi nãy xuất hiện ở cổng căn cứ thành phố. Anh ta đứng nghiêm, tay đặt chéo bên trán, hô to chào thủ trưởng của mình.

“Ồ, Diệp Thiên à?” Nhìn tới người vào là Diệp Thiên, trong đôi mắt đen lạnh lẽo uy nghiêm của Vũ Huỳnh Trạch hiện lên một tia tán thưởng. Ông gật đầu với anh, coi như chào lại “Cậu ngồi ở đó đi.” Nói rồi đưa tay ra hiệu cho Diệp Thiên, ý bảo anh ngồi ở trên ghế sofa.

Phòng của Vũ Huỳnh Trạch không lớn, cũng không xa hoa sang trọng. Ngược lại đồ đạc rất ít lại rất đơn giản, phù hợp với tác phong nhanh nhẹn của một người quân nhân. Chỉ có một bộ bàn ghế sofa màu trắng kem để tiếp đãi khách, một chiếc bàn làm việc, một tủ quần áo nhỏ cùng hai tủ đựng văn kiện hồ sơ.

“Sao? Có chuyện gì mà để cho Diệp đội trưởng của chúng ta lại trực tiếp tới tìm ông lão này thế?” Vũ Huỳnh Trạch đứng dậy đi tới đối diện Diệp Thiên ngồi xuống, ông khẽ bật cười, thật hiếm khi lộ ra giọng điệu trêu đùa với người khác.

“Khụ, thủ trưởng...” Diệp Thiên khẽ hắng giọng một cái nhắc nhở, nét mặt không hề e sợ. Anh thỉnh thoảng vẫn thường bị Vũ trung tướng trêu chọc, đã muốn trở thành thói quen. Vũ trung tướng bình thường mặt lạnh lại nghiêm khắc, thể nhưng thực ra đối với vài người thân tín cùng những binh sĩ xuất sắc như Diệp Thiên, ông rất thân thiện cùng thoải mái.

“Được rồi, không trêu cậu nữa. Có chuyện gì vậy?” Cậu nhóc Diệp Thiên này ông hiểu rõ tính nết, nếu không có việc quan trọng hoặc cấp bách thì anh sẽ không trực tiếp tới gặp ông mà không thông báo qua như vậy.

“Thủ trưởng, kỳ thực đúng là có việc. Chuyện là ngày hôm nay có một đội ngũ tới căn cứ của chúng ta. Bọn họ tổng cộng có bảy người, toàn bộ đều là dị năng giả cấp cao. Theo như tôi đoán, người kém nhất cũng sắp đột phá cấp 3.” Thấy ông nói vậy, anh bắt đầu nói ra sự việc ngày hôm nay.

“Có đội ngũ như vậy?” Vũ trung tướng nhíu chặt mày, đưa ngón tay lên gãi gãi cằm, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó “Toàn đội đều là dị năng giả cấp cao? Hơn nữa thực lực toàn đội còn là từ cấp 2 đỉnh giai trở lên sao?”

“Bọn họ sở hữu đều là dị năng rất mạnh. Có bốn người là song hệ dị năng giả, một người là dị năng giả hệ lôi cùng hệ hỏa biến dị, một người là dị năng giả hệ băng biến dị cùng hệ phong biến dị, một người là dị năng giả hệ kim cùng hệ tốc độ, một người là dị năng giả hệ ám cùng hệ độc. Trong đó hai người đầu tiên được xem như mạnh nhất.” Diệp Thiên lại nói tiếp.

“Thực sự?” Khớp tay của Vũ Huỳnh Trạch nắm chặt lại khiến cho khớp xương vang lên một tiếng cộp... Về mặt bình tĩnh của ông lúc này cũng đã xuất hiện vết nứt, có chút khó tin, tròn to hai mắt trừng Diệp Thiên “Những người còn lại thì sao?”

“Một người là dị năng giả hệ thủy, một người dị năng giả hệ cường hóa toàn thân, một người là dị năng giả tinh thần.”

“Nhóm người này, theo cậu đánh giá thì như thế nào?” Híp hai mắt lại, Vũ Huỳnh Trạch hỏi.

Diệp Thiên vốn là một học viên của hệ chỉ huy trong Học viện quân đội. Anh có thân thủ rất tốt, điểm bắn súng luôn đứng đầu, thành tích học tập hạng nhất, đã từng không ít lần tham gia tập huấn đặc biệt của quân đội tổ chức và đạt không ít giải thưởng. Năm nay mới 20 tuổi nhưng đã lên tới hàm úy, được đánh giá là lớp thiên tài hiếm có trong lịch sử quân đội.

Sau khi mặt thể đột nhiên bùng nổ, quân đội thiếu nhân lực, anh hăng hái tham gia nhập ngũ, được tham gia vào binh đoàn đi tới đóng quân tại căn cứ thành phố C. Về sau anh kích phát dị năng, trở thành dị năng giả, lại có thực lực mạnh, cho nên được đặc cách phong thành trung tá. Một người ở độ tuổi 20 có thể trở thành trung tá, đây không phải là điều dễ dàng.

Mà Diệp Thiên một thiên tài như vậy đương nhiên đầu óc cùng khả năng quan sát cũng không phải tầm thường. Vũ Huỳnh Trạch đã không ít lần chứng kiến sự sắc bén cùng thông minh của anh trong quá trình chiến đấu cùng chỉ huy đoàn đội. Cho nên, đối với nhận xét cùng đánh giá của Diệp Thiên, ông vô cùng tin tưởng.

“Không phải người tầm thường!” Đó là nhận xét tổng quát của anh về nhóm người cao thủ kia.

“Không tầm thường như thế nào?” Có thể khiến Diệp Thiên cao ngạo đánh giá như vậy, cộng với thực lực cùng dị năng mạnh nhường kia, xem ra đội ngũ này là một đội ngũ rất đáng chú ý.

Mặt thể tới, rất nhiều người trở thành dị năng giả, có được thực lực cao. Thế nhưng nếu đám người đó chỉ là kẻ tầm thường không có óc vậy thì ông không cần lo lắng. Sợ nhất và cũng đáng e ngại nhất chính là những kẻ trời sinh vốn đã là những người kiệt xuất, thông minh tài giỏi, lại mang theo thực lực mạnh.

Hiện tại dị năng giả cấp 3 có thể coi như làm vương một cõi được rồi, vậy mà đội ngũ Diệp Thiên đề cập tới lại có vài người là dị năng giả cấp 3. Hơn nữa bọn họ đều là ‘người không tầm thường’, được Diệp Thiên đánh giá rất cao. Nếu nhóm người này có ý đồ cố ý gây rối, như vậy quân đội bọn họ rất

khó có thể kiểm soát được tình hình.

“Theo cậu nên giải quyết những người này thế nào?” Gõ gõ ngón tay lên trên mặt bàn uống nước, Vũ Huỳnh Trạch tiếp tục hỏi Diệp Thiên, cũng chưa có nói ra suy tính của bản thân.

“Cũng không rõ là bọn họ là tới căn cứ C để làm gì.” Diệp Thiên lắc đầu “Không biết là ở lại định cư hay là chỉ dừng chân một thời gian.”

“Cậu nghĩ bọn họ sẽ có khả năng rời khỏi căn cứ thành phố C sao?”

Vũ Huỳnh Trạch có chút bất ngờ đối với lời nói của Diệp Thiên. Phải biết là hầu hết những người tìm tới căn cứ thành phố C này đều là để định cư ở lại. Căn cứ thành phố C là căn cứ lớn nhất vùng này, không có căn cứ nào có thể độ lại được, đã vào được đây ai còn muốn đi ra. Cho dù là cao thủ cũng không thể cứ mãi bên ngoài, vẫn cần có một nơi nhất định để trở về nghỉ ngơi. Dù sao đi ở bên ngoài lâu, nếu gặp phải tang thi triều cỡ lớn hoặc cỡ trung, tới lúc đó không thể bằng lực lượng của một đội ngũ nhỏ mà có thể chống lại được.

“Tôi không biết nữa. Là linh cảm thôi.” Không hiểu vì sao mà anh cứ có cảm giác rằng bọn họ không có ý ở lại căn cứ thành phố C này “Tuy nhiên cũng không thể tránh các trường hợp khác, đặc biệt là các khả năng xấu. Cho nên tôi mới muốn báo cáo thủ trưởng gấp. Tình huống của đội ngũ này quá đặc biệt, cần phải đặc biệt lưu ý.”

“Cậu thấy... có thể thu lượm họ gia nhập quân đội không?” Nếu có từng đó cao thủ chịu gia nhập vào quân đội, như vậy khả năng bảo vệ được căn cứ sẽ càng cao thêm.

“Tôi cũng không rõ...” Anh cũng không thể đoán ra được những người kia nghĩ gì.

“Cường ép bắt bọn họ gia nhập thì sao?” Ông nghiêng nghiêng đầu, khóe miệng cong cong có chút gian trá, nhìn Diệp Thiên tiếp tục hỏi.

“Không có khả năng!” Cái này thì anh dám khẳng định. Những người kia nhìn qua đều là người tính cách quật cường, có lý trí. Dù dễ dàng thành công không thì không biết, thế nhưng nếu mà bắt ép bọn họ thì đảm bảo bọn họ thà làm ngọc nát còn hơn ngồi lành, nhất định sẽ đập phá quân đội một trận cho mà xem.

Nhớ tới dị năng cùng thực lực của nhóm người kia, Diệp Thiên không thể không thừa nhận bản thân không muốn đối đầu với bọn họ.

“Vì sao?” Ô, hiếm khi thấy Diệp Thiên không tự tin như vậy nha ~ Vũ Huỳnh Trạch âm thầm tòm tòm mỉm cười trong lòng, hứng thú thắc mắc.

“Bọn họ ngoại trừ thực lực dị năng rất mạnh ra thì thân thủ cũng không tầm thường.” Ngẫm nghĩ lại một chút, anh nói tiếp “Có một người chắc chắn đã từng là quân nhân, chính là dị năng giả hệ cường hóa toàn thân. Từ anh ta toát ra được khí chất đặc trưng của quân nhân đã từng trải qua không ít trận chiến cùng chém giết.”

Tuy thái độ của Mục Hoảng rất thoải mái nhưng Diệp Thiên sao có thể không nhận ra được huyết tính quen thuộc trong đôi mắt kia. Đó là huyết tính thuộc về người đã trải qua chém giết, trải qua không ít lần tranh đấu bên bờ vực sống chết. Mà từ Mục Hoảng, dù là khí thế hay cách ăn nói, cách hành xử, cách đi đứng của hắn đều in đậm hai chữ ‘quân nhân’. Diệp Thiên tự tin dám khẳng định người này chắc chắn từng là quân nhân, hơn nữa còn thuộc về những binh đoàn rất đặc biệt được xếp vào hàng ‘hành tung và lai lịch thần bí’ trong quân đội. Ví dụ như là...

“Có thể anh ta từng là bộ đội đặc chủng?”

“Bộ đội đặc chủng?” Đồng tử của Vũ Huỳnh Trạch co rút lại. Bộ đội đặc chủng là binh đoàn có thân thủ tốt nhất, khả năng dã chiến cao nhất, sức chịu đựng hạng nhất. Những người được chọn vào binh đoàn này đều là tinh anh trong tinh anh. Hơn nữa vì thường làm các nhiệm vụ đặc biệt nên hành tung bí mật, thông tin cũng được bảo mật tuyệt đối.

“Đúng thế.”

Anh gật đầu, tuy đây chỉ là suy đoán nhưng hắn là đúng tới bảy phần mười: “Hơn nữa còn có hai người thanh niên khác hình như cũng đã từng được huấn luyện trong quân đội, trên ngón tay có một ít vết chai do luyện súng. Còn có một cô gái nhìn qua rất mảnh mai, nhưng từ cử động của cô ấy, tôi cảm giác được cô ấy có chút phong thái giống người của quân đội. Tuy nhiên ba người này tôi không xác định được có phải từng là quân nhân hay không.”

“...” Vũ Huỳnh Trạch sắc mặt càng thêm âm trầm.

“Ừm, ngoài ra có hai... cô bé cùng cậu bé, tuổi còn rất nhỏ...” Diệp Thiên cau mày, tựa hồ đang muốn nghĩ xem nên dùng từ gì thích hợp để miêu tả “... có lẽ là đã từng tiếp nhận qua huấn luyện sát thủ.” Hai đứa nhóc kia rõ ràng là trẻ con, vậy mà thân thủ cùng tốc độ thì... rất đặc thù! Quân đội nghiên cứu rất sâu về thể giới ngầm, anh cũng hiểu biết không ít.

“Xem ra, tôi phải tới nhìn rõ bọn họ một lần.” Cuối cùng, Vũ Huỳnh Trạch đưa ra quyết định.

Đội ngũ bá đạo có thực lực như thế này, ông không thể bỏ qua và làm ngơ như không biết sự tồn tại của bọn họ. Ông cần phải gấp mặt để xác minh tính nguy hiểm của đội ngũ này. Nếu có thể thu được vào quân đội, vậy thì tốt. Nhưng nếu như không thể... vậy thì phải tính toán xem nên làm như thế nào. Còn nếu như có ý định xấu gì đó phá hoại quân đội cùng căn cứ thành phố C, vậy nhất định ông sẽ phải dùng tới phương pháp tiêu diệt.

Nhóm người Nam Cung Lãnh Dạ không hề hay biết cuộc trò chuyện của Vũ Huỳnh Trạch cùng Diệp Thiên. Bọn họ lúc này vừa mới thuê xong phòng ở. Nhờ vào bảy cái huy hiệu xác nhận thân phận dị năng giả, cộng thêm với tờ giấy ưu đãi lấy được ở bên ngoài cổng căn cứ, cho nên tiền thuê nhà từ vô cùng đắt đỏ trở nên cực kỳ rẻ. Tiền thuê nhà từ phải nộp 2 kg gạo để thuê một ngày thì giờ chỉ cần một bịch bịch quy là đủ.

Chủ nhà có chút hậm hực nhưng cũng không dám làm gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn ‘con cá lớn’ là bọn họ dùng chút ít đồ ăn để thuê lấy căn nhà có hai tầng vô cùng thoải mái sang trọng này.

Tuy là nói bọn họ có đủ đồ ăn lương thực, dư dả cho tới khi về tới thủ đô, thế nhưng bọn họ cũng luyến tiếc không muốn sử dụng. Hiện tại là mặt thế, ai biết sẽ phát sinh ra cái gì. Tiết kiệm được đồ ăn bao nhiêu thì hay bấy nhiêu. Có đồ ăn thì mới còn mạng để mà lăn lộn sinh tồn. Nếu không phải vì suy tính toán, thậm chí tin tức hoặc là vì bắt buộc thì bọn họ còn lâu mới đi phung phí đồ ăn mà cho người ngoài.

“Có tin không tốt rồi đây. Tôi mới hỏi cái người nhân viên thu phí ban nãy ở cửa căn cứ, anh ta nói con đường duy nhất đi tới thủ đô đã bị đá dè hồng. Hiện tại quân đội vẫn đang phái người dọn dẹp sửa chữa, cũng phải mất hai đến ba hôm nữa mới hoàn thành.” Mặc Sở Minh đi nghe ngóng tin tức trở về đối với mọi người đang ngồi trong phòng khách nói.

“Xem ra phải mất thêm hai tới ba bịch bánh bịch quy nữa rồi...” Minh Tu bĩu bĩu môi vào vùi người vào trong ghế sofa, trong đầu loạn suy nghĩ. Nó cảm thấy tiếc vài bịch bánh quy... đó là đồ ăn vặt của nó với Tiểu Chu Nhi đấy nha.

“Cái đó không tới lượt em lo đâu, nhóc.” Hạ Kỳ Phong bó tay nhìn Minh Tu, cái mọi người cần lo không phải là thời gian trở về thủ đô sẽ càng thêm kéo dài sao?! Hạ Kỳ Phong tuy đối với việc trở về thủ đô không có khẩn trương nhưng cậu biết bốn người Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh, Mục Hoảng cùng Cố Diệp Ninh thì đã nhớ thủ đô lắm rồi.

“Không sao, dù sao cũng đã muộn một tháng, hiện tại chờ thêm vài ngày cũng chẳng đáng gì.” Nam Cung Lãnh Dạ ngược lại với suy nghĩ sốt ruột của Hạ Kỳ Phong, anh ngả lưng lên ghế tựa mềm mại, thản nhiên nói.

“Ừ.” Cố Diệp Ninh cũng gật đầu, không biểu lộ ra mất mát hay thất vọng gì hết.

Vốn nguyên bản dự tính là một tháng sẽ về được thủ đô thế nhưng giờ đã qua tháng thứ hai mất rồi, quả đúng như Nam Cung Lãnh Dạ nói, muộn thêm vài ngày cũng không thành vấn đề. Trên đường đi bọn họ đã gặp rất nhiều khó khăn cùng nguy hiểm, có khi bị tang thi tập kích, lúc thì vì thời tiết chuyển biến tuyệt căn đường, lắm hôm đi trong rừng đường bị chặn lại phải vòng vèo tìm đường khác,... chỉ mất thêm một tháng so với dự tính xem ra tốc độ đi đường của bọn họ đã là rất nhanh rồi.

Tuy còn một phần ba quãng đường, nhưng Cố Diệp Ninh cho rằng đi chậm mà chắc vẫn tốt nhất. Cho dù đúng là rất muốn đoàn tụ với gia đình nhưng cô nghĩ, an nguy cả đội mới là trên hết. Ở phía trước vẫn chưa hết được nguy hiểm đâu, bọn họ còn phải trải qua cái gì thì vẫn còn là ẩn số. Nói chung, đường về thủ đô hoàn toàn có thể so với đường đi lấy kinh.

“Tranh thủ vài hôm này chúng ta nghỉ ngơi cũng được.” Mục Hoảng thoải mái tán thành.

Bọn họ đã buồn ba bên ngoài gần hai tháng, tranh thủ vài ngày ở trong căn cứ này nghỉ ngơi lấy lại sức cũng không phải kiến nghị tệ. Tuy là ở trong đội ngũ sinh hoạt rất tốt, không lo đói hay lạnh. Thế nhưng vẫn luôn ngồi hoặc nằm ở trên mặt đất hay trong xe. Lúc này có thể uòon xác trên sofa ấm áp mềm mại, có thể có lò sưởi ấm áp, có tường ngăn cách gió mưa,... Mục Hoảng không khỏi cảm thán, quả nhiên có nhà vẫn thực là tốt ~

“Vậy thì cứ ở lại vài ngày đi.” Mặc Sở Minh thấy mấy người bọn họ thái độ như vậy, cũng buông xuống gấp gáp trong lòng “Chúng ta chia phòng ngủ, sau đó mọi người nghỉ ngơi. Ngày mai ai muốn đi tham quan căn cứ thành phố C thì cùng đi, ai muốn ở nhà ngủ thì cứ việc ngủ.”

“Được.” Mọi người đồng thanh.

Kết quả chia phòng rất nhanh gọn. Ở căn nhà hai tầng này ngoài hai nhà vệ sinh, hai phòng tắm, một nhà bếp, một phòng khách ra thì có tổng cộng năm phòng ngủ. Trong đó có ba phòng đơn cùng hai phòng đôi, mọi người chia nhau ra để ở. Ba phòng đơn để cho hai cô gái là Cố Diệp Ninh cùng Chu Nhi cộng thêm Nam Cung Lãnh Dạ vào ở. Còn hai phòng đôi thì Mục Hoảng và Mặc Sở Minh một phòng, Minh Tu cùng Hạ Kỳ Phong dù thi nhau phản đối nhưng vẫn bị cưỡng ép bắt ngủ chung một phòng.

Một đêm vô mộng cứ thế trôi qua. An bình tới hiếm hoi!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Lại Thêm Một Nhóm Biến Thái

Sáng ngày hôm sau, khi Cố Diệp Ninh bước xuống tầng một thì phát hiện những người khác không có ở đây. Hiện tại cũng đã hơn 8 giờ sáng rồi, mọi người như thế nào còn chưa tỉnh dậy? Đang nghỉ hoặc chợt ngủi được một mùi hương thơm truyền từ trong nhà bếp tới. Cố Diệp Ninh xoa xoa cái bụng có chút lép kẹp, bước nhanh tới bên phía nhà bếp, quả nhiên thấy được bóng dáng cao ráo hoàn mỹ một người quen thuộc.

Nam Cung Lãnh Dạ trên người mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, dưới là quần bò đen thuần, đi giày thể thao màu đen kẻ trắng. Tuy ăn mặc giản dị nhưng không che đi được khí chất cao quý của anh. Anh xắn nửa tay áo lên, thuần thục dùng đũa đảo com rang chín vàng thơm lừng trong chảo. Ánh nắng từ bên ngoài chiếu hắt vào trên nửa khuôn mặt đang nghiêm túc càng tôn lên sườn mặt góc cạnh tinh tế. Không biết vì sao, Cố Diệp Ninh trong một giây đã bị hình ảnh ám áp trước mắt làm cho thất thần, ngơ ngác nhìn anh, trái tim hơi hơi đập nhanh lên một chút.

“Lãnh Dạ, mọi người đâu rồi?”

Phát hiện mình thế nhưng lại ngấm anh tới ngây người, Cố Diệp Ninh hơi hơi ngại ngùng hắng giọng lấy lại tinh thần, làm bộ điềm nhiên hỏi anh. Cô có chút ảo não trong lòng, rõ ràng bản thân nhờ vào từ nhỏ thường xuyên được ngấm mấy ông anh trai cùng cậu em trai mà trở nên đã miễn dịch với trai đẹp rồi, không phải sao? Thế mà còn bị Nam Cung Lãnh Dạ mê hoặc. Thực xấu hổ chết đi được!

“Dậy rồi sao? Ăn sáng đi.” Nam Cung Lãnh Dạ cũng không trả lời ngay, nhanh tay chia com rang ra làm hai đĩa, còn lấy thêm vài lát bánh mì nướng cùng một hộp pate đã được đun nóng mang ra bàn. Anh vẫy tay gọi cô, còn cực kỳ ga-lăng kéo ghế ra cho Cố Diệp Ninh.

Cố Diệp Ninh nhìn đồ ăn trước mắt, không khỏi cảm thán... đội ngũ thực lực mạnh quả nhiên lúc nào tài nguyên sung túc, không phải lo lắng tần tảo từng miếng từng miếng một. Com rang, bánh mì, hộp pate, những đồ ăn này trước kia được xem như khá đơn giản trong một gia đình bình thường. Thế nhưng bữa ăn như thế này đặt ở trong thời điểm hiện tại là mặt thể, nơi mà người người chỉ vì một cái kẹo đã chảy quá nửa cũng có thể đánh nhau mà nói thì... đây quả thực là một bữa ăn cực kỳ cực kỳ phong phú và đắt đỏ. Có lẽ cũng chỉ có vài nhóm người lập dị như bọn họ mới dám bỏ từng ấy nguyên liệu ra chỉ để nấu một bữa sáng.

“Thử tay nghề của tôi xem.”

Anh rất có tự tin với tài nấu ăn của mình. Trước kia khi còn nhỏ ở trong quân đội luyện tập, Nam Cung Lãnh Dạ cũng phải học nấu rất nhiều món. Khi đó Mặc Sở Minh bị tách ra với anh, lại cũng chưa quen biết với Mục Hoảng, nếu không biết nấu com, tới lúc bụng đói rỗng cũng chẳng ai thương.

Sau này trở lại Nam Cung gia có điều kiện tốt lại có đầu bếp chuyên nghiệp vì vậy anh cũng không tự mình chịu khổ mà vào bếp nấu ăn thêm lần nữa. Khi ra ngoài cũng có ‘mama tổng quản biết tuốt’ Mặc Sở Minh theo sau nên chuyện ăn uống cũng không tới lượt đại thiếu gia anh lo. Chưa kể tới Nam Cung Lãnh Dạ người này bị bệnh cực kỳ thích sạch sẽ, nếu không phải rơi vào tình huống bắt buộc thì anh sẽ rất bài xích với những thứ như dầu mỡ, mùi thức ăn ám các loại.

Ngày hôm nay Nam Cung đại thiếu gia của chúng ta đặc biệt xuống bếp làm đồ ăn sáng, đương nhiên là do muốn lấy lòng Cố Diệp Ninh, cũng muốn để cô biết được anh là người đàn ông tốt thế nào. Có thể xuống bếp nấu ăn, có thể đi ra ngoài chiến đấu, có thể ở trước mặt người khác đàm phán khiến cho người ta cãi không được nửa lời, có thể ở sau lưng âm thầm toan tính âm toán khiến người ta bị hại lúc nào không rõ. Đặc biệt nhất... đương nhiên là anh có thể hầu hạ Cố Diệp Ninh lên trên giường.

Khụ, tất nhiên là chuyện này chỉ có thể nghĩ trong lòng, tưởng tượng trong đầu chứ tuyệt đối không thể nói ra. Bằng không nếu nói ra nhất định sẽ làm cho Cố Diệp Ninh phản cảm. Cố Diệp Ninh, Cố tam tiểu thư của chúng ta là một người có EQ thực sự rất rất thấp, cho nên anh luôn tự nhủ bản thân phải từ từ. Nếu dọa ‘vợ’ chạy mất, lúc đó anh biết tìm ai mà khóc đây?!

Đồ dùng trong căn nhà thuê này rất tốt, dụng cụ nấu ăn rồi giường ngủ chăn ga gối đệm đều đầy đủ. Các thiết bị hệ thống lò sưởi, hệ thống đèn điện, hệ thống cung cấp nước cùng hệ thống ga bị hỏng đã được người của căn cứ thành phố C sửa sang lại, lúc này toàn bộ đã có thể dùng được. Chẳng qua vì giờ là mặt thể, nguyên liệu cần phải tiết kiệm, cho nên không thể dùng thoải mái như trước.

Người đứng đầu căn cứ cùng với người đứng đầu bên quân đội đóng quân ở đây thảo luận và đưa ra quyết định, mỗi một hộ chỉ được sử dụng các hệ thống sinh hoạt kia trong một thời gian nhất định là ba tiếng một ngày. Sử dụng quá giờ thì hệ thống sẽ tự động ngắt.

Ba tiếng đối với nhóm người Nam Cung Lãnh Dạ là quá đủ để sử dụng. Mọi người cứ chia nhỏ ra, sử dụng luân phiên sáng trưa chiều tối. Tối buổi đêm mọi người đều đi ngủ rồi, ai còn cần dùng tới điện tới nước tới ga nữa chứ.

Chủ yếu quan trọng nhất trong thời tiết này cần dùng vẫn là hệ thống lò sưởi mà thôi. May mắn là trong căn nhà bọn họ thuê có một cái lò sưởi đốt trong nhà rất lớn. Cho dù hệ thống lò sưởi bị tự động ngắt thì Mục Hoảng chỉ cần đi tìm một ít củi sau đó dùng lửa di năng của Nam Cung Lãnh Dạ đốt lên, đảm bảo mọi người cả đêm sẽ không sợ bị nhiễm lạnh.

“Sữa nữa này, tôi mới đun nóng đấy, mau uống đi.” Còn rất sẵn sóc đồ cho một ly sữa nóng. Uống sữa nóng buổi sáng rất tốt cho hệ tiêu hóa cùng dạ dày.

“Cảm ơn.”

Nhận lấy ly sữa, cô li nhí đáp. Không biết vì sao Cố Diệp Ninh cảm thấy có chút hít thở không thông, mắt cũng không dám nhìn thẳng vào khuôn mặt anh tuần hoàn mỹ đáng nể nụ cười sáng lạn của anh. Sáng sớm ngày hôm nay làm sao vậy, hết lần này tới lần khác bị Nam Cung Lãnh Dạ làm cho ngượng ngùng rồi!!!

Anh cư xử như vậy, làm bữa sáng như vậy, thanh thân chậm rãi mang theo bầu không khí thân nhiên khiến cô có ảo giác... giống như hiện tại không giống mặt thể nước sôi lửa bỏng đầy chết chóc phân bội và huyết tinh, mà giống như thời bình yên đầy ấm áp vậy.

“Ừ, ăn đi.” Nam Cung Lãnh Dạ nhận ra cô đang ngại, ý cười trong mắt càng thêm sâu sắc. Cuối cùng cũng dần dần có cảm giác rồi. Quả nhiên, phải ở một mình với cô mới có thể đánh động được tâm tư của con người ngốc nghếch này. Máy người trong đội ngũ kia thật sự toàn là bóng đèn cao áp mà.

Ừm, sau này phải nghĩ cách thỉnh thoảng đuổi bọn họ đi...

“Ăn ngon lắm.”

Ăn một thìa cơm rang, Cố Diệp Ninh có chút giật mình và ngạc nhiên ngẩng lên nhìn anh. Cơm gang thơm ngậy lan tỏa trong miệng, mang theo hương vị vừa mềm. Cô không nghĩ là tay nghề nấu nướng của Nam Cung Lãnh Dạ lại tốt thế.

Trên cả quãng đường đi, nhìn anh giống hệt một đại thiếu gia mười ngón không chạm nước. Hầu hết là cô hoặc Mặc Sở Minh và Mục Hoàng thay phiên nhau làm cơm và sơ chế đồ ăn. Hơn nữa cô cứ nghĩ tới tính cách của anh thì sẽ chán ghét nấu ăn cơ, người này bị bệnh sạch sẽ trong đội ngũ ai cũng biết.

Dù sao cũng là đại thiếu gia của Nam Cung gia, ba cái chuyện bếp núc này đâu cần tới anh phải làm cũng có cả đồng người đồ xô làm hộ anh rồi. Nam Cung Lãnh Dạ dường như cũng đoán được thắc mắc của cô, mỉm cười khẽ lắc đầu.

“Từ khi 10 tuổi bị đưa vào quân đội học tập rèn luyện, trong ba năm ở trong đó đều phải tự bản thân nấu cơm, giặt rũ, tự lo cho mình. Sau này vì có điều kiện lại có người làm cho nên không tự mình động tay nữa. May mà không quá bị lười nhề.” Nếu không phải vì cô, anh cần gì từ sáng sớm đã dậy để nấu ăn như thế này. Vì Cố Diệp Ninh là người đặc biệt!

“Thì ra là vậy sao?”

Xem ra cũng không khác gì với Cố gia gia tộc nhà cô, thậm chí bởi vì Nam Cung gia tộc là gia tộc chuyên về bên quân giới cho nên còn nghiêm khắc hơn. Cố Diệp Ninh nhớ khi còn nhỏ thì các anh em trai của mình cũng bị ông ngoại và cậu đưa vào quân đội rèn luyện. Thế nhưng bởi vì Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi cùng Cố Phong Hạ còn phải đi học hoặc có học những thứ khác cho nên bình thường thời gian đi tới quân đội rơi vào khoảng kì nghỉ hè hoặc nghỉ đông mà thôi chứ không rong rã vài năm như Nam Cung Lãnh Dạ.

Sau này Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ, một người yêu thích âm nhạc còn một người yêu thích nghiên cứu thí nghiệm, không có hứng thú với quân đội nên sau 15 tuổi số lần tới quân đội rèn luyện càng ít hơn. Chỉ có một mình anh trai cả Cố Liệt Hạo là tiếp tục rong rã rèn luyện. Cô còn tưởng Cố Liệt Hạo sẽ theo nghiệp của ông ngoại và cậu, gia nhập quân ngũ cơ. Với khả năng của anh trai cả nhà mình, cô tin tưởng anh sẽ đạt được thành tựu cực lớn.

Đáng tiếc, năm đó tiếp nhận Tập đoàn Cố thị xong thì Cố Liệt Hạo dứt khoát theo thương nghiệp luôn, cũng không không có ý dây dưa quá nhiều với quân đội. Bây giờ nhắc lại, Cố Liệt Hạo đương nhiên có tài năng trong chiến đấu cũng được nhiều người trong quân đội đánh giá rất cao. Thế nhưng so với làm một tướng sĩ thì anh vẫn thích hợp làm một Tổng giám đốc cao cao tại thượng, có quyền lực nắm giữ kinh tế toàn quốc hơn.

“Tiểu Ninh, Minh và Hoàng đã ra ngoài đi thu thập thông tin tin tức, tiểu Phong cũng đi cùng bọn họ luôn rồi. Chu Nhi và tiểu Tu vẫn đang ngủ, chắc sẽ không dậy ngay đâu. Cho nên chút nữa chỉ còn hai chúng ta.” Anh làm bộ suy nghĩ một chút rồi nói tiếp “Dù sao cũng rảnh rồi, hay là cô đi cùng tôi dạo quanh căn cứ một chút đi..”

“A...” Cô đang ăn nghe được những lời này cũng nhìn không được phải ngẩng đầu lên “Tôi với anh? Đi dạo căn cứ?”

“Ừ, có được không?” Thanh âm của anh vẫn trầm thấp lạnh nhạt như cũ, tuy nhiên chẳng biết vì cô lại có cảm giác nghe được một chút... sùng nịnh bên trong. Hơn nữa, không nghĩ tới vị đại thiếu gia tính cách bá đạo độc tài này cũng sẽ biết hỏi han ý tứ nhẹ nhàng như vậy.

“Ừm...” Hơi hơi xấu hổ hạ mi mắt nhìn chằm chằm vào ly sữa trên bàn, cô gật gật đầu rồi lại tiếp tục cúi đầu ăn.

Khụ, hôm nay bản thân thật kì lạ, Nam Cung Lãnh Dạ cũng thực kì lạ. Thế nhưng... ừ, cô không ghét cũng không bài xích sự mập mờ kì lạ này. Ừ, kệ đi, cứ để thuận theo tự nhiên đi ~ Nghĩ như vậy, cô cũng an tâm không tiếp tục suy xét tiếp.

Không thể không nói, Cố Diệp Ninh là người thông minh nhưng trong phần tình cảm lại rất trì độn. Cô đã trải qua kiếp trước sống khổ cực trong mặt thể người lừa mình mình phản bội người, cho nên khiến trong tâm cô luôn sinh ra sự ngờ vực cùng đề phòng với những người khác.

Thế nhưng cô cũng không phải đã chai lì, đã sắt đá. Cố Diệp Ninh cũng vẫn có tình cảm, trải qua bao nhiêu chuyện, cùng vào sinh ra tử với một nhóm người, lại là những người thực tâm quan tâm mình, sao cô có thể mãi mãi nghi kị thờ ơ. Mà cô cũng là người tình cảm rất đơn giản, một khi đã chấp nhận ai đó thì chung quy cô cũng sẽ đối xử thật tâm ngược trở lại. Ai tốt với mình mình tốt lại, sẽ không vì nghi ngờ cùng lúng túng nhất thời mà khiến cho người quan tâm tới mình bị tổn thương.

Chỉ có điều, lần này Cố Diệp Ninh tin lầm người rồi, cho nên cô không có phát hiện ra mưu đồ không được trong sáng của Nam Cung Lãnh Dạ. Hiện tại cô không hề phát hiện anh đang cố gắng khiến cho mối quan hệ giữa hai người trở nên mập mờ hơn. Mãi tới sau này, khi đã nhận ra... đã không còn kịp nữa rồi.

.

.

Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh ăn sáng xong liền chuẩn bị chút đồ rồi mới ra ngoài đi dạo. Nam Cung Lãnh Dạ đương nhiên chẳng có hứng thú gì với căn cứ nhưng anh cũng cần biết qua kết cấu hệ thống quản lý một chút để nhờ khi về căn cứ thủ đô sẽ không bị quá ngỡ. Hai tháng bên ngoài khiến cho anh có cảm giác mình sắp quên hết cả cách giao tiếp đối ngoại với mấy lão hồ ly chính trị lúc nào bụng dạ cũng đen xì rồi. Và lại, làm anh càng hưng phấn phấn khích hơn đó là... được ‘hẹn hò’ với Cố Diệp Ninh. Cho nên, đối với việc đi dạo quanh căn cứ, anh mang theo một chút chờ mong cùng sự hưng phấn hiếm có.

Ngược lại, Cố Diệp Ninh kiếp trước tuy đã từng đi qua căn cứ thành phố C, thế nhưng lúc đó thời gian quá gấp gáp. Cô chỉ nghỉ lại một đêm rồi đi ngay, không thể chiêm ngưỡng được căn cứ thành phố C trông như thế nào. Bây giờ có đủ thời gian nhàn nhã đi ngắm cảnh tìm hiểu về căn cứ này, Cố Diệp Ninh vô cùng vui vẻ và tò mò.

Hai người tâm trạng tốt đẹp vui vẻ rời khỏi căn nhà cho thuê tiến thẳng ra ngoài. Lúc cả hai đã đi thật xa, ở trên tầng lục tục có tiếng người đi xuống. Dẫn đầu là Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng, đi sau là ba cái đuôi nhỏ Hạ Kỳ Phong, Minh Tu cùng Chu Nhi. Rõ ràng toàn bộ mọi người đều ở đây, hơn nữa ai cũng đã tỉnh táo dậy từ lâu rồi, như thế nào giống như Nam Cung Lãnh Dạ nói ban nãy với Cố Diệp Ninh.

“Thơm quá...” Mục Hoảng ngửi được hương vị thức ăn còn dư lại, nhăn nhó mặt, lại dùng tay xoa xoa nhẹ cái bụng, thở dài “Minh, chúng ta nấu cái gì ăn đi. Bọn nhỏ cũng chưa được ăn gì đâu.” Nói rồi quay qua nhìn Hạ Kỳ Phong, Chu Nhi và Minh Tu cũng đã đói tới bụng sôi ục ục.

“Ừ...” Mặc Sở Minh nghĩ tới Nam Cung Lãnh Dạ, không khỏi trong lòng thầm mắng đồ trọng sắc khinh bạn.

Từ sáng sớm hôm nay mọi người đều bị Nam Cung Lãnh Dạ gọi dậy, bắt tất cả mọi người đi vào trong một căn phòng và ở yên trong đó. Cố Diệp Ninh cũng là dị năng giả cấp ba cao giai như anh, đương nhiên ngũ giác đều rất tinh nhạy. Cho nên để lừa được cô rằng mấy người Mặc Sở Minh đã ra ngoài hoặc là đang đi ngủ, Nam Cung Lãnh Dạ đã sử dụng dị năng không gian của mình. Anh tạo ra một không gian khép kín bao bọc toàn bộ căn phòng mà nhóm Mặc Sở Minh ở bên trong, ngăn chặn không để cho khí tức cùng âm thanh của bọn họ lọt được ra ngoài.

Vì năng lực hai bên tương đương, anh lại ra tay rất cẩn thận cho nên... đương nhiên, Cố Diệp Ninh của chúng ta đã bị lừa, Nam Cung Lãnh Dạ trót lọt qua cửa. Chỉ có điều, sau chuyện này hình tượng cao quý của anh đã bị giảm không phanh trong lòng những người còn lại. Bất quá, anh tuyệt đối không thèm quan tâm đâu. Mà cũng chả có ai dám ở trước mặt anh nói ra bất mãn cùng khinh bỉ của mình.

“Lãnh Dạ ca thực xấu xa.” Minh Tu hí mắt, bĩu môi, lẩm bẩm nói thầm.

“Vi Diệp tỷ tỷ mà bắt cả nhóm không được lộ diện, còn phải phối hợp với anh ấy nói dối.” Chu Nhi cũng hiếm có khi bất mãn, dù mặt không thay đổi biểu cảm nhưng rõ ràng vì đói mà bức mình không ít. Tuy nhiên, cô bé cùng Minh Tu chỉ dám lẩm bẩm sau lưng thôi, chưa chán sống tới mức nói thẳng trước mặt Nam Cung Lãnh Dạ.

“Khụ, bỏ đi, bỏ đi... tôi giúp Hoảng ca với Minh ca nấu ăn đi.” Hạ Kỳ Phong là đứa nhỏ ngoan ngoãn nhất, chỉ ho khan vài tiếng rồi quay sang nhắc nhở hai nhóc đang bất mãn.

Chuyện của Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh, bọn họ tốt nhất vẫn nên không xen vào cùng coi như không biết gì cả thì hơn, phòng trường hợp nhờ tai bay vạ gió. Và lại, đối với Hạ Kỳ Phong mà nói, Nam Cung Lãnh Dạ là người đàn ông giỏi nhất tốt nhất trên đời, Cố Diệp Ninh cũng là cô gái tuyệt vời nhất. Cho nên cậu cũng thấy, ngoại trừ Lãnh Dạ ca ra, chẳng ai phù hợp được với Diệp tỷ tỷ hoàn mỹ của cậu. Hạ Kỳ Phong xem như đã ngầm thừa nhận là muốn giúp đỡ Nam Cung Lãnh Dạ theo đuổi được Cố Diệp Ninh.

Chu Nhi và Minh Tu cũng hiểu ý của Hạ Kỳ Phong, dù vẫn có chút bất mãn vì đói bụng nhưng cũng không nói thêm gì hết. Qua một lúc, hai đứa nhỏ ngửi thấy mùi thức ăn do Mục Hoảng cùng Mặc Sở Minh, lập tức bỏ qua tâm trạng không tốt, chạy xộc về hướng phòng bếp.

Trong ký túc xá đơn sơ, tại một căn phòng nhỏ bên trong bày biện đơn giản tới không thể đơn giản hơn, Diệp Thiên đang ngồi xếp bằng trên giường, yên lặng hấp thu các nguyên tố xung quanh cơ thể. Hiện tại, ngoại trừ mấy người Cố Diệp Ninh ra, nhân loại còn chưa biết được trong đầu của tang thi có tính hạch, có khả năng nâng cao thực lực cùng cấp độ dị năng của dị năng giả, cho nên mọi người dùng cách thức truyền thống nhất là hấp thu nguyên tố để tu luyện.

Diệp Thiên là một dị năng giả cấp 3 trung giai, là một nhân tài bậc nhất trong quân đội thời điểm này. Anh còn là song hệ dị năng giả trân quý hiếm có, hơn nữa hai dị năng này của anh tương hỗ lẫn nhau khiến cho anh trong lúc chiến đấu càng có thể phát huy toàn lực.

Một trong hai dị năng của Diệp Thiên thuộc loại dị năng đặc biệt, dị năng trọng lực. Nghe thoáng qua thì dị năng này có lẽ chẳng có gì lợi hại, thế nhưng giống như Cố Diệp Ninh nói, không có dị năng vô dụng, chỉ có dị năng chưa được khai thác triệt để.

Dị năng trọng lực này của Diệp Thiên, nhờ vào khả năng nắm bắt tự tìm hiểu cùng không chế của anh mà trở thành dị năng khiến cho người khác ngưỡng mộ cùng khát vọng chẳng thua gì dị năng hệ độc của Hạ Kỳ Phong. Diệp Thiên ngoại trừ điều khiển được trọng lực của sự vật ra thì còn có thể gia tăng hoặc giảm bớt sức nặng của sự vật, biến đổi một chút bề mặt của sự vật. Anh có khiến cho một chiếc ô tô tải cực nặng biến trở thành nhẹ còn hơn một

hạt cát, cũng có thể làm cho một chiếc lá cây trở thành một lưỡi dao cực kỳ sắc bén...

Dị năng còn lại của anh là dị năng hệ kim. Diệp Thiên không giống như Minh Tu, thích kim hóa cơ thể hoặc dùng gậy sắt để tấn công cận chiến. Điểm mạnh của anh là bắn súng, nhất là súng liên thanh. Cho nên anh có thể sử dụng dị năng hệ kim để liên tục biến ra đạn cho mình sử dụng trong lúc chiến đấu mà không cần mất thời gian dừng lại thay đạn cùng lo sợ đạn bị hết.

Bởi vậy mới nói... ai bảo hệ kim không có tác dụng. Cứ nhìn Minh Tu và Diệp Thiên, hai dị năng giả có khả năng khống chế vận dụng tốt nhất hiện nay trong số các dị năng giả hệ kim là biết, rõ ràng người sở hữu dị năng này là một cái kho vũ khí di động không có đáy mà!

Ruỳnh!!! Ruỳnh!!! Ruỳnh!!!

Ngay thời điểm Diệp Thiên vừa mới kết thúc tu luyện thì chột ba tiếng nổ rung động truyền tới bên tai. Tiếng nổ lớn tới mức dù cách cả đoạn lại có tường che chắn rồi mà Diệp Thiên vẫn bị chấn tới nhức tai. Anh thậm chí còn cảm nhận được khí chấn ủa tới đập mạnh tới mức khiến cho khung cửa sổ làm từ sắt có chút rỉ sét ong ong rung lên.

“Chuyện gì vậy?” Diệp Thiên từ trên người nhảy xuống, cơ thể cơ bắp tinh tế đầy sức bật, động tác cực nhanh. Anh tiện tay vớ lấy chiếc áo khoác quân đội treo tạm trên móc, nhứ chặt mảy muốn ra ngoài xem xem có chuyện gì.

“Diệp đội trưởng, Diệp đội trưởng!!!” Đúng lúc này, ở ngoài cửa đã truyền tới tiếng bước chân vội vã cùng thanh âm gấp gáp “Có chuyện rồi!!!”

“Chuyện gì?” Anh nhận ra giọng nói này là của một binh lính dưới quyền chỉ huy của mình, lập tức vừa đi vừa cái áo lao ra mở cửa “Tôi vừa nghe thấy tiếng nổ liên tiếp, phương hướng là ở ngoài công căn cứ? Đã xảy ra chuyện gì hả?” Nhìn thấy cấp dưới đầy đầu mồ hôi thở gấp, anh cũng vội vã tới không kịp hỏi han mà trực tiếp đi vào vấn đề.

“Có... có hai người làm kiểm tra vào thành, họ phá tan tác khu lều kiểm tra rồi!” Binh lính dưới quyền của anh cũng không để ý, vỗ vỗ ở ngực, nuốt một ngụm nước bọt rồi báo cáo.

“Cái gì?” Lòng mày của anh nhướng lên.

“Họ phá tan tác, hoàn toàn tan tác đó Diệp đội trưởng.” Cứ nghĩ tới hai người kia ra tay phóng ra chiêu thức đáng sợ, phá hoại toàn bộ mọi thứ, người lính cũng cảm thấy thái dương đau nhức vô cùng.

“Đưa tôi tới đó.” Anh xoa xoa trán, thờ hất ra một tiếng. Dù sao vẫn phải tới hiện trường nhìn tận mắt một chút. Diệp Thiên có chức vị đội trưởng, trừ phi là do đích thân anh trực, bằng không bình thường anh cũng không mấy khi quản chuyện lĩnh tình gây rối kiểu này. Nhưng xem ra thiệt hại khá lớn, nếu không người lính này cũng không vội vã tới tìm anh.

Diệp Thiên theo người lính kia đi tới khu lều kiểm tra ở công căn cứ, quả nhiên... vừa mới nhìn thấy hiện trường, anh nhìn không được co giật cơ mặt. Cái quái gì đang xảy ra ở đây vậy?

Nếu nói nhóm người ngày hôm qua làm cho lều trại kiểm tra cùng các thiết bị chỉ bị thổi bay toán loạn, đất bị đập thành một cái hố lớn thì thảm trạng ngày hôm nay tuyệt đối chỉ có hơn chứ không có kém. Nhóm người kia chỉ ít còn biết nương tay kiềm chế năng lực. Còn hai ‘quái vật’ mới tới hôm nay, bọn họ hoàn toàn là dùng chiêu thức thẳng thừng san bằng mọi thứ thành bình địa, tới cái bạt lều cũng bị làm cho không còn nguyên vẹn. Khắp nơi thậm chí còn có người vì bị ảnh hưởng mà bị thương, đặc biệt bị thương nặng nhất là nhân viên kiểm tra.

“Hai người bọn họ đâu?” Sắc mặt của Diệp Thiên cực kỳ xấu.

“Khụ, bọn họ vào thành rồi, chúng tôi không dám ngăn lại... năng lực của họ rất mạnh.” Người lính chịu trách nhiệm ca trực ngày hôm nay thấy Diệp Thiên tới, lập tức phóng tới trước mặt anh để báo cáo, nét mặt anh ta vô cùng đau khổ.

Hôm qua tới một đám, hôm nay lại tới một đám, lại còn người sau phá ghê hơn người trước. Người chịu trách nhiệm ca trực ngày hôm nay còn có vài binh lính nữa đều có phải trực cả hai hôm không ngừng mắng chửi vạn lần trong lòng. Vốn quân nhân nổi danh kiên nghị như đá thế nhưng tới thời điểm này cũng khó ai có thể bình tĩnh được mà không nổi giận.

Mẹ nó, mấy tên biến thái các người có biết dựng lại lều lấp lại hố một sao không hả? Lại còn bị hành hạ liên tục hai ngày, ai mà chịu được??? Gần đây sao căn cứ thành phố C bọn họ lại xuất hiện nhiều biến thái vậy hả???

Chột như nhớ ra gì đó, người phụ trách đối với anh, nói: “Đúng rồi, Diệp đội trưởng, một trong hai người đó có một người là dị năng biến dị.”

“Hóa hệ?”

“Không phải.” Đôi phương lắc đầu.

“Lại là... dị năng biến dị khác sao?” Diệp Thiên vẻ mặt có chút suy tư. Dị năng biến dị có thể sánh ngang với ba hệ dị năng lôi, băng và tinh thần. Trước chỉ tưởng có mỗi hóa hệ có thể biến dị, không ngờ lại có những hệ biến dị khác nữa. Hôm qua là dị năng hệ băng biến dị cùng hệ phong biến dị, như thế nào hôm nay lại tới thêm một người?

Anh có phải nên tới chỗ Vũ trung tướng một chuyến nữa không đây?

Một chiếc xe bon bon đi ngang qua cửa thành thành phố C sau đi đã kết thúc đợt kiểm tra sức khỏe cùng nộp đủ số lượng lương thực. Người lái xe là một người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp, tuổi khoảng trên hai mươi một chút. Khuôn mặt của cô ta là sự quyến rũ phong tình pha trộn giữa nét phương tây cùng phương đông vô cùng hài hòa. Cô ta híp mắt lại nhìn vào gương chiếu hậu, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt của người thanh niên vô cùng tuấn mỹ ngồi ở hàng ghế sau được phản chiếu trên tấm gương.

“Tình Huyền, anh thế nhưng lại phá hủy cả khu lều kiểm tra đó.” Giọng nói quyến rũ trời sinh lúc này mang theo một tia trêu chọc hài hước.

“Cô đừng quên người đầu tiên đầu tiên ra là cô. Không phải cô mới là người dùng dị năng gây chuyện trước đó sao?” Tình Huyền mặt vẫn cực kỳ bình thản, nụ cười nhàn nhạt dường như mãi mãi sẽ không bao giờ biến mất trên môi anh “Tôi chỉ trợ giúp thêm mà thôi.”

“Đừng có đổ lỗi qua cho tôi, tuy tôi đúng là có chút phản kích nên nhỡ tay đốt một ít, thế nhưng người khiến cho toàn bộ khu đó thành bình địa lại là anh.” Cô nhường mày, khinh bỉ liếc thanh niên ngồi hàng ghế sau. Cái lý do sứt sẹo như rồng đầy mà cũng nói ra được, phục anh!

“Ha ha...” Tình Huyền không nói thêm gì nữa, chỉ cười cười.

“Anh với cô gái dị năng giả hệ băng biến dị và hệ phong biến dị trong lời nói của đám người nhân viên kiểm tra kia có quen biết phải không?”

Cô biết tính cách của anh, người này nhìn tuy ôn nhu nhưng thực ra vô cùng máu lạnh. Nếu không phải chuyện đáng để anh quan tâm, anh tuyệt đối sẽ không thêm chú ý. Đáng này, rõ ràng khi này ra tay phá khu lều trại kia, cô phát hiện ra sát khí cùng nộ khí Tình Huyền.

Là chuyện gì khiến cho một người lạnh lùng như vậy nổi giận? Hơn nữa còn ra tay không kiêng nể gì?

Cô chợt theo bản năng nhớ kĩ càng lại chuyện khi này. Vốn hai người bọn họ đang làm kiểm tra máu rất bình thường, chuẩn bị chuyển qua phía kiểm tra dị năng. Đúng lúc này có vài người nhân viên kiểm tra lại ngồi buồn chuyện, có nhắc tới một ít chuyện nổi bật gần đây. Đám nhân viên kiểm tra kia nhắc tới nhiều nhất chính là có một đội ngũ dị năng giả cực mạnh mới tới căn cứ thành phố C ngày hôm qua. Cho dù đội ngũ kia là người mới nhưng đã ở ngay tại lều trại kiểm tra này phá tan hoang, làm bị thương một hai người. Hơn nữa không chỉ có năng lực mạnh mà ngay cả nguồn lực lương thực cũng khá dồi dào.

Sau đó, đột nhiên có một nhân viên kiểm tra tức giận nói: “Tôi còn bị con nhỏ sở hữu dị năng hệ băng biến dị và hệ phong biến dị làm cho xây xát hết cả người. Mẹ nói, con gái thì nên ôn nhu thủy mị mới đúng. Có cái mặt đẹp thì tướng hay lắm chắc? Nếu không phải con nhỏ đó có dị năng mạnh, ông đây nhất định để ngựa cô ta ra làm một trận, xem cô ta có dám làm ông đây bị thương nữa không?”

Cô là người theo chủ nghĩa phái nữ cực mạnh, đương nhiên nghe thấy những lời này liền vô cùng khó chịu chướng tai. Cho nên cô mới ở khi kiểm tra dị năng, ra chiều tức giận một chút để dạy cho đám nhân viên kiểm tra chết tiệt kia một bài học. Nào có ngờ, Tình Huyền ra tay càng thêm kinh khủng hơn. Trực tiếp một chiêu cực mạnh, làm cho toàn bộ khu lều trại kiểm tra kia trở thành bình địa.

Hơn nữa anh còn len lén chĩa mũi nhọn của chiêu thức dị năng tập trung vào tấn công cái tên nhân viên miệng kiểm tra bản kia ban này kia, khiến cho hắn ta bị thương cực nặng. Bảo Tình Huyền cùng cô gái có dị năng hệ băng biến dị cùng hệ phong biến dị kia không có liên quan sao? Cô - không - tin!

Tình Huyền không phải người sẽ vì một người không quen biết mà ra tay, anh cũng không phải người hiền lành thích đi bênh vực kẻ khác. Chứ đừng nói đây còn là trắng trợn bảo hộ cùng bao che, không hề để cho bất cứ ai có khả năng nói xấu cô gái kia.

“Hê ~ nói một chút, Tình Huyền. Quen anh bao lâu chưa từng thấy anh đối với cô gái nào... à không, phải nói là đối với bất kì người nào bao che bảo bọc như thế đâu nhé.” Cô tủm tỉm cười, ánh mắt lóe lên một tia chọc ghẹo.

“À...” Anh híp mắt lại, thanh âm ôn hòa trong trẻo mang theo vài phần quyết tuyệt “Đúng thế, chúng tôi tuyệt - đối - không - cho - phép bất kì ai dám bắt nạt em ấy.”

Ai dám bắt nạt Ninh nhi, anh tuyệt đối không tha thứ! Cho dù là nói xấu sau lưng cũng không được! Nếu không phải ngại vừa mới tiến vào căn cứ đã giết người sẽ khiến cho cao tầng của căn cứ thành phố C chú ý, bằng không sao anh có thể buông tha cho cái tên nhân viên kiểm tra khốn kiếp kia. Muốn nhúng chàm tiểu Ninh, cũng phải xem có bản lĩnh hay không đã!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Vòng Đồi

Căn cứ thành phố C khá lớn nhưng so với thủ đô thì chỉ bằng một nửa diện tích mà thôi. Hiện tại toàn bộ đất ở căn cứ thành phố C chia thành chủ yếu vài khu vực chính. Đầu tiên là chính là khu công căn cứ, tiếp đó là khu dân cư ở, khu giao dịch mua bán, tòa nhà quản lý nhiệm vụ của đi năng giả cùng với khu quản lý cấp cao.

Khu công căn cứ là nơi quân đội đóng quân. Ở đây là chỗ để các binh lính quân đội đổi ca trực cũng là nơi được tuần tra nghiêm ngặt nhất, mục đích là để dễ dàng điều binh tới khi có nguy hiểm, giữ vững trật tự và an nguy của căn cứ. Ở khu này, ngoại trừ bên ngoài dựng lều trại để kiểm tra sức khỏe cùng đi năng cùng thu phí ra vào căn cứ ra thì còn có xây cả một sân tập huấn cùng ký túc xá dành riêng cho binh lính quân đội nghỉ ngơi và rèn luyện.

Khu dành cho dân cư sinh sống chiếm diện tích lớn nhất toàn căn cứ, tổng cộng chia làm ba cấp bậc: khu vực chỗ ở dân cư bình thường có ít tài nguyên lương thực, khu vực chỗ ở cho đi năng giả hoặc khu vực những người có nhiều tài nguyên lương thực và chỗ ở dành cho những nhân viên làm việc cho cao tầng quản lý căn cứ. Hai loại khu vực phía sau thì nhận được ưu đãi rất lớn, phòng ốc sạch sẽ thông thoáng, ngay cả điện nước lò sưởi tuy bị hạn chế thời gian nhưng cũng được cung cấp đầy đủ. Còn khu vực nhà để cho dân cư bình thường thì nhỏ hẹp và thiếu thốn hơn rất nhiều, thậm chí có nhiều người còn không có lò sưởi để mà dùng, nước và điện phải bỏ thức ăn ra để mua thêm. Từ đây có thể thấy được đã có sự phân chia tầng lớp giữa có quyền và không có quyền, có tài nguyên và không có tài nguyên trong căn cứ thành phố C.

Nhóm người Nam Cung Lãnh Dạ đương nhiên thuê nhà ở khu vực thứ hai, hơn nữa còn thuê căn nhà có giá cao nhất, thoải mái nhất, tiện nghi nhất. Bọn họ có đủ tài nguyên nguồn lực lương thực lại là đi năng giả có thực lực mạnh, và lại còn được giảm giá không ít giá thuê, đâu cần phải ủy khuất bản thân làm cái gì?!

Khu vực giao dịch mua bán để dành cho mọi người trao đổi hàng hóa và mua bán những vật dụng cần thiết. Ở đây sử dụng nguyên tắc đồ đổi đồ hoặc đồ đổi lương thực, tiền hoàn toàn không có một chút giá trị. Khu vực này cũng khá lớn, giống như một khu chợ ở thời hòa bình, lúc nào cũng đông đúc người ra kẻ vào.

Tòa nhà quản lý nhiệm vụ của đi năng giả là một khu vực cực kỳ đặc biệt chỉ có đi năng giả mới được phép ra vào. Muốn vào cửa thì trước hết phải có được huy hiệu đi năng giả mà được cấp ở bên ngoài lúc kiểm tra sức khỏe vào căn cứ. Nơi này là một sáng kiến do chính phủ cùng quân đội nghĩ ra, nhằm thúc đẩy, phát huy và lợi dụng khả năng của các đi năng giả. Cao tầng quản lý của căn cứ sẽ phân phát các nhiệm vụ để các đi năng giả làm, thành công sẽ được thưởng không ít đặc quyền cùng lương thực. Mà người ra những nhiệm vụ này có thể chính là cao tầng quản lý của căn cứ, cũng có thể là một người bình thường hoặc một đi năng giả nào đó nhờ ủy thác.

Khu vực cuối cùng là khu quản lý cao cấp, nơi cao tầng của căn cứ ở cùng làm việc. Cao tầng của căn cứ bao gồm những thế lực lớn có tiếng nói trong căn cứ. Bọn họ có những người vốn đã ở trong ban chính trị cấp cao quản lý từ trước khi mặt thể bùng nổ, có những gia tộc lớn có nhiều tài nguyên lương thực cùng với nhân lực, có những người là ở sau khi mặt thể tới đạt được năng lực mạnh mà phát lên, còn có cả binh lực của quân đội. Khu vực này là khu vực thứ hai của căn cứ được bảo vệ nghiêm ngặt chặt chẽ, những người không liên quan tuyệt đối không được bước vào.

Mà hiện tại, Cố Diệp Ninh cùng Nam Cung Lãnh Dạ đang vui vẻ đi dạo tại khu giao dịch mua bán. Chỗ này phi thường nhộn nhịp, người ra kẻ vào, mua mua bán bán khiến cho hai người vốn đã quen với cảnh bốn phía đường đi đông không mông quạnh chẳng có nhân khí không khỏi sinh ra chút hứng thú.

“Đồ vật đều là những thứ tầm thường không có mấy giá trị.” Nam Cung Lãnh Dạ đưa mắt liếc qua những quầy hàng được bày bán, đánh giá một hồi rồi khẽ nói với Cố Diệp Ninh.

“Tuy nói là khu giao dịch để trao đổi mua bán, nhưng người tới nơi này để bày hàng hầu hết đều là người rơi vào tình huống thiếu thốn không có năng lực.” Cố Diệp Ninh gật nhẹ đầu, hướng anh giải thích qua.

Nếu như những người này có năng lực, có khả năng thì cần gì phải tới nơi này bày hàng chờ đợi cả ngày cho mất thời gian. Đi thẳng ra ngoài, chém giết vài con thú lấy thịt có phải tốt hơn không. Không phải không có đi năng giả hoặc người có năng lực tới bày hàng để trao đổi, chẳng qua những trường hợp này khá ít, lâu lâu mới thấy.

“Chẳng có đồ gì hay ho cả.” Nhìn đồ trên các quầy hàng, nào là đồng hồ đắt tiền, nào là vòng ngọc kim cương lấp lánh, nào là nước hoa, nào là quần áo giày dép,... thậm chí có người còn mang cả một vali tiền. Tuy nhiên ở trong mặt thể, những thứ này không đáng giá bằng một gói kẹo, cho nên các hàng quán bày những này cực kỳ vắng khách.

“Đợi một chút...” Hai người đang thong thả bước đi, đột nhiên ánh mắt của cô khẽ lia qua một quầy hàng nhỏ bên trái. Đột nhiên trong đầu hiện lên suy nghĩ gì đó, cô vờn tay tóm lấy cổ tay của Nam Cung Lãnh Dạ, kéo anh lại.

“Sao thế?” Nam Cung Lãnh Dạ hơi nghiêng đầu hỏi.

“Tôi muốn mua một thứ.” Cô không trả lời chi tiết quá, trực tiếp đi về hướng quầy hàng nhỏ kia. Đương nhiên, anh cũng nhanh chóng đi theo ở sau.

“Cô thích gì, tôi mua cho.” Trong balo anh có vài hộp bánh, hoàn toàn đủ khả năng để mua không ít thứ trong khu giao dịch này. Nếu như Cố Diệp Ninh thích cái gì, anh sẽ mua cho cô.

“A... hai... hai vị, hai vị muốn mua cái gì?” Cố Diệp Ninh còn chưa kịp trả lời anh thì đã bị thanh âm của chủ quầy hàng đánh gãy.

Chủ quầy hàng là một người phụ nữ trung niên, da mặt bà ta nhăn nheo đen nhăm, ánh mắt trống rỗng mang theo đau đớn tuyệt vọng, thanh âm khàn đặc như tiếng động cơ rì sét lâu ngày, xem ra sống tại mặt thể này không tốt chút nào. Bà ta mới nhìn thấy hai người tiến tới trước quầy hàng vắng ngắt của mình, trong mắt nhin không được lóe lên một tia sáng hi vọng, có chút khản trương mở miệng hỏi.

Cố Diệp Ninh và Nam Cung Lãnh Dạ, một người anh tuấn hoàn mỹ tiêu sái, một người xinh đẹp tinh xảo như thiên tiên, quần áo cả hai lại sạch sẽ, trên

mặt thân nhiên không hề có chút nào giống như người chật vật chạy trốn trong mặt thể. Ai nhìn qua cũng có thể thấy được hai người này tài lực không hề tầm thường. Tuy không cảm nhận thấy được khí tức của dị năng giả trên người hai người nhưng cũng không ai dám đối với anh cùng cô có ý xấu. Sở nhờ sau lưng hai người có chỗ dựa, lúc này gây chuyện thì chẳng khác nào rước họa vào thân.

“Vòng này, bán thế nào?” Thanh âm của Cố Diệp Ninh trong trẻo dễ nghe, cô vươn tay chỉ vào một chiếc vòng da màu đen được đặt ở trên bàn trước quầy. Vòng này tuy nhìn qua đơn giản, nhưng cô nhận ra được nó làm từ loại da quý, rất bền lại không sợ bị thấm nước. Loại vòng này nếu ở thời bình thì rất đắt tiền, chẳng qua tới mặt thể thì nó chẳng có công dụng gì.

“A... cái này, cái này tôi bán một hộp bánh...” Nhìn thấy Cố Diệp Ninh có vẻ là người có nhiều vật tư lương thực, cho nên chủ quầy hàng lấp bắp nói ra một cái gì.

“Hà?” Nam Cung Lãnh Dạ vừa nghe đã biết người đàn bà này đang chặt chém bọn họ, lông mày nhăn chặt lại “Bà nghĩ chúng tôi là kẻ ngốc sao?” Ánh mắt của anh hẹp lại, trong đôi mắt màu café lóe lên một tia lạnh lùng. Còn dám chặt chém bọn họ sao?!

“Tôi... tôi không... không có... cái vòng này rất đắt...” Bà chủ quầy hàng bị Nam Cung Lãnh Dạ dọa cho hoảng hốt, sợ tới chút thì khóc. Người này tuy đẹp trai nhưng không hề dễ chọc.

“Đắt thì hiện tại cũng chẳng đáng giá bao nhiêu.” Anh hừ lạnh. Nhóm người bọn họ đúng là không thiếu lương thực vật tư nhưng cũng không có nghĩa là đồng ý tiêu pha phung phí. Người phụ nữ này thét giá quá mức cao, Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh không ngốc mà trả giá theo lời của bà ta.

“Lãnh Dạ, chúng ta đi thôi.” Cố Diệp Ninh cười nhạt, cô cũng không ép mua ép bán, người đàn bà này không muốn bán thì thôi.

“Đội đã... đội đã... tôi bán, tôi bán. Các người chỉ cần cho tôi chút lương thực, tôi liền bán.” Người phụ nữ thấy bọn họ có ý rời đi, gấp gáp hô lên. Bà ta mấy hôm nay đã không có gì vào bụng, con trai ở nhà cũng đang bị ốm, mà mấy hôm nay lại không có khách hàng. Nếu như bỏ lỡ lần mua bán này, bà ta cũng thực sự không biết phải làm sao.

“Ở đây có ba chiếc bánh trứng, cho bà.” Thực ra chỉ cần một cái là đủ, thế nhưng Cố Diệp Ninh nghĩ nghĩ một chút, cuối cùng vẫn đưa thêm một ít cho bà ta.

“Cảm ơn, cảm ơn.” Bà ta lập tức ôm lấy mấy cái bánh giống như ôm trân bảo, liên tục cúi đầu cảm ơn “Tiểu thư, tiểu thư, như vậy vòng này là của tôi. Phải rồi, tôi còn một chiếc vòng nữa giống y hệt, cô cũng cầm luôn đi. Toàn bộ đều là vòng mới...”

Biết rõ một chiếc vòng cũng chẳng đáng nhiều bánh như vậy, bà ta đưa nốt cho Cố Diệp Ninh một chiếc vòng còn lại. Trước mặt gia cảnh của bà ta không tồi, đôi vòng này là bà ta cố ý đặt riêng cho mình, thế nhưng còn chưa kịp đeo thì mặt thể bùng nổ. Trong lúc gấp gáp chạy trốn gom được chúng vào trong hành lý nhưng cuối cùng cũng chả có công dụng gì. Cố Diệp Ninh và Nam Cung Lãnh Dạ giàu có mới chịu bỏ lương thực ra để mua một cái vòng chứ làm gì có người nào khác như bọn họ. Cho nên hiện tại đã bán một cái, để lại một cái cũng chẳng có ích gì.

“Cầm lấy.” Nam Cung Lãnh Dạ có vẻ hài lòng với sự thức thời của bà ta, từ trong balo lấy ra vài chiếc bánh nữa đưa cho bà ta “Vòng này tôi mua.”

“A...” Cố Diệp Ninh hơi ngạc nhiên nhìn anh, thế nhưng cô cũng không nói gì thêm.

Hai người mua xong đôi vòng liền rời đi. Nam Cung Lãnh Dạ thu vòng vào trong túi quần, trên khuôn mặt hiện lên một nụ cười nhàn nhạt vui vẻ, khiến cho Cố Diệp Ninh không hiểu vì sao: “Rõ ràng được cho không mà, anh còn đưa thêm bánh làm gì?”

“Cái này hả? Không có gì, chỉ là thấy bà ta cũng đáng thương nên cho thêm bánh mà thôi.” Nam Cung Lãnh Dạ chuyển tầm mắt, trả lời.

Thực ra mua một tặng một đương nhiên là tốt, thế nhưng Nam Cung Lãnh Dạ thầm nghĩ nếu có thể đeo vòng đôi với Cố Diệp Ninh, bỏ thêm vài chiếc bánh ra để mua cái vòng này thì sẽ có ý nghĩa hơn. Đương nhiên, anh sẽ không nói sự thực cho cô biết, để bảo trì hình tượng người tốt bụng của mình trong lòng Cố Diệp Ninh.

Thực ra Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh là hai người rất kì lạ, cũng có vài điểm tư duy rất giống nhau. Nếu như bị người khác chủ động nâng giá quá cao, bọn họ tuyệt đối sẽ không nghe theo, càng không trả đúng theo giá. Thế nhưng nếu là bọn họ chủ động muốn cho thêm, thì sẽ không có vấn đề gì cả.

Vì vậy sau khi nghe được đáp án từ anh, Cố Diệp Ninh cũng không nghĩ nhiều nữa. Trong lòng cô thầm đoán chắc hẳn Nam Cung Lãnh Dạ thích chiếc vòng này lại cũng muốn trợ giúp người phụ nữ trung niên kia một chút nên mới bỏ thêm vài chiếc bánh để mua. Cho nên, âm mưu của Nam Cung Lãnh Dạ lại thành công rồi, hình tượng tốt đẹp của anh trong lòng Cố Diệp Ninh càng được nâng cao tới sáng chói.

“Tiểu Ninh, cô thích chiếc vòng này sao?” Lúc này, Nam Cung Lãnh Dạ đột nhiên hỏi.

“À, không có.” Cô lắc đầu, nâng tay lên nhìn chiếc vòng được mình cầm lấy “Tôi nghĩ mua để tặng, nhưng xem ra không cần nữa.”

“Hà?” Tâm của anh nháy lên, lông mày cau lại. Cố Diệp Ninh muốn tặng người khác? Cô muốn tặng ai? Cô dùng giọng điệu thân nhiên bình tĩnh nhất của mình, anh hẹp mắt hơi mỉm cười, che đi quang mang nguy hiểm nơi đáy mắt, hỏi tiếp “Cô tính tặng ai vậy?”

“Anh.” Cố Diệp Ninh nghiêng đầu, có chút ngượng thẹn nhìn anh.

“Tôi?” Vẻ mặt thân nhiên lạnh nhạt biến mất, thay vào đó là kinh ngạc, cuối cùng chuyển thành sung sướng, Nam Cung Lãnh Dạ có chút khó tin.

“Ừ, mua tặng anh. Tôi để ý dường như anh chẳng đeo phụ kiện gì cả, cũng không rõ anh có thích đeo vòng không, nhưng thấy chiếc vòng này rất hợp với anh.” Nam Cung Lãnh Dạ trên đường đi quan tâm cô rất nhiều, hơn nữa cô cũng muốn cảm ơn anh vì bữa sáng ngày hôm nay, cho nên lúc nhìn thấy chiếc vòng này liền nghĩ sẽ mua cho anh.

“Nhưng... nhưng sao cô lại bảo không cần tặng nữa?”

“Thì anh mua một cái y hệt rồi mà, sao tôi tặng anh được nữa chứ?” Cô nhú nhú mày, phát ra một tiếng thờ dài tiếc nuối rồi trả lời.

“Tôi... cái này tôi mua để tặng cô mà, cho nên, vòng kia cô cứ tặng tôi đi, có được hay không?” Nam Cung Lãnh Dạ tâm tư nở rộ. Cô nói mua vòng là để tặng cho anh? Đây là thứ cô muốn tặng cho anh sao? Nếu đã như vậy, đương nhiên sao anh có thể bỏ lỡ. Vòng do cô mua với vòng mình tự mua, ý nghĩa sao có thể so sánh với nhau!

“A...” Cố Diệp Ninh nghe thấy anh mua vòng tặng cho mình, giật mình sùng sốt. Hóa ra... bọn họ đều có ý muốn tặng đối phương sao?! “Nếu như vậy, chúng ta trao đổi đi.” Cô có chút buồn cười, cũng có chút ngại ngùng, mỉm cười chân thành nói với Nam Cung Lãnh Dạ.

“Được.” Anh lập tức gạt đầu, lấy chiếc vòng trong túi của mình ra định đưa cho cô.

“Chờ một chút.” Cô chưa có ý định nhận ngay, mà nhìn chiếc vòng mình mua. Trong lòng bàn tay xuất hiện một ánh sáng màu băng lam xinh đẹp, khí lạnh lan tràn ra khắp bốn phía.

“Tiểu Ninh, cô tính làm gì vậy?” Có chút sùng sốt vì hành động của cô, anh tò mò hỏi.

“Tôi làm mất dây chuyền cho anh.” Thành thật trả lời.

“A, vậy cô làm cho tôi hình bông tuyết đi.” Ừm, mất dây chuyền do mèo con làm, anh rất thích. Tuy rằng anh không có thói quen đeo vòng tay hay vòng cổ bởi vì cảm thấy rất vướng víu. Thế nhưng Nam Cung Lãnh Dạ khẳng định, chiếc vòng do cô đặc biệt tặng này, anh nhất định sẽ thường xuyên đeo ở trên người, tuyệt đối không tháo ra.

“Hà?” Cô vốn còn đang định tạo hình tia chớp, bởi vì biệt danh tương lai của anh là Lôi đế. Nam Cung Lãnh Dạ lại yêu cầu cô tạo hình bông tuyết, như vậy là sao? Từ đầu tới chân, Nam Cung Lãnh Dạ đâu có liên quan gì tới bông tuyết “Bông tuyết sao?”

“Ừ.” Anh gạt đầu khẳng định. Ai bảo anh không có liên quan tới bông tuyết. Bông tuyết, đại diện cho tuyết và băng, đại diện cho... mèo con của anh.

“Thôi được rồi.” Nếu đây đã là yêu cầu của anh, vậy thì nghe theo anh đi. Có lẽ bông tuyết là để biểu thị cho tính cách lạnh lùng của anh chăng? Ừm, chắc là thế! Cố Diệp Ninh không tiếp tục xoắn xuýt nữa, tay chuyển một cái, lập tức thay đổi tạo hình mất dây chuyền mà cô đang tạo ra.

Vốn ngoại hình và khí thế của hai người đã vô cùng nổi bật, hiện tại bởi vì Cố Diệp Ninh sử dụng dị năng mà khí lạnh lan tràn khắp nơi, khiến cho người ở trong khu giao dịch này không khỏi mặt mày tái nhợt. Có một số người bình thường bởi vì sức khỏe đã bị tổn hại rất nhiều, chịu không được cái lạnh thấu da thấu thịt này, lập tức ngã xuống hôn mê. Lại có không ít người chứng kiến sức mạnh của Cố Diệp Ninh, âm thầm nuốt nước bọt thờ phào... may quá, ban này không đánh chủ ý gì lên người hai người này, bằng không với thực lực nhường này, chỉ sợ chưa kịp gây rối gì đã bị hai người này một chiêu dị năng đánh chết.

Đó là dị năng hệ băng đỏ nha, là dị năng toàn mỹ nhất trong tất các hệ đó nha!!!

Hơn nữa có không ít người tinh nhạy, lại có vài người đã từng gặp qua dị năng giả hệ băng khác, bọn họ đều phát hiện ra được dị năng hệ băng của Cố Diệp Ninh có chút hơi khác biệt. So với dị năng hệ băng bình thường của các dị năng giả hệ băng khác còn lạnh hơn nhiều, cũng có lực ảnh hưởng lớn hơn nhiều. Chỉ đứng từ xa thôi đã bị làm cho đông cứng tới tê tái hết cả rồi chứ đừng nói tới việc đứng gần hoặc là bị tấn công.

Lúc này, ánh sáng màu băng lam ở trên tay của cô dần dần tan biến dần, sau đó một mảnh băng xuất hiện trong lòng bàn tay. Mảnh băng có hình bông tuyết lục giác cực kỳ tinh xảo, bên trên có một chiếc móc nhỏ nhỏ để luồn dây chuyền vào. Nó được làm từ băng, băng màu băng lam trong suốt xinh đẹp, dưới ánh sáng khúc xạ lóe lên những tia sáng lấp lánh mê người. Đứng nhìn mảnh băng này làm từ băng mà tưởng nó mỏng manh yếu ớt, kì thực ra rắn chắc vô cùng, so với kim cương còn rắn chắc hơn.

“A, tôi quên mất một chuyện...” Cố Diệp Ninh vốn còn vô cùng hài lòng nhìn mất dây chuyền thì chợt phát hiện ra một điều... rất rất không ổn. Dị năng của cô là hệ băng biến dị, khí lạnh phát ra có thể nói là cực lạnh, làm sao có thể đeo trên người?!

“Không sao.” Nhìn vẻ mặt hiểm khi lúng túng lại quần bách của cô, anh bật cười, hiểu rõ cô đang xoắn xuýt vì điều gì.

Anh từ trong tay cô cầm lấy mảnh băng kia, cảm giác lạnh buốt xuyên thấu qua da thịt đánh thẳng vào xương cốt khiến ngay cả Nam Cung Lãnh Dạ cũng nhịn không được mà rùng mình. Aiz, dị năng hệ băng biến dị này quả thực quá mức bá đạo, không hề thua kém so với cái dị năng hệ hỏa biến dị của anh!

“Hay là... bỏ đi...” Cố Diệp Ninh xoắn xuýt nhú mày, cô tình tế nhận ra phản ứng của anh khi cầm vào mảnh băng. Quả nhiên không thể đeo được mảnh băng do dị năng hệ băng biến dị tạo ra. Ai bảo hàn khí của băng cực quá bá đạo cơ chứ.

“Tôi thích nó lắm, hơn nữa tôi có cách mà.” Anh ôn nhu vươn tay xoa nhẹ đầu của cô, thanh âm trầm thấp cuốn hút vang lên đầy sùng nịnh.

Đây là đồ do cô làm tặng, là món quà đầu tiên sau khi hai người gặp lại cô tặng anh, làm sao anh có thể chán ghét bỏ đi. Cho nên, dù bằng bất cứ giá nào, Nam Cung Lãnh Dạ cũng sẽ tìm ra cách để có thể đeo được mảnh băng hình bông tuyết này lên cổ: “Tiểu Ninh, nhìn xem.” Nói rồi, anh vươn một ngón tay lên, một ngọn lửa nhỏ cỡ móng tay màu trắng lập tức xuất hiện.

“Oa!!!”

Mọi người xung quanh kinh hô. Cho dù chỉ là ngọn lửa rất nhỏ nhưng khí nóng nó tỏa ra tuyệt đối bá đạo không thua gì khí lạnh ban này do mảnh băng Cổ Diệp Ninh tạo ra gây nên. Vốn trước còn đang cực lạnh, sau chuyển sang cực nóng, vì thế một đám người bình thường đứng xung quanh lại oanh oanh liệt liệt chịu không được... ngã xuống hôn mê.

Còn vài người trụ lại được thì càng thêm sợ hãi hoang mang. Dị năng hệ hỏa biến dị? Hai người thanh niên thiếu nữ này là ai? Vì cái gì có thực lực mạnh như vậy mà bọn họ chưa từng nghe danh qua?

Nam Cung Lãnh Dạ dùng dị năng không gian, chuyển ngọn lửa nhỏ vào chính giữa tâm của mảnh băng hình bông tuyết kia. Quả nhiên như anh dự đoán, ngọn lửa trắng mập mờ xuất hiện bên trong mảnh băng trong suốt, lập tức hai khí nóng lạnh dung hòa, làm cho nhiệt độ của mảnh băng trở nên ổn định bình thường. Cổ Diệp Ninh cũng bị động tác này của anh làm cho vô cùng ngạc nhiên. Cô không ngờ còn có thể sử dụng biện pháp này!

“Lãnh Dạ, anh giỏi quá.” Cô thực lòng tán thưởng anh.

“Không có gì, chỉ tùy tiện nghĩ ra mà thôi, không nghĩ tới lại đạt được mục đích.” Nam Cung Lãnh Dạ ôn hòa mỉm cười. Tuy bề ngoài không tỏ ra gì thế nhưng trong lòng anh cũng có vài phần vui vẻ vì được cô tán thưởng khen ngợi.

Trước kia không có nhiều cảm xúc như vậy nhưng từ sau khi gặp lại cô, anh lại được trải nghiệm biết bao cung bậc cảm xúc. Có thể vì một cái nhúm mày của cô mà lo lắng, vì một nụ cười của cô mà cũng vui vẻ theo, vì một câu ân cần hỏi thăm quan tâm của cô mà lòng sinh sung sướng, cũng vì cô trò chuyện thân thiết với người khác mà trở nên khó chịu. Mèo con của anh, quả nhiên là khác tính cùng là người đặc biệt nhất đối với anh mà!

“Đẹp chứ?” Anh luôn mảnh băng vào dây chuyền, đeo lên cổ, quay qua hỏi cô. Dây chuyền này nam hay nữ đeo đều được. Mảnh băng được Cổ Diệp Ninh biến ra, tạo hình tinh tế, được cái móc treo đồ Nam Cung Lãnh Dạ đeo lên càng khiến cho nó trở nên vô cùng xinh đẹp.

“Đẹp lắm.” Nhìn anh đeo dây chuyền mình tặng, mặt dây mình làm, không hiểu sao trong lòng Cổ Diệp Ninh dâng lên một cảm giác vô cùng thỏa mãn.

“Tiểu Ninh, dây chuyền này tôi tặng cô, hay là cô cũng tạo ra một cái mặt dây chuyền luôn đi.” Nói rồi đưa dây chuyền mình mua cho cô “Ừm, tạo hình tia chớp đi, có được không?” Xoa cằm nghĩ nghĩ một chút, anh đưa ra đề nghị.

“Hả?” Cô có chút ngáy ngẩn, tròn mắt khó hiểu nhìn anh. Tạo ra mặt dây chuyền cũng được thôi... nhưng vì cái gì lại là hình tia chớp?!

“Chúng ta đeo dây chuyền đôi.” Anh chỉ chỉ vào mặt dây chuyền của mình.

Cổ Diệp Ninh đỏ bừng cả mặt rồi: (//●/_●//)

Hóa ra trước đó anh bảo cô tạo hình bông tuyết là như vậy sao? A, xấu hổ chết mất! Như thế nào lại biến thành đeo dây chuyền đôi vậy?

Cổ Diệp Ninh trong lòng xoắn xuýt vô cùng, mặt cũng càng thêm đỏ hơn. Tuy nhiên dưới giải thích dụ dỗ của Nam Cung Lãnh Dạ, cuối cùng cô cũng tạo ra mặt dây chuyền có hình tia chớp để mình đeo. Trước khi đeo lên, đương nhiên mặt dây chuyền hình tia chớp cũng được Nam Cung Lãnh Dạ thả vào bên trong một ngọn lửa nhỏ. Dù Cổ Diệp Ninh không bị ảnh hưởng bởi nhiệt độ của băng cực, nhưng anh vẫn sẵn sàng lo lắng cho sức khỏe của cô.

Mặc dù vẫn hơi hơi cảm thấy việc đeo dây chuyền đôi với anh có chút kì quái nhưng Nam Cung Lãnh Dạ đã nói làm như vậy là để chứng minh tình bạn thân thiết của họ, Cổ Diệp Ninh vốn đã quen tin tưởng anh lại nghĩ Nam Cung Lãnh Dạ là người ngay thẳng, vì vậy nên cũng bỏ qua nghi hoặc của mình. Cô lại một lần nữa bị vị đại thiếu gia kia lừa ngọt.

“Tiểu Ninh, chúng ta tới tòa nhà quản lý nhiệm vụ của dị năng giả đi.” Cảm thấy khu giao dịch chẳng có gì thú vị nữa, Nam Cung Lãnh Dạ đề nghị. Anh cảm thấy cứ ngồi không chờ vài ngày thực quá nhàm chán, muốn tới tòa nhà quản lý nhiệm vụ của dị năng giả xem một chút xem có nhiệm vụ đơn giản nào đó không, làm cho đỡ buồn.

“Ừ, được.” Cô đối với nơi đó cũng có hứng thú, vì vậy không nói thêm gì, gật đầu.

“Tiểu Ninh...” Hai người thẳng đường muốn rời khỏi khu giao dịch mua bán, không ngờ càng ra tới cổng thì lượng người càng lúc càng đông. Nam Cung Lãnh Dạ vươn tay nắm lấy bàn tay của Cổ Diệp Ninh, cảm xúc mềm mại trơn mịn khiến cho anh dù bình tĩnh cỡ mấy cũng nhịn không được, vành tai cũng đỏ và hai má hơi hồng lên.

“A...” Cổ Diệp Ninh nhận ra tay mình được một bàn tay to lớn hơn bao bọc, có chút hơi giật mình. Cô cảm giác được sự ấm áp truyền tới từ anh, da thịt cọ vào một làn da hơi thô ráp đầy vết chai do luyện tập bắn súng. Cảm xúc này... cô không ghét.

“Tôi nắm tay cô, đông người, sẽ bị lạc.” Lần đầu biết yêu, Nam Cung Lãnh Dạ cao cao tại thượng kiêu ngạo không ai bì được lại trở thành một cậu nhóc, xấu hổ không dám nhìn thẳng vào Cổ Diệp Ninh.

“À... ừ...” Mím mím môi, cô hơi cúi đầu, hạ mi mắt, che đi lúng túng mờ mịt xấu hổ của mình, để mặc đôi tay anh nắm chặt tay mình.

Có gì đó... đang dần thay đổi...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Gây Rối

Tòa nhà quản lý nhiệm vụ của dị năng giả nằm ở phía đông của căn cứ. Diện tích của nó vô cùng rộng, dường như trước mặt thế, nơi này là một tòa trung tâm thương mại. Bên ngoài tường được sơn màu vàng kem, thỉnh thoảng cách một đoạn lại có một cửa kính để ánh sáng chiếu vào bên trong, kiến trúc đơn giản tới không thể đơn giản hơn, thế nhưng không che giấu được sự đặc biệt và đồ sộ của những tòa nhà này.

Ở ngoài cổng lớn làm bằng kim loại nặng đang mở rộng, có vài binh lính quân đội đang đứng thẳng canh gác. Những người lính này dáng đứng uy phong kien nghị, sắc mặt người nào cũng giữ nguyên một biểu cảm lạnh lùng, cơ thể cao lớn, trên tay cầm vũ khí, quả thực làm cho người đối diện bị không ít áp lực.

Ánh mắt của những người lính sắc bén như đao, cứ có ai tiếp cận tới gần tòa nhà liền sẽ bị bọn họ nhìn xem đối phương có đeo huy hiệu chứng minh thân phận dị năng giả hay không. Nếu có đeo liền cho vào, nếu không đeo sẽ bị mời ra ngoài, còn người có ý gây rối... xử ngay tại chỗ không cần xin lệnh cấp trên.

“Dừng bước, nơi này chỉ có dị năng giả mới được tiến vào.” Khi Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh đi tới nơi, lúc chuẩn bị đi vào cửa liền bị một binh sĩ ngăn lại. Trong mắt gã lóe lên một tia kinh ngạc đối với vẻ ngoài của hai người nhưng ngoài mặt vẫn nghiêm cẩn chấp hành đúng quy định được đề ra “Không có chứng minh thân phận, không được vào.”

“A...” Nam Cung Lãnh Dạ đưa mắt nhìn người lính, tuy thần thái thản nhiên thế nhưng... người lính kia không biết vì sao lại cảm thấy áp lực như núi. Gã không thể ngờ được có một ngày mình lại khí thế của một người trẻ tuổi như vậy dễ dàng chấn áp.

“Lãnh Dạ, hình như phải đeo huy hiệu mà lúc chúng ta được phát ở ngoài cổng căn cứ lên trên ngực thì mới đi vào được.”

Cố Diệp Ninh ở sát cạnh anh đảo mắt liếc qua vài dị năng giả vừa mới đi vào bên trong, ngay lập tức tinh nhạy phát hiện ra điểm khác lạ này. Cô liền nhanh chóng kịp thời quay sang nói với anh phát hiện của bản thân, hoàn toàn không hề biết tới bản thân vừa giúp anh chàng binh lính sắp bị áp lực tới phát điên kia một phen.

“Là cái huy hiệu đó sao?” Quả nhiên nghe thấy cô nói, Nam Cung Lãnh Dạ liền buông tha không tiếp tục nhìn chăm chăm vào người lính trước mặt nữa. Anh hơi nghiêng nghiêng đầu hỏi cô, thanh âm vô cùng ôn nhu.

“Huy hiệu đó chính là dấu hiệu chứng minh thân phận dị năng giả. Đeo vào mới được đi vào bên trong. Đây là quy định!”

Người lính kia thoát khỏi ánh mắt của Nam Cung Lãnh Dạ, ngay lập liền cảm cảm thấy áp lực đang đè ép mình chợt biến mất. Gã nhin không được đồ mồ hôi lạnh trên trán, thở phào một tiếng, thân thể to lớn có chút vô lực. Nghiêm túc đánh giá người thanh niên đẹp trai trước mắt này, xem chừng đối phương là một cường giả thực lực vô cùng mạnh và nguy hiểm, gã hiểu với loại người này tốt nhất không nên gây thù hằn dây dưa vào.

Mất thấy hai người Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh ù ù cạc cạc ở đối diện đang đoán già đoán non, gã hiểu hai người bọn họ hẳn là người mới không rõ tình huống, vì thế liền trực tiếp giúp họ giải đáp thắc mắc, nói ra yêu cầu để có thể đi vào bên trong tòa nhà. Đồng thời, một mặt khác cũng nhấn mạnh... không phải gã làm khó hai người cô và anh, mà đây là quy định, là quy tắc mà bất cứ ai cũng phải tuân theo!

“Hiểu rồi.” Anh cũng không tiếp tục tính toán chuyện ban nãy, gật gật đầu, lấy ra huy hiệu rồi đeo lên trước ngực.

Ban này tưởng là người lính này cố tình gây khó dễ nên anh mới uy áp một phen, nhưng nếu không phải... vậy thì anh cũng không có hứng thú tiếp tục ở đây đầu mắt với đối phương. Thấy Cố Diệp Ninh cũng đã đeo huy hiệu lên, anh kéo bàn tay của cô vẫn đang được mình nắm chặt, cùng cô đi vào bên trong tòa nhà.

Đại sảnh của tòa nhà rất lớn, bên trong đã có không ít người tới nhận nhiệm vụ. So với những người bình thường ngoài kia, những dị năng giả quả nhiên sống tốt hơn nhiều lắm. Quân áo của họ không tới mức trắng không tì vết nhưng cũng vô cùng sạch sẽ, sau lưng đeo balo đựng lương thực hoặc là vũ khí công kích, trên ngực đeo huy hiệu chứng minh thân phận dị năng giả. Nét mặt có người hơi tiêu tụy thế nhưng nhìn chung không có sự tuyệt vọng và ảm đạm, có người thì vẫn khá hồng hào xem chừng không hề thiếu thốn thức ăn hay bị bỏ đói. Thậm chí có không ít người bởi vì mình là dị năng giả mà trên mặt pho đầy sự kiêu căng tự mãn, ánh mắt nhìn lên trần nhà, cảm hất ngược lên.

Quả nhiên, hai người Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh đi tới đâu liền gây sự chú ý tới đó. Hai người chân trước vừa bước vào đại sảnh đã bị toàn bộ ánh mắt của mọi người nơi này chăm chú nhìn lại. Thanh âm xôn xào xì xào bàn luận bên trong trong một giây liền hoàn toàn biến mất, cả đại sảnh im lặng tới mức dù tiếng kim rơi xuống đất cũng nghe thấy được. Tất cả ngơ ngác nhìn người thanh niên cùng người thiếu nữ đang nắm tay nhau vừa bước vào.

“Đó... đó là ai vậy? Đẹp trai quá!!!” Qua một hồi, một nữ dị năng giả hoa si nào đó nhin không được tru lên sung sướng, hai mắt trái tim dán chặt trên

người của Nam Cung Lãnh Dạ.

“Cô gái đi cùng anh ta cũng thực xinh đẹp. Là người mẫu sao?” Một vài nam đệ năng giả cũng nuốt nuốt nước miếng, ánh mắt mang chút dục vọng ngắm nghía Cố Diệp Ninh. Dù hiện tại cô mặc bên ngoài một chiếc áo choàng đen bao trùm tới tận đùi nhưng cũng không ảnh hưởng đám đàn ông này trong đầu xuyên tạc tưởng tượng linh tinh.

“Mẹ ơi, nam đẹp trai, nữ tài sắc, vậy mà là một đôi!!” Có người phát hiện tay hai người bọn họ đang nắm chặt, kìm không được mà ai oán. Thế nhưng đương nhiên chỉ là hâm mộ mà thôi. Dù sao hai người đẹp đôi như vậy, cũng chẳng thể nào ghen tị cho nổi.

“Họ là người mới hả? Chưa từng thấy qua?” Nếu người đẹp như vậy không thể nào gặp rồi mà không nhớ, xem ra là người mới, một người khác đưa ra nghi vấn.

“Ừm, có thể là vậy. Không biết thực lực thế nào?” Vài người trong mắt hiện lên tính toán.

Về phần hai nhân vật chính gây xôn xao có cảm giác và suy nghĩ gì ư? Ha ha, thực có lỗi, chẳng có cảm giác suy nghĩ gì hết, thậm chí còn làm lơ đối với những ánh mắt nóng rực cùng suông sã kia. Hai người từ nhỏ tới lớn sinh ra và lớn lên trong hai đại gia tộc có uy vọng nhất tại thủ đô, ít nhiều luôn luôn bị chú ý tới hành vi cử chỉ, tới hiện tại đã có thể dễ dàng để bỏ qua được ánh mắt cùng lời nói của người khác nói về bản thân. Cho dù cả nghìn người nhìn chăm chăm bọn họ, bọn họ cũng mặt thản nhiên không đổi sắc, đang làm chuyện gì cứ tiếp tục làm chuyện đó. Nói thẳng ra chính là... đã luyện thành thói quen, trở rồi!

“Không biết bảng thống kê để xem nhiệm vụ ở chỗ nào?” Cố Diệp Ninh chưa từng thử nhận và làm nhiệm vụ kiểu như thế này, nhưng chung quy vẫn có một ít hiểu biết kiến thức từ kiếp trước, cho nên vừa vào cô liền quay trái quay phải, muốn tìm bảng thống kê nhiệm vụ.

“Tôi nghĩ là chỗ kia.”

Mắt của Nam Cung Lãnh Dạ rất tinh, đầu óc cũng nhanh nhạy, lướt một cái liền phát hiện thấy được ở khu vực góc trái đại sảnh có rất nhiều người đang đứng, dường như đang cố gắng nhìn xem thứ gì đó. Bảng thống kê nhiệm vụ là nơi liệt kê các nhiệm vụ mà đệ năng giả có thể nhận. Đệ năng giả đi vào trong đây mục đích chỉ có một, đó là nhận nhiệm vụ. Cho nên chắc chắn nơi bọn họ sẽ tập trung đông nhất sẽ là ở trước bảng thống kê.

Không thể không nói... Nam Cung đại thiếu, anh phán đoán thực tài tình. Cố gắng phát triển thêm một chút nữa thì có thể đi theo học tập thám tử lừng danh Conan được rồi đấy.

Vì thế, nhờ công của Nam Cung Lãnh Dạ, hai người không mất tới một phút liền xác định được chỗ bảng thống kê nhiệm vụ ở đâu. Cố Diệp Ninh cũng quên bồng mất tay mình từ đó tới giờ vẫn được anh nắm chặt, ngây ngô được anh kéo đi theo phía sau.

Bảng thống kê nhiệm vụ được làm từ một màn hình tinh thể lỏng rất lớn rất rộng, bên trên có các hạng mục nhiệm vụ cùng bình xét mức độ khó dựa trên bảng chữ cái alpha. Cố Diệp Ninh cùng Nam Cung Lãnh Dạ nhìn vài cái, muốn chọn một nhiệm vụ thích hợp với mình. Những nhiệm vụ phải rời cách quá xa căn cứ đều bị loại, những nhiệm vụ văn phòng phải di chuyển nhiều cũng bị loại, những nhiệm vụ có tính chất quá mức nguy hiểm loại thẳng tay...

Bọn họ cần một nhiệm vụ có tính kích thích nhưng không quá nguy hiểm, thoái mái hành động không bị gò bó, không cần phải liên kết với những người khác, liên quan tới chiến đấu với hơn đầu miệng cùng dây dưa quan hệ dính líu tới những người khác, có thể ở gần căn cứ hoặc ngay trong căn cứ.

Đừng trách hai người đặt ra quá nhiều vấn đề. Bọn họ chẳng qua là buồn chán không có việc gì làm mới đi nhận nhiệm vụ, chứ không hề thiếu thốn vật tư lương thực. Làm nhiệm vụ theo kiểu tùy hứng thế này không cần thiết phải quá liều mạng hay ép uống khiến mình khó chịu, đây là suy nghĩ đồng nhất của cả hai người.

“Làm nhiệm vụ này đi.” Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh đứng một hồi cuối cùng mới chọn được một nhiệm vụ thích hợp. Nhiệm vụ yêu cầu bọn họ tới khu ngoại ô vùng phía đông của căn cứ để thu thập một loại tài liệu nguyên cứu phân tích y dược của một bác sĩ Đông y. Đây là nhiệm vụ thuộc cấp C, độ khó cũng không quá cao cũng không quá thấp.

“Ừ.” Cố Diệp Ninh nhìn theo hướng tay anh chỉ, lập tức gật đầu đồng ý. Nhiệm vụ này ở vùng gần căn cứ, hơn nữa trên đó có viết không có gì quá nguy hiểm, một đội ngũ khoảng 6 tới 7 người đi là có thể bảo đảm được an toàn rồi.

“Mã số nhiệm vụ là 20455.” Nhớ mã nhiệm vụ xong, hai người không chần chừ thêm, xoay người tìm chỗ đăng ký làm nhiệm vụ.

Chỗ đăng ký so với cái bảng thống kê nhiệm vụ dễ tìm hơn nhiều, từ lúc bọn họ đi vào đại sảnh đã trông thấy. Chỗ đăng ký nằm ở đối diện cửa ra vào, cả một dãy dài bàn được chia thành từng ô từng ô, mỗi ô đều có nhân viên làm việc. Trước mặt các nhân viên được dựng một tấm kính nhựa dẻo ngăn cách với người bên ngoài. Mỗi lần đưa thông tin nhiệm vụ cho đệ năng giả, các nhân viên đều đưa qua một cái khe hình bán nguyệt được khoét trên vách ngăn bằng kính nhựa dẻo trước mặt kia. Nhìn chung khá giống với bài trí của ngân hàng trong thời hòa bình.

“Tiểu Ninh, tôi vào đăng ký xếp hàng.” Nhìn lượng người ở khu đăng ký chẳng thua kém gì ở trước bảng thống kê, hơn nữa còn phải xếp hàng, Nam Cung Lãnh Dạ sợ Cố Diệp Ninh mệt nhọc. Anh ngoái trước ngoái sau, phát hiện ra ở trong này có một chỗ để nghỉ chân, liền vươn tay chỉ, bảo cô “Cô ra chỗ kia ngồi nghỉ chờ tôi một chút nhé.”

“Không cần đâu, để tôi đứng cùng anh.” Cô lắc đầu.

Cố Diệp Ninh cô cũng không nỡ nhân yếu đuối, đựng một cái là kêu, đựng một cái là than. Tuy rằng đi cả sáng rồi nhưng chân tuyệt đối không mỏi. Nam Cung Lãnh Dạ hẳn là đã quên rằng cô có thể vừa chạy tốc độ cực nhanh vòng quanh một thị trấn vừa tấn công rồi. Thế nhưng trước sự săn sóc của anh,

Cố Diệp Ninh vẫn không nhìn được mà dâng lên cảm động. Với lại để anh một mình đứng xếp hàng, còn mình lại thoải mái ngồi một bên, cô vẫn thấy không ổn.

“Không sao, không sao, tôi là đàn ông mà, cô để cho tôi ga-lăng một lần đi.”

Lắm lúc sự mạnh mẽ của Cố Diệp Ninh thật sự làm người đàn ông hoàn hảo anh đây cực kỳ áp lực. Cô đủ mạnh không cần anh bảo vệ, cô đủ kiên cường để không cần anh bao bọc che chở, cô có hiểu biết và quyết đoán để không cần phải quá dựa dẫm vào anh, thậm chí nhiều lúc anh còn phải hỏi ý kiến cô là đáng khác. Cho nên, thực ít khi anh mới có thể ở trước mặt cô, bày ra sự thông minh anh tuần tài giỏi của mình. Điều này quả thực đã làm cho lòng tự tôn của Nam Cung Lãnh Dạ vô cùng tổn thương và phiền muộn.

“À, thôi được rồi, vậy... tôi ngồi chờ anh ở chỗ kia nhé?” Nhìn về mặt kiên định kia, lại thêm giọng điệu khuyên nhủ, Cố Diệp Ninh đành thuận theo anh. Cô ừ một tiếng rồi vươn tay chỉ về một chỗ ngồi có vị trí khá dễ nhìn.

“Ừ, được.” Nam Cung Lãnh Dạ vui vẻ gật đầu.

Lúc cô tính xoay người rời đi, đột nhiên cơ thể bị thứ gì đó níu lại kéo ngược về phía sau. Cố Diệp Ninh cùng Nam Cung Lãnh Dạ đều sững sốt, hai người theo bản năng nhìn xuống mới phát hiện... từ lúc ở khu giao dịch mua bán ra tới giờ, bọn họ vẫn luôn nắm tay nhau!!! Hơn nữa còn là mười đầu ngón tay đan chặt!!! Đây không phải là kiểu nắm tay của tình nhân sao?

“À, xin lỗi...” Cố Diệp Ninh giật bắn người vội vàng thu tay mình lại, sắc mặt lần nữa biến hồng. Cô như thế nào lại quên bồng mất mình đang nắm tay anh, thảo nào cứ có cảm giác tay rất ấm áp. ‘Tiểu công chúa’ của chúng ta từ nhỏ tới lớn rất ít khi tiếp xúc với con trai hiện tại cảm thấy vô cùng vô cùng xấu hổ và quần bách.

“Không sao đâu, không có gì...” Khụ một tiếng, cũng không níu tay cô lại, anh lơ đãng ngoảnh đi nơi khác cũng chẳng dám nhìn vào cô. Ngoài mặt thì có vẻ bình tĩnh nhưng hai vành tai đỏ bừng như muốn chảy máu đã bán đứng tâm tình thật sự của Nam Cung Lãnh Dạ.

Kỳ thực anh rất muốn nói... Không sao đâu, không có gì, nắm thêm chút nữa thì càng tốt! Đáng tiếc, đại thiếu gia của chúng ta không có gan dám nói nửa câu sau, sợ chọc giận Cố Diệp Ninh.

“Chúng ta là bạn bè mà, nắm tay cũng không sao đâu.” Trong lòng dần xuống cảm xúc sung sướng, không để nó lộ ra ngoài mặt, anh giả bộ như bản thân không quá để ý. Tùy tiện tìm cơ để lừa Cố Diệp Ninh, khiến cho cô không vì chuyện này mà bài xích sự tiếp xúc của anh.

“À, bạn bè... có thể nắm tay?” Cô cũng có vài người bạn khá thân, cũng có người là nam, thế nhưng chưa từng nắm tay đối với bọn họ.

“Có thể, nhưng mà chỉ đặc biệt thân mà thôi.” Anh cười cười, nheo mắt, trong đầu lại một hồi tính toán “Ví dụ tôi với cô, chúng ta là bạn bè đặc biệt thân mà. Vào sinh ra tử, cùng nhau chiến đấu, cùng nhau tu luyện, hơn nữa chúng ta còn biết bí mật của nhau nữa. Đương nhiên tình bạn của chúng ta đặc biệt hơn những người khác.”

Cho nên... trừ ‘bạn bè thân đặc biệt’ là anh đây, em tuyệt đối không được thân mật nắm tay với ‘bạn bè thân’ nào khác nữa đấy!

“Ừm, đúng thế.” Cố Diệp Ninh suy tư một hồi, đúng là nói tới bạn bè, người thân nhất với cô là Nam Cung Lãnh Dạ. Aiz ~ nghĩ tới thiên tài nổi danh, Lôi đế cao cao tại thượng xa vời kiếp trước hiện tại là bạn thân của mình, trong lòng cô có một cảm xúc rối loạn vô cùng.

“Khụ khụ, được rồi, vậy cô ra ghế chờ tôi đi.” Biết đã lừa được cô, anh lập tức chuyển chủ đề. Cố Diệp Ninh rất thông minh, lừa gạt qua loa thì còn được, nói nhiều thêm nữa nhất định sẽ bị cô nghi ngờ rồi vạch trần. Vì thế nên... phải biết dừng đúng điểm, phải biết tranh thủ đúng mực.

“Được.”

Quả đúng như anh nghĩ, Cố Diệp Ninh tin tưởng giải thích của anh liền ném bản khoản ra sau đầu, xoay người đi về hướng khu ghế nghỉ ngơi kia. Nam Cung Lãnh Dạ nhìn thái độ của cô liền biết mọi chuyện trôi chảy. Khóe môi anh nhếch lên thành một độ cung bí hiểm mang theo chút vui vẻ khó giải thích, sau đó hí hóp mắt đi về hướng chỗ đăng ký, cực kỳ ngoan ngoãn đứng xếp hàng chờ tới lượt.

.

.

.

“Em gái, em đi có một mình sao hả?”

Cố Diệp Ninh vốn đang ngồi chờ Nam Cung Lãnh Dạ, tâm trí có chút lơ đãng, đột nhiên nghe thấy từ trên đỉnh đầu mình truyền tới một thanh âm rất lớn mang theo sự cộc nhỉnh trêu chọc. Từ tiếng bước chân có thể phát hiện ra chủ nhân thanh âm kia là một người rất cao lớn to con, đi theo sau gã cũng có không ít người, hẳn là một đội ngũ đi chung với nhau. Là một người có nguyên tắc của mình, Cố Diệp Ninh khó chịu nhíu mày, nhưng cũng không nổi giận ra mặt. Cô từ từ ngẩng đầu lên, muốn nhìn xem người tới là ai.

“Có chuyện gì?” Đôi mắt màu bạc lạnh băng không cảm xúc nhìn thẳng vào đối phương, thanh âm cũng đều đều trong trẻo thờ ơ.

Đúng như cô dự đoán, ngoại hình của người mới tới hẳn nên miêu tả bằng một từ: con gấu. Gã có thân hình cao hơn 1m90, cơ bắp cuộn cuộn, da thịt

màu nâu đồng, dường như mới vận động mạnh trở về nên toàn thân đầy mồ hôi. Nhìn cái màu da nâu nâu dính đầy mồ hôi kia, Cố Diệp Ninh không khỏi thảm nghĩ... thật giống thịt kho tàu. Gã có khuôn mặt bặm trợn, râu quai nón, hai mắt trợn tròn, nhìn liền biết đây là một kẻ vũ phu không biết suy nghĩ. Biểu cảm của gã huênh hoang vác theo một chiếc búa lớn làm bằng thép, lớn lối chẳng coi ai ra gì.

“Ha ha, bọn đại gia là Tần Doanh!” Gã vung tay, khí phách giới thiệu. Đáng tiếc, Cố Diệp Ninh nghe xong tên gã, vẻ mặt xinh đẹp vẫn như trước đăm đăm, không hề có biểu tình kinh ngạc hay là hâm mộ như gã nghĩ. Thu lại nụ cười, gã híp mắt nguy hiểm hỏi cô “Em gái, em chưa nghe tên của bọn đại gia sao?”

“Trước hết làm rõ một chút, tôi trên có hai anh trai lớn, bên dưới có một em trai nhỏ, thế nhưng không có ai đã già như chú đâu. Cho nên, cảm phiền đừng gọi tôi là ‘em gái’.” Người đàn ông tên Tần Doanh này hẳn phải trên 30 đi?!

“Mẹ nó, nhóc con, rượu mời không muốn lại muốn rượu phạt hả?” Tần Doanh bị Cố Diệp Ninh không nể nang mặt mũi, tức tới sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

“...” Cố Diệp Ninh mặc kệ gã, quay mặt đi nơi khác, không thèm để ý.

“Anh em, chúng mày đi lên lôi con ranh này lại cho tao. Dám lão toét với Tần Doanh tao à? Đừng tưởng xinh đẹp thì tao sẽ bỏ qua cho hành vi vô lễ kia rồi tiếp tục thương hoa tiếc ngọc nhé! Đúng là không muốn sống!” Thái độ như vậy càng làm cho con tức của Tần Doanh tăng vọt. Gã mặt mũi đỏ bừng lên vì tức, gầm rú quát bọn đàn em đi sau.

Tần Doanh trước mặt thế là một sơn tặc, bị chính phủ truy nã, giết người không thấy ghê tay. Thế nhưng mặt thế tới, gã kích phát được dị năng, trở thành dị năng giả, cùng đám đàn em đi tới thành phố C này hoành hành. Tuy ở đây có quân đội áp chế nhưng dù sao người của quân đội cùng cao tầng của căn cứ thành phố C vẫn muốn mượn sức mạnh của dị năng giả.

Tần Doanh là dị năng giả cấp 2 cao giai, dưới có một đồng các đàn em có thực lực có dị năng, vì vậy trở thành một nhóm người rất được quân đội cùng cao tầng căn cứ thành phố C ưu ái quan tâm. Chỉ cần đám người Tần Doanh không quá đáng quá mức thì quân đội cùng cao tầng căn cứ thành phố C sẽ mắt nhắm mắt mở bỏ qua cho hành động huênh hoang của bọn gã, kể cả việc trước đây bọn gã là sơn tặc từng bị chính phủ truy nã cũng được xí xóa hết.

Có thể nói... trước kia Tần Doanh sống luôn luôn là lão đại được đám đàn em tung hô, sau khi mặt thế tới gã cũng vẫn nhờ vào thực lực cùng đàn em, dành được sự ‘đặc cách’ của căn cứ thành phố C. Gã đã bị những điều này làm cho tự cao tự đại, nghĩ rằng mình là vô địch, ngày thường luôn luôn ức hiếp người khác nhưng mọi người sợ gã, không ai dám đối đầu với gã, chỉ có thể len lén nói xấu sau lưng. Thật không ngờ hôm nay lại bị một cô gái làm cho mất hết mặt mũi, Tần Doanh không thể nuốt được con giận này.

Vốn còn vì sự xinh đẹp của Cố Diệp Ninh mà gã muốn dịu dàng tán tỉnh một chút. Thế nhưng hiện tại, bởi vì gã bị cô chọc cho tức giận, nên liền thay đổi kế hoạch. Mẹ nó, cần gì phải ân cần, cứ trực tiếp dùng sức, cường bạo cô nàng này, chơi chán thì ném cho lũ đàn em. Hừ, xem lúc đó còn dám nói chuyện hỗn láo với gã không?

Mơ thì đẹp lắm, đáng tiếc... ruyh, ruyh, ruyh, thanh âm vang lên liên tiếp. Cùng theo sát đó, những đàn em đi theo Tần Doanh đang muốn tiến lên bắt người đều bị những băng chùy màu băng lam tỏa ra hơi lạnh kinh người đâm thẳng xuyên qua cơ thể. Bọn chúng lập tức ngã rầm xuống nền đất không cử động được nữa.

Mọi người bị cảnh tượng này khiến cho hoảng hốt, ngay cả Tần Doanh cũng chưa kịp lấy lại tinh thần.

Lộp cộp... tiếng bước chân nhẹ nhàng vang lên bên tai, khi Tần Doanh bừng tỉnh thì nhận ra... từ khi nào cô gái mảnh mai nhỏ bé thấp hơn gã hẳn một cái đầu kia đã đi tới trước mắt. Vẫn vẻ mặt lạnh nhạt kia, nhưng lúc này lại khiến cho gã áp lực tới khó thở.

“Tần Doanh? Dị năng giả cấp 2 cao giai?” Cố Diệp Ninh thân nhiên nói ra cấp bậc dị năng của gã, tương đương nói cho Tần Doanh biết... cô thực lực cao hơn hẳn.

“Cô... dị năng giả hệ băng...?” Tần Doanh toát mồ hôi lạnh, theo bản năng lui về sau.

Gã nhận ra... cô gái này không thể đùa chọc vào! Nhưng... đã quá muộn rồi!

“Không phải chú mạnh lắm sao?”

Nhường nhường lòng mi, trên mặt cô lên một tia thích thú khi thấy vẻ kinh hoàng của Tần Doanh. Trong tay của Cố Diệp Ninh hiện lên một loạt băng chùy phát ra khí lạnh rét buốt cùng ánh sáng băng lam xinh đẹp, cô thân nhiên tiếp cận Tần Doanh. Cô không mấy khi thích phô trương thực lực, nhưng mà cô cũng không phải người yếu đuối để mặc người khác bắt nạt.

“Chúng ta chơi đùa một chút đi, chú già?” Híp mắt lại, sát khí hiện lên trong đôi mắt màu bạc xinh đẹp của Cố Diệp Ninh.

.

.

.

Mọi người há hốc mồm nhìn ác bá Tần Doanh cứ như vậy bị một cô gái nhỏ thoải mái đánh cho nằm bẹp không thể nhúc nhích trên mặt đất. Trên người của gã, toàn bộ đều có vết thương, máu chảy ra lại bị băng lạnh đông lại, khiến cho phần da thịt bị ứ máu tới sưng tím phù thũng cả lên. Cố Diệp Ninh ra tay hoàn toàn chỉ sử dụng các chiêu thức đơn giản bình thường nhất, thậm chí ngay cả kiếm cô cũng chưa lấy ra, nhưng tất cả mọi người có mặt ở khu nghỉ tại đại sảnh lúc này đã bị dọa cho không biết nên phản ứng thế nào.

“Hự!!!” Giật mạnh một cái lên lưng của Tần Doanh đang bị nằm úp sấp. Cái giật này mạnh tới mức khiến cho gã không khỏi rên rỉ một tiếng. Thậm chí có người còn nghe thấy thanh âm xương cốt bị long ra, nhin không được rùng mình hoang mang nhìn cô gái trẻ xinh đẹp đang cao ngạo từ trên cao nhìn xuống bại tướng của mình.

“Chú già, chú nói xem, tôi nên kết thúc trò chơi này như thế nào nhỉ?” Trên tay một lần nữa lại lóe lên ánh sáng băng lam, băng chùy xuất hiện lơ lửng trong không trung.

“Khụ... khụ...” Tần Doanh bị đánh tới máu hộc ra khỏi miệng, nói không nên lời.

“Dừng tay!!! Dừng tay lại!!!”

Đúng lúc này, một tiếng kêu kinh hoàng gấp gấp chặn ngang hành động cùng suy nghĩ của cô. Từ trong đám đông người đang hóng hớt vây xung quanh xem náo nhiệt, một thanh niên trẻ tuổi mang theo một đám người đi theo sau chen lấn xông vào. Thời điểm khi anh ta nhìn thấy thảm trạng của Tần Doanh cùng những xác chết la liệt của đám đàn em, sắc mặt anh ta từ xanh biến thành trắng, lại từ trắng biến thành đen.

“Vị tiểu thư này, xin dừng tay!” Anh ta dùng ánh mắt lướt qua Cố Diệp Ninh, sững sờ vài giây nhưng rất nhanh che đi luồng cuồng của mình. Nhớ tới chính sự, khuôn mặt sáng sủa anh tuân lập tức nghiêm lại. Sải bước đi tới phía trước nơi Cố Diệp Ninh đang đứng vài mét, anh ta lịch sự nói “Chuyện hôm nay, hi vọng tiểu thư có thể bỏ qua cho Tần đại ca.”

“Anh là ai?” Cố Diệp Ninh cũng không trả lời, ngược lại mở miệng hỏi đối phương.

“Tôi là Quách Phi.” Quách Phi trả lời, ánh mắt mang theo phức tạp nhìn cô lại chuyển sang nhìn Tần Doanh đã bị đánh cho nằm bẹp hấp hối.

“Vi sao tôi phải bỏ qua cho chú già này?” Người này có tình gây sự với cô trước, nay cô giết đàn em của gã, đánh gã như vậy, nếu còn thả ra ai dám chắc sau này gã không quay lại tìm cô gây rắc rối. Sống ở mặt thế, dạy cho cô biết... diệt cỏ phải diệt tận gốc.

“Tôi là tam thiếu gia của Quách gia. Xin tiểu thư cân nhắc, chuyện của Tần đại ca ngày hôm, Quách gia sẽ đền bù cho cô.” Từ trong mắt của cô, Quách Phi chỉ thấy một màu bạc lạnh lùng u ám. Cô gái này còn trẻ nhưng lòng đã lãnh khốc tới mức này, anh ta biết cô đã sinh ra sát ý với Tần Doanh, hơn nữa cũng không hề sợ hãi khi giết người.

Cô gái này, quá mức nguy hiểm! Một người rất khó khống chế!

“Quách gia? Là cái gì? Tại sao tôi phải nhận đền bù của Quách gia?” Trong khi những người khác vì cô có thể nhận được đền bù của Quách gia mà âm thầm ghen tị thì Cố Diệp Ninh vẫn như trước, vẻ mặt thờ ơ không thêm quan tâm.

“Cô không biết Quách gia?” Quách Phi tựa hồ vô cùng bị đã kích.

“Không biết.” Trả lời nhanh gọn mà dứt khoát. Bản thân cô đúng thực không biết Quách gia là gia tộc như thế nào, cũng không muốn phí tâm đi tìm hiểu.

Quách gia là một trong năm gia tộc lớn mạnh nhất ở thành phố C. Trước mặt thế, Quách gia theo thương nghiệp, có không ít tài sản cùng siêu thị cỡ lớn tại thành phố C cùng các vùng phụ cận. Sau mặt thế, nhờ vào lương thực tài lực của mình, Quách gia trở thành một trong các thế lực của cao tầng căn cứ thành phố C, lời nói có không ít hiệu lực.

Tới giờ có biết bao người đều muốn đồ xô được Quách gia thu nhận, được làm việc dưới trướng của Quách gia. Vì Quách gia danh khí lớn như vậy cho nên khi Quách Phi biết được Cố Diệp Ninh không hề biết tới sự tồn tại của Quách gia, anh ta đã sững sờ không tin.

Thực ra Quách gia lớn mạnh cũng chỉ là gia tộc lớn ở thành phố C này mà thôi. Nếu để so sánh với đại gia tộc thâm căn cố đế có quyền lực gần như tuyệt đối ở thủ đô như Cố gia cùng Nam Cung gia thì Quách gia có thúc ngựa chạy theo cũng đuổi không nổi. Đi tới vùng khác hỏi có biết Nam Cung gia tộc cùng Cố gia gia tộc tại thủ đô không, chắc chắn 90% mọi người đều biết. Nhưng ra khỏi thành phố C cùng các vùng phụ cận mà hỏi có biết Quách gia không, e là khá nhiều người không rõ Quách gia là gia tộc nào. Vì vậy, không thể trách Cố tiểu thư của chúng ta không biết tới danh tiếng vang vọng của Quách gia.

“Hừ! Ngay cả Quách gia cũng không biết, cô là đang khinh thường Quách gia hay là bởi vì cô là dân nhà quê mới lên tỉnh vậy?” Thế nhưng lúc này có người không muốn dễ dàng buông tha cho cô, thanh âm trào phúng mang theo chán ghét vang lên, mục đích muốn để cô đắc tội với Quách gia cùng Quách Phi.

“...” Cố Diệp Ninh theo bản năng nhìn về chủ nhân âm thanh, phát hiện ra người nói là một cô gái rất trẻ, khuôn mặt khá xinh đẹp. Cô ta đứng sát ngay bên cạnh của Quách Phi.

Kì quái là... cô ta sao lại nhìn cô với ánh mắt thù hằn như vậy? Cô với cô ta có quen biết à? Mà... hình như nhìn cũng hơi quen mắt... Nhưng rốt cuộc thì Cố Diệp Ninh cũng chẳng nhớ ra mình đã từng gặp cô gái này ở đâu, vì sao lại tự nhiên bị gây thù chuốc oán oan.

“Cô không nhớ tôi là ai?” Cô gái kia cũng không quá ngốc, cô ta thông qua vẻ nghi hoặc xuất hiện trên mặt của Cố Diệp Ninh, phát hiện ra... kẻ mà

mình căm ghét thế nhưng lại không nhớ mình là ai.

Trong lòng dâng lên một cảm giác bị sỉ nhục, cô gái kia mặt mũi tức tới đỏ bừng, nét mặt phẫn nộ khiến cho khuôn mặt vặn vẹo. Chưa từng có bất cứ ai dám khinh thường cô ta như vậy! Rõ ràng là mới ngày ngày hôm trước thôi, cô ta còn có ý dấn mặt Cổ Diệp Ninh, vậy mà tới hiện tại Cổ Diệp Ninh lại không thèm để cô ta vào trong mắt, thậm chí còn chẳng nhớ cô ta là ai. Một người cao ngạo như cô ta, sao có thể không phẫn nộ, không bức bối, không cảm thấy mình bị coi thường!

“Cô, cô dám không nhớ tôi sao? Cô có tình phải không hả?” Cô gái kia nhìn không được, vươn một bàn tay ra, chỉ ngón tay vào mặt Cổ Diệp Ninh, quát lớn một tiếng chất vấn. Tiếng quát của cô ta rất chói tai, làm gì còn chút bộ dạng hiền lành trong sáng ban nãy.

“Cô là cái quái gì mà tôi cần phải có tình quên cô?” Cổ Diệp Ninh rất ghét bị người khác chỉ tay vào mặt, hơn nữa cô cũng chả hiểu não bộ của người trước mặt này có phải có vấn đề không, cô ta nghĩ cô ta là ai mà đáng để cô quan tâm chứ hả? Vươn một tay hất ngón tay đang chỉ vào mặt mình kia, sắc mặt Cổ Diệp Ninh sầm xuống, toàn thân tỏa ra hàn khí lạnh băng.

“Cô!!!” Đối phương bị hàn khí của Cổ Diệp Ninh làm cho sợ tới rớt cả người lại, cho dù trong lòng phẫn hận nhưng cũng không dám manh động.

“Minh Tuyền, em quen cô gái này sao?” Đúng lúc không khí giữa hai cô gái đang vô cùng căng thẳng thì thanh âm của Quách Phi lại vang lên. Vẻ mặt của anh ta hiện tại không còn phong độ như trước, ngược lại âm trầm tới khó tả.

Vốn Quách Phi ban đầu thấy vẻ mặt của Cổ Diệp Ninh không giống là giả bộ, anh ta còn đang nghĩ: “Xem ra cô gái này không phải là nói dối mà không biết tới Quách gia thật, càng không biết quan hệ của Quách gia cùng Tần Doanh”. Quách Phi vốn có chút lúng túng, chả nhẽ danh tiếng của Quách gia không lớn như anh ta nghĩ? Cho nên cô gái này mới không biết? Thế nhưng ngay sau đó lại bị lời nói của Cổ Minh Tuyền khiến cho bị lay động, trầm nghĩ... không biết có phải cô gái xinh đẹp đối diện này có tình hạ nhục Quách gia của anh ta không.

Là một dị năng giả hệ băng cấp 3, đã vậy lại còn là một cô gái vừa xinh đẹp như Cổ Diệp Ninh, anh ta đương nhiên muốn mời chào cô gia nhập thế lực dưới trướng Quách gia. Thế nhưng nếu Cổ Diệp Ninh lại có ý thăm khinh thường Quách gia bọn họ, Quách Phi tuyệt đối cũng không nể nang mà cho cô một bài học. Uy danh của Quách gia bọn họ tuyệt đối không thể để cho bất cứ ai coi rẻ!

“Một đứa con gái giả vờ giả vịt thanh cao!”

Cô gái đối chọi với Cổ Diệp Ninh không ai khác chính là Cổ Minh Tuyền. Cổ Minh Tuyền chán ghét liếc nhìn cô một cái, dùng bằng mọi cách, bôi xấu Cổ Diệp Ninh trước mặt Quách Phi. Hừ, cô ta tuyệt đối không để cho Cổ Diệp Ninh có cơ hội được gia nhập vào đội ngũ dị năng giả phục vụ Quách gia. Cổ Diệp Ninh chỉ xứng đáng bị dấn vật dưới đáy tầng xã hội tại mặt thể này mà thôi.

Dám tranh Lãnh Dạ ca ca với Cổ Minh Tuyền cô sao? Cô sẽ vui đáp ‘Tiểu Ninh’ này tới không ngừng đầu lên được!

.

.

.

Vũ Huỳnh Trạch gần đây cảm thấy... căn cứ thành phố C mình đang đóng quân bị gặp hạn. Nhìn Diệp Thiên vẫn nghiêm túc đứng trước mặt mình, thanh âm đều đều thông báo về thăm trạng ở khu lều trại kiểm tra ngày hôm nay, thái dương của ông liên tục nảy lên. Một đám quái vật giờ thêm hai tên biến thái, các người vì cái gì mà lại còn dôn tới cùng một lúc, có để cho lão già ông đây được nghỉ ngơi không hả?! Đáng tiếc trời xanh không nghe thấu tiếng lòng ai oán bị thương của Vũ Huỳnh Trạch, bởi vậy... Vũ Huỳnh Trạch tiếp tục nuốt nước mắt vào trong tim, tự mình kể lể, tự mình than thở, tự mình nghe, chẳng ai thông cảm cho.

“Có biết hai người mới tới hôm nay đặc điểm thế nào không?” Ông mở miệng hỏi.

“Một thanh niên rất đẹp trai, nghe nói khí chất bất phàm, trên mặt luôn mỉm cười ôn hòa, thế nhưng lúc ra tay thì vô cùng đáng sợ. Người đó cũng là người khiến cho khu lều trại kiểm tra trở thành bình địa. Người còn lại là một người phụ nữ xinh đẹp, có vẻ là con lai, lại rất quyến rũ. Tình hình cụ thể về hai người đó... thực xin lỗi, thủ trưởng, tôi chưa điều tra được.”

Diệp Thiên áy náy nhìn thủ trưởng của mình. Nhóm Nam Cung Lãnh Dạ không che giấu thực lực cũng không che giấu tung tích của mình, từ hôm qua anh đã nhận được thông tin cùng địa chỉ chỗ ở của bọn họ. Thế nhưng hai người mới xuất hiện ngày hôm nay, sau khi đi vào căn cứ xong liền giống như là bốc hơi, hoàn toàn không tìm thấy phương hướng bọn họ muốn đi. Nhưng nghe miêu tả từ cấp dưới,

“Không sao, nếu đúng như cậu miêu tả thì sẽ rất nhanh tìm ra được thôi.” Vũ Huỳnh Trạch phẩy phẩy tay. Một người là con lai khí chất quyến rũ, một người thanh niên điển trai bất phàm, cho dù có che giấu tung tích thì cũng chẳng thể che giấu được bao lâu.

“Vâng...” Cảm thấy ông nói có lý, Diệp Thiên gật gật đầu “Thủ trưởng, còn về cái đội ngũ ngày hôm qua, bao giờ chúng ta tới gặp bọn họ?” Nghĩ tới một đám quái vật biến thái nguy hiểm khác vẫn đang nhờ nhờ bên ngoài không khí của quân đội bọn họ, Diệp Thiên không khỏi nghĩ hoặc mang theo thắc mắc nhìn thủ trưởng.

“Cái đó... để tìm cơ hội thích hợp đã.” Nếu quân đội đột ngột xông tới sẽ dễ khiến người ta bị phản cảm, mà hiện tại thì ông lại đang rất muốn chiêu mộ cái đội ngũ kia, rất cần đội ngũ kia có ấn tượng tốt với người của quân đội.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tái* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Nhiệm Vụ

Tôi lúc này mà Cổ Diệp Ninh còn không nhận ra người thiếu nữ đang không ngừng công kích mang theo ác ý kia là ai thì đúng là có lỗi với trí thông minh của bản thân quá. Đối phương không phải chính là Cổ Minh Tuyền, người đã từng dẫn mặt ‘nhắc nhở’ và gọi cô là tình địch trong lần gặp mặt trước khi tới căn cứ thành phố C đó sao?!

Thực ra thì trí nhớ của Cố Diệp Ninh rất tốt chứ không phải là người dễ quên. Chẳng qua với một số người và một số việc không đáng để quan tâm thì cô sẽ chọn lựa không lưu ý ghi nhớ quá kĩ làm gì. Cố Minh Tuyền đối với Cố Diệp Ninh cô mà nói thì chẳng khác nào một người xa lạ khẽ lướt qua trong cuộc đời của cô, không để lại bất cứ một chút cảm giác tồn tại nào, cho nên cô mới không để tâm cũng chẳng thèm nhớ tới cô ta làm gì. Không ngờ Cố Minh Tuyền lại dai như đĩa xôi, cứ bám chặt không chịu buông cô ra.

“Tôi không nhớ bản thân cùng cô có xích mích gì?” Số lượng câu chữ mà bọn họ nói với nhau trước đó có lẽ còn không hết được mười đầu ngón tay, gặp qua cũng có một hai lần, cô quả thực không tìm ra được lý do khiến cho Cố Minh Tuyền lại chán ghét mình như vậy.

“Cô còn dám nói thế sao?” Cố Minh Tuyên tức tới đỏ bừng mặt mũi, nghiêng răng nghiêng lợi, không giữ được bình tĩnh ngày thường.

Rõ ràng đã nói hẵn như vậy, vậy mà cái cô nàng ‘tiểu Ninh’ này lại luôn giả bộ ngây thơ không hiểu chuyện “Không phải tôi đã nói rằng chúng là tình địch rồi sao?” Cô ta nghiêng răng nghiêng lợi.

"Minh Tuyền?" Quách Phi đã quen biết Cố Minh Tuyền một thời gian, có chút giật mình ngỡ ngàng nhìn cô gái luôn nhu thuận nay lại nổi giận chẳng khác gì mẹ đàn bà chanh chua.

Cố Minh Tuyền kì thực cũng không phải người quá mức nóng tính, động một cái là nhảy dựng lên. Ngược lại cô ta từ nhỏ tới lớn lúc nào cũng trung ra bộ dạng hiền lành, tuy đôi khi hơi kiêu kì thế nhưng vẫn được hầu hết người quen nhận xét là nhu thuận tốt tính.

Tuy nhiên không biết vì sao cứ mỗi lần gặp Cố Diệp Ninh thì cô ta liền không cách nào kìm chế được tâm tình muốn phát hỏa của mình. Không chỉ chương mắt khó chịu với cô mà còn muốn đim cô, hại cô không ngóc được đầu lên. Cố Diệp Ninh càng thăm hại thì Cố Minh Tuyền càng sung sướng. Đối với Cố Minh Tuyền, Cố Diệp Ninh tựa như 'thiên địch' trời sinh của cô ta vậy.

Lý do có lẽ là do Cổ Diệp Ninh đẹp hơn cô ta; cũng có lẽ là do Cổ Diệp Ninh khí chất thanh cao hơn cô ta; hoặc là vì không cam tâm mỗi lần hai người đồng thời cùng xuất hiện thì Cổ Diệp Ninh luôn thu hút hết thầy sự chú ý còn cô ta lại bị mọi người gạt bỏ qua một bên.

Vốn còn không muốn tin lời chị gái Cố Minh Hi rằng Cố Diệp Ninh là cao thủ. Thế nhưng một màn vừa rồi, chứng kiến cô nhẹ nhàng giải quyết ác bá Tần Doanh, cho dù cô ta có không muốn tin cũng không được. Biết được Cố Diệp Ninh không chỉ sở hữu dị năng hệ băng cực kỳ hiếm có mà còn có thực lực cực mạnh trên cấp 3, Cố Minh Tuyên lại càng thêm ghen ghét đối với cô.

Nói tóm lại, Cổ Minh Tuyên cũng chẳng phải đơn thuần là vì tranh đoạt tình cảm của Nam Cung Lãnh Dạ nên mới đối chọi và chán ghét Cổ Diệp Ninh. Mà bên trong sự đối chọi và chán ghét đó còn xen lẫn vào không ít tâm tư đố kỵ tị nạnh vì người khác tốt hơn mình. Cô ta không chấp nhận bản thân cao ngạo lại thua một cô gái khác.

Có không ít người đôi lúc đầu óc quá thực văn vẻ tới mức khiến cho người ta không thể nào hiểu nổi...

“Tình địch gì mới được chứ?” Đây cũng là thắc mắc lớn nhất của cô. Hai người bạn họ cùng tranh đoạt cái gì sao? Tại sao cô không biết?

“Tôi mới là người thích hợp với Lãnh Dạ ca ca nhất. Cho nên, 'tiểu Ninh' cô mau mau rút ra xa khỏi anh ấy đi! Đừng có mơ tưởng quyến rũ được anh ấy!!!”

Lúc này Cổ Minh Tuyền cũng không thích nói mấy lời ám chỉ nữa, trắng trợn trừng mắt uy hiếp Cổ Diệp Ninh. Trong đầu của Cổ Minh Tuyền thầm nghĩ, mặc kệ ‘tiểu Ninh’ này giả ngu thật hay không thì cô ta cũng phải cho đối phương biết rằng Nam Cung Lãnh Dạ thuộc về Cổ Minh Tuyền này! Chỉ có Cổ Minh Tuyền mới xứng với nam thần hoàn mỹ như Nam Cung Lãnh Dạ! Cho nên ngoan ngoãn biết điều thì đừng có mà cản trở! Bằng không cô ta tuyệt đối không tha thứ!

Hỏi vì sao Cô Minh Tuyền biết Cô Diệp Ninh là cao thủ rồi nhưng vẫn dám lên mặt uy hiếp sao? Cái này muốn nói rõ ràng thì phải quay về thời điểm đám người Vương Kiến, ba mẹ con Cô Minh Tuyền cùng gia đình họ Tiêu vào được căn cứ thành phố C.

Thời điểm đó bọn họ cũng muốn theo đuôi đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ, nhưng vì xếp hàng muộn cộng thêm mất thời gian chờ quân đội dần xếp hậu quả do 'đội ngũ quái vật' nào đó kia để lại. Cho tới lúc quân đội phái người mang dụng cụ kiểm tra mới tới cùng dựng lại lều xong thì bọn họ đã mất dấu nhóm người Nam Cung Lãnh Dạ. Không còn cách nào khác, bọn họ phải buông tha cho ý định xin vào đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ. Trong đó có

vài người đặc biệt tiếc nuôi nhất là Vương Kiến, Cố Minh Tuyền cùng mẹ của cô ta - Vĩnh Cơ.

Nhà họ Tiêu sau khi vào căn cứ tỏ ý muốn tách ra. Anh em Tiêu Hạ Vĩ cùng Tiêu Hạ Bình không thích tính cách của ba mẹ con Vĩnh Cơ cùng Vương Kiến, nếu tiếp tục cùng hợp tác chỉ e sẽ có ngày chuốc họa cho bản thân. Hơn nữa gia đình bọn họ cả hai anh em đều là dị năng giả, hoàn toàn có thể thoải mái nuôi hai người còn lại trong nhà.

Vương Kiến tuy không muốn lắm nhưng thấy thái độ hai anh em họ Tiêu cương quyết như vậy cũng đành thôi. Gã cùng ba mẹ con Vĩnh Cơ dàn xếp một chút, quyết định vẫn tiếp tục đồng hành nương tựa vào nhau để cố gắng sinh tồn.

Tuy rằng một người đàn ông trung niên xa lạ cùng với ba mẹ con đều là nữ giới ở chung một chỗ không tốt cho lắm, thế nhưng hiện tại là mạt thế, ai còn quan tâm những thứ quan niệm lặt vặt gì đó nữa. Ở mạt thế, tất cả không quan trọng bằng sống sót! Sống sót mới là quan trọng nhất! Vì vậy cho nên sau đó Vương Kiến cùng ba mẹ con Vĩnh Cơ cũng gom một chút lương thực thuê một căn nhà giá rẻ nhất ở khu vực chỗ ở dành cho dị năng giả.

Thuê xong nhà, Vương Kiến đi ra ngoài thăm dò tin tức một chút, lúc trở về đối với ba mẹ con Vĩnh Cơ phân tích một chút về phân bố dân cư, phân chia giai cấp và các khu vực tại căn cứ thành phố C này. Không ngờ Cố Minh Tuyền lại quen biết với tam thiếu gia Quách Phi của Quách gia, một gia tộc lớn trong cao tầng căn cứ. Nghe Cố Minh Tuyền nói thì trước đây bọn họ là đàn anh đàn em khá thân thiết trong trường trung học.

Quách gia cùng các gia tộc khác cũng không hề com ngon canh ngọt như vẻ bề ngoài. Trừ bỏ thế lực của chính phủ cùng quân đội có lực lượng rất mạnh cùng thế đứng vững chắc ra, các gia tộc lớn khác trong cao tầng căn cứ không lúc nào không tranh đoạt với nhau. Các gia tộc liên tục hục hặc, ngầm dùng mọi thủ đoạn để đạt được lợi ích lớn nhất cho mình.

Vì vậy để tăng thêm thế lực cùng lực lượng của mình, các gia tộc bắt đầu sử dụng tới chiêu trò chào đón các dị năng giả, mời họ gia nhập dưới vẫy cánh của mình. Các dị năng giả này sau khi được thu nhận thì phải phục vụ cho gia tộc mình hàng phục khi cần thiết. Đương nhiên có đi cũng sẽ có lại, các dị năng giả trong lúc ở tại căn cứ thành phố C sẽ được các gia tộc cung ứng về chỗ ở, sinh hoạt, ăn uống, được bảo vệ về danh dự, thân thể và sức khỏe; thậm chí là còn được bao che nếu như... gây rắc rối.

Tần Doanh là một người hàng phục gia tộc nhà họ Quách. Bởi vì Tần Doanh là một dị năng giả cấp cao, cho nên rất được chủ gia tộc họ Quách nâng đỡ chú trọng. Đó là lý do vì sao gã hoành hành ngang ngược ở căn cứ thành phố C này, gây cho người người bất mãn mà không ai dám làm gì gã. Ngoại trừ e ngại thực lực của gã ra còn là bởi vì e ngại thế lực Quách gia phía sau.

Cố Minh Tuyền lúc trước đi học chỉ biết Quách Phi là thiếu gia nhà giàu nhưng nào biết anh ta con trai thứ ba nhà họ Quách danh tiếng ở thành phố C. Lúc này biết được, cô ta sao có thể buông tha cho việc lôi kéo quan hệ. Vì vậy, Cố Minh Tuyền mang theo Vương Kiến đi tìm Quách Phi, có ý đề nghị muốn gia nhập vào đội quân dị năng giả dưới chướng Quách gia.

Quách Phi đối với cô nàng đàn em Cố Minh Tuyền này rất có cảm tình, nhớ tới ngày xưa cũng từng rung động trước vẻ thanh thuần ngây thơ kia, liền cũng không tra xét qua nhiều đồng ý với đề nghị kia. Hơn nữa dị năng giả chủ động gia nhập vào gia tộc, tăng thêm thực lực cho gia tộc, anh ta đại gì mà từ chối. Cứ đơn giản như vậy, hai người Cố Minh Tuyền cùng Vương Kiến liền trở thành dị năng giả phục vụ dưới chướng của Quách gia.

Cho nên, Cố Minh Tuyền không e ngại Cố Diệp Ninh là bởi vì sau lưng cô ta có Quách gia chống đỡ. Cô ta không tin một Cố Diệp Ninh nhỏ nhoi có thể chống lại được Quách gia. Thế nhưng cô ta lại quên bém mắt... Cố Diệp Ninh căn bản chả biết Quách gia là cái gì, càng không đem Quách gia để vào mắt. Nếu Cố Diệp Ninh thật sự e ngại Quách gia thì Tần Doanh đã không bị cô đập cho sống dở chết dở.

“Xin lỗi, cô lặp lại lời một lần nữa dùm với. Tôi với cô là gì cơ?” Cố Diệp Ninh tưởng mình nghe nhầm, mở miệng hỏi lại một lần nữa.

“Cô đang giỡn tôi hả? Tôi đã nói chúng ta là tình địch, là tình địch!!! Lãnh Dạ ca ca là của tôi, cô mau cắt khỏi anh ấy cho tôi! Tôi không cho phép cô được quyến rũ anh ấy!!! Anh ấy chỉ có thể là của tôi!!!” Cố Minh Tuyền lại tưởng cô giả bộ, tức sôi máu, thanh âm cất cao nhấn mạnh.

Cố Diệp Ninh: ... Hả?! (¬_¬)

OK, được rồi, nghe tới hai lần hẳn là cô không nghe lầm rồi. Bằng với trí thông minh của mình, Cố Diệp Ninh đã hiểu đại khái sự việc. Thế nhưng mà... cô thực lòng thực dạ muốn hỏi Cố Minh Tuyền đang huênh hoang trước mắt mình một câu: “Em gái, đầu của em... thực sự không có vấn đề gì đấy chứ?”

Người mặt dày không phải Cố Diệp Ninh chưa gặp, nhưng mà mặt dày tới độ hoang tưởng được như Cố Minh Tuyền này thì đúng là hàng hiếm tới trình độ cực phẩm.

Ừm, với một cô gái tuổi mười mấy mơ mộng như Cố Minh Tuyền, quả thực sẽ bị đồ rầm rầm trước vẻ ngoài cùng khí chất của Nam Cung Lãnh Dạ. Chỉ có điều, thích thì sao? Người thích Nam Cung Lãnh Dạ nhiều tới mức xếp hàng vòng quanh thủ đô cũng được, tùy tiện vơ đại một người cũng có đẳng cấp hơn hẳn Cố Minh Tuyền.

Cô không chắc chắn nói ra được mẫu người con gái có thể lọt vào mắt anh và được anh yêu thì sẽ như thế nào, thế nhưng chưa nói tới gia thế cùng ngoại hình, người kia tuyệt đối phải có được phẩm chất năng lực cùng đầu óc đã.

Nam Cung Lãnh Dạ mang tính cách cao ngạo từ tận xương tủy, bởi vì từ khi sinh ra đã là thiên tài, cho nên tầm mắt rất đặc biệt. Không phải bất cứ ai cũng có thể khiến anh vừa mắt bằng lòng, bằng không suốt bao năm như vậy như thế nào chỉ có Mặc Sở Minh và Mục Hoảng có thể được anh tin nhiệm cho đi theo. Bởi vì vậy sẽ không bao giờ có câu chuyện ‘hoàng tử lọ lem’ phiên bản hiện đại cầu huyết như trong phim truyền hình và tiểu thuyết xảy ra trên người anh.

Với tư cách một người bạn, Cố Diệp Ninh cảm thấy Cố Minh Tuyền không xứng với anh. Mà có lẽ đối với chính bản thân Nam Cung Lãnh Dạ, Cố Minh Tuyền cũng sẽ vĩnh viễn không nằm trong đối tượng được anh quan tâm để vào mắt.

Vì vậy, nhìn sự tự tin không biết ở đâu ra của Cố Minh Tuyền, Cố Diệp Ninh vừa buồn cười lại vừa có chút cảm thấy đáng ngưỡng mộ tới châm chọc mỉa mai.

“Đủ rồi đấy, tôi không nhớ mình với cô có quan hệ gì đâu!” Đột nhiên từ trong đám đông, một thanh âm lạnh như băng mang theo quyết tuyệt cùng cảnh cáo vang lên.

Tất cả mọi người hơi nghiêng đầu nhìn về phía thanh âm phát ra, chỉ thấy từ trong đám đông, một thanh niên trẻ tuổi đang bước ra. Anh mặc áo sơ mi cùng quần bò sạch sẽ không chút vết bẩn, phong thái cử chỉ dứt khoát, rất có phong phạm quân nhân. Khuôn mặt anh tuấn tú cao ngạo, từng đường nét như được điêu khắc tới mức hoàn mỹ, khiến cho người ta nhìn một lần liền ấn tượng không thể rời mắt đi được. Khí thế như vậy rõ ràng là một người trẻ tuổi bất phàm. Vì sự xuất hiện của anh, trong chốc lát, tất cả người xung quanh lại nổi lên một trận xôn xao.

“Lãnh Dạ, đăng ký xong rồi à?” Cố Diệp Ninh nghiêng đầu một cái liền nhận ra người mới tới là ai. Câu đầu tiên cô mở miệng nói với anh chính là hỏi xem anh đã đăng ký nhiệm vụ xong chưa chứ không phải mách khéo hay kể lể gì về chuyện bản thân bị người khác gây rắc rối.

Cố Diệp Ninh không phải dạng con gái yếu đuối thích ý lại người khác. Tuy cô đúng là được các anh trai em trai bảo bọc nhưng đã là người của Cố gia thì ít nhiều gì cũng sẽ có một sự kiên cường cứng cỏi cố chấp trong người.

Ở kiếp trước, Cố Diệp Ninh chẳng qua so với người khác đơn thuần hơn nhiều lại có phần cả tin, nếu không cũng không rơi vào tuyệt cảnh như vậy. Kiếp này đã trải qua nhiều đau khổ như vậy, đương nhiên cô không còn ngây thơ như trước. Cho nên đối với kẻ dám gây rối với mình, ngược lại cô sẽ đích thân tự tay cho đối phương một bài học thay vì đi tìm người khác ra mặt.

Hơn nữa về sự tình của Cố Minh Tuyền, Cố Diệp Ninh cho rằng không cần cô phải nói thêm gì thì Nam Cung Lãnh Dạ cũng biết rõ mọi chuyện. Nam Cung Lãnh Dạ là người quyết đoán lại có suy nghĩ tự chủ dứt khoát. Cho nên cô tin tưởng anh sẽ tự có cách hợp lý nhất để giải quyết sự việc.

“Ừ.” Đối với cô, anh thu lại sự sắc bén vốn có. Đôi mắt màu café khi nhìn sang Cố Diệp Ninh mang theo tràn ngập ôn nhu.

“Lãnh Dạ ạ...” Cố Minh Tuyền nhìn thấy Nam Cung Lãnh Dạ thì vẻ mặt dữ tợn lập tức trở thành hoa si, hai mắt tỏa ra hình trái tim, mê muội kêu lên tên anh. Cuối cùng lại gặp được anh, cuối cùng lại có thể nhìn thấy anh.

Đột nhiên như nhận ra gì đó, cô ta ngó trước ngó sau. Nhìn một hồi, Cố Minh Tuyền liền phát hiện không thấy những người khác trong đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ ở đây. Cô ta nhanh chóng hiểu ra hai người anh cùng Cố Diệp Ninh là đi riêng, con ghen tuông trong lòng lại bùng lên, thanh âm cao lên vài phân: “Sao anh lại đi riêng với cô ta?”

“Tôi đi riêng với ai còn cần xin phép cô sao? Mà cô là ai?”

Nam Cung Lãnh Dạ khó chịu nhíu mày, trong lòng thầm nghĩ cô gái này thực sự vô cùng bất lịch sự. Rõ ràng anh và cô ta chẳng có liên quan gì, anh còn chả nhớ cô ta là ai, cô ta dựa vào cái gì mà quản chuyện của anh. Quả thật quá mức hoang tưởng! Lại còn dám ở trước mặt Cố Diệp Ninh nói này nói nọ, nhờ khiến Cố Diệp Ninh hiểu lầm anh thì làm sao. Càng nghĩ, sự chán ghét đối với Cố Minh Tuyền càng lúc càng thêm tăng lên.

“Anh không nhớ em?” Sắc mặt của Cố Minh Tuyền tái nhợt, dường như không thể tin được chuyện này. Cô ta liên tục lắc mạnh đầu muốn phủ nhận “Em không tin, sao anh có thể không nhớ em được chứ? Em là Cố Minh Tuyền đây mà.”

“Không nhớ.” Thanh âm dứt khoát không chút chần chờ.

“Lãnh Dạ, hình như cô ta ở trong cái đội ngũ mà chúng ta gặp hôm qua đêm tại xóm dân vài hôm trước đấy.” Cố Diệp Ninh thấy Nam Cung Lãnh Dạ quả thực không nhớ, kéo kéo tai anh, thấp giọng nhắc nhở.

“À... không có ấn tượng lắm...” Anh nghe cô nói thế, nhíu mày suy nghĩ lại chỉ có điều cũng chẳng nhớ ra được gì, kìm ức bị xẹt vào điện mờ nhạt không ấn tượng. Thời điểm đó anh đang bận quan tâm tới Cố Diệp Ninh, ai thèm để ý tới mấy người râu ria không quan hệ “Thôi bỏ đi, tôi đăng ký xong rồi, chúng ta về thôi. Cô không cần để tâm tới cô nàng bị điên này.”

Cố Diệp Ninh cầm nín: “...”

Cô nàng bị điên? Lãnh Dạ, anh quả thực rất độc mồm độc miệng đấy!

“À đúng rồi, cái đồng này là gì?” Lúc này mới phát hiện sát bên chân Cố Diệp Ninh vẫn còn Tần Doanh đang hấp hối, toàn thân bị cô dùng băng chườm ấm cho cháy bê bết toàn máu là máu. Nam Cung Lãnh Dạ nhướn mày quay sang cô hỏi.

“Hắn ta trêu chọc tôi, sau đó muốn ra tay với tôi, cho nên...”

Cô còn chưa kịp nói xong, thì thấy rùng một tiếng, từ trong hư không xuất hiện một đường tia chớp màu tím toát ra khí thế bức người đánh xuống cơ thể dờ sống dờ chết của Tần Doanh. Ngay một khắc tia chớp kia chạm vào cơ thể của Tần Doanh, gã rít lên một tiếng ghê người, sau đó cơ thể liền bị đánh cho biến thành than, cháy đen nhìn không ra hình dạng. Mọi người đứng vây xem xung quanh bởi vì biến cố này mà thất kinh.

“Anh...” Cố Diệp Ninh cứng họng tròn tròn mắt nhìn Nam Cung Lãnh Dạ, không hiểu sao anh lại hành động như thế.

“Hắn ta trêu chọc còn muốn ra tay với cô, không phải sao? Chết là đáng!” Khuôn mặt hoàn mỹ của Nam Cung Lãnh Dạ như bị phủ một tầng băng hàn, ánh mắt lạnh lùng mang theo sát khí nhìn về xác chết đã bị biến thành than đen của Tần Doanh, lạnh nhạt nói.

Anh tuyệt đối không cho phép kẻ nào bắt nạt và có ý đồ xấu với cô!

“Các người... các người dám giết Tần Doanh? Các người muốn đối chọi lại với Quách gia có phải hay không?” Cố Minh Tuyền không thể ngờ được chỉ vì người khác xúc phạm tới Cố Diệp Ninh mà Nam Cung Lãnh Dạ chớp mắt một cái liền giết người. Sắc mặt cô ta lúc trắng lúc đỏ, tâm trạng rối loạn gào lên.

“Quách gia? Tiểu Ninh, đó là cái gì?” Chẳng thềm để tâm tới ‘cô nàng bị điên’ kia, anh quay qua Cố Diệp Ninh hỏi.

“Tôi không rõ lắm. Hình như là một gia tộc ở căn cứ thành phố C.” Cô lắc đầu, chuyện gia tộc với cao tầng của căn cứ thành phố C cô quả thật không rõ lắm. Chút nữa về chắc hẳn phải hỏi xem Mặc Sở Minh có thu được thông tin gì không.

“Các người...!!!” Một số những người khác đứng cạnh Cố Minh Tuyền đều là đệ năng giả dưới chướng của Quách gia, thấy được thái độ của hai người này đối với Quách gia, trong lòng sinh ra một trận bức bối. Hai người này là không biết hay cố tình không biết chứ? Khinh thường Quách gia có phải hay không?

“Được rồi! Đủ rồi đấy, Minh Tuyền! Mọi người cũng im lặng đi!” Đúng lúc này Quách Phi lên tiếng. Tuy sắc mặt của anh ta không hề tốt thế nhưng vẫn nén xuống bức tức “Hai người thực sự không biết Quách gia?”

Anh ta tự nhủ không thể quá xúc động, bây giờ cần nhất là bình tĩnh. Nếu hai người này quả thật biết Quách gia nhưng lại khinh thường làm bộ như không biết, thế thì anh ta tuyệt đối không tha cho bọn họ. Nhưng nếu hai người này quả thực không biết Quách gia là gia tộc như thế nào, vậy thì anh ta phải tìm cách mời bọn họ gia nhập vào Quách gia, nói cho bọn họ biết Quách gia có bao nhiêu giàu có và quyền lực.

Một đệ năng giả hệ băng biến đệ cùng một đệ năng giả hệ lôi, lại dựa thêm vào lời Cố Minh Tuyền nói khi này, Quách Phi đại khái có thể đoán được thân phận của hai người này. Bọn họ chắc chắn không chỉ có hai người mà còn một đội ngũ cực mạnh đi theo sau. Đây chắc chắn là hai người trong đội ngũ đã gây rối ở ngoài cửa căn cứ ngày hôm qua, nắm giữ rất nhiều đệ năng giả thực lực cực mạnh.

“Quách Phi thẩm tính toán trong lòng, nếu mời được họ gia nhập vào đội ngũ đệ năng giả của Quách gia, chắc chắn Quách gia có thể chiếm thế thượng phong trong khi tranh đoạt lợi ích với các gia tộc khác.

Còn về cái chết của Tần Doanh sao? Đương nhiên Quách Phi không thềm suy xét nữa. Ban này muốn ngăn cản là bởi vì Tần Doanh là một trong số những đệ năng giả có thực lực cao trong những đệ năng giả dưới chướng của Quách gia. Nếu gã chết, tức là Quách gia bọn họ thiệt hại một người trong thế lực. Nhưng nếu Tần Doanh chết mà đổi được một đội ngũ thực lực cực mạnh với toàn đệ năng giả cấp 3 tới tay, như vậy thì cái mạng của Tần Doanh biến thành chẳng đáng mấy đồng đổi với Quách Phi cũng như Quách gia.

“À, thực sự không biết.” Hai người đối với Quách Phi lắc đầu thành thật nói. Quách gia? Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh quả thực không biết.

“Các người từ bên ngoài tới đúng không?” Đánh giá về mặt của bọn họ, Quách Phi cảm thấy có thể đúng thật là không biết. Nhưng vẫn muốn xác nhận lại một chút, cho nên lại hỏi thêm một câu nữa “Tôi từ đâu vậy?”

“Chúng tôi nghĩ chuyện này là chuyện riêng, cho nên xin phép không trả lời.” Nam Cung Lãnh Dạ nhìn một tia tính toán lướt qua trong mắt của anh ta, cười lạnh trong lòng. Xem ra có người muốn đánh chủ ý lên đầu bọn họ. Thế nhưng Nam Cung đại thiếu anh đâu phải quả hồng mềm để người khác tùy tiện bóp nặn, cho nên anh từ chối thẳng thừng.

“Vậy... không biết hai người có thời gian rảnh không, tôi muốn mời hai người về Quách gia nói chuyện một chút?” Quách Phi cũng không tức giận. Theo như thông tin anh ta biết, hai người này là hai người mạnh nhất đội ngũ kia, cho nên nhất định phải lôi kéo được.

“Quách Phi học trưởng!!!” Nam Cung Lãnh Dạ thì thôi, vì sao còn phải mời ‘tiểu Ninh’ đáng ghét kia?! Cố Minh Tuyền về mặt giận dữ quay sang nhìn Quách Phi.

“Cố Minh Tuyền, câm miệng!” Quách Phi đối với cô ta trừng mắt. Anh ta có thể nể tình cảm trước đó mà dung túng một chút cho Cố Minh Tuyền nhưng không có nghĩa anh ta để mặc cô ta trèo lên cổ mình. Đối với anh ta, lợi ích của Quách gia vẫn cao hơn tất cả. Ba cái chuyện thù oán tình trường vớ vẩn của Cố Minh Tuyền chẳng quan hệ gì với anh ta và Quách gia.

“ ”

Bị Quách Phi quát, sắc mặt cô ta tái nhợt. Cố Minh Tuyền không dám cãi lại anh ta, bởi vì Quách gia hiện tại là cọng rơm cứu mạng của cô ta. Vì vậy cô ta chỉ có thể cầm phần trăm mất nhìn Cố Diệp Ninh, đổ mọi lỗi lên đầu của Cố Diệp Ninh.

Đúng vậy, là tại ‘tiểu Ninh’ kia! Tất cả đều tại ‘tiểu Ninh’ kia, làm cho Cố Minh Tuyền cô trở nên mất mặt như vậy!!!

“Thứ lỗi, hiện tại chúng tôi phải đi làm nhiệm vụ. Vấn đề Quách gia gì đó, hãy để sau đi.” Nam Cung Lãnh Dạ liếc mắt thâm ý nhìn Quách Phi, thân nhiên lần nữa từ chối. Mời về Quách gia nói chuyện? Tưởng anh không biết ý đồ của Quách Phi chắc. Muốn mượn lực của anh với Cố Diệp Ninh ư? Quách gia chưa có cái khả năng đấy!

“A...” Quách Phi nhận được ánh mắt của Nam Cung Lãnh Dạ, toàn thân theo bản năng run lên một cái. Không biết vì sao, anh ta cảm nhận được cái người thanh niên sở hữu hệ lõi trước mắt này... đã nhìn thấu được suy tính của mình.

“Như vậy, xin phép, chúng tôi đi trước.”

Không muốn tiếp tục dây dưa với đám người này, Nam Cung Lãnh Dạ bắt lấy tay của Cố Diệp Ninh, kéo cô rời khỏi nơi này, mặc kệ những người còn lại vẫn đang chưa kịp phản ứng lại. Cho tới khi Quách Phi cùng những người khác hoàn hồn thì hai người đã không còn thấy bóng dáng. Sắc mặt của Quách Phi vô cùng xấu, lần đầu tiên có người dám thẳng thừng từ chối Quách gia như vậy.

Hai mắt Quách gia híp lại, trong lòng thâm đánh giá... hai người kia quả thực vô cùng cuồng ngạo, cũng vô cùng khó tiếp cận. Thế nhưng thực lực của bọn họ quả thực khiến anh ta không cam tâm buông bỏ. Xem ra phải tìm cách khác mới được...

“Các người đi tìm hiểu thêm thông tin về hai người kia, sau đó báo cáo lại cho tôi.” Anh ta đối với một vài dị năng giả đi sau mình ra lệnh.

“Vâng, tam thiếu gia.” Thanh âm đồng loạt hô lên, sau đó mấy người kia rời đi trước.

“Minh Tuyền, đi theo anh, anh có việc cần hỏi em.” Nhìn Cố Minh Tuyền đứng cạnh mình đang vô cùng phần hân nhìn về hướng cửa ra vào đại sảnh, Quách Phi nhếch môi cười cười. Cố Minh Tuyền có quen biết sơ qua với đội ngũ có thực lực mạnh kia từ trước, đào bới thông tin từ cô ta cũng là một biện pháp dễ thám thính.

.

.

.

Đối với việc Nam Cung Lãnh Dạ nhận nhiệm vụ, toàn đội ngũ không có ai phản đối. Hơn nữa anh đã nói là nhiệm vụ khá đơn giản, cũng không quá khó. Dù sao mọi người cũng đang rảnh rang, đi ra ngoài nâng cao thực lực, luyện tập dị năng cũng không gì không tốt. Vì thế sau khi ăn xong cơm trưa, thu xếp một chút, tất cả chuẩn bị lên xe, hướng phía ngoại ô phía đông căn cứ mà đi. Tranh thủ thời gian trên xe, mọi người nói chuyện với nhau một chút, đặc biệt đề cập tới Quách gia hôm nay mà Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh được nghe danh.

“Căn cứ thành phố C có vài gia tộc lớn, một trong số đó có Quách gia. Trước mặt thế kinh doanh buôn bán, cũng khá có thế lực cùng tiền bạc. Tuy rằng Quách gia có thế lực tại căn cứ thành phố C nhưng nếu xét ở mặt bằng chung toàn quốc thì cũng chỉ là một tiểu gia tộc không đáng kể mà thôi.” Mặc Sở Minh đưa ngón tay đẩy đẩy kính, bình thản nói ra thông tin.

“Xét ở mặt bằng chung toàn quốc?” Hạ Kỳ Phong tò mò chớp chớp mắt nhìn Mặc Sở Minh đang ngồi ở ghế phó lái.

“Chính là nghĩa trên mặt chữ. Toàn quốc có rất nhiều vùng, thành phố; ở mỗi nơi đều sẽ có những gia tộc lớn riêng có lực ảnh hưởng chiếm cứ tại nơi đó.”

Mặc Sở Minh vô cùng kiên nhẫn giải thích cho Hạ Kỳ Phong hiểu: “Cho nên để dễ dàng đánh giá từng gia tộc ở các vùng và thành phố khác nhau thì người ta sẽ thống kê nhận xét về tiền tài, thế lực, quyền thế của các gia tộc đó. Từ những thống kê nhận xét đó, tổng hợp lại, cuối cùng rút ra bình xét toàn diện chung, tiến hành phân chia cấp bậc.”

“Thật lằng nhằng nha ~” Minh Tu bĩu môi.

“Cái này dù có lằng nhằng mấy vẫn phải làm” Mục Hoảng vừa lái xe vừa phì cười đối với thái độ của Minh Tu. Nhóc này quả nhiên không thích mấy chuyện phức tạp.

“Mấy chuyện phia cấp bậc các gia tộc này đối với người bình thường thì không có ý nghĩa gì, thế nhưng đối với tầng lớp quyền thế quý tộc thì rất quan trọng.” Nam Cung Lãnh Dạ hiếm khi tốt bụng giải thích “Biết được thực lực của các gia tộc thì mới có thể dễ dàng lập kế hoạch để dựa dẫm, làm thân mượn sức hoặc là né tránh để không xung đột đắc tội.”

“Đúng là khiến người khác nhức óc.” Chu Nhi cũng giống Minh Tu, hoàn toàn không thể nào thích được cái kiểu ‘ngoài mặt một kiểu nhưng trong lòng một suy nghĩ khác’ kiểu này.

Chu Nhi tuy thỉnh thoảng có chút chướng ngại về khoản bày tỏ cảm xúc, lúc nào cô bé cũng trung ra vẻ mặt vô cảm xúc, thế nhưng dù thế nào thì cũng là một sát thủ. Từ nhỏ cô bé đã được luôn dạy dỗ từ nhỏ như một sát thủ, muốn gì thì thẳng tay cướp lấy, cho nên trong đầu Chu Nhi sẽ tuyệt đối không bao giờ có những suy nghĩ quanh co lòng vòng giống như mấy tên chính khách gian xảo cùng mấy lão hồ ly ở các gia tộc lớn đâu.

“Như vậy, Quách gia này nếu nói đúng ra thì chỉ là một gia tộc nhỏ?” Hạ Kỳ Phong lại hỏi tiếp.

“Đúng thế. Ở căn cứ thành phố C thì có thể nói có danh vọng nhưng nếu tới nơi khác thì căn bản là chả có chút tiếng nói nào hết.” Gật mạnh đầu, Mặc Sở Minh tiếp tục giải đáp “Loại gia tộc nhỏ như Quách gia, ở trong nước cũng phải có cả trăm.”

“Loại gia tộc nhỏ như Quách gia sẽ không dám đương đầu với quân đội cùng với đại diện của chính phủ. Cho nên hiện tại trong căn cứ thành phố C, quân đội và đại diện chính phủ vẫn là những người nắm quyền lớn nhất.”

Mục Hoàng ha ha lớn tiếng cười, xem chừng rất vui vẻ về việc quân đội chiếm thế thượng phong: “Quách gia cùng các gia tộc khác tuy nói là vẫn thuộc cao tầng thống trị của căn cứ nhưng thực ra chỉ là hàng tôm tép, chỉ dám quay sang đấu đá tranh nhau quyền lợi với nhau mà thôi.”

“Thế gia tộc cỡ trung?” Chu Nhi tò mò.

“Gia tộc cỡ trung tầm ảnh hưởng cao hơn, tài lực cũng nhiều hơn. Tuy chưa tới mức dám ra mặt chống lại với chính phủ cùng quân đội nhưng cũng sẽ khiến hai thế lực này e dè.” Cố Diệp Ninh nghiêng người nhìn cô bé, cười cười trả lời.

“Ra tiểu Ninh cũng biết sao?” Nam Cung Lãnh Dạ có chút ngạc nhiên nhìn cô. Anh không nghĩ những chuyện phức tạp gia tộc chính trị linh tinh này cô sẽ biết.

“Tôi không hiểu sâu nhưng thường nghe anh hai nói, ít nhiều gì cũng biết vài ba chuyện.”

Cô nhún nhún vai, cũng không bức bối vì thái độ kinh ngạc của anh. Nói thật thì các anh em trai nhà cô bảo bọc cô rất tốt, cũng không muốn để cô dính líu biết nhiều về những chuyện dơ bẩn. Tuy nhiên với địa vị của Cố gia cùng địa vị gia tộc của cha cô ở tại thủ đô, Cố Diệp Ninh dù muốn hay không thì cũng không thể không nghe dăm ba việc cơ bản nhất.

“Mặc gia của Minh trước đây cũng là một gia tộc bậc trung đấy.” Mục Hoàng hất cằm về hướng Mặc Sở Minh, đối với mấy đứa nhỏ mặt tròn ngật thác mắt, cười nói.

“Thật sao? Nhưng tại sao lại là trước kia?” Minh Tu mở to hai mắt, có chút ngạc nhiên.

“Cái tên ngốc, hỏi linh tinh cái gì vậy hả???” Minh Tu vừa dứt lời, Hạ Kỳ Phong liền ngay lập tức vươn tay ra, bịt chặt miệng của nó. Mặc kệ nó giãy dụa ra sao, cậu cũng không để cho nó có cơ hội hỏi tiếp, liên tục suýt suýt bên tai nó.

Hạ Kỳ Phong lớn hơn Minh Tu, đối nhân xử thế cũng tốt hơn tên nhóc vô tâm Minh Tu nhiều. Đã nhắc tới hai chữ ‘trước kia’, tức là hiện tại Mặc gia đã không còn là gia tộc hạng trung nữa, điều đó chứng tỏ Mặc gia của Mặc Sở Minh đã xảy ra sự cố. Chuyện buồn của y, vậy mà cái thằng nhóc Minh Tu này cũng vô tư mở miệng hỏi được. Hạ Kỳ Phong lo lắng Mặc Sở Minh sẽ bị câu hỏi của nó khơi lại chuyện buồn, thần sắc nửa lo lắng nửa gấp gáp, mắt không ngừng đảo đi đảo lại giữa Minh Tu cùng Mặc Sở Minh.

“Ha ha, cũng chẳng phải chuyện gì quá nghiêm trọng, tiểu Phong em không cần phải như vậy.” Biết Hạ Kỳ Phong lo lắng y sẽ tức giận với Minh Tu, Mặc Sở Minh bật cười, phẩy phẩy tay. Nhóc con Hạ Kỳ Phong này đúng là rất tinh ý cũng rất nhanh nhạy.

“Mặc gia trước kia theo nghiệp quân nhân, là gia tộc hạng trung, thế nhưng nhân số không đông. Tới thế hệ cha của Minh thì cũng chỉ có mỗi Minh mà thôi. Sau đó cha của Minh hi sinh trên chiến trường, Minh khi đó chỉ là một đứa nhỏ nên cũng không thể chống đỡ cái gì, cuối cùng Mặc gia nhanh chóng suy sụp.” Nam Cung Lãnh Dạ giải đáp.

“Thực ra thì Mặc gia tuy nói suy sụp nhưng chủ yếu chỉ mất đi quyền thế thôi, còn tiền bạc và của cải vẫn rất nhiều. Hiện tại tất cả đều thuộc về anh.” Nhếch môi đắc ý, bộ dạng ‘bốn đại gia là người có tiền’ của Mặc Sở Minh chọc tất cả mọi người trên xe bật cười.

Quả thật Mặc Sở Minh đối với việc gia tộc lui bại không có suy nghĩ gì quá nhiều. Cha y là quân nhân, chết trên chiến trường là một vinh dự lớn lao. Tuy lúc đó y còn nhỏ, sẽ đau lòng, sẽ khô sở thể nhưng cũng sẽ tự hào về cha. Chưa nói tới sau đó y còn được Nam Cung gia tộc nhận nuôi. Nam Cung gia tộc đối với y rất tốt, mọi người trong Nam Cung gia tộc cũng đều coi y như người nhà, như con cháu ruột thịt để chăm sóc. Những gì anh em Nam Cung Lãnh Dạ được hưởng thì y tuyệt đối sẽ không thiếu phần.

Cả tuổi thơ của y đều có người yêu thương và quan tâm, trôi qua an bình vui vẻ, Mặc Sở Minh còn oán trách gì nữa. Từ lâu về trước, y đã sớm thoát ra khỏi khoảng trống của sự cô đơn đơn độc mà khi cha ruột mất đi để lại rồi.

“Số tiền đó ở bây giờ không tiêu được đâu, anh trai ạ.” Chu Nhi liếc mắt khinh bỉ nhìn y. Mặt thế quan trọng nhất là thức ăn, của cải với tiền thì có giá trị gì.

“Tiểu Chu Nhi, em không cần phải thẳng thắn đả kích người ta như vậy đâu.” Khóe miệng co giật, Mặc Sở Minh hoàn toàn bị khả năng mặt không biến sắc mà tạt nước lạnh của Chu Nhi làm tổn thương tới khó thể nào gượng dậy được.

“Có gia tộc cấp hạng trung vậy thì hẳn có gia tộc cấp hạng cao hơn đúng không?” Tên nhóc Minh Tu quay trở ngược lại đề tài ban nãy, tiếp tục màn ‘1000 câu hỏi và thắc mắc’ của mình.

“Ừ, cao nhất là các đại gia tộc. Những gia tộc này có lực ảnh hưởng trên toàn quốc trong toàn bộ các lĩnh vực hàng đầu, có khả năng khiến cho quân đội và chính phủ e ngại kiêng dè, không dám trực tiếp đối mặt.” Mặc Sở Minh nói tới đây chợt khẽ bật cười, ánh mắt thấp thoáng sự tự hào “Số lượng các đại gia tộc này rất ít, chỉ đếm trên mười đầu ngón tay thôi đấy.”

“Trong đó có hai đại gia tộc đứng đầu, có khả năng thao túng cả quân đội và chính phủ.” Mục Hoàng cũng giống Mặc Sở Minh, hai mắt tròn ngật tự hào cùng với sung sướng.

“Là đại gia tộc nào vậy?” Ba đứa nhỏ không biết có phải bởi vì bị hai người kia làm ảnh hưởng hay không, cũng đột nhiên cảm thấy cực kỳ phấn khích. Cả ba đứa hai mắt sáng ngời nhìn về Mặc Sở Minh và Mục Hoàng.

“Cố gia gia tộc và Nam Cung gia tộc.” Nói xong, Mặc Sở Minh hất cằm về hướng hai người đang ngồi hàng ghế giữa, khóe miệng híp lại, trong đáy mắt

lóc lên một tia trêu chọc “Hai vị đứng đầu đội ngũ của chúng ta: Cố Diệp Ninh tam tiểu thư và Nam Cung Lãnh Dạ đại thiếu gia là người của hai gia tộc này.”

“Thật sao?” Hạ Kỳ Phong tròn tròn cả mắt, há hốc mồm. Cậu cũng biết hai người này gia thế không tồi, không nghĩ tới... vậy mà lại là hai đại gia tộc đứng đầu trong tất cả các đại gia tộc.

“Nhóc con, ở thủ đô, lời của Cố gia và Nam Cung gia nhiều lúc chẳng khác nào thánh chỉ đâu.” Tặc tặc lưỡi, Mục Hoảng nháy mắt nói “Khi nào mấy đứa về tới thủ đô sẽ hiểu.”

“Chưa chắc. Hiện tại là mặt thế, cái gì cũng có thể xảy ra, cũng không biết được.” Nhíu nháu lông mày, Nam Cung Lãnh Dạ nói thế nào vẫn có chút lo lắng cho người thân cùng gia tộc của mình. Tuy Nam Cung gia tộc và Cố gia gia tộc nắm quân đội trong tay thế nhưng nếu không có đủ dị năng giả có thực lực thì vẫn sẽ bị chèn ép, thậm chí là thất thế.

“Dạ, không nên nghĩ linh tinh.” Mặc Sở Minh cũng biết anh lo lắng cái gì, nhẹ giọng khuyên nhủ.

“Tôi nghĩ hẳn là Nam Cung gia tộc của anh sẽ ổn thôi.” Cố Diệp Ninh nhìn Nam Cung Lãnh Dạ hiềm hơi lộ ra vẻ lo lắng, khẽ thở dài. Người này tuy hơi lạnh lùng nhưng rất quan tâm gia đình của mình. Cô vươn tay chạm vào tay anh, thanh âm trong trẻo khuyên nhủ “Gia tộc các anh rất nhiều người, chắc chắn khả năng kích phát dị năng sẽ tăng cao.”

Nam Cung gia tộc tuy nhánh chính chỉ có một, là do cha của Nam Cung Lãnh Dạ làm tộc trưởng, thế nhưng các nhánh phụ tuyệt đối không hề ít. Các bác các chú các cô các cậu của anh tính ra cũng phải bảy, tám người. So sánh với Cố gia số lượng người đơn bạc thì quả thực nhiều người hơn rất nhiều.

Một gia tộc có tới mấy chục người như thế không thể nào không có bất cứ một ai kích phát được dị năng. Hơn nữa toàn bộ nhà của anh đều là quân nhân có chức hàm cao trong quân đội, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, cơ thể đều rất khỏe mạnh, đánh tay đôi mà một chọi vài người là chuyện rất bình thường. Những người có sức khỏe như vậy rất dễ kích phát được dị năng, mà sau khi trở thành dị năng giả cũng đều có thực lực cao.

Nếu nói đáng lo... nói thật, Cố gia gia tộc ít người còn đáng lo hơn...

“Cố gia cũng sẽ không sao.” Anh gạt mình nhớ tới đúng là Nam Cung gia tộc nhà anh có lợi thế về nhân lực hơn hẳn Cố gia gia tộc đơn bạc, bèn thu lại cảm xúc lo lắng trên mặt, quay sang an ủi ngược lại cô.

“Tôi không lo lắng cho Cố gia.” Về mặt của Cố Diệp Ninh cực kỳ bình tĩnh.

“Thật sao?” Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng thắc mắc, nhìn không được nghiêng đầu nhìn cô ngồi ở hàng ghế sau. Quan sát một hồi, bọn họ quả thực không nhìn ra bất cứ lo lắng nào từ trong đôi mắt bạc lạnh nhạt trong suốt của cô.

Tiểu Ninh thật sự không lo lắng sao?

“Tôi nói thật.” Nhìn khuôn mặt vắn vẹo tò mò của những người khác, cô có chút buồn cười giải thích “Tôi sốt ruột muốn trở về gặp người thân nhưng về vấn đề thực lực thì tôi tuyệt đối không lo lắng. Các anh trai và em trai của tôi cho dù không phải dị năng giả thì cũng không phải loại hồng mềm dễ người khác bắt nạt.”

Chỉ cần có Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi cùng Cố Phong Hạ trấn thủ tại thủ đô, có kẻ gian muốn công chiếm Cố gia... cũng không phải chuyện dễ dàng. Cố Liệt Hạo có đầu óc tính toán phi thường chuẩn xác, mỗi lần ra tay thì quyết tuyệt không chừa đường lui cho đối phương. Cố Diệp Phi thì nam hiểm am hiểu tính kế, thủ đoạn cực kỳ ngoan độc huyết tính. Cố Phong Hạ mặc dù vẻ ngoài đăm đăm hiền lành nhưng thẳng nhóc mới chân chính là người không nên đụng vào nhất, cái chỉ số IQ cao ngất ngưỡng của cậu cũng không phải trưng ra cho đẹp.

Vì cách làm việc, trả thù cùng tính cách thủ đoạn của Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ cho nên có không ít người ngầm gọi ba anh em trai nhà họ Cố là ‘ba kẻ điên’. So với ông ngoại Cố Vân và cậu Cố Tiếp Huy thì cô tin tưởng, đại đa số nhân vật cấp cao ở thủ đô sợ hãi ba anh em này của cô hơn.

Nghe cô nói như vậy, Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh và Mục Hoảng lại nhớ tới những tin tức từng nghe về ba vị thiếu gia nhà họ Cố, thảm nhủ trong lòng... quả thực không hề đáng lo lắm thật!

“À... nói thật, tôi rất tò mò, nếu ba anh em trai của cô có dị năng thì bọn họ có dị năng gì đấy.” Mục Hoảng quành tay lái một chút, nghĩ tới gì đó, phì cười “Tôi nghĩ, chắc hẳn không phải dị năng tầm thường đâu.” Em gái ngoan hiền nhất mà còn quái vật như ông này cơ mà.

“Tôi cũng tò mò lắm.” Cô khoanh tay trước ngực, nghĩ tới người thân, khóe miệng cong lên, hai mắt tràn ngập ôn nhu.

“Aiz~ sao anh em vợ lại toàn người khó chơi như vậy chứ?” Thấy vẻ mặt cô như vậy, càng chứng tỏ tình cảm của mấy anh em nhà họ Cố thực sự rất tốt. Nghĩ tới sự lợi hại của Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ, Nam Cung Lãnh Dạ nhìn không được thở dài, khẽ lắc đầu. Muốn qua được cửa anh em trai của vợ, rất khó nha~

“Anh vừa nói gì vậy?” Nghe được tiếng thở dài lầm bầm của anh, Cố Diệp Ninh quan tâm hỏi.

Nam Cung Lãnh Dạ về mặt đứng đắn điềm tĩnh: “Không có gì!” (# __ #)

“Tới nơi rồi.” Mục Hoàng bẻ lái vào khu vực chính của ngoại ô phía đông căn cứ thành phố C, cũng là nơi bọn họ làm nhiệm vụ.

Lần này làm nhiệm vụ, bọn họ cũng cho tiểu Nha theo cùng, vì vậy khi đi xuống là bảy người cùng một thú. Khu ngoại ô này trước kia có lẽ là để phục vụ cho nghiên cứu cho nên có không ít phòng nghiên cứu và chung cư để cho các nhân viên nghiên cứu ở. Có lẽ là được di tản kịp thời hoặc là đã bị quân đội thanh lọc qua, cho nên nhìn quanh một vòng thì không có thấy tang thi mấy. Tuy nhiên nhóm Nam Cung Lãnh Dạ cũng không thả lỏng cảnh giác, vẫn rất cẩn thận quan sát bốn phía.

“Muốn tìm tài liệu, hẳn nên tới sở nghiên cứu.” Cố Diệp Ninh đưa ra phân tích của mình.

“Vậy tới bên đó đi.” Mặc Sở Minh đã cầm sẵn trên tay bản đồ chỉ dẫn khu vực phụ cận của căn cứ thành phố C chuẩn bị sẵn từ trước rồi. Y rất nhanh lựa chọn được phương hướng ngắn nhất để đi tới sở nghiên cứu.

“Ừm, đi thôi.” Nam Cung Lãnh Dạ ném cho y một ánh mắt tán thưởng, quả nhiên Mặc Sở Minh làm việc vô cùng cẩn thận, chưa từng để anh thất vọng. Mọi người nghe anh nói như vậy, cũng đồng ý, sải bước bước về hướng mà Mặc Sở Minh chỉ. Nhiệm vụ nên hoàn thành trước khi trời tối mới tốt. Bọn họ không muốn qua đêm ở ngoài chút nào đâu.

“Lãnh Dạ ca ca ~ ~ ~” Ngay khi mới đi được vài bước, đột nhiên từ một ngõ rẽ cách đó không xa, một giọng nói ngọt lịm mang theo vui mừng liên cất lên, thành công khiến cho toàn đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ dừng chân lại.

Một cô gái khá là xinh đẹp, bộ dạng thanh thuần ngọt ngào, mặc một bộ váy hồng đáng yêu đi tới phía bọn họ. Đi phía sau cô ta còn có không ít người nữa, từ khí thế có thể thấy được tất cả những người này đều là dị năng giả, cấp bậc cũng giao động từ cấp 1 tới cấp 2. Nhìn tổng thể đoàn đội, đây là một nhóm đội ngũ nhiều người thực lực rất mạnh.

“Lại gặp nhau rồi, thật tình cờ.” Người thanh niên đi cạnh cô ta mỉm cười lịch sự tao nhã, đối với Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh gật nhẹ đầu chào hỏi.

Nam Cung Lãnh Dạ: ... (- _ -)

Cố Diệp Ninh: (= =)

Tình cờ ghê? Nhỉ?

Đối phương bên kia không phải là Cố Minh Tuyền và Quách Phi mới ngay sáng nay hai người họ vừa gặp đó hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Nguy Hiểm

Mọi người ở đây trừ bỏ Chu Nhi ra, nếu không phải con cháu danh gia vọng tộc thì cũng là người đã từng lăn lộn qua trong xã hội hoặc là người có khả năng quan sát nhạy bén, sao có thể có chuyện không nhận ra tính toán ý đồ cố tình chạm mặt của đám người Quách Phi cùng Cố Minh Tuyền. Chẳng qua xuất phát từ phép lịch sự cho nên trong một thoáng mọi người vẫn bất động như núi, không mở miệng vạch trần hẳn ra. Cho nên, trong chốc lát đã hình thành cục diện hai đội ngũ im lặng cứng nhắc, trơ mắt nhìn nhau.

“Duyên cái khi!” Minh Tu cuối cùng vẫn là người không có kiên nhẫn nhất, nói bừa môi xì một tiếng. Duyên phận không phải là không tồn tại, thế nhưng chắc chắn sẽ không xuất hiện ở giữa đội ngũ bọn họ cùng với đám người Cố Minh Tuyền đáng ghét kia.

“Suýt! Nói khê thôi, cái thằng nhóc này!” Hạ Kỳ Phong đứng bên cạnh vội vội vàng vàng vươn tay bịt chặt miệng của Minh Tu lại, thấp giọng nhắc nhở.

Quách Phi khòe miệng co giật: ... Tôi nghe thấy hết rồi đấy nhé!

“Khụ, xin chào mọi người, giới thiệu lại lần nữa, tôi là Quách Phi, tam thiếu gia của Quách gia.” Quách Phi nhin không sự khó chịu vì bị Minh Tu vô lễ, lần nữa nở nụ cười ôn nhu phong nhã, thanh âm nhẹ nhàng khiến người ta sinh ra cảm tình tốt. Anh ta hướng đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ một lần nữa giới thiệu bản thân.

“...” Không ai đáp lại, không khí một lần nữa lại đông đặc.

“A, để em giới thiệu cho anh, học trưởng. Anh chàng đeo kính này là Mặc Sở Minh, ông anh cao lớn này là Mục Hoàng, cô bé kia là Chu Nhi, cậu nhóc

bé nhất đó là Minh Tu, cậu bé lớn hơn một chút là Hạ Kỳ Phong.” Cố Minh Tuyền vội vàng tiến lên một bước, mỉm cười rạng rỡ đối với Quách Phi giới thiệu tên của từng người.

“Ồ ~” Thực ra tên của bọn họ Quách Phi đều biết hết từ trước rồi, anh ta nghe được từ Cố Minh Tuyền. Hiện tại Cố Minh Tuyền giả bộ giới thiệu từng người với anh ta, chẳng qua là để tỏ ra mình thân thiết với đội ngũ đối phương, cộng thêm xua đi bầu không khí trước đó mà thôi.

“Còn đây là... đội trưởng của đội ngũ, Nam Cung Lãnh Dạ ca ca...” Lúc giới thiệu tới Nam Cung Lãnh Dạ, Cố Minh Tuyền khuôn mặt nhỏ nhắn đó lên, bên lên thẹn thùng liếc anh một cái.

“Đội ngũ của chúng tôi không có đội trưởng. Hơn nữa xin đừng tỏ vẻ quen biết rồi thêm sau tên tôi hai từ ‘ca ca’. Trong nhà tôi chỉ có một đứa em gái cùng một đứa em trai mà thôi.” Nam Cung Lãnh Dạ đã gặp qua Cố Minh Tuyền hồi sáng, vẫn còn ấn tượng với cô ta, sự chán ghét lộ hẳn lên trong đôi mắt màu cà phê lạnh nhạt kia.

“Anh...” Vẻ mặt rạng rỡ của Cố Minh Tuyền lần nữa cứng ngắc, sắc mặt tái nhợt. Bàn tay đặt bụng xuôi bên hông nắm chặt lại. Một lần nữa, lại một lần nữa anh thẳng thừng làm cô ta mất mặt! Sao anh có thể vô tình như vậy chứ?

Minh rất thích anh ấy như vậy mà, tại sao?

“Vây... cô gái xinh đẹp này là...?”

Quách Phi không quan tâm Cố Minh Tuyền đang có cảm xúc như thế nào, anh ta đi tới, đối với cô gái đang đứng bên cạnh Nam Cung Lãnh Dạ, mỉm cười thân thiện. ý nhị hỏi. Cô gái này chính là đệ năng giả sở hữu hệ băng biến dị cùng hệ phong biến dị, thực lực rất mạnh, là đối tượng số một anh ta muốn mời chào gia nhập Quách gia. Nhưng đáng tiếc Cố Minh Tuyền ghét bỏ nên không nói gì nhiều về cô gái này cho nên Quách Phi chỉ biết trong tên của cô có một chữ ‘Ninh’.

“... Cố Diệp Ninh.”

Cố Diệp Ninh nhủ nhủ mảy, nghĩ nghĩ một lúc, rốt cuộc cuối cùng vẫn nói tên của mình ra cho Quách Phi biết. Người ta cười lịch sự hỏi tên mình, cô cũng không thể lạnh nhạt bỏ lơ không thèm trả lời. Hơn nữa cô đối với Quách Phi không thích cũng chẳng ghét, tuy anh ta có tính toán riêng nhưng cũng không ảnh hưởng gì tới mình. Cô cho rằng chỉ nói cho anh ta biết một cái tên thôi, cũng chẳng làm ra trò gì được.

“Ra là Cố tiểu thư.” Cái tên này hình như... có chút quen quen, không rõ đã nghe ở đâu. Bất quá Quách Phi cũng không nghĩ nhiều thêm.

“Hừ! Gì chứ, đúng là ám quẻ, tới cái họ cũng giống mình!” Biết được họ tên đầy đủ của cô, trong mắt Cố Minh Tuyền càng nhiều thêm chán ghét. Không nghĩ tới ‘tiểu Ninh’ kia lại cùng giống mình, có họ Cố. Trùng hợp như vậy càng khiến cho cô ta trong lòng không thoải mái. Cố Diệp Ninh này tựa như khắc tinh ông trời giáng xuống để ngăn chân cô ta vậy.

“Không biết xấu hổ, cô so được với Diệp tỷ tỷ sao?” Cùng họ Cố nhưng hai cái họ này khác nhau một trời một vực, Minh Tu khinh thường liếc Cố Minh Tuyền một cái. Cố Minh Tuyền áy à, một cái lỗ nhỏ cũng không có để mà so được với Diệp tỷ tỷ của nó đâu.

“Thằng nhóc kia, nói cái gì hả?” Như mèo bị dẫm phải đuôi, Cố Minh Tuyền hận không thể đập cho Minh Tu một trận.

“Hừ! Muốn làm gì? Muốn đánh nhau sao? Tốt, giỏi thì lại đây xem!”

Minh Tu nhướng cao hàng lông mày, không chút sợ hãi trừng mắt ngược trở lại đối với Cố Minh Tuyền. Người khác ra sao thì nó không biết, thế nhưng trong từ điển của Minh Tu nó thì không có bốn chữ ‘thương hoa tiếc ngọc’. Chưa kể tới với thẩm mỹ của Minh Tu mà nói thì Cố Minh Tuyền hoàn toàn không được xét vào dạng xinh đẹp gì cho cam.

Nó giờ một cánh tay lên, lập tức da thịt ở cánh tay bắt đầu hóa thành kim loại rồi lan rộng ra. Một thanh gậy sắt từ từ nhô ra từ giữa lòng bàn tay, cho tới khi hoàn toàn thoát khỏi thân thể của nó. Minh Tu nắm lấy gậy sắt, ánh mắt lóe lên một tia kim quang, khí thể đệ năng giả cấp 3 lập tức hiện lộ, khiến cho không ít người bên phía đội ngũ của Quách Phi cùng Cố Minh Tuyền bị đẩy lui về sau vài bước.

“... đáng ghét!!!” Cố Minh Tuyền tuy sắc mặt đã tái nhợt bởi vì bị khí thể của Minh Tu đè ép, thế nhưng vẫn không cam lòng. Cô ta hiện tại vẫn đang trợn tròn mắt trừng Minh Tu.

“Minh Tuyền, đủ rồi! Em quá yếu, không phải là đối thủ của cậu nhóc ấy!”

Quách Phi thấy thế không khỏi dâng lên lo lắng. Cố Minh Tuyền lại lên con mắt kiểm soát nữa rồi! Thật tình, biết vậy không để cô ta đi theo! Nếu như hiện giờ cô ta lại gây họa, khiến cho những thành viên khác trong đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ có ấn tượng xấu với Quách gia, như vậy thì tuyệt đối không tốt. Anh ta không nghĩ ngợi thêm, lập tức tiến tới, dùng một tay ngăn Cố Minh Tuyền lại.

Quách Phi không khỏi hoài nghi trước đây có phải hay không nhìn nhầm Cố Minh Tuyền rồi? Không phải đàn em Cố Minh Tuyền là cô gái xinh đẹp hiền dịu sao? Là người rất tinh tế và có đầu óc sao? Tại sao từ sau khi gặp lại sau mặt thế thì lại biến thành một quả bom, bất cứ lúc nào cũng có thể phát nổ như vậy? Nhất là khi gặp phải nhóm người Cố Diệp Ninh, hầu như nói không được vài câu thì đã bị chọc tới nhảy dựng lên.

Những lúc thế này, Cố Minh Tuyền thật sự chẳng có một chút lịch sự phong cách nào hết, càng nhìn lại càng thấy giống như những mấy bà già tới tuổi mãn kinh suốt ngày chửi bới ngoài chợ.

“Đàn anh, anh buông em ra... em...” Bị Quách Phi ngăn lại, Cố Minh Tuyền gầy dựa không thôi. Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét!!! Thăng nhóc kia, Cố Diệp Ninh kia, tất cả bọn họ đều coi thường cô ta, khiến cô ta mất mặt. Cô ta như thế nào có thể bỏ qua!!!

“Cố Minh Tuyền, nên nhớ, vinh quang của Quách gia hơn hết thảy.” Bị Cố Minh Tuyền quấy đạp, một tia sắc bén lóe lên trong mắt của Quách Phi. Anh ta ghé sát vào bên tai của Cố Minh Tuyền, thấp giọng cảnh cáo “Lần này cho em đi cùng không phải để em phá phách. Nếu em làm gì khiến cho Quách gia bị tổn thất, đừng trách đàn anh anh đây không nể tình cũ!”

“Anh...” Cố Minh Tuyền bị vẻ lãnh khốc của anh ta làm cho sợ run người.

Sao có thể? Quách Phi đối với cô luôn rất tốt, anh ta là một đàn anh hòa ái ôn nhu tốt bụng, từ khi ở trong trường đã luôn là như vậy. Như thế nào hiện tại anh ta lại đáng sợ tuyệt tình như thế? Lại còn uy hiếp mình trắng trợn? Vẫn cứ nghĩ rằng bản thân được Quách Phi bao dung bảo vệ, nhưng lúc này xem ra... là do Cố Minh Tuyền cô ta nghĩ nhiều rồi.

Thực ra thì Cố Minh Tuyền không hiểu, nếu xét ở nhiều khía cạnh thì quả thật tính cách của Quách Phi rất ôn nhu tốt bụng. Nếu Quách Phi không phải người ôn nhu không tốt bụng thì sau khi gặp lại Cố Minh Tuyền ở căn cứ thành phố C này, anh ta cũng chẳng cần mất thời gian sắp xếp thu nhận cô ta làm gì. Thế nhưng dù cho thế nào thì anh ta vẫn là con cháu của một gia tộc có quyền thế địa vị tiền tài chứ không phải một thanh niên ôn nhu tốt bụng bình thường. Một khi chạm tới điểm mấu chốt là gia tộc của anh ta, thì Quách Phi cũng sẽ trở mặt. Bất cứ là ai trong Quách gia, từ nhỏ đến lớn đều được dạy rằng vinh quang của gia tộc vĩnh viễn là số một.

“Hừ!” Cố Minh Tuyền còn muốn ôm thật chặt thế lực của Quách gia, cũng không dám phản kháng lại Quách Phi, cho nên dù giận tới mức nào cũng không thể không nuốt xuống bụng. Cô ta phần hận đưa mắt trừng Minh Tu cùng Cố Diệp Ninh một cái.

“Grào!!!”

Ánh mắt của Cố Minh Tuyền mới lia tới Cố Diệp Ninh đã bị một tiếng gầm làm cho sợ tới rớt cả người lại. Tiểu Nha đứng cạnh cô nhạy cảm phát hiện cô ta có sát ý đối với chủ nhân của mình, đôi mắt vàng óng lóe lên quang mang sắc lạnh, nhìn chằm chằm Cố Minh Tuyền tựa như đang nhìn con mồi, khiến cho Cố Minh Tuyền hồi hoàng theo bản năng lùi ra đằng sau Quách Phi một chút.

Cho dù là dị năng giả nhưng cô ta cũng chưa có lớn gan tới mức dám đối đầu với một con sói vương. Khả năng vồ bắt và cắn chết con mồi của tiểu Nha không phải chỉ nói chơi thôi đâu. Vì vậy, Cố Minh Tuyền lại lần nữa oán hận ngập trời đối với Cố Diệp Ninh. Khi không sao lại đi nuôi sói để làm thú cưng? Không biết sói rất nguy hiểm sao? Báo hại nó năm lần bảy lượt dọa cô ta!!!

“Nếu không có gì, chúng tôi đi trước. Còn nhiệm vụ phải làm.”

Mặc Sở Minh nhận ra được tâm trạng của mọi người trong đội ngũ không được tốt, ngay cả tiểu Nha cũng đã phát giận, y lập tức biết ý đi lên trước một bước, mỉm cười nói với nhóm Quách Phi. Còn về việc giữa Quách Phi và Cố Minh Tuyền có xảy ra mâu thuẫn gì hay không, Cố Minh Tuyền hiện tại đang sợ hãi hay tức giận thì... thực xin lỗi, y chẳng có hứng thú tìm hiểu. Mấy người Quách Phi cùng Cố Minh Tuyền đối với y mà nói, chẳng qua chỉ là một đám người không quen biết xa lạ mà thôi, còn chưa đủ khả năng để cho y chú ý để tâm.

“Nhiệm vụ lấy tài liệu đúng không? Chúng tôi cũng làm nhiệm vụ đó. Dù sao cũng tiện đường, cùng đi đi.” Quách Phi lại đâu dễ dàng bỏ qua cho.

Quách Phi cả ngày hôm nay đã mất rất nhiều công sức cùng huy động lực lượng để có thể do thám được xem đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ tiếp nhận và làm nhiệm vụ gì. Anh ta phải tính toán thời gian bám sát phía sau, chờ đợi thời cơ để giả bộ tình cờ đụng mặt, vòng vèo đủ đường cũng chỉ vì muốn có cơ hội tiếp xúc câu kéo bọn họ. Không phải chỉ một câu ‘đi trước’ của Mặc Sở Minh liền cho thể khiến cho Quách Phi dễ dàng buông tay.

“Hiện tại căn cứ thành phố C lại cho phép 2 đội ngũ cùng nhận một nhiệm vụ cấp trung sao?” Thanh âm lạnh nhạt của Nam Cung Lãnh Dạ đột nhiên vang lên khiến cho bất cứ là ai cũng không thể bỏ qua sự tồn tại của anh.

Nam Cung Lãnh Dạ nhớ kỹ thời điểm khi anh cùng Cố Diệp Ninh xem xét rất kỹ trên bảng công bố nhiệm vụ, nhiệm vụ lấy tài liệu ở phía đông ngoại ô căn cứ thành phố C này chỉ cần từ 6 tới 7 người là có thể hoàn thành, hơn nữa số lượng lần làm nhiệm vụ là một lần duy nhất mà thôi. Bình thường, với những nhiệm vụ kiểu này, một khi đã có một đội ngũ nào đó đăng ký làm thì những đội ngũ khác sẽ không thể cùng tiếp nhận.

Thứ nhất, nếu như đội ngũ của anh hoàn thành được nhiệm vụ này trước, tương đương với nhiệm vụ này sau này sẽ không còn tồn tại nữa, đội ngũ của Quách Phi tới cũng coi như không công, không thu được lợi ích gì cả. Thứ hai, nhân số hiện tại trong đội ngũ mà Quách Phi đem theo nhiều hơn rất nhiều chỉ tiêu của nhiệm vụ rất nhiều. Từ hai điều trên cũng đã đủ để thấy được sự bất thường từ Quách Phi cùng đội ngũ của anh ta. Hoặc nói trắng ra là Quách Phi cùng Quách gia đang cố ý để tiếp cận lôi kéo đội ngũ bọn anh.

Quách Phi này... đúng là có nào cũng có thể nói bừa ra được!

“Ha ha, nhiệm vụ này là đặc biệt.” Quách Phi ngược lại ngoài dự đoán của mọi người, da mặt khá là dày. Anh ta cười ha ha giả ngây giả ngô, gãi gãi tóc, làm bộ như không hiểu ẩn ý mỉa mai của Nam Cung Lãnh Dạ.

Nhiệm vụ cấp trung hơn nữa chỉ có số lượng lần làm nhiệm vụ chỉ có một, đương nhiên sao căn cứ thành phố C có thể để hai đội ngũ cùng nhận. Nhưng mà Quách Phi phía sau có thế lực Quách gia, chỉ cần Quách gia đánh tiếng thì người quản lý bên đăng lý nhiệm vụ cũng sẽ mất nhắm mắt mở cho qua.

Điều duy nhất bây giờ mà Quách gia cần đó là phải nhanh chóng thu thập lời kéo được đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ trước khi những gia tộc khác ngửi được hơi mà tới tranh đoạt cùng. Cho nên, một vài tiểu tiết bước đệm nhỏ, Quách gia sẽ không ngại mà sử dụng một ít quyền lợi riêng để nhúng tay can thiệp vào.

“... đi thôi...” Cố Diệp Ninh nhìn sắc trời đã không còn sớm, cũng chẳng muốn đôi co với đám người Quách Phi nữa. Đám người kia đã mò tới tận đây, dù có nói nữa thì bọn họ cũng vẫn sẽ mặt dày bám theo mà thôi. Trước hết vẫn nên làm nhiệm vụ đã.

“Được, chúng ta cùng đi.” Nam Cung Lãnh Dạ thấy Cố Diệp Ninh lên tiếng, lập tức không nói hai lời đồng ý. Bỏ qua đám người Quách Phi, anh cùng cô quay người bước trước một bước.

“Grừ grừ...” À, đương nhiên, tiểu Nha đáng yêu của chúng ta cũng quấy quấy cái đuôi trắng muốt như tuyết, ưỡn ngực kiêu ngạo, vênh mông đi theo sát đằng sau vị chủ nhân chính thức cùng vị chủ nhân ‘hờ’ của mình.

“Aiz ~ tiểu Ninh, Dạ, hai cái người này...” Mặc Sở Minh bắt đầu nhìn bóng lưng của hai người cộng một sói. Này, cứ như vậy mà bỏ đi cũng được sao?! Không thêm đề ý xem y cùng những người khác có theo kịp không hả? Thật - đáng - ghét!!!

“Bọn em cũng đi trước đây.” Chu Nhi một tay túm Minh Tu còn một tay túm Hạ Kỳ Phong, thong thả ngẩng đầu nhìn Mặc Sở Minh cao gấp đôi mình đang ngo ngắc, sau đó cũng xoay người kéo hai nhóc con kia rời đi. Thanh âm thánh thót mang theo một tia ý cười trên choker, thế nhưng trên khuôn mặt xinh xắn tinh xảo như búp bê sứ lại không có một chút cảm xúc nào.

Mặc Sở Minh mặt đen xì cả lại, ghen hòng, nói không thành lời: “...”

“Bỏ đi, bỏ đi. Ha ha...” Mục Hoảng biểu thị, trong một thời gian dài ở chung, hẳn đã quá quá quen thuộc với cá tính ‘đem con bỏ chợ’ của hai người Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh cộng với sở thích ‘bỏ đá xuống giếng’ của mấy nhóc con kia.

Trong đội ngũ này à, đừng có đứng từ bên ngoài nhìn vào mà tưởng là tốt đẹp hoàn hảo lắm. Về phần thực lực chiến đấu, Mục Hoảng tuyệt nhiên không có ý kiến gì cả; thế nhưng đã nhắc tới hai chữ ‘trách nhiệm’ thì cũng chỉ còn có hân với Mặc Sở Minh là biết từ này dùng thế nào mà thôi.

Nam Cung đại thiếu ngày trước còn có một chút ý thức của một người đứng đầu, nhưng mà từ ngày gặp được Cố Diệp Ninh, bao nhiêu tâm huyết đổ hết vào theo đuổi chiều chuộng mỹ nhân rồi, hoàn toàn phát triển theo khuynh hướng trọng sắc khinh bạn một cách trầm trọng. Đối với việc này, Mục Hoảng chỉ có thể bắt đầu từ từ dài nhận mệnh.

.

.

.

Cuối cùng thì Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng cũng nhanh chóng đuổi theo mấy người trong đội ngũ của mình. Còn về nhóm người Quách Phi, y cùng hân tỏ vẻ... mặc kệ. Muốn bám theo sau đội ngũ bọn họ sao? Được, cứ việc theo đi! Bám theo là một chuyện, làm được trò trống gì hay không lại là một việc khác.

Dù sao nếu nhóm người Quách Phi thật sự muốn tranh đoạt nhiệm vụ, như vậy thì khả năng thành công là vô cùng nhỏ, bởi vì đối phương tuy nhiều người nhưng thực lực cộng lại vẫn còn thua xa tổng thực lực của toàn đội ngũ bọn họ. Còn nếu như mục tiêu của Quách Phi là muốn lôi kéo thành viên trong đội ngũ bọn họ gia nhập vào cái gì Quách gia kia, vậy thì đúng là nằm mơ giữa ban ngày! Tiểu gia tộc nhỏ nhoi như Quách gia sao đủ tầm để mời đại thiếu gia của Nam Cung gia tộc cùng tam tiểu thư của Cố gia gia tộc gia nhập dưới chướng kia chứ?!

Khu ngoại ô phía đông không quá lớn, quanh quẩn chỉ có khoảng trên dưới chục tòa nhà. Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh có trí nhớ rất tốt, chỉ cần lướt qua một lần bản đồ trên tay của Mặc Sở Minh là có thể biết được đại khái các con đường ở khu vực này. Hai người thong thả dẫn đầu đi trước, ngoặt một hồi liền tới trước sở nghiên cứu.

Sở nghiên cứu ở đây... nói chính xác thì không phải là một tòa nhà với những phòng ốc gạch nền trắng toát làm bằng kim loại, trưng bày những thứ sản phẩm nghiên cứu đáng sợ như trong tưởng tượng của mọi người. Ngược lại, sở nghiên cứu bởi vì mục tiêu chính là nghiên cứu về y dược cho nên chỉ có vài phòng trống để chứa vật dụng ông nghiệm linh tinh các loại, còn đâu thì bên ngoài mấy trăm mét vuông đều là ruộng đất để trồng cây và dược phẩm

Tuy rằng hiện tại đại đa số các cây non cùng dược phẩm đã bị tuyết và không khí lạnh khắc nghiệt thời gian trước làm cho chết gần hết, nhưng nhìn số lượng cây cối dược phẩm lớn như vậy, vẫn khiến cho người ta trong lòng không khỏi cảm thán.

“Nơi này thật kì lạ.” Cố Diệp Ninh nhìn xung quanh, nhúu chặt hàng lông mày, thấp giọng khẽ nói với Nam Cung Lãnh Dạ đi sát bên cạnh mình.

“Chuyện gì?” Nam Cung Lãnh Dạ thấy vẻ mặt của cô nghiêm túc, lập tức cảnh giác cũng tăng thêm vài phần. Trực giác của Cố Diệp Ninh bình thường đều có tới hơn 90% là đúng, cho nên đã giúp đội ngũ bọn họ tránh thoát được không ít chướng ngại trên đường.

“Trên đường chúng ta tới... không có bất cứ một con tang thi nào.”

“Là sao?” Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng nghe được loáng thoáng, bước dài một bước đi tới cạnh hai người anh cùng cô, mở miệng hỏi.

“Cho dù đây là khu ngoại ô của căn cứ thành phố C, nhưng cũng đã thuộc ngoài địa phận an toàn của căn cứ. Cho dù trước đó đã được quân đội thanh lý qua một lần thì cũng không thể nào sạch sẽ tới mức không có bất cứ một con tang thi nào.” Cô giải thích.

“Trước cần thận đề cao cảnh giác, chúng ta nhanh chóng tìm được cái tài liệu kia sau đó rời đi. Chú ý, không được tách ra khỏi đoàn đội.” Nhúu nhúu

mày, Nam Cung Lãnh Dạ cũng cảm thấy bầu không khí ở đây rất kì quái, có vẻ như nhiệm vụ này không đơn giản như anh nghĩ trước đó. Nên tốc chiến tốc thắng, hoàn thành nhiệm vụ trước đã.

“Được.”

Tuy cảm thấy kì quái nhưng bọn họ không nghĩ ra được lí do và nguyên nhân, đúng là vẫn nên đánh nhanh thắng nhanh một chút, an toàn luôn là lựa chọn hàng đầu. Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng đánh mắt nhìn nhau, sau đó khẽ ra hiệu cho ba đứa nhỏ theo sau. Còn về phần đội ngũ của Quách Phi cùng với Cố Minh Tuyền cứ bám sát sần sạt theo sau bọn họ ấy à... ai quản sống chết của những người mình không quen chứ. Chưa kể tới Quách Phi và Cố Minh Tuyền năm lần bảy lượt đều đánh chủ ý không tốt lên người bọn họ nữa. Cho nên, dù là bất cứ thành viên nào trong đội ngũ bọn họ cũng sẽ không tốt tính tới mức đi nhắc nhở.

Sở nghiên cứu này có tổng cộng 5 phòng trống, đều là nhà trệt một tầng, không quá tốn thời gian để lục tìm. Nhóm người Quách Phi muốn tỏ ý cùng nhau chia ra tìm, thế nhưng bị Mặc Sở Minh không chút suy nghĩ cự tuyệt. Đùa sao? Hiện tại thời gian gấp gáp, ai có tâm tư để còn cùng đám người này chơi trò mèo vờn chuột. Chưa kể tới, tới lúc tìm được tài liệu thì lại mất thêm thời gian tranh đoạt lĩnh tinh các loại, rất phiền phức.

“Mẹ nó, cái đội ngũ này bị làm sao vậy, rần rần đều không ăn!” Ngay cả Quách Phi tốt tính như vậy cũng sắp bị đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ mài sạch cả kiên nhẫn rồi. Anh ta chưa bao giờ bị người khác năm lần bảy lượt làm lờ với từ chối như ngày hôm nay đâu.

“Hừ! Đúng là hài hước!” Cố Minh Tuyền ở sau nhìn anh ta tức giận tới đỏ cả mắt, âm thầm khẽ cười nhạo Quách Phi một tiếng. Còn dám nói cô ta, xem đi... không phải hiện tại cũng bị cái đội ngũ kia chọc tức điên rồi sao?!

Cố Minh Tuyền tuy chán ghét những người khác trong đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ, đặc biệt là Minh Tu cùng Cố Diệp Ninh, thế nhưng cô ta cũng không buông bỏ được Nam Cung Lãnh Dạ. Từ trước tới giờ, Cố Minh Tuyền chưa từng gặp bất cứ người nào hoàn mỹ hơn Nam Cung Lãnh Dạ, chỉ có anh mới xứng đáng với cô ta.

“Lãnh Dạ ca ca, em nhất định sẽ để cho anh biết em tốt hơn Cố Diệp Ninh kia vạn lần.” Nắm chặt tay, Cố Minh Tuyền trong mắt dấy lên một ngọn lửa quyết tâm. Phải, chỉ có người như cô ta mới phù hợp với Nam Cung Lãnh Dạ.

.

.

.

“Mục tiêu là một loại tài liệu nghiên cứu y dược Đông y, mọi người chú ý một chút.” Trước khi đi vào bên trong lục tìm tài liệu, Nam Cung Lãnh Dạ quay đầu đối với mọi người trong đội ngũ, một lần nữa nhắc lại mục tiêu nhiệm vụ “Chú ý những gì ban nãy tôi nói, đi cùng nhau, đừng để bị tách ra. Hơn nữa đề cao cảnh giác.”

“Hiểu rõ.” Mọi người gật gù đầu đáp.

Vì một phòng cũng không quá rộng, đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ có 7 người 1 thú đi vào cũng đã chen chặt. Hơn nữa trong đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ lại có một thú dữ là tiểu Nha bất cứ lúc nào cũng có thể nhe răng tấn công, cho nên nhóm người Quách Phi dù không cam lòng cũng chỉ có thể lòn vờn ở bên ngoài chứ không dám tiếp cận quá gần. Quách Phi đứng ở ngoài sân nhìn cả nhóm người bên đội ngũ Nam Cung Lãnh Dạ đi vào từng phòng lục tìm mà vừa gấp vừa bức.

“Đây là phòng thứ tư rồi, rốt cuộc cái tài liệu đó có ở trong sở nghiên cứu không hả trời?” Minh Tu cùng Chu Nhi toàn thân đã phủ đầy bụi, trên mặt hai nhóc đã hiện lên vẻ chán nản nhưng vẫn đang cố sức lật từng trang từng trang tài liệu dày cộp.

“Tìm nốt phòng cuối cùng xem sao đã.” Hạ Kỳ Phong thờ dãi đóng lại một tủ tài liệu với cả núi giấy tờ chất trong đó. Cậu đã xem kĩ từng cái tệp giấy một, nhưng toàn là những tài liệu ghi các phản ứng hóa học trong thuốc bằng tiếng anh. Chẳng có cái nào phù hợp với mục tiêu cần tìm.

“Nói thật, tôi hoa hết cả mắt cả lên. Mấy cái văn bản gì đó này tuyệt đối không phù hợp với tôi. Tôi thà vác thân ra ngoài chém tang thi còn hơn.” Mục Hoảng ném một tập tài liệu xuống, trên khuôn mặt anh tuần đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu muốn phát điên. Hắn từ nhỏ thực sự đã không nuốt được mấy thứ liên quan tới ‘chữ viết’ và ‘học tập’.

“Được rồi, yên lặng chút đi, anh không biết giọng anh rất to sao?” Mặc Sở Minh trừng mắt liếc Mục Hoảng, trên tay y cũng có một tập tài liệu.

“Tiết kiệm sức lực, nhanh tay nhanh chân.” Nam Cung Lãnh Dạ lạnh nhạt liếc mắt, nhắc nhở.

Cố Diệp Ninh đang giúp Nam Cung Lãnh Dạ sắp tài liệu do tiểu Nha lôi ra, có chút buồn cười nhìn ba đứa nhóc con cùng Mục Hoảng đang oán thán. Đúng là bất mấy người bọn họ phải ngồi ở đây lục tìm từng tập tài liệu thế này chẳng khác nào bắt tội với đầy đọa. Thế nhưng mà biết làm sao được, cũng chẳng còn cách nào khác, tài liệu ở đây thực sự vô cùng nhiều, chất lên có thể thành cả núi. Nếu như chỉ bằng Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh và cô thì không thể nhanh chóng xử lý hết được.

Aiz~ thực ra thì cô cũng có chút hối hận rồi. Biết thế tìm nhiệm vụ nào đánh giết tang thi còn tốt hơn, chứ ngồi không mò từng tệp tài liệu thế này quả thực là rất nhàm chán.

“...” Đột nhiên, nụ cười trên môi của Cố Diệp Ninh đông cứng lại “Lãnh Dạ!” Cô quay sang nhìn Nam Cung Lãnh Dạ, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng.

“Đúng vậy!” Nam Cung Lãnh Dạ trên mặt cũng phá lệ nghiêm túc, gật đầu lại với cô.

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Mặc Sở Minh và Mục Hoảng nhìn hai người bỗng nhiên toàn thân căng cứng, đôi mắt phát ra đề phòng cực độ thì vô cùng ngạc nhiên, bất tri bất giác cũng trở nên cảnh giác theo.

“Có gì đó...” Hạ Kỳ Phong cùng với Minh Tu có đẳng cấp dị năng cao hơn Mặc Sở Minh cùng Minh Tu, cho nên ngũ giác cũng nhạy bén hơn. Đường như cũng cảm nhận được gì đó, hàng lông mày cũng nhíu chặt lại, khuôn mặt non nớt kéo căng ra vì căng thẳng.

“Có tang thi tới... rất nhiều...” Chu Nhi dùng dị năng, lập tức biết được cận kề nguyên nhân. Đôi mắt màu đỏ rượu vô hồn giống như đang nhìn về một nơi xa xăm nào đó “Thế nhưng không phải tang thi bình thường. Chúng nó là thú, là loài chuột... có rất nhiều tang thi chuột đang chạy tới đây!!!” Giọng cô bé run lên vì hoang mang.

“Tang thi chuột? Giờ tang thi còn lây nhiễm cả thú sao?” Tất cả mọi người kêu lên, theo bản năng quay lại nhìn Cố Diệp Ninh.

“Như thế nào có thể? Mạt thể mới hơn 2 tháng thôi mà...” Cố Diệp Ninh sắc mặt cũng không tốt. Nhưng cô còn chưa kịp giải thích cho những người khác thì một thanh âm thất thanh vang lên bên ngoài sân, kế tiếp là những tiếng kêu gào thảm thiết tới rợn người.

“Gì vậy?” Ở bên ngoài chỉ có nhóm người của Quách Phi mà thôi, Mục Hoảng đứng phát dậy, ánh mắt nhìn ra phía cửa “Chẳng lẽ tang thi chuột tấn công đám người Quách Phi kia?”

“Không, đám tang thi chuột kia đã bị cái gì đó ngăn ở bên ngoài, cách sở nghiên cứu vài chục mét. Là thứ khác tấn công!” Chu Nhi lắc lắc đầu “Em... em nhìn không ra được cái gì tấn công đám người Quách Phi kia, cũng nhìn không ra được ai đã chặn đám tang thi chuột lại.” Nếu cô bé không nhìn ra được vậy tức là đối phương có thực lực trên cấp của Chu Nhi.

“Đi ra ngoài xem xem thế nào. Ở trong này không phải là tình hình!” Nam Cung Lãnh Dạ quyết đoán ra lệnh, mọi người cũng chẳng thèm để tâm tới cái đồng tài liệu kia nữa, xách balo lên rồi chạy thẳng ra bên ngoài phòng.

Vừa mới ra tới bên ngoài, tiếng la hét gào thét thảm thiết cùng tiếng nổ đùng đoàng vì phóng xuất dị năng liên tục vang lên không dứt bên tai. Cố Diệp Ninh vừa nhìn thấy cảnh tượng trong sân thì đồng tử màu bạc lập tức co rút lại. Như - thế - nào - có - thể???

Trước mắt cô, một cảnh tượng đẫm máu đang xảy ra. Gốc cây lớn héo khô ở góc vườn đang vươn dài những cành trơ trụi, dùng nó như những xúc tu để tấn công nhóm người Quách Phi. Có vẻ như bị tấn công bất ngờ, cho nên thủ hạ của Quách Phi không ít người bị đâm chết. Càng tà mọn hơn đó là bị đâm chết xong, lập tức sẽ bị những cành cây kia hút khô máu thịt trong người, chỉ để lại một cái xác khô quắt dị dạng. Mỗi lần hút thêm được chất dinh dưỡng từ người nào, cái cây kia sức mạnh giống như càng tăng thêm một phần, tốc độ cũng mau hơn không ít.

Đám người Quách Phi không theo kịp được sự tấn công của cái cây kia, liền bị đánh dẹp về xa xa. Dù cho bọn họ làm cách nào cũng không thể tiếp cận được lại gần gốc cây. Ngay cả Quách Phi là dị năng giả cấp 2 trung giai, thực lực cao nhất cũng bị đánh cho quần áo rách tả tơi, trên người đầy rầy vết thương, chặt vật vô cùng.

“Nó là cái quái gì vậy?” Minh Tu nhìn không được mà thốt lên.

“Thụ yêu! Nó là thực vật biến dị! Hơn nữa ít nhất cũng đã cấp 4!” Cố Diệp Ninh phải cố gắng lắm mới bình tĩnh lại được, thanh âm giống như bị nghiền nát mà phun ra. Như thế nào không chỉ có tang thi thú, mà ngay cả thực vật biến dị cũng đã xuất hiện rồi?

Cô nhớ rõ kiếp trước phải tới nửa năm sau mạt thể mới xuất hiện động vật bị nhiễm virus, sau đó là tới động vật bị biến dị, rồi cuối cùng là mới thực vật biến dị xuất hiện. Nhưng đợi tới khi thực vật biến dị xuất hiện, nếu đúng thời gian thì cũng phải hơn 1 năm sau.

Tại sao tới kiếp này... thụ yêu lại xuất hiện sớm như vậy? Còn có, nếu thực vật biến dị đã xuất hiện, vậy động vật biến dị thì sao? Con người hiện tại thực lực vẫn chưa cao lắm, trung bình chỉ dao động ở cấp 1 và cấp 2, làm sao có thể đối chọi lại với tất cả những nguy cơ không ngừng dồn dập tới này.

Bỗng Cố Diệp phát hiện ra từ khi mình sống lại giờ đã thay đổi rất nhiều chuyện khiến cô không thể kiểm soát được. Không chỉ tốc độ của tang thi trở nên nhanh khó lường mà ngay cả những thứ như tang thi thú, thực vật biến dị cũng đã xuất hiện sớm hơn dự kiến.

“Thụ yêu?” Mặc Sở Minh khó hiểu với cụm từ kì lạ này.

“Thực vật bị biến dị. Cũng giống như dị năng giả, nhưng sức mạnh của thụ yêu đều thống nhất là hệ mộc.”

Giải thích qua loa tạm thời, cô bắt đầu nghĩ xem nên đối phó với thụ yêu này thế nào. Cô nhận ra thực lực của thụ yêu kia cao hơn cô, xem ra đã đột phá được cửa cấp 4. Cách giải còn có thể lấy số lượng nhiều người để chiếm phần thắng, nhưng... nếu là cách một cấp, vậy thì rất phiền phức. Cho dù hiện tại cô và Nam Cung Lãnh Dạ cùng hợp tác cũng chưa chắc đấu thắng được thụ yêu trên cấp 4 kia.

“Trước hết phải tìm cách giải quyết thụ yêu này, bằng không chúng ta thoát không được. Chuyện về thực vật biến dị, sau khi rời khỏi đây tôi sẽ nói với mọi người kĩ càng sau.” Cố Diệp Ninh gấp gấp nói “Lãnh Dạ, thụ yêu này đã hơn cấp 4, cả đội phải hợp sức mới có cơ may thắng. Anh làm chủ lực tấn công, dị năng của anh tương khắc với hệ mộc của nó.”

“Được. Nhưng thế còn cô?” Nam Cung Lãnh Dạ không nói hai lời, lập tức gật đầu, thế nhưng nghĩ tới gì đó lại quay lại hỏi Cố Diệp Ninh “Cô không

làm chủ lực?”

“Dị năng của tôi chỉ có hệ phong là gây được lực sát thương với nó, nhưng không thể bằng hệ hỏa biến dị cùng hệ lôi của anh.” Cô lắc đầu nói “Tôi chỉ có thể ở sau hỗ trợ một chút mà thôi, không thể tham chiến.”

Nhớ tới Mặc Sở Minh cũng là hệ thủy, Cố Diệp Ninh lập tức nhắc nhở: “Phải rồi, Sở Minh, anh cũng không thể dùng dị năng hệ thủy để tấn công nó!”

“Tôi biết rồi.” Mặc Sở Minh rất nhanh trí hiểu được vì sao Cố Diệp Ninh ngăn mình.

“Tiểu Tu, tiểu Phong, hai đứa cố gắng hỗ trợ Lãnh Dạ.” Cố Diệp Ninh dựa vào các hệ dị năng mà thành viên trong đội ngũ sở hữu, lập tức chọn được người hỗ trợ cho Nam Cung Lãnh Dạ.

Các hệ dị năng có tính chất bất đồng, mỗi hệ đều có tương khắc cũng có tương trợ. Dị năng hệ thủy cùng dị năng hệ băng của Cố Diệp Ninh đều có tính chất tương trợ đối với hệ mộc. Nếu như cô sử dụng chiêu thức của hệ thủy và hệ băng để tấn công yêu thụ, cũng tương đương với tăng cường sức mạnh cho nó. Chỉ có hệ phong là miễn cưỡng dùng được, khổ nỗi vì yêu thụ này trên cấp của cô, cho nên lực sát thương có thể nói là nhỏ tới không thể nhỏ hơn.

Ngược lại, hệ mộc tương khắc với hệ hỏa, hệ lôi, hệ kim và hệ thổ. Trong đội ngũ bọn họ không có ai là hệ thổ nhưng may mắn có đủ ba hệ còn lại. Nam Cung Lãnh Dạ là cấp 3 cao giai thực lực mạnh nhất, lại sở hữu hai hệ hỏa biến dị cùng hệ lôi, đương nhiên tiên phong tấn công ở đâu. Minh Tu là hệ kim, chỉ cần có thể tiếp cận được yêu thụ, lực sát thương sẽ vô cùng lớn. Còn chọn Hạ Kỳ Phong bởi vì cậu có dị năng hệ độc. Hệ độc mang tính chất ăn mòn, chỉ cần là vật được thực thể hóa thì đều sẽ bị hệ độc tấn công.

“Bọn em biết rồi.” Hai đứa nhóc cũng không phản đối, nhanh chóng đáp.

“Vậy tôi thì sao?” Mục Hoàng hỏi Cố Diệp Ninh.

“Anh cùng Tiểu Chu Nhi nhiệm vụ quan trọng nhất đấy. Cố gắng tranh thủ lúc ba người họ chiến đấu để tiếp cận phần gốc cây của yêu thụ, sau đó tìm ra được tinh hạch của nó. Yêu thụ là loại sinh vật có thể tự mình chữa thương cho mình, dù tổn thương bao nhiêu lần cũng sẽ không chết. Trừ phi tìm được tinh hạch của nó, cắt đứt liên kết giữa tinh hạch với rễ cây thì yêu thụ mới hoàn toàn bị tiêu diệt.”

Cô nói ra phương pháp để giết yêu thụ. Yêu thụ đáng ghét nhất chính là ở điểm này, chỉ cần chưa cắt đứt được liên kết giữa tinh hạch và rễ cây thì nó vĩnh viễn sẽ không chết. Nhưng rễ cây của yêu thụ có cả nghìn gốc, muốn mò từng cái để tìm được tinh hạch, quả thực là nhiệm vụ chẳng hề dễ dàng gì. Kể cả Chu Nhi có dị năng là hệ tinh thần, cũng sẽ mất không ít công sức. Giờ cô và Mặc Sở Minh chẳng thể giúp được gì nhiều, chỉ có thể hi vọng tất cả mọi người suôn sẻ hoàn thành nhiệm vụ cùng mục tiêu, đó là giết chết được yêu thụ.

“Mọi người cẩn thận một chút.” An bài xong xuôi hết rồi, Nam Cung Lãnh Dạ đưa mắt nhìn mọi người một vòng, nhấn mạnh “Đánh không được thì chạy, không nên liều mạng!” Hết thấy đề cao an toàn của mọi người, anh không muốn có ai quá liều chiến mà dễ bị thương tổn.

“Hiểu rồi!”

“Vậy đi thôi!” Thấy vẻ mặt kiên quyết của mọi người, Nam Cung Lãnh Dạ hài lòng gật nhẹ đầu, sau đó dẫn đầu xông ra trước.

“Bọn họ cuối cùng đã ra!” Quách Phi cùng vài thuộc hạ đang chặn vật chống lại sự tấn công từ những cành cây do yêu thụ phóng ra, khi nhìn thấy bóng dáng của Nam Cung Lãnh Dạ cùng Minh Tu và Hạ Kỳ Phong, anh ta nhìn không được vui sướng kêu lên.

“Được cứu rồi.” Một thuộc hạ cũng sung sướng nói. Trong tiềm thức của bọn họ, đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ người nào cũng rất mạnh, sẽ dễ dàng tiêu diệt được cái cây quái vật này.

Nam Cung Lãnh Dạ xông lên trước nhất, trên tay ngưng tụ ra một lôi cầu cực lớn, ném về hướng yêu thụ. Yêu thụ cảm nhận được nguy hiểm, những cành cây lập tức đan vào nhau, hình thành nên một tường chắn chắn ở trước thân thể nó. Ruỳnh, lôi cầu va đập với bức tường chắn được làm từ cành cây kia, lập tức khiến bức tường bị nổ tung, khói bụi mù mịt, mùi chất sơ bị cháy khét lẹt lan ra.

Hạ Kỳ Phong cùng Minh Tu ở hai bên Nam Cung Lãnh Dạ, trợ giúp anh tiêu diệt những cành cây muốn đánh lên. Hệ độc của Hạ Kỳ Phong chạm tới cành cây nào, cành cây đó liền bị ăn mòn, phát ra tiếng rìn rịt rợn người, hóa thành chất lỏng màu đen xì. Minh Tu thì dùng dị năng hệ kim biến ra một thanh đao, mỗi lần vung đao là vô số những cành cây bị chém đứt.

Thế nhưng đúng như Cố Diệp Ninh nói, chỉ mấy chục giây sau đó, những cành cây bị thiêu đốt cháy đen hoặc là bị ăn mòn hoặc là bị chém đứt của yêu thụ dùng mất thường có thể thấy được, từng chút một tái sinh. Nếu cứ tiếp tục như vậy, yêu thụ này chẳng khác nào bất tử. Cho dù Nam Cung Lãnh Dạ, Minh Tu và Hạ Kỳ Phong có lợi hại hơn nữa cũng sẽ nhanh chóng bị nó chèn ép tới kiệt sức.

“Bọn họ lợi hại quá.” Vì có Nam Cung Lãnh Dạ, Minh Tu và Hạ Kỳ Phong tham chiến, trở thành đối tượng bị yêu thụ chú ý, cho nên đám người Quách Phi mới có thể giảm bớt áp lực xuống một chút. Một dị năng giả bên đội ngũ của Quách Phi vừa mới dùng hỏa cầu đốt một cành cây đang đánh tới mình xong, có chút ngượng mồm nhìn bóng dáng ba người ở xa xa.

“Đúng là rất mạnh.” Quách Phi là dị năng hệ phong, anh ta dùng phong nhận để chém cành cây, nhưng cũng không hiệu quả mấy bởi vì lớp vỏ bọc bên những cành cây này đều rất dày.

“Các người tập trung chiến đấu đi. Yêu thụ này cấp bậc còn cao hơn cấp bậc dị năng của chúng tôi. Nếu các người bị nó giết, bọn tôi cũng không chịu

trách nhiệm đi cứu đâu!” Mục Hoàng tới sau một bước, nhìn thấy ánh mắt sáng rực tràn ngập hi vọng cùng ngưỡng mộ của mấy người bên đội ngũ của Quách Phi, hần mở miệng không chút suy nghĩ tạt nước lạnh.

“Cao hơn... cấp bậc của các người?” Quách Phi cùng thuộc hạ của anh ta run rẩy hỏi.

“Phải!”

“Hoàng ca ca... chúng ta mau tìm tình hạch của yêu thụ thôi.” Chi Nhi vươn một tay túm lấy vạt áo của Mục Hoàng, giật giật ra hiệu. Cô bé không thích đám người Quách Phi này, không muốn Mục Hoàng tiếp tục phí lời làm gì. Hơn nữa bọn họ còn có nhiệm vụ quan trọng cần làm.

“Ừ.” Mục Hoàng nhớ ra nhiệm vụ, lập tức bế bổng Chu Nhi, để cô bé ngồi trên cánh tay phải của mình. Chu Nhi cơ thể nhỏ bé chẳng đáng mấy cân, mà Mục Hoàng lại có sức lực rất lớn, bế theo cô bé di chuyển không chút nhọc vương vãi.

“Áo ảnh!” Giơ một bàn tay ra, đôi mắt màu đỏ rệu của Chu Nhi như trở nên sậm màu hơn, cô bé bắt đầu sử dụng dị năng gây ra ảo ảnh. Tuy ảnh hưởng tới yêu thụ không đáng kể thế nhưng có thể giúp cho những cành cây kia trong một thoáng sẽ không tấn công hai người họ “Hoàng ca ca, đi!”

Mục Hoàng theo lời của Chu Nhi, chân cong một cái rồi lấy sức bật mạnh, thân thể to lớn như núi thể nhưng di chuyển cực kỳ nhanh, lách qua vô vàn cành cây. Tới khi tiếp cận gần ba người Nam Cung Lãnh Dạ, Minh Tu cùng Hạ Kỳ Phong thì Chu Nhi mới thu lại chiêu thức Áo ảnh. Lúc này cô bé bắt đầu trải rộng tinh thần lực của mình ra, muốn tìm kiếm xem trong mấy nghìn rễ cây của yêu thụ, rễ cây nào liên kết nối với tình hạch.

Có ba người Nam Cung Lãnh Dạ cùng Minh Tu và Hạ Kỳ Phong tấn công gây nhiễu loạn yêu thụ, lại thêm Mục Hoàng tuy cơ thể to lớn nhưng tốc độ lại rất nhanh tránh thoát khỏi tầng tầng lớp lớp cành cây tấn công tới, Chu Nhi ở trong lòng của Mục Hoàng được che chở hoàn toàn có thể tập trung tìm kiếm mà không bị quấy nhiễu gì.

“Sở Minh, anh chú ý đứng sau tôi.” Cố Diệp Ninh không dùng dị năng, trực tiếp rút kiếm ra. Thanh kiếm này được hình thành từ một loại kim loại kì lạ, sắc bén cực kỳ, hoàn toàn không thua gì so với vũ khí do dị năng hệ kim biến ra. Tiểu Nha ở cạnh cô cũng há ra hàm răng sắc bén, giúp cô cản đứt không ít cành cây.

“Aiz ~ hôm nay lại để con gái bảo vệ, thực xấu hổ...” Mặc Sở Minh nhìn ngay cả tiểu Nha cũng ra sức chiến đấu, mà mình lại núp sau lưng Cố Diệp Ninh, không khỏi có chút xấu hổ.

Cái này cũng không phải Mặc Sở Minh y muốn. Y cũng ước gì được như mấy người khác trong đội ngũ, lao lên hàng đầu tấn công yêu thụ lắm chứ, nhưng khổ nỗi dị năng lại tương trợ đối với hệ mộc của yêu thụ nên không dùng được. Mà y cũng chẳng thể giống Cố Diệp Ninh oai phong dùng kiếm chặt đứt cành cây, ai bảo ngoại trừ bắn súng ra thì Mặc Sở Minh không biết dùng vũ khí nào khác. Hơn nữa vũ khí như súng thì cũng chẳng có lực sát thương nào với yêu thụ hết cả, lỗi ra bắn cũng chỉ tổ phí đạn.

“Anh xấu hổ cái gì, nghĩ quá nhiều rồi!” Quả nhiên, lời của y đã đổi lại được một cái tròng mắt cảnh cáo của Cố Diệp Ninh. Khụ... Cố Diệp Ninh tuy không theo chủ nghĩa nữ quyền, thế nhưng mà mở miệng đóng miệng mà cứ phân biệt nam nữ linh tinh thì cô cũng sẽ khó chịu.

“A A A A, CỨU TÔI VỚI!!!!” Đột ngột một thanh âm bén nhọn đâm vào tai của Cố Diệp Ninh cùng Mặc Sở Minh. Cô chém bỏ một cành cây rồi nghiêng đầu nhìn về hướng thanh âm truyền tới, chỉ thấy Cố Minh Tuyền đang chặt vật bị một cành cây cuốn lên trên cao.

“Thực tình...” Cố Diệp Ninh nhíu mày lại, dùng dị năng hệ phong phóng ra một chiêu Liệt phong. Lập tức, cành cây đang quấn lấy Cố Minh Tuyền bị chặt đứt, Cố Minh Tuyền như con rối đứt dây, ngã phịch xuống trên mặt đất, toàn thân xây xước đầy vết thương.

“Sao cô lại cứu cô ta?” Đối với Cố Minh Tuyền, Mặc Sở Minh hoàn toàn không có chút tình cảm tốt đẹp nào hết, chỉ cảm thấy cô ta... rất hoang tưởng.

“Tiện tay mà thôi. Dù sao cũng chẳng thù chẳng oán gì.” Tuy cảm thấy Cố Minh Tuyền là một người vô cùng phiền phức thế nhưng cô cũng chưa chán ghét Cố Minh Tuyền tới mức trơ mắt nhìn cô ta bị yêu thụ giết chết. Mặc dù cô ta luôn đối chọi với cô, thậm chí còn có vài lần sinh ra sát khí với cô, thế nhưng chung quy cũng chỉ là cô ta đơn phương tìm ngượng mà thôi.

Cô đối với cô ta... hoàn toàn là vô cảm...

“Khụ, khụ, khụ...” Cố Minh Tuyền cố bò dậy từ trên mặt đất, quần áo lem luốc, mặt mũi bẩn thỉu, vô cùng chật vật rách rưới “Cô... cô cố tình muốn tôi bị ngã chết đúng không?” Cô ta tròng mắt oán hận quát cô, không hề cảm ơn Cố Diệp Ninh vì đã cứu mình, ngược lại còn nghĩ Cố Diệp Ninh đang muốn hại cô ta bị ngã chết.

“Mẹ nó! Đúng là não tàn nà!” Mặc Sở Minh luôn lịch sự lễ phép tới vậy, nghe thấy lời này của Cố Minh Tuyền, chỉ hận không thể xông lên cho cô ta vài cái tát. Y bức xúc tới mức độ, ngay cả chữ tục cũng nói ra rồi.

“Mặc kệ cô ta.” Cố Diệp Ninh hoàn toàn chẳng bị dao động, vẫn chuyên tâm vùng kiếm chặt cành cây mà yêu thụ phóng tới. Cô cũng đã dự đoán được cô nàng Cố Minh Tuyền này sẽ chẳng biết ơn gì mình. Như đã nói, chỉ là tiện tay cứu cô ta một mạng mà thôi.

“Cô không nhìn tôi! Cô dám coi thường tôi sao?” Cố Minh Tuyền ‘não tàn’ thấy Cố Diệp Ninh chẳng thêm phản ứng gì với lời của mình, một lần nữa lại sôi nổi, gào lên.

“Đồ thần kinh, có bệnh thì về nhà mà chữa đi, đừng có ra bên ngoài cắn loạn người.”

Sắc mặt của Mặc Sở Minh lúc này đã triệt để trầm xuống, ánh mắt dưới cặp kính của y lúc nhìn tới Cố Minh Tuyền đang nổi điên hiện ra một tia sắc bén. Trong cái lúc chiến đấu nguy hiểm thế này, đồng bạn của y cùng Cố Diệp Ninh còn đang cố gắng chống lại yêu thú, con ranh Cố Minh Tuyền này lại rảnh rỗi tới mức độ muốn đi gây chuyện sao? Rốt cuộc cha mẹ cô ta nuôi thế nào mà nuôi ra được một cục phẩm như vậy hả?

“Anh... anh chửi tôi?” Cố Minh Tuyền nghe thấy Mặc Sở Minh chửi mình, thất thần vài giây, sau đó nhảy đồng lên như mèo bị giật phải đuôi “Anh dám vì cô ta mà chửi tôi sao?”

“Bỏ đại gia chỉ nói sự thật! Hừ! Nói chuyện với não tàn, quả nhiên rất phiền phức!” Nói rồi trực tiếp quay mặt đi nơi khác, không thèm nhìn tới Cố Minh Tuyền kia nữa. Có muốn đấu khẩu thì cũng phải chờ lúc khác, giờ y không muốn làm Cố Diệp Ninh bị phân tâm.

Mặc Sở Minh bỏ qua nhưng loại nữ nhân ‘não tàn’ lại hay chấp nhất như Cố Minh Tuyền sao có thể cam lòng bị người khác khinh despise. Nhớ tới từ lúc gặp phải Cố Diệp Ninh, cô ta hoàn toàn bị bắt chẹt đủ đường, làm cái gì cũng không thuận lợi. Hết lần này tới lần khác bị người ta sỉ nhục, hết lần này tới lần khác mất mặt, hết lần này tới lần phải nín nhịn uất ức vào trong lòng. Vì sao chứ? Cô ta từ nhỏ tới lớn cha thương mẹ sủng, chưa từng ai dám làm cô ta phật lòng. Dựa vào cái gì, từ lúc gặp phải Cố Diệp Ninh, cô ta lại bị coi rẻ như thế?

Nam Cung Lãnh Dạ không thèm nhìn cô ta, ánh mắt lúc nào cũng chỉ chăm chú hướng tới Cố Diệp Ninh; Mặc Sở Minh vì Cố Diệp Ninh mà chửi cô ta; Minh Tu cũng vì Cố Diệp Ninh mà gây sự với cô ta; con sói tiểu Nha kia vì Cố Diệp Ninh mà đe dọa cô ta; Chu Nhi, Mục Hoàng, Hạ Kỳ Phong đều ngó lơ cô ta mà vây quanh Cố Diệp Ninh; ngay cả Quách Phi là đàn anh tốt của cô ta cũng vì Cố Diệp Ninh mà đè ép cô ta. Ngay kể cả lúc này, cô ta chột vạt bản thủ bò trên mặt đất, vậy thì dựa vào cái gì Cố Diệp Ninh có thể sạch sẽ thoát tục đứng đó.

Cố Minh Tuyền hai mắt đỏ ngầu toàn sát ý cùng hận ý. Chưa từng có bất kì một ai khiến cho cô ta căm hận như Cố Diệp Ninh. Trong đầu, một tiếng nói liên tục phát ra: “Giết Cố Diệp Ninh, giết Cố Diệp Ninh, chỉ cần Cố Diệp Ninh chết đi thì tất cả những gì bản thân mong ước đều có thể đạt được...”.

“Cô! Tất cả là tại cô! Sao cô không chết đi hả?” Cố Minh Tuyền lấy hết sức bình sinh lao tới, nhân lúc cả Mặc Sở Minh cùng Cố Diệp Ninh đều không chú ý, đẩy mạnh Cố Diệp Ninh.

Cố Diệp Ninh toàn thân nghiêng ngả, ngã bật về phía trước, hướng tới đỉnh của cành cây đang vươn tới. Mặc Sở Minh cũng bị dị biến này khiến cho sợ hãi kêu to một tiếng. Thế nhưng lúc y phản ứng kịp, muốn bắt lấy tay của Cố Diệp Ninh để kéo cô lại thì đã không kịp. Tiếng kêu của Mặc Sở Minh thành công thu hút toàn bộ chú ý của những người khác đứng trong sân. Ngay cả Nam Cung Lãnh Dạ, Minh Tu, Hạ Kỳ Phong, Chu Nhi và Mục Hoàng đứng cách đó một đoạn đang chiến đấu và trốn tránh tấn công của yêu thú cũng nhìn thấy một màn hãm hại này.

“TIỂU NINH!!!!” Nam Cung Lãnh Dạ mắt thấy cành cây sắp đâm thủng lồng ngực của Cố Diệp Ninh, hốt mất như muốn nứt ra, anh gào lớn. Muốn dùng tốc độ nhanh nhất để quay về cứu cô thế nhưng ngay cả Mặc Sở Minh ở gần vậy còn không kịp nữa là anh.

“DIỆP TỶ TỶ!!!” Hạ Kỳ Phong cùng Minh Tu cũng gấp gấp tới mức chân tay luống cuống.

Phập!!! Cành cây xuyên qua da thịt, máu bắn thành những vệt dài bay lượn trên không trung. Cố Diệp Ninh không cảm giác được đau đớn mà mình chờ đợi xuất hiện, ngược lại cô nhìn thấy tiểu Nha... không biết từ lúc nào đã lao tới chắn ở trước mắt cô, đỡ thay cô một đòn chí mạng. Bộ lông trắng muốt của nó lúc này thấm đẫm toàn là máu, biểu cảm trên mặt sói tràn ngập đau đớn. Đôi mắt vàng của nó phủ một tầng hơi nước ảm đạm nhìn Cố Diệp Ninh. Thế nhưng khi tiểu Nha liếc tới Cố Minh Tuyền vẫn giữ nguyên tư thế đẩy người đứng ở sau thì đôi mắt đã chuyển thành quang mang hận ý tràn ngập huyết tính.

“KHÔNG!!! TIỂU NHA!!!” Cố Diệp Ninh nhìn thấy vị trí cành cây đâm xuyên qua cơ thể của tiểu Nha, trong lòng sinh ra một cảm giác khủng hoảng vô cùng. Đó... đó là vị trí ngay sát trái tim!

Cô ném đi thanh kiếm, vươn tay ôm chặt lấy cơ thể của nó, đỡ nó ở trên đùi của mình, dùng dị năng hệ phong chặt đứt cành cây đang có ý định hút chất dinh dưỡng từ trong người của tiểu Nha ra. Liên tục nói với bản thân rằng tiểu Nha sẽ không sao, sẽ không sao... thế nhưng mà nhìn vết thương không ngừng chảy máu của tiểu Nha, Cố Diệp Ninh không cách nào bình tĩnh nổi. Nước mắt trào ra, trước mặt lại hiện lên cảnh tượng tiểu Nha ở kiếp trước vì cứu mình mà bị thiêu trụi.

Vì sao chứ? Vì sao chứ? Đã nói sẽ chăm sóc tiểu Nha thật tốt, sẽ không để nó bị thương. Như thế nào sẽ... như thế lại để cho tiểu Nha lần nữa thương tổn sinh mạng để cứu mình?

“Tiểu Nha, tiểu Nha, đừng bỏ tao mà, làm ơn... đừng bỏ tao...” Tiếng khóc nghẹn ngào không ngừng vang lên, lúc này Cố Diệp Ninh đã chẳng còn có thể nghĩ được gì cả, ngoại trừ tiểu Nha. Cô muốn bịt miệng vết thương cho nó, nhưng máu vẫn không ngừng xối ra, ướt đẫm hai tay của cô, ướt đẫm quần áo của cô.

“Ư...” Tiểu Nha cố gắng cọ cọ đầu vào tay của Cố Diệp Ninh, cổ họng rên lên vài tiếng nũng nịu, như muốn an ủi cô rằng nó không sao, thế nhưng hơi thở mỏng manh yếu ớt đã nói lên tình trạng thật sự của nó.

“TIỂU NINH, CẦN THẬN!!!!”

Tuy Cố Diệp Ninh đã thoát được nạn một kiếp thế nhưng hiện tại yêu thú vẫn đang ra sức tấn công không ngừng, lập tức cô một lần nữa bị một cành cây của yêu thú nhắm tới. Nam Cung Lãnh Dạ đang bị cành cây của yêu thú dày đặc cuốn lấy, không có cách nào lao được về phía của cô để bảo vệ cô, chỉ có thể hét lên, hi vọng có thể đánh thức Cố Diệp Ninh đang chìm sâu trong bi thương.

Nhưng Cố Diệp Ninh hoàn toàn không nghe thấy gì cả, trong đầu của cô lúc này, tất cả chỉ còn hình ảnh tiểu Nha gầy gò trong đám lửa kêu gào đau đớn cùng hình ảnh tiểu Nha bị cành cây của yêu thú đâm xuyên qua cơ thể. Kí ức kiếp trước hình sự việc kiếp này đan xen vào nhau, một lần lại một lần

như muốn xé rách tâm can của cô. Đầu là vì cứu cô, hai kiếp đầu là vì cứu cô! Nếu tiểu Nha có làm sao... nếu tiểu Nha có làm sao...

“Tiểu Ninh, chú ý!!!”

Mặc Sở Minh thấy Cổ Diệp Ninh hoàn toàn không có phản ứng, biết cô lúc này đã không còn tỉnh táo nữa, vội vàng muốn bước tới lôi kéo cô tránh thoát. Thế nhưng lúc y mới định di chuyển thì đột nhiên Cổ Minh Tuyền ở bên cạnh lại túm chặt lấy tay của y, ngăn không cho y di chuyển.

Mặc Sở Minh trong mắt toàn bộ đều là sát ý nhìn Cổ Minh Tuyền, muốn tránh khỏi bàn tay đang túm lấy mình của cô ta, đáng tiếc Cổ Minh Tuyền tựa như con đĩa, đẩy sao cũng không chịu buông: “Đồ điên, buông ra!!! Cô đúng là đồ vong ân bội nghĩa!!!”

“Ha ha, thì sao, tôi chính là muốn cô ta phải chết!!!” Cổ Minh Tuyền giống như điên rồi, ngẩng đầu cười cuồng dại.

“KHÔNG, TIỂU NINH!!!” Chuyện chỉ xảy ra trong chớp mắt, Mặc Sở Minh đã bỏ lỡ cơ hội có thể kéo Cổ Diệp Ninh tránh ra.

Nam Cung Lãnh Dạ thấy cành cây kia lần nữa hướng về phía cô tấn công, trái tim như bị ai đó hung hăng đâm một cái. Trong huyết quản sôi lên, tựa như bị kích thích, đánh vỡ tan thứ gì đó tồn tại trong cơ thể. Toàn thân anh phát ra một luồng áp khí dữ dội mang theo những tia điện màu tím, phá hủy gần hết những cành cây đang trôi buộc xung quanh mình.

Nam Cung Lãnh Dạ... thành công tiến cấp, trở thành đệ năng giả cấp 4 trong thời khắc này!

Ngày lúc mọi người tưởng rằng Cổ Diệp Ninh sẽ bị đâm trúng thì đột nhiên từ trên vách tường có một người dùng tốc độ không thể nhìn rõ được nhảy xuống, trong tay phóng ra một hỏa cầu đỏ rực ném về hướng cành cây kia. Tranh thủ lúc cành cây của yêu thụ bị hỏa cầu thiêu đốt còn chưa kịp tái sinh, một bóng dáng thon dài khác cũng nhảy xuống từ trên vách tường sở nghiên cứu. Người mới đến việc đầu tiên sau khi xuất hiện đó chính là không ngại nguy hiểm, xông tới bế xốc Cổ Diệp Ninh lên, đem cô vẫn đang ngất ngắc di chuyển tới vị trí an toàn khác.

Mọi người trong vườn đều bị dị biến cùng sự xuất hiện đột ngột của hai người mới đến làm cho ngốc ra.

“Mẹ nó, đây là cái quái gì vậy? Cây bây giờ cũng trở thành quái vật sao? Mạt thế có phải không quá mức nguy hiểm rồi?” Người ban nãy phóng ra hỏa cầu nhìn yêu thụ là một người phụ nữ hơn 20 tuổi vô cùng xinh đẹp, cơ thể nở nang bốc lửa. Cô ta hất mái tóc dài hơi xoăn của mình, nhíu mày ghé sát nhìn về hướng yêu thụ đang phóng ra hàng loạt những cành cây uốn éo.

“Chu Tề Sa, đừng có nói nhảm nhiều!” Một thanh âm trong trẻo ôn hòa vang lên nhưng lại không hề thiếu đi vài phần uy nghiêm. Chủ nhân của âm thanh không ai khác chính là người đang bế Cổ Diệp Ninh.

“Được rồi.” Chu Tề Sa chu đôi môi đỏ mọng quyến rũ của mình ra, hừ một tiếng rồi lần nữa phóng ra hỏa cầu, tấn công yêu thụ.

Cổ Diệp Ninh đỡ đầu ngẩng đầu lên nhìn người đang bế mình. Dưới ánh nắng mặt trời, khuôn mặt tinh xảo ấy hiện ra trước mắt cô. Làn da trắng ngần, đôi môi mỏng luống nhếch lên tạo thành một nụ cười nhàn nhạt lễ độ, đôi mắt trong trẻo đen láy như vực thăm xoáy sâu vào tâm linh người nhìn vào nó. Mái tóc đen mềm trong gió, khẽ lay động, tỏa ra một hương vị thoát tục, làm cho người ta có ảo giác... giống như nhìn thấy một vị thần.

Cảm nhận được đường nhìn của cô, anh ta cũng cúi đầu xuống. Trong phút chốc bốn mắt nhìn nhau, trái tim của Cổ Diệp Ninh như nảy lên.

Nụ cười cùng ánh mắt xa cách kia khi nhìn Cổ Diệp Ninh liền chuyển thành ôn nhu cùng sùng nịnh tới mức muốn chảy ra thành nước, thanh âm trong trẻo cũng mang theo mười phần yêu thương chiều chuộng không hề che giấu: “Ninh nhi, đã lâu rồi, không gặp em...”

Hình ảnh chân thực trước mặt bỗng nhiên được đề lên bởi một hình ảnh đã từ rất lâu rất lâu trước đây trong kí ức. Cậu nhóc chạy tới trước mắt cô nhóc, vươn tay xoa xoa cái má mềm mại của cô nhóc, khẽ mỉm cười, ôn nhu nói: “Ninh nhi, anh sẽ bảo vệ em, sẽ không để bất ai có thể bắt nạt Ninh nhi của anh...”

Tuy rằng người trước mặt này so với cậu nhóc trong quá khứ kia đã trưởng thành hơn nhiều, thế nhưng đường nét so với quá khứ cũng không thay đổi là mấy.

Nước mắt lần nữa lại trào ra, Cổ Diệp Ninh run rẩy vươn tay chạm lên mặt của thanh niên. Động tác của nhẹ nhàng vô cùng, tựa như sợ rằng chỉ cần mình chạm mạnh một chút thì sẽ làm người trước mặt tan vỡ mất.

“Huyền ca ca... là anh, sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Tiêu Diệt

“Huyền ca... anh, chưa chết?” Thanh âm của Cổ Diệp Ninh run rẩy, nước mắt không ngừng trào ra, cũng không dám chớp mắt. Cô rất sợ, sợ rằng một

khi bàn thân chớp mắt thì người trước mắt này sẽ biến mất.

“Anh sẽ không biến mất nữa đâu, ngốc ạ.” Tình Huyền dường như biết được suy nghĩ cùng sợ hãi của cô, tại trên trán cô hôn nhẹ một cái rồi khom người đặt cô xuống trên mặt đất “Ban này thực nguy hiểm có biết không. Súng đạn trên chiến trường không có mắt, sao em lại có thể thất thần như vậy?” Trong giọng nói ngoài trách cứ ra còn có cả lo lắng.

“Nhưng mà, tiểu Nha...” Cố Diệp Ninh nức nở nhìn về hướng tiểu Nha đang nằm dài chỗ kia.

Yêu thụ dường như có ý định muốn hấp thụ tiểu Nha thế nhưng không đạt được mục đích. Cô gái tên Chu Tề Sa kia luôn đứng ở phía trước dùng hỏa cầu để ngăn chặn tấn công tới từ yêu thụ. Chu Tề Sa dị năng cũng phải cấp 3, hỏa cầu đỏ rực phóng ra mỗi một lần chạm vào cành cây đều khiến cho lớp vỏ bọc bên ngoài của cành cây bị cháy đen thui, thậm chí còn có không ít cái bị nổ tung.

Mặc Sở Minh cũng không đứng một bên nữa trốn tránh không làm gì nữa. Y cầm lấy kiếm của Cố Diệp Ninh ban này ném đi, giống như bị kích thích mà khua loạn lên, thế nhưng cũng chém được không ít cành cây. Có hai người bọn họ bảo vệ, tiểu Nha tạm thời không sao, cũng tránh được một kiếp bị yêu thụ ‘xoi tái’. Chỉ có điều vết thương trên người nó cũng rất nặng, nằm vật tại đó thoi thóp, vô cùng đáng thương.

“Tiểu Nha sẽ không sao đâu, an tâm đi...” Tình Huyền mỉm cười ôn nhu “Ninh nhi ngoan, ngồi ở đây chờ anh một chút rồi anh sẽ trở lại. Giờ, anh phải đi tính toán với một số người và một số vật.” Anh ta từ từ ngẩng đầu lên, ở trong đôi mắt đen láy vốn luôn lạnh nhạt hiện lên một tia sát ý rợn người.

“Huyền ca...” Cô của lúc này không còn vẻ cứng rắn giống bình thường, ngược lại mang theo một phần mềm mại ý lại. Vươn tay túm chặt vạt áo của Tình Huyền, thanh âm thì thầm gọi tên của anh ta.

“Không sao đâu, anh cam đoan.” Xoa xoa mái tóc mềm mại của cô, Tình Huyền lần nữa thấp giọng thì thào.

“Buông cô ấy ra! Anh là ai?” Đúng lúc này một thanh âm trầm thấp, lạnh lùng mang theo nguy hiểm cùng cảnh cáo xuất hiện ở sau lưng ra của Tình Huyền.

Nụ cười trên môi của Tình Huyền biến mất trong một vài giây, thế nhưng sau đó lại lần nữa rất nhanh nhếch lên, một lần nữa khí chất ôn hòa lễ độ. Tình Huyền quay người lại liền được một người thanh niên trẻ tuổi cao ráo đứng đó. Người kia mặc một chiếc áo sơ mi cùng quần bò, phong cách thoải mái nhưng không che đi được khí chất bất phàm cùng cao ngạo trên người. Khuôn mặt anh tuấn nghiêm nghị mang theo sự lạnh lùng xa cách, đường nét hoàn mỹ như được điêu khắc. Trên cánh tay của đối phương, những tia lửa điện màu tím không ngừng chớp nháy, tỏa ra uy áp khiến người ta hít thở không thông.

“Nam Cung Lãnh Dạ?” Tình Huyền nghiêng nghiêng đầu, tuy miệng thì dò hỏi nhưng giọng điệu đã chắc chắn mười phần.

Nam Cung Lãnh Dạ không giống Cố Diệp Ninh được Cố gia gia tộc giấu giếm thông tin rất kỹ, anh là thiên tài của Nam Cung gia tộc, là sự tự hào của Nam Cung gia tộc, là sự tâm đắc của giới thượng lưu. Cho dù thỉnh thoảng anh mới xuất hiện tại vài bữa tiệc thì các tờ báo cũng sẽ luôn tìm mọi cách để săn lùng thông tin về anh.

Với khả năng thấy qua sẽ không quên của Tình Huyền lại cộng thêm với vẻ ngoài cực kỳ bắt mắt và thành tích nổi trội của Nam Cung Lãnh Dạ trong những năm qua, không muốn nhớ mặt mũi của vị Nam Cung đại thiếu gia này cũng thực khó nha...

“Anh là ai?” Nam Cung Lãnh Dạ không phủ nhận không trả lời, lặp lại câu hỏi ban này một lần nữa. Tuy nét mặt vô cảm xúc nhưng từ trong ánh mắt của anh, Tình Huyền thấy được sự nóng nảy giận dữ pha lẫn cùng lo lắng để phòng nhìn mình.

Tình Huyền đang đánh giá anh, anh đương nhiên ngược lại cũng xem xét anh ta. Từ thế, phong thái, cử chỉ của Tình Huyền rất chuẩn mực. Nếu như có người bảo Nam Cung Lãnh Dạ rằng người thanh niên trước mắt anh là một thiếu gia xuất thân từ một đại gia tộc nào đó thì anh cũng sẽ tin tưởng. Khuôn mặt còn rất đẹp trai, so sánh với Nam Cung Lãnh Dạ không thua kém dù chỉ một chút. Chẳng qua là nhìn khí chất của Tình Huyền, người không biết nhất định sẽ cho rằng anh ta là người ôn hòa. Thế nhưng Nam Cung Lãnh Dạ đã từng được tối luyện trong quân đội, làm sao có thể không nhận ra mùi nguy hiểm huyết tính phất trên người của anh ta.

“Chuyện này để chút nữa nói sau đi.” Không tức giận vì thái độ của Nam Cung Lãnh Dạ, Tình Huyền nhún nhún vai, nụ cười nhàn nhạt lễ độ trên môi chưa từng thay đổi “Thực lực đã lên cấp 4? Vừa mới đột phá?” Nhún nhún mày quan sát anh một chút, anh ta hỏi “Tốt lắm, tôi cũng là dị năng giả cấp 4. Chúng ta hợp sức một chút, trước xử lý cái cây yêu quái kia đi đã.”

“Được.” Nhớ tới yêu thụ chút nữa hai lần hại Cố Diệp Ninh, lại còn khiến tiểu Nha bị thương, trên mặt của Nam Cung Lãnh Dạ như muốn ngưng tụ thành một tầng băng mỏng.

Anh quay đầu nhìn Mặc Sở Minh vẫn đang vận sức dùng kiếm của Cố Diệp Ninh chém đứt không ít cành cây, quát: “Minh, cậu đem tiểu Nha sang bên đây đi!”

“Được, tớ biết rồi!” Mặc Sở Minh lập tức nghe theo lời của anh. Y một tay cầm kiếm chém chém giết giết, một tay vác tiểu Nha. Tiểu Nha tuy khá nặng nhưng cũng không làm cho Mặc Sở Minh quá chật vật.

Chỉ vài chục giây, y đã bế được tiểu Nha chạy sang phía chỗ Nam Cung Lãnh Dạ đang đứng: “Tiểu Ninh, cô có sao không?”

Y không khỏi lo lắng nhìn Cố Diệp Ninh sắc mặt không tốt cho lắm, thần thái bồn chồn không yên. Cố Diệp Ninh là cô gái rất kiên cường, thế nhưng cứ đụng tới chuyện liên quan tới an nguy của người thân cùng tiểu Nha, cô lại thường xuyên rất dễ bị kích động. Mọi người trong đội ngũ cũng biết một ít về

việc này, cũng biết trong việc này có uẩn khúc gì đó, tuy nhiên không dám dò hỏi thêm gì. Ai cũng sợ rằng nếu hỏi tới sẽ làm cho Cố Diệp Ninh đau lòng.

Thấy Mặc Sở Minh đã đem tiểu Nha tới, Nam Cung Lãnh Dạ lập tức dùng dị năng hệ không gian thiết lập một lồng bảo vệ trong suốt bao bọc lấy tiểu Nha, Cố Diệp cùng Mặc Sở Minh. Hiện tại anh đã là dị năng giả cấp 4, yêu thụ kia cho dù muốn phá vỡ lồng bảo vệ này thì cũng rất khó. Đột nhiên đột phá được cấp 4, Nam Cung Lãnh Dạ sau đó hoàn toàn cảm thụ được sức mạnh cuộn cuộn không ngừng trong cơ thể mình. Sức mạnh giữa dị năng cấp 3 và dị năng cấp 4, quả nhiên khác nhau rất nhiều.

Vị trí hiện tại mà bọn họ đang đứng khá là an toàn thể nhưng lâu lâu vẫn có cành cây của yêu thụ lia tới tấn công. Tiểu Nha bị thương nặng không nói, Cố Diệp Ninh tuy thân thể lành lặn nhưng hiện tại tinh thần bất ổn không thể để cô ra chiến đấu được. Chỉ để lại có một mình Mặc Sở Minh ở đây thì anh không an tâm. Cho nên chuyện thiết lập lồng bảo vệ là một việc bắt buộc phải làm. Anh không muốn một lần nữa nhìn thấy cô gặp nguy hiểm, kể cả bất chấp bản thân bị lộ ra dị năng thứ ba hệ không gian trước mặt một người ngoài là Tinh Huyền đi chăng nữa.

“...” Tinh Huyền thấy Nam Cung Lãnh Dạ dùng dị năng hệ không gian, trong đôi mắt đen lóe lên một tia kinh ngạc. Thế nhưng anh ta cũng không hỏi cái gì, chỉ lặng lẽ đứng một bên.

“Lãnh Dạ...” Cố Diệp Ninh từ lúc Mặc Sở Minh tới đã lao đến ôm chặt tiểu Nha. Cô ngẩng lên mờ mịt nhìn về phía Nam Cung Lãnh Dạ đứng cách mình một lớp màng trong suốt rắn chắc của lồng bảo vệ, muốn nói gì đó nhưng rốt cuộc lời cứ như nghẹn lại trong họng.

“Không sao đâu, tiểu Nha nhất định sẽ không sao. Cô ngồi ở đây, chờ tôi ở lại, nhé?” Anh biết lúc này Cố Diệp Ninh đang rất loạn. Tiểu Nha quan trọng với cô thế nào, anh hiểu rõ hơn ai hết, cho nên anh lập tức nhẹ giọng đối với cô trấn an, sợ cô thương tâm quá độ.

Sự bất an của cô, cô có bí mật nào đó,... tất cả không phải là Nam Cung Lãnh Dạ không nhận ra. Chẳng qua anh muốn để cô dần tin tưởng mình, anh có rất nhiều kiên nhẫn để chờ tới lúc Cố Diệp Ninh tự mình chủ động kể cho anh nghe. Đây cũng là vì yêu thương cô, cho nên tôn trọng cô, tôn trọng riêng tư, tôn trọng tất cả thuộc về cô.

“Ừ...”

Có được sự trấn an từ Tinh Huyền cùng Nam Cung Lãnh Dạ, cuối cùng bàng hoàng trong lòng của Cố Diệp Ninh cũng được hạ thấp xuống một chút. Ý lại vào Tinh Huyền, chuyện này đối với cô mà nói chẳng có gì đáng ngạc nhiên. Khiến cô ngạc nhiên hơn cả đó chính là... không ngờ bản thân mình lại tin nhiệm Nam Cung Lãnh Dạ như thế. Lời an ủi của anh vậy mà có thể ảnh hưởng được tới tâm tình mình.

“Tiểu Nha, mày sẽ không sao! Nhất định! Nhất định sẽ không sao!” Không ngại toàn thân tiểu Nha nhóp nhép toàn là máu, cô khom người ôm chặt nó vào trong lòng, giống như muốn cảm nhận nhịp thở cùng với sự sống của tiểu Nha.

“Ừ...” Tiểu Nha thoi thóp dường như cũng cảm nhận được tâm trạng không tốt của chủ nhân, nó cọ cọ đầu vào tay cô, sau đó một môi nhắm mắt lại muốn dưỡng sức.

“Ninh nhi, em nếu có thuốc hoặc băng gạc gì đó, trước cứ tạm thời băng bó cho tiểu Nha trước đi.” Tinh Huyền nhìn về balo rất lớn mà Cố Diệp Ninh đeo sau lưng, mở miệng đề nghị. Không thể tiểu Nha tiếp tục mất máu. Vết thương có nặng thì chờ thêm một lát vẫn có thể cứu được. Nhưng nếu để mất máu quá nhiều, vậy thì lúc đấy rất phiền phức.

“A... đúng... đúng rồi, em phải băng bó cho tiểu Nha.” Lau đi nước mắt của mình, Cố Diệp Ninh dưới sự trợ giúp của Mặc Sở Minh, luống cuống lôi băng và thuốc cầm máu đã chuẩn bị sẵn ở trong balo ra, bắt đầu bận rộn để chữa vết thương cho tiểu Nha.

“Chăm sóc tiểu Nha và tiểu Ninh.” Nam Cung Lãnh Dạ chuyển tầm mắt nhìn Mặc Sở Minh, thấp giọng nhắc nhở.

“Cậu an tâm, tôi sẽ chăm sóc cho tiểu Nha và tiểu Ninh.”

Mặc Sở Minh kiên nghị gật đầu đáp lại. Hiện tại Nam Cung Lãnh Dạ thăng lên cấp 4, ắt hẳn đấu với yêu thụ sẽ không quá nguy hiểm và yếu thế hơn như trước. Chưa kể tới còn có Minh Tu và Hạ Kỳ Phong giúp đỡ nữa. Còn về phần hai người đột ngột xuất hiện là Tinh Huyền cùng Chu Tề Sa, Mặc Sở Minh có nghi hoặc cùng đề phòng nhưng cũng chưa nói thêm gì. Y biết phân biệt thời gian, bây giờ không phải là lúc để tra xét linh tính.

Ban nãy từ xa y đã tinh nhạy thấy được, dường như anh chàng thanh niên điển trai trước mắt này cùng với Cố Diệp Ninh... rất thân thiết. Chắc hẳn là bạn bè của Cố Diệp Ninh?! Dù sao, có liên quan và nhận được tán thành của Cố Diệp Ninh, vậy thì ắt hẳn cũng không phải là người nhân phẩm tệ, tạm thời tin tưởng được. Hơn nữa thêm người trợ giúp trong lúc nguy khốn cũng là một điều tốt.

Nhớ ra gì đó, Mặc Sở Minh nghiêng đầu nhìn về một hướng nào đó, trong mắt hiện lên giận dữ hùng hực: “Tí nữa giải quyết yêu thụ xong, đừng để cô ta trốn thoát, Dạ!”

Nam Cung Lãnh Dạ cùng Tinh Huyền liếc mắt về hướng Mặc Sở Minh nhìn tới, thấy được Cố Minh Tuyền đang bị cành cây của yêu thụ tấn công, chặt vật vô cùng, toàn thân bê bết đầy máu. Nhưng mà giờ phút này mọi người nhìn cô ta, không có một ai thương cảm hoặc đồng tình với cô ta hết!

Ban nãy sau khi cô ta ngăn cản Mặc Sở Minh, thiếu chút nữa hại chết Cố Diệp Ninh thì đã bị Mặc Sở Minh đá sang một bên. Y đá văng cô ta xong còn tiện tay cho cô ta vài nhát kiếm trên da. Dù không phải vết thương trí mạng nhưng đều chém vào phần mềm, đảm bảo vừa đau vừa nhức lại chảy máu không ngừng, hiểm độc cực kỳ. Nói chung thì... Mặc Sở Minh cũng là người bao che khuyết điểm cực kỳ, Cố Minh Tuyền dám chạm vào đồng đội của y, y sao có thể để cô ta yên.

Nhìn thấy Cố Minh Tuyền một cái, trên người Nam Cung Lãnh Dạ cùng Tinh Huyền lập tức phát ra sát khí cùng uy áp. Uy áp của dị năng giả cấp 4 thực

sự rất đáng sợ khiến người ta bị chèn ép tới thở không nổi, chưa kể tới ở đây lại còn có tới hai vị cùng phóng uy áp một lúc.

Uy áp sát khí lan tràn tứ phía, lập tức khiến cho yêu thụ cảm nhận được nguy hiểm. Từ trong gốc cây, nó phát ra một tiếng rít chói tai, xao động không ngừng, những cành cây rung lên, tấn công càng thêm mãnh liệt. Mà những người khác có mặt trong vườn đang chiến đấu với yêu thụ cũng bị uy áp do Nam Cung Lãnh Dạ cùng Tinh Huyền phóng tới làm cho hoang mang, ngưng trệ, toát mồ hôi lạnh.

Nhất là Cổ Minh Tuyền, toàn bộ uy áp cùng sát khí của hai người Nam Cung Lãnh Dạ và Tinh Huyền đều tập trung hướng về phía của cô ta, cho nên cô ta là người bị chèn ép nhất. Cô ta theo bản năng hướng mắt nhìn về phía bên này, trong lòng càng thêm sinh ra oán hận cùng ghen tị với Cổ Diệp Ninh. Có một Nam Cung Lãnh Dạ hoàn mỹ như thế bên người rồi, Cổ Diệp Ninh dựa vào đâu mà hiện tại lại túm lấy được thêm một cao thủ vừa đẹp trai vừa có thực lực cao như vậy nữa cơ chứ?

Đáng nhẽ... hết thấy phải là của cô ta mới đúng!

“Dị năng giả cấp 4?” Mặc Sở Minh giật mình nhìn Tinh Huyền, không thể tin được người này thực lực ngang bằng với Nam Cung Lãnh Dạ.

Tinh Huyền cùng Nam Cung Lãnh Dạ rời mắt khỏi bóng dáng chật vật của Cổ Minh Tuyền, hít một hơi tạm thời bình tĩnh lại xung động muốn giết người của mình. Lúc này quan trọng là đối phó với yêu thụ nguy hiểm trước. Cô nàng Cổ Minh Tuyền nhai nhép này... chờ tới lúc giết được yêu thụ rồi, bọn họ nhất định không để yên cho cô ta!

“...” Nam Cung Lãnh Dạ thâm trầm cúi đầu, tuy không nói gì nhưng Mặc Sở Minh biết anh đang cực kỳ phẫn nộ. Cổ Minh Tuyền đắc tội với anh, sau này chắc chắn không có ngày lành!

“An tâm đi, cô ta thoát không nổi.” Tinh Huyền ngược lại mỉm cười nhàn nhạt, thanh âm vẫn bình thản như trước, thế nhưng không hiểu làm sao lại khiến cho Mặc Sở Minh run mình sợ hãi. Y nhìn ra được dưới khuôn mặt ôn nhu này là sự huyết tính tới tận xương cốt.

Người thanh niên này là ai? Vì sao có thể đứng cạnh Dạ mà không hề bị lép vế?

Nam Cung Lãnh Dạ dẫn theo Tinh Huyền cùng Chu Tề Sa đi tới phía Hạ Kỳ Phong, Minh Tu cùng Mục Hoảng và Chu Nhi đang chiến đấu cùng yêu thụ. Nhiều người nhìn thấy Nam Cung Lãnh Dạ tới, Hạ Kỳ Phong vội vàng lao tên trước hỏi han: “Lãnh Dạ ca ca, Diệp tỷ tỷ không sao chứ?”

“Tạm thời không sao.”

Nam Cung Lãnh Dạ dứt lời một cái liền vung tay dùng dị năng không gian tạo một màn chắn vô hình bao bọc toàn bộ người trong đội ngũ lại cùng với thêm hai người Chu Tề Sa và Tinh Huyền. Tinh Huyền và Chu Tề Sa chủ động gia nhập muốn hợp tác tiêu diệt yêu thụ, thực lực của anh đã được tăng lên, cho nên anh cần phải bàn lại kế hoạch hành động với mọi người một chút. Màn chắn này có thể chống đỡ được tấn công của yêu thụ trong một lúc, đủ thời gian để mọi người nói chuyện.

“Chỉ có điều, tiểu Nha, nó... aizz~” Nói tới tiểu Nha, Nam Cung Lãnh Dạ nhin không được thở dài một hơi.

Nói tới tình cảm với tiểu Nha, anh hoàn toàn không thua kém Cổ Diệp Ninh. Tuy ban nãy an ủi cô nhưng trong lòng anh cũng không dám chắc. Vết thương của tiểu Nha rất nặng, không biết có gắng gượng được không: “Tóm lại, giải quyết nhanh một chút rồi mau chóng trở về căn cứ tìm bác sĩ chữa cho tiểu Nha.”

“Được được...”

Mọi người trong đội ngũ cũng hiểu rằng nếu tiểu Nha mà có làm sao thì nhất định Cổ Diệp Ninh sẽ bị đá kích tới mức tự trách bản thân, bởi vì tại cứu cô mà tiểu Nha mới bị thương. Mà mọi người đều yêu mến Cổ Diệp Ninh, không có bất cứ một ai muốn cô phải chịu đau vật đau khổ. Cho nên giờ phút này, tất cả đều muốn mau chóng kết thúc để trở về trong căn cứ thành phố C tìm bác sĩ trị thương cho tiểu Nha, mong rằng tiểu Nha sẽ không có vấn đề gì.

“Đừng rồi, Nam Cung đại thiếu, mấy người này là?” Mục Hoảng đề phòng đưa mắt về hướng Tinh Huyền cùng Chu Tề Sa.

Hắn ban nãy còn bận chiến đấu, không theo dõi được toàn bộ như Mặc Sở Minh, cho nên không biết Tinh Huyền có mối quan hệ thân thiết với Cổ Diệp Ninh. Đương nhiên đối với người xa lạ đột nhiên xuất hiện rồi tiếp cận bọn họ, Mục Hoảng sao có thể thả lỏng cảnh giác. Hơn nữa, lấy kinh nghiệm đã xông pha chiến trường một thời gian dài của Mục Hoảng mà nói, cho dù Tinh Huyền có trưng ra vẻ mặt ôn hòa vô hại thì hắn vẫn nghĩ được một mùi máu tanh nồng nặc trên người anh ta. Kể cả Chu Tề Sa, huyết tính lắng đọng trong đôi mắt của cô ta cũng không phải muốn giấu là giấu được.

Hai người mới tới này rất nguy hiểm, đây là nhận định của Mục Hoảng!

“...”

Hạ Kỳ Phong tuy không nói gì nhưng cũng âm thầm đánh giá hai người Tinh Huyền cùng Chu Tề Sa. Tất cả không để ý tới ánh mắt của Tinh Huyền và Chu Tề Sa từ lúc lại đây vẫn luôn đặt trên người của hai đứa nhỏ đứng sau cùng. Mà Minh Tu và Chu Nhi ngay giây phút thấy được Tinh Huyền và Chu Tề Sa, vẻ mặt bình tĩnh đã vỡ tan thành từng mảnh, trong mắt hai đứa hiện lên sự kích động vô cùng.

“Tinh Huyền ca ca, Sa tỷ tỷ!!!” Minh Tu lao tới ôm chầm lấy Tinh Huyền.

“Mẹ!” Chu Nhi thì lao tới ôm chầm Chu Tề Sa.

Nam Cung Lãnh Dạ: (￣.￣);!)?

Hạ Kỳ Phong: (◡v◡)

Mục Hoảng: (ㄟ_ㄟ)

Gi vậy? Minh Tu và Chu Nhi hình như quen hai cái người lạ mắt mới tới này?! Hơn nữa... Chu Nhi còn gọi cái cô nàng bốc lửa kia là... mẹ sao?

Bọn họ vừa mới nghe nhầm có đúng không?

“Đã lâu rồi không gặp, hai đứa vẫn khỏe quá nhỉ?” Tình Huyền lại không quá kích động như hai nhóc con, mỉm cười ôn nhu như trước xoa xoa đầu Chu Nhi và Minh Tu.

“Tiểu Chu Nhi đáng yêu của mẹ!!!” Chu Tề Sa thì ngược lại với Tình Huyền, vui mừng ôm chầm lấy Chu Nhi “Con không sao! Tốt quá rồi, con không sao!!!” Cô ta hết xoa lại bóp, kiểm tra xem trên người Chu Nhi có vết thương nào không.

Chu Tề Sa kích động như vậy không phải không có lý do. Chu Nhi là đứa con cô ta thai nghén 9 tháng 10 ngày, như thế nào lại không yêu thương. Chẳng qua trước mặt thể xảy ra biến cố, khiến cho cô cùng Tình Huyền và Alvin lạc mất Chu Nhi và Minh Tu. Nếu như hôm nay không gặp lại Chu Nhi ở đây thì chỉ sợ Chu Tề Sa đã nghĩ rằng cô con gái ngoan này của mình chết rồi.

Ban nãy không thấy được con gái do cô bé núp sau cơ thể to lớn như ngọn núi của Mục Hoảng. Hiện tại nhìn con gái lành lặn khỏe mạnh, Chu Tề Sa vui mừng tới chảy cả nước mắt, hoàn toàn quên đi vẻ kiêu ngạo quyền rũ bình thường.

Tuy biết Minh Tu còn sống thế nhưng thấy Tình Huyền không nhắc gì tới Chu Nhi, Chu Tề Sa cũng không dám hi vọng quá nhiều. Cái này thì cũng không thể trách Tình Huyền, bởi vì ngay cả bản thân anh ta cũng không biết được Chu Nhi có trong đội ngũ của Cố Diệp Ninh. Chu Nhi là sau ngày đó rời khỏi thành phố D thì mới gia nhập vào đội ngũ của Cố Diệp Ninh. Vì vậy lúc thấy Chu Nhi, anh ta cũng khá bất ngờ, chẳng qua không thể hiện ra mà thôi.

“Các người quen nhau?” Nam Cung Lãnh Dạ hí hửng lại, nghi hoặc nhìn hai đứa nhỏ, hỏi.

“Tình Huyền ca ca cùng với Sa tỷ tỷ là người thân của bọn em. Khi còn trong tổ chức sát thủ, là bọn họ chăm sóc bọn em.” Minh Tu nở một nụ cười rạng rỡ, kéo tay Tình Huyền, giới thiệu anh ta cùng Chu Tề Sa với Nam Cung Lãnh Dạ.

“Đây là mẹ của em...” Chu Nhi kéo kéo vạt áo của Chu Tề Sa, ngược lên đối với Nam Cung Lãnh Dạ, Hạ Kỳ Phong và Mục Hoảng giải thích.

“Mẹ ruột?” Hạ Kỳ Phong há hốc mồm nhìn đại mỹ nhân nóng bỏng trước mắt, lắp bắp hỏi. Không phải chứ? Nhìn sao cũng chỉ mới hơn 20 một chút, thế nào mà sinh ra được Chu Nhi năm nay lên 7, 8 tuổi vậy?!

“Đương nhiên là mẹ ruột!” Mím mím môi, Chu Nhi trừng mắt nhìn cậu.

“Tình Huyền ca ca... chú Alvin đâu?” Nhận ra Alvin không có mặt ở đây, Minh Tu nghiêng đầu hỏi, hiếm khi lộ ra vẻ mặt trẻ con thuần khiết.

“Chuyện này nói sau đi. Thời gian có chút gấp, vẫn nên giải quyết con quái vật cây kia trước đã.” Tình Huyền cười cười không đáp mà lại uyển chuyển thay đổi chủ đề “Làm sao mới có thể tiêu diệt được con yêu quái cây này?” Anh ta quay sang nhìn Nam Cung Lãnh Dạ.

Thực lòng mà nói, Nam Cung Lãnh Dạ đối với Tình Huyền trước mặt này hơi có chút bài xích. Khụ khụ khụ, đương nhiên anh không phải bởi vì Tình Huyền trước đó thân thiết rồi còn ôm ấp áp áp Cố Diệp Ninh mà khó chịu đâu, chẳng qua chỉ là thấy Tình Huyền này rất thâm trầm nguy hiểm nên không khỏi cảnh giác mà thôi. Nhưng anh không thể không tán thành ý kiến ‘tấn công nhanh, giải quyết nhanh’ của Tình Huyền vào lúc này. Vì vậy, Nam Cung Lãnh Dạ đơn giản nói ra cách tiêu diệt yêu thú cho Tình Huyền và Chu Tề Sa.

“Gốc rễ của yêu thú rất nhiều nhánh, ban nãy em đã tìm rất lâu mà không thể tìm ra được tinh hạch ở đâu!” Chu Nhi kéo kéo tay của Tình Huyền.

“Thụ yêu này rất dai dẳng, rất đáng ghét, em dùng dị năng hệ kim tấn công bao nhiêu nó cũng có thể tái sinh lại. May mà em còn sở hữu dị năng tốc độ, bằng không nhất định sẽ bị nó vằn cho một chết!” Nói tới đây, Minh Tu ngẩng cao cái đầu, như một đứa trẻ muốn chứng tỏ mà khoe khoang “Đúng rồi, Tình Huyền ca ca, Sa tỷ tỷ, em với Tiểu Chu Nhi đều là cấp 3 đó nhé.”

“Hai nhóc đều là dị năng giả cấp 3? Song hệ tốc độ và hệ kim cùng hệ tinh thần?” Trong mắt của Tình Huyền hiếm khi toát lên một tia tự hào, nhìn về hướng Minh Tu và Chu Nhi quan tâm hỏi “Khá lắm...”

“Giỏi lắm” Chu Tề Sa cũng vui vẻ vỗ đầu hai đứa nhỏ.

“Ha ha...” Minh Tu và Chu Nhi nhìn không được sung sướng bật cười, hai cái đầu nho nhỏ lắc lư qua lại, vô cùng hưởng thụ tán thưởng của Tình Huyền và Chu Tề Sa.

Nam Cung Lãnh Dạ và Mục Hoảng liếc mắt nhìn nhau, trong lòng đã có vài phần tin tưởng về mối quan hệ của Minh Tu và Chu Nhi đối với hai người Tình Huyền cùng Chu Tề Sa. Hai người này vừa xuất hiện thì Minh Tu kiêu ngạo liền thu lại bản tính trở nên khiêm tốn hơn, Chu Nhi vốn mặt liệt ít lời cũng hoạt bát hẳn lên. Nếu không phải rất thân thuộc thì tuyệt đối sẽ không thể làm cho hai đứa nhóc luôn luôn cảnh giác đề phòng này thả lỏng bản thân tới vậy.

Từ lời của Minh Tu thì có thể đoán được hai người Tinh Huyền và Chu Tề Sa này xuất thân cũng là từ cùng một tổ chức sát thủ với tổ chức đã huấn luyện hai đứa nhóc kia. Với thân phận sát thủ, vậy Mục Hoảng đã có thể hiểu vì sao hẳn lại cảm nhận được sát khí cùng huyết tinh chết chóc trong đáy mắt của Tinh Huyền và Chu Tề Sa.

“Tôi có một cách rất nhanh giải quyết yêu thụ.” Tinh Huyền lại trở về với chủ đề chính, anh ta quay sang nhìn Nam Cung Lãnh Dạ, tủm tỉm cười “Chỉ cần sự hợp tác giữa tôi và anh mà thôi, Nam Cung đại thiếu gia.”

“A!!!” Hạ Kỳ Phong cùng Mục Hoảng không khỏi ngạc nhiên. Thật sự? Chỉ cần hai người Tinh Huyền cùng Nam Cung Lãnh Dạ hợp tác sao?!

“Ồ, nói thử xem” Nam Cung Lãnh Dạ vô cùng chán tỉnh, nhưng mày hứng thú hỏi.

“Thế còn bọn tôi thì sao đây, Huyền? Có cần hỗ trợ không?” Chu Tề Sa nhếch đôi môi đỏ mọng, chớp chớp mắt đối với Tinh Huyền.

Đáng tiếc, vẫn như thường lệ, đại mỹ nhân ngay trước mắt cũng chẳng thể làm vẻ mặt của nhân nhật ôn hòa xa cách của Tinh Huyền biến đổi được: “Cùng những người khác không cần hỗ trợ gì cả. Giúp tôi... trông chặt một con chuột nhắt, để lát nữa tôi xử lý là được.”

“Đừng để cho cô ta nhân cơ hội chạy trốn được!” Ánh mắt anh ta lia về hướng Cố Minh Tuyền kia, khoe miệng tăng thêm một phần độ cong ác liệt.

.

.

.

Quách Phi cùng thuộc hạ nóng nảy nhìn về phía đám người Nam Cung Lãnh Dạ đang tập trung trong lồng chắn bảo vệ vô hình, trong lòng không ngừng gào thét. Cái gì vậy hả? Không phải vốn đang tham chiến sao? Tại sao giờ lại tùm tùm hết một chỗ trong đó như thế? Để cho đám người thực lực yếu như bọn họ phải chật vật sống dở chết dở ở đây đối phó với cái con yêu quái cây này?

“Bọn họ làm cái gì vậy? Chẳng lẽ tính làm con rùa rút cổ, bỏ mặc sống chết của chúng ta?” Một thuộc hạ bên cạnh Quách Phi tức tối vừa mở miệng oán trách vừa nghiêng người ngã vật ra đất tránh đi một đòn hiểm tới từ cành cây của yêu thụ.

“Chết tiệt!” Một người khác sắc mặt âm trầm trầm mắng.

Ban này có nhóm người Nam Cung Lãnh Dạ toàn dị năng giả cao cấp thực lực mạnh nhảy vào tham chiến cùng, phân tán đi sự chú ý của yêu thụ, cho nên Quách Phi cùng với những thuộc hạ dưới chướng mới có được khoảng trống để giảm bớt áp lực trong lúc chiến đấu. Thế nhưng hiện tại, mấy người Nam Cung Lãnh Dạ kia lại tùm tùm ở trong cái lồng bảo vệ trong suốt bí ẩn, mặc kệ sự tình bên ngoài, khiến cho yêu thụ mất đi một phần mục tiêu công kích, quay trở ngược lại chỉ tập trung tấn công về đám người họ. Quách Phi cùng thuộc hạ gấp gáp vội vàng chống lại những đòn hiểm tới từ yêu thụ tới mức sắp dùng hết sạch cả tinh thần lực rồi!

Quách Phi hiện tại trong lòng đã có được khẳng định của bản thân mình. Đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ này, cho dù thực lực mạnh tới thế nào đi chăng nữa thì cũng tuyệt đối không thể mời chào thu vào dưới chướng của Quách gia. Bằng không, một đám toàn những kẻ bất kham khó kiềm chế như vậy, không biết lúc nào sẽ nhảy lên trên đầu của Quách gia ấy chứ. Quá nguy hiểm!

Hơn nữa làm cho Quách Phi giận dữ cùng thất vọng hơn chính là Cố Minh Tuyền. Hành động đẩy Cố Diệp Ninh ban này của Cố Minh Tuyền, toàn bộ mọi người có mặt ở đây đều tận mắt nhìn thấy. Trong lúc chiến đấu kịch liệt mà cô ta vẫn còn có tâm đi mưu hại người khác, quả thực khiến người ta không khỏi sinh ra đề phòng cùng nghi kỵ. Sau này, ai còn dám ở chung một đội ngũ với cô ta? Làm đồng đội với cô ta?

Mà Cố Diệp Ninh bên trong đội ngũ kia hoàn toàn là một người cực kỳ có địa vị, có được lòng tôn trọng của tất cả các thành viên khác. Cố Minh Tuyền sau khi đẩy Cố Diệp Ninh một cái lại chẳng tính tới kết cục sau đó phải gánh chịu. Cho dù lúc này Cố Diệp Ninh đã thoát được nguy hiểm, thế nhưng các thành viên khác trong đội ngũ cũng đã ghi hận rồi, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho cô ta. Đặc biệt là Nam Cung Lãnh Dạ!

Quách Phi là một người tinh ý và biết quan sát, anh ta có thể lơ mờ nhìn ra được tình cảm của Nam Cung Lãnh Dạ đối với Cố Diệp Ninh. Nếu không phải ‘thích’ thì Nam Cung Lãnh Dạ tính cách cao ngạo lạnh băng làm sao có thể đối tốt quan tâm săn sóc cho một người khác tới như vậy. Đụng ai không đụng, cố ý lại muốn hại chết người người ta yêu, Cố Minh Tuyền cũng đủ chán sống!

Hiện giờ, không cần nghĩ cũng biết được Nam Cung Lãnh Dạ hẳn là đã hận chết Cố Minh Tuyền rồi! Đồng thời... cũng hận lây sang cả Quách gia và Quách Phi. Giờ mà đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ để ý tới sống chết của Quách Phi cùng đám thuộc hạ của anh ta... mới - là - lạ!

“Khoan đã, bọn họ ra rồi!” Ngay khi Quách Phi còn đang xoắn xuýt suy nghĩ, một người thuộc hạ của Quách Phi phát hiện ra lồng không gian bảo vệ đã biến mất, kinh ngạc hô lên một tiếng.

Mọi người theo bản năng nhìn sang, đứng quả thực là lồng không gian bảo vệ đã biến mất. Chỉ thấy ngay sau đó, đám người Nam Cung Lãnh Dạ tách làm hai nhóm di chuyển. Một nhóm bao gồm Mục Hoảng, Minh Tu, Hạ Kỳ Phong, Chu Tề Sa cùng Chu Nhi. Bọn họ dùng tốc độ cực nhanh lao tới phía Cố Minh Tuyền đang bị cành cây yêu thụ đánh cho dở sống dở chết. Ngay sau đó, tiếng hét đinh tai nhức óc như kẻ điên của Cố Minh Tuyền vang lên khắp bốn phía.

“A a a a!!! Các người muốn làm gì? Mau tránh ra, không được đụng vào tôi! Đau quá!”

Hạ Kỳ Phong cùng Chu Tề Sa dùng chiêu thức dị năng tấn công cành cây của yêu thụ, Mục Hoàng bế Chu Nhi theo sát sau, mà Minh Tu lúc này đã sử dụng dị năng hệ tốc độ nhanh như chớp xuất hiện ở sau Cổ Minh Tuyền. Nó không chút thương hoa tiếc ngọc đập mạnh phần khớp gối của Cổ Minh Tuyền, khiến cô ta nhanh chóng ngã sập xuống. Còn chưa kịp phản ứng lại thì mái tóc dài của cô ta đã bị bàn tay nhỏ của Minh Tu kéo thật mạnh ra phía sau. Lực đạo mạnh tới mức làm cho cô ta có cảm giác da đầu đau vô cùng, tựa như muốn bị giật rách ra vậy.

“Đồ khốn kiếp! Dám hại Diệp tỷ tỷ sao? Đi chết đi!!!” Minh Tu tình cảm với Cổ Diệp Ninh cực kỳ tốt, bênh vực có thừa. Mà bản chất tính cách nó cũng khá tàn bạo, hiện tại chẳng chút thương hoa tiếc ngọc, không ngừng co chân đạp lên cơ thể của Cổ Minh Tuyền.

“Đau, đau... đừng đạp nữa...” Cổ Minh Tuyền lăn lộn muốn tránh nhưng không thoát được, chỉ có thể đau khổ gào thét van xin.

“Xử lý vừa tay, đừng để chết người.” Mục Hoàng bế Chu Nhi đứng ở bên cạnh quan sát, ánh mắt như băng nhìn Cổ Minh Tuyền, không có một chút thương hại nào “Chút nữa Nam Cung đại thiếu còn muốn xử lý cô ả nữa.” Hần lãnh khốc nhắc nhở Minh Tu, ngữ điệu giống như đang nhắc nhở đứa nhỏ rằng đừng có mạnh tay quá mà phá hỏng mất món đồ chơi.

Hăm hại đồng đội của hắn, đây là tối kỵ mà Mục Hoàng căm ghét nhất!

“Huyền lão đại cũng muốn xử lý cô ta!” Chu Tề Sa dùng hỏa cầu thiêu đốt cành cây của yêu thụ, híp mắt cười ma mị, cũng thuận mồm nhắc nhở.

“Em biết rồi.” Nam Cung Lãnh Dạ và Tinh Huyền muốn đích thân xử lý Cổ Minh Tuyền, nó cũng không có gan dám tranh. Hiện tại chỉ là muốn nhân cơ hội tranh thủ xả giận một chút mà thôi. Ai bảo cô ta dám đụng vào Diệp tỷ tỷ của nó! Hừ! May mà Diệp tỷ tỷ không làm sao, nếu không... Minh Tu nhất định băm thây Cổ Minh Tuyền ra!

Mà trong lúc mấy người Minh Tu đang chế trụ Cổ Minh Tuyền thì bên kia, hai người Tinh Huyền cùng Nam Cung Lãnh Dạ đã tiến sát vào khu vực cách gốc cây yêu thụ khoảng 10 mét. Hai người liếc mắt nhìn nhau một cái ngầm ra hiệu, Nam Cung Lãnh Dạ vọt lên trên trước, một loạt các lôi cầu được anh phóng ra, vây chặt gốc cây yêu thụ.

“Chết tiệt! Mau lui về sau!” Quách Phi bắt chấp tất cả hét lên đối với thuộc hạ của mình. Mặc kệ bị mấy cành cây đâm trúng cũng mau chóng cùng đám thuộc hạ lùi ra phía sau. Mắt thấy một chuỗi lôi cầu của Nam Cung Lãnh Dạ xuất ra đang lơ lửng trên không trung, anh ta có một cảm giác cực kỳ bất an, không thể tiếp tục đứng quá gần.

Ruỳnh!!! Ruỳnh!!! Ruỳnh!!!

Từng tiếng nổ lớn vang lên, đất đá bay đầy trời, uy lực của vụ nổ lớn tới mức thổi quét tới bốn phía. Quách Phi cùng đám thuộc hạ đã lui ra sau thế nhưng vẫn bị thổi bay, đập dính hết cả vào góc tường. Mấy người Mục Hoàng cũng bị ảnh hưởng không kém, bên tai không ngừng ong ong kéo dài. Thế nhưng dù sao thực lực cũng không quá tệ, cho nên chỉ bị đẩy lùi về sau vài bước. Cổ Minh Tuyền là khổ sở nhất, cô ta bị Minh Tu đẩy ra đứng mũi chịu sào, thực lực lại kém cỏi. Dư chấn ập tới khiến cô ta học ra ngum máu đỏ tươi, sắc mặt tái nhợt tới dọa người.

“Mẹ nó, thực lực của Nam Cung đại thiếu đúng là quá kinh khủng!” Mục Hoàng nuốt nước miếng cái ực, nhìn về phía nơi bụi đất mù mịt. Thực lực cấp 4, đúng là mạnh tới hết chỗ nó! Riêng uy lực của lôi cầu cũng phải tăng lên gấp đôi so với khi anh còn cấp 3.

Bụi mù tán đi, lộ ra vô vàn những cành cây của yêu thụ đều đã bị chuỗi lôi cầu của Nam Cung Lãnh Dạ oanh tạc tới cháy rụi. Hai bóng lưng cao ngất thon dài của Nam Cung Lãnh Dạ cùng Tinh Huyền vẫn đứng thẳng ngay ngắn, ngoại trừ tóc có chút rối loạn ra thì dường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi vụ nổ.

Yêu thụ bởi vì đột tấn công tàn bạo bằng lôi cầu của Nam Cung Lãnh Dạ làm cho tổn thương nặng nề. Nó giống như phát cuồng, từ gốc cây phát ra tiếng rít gào, điên cuồng tái sinh lại những cành cây, muốn dùng cành cây để giết chết kẻ đã làm mình đau đớn.

Anh không chút nao núng nhìn thẳng vào nó, bàn tay gơ thẳng lên trên trời. Giữa lòng bàn tay mở ra, một quả cầu màu đỏ rực đột ngột xuất hiện, sau đó dùng tốc độ rất nhanh bành chướng mở rộng. Năng lượng bị quả cầu đỏ kia hút vào khiến cho không gian xung quanh trở nên vặn vẹo. Ngay cả đám người Mục Hoàng đứng cách xa cũng vẫn có thể cảm nhận được từng luồng từng luồng nguyên tố đang bị quả cầu đỏ kia hấp thụ.

Cho tới khi hấp thụ đủ lượng, quả cầu rung lên một cái, bắn ra một luồng sáng mạnh trực diện hướng thẳng về phía gốc thân cây của yêu thụ. Tựa như một tia laser mang theo lực sát thương cực lớn, rầm một cái, gốc thân cây của yêu thụ lập tức bị nổ tung mất một phần ba. Tiếng ré thảm thiết xuất phát từ yêu thụ khiến người ta đình tai nhức óc, nhìn không được mà phải bịt chặt tai vào.

“Hóa trụ.” Thanh âm của Nam Cung Lãnh Dạ vang lên, nhẹ tênh nhưng đầy hàn ý “Tới lượt anh.” Nói rồi đánh mắt về hướng Tinh Huyền đứng ở sau. Nhiệm vụ của anh là oanh tạc cành cây cùng gốc cây của yêu thụ, nhân cơ hội nó tái sinh, tạo ra một khoảng thời gian trống để Tinh Huyền hành động. Hiện tại anh đã hoàn thành, vì vậy giờ là tới lúc Tinh Huyền ra tay.

“Làm rất tốt.” Tinh Huyền híp híp mắt cười, trong mắt hiện lên một tia sáng tán thưởng. Nam Cung Lãnh Dạ này ra tay đúng là vừa chuẩn mà lại vừa ngoan độc, chỉ cần hai chiêu đã hoàn thành xong nhiệm vụ, tiết kiệm được không ít thời gian so với dự tính. Dù chỉ mới tiến cấp 4, thế nhưng khả năng sử dụng và khống chế dị năng cực kỳ thuần thục.

Nếu Nam Cung Lãnh Dạ đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ, Tinh Huyền đương nhiên không thể để bản thân yếu thế hơn. Anh ta nhắm mắt lại, ở trên người phát ra một luồng khí màu vàng thần thánh nhẹ nhẹ vờn quanh, vạt áo cùng với tóc mái khẽ bay lên. Hình ảnh xinh đẹp mà thoát tục khiến cho mọi người không khỏi ngơ ngẩn.

Thế nhưng hành động tiếp theo của Tinh Huyền đã làm cho tất cả chấn kinh, cách mà anh ta ra tay hoàn toàn không hề ôn nhu nho nhã như anh ta bày ra ngoài mặt.

Luồng sáng vàng kia từ từ biến mất, Tinh Huyền nhắm mắt lại, co chân trái lên, đập một cái xuống nền đất mình đang đứng. Vài giây ngắn ngủn trôi qua, mọi người vẫn chưa hiểu động tác đập chân kia của Tinh Huyền có ý nghĩa gì thì đột nhiên bên tai vang lên một tiếng động cực khẽ, sau đó là tiếng ruyền ruyền giống như có gì đó đang bị đập phá đúi tới đúi dập. Kế tiếp đó chính là một cơn địa chấn khủng khiếp bất ngờ xuất hiện khiến cho tất cả mọi người không kịp chuẩn bị gì, toàn thân chao đảo. Có người không đứng vững được đã lập tức ngã nhào trên mặt đất.

“Chuyện... chuyện gì thế này?” Hạ Kỳ Phong hốt hoảng. Dưới mặt đất rung động mãnh liệt khiến cho cậu cảm giác đứng trên đất bằng còn khó hơn cả nhảy trên lò xo.

“Là dị năng của Tinh Huyền.” Chu Tề Sa có lẽ là người duy nhất có chuẩn bị, thế nhưng cũng rất khó khăn đứng thẳng được. Cô ta nheo lại đôi mắt phượng xinh đẹp, nhìn về hướng Tinh Huyền hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì bởi địa chấn, thản nhiên đứng tại nơi xa xa.

“Dị năng của Tinh Huyền ca ca?” Chu Nhi được Mục Hoàng bế, vì vậy cũng coi như bị ảnh hưởng ít nhất, quay đầu sang khó hiểu nhìn Chu Tề Sa.

Địa chấn từ từ giảm dần giảm dần, sau khoảng vài chục giây thì mới kết thúc. Mặc dù cơn địa chấn này xuất hiện mau mà kết thúc cũng mau, thế nhưng khiến cho hầu hết những dị năng giả ở đây phải hốt hoảng chao đảo tới chập vạt. Mọi người âm thầm thở phào một tiếng, lại hoàn toàn không biết rằng đó chỉ là bắt đầu.

“Lùi ra sau một chút. Tốt nhất là tới sát phía kia!”

Chu Tề Sa là người biết rõ nhất về dị năng của Tinh Huyền, cô ta lôi kéo mọi người đứng bên cạnh chạy về phía Cổ Diệp Ninh, Mặc Sở Minh và tiểu Nha đang được lỏng bảo vệ bao bọc cẩn thận. Kể cả ban nãy địa chấn mạnh vậy cũng không hề gây ra ảnh hưởng gì tới khu vực hai người một thú ở bên trong đó. Tinh Huyền tuyệt đối sẽ không để phạm vi tấn công lan tới chỗ của Cổ Diệp Ninh. Chu Tề Sa thông minh nắm được điểm mấu chốt này, cho nên cô ta biết... chắc chắn phải bám chặt Cổ Diệp Ninh thì mới không bị thương tổn gì.

Địa chấn vừa kết thúc, crack, từ đỉnh mũi chân của Tinh Huyền, trên mặt đất xuất hiện một vết nứt nhỏ. Vết nứt nhỏ kế tiếp nhanh chóng kéo dài không ngừng, lan rộng ra, tạo thành hình như một mạng nhện khổng lồ. Sau đó... một đợt địa chấn còn mạnh hơn cả lần địa chấn trước không tiếng động ập tới. Âm ầm ầm, mặt đất bị rung lắc rồi nổ tung, đất bị cắt thành từng mảnh từng khối lớn sứt sọc, sụp mạnh xuống, khói bụi mù mịt, cảnh tượng cực kỳ hung tàn.

“Thở chán.” Tinh Huyền vẫn như cũ trung ra nụ cười ôn hòa, trái ngược lại với hình ảnh khói bụi mù mịt, thiên địa chao đảo ngay ở xung quanh mình.

“Dị năng giả hệ thổ?”

Nam Cung Lãnh Dạ thấy mặt đất đột ngột vỡ tung, đất đá sụp xuống, trên khuôn mặt lập tức hiện lên vẻ giật mình hiếm có. Nhún chân một cái tung người nhảy lên, anh dùng những tảng đá bị bắn bay lên khỏi mặt đất làm điểm tựa, nhảy về hướng bên trên bờ tường tại khu vực an toàn không bị lan tới. Anh trước đó cũng không rõ dị năng của Tinh Huyền là gì cho nên hoàn toàn cũng không dự đoán được chiêu thức Tinh Huyền xuất ra lại hung tàn tàn phá tới mức độ này.

Tên này không nhắc nhở mình trước, rõ ràng là muốn chinh mình! Anh cảm tức híp mắt lạnh lùng nhìn về Tinh Huyền ung dung nhàn nhã. Nghĩ tới mình chút nữa bị thương vì Tinh Huyền, sắc mặt Nam Cung Lãnh Dạ đen xì lại.

“Sa hóa.” Hoàn toàn không e sợ ánh mắt sắc bén của Nam Cung Lãnh Dạ, Tinh Huyền nhếch môi cười khẩy một cái, lại vung tay tiếp tục phun ra hai từ.

Từng khối lớn đất đá bị nổ tung tới toán loạn đột nhiên loạt xoạt vài cái liền phân tán thành những hạt cát nhỏ. Đất bị biến thành cát càng lúc càng nhiều, lượng cát nhanh chóng tăng lên một cách chóng mặt, kế tiếp một vùng trong vườn của sở nghiên cứu này đã bị chiêu Sa hóa của Tinh Huyền hoàn toàn biến thành một khoảng cát trắng.

Vì đất hóa thành cát, cho nên lập tức toàn bộ phần gốc rễ ẩn sâu dưới lòng đất của yêu thụ liền bại lộ trước mắt của Tinh Huyền, không để sót bất cứ một nhánh nhỏ nào. Tinh hạch của yêu thụ rất lớn, to phải bằng hai bàn tay của người trưởng thành, lại luôn phát ra một ánh sáng màu lục nhàn nhạt, liếc mắt một cái liền dễ dàng tìm ra. So với dùng tinh thần lực dò tìm từng gốc rễ một của Chu Nhi, biện pháp này của Tinh Huyền quả thực nhanh chóng hơn rất nhiều.

“Hệ sa? Song hệ dị năng?” Tới lúc này, Nam Cung Lãnh Dạ không thể không kinh ngạc về dị năng của Tinh Huyền. Anh đứng ở trên bờ tường, quan sát hết thấy. Quả nhiên đúng như anh dự đoán, Tinh Huyền này thật sự là một đối thủ cực kỳ đáng gờm. Không hổ là xuất thân sát thủ, tốc độ thân thủ hoàn toàn chẳng thua kém gì anh.

Tên Tinh Huyền này sẽ không có ý đồ gì với mèo con của anh đấy chứ?

Vùng cát trắng này của Tinh Huyền nhìn thì bình thường nhưng thực tế nó chẳng khác nào một đầm lầy khô. Người đi lên trên không cẩn thận nhất định sẽ bị cát lún chôn vùi. Giống như Nam Cung Lãnh Dạ có thân thủ tốt nên tránh được nguy hiểm thì không sai chứ đám người Quách Phi thì không được tốt như vậy. Đã có không ít người bị đất đá đè trúng, bị cát lún rơi sụp xuống rồi biến mất không còn tăm hơi.

Thế nhưng Tinh Huyền là người tạo ra vùng cát trắng này, đương nhiên anh ta không bị ảnh hưởng hay thương tổn gì. Anh ta cứ như vậy, nhẹ nhàng lướt nhanh trên mặt cát, hướng về phía tinh hạch của yêu thụ.

“Tìm được rồi!” Động tác thật nhanh rút ra con dao quân dụng nhét ở cổ chân, Tĩnh Huyền vùng lên muốn chặt đứt liên kết giữa tinh hạch với rễ cây của yêu thụ.

Yêu thụ này lớp vỏ bảo vệ bên ngoài có bao nhiêu cứng thì liên kết giữa tinh hạch và rễ cây có bấy nhiêu mỏng. Dù là dao cùn, chặt vào nhát cũng có thể cắt đứt được liên kết chứ đừng nói tới dao chuyên dụng mà Tĩnh Huyền đang nắm trong tay. Chỉ có điều anh ta cũng không đơn giản có thể thực hiện được mục đích ngay. Yêu thụ nhận ra ý đồ của Tĩnh Huyền, điên cuồng nổi giận, bất chấp bản thân vẫn chưa tái sinh xong, dùng toàn lực tấn công về hướng anh ta.

“Nam Cung Lãnh Dạ!” Tĩnh Huyền không lo lắng, hét lên tên của Nam Cung Lãnh Dạ. Thỏa thuận ban đầu chính là Nam Cung Lãnh Dạ tấn công yêu thụ, còn anh ta lo phần tìm ra vị trí của tinh hạch và chặt đứt liên kết. Cho nên, lúc anh ta đang chặt đứt liên kết, Nam Cung Lãnh Dạ phải có trách nhiệm ngăn lại mọi hành động quấy phá của yêu thụ.

“Được rồi.” Người thông minh nói chuyện không cần nhiều lời, Nam Cung Lãnh Dạ hiểu ý, lập tức xuất ra vài hóa cầu đối chọi lại với cành cây của yêu thụ. Mặt khác, anh đồng thời dùng dị năng hệ không gian tạo lồng bảo vệ cho Tĩnh Huyền.

Keng! Chém xuống tới phát thứ hai, cuối cùng liên kết giữa tinh hạch của yêu thụ và rễ cây của yêu thụ liền bị Tĩnh Huyền chém đứt xuống. Yêu thụ bị mất đi sinh mạng, đau đớn điên cuồng, thanh âm gào rít như muốn xé rách màng nhĩ người ta. Những cành cây như xúc tu của nó không ngừng lay động trong không khí, tựa như muốn níu kéo lại sinh mạng đang dần xói mòn mất đi của mình. Nhưng tinh hạch đã mất, nó không còn cách nào khác.

Lớp vỏ cây bên ngoài giống như sáp nến nứt thành từng mảng từng mảng rơi xuống cát, gốc yêu thụ to lớn cũng dùng mất thường co rút hẻo lánh lại. Tất cả diễn ra quá nhanh, yêu thụ cứ như vậy chết đi, để lại một bãi chiến trường tàn khốc.

“Anh là song hệ dị năng giả?” Nam Cung Lãnh Dạ cao ngạo đứng từ trên bờ tường nhìn xuống Tĩnh Huyền một thân thong dong, tay cầm tinh hạch, chân nhẹ nhàng dẫm bước trên mặt cát. Thanh âm của anh lạnh nhạt, trên mặt cũng vô vị không cảm xúc.

“Không có, tôi là đơn hệ dị năng giả.” Tĩnh Huyền ngẩng lên, hí mắt cười nhàn nhạt, thanh âm ôn nhu lễ độ “Dị năng hệ thổ biến dị.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Trùng Phạt

Trong lúc cuộc chiến vẫn đang gay gắt, Cố Diệp Ninh lung tung băng bó bôi thuốc cho tiểu Nha dưới sự giúp đỡ của Mặc Sở Minh. Chỉ khổ nỗi vết thương trên người của tiểu Nha thực sự là rất nhiều. Cô dùng sạch cả băng và thuốc mới tạm thời bôi hết được các vết thương và vết xước nhỏ. Nhưng vết thương nặng nhất ở ngực tiểu Nha thì cô không cách nào cầm máu lại giúp nó được. Nơi đó là vị trí bị cành cây đâm thủng, để một lỗ rất lớn, máu như suối chảy ra không ngừng, giống như muốn biểu hiện sinh mạng của tiểu Nha đang dần xói mòn đi theo từng giây từng phút.

“Ừ...” Tiểu Nha thở hồng hộc một tiếng, đôi mắt vàng vốn trong suốt giờ trở nên mờ đục. Nó mệt mỏi nhìn Cố Diệp Ninh, trong cổ họng phát ra thanh âm nức nở như muốn an ủi cô.

“Tiểu Nha... không có gì đâu, sẽ không sao...” Cố Diệp Ninh luống cuống, đầu óc cô trống rỗng, cô không biết phải làm sao cả. Chẳng lẽ, cô cứ như vậy, trơ mắt bất lực nhìn tiểu Nha rời xa cô sao? “Đứng... đứng rồi, có cách...”

Bỗng một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu của cô. Nước tinh lọc! Nước tinh lọc có thể giúp cho dị năng giả khôi phục được tinh thần lực sắp cạn kiệt, còn có thể giúp người bình thường tăng cường thể lực. Liệu... nước tinh lọc có thể khiến cho tiểu Nha giành giật lại mạng sống từ tay tử thần hay không? Cố Diệp Ninh không biết, thế nhưng cô tuyệt đối sẽ không bỏ qua bất cứ một cơ hội nào để có thể cứu tiểu Nha sống sót.

“Tiểu Nha, ngoan... há miệng uống nó...” Tiểu Nha từng uống qua nước tinh lọc một lần, đã thích nghi với thứ nước này rồi. Cố Diệp Ninh không cần lo sợ rằng nó sẽ phải hứng chịu cơn đau đớn của tẩy gân tủy tủy thêm một lần nữa. Với sức lực của tiểu Nha hiện tại, nó không thể chịu thêm bất cứ đau đớn nào.

“Ừ...” Tiểu Nha ngoan ngoãn há miệng để cô đổ nước tinh lọc lỏi từ trong balo ra.

Đây là một lọ nước tinh lọc thuần túy, không hề pha loãng một chút nào. Nước tinh lọc càng thuần thì hiệu quả càng tốt. Lọ nước này là Cố Diệp Ninh cố ý chuẩn bị thêm, sợ khi gặp bất chắc, chỉ có một bình nước tinh lọc pha loãng sẽ không ứng phó kịp. Nhưng thật không ngờ, lọ nước tinh lọc thuần túy này lại được dùng tới trên người của tiểu Nha.

“Tiểu Ninh, cô cho nó uống cái gì vậy?” Mặc Sở Minh ngồi bên cạnh, đang cầm bông băng toàn máu đỏ tươi được thấm từ vết thương của tiểu Nha, nhủ thầm hỏi. Thứ nước mà Cố Diệp Ninh cho tiểu Nha uống, chẳng lẽ có tác dụng gì đó?

“Một loại thuốc trị thương.” Cô hàm hồ đáp, ánh mắt chưa từng một lần rời khỏi tiểu Nha.

Ngay tại lúc Mặc Sở Minh vẫn vô cùng thắc mắc, tiểu Nha bỗng nhiên gào lên một tiếng, toàn thân nó giống như bị kích thích gì đó mà co lại. Cố Diệp

Ninh thấy hiện tượng bất thường như vậy, trong đôi mắt màu bạc lóe lên sự lo lắng pha lẫn sợ hãi. Không lẽ... cô nghĩ sai rồi? Nước tinh lọc không những không giúp gì được cho thương thể của tiểu Nha, trái ngược lại lại còn khiến tiểu Nha chịu thêm đau khổ.

“Tiểu Nha! Mày... mày không sao đấy chứ?” Run rẩy ôm lấy nó, Cố Diệp Ninh lắp bắp hỏi. Thế nhưng, tiểu Nha không có phản ứng lại với câu hỏi của cô như lúc trước, nó run lên bần bật, nhắm chặt mắt lại, tiếng gầm gừ khe khẽ từ trong cổ họng thoát ra.

“Tiểu Ninh, vết... vết thương...” Cố Diệp Ninh còn đang bị thương vô cùng, chợt thanh âm hoảng hốt cùng bất ngờ của Mặc Sở Minh vang lên bên tai.

Cô ngẩng lên nhìn y, lại thấy y đang tròn mắt nhìn về vị trí vết thương trên lồng ngực của tiểu Nha. Theo bản năng, Cố Diệp Ninh cũng quay đầu, lập tức đồng tử trong đôi mắt đậm lệ cũng co rút vào, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một tia giật mình cùng kích động.

... Vết thương của tiểu Nha, đang lấy một tốc độ bằng mắt thường nhìn thấy được khép lại nhanh chóng!!!

Toàn thân của nó căng cứng cả lên, từng thớ từng thớ cơ bắp theo tiếng thở hồng hộc của tiểu Nha mà nổi cộm lên. Cố Diệp Ninh không biết vì sao có một loại ảo giác... thân thể của tiểu Nha dường như đang biến lớn hơn so với trước. Ban nãy phần lông dính bết toàn máu, hiện tại ở đoạn chân lông đã mọc ra một đoạn trắng muốt dài 4, 5 centimet rồi. Không chỉ có lông mà ngay cả móng vuốt dưới bốn chi cũng nhô ra. Móng vuốt sắc bén cứng rắn vô cùng, hoàn toàn không thua kém gì móng vuốt của tang thi.

“Chuyện gì thế này?” Dị biến trước mắt khiến Mặc Sở Minh hoang mang không giữ nổi bình tĩnh, y nhủ chặt mày nhìn sự biến hóa của tiểu Nha “Tiểu Ninh, cô có biết tiểu Nha xảy ra chuyện gì không? Tại sao lại...?”

“Nó... tiểu Nha được cứu rồi, được cứu rồi...” Cố Diệp Ninh bị thanh âm của Mặc Sở Minh làm cho tỉnh táo lại, trong đầu hiểu rõ những thay đổi của tiểu Nha là do đâu, cô vui sướng kích động mà kêu lên “Tốt quá rồi, tiểu Nha của chúng ta được cứu rồi!!!” Quả nhiên nước tinh lọc rất thần kỳ, là nước tinh lọc đã cứu được tiểu Nha!

“Tiểu Ninh?” Y không hiểu.

“Tiểu Nha biến dị rồi, nó biến dị cho nên chắc chắn sẽ không chết.” Động vật khi bước vào giai đoạn chuyển sang biến dị, các vết thương trên người dù có nặng tới mấy cũng sẽ nhanh chóng lành lại, trừ phi là chặt đứt hẳn đầu.

Hiện tại tiểu Nha là đang trong quá trình bắt đầu biến dị, gen của nó đang được thay đổi. Gen thay đổi dẫn tới thúc đẩy hình thể, lông, móng vuốt và tế bào của nó phát triển cực nhanh. Không chỉ vết thương trên ngực của tiểu Nha sẽ liền lại được, mà máu cùng thể lực trong cơ thể của nó cũng sẽ được bổ sung đầy đủ tới mức sung mãn nhất. Một khi tiểu Nha tỉnh lại, nó không còn là con sói bình thường nữa, nó sẽ trở thành một con sói vương biến dị. Hơn nữa, tiểu Nha chắc chắn sẽ có được dị năng!

Đây là trong họa gặp được phúc sao?

“Tốt quá rồi...” Mặc Sở Minh thấy Cố Diệp Ninh vờn tay lau đi nước mắt, trên mặt tràn ngập nụ cười rạng rỡ thì cũng xác định được tiểu Nha đã không còn việc gì nữa. Chỉ có điều... tiểu Nha xảy ra chuyện gì vậy? Y đang định hỏi thì đột nhiên một thanh âm rung động vang lên.

Ầm ầm ầm!!!

Mặc Sở Minh cùng với Cố Diệp Ninh hơi chao đảo một chút rồi rất nhanh lấy lại được thăng bằng. Có cái gì đó vừa phát nổ, hơn nữa còn nổ rất mạnh. Trong bụi mù, cô nhìn được những tia chớp màu tím cùng đóm lửa đỏ. Cố Diệp Ninh giật mình... là Nam Cung Lãnh Dạ ra tay sao?

Rồi ngay sau đó, hai người Cố Diệp Ninh lại cảm nhận được dường như phía dưới mặt đất chấn động từng cơn một truyền tới, thế nhưng dao động rất nhỏ, về cơ bản cũng chỉ là địa chấn nhẹ mà thôi. Tuy nhiên, ngay lập tức cả hai phát hiện ra... không đúng! Con địa chấn này đối với bọn họ thì không đáng kể, nhưng đối với người bên ngoài thì chẳng khác nào động đất cấp 8.

Khắp nơi bụi đất mù mịt, mọi người ngã lăn lông lốc, hoàn toàn không thể đứng thẳng được,... tất cả những hình ảnh đó, Cố Diệp Ninh và Mặc Sở Minh đều chứng kiến rõ ràng. Thật kì lạ, con động đất này giống như có linh tính, biết phân chia từng khu vực. Cố Diệp Ninh thậm chí còn có ảo giác... con địa chấn này giống là muốn tránh né, không ảnh hưởng tới khu vực mà cô cùng tiểu Nha và Mặc Sở Minh đang ở tại. Khung cảnh bên ngoài lồng bảo vệ và bên trong lồng bảo vệ quả thực cách nhau một trời một vực.

“Chuyện gì thế này?” Mặc Sở Minh sắc mặt trầm xuống, lo lắng nhìn về xung quanh.

Y nhanh chóng phát hiện được đồng đội của mình hiện tại đã chia ra đứng ở hai khu vực khác nhau. Phía gần yêu thụ là Nam Cung Lãnh Dạ cùng cái tên thanh niên nguy hiểm kia. Còn một nhóm khác thì đang túm chặt lấy Cố Minh Tuyên chặt vật bị thương đẩy mình ở cách vị trí của y không xa lắm.

Tình trạng của bên Nam Cung Lãnh Dạ thì... căn bản không cần lo lắng. Cả anh cùng Tinh Huyền đều hoàn toàn không bị một chút ảnh hưởng nào của địa chấn, thông dong vô cùng. Bên của Mục Hoàng tuy mọi người cũng nghiêng ngã nhưng không tới mức nguy hiểm. Mặc Sở Minh đánh giá xong tình hình, mới tạm thời thở phào một hơi.

Sau đó địa chấn dừng lại... nhưng tất cả không đơn giản như vậy liền kết thúc. Kế tiếp, một cơn địa chấn còn mạnh hơn cả ban nãy lại lần ập tới, đất bị vỡ tung, bị thổi bay khắp trời. Cảnh tượng đáng sợ chẳng kém gì những cảnh hủy diệt trong mấy bộ phim hành động của Mỹ. Rồi Tinh Huyền làm gì đó, từng tảng đất đá biến thành cát, rơi xuống tạo thành một vùng cát, lộ ra toàn bộ rễ cây của yêu thụ và tinh hạch.

Hai người Mặc Sở Minh và Cố Diệp Ninh từ đầu tới cuối nhìn thấy không ít thuộc hạ của Quách Phi bị đá đè trúng, bị rơi xuống hố cát. Quách Phi mang

theo hơn chục dị năng giả thực lực khá mạnh dưới chương Quách gia, hiện giờ trụ lại cũng không được quá 5. Lần này quả thực Quách gia đã bị thiệt hại rất lớn.

“Huyền ca, là song hệ dị năng sao?” Cố Diệp Ninh lầm bầm, hàng lông mày thanh mảnh nhíu chặt lại. Trong đầu cô lập tức nảy ra suy nghĩ... Tình Huyền cũng là song hệ dị năng giả, sở hữu dị năng hệ thổ và hệ sa.

Dị năng hệ sa tuy rằng có dính líu tới đất thể nhưng không được gộp chung vào với hệ thổ. Mà hệ sa cùng hệ thổ được chia thành hai loại dị năng phân biệt, xét vào hai nhóm phân biệt. Hệ sa thuộc dị năng đặc biệt, hệ thổ thuộc dị năng tự nhiên. Hệ sa chỉ có thể không chế được cát, không tác động được gì tới đất. Hệ thổ chỉ có thể không chế được đất, lực ảnh hưởng đối với cát gần như bằng không.

Điều này tương tự với dị năng hệ băng rõ ràng là một nhánh của hệ thủy, thế nhưng dị năng giả hệ thủy tuyệt đối không thể tạo ra băng chùy, ngược lại dị năng giả hệ băng cũng không thể phóng ra được thủy cầu. Đây là tính chất hạn chế trong từng hệ dị năng, không thể thay đổi được. Còn vì sao lại như vậy... bản thân Cố Diệp Ninh cũng không rõ.

Cho nên, ắt hẳn Tình Huyền là song hệ dị năng giả hệ thổ và hệ sa!

Chỉ có điều... Cố Diệp Ninh nhìn Tình Huyền dùng chiêu Sa hóa, trên mặt không khỏi hiện lên một tia khó hiểu. Sa hóa đất ư? Từ bao giờ hệ sa lại có khả năng này nữa? Không phải hệ sa chỉ có thể không chế cát một cách đơn thuần thôi sao?

Hơn nữa, hình như khả năng không chế cùng uy lực dị năng của Tình Huyền đặc biệt mạnh và hung tàn hơn những dị năng giả khác rất nhiều!

Chẳng lẽ vì Tình Huyền lên cấp 4 rồi nên mới có thực lực mạnh như vậy? Không đúng, kiếp trước không phải cô chưa gặp dị năng giả cấp 4. Trong lòng Cố Diệp Ninh không khỏi sinh ra một nghi hoặc mơ hồ...

Quả thực, dị năng của Tình Huyền có gì đó... rất không bình thường...

“A a a!!! Đúng là ở khu vực này bị ảnh hưởng ít nhất!” Thanh âm quen thuộc từ xa xa vọng lại, càng lúc càng thêm gần, kèm theo một loạt những tiếng bước chân huỳnh huỵch.

“Mục Hoàng?” Mặc Sở Minh thấy Mục Hoàng, Chu Nhi, Minh Tu, Chu Tề Sa cùng Hạ Kỳ Phong đang nhanh chóng dùng hết tốc độ chạy về hướng của bọn họ, không khỏi ngỡ ngàng. Mấy người này... sao lại gấp gáp thế?

“Trâu bò đánh nhau, ruồi muỗi chết!” Chu Tề Sa đầu tóc toán loạn, cô ta nhìn ra khó hiểu của Mặc Sở Minh, bĩu bĩu môi đơn giản giản lược.

“Mẹ ơi, Nam Cung đại thiếu với cái tên Tình Huyền đúng là chẳng thêm đề ý tới bọn tôi. Minh, cậu thật sướng, được ở trong cái lồng bảo vệ do Nam Cung đại thiếu lập ra, chẳng bị ảnh hưởng chút nào. Chứ nhìn tôi đây này, thậm chí không chịu được. Đánh nhau với yêu thú chẳng sút miếng nào, vậy mà nhờ ơn hai vị dị năng giả cấp 4 kia mà te tua!!!”

Mục Hoàng để Chu Nhi mà mình vẫn bế trên tay mãi xuống mặt đất, một bên chỉnh sửa lại khuôn mặt cùng đầu tóc hỗn loạn dính đầy bụi, một bên đối với Mặc Sở Minh ca thán. Hạ Kỳ Phong, Chu Nhi cùng Minh Tu đứng bên cạnh hần phụ họa đồng đều theo, ba cái đầu nhỏ nhỏ gật gù, vẻ mặt nhăn nhó, vô cùng bày tỏ bức xúc cùng bất mãn với hành động ‘dịch ta không phân biệt’ của Nam Cung Lãnh Dạ và Tình Huyền.

“Mấy người các người nha...” Y phì cười đối với vẻ trẻ con oán thán của bốn người bọn họ. Đúng là ở chung lâu ngày, động tác càng ngày càng đồng đều và ăn ý giống nhau.

Chỉ có điều ngẫm nghĩ lại thì... Mục Hoàng nói cũng không hề sai. Mặc Sở Minh y mà không ở trong cái lồng bảo vệ này thì khẳng định cũng ăn đủ mệt. Liếc liếc mắt sang nhìn Cố Diệp Ninh bên cạnh, y không khỏi thở dài... quả nhiên, ‘bám’ theo Cố Diệp Ninh liền sẽ được hưởng kẻ ‘ưu đãi’.

Thế nhưng, Mặc Sở Minh không thể không ai oán một chút. Nam Cung Lãnh Dạ cũng thực là... càng ngày càng quá đáng. Coi trọng con gái nhà người ta xong liền lập tức đá bay trúc mã từ nhỏ tới lớn là y cùng đồng đội bao năm là Mục Hoàng đi.

Đột nhiên, một luồng khí lạnh lẽo dùng tốc độ cực nhanh lan tràn ra xung quanh. Khu vực bên trong lồng bảo vệ từ từ biến thành một vùng lạnh lẽo chẳng thua kém gì hai cực nam bắc của trái đất. Từng đợt khói nhẹ hình màu trắng thành khế vờn quanh trong không trung, trên mặt đất phủ lên một tầng băng màu trắng lam trong suốt lấp lánh. Mặc Sở Minh bị lạnh tới đông cứng, trên tóc của y cũng đọng một lớp băng mỏng, da thịt bị căng cứng cả ra chuyển thành màu trắng nhợt.

“Tiểu Ninh!!!” Mặc Sở Minh kinh hoàng co rụt cơ thể, quay đầu lại nhìn về vị trí từng đợt hàn khí đang phát ra kia. Lập tức, y nhìn thấy Cố Diệp Ninh đang đứng bên cạnh tiểu Nha vẫn đang trong quá trình biến dị, đôi mắt màu bạc lúc này tựa như hàn băng đông đặc lại, u tối nhìn chằm chằm về một hướng.

“Cố - Minh - Tuyên!!!” Cố Diệp Ninh không quan tâm tới biểu cảm của Mặc Sở Minh, thanh âm như bị nghiền nát phát ra trong cổ họng cô. Dưới đáy mắt, một loại cảm xúc cuồng nộ như bão tố không ngừng xâm chiếm.

“A... tiểu Ninh à...” Cô nàng này... nổi điên rồi!!! Mặc Sở Minh ý thức được điều này, khóc không ra nước mắt.

Ôi giờ à, ban nãy còn cảm thấy may mắn vì có thể được ở trong lồng bảo vệ này. Thế nhưng hiện tại, y có thể hối hận không? Y thả ra bên ngoài chịu chút bụi bặm đất cát, ít nhất cũng giữ lại được mạng, còn hơn ở đây chịu chết vì bị đông cứng!!!

Tiểu Ninh, cô có tức giận thì cũng đừng có sát hại oan uổng tôi chứ???

Mà bên ngoài lồng bảo vệ, đám người Mục Hoàng đang tránh né né né đất cát lung tung bay tới cũng phát hiện ra khác thường ở trong lồng bảo vệ. Trong lồng bảo vệ phủ một tầng sương mù lạnh lẽo, mặt đất cũng bị đông cứng một tầng băng dày, Mặc Sở Minh co rút cả cơ thể lại cũng tránh không được cái lạnh. Mà Cố Diệp Ninh đang dùng một ánh mắt tràn ngập sát khí, căm thù và điên cuồng nhìn chăm chăm vào Cố Minh Tuyền đang bị Hạ Kỳ Phong cùng Minh Tu chặn giữ, nằm rạp xuống trên mặt đất, trông vô cùng thảm thương và chật vật.

“Tiểu... tiểu Ninh, bình tĩnh lại một chút, em sẽ đông chết Minh mất.” Mục Hoàng toát mồ hôi dùng tay đập đập lên thành của lồng biến dị, la hét nhắc nhở Cố Diệp Ninh.

Tay vừa chạm vào liền cảm nhận được một cơn lạnh buốt tới thấu xương. Hàn khí có thể gần như xuyên thấu qua lồng không gian do dị năng giả cấp 4 như Nam Cung Lãnh Dạ tạo ra, dù có thể hiểu được bên trong khu vực của lồng không gian lúc này nhiệt độ đã lạnh tới mức nào. Chẳng trách... cái tên Mặc Sở Minh cực kỳ đề ý hình tượng kia cũng mặc kệ tất cả, co rúc thành một cục, cố gắng tránh thoát khỏi khí lạnh. Mục Hoàng cắn chặt môi, thần sắc lo lắng, trong lòng vô cùng vô cùng thương cảm cho Mặc Sở Minh đang kẹt ở bên trong.

Hàn khí bên trong càng lúc càng xao động thật mạnh, tựa như biến thành thực thể hóa, không ngừng va đập vào thành của lồng bảo vệ. Những tiếng bang bang bang liên tục phát ra, mỗi một lần va đập, để lại bên trên thành của lồng bảo vệ những vết nứt dài. Ngay thời khắc tất cả còn đang lúng túng không biết phải làm sao thì Chu Tề Sa đã hét lên cảnh báo.

“Cô ấy sắp đột phá cấp 4, mau mau tránh ra, lồng bảo vệ này sẽ không trụ được lâu đâu!” Nhìn thần sắc nghiêm trọng tràn ngập kinh nghiệm của Chu Tề Sa, tất cả mọi người không ai dám lơ là, lập tức lui về sau vài bước.

“Chết tiệt!” Mục Hoàng mắng một tiếng.

“Hoàng, cậu lùi về sau đi, tôi có cách!” Mặc Sở Minh sắc mặt tái nhợt, đôi môi tím tái, mắt nhìn Mục Hoàng đang lo lắng cho mình, khẽ lắc đầu.

“Được!” Thấy y nói như vậy, Mục Hoàng tin tưởng, không nói hai lời lui về sau.

“Màn nước!” Mặc Sở Minh cũng nhanh chóng hành động, y tạo ra một màn nước chắn bốn phía quanh mình. Ít nhất, như thế này thì có thể tăng nhiệt độ cơ thể lên một chút, cũng giảm đi khả năng nguy hiểm bị thương.

Soạt... đột nhiên, một luồng khí xâm nhập qua màn nước của Mặc Sở Minh, vây quanh cơ thể y. Mặc Sở Minh cảm nhận được rõ ràng luồng khí này rất ấm áp, nó đã cản trở không ít hàn khí cùng với áp lực mà y đang phải hứng chịu. Y theo bản năng ngẩng lên liền thấy được Cố Diệp Ninh đã quay đầu, dùng đôi mắt màu bạc tràn ngập lửa giận kia nhìn mình. Chẳng qua, thời điểm nhìn Mặc Sở Minh, sát khí trên khuôn mặt xinh đẹp của cô đã rút đi không ít.

“Xin lỗi...” Thấp giọng nói với Mặc Sở Minh như vậy, trong giọng qua cô phảng phất một tia áy náy. Xin lỗi vì bản thân mất khống chế đã làm liên lụy tới y “Luồng khí đó là dị năng hệ phong của tôi. Hiện tại tôi đột phá, không thể ngăn lại hàn khí xung quanh. Có luồng khí này bảo vệ, anh sẽ được an toàn.”

Tiểu Nha vì đang trong thời kỳ biến dị, cho nên từ cơ thể nó phát ra một loại từ trường bảo vệ, khiến cho nó không bị ảnh hưởng bởi bất cứ sự tấn công nào. Cố Diệp Ninh hoàn toàn không cần lo lắng là cơn giận dữ phát tiết của mình sẽ làm cho tiểu Nha bị đông lạnh. Thế nhưng Mặc Sở Minh dù là dị năng giả nhưng cũng không thể chống lại được hàn khí của cô, người có thực lực hơn y gần 2 cấp. Nếu cô không kịp thời dùng dị năng hệ phong giúp đỡ y che chắn hàn khí, đợi lát nữa chỉ e sẽ làm y bị thương tổn nặng.

“Không sao...” Y lại không hề giận dữ, ngược lại đối với cô mỉm cười bao dung. Thanh âm bắt gặp cũng nhẹ đi, như an ủi em gái nhỏ “Cô an tâm đột phá đi. Tôi cũng sắp đột phá rồi.”

Thực ra, Mặc Sở Minh cũng tương tự Cố Diệp Ninh, cảm giác được tinh thần lực trong cơ thể đang không ngừng dao động. Dường như chỉ cần tiếp tục thuận theo là có thể đột phá cấp bậc dị năng một cách nhẹ nhàng. Aiz ~ Mặc Sở Minh y đây bị Cố Diệp Ninh tức giận mất lý trí tí nữa thì đông cứng, tuy nhiên cũng bởi vì tính mạng bị áp lực cho nên sinh ra kích thích đột phá cấp bậc dị năng. Thật không hiểu đây có gọi là trong họa có phúc hay không nữa?!

“Ừ!” Gật đầu với y, từ từ nhắm mắt lại, bắt đầu hấp thu nguyên tố bổ sung vào tinh thần lực đang không ngừng bị xói mòn.

Đột phá xong... cô sẽ cho Cố Minh Tuyền kia biết, cô ta đã chọc phải vào ai!

Bên này nhóm Mục Hoàng hỗn loạn vì cơn giận của Cố Diệp Ninh, lại không biết rằng cuộc chiến của Nam Cung Lãnh Dạ cùng Tinh Huyền bên kia với yêu thú đã đi tới hồi kết.

.

.

.

Tinh Huyền thu lại tinh hạch của yêu thú, đứng dậy, ngẩng lên nhìn Nam Cung Lãnh Dạ, trông mắt đen láy sâu thẳm không lọt một tia sáng vào. Nụ cười phảng phất mang theo ôn nhu phá lệ bí ẩn cùng đáng sợ. Nam Cung Lãnh Dạ cũng cao ngạo nhìn ngược lại, không một chút né tránh. Anh cảm giác được người thanh niên tên Tinh Huyền này liên tục khiêu khích mình. Kể cả ban nãy trong lúc chiến đấu, anh ta cũng ngấm ngấm vô tình vô ý ‘hăm hại’

anh không chỉ một lần.

“Anh thích Ninh nhi?” Tình Huyền mấp máy môi, thanh âm không quá lớn nhưng Nam Cung Lãnh Dạ vẫn nghe rõ được. Nghe thấy anh ta gọi Cố Diệp Ninh là ‘Ninh nhi’ cực kỳ thân thiết, hàng lông mày của anh nhện không được nhú vào.

“Thì sao? Anh cũng vậy?” Người này... nếu thật sự là tình địch của mình thì đúng là một phiền toái với anh. Anh nhìn ra được Cố Diệp Ninh rất thân thuộc và có chút ý lại với Tình Huyền.

“Tôi rất thương em ấy.” Tình Huyền trả lời lấp lửng không rõ nghĩa.

“Tình cảm của anh là gì?” Trong đôi mắt màu cà phê của anh lóe lên một tia khó chịu. Yêu là yêu, không yêu chính là không yêu, ở đâu ra cái kiểu trả lời lấp lửng nước đôi như thế? Tóm lại, Nam Cung Lãnh Dạ trong lòng đã có nhận định... người này không xứng đáng có tư cách để theo đuổi Cố Diệp Ninh, khi mà ngay cả tình cảm cũng không rõ ràng như vậy!

“Tóm lại, tôi không dễ dàng giao em ấy cho anh đâu.” Nghiêng nghiêng đầu, không trả lời câu trả lời của anh, Tình Huyền dùng giọng điệu quyết đoán cảnh báo.

Đúng lúc này, xao động cùng hàn khí lan tràn ập tới khiến hai người không khỏi giật mình. Lồng bảo vệ là do Nam Cung Lãnh Dạ dùng dị năng tạo nên, có liên kết trực tiếp với anh. Ngay thời khắc lồng bảo vệ xuất hiện vết nứt, anh lập tức phát hiện ra.

XOẢNG!!!

Thanh âm thứ gì đó bị phá nát làm cả hai người hoảng hốt cùng lúc quay đầu nhìn về phương hướng của Cố Diệp Ninh. Hiện lên trong tầm mắt của Nam Cung Lãnh Dạ cùng Tình Huyền, ở nơi đó cát bụi mù mịt, cuồng phong gào rít, những luồng hàn khí đông đặc tuôn ra, trải rộng khắp bốn phía. Mấy người Mục Hoảng cũng bị kinh khí và cuồng phong đánh ngã rạp sang một bên.

“Tiểu Ninh! Minh!”

“Ninh nhi!” Hai người sắc mặt lập tức biến đổi, trung tâm của cơn cuồng phong cùng hàn khí phát ra kia rõ ràng là vị trí của Cố Diệp Ninh ban nãy. Nam Cung Lãnh Dạ cùng Tình Huyền vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất, phóng về hướng đó.

“Có chuyện gì vậy hả?” Khi hai người tới gần, cuồng phong càng lúc càng điên cuồng, hóa thành một luồng lốc xoáy, khiến cho Nam Cung Lãnh Dạ và Tình Huyền không cách nào quan sát được tình hình bên trong. Nam Cung Lãnh Dạ túm lấy Mục Hoảng, lớn giọng hỏi “Tiểu Ninh thế nào? Minh thế nào?”

“Tiểu Ninh đột phá, hình như Minh cũng đột phá, tóm lại... tôi cũng không rõ thế nào!” Rõ ràng bản thân to lớn hơn Nam Cung Lãnh Dạ rất nhiều, thế mà vẫn bị anh tóm đưng cả lên, Mục Hoảng có chút dờ khóc dờ cười, luống cuống trả lời.

“Không phải đang yên đang lành sao?” Sắc mặt của Tình Huyền cũng không tốt.

“Hình như Diệp tỷ tỷ nổi giận...” Minh Tu cắn chặt răng chống lại luồng cuồng phong không ngừng phóng tới “Là do nhìn thấy cô ả này!” Nói xong, trừng mắt căm tức, tiện chân đạp vào cái lên Cố Minh Tuyền vẫn đang bị mình đè lên nãy giờ.

Nam Cung Lãnh Dạ và Tình Huyền nhìn thấy Cố Minh Tuyền, hai người không nói gì, thế nhưng toàn thân lại lạnh nứa toát ra sát khí. Khí thế vừa toát ra, lập tức chèn ép người khác.

Đám Mục Hoảng có thể cảm giác được không gian xung quanh không ngừng bị bóp méo vặn vẹo, thỉnh thoảng còn vài tia sét màu tím xẹt qua, không cần thận mà dễ bị đánh trúng thì chắc chắn sẽ bị thiêu đốt tới cháy da cháy thịt. Ở dưới chân, mặt đất lạnh nứa rung lên từng hồi từng hồi, tiếng âm ầm truyền tới khiến mọi người nhớ tới một màn thiên địa đảo ngược ban nãy, không khỏi toát mồ hôi lạnh.

“Tình Huyền, bình tĩnh lại đi!!!” Chu Tề Sa khẽ sở kêu lên.

“Nam Cung đại thiếu, làm ơn bình tĩnh, chút nữa cậu muốn xử cô ta thế nào cũng được, hiện tại cần lo lắng là Minh và tiểu Nha!!!” Mục Hoảng cũng hoảng hốt ngăn cản cơn giận của Nam Cung Lãnh Dạ. Mẹ ơi, bọn họ chống chọi với lốc xoáy và hàn khí của Cố Diệp Ninh cũng đã đủ chật vật lắm rồi!!! Không cần hai vị dị năng giả cấp 4 các người tham gia góp vui nữa đâu!!!

“Em ấy đột phá!” Đúng lúc này, một luồng uy áp được sinh ra từ bên trong trung tâm của luồng lốc xoáy truyền tới. Tình Huyền vô cùng quen thuộc với cảm giác này, lập tức biết được Cố Diệp Ninh đột phá thành công rồi.

“Phải! Đột phá rồi!” Nam Cung Lãnh Dạ cũng cảm nhận được, ánh mắt tạm thời rời khỏi Cố Minh Tuyền. Anh có chút lo lắng nhíu mày hướng về phía luồng lốc xoáy, muốn tìm kiếm bóng dáng mình mong muốn.

Chờ thêm một chút, hàn khí bức người hóa hư không, chỉ để lại những vết băng dài trên mặt đất. Luồng lốc xoáy cũng càng lúc càng giảm độ dao động, cuối cùng từ từ tán đi. Cho tới khi những luồng khói bụi cùng sương mù cuối cùng biến mất, một bóng dáng thon dài xinh đẹp bước ra từ bên trong. Cố Diệp Ninh từ từ mở mắt, trong đôi mắt màu bạc xinh đẹp dường như lấp lóe một tia ánh sáng màu băng lam.

“Ninh nhi!” Tình Huyền lao tới.

“Tiểu Ninh!” Nam Cung Lãnh Dạ cũng không hề thua kém, bước nhanh lại, muốn kiểm tra xem Cố Diệp Ninh có bị thương gì không “Cô có sao không?”

“Không sao, vẫn ổn.” Cố Diệp Ninh đối với hai người nhìn nhật mỉm cười, lại quay đầu về nhìn tiểu Nha cùng Mặc Sở Minh ở sau lưng “Lãnh Dạ, anh xem xem Sở Minh có sao không? Ban nãy anh ấy bị hàn khí xâm nhập.” Tuy đã dùng dị năng hệ phong để bảo vệ thể nhưng Cố Diệp Ninh vẫn có chút lo lắng.

“Ừ...” Gật đầu, anh đi tới bên cạnh Mặc Sở Minh, kéo y dậy “Minh, có sao không?”

“Ha ha... không sao, chỉ là ban nãy bị hàn khí xâm nhập nên giờ vẫn có chút lạnh thôi.” Mặc Sở Minh sắc mặt vẫn còn có chút tím tái, cười cười đối với Nam Cung Lãnh Dạ. Khi đứng dậy vì cơ thể bị đông lạnh, cho nên tứ chi cứng ngắc, có chút loạn choạng, may mà được anh đỡ lấy.

“Cậu cũng đột phá rồi?” Cảm nhận Mặc Sở Minh thực lực đã tiến thêm một bước, Nam Cung Lãnh Dạ nhủ nhủ mày, thấp giọng hỏi.

“Ừ, trong họa có phúc.” Mặc Sở Minh nhún nhún vai, tuy rằng xem tí mất mạng, thể nhưng đổi được thực lực tăng cao, coi như cũng không quá thiệt thòi “Hiện tại đã là dị năng giả cấp 3 sơ cấp rồi.” Nam Cung Lãnh Dạ chỉ gật gật đầu, khẽ thở phào. Không sao là được, anh chỉ e ngại nhờ y nguy hiểm tới tính mạng.

“Tiểu Nha sao rồi?” Tĩnh Huyền quan tâm hỏi.

“Đã không sao đâu. Chờ qua một thời gian là nó sẽ tỉnh lại thôi.” Cố Diệp Ninh mỉm cười lắc nhẹ đầu với anh ta “Mục Hoảng, anh giúp tôi nâng tiểu Nha lên với.” Tiểu Nha biến dị, cân nặng của nó sẽ không nhẹ như trước, phải nhờ tới Mục Hoảng mới nâng lên được.

“A, được, em chờ chút.” Mục Hoảng lập tức đi tới, nâng tiểu Nha lên. Hắn cũng nhanh chóng phát hiện ra sự bất thường, liền hỏi Cố Diệp Ninh “Tiểu Nha sao vết thương biến mất hết rồi?”

Nghe Nam Cung Lãnh Dạ kể ban nãy, làm hắn tưởng bị thương thể nặng lắm, sắp mất mạng tới nơi rồi. Thế nhưng, hiện tại nhìn thì ngoại trừ những vết máu bết trên lông, hắn chẳng phát hiện ra một vết thương nào trên thân tiểu Nha. Hơn nữa... hình như cân nặng không phải tăng lên bình thường đâu. Cho dù là Mục Hoảng sức mạnh rất lớn cũng phải nhủ nhủ mày khi nâng tiểu Nha lên trên vai. Cơ thể của nó cũng to hơn trước tới gấp đôi.

Cố Diệp Ninh lại một lần nữa kiên nhẫn giải thích lại cho hắn cùng mọi người: “Nó giờ đã biến dị, một lúc nữa sẽ tỉnh, đã không nguy hiểm tới tính mạng nữa.”

“Tốt quá rồi.” Mọi người thở phào nhẹ nhõm.

“Minh cũng đột phá cấp 3 rồi.” Nam Cung Lãnh Dạ đỡ Mặc Sở Minh đi tới, đối với mọi người thông báo. Tin vui cùng lúc không ngừng ập tới, làm cho tất cả không khỏi vui mừng.

“Minh, sao cậuỡ bỏ tôi mà đi trước.” Chỉ trừ... Mục Hoảng. Hắn hiện tại thân cao như núi, vẻ mặt anh tuấn nghiêm nghị lại lộ ra biểu cảm oán phụ, nghiêng người dựa vào Mặc Sở Minh, tỏ vẻ đau đớn khổ sở ca thán “Nhớ trước kia chúng ta cùng nhau tiến lùi, như thế nào lại đột phá cấp 3 trước tôi chứ. Giờ tôi là người có thực lực kém nhất trong mọi người rồi.”

Mặc Sở Minh: (≡_≡)凸

Những người khác: ... (¬_¬)

Mục Hoảng, cảm phiền anh đừng giả vờ giả vịt như vậy có được không. Vẻ oán phụ đó tuyệt đối không hợp với bộ mặt của anh đâu!!

“Được rồi, vậy giờ... chúng ta nói chuyện một chút có được không nhỉ, Cố - Minh - Tuyền!” Cố Diệp Ninh lúc này chuyển tầm nhìn về phía Cố Minh Tuyền đang bị Minh Tu giữ chặt, khoe miệng nhếch lên tạo thành một nụ cười lạnh lùng sắc bén.

“...” Những người khác nghe thấy Cố Diệp Ninh nói như vậy, cũng thu lại vẻ trêu đùa. Thần sắc hoặc lạnh nhạt, hoặc phẫn nộ, hoặc khinh bỉ vây quanh Cố Minh Tuyền.

“Ninh nhỉ, để anh xử lý cô ta cho.” Tĩnh Huyền vươn tay đặt lên vai của cô, híp mắt cười ôn nhu, thanh âm trầm thấp mê hoặc tựa như đang thủ thi cùng tình nhân. Đáng tiếc, trong mắt của anh ta lại lóe lên một tia huyết tinh tàn nhẫn.

“Cứ giao cho tôi.” Nam Cung Lãnh Dạ đứng bên còn lại, xoa xoa mái tóc mềm mại của cô.

“Không, tôi muốn tự trừng phạt cô ta trước.” Cố Diệp Ninh không nhìn hai người, ánh mắt chỉ chăm chú nhìn vào Cố Minh Tuyền.

“Không... không... tôi không muốn...” Cố Minh Tuyền nãy giờ được chứng kiến thực lực của Cố Diệp Ninh, của Nam Cung Lãnh Dạ, của Tĩnh Huyền, của những người khác. Cô ta biết được bản thân không thoát nổi, đã sợ hãi tới run bần bật, thần sắc hoang mang “Đừng, tôi không muốn chết, tôi... không muốn... Làm ơn, tha... tha cho tôi...”

“Tôi cũng không muốn chết. Tiểu Nha cũng không muốn chết.” Cố Diệp Ninh dùng mũi giày nâng cằm của cô ta lên, nhìn cô ta khóc lóc nước mắt nước mũi tèm nhem, khinh bỉ cười lạnh “Thế nhưng, cô lại dám đẩy tôi, hãm hại tôi, khiến cho tiểu Nha vì cứu tôi mà bị thương. Cô nói xem, tôi như thế nào tha thứ cho cô đây?”

“Rõ ràng... rõ ràng cô cướp đi mọi thứ của tôi, cướp đi Lãng Dạ của tôi...” Bị những lời này của Cố Diệp Ninh kích thích, Cố Minh Tuyền vốn sợ muốn chết rồi lại lần nữa nồm nhanh hơn nữa, quát lên.

Cố Diệp Ninh hơi nhíu mày, nhìn Cố Minh Tuyền giống như một kẻ ngoài hành tinh. Những người khác đứng xung quanh nhìn cô ta chặt vật tới mức này rồi còn vẫn gân cổ lên gào thét, nhìn không được thâm nghĩ... trần đời đúng là loại người nào cũng có, nào tàn nhường này quả thực mới gặp lần đầu. Đặc biệt là Nam Cung Lãng Dạ, anh chẳng thể hiểu được mình với cô nàng Cố Minh Tuyền này có quan hệ gì với nhau, tại sao cô ta cứ năm lần bảy lượt lôi kéo anh vào vậy?

Nói thật, Cố Diệp Ninh trong đầu đang nghĩ... cô nàng Cố Minh Tuyền này đúng là hoang tưởng tới điên rồi. Cô với cô ta không thù không oán, cô ta lại đơn phương tưởng tượng xong đơn phương hận cô, thậm chí còn ‘vong ân bội nghĩa’, đẩy cô vào chỗ chết.

“Tiểu Ninh, đừng nhiều lời nữa, giết cô ta đi.” Mặc Hoàng cùng Mặc Sở Minh khó chịu đối với cô nói. Kẻ như Cố Minh Tuyền, hẳn cùng y đã chán ghét tới cùng cực.

“Không, không thể giết cô ta.” Cố Diệp Ninh nhếch môi cười. Cô khom người, nhanh như chớp túm lấy cổ tay của Cố Minh Tuyền.

“KHÔNG!!! KHÔNG!!! CÔ MUỐN LÀM CÁI GÌ? MAU BUÔNG TÔI RA!!!” Không biết vì sao, khi Cố Diệp Ninh túm lấy tay mình, Cố Minh Tuyền đột nhiên có một cảm giác không tốt. Cố Diệp Ninh nói không giết, nhưng cô ta không tin Cố Diệp Ninh lại dễ dàng buông tha cho mình như vậy. Cô ta gào thét, quấy đạp, muốn đẩy Cố Diệp Ninh ra.

“Câm miệng!!!” Minh Tu ngồi trên người cô ta lập tức dùng tay gạt mạnh mái tóc của cô ta, trừng mắt tức giận.

“A A A A!!!”

Sức mạnh của Cố Diệp Ninh và Minh Tu, làm sao Cố Minh Tuyền có thể chống lại. Cô ta ăn đau, nước mắt lại lăn rơi ra, chống cự cách nào cũng thoát không được. Cô ta đưa mắt van nài nhìn những người xung quanh, đặc biệt là Nam Cung Lãng Dạ và Tĩnh Huyền, thế nhưng không một ai đáp lại. Bọn họ đều dùng ánh mắt kì thị, khinh bỉ, giận dữ hoặc thờ ơ nhìn cô ta, tựa như cô ta bị đau, bị trừng phạt là đúng. Đáy lòng Cố Minh Tuyền lạnh run, cô ta đã làm gì sai chứ? Cô ta đã làm gì sai? Sai, tất cả đều phải là Cố Diệp Ninh sai!!!

“CỐ DIỆP NINH!!! CỐ DIỆP NINH!!! SAI LÀ CÔ SAI!!! LÀ CÔ SAI!!! KHÔNG PHẢI TÔI, KHÔNG PHẢI TÔI!!!” Cố Minh Tuyền hét lên, đầu óc hỗn loạn một mảnh. Rõ ràng tất cả những gì thuộc về Cố Diệp Ninh phải là của cô ta, Cố Diệp Ninh dựa vào đâu mà trừng phạt cô ta “CÔ KHÔNG CÓ TƯ CÁCH TRỪNG PHẠT TÔI!!! MAU THẢ TÔI RA!!!”

“Không có tư cách sao?” Cố Diệp Ninh nhìn cô ta gầy dựa, giống như phát điên rồi, nét cười trên khuôn mặt không hề biến mất.

“TÔI LÀ NGƯỜI CỦA QUÁCH GIA, CÔ KHÔNG ĐƯỢC PHÉP LÀM GÌ TÔI!!! KHÔNG ĐƯỢC PHÉP!!!” Cô ta thậm chí còn lôi cả Quách gia ra. Cô ta tin tưởng có Quách gia sau lưng, Cố Diệp Ninh sẽ e ngại không dám ra tay.

“Quách gia sao? Quách gia còn chưa đáng để tôi để vào trong mắt.”

Mặc kệ Cố Minh Tuyền tiếp tục nói thêm cái gì, Cố Diệp Ninh dùng sức càng thêm túm chặt cổ tay của cô ta, phát động dị năng. Một luồng khí màu băng lam truyền từ bên trong lòng bàn tay của cô, xâm nhập vào trong tĩnh mạch ở cổ tay. Sau đó, Cố Minh Tuyền chỉ cảm thấy một thứ gì đó lạnh cực độ đang xé rách da thịt lui vào bên trong người mình.

Con lạnh theo đường mạch máu, lan tràn khắp cơ thể. Máu trong người của cô ta như muốn đông cứng lại, khiến cho cô ta run lên bần bật. Lạnh! Lạnh từ trong xương tủy phát ra! Thân sắc cô ta nhợt nhạt, trên da và tóc tự sinh ra một lớp băng mỏng phủ bên trên.

“CỐ DIỆP NINH CÔ ĐÃ LÀM GÌ TÔI!!!” Thanh âm không còn trong trẻo như trước, đông cứng, gãy nát, như tiếng cửa gỗ mục nát kêu kẹt. Hốc mắt cô ta cũng đông cứng lại, muốn khóc, nhưng không khóc nổi được nữa.

“Không có gì, tặng cho cô một món quà, từ nay về sau, cô sẽ trở thành một băng nữ. Khóc không được, nói không thông, vĩnh viễn phải chịu con lạnh tới thấu xương thấu tủy.” Vươn tay ra, vuốt ve má của Cố Minh Tuyền, đôi mắt bạc xinh đẹp hip lại mang theo ý cười phảng phất.

Nhưng ý cười này, rơi vào trong mắt của Cố Minh Tuyền, chẳng khác nào một lời nguyền của ác ma. Cố Minh Tuyền nghĩ tới mình mãi mãi phải chịu con lạnh giá này, kinh hoàng lắc đầu hét lên: “KHÔNG!!! KHÔNG!!! TÔI KHÔNG MUỐN!!! A A A!!!”

“Thực sự không giết cô ta sao?” Chu Nhi đối với sự tàn ác của Cố Diệp Ninh, chẳng có cảm giác gì. Cô bé quay sang hỏi Cố Diệp Ninh.

“Chết, có đôi khi là giải thoát. Sống, mới phải chịu dần vật.” Cố Diệp Ninh nhàn nhạt đáp.

Phùng... trên đầu ngón tay của Nam Cung Lãng Dạ, một ngọn lửa trắng xuất hiện. Anh đi tới, ngồi xổm trước mặt của Cố Minh Tuyền, mặc kệ ánh mắt kinh hoàng của cô ta, ở trên mặt cô ta thiêu đốt thành một hàng chữ ‘vô ơn bội nghĩa’. Từ đầu tới cuối, nét mặt vô cảm, ánh mắt vô cảm, cho dù là đang hủy dung của một cô gái, anh cũng chẳng hề có cảm giác gì. Nếu không phải Cố Diệp Ninh muốn cô ta sống trong dần vật thì anh đã không ra tay nhẹ nhàng thế này đâu.

“A A A A!!!”

Lửa của Nam Cung Lãnh Dạ là loại lửa có nhiệt độ cao nhất, da thịt làm sao có thể chịu được. Trong thoáng chốc, da thịt trắng nõn của Cố Minh Tuyền bị thiêu thành than đen, phát ra mùi thịt nướng khét lẹt, lộ ra xương trắng đung thối đỏ bên trong. Khuôn mặt xinh đẹp tú lệ cứ như vậy biến thành kinh dị chẳng khác nào dạ xoa.

“KHÔNG!!! LÃNH DẠ CA CA, SAO ANH LẠI ĐỔI XỬ VỚI EM NHƯ THẾ? KHÔNG!!!” Cố Minh Tuyền hai mắt tràn ngập không tin cùng hận ý nhìn Nam Cung Lãnh Dạ, lại không biết trừng phạt với bản thân còn chưa kết thúc. Cô ta không biết, ở bên một, Tĩnh Huyền vẫn luôn mỉm cười nhàn nhạt nhìn mình.

“Chu Nhi, dùng dị năng của em, phá hủy tinh thần lực của cô ta đi.” Tĩnh Huyền từ đầu tới cuối vẫn mỉm cười ôn nhu như trước, đối với Chu Nhi nói. Khả năng của hệ tinh thần lực là gì, anh ta sao có thể không biết. Đối với một người thấp hơn mình hẳn 2 cấp, Chu Nhi muốn phá hủy tinh thần lực của Cố Minh Tuyền, chỉ là một việc nhỏ nhỏ đơn giản.

“Vâng.” Chu Nhi nghe thấy Tĩnh Huyền phân phó, không chút nào do dự hay thắc mắc, tiến lên.

“Không... đừng làm như vậy, đừng làm như vậy!!!” Toàn bộ cơ thể bên trong bị đông lạnh, cho dù muốn nhúc nhích để tránh khỏi cũng không được. Cố Minh Tuyền hai mắt mở to, bất lực nhìn thấy bàn tay nhỏ bé của Chu Nhi đang vươn ra, chạm vào trán của mình.

“Phá!” Sử dụng dị năng công kích vào sâu trong não bộ của Cố Minh Tuyền, Chu Nhi quả thực vô cùng nhẹ nhàng đã phá vỡ được hoàn toàn tinh thần lực của cô ta.

“KHÔNG!!!” Cố Minh Tuyền cảm giác được não như muốn nứt ra, tinh thần lực bị rút cạn, đau đớn gào lên một tiếng rợn người. Giờ phút này đây, dù là Nam Cung Lãnh Dạ hay Tĩnh Huyền thì trong lòng cô ta đã không còn là hình tượng đẹp đẽ như trước nữa. Cả hai người họ... đối với cô ta mà nói, chẳng khác nào ác quỷ từ địa ngục xông tới.

Mục Hoảng, Mặc Sở Minh, Chu Tề Sa và Hạ Kỳ Phong đứng một bên nhìn cảnh tượng năm người Tĩnh Huyền, Cố Diệp Ninh, Nam Cung Lãnh Dạ, Chu Nhi và Minh Tu đang xúm lại hành hạ Cố Minh Tuyền, nhìn không được theo bản năng toát mồ hôi lui về sau một khoảng cách an toàn. Ai ~ xem ra cái suy nghĩ giết chết của bọn họ vẫn còn đơn giản chán nha ~ mấy người kia, trừng phạt cũng quá mức kinh dị cùng ác độc đi ~

Ở mặt thế này, dị năng giả nữ cực kì hiếm có, đặc biệt là loại có nhan sắc như Cố Minh Tuyền. Bây giờ Nam Cung Lãnh Dạ hủy dung của cô ta; Cố Diệp Ninh biến cô ta trở thành nửa phế nhân, cơ thể không cử động được; Tĩnh Huyền lại ra lệnh cho Chu Nhi phá vỡ tinh thần lực của cô ta, làm cho cô ta sau này triệt để mất đi dị năng. Ba người này ra tay cũng đủ ngoan độc, Cố Minh Tuyền bị biến thành thế này, sau này cuộc sống còn có thể tốt được sao? Loại tư vị đang ở trên cao bị rơi xuống đáy vực tuyệt vọng... Cố Minh Tuyền sẽ chịu được?

Quả nhiên, có đôi lúc thì cái chết là một sự giải thoát...

Chu Tề Sa, Mục Hoảng, Mặc Sở Minh cùng Hạ Kỳ Phong thấp một nén nhang mặc niệm cho Cố Minh Tuyền. Ai bảo chọc ai không chọc, lại chọc vào Cố Diệp Ninh cơ!!!

“Quách Phi?” Nhìn Cố Minh Tuyền ngất đi trong đau đớn, Cố Diệp Ninh quay đầu lại nhìn một đám người thương tích đầy mình đứng xa xa đang dùng ánh mắt kinh dị nhìn mấy người đội ngũ bọn họ. Cô thân nhiên mất đối mắt với thanh niên trẻ tuổi đứng đầu trong đám người kia.

“A...” Quách Phi toàn thân chật vật, đầy vết thương, bị Cố Diệp Ninh nhìn, anh ta có cảm giác máu toàn thân bị đông cứng. Thủ đoạn trả thù ban nãy của Cố Diệp Ninh, Quách Phi không phải là không nhìn thấy.

“Quách gia muốn bảo vệ Cố Minh Tuyền?” Không thêm để ý cảm xúc sợ hãi e ngại của Quách Phi, cô vẫn lạnh nhạt hỏi.

“Không... không...” Anh ta lắc đầu như trống bỏi.

Làm sao dám! Đối phương có tận ba dị năng giả cấp 4, một đồng đội năng giả cấp 3, hơn nữa thủ đoạn ngoan độc như vậy, Quách gia anh ta không đắc tội nổi. Chỉ là một Cố Minh Tuyền, Quách gia đâu thèm để ý. Nếu không phải Cố Minh Tuyền dựa vào quan hệ đàn anh đàn em với Quách Phi, có lẽ cô ta còn chưa đủ khả năng để gia nhập vào đội dị năng giả dưới chướng của Quách gia đâu.

“Mang cô ta cứ đi.” Nam Cung Lãnh Dạ đi tới phía trước một bước, ánh mắt lạnh băng, thanh âm ra lệnh không cho phép kháng cự.

“Được, chúng tôi biết rồi.”

Đám người Quách gia cùng Quách Phi cũng không dám trái lời, lập tức lao tới, mặc kệ toàn thân đầy vết thương cũng cố nâng Cố Minh Tuyền rời đi. Động tác của bọn họ rất nhanh, gần như là chạy khỏi khu vườn của sở nghiên cứu. Giống như là sợ rằng, nếu bản thân nếu ở lại nơi này thêm một chút nữa thì sẽ làm ra gì đó chọc giận đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ.

Nam Cung Lãnh Dạ thấy bóng dáng của Quách Phi cùng thuộc hạ khuất bóng xong, liền nghiêng nghiêng đầu, lạnh nhạt nhìn sang Tĩnh Huyền, trong đôi mắt màu café lóe lên một tia cảnh giác cùng đề phòng. Anh thực sự không thích cái người tên Tĩnh Huyền này, anh ta dường như có mối quan hệ rất thân thiết với Cố Diệp Ninh.

“Được rồi, hiện tại có thể giới thiệu bản thân chưa?”

“Anh không cảm thấy rằng khi muốn hỏi tên người khác, trước hết phải giới thiệu mình sao?” Tĩnh Huyền không bị ánh mắt nghi kỵ của Nam Cung Lãnh Dạ chọc giận, ngược lại anh ta vẫn điềm nhiên cười cười.

Nhìn dáng vẻ ôn nhuận như ngọc kia, nếu không phải đã tận mắt chứng kiến dáng vẻ hung tàn huyết tính của anh ta thì có lẽ bất cứ ai ở đây cũng sẽ bị lừa rằng Tinh Huyền là một quý công tử ôn nhu lễ độ. Chu Nhi, Chu Tề Sa và Minh Tu đã biết rõ về Tinh Huyền thì không nói, chỉ có ba người Mục Hoàng, Mặc Sở Minh và Hạ Kỳ Phong là không khỏi toát mồ hôi lạnh. Mặc Sở Minh đột nhiên nhớ tới cái thằng ranh Cố Diệp Phi - anh trai song sinh của Cố Diệp Ninh. Tên Tinh Huyền này cùng với Cố Diệp Phi chắc chắn là cùng một loại người. Cái loại ngoài mặt thì cười cười nhưng trong bụng một bồ dao găm, nói thẳng ra chính là hai mặt giả tạo!

Mặc Sở Minh trong lòng thóa mạ Tinh Huyền và Cố Diệp Phi, lại không hề để ý tới bản thân mình kì thực ra cũng có biệt danh ‘hồ ly’ tương tự, nào có thua kém gì ai đâu ~_ (' ▽ ') _

“Bỏ đi ~ tôi giới thiệu trước cho. Tôi là Chu Tề Sa, mẹ của Chu Nhi. Bây giờ thực lực là cấp 3 trung giai, dị năng là hóa hệ.” Chu Tề Sa thấy hai bên Nam Cung Lãnh Dạ cùng Tinh Huyền đứng co, không ai chịu nhường bước, đành bắt đầu đi thờ dài, bước lên một bước, mở miệng giới thiệu bản thân.

“Mục Hoàng, dị năng cường hóa toàn thân, thực lực cấp 2 cao giai.” Mục Hoàng thấy Chu Tề Sa đã lên tiếng, cũng không muốn tiếp tục làm căng, chủ động giới thiệu theo.

“Mặc Sở Minh, dị năng hệ thủy, thực lực cấp 3 sơ giai.” Mặc Sở Minh đưa tay vờn tay đẩy đẩy gọng kính, hừ một tiếng.

“Em là Hạ Kỳ Phong.”

Hạ Kỳ Phong không giống Mặc Sở Minh cùng Mục Hoàng tràn ngập lạnh nhạt kia, cậu bé biết đối phương rất thân thiết với Cố Diệp Ninh, Minh Tu và Chu Nhi. Mà trong đội ngũ, rõ ràng Hạ Kỳ Phong có quan hệ tốt nhất với cả ba người kia, cho nên trong lòng cậu cũng sinh ra cảm tình, muốn thân thiết với Tinh Huyền cùng Chu Tề Sa.

“Em là song hệ dị năng giả, hệ độc cùng hệ ám.”

“Cậu bé này là do em cứu được, cha mẹ đều đã qua đời, sau này cũng sẽ luôn đi theo em. Tiểu Phong rất ngoan, thực lực cũng rất cao... là cấp 3 sơ giai.”

Cố Diệp Ninh nhìn ra thâm ý trong mắt của Tinh Huyền, biết được anh ta nhất định đoán ra được thân phận của ba người Nam Cung Lãnh Dạ. Thế nhưng, Tinh Huyền chắc chắn không biết Hạ Kỳ Phong là ai, vì vậy cô chủ động giới thiệu.

Có thể trước đó chỉ coi như tiện tay cứu cậu một mạng, không quá đặt nặng trong lòng, thế nhưng trải qua nhiều chuyện như thế cùng nhau, cô cũng đã dần dần coi trọng và đem Hạ Kỳ Phong trở thành người thân, trở thành một cậu em trai cần bản thân quan tâm chăm sóc.

Từ thời khắc Hạ Kỳ Phong được cô cứu, nguyện đi theo cô, thì có lẽ vận mệnh của Hạ Kỳ Phong cùng Cố Diệp Ninh đã gắn chặt vào với nhau. Cô phải có trách nhiệm chăm sóc cậu cho thật tốt. Sau này kể cả trở về thủ đô rồi, cô nhất định cũng sẽ để Hạ Kỳ Phong gia nhập vào Cố gia. Mà nếu đã gia nhập vào Cố gia gia tộc, vậy thì đương nhiên phải giới thiệu kĩ càng một chút với Tinh Huyền để anh ta nhận biết.

“Tinh Huyền ca ca, tiểu Phong rất tốt với em...” Chu Nhi cũng bước tới giật giật vạt áo của Tinh Huyền, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lộ ra một tia cười nhàn nhạt. Cô bé cũng muốn Tinh Huyền có ấn tượng tốt với Hạ Kỳ Phong.

“Anh ta dù thường hay bắt nạt em, nhưng cũng là người tốt...” Minh Tu bĩu bĩu môi, có chút xấu hổ túm vạt áo bên còn lại của Tinh Huyền, thấp giọng thì thào.

Hạ Kỳ Phong nước mắt lưng tròng: Ai da ~ không ngờ có ngày được chứng kiến Tiểu Chu Nhi và thằng nhãi Minh Tu nói giúp cho mình...

“Ừ, anh biết rồi.” Có chút bất đắc dĩ xoa xoa đầu hai nhóc con. Tinh Huyền sao không hiểu ý của Cố Diệp Ninh, Chu Nhi và Minh Tu. Đừng nói là có thêm hai đứa nhóc Chu Nhi và Minh Tu nói giúp, chỉ cần một mình Cố Diệp Ninh lên tiếng, đã bao giờ anh ta phản đối đâu.

Quay đầu nhìn Hạ Kỳ Phong, nụ cười đối với cậu cũng ân cần thêm vài phần. Tinh Huyền cũng vô cùng tán thưởng Hạ Kỳ Phong này, nhỏ tuổi như vậy nhưng thực lực rất cao, chứng tỏ thiên phú chiến đấu không thua kém gì hai đứa nhóc Chu Nhi cùng Minh Tu: “Xin chào, tiểu Phong.”

“Dạ... dạ...” Nghe Tinh Huyền mới gặp mặt chẳng bao lâu lại gọi mình là ‘tiểu Phong’, Hạ Kỳ Phong có chút giật mình sững sờ cùng lúng túng. A, xem ra anh trai tên Tinh Huyền này không có khó gần như cậu nghĩ.

“Còn anh?” Tinh Huyền lại chuyển ánh mắt sang nhìn Nam Cung Lãnh Dạ, đôi mắt đen lóe lên một tia ý cười tinh quái.

“Nam Cung Lãnh Dạ, tam hệ dị năng lõi, hóa biến dị cùng không gian.” Nam Cung Lãnh Dạ cũng không che giấu mình có ba hệ dị năng. Ban nãy anh sử dụng lòng bảo vệ thì Tinh Huyền này đã nhận ra rồi, cho giấu diếm cũng chẳng có ích gì “Thực lực cấp 4 sơ cấp.”

“Tam hệ? Đây... có thể sao?” Chu Tề Sa giật mình, chưa từng nghe thấy ai có tới ba hệ dị năng. Đôi mắt màu đỏ rực xinh đẹp tràn ngập hoang mang, biểu cảm trên mặt cô ta khi nhìn Nam Cung Lãnh Dạ không giống như nhìn một con người mà tựa như đang thấy quái vật vậy.

“Ha ha... quả nhiên, Nam Cung đại thiếu lại dọa người rồi.” Mục Hoàng thấy vẻ mặt kinh dị của Chu Tề Sa, nhin không được bật cười. Thấy chưa? Không phải chỉ có mỗi mình mấy người trong đội ngũ bọn họ bị dọa đâu!

“Hoàng...” Như cười như không, nhướn mi liếc về Mục Hoàng, Nam Cung Lãnh Dạ thấp giọng gọi tên của hắn nhưng bên trong tràn ngập đe dọa

cùng nguy hiểm

“Khụ... khụ... khụ... tôi sai rồi, coi như tôi chưa nói gì đi Nam Cung đại thiếu.” Thấy vậy, Mục Hoảng lập tức ho khan vài tiếng, xua xua tay, trên khuôn mặt cương nghị lộ ra nụ cười nịnh nọt... nhìn vô cùng vô cùng không phù hợp gì cả.

“Được rồi, thế còn anh?” Hừ nhẹ một tiếng, Nam Cung Lãnh Dạ lại quay lại nhìn Tĩnh Huyền.

“Tôi? Dị năng giả hệ thổ biến dị, cấp 4 sơ cấp.”

Tĩnh Huyền hí mắt cười, hai tay đút vào trong túi quần, trên khuôn mặt anh tuân ôn nhuận hiện lên sự thông dong nhân nhả bình thản. Thân người thẳng tắp như cây tùng, toát lên một sự cao ngạo khó ai bì được. Dù đứng cạnh Nam Cung Lãnh Dạ, cũng tuyệt đối không hề bị lép vế một chút nào.

“Tên đầy đủ của tôi là Cố Tĩnh Huyền. Hân hạnh được gặp anh, Nam Cung đại thiếu gia.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Thân Phận

“Cố... Cố Tĩnh Huyền...?” Mặc Sở Minh run rẩy nhìn Tĩnh Huyền. Y lập đi lập lại ba chữ này, sau đó quay ngoắt sang nhìn Cố Diệp Ninh “Anh ta thật sự là Cố Tĩnh Huyền sao?” Trong thanh âm đề nên sự kinh ngạc.

“Anh ấy tên là Cố Tĩnh Huyền.” Cố Diệp Ninh không sao cả, gật gật đầu.

Cố Tĩnh Huyền, thì ra người thanh niên này là Cố Tĩnh Huyền sao? Nam Cung Lãnh Dạ cùng Mục Hoảng thì không rõ ràng, thế nhưng Mặc Sở Minh đã từng tìm hiểu qua tư liệu về các đại gia tộc, như thế nào lại không biết tới Cố Tĩnh Huyền này.

Cố Tĩnh Huyền, thân phận chính là thiếu gia của Cố gia gia tộc. Phải, đây mới chân chính là vị thiếu gia của Cố gia gia tộc. So với ba người Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ thì Cố Tĩnh Huyền này mới đích xác xứng với ba từ ‘Cố thiếu gia’.

Cố gia gia tộc thế hệ trước do Cố Vân đứng đầu. Ông cùng Cố lão phu nhân sinh ra được hai người con là Cố Tiệp Thu cùng Cố Tiệp Huy. Bốn anh em Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi, Cố Diệp Ninh cùng Cố Phong Hạ là con trai và con gái của Cố Tiệp Thu, tên họ ban đầu không phải như hiện tại, cũng không theo họ Cố. Sau này, khi Cố Tiệp Thu cùng chồng ly thân thì bốn anh em mới được Cố gia nhận nuôi và chuyển họ.

Cố Tĩnh Huyền là con trai độc nhất của Cố Tiệp Huy, cậu của bốn anh em Cố Diệp Ninh. Nói trắng ra thì anh ta mới chính là người thừa kế đời này của Cố gia gia tộc. Nhưng Cố Tĩnh Huyền từ nhỏ đã chung sống chơi đùa cùng với bốn anh em Cố Diệp Ninh, tình cảm cực kỳ thân thiết, tuyệt đối không ganh đua tị nạnh gì cả.

Từ khi còn bé, Cố Tiệp Huy cùng vợ của ông đã nói cho Cố Tĩnh Huyền biết, sau này bọn họ muốn để lại Tập đoàn Cố thị cùng chức tộc trưởng của Cố gia cho Cố Liệt Hạo quản lý. Cố Tĩnh Huyền không những không phản đối, ngược lại còn ủng hộ vô cùng. Anh ta là người thông minh, cũng biết bản thân về phương diện quản lý tính toán không tốt như anh họ, Cố thị và Cố gia trong tay anh họ mới có thể phát triển tốt nhất.

Chẳng hiểu Cố gia nuôi con nuôi cháu kiểu gì, thế nhưng nhà khác, con cháu vì tài sản đánh nhau tới mất mạng, Cố gia gia tài đồ sộ thì con cháu chẳng đứa nào thêm đề tâm. Chung quy, hai chữ ‘tình thân’ mới là điều mà người Cố gia đề ý nhất.

Sau đó, bước ngoặt là ở thời điểm 8 năm trước. Năm ấy, Cố gia xảy ra một sự kiện lớn. Tại ngay buổi lễ tốt nghiệp tiểu học, Cố tam tiểu thư Cố Diệp Ninh cùng Cố thiếu gia Cố Tĩnh Huyền bị bắt cóc. Vụ bắt cóc này đã làm chấn động cả thủ đô. Lúc đó Cố gia huy động lực lượng quân đội, gây áp lực cho phía cảnh sát, hồng muốn nhanh chóng tìm kiếm thông tin về hai đứa nhỏ. Đáng tiếc, trải qua gần một tháng cũng không có thông tin gì. Cố gia khi ấy trong nhà u ám một mảnh, lúc nào cũng trong tình trạng căng thẳng như muốn đứt dây đàn.

May mắn, một thời gian không lâu sau, Cố gia cùng lực lượng quân đội cảnh sát tìm được Cố Diệp Ninh ở trong một kho hàng cũ đã bị bỏ hoang tại căn bến cảng. Thế nhưng, chỉ thấy có một mình Cố Diệp Ninh mà không tìm thấy được Cố Tĩnh Huyền.

Cố Diệp Ninh lúc được tìm thấy thì toàn thân lạnh lẽo, chỉ bị xây sát vài chỗ không đáng kể và bị trói chân trói tay. Thế nhưng phần đầu của cô bị va đập rất nặng, chảy không ít máu. Cố gia đưa Cố Diệp Ninh đi tới bệnh viện, sử dụng thế lực của mình, ngăn chặn toàn bộ thông tin về Cố Diệp Ninh, bảo vệ cô chặt chẽ không một kẻ hở.

Sau khi đảm bảo chắc chắn an toàn cho Cố Diệp Ninh rồi, Cố gia tiếp tục huy động lực lượng tìm kiếm Cố Tĩnh Huyền. Đáng tiếc... Cố Tĩnh Huyền giống như bốc hơi khỏi nhân gian, một chút manh mối cũng tìm không được. Qua nửa năm tìm kiếm, Cố gia dù muốn hay không muốn cũng phải chấp nhận kết luận mà bên cảnh sát đưa ra... Cố Tĩnh Huyền đã chết.

Chính bởi vì vụ bắt cóc này, cho nên Cố gia mới âm thầm xây dựng lực lượng tại hắc đạo. Cố Vân và Cố Tiệp Huy không thể tha thứ cho việc có người dám hại tới con cháu của Cố gia. Bọn họ muốn Cố gia có thế lực trên mọi mặt, để có thể phòng tránh và đe dọa những kẻ dám đánh chú ý lên người của

Cố gia.

Mà Cố Diệp Ninh từ sau vụ bắt cóc cũng được bảo vệ chặt chẽ, không để lộ ra bất cứ một chút thông tin nào. Ngay cả học tập cũng là học gia sư tại nhà, gần như rất ít khi bước chân ra khỏi cửa.

Mọi người nghe xong Mặc Sở Minh nói, không khỏi có chút kinh dị nhìn hai anh em Cố Diệp Ninh và Cố Tĩnh Huyền. Trách không được vì sao Cố Tĩnh Huyền lại quan tâm Cố Diệp Ninh như vậy! Trách không được vì sao Cố Diệp Ninh lại có chút ý lại vào Cố Tĩnh Huyền như vậy! Thân thiết từ nhỏ, huyết thống chặt chẽ liên kết, cho dù cách xa 8 năm thì cũng không ảnh hưởng tới tình cảm hai bên.

“Tiểu Chu Nhi, Tu, hai đứa biết gì đúng không?” Chu Tề Sa thấy sau khi Mặc Sở Minh tiết lộ quan hệ của Cố Diệp Ninh và Cố Tĩnh Huyền, mặt của Minh Tu cùng Chu Nhi cực kì bình tĩnh, liền biết Chắc chắn hai đứa nhỏ này biết cái gì đó mà cô ta không biết.

“Trước đây có lần đang trong huấn luyện, Tĩnh Huyền ca ca đều có kể cho bọn con là anh ấy có một cô em gái rất đáng yêu, tên là Cố Diệp Ninh. Cũng nói cho bọn họ biết kì thực anh ấy không phải là không có gia đình, nhà của anh ấy ở thủ đô, là đại gia tộc Cố gia.” Chu Nhi thực bình thản đáp.

“A!!! Chuyện này sao mẹ không biết?” Cái gì chứ? Thật sao? Cố Tĩnh Huyền là người của Cố gia đại gia tộc cực kỳ có thể lực ở thủ đô sao?!

“Tĩnh Huyền ca ca nói... không được tiết lộ cho người khác, chỉ có hai bọn em biết thôi.” Minh Tu tự đắc vênh váo khoe khoang. Nó cảm thấy địa vị bản thân cùng Chu Nhi trong lòng Cố Tĩnh Huyền cao hơn một bậc so với Chu Tề Sa.

“Tĩnh - Huyền, anh giỏi lắm!!! Thế mà lúc nào cũng bảo là đồng bạn!!!” Làm đồng bạn bao năm, Chu Tề Sa lúc này mới biết, vô cùng oán giận trừng mắt với Cố Tĩnh Huyền.

“Nhưng tôi quý Chu Nhi với Tu hơn cô.” Cố Tĩnh Huyền lại không chút áp lực hay cảm thấy áy náy, nhún nhún vai mỉm cười đáp, trong giọng nói mang theo một chút trêu đùa. Nhìn đại mỹ nữ lúc nào cũng cao ngạo như nữ vương bị mình chọc tới nổi giận, cũng là một niềm vui mỗi ngày.

Cố Tĩnh Huyền thời điểm 8 năm trước bị bắt cóc cùng Cố Diệp Ninh, vì để bảo vệ Cố Diệp Ninh, cho nên dùng bản thân mình làm mồi nhử, giúp cho Cố Diệp Ninh trốn thoát. Sau đó anh ta bị đưa vào trong một tổ chức sát thủ danh tiếng, từ đó trải qua mỗi ngày đều bị ép phải luyện tập và chém giết. Tổ chức sát thủ này đã khá lâu đời, căn cơ trong giới hắc đạo rất sâu, mạng lưới cực kỳ phức tạp và liên quan rất rộng, cho dù muốn trốn cũng trốn không được. Cố Tĩnh Huyền chỉ có thể cắn răng nhẫn nại, chịu đựng không ngừng.

Cố Tĩnh Huyền phát hiện, không chỉ có một mình mình, tổ chức này rất thường xuyên đi bắt cóc những đứa trẻ có tuổi dưới 10, đem về để huấn luyện trở thành sát thủ. Cố Tĩnh Huyền thân mang huyết thống Cố gia, từ nhỏ được huấn luyện nghiêm khắc, đương nhiên ăn đứt những đứa nhỏ khác. Sau đó anh ta trở thành một trong những sát thủ giỏi nhất, chỉ trong vòng vài năm ngắn ngủn. Thế nhưng, anh ta vẫn không có được sự tin nhiệm từ cấp trên của tổ chức, vẫn bị giam cầm bắt chẹt rất gắt gao.

Vì thế, Cố Tĩnh Huyền bắt đầu lập mưu. Anh ta âm thầm ở trong những sát thủ, liên kết với một số người, cùng nhau hợp tác tìm cách để lật đổ tổ chức và trốn thoát. Khoảng trước mặt thế bùng nổ một thời gian, Cố Tĩnh Huyền đã chế tạo ra thời cơ, thừa dịp hỗn loạn tại trụ sở của tổ chức sát thủ, cùng các đồng bạn trốn ra bên ngoài.

Số lượng người trốn ra không ít hề ít thế nhưng Cố Tĩnh Huyền chỉ muốn giữ lại mẹ con của Chu Tề Sa và Chu Nhi, Minh Tu cùng Alvin đi theo bên mình. Còn những người khác, anh ta không quá quan tâm cũng không tin tưởng. Chung quy thì cũng chỉ là lợi dụng nên mới liên kết hợp tác với nhau, giờ mục đích đã đạt được, đương nhiên đường người nào người nấy đi. Đã bỏ trốn lại còn dẫn theo nhiều người, chỉ tổ càng nhanh chóng bị bắt lại. Cố Tĩnh Huyền không phải người ngu ngốc mà phạm sai lầm đơn giản như thế.

Đáng tiếc sau đó tổ chức kia truy lùng quá gắt gao, cho nên nhóm của anh ta bị tách ra làm hai. Ba người lớn là Cố Tĩnh Huyền, Chu Tề Sa cùng Alvin bị lạc mất Chu Nhi cùng Minh Tu. Tìm kiếm một hồi không được, bắt buộc dĩ Cố Tĩnh Huyền cùng Chu Tề Sa và Alvin phải tạm tránh đi, trong lòng thầm hi vọng hai đứa nhỏ không có việc gì.

Kế tiếp, mặt thế bùng nổ, khắp nơi tang thi tấn công, đối với khả năng sống sót của hai đứa nhỏ, ba người càng lúc càng cảm thấy xa vời. Chu Tề Sa cùng Alvin rất yêu thương Chu Nhi và Minh Tu, bọn họ lại càng thêm hận tổ chức tới tận xương tủy.

Cố Tĩnh Huyền cũng căm thù tổ chức. Nhớ tới 8 năm bản thân phải nhẫn nhịn, phải cố gắng che giấu thân phận của mình, có nhà mà không về được, anh ta chỉ hận không thể lột da lột thịt từng kẻ đứng đầu trong tổ chức sát thủ kia.

Ba người đều kích phát dị năng, hơn nữa thiên phú người nào cũng rất tốt, cho nên Cố Tĩnh Huyền đã đề ra một kế hoạch lớn mật... bọn họ ba người sẽ tiêu diệt tổ chức. Khi chuẩn bị xong kế hoạch, bọn họ nghe ngóng thông tin về tổ chức, biết được tổ chức muốn nhân dịp mặt thế hỗn loạn, chuyển tới thành phố K để nắm giữ xây dựng quyền lực riêng, ba người lập tức đuổi theo.

Chính là trên đường đi, dừng chân tại thành phố D thì Cố Tĩnh Huyền đã nhìn thấy Cố Diệp Ninh cùng Minh Tu. Bởi vì hi vọng được nhanh chóng đoàn tụ cùng người thân, Cố Tĩnh Huyền giống như bị kích thích, trong hơn một tháng, bằng với sức mạnh cùng mưu tính của mình, liều mạng đánh đổ được tổ chức sát thủ kia, rửa hận cho bản thân cùng đồng đội.

Thế nhưng ở thời điểm ba người bọn họ chuẩn bị rời khỏi thành phố K, hướng về phía thủ đô thì lại bị một tên may mắn sống sót thuộc tổ chức sát thủ kia bắt gặp tìm đến trả thù. Alvin lại bởi vì nhận đỡ cho Cố Tĩnh Huyền một đòn tấn công mà hi sinh. Đây cũng là đau đớn và tiếc nuối của Cố Tĩnh Huyền cùng Chu Tề Sa.

Kì thực nói cho Chu Nhi cùng Minh Tu nghe chuyện về Cố gia, về Cố Diệp Ninh cũng chỉ là tiện mồm, hoàn toàn không phải có chủ ý. Ngày hôm đó

Cố Tĩnh Huyền làm huấn luyện viên, huấn luyện hai đứa nhỏ này tập đấu cận chiến. Cho dù mồ hôi đổ như mưa, thế nhưng Minh Tu vẫn rất ra dáng anh trai, giúp đỡ chọc ghẹo để Chu Nhi mỉm cười, phân tán áp lực cho cô bé. Nhìn thấy cảnh tượng đó Tĩnh Huyền chợt nhớ tới bản thân trước đây ở Cổ gia, cũng cùng các anh em họ luyện tập. Bất tri bất giác, lại cùng hai đứa nhỏ kể lại chuyện xưa của mình.

Đương nhiên, sau đó Cố Tĩnh Huyền cũng đã bắt Minh Tu và Chu Nhi thể độc, tuyệt đối không được đem thân thể của anh ta nói cho bất cứ ai, trừ phi là được anh ta cho phép. Vì vậy, Chu Tề Sa dù có thân thiết với Minh Tu, cho dù có là mẹ của Chu Nhi thì cũng không được hai đứa nhỏ này hé răng tới nửa lời.

“Alvin... đã chết sao?” Minh Tu và Chu Nhi nghe được tin này, hốc mắt đỏ lên.

Chu Tề Sa xoa đầu hai đứa nhỏ. Alvin giống như cha chú của hai đứa, đau lòng cũng là đương nhiên. Thế nhưng, Chu Nhi và Minh Tu dù muốn hay không muốn thì cũng phải chấp nhận sự thật này. Sát thủ bọn họ luôn phải đối mặt với cái chết, nhìn sinh tử đã quen rồi. Hơn nữa, thời điểm Alvin mất đi, tiếc nuối chỉ có một, đó là không gặp được gặp lại được Chu Nhi và Minh Tu. Hiện tại, hai đứa nhỏ đều bình an sống sót, Alvin ở trên trời biết được nhất định là rất vui vẻ.

“Anh bị rơi vào tổ chức sát thủ? Đám người bắt cóc đó là tổ chức sát thủ?”

Cố Diệp Ninh thì không quan tâm lắm tới Alvin. Cô không quen người này, vì vậy không có tình cảm như Chu Nhi và Minh Tu. Cô cau chặt mày, tới đây thì cô đã hiểu vì sao kiếp trước Minh Tu lại đối tốt với cô vô điều kiện rồi. Chỉ là, nhớ lại khi ấy Cố Tĩnh Huyền bất chấp bản thân để cứu mình, sau đó anh bị bắt ép làm sát thủ ngày ngày sống trong giết chóc, tất cả khiến cho lòng Cố Diệp Ninh đau như cắt.

“Đã qua rồi.” Cố Tĩnh Huyền vươn tay, xoa xoa mái tóc dài của Cố Diệp Ninh, trong đôi mắt tràn ngập ôn nhu “Những việc dính máu hai tay này, anh thả để bản thân chịu đựng một chút, còn hơn để cho em phải chịu khổ.”

“Đó không phải một chút!” Đó là 8 năm, là 8 năm trời!

Cố Diệp Ninh thờ dài nhìn Cố Tĩnh Huyền đứng trước mắt, giọng nói nghèn nghẹn: “Năm đó... cảnh sát có tới hỏi em về chuyện bắt cóc, muốn tìm manh mối để lần theo tung tích của anh. Đáng tiếc, em khi đó bị mất trí nhớ tạm thời, kí ức rất hỗn loạn. Em chỉ nhớ anh cứu em, nhưng nhớ không được hình dạng của đám bắt cóc kia.”

“Được rồi, đừng nhắc lại những chuyện không vui nữa. Không phải hiện tại anh vẫn vui vẻ đứng đây sao? Hơn nữa còn luyện được một thân công phu. Về sau tuyệt đối sẽ không bất cứ ai bắt nạt Ninh nhi của chúng ta.” Nói rồi, đôi mắt đen lạnh nhạt như vô ý lướt qua cơ thể của Nam Cung Lãnh Dạ đang đứng một bên.

Nam Cung Lãnh Dạ: ... cảm giác này, thật áp lực... hình như mình đã đắc tội với anh họ của vợ rồi... (￣.￣);

“Kì thực... em đã giết người rồi...” Hai tay cô đâu còn trong sạch nữa. Cố Diệp Ninh cô từ lâu đã không còn là cô em gái trong sáng, ngây thơ trong kí ức của Cố Tĩnh Huyền rồi.

“Không sao. Ninh nhi ngoan, sau này anh giết người thay em.” Cố Tĩnh Huyền ngược lại không có phản ứng gì là giật mình. Anh ta vẫn trước sau như một, ôn nhu như nước, thanh âm trầm thấp ảm áp đầy sùng nịnh đối với cô dễ dàng.

Mọi người: Đây mà là lời dùng để dễ dàng em gái sao? (°=°)

“Đúng rồi, anh nói anh là hệ thổ biến dị?” Cố Diệp Ninh nhớ ra ban nãy Cố Tĩnh Huyền giới thiệu, không phải dị năng hệ thổ mà là dị năng hệ thổ biến dị. Điều này khiến cho cô hết sức kinh ngạc.

“Ừ. Ban đầu nó chỉ là hệ thổ bình thường, nhưng lúc Alvin cứu anh, anh bị kích thích, dị năng bị biến dị.” Nhớ tới lúc đó, trong huyết quản sôi lên, tựa như có gì đó bị phá vỡ, sau đó Cố Tĩnh Huyền phát hiện dị năng của mình đã có thay đổi “Anh có thể điều khiển đất, cát, thậm chí là hóa tượng.”

Mọi người nghe xong... toát mồ hôi. Cái dị năng biến dị đúng là biến thái mà. Giống như Cố Tĩnh Huyền, rõ ràng ban đầu chỉ là đơn hệ dị năng giả, thế nhưng sau khi biến dị một cái thì thực lực liền đã tương tự với một dị năng giả tam hệ dị năng rồi. Không chỉ điều khiển được đất giống như dị năng giả hệ thổ mà còn có thể sa hóa như dị năng giả hệ sa, hóa tượng như dị năng giả hệ thạch.

Cố Diệp Ninh nghe xong Cố Tĩnh Huyền kể, trong phút chốc lâm vào trầm tư. Dị năng được gọi là biến dị, đó là bởi vì khi dị năng khi bị biến dị thì tính chất hạn chế trong từng hệ dị năng sẽ được nói lỏng ra, khiến cho hệ dị năng bị biến dị đó trở nên ưu việt hơn nhiều so với dị năng bình thường.

Có một điều mà không ai giải thích được, đó là không hiểu vì sao, trong tất cả các dị năng, chỉ có hệ hóa mới dễ dàng biến dị được. Còn những hệ dị năng khác, mặc dù các nhà khoa học đã thử đi thử lại không biết bao nhiêu lần thì chúng vẫn không có biểu hiện phản ứng lại.

Tuy nhiên, ở kiếp này, Cố Diệp Ninh đặc biệt bởi vì kì ngộ cho nên cả ba hệ dị năng đều bị kích thích tới biến dị.

Hệ băng ban đầu tạo ra loại băng có độ lạnh bình thường, ở khoảng vài chục độ âm, nhưng hệ băng biến dị của Cố Diệp Ninh có độ lạnh xuống tới mức âm cực, có thể nói đó là loại băng cứng rắn nhất mang tính hàn tới cực độ.

Hệ phong ban đầu chỉ có thể khống chế được gió và không khí, không thể tự mình điều chỉnh khống chế thoải mái được độ dao động mạnh yếu của sức gió; nhưng hệ phong biến dị của Cố Diệp Ninh lại có thể thoải mái gây áp lực để tạo ra được gió lốc, thậm chí là vòi rồng và bão.

Hệ thủy ban đầu chỉ đơn thuần là điều khiển được nước hoặc là tạo ra nước; nhưng hệ thủy biến dị của Cố Diệp Ninh không chỉ khống chế nước không nữa mà cô có thể khống chế mọi loại chất lỏng.

Nói tóm lại, hệ hỏa biến dị được xếp vào loại dị năng ‘của chung’, dù ít người nắm giữ loại dị năng này nhưng không phải là không có. Còn dị năng hệ băng biến dị, thủy biến dị và phong biến dị của Cố Diệp Ninh là ‘của riêng’, có lẽ trên thế giới này chắc chỉ mình cô có được. Hiện tại, hệ thổ biến dị của Cố Tĩnh Huyền cũng tương tự như vậy, chỉ độc nhất thuộc về một mình Cố Tĩnh Huyền.

Cố Diệp Ninh đột nhiên cảm thấy thực kì quái. Không chỉ mình mà cả Cố Tĩnh Huyền lại có được loại dị năng biến dị đặc thù như thế này. Chẳng lẽ... thứ khiến cho dị năng của cô cùng Cố Tĩnh Huyền biến dị, thứ mà cô gọi là ‘kì ngộ’ kia có liên quan tới huyết mạch của Cố gia?

Xem ra, phải nhanh chóng trở về thủ đô một chút. Cô muốn nhìn xem các anh trai em trai của mình có dị năng hay không, dị năng là gì, khi ấy mới có thể xác nhận được!

.

.

.

“Chúng ta nên rời khỏi đây thôi.” Mặc Sở Minh nhìn bầu trời đã bắt đầu trải rộng một màu đỏ rực của hoàng hôn, đối với mọi người nói. Qua đêm ở bên ngoài thực sự không an toàn. Nhất là sau khi đại chiến một hồi với yêu thú, hiện tại y không dám tin tưởng rằng nơi này không có nguy hiểm nào nữa.

“Không tìm tài liệu nữa sao?” Hạ Kỳ Phong nhớ tới bọn họ còn chưa hoàn thành nhiệm vụ.

“Bỏ đi, nhiệm vụ này coi như không nhận nữa.” Mục Hoảng phát tay, bữu môi nói. Cái nhiệm vụ tìm tài liệu này đúng là lừa đảo, thế mà dám bảo là đơn giản dễ hoàn thành. Bọn họ thực lực cao như vậy mà mấy lần thiếu chút nữa thì táng mạng dưới tấn công của yêu thú luôn rồi!

Mọi người trong đội ngũ cũng dùng vẻ mặt đồng tình nhìn Mục Hoảng, hiện tại còn làm nhiệm vụ cái khi gì nữa!!! Lúc về tới trong căn cứ thành phố C không kéo quân tới náo loạn cái Tòa nhà quản lý nhiệm vụ của dị năng giả là đã tốt bụng lắm rồi ấy!!!

Cố Diệp Ninh thấy mọi người quyết định trở về, liền quay sang nhìn Cố Tĩnh Huyền hỏi: “Bọn em có thuê một căn nhà trong căn cứ thành phố C. Anh đi cùng luôn nhé? Hiện tại đã gặp nhau, chúng ta đi chung về thủ đô luôn có được không anh?”

“Đương nhiên, anh cố gắng hoàn thành mọi chuyện nhanh như vậy, không phải là muốn đuổi kịp em thôi sao?” Cố Tĩnh Huyền bật cười, ánh mắt nhìn về phía ba người Nam Cung Lãnh Dạ “Nam Cung đại thiếu, không ngại cho tôi cùng Chu Tề Sa đi chung đường chứ?”

“À... không sao...” Nam Cung Lãnh Dạ dời tầm mắt, thấp giọng đáp.

Nhớ tới định ý ban nãy của mình đối với Cố Tĩnh Huyền, anh cảm thấy mất mặt chết đi được. Người ta đâu phải tình địch, là anh họ của vợ đấy. Anh em nhà Cố gia này đều là những kẻ nổi tiếng bao che khuyết điểm, nếu nhớ chộc giận Cố Tĩnh Huyền, sau này trở về thủ đô rồi, chắc chắn con đường truy vợ của anh sẽ càng thêm khó khăn.

Mà... không biết vì sao, Nam Cung Lãnh Dạ lại cứ có cảm giác Cố Tĩnh Huyền này hình như cũng bị chứng ‘cuồng em gái quá mức’ thì phải. Áo giáp sao?

Đã nói như vậy rồi, những người khác trong đội ngũ cũng ngầm hiểu rằng từ nay về sau Cố Tĩnh Huyền và Chu Tề Sa sẽ trở thành đồng đội của bọn họ. Đối với sự tình Cố Tĩnh Huyền và Chu Tề Sa gia nhập đội ngũ, ngoại trừ Cố Diệp Ninh ra thì Chu Nhi cùng Minh Tu là những người cao hứng nhất. Mục Hoảng, Mặc Sở Minh và Hạ Kỳ Phong luôn coi quyết định của Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh là nhất, đương nhiên càng không có ý kiến gì.

Đùng... đùng... đùng... đúng lúc này, một loạt những âm thanh kì quái vang lên, kế tiếp là tiếng la hét quát tháo vọng về từ phía xa xa.

“Có chuyện gì vậy?” Mặc Sở Minh nhíu mày nhìn về hướng thanh âm phát ra.

“Hình như là tiếng súng.” Mục Hoảng là người am hiểu về súng đạn nhất trong số những người ở đây, hần chỉ cần nghe ngóng một chút là có thể nhận ra loạt âm thanh kia chính là tiếng súng nổ “Nghe tiếng thì có lẽ là súng chuyên dụng.”

“Người của quân đội?” Nam Cung Lãnh Dạ híp híp mắt. Tuy anh mở miệng hỏi nhưng trong lòng cũng đã xác định chắc chắn được một, hai phần.

Dù hiện tại là mặt thế, khắp nơi đều loạn lạc, thế nhưng những loại vũ khí có lực sát thương cao như súng ống đạn pháo, không phải muốn là có được. Hầu hết những loại vũ khí này vẫn bị quân đội khống chế nghiêm ngặt. Còn người dân bình thường đều chỉ sử dụng các vũ khí đơn sơ hoặc vũ khí lạnh như dao, kiếm, đao,...

Lúc này tiếng súng không ngớt vang lên, hơn nữa theo như Mục Hoảng nói thì rất có thể đối phương sử dụng súng chuyên dụng. Thế lực có khả năng có được trong tay nhiều súng chuyên dụng cùng đạn như vậy, ngoại trừ người quân đội ra, anh không nghĩ ra được ai khác.

Chỉ có điều... người quân đội sao đột nhiên lại xuất hiện?

“Bọn họ đang chiến đấu với cái gì không biết?” Nghe tiếng súng liên hồi vang lên có thể thấy được người quân đội bên kia đang phải chiến đấu với thứ gì đó rất kinh khủng. Còn cả tiếng la hét không ngừng truyền tới nữa, đoán chắc đã bị thương không ít người rồi.

“Sẽ không phải lại có nguy hiểm gì nữa đó chứ?” Hạ Kỳ Phong có chút chán nản, hôm nay phải đấu với yêu thú kia đã đủ khiến cậu mệt mỏi rồi.

“Tình Huyền, hay là đám người quân đội chiến đấu với ‘thứ kia’?” Chu Tề Sa giống như nhớ ra gì đó, nghiêng đầu hỏi Cố Tình Huyền. Mọi người nghe thấy cô ta nói vậy, cũng tò mò, đồng loạt quay sang nhìn chằm chằm với Cố Tình Huyền cùng Chu Tề Sa.

“Thứ kia?” Cố Tình Huyền cũng không hiểu ý của Chu Tề Sa cho lắm.

“Cái đồng chuột vừa hôi vừa thối mà ban nãy anh dùng Thổ tường chặn lại ấy.”

Nhớ tới cái đồng chuột nhưng nhức, hôi tanh, thối rữa kia, Chu Tề Sa nhìn không được rung mình một cái. Chu Tề Sa đại mỹ nữ là nữ hán tử, không sợ trời không sợ đất chỉ sợ mỗi mấy con vật không xương như sâu và giun cùng với loài gặm nhấm là loài chuột.

“À ~” Giờ mới nhớ ra cái đám chuột ban nãy mà mình ra tay chặn lại, Cố Tình Huyền bày ra bộ mặt bình tĩnh. Anh ta quay qua giải thích với mọi người “Ban nãy trên đường đi tới đây, tôi cùng Chu Tề Sa gặp được một bầy chuột. Nhưng bầy chuột này rất bất thường, mỗi con đều rất to, phát ra mùi hôi thối...”

“Đó là tang thi chuột. Anh dùng Thổ tường chặn lại rồi sao?”

Cố Diệp Ninh nghe tới đây, nhớ ra hồi nãy Chu Nhi cũng cảnh báo về tang thi chuột cho mọi người trong đội ngũ. Nhưng đàn tang thi chuột này tựa như bị cái gì đó chặn lại, mãi không thấy tiến tới tiếp. Sau đó tất cả lại phải tập trung chiến đấu kịch liệt với yêu thú một hồi, cho tới hiện tại thì tất cả đã chẳng còn ai nhớ tới sự tồn tại của bầy tang thi chuột kia nữa.

Tang thi chuột cấp bậc có thể không quá lợi hại nhưng chúng lúc nào cũng đi theo bầy, số lượng lớn, cho dù là dị năng giả cấp cao gặp phải cũng rất bất lợi. Tuy nhiên, dị năng giả hệ thổ cũng được coi là một trong những khắc tinh của tang thi chuột. Bọn họ có thể dựng lên những bức tường đất vừa dày vừa cao, vây hãm tang thi chuột ở bên trong trong một thời gian nhất định. Mà Cố Tình Huyền thân là dị năng giả cấp 4, tường đất được anh ta dựng lên không phải vững chắc bình thường. Cho dù có trăm con tang thi chuột cùng lao lên gặm nhấm thì cũng phải mất thời gian mấy ngày mới hoàn toàn thoát ra được.

“Ừ. Anh cũng không biết nó là cái gì, lại thấy số lượng nhiều quá cho nên dựng tường đất lên chặn lại.” Cố Tình Huyền nhún lông mày “Tang thi chuột? Đó là cái gì? Chẳng lẽ bây giờ tới chuột cũng bị tang thi hóa sao?”

“Không chỉ chuột, các loài động vật khác cũng sẽ bị tang thi hóa, nhưng không dễ bị lây nhiễm như con người thôi.” Thở dài một tiếng, Cố Diệp Ninh trả lời.

“Phiền phức rồi đây.”

Nụ cười trên mặt của Cố Tình Huyền thu vào, ánh mắt thâm trầm. Giờ không phải chỉ đối phó riêng với con người mà ngay cả thú vật cũng cần cẩn thận. Lại còn thêm cả cái gì mà yêu thú nữa chứ. Không biết... con người chỉ dựa vào dị năng, có thể hay không chống chọi được qua nạn kiếp hủy diệt này hay không nữa.

“Chuyện này để sau lại nói tiếp đi.” Tang thi thú, yêu thú hay gì đó có nói nữa cũng không giải quyết được gì “Bây giờ chúng ta có nên đi tới chỗ đám người quân đội kia không?” Mục Hoảng nghe thấy tiếng súng càng lúc càng dồn dập, nhìn không được có chút sốt ruột.

“Không đi cũng phải đi thôi.” Chu Nhi tràn ngập bất đắc dĩ lắc đầu “Đàn tang thi chuột kia bị vây ở đoạn đường chúng ta bắt buộc phải đi qua mới có thể tới được nơi giấu xe.”

“Có thể xui hơn không?” Mặc Sở Minh đang tính bảo mọi người không nên đi tới đó, tránh gặp phải rắc rối không đáng có. Lúc này nghe thấy Chu Nhi nói vậy, y nhìn không được ngẩng đầu lên trời, đau khổ than oán.

“Không còn cách nào khác.” Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh liếc nhau, nhún vai.

Không thể tránh thoát phải đụng mặt với đám người quân đội, lại vừa không thể tiếp tục ở lại trong sân của sở nghiên cứu đã bị phá toang hoang sau trận chiến với yêu thú, tất cả mọi người đành di chuyển.

Khi mà đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ cùng với Cố Tình Huyền và Chu Tề Sa giáp mặt với người của quân đội, thì tường đất do Cố Tình Huyền dựng lên đã bị bắn thủng lỗ chỗ. khắp nơi trên mặt đất đều là xác tang thi chuột với những dòng máu đỏ chảy dài. Hiện tại, đàn tang thi chuột vài trăm con đã bị người quân đội bắn hạ, chỉ còn lại chưa tới vài chục con.

Mà phía người quân đội cũng chẳng nhẹ nhàng gì, hơn 2/3 binh sĩ bị thương tổn xây xát. Ngoài ra, còn có gần chục người bị tang thi chuột cắn. Những người xui xẻo bị tang chi chuột cắn phải, bắt buộc phải tự mình tự sát hoặc để đồng đội giết chết.

“Lãnh Dạ, dùng hệ lôi của anh giết nốt đám tang thi chuột kia đi.” Hệ lôi của Nam Cung Lãnh Dạ cũng là một trong những khắc tinh của tang thi chuột.

“Được.” Nam Cung Lãnh Dạ vung tay một cái, nói “Vỡ lòng.” Lập tức, trong không trung, một chiếc lưới điện trải rộng chụp lên trên người của những con tang thi chuột cuối cùng, giết chín chúng nó. Trong không trung bốc lên từng trận mùi thịt khét tới gay mũi.

Diệp Thiên là người dẫn đội bên phía quân đội, anh ta cũng là một trong số những người hiếm hoi không bị thương tổn gì sau khi chiến đấu với tang thi chuột. Ngay từ lúc nhóm người Nam Cung Lãnh Dạ xuất hiện, anh ta đã phát hiện ra. Một vị đồng đội đứng cạnh Diệp Thiên cũng nhận ra hai người Chu Tề Sa và Cổ Tĩnh Huyền, nhanh chóng bước tới, ghé sát vào tai vị đội trưởng nhà mình, mật báo.

“Diệp đội trưởng, hai người kia là hai người đã phá hủy khu lều kiểm tra ngoài thành vào sáng hôm nay.” Sáng nay gã chính là một trong số những người canh gác ở ngoài cổng thành. Đối với Cổ Tĩnh Huyền và Chu Tề Sa, đừng nói tới năng lực khiến người ta phải in sâu trong lòng, chỉ cần dựa vào vẻ ngoài cực kỳ nổi bật kia, cho dù nhìn từ xa gã cũng vẫn có thể nhận ra.

“Là hai người đó sao?” Diệp Thiên cũng nhận ra đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ, trong lòng dâng lên nghi hoặc và đề phòng, bàn tay cầm súng nhìn không được nắm chặt lại. Tại sao hai cái người ‘phá hoại’ khu lều trại vào sáng nay lại đi cùng cái đội ngũ thực lực trâu bò kia?!

“Phải, đội trưởng!”

“Mời Vũ trung tướng xuống đây một chút.” Thấp giọng lắm bầm, mắt của Diệp Thiên khẽ liếc về hướng chiếc xe được quân đội bảo vệ nghiêm ngặt ở phía sau.

Việc này... có lẽ nên dò hỏi ý của Vũ trung tướng một chút!

Tuy rằng binh sĩ kia cũng rất khó hiểu và tò mò, không biết Diệp Thiên muốn làm gì, thế nhưng trong quân đội quy định, lệnh của cấp trên luôn phải phục tùng vô điều kiện, gã cũng không dám hỏi thêm gì. Gã thấp giọng đáp ứng một tiếng, sau đó lui về phía chiếc xe đằng sau, muốn mời Vũ trung tướng xuống.

“Diệp Thiên, có chuyện gì vậy?” Vũ trung tướng động tác cũng không chậm chạp, ông biết Diệp Thiên sẽ không vô lý do mời mình xuống khỏi xe, lập tức đi xuống. Nhìn binh sĩ xung quanh rất nhiều người bị thương, trong mắt ông lóe lên một tia đau lòng “Mọi người không sao chứ?”

“Không sao, thương vong vài người, còn lại chỉ là bị thương.” Diệp Thiên làm lễ chào với Vũ trung tướng, sau đó báo cáo tình hình.

“Aiz ~ đã bảo để tôi xuống giúp, cậu lại nhất quyết bắt ép tôi ở trên xe.” Ban nãy Vũ Huỳnh Trạch cũng muốn đi xuống góp sức tiêu diệt tang thi chuột. Khó một nỗi Diệp Thiên nhất quyết không đồng ý, kiên trì bắt ông ở lại trên xe.

“Vũ trung tướng, ngài là người chỉ huy toàn quân, nếu không rơi vào đường cùng thì tôi không thể để ngài gặp nguy hiểm gì.” Hơn nữa tang thi chuột chỉ khó đối phó do số lượng quá lớn, Vũ trung tướng đi xuống chỉ càng làm cho các binh sĩ khác thêm cuống tay cuống chân. Lúc ấy sai nhiều hơn, thương tổn cũng càng lớn hơn.

“Được rồi, thế có chuyện gì?” Bây giờ mới hỏi vào chuyện chính “Mà tang thi chuột đã xử lý xong rồi sao?”

“Tang thi chuột còn vài chục con, nhưng binh sĩ bên chúng ta chưa ra tay thì đã có người giúp chúng ta tiêu diệt nốt rồi.” Nói rồi, anh ta vờn tay chỉ về hướng nhóm người Nam Cung Lãnh Dạ đang dần đi tới “Bọn họ chính là hai nhóm người đã phá hủy khu lều trại kiểm tra ở ngoài căn cứ của chúng ta chiều hôm qua và sáng hôm nay mà tôi đã báo cáo với ngài.”

“Vậy sao?”

Vũ Huỳnh Trạch giật mình, mình còn chưa chủ động đi tìm thì bọn họ đã tới trước mặt mình rồi sao?! Ông mang theo tò mò, hứng thú và nghi hoặc nhìn theo hướng Diệp Thiên chỉ. Thế nhưng, khi nhìn thấy bóng dáng nhóm người Nam Cung Lãnh Dạ, Vũ Huỳnh Trạch không khỏi giật mình sững sờ.

Hóa ra... là như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Người Quen

“Trung tướng, có chuyện gì vậy ạ?” Nhìn Vũ Huỳnh Trạch tím tím cười, trong mắt khi nhìn về hướng đám người Nam Cung Lãnh Dạ thì toát lên một tia tán thưởng hiếm thấy, Diệp Thiên vô cùng ngạc nhiên.

“Diệp Thiên, có phải người kia là người mà cậu đoán rằng đã từng là quân nhân phải không?” Nói rồi, ông chỉ tay về hướng Mục Hoảng thân thể cao lớn như trái núi. Tuy rằng trên vai hắn đang vác tiểu Nha hiện trong kỉ niệm dĩ có số cân vô cùng nặng, thế nhưng hắn cũng không nhăn mày lại dù chỉ một cái.

“À, vâng...” Diệp Thiên nhìn theo hướng chỉ của Vũ Huỳnh Trạch, gật đầu.

“Còn hai thanh niên mà cậu cho là từng đã được huấn luyện trong quân đội kia phải không?” Tay chuyển một cái, lại chỉ vào Nam Cung Lãnh Dạ cùng với Mặc Sở Minh.

“Trung tướng, có chuyện gì, ngài nói hẳn ra đi.” Nhìn biểu hiện của thủ trưởng nhà mình, Diệp Thiên đã biết chắc chắn có vấn đề. Anh ta nhận không được cau lại hàng lông mày, không muốn tiếp tục cùng Vũ Huỳnh Trạch chơi trò ‘mèo vờn chuột’ nữa.

“Ha ha ha... Diệp Thiên, tôi nói thật, đôi mắt của cậu quả nhiên rất đáng tin tưởng, tình huống nhìn ra được thân thủ của bọn họ.” Vũ Huỳnh Trạch cười lớn, vươn tay vỗ vỗ vào bả vai của anh ta “Trước nghe cậu kể, tôi còn không tin tưởng lắm, bởi vì rất hiếm ai tuổi còn trẻ mà có thực lực vượt qua cả cậu. Thế nhưng hiện tại thì tôi tin rồi.” Ông lắc lắc đầu, ngữ điệu có chút cảm thán.

“...?”

“Cậu có biết mấy người kia là ai không?” Thấy vẻ mặt không hiểu của Diệp Thiên, Vũ Huỳnh Trạch cũng không tiếp tục chọc ghẹo anh ta nữa, mở miệng hỏi.

“Tôi không rõ.” Anh ta thành thật lắc đầu “Bởi vì cũng không có quy định bắt báo danh khi đăng ký vào căn cứ thành phố...”

“Cậu đoán rất đúng, Diệp Thiên. Cái người cao to như núi mà cậu đoán rằng đã từng là quân nhân kia có tên là Mục Hoàng. Không chỉ là quân nhân bình thường, cậu ta trước kia đã từng là đội trưởng chỉ huy của đội đặc chủng trong vài năm. Cậu ta là một trong những cao thủ có thân thủ đứng trong top đầu của quân đội.”

“Mục Hoàng?”

Là quân nhân đương nhiên Diệp Thiên từng nghe qua cái tên này, Mục Hoàng là một quân nhân tài ba được rất nhiều những học viên tại học viện và trường quân đội ngưỡng mộ. Hẳn từng dẫn dắt đội đặc chủng trải qua không biết bao nhiêu nguy hiểm, tạo dựng lên bao nhiêu vinh quang, hoàn thành xuất sắc bao nhiêu nhiệm vụ. Nếu không phải hẳn tại trong một trận chiến vì cứu đồng đội mà bị thương nặng ở chân, vết thương khiến cho ảnh hưởng tới sự linh hoạt giữa xương khớp khi cử động mạnh, thì chắc chắn Mục Hoàng đã không xin thoát ly quân đội.

“Chẳng lẽ...”

Diệp Thiên có chút giật mình quay đầu nhìn Mặc Sở Minh cùng Nam Cung Lãnh Dạ. Mục Hoàng sau khi rời khỏi quân đội thì đầu nhập dưới chương của nhà Nam Cung, đi theo sau cháu trai thiên tài của Đại tướng quân Nam Cung Tĩnh Hải, trở thành một trong hai trợ thủ tin cậy trung thành nhất của vị thiếu gia kia. Nếu như Mục Hoàng ở đây, hai người kia không lẽ sẽ là...

“Đoán đúng rồi. Người đeo kính kia là Mặc Sở Minh, con trai của Mặc đại tá nổi danh đã hi sinh mười mấy năm trước. Người còn lại chính là Nam Cung đại thiếu gia, thiên tài của Nam Cung gia tộc - Nam Cung Lãnh Dạ.” Từ vẻ mặt của đối phương, Vũ Huỳnh Trạch biết được Diệp Thiên đã đoán ra thân phận của hai người còn lại, ông vui vẻ sáng khoái gật đầu chứng thực.

“...”

“Vấn đề là... tại sao cô nhóc kia lại đi cùng với ba người Nam Cung đại thiếu gia kia chứ? Không phải hiện tại cô nhóc nên ở thủ đô sao?”

Vũ Huỳnh Trạch xoa xoa cằm, đôi mắt hơi híp lại, khó hiểu nhìn về phía một cô gái xinh đẹp tinh xảo như tinh linh đang đứng cạnh Nam Cung Lãnh Dạ. Vị ‘công chúa’ được toàn bộ Cổ gia cung chiều bảo bọc còn hơn cả hoa quý đặt trong nhà kính, vì sao lại xuất hiện ở nơi này?

“Cô gái đó... có vấn đề gì sao?” Diệp Thiên từ trong sững sờ tỉnh lại, có chút nhúc nhích đầu nhìn về mặt nghi hoặc hiếm thấy của thủ trưởng nhà mình.

“Tuy rằng đã vài năm không gặp, thế nhưng vẫn xinh đẹp như trước, không khó nhận ra.” Bất cười vài tiếng, thanh âm cũng trầm xuống mang theo một tia cung chiều “Cố Diệp Ninh, Cố gia tam tiểu thư, hòn ngọc của toàn bộ Cổ gia gia tộc. Diệp Thiên, chắc cậu cũng biết cô nhóc đi? Mặc dù cô nhóc được người trong gia tộc bảo vệ rất kỹ càng gần.”

“...” Hết một Nam Cung đại thiếu gia giờ lại tới một Cố gia tam tiểu thư. Được rồi, Diệp Thiên quả thực không biết nói hơn.

Đã là quân nhân, làm gì có ai không biết tới Nam Cung gia tộc cùng Cố gia gia tộc, hai gia tộc có quyền chỉ huy cùng chi phối lớn nhất trong quân đội. Cho dù là Diệp Thiên quanh năm suốt tháng cắm đầu chú tâm vào luyện tập, ngâm mình trong sân trường quân đội thì cũng vẫn nghe được danh tiếng của Nam Cung Lãnh Dạ, Mục Hoàng, Mặc Sở Minh cùng ba anh em nhà họ Cố.

Đặc biệt là Cố Liệt Hạo cùng Nam Cung Lãnh Dạ, hai người này tuy không phải là quân nhân chân chính thế nhưng danh tiếng trong quân đội tuyệt đối không thua kém gì các vị tướng sĩ cấp cao. Trước kia các lão quái vật trong quân đội còn cho rằng Cố Liệt Hạo sẽ thành người trẻ nhất đạt được danh hiệu vị tướng, đáng tiếc cuối cùng Cố đại thiếu gia này lại bỏ binh theo thương. Mà Nam Cung Lãnh Dạ cho tới hiện tại thì cũng chưa tỏ ý có gia nhập quân đội hay không.

Nam Cung Lãnh Dạ thiên tài của Nam Cung gia tộc, gia chủ tương lai, còn trẻ tuổi nhưng lời nói tại giới thượng lưu thủ đô vô cùng có quyền lực. Chuyện của anh từ kẻ giàu có có quyền lực tới ăn mày bên đường ai ai cũng muốn hóng. Diệp Thiên tuy không thích tám chuyện linh tinh thế nhưng cũng không phải người trên rừng, cho nên, đương nhiên Diệp Thiên vẫn biết tới Nam Cung Lãnh Dạ cùng hai thuộc hạ thân tín Mục Hoàng cùng Mặc Sở Minh của anh.

Còn về Cố Diệp Ninh, do cô được bảo bọc kỹ càng cho nên thông tin về cô gần như không có. Thế nhưng vị tiểu thư giấu mặt ‘trong truyền thuyết’ này danh tiếng cũng không nhỏ, luôn là đề tài được không ít người nhắc tới, việc này phải nói tới ba anh em nhà họ Cố.

Chuyện ba anh em nhà họ Cố bị ‘cuồng’ em gái quá mức cũng không phải điều bí mật, gần như là được trở thành biệt danh mọi người gọi tại cửa miệng rồi. Cho nên chỉ cần nhắc tới ba anh em Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi cùng Cố Phong Hạ thì chắc chắn người ta sẽ không tự chủ nhớ tới vị tiểu thư giấu mặt kia của Cố gia.

Ngày hôm nay không chỉ được gặp đội trưởng quý khốc thần sầu của bộ đặc chủng Mục Hoàng, mà còn được diện kiến Nam Cung đại thiếu gia thiên tài của Nam Cung gia tộc cùng Cố gia tam tiểu thư thần bí nức danh, Diệp Thiên cảm thấy... áp lực tới không nói nên lời.

Cái vụ may mắn được gặp mặt này... nên thấy vui hay nên thấy xui đây?!

“Haiz ~ xem ra mấy vị thiếu niên kiệt xuất này dù trong mặt thể cũng vẫn là cường giả.” Vũ Huỳnh Trạch cười cười, sau đó quay sang nói với Diệp Thiên “Đi, chúng ta tới đó một chút. Tôi cũng muốn nói chuyện với bọn họ.”

Nam Cung Lãnh Dạ cùng Mặc Sở Minh và Mục Hoàng xuất hiện ở thành phố C, ông cũng không cảm thấy kì lạ. Nam Cung Lãnh Dạ là người rất thích thử thách, anh không dựa vào gia tộc, tự mình lập một tập đoàn IT rất có quy mô, đã có công ty con trên toàn quốc, thường thường một vài ngày lại đi công tác đây đó là chuyện bình thường. Ông chỉ thắc mắc về sự xuất hiện của Cố Diệp Ninh mà thôi.

Quân đội hay giới chính trị thì cũng đều có phe cánh. Làm quân nhân, chức càng cao thì càng nguy hiểm. Cho dù bạn có cố gắng chiến đấu dốc hết sức để bảo vệ quê hương, không ganh không đua gì cả thì vẫn sẽ không tránh được có những người có ý xấu, vì ghen tị mà đẩy bạn xuống. Cho nên dù Vũ Huỳnh Trạch là một trung tướng quyền cao chức trọng, là một người tính cách hào sảng thẳng thắn thì ông cũng vẫn phải có liên kết với một gia tộc lớn nào đó. Đây là để đảm bảo cho bản thân cùng an toàn của gia đình mình.

Mà, gia tộc Vũ Huỳnh Trạch đầu nhập và liên kết chính là Cố gia. Vũ Huỳnh Trạch có thể được coi là một trong những chiến hữu tốt nhất của Cố Tiệp Huy, cậu ruột của Cố Diệp Ninh. Lúc trước, thỉnh thoảng Vũ Huỳnh Trạch cũng thường hay qua Cố gia để chơi hoặc bàn công việc với Cố Vân và Cố Tiệp Hủy. Thời điểm ấy, ông đã từng gặp qua Cố Diệp Ninh.

Đáng tiếc là về sau bị điều động tới phụ cận thành phố C, cho nên ông cũng vài năm rồi ông chưa về thủ đô. Thế nhưng kể cả đã vài năm trôi qua thì Vũ Huỳnh Trạch cũng vẫn dễ dàng ó thể nhận ra cô bé tinh xảo đáng yêu ngày nào mà mình từng gặp ở nhà chính của Cố gia kia.

Vì thân phận cùng quan hệ của ông và Cố Tiệp Huy, Vũ Huỳnh Trạch coi như là nửa tiền bối của Cố Diệp Ninh. Ông đã gặp Cố Diệp Ninh ở đây, đương nhiên làm sao có thể bỏ mặc cô. Nhất định phải qua đó hỏi thăm tình hình một chút. Theo như những gì ông biết về mấy người Cố gia gia tộc kia, ngày thường hòa bình an ổn bọn họ còn không dám cho cô nhóc đi ra ngoài nửa bước, như thế nào hiện tại hoàn cảnh mặt thể loạn lạc tràn ngập nguy hiểm thì lại để cô nhóc ‘lưu lạc’ tới tận thành phố C này?!

.

.

.

“Tiểu Ninh...” Bên kia Vũ Huỳnh Trạch và Diệp Thiên đang nói chuyện thì bên này nhóm người Nam Cung Lãnh Dạ cũng đã nhận ra ông. Anh nghiêng đầu nhìn Cố Diệp Ninh đang đứng cạnh mình.

“Ừ, tôi có biết người đó. Đây là Vũ trung tướng, Vũ Huỳnh Trạch.”

Cô gật nhẹ đầu, Vũ Huỳnh Trạch, cô vẫn còn có ấn tượng. Chẳng qua... nói thật là Vũ Huỳnh Trạch cùng cô chỉ gặp qua vài lần khi ông qua Cố gia bàn công chuyện với cậu, Cố Diệp Ninh tuy kính trọng ông như trưởng bối nhưng cũng không phải quá thân cận. Hiện tại nhìn Vũ Huỳnh Trạch một bộ dạng hiền hòa đang tiến lại phía bọn họ, Cố Diệp Ninh có chút nghi hoặc, không biết đối phương muốn gì.

“Anh...” Ánh mắt của cô chuyển sang Cố Tĩnh Huyền, tựa như muốn hỏi ý anh ta. Phải nói rằng Cố Diệp Ninh đối với các anh trai trong nhà rất ý lại. Cho dù đối phương có là Cố Tĩnh Huyền, người đã mất tích mất vài năm mới trở lại thì cũng không hề bị ảnh hưởng gì.

“Anh thậm chí còn chưa gặp ông ấy.” Cố Tĩnh Huyền bất đắc dĩ cười. Thời điểm trước khi anh ta bị bắt cóc, Vũ Huỳnh Trạch lúc đó vẫn còn chưa tiếp xúc quá sâu với Cố gia.

“Dù sao ông ấy cũng sẽ không làm khó chúng ta đâu.” Với mối quan hệ của Vũ Huỳnh Trạch cùng Cố Tiệp Huy, Nam Cung Lãnh Dạ đoán chắc vị trưởng bối này chỉ muốn thăm hỏi xem xem vì sao Cố Diệp Ninh lại xuất hiện ở thành phố C này mà thôi.

“Ừ, có lẽ đi...”

Nhớ tới tính cách hiền hòa của Vũ trung tướng, Cố Diệp Ninh cũng thả lỏng hơn. Mà Cố Tĩnh Huyền đơn giản chỉ nhún nhún vai, không tỏ thái độ gì đặc biệt. Mục Hoàng cùng Mặc Sở Minh tỏ vẻ tới đâu hay tới đó, dù xét khía cạnh nào thì Vũ trung tướng chắc chắn là sẽ không có ác ý với bọn họ. Những người khác thậm chí còn chưa biết Vũ trung tướng là ai, cho nên cứ im lặng đứng một bên để Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh, Cố Tĩnh Huyền xử lý là tốt rồi.

Vũ Huỳnh Trạch bước tới, đảo mắt nhìn một lượt những thành viên trong đội ngũ, câu đầu tiên thế nhưng lại chính là đối với Cố Diệp Ninh chào hỏi. Đây mới là ông hiện lên về tư ái và quan tâm của trưởng bối đối với hậu bối. Thanh âm của ông rất thản nhiên, hoàn toàn không chút nào lo lắng về việc... nhờ cô không nhận ra mình là ai. Không cần làm gì nhiều thế nhưng khí thế trên người mạnh mẽ tới mức khiến cho không ai có thể bỏ qua được sự hiện diện.

“Tiểu Ninh, đã lâu không gặp.”

“Chú Vũ...” Cố Diệp Ninh cũng ngay lập tức hơi cúi đầu, đối với Vũ Huỳnh Trạch chào hỏi ngược lại “Đã lâu không gặp chú.”

“Cũng vài năm không gặp, cháu lớn thật rồi.” Ông gật gù, bật cười ha ha, cảm thán một tiếng.

“Chú sao lại ở đây vậy ạ?” Người được coi như chức cao quyền lớn như Vũ trung tướng, thường thường rất ít khi đích thân tự ra mặt, như thế nào hôm nay lại xuất hiện ở vùng ngoại ô của căn cứ thành phố C vậy?! Cố Diệp Ninh không khỏi thắc mắc.

“Chú là người đứng đầu quân đội đóng quân ở thành phố C. Chiều nay chú nghe báo cáo có một vật thể lạ gây nhiễu động lớn ở tại ngoại ô phía đông cho nên đích thân tới đây dò xét xem tình hình thế nào. Không ngờ, izz~ trên đường lại bị một đàn chuột hôi thối kia chặn lại.” Vũ Huỳnh Trạch bực tức kể ra.

Cố Diệp Ninh biết ông đang nói tới yêu thụ, âm thầm cảm thán... xem ra cơ sở giám sát ngầm của quân đội thực lợi hại. Sau đó cô đối với ông nói qua về yêu thụ, cũng giải thích là yêu thụ kia đã bị bọn họ tiêu diệt, không cần phải lo lắng tới nữa. Vũ Huỳnh Trạch nghe xong không khỏi cau mày, trong lòng ông lặng lẽ ghi nhớ lại đặc điểm của sinh vật thực vật biến dị tên yêu thụ này cùng với cách đối phó. Nếu đã xuất hiện một yêu thụ, không ai dám đảm bảo không có yêu thụ thứ hai xuất hiện, nhất định phải phổ biến trong quân để mọi người biết trước đề phòng.

“À, cảm ơn mọi người đã giúp chúng tôi tiêu diệt nốt đàn chuột kia.” Sau đó chuyển tầm mắt sang phía mấy người đứng cạnh “Tôi thật không ngờ lại gặp được Nam Cung đại thiếu gia, Mục đội trưởng và Mặc thiếu gia ở đây. Đã lâu không gặp rồi nhỉ.” Híp lại đôi mắt, nụ cười của Vũ Huỳnh Trạch vẫn thân thiện như cũ, thế nhưng trong lời nói lại ẩn chứa một tia dò xét.

Ba người Nam Cung Lãnh Dạ không khỏi cười khò, trong lòng thầm mắng ba chữ: Lão - hồ - ly!!! Đứng từ nãy tới giờ, đã sớm thấy bọn họ, lại còn giả vờ giả vờ!!!

“Đã lâu không gặp, Vũ trung tướng.” Nam Cung Lãnh Dạ lễ phép chào hỏi.

Vũ Huỳnh Trạch có quen biết với ông nội cùng cha mẹ anh thế nhưng chung quy cũng chỉ là đồng đội thông thường, quan hệ không thể so được với Cố Tiệp Huy hay Cố Vân. Nam Cung Lãnh Dạ tuy đã từng gặp qua Vũ Huỳnh Trạch vài lần tại những buổi tập huấn ở quân đội, tuy nhiên, tiếp xúc gần và trực tiếp nói chuyện như hiện tại thì đây là lần đầu tiên.

Nhưng Nam Cung Lãnh Dạ hoàn toàn không chút hốt hoảng, lo sợ hay lúng túng khi đối diện với một vị trung tướng danh tiếng như Vũ Huỳnh Trạch. Anh ngược lại khí thế bình tĩnh trầm ổn, nói ăn lưu loát, cử chỉ phóng khoáng lại không mất đi lễ phép, tất cả đều khiến cho Vũ trung tướng không khỏi âm thầm tán thưởng.

Quả nhiên, không hổ là người kế thừa của Nam Cung gia tộc!

“Vũ trung tướng, không cần gọi tôi cái gì đội trưởng đâu, tôi rời quân đội cũng vài năm rồi.” Mặc Hoàng cười khò một tiếng, vươn tay gỡ gỡ tóc. Tuy rằng hắn đã rời quân đội vài năm nhưng mỗi lần gặp mặt vẫn thường hay bị mấy vị tướng lĩnh cấp cao như Vũ trung tướng gọi là ‘Mục đội trưởng’. Mỗi lần nghe thấy danh hiệu này, hắn không khỏi thấy ngại ngùng xấu hổ.

“Vũ trung tướng.” Mà Mặc Sở Minh chỉ mỉm cười khẽ gật đầu chào một câu sau đó đứng một bên Nam Cung Lãnh Dạ, không nói thêm gì nữa.

“Phải rồi, đây là Diệp Thiên, cấp bậc trung tá, chức vụ trưởng đội tuần tra phòng vệ của quân khu căn cứ thành phố C.” Nhớ tới mình chưa giới thiệu Diệp Thiên bên cạnh cho đám người Cố Diệp Ninh, Vũ Huỳnh Trạch liền cười cười bổ sung, ngữ điệu khá tự hào “Là một nhân tài hiếm có của quân đội đấy.”

“Xin chào, lại gặp lại.” Mọi người cũng nhận ra Diệp Thiên chính là người quân nhân ngày đó bọn họ gặp ở cổng căn cứ. Mặc Sở Minh thấy không có ai có ý định ra mặt liền theo thói quen trở thành đại diện cho đội ngũ. Y tiến lên một bước, vươn tay bắt tay với Diệp Thiên, khẽ cười.

“Xin chào.” Diệp Thiên cứng ngắc vươn tay bắt lại tay của Mặc Sở Minh, cứng ngắc gật đầu, cứng ngắc chào hỏi ngược lại.

Diệp Thiên sau khi biết được thân phận của mấy người trong đội ngũ này thì cũng không khỏi sinh ra một chút căng thẳng. Nếu không phải con cháu danh gia vọng tộc đứng đầu giới quân đội thì cũng là người có thực lực từng có chức vị trong quân đội. Diệp Thiên âm thầm cảm thán... không chỉ cảm thấy mất tự nhiên mà còn rất áp lực nha...

“Trước đó nghe Diệp Thiên kể rằng có một đội ngũ thực lực rất mạnh tới căn cứ, tôi còn cho rằng cậu ấy đang nói quá lên. Nhưng hiện tại biết đội ngũ kia là mấy người các cậu, tôi tin tưởng rồi.” Thấy không khí có chút gượng gạo, Vũ Huỳnh Trạch liền chủ động tiếp tục gọi chuyện.

“Thực lực của chúng tôi vẫn còn kém, cần phải không ngừng cố gắng.” Nam Cung Lãnh Dạ khiêm tốn cẩn trọng đối với Vũ Huỳnh Trạch trả lời.

“Có chí thì sẽ được, cố gắng rèn luyện.” Có thực lực mạnh nhưng không kiêu ngạo, Vũ Huỳnh Trạch vô cùng hài lòng với ý nghĩ khiêm tốn này của anh “Đừng rồi, Tiểu Ninh, sao cháu lại ở thành phố C này? Không phải đáng nhẽ ra cháu phải ở thủ đô sao?” Cuối cùng, Vũ Huỳnh Trạch cũng nói ra điều mình thắc mắc nhất “Hơn nữa, sao cháu lại đi cùng Nam Cung đại thiếu gia?”

“Cháu có chút chuyện tới thành phố D, không ngờ lại gặp đúng thời điểm virus tang thi bùng phát.” Cố Diệp Ninh không muốn nói cho người ngoài biết chuyện rắc rối trong nhà của mình, vì thế tìm cớ đáp qua loa.

Cô nghĩ nghĩ một chút, bổ sung: “Lãnh Dạ, Sở Minh và Hoàng ca là cháu tình cờ gặp được. Bởi vì thực lực tương ứng mà lại có cùng mục đích, cho nên bọn cháu sau đó đã quyết định tạo thành nhóm cùng đi với nhau.” Quay sang chỉ ba đứa nhóc con “Đây là Chu Nhi, Hạ Kỳ Phong cùng Minh Tu, đều là mấy đứa nhỏ bọn cháu cứu được trên đường.”

“Cháu là Hạ Kỳ Phong. Cháu rất biết ơn Diệp tỷ tỷ cứu cháu.” Trong số ba đứa, Hạ Kỳ Phong là người ỷ lại Cố Diệp Ninh nhất. Cố Diệp Ninh cứu cậu ở thời điểm nguy hiểm nhất, cho nên có thể nói cô chính là trụ cột tinh thần của Hạ Kỳ Phong. Mỗi lần nhắc tới chuyện được cô cứu, khuôn mặt lạnh nhạt của cậu lập tức sẽ lộ ra nụ cười rạng rỡ cùng sùng bái.

“Cháu là Minh Tu, cháu cũng biết ơn Diệp tỷ tỷ cứu cháu.” Minh Tu nổi tính trẻ con, không cam chịu chen lên trước mặt của Vũ Huỳnh Trạch. Đây là trưởng bối của Diệp tỷ tỷ, nó muốn Vũ Huỳnh Trạch có ấn tượng tốt về nó nha ~

“Cháu là Chu Nhi.” Chu Nhi ngược lại với hai ông anh bị kích động thái quá kia. Cô bé nhu thuận đứng cạnh mẹ mình là Chu Tề Sa, chớp chớp đôi mắt to tròn như viên ngọc, thanh âm trong trẻo giới thiệu.

Vũ Huỳnh Trạch từ trước đó đã quan sát ba đứa nhỏ này, kết hợp với thông tin trước đó Diệp Thiên nói cho ông, ông cũng có thể đoán được đại khái năng lực của ba đứa nhóc này. Ba đứa nhỏ chưa thành niên, thế nhưng toàn bộ lại đều là dị năng giả trên cấp 3, trong đó hai đứa nhóc con trai là song hệ dị năng, cô bé kia là hệ tinh thần, quả thực là nhân tài tiềm lực vô hạn!

Ông là người từng trải, từ khi chất có thể thấy được Hạ Kỳ Phong vốn nguyên bản là một học sinh bình thường, sinh trưởng ra trong một gia đình cũng bình thường, về sau này ở trong mật thể mới bắt đầu biết tới hai chữ ‘chiến đấu’ là như thế nào. Nhưng Minh Tu và Chu Nhi, từ cách cử động có thể thấy được hai đứa nhóc này từng được huấn luyện qua. Hơn nữa... phương thức huấn luyện dường như là phương thức của sát thủ.

Vũ Huỳnh Trạch trong lòng có chút buồn cười. Người khác cứu người trong mật thể còn không biết có được trả ân hay không, hay lại rước họa vào thân; cô nhóc Cố Diệp Ninh này không ngại vương bận, cứu được ba đứa nhỏ, lại bắt trúng toàn dị năng giả có tiềm lực cực mạnh. Phải nói là... vận may của ‘tiểu công chúa’ này không tầm thường.

“Còn có... đây là Chu Tề Sa cùng Huyền ca ca, hai người vừa mới gia nhập đội ngũ của bọn cháu không bao lâu.” Sau cùng, cô giới thiệu hai thành viên mới cho Vũ Huỳnh Trạch.

Vũ Huỳnh Trạch đương nhiên biết được hai vị nam nữ này chính là người sáng nay phá banh khu lều trại kiểm tra ở ngoài cửa căn cứ, thế nhưng ông cũng không trách cứ gì cả, chỉ bình tĩnh đảo mắt nhìn sang theo hướng chỉ tay của Cố Diệp Ninh. Theo thông tin ông nhận được, mỹ nữ Chu Tề Sa này là dị năng giả hệ hòa, thực lực trên cấp 3. Tuy Chu Tề Sa năng lực rất mạnh, thế nhưng làm cho Vũ Huỳnh Trạch chân chính kiêng kỵ đó là Cố Tĩnh Huyền.

Có thể dễ dàng dễ ý thấy được... toàn bộ đội ngũ này đều là đại mỹ nam, đại mỹ nữ. Nếu không phải biết rõ thực lực của những người trước mắt đều từ cấp 3 trở lên, chỉ e Vũ Huỳnh Trạch còn tưởng tiêu chuẩn để được chọn vào đội ngũ là dựa vào ngoại hình ấy chứ.

Nữ thì có Chu Tề Sa xinh đẹp quyến rũ, Chu Nhi dù nhỏ tuổi nhưng đáng yêu thuần khiết, Cố Diệp Ninh tính xảo mỹ lệ, mỗi người một vẻ khiến cho đám đàn ông phải mê hoặc. Bên nam thì có Mặc Sở Minh thông minh gian xảo, Mục Hoảng dương quang nam tính, Minh Tu tính quái thu hút cùng Hạ Kỳ Phong lạnh nhạt. Nhưng dẫn đầu và nổi bật nhất đương nhiên phải kể tới Nam Cung Lãnh Dạ.

Anh bề ngoài hoàn mỹ, từng đường nét như được tạc, thân thẳng tắp tỏa khí tràng mãnh liệt lạnh lùng khiến cho người ta nhìn không được mà tín phục, tính cách trầm ổn quyết đoán, là vị lãnh đạo bẩm sinh. Chỉ cần đứng tại đó, Nam Cung Lãnh Dạ hoàn toàn có thể khiến cho những người đàn ông khác bị thất sắc lu mờ. Vũ Huỳnh Trạch sống nhiều năm như vậy, thế nhưng số thanh niên còn trẻ tuổi nhưng lại nổi bật đồng đều tất cả mọi mặt như Nam Cung Lãnh Dạ, ông gặp qua không quá số lượng 10 đầu ngón tay.

Vậy mà... người mà Cố Diệp Ninh gọi là ‘Huyền ca ca’ kia khi đem so với Nam Cung Lãnh Dạ thì lại không hề bị lép vế dù chỉ một chút. Hơn nữa theo như Diệp Thiên báo cáo, người thanh niên này còn có dị năng hệ thổ biến dị rất mạnh, giậm chân một cái liền tàn phá hết cả khu lều kiểm tra, thực lực tuyệt đối không thể dự đoán được.

“Huyền ca ca?” Vũ Huỳnh Trạch nghi hoặc nhíu mi lại. Không phải vừa mới quen sao, sao lại gọi thân mật như vậy?!

“Khụ...” Cố Diệp Ninh liếc mắt nhìn Cố Tĩnh Huyền, thấy Cố Tĩnh Huyền không phản đối liền vờn tay kéo cánh tay của anh ta, đi tới gần hơn Vũ Huỳnh Trạch “Chú Vũ, để cháu giới thiệu cho chú một chút, anh ấy là Cố Tĩnh Huyền, anh họ của cháu.”

“... cháu, cháu nói cái gì cơ?”

Nghe tới đây, Vũ Huỳnh Trạch không thể giữ được vẻ mặt bình thản bí hiểm thường trực được nữa. Ông giật nảy mình, hình tượng uy nghiêm gì đó cũng quăng ra sau đầu, lắp bắp không tin được, mở thật to mắt nhìn người thanh niên tên Cố Tĩnh Huyền trước mắt này. Người này... người này là con trai đã ‘mất’ nhiều năm của lão băng hữu Cố Tiệp Huy sao?

“Chào chú, cháu là Cố Tĩnh Huyền. Chú là chú Vũ, bạn tốt của cha cháu sao?” Cố Tĩnh Huyền từ đầu tới cuối vẫn chỉ mỉm cười nhân nhật lễ độ, thái độ ăn cần lại xa cách đối với Vũ trung tướng khách sáo hỏi.

“A... đúng, đúng thế...” Vũ trung tướng tạm thời mất năng lực nói chuyện rồi. Con trai bạn tốt bao năm ‘mất’ rồi lại sò sò đứng trước mắt mình chào hỏi, quả thực, việc này quá đáng sợ đi!!!

Năm đó khi ông quen biết với Cố Tiệp Huy thì Cố Tĩnh Huyền cũng đã ‘mất’ được 2 năm. Tuy 2 năm sau sự kiện bắt cóc đầy, thế nhưng cái chết của Cố Tĩnh Huyền vẫn luôn là vết thương lòng của những người trong nhà họ Cố cùng Cố Tiệp Huy. Chính vì thương xót con trai, Cố Tiệp Huy càng thêm

độc sức bồi dưỡng các cháu trai. Cố Tiệp Huy đã thế sẽ không tái hôn hay có suy nghĩ sinh thêm bất cứ người con nào khác.

Thậm chí, có lần Cố Tiệp Huy từng tâm sự với Vũ Huỳnh Trạch rằng đời này Cố Tiệp Huy chỉ cần một đứa con trai, đó là Cố Tĩnh Huyền. Ngờ khi quyết đoán lại đau khổ của bạn tốt lúc đó, tới giờ ông vẫn không quên.

“Cháu... còn sống sao? Vậy sao bao năm nay cháu lại...” Ông muốn hỏi Cố Tĩnh Huyền vì sao suốt bao năm không về Cố gia, thế nhưng nhìn vẻ mặt mỉm cười lạnh nhạt của anh, lời như nghẹn lại trong họng. Vũ Huỳnh Trạch cảm thấy... không cách nào chất vấn được người thanh niên trước mặt này.

“Chuyện dài lắm. Anh ấy có lí do, chú đừng làm khó Huyền ca ca.” Cố Diệp Ninh che chắn cho Cố Tĩnh Huyền, đối với giọng điệu chất vấn của ông sinh ra một chút không hài lòng.

“Được rồi, không cần phải nói nhiều, Ninh nhi ngoan.” Nhìn em gái cưng bảo vệ cho mình, dưới đáy mắt của Cố Tĩnh Huyền dâng lên một tia sùng nịnh. Anh ta vươn tay xoa mái tóc của cô, ý cười bên môi cũng càng thêm chân thực, mắt đi sự xa cách ẩn sâu bên trong.

Nam Cung Lãnh Dạ nhìn Cố Tĩnh Huyền xoa đầu Cố Diệp Ninh lần thứ N, trong lòng không khỏi sinh ra một ngọn lửa bức bối: Gì chứ? Độc quyền được xoa đầu mèo con là của tôi! Cho dù đối phương có là anh họ của cô thì sao? Anh vẫn sẽ ghen đấy!!!

“Haiz ~ các cháu định về thủ đô đúng không?” Vũ Huỳnh Trạch biết mình không thể can thiệp vào chuyện riêng của Cố gia, đành phải chuyển chủ đề.

Cố Tĩnh Huyền này không chỉ thực lực mạnh mà ngay cả tâm phòng người cũng vô cùng đáng sợ. Tuy rằng ngoài mặt anh ta mỉm cười ôn nhu lễ phép, thế nhưng ẩn sâu bên trong đó chính là một tảng băng cực lạnh cực dày. Nếu không phải tự bản thân anh ta chủ động đón nhận, người khác đừng hòng có một chỗ để lách được vào trong lòng anh ta.

Cho dù ông có là bạn tốt của Cố Tiệp Huy thì sao, đối với Cố Tĩnh Huyền mà nói, Vũ Huỳnh Trạch ông vẫn chỉ là người ngoài mà thôi! Lại nhìn cách Cố Tĩnh Huyền đối xử với Cố Diệp Ninh, ông không khỏi thờ dài... thái độ phân biệt người ngoài cùng người nhà quả thực rõ ràng tới mức kẻ mù cũng nhận ra! Làm tổn thương trái tim mềm yếu của trung tướng ông quá đi mất!

“Vâng.” Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh đồng thanh trả lời.

“Bao giờ đi thi báo ông già này một tiếng, tôi sẽ đi tiễn các cháu.” Cười cười, đối với Cố Diệp Ninh và Cố Tĩnh Huyền ôn hòa hiền từ nói.

Ban đầu còn tính chiêu mộ đội ngũ có thực lực mạnh kia vào quân đội để giúp sức, nào có ngờ đội ngũ có thực lực mạnh kia lại chính là đám người Cố Diệp Ninh, Vũ Huỳnh Trạch chỉ có thể tiếc nuối buông tay ý định của bản thân.

Ông thật sự không dám có gan suy nghĩ giữ ba vị đại thần là Nam Cung đại thiếu gia Nam Cung Lãnh Dạ, bảo bối của Cố gia Cố Diệp Ninh cùng thiếu gia ‘đã mất giờ bỗng sống lại’ của Cố gia Cố Tĩnh Huyền ở lại thành phố C để mình sai xử đâu. Chỉ cần tưởng tượng tới Nam Cung gia tộc và Cố gia gia tộc cùng huê vào để đầu trừng phạt mình, Vũ Huỳnh Trạch không khỏi rung mình một cái. Thực - đáng - sợ!!!

.

.

.

Cố Minh Hi đứng một bên nhìn mẹ của mình - Vĩnh Cơ đang ôm lấy em gái Cố Minh Tuyền không ngừng khóc lóc, trong mắt một mảnh lạnh nhạt. Cô nín nín chặt môi, bàn tay buông thõng cũng từ từ xiết chặt lại. Người của Quách gia đưa Cố Minh Tuyền đã tê liệt toàn thân trở về vốn muốn rời đi ngay, không ngờ lại bị Vĩnh Cơ cuốn lấy gắt gao. Bà ta nhất quyết đòi hỏi nguyên nhân vì sao con gái bảo bối của mình khi đi còn lành lặn, khi về lại trở thành như vậy.

“Đắc tội với cường giả chứ còn làm sao nữa. Con gái bà tâm cao khí ngạo, hại chúng tôi thiếu chút nữa cũng bị chịu chết oan với cô ta. Hừ!”

Một người trong số những người thuộc hạ của Quách gia oán hận bức tức phun ra một ngụm nước bọt, không nhịn được mở miệng mắng. Nếu không phải Cố Minh Tuyền vô duyên vô cớ hại người, làm sao hai cái người thanh niên đẹp trai kia lại nổi giận lên, thi triển dị năng không chút kiềm chế. Không dùng dị năng thì thôi, dị năng vừa bộc phát một cái liền nổ đùng đùng, đất đã văng khắp nơi, đất trời đảo lộn. Kết cuộc, kẻ gây tội Cố Minh Tuyền không chết, người chết toàn là thuộc hạ của Quách gia bọn họ.

Tuy nhiên, gã vừa mắng xong, khi ánh mắt liếc về phía Cố Minh Tuyền thân tàn ma dại bán liệt nằm trên đất, gã cũng có chút lạnh gáy. Bỏ đi, có khi chết còn dễ chịu hơn là như Cố Minh Tuyền hiện tại!

“Ôi trời đất ơi, sao lại có người ra tay độc ác với con gái tôi như vậy? Là ai làm? Là ai? Tôi liều mạng với người đó! Tưởng có thực lực cao mà hay ho à!” Vĩnh Cơ nghe tới đây, giận tới không còn lí trí, nhảy dựng lên như một mụ đàn bà chanh chua ngoài chợ.

“Bằng vào bà, đúng là nực cười.” Nghĩ tới thực lực mạnh như quý của cái đội ngũ kia, mấy tên thuộc hạ của Quách gia khinh thường cười mỉa.

“Đứng lại đó, con gái tôi như thế này, Quách gia các người không phải nên bồi thường sao?” Vĩnh Cơ gào lên, nhất quyết bám lấy mấy người Quách gia không buông.

“Mụ điên!” Kẻ bị Vĩnh Cơ bám lấy sôi máu đập mạnh bà ta, khiến bà ta ngã rạp xuống đất “Con gái các người suýt chút nữa khiến cho Quách tam thiếu

gia nhà bọn này mất mạng, còn dám mở miệng đòi bồi thường sao?” Nói rồi hừ một tiếng thật lớn, vẫy tay bảo những người khác rời đi “Đi thôi các anh em! Không cần phải để ý mặt mũi này!”

“A a a, các người không thể cứ như vậy...” Vĩnh Cơ đầu tóc bù xù, khuôn mặt vàng sáp yếu ớt, nước mắt nước mũi tèm nhem.

“Mẹ, đủ rồi, bọn họ sẽ không bồi thường cho chúng ta đâu.” Cổ Minh Hi bước tới, đỡ mẹ của mình lên, dị thường lãnh tĩnh an ủi “Tiểu Tuyền xong rồi, mẹ, chấp nhận đi. Chúng ta không mạnh tới mức có thể chống lại cường giả, cũng không mạnh tới mức có thể chống lại Quách gia. Chúng ta phải chấp nhận số phận, an phận mà cố gắng sống qua ngày!”

“Con gái của mẹ, con gái của mẹ...” Tựa vào ngực con gái lớn, Vĩnh Cơ khàn khàn gào khóc, cả người bà ta run lên bần bật.

“...” Vuốt vuốt sống lưng của mẹ mình, Cổ Minh Hi đưa mắt về phía em gái đang hôn mê nằm trên mặt đất lạnh băng của mình, khóe môi hơi nhếch lên.

Em gái, em bị hủy rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Thân Tình

Đối với việc Cổ Tĩnh Huyền và Chu Tề Sa gia nhập đội ngũ, những người khác không ai có ý kiến gì. Nói tới tính cách của Chu Tề Sa, thực sự là hoàn toàn trái ngược lại với bề ngoài tà mị của cô ta. Dù là phong cách, cử chỉ hay từ ngữ đều đậm chất nữ quyền. Cổ Diệp Ninh cùng Hạ Kỳ Phong và ba người Nam Cung Lãnh Dạ hoàn toàn không phản cảm, ngược lại còn rất tán thưởng sự hào phóng và thẳng thắn của Chu Tề Sa.

Cổ Tĩnh Huyền tuy bên trong lãnh khốc xa cách nhưng dù sao bề ngoài mặt anh ta vẫn luôn luôn duy trì sự lễ phép nhất định cho nên chẳng ai có thể tỏ ra khó chịu với anh ta. Hơn nữa vị thiếu gia này cũng không hề cao ngạo thoát tục như anh ta tỏ ra. Thành thật, nếu như cần, Cổ Tĩnh Huyền vẫn sẽ xắn tay áo lên vào bếp làm bữa sáng cho mọi người, hoặc là giúp Mục Hoảng sửa chữa xe, còn có hướng dẫn Hạ Kỳ Phong và Minh Tu vài kỹ thuật sử dụng gậy và súng.

Sáng sớm, mọi người trong đội ngũ vẫn còn đang an giấc ngủ say. Bình thường vào lúc 4 giờ hơn sáng này, thức dậy chỉ có Nam Cung Lãnh Dạ và Mục Hoảng đã quen mỗi ngày đều đặn luyện tập rèn luyện. Không ngờ, hai người đang chuẩn bị cùng nhau đối kháng một chút thì thấy Cổ Tĩnh Huyền không động tĩnh từ trên tầng đi xuống.

“Nam Cung Lãnh Dạ đứng không? Chúng ta nói chuyện riêng một chút đi.” Cổ Tĩnh Huyền từng bước từng bước ưu nhã đi xuống cầu thang. Trên mặt vẫn mang theo nụ cười nhợt nhạt, ánh mắt thâm trầm không thể nhìn ra được anh ta đang nghĩ gì trong đầu.

“Nam Cung đại thiếu...” Mục Hoảng mặc một chiếc áo phong màu trắng, cơ bắp toàn thân hiện lộ đứng cạnh Nam Cung Lãnh Dạ. Hắn có chút nghi hoặc nhìn Cổ Tĩnh Huyền, không biết anh ta có ý gì lại muốn nói chuyện riêng với anh vào sáng sớm tinh mơ như thế này.

“Hoảng, anh đi luyện tập trước đi.” Nam Cung Lãnh Dạ đối với hắn gật đầu ra hiệu, sau đó quay đầu nhìn Cổ Tĩnh Huyền “Chúng ta nói chuyện ngay trong nhà hay ra ngoài?”

“Ra ngoài đi.” Nhìn sắc trời đã hừng sáng, Cổ Tĩnh Huyền không nghĩ ngợi nhiều, lập tức trả lời.

Mục Hoảng nhìn theo bóng hai người dần khuất sau cánh cửa chính, thờ dãi một tiếng rồi bắt đầu tự mình luyện tập. Hắn không đi theo vì hắn biết bản thân có đi theo cũng chẳng để làm gì. Hắn biết rõ ràng rằng Nam Cung Lãnh Dạ và Cổ Tĩnh Huyền có thực lực là tương đương nhau, Cổ Tĩnh Huyền nếu muốn gây tổn thương gì tới Nam Cung Lãnh Dạ là rất khó.

Tuy rằng mới tờ mờ sáng, thế nhưng trên đường đã có không ít người thức dậy. Trong thời kỳ mặt trời kham khổ này, chỉ có các gia tộc lớn cùng những người có trong tay vật tư sung túc lại có thực lực mạnh như đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ mới có thể ngủ dậy tới sáng. Còn những người khác, thực lực không quá mạnh, phải dậy từ sáng sớm tìm cách xoay sở cuộc sống mưu sinh cho chính mình cùng gia đình. Nam Cung Lãnh Dạ và Cổ Tĩnh Huyền một thân sạch sẽ phiêu dật, đi lại thong dong, nổi bật giữa một đám người vội vàng ngược xuôi.

“Anh có chuyện gì muốn nói với tôi? Có liên quan tới tiểu Ninh phải không?” Từ lúc bọn họ rời khỏi căn hộ thuê kia, vẫn im lặng không ai nói gì. Cuối cùng Nam Cung Lãnh Dạ vẫn chủ động mở lời trước, hỏi Cổ Tĩnh Huyền.

“Sao anh lại hỏi như vậy?” Cổ Tĩnh Huyền không vội đáp lời, mà lại hỏi ngược lại.

“Nếu không phải liên quan tới tiểu Ninh, anh đâu cần bảo tôi ra ngoài nói chuyện.” Còn không phải là e ngại Cổ Diệp Ninh đột nhiên tỉnh dậy nghe được hai người nói chuyện sao?!

“Có ai nói rằng anh rất nhạy bén chưa?” Dùng tay vân vê cằm, anh ta tủm tỉm cười.

“Nghe thường xuyên.” Nam Cung Lãnh Dạ nhún nhún vai “Được rồi, chúng ta nên kết thúc nhanh cuộc nói chuyện thì hơn. Nếu trở về trễ mà mọi người dậy rồi, lúc ấy cũng sẽ không qua mắt được tiểu Ninh đâu.” Cố Diệp Ninh cũng là một người rất tinh nhạy, anh cùng Cố Tĩnh Huyền sẽ không thể lừa được cô.

“Tôi chỉ muốn biết anh đối với Ninh nhi là như thế nào?” Hai người đi tới hồ nước ở cách khu nhà thuê không quá xa. Cố Tĩnh Huyền bước tới tựa lưng vào một gốc cây liễu, nghiêng mặt nhìn về hướng mặt hồ xanh biếc không gợn sóng ở xa xa kia, thanh âm thanh nhiên ôn hòa hỏi.

“Tôi yêu em ấy.” Có chút ngạc nhiên, Nam Cung Lãnh Dạ không nghĩ tới hóa ra Cố Tĩnh Huyền muốn hỏi lại là việc này. Thế nhưng anh cũng rất nhanh chóng phản ứng lại, nét mặt nghiêm túc, thẳng thắn trả lời.

“Vậy sao?” Lúc này Cố Tĩnh Huyền mới quay đầu lại, anh ta nhìn thẳng vào mắt của Nam Cung Lãnh Dạ, đôi con ngươi đen láy sâu thẳm khiến người ta phát lạnh.

“Phải!” Nam Cung Lãnh Dạ không hề bị ảnh hưởng hay sợ hãi, vẫn dứt khoát đáp.

“Anh có biết tôi đang nghĩ gì không?” Nheo lại đôi mắt, khóe miệng của Cố Tĩnh Huyền gợi lên cao hơn, thế nhưng trong bầu không khí không hề tốt đẹp như bề ngoài, phẳng phất tăng thêm vài phần uy hiếp.

“Anh đang nghĩ muốn đánh cho tôi một trận, vì dám thích em gái cưng của anh.” Anh đáp, giọng điệu khẳng định chắc chắn.

“Ha ha... anh đúng là người thú vị.” Cố Tĩnh Huyền nghe câu trả lời của Nam Cung Lãnh Dạ thì bật cười thành tiếng. Đứng thẳng người dậy, anh ta vươn tay vỗ vỗ lên vai của anh, chân thật khen ngợi “Rất thẳng thắn.”

Nói tới đây, bỗng nhiên tiếng cười dừng lại, khuôn mặt ôn nhu lễ độ của Cố Tĩnh Huyền lập tức sầm lại, trở nên vô cùng lạnh lùng tàn khốc. Từ đôi con ngươi đen láy, có một tia huyết tinh không ngừng rực rực, tựa như muốn thoát khỏi kiềm chế mà trào ra. Tốc độ trở mặt quả thực khiến người ta không nói nên lời.

Nam Cung Lãnh Dạ từ đầu tới cuối vẫn lãnh tĩnh, dùng khóe mắt quan sát nét mặt của anh ta. Anh không hề ngạc nhiên cũng không hề e ngại. Đây mới là vẻ mặt thật sự của Cố Tĩnh Huyền! Anh ta tàn nhẫn mà huyết tinh, không chút nào ôn nhu lễ độ như anh ta luôn thể hiện!

“Nhưng... anh đoán chệch một chút rồi, tôi không chỉ muốn đánh cho anh một trận, mà còn muốn tiễn anh tới Tây Thiên luôn.” Nghiêng người lui lại, đứng cách Nam Cung Lãnh Dạ khoảng hơn một mét, Cố Tĩnh Huyền lần nữa tựa người vào gốc cây liễu, nói.

“Ồ...”

“Từ nhỏ tới lớn, tôi chưa từng nghĩ rằng sẽ có một ngày đem Ninh nhi gả ra ngoài. Trong mắt anh em chúng tôi, Ninh nhi là tốt nhất, không có bất cứ một ai có thể xứng với em ấy.”

Cố Tĩnh Huyền nhếch môi cười, chỉ là nụ cười này mang theo vài phần ngạo mạn, không còn ôn nhu lễ phép như trước: “Cho dù anh là Nam Cung đại thiếu gia, thiên tài của Nam Cung gia tộc thì có làm sao? Đối với tôi, anh không thể bằng một góc của Ninh nhi!”

“Chà, tôi có thể thật lòng phát biểu một câu không?” Nam Cung Lãnh Dạ bị đá kích như vậy nhưng tinh thần vẫn bất động như núi, chỉ mở miệng cảm thán một chút.

“Nói thử xem.”

“Ba người anh em của tiểu Ninh ở thủ đô cũng giống như anh sao?”

“À, Hạo ca thì tương đương với tôi thôi, nhưng mà Phi cùng với Hạ thì không đơn giản đâu.” Cố Tĩnh Huyền biết anh đang hỏi tới việc gì, trong ánh mắt lóe lên một tia châm chọc, trả lời.

“Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ?”

Nghe tới ba chữ ‘không đơn giản’ này của Cố Tĩnh Huyền, Nam Cung Lãnh Dạ khó có khi toát mồ hôi lạnh. Anh vẫn luôn biết nhà họ Cố này bị chứng cuồng em gái chị gái rất nặng, thế nhưng trước giờ chỉ nghe lời đồn thổi mà thôi. Hôm nay được đích thân trải nghiệm, quả thật có chút ghen tị. Dạng như Cố Tĩnh Huyền đã đủ khiến cho anh đau dạ dày lắm rồi, nếu Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ càng khó đối phó hơn thì đúng là phiền đấy. Xem chừng mấy ông anh của Cố gia này so với suy nghĩ ban đầu của anh còn khó đối phó hơn nhiều.

“Thế nào, anh có muốn từ bỏ không?” Nhìn sắc mặt không tốt của anh, Cố Tĩnh Huyền hứng thú nhướn mày “Dù sao tôi không phản đối Ninh nhi kết bạn. Nếu anh chỉ muốn làm bạn với em ấy, tôi tuyệt đối không có ý kiến gì. Thế nhưng nếu như... muốn làm em rể của tôi, thì lại khác đấy!” Nói tới câu cuối cùng, giọng điệu của Cố Tĩnh Huyền lại trở nên tràn ngập nguy hiểm.

“Nếu yêu thích mà dễ dàng từ bỏ như vậy thì đã không gọi là tình cảm.” Điều chỉnh lại tâm trạng của mình một chút, Nam Cung Lãnh Dạ hai tay đút vào túi, thong dong nhìn Cố Tĩnh Huyền “Tôi ngày từ đầu đã chuẩn bị sẵn tinh thần trường kì kháng chiến rồi.”

Anh nhận mệnh! Yêu cô, Nam Cung Lãnh Dạ ngay từ đầu đã chuẩn bị tinh thần sẵn rồi. Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi, Cố Phong Hạ hay là Cố Tĩnh Huyền nhất định sẽ không để anh có thể dễ dàng cướp đi ‘viên minh châu’ trong lòng bọn họ. Cố Diệp Ninh là chấp niệm của anh, là ánh sáng của anh. Ngày trước vốn đã vậy, hiện tại cũng không thay đổi! Cho nên, dù dùng bằng mọi thủ đoạn xấu xa nhất, anh cũng tuyệt đối không buông tay!

“Hon nữa, chuyện tình cảm là việc của hai người tôi. Tôi chấp nhận vì em ấy mà chịu khảo nghiệm do người thân của em ấy định ra. Thế nhưng, tôi sẽ không bao giờ quan tâm đến việc có ai đó cho rằng tôi không xứng với em ấy hay em ấy không xứng với tôi. Kể cả... cho dù người đó là anh, là Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi hay là Cố Phong Hạ!”

Ngừng lại một chút, Nam Cung Lãnh Dạ nghiêm nghị nói: “Tôi chỉ để ý tiểu Ninh có hay không yêu thích tôi, có hay không tiếp nhận tôi. Chỉ vậy mà thôi!”

Người anh yêu là Cố Diệp Ninh, không phải Cố gia!

Vì cô, anh sẽ cố gắng tạo quan hệ tốt với các anh em cùng người thân của cô. Thế nhưng điều đó không có nghĩa rằng anh sợ hãi hay e ngại người của Cố gia! Anh có kiêu ngạo của chính mình. Cố Diệp Ninh anh sẽ không buông tay, tuy nhiên anh cũng sẽ không để bản thân vì tình cảm mà trở nên hèn mọn, mặc người tùy ý thao túng. Cho nên, Cố Tĩnh Huyền đe dọa nhắm người rồi!

“Hừ, hay cho một Nam Cung đại thiếu gia.” Hàm ý bên trong lời của Nam Cung Lãnh Dạ sao anh ta không nghe ra. Đối với Nam Cung Lãnh Dạ này, nói thật... Cố Tĩnh Huyền đã có đánh giá khác hẳn sau cuộc nói chuyện vừa rồi.

Người này... chỉ e rằng sẽ là ‘đối tượng nguy hiểm’ cần phải lưu ý gắt gao!

Đuôi mắt khẽ giật mình cái, Cố Tĩnh Huyền hừ lạnh nhưng cũng không tiếp tục làm khó nữa “Muốn theo đuổi được Ninh nhi, còn phải xem xem anh có khả năng hay không?”

Cố Diệp Ninh EQ thực sự vô cùng thấp, từ nhỏ đã như vậy rồi, cho tới hiện tại cũng chẳng thay đổi gì hết. Đụng tới những chuyện tình cảm thì trí thông minh của cô quả thực rơi xuống âm độ. Cho dù người ta lộ lộ ý tứ bày tỏ ngay trước mặt, cô cũng vẫn chỉ coi người ta như đồng đội hoặc bạn tốt. Trường hợp duy nhất đặc biệt đó là Triệu Thiên Nam.

Triệu Thiên Nam thì chẳng qua là do ngay từ đầu đã dứt khoát tỏ tình, thẳng thắn theo đuổi, cho nên Triệu Thiên Nam mới thoát được việc bị dán mác friendzone, thậm chí còn đạt được cơ hội hẹn hò với Cố Diệp Ninh.

Nam Cung Lãnh Dạ trong mối tình này, ngoại trừ trường kì chiến đấu với anh em của cô thì còn phải cố gắng đã thông tư tưởng tình cảm của cô.

Tuy rằng Cố Tĩnh Huyền vẫn ác cảm với việc anh thích Cố Diệp Ninh như cũ, nhưng nghe khẩu khí, xem ra cũng đã hơi buông lỏng. Nam Cung Lãnh Dạ thờ dãi một hơi. Anh chẳng cầu mong anh ta giúp đỡ, chỉ hi vọng anh ta đừng có ‘thọc gậy bánh xe’, hại tình cảm của anh bị bóp chết trong trứng nước là anh đã mừng lắm rồi.

“Tôi sẽ cố gắng.” Nhàn nhạt mỉm cười, trong đôi mắt của Nam Cung Lãnh Dạ lóe lên một tia cương nghị.

Anh nhất định sẽ bắt được Cố Diệp Ninh vào trong lòng!

.

.

.

“Chào buổi sáng...” Cố Diệp Ninh bước xuống dưới tầng một đã thấy Cố Tĩnh Huyền, Nam Cung Lãnh Dạ cùng Mục Hoảng và Mặc Sở Minh ngồi sẵn ở bên bàn ăn sáng. Nhìn đồ ăn cũng được chuẩn bị xong xuôi hết rồi, cô có chút xấu hổ. Gần đây hầu như đều là đề Nam Cung Lãnh Dạ hoặc Cố Tĩnh Huyền làm bữa cơm thì phải?!

“Chào buổi sáng.” Mọi người cũng đối với cô vui vẻ mỉm cười chào ngược lại.

“Ninh nhi, để anh lấy đồ ăn cho em” Sáng hôm nay là Cố Tĩnh Huyền làm. Thực đơn cũng rất đơn giản, ngoại trừ trứng ốp la ra thì còn có bánh mì kẹp thịt cùng với nước cam.

“Vâng...” Cố Tĩnh Huyền lấy đồ ăn cùng nước uống cho cô thì bên này Nam Cung Lãnh Dạ cũng đã dọn xong chỗ để cô ngồi. Vị trí ngồi của Cố Diệp Ninh là ở giữa anh cùng với Cố Tĩnh Huyền “À, Lãnh Dạ, cảm ơn anh...” Thấy Nam Cung Lãnh Dạ kéo ghế hộ cô, vội vàng cảm ơn.

Mục Hoảng cùng Mặc Sở Minh ngồi một bên nhìn Cố Tĩnh Huyền và Nam Cung Lãnh Dạ com bung nước rót ghế kê cho Cố Diệp Ninh, không khỏi cảm nín, lẳng lặng coi như chưa nhìn thấy gì, cúi đầu xuống tiếp tục ăn bữa sáng của mình. Aiz~ bọn họ phải tự mình lấy đồ ăn nha, phải tự mình kê ghế nha, phải tự mình rót nước nha,... Phân biệt đối xử gì đó, cảm phiền hai vị Cố thiếu gia và Nam Cung thiếu gia đừng có làm quá rõ ràng như vậy có được hay không?! Thật tổn thương trái tim của hai người bọn họ!!!

“Tiểu Nha thế nào rồi?” Sau khi Cố Diệp Ninh ổn định vào chỗ ngồi, Nam Cung Lãnh Dạ quan tâm ân cần hỏi. Tiểu Nha từ lúc bị thương tới giờ hôn mê đã vài ngày chưa tỉnh, anh cũng có chút lo lắng cho chú sói trắng đó.

“Quá trình biến dị của thú mất khoảng 3, 4 ngày. Có lẽ khoảng chiều tối nay thì tiểu Nha sẽ tỉnh lại thôi.” Cô mỉm cười, cho anh một ánh mắt trấn an.

Cố Diệp Ninh biết rõ quá trình biến dị mất bao nhiêu thời gian, cho nên không sốt ruột lắm. Tuy rằng trong quá trình biến dị, tự bản thân tiểu Nha sẽ sinh

ra một lớp bao bọc bảo vệ, thế nhưng Cố Diệp Ninh vẫn rất cẩn thận. Cô đặt tiểu Nha ở trong phòng của cô, nhắc nhở mọi người cố gắng hạn chế không ra vào hay gây tiếng động mạnh, tránh làm ảnh hưởng tới nó. Mọi người cũng thông cảm, lúc đi qua phòng cô cũng hết sức nhẹ tay nhẹ chân.

Nói thật, cô vô cùng tò mò không biết tiểu Nha sẽ có dị năng gì, thế nhưng việc tiểu Nha biến trở thành thú biến dị khiến cho cô rất vui mừng. Thú biến dị có sức sống cùng kháng thể cao hơn thú bình thường rất nhiều, còn có thêm dị năng, có thể tăng khả năng tấn công cùng phòng thủ nguyên bản lên gấp bội.

Tiểu Nha sau khi trở thành thú biến dị, chẳng khác nào có thêm được một mạng bảo vệ nữa. Nó về sau chắc chắn sẽ không dễ dàng bị thương, thậm chí tình huống nguy hiểm tới tính mạng cũng rất khó xảy ra.

“Không sao là tốt.” Anh gật nhẹ đầu, thấp giọng nói.

“Đúng rồi, ban này Vũ trung tướng có cho người đưa tin tới, nói là chắc sáng ngày mai sẽ sửa xong đường thông tới thủ đô. Tối buổi chiều dọn dẹp xong đất đá linh tinh thì chúng ta có thể xuất phát khởi hành.” Mục Hoảng nhớ ra tin tức mới nhận được, lập tức nói với mọi người.

Vào sáng sớm hôm nay, Vũ trung tướng có phái người tới đưa thông tin. Thời điểm đó những người khác còn chưa tỉnh, hai người Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Tĩnh Huyền lại đi ra ngoài, chỉ có Mục Hoảng ở trong sân luyện tập cho nên thay mọi người trong đội ngũ nhận tin tức. Từ khi gặp được Vũ trung tướng, ông đã giúp đỡ đội ngũ bọn họ rất nhiều, đặc biệt trong vụ tin tức. Những thông tin trực tiếp có được từ quân đội đương nhiên tinh nhạy hơn, chính xác hơn, cũng tiết kiệm thời gian hơn so với đi loằng ngoằng nghe ngóng.

“Tốt quá rồi...”

Cố Diệp Ninh nhìn sang anh họ là Cố Tĩnh Huyền, hai anh em cùng nhau mỉm cười vui vẻ. Mà Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh và Mục Hoảng cũng thở phào nhẹ một tiếng. Bọn họ đã ở trong căn cứ thành phố C này gần một tuần rồi. Cho dù không quá gấp gáp bắt buộc ngay lập tức, thế nhưng mọi người ở đây, bất kể là ai, nếu có thể mau chóng hơn một chút trở về thủ đô, thì sẽ chẳng ai phản đối hết.

“Vậy thu dọn đồ đạc, chiều mai chúng ta sẽ xuất phát.” Nam Cung Lãnh Dạ gật gật đầu, cắn một miếng trứng rồi đối với bốn người còn lại nói “Càng sớm về thủ đô càng tốt.”

“Được.” Tất cả mọi người đều tán thành.

“À, Vũ trung tướng còn nói muốn mời tiểu Ninh, Cố thiếu gia cùng Nam Cung đại thiếu qua văn phòng của ông ấy một chút. Hình như ông ấy có việc gì đó muốn nhờ.” Mục Hoảng lại nhớ ra Vũ trung tướng không chỉ phái người truyền tin không mà còn muốn gửi lời mời.

“Vậy cũng được, để lát nữa ăn xong, chúng ta qua văn phòng của chú Vũ một lát đi.” Cố Diệp Ninh không nghĩ nhiều, lập tức đáp ứng. Vũ trung tướng giúp đỡ bọn họ rất nhiều, có tin tức gì thông dụng đều báo cho bọn họ đều tiên, hơn nữa ông cũng có mối quan hệ rất tốt với Cố gia, về tình về lý, nếu ông muốn nhờ vả cái gì, chỉ cần không đi quá giới hạn thì cô sẽ không từ chối.

“Được, nghe theo em, Ninh nhi.” Cố Tĩnh Huyền về cơ bản chính là... em gái cưng nói gì liền nghe đấy, ý em gái chính là ý trời. Cố Diệp Ninh đã nói đi, vậy thì anh ta tuyệt đối không thêm xem xét nhiều, đồng ý ngay lập tức.

“Được, lát chúng ta đi.” Nam Cung Lãnh Dạ cũng bắt đầu có xu hướng học tập theo anh em nhà họ Cố, tiêu chí ‘lời của Cố Diệp Ninh là nhất’ đặt lên đầu.

Mục Hoảng: ... Nam Cung đại thiếu, cao ngạo, cao ngạo của cậu đi đâu rồi??? Đừng có cái gì cũng theo ý tiểu Ninh như vậy chứ??? ♡ (¬_¬)☹

Mặc Sở Minh: ... Trước giờ không biết, hóa ra yêu vào, Dạ lại có thể ‘trung khuyến’ tới mức này!!! Σ(° △ °|||)

.

.

.

“Mẹ, con về rồi...” Cố Minh Hi mở cửa căn hộ ra, tiếng cửa kẽo kẹt rín rít vang lên, cánh cửa lung lay như muốn rơi ra khỏi bản lề.

Cố Minh Hi thấy không có ai đáp lại mình, hơi hơi nhú mày, ném xuống túi đồ trong tay, đi vào bên trong căn hộ.

Căn hộ này có diện tích vài chục mét vuông, chia làm hai phòng ngủ nhỏ, một phòng khách và một phòng vệ sinh. Căn hộ này tuy diện tích không tồi thế nhưng mái tôn lụp xụp cũ kỹ như muốn rơi xuống, góc tường từng mảng bị tróc ra, có chỗ thì bị bám rêu. Thoang thoang trong không khí mà mùi ẩm mốc cực kỳ khó chịu tràn vào mũi.

Cũ kỹ là thế, thế nhưng mỗi ngày thuê đều mất không ít lương thực...

Cố Minh Hi đi về hướng cửa phòng ngủ bên trái, bước chân nhẹ nhàng không hề phát ra tiếng động. Càng tiến tới gần cánh cửa phòng ngủ, thanh âm khe khẽ kỳ lạ càng lúc càng rõ ràng hơn rơi vào trong tai của cô. Cho tới khi tới sát cửa phòng ngủ, Cố Minh Hi nhìn qua khe cửa khép hờ, rõ ràng nhìn thấy mẹ của mình - Vĩnh Cơ đang trần truồng không một mảnh vải, khuôn mặt trần ngập sung sướng. Bà ta dùng cơ thể đầy đặn dấn dấp đầy mồ hôi của mình quần lấy người đàn ông đang ở trên thân bà ta, miệng không ngừng nói ra những câu khiến người khác phải xấu hổ.

Mùi hăng hắc cùng thanh âm rên rỉ, tiếng cơ thể va chạm từ bên trong truyền ra khiến cho hàng lông mày của Cố Minh Hi cau chặt lại. Cô nhận ra người đàn ông đang ‘mây mưa’ với mẹ của mình. Đó không phải là Vương Kiến trước đó đã cùng bọn họ chạy tới căn cứ thành phố C này hay sao?!

“Hừ...” Cố Minh Hi cười lạnh một cái, ánh mắt âm trầm, xoay người bỏ đi, mặc kệ đôi nam nữ đang cuồng hoan trong phòng kia.

Vốn ban đầu bởi vì còn có Cố Minh Tuyền là dì năng giả, cộng thêm mối quan hệ giữa Cố Minh Tuyền với Quách Phi có thể nhờ vả được, cho nên ba mẹ con cô ở căn cứ thành phố C này cũng không tới mức quá chật vật. Ngay cả Vương Kiến cũng phải nhờ tới Cố Minh Tuyền giới thiệu mới có thể được nhận vào nhóm dì năng giả dưới chướng của Quách gia.

Không ngờ thế sự xoay vần, Cố Minh Tuyền bị hủy hoại hoàn toàn, trở thành người tàn phế. Cô và mẹ mình là người thường, nào có thể được đãi ngộ ở khu nhà đãi ngộ tốt được nữa, không tới ngày thứ hai đã bị chủ nhà đuổi đi. Cuối cùng, ba mẹ con lại phải nương tựa vào Vương Kiến.

Mặt thể tàn phá, nhân cách hủy hoại, Vương Kiến không thèm nhớ tới trước đó bản thân là được Cố Minh Tuyền giúp đỡ mới có thể gia nhập vào Quách gia. Gã ngược lại lại cho rằng bản thân cứu mạng ba mẹ con Cố Minh Hi vào thời điểm khó khăn này thì đó chính là phước phận của ba mẹ con cô. Vĩnh Cơ sau khi cùng hai con gái chuyển tới nhà mà Vương Kiến thuê không được mấy ngày thì bà ta đã ném sạch liêm sỉ, nhao tới dùng da thịt để trao đổi với Vương Kiến, trở thành tình nhân của gã.

Hiện tại mỗi ngày Cố Minh Hi trở về nhà sẽ nghe được những tiếng ‘không sạch sẽ’ truyền ra từ căn phòng kia. Đối với sự dâm dăng cùng hành vi ‘bán thân’ kia của Vĩnh Cơ, Cố Minh Hi từ bị sốc cho tới bây giờ đã trở nên vô cảm.

“...” Xiết chặt nắm tay mình lại, trong mắt của Cố Minh Hi hiện lên một tia quyết tuyệt.

Chịu đựng như vậy... là quá đủ rồi!

Lạch cạch... Cố Minh Hi đi về căn phòng phía bên phải, mở cửa phòng ra. Mắt nhìn một cái liền có thể thấy được Cố Minh Tuyền toàn thân bị liệt nằm ở trên giường. Cô ta bị thương rất nặng, trong cơ thể không có lúc nào không bị tra tấn bởi hàn khí mà Cố Diệp Ninh để lại. Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu ngày nào hiện tại vụn vỡ tới đáng sợ, từng vết khắc ngày đó mà Nam Cung Lãnh Dạ để lại vẫn còn nguyên, vĩnh viễn không bao giờ chữa trị được.

“A... a...” Thấy chị gái, Cố Minh Tuyền hốc mắt căng ra, trừng trừng nhìn về phía cô, thanh âm vỡ vụn vang lên. Cô ta muốn nói gì đó, lại không cách nào nói nên lời.

“Em gái...” Cố Minh Hi bước tới bên cạnh giường, ngồi xuống, dịu dàng cầm lấy bàn tay của Cố Minh Tuyền lên, vỗ nhẹ nhàng “Chị thật mệt mỏi...” Thanh âm mang theo mệt mỏi cùng bất lực vang lên, Cố Minh Hi nghiêng đầu nhìn sâu vào trong đôi mắt của em gái mình.

“A...” Cố Minh Tuyền tựa như không nghe thấy chị gái mình đang than thở, cô ta phản ứng rất mạnh. Nếu như cô ta có thể cử động, khẳng định đã nhao lên hất bàn tay của Cố Minh Hi ra. Trong đôi mắt đang nhìn Cố Minh Hi kia, một mảnh hỗn loạn. Có sợ hãi, có phẫn nộ, thậm chí còn có cả oán trách.

“Chị thật mệt mỏi cho nên... em gái, không phải em nên san sẻ với chị một chút sao?”

Nói rồi, đột nhiên Cố Minh Hi vươn tay ra. Cố Minh Tuyền giống như biết cô sắp làm gì, điên cuồng giãy dụa, đáng tiếc thân thể không cách nào động đậy được, chỉ có thể mặc cho chị gái mình muốn làm gì thì làm. Cố Minh Hi dùng những ngón tay, ở trên khuôn mặt đã bị hủy hoại của Cố Minh Tuyền cào xuống. Mỗi lần cào xuống đều vô cùng nặng tay, tạo thành những vết máu kéo dài, lộ cả thịt thối rữa bên trong.

“A!!!” Đau đớn khiến cho hốc mắt của Cố Minh Tuyền trào ra nước mắt, những thanh âm vỡ vụn rít gào không thoát được ra khỏi cổ họng.

“Ha ha, em gái, cho dù em có gọi nữa mẹ cũng không nghe được đâu. Cố Minh Tuyền em đã không còn là con gái cưng của mẹ nữa rồi. Giờ mẹ còn đang bận hầu hạ dưới thân Vương Kiến kia, còn đang sướng tới không biết trời đất, làm gì còn tâm trí mà quan tâm một kẻ phế vật như em cơ chứ. Em - gái!” Cố Minh Hi bật cười, thanh âm tràn ngập khinh thường mỉa mai.

“A...”

Cố Minh Tuyền không thể tin được nhìn chị gái hiện thực trước mắt mình. Từ khi cô ta bị thương, ngày ngày đều bị Cố Minh Hi tra tấn giày xéo bằng đủ mọi cách. Vết thương trên người chưa lành đã lại bị Cố Minh Hi bóc vảy ra, lần nữa khiến cho máu tươi chảy đầm đề.

Cô ta không thể hiểu được rốt cuộc vì sao chị gái lại hành hạ cô ta như vậy. Đây có phải là người chị luôn yêu thương nhường nhịn cô ta không? Mà mẹ của cô ta, ban đầu còn khóc thương cho cô ta, thế nhưng sau đó vài ngày cũng biến mất, chưa thêm quan tâm để ý tới cô ta dù chỉ một lần. Cố Minh Tuyền sắp bị Cố Minh Hi cùng Vĩnh Cơ bức tới phát điên rồi!

“Từ nhỏ tao đã chán ghét mày, vô cùng chán ghét mày. Cố Minh Tuyền, mày có gì tốt hơn tao, có gì giỏi hơn tao mà cho dù là ông bà hay cha mẹ, cô chú đều yêu thương mày hơn? Tao cũng là con gái của cha mẹ, vì cái gì cha mẹ lúc nào cũng chỉ thiên vị mày?” Cố Minh Hi cuối cùng cũng có thể nói ra âm ức kiềm nén bao nhiêu năm.

“A...”

“Cho tới khi mặt thể tới cùng vậy. Vì mày mà cha chết, mẹ vẫn sống chết bảo vệ mày. Hai người họ chỉ quan tâm mày mà mặc kệ tao chút nữa bị tang thi

cào trúng. Nếu không phải tao may mắn túm được một cây gậy sắt đánh chết con tang thi kia, liệu bây giờ tao còn có thể sống mà đứng ở đây không?”

Cố Minh Tuyền học tốt, Cố Minh Hi cô còn học tốt hơn. Cố Minh Tuyền trong ngoài bất nhất, luôn tỏ ra ngây thơ hiền lành nhưng kì thực bên trong ngang ngược ích kỉ. Trong khi đó Cố Minh Hi cô từ nhỏ đã hiểu chuyện, giúp đỡ cha mẹ việc nhà, chăm sóc em gái. Thế nhưng vì cái gì mà trong mắt mọi người chỉ có Cố Minh Tuyền mà không có Cố Minh Hi cô? Cố Minh Hi chán ghét, cũng hận cô em gái này đã cướp đi tất cả yêu thương cùng quan tâm của cha mẹ.

“A...” Cố Minh Tuyền nhận ra sát khí trong mắt của Cố Minh Hi, sợ hãi cổ lắc đầu, thanh âm điên cuồng gào rít phát ra trong cổ họng.

“Mày bị bây giờ... đáng lắm” Cố Minh Hi cười lạnh “Có biết vì cái gì tao luôn nhường nhịn mày không? Bởi vì tao muốn khiến cho mày càng ngày càng trở nên cao ngạo, tự cho bản thân là đúng. Cái tính cách như vậy chắc chắn sẽ có một ngày khiến cho mày gây họa sát thân. Mày xem, không phải kết quả hiện tại là như bây giờ sao.”

Nếu không vì tự cho bản thân là nhất, Cố Minh Tuyền làm sao sẽ đắc tội với đám người Nam Cung Lãnh Dạ, làm sao sẽ bị trả thù, trở thành một phế nhân bị hủy hoại mọi thứ. Cố Minh Hi cô đã chờ kết quả này lâu lắm rồi. Trồng cây lâu ngày, cuối cùng đã có thể thu quả.

Thời điểm cô nhìn thấy Cố Minh Tuyền bị thương nặng, máu me be bét, bất tỉnh nhân sự, được người của Quách gia đưa về, không ai biết được trong lòng của cô đã dâng lên một cảm xúc thỏa mãn kinh khủng.

Đúng thế, Cố Minh Tuyền bị như vậy mới đáng!

“A!!!”

Cố Minh Tuyền nghe được những lời này của Cố Minh Hi, cô ta giống như bị kích động tới phát cuồng. Cô ta không thể tin được, hóa ra chị gái mà cô ta cho rằng thương cô ta nhất lại thù đoạn như vậy, hại cô ta bước vào bước đường hủy diệt này! Hóa ra tình thân mà cô ta luôn tự hào lại ghê tởm như vậy! Cô ta không cam lòng! Nhìn Cố Minh Hi lạnh lặn đứng trước mặt mình khua tay múa chân, cô ta không thể nào cam lòng!

“Tao đã từng hi vọng được cha mẹ chú ý, hi vọng có được tình thương cùng quan tâm của mẹ... thế nhưng hiện tại, tao chán rồi. Người đàn bà đang bên phòng bên kia không phải là người mẹ thanh cao trong lòng tao. Cho nên, tao sẽ tự tay chấm dứt tất cả mọi chuyện. Kiểm chế bao năm, tao cũng mệt mỏi rồi.”

Không thêm đề ý sự phẫn nộ của em gái mình, Cố Minh Hi lòi từ trong góc phòng ra một can dầu. Mùi dầu hăng hắc xông vào mũi khiến cho Cố Minh Hi hơi khó chịu, thế nhưng cô cũng chẳng thêm quan tâm. Rưới dầu lên trên giường của em gái, lại rưới xuống sàn nhà, kéo dài ra tới bên ngoài phòng khách, dọc hành lang, hắt lên trên tường và thành cửa, cho tới khi toàn bộ căn hộ đều trải đầy toàn là dầu thì thôi. Vinh Cơ và Vương Kiến đang sung sướng quần vào nhau, hoàn toàn không biết Cố Minh Hi đang chuẩn bị làm gì, cũng không phát hiện ra có gì kì lạ.

Sau khi hoàn tất mọi chuyện, ném can dầu qua một bên, Cố Minh Hi quay trở lại phòng em gái. Đi tới cách giường Cố Minh Tuyền hơn 2 mét, từ trong tay của Cố Minh Hi, một tia điện màu tím chọt lóe lên.

Dị năng này là Cố Minh Hi tại thời điểm chút nữa bị tang thi cào phải mà kích phát, hệ lõi cực kỳ hiếm có. Không biết có phải do gặp kỳ ngộ hay không, một lần kích phát, dị năng của Cố Minh Hi đã đạt được tới cấp 3.

Tuy nhiên sau đó bởi vì Cố Minh Hi muốn che giấu dị năng, không để cho bất cứ ai phát hiện. Hơn nữa cấp độ tinh thần lực của cô cũng chỉ thuộc hạng trung không cao lắm, cho nên vẫn chậm chạp không tăng thực lực lên được. Cho tới bây giờ đã qua gần 2 tháng, tuy nhiên Cố Minh Hi vẫn chỉ là dị năng giả ở cấp 3 sơ cấp. Nhưng mà, dù chỉ cấp 3 sơ cấp thôi cũng đã đủ để cô kiêu ngạo hơn rất nhiều người.

“Ngạc nhiên sao? Không nghĩ rằng chị gái của em lại là dị năng giả phải không? Thật vất vả mới có thể giấu diếm được.” Thích thú nhìn khuôn mặt vặn vẹo của em gái, Cố Minh Hi vui vẻ tới mức bật cười thành tiếng, những tia điện trong tay càng thêm lớn mạnh.

“A!!!” Trong ánh mắt kinh ngạc tột đỉnh của Cố Minh Tuyền, cô ta dùng tia lửa đó đánh xuống chiếc giường đã bị tẩm ướt bằng dầu kia. Phừng, ngọn lửa từ đó bốc lên, khét lẹt. Lửa lan tới da thịt, khiến cho Cố Minh Tuyền đau đớn vô cùng, cô ta trừng mắt hận thù nhìn về Cố Minh Hi vẫn đang nhàn nhã đứng một bên.

Cố Minh Hi sau đó cũng không thèm nhìn em gái đang gầy dựa trong đồng lửa thêm một giây nào nữa, lạnh lùng quay bước đi ra ngoài. Bước chân ra khỏi cửa ra vào của căn hộ, cô lần nữa sử dụng dị năng kết hợp với dầu, thiêu đốt toàn bộ chỗ dầu mà mình dưới dọc từ hành lang tới trong phòng khách.

Không rời đi ngay, đứng trước cửa căn hộ, nhìn ánh lửa lóe lên, sau đó bùng lên càng lúc càng lớn, mãnh liệt như con thú man dại, cắn nuốt hết mọi thứ bên trong. Sau đó truyền tới tai là tiếng gào thét của em gái, của mẹ mình và của Vương Kiến.

Đôi mắt nhắm lại, sau khi mở ra, chỉ còn một mảnh lạnh băng không cảm xúc.

Tiếp đó, Cố Minh Hi quyết tuyệt xoay người rồi đi.

Kết thúc rồi...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Nhờ Cây

Cố Minh Hi rời khỏi căn hộ kia, bỏ lại sau lưng tất cả, kể cả cái chết của mẹ ruột Vĩnh Cơ cùng với em gái Cố Minh Tuyền. Cô cũng không đi lung tung một mạch bước thẳng tới quán rượu WJ nổi tiếng ở phía tây thành phố. Bây giờ còn sớm, nhưng quán rượu đã đông nghịt người. Bên trong hỗn loạn, ánh đèn mờ mịt. Đại đa số khách tới đều là những người bình thường có thực lực hoặc là dị năng giả. Ngoài ra còn có phục vụ viên cùng với một vài... các nam nữ ‘tiếp viên’.

Trong không khí không chỉ có mùi rượu nồng nặc hòa trộn cùng mùi thuốc lá, còn phảng phất có cả thứ mùi hăng hắc đậm đặc không dễ nói ra. Tiếng nhạc xập xình tuy lớn cũng không che đi được những thanh âm rên rỉ đáng xấu hổ phát ra từ các lô ghế. Cố Minh Hi hơi nhíu mày lại, có chút không thích ứng được với địa phương này. Thế nhưng người cô muốn tìm đã hẹn gặp cô ở đây, cô không còn cách nào khác.

“Hoàng đại ca.” Ánh mắt cố gắng lướt một vòng, cuối cùng cũng tìm được người muốn tìm. Đó là một người đàn ông thân người cao lớn, tuổi không lớn lắm, chắc hẳn khoảng gần 30. Hần mặt vuông chữ điền, toàn thân toát ra một hơi thở hoang dại nam tính, phong cách sáng khoái phóng khoáng. Cố Minh Hi bước tới, mở miệng gọi.

“A, Minh Hi, tới rồi sao? Thế nào, quyết định chưa?” Người đàn ông được gọi là ‘Hoàng đại ca’ kia quay đầu lại nhìn thấy Cố Minh Hi, lập tức nở một nụ cười phóng khoáng, hỏi.

“Quyết định rồi, tôi sẽ đi với đội ngũ các anh.” Cố Minh Hi gật đầu, dứt khoát đáp.

“Tốt lắm.” Hoàng đại ca kia nghe thấy Cố Minh Hi đáp ứng, vui vẻ tới híp cả mắt lại, cao hứng đối với Cố Minh Hi khoát khoát tay, ý bảo cô ngồi xuống cạnh hắn “Tốt lắm, vừa lúc người trong đội ngũ của tôi đều ở đây, nếu cô đã gia nhập, để tôi giới thiệu cô với mọi người một chút.”

Cố Minh Hi cũng không nề hà, ngồi xuống cạnh hắn, sau đó liếc mắt quan sát những người khác xung quanh đang ngồi cùng lô ghế. Ngoại trừ tên ‘Hoàng đại ca’ ra thì còn có năm người khác nữa. Trong năm người kia, có ba nam hai nữ. Cố Minh Hi thông minh rất nhanh biết được năm người này chính là đồng đội tương lai mà ‘Hoàng đại ca’ đang muốn giới thiệu với cô.

“Đây là Đỗ Tịch.” Tên ‘Hoàng đại ca’ chỉ vào một thanh niên dáng người nhỏ gầy, khuôn mặt hốc hác toàn xương, quai hàm có chút nhô ra nhìn vô cùng giống mặt một con chuột “Biệt danh của nó là ‘lão chuột’, dị năng hệ phong cấp 2 trung giai.”

“Xin chào.” Cố Minh Hi nhìn người tên Đỗ Tịch này, trong lòng âm thầm nghĩ... kẻ này tướng mạo trông sao cũng giống tiểu nhân.

“Xin chào.” Đỗ Tịch híp híp lại đôi mắt, cười hề hề chào lại.

“Đây là Dịch Dương và Dịch Thiển, hai người họ là anh em. Dịch Dương là dị năng giả hệ thổ cấp 2 cao giai còn Dịch Thiển là dị năng giả hệ kim cấp 2 trung giai.”

“‘Hoàng đại ca’ lại chỉ tiếp vào hai người thanh niên cùng thiếu nữ ngồi ở đối diện. Người nam cao lớn, da ngăm đen, bộ dạng lưu manh, ngay cả áo sơ mi trên người cũng phanh sạch tất cả các cúc áo ra. Người nữ tóc dài nhuộm đủ loại màu, trên mũi còn đeo khuyên, quần áo hở hang, vẻ mặt mỉm cười bí hiểm nhìn Cố Minh Hi.

“Cuối cùng là Triệu Thiên Nam và Khúc Miêu Miêu, hai người bọn họ là tình nhân. Triệu Thiên Nam là dị năng giả hệ phong cấp 2 cao giai còn Khúc Miêu Miêu là dị năng giả hệ không gian dự trữ cấp 2 sơ giai.”

Nhìn đôi nam nữ đang thân mật ngồi cạnh nhau kia, Cố Minh Hi cuối cùng cũng thầm thở phào trong lòng. Người con trai cao lớn đẹp trai, ăn mặc lịch sự. Cô gái nhỏ bé nhu mì, khuôn mặt thanh tú đáng yêu. Hai người này so sánh với ba người Đỗ Tịch, Dịch Thiển và Dịch Dương bộ dạng lưu manh thì quả thực là một trời một vực. Mà Cố Minh Hi thì thích giao lưu với những người học ăn học lễ nghĩa như Triệu Thiên Nam cùng Khúc Miêu Miêu hơn.

“Tôi là Cố Minh Hi, dị năng giả hệ lôi cấp 3 sơ giai.” Cố Minh Hi nghĩ thì nghĩ vậy nhưng trên mặt bất động thanh sắc, mỉm cười nhàn nhạt giới thiệu “Hân hạnh.”

“Oa, là dị năng giả cấp 3? Thật sự là dị năng giả cấp 3 sao?” Những người khác nghe xong giới thiệu của Cố Minh Hi, sắc mặt biến đổi, ánh mắt nhìn cô cũng trở nên phát sáng. Dịch Thiển là người đầu tiên nhin không được, chồm qua bàn, dí sát mặt vào Cố Minh Hi, như muốn kiểm nghiệm xem lời cô nói có thực hay không.

“Còn là hệ lôi nữa...” Khúc Miêu Miêu trong mắt lóe lên một tia ghen tị nhưng rất nhanh giấu đi, trên mặt giả trang thành một bộ dáng hâm mộ.

“Hệ lôi rất quý hiếm, tôi là lần đầu tiên được thấy một dị năng giả hệ lôi đấy.” Đỗ Tịch vuốt vuốt cằm, đối với Cố Minh Hi nịnh nọt tán thưởng “Tốt quá rồi, Minh Hi, đội ngũ của chúng ta có cô cùng với Hoàng đại ca là dị năng giả cấp 3, sau này nhất định sẽ trở thành một đội ngũ hùng mạnh, không ai dám trêu chọc vào.”

Những người khác nghe Đỗ Tịch nói vậy, tinh thần cũng nâng cao không ít. Đúng vậy, dị năng giả cấp 3 hiện tại hiếm hoi vô cùng, là cường giả được tất

cả thừa nhận. Mà trong đội ngũ bọn họ có tới hai người là dị năng giả cấp 3, sau này xem xem ai dám coi thường đội ngũ của bọn họ cơ chứ! Bọn họ nhất định sẽ trở thành đội ngũ mạnh nhất!

“Hoàng đại ca cũng là dị năng giả cấp 3 sao?” Cố Minh Hi có chút giật mình quay lại nhìn người đàn ông ngồi cạnh mình.

“Đúng thế. Tôi là dị năng giả hệ hòa cấp 3 sơ giai.”

Hắn vỗ vỗ ngực, cao giọng đối với Cố Minh Hi giới thiệu. Tuy hệ hòa của hắn không so được với hệ lôi của Cố Minh Hi, thế nhưng tính ra, nó cũng là dị năng có lực tấn công mạnh nhất trong số các dị năng tự nhiên bình thường, là hệ dị năng được rất nhiều người ngưỡng mộ. Hơn nữa hắn lên được tới cấp 3 này, hoàn toàn là dựa vào nỗ lực tu luyện của bản thân chứ không phải gặp được kỳ ngộ giống Cố Minh Hi. Cho nên, ‘Hoàng đại ca’ tự hào và kiêu ngạo về năng lực của bản thân cũng không có gì là sai.

Cố Minh Hi biết được thực lực của ‘Hoàng đại ca’ là dị năng giả cấp 3, trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn, xem ra chọn lựa gia nhập đội ngũ này không sai. Tuy rằng cô không thích bộ dạng lưu manh của ba người Đỗ Tích, Dịch Thiên và Dịch Dương cho lắm, thế nhưng rất hài lòng về thực lực chung của toàn đội. Toàn đội ngũ này thành viên đều là dị năng giả từ cấp 2 trở lên, ra ngoài quả thực là một đội ngũ rất mạnh không ai dám xem thường.

‘Hoàng đại ca’ này tên thật là Hoàng Trịnh Kha, cô tình cờ quen hắn cách đây vài ngày. Vương Kiến và Vĩnh Cơ từ lúc ở chung một chỗ liền dính sát vào nhau, mỗi ngày đều lăn trên giường không chịu bước chân ra khỏi nhà nửa bước; Cố Minh Tuyên thì coi như liệt toàn thân; mọi chuyện trong nhà liền đổ dồn lên người Cố Minh Hi.

Cố Minh Hi thấy lương thực ngày một ít đi thì không còn cách nào khác, đành tự mình đi ra ngoài căn cứ, muốn tìm xem có loài thú nào có thể bắt ăn được không. Không ngờ đi ra tới ngoài chưa được bao lâu thì cô lại bị tang thi tập kích.

Cố Minh Hi thấy vậy lập tức phóng thích lôi điện ra để chiến đấu với tang thi. Chỉ khổ là cô thiếu sót kinh nghiệm thực chiến, khống chế dị năng không tốt, thiếu chút nữa còn bị một con tang thi nhào tới cào trúng. Đúng thời điểm đó thì Hoàng Trịnh Kha lại xuất hiện ra tay trợ giúp.

Thực ra thì Hoàng Trịnh Kha cứu Cố Minh Hi cũng có nguyên do. Ngày hôm đó hắn đi ra ngoài căn cứ làm nhiệm vụ một mình, các đồng đội khác không theo cùng. Lúc đi ngang qua phía khu vực rìa rừng rậm, cách căn cứ thành phố C hơn 10 kilomet, Hoàng Trịnh Kha không ngờ lại gặp được cảnh Cố Minh Hi bị tang thi bao vây. Thấy cô gái sở hữu dị năng hệ lôi này đang chật vật, một mình nguy hiểm chiến đấu với tang thi, Hoàng Trịnh Kha trong đầu liền nảy sinh ra ý muốn lôi kéo mời cô gia nhập đội ngũ của mình. Vì thế liền xảy ra một màn ra tay tương trợ.

Cố Minh Hi ban đầu không nhận lời, nói là còn có vương mắc bên người, không thể tùy tiện gia nhập đội ngũ của hắn. Thế nhưng Hoàng Trịnh Kha là một người thông minh, hắn không ép buộc cô mà lại ‘thả dây câu’. Hắn nói rằng cô cứ suy nghĩ kĩ đi, nếu như thay đổi ý định, có thể tới quán rượu WJ để tìm hắn. Dù sao hắn cùng đồng bạn của mình sẽ ở lại căn cứ thành phố C một thời gian nữa.

Cố Minh Hi từ chối vốn vì còn nghĩ tới mẹ của mình là Vĩnh Cơ. Thế nhưng, mấy ngày qua, thái độ của Vĩnh Cơ đã khiến cho tâm của Cố Minh Hi biến thành tro tàn. Cố Minh Hi biết rõ tại mặt thể hoàn loạn này, bản thân dù thực lực mạnh thì cũng không thể lưu lạc một mình được. Chỉ có đi cùng một đoàn thể đồng người thì cô mới có cơ hội sống sót. Cho nên sau khi thất vọng vì mẹ mình, cô liền quyết tuyệt dứt khoát đi tới tìm Hoàng Trịnh Kha, đồng ý gia nhập đội ngũ của hắn.

Hoàng Trịnh Kha cùng Cố Minh Hi hai người nhìn nhau, mỉm cười nhàn nhạt, đôi bên hài lòng. Một người chiêu mộ được thêm một cao thủ hệ lôi vào trong đội ngũ, còn một người thì tìm được chỗ dựa cho bản thân.

“Như vậy, Hoàng đại ca, sau này chúng ta không ở căn cứ thành phố C sao?” Cố Minh Hi là người am hiểu giao tiếp, rất nhanh đã có thể hòa đồng vào trong không khí của đội ngũ này. Cô nhớ tới Hoàng Trịnh Kha từng nói với mình rằng đội ngũ chỉ ở lại trong căn cứ thành phố C có vài ngày mà thôi, cho nên quay sang nghi hoặc hỏi hắn.

“Đúng thế, chúng ta sẽ đi tới thủ đô. Mục tiêu của chúng ta là thủ đô.” Hoàng Trịnh Kha gật mạnh đầu, đối với Cố Minh Hi đáp.

“Thủ đô sao? Tại sao lại là thủ đô?” Nghe như vậy, Cố Minh Hi không khỏi giật mình. Cô chưa bao giờ nghĩ tới bản thân sẽ đi cư tới thủ đô, thủ đô cách quá xa quê nhà của cô, đường đi có bao nhiêu nguy hiểm không cần phải nói. Thật không ngờ, đội ngũ của Hoàng Trịnh Kha thế nhưng lại nhắm tới mục tiêu là thủ đô?!

“Minh Hi, cô không hiểu.” Đỗ Tích nhắc ly rượu lên, lắc đầu cười cười “Hiện tại mặt thể loạn lạc, tang thi hoành hành khắp nơi, cho dù là thành phố C này cũng chưa chắc đã thực sự an toàn. Chỉ có căn cứ tại thủ đô mới thật sự khiến cho chúng ta được an ổn sinh sống.”

“Nhưng mà... thủ đô nơi đó... chúng ta là người ngoài tới, sẽ thực sự có thể an ổn sinh sống sao?” Cô vẫn không khỏi lo lắng.

Thủ đô là một nơi có tính bài ngoại rất cao. Nơi đó không phải là căn cứ bình thường giống như những căn cứ khác. Toàn bộ những đầu não tinh anh đứng đầu của toàn quốc đều tập trung ở nơi đó, tất cả những đại gia tộc cùng những danh nhân nức tiếng nhất đều tụ họp ở đó, quân đội tinh nhuệ nhất đều đóng quân ở đó. Những căn cứ khác lấy thực lực đứng đầu nhưng mà trong căn cứ thủ đô thì còn bị trộn lẫn cả quyền lực. Cho nên, nếu không có chỗ dựa trong thủ đô thì dị năng giả dù thực lực cao cũng khó có thể sinh tồn được tại đó được.

“An tâm đi, việc này chúng tôi đã lo hết rồi.” Dịch Thiên dùng ngón tay quần quần lọn tóc nhuộm sắc sỡ của mình, cô nâng hất cằm về hướng Khúc Miêu Miêu và Triệu Thiên Nam “Cha của Thiên Nam trước kia làm quan lớn của thành phố D, sau mặt thể thi chạy tới thủ đô, hiện đang làm thuộc hạ cho Đoan Mộc gia tộc.”

“Còn Miêu Miêu thì có một cậu em họ học tại thủ đô, là bạn tốt với Mạch thiếu gia của Mạch gia tộc.” Dịch Dương tiếp lời em gái của mình.

“Mà Mạch gia cùng Đoan Mộc gia có quan hệ hợp tác với nhau. Sau khi chúng ta tới thủ đô, có thể dựa vào mối quan hệ mà gia nhập dưới chướng của hai gia tộc này.” Hoàng Trịnh Kha giải thích nốt, khuôn mặt chữ điền nghĩ tới tương lai liền hiện lên vẻ sung sướng tỏa sáng.

“Mạch gia gia tộc? Đoan Mộc gia tộc?” Cố Minh Hi không rõ lắm về các gia tộc ở thủ đô.

“Mạch gia gia tộc cùng Đoan Mộc gia tộc đều là những gia tộc lớn ở thủ đô. Đặc biệt là Đoan Mộc gia tộc, đó là một đại gia tộc, có quyền thế cùng sức nặng rất lớn trong giới chính quyền.” Triệu Thiên Nam tốt bụng giải đáp, khuôn mặt anh tuần đạm đạm mỉm cười.

“Thì ra là vậy.” Nghe tới đây, gánh nặng trong lòng của cô liền được buông xuống, thở phào một tiếng. Nếu đã như thế, Cố Minh Hi liền không còn ý kiến gì nữa. Ngược lại, cô càng thêm đôi với địa phương thủ đô kia sinh ra một tia hi vọng tràn ngập.

“Như vậy, mọi người, chúc mừng Minh Hi gia nhập đội ngũ của chúng ta. Cạn ly!” Hoàng Trịnh Kha thấy Cố Minh Hi buồn lòng, biết cô đã chấp thuận phương án tới thủ đô của toàn đội, vì vậy vui vẻ giơ lên ly rượu, ha ha bật cười.

“Được được, cạn ly.”

Những người khác cũng hô hoán giơ ly rượu lên. Tiếng ly chạm vào nhau, mang theo âm hưởng của chúc mừng. Nếu Cố Diệp Ninh có mặt ở đây, cô chắc chắn sẽ phát hiện ra, ngoại trừ Cố Minh Hi, Triệu Thiên Nam và Khúc Miêu Miêu thì bốn người còn lại cô cũng đều rất quen thuộc. Hoàng Trịnh Kha, Dịch Thiên, Dịch Dương và Đỗ Tịch, đây chẳng phải đều là những ‘đồng đội’ trong kiếp trước đã phản bội cô, hại chết tiểu Nha đó sao?!

Mà... Đoan Mộc gia tộc cùng Mạch gia gia tộc, hai gia tộc này cũng có quan hệ không tầm thường với Cố gia gia tộc của cô!

.

.

.

“Thu dọn xong rồi?” Nam Cung Lãnh Dạ lưng đeo một balo du lịch lớn, quay đầu hỏi Cố Diệp Ninh đang đi từ trên lầu xuống.

“Thu dọn xong xuôi rồi.” Cô gật nhẹ đầu.

Lần này xuất phát, đội ngũ của bọn họ còn có một thành viên tạm thời tham gia. Vị khách được ‘nhờ’ đi cùng này không ai khác chính là trung tá Diệp Thiên.

Diệp Thiên là bị tổng cục quân đội điều trở về thủ đô nhậm chức. Vũ trung tướng ban đầu lo lắng an nguy của anh ta, còn muốn để anh ta mang theo một đội binh lính theo, phòng trường hợp trên đường bị tang thi tấn công bất ngờ. Nhưng thật không ngờ, ngay trước mấy hôm Diệp Thiên đi thì lại gặp được nhóm người Nam Cung Lãnh Dạ.

Nghĩ tới thực lực biến thái của cái đội ngũ nào đó kia, Vũ trung tướng không chút khách khí, gọi Nam Cung Lãnh Dạ, Cố Diệp Ninh và Cố Tĩnh Huyền tới, nhờ cậy bọn họ để cho Diệp Thiên gia nhập tạm thời, một đường cùng nhau về tới thủ đô. Như vậy, ông cũng không mất công sắp xếp binh lính hộ tống nữa. Mà với thực lực của Diệp Thiên, chắc chắn cũng sẽ không kéo chân mọi người trong đội ngũ.

Ấn tượng của Cố Diệp Ninh về Diệp Thiên không tồi, lại được Vũ trung tướng đích thân nhờ vả, sao cô có thể từ chối. Vì vậy, cô cũng không phân vân nhiều, lập tức đồng ý. Mà Cố Diệp Ninh đồng ý rồi, đương nhiên Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Tĩnh Huyền cũng không nhiều lời thêm.

“Ồ, tiểu Nha, cuối cùng đã thấy được mày.” Nam Cung Lãnh Dạ phát hiện tiểu Nha oai hùng đi cạnh Cố Diệp Ninh, vui vẻ vươn tay xoa đầu nó “Thế nào rồi?”

“Ừ...” Nếu là người khác, dám làm hành động xoa đầu này chắc chắn sẽ bị tiểu Nha cắn cho một cái. Thế nhưng đối phương lại là Nam Cung Lãnh Dạ, vì vậy, nó không chỉ không tức giận mà còn vui mừng quẫy quẫy đuôi sói, cọ cọ đầu vào bàn tay của anh.

“Tiểu Nha có năng lực gì?” Anh nghiêng đầu hỏi cô.

“Đề hỏi sau cho nó chiến đấu với tang thi, anh sẽ biết.” Cố Diệp Ninh xem ra rất hài lòng với dị năng của tiểu Nha, khóe miệng vui vẻ nhếch lên.

“Thật tò mò.” Cũng không buồn bực vì sự thần bí của cô, Nam Cung Lãnh Dạ chỉ cảm thán một tiếng “Được rồi, chúng ta đi thôi, mọi người chuẩn bị xong hết rồi.” Nói rồi vươn tay chỉ ra bên ngoài sân, tất cả những người khác đã đứng chờ sẵn hết rồi.

“Ừ...”

Hai người đi ra ngoài, vừa nhìn thấy Diệp Thiên, Cố Diệp Ninh liền khẽ gật đầu với anh ta: “Xin chào, hi vọng anh có thể vui vẻ hòa nhập với đội ngũ của chúng tôi.”

“Rất hân hạnh, tôi sẽ cố gắng hết sức cùng mọi người chiến đấu.”

Diệp Thiên cũng lập tức đối với Cố Diệp Ninh nghiêm cần chào hỏi, không hề bởi vì tuổi tác của cô còn nhỏ mà khinh thường. Anh ta rõ ràng hơn ai hết

cô gái nhìn có vẻ trẻ tuổi này mang trong người thực lực đáng sợ nhường nào.

Diệp Thiên cũng là vừa mới tới không bao lâu nhưng anh ta cũng đã tiếp xúc xong với những thành viên khác hết rồi, Cố Diệp Ninh là người cuối cùng anh ta chào hỏi. Sau khi biết được thực lực cùng cấp độ dị năng của từng người, anh ta không khỏi toát mồ hôi lạnh. Cái đội ngũ này... quả thực quá mức khủng bố đáng sợ!!! May mắn anh ta là dị năng giả cấp 3 trung giai, thực lực cũng không yếu kém, bằng không sẽ rất rất rất áp lực!!!

“Thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta xuất phát thôi.” Nam Cung Lãnh Dạ nhìn sắc trời rồi nói với mọi người.

Vì hiện tại số lượng thành viên tăng lên cho nên đội ngũ cũng chia thành hai xe để mà đi. Xe thứ nhất gồm có Cố Tĩnh Huyền, Chu Tề Sa, Chu Nhi, Hạ Kỳ Phong và Minh Tu ngồi. Xe thứ hai có Cố Diệp Ninh, tiểu Nha, Mục Hoàng, Mặc Sở Minh, Nam Cung Lãnh Dạ cùng Diệp Thiên.

“Ninh nhi, không ngồi với anh sao?” Cố Tĩnh Huyền về mặt thất vọng nhìn em gái.

“Em cũng không còn cách nào khác.” Cố Diệp Ninh nhìn bản thân và Nam Cung Lãnh Dạ bị tiểu Nha lôi kéo về chiếc xe việt dã cách đó không xa, không khỏi mỉm cười bất đắc dĩ “Thôi, ngồi đâu cũng được mà anh, lên xe đi.”

“...” Nhìn tiểu Nha đang cấn cấn quần mình, cho dù mình thường Nam Cung Lãnh Dạ vô cùng thích sạch sẽ, nhưng lúc này anh lại không chút bực mình.

Ừm... tiểu Nha, làm rất tốt...!

Cố Tĩnh Huyền nhìn bóng dáng em gái và Nam Cung Lãnh Dạ bị tiểu Nha lôi kéo đi mất, không khỏi híp mắt lại hừ lạnh một tiếng, cực kỳ mất hứng: Con sói chết tiết nhất này, dám ăn cây táo rào cây sung, bị Nam Cung Lãnh Dạ kia mua chuộc! Chờ về tới thủ đô, nhất định phải báo Hạo ca cùng với Phi và Hạ xử lý nó!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Cường Đại

“Tiểu Ninh, làm sao vậy?” Xe đi trên đường hơi nghiêng lắc, Nam Cung Lãnh Dạ nhảy bèn phát hiện ra tâm trạng của Cố Diệp Ninh đang ngồi bên cạnh dường như dao động kịch liệt, anh liền ôn nhu ân cần quay sang hỏi.

“Không có gì.” Cố Diệp Ninh sắc mặt tối sầm lại, nhú chặt mày, lắc đầu. Tuy rằng cô đáp thì như vậy, thế nhưng ai cũng có thể nhận ra tâm trạng của cô vô cùng không tốt.

“Chẳng lẽ lại có nguy hiểm gì sao?”

Mặc Sở Minh ngồi tại ghế phó lái quay đầu lại nhìn Cố Diệp Ninh và Nam Cung Lãnh Dạ, hỏi. Không thể trách ý nghĩ như vậy, bởi vì mỗi lần có nguy hiểm sắp tiếp cận thì Cố Diệp Ninh đều là người phát hiện ra trước tiên, thậm chí năng lực so với Chu Nhi là dị năng giả hệ tinh thần còn nhạy bén hơn.

“Hả? Tại sao vậy?” Diệp Thiên đang lái xe nghiêng đầu khó hiểu nhìn Mặc Sở Minh, không rõ vì sao y lại hỏi như vậy.

“Tiểu Ninh rất giỏi trong việc cảm ứng nguy hiểm.” Mục Hoàng ngồi ở hàng ghế cuối xe đang tra dầu vào khẩu súng, ha ha cười giải thích “Rất nhiều lần nhờ em ấy mà đội ngũ của chúng tôi đã thoát được tai họa đấy.”

“Thật sự?” Giật mình đưa mắt nhìn Cố Diệp Ninh, có vẻ không tin tưởng lắm.

Từ khi bắt đầu xuất phát từ tới giờ cũng đã qua vài ngày, bọn họ chạy liên tục không ngừng nghỉ, cho nên cũng đã cách rất xa căn cứ thành phố C. Diệp Thiên sau khi tham gia vào đội ngũ thì hầu như một đường bọn họ đi đều khá là an ổn thoải mái. Ngoại trừ thỉnh thoảng vẫn xuất hiện vài đàn tang thi cấp thấp nhưng số lượng cũng không quá nhiều ra thì có thể nói là không có một chút nguy hiểm nào. Đối với mấy đàn tang thi cấp thấp này, không cần bọn họ trực tiếp ra tay, tông xe qua là được. Cho nên Diệp Thiên vẫn chưa được biết tới khả năng cảm nhận nguy hiểm nhạy bén của Cố Diệp Ninh.

Mọi người cũng không ai thắc mắc hay khó hiểu vì sao những kẻ địch nguy hiểm như tang thi biến dị cao cấp, thực vật biến dị, động vật biến dị lại không xuất hiện trên đường. Cố Diệp Ninh đã nói rõ ràng, hiện tại tuy rằng động vật và thực vật biến dị đã xuất hiện, nhưng số lượng cực kỳ thưa thớt, phải qua một đoạn thời gian nữa chúng mới thực sự chân chính lộ diện trên diện rộng.

Còn về tang thi biến dị cao cấp... tuy nói rằng tốc độ của tang thi phát triển rất nhanh, thế nhưng để tang thi có biến dị thăng cấp thì cũng là quá trình không đơn giản. Tài nguyên để tăng cấp của chúng chính là máu thịt của người, đặc biệt là máu thịt của dị năng giả. Sau khi tang thi có được tài nguyên, chúng cần thời gian để hấp thu tài nguyên, đồng hóa tài nguyên,...

Người bình thường và dị năng giả cấp thấp thì không nói, nhưng tại thời điểm hiện tại, muốn bắt được một dị năng giả có thực lực tương đối để ăn thịt, đối với tang thi mà nói cũng chẳng dễ dàng gì. Nói tóm lại, lượng tang thi cấp 1 còn có thể xem như là khá, tuy nhiên từ tang thi cấp 2 trở lên thì có số lượng rất ít.

Nói thật là Cố Diệp Ninh có đôi lúc cũng không hiểu được đội ngũ của mình rốt cuộc được ngôi sao nào ‘ưu ái’ chiếu mệnh. Bạn nói xem, người ta chạy một đường dài, tang thi cấp cao nhất giới lắm là tang thi cấp 2; mà đội ngũ của cô, trong vòng một tháng, không chỉ tang thi cấp 2 mà kể cả tang thi cấp 3, yêu thú cấp 4 cũng gặp hết rồi. Hơn nữa, một lần gặp liền gặp cả đồng chữ không phải chỉ một con.

Này... thực sự là quá quá xui xẻo!

May mà thực lực mọi người trong đội ngũ đồng đều lại rất mạnh, chứ phải mà vào đội ngũ khác, có khi đã bị diệt ngay từ lúc chưa tới căn cứ thành phố C rồi ấy chứ, chứ đừng mơ mộng gì là đi tới thủ đô.

“Có phải chúng ta sắp đi qua một trấn nhỏ không? Đi tới đó, cẩn cẩn thận.” Nghĩ đi nghĩ lại một hồi, cuối cùng Cố Diệp Ninh cũng đối với mọi người nói ra cảnh báo.

“Quả thực có nguy hiểm sao?” Mặc Sở Minh sùng sốt, y đoán bừa vậy mà cũng trúng?!

“Tôi không chắc lắm, cẩn thận vẫn hơn.” Cô lắc nhẹ đầu.

Ở trong kiếp trước, thời điểm đi qua khu vực đó, cô đã bị đồng đội trong đội ngũ hãm hại, mà tiểu Nha cũng chết tại nơi đó. Hiện tại cô không rõ con tang thi cấp 4 hệ hỏa chết tiết có còn ở đó hay không?! Nếu nó vẫn ở đó, năng lực của nó vẫn như đời kiếp trước hay là đã mạnh hơn rồi?! Tóm lại, cô không dám chắc bất cứ điều gì. Tất cả đều là bởi vì cô dựa vào những gì tại kiếp trước đã xảy ra để suy đoán mà thôi.

“Tiểu Ninh đã nói thế thì cứ cẩn thận đi.” Nam Cung Lãnh Dạ đối với Mặc Sở Minh gật đầu ra hiệu, dù sao có phòng bị trước vẫn còn hơn không. Nếu thật sự linh cảm của cô chính xác, bọn họ sẽ không bị luống cuống tay chân.

“Ừm, để tôi thông báo cho xe trước.” Mặc Hoàng lôi ra một bộ đàm, sau đó truyền âm với xe ô tô đi phía trước xe của bọn họ.

Chẳng biết Cố Tĩnh Huyền làm thế nào mà có được bộ đàm này. Anh ta để tại trên hai xe, như vậy liên lạc truyền tin rất thuận tiện, không cần mỗi lần muốn nói gì lại phải dừng xe ven đường. Xe của Cố Tĩnh Huyền vì có Chu Nhi bên trong cho nên đi đằng trước dò đường. Mà năng lực của Cố Tĩnh Huyền, Minh Tu, Chu Tề Sa đều là tấn công tầm xa, nếu như có gặp vật cản ở trước thì bọn họ cũng dễ dàng xử lý được. Mà trên xe của Nam Cung Lãnh Dạ đi sau, hầu như người ngồi ở trên toàn là những người có khả năng tấn công tầm rộng, liên tục cùng khả năng bảo vệ kiên cố, cho nên nhận nhiệm vụ ngăn ngừa tàn sát tang thi đuổi theo.

“Tiểu Nha...” Nhìn Mặc Hoàng đang truyền thông tin cho xe của Cố Tĩnh Huyền đằng trước, Cố Diệp Ninh khẽ cúi đầu, tóc mái che đi đôi mắt màu bạc lạnh lẽo như băng. Cô vươn tay, vuốt ve bộ lông trắng mềm mại như nhung của tiểu Nha đang gối đầu trên đùi mình, thấp giọng thì thào.

Nếu con tang thi hệ hỏa cấp 4 kia vẫn thật sự có ở đây, tao với mày nhất định phải giết chết nó!

Kiếp trước cô vô năng, thực lực kém, không đấu được nó. Thế nhưng kiếp này, nó muốn đấu, cô nhất định sẽ cho nó biết hai chữ ‘thê thảm’ là gì!

Tiểu Nha, nhất định... phải báo thù cho kiếp trước của mày!

.

.

.

Hai chiếc xe đi không bao lâu liền tới gần khu vực thị trấn nhỏ. Mọi người còn đang cẩn trọng đề phòng chú ý bốn phía xem có nguy hiểm hay không thì đã thấy vài chiếc xe điên cuồng lao về hướng bọn họ. Mặc Sở Minh cùng Diệp Thiên ngồi ở hàng ghế đầu có thể thấy rõ ràng được sắc mặt của những người đang trên những chiếc xe đối diện kia. Những người đó ai ai cũng vô cùng kinh hãi, dường như đang sợ hãi và bị thứ gì đó đuổi theo sau. Thậm chí có không ít người đã gào khóc tuyệt vọng, tiếng khóc lan ra cả bên ngoài.

“Chuyện gì vậy?” Mặc Sở Minh và Diệp Thiên nhíu mày quay sang nghi hoặc nhìn nhau.

“Mọi người, Tiểu Chu Nhi nói phía trước có tang thi cao cấp! Số lượng khá là nhiều!” Đúng lúc này, từ bộ đàm truyền tới tiếng cảnh báo của Cố Tĩnh Huyền. Tất cả mọi người trên xe nghe được, lập tức quay sang nhìn Cố Diệp Ninh với ánh mắt thán phục.

“Em giỏi, tiểu Ninh! Lần này lại đoán đúng nữa rồi!” Mặc Hoàng dù đã chứng kiến rất nhiều lần cô cảnh báo nguy hiểm chính xác, thế nhưng lần nào cũng vẫn cảm thấy thực khó tin. Nếu không phải biết rõ Cố Diệp Ninh là song hệ dị năng băng phong thì hẳn còn tưởng cô có dị năng hệ tinh thần nữa kia.

“Chú ý chuẩn bị chiến đấu.” Nam Cung Lãnh Dạ điềm nhiên nói. Bọn họ muốn tới thủ đô, nhất định phải băng qua được khu vực này. Cho dù có tang thi cao cấp xuất hiện đi chăng nữa thì vẫn phải đương đầu, kiểu gì cũng phải chiến một phen.

Diệp Thiên đưa mắt nhìn những người còn lại trong đội ngũ, thấy ngay sau khi Nam Cung Lãnh Dạ nói xong thì tất cả đều đã vào tư thế chuẩn bị chiến đấu sẵn sàng. Ngoài ra Diệp Thiên còn phát hiện ra những thành viên trong đội ngũ này thường sử dụng vũ khí trước tiên, sau đó tiêu diệt được kha khá tang thi rồi mới bắt đầu dùng tới dị năng.

Diệp Thiên làm chức đội trưởng trong quân đội đã một thời gian, quan sát một thời gian, anh ta hiểu được vì sao Vũ trung tướng lại tin tưởng để cho mình gia nhập vào đội ngũ này.

Không chỉ thực lực mạnh còn biết bảo toàn sức mạnh, hành động nhanh nhẹn, bề ngoài rất tùy ý nhưng thật ra mỗi thành viên đều có sự ăn ý và kỉ luật nhất định. Tất cả đều ngầm thống nhất với nhau, lấy Cố Diệp Ninh cùng Nam Cung Lãnh Dạ làm hai người đứng đầu. À, hiện tại chắc thêm một người nữa là Cố Tĩnh Huyền.

Đây là một đội ngũ hoàn hảo, đoàn kết, thực lực trung bình của mỗi đội viên đồng đều tới hiếm có. Với khả năng của bọn họ, an toàn tới được thủ đô cũng không phải là quá khó khăn.

KẾT!!!

“Này, mau chạy đi, đằng sau có tang thi, một đàn tang thi!!!” Một số người ở trên những chiếc xe đang điên cuồng lao về phía đội ngũ bọn họ thấy bọn họ liền gào lên âm ỉ nhắc nhở.

“Chết tiệt! Mặc kệ bọn họ! Muốn chết thì để bọn họ chết đi! Tang thi sắp lao tới tận móng rồi kia kia!!!” Có người trên xe bên kia thấy bên phía đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ không ai thèm để tâm tới lời cảnh báo, tức giận quát người lái xe.

Những người lái xe bên đoàn xe kia chần chừ một chút, thấy quả thực đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ căn bản không sợ chết, cắn răng phóng xe vượt qua. Mạt thế nguy hiểm, người với người chả khác gì bèo nước gặp nhau, ai quản người khác sống chết ra sao chứ! Nói cho cùng, con người cũng là loại động vật ích kỉ. Một khi đã dính tới lợi ích của bản thân, bọn họ đâu thèm để tâm tới cái gì khác nữa, những việc tàn khốc nhất cũng có thể làm ra.

“Tốt lắm, tang thi tự tìm tới tận cửa, đỡ mất công phải đi tìm.” Nhóm Nam Cung Lãnh Dạ đối với sự tuyệt tình của những người kia cũng chẳng thèm để tâm. Mục Hoảng cười lạnh một tiếng.

“Anh!” Cố Diệp Ninh vươn tay cầm bộ đàm, đối với Cố Tĩnh Huyền ở xe bên kia nói “Tang thi nhiều như vậy, không thể đâm xe xuyên qua, chúng ta bắt buộc phải ra tay. Hiện tại anh bảo Tề Sa dừng xe lại, em sẽ tìm cách để tạm thời ngăn tang thi lại, tranh thủ kéo dài chút thời gian chuẩn bị cho chúng ta.”

“Anh biết rồi.” Thanh âm du dương ôn hòa của Cố Tĩnh Huyền truyền tới.

Xe của Cố Tĩnh Huyền đi ở phía trước, đương nhiên đã nhìn thấy đàn tang thi đang lao tới phía này. Đàn tang thi rất đông, chắc cũng phải mấy chục con. Đại đa số là tang thi cấp thấp, nhưng cũng có thể phát hiện ra không ít tang thi cấp cao xen lẫn đứng phía sau. Động tác của Cố Tĩnh Huyền rất nhanh, gần như ngay lập tức, Cố Tĩnh Huyền ra lệnh một tiếng, Chu Tề Sa đang lái xe quanh tay lái, chiếc xe rít một tiếng rồi phanh gấp dừng ở một bên.

KẾT!!!

Diệp Thiên quan sát thấy xe của Cố Tĩnh Huyền đã dừng lại, kết hợp với đoạn đối thoại vừa rồi, anh ta tinh nhạy phán đoán, cũng đánh tay lái dừng xe lại tho.

Cố Diệp Ninh thấy xe dừng, vươn tay ra hiệu cho Mặc Sở Minh. Mặc Sở Minh gật nhẹ đầu, ấn vào cái nút cạnh vô lăng, mở ra phần cửa thông gió ở nóc xe. Cố Diệp Ninh đứng dậy, từ cửa thông gió, nửa người xuất hiện bên ngoài xe, vung tay một cái, lập tức ở trước hai chiếc xe của đội ngũ bọn họ, một bức tường băng thật lớn xuất hiện.

“Tuồng băng!” Cố Diệp Ninh ra tay dùng chiêu thức một cái, thực lực trâu bò tới độ khiến người người ghen tị căm phẫn, thế nhưng nét mặt của cô lại bình thản lạnh nhạt vô cùng.

Tuồng băng trong suốt thi thoảng ánh lên những đốm ánh sáng màu băng lam, dưới ánh mặt trời phát ra những tia hàn khí lạnh lẽo mờ nhạt màu trắng. Diệp Thiên tròn tròn mắt nhìn bức tường cao sừng sững 6 - 7 mét, dày cả chục centimet đang chặn lại cả một đội quân tang thi kia, hít một ngụm khí lạnh.

Thực - quá - trâu - bò!!!

“...” Diệp Thiên không khỏi âm thầm tắc lưỡi... quả nhiên có phong phạm cao thủ ~

Nam Cung Lãnh Dạ từ hai bên hông lòi ra hai khẩu súng màu bạc, kiểm tra đạn một lần. Sau khi chắc chắn rằng số đạn đủ dùng để chiến đấu, anh cầm lên bộ đàm, đối với những người bên xe của Cố Tĩnh Huyền lẫn người đang ngồi trên xe của mình phụ trách, nói.

“Xuống xe thôi. Tang thi số lượng khá nhiều, cho nên chút nữa mọi người cố gắng 2 người một tổ ra tay chiến đấu, tiện thể để phòng giúp đỡ cho nhau.” Tang thi cấp cao đã có một chút trí năng, tốc độ nhanh lại biết đánh lén, không thể không cẩn thận.

“Được.” Những người khác ứng thanh.

Mọi người nhanh chóng xuống xe, kể cả tiểu Nha. Những người khác nhìn thấy tiểu Nha, trong mắt không khỏi hiện lên một tia sáng. Ai da, tiểu Nha lần này cũng chiến đấu, thật tò mò không biết nó có dị năng là gì!

Trong khi mọi người đang mang theo tâm tình tò mò đối với dị năng của tiểu Nha thì ở một bên, Diệp Thiên đang âm thầm vô cùng hưng phấn. Diệp Thiên đối với lần chiến đấu này trong lòng tràn ngập chờ mong. Tuy rằng tang thi rất nhiều, nguy hiểm cũng cao, nhưng cứ nghĩ tới đây là lần đầu tiên

được chiến đấu cũng mọi người, anh ta không khỏi sinh ra một tia kích động.

Tường băng của Cổ Diệp Ninh không phải là thực lực của dị năng giả cấp 4, bức tường kéo dài ngăn chặn, khiến cho lũ tang thi không ngừng gào thét và đập nhưng vẫn không vượt qua được. Chỉ tới khi tang thi cấp cao không còn nhẫn nại nữa, chúng rít gào một tiếng thật dài, đẩy ra lũ tang thi cấp thấp đứng chắn phía trước, sau đó sử dụng dị năng liên tục tàn phá, trên vách tường băng mới bắt đầu hiện lên những vết nứt. Thế nhưng, từng đó thời gian kéo dài đã quá đủ để những người khác trong đội ngũ chuẩn bị.

“Tường băng sắp bị phá, mọi người chuẩn bị chiến đấu!” Tiếng hô cảnh báo của Mục Hoảng vừa kết thúc, tiếng ầm ầm vang lên, tường băng bị dị năng của đám tang thi cấp cao phá vỡ thành từng tảng, vụn băng mang theo hàn khí lan ra khắp trong không khí.

Tang thi phá được tường băng, vui thích rít gào, chúng nhao ra như một bầy ong vỡ tổ, hướng về phía ‘thức ăn’ trước mắt lao tới. Đối với tang thi, người bình thường đã rất có sức hút, thế nhưng máu thịt của dị năng giả, đặc biệt là những dị năng giả cấp cao thì càng khiến cho chúng nó phát cuồng hơn. Không thể không nói, đám người Cổ Diệp Ninh tại trong mắt bọn tang thi lúc này đã trở thành ‘những miếng thịt’ tươi ngon nhất.

Nhưng... ‘những miếng thịt’ tươi ngon cũng không hề hiền lành. Muốn ăn được ‘những miếng thịt’ tươi ngon này, cũng phải cần xem xem chúng nó có bản lĩnh hay không!

Đoàng... đoàng... đoàng...

Mở màn đầu tiên chính là hai người Mục Hoảng và Mặc Sở Minh, Mục Hoảng dùng một khẩu súng máy có trọng lượng rất lớn, thế nhưng khi khẩu súng máy kia được hấn cầm lên, khiến cho người ta có cảm giác nó chẳng nặng bao nhiêu. Một rải đạn kéo dài trên mặt đất được hấn điên cuồng tạc phá, bắn về đám tang thi đang nhào tới kia. Mặc Sở Minh thì dùng súng bắn tỉa, y như người tựa ở trên mũi xe, chuẩn xác bắn vào từng đầu tang thi một.

Lớp tang thi đi đầu bị hai người này bắn hạ không ít. Cũng có một vài con tang thi tránh thoát được, thế nhưng khi chúng nhao lên, cách nơi đội ngũ bọn đứng khoảng gần chục mét thì lập tức bị Hạ Kỳ Phong, Chu Tề Sa cùng Minh Tu dùng dao và gậy sắt đánh chết. Diệp Thiên thấy như vậy, cũng lôi khẩu súng lục tùy thân ra giúp đỡ những con tang thi muốn đánh lén. Chỉ có Cổ Tĩnh Huyền, Cổ Diệp Ninh, Chu Nhi, tiểu Nha và Nam Cung Lãnh Dạ là vẫn đứng yên chưa ra tay.

“Tang thi cấp thấp cũng chết khá khá rồi, tang thi cấp cao sẽ rất nhanh lao lên.” Nam Cung Lãnh Dạ lên nòng một tiếng, hạ mi mắt, thấp giọng nói với Cổ Tĩnh Huyền và Cổ Diệp Ninh.

“Mọi người chú ý một chút, em cảm nhận thấy có sự tồn tại bất thường. Thế nhưng vì lý do nào đó, em nhìn ra được thực lực của đối phương.” Chu Nhi ngay từ lúc xuống xe đã dùng tinh thần lực cảm nhận bốn phía. Hiện tại cảm giác được có bất thường, cô bé lập tức nghiêng đầu đối với ba người cảnh báo.

“Là tang thi cấp 4!” Nghe tới đây, trong mắt Cổ Diệp Ninh lóe lên một tia sắc lạnh. Cô vươn tay, theo bản năng vuốt ve bộ lông của tiểu Nha đang đứng bên cạnh.

Quả nhiên là nó! Nó vẫn tồn tại... giống như kiếp trước!

“Grừ!” Giống như cảm nhận được tâm tình của chủ nhân không tốt, tiểu Nha gầm một tiếng an ủi. Nhìn thấy đôi mắt vàng kim xinh đẹp như bảo thạch của nó, tâm trạng của Cổ Diệp Ninh có chút buông lỏng. Phải rồi, hiện tại dù là cô hay tiểu Nha cũng không phải phe vật mặc con tang thi kia dày xéo như kiếp trước nữa rồi!

“Tiểu Nha, lát nữa tận lực giết chóc đi nhé.” Chọc chọc vào tai xù lông của tiểu Nha, Cổ Diệp Ninh mỉm cười, trong nụ cười không khỏi lây dính một chút tàn khốc huyết tính.

“Tiểu Ninh, cô khẳng định có tang thi cấp 4 sao?” Nam Cung Lãnh Dạ nghe thấy giọng cô chắc chắn như vậy, có chút hơi bất ngờ. Tuy mở miệng hỏi như thế, nhưng trong lòng anh cũng đã có đáp án xác định. Có thể nói, đối với lời của Cổ Diệp Ninh, Nam Cung Lãnh Dạ hiện tại gần như là tín nhiệm tuyệt đối.

“Ừm, lát nữa nếu con tang thi đó xuất hiện, tôi muốn tự mình chiến đấu với nó.” Ý muốn Nam Cung Lãnh Dạ hay bất cứ người nào khác cũng đừng nhúng tay vào.

“Ninh nhi, rất nguy hiểm!” Cổ Tĩnh Huyền không đồng ý lắm. Tuy Cổ Diệp Ninh hiện tại là dị năng giả cấp 4, thế nhưng thực lực của tang thi cấp 4 cũng không phải nói chơi. Nếu không phải trường hợp bất đắc dĩ, một mình đối mặt với tang thi cấp 4 rõ ràng không phải là một ý kiến hay.

“Để tiểu Nha cùng em chiến đấu là được rồi.” Cũng biết Cổ Tĩnh Huyền lo lắng cho mình, cô không tức giận cũng không phản bác, khéo léo lấy cớ đề thuyết phục anh ta “Em cũng muốn thử sức với thực lực của mới của mình một chút. Nếu thật sự không chịu được áp lực của tang thi cấp 4, khi ấy anh và Lãnh Dạ ra tay trợ giúp cũng không muộn mà.”

“Đúng thế, nếu cô gặp nguy hiểm, tôi nhất định ra tay...” Nam Cung Lãnh Dạ nghe thấy cô không quên đề cập tới mình, trong lòng vui vẻ vô cùng, khoe miệng nhin không được nhếch lên. Quả nhiên... dạo gần đây Cổ Diệp Ninh đã dần bắt đầu tin tưởng ý lại vào anh rồi!

“Hừ!” Cổ Tĩnh Huyền nghe thấy cô gộp thêm Nam Cung Lãnh Dạ thì nụ cười ôn hòa trên mặt lập tức biến mất, lạnh lùng hừ một tiếng.

Cái tên đáng ghét! Vui cái gì chứ? Không phải Ninh nhi chỉ là tiện mồm thêm tên của anh vào thôi sao? Anh so được với Cổ Tĩnh Huyền tôi chắc!!!

Cố Tĩnh Huyền cảm thấy cái người tên Nam Cung Lãnh Dạ này quả thực... càng nhìn càng thấy ngứa mắt! Không chỉ có ý tứ không trong sáng với Ninh nhi, còn mua chuộc con sói trắng tiểu Nha kia, tìm cách ‘chia cắt’ không cho anh ta cùng em gái ngồi chung một xe. Đúng rồi, lại còn không biết lửa gạt thế nào, có thể khiến cho em gái bảo bối của anh ta đồng ý đeo chung vòng đôi nữa chứ!!!

Tóm lại, Cố Tĩnh Huyền từng bước từng bước xếp Nam Cung Lãnh Dạ vào danh sách đen của mình!

“Anh ~” Cố Diệp Ninh thấy Cố Tĩnh Huyền mãi không trả lời, vươn tay kéo kéo tay anh ta.

“Thôi được rồi... em phải cẩn thận một chút, chú ý đừng để bị thương.” Hậm hực một chút, thế nhưng cuối cùng Cố Tĩnh Huyền vẫn thỏa hiệp. Anh ta vươn tay, xoa xoa mái tóc của cô, thấp giọng nhắc nhở.

Cố Diệp Ninh làm nũng, Cố Tĩnh Huyền làm sao có thể từ chối nổi. Aiz ~ ai bảo anh ta cùng Cố Diệp Ninh như vậy cơ chứ?! Em gái muốn đánh, anh ta đành phải nhường, ngoan ngoãn lui về sau làm hậu phương vững chắc cho em gái.

Mà thời điểm này, tang thi cấp cao cũng bắt đầu xông tới. Tang thi triển khai rất nhiều dị năng, những màu sắc đặc trưng không ngừng phóng tới tấn công bọn họ, tiếng rít gào vang bên tai khiến cho người ta đỉnh tai nhức óc. Những người khác trong đội ngũ biết lực sát thương của vũ khí lạnh cùng súng đối với tang thi cao cấp gần như là bằng 0, vì vậy cũng đã bắt đầu cất đi những vũ khí tùy thân, trực tiếp sử dụng dị năng.

Mục Hoảng đeo bao tay vào, hét một tiếng, bắt đầu dùng dị năng. Những đường cơ bắp nổi lên cuộn cuộn mang theo sức mạnh thật lớn đánh xuống, một lần lại một lần đem cơ thể của những tang thi xung quanh đập nát. Máu tươi cùng dịch vàng hôi thối văng lung tung trên không trung, cảnh tượng rất đáng sợ nhưng lại kích thích sự hung bạo trong huyết quản của hắn.

Chu Tề Sa vươn hai cánh tay ra, lửa dọc theo da thịt trắng nõn căng mịn mà xuất hiện, hóa thành hai lưỡi dao đỏ rực điểm lệ. Mỗi một lần vung tay, bất cứ tang thi nào ở trong phạm vi hai lưỡi dao lửa không lồ kia đều sẽ bị Chu Tề Sa thiêu chết. Cô ta đứng sát cạnh Mục Hoảng, kết hợp cùng với hắn, thuận lợi tiêu diệt không ít tang thi cấp cao.

Mà Minh Tu và Hạ Kỳ Phong từ trước đã luôn kết hợp với nhau, ăn ý không chê vào đâu được, hai đứa quay lưng vào nhau, bảo vệ phía sau của đồng đội. Minh Tu bên này một tay phóng ra chiêu Kim vũ, dùng những kim châm đâm cho tang thi thành con nhím, một tay khác sử dụng Kim hóa, hóa thành một lưỡi dao sắc bén, lia tới đâu đâu tang thi bị cắt tới đó. Hạ Kỳ Phong sử dụng dị năng hệ ám cổ định thân thể của tang thi, sau đó phóng ra độc, dùng độc ăn mòn da thịt của tang thi cho tới khi chúng chỉ còn lại những bãi xương cốt nhầy nhụa trên mặt đất.

Diệp Thiên bị cảnh tượng chiến đấu kích động, cũng bắt đầu điều động dị năng. Anh ta không thay đạn nữa, sử dụng dị năng hệ kim để tạo ra đạn. Đạn do dị năng hệ kim tạo ra cứng gấp vài lần so với đạn thường, có thể xuyên được qua lớp da thịt cực kỳ cứng rắn của tang thi cao cấp. Đạn sau khi được bắn ra lại được Diệp Thiên sử dụng dị năng hệ trọng lực điều khiển, mỗi một viên đều mạnh mẽ xoay tròn xoáy trũng vào não của tang thi. Cho dù tang thi có cố gắng tránh thoát thế nào cũng vẫn bị viên đạn kia đuổi riết sát xao không thoát nổi.

“Cẩn thận!” Một tiếng quát khiến cho Diệp Thiên đang cực kỳ tập trung không khỏi giật mình. Chỉ thấy vút một tiếng, bên tai có một thứ gì đó man mát lạnh lạnh lướt qua, sau đó con tang thi đang định đánh lên bên trái Diệp Thiên liền bị quát một phát văng ra vài mét.

“A!” Diệp Thiên có chút ngây ngốc nhìn Mặc Sở Minh tay hiện lên roi nước tiến về phía mình.

“Chú ý một chút, may mà vừa rồi tôi ra tay kịp thời, không thì anh đã bị tang thi kia cào thương rồi.” Mặc Sở Minh nhún mày nhắc nhở Diệp Thiên.

“Cảm ơn.” Gật gật đầu, Diệp Thiên đối với y nói. Anh ta không phải người tự cao tự đại, rất biết khiêm tốn nghe góp ý để rút kinh nghiệm. Diệp Thiên không thể không công nhận, tuy bản thân năng lực rất tốt nhưng chung quy vẫn hơi thiếu kinh nghiệm quân ẩu một chút.

“Tôi với anh một tổ chiến đấu.” Nhớ tới người này là được Vũ trung tướng nhờ vả bọn họ, Mặc Sở Minh quyết định chú ý chỉ dẫn anh ta một chút, tránh để anh ta bị thương trong lúc chiến đấu.

“Ừ.”

Diệp Thiên trong mắt hiện lên một tia cảm kích, gật đầu sau đó tiếp tục tập trung bắn tang thi, một mặt đưa lưng quay về hướng của Mặc Sở Minh. Mặc Sở Minh nhìn thấy hành động này, khóe miệng không khỏi nhếch lên. Tin tưởng giao lưng của mình cho đối phương, dứt khoát như vậy, Diệp Thiên này xem chừng cũng là một đồng đội tốt có thể kết giao được.

Bên kia ba đôi Mặc Sở Minh - Diệp Thiên, Minh Tu - Hạ Kỳ Phong, Mục Hoảng - Chu Tề Sa kết hợp xem như ăn ý, thế nhưng không thể bằng được tổ hợp hung tàn ba dị năng giả cấp 4, một thú biến dị và một dị năng giả cấp 3 hệ tinh thần bên này.

Ruỳnh ruỳnh ruỳnh!!!

“Thở thứ.”

Cố Tĩnh Huyền hất ngón tay một cái, bốn phía mặt đất bởi vì tác động dị năng của Cố Tĩnh Huyền mà không ngừng xao động, đất đá mù mịt. Sau đó, những chiếc gai đất nhọn hoắt không lồ cứng rắn giống như bàn chông nhanh như chớp đồng loạt xuất hiện. Đàn tang thi không kịp phản ứng, toàn thân bị những chiếc gai đất kia đâm cho thủng lỗ chỗ lên người, máu văng khắp nơi, cảnh tượng vô cùng thê thảm.

Đó chưa phải là kết thúc, Cố Tĩnh Huyền khom tay lại, lập tức đất ầm ầm bay lên, dùng tốc độ rất thường thấy được lơ lửng trong không trung. Sau đó đất đá kết dính lại, tạo hình thành một quả cầu khổng lồ, bao bọc lấy một đám tang thi, khóa chúng ở bên trong. Đất đá rất dày, kết dính vững chắc

khiến cho tang thi ở trong không cách nào thoát ra được.

“Cầu gai.” Thanh âm nhẹ bằng nhàn nhạt vang lên, trên bề mặt phẳng nhẵn của những quả cầu đất khổng lồ đang vây nhốt tang thi đột nhiên lõm xuống thành từng lỗ từng lỗ một. Ngay tức thì, những thanh âm gào rít rợn thảm khốc người âm u truyền ra ngoài.

Kết... vài chục giây sau, trên những quả cầu đất xuất hiện một vết nứt dài, quả cầu đầu chia làm hai nửa rơi ra, để lộ ra cảnh tượng bên trong. Hóa ra những lỗ lõm xuống trên bề mặt bên ngoài quả cầu đã biến thành gai nhọn ở bề mặt bên trong. Chiều Cầu gai này của Cổ Tinh Huyền rõ ràng là một lấy ý tưởng từ một loại dụng cụ tra tấn thời trung cổ. Tang thi bên trong quả cầu bị những chiếc gai nhọn dày đặc này đâm cho máu thịt nát bét không ra hình người. Huyết dịch đỏ chảy dòng dòng tạo thành những vũng máu lớn, nhỏ tong tóc xuống mặt đất.

Nam Cung Lãnh Dạ liếc mắt một cái nhìn cảnh tượng kinh khủng máu me này, không khỏi hơi nhũn mảy. Cổ Tinh Huyền từ đầu tới cuối nét mặt thông dong ôn nhu hiền lành, thế nhưng ra chiều nào thì chiều đó cũng đậm một mảnh huyết tinh tàn khốc. Quá nhiên... người này là một kẻ không nên trên chọc đắc tội vào.

Vút!!!

Cảm nhận được có thứ gì sắp sửa lao tới phía mình, Nam Cung Lãnh Dạ nhanh như chớp, dùng phản xạ kinh người né tránh. Anh khuyụ một gối xuống, đôi mắt màu café ánh lên tia sáng sắc lạnh, vẻ mặt lạnh nhạt, khoe miệng hơi nhếch lên tạo thành một đường cong thâm trầm, nhìn về con tang thi cao cấp mới đánh lên mình bằng dị năng hệ phong kia.

Hừ! Muốn đánh lên anh sao?

“Vong lỏi!” Nam Cung Lãnh Dạ lật bàn tay, lập tức trong không trung những đạo tia sét màu tím xinh đẹp mang theo uy áp cường đại liền xuất hiện. Chúng đan xen vào nhau, tạo thành một lưới điện khổng lồ, đè xuống người con tang thi đánh lên kia cùng những tang thi cao cấp khác đứng xung quanh nó trong một phạm vi nhất định.

“Grào!!!”

Tiếng tang thi lần nữa lại thảm thiết vang lên, mùi thịt thối bị cháy khét cùng khói đen dày đặc trong không khí. Mặc dù Nam Cung Lãnh Dạ trong lòng âm thầm ‘nghĩ xấu’ về Cổ Tinh Huyền, thế nhưng cảnh tượng anh tạo ra thì lại đáng sợ không chút kém cạnh so với bên của Cổ Tinh Huyền.

“Tiểu Chu Nhi, có cảm nhận được con tang thi cấp 4 kia ở đâu không?” Cổ Diệp Ninh lần này không ra tay trực tiếp mà chủ yếu là bảo vệ Chu Nhi. Thi thoảng cô mới vút ra vài băng chùy trợ giúp nếu như có tang thi muốn tiếp cận Cổ Tinh Huyền và Nam Cung Lãnh Dạ.

“Không có, nó dường như trốn mất rồi.” Chu Nhi lắc đầu, chán nản nói.

Cô bé ngay từ đầu đã không ngừng sử dụng dị năng để cảm nhận vị trí của con tang thi cấp 4 trong lỏi Cổ Diệp Ninh nói. Thế nhưng trong một chốc ba người Nam Cung Lãnh Dạ, Cổ Diệp Ninh cùng Cổ Tinh Huyền bộc phát uy áp của dị năng giả cấp 4 thì ngay lập tức khí tức nồng mạnh kỳ dị mà trước đó cô bé cảm nhận được lập tức biến mất. Tựa như là... con tang thi cấp 4 kia thấy khả năng chiến thắng là rất thấp, độ nguy hiểm quá cao, cho nên liền bỏ trốn vậy.

“Cái gì?” Cau chặt mày, thanh âm của cô cao lên vài phần. Biến mất? Bỏ trốn? Con tang thi chết tiệt kia thế nhưng cứ như vậy trốn thoát được? Trong lòng của Cổ Diệp Ninh có một cỗ lửa giận không tên bùng lên, thế nhưng cô hiểu, chuyện này không phải không có khả năng.

Năng lực suy nghĩ của tang thi cấp độ càng cao thì sẽ càng tăng lên. Tang thi cấp 1 đã biết sử dụng lợi thế tốc độ dị năng của mình để tấn công, tang thi cấp 2 thì biết liên kết lại với nhau để vây công con mồi, tang thi cấp 3 đã có thể biết lợi dụng khả năng không chế tang thi cấp thấp hơn để tính kế con người. Vì vậy, tang thi cấp 4 đương nhiên có khả năng cảm nhận được nguy hiểm rồi trốn đi nếu như biết bản thân không đánh lại được.

Cảm giác hùng hực ra trận sau đó lại ra về tay không thật sự rất... đáng ghét!

“Tiểu Nha, lên, cắn chết đám tang thi đó cho tao!” Cổ Diệp Ninh hận tới nghiến răng, chút nữa là có thể báo thù được, vậy mà lại bị vụt mất. Ánh mắt màu bạc lạnh như băng nhìn về hướng những con tang thi cao cấp đang vây quanh mình, tiểu Nha cùng Chu Nhi.

Bọn tang thi này không phải là thủ hạ của con tang thi cấp 4 hệ hỏa kia sao? Như vậy giết chết bọn tang thi này, sẽ khiến cho thế lực của con tang thi cấp 4 hệ hỏa kia bị giảm sút!

Tốt! Được lắm! Trong lòng của cô ra quyết định, nhất quyết phải giết sạch cho hả giận!

“Grừ!!!” Tiểu Nha nghe được chủ nhân ra lệnh, hưng phấn gầm một tiếng. Tiếng gầm của nó tràn ngập uy nghiêm khiến cho những người khác nghe được không khỏi ngừng lại động tác, liếc mắt về phía của tiểu Nha.

Toàn bộ bộ lông màu trắng như tơ của tiểu Nha không gió mà bay lên, mang theo vài phần cuồng dã ngạo mạn. Đôi mắt màu vàng kim tựa như bảo thạch từ từ bị một màu tím sẫm lan tràn xâm chiếm. Từ cơ thể của nó, những đợt khí gợn gợn xuất hiện, áp lực lập tức tỏa ra, đè ép không ít tang thi cấp thấp. Bốn chân của nó thon dài mạnh mẽ, tại gót, bốn ngọn lửa màu tím bùng lên. Màu tím trong trẻo thanh khiết cực kỳ xinh đẹp, nhưng cũng lại mang theo sự bí ẩn yêu mị mà nguy hiểm.

“Hệ hỏa biến dị?” Mục Hoảng và Chu Tề Sa đứng gần đó nhất giật mình kêu lên. Tiểu Nha bộc phát dị năng, hóa ra là dị năng hệ hỏa biến dị giống như Nam Cung Lãnh Dạ. Chẳng qua Nam Cung Lãnh Dạ sở hữu ngọn lửa màu trắng, còn tiểu Nha là lửa màu tím.

“Ngon lửa này... không nóng.” Chu Tề Sa nghi hoặc nhíu mày. Cô ta là dị năng giả hệ lửa, cực kỳ nhạy cảm với nhiệt độ của lửa.

Không nói tới dị năng hệ hỏa biến dị sở hữu ngọn lửa trắng có nhiệt độ cực hạn thiêu trụi tất cả của Nam Cung Lãnh Dạ, chỉ cần là dị năng hệ hỏa bình thường đã rất nóng, dù đứng cách vài chục mét vẫn có thể cảm nhận được nhiệt độ. Vậy mà ngọn lửa màu tím của tiểu Nha lại hoàn toàn không phát ra một chút nhiệt nào. Hoặc là nên nói, nhiệt độ của ngọn lửa này là nhiệt độ ổn định ôn hòa nhất, khiến cho người ta không cảm nhận được nhiệt độ của nó.

Tuy nhiên, nhiệt độ thì ôn hòa, nhưng không có nghĩa ngọn lửa này ôn hòa. Tiểu Nha chậm rãi bước từng bước lên phía trước, mỗi một bước của nó, tiếng xèo... xèo... không ngừng phát ra. Cúi đầu nhìn, hoàn toàn có thể dễ dàng thấy được sau mỗi bước chân tiểu Nha giẫm xuống, mặt đất, đất cát, cây cỏ,... mọi thứ sẽ bị ngọn lửa màu tím kia ăn mòn tới mức hóa thành một thứ chất lỏng màu đen đặc sệt.

“Grào!!!” Tiểu Nha há mồm một cái, từ trong khoang miệng ngưng tụ ra một quả cầu lửa màu tím. Sau đó theo tiếng gầm của nó, ngọn lửa bắn ra thành một cột lửa, tốc độ không thua gì súng máy laze, lao thẳng về hướng đám tang thi. Cột lửa lia tới đâu, tang thi bị ăn mòn thành chất lỏng màu đen tới đó.

“Chủ nhân đã là biến thái rồi, thú nuôi cũng có cần phải không chịu kém cạnh như vậy không?” Mặc Sở Minh nhìn tang thi gào rú vì cơ thể đang tan chảy ra, không khỏi thoát mồ hôi lạnh. Tiểu Nha kia cứ như vậy một lần liền đột phá trở thành dị thú cấp 3.

Đây - thật - sự - đúng - là - không - dễ - cho - người - ta - sống - mà!!!

“Dị thú... lợi hại như vậy sao?” Diệp Thiên lấp bắp.

Cố Diệp Ninh trước khi rời căn cứ thành phố C đã nói qua cho Vũ trung tướng về vấn đề thực vật và động vật cũng sẽ biến dị và có dị năng, để ông có chuẩn bị và ứng phó. Diệp Thiên cũng có mặt ở đó và được nghe qua, thế nhưng tai nghe sao bằng mắt thấy. Tới tận hôm nay mới được chứng kiến tận mắt, Diệp Thiên cảm nhận sâu sắc... động vật và thực vật biến dị còn nguy hiểm hơn nhiều so với anh ta nghĩ trước đó.

Nhìn tiểu Nha không ngừng tấn công, phóng ra những cầu lửa màu tím, bật nhảy căn chính xác vào cổ của tang thi, tốc độ và sức mạnh cũng đều được cường hóa khiến cho lang tính của nó càng thêm được bộc lộ rõ ràng, Diệp Thiên không khỏi hoảng hốt. May mà thực vật cùng động vật biến dị không dễ dàng, cho nên số lượng ít. Bằng không, nếu thực vật cùng động vật biến dị mà cũng nhiều như tang thi, như vậy, con người tranh đấu sao nổi?!

“Tiểu Nha thực suất.” Những người khác lại không nghĩ nhiều như Diệp Thiên, tất cả đang vô cùng kinh ngạc hoặc là hứng thú nhìn về phía tiểu Nha. Mắt của Hạ Kỳ Phong đã biến thành trái tim hồng phấn lấp lánh, cực kỳ ngưỡng mộ ngắm nghía ngọn lửa màu tím vây xung quanh thân thể của tiểu Nha.

“A, em cũng muốn có một dị thú!!!” Minh Tu hâm mộ không thôi, chép chép miệng, thấp giọng rầm rì. Có một con dị thú như tiểu Nha, quả thực là có thêm một trợ thủ đắc lực.

“Xem ra nuôi không phí công.” Cố Tĩnh Huyền tủm tỉm híp mắt cười, hài lòng gật đầu.

“...” Mà so với tất cả, Nam Cung Lãnh Dạ ngoài mặt không biểu hiện nhưng trong lòng cực kỳ tự hào. Tiểu Nha, quả nhiên là không tầm thường. Trước nó là lang vương một cõi rừng sâu nước độc, sau nó là dị thú sở hữu khả năng chiến đấu kinh người.

Quả nhiên, từ trước tới giờ, ánh mắt chọn lựa của anh chưa từng sai!

Mà trong khi tất cả đang để ý tới tiểu Nha một thân một mình đơn độc ‘săn giết’ tang thi, Cố Diệp Ninh lặng lẽ đưa mắt nhìn về một hướng xa xa vô định, đáy mắt tràn ngập thù hận.

Triệu Thiên Nam, Khúc Miêu Miêu, kẻ cả người đàn ông mà cô gọi là cha, người thiếu nữ cô từng cho là em gái của mình, tất cả bọn họ đều đã đối xử tệ bạc với cô. Thế nhưng, tất cả bọn họ gộp lại cũng không thể nào khiến cô căm hận bằng đám người Hoàng Trịnh Kha, Đỗ Tịch cùng hai anh em Dịch Dương và Dịch Thiên cùng con tang thi cấp 4 hệ hỏa kia.

Cố Diệp Ninh thậm chí vẫn còn cảm giác được toàn thân mình đang bị bao bọc bởi ngọn lửa với nhiệt độ nóng rực. Đó là cơn đau xâm nhập vào tủy cốt máu thịt, ăn sâu vào linh hồn, đau đớn tới tận cùng. Cho dù bản thân có kêu gào thế nào, đáp lại, cũng chỉ là sự thiếu sót trong tuyệt vọng. Cho dù bản thân có cố gắng thế nào, cũng không thể cứu sống lại được tiểu Nha.

Cho nên, cô có thể mất hết tất cả mà không quan tâm tới Khúc Miêu Miêu và Triệu Thiên Nam, cắt đứt với gia tộc bên nội của cô, miễn là đời này họ không lại tiếp tục chọc tới cô thì cô cũng sẽ không tính toán với đám người họ. Chỉ duy nhất đám người Hoàng Trịnh Kha cùng con tang thi cấp 4 hệ hỏa kia, cô - tuyệt - đối - không - bỏ - qua - cho!!!

Nắm nắm xiết chặt lại, Cố Diệp Ninh trong lòng thâm thê, hiện tại để cho con tang thi kia chạy mất, thế nhưng nhất định sẽ có một ngày, đích thân cô sẽ tìm cách truy lùng được nó, sau đó bắt nó trả giá cho hành động của nó trong kiếp trước!

Cứ đợi đấy!

.
. .
.

Diệp Thiên nhìn mọi người trong đội ngũ đang thu dọn sau khi chiến đấu, không khỏi kinh ngạc. Từng người chăm chú đào móc những viên tinh hạch bên trong đầu của những con tang thi cao cấp. Anh ta đối với người trong đội ngũ, quen biết nhất chính là Mặc Sở Minh, vì vậy liền đi tới, vỗ vỗ vai của y, mở miệng hỏi.

“Cái này... các người biết tới sự tồn tại của tinh hạch sao?”

“Có gì không đúng sao?” Mặc Sở Minh nghiêng đầu khó hiểu hỏi ngược lại “Chúng tôi vẫn luôn dùng tinh hạch hấp thụ để tăng thực lực mà, bằng không anh nghĩ sao thực lực mọi người trong đội ngũ lại đồng đều như vậy.” Sau đó nghi hoặc nhìn Diệp Thiên “Anh cũng là dùng tinh hạch để tăng thực lực sao? Khó trách thực lực của anh có thể nhanh chóng như vậy tăng lên cấp 3.”

Dù có tư chất, cũng khó có thể tăng thực lực hỏa tốc như vậy. Đương nhiên... dạng biến thái đặc biệt hiếm có như Cố Diệp Ninh, Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Tĩnh Huyền thì không tính tới!

Tiền thể nói luôn, Chu Tề Sa và Cố Tĩnh Huyền không hề dùng tới tinh hạch nhưng vẫn đột phá được cấp 3 và cấp 4, đó là bởi vì bị kích thích trong lúc chiến đấu sống còn, cũng xem như một loại kỳ ngộ hiếm có khó gặp. Tinh hạch là sau khi gặp đội ngũ của Cố Diệp Ninh, thấy những viên đá đẹp để để trong túi của Cố Diệp Ninh, Cố Tĩnh Huyền hỏi chuyện mới biết được sự tồn tại của tinh hạch tang thi.

“Tinh hạch của tang thi, cái này... chính phủ đã phát hiện ra công dụng của nó một thời gian rồi, thế nhưng ngoại trừ thông báo ở trong căn cứ thủ đô cùng trong quân đội đang đóng tại các căn cứ khác ra thì không để lộ ra ngoài.” Diệp Thiên gãi gãi đầu, sắp xếp lại ngôn ngữ để giải thích.

Khoảng gần 1 tháng trước, ở thủ đô có một dị năng giả tình cờ phát hiện ra được trong đầu tang thi cao cấp có một viên đá cực kỳ xinh đẹp. Bởi vì dị năng giả này không biết nó có công dụng gì nên đã cảm về, muốn sử dụng nó để đổi chác một ít vật tư. Tình cờ, viên đá lấy từ trong đầu của tang thi này lọt vào trong mắt của một nghiên cứu viên tại sở nghiên cứu của chính phủ, sau đó được nghiên cứu viên này cảm về nghiên cứu.

Sở nghiên cứu phát hiện ra tác dụng của tinh hạch rất lớn, ảnh hưởng cực kỳ tới nhóm người dị năng giả. Do nhất thời chưa khai thác hết được công dụng của tinh hạch, cho nên chính phủ không chế rất chặt thông tin, chỉ mới công bố tin tức này trong phạm vi những người sống sót trực thuộc căn cứ thủ đô cùng những chỉ quân nhân có cấp bậc cao trong các quân đội đang đóng quân tại các căn cứ khác.

Diệp Thiên cùng Vũ Huỳnh Trạch là một trong những quân nhân cấp cao có tư cách biết bí mật về tinh hạch tại căn cứ thành phố C. Anh ta cùng Vũ trung tướng cũng nhờ vào trợ giúp của tinh hạch mà tăng thực lực lên rất nhiều.

Trước đó một đoạn đường đi hầu hết đều gặp là tang thi cấp thấp, Diệp Thiên không biết rằng nhóm người Nam Cung Lãnh Dạ cũng biết tới sự tồn tại của tinh hạch. Thậm chí, nhóm người Nam Cung Lãnh Dạ có thể nói là những người sử dụng tinh hạch đầu tiên từ khi mặt thể bắt đầu tới nay.

Chẳng qua từ trước tới giờ đội ngũ này đơn độc một đường chạy thẳng tắp, chỉ mong mau chóng trở về thủ đô, cho nên không tiếp xúc với những người sống sót hoặc dị năng giả của các căn cứ nào khác. Mà thành viên trong đội ngũ cũng toàn một đám người lười mở miệng, vì vậy tinh hạch chiếm được thì cứ dùng, còn những người khác có biết bí mật về tinh hạch hay không thì bọn họ cũng chẳng quan tâm cho lắm.

Diệp Thiên trước còn sợ bản thân đi cùng đội ngũ của Nam Cung Lãnh Dạ sẽ làm lộ bí mật của chính phủ. Vốn anh ta còn định lén lút thu nhặt tinh hạch, nhưng hiện tại xem chừng không cần nữa. Cách ba đứa nhóc con Chu Nhi, Minh Tu và Hạ Kỳ Phong đào móc tinh hạch còn chuyên nghiệp hơn cả Diệp Thiên nữa.

Cố Diệp Ninh ở một bên nghe được đối thoại của Mặc Sở Minh và Diệp Thiên, âm thầm nghĩ, quả nhiên chính phủ đã biết tới sự tồn tại của tinh hạch. Cô cũng hiểu rõ, có lẽ hiện tại cũng có không ít dị năng giả phát hiện ra điều này rồi, chẳng qua họ vẫn im lặng không nói ra thôi, mặc khác sau lưng âm thầm hấp thụ tinh hạch tăng thực lực.

Xem chừng sau một đoạn thời gian nữa, chuyện tinh hạch này sẽ được chính phủ công bố rộng rãi thôi. Tăng toàn diện thực lực của tất cả dị năng giả mới có thể chống lại được tang thi triều. Chính phủ không thể giữ khư khư cho bản thân và quân đội được.

.

.

.

Xe di chuyển thật nhanh trên con đường cao tốc rộng lớn, không chút ngừng nghỉ. Càng đi càng thấy chướng ngại vật ít dần, mà tang thi cũng đã được quét sạch không còn một bóng. Xung quanh có không ít xe bán tải, xe tải, xe ô tô; bên lề đường có không ít người cực khổ cuốc bộ cũng đang lũ lượt dồn về một phương hướng.

Tại trên khuôn mặt của những người trên xe, của những người đi bộ, vẻ mệt mỏi nhọc nhằn sương gió không cách nào che giấu, thế nhưng trong ánh mắt của bọn họ đã dần hiện lên một ít hi vọng nhỏ nhoi lấp lánh. Tuy thỉnh thoảng vẫn xảy ra một vài vụ tranh đoạt tranh cướp gây rối, thế nhưng chẳng ảnh hưởng quá lớn tới mọi người.

“Còn đông hơn cả lúc chúng ta tới căn cứ thành phố C.” Mục Hoàng nhướng nhướng mày, hẩn quan sát bốn phía thông qua cửa kính xe, không khỏi cảm thán thốt lên.

“Đương nhiên, căn cứ thành phố C tuy lớn nhưng chung quy không thể so được với căn cứ thủ đô. Người muốn đầu nhập căn cứ thủ đô tất nhiên sẽ

nhiều hơn vài lần so với các căn cứ khác.” Mặc Sở Minh hai tay khoanh trước ngực, cười nhạt “Chẳng qua, có thể sinh tồn được ở cái nơi nước đục khoác bề ngoài hào nhoáng này hay không, thì lại là việc khác.”

Thủ đô.

Nói tới thủ đô, cho dù là diện tích, lương thực, bảo đảm an toàn, cơ sở vật chất, vũ khí, quân đội,... không có một căn cứ nào dám so sánh với căn cứ thủ đô. Đương nhiên, điều kiện tốt như vậy, người muốn di cư về căn cứ thủ đô tuyệt đối không ít. Chỉ có điều, không phải đặt chân tới căn cứ thủ đô là có thể an toàn bình an.

Thủ đô là nơi khá bài ngoại, coi trọng chính trị quân đội cùng quyền lực cực kỳ nghiêm trọng. Một người hoặc một gia đình hoặc một đội ngũ, nếu không có thực lực mạnh cùng một chỗ dựa vững chắc thì cũng rất khó có thể có được một cuộc sống sinh tồn thoải mái tại thủ đô.

“Dù sao thì cũng chẳng quan hệ gì tới chúng ta.” Cố Diệp Ninh nhún nhún vai, nghiêng đầu nhìn Nam Cung Lãnh Dạ, khẽ mỉm cười có chút tình quái. Người nào vội vàng muốn tìm được chỗ dựa tại thủ đô thì cô không biết, thế nhưng, riêng với đội ngũ của bọn họ thì không cần thiết phải lo lắng về vấn đề này.

“Ừm.” Nam Cung Lãnh Dạ hai mắt tràn ngập sùng nịnh, cực kỳ bao dung đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc của cô “Tiểu Ninh nói gì cũng đúng.”

“Này, anh có thể đừng vuốt tóc của tôi không?” Có chút bất mãn phui cái bàn tay ấm áp đang vuốt ve trên đỉnh đầu mình ra.

Nhớ tới Cố Tĩnh Huyền cùng Cố Liệt Hạo từ nhỏ tới lớn cũng thích nhất vò tóc của cô, sắc mặt của Cố Diệp Ninh không khỏi hiện lên vài phần bất đắc dĩ cùng vài phần xấu hổ: “Gần đây anh vuốt thật nhiều, khiến cho tôi có ảo giác anh càng ngày càng giống với Huyền ca ca và anh hai của tôi.”

“Tóc của cô sờ rất mềm.” Anh ôn hòa cười, không giải thích gì, chỉ nói ra lý do.

Cố Diệp Ninh trừng mắt lườm Nam Cung Lãnh Dạ một cái, hai má hơi ửng hồng. Người này cái gì cũng tốt, tại sao lại có cái sở thích sờ đầu kỳ quái đó cơ chứ?! Cô hoàn toàn không biết, về mặt của mình bây giờ, ánh mắt của mình bây giờ... một chút cũng không hề có lực uy hiếp, trái lại, càng giống đang làm nũng với anh hơn.

Nam Cung Lãnh Dạ có cảm giác trái tim mình lại vừa bị cái gì đó bắn trúng, khiến cho tâm tình nhộn nhạo: Mèo con của mình, đáng yêu quá! ✧
(—°)

Bên hàng ghế trên và hàng ghế giữa, Mặc Sở Minh, Diệp Thiên cùng Mục Hoảng nghe hai người bọn họ nói chuyện, cảm nín không nói nên lời. Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh này rõ ràng là coi những người khác trên xe trở thành không khí mà, có phải hay không?

“Ừ...” Tiểu Nha nhòm đầu dậy, trong mắt vàng lấp lánh vui sướng, cái đuôi quẫy quẫy lên. Nó hết dụi vào Cố Diệp Ninh lại dụi vào Nam Cung Lãnh Dạ, cảm thấy thật hạnh phúc khi hai người quan trọng nhất của nó ở cùng một chỗ.

“A, tiểu Nha, làm sao vậy?” Cảm giác được tiểu Nha tâm tình rất vui vẻ, Cố Diệp Ninh cũng ném việc bản thân đang bức bối với Nam Cung Lãnh Dạ ra sau đầu. Cô mỉm cười xoa xoa đầu sói trắng, ân cần hỏi “Sao có vẻ vui thế hả?”

Nam Cung Lãnh Dạ xoa xoa cằm, híp mắt, trong đáy mắt màu café lóe lên một tia sáng hài lòng. Rất tốt, tiểu Nha quả nhiên là người mình! Biết ủng hộ chuyện tình tương lai của anh và Cố Diệp Ninh, sau này nhất định phải khen thưởng cho nó bằng nhiều thịt hơn mới được!

“A!!!” Đúng lúc này, Diệp Thiên bỗng nhiên kêu lên, thu hút sự chú ý của bốn người một thú còn lại trong xe.

Xuyên qua kính trước của xe, trước mắt của bọn họ dần dần hiện ra những lều trại của các khu quân đội đóng quân; xa xa, tường thành vững chắc lơ mờ kéo dài hiện lên dưới ánh mặt trời, càng tăng thêm vài phần kiên cố hùng vĩ.

Cố Diệp Ninh nhìn cảnh tượng trước mắt, có chút ngẩn ngơ. Nhìn tường thành kéo dài kia, cảm giác xa quê lâu ngày được trở về lan tỏa khiến hốc mắt cô không khỏi đỏ lên. Cảm giác này khác hẳn với cảm giác tuyệt vọng mệt mỏi trong kiếp trước. Hiện tại, trong lòng cô là rung động, là vui sướng, là mừng rỡ...

Cuối cùng đã trở về rồi... thủ đô

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Thủ Đô

Căn cứ thủ đô so với căn cứ thành phố C thì phòng thủ nghiêm ngặt hơn nhiều. Tường thành được xây dựng kiên cố vững chắc, bên ngoài phạm vi 20 kilomet đều có được quân đội quét sạch tang thi, cách một đoạn lại có một đội quân nhân nghiêm túc đứng canh phòng. Tuy gât gao như vậy thế nhưng lượng người đổ về thủ đô không bao giờ ngớt, kéo dài thành từng hàng từng hàng không nhìn thấy nổi đuôi.

Cách kiểm tra trước khi vào căn cứ thủ đô không có gì khác biệt lắm so với ở căn cứ thành phố C. Mục đích chủ yếu, một là kiểm tra huyết thanh xem đối phương có bị lây nhiễm virus tang thi hay không, hai là kiểm tra dị năng. Đặc biệt kiểm tra dị năng ở căn cứ thủ đô rất đơn giản và an toàn hơn nhiều so với các căn cứ khác, chắc chắn sẽ không có cảnh tượng loạn xạ ngẫu bị phá tan hoang như lần nhóm Cố Diệp Ninh và hai người Cố Tĩnh Huyền cùng Chu Tề Sa xuất hiện.

Sở nghiên cứu của thủ đô không hồ là cái nôi của rất nhiều thiên tài nghiên cứu, chỉ trong vòng hơn 2 tháng đã phát minh ra một loại máy có thể phân biệt được giữa người có dị năng và không có dị năng dựa vào tinh thần lực. Dị năng giả chỉ cần phóng xuất một ít tinh thần lực của mình ra ngoài, lập tức cỗ máy này sẽ cảm nhận được, sau đó phát đèn tín hiệu thông qua.

Ngoài ra, còn một vấn đề khác biệt nữa so với các căn cứ khác, đó chính là hệ thống quản lý do cao tầng căn cứ đề ra.

Thứ nhất, chính là về quản lý dân sự.

Mỗi một người trước khi gia nhập căn cứ thủ đô sẽ phải điền thông tin cá nhân vào một tờ giấy để nộp lại cho nhân viên kiểm tra. Sau khi nộp xong, lúc này mới có thể đi vào trong căn cứ, chính thức trở thành một thành viên của căn cứ thủ đô. Trong tờ giấy đó cần kê khai đầy đủ thông tin lý lịch cá nhân, chia làm ba phần: tên tuổi, quê quán, có dị năng hay không.

Những thông tin này sẽ một mặt sẽ được nhập lại vào trong bộ máy quản lý của chính phủ, một mặt sẽ được sử dụng để làm thành những tấm thẻ chứng minh tạm thời sử dụng mỗi khi ra vào căn cứ hoặc sử dụng trong các hoạt động là mua bán, thuê mướn,... Tuy rằng hơi rườm rà, nhưng không thể phủ nhận được việc này giúp cho chính phủ quản lý dân sự một cách an toàn hơn.

Thứ hai, đó là thống nhất tiền tệ để trao đổi, phục vụ nhu cầu sinh hoạt của các dị năng giả và những người sống sót bình thường.

Căn cứ khác thường sẽ sử dụng lương thực để trao đổi, thuê mướn với nhau. Thế nhưng tại thủ đô thì không như vậy. Ở đây, người ta sử dụng hai loại tiền tệ chính, đó là tính hạch cùng với điểm số.

Về tính hạch của tang thi thì đúng như Diệp Thiên nói, quả thực tại thủ đô, người ta đã bắt đầu sử dụng rộng rãi loại đá năng lượng kỳ diệu này. Chính phủ cũng bởi vì tăng thực lực quân đội cùng khả năng nghiên cứu cho nên rất tích cực thu gom tính hạch.

Thế nhưng tính hạch thì vốn đã cực kỳ quý hiếm, số lượng dị năng giả cần hấp thụ cũng không ít, nếu chỉ có duy nhất tính hạch tang thi được sử dụng làm tiền tệ, như vậy không đủ số lượng để phục vụ mục đích nhu cầu của người sống sót trong căn cứ. Chính vì vậy, chính phủ rất khó thực hiện được mục đích thu gom của mình. Cho nên vì lý do như vậy mới dẫn tới việc sản sinh ra loại tiền tệ chủ yếu thứ hai tại căn cứ thủ đô - ‘điểm số’.

Điểm số lại một loại tiền ảo được tích trữ trong tấm thẻ chứng minh tạm thời của từng người. Tựa như chúng ta gửi tiết kiệm ngân hàng trong thời bình sẽ được đưa cho một thẻ ngân hàng, khi cần mua sắm hoặc trao đổi cần sử dụng tới tiền, có thể quẹt thẻ để trả. Cách sử dụng điểm số cũng tương tự như vậy. Cách kiểm điểm số có hai cách: làm nhiệm vụ và dùng tính hạch để đổi.

Đội ngũ của Cố Diệp Ninh vừa nghe nhân viên kiểm tra của chính phủ giới thiệu qua về cách quản lý chung của căn cứ thủ đô, một bên từng người chia nhau viết lý lịch để nộp lại. Nhân viên kiểm tra nhìn thấy tiểu Nha liền bị dọa cho một phen sợ xanh mặt. Cố Diệp Ninh chỉ lặng lẽ đi tới phía trước của tiểu Nha, che chở cho nó, thanh âm trong trẻo bình tĩnh lạnh nhạt nói.

“Nó là thú cưng của tôi. Nó sẽ không làm hại anh, nếu như anh không chọc tới nó. An tâm đi!”

Người nhân viên kiểm tra thấy nữ nữ nói như vậy, trong lòng cũng nghiêng ngả một phen. Thế nhưng nhớ tới tiểu Nha là một con sói, gã vẫn không khỏi sợ hãi e dè. Hơn nữa, tiểu Nha không phải là con sói bình thường.

Khi nó chưa biến dị, vốn dĩ đã là vương giả của rừng xanh, khí chất cuồng ngạo so với bất cứ con sói nào cũng ngang tang bá đạo hơn. Hiện tại nó biến dị rồi, hình thể lại càng to thêm một vòng, đứng lên bằng bốn chân có thể cao hơn gần eo của Cố Diệp Ninh, càng thể hiện rõ ràng ba chữ ‘khốc - cuồng - ngạo’. Tiểu Nha tuy đẹp, nhưng không phải ai cũng dám gần. Người nhân viên kiểm tra kia thấy nó, không bị dọa chạy mất dép đã coi như không tới.

“Được rồi...” Cuối cùng cũng chẳng thể đuổi tiểu Nha đi được, đành cố gắng nuốt xuống sự sợ hãi, nhân viên đối với mọi người nói “Mọi người điền thông tin lý lịch đi.”

Mất thấy tiểu Nha uy phong lẫm liệt lúc này lại như con cún nhỏ ngoan ngoãn nằm bên chân của Cố Diệp Ninh, gã cũng tự nhủ với mình... tốt nhất không nên tới gần, nhờ chọc con sói kia nổi điên thì đúng là mang tội!

Mất lướt qua thông tin của nhóm người Cố Diệp Ninh, thấy đây là một đội ngũ toàn tuần nam mỹ nữ, hơn nữa tất cả còn đều là dị năng giả này, trong lòng vị nhân viên kiểm tra đã vô văn hảo cảm, thái độ đối đãi cực kỳ tốt đẹp... à, đương nhiên là vẫn có ngoại lệ, đó chính là gã vẫn không thể không e ngại tiểu Nha vẫn nằm một bên kia.

Cho tới lúc nhìn thấy bốn chữ ‘Nam Cung Lãnh Dạ’ trên tờ khai lý lịch của Nam Cung Lãnh Dạ thì vị nhân viên chỉ tâm tình đảo lộn, cảm giác sống lưng mình lạnh buốt.

Vị nhân viên kia ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt kinh ngạc sững sờ tràn ngập kinh dị nhìn chăm chăm vào anh. Má... má ơi, Nam Cung đại thiếu gia, nhân vật huyền thoại sống vậy mà lại xuất hiện đột ngột ở trước mặt tôi!!! Dấn kích động xuống, vị nhân viên máy móc thu nhận hết tờ lý lịch, sau đó lại máy móc nhìn đám người Cố Diệp Ninh rời đi.

“May mà ban này thái độ của mình không có gì xấu!” Vị nhân viên vuốt vuốt lồng ngực vẫn đang đập thình thịch của mình, thở phào nhẹ nhõm, vừa cảm thấy may mắn lại vừa cảm thấy có chút tiếc nuối.

Aiz ~ đó là Nam Cung đại thiếu gia đó nha ~ là Nam Cung đại thiếu gia đó nha!!! Nhân vật hot nhất nhì giới thượng lưu đó nha!!! Là Nam Cung gia tộc quyền lực đứng nhất nhì trong căn cứ hiện tại đó nha!!! Giá mà hiện tại là thời bình, có điều kiện, gã nhất định sẽ phải xin chụp ảnh chung với anh một tấm, sau đó đăng lên mạng xã hội để khoa với mọi người!!!

Vị nhân viên kia nào có biết, gã không chỉ gặp Nam Cung đại thiếu gia, mà còn được gặp cả Cố tiểu thư cũng truyền kỳ không kém cùng Cố thiếu gia đã mất tích bảy, tám năm của Cố gia.

.

.

.

Nhóm người Cố Diệp Ninh thuận lợi thông qua kiểm tra, cũng không vội vã đi vào căn cứ ngay. Bọn họ tìm một chỗ không cản trở giao thông, đứng một chỗ với nhau, chờ Mặc Sở Minh phân tích một chút tấm bản đồ cùng sổ tay hướng dẫn được tặng kèm mà ban này người nhân viên kiểm tra đưa cho họ. Y không dừng quá nhiều thời gian liền đã nghiên cứu xong, nói đại khái cách phân chia khu vực của căn cứ thủ đô cho những người khác nghe.

Căn cứ thủ đô vô cùng rộng, có thể chứa hơn 20 triệu người. Để quản lý dễ dàng nhân số trong căn cứ, đương nhiên, các vị lãnh đạo chính phủ cùng cao tầng căn cứ phải chia căn cứ thành nhiều khu vực. Về phần người sống sót, những người sống sót sẽ được phân theo yêu cầu và điều kiện của từng người rồi được phân vào các khu vực phù hợp.

“Hiện tại chính phủ đã thu thập được tới tình hạch tang thi cấp 3. Cách tính tình hạch đó là 50 tình hạch cấp 1 = 25 tình hạch cấp 2 = 1 tình hạch cấp 3. Quy đổi giá sang điểm số thì 1 tình hạch cấp 1 = 5 điểm số.”

“Coi như chúng ta là người có tiền đi.” Minh Tu và Hạ Kỳ Phong cúi đầu đếm đếm số lượng tình hạch trong balo của mình, thở phào nhẹ nhõm một cái. Aiz ~ cho dù là thời điểm nào thì sinh hoạt của giai cấp vô sản cũng tuyệt đối không tốt đẹp gì, có chút tiền thì vẫn hơn. Điều này cho dù là trẻ con chưa trưởng thành như hai đứa Minh Tu và Hạ Kỳ Phong cũng biết.

“Có Nam Cung đại thiếu gia với hai vị Cố tiểu thư, Cố thiếu gia ở đây, hai người còn lo nghèo sao?” Chu Tề Sa khinh bỉ bĩu môi nhìn hai thằng nhóc con.

Không nói tới thực lực bản thân của ba người này, chỉ cần nhìn thái độ ban này của nhân viên kiểm tra, cô ta và mọi người cũng đoán ra được Nam Cung gia tộc hiện tại trong căn cứ thủ đô không hề bị thất thế. Vì vậy ba người Nam Cung Lãnh Dạ, Mục Hoảng và Mặc Sở Minh hiện tại mới thông thả như vậy, hoàn toàn không cần lo nghĩ nhiều.

Còn về phần Cố gia... hiện tại vẫn không nắm bắt được thông tin gì. Ừm, mà hai người Cố Diệp Ninh và Cố Tĩnh Huyền thì không tỏ vẻ gì, thái độ rất bình tĩnh. Điều này có thể vì hai lý do: một là có thể vì tin tưởng khả năng của ba anh em Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ; hai là hai người bọn họ che giấu không để lộ ra ngoài mặt.

“Chắc...” Cố gia thực sự xảy ra chuyện, với thực lực của Cố Diệp Ninh và Cố Tĩnh Huyền, dù không có Cố gia chống sau lưng thì cũng chắc chắn sống được mặt thế mà hoàn toàn không lo lắng gì cả “Haiz ~ cứ thuận theo tự nhiên đi.” Chu Tề Sa thở dài, lẩm bầm.

“Có tổng cộng năm khu vực lớn. Một là khu vực ngoại thành, dành cho quân đội đóng quân cùng kiểm tra đăng ký thông qua cho người mới gia nhập. Ban này chúng ta đã đi vào khu vực này.”

Mặc Sở Minh tiếp tục nói: “Hai là khu vực cấp 1, là nơi những người sống sót cấp thấp sinh sống. Cái gọi là cấp thấp nhất chính là không đủ tài lực, không đủ thực lực, không đủ khả năng lao động. Nói tới khu vực này tức là nói tới cuộc sống khổ khổ và nghèo đói. Tuy là khu vực này sinh hoạt không tốt, nhưng một tuần vẫn phải đóng 10 tình hạch hoặc 50 điểm số.”

“Lát nữa chúng ta đi vào là sẽ tới khu vực này phải không?” Mục Hoảng tò mò ngó vào nhìn tấm bản đồ, cũng đoán được đại khái. Trước đây ở trong quân đội, hắn là đội trưởng, đương nhiên kinh nghiệm xem bản đồ cũng không kém cạnh Mặc Sở Minh.

“Cũng không hẳn, chính phủ dù sao cũng có sĩ diện. Cho nên ngay từ đầu, thời điểm tu sửa lại, chính phủ đã ra lệnh tạo một con đường thông thẳng từ ngoài căn cứ vào bên trong, đồng thời lập hàng rào ngăn cách giữa con đường kia cùng với khu vực cấp 1 này.” Y lắc đầu cười.

“Cách làm này thực đúng phong cách của đám cáo già chính phủ đó.” Hắn cười nhạt.

“Khu vực cấp 2 cũng là khu sinh hoạt của những người sống sót. Đại đa số người ở đây là dị năng giả hoặc là người bình thường có năng lực thực lực chiến đấu, cuộc sống tốt hơn ở khu vực cấp 1 rất nhiều. Muốn sống ở tại nơi này thì một người trong một tháng cần phải nộp 50 tình hạch cấp 1 tang thi hoặc 250 điểm số.” Mặc Sở Minh tiếp tục giải thích.

“Mấy vị chính khách đứng là biết cách ‘chèn ép’.” Cố Diệp Ninh thở dài. Đối với các dị năng giả, 50 tình hạch cấp 1 tang thi trong một tuần không phải là quá khó nhưng cũng tuyệt đối không dễ dàng gì. Người có thể sống ở khu vực cấp 2 này, chắc chắn đều là những người thực lực không tồi trở lên.

“Khu vực tiếp theo là khu vực mậu dịch, ở đó chính là khu quảng trường trung tâm trước kia cộng thêm 34 dãy phố lân cận xung quanh. Khu vực đó hiện tại đã cải tạo, trở thành chỗ giao dịch, trao đổi, mua bán,... Đặc biệt nhất chính là ba nơi, tòa nhà nhận nhiệm vụ, tòa nhà đăng ký đoàn đội cùng nơi

đổi điểm số trao thưởng.”

“Minh, tòa nhà đăng ký đoàn đội là sao?” Nam Cung Lãnh Dạ nhú mày, nắm bắt được thông tin mình muốn tìm hiểu.

“Chính là từ 5 người trở lên, đăng ký thành một đoàn đội, cùng nhau nhận nhiệm vụ để đổi lấy điểm số. Đoàn đội cũng có thể đăng ký thành hai loại, đoàn đội cố định và đoàn đội tạm thời. Đoàn đội cố định tức là sau này không thay đổi nữa, có tên gọi riêng. Đoàn đội tạm thời thì chỉ tạm thời tập hợp với nhau, sau khi nhiệm vụ kết thúc thì không liên quan tới nhau nữa.” Lật sổ tay, đọc thêm một chút, Mặc Sở Minh tổng kết rồi trả lời.

“Hmmm~” Xoa xoa cằm, Nam Cung Lãnh Dạ hí mắt lại, ánh mắt như có như không liếc qua Cố Diệp Ninh đứng một bên.

Cố Tĩnh Huyền nhạy bén phát hiện ra ánh mắt của anh, đứng bên còn lại của Cố Diệp Ninh. Anh ta hơi nghiêng đầu, trong đôi mắt lóe lên một tia cảnh cáo, hướng về phía Nam Cung Lãnh Dạ. Nhìn bộ dáng Cố Tĩnh Huyền như vậy, Nam Cung Lãnh Dạ chẳng thêm quan tâm, tùy ý quay đi nơi khác, tựa như không phát hiện ra Cố Tĩnh Huyền đang âm thầm đe dọa mình.

Mấy hôm nay ngày nào cũng bị nhìn chằm chằm như thế... anh dù có muốn không quen cũng không được. Hiện tại, đối với sự uy hiếp của Cố Tĩnh Huyền, Nam Cung Lãnh Dạ bày tỏ ý kiến... anh quen thuộc rồi! ٩ (_ _) ٩

“Khu vực mật dịch này còn có công dụng nữa, đó là nơi tiếp nối giữa khu vực sinh sống của những người sống sót với cao tầng căn cứ thủ đô.” Không hề biết tới sóng ngầm mãnh liệt giữa Cố Tĩnh Huyền và Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh tiếp tục hết mình với trách nhiệm.

“Cao tầng căn cứ thủ đô?” Hạ Kỳ Phong tò mò.

“Cao tầng căn cứ bao gồm 10 gia tộc lớn, quân đội và chính phủ. Nơi ở của tất cả cao tầng căn cứ cùng với tòa nhà hội nghị, sở nghiên cứu, ký túc xá của nghiên cứu sinh và nhân viên nghiên cứu, kho thóc và lương thực... và các nơi quan trọng khác, được gọi chung là khu vực cao cấp.” Mặc Sở Minh nhìn Nam Cung Lãnh Dạ, nói.

“Khu vực cao cấp này thời bình không phải chính là khu vực dành cho người quyền lực ở sao? Hiện tại chỉ sửa chữa lại một chút mà thôi. Nhà chính của Nam Cung gia tộc và các gia tộc lớn khác vốn cũng nằm trong vùng này.” Mục Hoảng ngó ngó bản đồ, nhún vai bảo.

“Chỉ có điều dễ vào được khu vực cao cấp... không đơn giản.” Thở dài một tiếng, Mặc Sở Minh cau chặt hàng lông mày.

Từ biểu hiện ban nãy của nhân viên kiểm tra, y đã xác định được Nam Cung gia tộc hiện tại chính là một trong 10 gia tộc có quyền lực ở trong cao tầng căn cứ, hẳn là những người của Nam Cung gia tộc vẫn ở tại nhà chính trong khu vực cao cấp. Chỉ có điều... khu vực cao cấp này là khu vực được canh phòng cực kỳ nghiêm ngặt, người bình thường không thể vào được. Muốn vào được khu vực cao cấp vẫn có thể đặc biệt mới vào được.

Mặc Sở Minh suy nghĩ một chút xem có cách nào có thể liên lạc với Nam Cung gia tộc hay không, để Nam Cung gia tộc phái người ra bảo lãnh và đón bọn họ. Bằng không, với khả năng của bọn họ, chỉ có thể vào được tới khu vực cấp 2 cùng khu vực mật dịch là cùng.

“Diệp Thiên, anh có phương pháp gì không?” Y quay sang nhìn Diệp Thiên đứng cạnh mình.

“Khi tôi rời khỏi thủ đô, lúc ấy mặt trời mới bắt đầu vài ngày, mọi chuyện còn rất loạn chứ chưa được phân chia quy củ như hiện tại, cho nên cũng không biết quá nhiều về căn cứ này.” Diệp Thiên khuôn mặt kiên nghị hiện lên một tia áy náy, nói.

“Anh có thể vào được khu vực cao cấp không?” Nhớ tới quân hàm của Diệp Thiên là đại tá, hẳn là có thể câu thông với bên quân đội một chút.

“Trên thực tế thì tôi không thể giúp được gì ở hiện tại. Lúc này tôi mới tới thủ đô, còn chưa nhậm chức tại quân bộ thủ đô. Cho dù hiện tại có đi xác nhận ngay lập tức, cũng cần phải vài ngày mới lấy được giấy chứng minh, lúc đó mới câu thông được với bên quân đội xin vào bên trong khu vực cao cấp được.” Anh ta lắc đầu.

“Aiz~” Hiện giờ tới thủ đô rồi, ai cũng mong mau chóng về nhà, làm sao còn có thể chờ đợi nữa chứ. Sắc mặt của Mặc Sở Minh và Mục Hoảng không khỏi ảm đạm xuống.

“Cứ tới khu vực mật dịch trước đi, chúng ta dò tin tức một chút. Nếu như thật sự hết cách, vậy thì thử nói cho nhân viên quân đội canh gác tại cổng khu vực cao cấp về thân phận của Lãnh Dạ xem sao, nhờ họ liên lạc với Nam Cung gia tộc hộ chúng ta.” Cố Diệp Ninh đề nghị.

Nam Cung Lãnh Dạ rất nổi tiếng trong giới thượng lưu và cả quân đội thủ đô, có rất nhiều người biết mặt anh, cũng biết tên của anh. Còn cô, tuy là Cố tiểu thư, nhưng từ sau khi bị bắt cóc, dưới sự bảo hộ chặt chẽ của Cố gia thì gần như không lộ mặt, người khác cũng không nghe ngóng được thông tin gì về cô cả, có nói ra cũng chẳng ai biết. Mà Cố Tĩnh Huyền thì mất tích gần chục năm nay mới trở về, đương nhiên càng không ai nhận ra. Cho nên sử dụng danh tiếng và thân phận của Nam Cung Lãnh Dạ là tốt nhất

Chưa kể tới, không giống Nam Cung gia tộc, Cố gia của cô vẫn còn chưa xác định được hiện tại có ở trong khu vực cao cấp không hay là ở khu vực khác, có còn nắm quyền không, các anh trai em trai cùng cậu và ông ngoại của cô có phải dị năng giả hay là người thường. Vì vậy cô mới đưa ra phương án tới khu vực mật dịch đồng ý để dò hỏi.

Thứ nhất, có thể nghe ngóng được thông tin về Cố gia; thứ hai, có thể nghe ngóng được 10 gia tộc lớn của căn cứ thủ đô cùng những nhân vật có danh tiếng; thứ ba, tìm phương pháp để vào được khu vực cao cấp. Bọn họ mới trở về thủ đô, biết được càng nhiều thông tin thì càng tốt, nếu gặp chuyện gì còn có thể đối phó được.

“Được.” Nam Cung Lãnh Dạ không chút cảm thấy khó chịu khi thân phận của mình bị ‘lợi dụng’, anh vươn tay vỗ vỗ vai của Cố Diệp Ninh, dịu dàng gật đầu, trầm ý thuận theo “Chúng ta tới khu vực mật dịch đi.” Câu sau là nói với những người khác, ngữ điệu lại lạnh tanh.

Những người khác: Thái độ có cần phân biệt đối xử vậy không hả? (ノ益恵)ノ ㄣ ㄣ ㄣ

Cố Tĩnh Huyền: Tên này... muốn chết phải không? (ㄣ ㄣ ㄣ)

‘Nhân vật chính’ Cố Diệp Ninh EQ thấp tới không thể thấp hơn, hoàn toàn không biết gì cả, quay đầu khẽ mỉm cười với Nam Cung Lãnh Dạ, đáy mắt xẹt qua một tia cảm kích: “Ừ, đi thôi...” (ㄣ ㄣ)

Lãnh Dạ vậy mà không tức giận vì mình tự tiện quyết định... quả nhiên là người tốt...

.

.

.

Khu vực mật dịch quả thực vô cùng đông đúc, người qua người lại trên quảng trường không hề ít. Thế nhưng, nhìn từ quần áo tới phong thái vội vã ầm ầm của đại đa số mọi người, có thể thấy được, cho dù là tại căn cứ thủ đô sung túc, thì con người vẫn bị mặt thể chèn ép tới một mức. Tại bên cạnh đài phun nước còn có không ít người ăn mặc rách rưới, đầu tóc bù xù, mặt mũi bẩn thỉu đang bày hàng để bán, chỉ mong có thể kiếm được một ít đồ ăn để ăn qua ngày.

“Chúng ta chia nhau ra dò hỏi nhé?” Cố Tĩnh Huyền quay đầu hỏi mọi người.

“Ba, bốn người một nhóm chia nhau ra.” Nam Cung Lãnh Dạ nhìn nhìn nhân số toàn đội ngũ, nhanh chóng quyết đoán mở miệng nói.

“Được.” Mọi người gật đầu, Mặc Sở Minh quay sang bảo với Diệp Thiên và Mục Hoằng “Hai người các người cùng tôi tới bên tòa nhà nhận nhiệm vụ hỏi thăm xem sao.” Nơi đó là nơi lúc nào cũng nườm nượp người qua người lại, chắc chắn có thể đào bới được chút thông tin hữu dụng cho bản thân.

“OK.” Mục Hoằng và Diệp Thiên đương nhiên thoải mái đồng ý.

“Vậy... Tiểu Chu Nhi, Tu và Kỳ Phong đi với tôi.” Chu Tề Sa mấy ngày qua đều đảm đương nhiệm vụ ‘vú em’, quả thực tính cách không hề giống bề ngoài bốc lửa của cô nàng chút nào, mọi người cũng an tâm để cô ta trông chừng mấy đứa nhỏ.

“Như vậy, tôi, tiểu Ninh, Cố Tĩnh Huyền và tiểu Nha sẽ là một nhóm.”

Mặc dù không thích cái ‘bóng đèn’ to đùng là Cố Tĩnh Huyền đi cùng, thế nhưng Nam Cung Lãnh Dạ không thể gạt anh ta ra được. Hiện tại anh còn chưa nắm được trái tim của Cố Diệp Ninh, anh không có can đảm ở trước mặt cô, trực tiếp chống đối với ông anh họ có bệnh cuồng em gái này được. Cùng nhau đồng hành một thời gian, Nam Cung Lãnh Dạ hiểu rõ, Cố Diệp Ninh là một người cực kỳ trân trọng gia đình, vô cùng ý lại vào mấy ông anh em trai của mình. Cho nên trước khi thành công đoạt được người, anh vẫn cần phải nhẫn nại một chút.

Chỉ là, ngay thời điểm mọi người định chia nhau ra các hướng, đột nhiên ánh mắt của Cố Diệp Ninh lia về một hướng. Bất gặp được bóng dáng nào đó, bước chân của cô khựng lại, trên mặt hiện lên sự sốt pha lẫn vui mừng. Không chờ mọi người phản ứng kịp, cô đã lướt qua tất cả, chạy về hướng một đám nam nhân khoảng 5, 6 người đang đứng cách bọn họ vài chục mét.

Nhào tới người đàn ông cao nhất, vươn hai tay ra ôm chặt tấm lưng rắn rỏi thẳng tắp kia, đôi tay của Cố Diệp Ninh xiết chặt lại. Hành động này của cô không chỉ dọa tới mấy người Nam Cung Lãnh Dạ mà còn làm những người khác đứng xung quanh đó giật mình.

Người đàn ông cao lớn được Cố Diệp Ninh ôm lấy khẽ nhú mày, muốn đẩy cô ra. Thế nhưng nghĩ tới thời điểm hơi nghiêng người lại, nhìn thoáng qua gương mặt xinh xắn đẹp đang tựa sát trên sống lưng mình, anh ta ngay lập tức ngừng lại động tác. Ánh mắt vốn lạnh lùng bỗng như tuyết trên đỉnh núi băng bị hòa tan, đôi môi mỏng cương nghị luôn抿 chặt nhin không được nhếch lên một đường cong nhỏ nhỏ, vành mắt mang theo kích động mà đỏ bừng lên, lờ mờ hiện ra một chút nước.

Anh ta vươn tay, xoa người lại, ôm chặt Cố Diệp Ninh vào trong vòng tay rắn chắc, to lớn, ấm áp của mình. Mở miệng, chất giọng trầm ổn nghiêm nghị lúc này bởi vì vui sướng mà run rẩy, thậm chí còn ẩn chứa một chút không tin tưởng “Ninh... Ninh nhi? Là em sao?”

Cố Diệp Ninh nhìn không được, nước mắt chảy ra, run run ngẩng đầu lên nhìn gương mặt anh tuần bức người quen thuộc trước mắt, gọi một tiếng: “Anh hai... Ninh nhi về rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Thủ Đô (2)

Cố Liệt Hạo ngày hôm nay cùng nhóm bạn tốt tụ tập thành một đội ngũ tạm thời, ra ngoài làm nhiệm vụ. Lúc hoàn thành nhiệm vụ xong, anh cùng bạn bè mình trở về căn cứ để đi trả kết quả nhiệm vụ đồng thời nhận điểm số thưởng. Vốn muốn về thẳng nhà luôn, không ngờ đúng lúc chuẩn bị rồi đi thì lại có một bóng người lao tới, ôm chầm mình từ phía sau.

Những người bạn của anh đứng xung quanh thấy có một cô gái lao tới ôm chặt Cố Liệt Hạo, vùi mặt thân thiết vào lưng của anh, không khỏi bị dọa tới sững sốt. Ở đây đều là những người quen biết Cố Liệt Hạo vài năm trở nên, hiểu rõ tính cách của anh. Cố Liệt Hạo là người nghiêm túc, sinh hoạt cá nhân rất trong sạch, đều theo trình tự của thời gian biểu đã đặt ra từ trước. Đặc biệt, anh tuyệt đối chưa từng có bạn gái hay người yêu, cũng không thích gần gũi tiếp xúc thân mật với người khác cho lắm. Những cô gái yêu thích anh có cả hàng dài, nhưng không có bất cứ ai có thể tiếp cận được Cố Liệt Hạo.

Vậy mà... hiện tại, lại có người dám lao tới, tại nơi công cộng đông người như thế này, ôm chầm lấy Cố Liệt Hạo!

Quả nhiên, ngay lập tức khuôn mặt anh tuần cương nghị của anh sầm xuống, hàng lông mày cau lại một cách khó chịu, muốn vươn tay đẩy cô gái kia ra. Tất cả những người bạn của anh chứng kiến cảnh này đều nhất trí một điều, Cố Liệt Hạo bị chọc giận rồi! Cô gái kia có phải hay không chán sống rồi?

Thế nhưng, việc tiếp theo đã hoàn toàn phá vỡ nhận thức của mọi người về Cố Liệt Hạo. Anh quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp quen thuộc, xúc động tới kích động, không để ý tới bất kì điều gì vươn tay ôm chặt cô gái kia vào trong lồng ngực của mình. Những người bạn của anh đứng xung quanh quả thực đã bị dọa cho sợ tới phát điên rồi!!!

“A a a!!! Cố Liệt Hạo lại ôm con gái giữa thanh thiên bạch nhật!!! Chẳng lẽ hôm nay là mạt thế rồi hả? A, không phải, vốn hiện tại đã là mạt thế rồi mà. Hay là có tình nhân mà giấu diếm chúng ta, hiện tại tình nhân nhớ quá không chịu được nên xuất hiện công khai?” Một trong những người bạn của anh - Bách Di Quyền quay sang một người bạn khác - Dật Phong, xoắn xuýt nói nhảm.

“Tôi làm sao mà biết.” Dật Phong bị tap âm liên tục đập vào tai, nhin không được bức bối quát khẽ “Cậu im lặng một chút đi có được không hả?”

“A, đó không phải là tiểu Ninh sao?” Vũ Thanh, người bạn thân nhất của Cố Liệt Hạo giật mình kêu lên khi thấy thoáng qua khuôn mặt của Cố Diệp Ninh. So với những người khác, y quen biết với Cố Liệt Hạo lâu nhất, đã từng có dịp được diện kiến Cố ‘tiểu công chúa’ này.

“Cậu biết cô ấy?” Bách Di Quyền ngạc nhiên quay sang nhìn Vũ Thanh, ngay cả Dật Phong trong mắt cũng lóe lên một tia tò mò.

“Cố Diệp Ninh, Cô gia tam tiểu thư.” Gật gật đầu, Vũ Thanh đối với hai người bạn giải thích.

Bách Di Quyền và Dật Phong nghe thấy như vậy, phản ứng đầu tiên là sững sốt, sau đó nét mặt biến đổi đủ loại màu sắc cùng sắc thái. Đặc biệt là Bách Di Quyền, ban nãy dám nói lung tung cái gì mà ‘tình nhân’ linh tinh, nghĩ tới độ yêu sùng của Cố Liệt Hạo đối với cô em gái ruột này, cậu không khỏi sợ hãi tới, vươn tay làm động tác kéo khóa che mồm, trong lòng âm thầm cầu nguyện. ... a a a, ông trời à, đừng để Cố Liệt Hạo nghe thấy những lời vừa rồi của con!!!

Bên này mấy người bạn của Cố Liệt Hạo đang xoắn xuýt thì bên kia nhóm người Mặc Sở Minh cũng bị dọa không hề nhẹ. Thấy Cố Diệp Ninh lại xúc động nhào tới ôm ấp một người đàn ông thân mật như vậy, toàn bộ theo bản năng rung mình một cái, quay đầu nhìn về hướng Nam Cung Lãnh Dạ đang đứng. Đương nhiên, giống như dự đoán của mọi người, khuôn mặt điển trai vốn đã rất lạnh lùng nay càng tựa như được phủ thêm một tầng băng mỏng. Đôi mắt màu cà phê trầm xuống, môi mỏng mím chặt, hàng lông mày hơi cau lại, xung quanh tỏa ra tầng tầng hàn khí.

Mọi người đau khổ cố gắng tránh xa Nam Cung Lãnh Dạ bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu. Nam Cung thiếu gia, ngài không phải là dị năng giả hệ lôi với hệ hỏa biến dị sao? Sao hiện tại nhìn thế nào cũng giống với dị năng giả hệ băng vậy? Lạnh chả kém gì băng do tiểu Ninh / Diệp tỷ tỷ phóng ra nha!!! Đồng - chết - người - rồi!!! o(╯___╰)o

“Tu ca ca, Phong ca ca, rốt cuộc Lãnh Dạ ca ca làm sao vậy? Sao lại đen xì mặt vậy?” Chu Nhi ngây thơ không thể hiểu được đã xảy ra chuyện gì, khiến cho Nam Cung Lãnh Dạ thay đổi sắc mặt nhanh như vậy. Cô bé quay sang thì thầm với Minh Tu và Hạ Kỳ Phong.

“Cái đó...” Hạ Kỳ Phong và Minh Tu lúng túng, mặt đỏ lên, không biết giải thích cho cô bé như thế nào cả.

“Đại khái là nốc phải một bình dấm nguyên chất, cho nên sắc mặt mới khó coi như vậy.” Chu Tề Sa đứng lúc cứu nguy, vươn tay xoa xoa tóc con gái, giải thích một cách đơn giản nhất có thể. Chỉ là, trên gương mặt của cô ta nhìn không được lộ ra một tia... cười trên nỗi đau khổ của người khác.

Nam Cung đại thiếu gia cao cao tại thượng hiện tại lại ghen tị tới đen xì cả mặt mũi, cảnh tượng này quả thực vô cùng khiến người ta phải khần khích!!!

“Anh ấy uống dấm lúc nào vậy? Nhưng mà... nếu uống nguyên một bình, không phải sẽ bị chua tới chết sao?” Vươn tay giật giật tóc, Chu Nhi nhăn nhó.

“Tóm lại, chuyện này em đừng hỏi nữa...” Hạ Kỳ Phong vươn tay bịt miệng Chu Nhi lại, tránh để cho Nam Cung Lãnh Dạ nghe thấy đối thoại của bọn họ, sau đó giật cả chém thót. Phải biết là tâm trạng hiện tại của anh cực kỳ không tốt đó nha!

“...” Mục Hoảng lên lút ném cho Nam Cung Lãnh Dạ một ánh mắt thông cảm. Trong đội ngũ, tới cả hai đứa nhỏ Hạ Kỳ Phong và Minh Tu còn nhìn ra được Nam Cung Lãnh Dạ có tình cảm với Cố Diệp Ninh. Chỉ có duy nhất vị ‘nhân vật chính’ Cố Diệp Ninh cùng Chu Nhi ngây thơ là không biết gì cả mà thôi.

Trong khi mọi người hỗn loạn vì bị hàn khí và sự ghen tức của Nam Cung Lãnh Dạ dọa tới, chỉ duy nhất có Cố Tĩnh Huyền là bình tĩnh nhất, cũng không hề lộ ra vẻ khó chịu khi thấy Cố Diệp Ninh ôm người đàn ông khác. Anh ta yên lặng ôm tay đứng đó, chuyển rời ánh mắt về hướng người đàn ông đang ôm Cố Diệp Ninh kia, khóe miệng nhếch lên, lãnh khốc trong đôi mắt đen sâu thẳm có chút được hòa tan, lộ ra một tia ấm áp.

Khi người đàn ông đang ôm Cố Diệp Ninh kia ngẩng đầu lên một chút, tất cả mới thấy được diện mạo của anh ta. Bóng dáng cao lớn kiên nghị, khuôn mặt anh tuấn, hàng lông mày dày rậm nam tính, đường nét kiên nghị nghiêm túc, khí tràng tỏa ra vô cùng bức người, vừa nhìn đã biết đó là một nam nhân thành công tài giỏi hơn người. Mà tuổi thì... cũng vẫn còn rất trẻ, cùng lắm chỉ hơn 20 một chút mà thôi.

“Dạ... cậu...” Mặc Sở Minh cùng mọi người có chút lo lắng nhìn về Nam Cung Lãnh Dạ. Định thủ như thế này... có phải hay không quá mức ‘lợi hại’ rồi?! Chưa kể tới dường như Cố Diệp Ninh còn rất thân thiết với anh ta.

“Không sao.”

Trong suy nghĩ của mọi người, Nam Cung Lãnh Dạ nhất định sẽ cảm thấy bị uy hiếp linh tính các thứ, sau đó lao tới nắm tay Cố Diệp Ninh rồi bày tỏ; đáng tiếc, anh làm hoàn toàn ngược lại. Thời điểm nhìn thấy dáng vẻ của người kia, trong mắt anh lóe lên một tia sáng. Tuy rằng sắc mặt vẫn chẳng tốt đẹp gì, thế nhưng hàn khí tỏa ra trong phút chốc đã tan biến đi không ít. Mọi người nhìn nhau, không thể nào lý giải được tâm lý của anh.

“Minh, cậu không nhận ra người đàn ông kia là ai hả?” Hít một hơi, cố gắng ổn định tức giận trong lòng, thanh âm của Nam Cung Lãnh Dạ lạnh nhạt hỏi.

“Đó... không phải là Cố Liệt Hạo, Cố đại thiếu gia sao?”

Mặc Sở Minh nghe anh nói như vậy, chỉnh chỉnh kính mắt, nhìn kỹ lại, cảm thấy người đàn ông kia có chút quen quen. Dù sao, người có ngoại hình nổi bật như vậy chắc chắn rất dễ ghi nhớ, ngay lập tức y đã có thể tra ra thân phận của Cố Liệt Hạo, y kinh hô. Trước đây y cũng đã thấy qua Cố Liệt Hạo, nhưng chỉ mới thấy qua ảnh mà thôi. Còn tận mắt gặp mặt trực tiếp thế này quả thực là lần đầu tiên, hơn nữa còn đứng cách khá xa, khó trách Mặc Sở Minh trong phút chốc chưa nhận được ra.

Y vô thức liếc mắt nhìn Nam Cung Lãnh Dạ, đột nhiên hiểu ra. Ày, bảo làm sao người này đột nhiên lại không tức giận nữa cơ chứ. Anh trai người ta thân mật ôm em gái, ‘bạn tốt’ như Nam Cung Lãnh Dạ lấy lập trường gì mà nổi giận với ngăn cấm.

.

.

.

“Ninh nhi, em về tới thủ đô lúc nào?” Cố Liệt Hạo ôm Cố Diệp Ninh một hồi cuối cùng mới buông lỏng ra, một tay vươn lên xoa xoa má của cô, thấp giọng hỏi, trong giọng nói còn không che giấu được nồng đậm lo lắng.

Từ lần cuối cùng liên lạc, sau đó Cố gia bọn họ triệt để mất liên lạc với Cố Diệp Ninh trong suốt hơn 2 tháng qua. Nếu không phải đã hứa với cô, nhất định anh em bọn họ đã rời thủ đô đi tìm rồi. Bên ngoài nguy hiểm trùng trùng, Ninh nhi của bọn họ, Ninh nhi được bọn họ yêu chiều bảo bọc, nay lại lưu lạc trong mặt thế, nhất định đã phải chịu không ít gian khổ uất ức. Chỉ cần mỗi lần nghĩ như vậy, trong lòng Cố Liệt Hạo lại đau đớn như bị ai đó cầm dao đâm vào.

“Em mới về cách đây gần 1 tiếng.” Cô có chút buồn cười nhìn anh trai cả luôn nghiêm nghị của mình hiện tại đã vứt sạch hình tượng, giống như gà mẹ lo cho gà con, thấp thỏm không yên.

“Vậy sao? Nào, để anh kiểm tra một chút?” Nói rồi ngó trước ngó sau, kiểm tra xem cô có bị thương ở đâu không, trong đôi mắt tràn ngập ôn nhu. Cho tới khi thấy Cố Diệp Ninh toàn thân sạch sẽ, ngay cả quần áo cũng không dính bẩn một chút nào, thần sắc thoải mái không chút mệt mỏi, Cố Liệt Hạo mới tạm an tâm.

Đột nhiên, phát hiện ra điều gì đó, anh cau mày lại: “Ninh nhi... mắt của em...?”

“Để em giải thích sau.” Cố Diệp Ninh không muốn nói ra chuyện đôi mắt của cô bị chuyển màu tại nơi đông đúc như thế này, vì vậy ghé vào tai của anh, thấp giọng thì thào.

“Được...” Xoa xoa đầu của cô, Cố Liệt Hạo không hỏi tiếp, thấp giọng đáp.

“Tiểu Ninh, quả nhiên là em.” Lúc này, Vũ Thanh cũng không cam chịu tiếp tục làm ‘người vô hình’ nữa, tiến tới chào hỏi với Cố Diệp Ninh “Anh đã bảo là làm sao Liệt Hạo lại có thể thân mật với một cô gái như vậy ở nơi công cộng.”

“...” Cố Liệt Hạo nheo mắt lại nhìn Vũ Thanh, có chút khó chịu bởi vì bị Vũ Thanh phá vỡ mất không khí ấm áp trùng phùng giữa mình và em gái.

“Khụ...” Vũ Thanh cảm nhận được tầm nhìn của Cố Liệt Hạo, rùng mình một cái, ho khan một tiếng. Thôi chết, bất cẩn một cái là lại chọc giận Cố đại thiếu gia rồi...

“Vũ Thanh ca.” Cô không để ý lắm, gạt đầu lịch sự đối với Vũ Thanh chào hỏi, hiển nhiên là vẫn còn nhớ người này là ai.

Vũ Thanh là bạn học cấp 3 cùng đại học của anh hai. Hơn nữa y còn có thân phận là thiếu gia của Vũ gia gia tộc, một gia tộc lớn trong giới chính trị, qua

lại khá thân thiết với Cố gia gia tộc. Anh hai cô ít bạn, Vũ Thanh có thể xem như là người bạn thân thiết nhất cũng quen biết lâu nhất với Cố Liệt Hạo, cô đã từng gặp qua vài lần. Vũ Thanh so với lần cuối cùng cô gặp dung mạo vẫn tuấn tú ôn nhuận như trước, nhưng càng tăng thêm vài phần nội liễm cẩn thận của người đã ra ngoài xã hội làm việc.

“Phải rồi, để anh giới thiệu một chút, đây là Dật Phong và Bách Di Quyền, là bạn của anh và anh hai em.” Vũ Thanh không quên giới thiệu cho Cố Diệp Ninh biết về hai người Dật Phong và Bách Di Quyền.

Cố Diệp Ninh nhìn nhìn một cái, âm thầm đánh giá hai người bạn tốt này của anh hai. Dật Phong là tuy không đẹp trai lắm nhưng cơ thể cao lớn, phong thái rất trầm ổn đàn ông, ánh mắt toát lên sự thông minh của một tinh anh, là loại người có tính cách tỉ lệ thuận cực kỳ phù hợp với anh hai của cô. Nhưng Bách Di Quyền thì một đầu nhuộm vàng, thân mình chỉ cao hơn cô một chút, có phần thư sinh, tính cách sôi nổi, nói khá nhiều, chẳng biết vì sao có thể được Cố Liệt Hạo chấp nhận trở thành bạn bè, hơn nữa còn là bạn thân.

Mà ngược lại, hai người Bách Di Quyền và Dật Phong từ giây đầu tiên thấy gương mặt của cô, không khỏi ngây ngẩn. Mí mắt như họa, đường nét tinh xảo, bề ngoài xinh đẹp, khí chất cao quý. Nếu để những cô tiểu thư nhà giàu khác đứng cạnh Cố Diệp Ninh, quả thực là đáng tự đim hàng bán thân. Dật Phong trong lòng âm thầm cảm thán một phen. Có em gái nhan sắc nhường này, bảo sao Cố Liệt Hạo chẳng chường mắt với những cô gái khác, tới giờ chưa từng yêu đương gì; có em gái như thế này, bảo làm sao người của nhà họ Cố chẳng hết mực yêu thương bảo vệ.

“Xin chào.” Dù không quen biết tuy nhiên đã là bạn của anh hai, cô đương nhiên không thể thất lễ “Tôi là Cố Diệp Ninh, là em gái của Cố Liệt Hạo, hân hạnh gặp mặt.”

“Xin chào.” Dật Phong gật nhẹ đầu, đáp.

“A... ồ, ồ nữ!!!” Bách Di Quyền lúc này mới hoàn hồn lại, không khỏi đỏ mặt, tim đập thình thịch, sùng bái kêu lên “Trời ơi, Liệt Hạo, em gái cậu thực sự là ồ nữ, xinh muốn chết luôn!!! So với mấy diễn viên ca sĩ người mẫu còn xinh hơn cả trăm lần!!!”

“Di Quyền, không được so sánh mấy kẻ đó với em gái của tôi.” Sắc mặt của Cố Liệt Hạo sầm xuống, ánh mắt lạnh băng cảnh cáo. Trong nhận thức của Cố Liệt Hạo, đám người trong giới giải trí thì có tới 90% chẳng trong sạch gì, vậy mà cái tên tóc vàng hoa này lại dám lôi ra để so sánh với Cố Diệp Ninh bảo bối của Cố gia bọn họ, đây rõ ràng là trắng trợn xúc phạm!

“Xin... xin lỗi...”

Phát hiện ra Cố Liệt Hạo thực sự nổi giận, cũng biết mình lỡ lời, Bách Di Quyền run lên bần bật, nhanh như sóc chạy tới núp sau lưng của Dật Phong, méo máo đối với hai anh em nhà họ Cố nói: “Tôi chỉ là trước giờ chưa thấy ai xinh đẹp như vậy... cho nên kích động thôi mà...”

Bách Di Quyền là con nhà bình dân, không phải người trong gia tộc danh giá như Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Ninh, Vũ Thanh hay là thiếu gia nhà giàu như Dật Phong, tư tưởng của cậu rất đơn thuần, không hề coi thường những diễn viên hay ca sĩ cùng người mẫu trong giới giải trí là những người không trong sạch.

Cậu ta ngày thường yêu thích nhất chính là xem mấy nhóm nhạc nữ ca hát trên sân khấu, xem diễn viên nữ nhỏ lệ trên phim ảnh, xem người mẫu nữ uốn éo trên trang bìa tạp chí. Vì vậy, đương nhiên khi nghĩ tới hai chữ ‘ồ nhân’ thì đầu óc của cậu ta cũng sẽ theo phản xạ, nghĩ tới mấy người trong giới giải trí đầu tiên. Cho nên mới buột miệng, chọc giận Cố đại thiếu gia.

“Được rồi mà, anh hai, anh ấy cũng không phải cố ý.” Cố Diệp Ninh cười nhàn nhạt, bắt lấy tay áo của Cố Liệt Hạo nhẹ giọng khuyên nhủ.

Cố Liệt Hạo thì nổi giận, ngược lại Cố Diệp Ninh thì vô cùng bình tĩnh. Cô cũng nhìn ra Bách Di Quyền thực sự không có ý tứ xấu xa gì, đơn thuần chỉ là thuận miệng nói ra mà thôi. Cố Diệp Ninh cảm thấy không cần thiết phải khiến anh hai vì chuyện nhỏ nhặt này mà cãi nhau với bạn.

Phản ứng tức giận của Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Ninh cũng không hề lấy gì làm ngạc nhiên. Đối với chuyện người thân trong nhà của cô, ai ai cũng chán ghét với những kẻ được coi là ‘ngôi sao nổi tiếng’ trong giới giải trí kia, Cố Diệp Ninh cũng chả xa lạ gì. Về vấn đề này thì có hai nguyên nhân.

Lý do thứ nhất là bởi vì Cố gia là gia tộc quyền quý xuất phát từ quân đội, quan điểm cùng định kiến về giới giải trí đã ăn sâu vào tư tưởng của mọi người, rất khó có thể thay đổi. Giống như Cố Liệt Hạo, anh luôn nghĩ, người trong giới giải trí ít ai trong sạch, đó là thế giới hỗn loạn bản thù.

Lý do thứ hai đó là... nhờ ơn ông anh sinh đôi Cố Diệp Phi của cô. Ai bảo y dám ngày lại ôm ôm ấp ấp một cô nàng ca sĩ hay diễn viên nào đó rồi để bị chụp lại, đăng lên trên mặt báo.

Đương nhiên, Cố Diệp Phi không yêu đương gì cả, chỉ đơn thuần là chơi đùa mà thôi. Cố Liệt Hạo cùng Cố Tiệp Huy và Cố Vân ban đầu còn cảm đoán y một trận, nhưng sau thấy y tùy hứng không chịu nghe lời nên cũng mặc kệ. Đương nhiên, kèm theo đó đó là sự phản cảm đối với người của giới giải trí tăng lên gấp bội.

Thực ra trước đây Cố Diệp Ninh cũng không ưa thích gì những người giới giải trí, nhưng mà sống qua một kiếp, tư tưởng cô thoải mái hơn rất nhiều. Không liên can gì tới bản thân mình, ai muốn đi quán người khác sống ra sao. Hơn nữa, trong mắt thế, thiếu nữ... thậm chí là cả thiếu nam bởi vì thực lực quá yếu, bản thân nương nhờ vào những vị cường giả cũng không phải là ít.

Dật Phong nhìn Bách Di Quyền run lấy bầy nấp sau mình, thờ dài một tiếng, bắt lực đi tới giảng hòa: “Cậu ấy biết lỗi rồi, cậu tha cho cậu ấy đi, Liệt Hạo. Cậu cũng biết cậu ấy cứ luôn nhanh mồm nhanh miệng chứ không có suy nghĩ gì xấu xa đâu.”

“Ờ, nếu cậu ta dám có suy nghĩ gì xấu xa thì cậu ta bây giờ cũng không sò sò đứng đây được.”

Cố Liệt Hạo trừng mắt nhìn Bách Di Quyền một cái. Nếu hiện tại Bách Di Quyền có đuôi ở đằng sau, nhất định sẽ bị ánh mắt sắc bén của Cố Liệt Hạo dọa cho lông đuôi dựng đứng hết cả lên rồi. Dật Phong và Vũ Thanh bắt đầu đi quay sang nhau, quả nhiên với cái tên lạnh mồm lạnh nhanh Bách Di Quyền này, chỉ có Cố Liệt Hạo trị được.

“Nề mặt Dật Phong với Ninh nhi, tạm tha chết cho cậu.” Ngừng lại một chút, giọng điệu đều đều nhưng tràn ngập uy hiếp “Tuy nhiên, hai tuần kế tiếp cậu nên ngoan ngoãn xách mông tới Cổ gia để làm ‘sai vật’ cho tôi.”

“Vì sao chứ???” Bách Di Quyền bắt đầu kêu lên “Cho dù có trừng phạt thì cũng chỉ một tuần thôi! Sao lại tới tận hai tuần?” Trời mới biết bị Cố Liệt Hạo sai vật thảm như thế nào!!!

“Đừng tưởng tôi không nghe thấy ban nãy cậu lăm nhăm cái gì ‘tình nhân’ linh tinh.”

“Được rồi, được rồi, hai tuần thì hai tuần...” Biết nếu còn dám kiêu ngạo nữa, nhất định sẽ bị Cố Liệt Hạo đánh cho tơi bời. Kẹp hai ngón tay làm động tác khóa mồm, Bách Di Quyền nuốt lệ vào tim... Với thực lực của Cố Liệt Hạo, Bách Di Quyền quả thực không dám có lá gan đi tới khiêu khích!!! o(╯____╰)o

“Anh hai, anh tới đây, em dẫn anh gặp đồng đội của em.” Nhớ ra sự hiện diện của đám người Nam Cung Lãnh Dạ, cô vươn tay ôm lấy cánh tay của Cố Liệt Hạo, kéo anh một phen.

Cố Liệt Hạo hơi ngạc nhiên một chút nhưng sau đó cũng rất bình thản để cô kéo đi. Cố Diệp Ninh trở về được thủ đô một cách an toàn, thời gian cũng coi như là khá nhanh, đương nhiên phải có đồng đội giúp đỡ. Đối với những người được cô gọi là đồng đội, anh không khỏi sinh ra một chút tò mò. Ba người Vũ Thanh, Dật Phong và Bách Di Quyền cũng hứng thú đi theo ở phía sau hai anh em bọn họ. Thế nhưng, giây phút mắt vừa nhìn thấy Nam Cung Lãnh Dạ, Mục Hoảng và Mặc Sở Minh thì hứng thú của ba người đều tụt xuống mức âm, trong lòng hỗn loạn một mảnh.

Cố em gái... Đồng đội của em có phải hay không quá mức hung tàn rồi...

Nhìn tới một đám người nam nữ có, trẻ con cũng có, hơn nữa dung mạo của ai cũng thuộc dạng mỹ nam mỹ nữ, đứng trong đám người chắc chắn là hạc giữa bầy gà. Bách Di Quyền khóc ròng... Cô tiểu thư, tiêu chuẩn chọn lựa vào đội ngũ chẳng lẽ là nhờ dung mạo sao?

“Nam Cung Lãnh Dạ? Mục Hoảng? Mặc Sở Minh?” Cố Liệt Hạo liếc mắt một cái liền nhận ra ba người Nam Cung Lãnh Dạ đầu tiên, trong mắt lóe lên một tia sáng, nhưng vẫn rất lịch sự đi tới chào hỏi, vươn tay ra “Xin chào Nam Cung đại thiếu gia, Mục tiên sinh, Mặc tiên sinh. Tôi là Cố Liệt Hạo, anh trai của Ninh nhi, lần đầu gặp mặt.”

“Xin chào, Cố đại thiếu gia.” Nam Cung Lãnh Dạ bắt lấy tay của Cố Liệt Hạo, thái độ bình thản nhưng cũng rất lễ độ đáp lại.

“Nghe nói mọi người là đồng đội của Ninh nhi, cảm ơn đã chăm sóc con bé thời gian qua.” Anh không biết thực lực của Cố Diệp Ninh, cho nên tưởng rằng cô được ba người này chăm sóc “Nếu sau này có việc gì, xin cứ tới Cổ gia, chỉ cần chúng tôi giúp được thì nhất định sẽ giúp.”

“Không cần. Là tiểu Ninh chăm sóc chúng tôi rất nhiều mới đúng.” Cố Liệt Hạo vừa nói xong, Nam Cung Lãnh Dạ đã quyết liệt đáp lại không chút do dự.

Cố Liệt Hạo hí mắt lại. Tiểu Ninh sao?

Mọi người nhìn không khí giữa hai người này, theo bản năng lùi về sau một bước. Chẳng biết vì sao lại cứ có cảm giác bão lốc vô hình đang không ngừng gào rít vậy!!! Dật Phong, Vũ Thanh cùng Bách Di Quyền toát mồ hôi, tổ hợp hai người thừa kế của Nam Cung gia tộc và Cổ gia gia tộc thực kinh khủng quá đi mất!!!

“Anh hai, đây là Chu Tề Sa, đây là Minh Tu, đây là Hạ Kỳ Phong, đây là Chu Nhi, đây là Diệp Thiên...” Cố Diệp Ninh lại ngây thơ chẳng phát hiện gì, thấy anh hai đã biết ba người Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh và Mục Hoảng rồi nên không giới thiệu lại.

“Xin chào.” Chuyển tầm mắt, anh nhìn những người cô vừa giới thiệu một lượt. Đối với những người này, thái độ của Cố Liệt Hạo rất lễ độ nhưng không quá thân thiết “Ninh nhi, cái con gì đây? Chẳng lẽ là tiểu Nha?”

Khi thấy con sói to lớn bất bình thường kia, Cố Liệt Hạo cau mày quay sang hỏi cô. Sao nhìn thấy giống giống tiểu Nha? Chẳng qua... lần cuối cùng thấy tiểu Nha, dường như nó không to tới mức này đi? Mà có con sói bình thường nào to như con sư tử vậy sao? Chẳng lẽ tới thành phố D một thời gian, ăn nhảm bột nở hả?

“Khụ... tiểu Nha gặp chút chuyện, cho nên mới như vậy.” Thấy thái độ khó hiểu của anh trai, Cố Diệp Ninh hắng giọng đáp.

“Hạo ca...”

Đúng lúc này, một thanh âm ôn nhuận trong trẻo vang lên cắt ngang suy nghĩ của Cố Liệt Hạo. Anh quay đầu nhìn, chỉ thấy từ sau cơ thể to lớn như núi của Mục Hoảng, một thanh niên tướng mạo vô cùng anh tuấn, vẻ mặt mỉm cười ôn nhu lễ độ, thân người cao dong dỏng khoan thai, từng bước từng bước tới phía anh. Cố Liệt Hạo có chút ngây ngẩn, đồng tử không giây nào rời khỏi trên người người thanh niên kia, tựa như muốn xác định thân phận của anh ta.

“Anh, món quà đặc biệt nhất. Anh có nhận ra là ai không?” Cố Diệp Ninh thấy anh trai luống cuống như vậy, bật cười khê, hiếm hoi lộ ra vẻ tinh nghịch

hỏi.

“Huyền?” Thanh âm của anh run run, kích động không hề nhỏ “Huyền, em vẫn...” Bước chân nhanh chóng tiến lên vài bước, tới lúc tới gần Cố Tĩnh Huyền, lại lúng túng không biết nên nói gì, lời cứ nghẹn lại nơi cổ họng.

“Em về rồi, Hạo ca.”

Cố Tĩnh Huyền nhìn ông anh cả luôn luôn nổi tiếng là điềm tĩnh, nay lại bị mình cùng Cố Diệp Ninh liên tục làm cho mất tĩnh tĩnh như vậy, trong lòng không khỏi dâng lên một chút buồn cười cùng thỏa mãn. Cho dù bản thân đã mất tích mấy năm, nhưng tình cảm của người thân đối với mình vẫn như cũ không thay đổi. Cố Diệp Ninh cũng vậy mà Cố Liệt Hạo cũng vậy.

“Huyền, em có bị thương ở đâu không? Mấy năm qua em đi đâu? Vì sao không về nhà, cũng không chịu thông báo cho mọi người tin tức của em? Em có biết mọi người lo lắng lắm không? Hơn nữa, sao em lại gặp được Ninh nhỉ?” Cố Liệt Hạo không biết suy nghĩ trong đầu của Cố Tĩnh Huyền, anh lo lắng xem xét xem Cố Tĩnh Huyền có bị thương không, miệng dần dần hỏi.

“Hạo ca, Hạo ca, anh bình tĩnh lại một chút...” Cố Tĩnh Huyền có chút bất đắc dĩ cười. vỗ vỗ bả vai của anh, mở miệng trấn an an ủi.

“À...”

Nhận ra đúng là bản thân có chút luống cuống, Cố Liệt Hạo đưa mắt nhìn những người xung quanh, thấy bọn họ đang dùng ánh mắt quái dị nhìn mình, anh có chút xấu hổ. Hắng giọng vài tiếng, anh khôi phục lại vẻ mặt bình tĩnh nghiêm nghị như trước, mím môi nhìn hai người Cố Tĩnh Huyền và Cố Diệp Ninh, bày ra bộ dạng anh lớn trong nhà.

“Hai đứa trả lời từng câu hỏi cho anh!”

“Anh hai, chỗ này không thích hợp nói chuyện đâu, để sau nói đi có được hay không?” Biết lòng anh sốt ruột, nhưng mà nơi này không thích hợp để nói chuyện lâu, Cố Diệp Ninh có chút bất đắc dĩ, thanh âm không tự giác pha theo chút làm nũng nói.

“Phải đó Hạo ca, bọn em sẽ trả lời, nhưng mà để khi có thời gian và không gian thích hợp đã.” Cố Tĩnh Huyền cũng gật đầu, hòa theo khuyến nhủ.

“Hừ, vậy thì hai đứa có rất nhiều chuyện phải kể cho anh nghe rồi đấy!” Anh cũng hiểu là không thể tiếp tục ‘hỏi cung’ ở nơi công cộng, thỏa hiệp lại mang theo chút đe dọa trừng mắt nhìn em trai và em gái đang đứng trước mắt mình.

Con mắt của Cố Diệp Ninh tại sao lại đổi màu, mối quan hệ của Cố Diệp Ninh và Cố Tĩnh Huyền với ba người Nam Cung Lãnh Dạ, vì sao Cố Diệp Ninh và Cố Tĩnh Huyền lại gặp được nhau, Cố Tĩnh Huyền mấy năm nay đi đâu, tiểu Nha rốt cuộc là xảy ra chuyện gì mà hình thể lại đột biến như thế... tất cả những thắc mắc này, Cố Liệt Hạo một cái cũng sẽ không bỏ qua, nhất định phải bắt hai đứa nhóc kia nói hết mới được. Xem chừng chuyện trở về thủ đô lần này của Cố Diệp Ninh và Cố Tĩnh Huyền... có rất nhiều điều ‘đặc biệt’.

“Dạ dạ dạ...” Hai người Cố Tĩnh Huyền và Cố Diệp Ninh có chút bất đắc dĩ gật đầu. Aiz ~ thật sự không dám cãi ông anh lớn nha ~

“Cố đại thiếu, có thể cho chúng tôi hỏi một chút được không?” Mặc Sở Minh thấy bên này ba anh em đã tạm thời giải quyết xong vấn đề, y đi tới, thăm dò mở miệng hỏi.

“Được thôi. Có chuyện gì?” Anh gật đầu đồng ý.

“Chúng tôi mới về thủ đô không bao lâu, có chút không rõ lắm thế lực trong căn cứ thủ đô hiện tại như thế nào...” Mục Hoàng gãi gãi đầu, thay Mặc Sở Minh hỏi ra thắc mắc của bọn họ “Nghe nói ngoại trừ chính phủ cùng quân đội ra, còn có cái gì 10 gia tộc lớn...”

“Ha ha ha... cái gọi là 10 gia tộc lớn, chính phủ và quân đội, ba phe phái lớn cùng quản lý căn cứ kì thực ra chỉ là suy nghĩ của người ngoài mà thôi.” Vũ Thanh đứng cạnh nghe ngóng này giờ, bật cười xen vào.

“Vũ thiếu gia có ý gì?” Vũ gia cũng là gia tộc lớn trong giới chính trị, Mặc Sở Minh đã từng đọc qua hồ sơ của Vũ Thanh, đương nhiên cũng biết vị thiếu gia này không phải là người hay nói chuyện vớ vẩn. Y có chút ngạc nhiên cùng khó hiểu, mở miệng thắc mắc.

“Trên thực tế, chính phủ bây giờ chỉ là cán cân cân bằng mà thôi, nắm quyền thực sự là 10 gia tộc lớn kia. 10 gia tộc lớn bao gồm: Nam Cung, Cố, Vũ, Dật, Đoan Mộc, Lưu, Mạch, Hạ, Âu Dương, Phùng.”

Không hề giấu diếm, Vũ Thanh đáp: “Trong đó lại chia thành bốn gia tộc có thế lực mạnh nhất là Cố gia gia tộc, Nam Cung gia tộc, Đoan Mộc gia tộc, Lưu gia gia tộc. Còn 6 gia tộc còn lại chỉ là liên kết với bốn gia tộc này mà thôi.”

“Vũ gia của Vũ Thanh và Dật gia của tôi là hai gia tộc liên kết với Cố gia gia tộc. Hạ gia, Âu Dương gia là hai gia tộc liên kết với Nam Cung gia tộc. Mạch gia thì liên kết với Đoan Mộc gia tộc, Phùng gia lại chọn liên kết với Lưu gia gia tộc.” Dật Phong cũng tiếp lời.

Dật gia của Dật Phong trước mặt thế chỉ là một gia tộc nhỏ. Nếu đem Dật gia so với Cố gia có lịch sử mấy trăm năm cùng Vũ gia quyền thế thì tất nhiên là không bằng. Thế nhưng sau khi mặt thế bùng phát, Dật gia có rất nhiều người trở thành dị năng giả. Chính nhờ vài số lượng dị năng giả có trong tay này cộng với sự liên kết với Cố gia mà Dật gia vượt lên trở thành một trong 10 gia tộc lớn nhất.

Nếu như Vũ Thanh có cả một câu chuyện dài dằng dặc kể về chuyện làm sao để thân thiết và giữ tình bạn với Cố Liệt Hạo từ khi đi học tới khi ra ngoài

xã hội làm việc như bây giờ, thì quá trình quen biết giữa Cố Liệt Hạo cùng Dật Phong và Bách Di Quyền đơn giản hơn nhiều.

Dật Phong có một lần thay cha bàn công việc với Cố Liệt Hạo, sau khi nói chuyện cảm thấy hợp tính nhau, từ đó dần dần trở thành bạn tốt. Còn Bách Di Quyền vốn là bạn trúc mã của Dật Phong, tính cách thoải mái thẳng thắn, cũng rất được Cố Liệt Hạo tán thưởng, sau đó không bao lâu thì gia nhập vào nhóm bạn thân của Cố Liệt Hạo.

Ở thời điểm bắt đầu mặt thể, khi mọi người đồn thổi Cố gia sắp bị diệt, chỉ có Vũ Thanh và Dật Phong cùng Bách Di Quyền đứng ra bảo vệ cho Cố gia, không ‘ném đá xuống giếng’. Sau đó thời điểm Cố Liệt Hạo cùng hai em trai là Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ xuất hiện, dùng thực lực của bản thân đập tan tin đồn kia, Cố gia một lần nữa lại trở thành đệ nhất gia tộc. Ngay sau đó, hai nhà Vũ - Dật cũng được Cố gia ưu ái chọn thành đồng minh liên kết, hưởng không ít lợi ích chung với nhau. Mà ba người Vũ Thanh, Dật Phong và Bách Di Quyền trở thành những người bạn duy nhất mà Cố Liệt Hạo tín nhiệm.

Về phần hai gia tộc phụ thuộc vào Nam Cung gia tộc, một là Hạ gia còn một là Âu Dương gia. Âu Dương gia là nhà mẹ đẻ của Âu Dương Trúc - mẹ ruột của Nam Cung Lãnh Dạ, là một gia tộc lớn cũng xuất thân từ quân đội. Còn Hạ gia là một gia tộc danh tiếng trong giới kinh thương, người thừa kế Hạ Thiên Khải là thanh mai trúc mã kiêm hôn phu của Nam Cung Nguyên Nguyên - em gái của Nam Cung Lãnh Dạ. Hai gia tộc này đều có quan hệ thông gia với Nam Cung gia tộc, đương nhiên là đã được định sẵn cột chung một thuyền.

Đoan Mộc gia tộc cùng Mạch gia gia tộc cũng có hôn ước, hai gia tộc đó từ trước mặt thể đã gắn chặt lợi ích với nhau, đương nhiên hiện tại mặt thể tới càng phải dựa dẫm vào nhau hơn. Ba người Nam Cung Lãnh Dạ nghe thấy Đoan Mộc gia và Mạch gia liên kết với nhau, hoàn toàn không có chút ngạc nhiên nào.

Chỉ là... Lư gia ư?

“Lư gia, chẳng lẽ là Lư gia trước đây sở hữu Tập đoàn thực phẩm Lư thị?” Mục Hoàng có chút không dám chắc, thắc mắc hỏi.

“Đừng rỗi đó. Chắc, cái lão cáo già Lư Gia Việt đó, sử dụng lượng lương thực tích trữ của Tập đoàn thực phẩm Lư thị, mời chào các dị năng giả, gây sức ép lên chính phủ, dần dần trở thành một trong bốn gia tộc mạnh nhất. Chứ với căn cơ Lư gia nhà lão, làm sao có thể sánh tầm với Nam Cung gia, Cố gia và Đoan Mộc gia chứ?!” Bách Di Quyền chán ghét bĩu môi.

Cố gia gia tộc và Nam Cung gia tộc thì không nói làm gì, người ta là đại đại gia tộc đứng đầu được toàn thủ đô công nhận; Đoan Mộc gia tộc là đại gia tộc có danh tiếng bậc nhất ở giới chính trị; so với ba gia tộc này, một Lư gia mới khởi nghiệp được gần chục năm như Lư gia sao có thể sánh bằng!

Nếu không phải gia chủ của Lư gia - Lư Gia Việt có chút đầu óc và may mắn, một chân trong bộ bốn quyền lực làm sao Lư gia có thể chen chân được vào?! Hơn nữa, Lư gia trong căn cứ luôn huênh hoang gây chuyện khắp nơi, mở mồm ra liền sắc mùi tiền, hơn nữa còn tự cho mình là thiên hạ đệ nhất, quả thực khiến cho Bách Di Quyền vô cùng chán ghét cùng phản cảm.

Mà Phùng gia phụ thuộc vào Lư gia, vốn trước cũng được coi là gia tộc lớn giàu có, thế nhưng thế hệ trước không biết sinh con, đẻ ra một thế hệ sau ngu ngốc chỉ biết ăn chơi trác táng. Phùng gia tới trước mặt thể, bề ngoài bóng bẩy nhưng bên trong đã mục ruỗng hết. Mặt thể bùng nổ, Phùng gia liền dòn hết gia tài, xin đầu nhập vào thế lực Lư gia mới nổi, thật sự làm người ta khinh thường, hoàn toàn không có phong phạm thế gia gì hết.

“Nói như vậy, Cố gia chúng ta vẫn có quyền lực trong căn cứ?” Nghe tới đây, Cố Diệp Ninh cùng Cố Tĩnh Huyền có thể an tâm thờ phào. Hai người cũng chả thèm quan tâm tới ba cái chuyện tranh đấu quyền lực trong căn cứ làm cái gì.

“Ừ, hiện tại Phi, Hạ cùng cậu và ông ngoại đều ở biệt thự cũ của chúng ta trong khu vực cao cấp.” Cố Liệt Hạo nhắc tới người thân, trên mặt lộ ra một tia ôn nhu, gật nhẹ đầu.

“Đâu chỉ có quyền lực. Trong bốn gia tộc lớn nhất thì lại có Nam Cung gia tộc và Cố gia gia tộc là có thực lực cùng thế lực mạnh nhất.” Bách Di Quyền tủm tỉm cười, nháy mắt hướng Cố Tĩnh Huyền và Cố Diệp Ninh đắc ý nói.

“???” Không chỉ Cố Diệp Ninh, Cố Tĩnh Huyền mà ngay cả Nam Cung Lãnh Dạ cũng nhìn sang Bách Di Quyền, muốn hỏi tại sao lại như vậy.

“Có ba lý do. Thứ nhất, quân đội hiện tại hoàn toàn bị nắm giữ trong tay của hai gia tộc này rồi, Đoan Mộc gia và Lư gia thúc ngựa cũng khó đuổi theo kịp.” Dật Phong nhéo nhéo cái vành tai của Bách Di Quyền, kéo cậu ta lại, thay cậu ta trả lời “Thứ hai chính là... hai gia tộc này, gần như toàn bộ các thành viên trong nhà đều là dị năng giả.”

Mục Hoàng:

Mặc Sở Minh:

Cố Diệp Ninh:

Nam Cung Lãnh Dạ:

Cố Tĩnh Huyền: Ha ha ha...

Được rồi, lo lắng bất an lúc trước, mau bay hết đi. Gần hết cả các thành viên trong nhà đều là dị năng giả? Đây là cái khái niệm gì vậy? Dị năng giả giờ giống cu cái ngoài chợ vậy sao?

“Nam Cung gia nhà anh rốt cuộc có bao nhiêu người vậy?” Cổ Diệp Ninh nhìn không được, lùi bước nhích tới gần Nam Cung Lãnh Dạ, quay sang khẽ hỏi. Tuy đều là đại gia tộc, thế nhưng, Nam Cung gia đông hơn Cổ gia nhiều lắm.

“Nếu chỉ tính riêng Nam Cung gia thì có tôi, em gái, em trai với 8 đứa em họ khác. Người lớn thì có ông nội, cha, mẹ, 8 người cô di chú bác. Ngoài ra Hạ gia cùng Âu Dương gia số lượng người cũng khá đông, quan hệ với Nam Cung gia rất tốt, tựa như người một nhà vậy.” Nam Cung Lãnh Dạ tính tính một chút, mặt cũng có chút bất lực... hình như rất đông người thì phải ~

“Nhà tôi tính thêm Huyền ca thì chỉ có tổng cộng là 7 người.” Số lượng thật sự quá khác biệt.

Bách Di Quyền không nghe thấy cuộc đối thoại khe khẽ của hai người Nam Cung Lãnh Dạ và Cổ Diệp Ninh, tiếp tục thao thao bất tuyệt mang theo chút hâm mộ:

“Thứ ba chính là Cổ gia không biết vì sao lại tích trữ được một lượng lương thực rất lớn. Nam Cung gia thì lại có Hạ gia trợ giúp, lương thực cũng vô cùng dồi dào. Hai gia tộc nhà các vị muốn lương thực có lương thực, muốn thể lực có thể lực, muốn thực lực có thực lực, không cần phải hạ thấp tư thái đối với bất cứ phe phái nào, ngược lại người ta còn phải tới nịnh nọt.”

Cổ Liệt Hạo liếc mắt nhìn Cổ Diệp Ninh, Cổ Diệp Ninh cũng nhận được ánh mắt của anh, khẽ cười cười. Hàm ý bên trong cuộc trao đổi ngầm này, không ai biết cũng không ai hiểu. Cổ gia có thể tích trữ được một lượng lớn lương thực cùng vật tư như vậy, hoàn toàn là nhờ vào công của Cổ Diệp Ninh. Vì vậy Cổ ‘công thần’ nghe được một phần lý do là vì nhờ vào đồng lương thực vật tư này mà người Cổ gia có thể sống thoải mái, cô không khỏi vui mừng trong lòng.

“Vậy... muốn vào khu vực cao cấp thì phải làm sao?” Mục Hoảng hỏi.

“Phải có thể chứng minh đặc biệt.” Vũ Thanh đáp “Chỉ có điều muốn lấy thể chứng minh đặc biệt thì mất khá nhiều thời gian cùng thủ tục.” Y quay sang nhìn Cổ Liệt Hạo “Thế nhưng nếu Liệt Hạo ra tay, xin đặc cách thì sẽ nhanh hơn nhiều.”

“Được thôi, cũng không có vấn đề gì, tôi sẽ làm trung gian. Với thân phận của ba người, chỉ cần liên lạc xác minh với bên Nam Cung gia tộc một chút là có thể thông qua.” Cổ Liệt Hạo cũng không từ chối “Đúng rồi, còn mấy người, đã có ý định gì chưa?” Đây là hỏi mấy người Chu Nhi, Hạ Kỳ Phong, Chu Tề Sa và Minh Tu. Dù sao ở đây đều là đồng đội vào sinh ra tử với Cổ Diệp Ninh, nếu có thể giúp thì anh sẽ giúp.

“Em muốn theo Diệp tỷ tỷ...” Hạ Kỳ Phong và Minh Tu đồng thanh đáp.

“Tôi và Tiểu Chu Nhi đi theo Tinh Huyền...” Chu Tề Sa cười cười mỉa hoặc, xoa xoa mái tóc mềm như tơ của Chu Nhi, cũng nói ra ý định của mình “Thực lực chúng tôi không tệ, nếu Cổ gia các anh không chê, xin bao ăn ở, chúng tôi sẽ cố gắng ra sức làm việc trả nợ.”

“Được rồi, không thành vấn đề.” Cổ gia cũng thu nhận dị năng giả cùng người thường có thực lực về làm thuộc hạ, chẳng qua kiểm tra khá kỹ càng nên số lượng không nhiều lắm. Những người này là đồng đội của Cổ Diệp Ninh và Cổ Tinh Huyền, cho nên Cổ Liệt Hạo rất tin tưởng nhân phẩm của bọn họ, đồng ý quyết định thu nhận cả bốn.

Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh và Mục Hoảng không có gì cảm thấy ngạc nhiên vì quyết định của bốn người Chu Tề Sa, Chu Nhi, Minh Tu và Hạ Kỳ Phong. Ngay từ đầu, Hạ Kỳ Phong cùng Minh Tu đã là ở bên Cổ Diệp Ninh, nửa đường mới quen bọn họ. Sau này Chu Nhi cũng là do Minh Tu xin được cho vào đội ngũ. Chu Tề Sa lại là thuộc hạ đi theo Cổ Tinh Huyền, bọn họ lại càng không có tư cách gì để lôi kéo. Chỉ có điều... nhìn một đám dị năng giả tiềm năng như rồng này vụt khỏi tay, Mặc Sở Minh vẫn cảm thấy vô cùng tiếc nuối.

“Nếu như thế, chút nữa tôi sẽ giúp các người làm chứng minh đặc biệt.” Cổ Liệt Hạo nói, lại quay sang nhìn Diệp Thiên này giờ im lặng không nói gì “Phải rồi, còn cậu thì sao?”

“Tôi là quân nhân được triệu tập về thủ đô, chỉ đi cùng nhóm người Cổ tiểu thư mà thôi, chút nữa tôi sẽ tới bên quân đội báo danh.” Diệp Thiên khiêm tốn lắc đầu.

“Anh ta trước kia là cấp dưới của Vũ trung tướng.” Cổ Diệp Ninh nói khẽ với Cổ Liệt Hạo.

“À...” Cổ Liệt Hạo giật mình “Nếu là lính của Vũ trung tướng, lại được triệu tập tới thủ đô thì sau này chúng ta sẽ gặp nhau nhiều đấy.” Anh mỉm cười vô cùng thâm ý nhìn Diệp Thiên, sau đó không quản vẻ khó hiểu của Diệp Thiên, quay đầu báo với những người khác: “Vây tranh thủ trời còn sớm, mọi người theo tôi tới Cục quản lý báo danh làm chứng minh đặc biệt đi.”

“Bọn tôi cũng đi luôn hả?” Mục Hoảng thắc mắc.

“Tôi đó tôi giúp ba người các cậu liên lạc với Nam Cung gia tộc luôn.” Lại nói với Diệp Thiên “Cậu cũng đi luôn, báo danh quân nhân ở đó luôn cũng được, đỡ mất thời gian mấy ngày chờ đợi mới nhận được giấy báo gia nhập binh đội.”

“A, được...” Diệp Thiên gật đầu, nếu có thể rút ngắn thời gian báo danh chờ đợi linh tinh gì đó, ai mà muốn bỏ qua cơ chứ.

“Ninh nhi, thẻ của em anh đã làm từ trước rồi, vẫn cứ chờ em về suốt để đưa cho em.” Cổ Liệt Hạo nghiêng người ôn nhu vỗ má Cổ Diệp Ninh, từ trong túi áo lấy ra một chứng minh thân phận đặc biệt đưa cho cô.

“Anh hai...” Cổ Diệp Ninh nhìn thẻ chứng minh đặc biệt ở trong tay, lại ngẩng lên nhìn khuôn mặt anh tuấn của anh trai mình, trong lòng không biết vì sao sinh ra một tia chua xót. Anh hai và mọi người vẫn luôn đối tốt với cô như vậy.

“Ngoan, không được khóc nhè.” Thấy vành mắt cô lại đỏ lên, anh yêu thương dỗ dành.

“Em mới không khóc.” Mím mím môi, Cố Diệp Ninh tựa đầu vào ngực của Cố Liệt Hạo, cọ cọ lau đi vài giọt nước mắt mới tràn ra “Anh hai, cảm ơn anh nhiều lắm... là Ninh nhi không ngoan, làm các anh cứ lo lắng cho em suốt...”

“Không sao, em bình an về là được rồi...” Cố Liệt Hạo thở dài, vòng tay ôm lấy cô, một tay xoa xoa vỗ về lưng cô như ngày còn nhỏ. Anh hôn nhẹ lên đỉnh đầu của cô, thì thầm an ủi “Ninh nhi, về... là tốt rồi...”

Im lặng một lúc, anh buông cô ra, thấp giọng nói “Bây giờ anh đưa Huyền cùng bọn họ đi làm chứng minh thân phận, nếu em buồn chán, hay là cứ đi dạo chơi một chút đi. Một lát nữa ở nơi này tập hợp rồi chúng ta cùng về nhà.”

“Có thể sao?” Cố Diệp Ninh ngạc nhiên, anh hai cho cô đi dạo một mình?!

“Đương nhiên là phải dẫn theo tiểu Nha.” Nhìn con sói trắng muốt hình thể to lớn, lại nhớ tới thân thủ của nó, Cố Liệt Hạo vô cùng an tâm khi để nó đi cùng Cố Diệp Ninh “Đã lâu em mới trở về, anh biết em muốn đi dạo quanh một lúc. Một lát nữa cứ trở lại chỗ này chờ, anh và mọi người sẽ tụ họp cùng em.”

“Được...” Đúng như Cố Liệt Hạo nói, cô quả thực muốn đi dạo quanh một chút. Kiếp trước khi về tới thủ đô, vì đủ loại lý do và áp bức, còn chưa kịp ngắm nhìn nơi quê nhà xa cách bao lâu thì cô đã bị bức chết, khiến trong lòng Cố Diệp Ninh không khỏi tiếc nuối.

“Ngoan.” Xoa xoa đầu của cô, Cố Liệt Hạo thấp giọng cười.

Cố Diệp Ninh chào Cố Tĩnh Huyền cùng mấy người Nam Cung Lãnh Dạ xong thì cùng tiểu Nha hướng về phía mấy khu mua sắm trong khu vực mậu dịch. Tối lúc bóng của cô khuất dạng, Cố Liệt Hạo mới chuyển rời tầm mắt. Lúc đi ngang qua ba người bạn thân của mình, anh thấp giọng nói. “Vũ Thanh, Dật Phong, Di Quyền, các cậu trở về trước đi. Tiễn đường tạt qua thông báo một chút cho người nhà của tôi là Ninh nhi và Huyền trở về.”

“A... thế tí cậu về bằng gì?” Bách Di Quyền ngây ngốc hỏi. Bốn người họ chỉ đi có một chiếc xe ra khỏi khu vực cao cấp thôi đấy?! Bọn họ đi rồi, Cố Liệt Hạo chút về thế nào? Đi bộ cũng mất rất nhiều thời gian nha ~

“Cậu là đồ ngốc à? Liệt Hạo đi cùng xe của em gái cậu ấy cũng được mà.” Dật Phong đập cái bốp vào đầu tên bạn ngốc này của mình.

“Phong, sao cậu cứ đánh tởm hoài vậy?” Lên án Dật Phong, Bách Di Quyền ôm đầu méo mếu.

“Hai cậu đủ rồi đó.” Vũ Thanh nhắc nhở hai cái tên chuẩn bị cãi nhau này rồi quay lại báo với Cố Liệt Hạo “Cậu cứ đi làm việc đi, chút để tôi cùng Dật Phong và Di Quyền qua giải lời cho.”

“Cảm ơn, Thanh.” Cố Liệt Hạo gật đầu với Vũ Thanh một cái, sau đó dẫn mấy người Cố Tĩnh Huyền và Nam Cung Lãnh Dạ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Gia Tộc Phi Thường

Cố Diệp Ninh loanh quanh bước từng bước trong khu mậu dịch một vòng, bởi vì không có người dẫn đường cho nên cô đi rất tùy tiện, không có mục đích cụ thể. Nhớ tới ban nãy hình như bạn của anh hai có nói Cố gia vẫn như cũ là gia tộc nắm quyền, hơn nữa mọi người trong nhà hầu hết đều là dị năng giả, Cố Diệp Ninh không khỏi thờ phào. Đây là kết quả mà cô hi vọng và mong muốn nhất sau khi sống lại. Cô không muốn nhìn Cố gia một lần nữa bị hủy đi, cũng không muốn nghe thấy hay chứng kiến người thân một lần nữa lại gặp họa sát thân.

“Ừm... ban nãy quên mất không khỏi trong nhà có những ai là dị năng giả rồi. Hình như anh hai là dị năng giả?! Không biết hiện tại anh ấy đã tới cấp mấy?! Dị năng là gì?! Phi với Hạ có phải cũng có dị năng hay không?!” Cô vừa đi vừa không ngừng lẩm bẩm tự hỏi.

Thực có quá nhiều thắc mắc...

Cố Diệp Ninh đi tới trong khu vực trao đổi và buôn bán lớn nhất của khu vực mậu dịch, so với ở thành phố C thì đông đúc nhộn nhịp hơn nhiều. Tuy sắc mặt của những người bán hàng hơi vàng tái thiếu sức sống, thế nhưng ít nhất cũng chẳng đói kém tới chỉ còn da bọc xương, xem ra vẫn không quá tệ.

Người mua kẻ bán rất nhộn nhịp, với đủ các loại hàng hóa. Cửa hàng nhỏ đơn giản thô sơ cũng có mà cửa hàng lớn trang hoàng cũng có. Tùy theo loại hàng hóa bán mà số lượng khách mua cũng tăng giảm theo. Đặc biệt nhất chính là vài gian hàng bán lương thực, thực phẩm, đồ dùng do chính phủ mở ra. Những gian hàng này so với những gian hàng tư nhân tự mở thì đông đúc hơn gấp mấy lần, lúc nào cũng nườm nượp người ra người vào. Tuy giá có hơi đắt đỏ, thế nhưng đồ bán trong đó đều là những vật dụng cần thiết cho sinh hoạt, không mua không được.

“Grừ ~” Tiểu Nha bỗng nhiên cắt đứt suy nghĩ vẫn cơ trong đầu cô. Nó cắn cắn ống quần của cô, trong mắt thấp thoáng hiện lên vẻ cao hứng tò mò,

kéo kéo cô chạy về hướng một gian hàng đơn giản được bày bán ven đường.

“Mày thích gì sao, tiểu Nha?” Cô Diệp Ninh không có ý định mua gì cả vì cái gì cô cũng có đủ trong không gian dự trữ rồi. Thế nhưng nếu tiểu Nha thích, cô sẽ mua cho nó. Nở nụ cười nhân nhật, cô thuận thế theo sự lôi kéo của tiểu Nha mà bước đi.

Tới trước gian hàng, tiểu Nha cực kỳ linh tính vươn móng vuốt lên nghịch nghịch đặt lên một quả cầu. Quả cầu kia trong suốt, bên trong có chứa nước cùng những miếng kim tuyến óng ánh màu xanh lam cực kỳ xinh đẹp. Mỗi lần lắc nó lên, những miếng kim tuyến cũng theo đó mà dao động. Tiểu Nha thích thú dùng đôi mắt màu vàng theo dõi sự dao động của những kim tuyến, hơi lè lưỡi ra, bộ dáng cực kỳ yêu thích.

“Mày đó...” Có chút bất đắc dĩ nhìn nó, Cô Diệp Ninh hơi lắc đầu cười. Bề ngoài oai phong bệ vệ, huyết dịch trong cơ thể là của lang vương thuần khiết cao quý, nhưng chung quy vẫn có đôi lúc thực giống đứa nhỏ chưa lớn.

“Sói... sói...”

Chủ gian hàng là một người đàn ông trung niên, ông ta nhìn thấy tiểu Nha liền sợ tới tái mặt, run rẩy lui về sau mấy bước. Mà không chỉ ông ta, những người khác đứng xung quanh cũng vội vàng vàng thụt lùi ra sau vài bước. Có người còn mặt mày tràn ngập đề phòng, đã theo bản năng, len lén rút ra vũ khí sát thương của bản thân. Đường như chỉ cần tiểu Nha có bất cứ động tĩnh gì thì bọn họ lập tức sẽ liền tấn công nó.

“Ông chủ, cái này bán thế nào?”

Cô thản nhiên nhìn người đàn ông trung niên cùng người khác đứng xung quanh bị dọa tới nói không nên lời, một chút đề bụng cũng không có. Cúi người cầm lên quả cầu, một mặt ra hiệu tiểu Nha, để nó lui lại về sau mình, tránh dọa đối phương sợ tới ngất xỉu. Lắm lúc Cô Diệp Ninh cảm thấy thực khó hiểu. Rõ ràng tang thi so với tiểu Nha còn đáng sợ hơn, vì sao mọi người tới hiện tại đã có thể thản nhiên giết tang thi nhưng vẫn hoảng hốt sợ sệt tránh xa mỗi khi nhìn thấy tiểu Nha vậy?! Tiểu Nha rất ngoan mà, có gì đáng sợ chứ?!

Cô Diệp Ninh lòng nghĩ vậy, rõ ràng là không thể lý giải tâm lý của người thường. Cô từ nhỏ nuôi dưỡng tiểu Nha, đương nhiên không sợ nó. Thế nhưng với những người khác, tiểu Nha không phải vật nuôi yêu quý, mà nó là một con dã thú không hơn không kém.

Tang thi dù đáng sợ thật nhưng chung quy tang thi vẫn có lớp bên ngoài là hình dạng con người, hơn nữa nó đã không còn lý trí, chỉ hành động theo bản năng. Còn dã thú như tiểu Nha không chỉ có xảo quyết và có trí thông minh mà còn có dã tính bẩm sinh hung tàn. Nhân loại khi đối mặt với tang thi không phải không sợ hãi, nhưng chung quy đỡ vẫn bình tĩnh hơn là đối mặt với một con dã thú thị huyết khác sâu trong xương tủy.

“Cô...” Ông chủ vốn đang sợ hãi không cùng ngẩng đầu thấy Cô Diệp Ninh liền ngơ ngác bất động. Sự run rẩy khi nhìn thấy sói đã bay biến, chỉ ngay ngắn nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt, há hốc miệng không ngậm lại được.

“Ông có bán không? Tôi muốn mua.” Cái nhìn chăm chăm của ông chủ khiến cô có chút khó chịu, hơi nhíu mày, nâng lên quả cầu thủy tinh, lặp lại câu hỏi lần nữa.

“Cái... cái đó... a, quả cầu đó...” Ông chủ gian hàng lúc này mới lấy lại tinh thần, tâm trạng lập tức chuyển tới vụ mua bán. Có thể kiếm tiền, ông ta hoàn toàn ném sợ hãi và e dè với tiểu Nha ra sau đầu, trong mắt lóe lên vui mừng.

Quả cầu này thực sự là một thứ đồ vô dụng, ông ta bày ra bán cũng chẳng hi vọng gì sẽ có người mua. Bình thường người sống sót trong mặt thể chú trọng nhất là đồ ăn nước uống cũng một ít đồ dùng sinh hoạt, ai lại muốn tốn tiền đi mua thứ vô dụng không có công dụng gì như quả cầu này. Vậy mà hiện tại lại có người hỏi mua, ông ta sao có thể không vui mừng.

Ông ta là người sống tại khu vực cấp 1, cuộc sống không tốt lắm, lại không có dị năng. Mỗi ngày có thể kiếm thêm được chút điểm số hoặc tính hạch để mua thức ăn nuôi gia đình, là ước nguyện lớn nhất của ông ta.

“Quả cầu này tôi bán 5 điểm số...” Nói xong quan sát vẻ mặt của cô, thấy cô bình tĩnh không thay đổi, lại sợ rằng cô cảm thấy quá đắt không mua nữa. Ông ta ngập ngừng phút chốc rồi dè dặt giảm giá “Nếu... nếu cô thấy đắt, hay là tôi bán cho cô 3 điểm số...”

“Được rồi, cầm lấy đi, quả cầu này tôi lấy.” Không để ý ông ta đang kì kèo, cô lấy trong túi ra một viên tính hạch cấp 1, ném cho đối phương. Nếu cô nhớ không lầm, một viên tính hạch cấp 1 có giá bằng 5 điểm số.

“A...” Ông chủ lúng túng pha lẫn vui mừng đỡ lấy viên tính hạch xinh đẹp chỉ lớn bằng đầu ngón tay, há hốc mồm nhìn Cô Diệp Ninh.

Tuy một viên tính hạch cấp 1 hiện tại cũng không phải thứ quá hiếm có gì, thế nhưng tùy tiện ném ra một viên để mua một món đồ vô dụng như quả cầu thủy tinh trang trí... cô gái xinh đẹp này đầu óc không sao chứ hả? Lại nhìn tiểu Nha oai phong lẫm liệt đứng cạnh, ông chủ nhìn không được nuốt một ngụm nước miếng, đã có khẳng định trong lòng. Thời buổi này người còn khó sống, cô gái này còn nuôi sói, chắc chắn gia thế không tồi rồi!

“Cho mày...” Cô Diệp Ninh thanh toán xong, quay sang đưa quả cầu thủy tinh cho tiểu Nha. Hành động này đã khiến ông chủ lẫn những người xung quanh lú lỏi. Mua quả cầu thủy tinh giá một viên tính hạch cấp 1 về để cho con sói này chơi sao? Rốt cuộc cô gái này thừa tiền tới mức nào vậy?

“Grừ ~” Há miệng ngậm lấy quả cầu thủy tinh, tiểu Nha vui vẻ cọ cọ đầu vào chân Cô Diệp Ninh làm nũng. Sự dụ dỗ của nó đối với cô khiến những người xung quanh không khỏi há hốc mồm không nói nên lời.

Đúng lúc này, bỗng từ trong túi truyền ra một tiếng tíc tíc khe khẽ, Cô Diệp Ninh theo bản năng lấy ra thứ đồ đang kêu. Lúc lấy ra rồi cô mới nhớ ra hiện tại di động đã không còn sử dụng được, hơn nữa di động của cô đã bị cô ném lại ở trong căn nhà tại thành phố D. Mất nhìn đồ vật vẫn đang phát ra

tiếng kêu, Cố Diệp Ninh có chút ngạc nhiên... thực không ngờ lại là tấm thẻ chứng minh đặc biệt ban này mà Cố Liệt Hạo đưa cho cô.

Tấm thẻ chứng minh đặc biệt này so với thẻ chứng minh ban này cô nhận được khá giống nhau, chỉ khác về phần màu sắc. Nghe nói, thẻ chứng minh của người sống tại khu vực cấp 1 có màu cam, thẻ chứng minh của người sống tại khu vực cấp 2 có màu bạc. Ban này thẻ chứng minh cô nhận được chính là chiếc thẻ màu bạc. Còn hiện tại, thẻ chứng minh đặc biệt có màu đen bóng loáng, bên góc trái còn có một hình bông lan trắng cách điệu cầu kỳ. Cô nhận ra hình bông lan trắng cách điệu này, đây không phải gia huy của Cố gia gia tộc hay sao?!

Thẻ chứng minh này có độ dày 3 centimet, ở mặt trên có một khối nút ấn hơi lồi lên. Nếu chỉ nhìn lướt qua thì trông không khác gì một miếng kim loại bình thường, thẻ nhưng chỉ cần ấn vào chỗ nút ấn, thẻ chứng minh sẽ tách đôi ra, lộ ra bên trong là một màn hình cùng bàn phím. Trong phạm vi căn cứ thủ đô, dựa vào một loại sóng đặc biệt, có thể sử dụng thẻ chứng minh này như một cái điện thoại cổ để nhắn tin và liên lạc với những người khác. Đồng thời thẻ chứng minh cũng có thể dùng để kiểm tra xem tài khoản của mình có bao nhiêu điểm số.

Cố Diệp Ninh mang theo tờ mờ nghịch nghịch tìm hiểu thẻ chứng minh một chút, phát hiện ra số lượng điểm số có bên trong thẻ đã lên tới con số... hàng triệu... Cô hoàn toàn có thể tưởng tượng ra tất cả số điểm số này đều là do các anh em trai, cậu và ông ngoại chuyển vào sẵn cho mình. Được rồi, cô hiện tại không chỉ là người giàu có nhờ vào tính hạch mà còn sở hữu rất rất rất nhiều điểm số.

Nhưng mà, anh hai, Phi Phi, tiểu Hạ, cậu, ông ngoại... mọi người không cảm thấy chuyển một lúc mấy triệu điểm số như thế này, quả thực rất có phong phạm 'nhà giàu mới nổi' sao?!

"Thẻ... đen..." Ông chủ gian hàng liếc mắt thấy tấm thẻ chứng minh trên tay Cố Diệp Ninh thì ghen hờn. Đó không phải thẻ chứng minh đặc biệt để đi vào khu vực cao cấp sao?! Tới đây, ông đã có thể hiểu vì sao Cố Diệp Ninh tiêu tiền không thèm chớp mắt rồi.

"Tin nhắn của anh hai?"

Trong danh bạ, Cố Liệt Hạo đã lưu sẵn cho cô tất cả dãy số liên lạc với người trong nhà. Tiếng báo hiệu ban này là do Cố Liệt Hạo gửi tin nhắn tới. Mở ra tin nhắn mới gửi tới, cô chỉ anh trai gửi cho mình một câu súc tích nhưng rất đúng với phong cách của anh.

[Việc làm thẻ chứng minh cho mọi người có chút rắc rối, cho nên hơi tốn thời gian, khoảng 1 tiếng nữa em trực tiếp tới trước cổng ra vào của khu vực cao cấp luôn, không cần phải trở lại nơi tập trung ban này nữa.]

Nhấn lại một dòng [Vâng, em biết rồi.], sau đó cô cất đi thẻ chứng minh của mình.

"Này! Cô kia! Đứng lại!" Đúng lúc Cố Diệp Ninh muốn dẫn tiểu Nha rời đi thì đột nhiên sau lưng có một thanh âm quát lớn, ngữ điệu vô cùng kiêu ngạo lại ngang ngược.

Cố Diệp Ninh dừng bước, hơi nghiêng người lại nhìn chủ nhân của thanh âm. Tầm mắt lia tới liền thấy một cô gái đang đứng chống nạnh tại đó. Cô gái khá trẻ tuổi, xem chừng cũng không hơn kém Cố Diệp Ninh nhiều lắm, khoảng 17 - 18 tuổi gì đó. Khuôn mặt cô gái bầu bĩnh, non nớt, trong rất đáng yêu. Mái tóc màu nhuộm màu nâu đỏ thắt bím hai bên, có phần ngây thơ của thiếu nữ mới lớn.

Đáng tiếc, vẻ bướng bỉnh kiêu ngạo quá mức trên mặt cô gái đã khiến cho người khác nhìn tới có chút hơi phản cảm. Xung quanh cô ta còn có 5 - 6 người thanh niên cường tráng, dáng vẻ hung dữ thô bạo đi cùng, có vẻ là vệ sĩ được thuê để bảo vệ.

Xem chừng là kẻ có chút thân phận, trong lòng Cố Diệp Ninh thầm nghĩ. Nhìn ngón tay của cô gái kia chỉ thẳng vào mình, cô hơi nhú mày. Chỉ tay vào mặt người khác là một việc cực kỳ thất lễ. Thế nhưng cô không muốn ngày đầu tiên mới trở về đã gây xung đột với người khác. Vì thế với suy nghĩ tránh được rắc rối thì cứ tránh, Cố Diệp Ninh nén xuống cơn khó chịu bị hời hợt nhợt nhạt trong lòng, xoay bước muốn rời đi.

Cố Diệp Ninh không muốn tiếp xúc với cô gái kia, tránh để bản thân gặp phải phiền phức, tuy nhiên đối phương lại cố tình muốn không buông tha muốn gây rắc rối cho cô.

Cô gái nhìn thấy Cố Diệp Ninh một thân sạch sẽ phiêu dật, khí chất cao quý, khuôn mặt xinh đẹp lạnh nhạt, bên cạnh còn có tiểu Nha trắng muốt oai hùng trợ uy, trong lòng đã sinh ra chán ghét vô cùng.

Cô ta vốn bẩm sinh đã không thích những người xinh đẹp hơn mình, mà Cố Diệp Ninh lại xinh đẹp hơn cô ta tới vài lần, không khó chịu và ghen tị mới là lạ! Hiện tại lại thấy Cố Diệp Ninh không thèm để những lời cảnh cáo của mình vào tai, muốn quay người bỏ đi, cô ta càng thêm tức giận tới đỏ bừng mặt mũi, bướng bỉnh đậm mạnh chân xuống đất. Dám coi thường cô ta sao? Dám không nghe lời của cô ta sao? Chán sống rồi à?

Vì thế, cô ta một lần nữa chua ngoa quát lớn: "Tôi bảo cô đứng lại, không nghe thấy à?"

"Có chuyện gì?" Dừng lại bước chân một lần nữa, Cố Diệp Ninh hỏi. Vẻ lạnh nhạt trên khuôn mặt của Cố Diệp Ninh không thay đổi, nhưng trong lòng đã sinh ra phiền chán với đối phương.

"Tôi muốn con sói trắng đó!" Cô gái thấy Cố Diệp Ninh nghe lời mình, nhin không được vênh vào đắc ý, ngón tay chuyển về hướng tiểu Nha đang đi bên cạnh cô, nói ra ý định của mình " Bao nhiêu tiền?"

Cô ta ngang ngược hỏi, không thèm quan tâm xem Cố Diệp Ninh có ý định đồng ý bán hay không. Phương thức ép mua ép bán này, cô ta làm vô cùng thuần熟, xem ra cũng chẳng phải lần đầu làm chuyện 'chặn đường' kiểu này. Mà Cố Diệp Ninh trong lòng phản cảm càng tăng lên cấp lũy thừa, cau mày, đôi mắt lạnh lùng như băng hướng về phía cô gái kia, phun ra hai chữ.

“Không - bán!” Tiểu Nha là bạn của cô, là thú cưng cô yêu thương từ nhỏ, không phải là vật tùy tiện mang ra để trao đổi mua bán.

“Cô!!!” Cô gái kia thấy cô trả lời dứt khoát kiên quyết như vậy, nổi sùng lên, không chú ý tới trong mắt của Cố Diệp Ninh đã hiện lên sát ý “Cô dám cự tuyệt tôi? Cô có biết tôi là ai không hả? Dám đắc tội với tôi, cô sống không an ổn được ở thủ đô này đâu?”

“Cô là ai?” Cố Diệp Ninh nhíu mày.

“Cô thực sự không biết tôi là ai? Cô đùa tôi đấy à?” Giống như không thể tin được hết lên, cô gái không thể ngờ được có người không biết mình. Nhìn vẻ khó hiểu của Cố Diệp Ninh, cô ta chống nạnh, cười lạnh, tự hào giới thiệu “Tôi là tiểu thư của Phùng gia, Phùng Nhiên Nhiên.”

Cố Diệp Ninh: “..... Rồi sao?”

“Cô, cô không có phản ứng gì hả?” Nhìn phản ứng của Cố Diệp Ninh vẫn lạnh nhạt như trước, Phùng Nhiên Nhiên trong lòng bùng lên một ngọn lửa nóng giận “Cô không biết tới Phùng gia?”

“Tôi biết Phùng gia.” Cô gật đầu “Phùng gia, một trong 10 gia tộc lớn, có liên kết với Lưu gia.” Những thông tin này là vừa rồi cô nghe được từ nhóm người Bách Di Quyền, đương nhiên không thể nhanh như vậy đã quên mất.

“Cô biết tôi là người của Phùng gia mà còn dám chống lại tôi sao?” Phùng Nhiên Nhiên hung tợn trừng mắt “Bỏ tiểu thư muốn con sói trắng kia, giờ cô có bán không?”

“Không - bán!” Nhắc tới chuyện ép mua ép bán này, sắc mặt của Cố Diệp Ninh lại sầm xuống.

Tuy ban đầu là có chút hơi ngạc nhiên, không ngờ tới cô nàng điều ngoa trước mặt này là Phùng gia tiểu thư, thế nhưng chuyện đó đối với Cố Diệp Ninh mà nói... cũng chẳng có ảnh hưởng gì hết.

“Cô dám không bán?” Phùng Nhiên Nhiên tức tới phồng mồm trợn má.

Cô ta vốn chỉ là đi tới khu vực mật dịch để dạo chơi, không ngờ liếc mắt một cái liền yêu thích con sói trắng này. Thân thể cao lớn cường tráng, toàn thân tỏa ra khí thế bá đạo mạnh mẽ, bộ lông trắng muốt mềm mại, đôi mắt vàng kim như bảo thạch. Chỉ cần để con sói kia đi cạnh, đã có thể tăng thêm vài phần oai phong cho chính mình. Nhưng Phùng Nhiên Nhiên không ngờ rằng, bản thân hiếm hoi có được lúc tốt bụng, không giờ trò cướp đoạt ngay lập tức, mà mở miệng trao đổi mua bán, vậy mà đối phương lại vẫn dám cự tuyệt.

“Không - bán!” Cố Diệp Ninh lạnh lạnh lặp lại câu này lần thứ ba.

“Hừ! Tốt, rượu mời không muốn lại muốn uống rượu phạt. Cô nghĩ không bán thì vẫn giữ lại được con sói kia chắc? Nằm mơ đi!” Sau đó, Phùng Nhiên Nhiên quay sang đám vệ sĩ, ra lệnh “Cướp lấy con sói kia cho tôi! Đánh cho cô ta một trận, để cô ta biết dám không nghe lời bỏ tiểu thư thì sẽ gặp kết cục gì!”

“...!!!!” Cô thật không ngờ người này lại ngang ngược tới thế, nói cướp là cướp, nói tranh là tranh, Cố Diệp Ninh trong lòng nảy sinh bức bối vô cùng.

Cô vốn không muốn gây rắc rối, nhưng nếu cô nàng Phùng Nhiên Nhiên này dám có ý đồ với tiểu Nha, vậy thì Cố Diệp Ninh cô cũng nhất quyết không để yên.

Phùng gia chứ gì? Phùng Nhiên Nhiên chứ gì? Tốt, Phùng Nhiên Nhiên bá đạo điều ngoa tuy nhiên Cố Diệp Ninh cô cũng chẳng phải hiền lành; Phùng gia rất có thể lực trong căn cứ tuy nhiên Cố gia nhà cô cũng không phải là dễ chọc vào. Cố Diệp Ninh cô muốn xem xem Phùng gia với Cố gia đấu với nhau, bên nào sẽ chịu cúi đầu trước đấy!

“Tiểu thư...”

Mấy người vệ sĩ nhìn Cố Diệp Ninh một thân mềm mại, có chút không nở ra tay. Tính cách ngang ngược của tiểu thư, cứ tiếp tục ra ngoài đắc tội với người khác như vậy, cũng sẽ gây ảnh hưởng tới uy tín của Phùng gia. Hơn nữa, tuy họ thân thù tốt, có dị năng, nhưng vẫn có chút e dè khi đối mặt với một con dã thú như con sói trắng kia.

“Câm miệng! Các người dám cãi lệnh của tôi!” Phùng Nhiên Nhiên không thèm nghe vệ sĩ can ngăn, mắt trợn trừng lên, quát gào.

“Tiểu thư, thật sự không nên...”

“Các người chẳng qua thương tiếc cô ta xinh đẹp thôi chứ gì? Hừ, loại con gái xinh đẹp như vậy, ăn mặc sạch sẽ như vậy, cũng chỉ là kĩ nữ được đám đàn ông công tử danh gia vọng tộc nhà giàu thu nuôi bao dưỡng mà thôi, có gì hay ho chứ!” Nhìn vẻ do dự của đám vệ sĩ, Phùng Nhiên Nhiên bốc hỏa, nói năng không thêm suy nghĩ.

“Tiểu thư!!!” Vệ sĩ bên cạnh quả thực hết cách với vị tiểu thư Phùng Nhiên Nhiên này.

Bọn họ lăn lộn lâu trong xã hội, lại làm cái nghề vệ sĩ này, ánh mắt nhìn người so với bất cứ ai càng thêm chuẩn hơn. Đúng như Phùng Nhiên Nhiên nói, đại đa số người có nhan sắc ở mặt thể đều bán thân trở thành tình nhân của mấy vị có quyền có thực lực. Thế nhưng đó chỉ là ‘đại đa số’ mà thôi, vẫn có số ít là cường giả đấy!!! Cô gái chủ nhân của con sói kia nhìn thế nào cũng không giống với người bị người ta bao nuôi đâu!!!

Đám vệ sĩ thấy Phùng Nhiên Nhiên buông lời sỉ nhục với Cố Diệp Ninh, bọn họ liền lo lắng nhìn về hướng cô đang đứng, quả nhiên thấy cô sầm mặt xuống. Vấn đề đáng nói nhất chính là xung quanh cô toát ra luồng sát khí không che giấu, sát khí đậm tới mức ngay cả những người đã từng liếm máu trên đao như bọn họ cũng không khỏi e dè.

Xem chừng hôm nay đụng phải cao thủ rồi!!! Một người vệ sĩ âm thầm than vãn xui xẻo, một mặt oán hận vị tiểu thư không có đầu óc chỉ thích đi đắc tội người khác nhà mình!!!

“Còn đứng đó làm gì! Lên cướp con sói cho tôi!!!” Cô nàng Phùng Nhiên Nhiên vẫn chưa phát hiện ra sự bất thường, găm rít bắt ép những người vệ sĩ phải ra tay, mặt cô ta vì tức giận mà đỏ tới như muốn phát nổ.

Thứ mà Phùng Nhiên Nhiên cô muốn... nhất định phải dành cho bằng được!

Đám vệ sĩ không thể trái lệnh, đành phải lao lên tấn công một cách không tình nguyện. Không cần chờ tới Cố Diệp Ninh ra tay, tiểu Nha đã thu lại vẻ nhu thuận ban nãy. Đôi mắt vàng của nó dần nhiễm một tầng màu tím sắc lạnh, bốn chân bùng lên ngọn lửa màu tím xinh đẹp nhưng nguy hiểm, cơ thể gồng lên vào tư thế tấn công. Tiếng gầm gừ trong cổ họng truyền tới tràn ngập đe dọa uy hiếp, khiến những người vệ sĩ không khỏi e sợ.

“Tiểu Nha, nhẹ tay một chút.” Cố Diệp Ninh thấy tiểu Nha muốn tấn công, cũng không cắt ngang giữa chừng. Cô biết những vệ sĩ này không phải thực lòng muốn ra tay, cho nên vẫn nhẹ nhàng nhắc nhở tiểu Nha một chút.

“Grào ~” Tiểu Nha gầm một tiếng như đáp lại.

Thời điểm thấy tiểu Nha sử dụng dị năng, đám vệ sĩ đã tái xanh cả mặt rồi. Tiểu Nha nhân lúc mọi người còn chưa hoàn hồn, nhảy lên bắt đầu tấn công. Nó một mình đấu với năm, sáu vệ sĩ thế nhưng lại chiếm thế thượng phong. Không nói tới cấp bậc dị năng cao hơn, chỉ bằng tốc độ cùng móng vuốt sắc bén cũng đủ giúp nó vẫn cho đám vệ sĩ kia quay cuồng không thôi.

Tiếng kêu rên vang khắp nơi. Những vệ sĩ kia bị lửa màu tím thiêu, trên quần áo cùng da thịt không ít chỗ bị ăn mòn. Được cái tiểu Nha rất nghe lời chủ nhân Cố Diệp Ninh, khống chế ngọn lửa vừa phải, không khiến đám vệ sĩ kia bị thương quá nặng, chỉ đủ để cho bọn họ không thể tiếp tục cử động tấn công nữa. (?)!

Những người bên đường nhìn thấy Cố Diệp Ninh bị Phùng Nhiên Nhiên nhắm trúng, không khỏi thương cảm cô gái xinh đẹp bị ác nữ gây phiền toái, nào có ngờ cục diện lại biến thành như vậy. Nhìn tiểu Nha chốc chốc lại phun lửa, khiến đối thủ da thịt quần áo bị ăn mòn, mọi người nhất nhất không ai hèn ai, cùng lùi về sau.

Thật đáng sợ mà ~

Tuy Cố Diệp Ninh và tiểu Nha có đủ thực lực chống lại Phùng Nhiên Nhiên và đám vệ sĩ, thế nhưng vẫn có không ít người lo lắng thay cho tương lai của cô. Dù sao, Phùng gia vẫn là đại gia tộc. Đắc tội Phùng gia, sau này sống trong căn cứ tuyệt đối sẽ không được dễ dàng. Chỉ duy nhất ông chủ gian hàng bán quả cầu thủy tinh ban nãy cho Cố Diệp Ninh là biết... Phùng Nhiên Nhiên lần này chọc nhầm người rồi. Ông ta nhớ rõ thẻ chứng minh màu đen trên tay của Cố Diệp Ninh, rõ ràng chứng tỏ Cố Diệp Ninh này cũng là người danh gia thế tộc chứ không phải hạng tép riu không có chỗ chống lưng.

Mà Cố Diệp Ninh lại không biết những suy nghĩ này của mọi người. Trong lúc tiểu Nha giao chiến, cô đứng bên một, ánh mắt nhân nhậ chiếu về hướng Phùng Nhiên Nhiên ngang ngược ở phía kia. Bàn tay buông thõng xuống bên người hơi nhúc nhích một chút, một đạo phong nhận lực kì nhỏ và sắc bén liền phóng về hướng Phùng Nhiên Nhiên. Cố Diệp Ninh ra tay rất bí mật, tuy có sử dụng tới tinh thần lực, nhưng ở đây không có một ai có cấp bậc ngang bằng hoặc hơn cô, vì vậy cũng chẳng có người nào phát hiện hành động của cô.

“A!” Phùng Nhiên Nhiên cảm thấy cổ đau nhói một cái, giật mình hoảng hốt theo bản năng đưa tay lên che, phát hiện da mình đã bị thứ gì đó cắt cho chảy máu “MÁU!!!” Nhìn vết máu đỏ bưng trên tay mình, cô ta hốt hoảng hét lên “Tại sao lại thế?” Cô ta hoang mang, hoàn toàn không biết vì sao đột nhiên mình lại bị thương.

“Tiểu thư!” Đám vệ sĩ vốn đang nghiêng chiến với tiểu Nha, phát hiện Phùng Nhiên Nhiên bị thương, sốt sắng muốn trở lại xem vết thương cho cô ta. Đáng tiếc, tiểu Nha giữ chặt không buông tha, một người cũng không thoát được khỏi trận chiến.

“Huyết rửa!”

Lúc này, mọi người bị tiếng kêu la của Phùng Nhiên Nhiên cùng với cuộc chiến giữa tiểu Nha và đám vệ sĩ thu hút, hoàn toàn không biết, một giọt máu đỏ tươi nhỏ có kích cỡ bằng nửa móng tay út của Phùng Nhiên Nhiên đã bị Cố Diệp Ninh thu lại. Giọt máu xoay tròn giữa không trung, trên lòng bàn tay của Cố Diệp Ninh.

Kế tiếp, trong lòng bàn tay của Cố Diệp Ninh hiện lên một tầng ánh sáng màu xanh dương nhân nhậ, giọt máu cũng như phát ra hồng quang. Sau đó giọt máu bị tầng ánh sáng màu xanh dương kia bao bọc lấy, nuốt chửng, biến mất không tung tích.

“Hừ...” Nhếch môi cười lạnh, cô thu tay về, trong mắt hiện lên một tia trào phúng đối với Phùng Nhiên Nhiên vẫn đang kêu gào thảm thiết.

“Là cô gái ấy...”

Vệ sĩ của Phùng Nhiên Nhiên nhìn thấy nụ cười của Cố Diệp Ninh, lập tức đoán ra được người tay là ai. Thế nhưng bọn họ cũng đuối lý, ai bảo Phùng tiểu thư nhà bọn họ gây sự trước cơ chứ. Cô gái xinh đẹp kia vừa ra tay, vậy mà không ai phát hiện gì, chỉ tới khi Phùng Nhiên Nhiên bị thương kêu lên mới biết được có người đã thương cô ta. Nói như vậy, thực lực của cô gái xinh đẹp kia là không lường được, cao hơn đám vệ sĩ bọn họ rất nhiều.

Nếu người ta là người bình thường, đám vệ sĩ còn dám hung hăng. Nhưng đây, người ta không chỉ là cao thủ, còn một thân quý khí, ngay cả thú nuôi bên người cũng là dị thú có sức chiến đấu cực mạnh và sở hữu dị năng giả, cho đám vệ sĩ 10 lá gan cũng không dám lấy trứng chọi với đá.

“Vị tiểu thư kia, thực xin lỗi... chúng tôi nhận thua, xin cô bảo con sói này ngừng lại đi...” Một vệ sĩ bị Tiểu Nha cào cắn tới chặt vật không nổi, đầu tóc bù xù, mặt mũi đen nhem lấm lộn trên mặt đất kêu lên thực lớn. Mà những vệ sĩ khác cũng sẽ chẳng trụ được thêm bao lâu nữa.

“Tiểu Nha, đủ rồi.” Cố Diệp Ninh chỉ muốn dạy cho họ một bài học chứ không phải muốn sát hại người. Hơn nữa đám vệ sĩ này rõ ràng vốn không hề có ý xấu tấn công với mình, chẳng qua là bị bên trên bức ép làm theo mệnh lệnh. Cho nên suy nghĩ một chút, thấy bọn họ sắp chịu không nổi nữa, cô liền mở miệng bảo Tiểu Nha dừng lại.

“Grừ ~” Tiểu Nha đang cắn xé quần của một vệ sĩ, nghe thấy Cố Diệp Ninh lên tiếng, lập tức thu lại khí thế hung tàn, như một con chó nhỏ chạy về hướng của cô đang đứng.

“Ừ...” Đám vệ sĩ thấy đối phương chịu bỏ qua, thờ phào một tiếng, rên ri ôm vết thương lao đảo đứng dậy, xem chừng bị thương cũng khá.

Bọn họ sau khi ổn định thì vội vã quay lại chỗ Phùng Nhiên Nhiên, muốn xem vết thương của cô ta thế nào. Vết cắt ở cổ tuy không quá sâu cũng không nguy hiểm, nhưng chẳng hiểu vì sao máu vẫn không ngừng lại được. Phùng Nhiên Nhiên lại vẫn nhất quyết không hiểu chuyện, một mặt dùng tay ôm vết thương, đau nhức vô cùng, một mặt khác thấy đám vệ sĩ hạ nước chịu thua, gần tới mặt mũi vắn vẹo.

“Ai cho phép các anh tự ý chịu thua! Các anh dám không nghe lời tôi hả? Các anh quên mất các anh đang ăn nhờ ở đậu làm việc cho Phùng gia sao?” Thanh âm của cô ta cao vút, chói tay, khiến người khác nghe được không khỏi sinh ra khó chịu.

“Tiểu thư, cô nghỉ ngơi một chút đi.” Mấy vệ sĩ vô cùng bất đắc dĩ đưa tay đánh ngất Phùng Nhiên Nhiên, thực sự không thể tiếp tục để cho cô nàng tác yêu tác quái nữa.

Đợi tới khi Phùng Nhiên Nhiên ngất đi rồi, một người số mấy vệ sĩ đi tới trước cô, chân thành biểu thị xin lỗi: “Vị tiểu thư này, thực xin lỗi đã gây phiền phức cho cô. Hi vọng cô không để bụng tha thứ cho chúng tôi.”

Tại thủ đô này, cúi đầu là danh gia vọng tộc, ngẩng đầu là nhà giàu quyền lực, ra ngoài đường tùy tiện túm một người cũng có thể vớ được tiểu thư thiếu gia nhà nào đó. Hạng người không có gì ngoài chút thực lực, phải bán mạng làm thuê cho người ta như bọn họ không dám chọc bữa với bất cứ ai. Cố Diệp Ninh còn tỏa ra một khí chất cao quý, khiến bọn họ càng không dám đắc tội với cô, chỉ hi vọng chuyện hôm nay có thể xí xóa biến mất.

“Các anh chẳng làm gì cả, tôi sẽ không ghi thù.” Cố Diệp Ninh thờ ơ nói, xoay người cùng Tiểu Nha rời đi.

Thấy cô hào phóng bỏ qua như vậy đám vệ sĩ không khỏi vui mừng thở phào. Bọn họ lại không biết, Cố Diệp Ninh ‘bỏ qua’ cũng chỉ trong phạm vi vài người vệ sĩ bọn họ mà thôi. Còn Phùng Nhiên Nhiên đã bị cô cho vào danh sách đen rồi. Phùng Nhiên Nhiên lúc này còn chưa biết mình trúng chiêu của Cố Diệp Ninh, đợi sau này phát hiện, cô ta cũng đã bị trừng phạt thảm.

.

.

.

Sau sự việc không vui vì Phùng Nhiên Nhiên, Cố Diệp Ninh cũng mất luôn hứng dạo phố, đi tới quảng trường ngồi hóng mát ngắm người. Lấy từ trong balo ra gói bánh nướng để ăn vặt, Tiểu Nha phe phẩy đuôi dựa vào cô nghịch ngợm quả cầu thủy tinh. Ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh, gió nhẹ vờn trên má cô, mọi người qua qua lại lại cũng chẳng gây ảnh hưởng gì tới cô. Cảnh tượng yên bình như vậy, khiến Cố Diệp Ninh cảm thấy thực không chân thực.

Ngồi một lúc lâu, thấy thời gian hẹn với Cố Liệt Hạo cũng không còn bao nhiêu nữa thì cô đứng dậy muốn cùng Tiểu Nha rời đi. Tiểu Nha không tiện vừa đi lại vừa lúc nào trong mồm cũng ngâm quả cầu thủy tinh, vì vậy Cố Diệp Ninh giúp nó cất tạm quả cầu thủy tinh vào trong balo. Tiểu Nha xem chừng rất thích món đồ này. Nó tuy có chút không muốn, nhưng vẫn rất nghe lời, để cô đem quả cầu cất đi.

Đường ở thủ đô, Cố Diệp Ninh không quá rõ ràng. Tuy sống từ nhỏ tới lớn tại đây, thế nhưng ngày ngày thường đều ở nhà, ra cửa có xe đưa đón, cô chưa từng bao giờ đi dạo phố bằng chân cả. Không cách xác định được vị trí khu vực cao cấp ở đâu, cuối cùng cô có chút bất đắc dĩ, đành phải ghé dựa vào bản đồ bản này mà Mặc Sở Minh đưa cho mình.

Cố Diệp Ninh dò mắt gần 20 phút mới biết được đường đi. Đường từ khu vực mật dịch tới gần cửa khu vực cao cấp chỉ có duy nhất một con đường, bên đường được trồng những cây xanh cao lớn xun xuê, mặt đường được lát bằng, nếu không phải bản thân sở hữu dị năng, Cố Diệp Ninh thật sự không thể tin được hiện giờ là trong mặt thế loạn lạc.

Ở kiếp này, bản thân có thực lực tốt, biết trước được không ít nguy hiểm, bên cạnh lại có đồng đội năng lực cao. Đường từ thành phố D về tới thủ đô tuy rằng bị trì hoãn thời gian cũng gặp khá nhiều nguy hiểm, thế nhưng so sánh với kiếp trước chặt vật khổ sở khốn cùng thì đã thoải mái hơn không ít. Chưa kể tới, trong kiếp này, cô còn có thể biết được tin tức Cố Tình Huyền vẫn còn sống, đây là điều đáng mừng nhất.

Vừa tới thủ đô cũng ngay lập tức đã gặp được Cố Liệt Hạo, có thể tận hưởng sự cưng chiều của người thân. Trái ngược với kiếp trước long đong lận đận, cố gắng chèo chống tới thủ đô thì nhận được tin dữ toàn gia bị diệt. Cô độc muốn nương nhờ cha, lại còn bị cha ruột cùng em gái hãm hại tới chết

không nhầm mắt.

Nói chung, kiếp này, Cố Diệp Ninh cảm thấy bản thân cho tới hiện tại, đã hạnh phúc hơn kiếp trước thực nhiều.

Đang vừa đi vừa suy nghĩ cảm thán về hai kiếp sống của mình, đột nhiên Cố Diệp Ninh dừng bước, trong mắt lóe lên một tia sáng sắc lạnh: “Ai ở đó? Đi ra!” Cô nghiêng đầu, nheo mắt lại quát về một hướng.

“Grào!!!” Mà tiểu Nha cũng phát hiện ra có người theo dõi cô chủ cùng nó, lập tức triển lộ ra tư thế đề phòng chiến đấu, gầm lên.

“Khụ... khụ... khụ... tiểu mỹ nhân này xem ra cũng không phải không có chút thực lực nha ~”

Từ phía sau một gốc cây khá lớn, một nhóm đàn ông cao lớn đi ra. Kẻ dẫn đầu là một thanh niên tóc nhuộm đủ loại màu sắc, nụ cười khinh khỉnh, ánh mắt từ đầu tới cuối không rời khỏi thân hình của Cố Diệp Ninh dù chỉ một giây, thanh âm mang theo chút trêu chọc vang lên.

Những người đằng sau ăn mặc rất giống tên lưu manh thu phí bảo kê mà trước kia cô từng thấy trên tivi. Bọn họ lá gan rất lớn, không hề sợ sự đe dọa của tiểu Nha, bốn cợt cười đùa.

“Các người là ai? Muốn làm gì?” Nhìn dáng vẻ không tốt lành gì của đám người này, Cố Diệp Ninh cau mày hỏi. Tâm trạng tốt đẹp vì được trở về nhà đã hoàn toàn bị Phùng Nhiên Nhiên và đám đàn ông này mài mòn bằng sạch.

“Cái đó, tiểu mỹ nhân, thiếu gia nhà chúng tôi vừa gặp đã thương em, cho nên muốn tìm cơ hội tiếp cận làm quen với em một chút.” Một người đi cùng cái tên lưu manh đầu bầy sắc cầu vòng kia mở miệng cười ha ha.

“Không rảnh.” Cố Diệp Ninh dứt khoát trả lời.

“Vi sao?” Cái tên đầu cầu vòng kia hỏi.

“Không quen anh, cũng chẳng có cảm tình gì hết.”

Cô không phải người khó tính, thế nhưng cô không nghĩ bản thân sẽ phát sinh tình cảm với một kẻ lưu manh mới lần đầu gặp. Chưa kể tới, tính cách của cái tên kia quả thực vô cùng có vấn đề. Rõ ràng là dạng người chẳng đáng tin cậy một chút nào hết cả!

Đột nhiên, trong đầu lướt qua hình ảnh của một người nào đó. Anh đứng đó, bóng dáng thẳng tắp cao ráo, nét mặt lúc thì nghiêm túc chỉ huy mọi người chiến đấu, khi thì dịu dàng chăm sóc hỏi han cô. Trên khuôn mặt xinh đẹp bùng lên một ráng đỏ, Cố Diệp Ninh mím môi lúng túng hạ mi mắt xuống, bàn tay theo bản năng sờ sờ lên mặt dây chuyền hình tia chớp mình đeo trên cổ.

Trời đất ạ!!! Sao tự nhiên lại nghĩ tới Lãnh Dạ!!!

“Tiểu mỹ nhân, sao em nở lòng phũ phàng với tôi như vậy? Chúng ta cứ thử quen nhau đi. Nam nữ lớn rồi, đừng ngại ngừng gò bó như thế chứ?” Tên lưu manh tóc bầy sắc cầu vòng nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô, trong lòng nhộn nhạo không yên. Gã không biết Cố Diệp Ninh đang nghĩ tới người khác, còn tưởng cô là vì lời bày tỏ của mình nên xấu hổ, mạnh mẽ từ chối.

“Anh không nghe thấy tôi nói là K-H-Ô-N-G rồi sao?” Cố Diệp Ninh bị thanh âm thô bỉ cợt nhả của tên lưu manh tóc bầy sắc cầu vòng kia làm bùng tình khời suy nghĩ miên man, khó chịu sầm mặt nói. Người này... không hiểu tiếng người hả?

“Tiểu mỹ nhân, em có biết tôi là ai không hả? Tôi chính là Lý Vân Cường!” Thấy dụ dỗ như vậy mà tiểu mỹ nhân trước mặt vẫn không đồng ý, Lý Vân Cường cũng biết cô không phải đang ngại ngừng mà là thực sự không muốn tiếp nhận mình, gã cũng bức bối đe dọa.

“...”

Một khoảng lặng.

Phùng Nhiên Nhiên cô còn biết. Nhưng Lý Vân Cường là ai? 10 gia tộc lớn hình như chẳng có Lý gia thì phải? Vậy chắc hẳn là một nhân vật có tiếng trong căn cứ chẳng? Tóm lại, Cố Diệp Ninh vẫn chẳng biết được vị thiếu gia tên Lý Vân Cường đang trêu chọc mình này là ai.

“Lý Vân Cường, thiếu gia của bang nhóm hắc đạo Hóa Cường.” Một người đứng bên cạnh Lý Vân Cường tự hào nói. Ở căn cứ thủ đô, hắc đạo tuy không thể sánh bằng 10 gia tộc lớn nhưng cũng chiếm được chỗ đứng riêng không hề nhỏ. Hóa Cường là bang nhóm đứng vị trí thứ ba trong bảng xếp hạng, ra ngoài rất có uy danh, hiếm ai dám chống đối.

“... rồi sao?” Cố Diệp Ninh vẫn mặt đơ hỏi ngược lại.

Bang nhóm hắc đạo Hóa Cường... là cái gì?

“Hừ! Bỏ đi! Nói nhiều làm gì! Tiểu mỹ nhân, anh đây nhắm trúng em rồi, mặc kệ em có thích hay không đều phải theo anh.” Lý Vân Cường ngang ngược nói, sau đó hất tay với đám người đi cùng, bộ dáng cực kỳ giống với sơn tặc ngày xưa “Các người, đem tiểu mỹ nữ bắt về cho tôi!”

“Được được, thiếu gia...” Đám người đi cùng đều là dị năng giả, thực lực đều ở cấp 2 đỉnh giai hoặc cấp 3 sơ giai, cho nên bọn họ rất tự tin rằng bản thân có đủ khả năng để đánh hạ được tiểu Nha đang đứng ở trước bảo vệ, sau đó bắt được Cố Diệp Ninh tiểu mỹ nhân đứng đằng sau kia.

Trên tay mỗi người bùng lên đủ loại dị năng màu sắc, Cố Diệp Ninh quan sát không khỏi hơi nhũn mày. Đối phương có 6, 7 người mà đều có thực lực khá tốt, không giống đám vệ sĩ ban nãy của Phùng Nhiên Nhiên, chỉ có thực lực cấp 1. Tuy rằng tiểu Nha đã có thực lực là cấp 3 trung giai thể nhưng đầu quân ầu với họ thì e là sẽ bị thiệt thòi.

Mà cô là dị năng giả cấp 4, cho dù có 10 dị năng giả cấp 3 trung giai thì cô vẫn xử lý được. Vì vậy, cô ra hiệu cho tiểu Nha lui lại sau, bàn tay hơi lẩn xuống dưới hông, quyết định sẽ tự rút kiếm chiến đấu.

Lý Vân Cường nhìn Cố Diệp Ninh quật cường muốn phản kháng, trong mắt càng dâng lên hứng thú nồng đậm. Xinh đẹp như vậy, kiên cường như vậy, quả thực đúng khẩu vị của gã! Cho nên, gã càng quyết tâm bắt cho bằng được tiểu mỹ nhân này.

Chỉ là, đúng lúc này, thời điểm đám người bên Lý Vân Cường phát động dị năng tấn công tới, Cố Diệp Ninh còn chưa kịp làm gì thì có bốn bóng người nhanh như chớp nhảy ra trước mặt cô cùng tiểu Nha. Bốn bóng dáng cao ngất đột ngột xuất hiện làm cho Cố Diệp Ninh không kịp phản ứng, thất thần trong giây lát.

Phùng... bốn luồng khí tức mãnh liệt mạnh mẽ được phóng xuất, hướng thẳng tới Lý Vân Cường cùng đám người bang Hỏa Cuồng kia. Bốn luồng khí thể âm âm đánh úp, đè ép tới mức khiến cho bọn họ không cách nào cử động được, nằm úp sấp trên mặt đất. Bọn họ chỉ cảm thấy tứ chi co cứng, tim phổi bị đè ép tới đau đớn khôn cùng, nhìn không được học ra một ngum máu đỏ.

Lý Vân Cường chưa từng cảm giác sợ hãi tới như vậy, cố gắng gắng gượng nhìn xem người tới là ai, chỉ thấy bốn thân thể cao ngất, mỗi người một vẻ, anh tuấn tới lóa mắt.

“Bang Hỏa Cuồng?” Một người trong số bốn người kia nhìn thấy dấu hiện sẫm của bang Hỏa Cuồng trên vai của Lý Vân Cường, trên khuôn mặt tà mị yêu nghiệt của y nở ra một nụ cười nguy hiểm. Một đợt thanh âm truyền vào tai khiến cho da gà da vịt của Lý Vân Cường nổi hết cả lên “Đúng là chán sống rồi, Ninh nhi của chúng ta mà cũng dám đụng vào ư?”

“Đưa mồi mà chòi mâm son.” Một người khác khuôn mặt ôn nhuận, tuy khoe miệng nhàn nhạt nhếch lên thành một nụ cười ôn nhu, thế nhưng lại hàm chứa huyết tinh tới tàn khốc.

“...”

Hai người còn lại đều im lặng không nói gì, tuy nhiên từ ánh mắt của họ đang chiếu tới, Lý Vân Cường cảm thấy máu như bị đông lại vậy. Một người anh tuấn bức người, nét mặt nghiêm nghị; một người vẫn còn đang tuổi thiếu niên, khuôn mặt hơi not not thế nhưng nét mặt không có sự tươi sáng cùng độ tuổi, ngược lại từng nét đều cứng đờ vô cảm xúc, tựa như một con robot vậy.

Lý Vân Cường nhận ra 3 trong số 4 người kia, gã hoảng hốt sợ hãi muốn hét lên, thế nhưng còn chưa kịp làm gì đã bị áp lực từ bốn luồng khí tức kia đè ép xuống thêm một lần nữa.

“Anh hai, Huyền ca, Phi Phi, Hạ...” Cố Diệp Ninh lúc này mới hoàn hồn, vẻ mặt không thể tin được, hốc mắt đỏ lên, vui sướng kêu tên từng người một.

.
. .
.

Mà ở cách đó không xa, Nam Cung Lãnh Dạ cùng mọi người trong đội ngũ bị chậm một bước, không thể làm ‘anh hùng cứu mỹ nhân’ đang đứng quan sát mấy anh em nhà họ Cố. Đặc biệt quan sát kỹ nhất chính là hai người vừa mới xuất hiện là Cố Diệp Phi cùng Cố Phong Hạ, trong lòng mỗi người đều phức tạp vô cùng.

“Đây... đây là...” Mặc Sở Minh kinh dị quay qua Nam Cung Lãnh Dạ và những người khác, đồng thời phát hiện ra không chỉ một mình mình bị dọa.

Ngay cả Nam Cung Lãnh Dạ cũng hiếm khi lộ ra được vẻ mặt giật mình. Anh mở to mắt nhìn chằm chằm bốn người Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi, Cố Tĩnh Huyền và Cố Phong Hạ đang đứng ở đó, tóc và vạt áo không gió cũng tung bay, sắc mặt âm trầm, bảo hộ chặt chẽ cho Cố Diệp Ninh, có chút không biết phải nói sao.

“Thật không tưởng tượng nổi...”

Cố hòng Chu Tề Sa ghen cứng, mãi sau mới lấy lại được thanh âm của chính mình. Khí tức cường liệt ngang bằng với Cố Tĩnh Huyền, hơn nữa bản thân cô ta là dị năng giả cấp 3 cao giai lại nhìn không ra thực lực của ba người Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ. Cái này... rõ ràng là...

“Ba người kia, bọn họ đều là dị năng giả cấp 4.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Anh Em

Khi thế của dị năng giả cấp cao có thể sử dụng để đè ép xuống dị năng giả có cấp thấp hơn mình. Cấp bậc hai bên càng cách càng xa thì uy lực giáng xuống càng thêm nặng nề, thậm chí dùng để nghiền ép chết người cũng được. Mà hiện tại, đám người bang Hỏa Cuồng cùng Lý Văn Cường không phải chỉ đối mặt với một dị năng giả cấp cao hơn mình, mà là bốn vị. Hơn nữa, bốn vị này còn là dị năng giả cấp 4, cao hơn bọn họ ít nhất là một cấp. Nếu có thể chịu được mới là lạ!

Lý Văn Cường lúc này lòng đang âm thầm rỉ máu, hối hận không thôi. Cô Diệp Ninh có thể nói là người xinh đẹp và có khí chất nhất mà gã từng gặp, bằng không cũng đã không lỡ mang bắt người như vậy. Gã tuy đúng là mê sắc đẹp nhưng còn chưa ngu ngốc tới mức vì sắc đẹp mà bỏ tính mạng bản thân vào. Nhất là đối với ba anh em nhà Cô gia kia, gã không có gan chọc tới.

Vì cái gì Cô gia gia tộc có thể nắm được quyền lực rất cao trong tay hiện nay? Câu trả lời cực kỳ đơn giản, đó là vì Cô gia ngoại trừ có vật tư dồi dào, chương quân gần một nửa quân đội, có tiếng nói trong chính ra ra thì còn sở hữu bang hắc đạo mạnh nhất - Hắc Dực. Hắc Dực chỉ cần xuất ra một nửa năng lực là đã có thể càn quét Hỏa Cuồng chỉ đứng hàng thứ ba rồi.

Thế nhưng, quan trọng nhất, điều quyết định vì sao Cô gia mặc dù số lượng người trong gia tộc rất ít, tính ra chỉ bằng số lẻ so với các đại gia tộc khác, nhưng lại vẫn có thể cùng Nam Cung gia tộc chia đôi quyền điều hành cao nhất tại căn cứ hiện tại, đó là bởi vì Cô gia có tới 3 vị dị năng giả cấp 4 chấn thủ!

Thủ đô nhờ phương pháp hấp thụ tinh hạch mà thực lực trên toàn diện cao hơn các nơi khác. Thế nhưng, thực lực tăng lên càng cao thì về sau tốc độ tiến cấp sẽ càng chậm lại, chỉ những người thực sự có thiên phú mạnh mẽ mới có thể đột phá, chân chính vượt bậc hơn những người khác. Dị năng giả cấp 1, cấp 2 ở căn cứ thủ đô có thể nói là đa phần; cấp 3 sơ giai cũng không phải quá hiếm; cấp 3 trung giai và cao giai thì ít hơn nhưng số lượng cũng được tính hàng chục. Chỉ duy nhất chỉ có dị năng giả cấp 4, toàn bộ căn cứ thủ đô có vẻ vẹn sáu người. Thực lực cấp 4, ở thời điểm hiện tại, đó là cấp bậc đại diện cho hai chữ ‘mạnh nhất’.

Sáu dị năng giả cấp 4 của căn cứ thủ đô rải rác trong cao tầng. Có một người là Triệu Cao, thuộc thành viên bên phe chính phủ; một người là Điền lão, quản gia của Đoàn Mộc gia tộc; một người là Nam Cung Dịch Khương - thượng tướng bộ binh bình chủng đặc nhiệm của quân đội, gia chủ hiện tại của Nam Cung gia tộc, cha của Nam Cung Lãnh Dạ. Riêng một mình Cô gia thì toàn bộ ba người còn lại, chính là ba anh em Cổ Liệt Hạo, Cổ Diệp Phi và Cổ Phong Hạ.

Nhìn ba anh em nhà họ Cổ, muốn uy phong có uy phong, muốn năng lực có năng lực, muốn ngoại hình có ngoại hình, muốn gia thế có gia thế, muốn tài giỏi có tài giỏi, ... quả thực làm cho các đại gia tộc khác ghen tị uất hận khôn cùng. Nhà họ Cổ kia rốt cuộc làm thế nào mà sinh ra thế hệ sau người nào người nấy cũng đều đặc biệt hơn người như vậy cơ chứ?

Cho nên, hiện tại, dù là các gia tộc lớn và phe chính phủ cũng không dám trực diện giao tranh với Cô gia chứ đừng nói gì tới bang Hỏa Cuồng chỉ có tầm ảnh hưởng trong phạm vi hắc đạo. Nếu như không thể làm thân thì tốt nhất cũng đừng chọc vào.

Ba anh em họ Cổ trong mặt thể hiện tại so với thời bình còn có danh tiếng cao hơn gấp mấy lần, chỉ cần người có chút địa vị thì tuyệt đối không thể không biết. Cho nên từ giây phút đầu tiên thấy ba người Cổ Liệt Hạo, Cổ Diệp Phi và Cổ Phong Hạ xuất hiện che chắn cho tiểu mỹ nữ kia, Lý Văn Cường sắc mặt tái nhợt, biết rõ lần này bản thân đã đắc tội sai người rồi. Không cần biết tiểu mỹ nhân kia có thân phận như thế nào, chỉ cần thấy vẻ bảo hộ chặt chẽ của ba anh em Cô gia kia là đủ hiểu thân phận cô không tầm thường.

Hơn nữa, Lý Văn Cường toát mồ hôi nhìn Cổ Tĩnh Huyền, âm thầm nuốt một ngụm nước bọt. ... đây không phải dị năng giả cấp 4 sao? Ở đâu ra thêm một vị soái ca ngồi ngồi cũng là dị năng giả cấp 4 nữa vậy? Chưa từng nghe danh thấy mặt? Chẳng lẽ là người mới tới thủ đô? Đi cùng với ba anh em họ Cổ, chẳng lẽ đã bị Cô gia thu phục? Đầu của Lý Văn Cường quả thực rồi thành một trống rỗng!!!

“Cố ca... Cố ca... chúng tôi... chúng tôi không biết vị tiểu mỹ nữ... à không, không, là vị tiểu thư này quen biết với Cố ca... xin Cố ca đừng chấp nhặt với chúng tôi...” Lý Văn Cường dù sao cũng là thiếu gia hắc đạo, cũng có chút bản lĩnh nhất định. Gã cố gắng giữ lấy bình tĩnh, gã lắp bắp đối với Cổ Diệp Phi cầu xin.

Cổ Diệp Phi là thủ lĩnh của bang Hắc Dực, vì quan hệ hắc đạo với nhau, cho nên Lý Văn Cường cảm thấy xin người này là dễ nhất. Hơn nữa, Cổ Diệp Phi tuy nguy hiểm nhưng ít ra còn biết nói biết cười, nào như hai vị thiếu gia còn lại của nhà họ Cổ. Cổ Liệt Hạo bá khí bức người, nghiêm nghị tới mức người khác e ngại không dám giả trò trước mặt anh. Cổ Phong Hạ thì càng khó gần hơn, lúc nào cũng mặt than vô cảm, làm lúc làm người ta có ảo giác cậu là robot chứ không phải con người. Bảo Lý Văn Cường mở miệng van xin hai người này, gã không biết phải làm thế nào.

“Hừ... nói dễ nghe nhì?” Lý Văn Cường nào có biết, nếu đụng tới chuyện của Cổ Diệp Ninh, người khó xin tha nhất chính là Cổ Diệp Phi.

“Cố ca... tôi... tôi...”

“Mày đụng vào ai, tao không quan tâm. Nhưng mày lại cố tình muốn đụng tới em gái bảo bối của tao. Mày nói thử xem, tao có thể tha cho mày được sao?” Cổ Diệp Phi cười lạnh, hai mắt híp lại, ánh mắt như rắn độc nhìn còn mồi khiến cho da gà da vịt của Lý Văn Cường nổi hết cả lên.

“Em... em gái?” Hai chữ này như sét đánh xuống đầu của Lý Văn Cường, khiến đầu óc gã kêu lên ong ong tới choáng váng. Cái vị tiểu mỹ nữ hóa ra là

em gái của Cố Diệp Phi sao? Như vậy đây là ‘tiểu công chúa’ được Cố gia ngăn vạ yêu thương chiều chuộng bảo bọc? Lý Vân Cường hiện giờ ngay cả suy nghĩ muốn chết cũng có rồi!!!

Dám tán tỉnh chọc ghẹo cả Cố tiểu thư, Cố gia làm sao tha cho mình được chứ?

“Kết cục của mình, mày hẳn biết chứ nhỉ?” Ánh mắt của Cố Diệp Phi chiếu thẳng thật sâu vào trong mắt của Lý Vân Cường, khiến cho gã không cách nào đựng dậy được. Mồ hôi lạnh xối ra như mưa khi nhìn thấy Cố Diệp Phi nâng tay lên, tựa hồ muốn sử dụng dị năng.

“Phi Phi, tiểu Hạ!!!”

Ngay lúc này, Cố Diệp Ninh vốn vẫn còn bị sự xuất hiện đột ngột của bốn em trai nhà mình làm cho sững sốt cuối cùng cũng lấy lại được tinh thần. Cô vui mừng tới không thể khống chế được bản thân, nhìn Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ đứng chắn trước mặt mình, nhanh chóng bước tới vòng tay ôm chầm cả hai người. Còn về Lý Vân Cường gì đó đã chọc ghẹo cô ban nãy đã bị cô cực kỳ thân thiện ném ra đằng sau đầu. Nhưng vô tình, cũng bởi vì hành động kích động này của cô đã cứu Lý Vân Cường thoát được một mạng dưới tay của Cố Diệp Phi.

“Ninh nhi ~” Cố Diệp Phi hơi nghiêng người, dùng tốc độ nhanh tới khó tin thay đổi sắc mặt. Vốn vẻ mặt đang âm trầm đột nhiên nở nụ cười cung chiêu rạng rỡ, tựa như ánh sáng bùng lên sau cơn mưa, vươn tay đỡ lấy được Cố Diệp Ninh.

“Chị ~” Cố Phong Hạ trên khuôn mặt robot vô cảm như xuất hiện một vết nứt, trong mắt hiếm hoi lộ ra một tia kích động cũng không kém.

“Sao hai người lại ở đây?” Cố Diệp Ninh hơi ngẩng đầu nhìn anh trai, trong mắt đã có chút hơi nước, vành mắt đỏ lên. Cô còn tưởng phải về tới nhà chính của Cố gia thì mới được gặp Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ, không ngờ lại nhanh như vậy đã có thể gặp được cả hai.

“Bạn anh hai báo tin, bọn anh chờ không được nên muốn chạy tới khu mậu dịch tìm em.”

Kì thực thì sau khi ba người Vũ Thanh tới Cố gia thông báo tin tức, Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ đã chờ không kịp, muốn lao ngay ra ngoài gặp Cố Diệp Ninh và Cố Tĩnh Huyền rồi. Ông ngoại và cậu của bọn họ cũng muốn theo cùng, thế nhưng dù sao vật tư của Cố gia bọn họ đều để hết ở dưới tầng hầm, không có ai ở nhà quản lý và trông coi là không được, vì vậy cho nên Cố Vân và Cố Tiệp Huy đành phải nhẫn nhịn chờ ở nhà.

Biết Cố Tĩnh Huyền đang ở cùng Cố Liệt Hạo, hai anh em không vội vàng đi tìm Cố Tĩnh Huyền, mà đi tìm Cố Diệp Ninh trước. Mang theo lòng kích động chạy đi tìm em gái / chị gái, khổ nỗi vừa mới thấy được bóng dáng em gái / chị gái cung thì phải chứng kiến cảnh cô bị một đám nam nhân có ý đồ xấu chọc ghẹo, Cố Diệp Phi cùng Cố Phong Hạ không tức giận mới là lạ!

Mà Lý Vân Cường cũng đủ xui xẻo. Gã không chỉ bị Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ túm được tại trận mà còn trùng hợp bị cả nhóm người Cố Liệt Hạo sau khi đã xử lý xong vấn đề chứng minh đặc biệt, đang chuẩn bị tìm Cố Diệp Ninh để cùng nhau vào trong khu vực cao cấp bắt gặp.

Tóm lại, gã lãnh đủ! Bị cả bốn người Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi, Cố Tĩnh Huyền và Cố Phong Hạ xử tại trận. Xa xa còn có Nam Cung Lãnh Dạ bất cứ lúc nào cũng có thể xuất kích.

“Thế nào rồi? Có bị thương ở đâu không? Ninh nhi, mắt của em...” Xoa xoa nắn nắn xem cô có bị thương không, Cố Diệp Phi phát hiện ra màu mắt của Cố Diệp Ninh biến hóa, không khỏi sững sốt “Đã có chuyện gì xảy ra?” Giọng nói vì lo lắng mà không khỏi cao lên một chút.

“Không có gì, mọi chuyện để sau rồi nói đi.” Cô tựa đầu vào vai của Cố Diệp Phi, lắc khê.

“Ừ...” Vẫn còn không an lòng, y tựa trán mình vào trán của cô, cảm giác được sự biến hóa màu mắt kia thật sự đúng là không ảnh hưởng gì tới sức khỏe của cô, Cố Diệp Phi mới thả lỏng một chút. Không thể không nói, nhiều lúc cảm ứng song sinh cũng rất tiện lợi.

“Chị...”

Cố Phong Hạ thấy anh chị mình thân thiết, không khỏi mím mím môi, vòng tay ôm lấy cánh tay của Cố Diệp Ninh, cọ cọ má, thấp giọng gọi một tiếng. Nét mặt cậu vẫn vô cảm như trước không thay đổi, thế nhưng thanh âm lại mềm mại mang theo chút nũng nịu, khiến trái tim của cô bị ngấm cho mềm nhũn. Cố Diệp Ninh nghiêng người xoa xoa đầu của Cố Phong Hạ, tìm tìm cười.

“Ừ, chị cũng nhớ em, tiểu Hạ.”

“Em cũng nhớ chị.” Nghe thấy cô nói nhớ mình, hai mắt của Cố Phong Hạ vụt lên một tia sáng, sau đó lại tiếp tục trung về mặt vô cảm liên tục cọ đầu vào lòng bàn tay cô. Dáng vẻ này của cậu khiến cô khê bật cười. Đứa nhỏ này... vẫn như cũ, cứ chỉ làm nũng giống hệt chuột hamster.

“Khụ... chúng ta có thể hay không xử lý người này trước đã?”

Nhìn ba đứa em đang tình thân tình mến, Cố Liệt Hạo có chút bất đắc dĩ. Hai nhóc Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ cái gì cũng tốt, khổ nỗi cứ dính tới Ninh nhi thì đầu óc liền như keo đặc chẳng thèm màng tới ai nữa, cũng không quan tâm hoàn cảnh chung quanh có phù hợp hay không. Anh tuy không nở cất ngang khung cảnh anh chị em trùng phùng của ba đứa nhóc kia, thế nhưng hiện tại không phải là lúc đâu nha! Xử lý xong cái tên Lý Vân Cường này rồi, lên xe trở về nhà rồi, mấy đứa muốn ôm muốn ấp thế nào cũng được kìa mà!

Vì vậy, thân anh lớn trách nhiệm nặng nề, Cố Liệt Hạo đành phải mở miệng nhắc nhở mấy đứa em. Vươn tay chỉ chỉ về phía Lý Vân Cường vẫn nằm bệt một bên, ngữ điệu của anh dịu dàng hơn so với bình thường rất rất nhiều so với lúc nói cùng người khác.

Mà Cố Tĩnh Huyền đứng cạnh bên Cố Liệt Hạo thấy xung động giữa bốn anh em, không khỏi cảm thấy có chút vui mừng lại buồn cười. Cố Tĩnh Huyền hoàn toàn không hề cảm thấy bản thân bị Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ ‘tạm thời’ lãng quên thì có gì đáng khó chịu. Nếu như có Ninh nhi bảo bối ở đây mà hai người đó còn nhớ được sự hiện diện của mình... mới là lạ. Gần mười năm xa cách, nhưng mọi người, kì thực cũng không hề thay đổi gì mấy so với khi còn nhỏ.

“Hừ!” Xoẹt xoẹt xoẹt... hai đạo ánh mắt sắc như dao mang theo bất mãn liếc qua Cố Liệt Hạo. (눈_눈)

“Khụ...” Cố Liệt Hạo bị ánh mắt bất mãn của hai đứa em trai làm cho có chút gượng gạo không biết phải xử lý sao, đành phải giơ tay lên gãi gãi cánh mũi, tầm nhìn đảo quanh chuyển đi nơi khác. (#_#) “Đúng rồi, hai đứa con chưa chào Huyền nữa đây này...” Thậm chí vì không chịu được áp lực, còn dời chủ đề sang Cố Tĩnh Huyền.

Nói tới Cố Tĩnh Huyền, cũng đủ để khiến hai người Cố Diệp Phi cùng Cố Phong Hạ thu lại khí thế. Lúc này cả hai mới có thể quan sát thật kĩ người thanh niên đứng cạnh Cố Liệt Hạo. Đó là một người rất anh tuấn sáng sủa, trên mặt luôn lộ ra nụ cười ôn nhu nho nhã, khiến cho người ta không khỏi sinh ra cảm giác quý mến.

Đây là anh họ Cố Tĩnh Huyền của họ...

Cố Diệp Phi buông Cố Diệp Ninh ra, tiến tới ôm Cố Tĩnh Huyền một cái, vành mắt có chút đỏ lên. Vì bằng tuổi nhau, cho nên Cố Tĩnh Huyền từ nhỏ đã vô cùng thân thiết với y cùng Cố Diệp Ninh. Dù rằng đã xa nhau vài năm, thế nhưng đường nét của Cố Tĩnh Huyền về cơ bản là không khác biệt lắm so với khi còn nhỏ, Cố Diệp Phi vẫn dễ dàng nhận ra.

Sự kiện năm đó là một cái dằm trong tim của Cố Diệp Phi.

Thời điểm đó, vốn bọn bắt cóc muốn bắt cả bốn người y, Cố Diệp Ninh, Cố Tĩnh Huyền và Cố Phong Hạ. Thế nhưng, Cố Diệp Ninh vì bảo vệ Cố Phong Hạ, mà Cố Tĩnh Huyền vì bảo vệ y, nên bọn bắt cóc mới chỉ bắt được có hai người. Cố Diệp Ninh trở về được, mang theo chấn thương tâm lý. Mà Cố Tĩnh Huyền, y đã nghĩ rằng đời này sẽ không gặp lại được vị anh trai họ ôn nhuận hiền lành tốt bụng này nữa.

“Huyền, anh không chết...” Thiên ngôn vạn ngữ, cuối cùng chỉ nghẹn ra được một câu “Em rất vui, Huyền...” Cánh tay đang ôm Cố Tĩnh Huyền xiết chặt lại, biểu lộ tâm trạng của y.

“Ừ, anh đã về.” Cố Tĩnh Huyền cảm nhận cái ôm ấm áp của Cố Diệp Phi, trong lòng không khỏi ấm áp. Vươn tay ôm ngược lại Cố Diệp Phi, Cố Tĩnh Huyền tựa đầu lên vai của y, khàn khàn giọng đáp. Nhấn nạt gần mười năm, bỏ trốn, phản lại tổ chức, khổ cực bao nhiêu, hiện tại tất cả đều đã được hóa giải bởi tình thân.

“Huyền ca...” Cố Phong Hạ chờ tới khi Cố Tĩnh Huyền và Cố Diệp Phi buông nhau ra, mới chậm chậm đi tới, đôi môi mỏng nhấp nháy gọi.

“Là tiểu Hạ đúng không? Đã lớn quá rồi.”

Khi Cố Tĩnh Huyền bị bắt cóc, lúc đó Cố Phong Hạ còn rất nhỏ. Nói thực ra thì tình cảm giữa Cố Tĩnh Huyền với cậu cũng không sâu đậm như với ba người Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi và Cố Diệp Ninh. Thế nhưng Cố Tĩnh Huyền vẫn cung chiêu vươn tay xoa xoa đầu thẳng nhóc con này. Cố Diệp Ninh đã nói cho anh ta biết, Cố Phong Hạ là đứa nhóc mặt liệt, tuy chỉ số IQ rất cao nhưng EQ rất thấp, không biết biểu đạt cảm xúc lại không thích tiếp xúc với người ta. Có thể mở miệng gọi anh ta một tiếng ‘Huyền ca’, đã nói lên cậu thực sự vui mừng khi anh trở về rồi.

“Mừng anh trở về.” Gật nhẹ đầu, Cố Phong Hạ thấp giọng nói.

“Ừ, anh đã trở về.” Nụ cười trên môi tràn ngập ôn nhu, trong mắt lóe lên những tia sáng ôn hòa ấm áp, anh gật đầu, thanh âm mang theo một tia cam đoan “Sau này, một nhà chúng ta sẽ được ở bên nhau.” Sẽ không tách ra nữa!

“Ừm...” Khóe miệng của Cố Phong Hạ cong lên một độ cung nhỏ tới khó thấy, khe khẽ gật gật nhẹ cái đầu.

“Được rồi, xử lý chính vụ trước cái đã nhì?” Cố Tĩnh Huyền nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Cố Liệt Hạo đứng cạnh mình, bật cười một tiếng. Vẫn là nên nề mặt ông anh cả này một chút thì hơn... rồi chỉ vào Lý Văn Cường “Ninh nhi, em tính xử lý thẳng nhóc kia thế nào?”

Cố Diệp Phi cảm thấy hỏi câu này thực vô nghĩa, dám đụng tới Ninh nhi đương nhiên phải trị thật nặng. Nhẹ thì đánh cho tàn phế, còn nặng thì đập chết tươi luôn cũng chẳng sao. Tuy rằng trong lòng tràn ngập bất mãn như thế, nhưng mà có Cố Diệp Ninh ở đây, y cũng không dám bộc lộ quá mức bản tính hung tàn của mình, đành nhẫn nhịn đưa mắt sang cùng những người khác thăm dò chủ ý của Cố Diệp Ninh.

Cố Phong Hạ thì không có ý kiến gì, cậu cảm thấy hỏi ý kiến của Cố Diệp Ninh cũng là việc nên làm và hợp lý. Nếu chị gái của cậu không muốn xử lý người tên Lý Văn Cường này, tới lúc đó cậu cũng không thiếu cách để khiến cho tên này sống không được mà chết cũng không xong.

Trong ấn tượng lúc này của hai người, Cố Diệp Ninh vẫn là vị tiểu thư được bọn họ che chở suốt bao năm kia. Cô vẫn trong sáng, tốt bụng và e sợ máu me như trước, hỏi cô như vậy chẳng khác nào bảo rằng tha thứ cho hành động lưu manh của tên Lý Văn Cường kia. Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ lại không biết rằng Cố Diệp Ninh đã thay đổi, cô có đủ thực lực và khả năng để trừng trị Lý Văn Cường mà không cần ai phải nhúng tay vào giúp đỡ.

Và Cố Tĩnh Huyền là người hiểu rõ giá trị thực lực của Cố Diệp Ninh nhất trong số mấy anh em nhà họ Cố. Một lần làm người tốt, một Cố Minh Tuyên đã quá đủ để Cố Diệp Ninh hiểu rõ đối với người có ý xấu với mình thì tuyệt đối không được nương tay. Cho nên, Cố Tĩnh Huyền tin tưởng Cố Diệp Ninh có thể ‘xét xử’ được Lý Văn Cường bằng một hình phạt hợp lý nhất.

“Ninh nhi, tên này giao cho em.” Cố Liệt Hạo so với hai người em trai cường em gái / chị gái của mình thì sáng suốt hơn nhiều. Anh cũng gật đầu biểu thị đồng ý để cho cô tự mình xử lý. Chỉ cần là hình phạt mà cô muốn, anh em bọn họ nhất định sẽ dùng mọi cách để ‘hành hình’.

“Tên của anh là Lý Vân Cường? Con trai của bang chủ bang Hỏa Cường?” Cố Diệp Ninh cũng gật nhẹ đầu biểu thị mình đã hiểu. Thân nhiên bình tĩnh đi tới trước mặt của Lý Vân Cường, cô nghiêng đầu hỏi.

“Vâng... vâng...” Lý Vân Cường lúc này nào còn đáng vẻ khinh người như trước, nhìn thấy Cố Diệp Ninh, trong mắt của gã lóe lên tia cầu xin, chỉ hi vọng vị tiểu thư này làm ơn làm phúc buông tha cho gã mà thôi. Trong suy nghĩ của Lý Vân Cường, rõ ràng Cố Diệp Ninh ‘dễ thương’ hơn mấy vị thiếu gia nhà họ Cố kia nhiều.

“Đứng im! Đưa tay của anh ra cho tôi.”

“Đạ... vâng...” Lý Vân Cường nào dám chống lại, ngoan ngoãn vươn bàn tay ra trước mặt cô. Tuy những người xung quanh cùng với anh em nhà họ Cố không hiểu cho lắm, thế nhưng cũng không ai hỏi thêm gì.

Giống như ban nãy sử dụng với Phùng Nhiên Nhiên, Cố Diệp Ninh hạ thấp người, từ trong gót giày rút ra một con dao nhỏ. Con dao này là một con dao chuyên dụng của lính đánh thuê, vô cùng sắc bén, cô chỉ cứa nhẹ lên trên đầu ngón tay của Lý Vân Cường thì máu liền trào ra. Lý Vân Cường bị hành động của cô dọa cho sợ hãi, theo bản năng hét lên một tiếng, muốn rút tay về. Thế nhưng, gã còn chưa kịp hành động thì đã bị ánh mắt lạnh như băng của Cố Diệp Ninh làm cho đông cứng cả người, không dám nhúc nhích.

Cố Diệp Ninh lại từ trong balo sau lưng lấy ra một chiếc lọ thủy tinh nhỏ đã rửa sạch, dùng nó hứng một phần máu từ chỗ vết cắt trên ngón tay của Lý Vân Cường, sau đó cẩn thận đóng nắp lại. Cô bình thân đứng thẳng lên, sau đó mở miệng tiếp tục nói.

“Số liên lạc của anh là gì?”

“Hà?” Lý Vân Cường bị câu hỏi này của cô làm cho phát ngốc. Gã... hình như vừa nghe nhầm phải không?! Vị tiểu thư này như thế nào lại xin số liên lạc của gã?!

“Ninh nhi?” Hành động này của cô khiến cho Cố Diệp Phi kêu lên, vô cùng không hài lòng. Ngay cả Cố Tĩnh Huyền và Cố Liệt Hạo cũng nhíu mày, không thể hiểu được Cố Diệp Ninh muốn làm gì.

Cố Tĩnh Huyền len lén quay lại nhìn Nam Cung Lãnh Dạ đứng cách đó một khoảng... chẳng lẽ Ninh nhi nhà bọn họ mất thẩm mỹ kém như vậy? Đối với mỹ nam tử mười phần vẹn mười như Nam Cung Lãnh Dạ thì chẳng có cảm tình gì đặc biệt, lại vừa mất cái tên tầm thường không có chỗ nào tốt như Lý Vân Cường? Nếu quả thực là như vậy, Cố Tĩnh Huyền có chút cảm thấy đau đầu. Nếu bắt anh ta chọn một người em rể, anh ta thà rằng là Nam Cung Lãnh Dạ, còn hơn là cái tên như Lý Vân Cường này.

“Đạ, cậu... không sao chứ?” Tuy đứng cách một khoảng nhưng mọi người ở đây đều là cao thủ dị năng giả, tất nhiên vẫn nghe được động tĩnh bên phía Cố Diệp Ninh. Mặc Sở Minh lo lắng quay sang nhìn Nam Cung Lãnh Dạ, chỉ sợ anh nổi bão.

“Không sao.” Nam Cung Lãnh Dạ chỉ thoáng nhíu mày một chút, còn lại rất bình tĩnh khoanh tay trước ngực, hoàn toàn không hề khó chịu hay bức bối như Mặc Sở Minh tưởng tượng.

Tuy anh không rõ là Cố Diệp Ninh có mục đích gì, thế nhưng anh biết hành động lấy máu Lý Vân Cường của cô là có ý gì. Nói tóm lại, anh chắc chắn mèo con của mình không có tâm tư mờ ám gì với cái tên Lý Vân Cường xấu xí nào đó kia.

Hừ, làm sao tên kia có thể so sánh với mình được kia chứ? Xứng đôi với cô chỉ có Nam Cung thiếu gia mình mà thôi! Nam Cung đại thiếu gia vô cùng tự kiêu thầm nói với bản thân trong lòng.

“Số liên lạc của tôi là H-1203XXXX...” Tuy chẳng hiểu gì cả, nhưng áp lực lạnh lẽo từ đôi mắt của Cố Diệp Ninh đã khiến cho Lý Vân Cường không thể không mở miệng trả lời.

“Tốt. Giờ anh có thể rời đi...” Cố Diệp Ninh gật đầu, chợt như nhớ ra điều gì đó, cô ghé gần tới Lý Vân Cường, cười nhàn nhạt “Nhớ kỹ, lần này không phải tôi tha không cho anh, tất cả đều có cái giá của nó.” Sau đó mới đứng thẳng dậy, xoay người đi về phía các anh em trai của mình, giọng điệu thân nhiên “Xử lý xong rồi.”

“Ninh nhi, sao em...” Cố Diệp Phi không đồng ý, hàng lông mày cau chặt lại, trừng mắt nhìn về Lý Vân Cường vẫn đang sợ tới ngồi bất động trên mặt đất “... sao em lại dễ dàng bỏ qua cho tên đó như vậy? Nếu không phải bọn anh tới kịp, tên đó đã định dùng vũ lực với em rồi!”

“Em đâu có bỏ qua. Em sẽ trị anh ta, nhưng mà không phải hiện tại.” Vô vô bá vai của y, cô mỉm cười nhẹ nhàng “Anh ba, Phi Phi, đi, chúng ta về nhà thôi, em muốn gặp ông ngoại và cậu.” Thấy Cố Diệp Phi nhất quyết không có ý định bỏ qua, cô lại phải giữ giọng làm nũng, ôm lấy cánh tay của y, lắc lắc.

“Nhưng mà, Ninh nhi...” Cố Liệt Hạo vẫn có chút không hài lòng.

“Hạo ca, tin tưởng em ấy đi.” Cố Tĩnh Huyền cười cười kéo Cố Liệt Hạo, thấp giọng khuyên nhủ “Em ấy rất lợi hại, có chủ kiến của riêng mình.”

Cố Diệp Ninh lấy máu của Lý Vân Cường làm gì? Đây là thắc mắc duy nhất trong lòng Cố Tĩnh Huyền lúc này. Giống như Nam Cung Lãnh Dạ, Cố Tĩnh Huyền cũng hiểu rõ cô tạm thời buông tha như vậy là có mục đích riêng của mình. Dù sao, cũng chẳng ai tự dưng vô duyên vô cớ lấy máu của người

khác để làm gì. Aiz, hiện tại cô không muốn nói có hỏi cũng chẳng được, cứ chờ một thời gian, không sớm thì muộn sẽ biết mà thôi.

“Thôi được rồi.” Cố Liệt Hạo nhìn Cố Tĩnh Huyền lại nhìn Cố Diệp Ninh, cuối cùng thờ dài một tiếng bất đắc dĩ. Cố Diệp Phi vẫn muốn mở miệng phản đối, nhưng bất gặp một dấu lên ra hiệu của anh, cuối cùng mới chịu im lặng.

“...” Cố Diệp Phi quay đầu nhìn Lý Văn Cường, ánh mắt thâm hiểm như rắn độc nhìn mồi. Hừ, tạm thời không thể giải quyết trước mặt Ninh nhi, vậy thì giải quyết sau lưng Ninh nhi đi!

Mấy anh em nhà họ Cố nào có biết, hiện tại Lý Văn Cường đã bị dọa tới ướm sừng mồ hôi lạnh sau lưng rồi. Ánh mắt lạnh như băng của Cố Diệp Ninh, quả thực đã làm cho gã bị ám ảnh không ít. Vị tiểu thư nhà họ Cố này tuyệt đối không hề tầm thường, tuyệt đối không phải dạng ‘bạch liên hoa’ yếu ớt như trong tưởng tượng của mọi người. Bắt đầu từ giây phút này, điều đó đã in hằn sâu trong tâm trí của Lý Văn Cường.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Anh Em

Xử lý xong Lý Văn Cường, Cố Diệp Ninh cùng mấy anh em của cô cũng không thêm chú ý tới đám người bang Hỏa Cuồng kia nữa, xoay người đi về hướng đội ngũ Nam Cung Lãnh Dạ đang đứng cách đó không xa. Bỏ qua ánh mắt kinh dị mà mọi người đang nhìn ba người Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ, Cố Diệp Ninh một lần nữa vô cùng bình tĩnh giới thiệu cho hai bên quen biết nhau. Đặc biệt khi giới thiệu tới Chu Tề Sa, Chu Nhi, Hạ Kỳ Phong và Minh Tu, cô tỏ ý với muốn Cố gia tiếp nhận bọn họ.

Về việc này, Cố Liệt Hạo đã đồng ý từ trước, mà Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ về cơ bản là từ xưa tới giờ chưa bao giờ làm trái ý của Cố Diệp Ninh. Chưa kể tới những người này còn là đồng đội vào sinh ra tử của cô và Cố Tĩnh Huyền, cho nên nhóm người Chu Tề Sa cứ như vậy dễ dàng được thông qua.

Giới thiệu với nhau xong thì mọi người bắt đầu sắp xếp chuẩn bị tiến vào khu vực cao cấp. Nam Cung Lãnh Dạ cùng Mặc Sở Minh và Mục Hoảng muốn nhanh chóng trở về nhà chính của Nam Cung gia tộc luôn, cho nên sau khi vào trong khu vực cao cấp sẽ tách ra khỏi đoàn. Mà Diệp Thiên bởi vì mới vừa báo danh quân đội xong, còn chưa nhận được giấy thông báo sắp xếp, cho nên cũng sẽ cùng nhóm người Chu Tề Sa về Cố gia nghỉ tạm vài hôm.

Xe ô tô của đội ngũ có hai chiếc, một cái là chiếc ô tô việt dã chuyên dụng vốn thuộc về cha của Hạ Kỳ Phong, còn một cái là của Cố Tĩnh Huyền và Chu Tề Sa. Vì đội ngũ chia làm hai, nhà chính của Nam Cung gia và biệt thự của Cố gia cách nhau cũng không gần, để tiết kiệm thời gian không phải vòng vèo nhiều, Cố Diệp Ninh cũng quyết định chia xe thành hai. Một cái đưa cho Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh và Mục Hoảng; cái khác thì để Chu Tề Sa, Diệp Thiên, Chu Nhi, Hạ Kỳ Phong và Minh Tu lái. Cô, Cố Liệt Hạo và Cố Tĩnh Huyền sẽ ngồi xe jeep mà Cố Phong Hạ và Cố Diệp Phi lái tới.

Xử lý xong chuyện xe cộ, Mặc Sở Minh và Mục Hoảng đang cùng Diệp Thiên và Chu Tề Sa phân chia vật tư còn dư lại trên xe của đội ngũ bọn họ, một mặt cũng chuẩn bị chia tay với nhau luôn. Cho dù mới ở bên nhau có hai tháng nhưng cùng vào sinh ra tử chiến đấu cận kề như vậy, tình cảm của mọi người vô cùng gắn bó đoàn kết, giờ phải tách ra, trong lòng mọi người khó chịu là đương nhiên.

Nhất là ba đứa nhỏ, trên đường đi hầu như được Mục Hoảng và Mặc Sở Minh chăm sóc. Hiện tại bây giờ chia tay, Chu Nhi vốn không hay bày tỏ cảm xúc còn nhìn không được đi tới túm chặt ông quần của y và hần, vành mắt hơi đỏ lên. Hạ Kỳ Phong và Minh Tu mỗi mím mím lại, muốn nói lại không biết nói cái gì, trong mắt hơi hiện lên hoang mang.

“Được rồi, cũng không phải là không gặp nhau nữa. Sau này nếu có thời gian thì qua nhà chính của Nam Cung gia tộc tìm bọn anh.” Mục Hoảng cũng có chút tiếc nuối, nhưng vì không muốn không khí trở nên âm u hơn, hần bật cười xoa đầu từng đứa một.

“Đúng thế, cứ sang tìm bọn anh thoải mái. mấy đứa mà qua, cho dù không rảnh thì bọn anh cũng sẽ bỏ việc để chơi cùng mấy đứa.” Mặc Sở Minh cũng hiếm khi lộ ra nụ cười hiền hòa.

“Thật sao?” Chu Nhi giương đôi mắt màu đỏ rượu xinh đẹp lên, ngơ ngác hỏi.

“Phải.” Mục Hoảng và Mặc Sở Minh gật đầu cam đoan “Không tin thì ngoắc tay nào, người nào không giữ lời sẽ bị đánh một trận.” Cả hai chia ra ngón út, giọng điệu như dỗ trẻ con, cùng ba đứa nhỏ ngoắc tay.

“Tiểu Ninh.”

Bên kia bầu không khí vừa buồn bã lại vừa có chút buồn cười thì bên này lại thoải mái bình thường hơn không ít. Nam Cung Lãnh Dạ phát hiện ra Cố Diệp Ninh đang tựa người vào hàng cây ở bên lề đường. Cô lúc này thần thờ ngây ngẩn, thực không biết đang nghĩ gì. Anh lững thững đi tới, khoe miệng cong cong thấp giọng gọi một tiếng, ngữ điệu tràn ngập ôn nhu.

“Lãnh Dạ.” Cố Diệp Ninh có chút giật mình ngẩng đầu, theo bản năng mở miệng hỏi “Anh chia tay với mọi người xong rồi à?”

“Chỉ nói tạm biệt đơn giản mà thôi, cũng đâu phải không gặp lại nữa.” Nam Cung Lãnh Dạ cười cười nhún vai, tùy ý đáp “Hơn nữa so với tôi, mấy đứa nhỏ càng thân với Minh và Hoàng hơn, chia tay đương nhiên sẽ luyến tiếc hai người họ hơn. Mà Chu Tề Sa cùng Diệp Thiên vào sau, tôi càng không thân quen. Cố Tĩnh Huyền, anh họ của cô thì... càng không có gì để nói.”

“Ừm...” Nghe thấy thế, Cố Diệp Ninh cũng hiểu được.

Nam Cung Lãnh Dạ đối xử với ba đứa nhỏ không tới mức gọi là xa lạ, tuy nhiên cũng không phải quá thân cận. Hạ Kỳ Phong, Chu Nhi và Minh Tu kính nể tôn trọng anh, không sai, nhưng chắc chắn sẽ không quấn quýt như đối với cô, với Mục Hoàng, với Mặc Sở Minh. Mà Chu Tề Sa, Diệp Thiên gia nhập đội ngũ về sau, Nam Cung Lãnh Dạ gần như là không có giao tiếp gì mấy. Cố Tĩnh Huyền bề ngoài ôn hòa, nhưng chung quy cũng là dạng người khó gần chẳng khác gì Nam Cung Lãnh Dạ. Hai kẻ như vậy gặp nhau, thân nhau được mới - là - lạ!

Nói tới cùng... người duy nhất tiếp cận được với anh, cùng anh kề vai chiến đấu... chỉ có một mình Cố Diệp Ninh cô thì phải?!

“Tôi chỉ muốn đặc biệt chia tay với mình cô mà thôi.”

Cố Diệp Ninh bị suy nghĩ thoáng qua của mình làm cho giật mình, vành tai đỏ bừng lên. Cô không khỏi xấu hổ, hình như bản thân... có chút vui mừng, có chút tự đắc thì phải? Nhưng mà cô còn chưa kịp hoàn hồn cảnh tình bản thân thì lại bị một lời này của Nam Cung Lãnh Dạ làm cho luống cuống không trở tay nổi. Máu đỏ từ vành tai lan rộng ra, trên mặt rồi trên cổ.

“Tôi...”

“Tiểu Ninh là người thân thiết nhất của tôi, cho nên tôi muốn đặc biệt chia tay với mình cô mà thôi.” Nhìn người con gái luôn bình tĩnh, nay lại vì một câu của mình mà trở nên xấu hổ lúng túng, anh không khỏi cao hứng. So với lần đầu tiên gặp lại trong siêu thị thành phố D, cô lạnh nhạt thờ ơ đối diện nhìn thẳng vào mình, cho tới hiện tại quả thực đã thay đổi không ít.

Xem ra, mèo con cũng không phải vô tâm với mình...

“Đã quen có cô bên cạnh, giờ tách ra... thực buồn...” Anh hơi hơi thở dài, giọng điệu hơi hơi buồn bã, quả thực khiến cho tâm tình Cố Diệp Ninh mềm nhũn.

“Cái đó... thỉnh thoảng tôi qua tìm anh được không?”

Nói thật, khi về tới thủ đô rồi, cô rất cao hứng. Chính là nghĩ tới đội ngũ lại chia làm hai, cô không khỏi có chút tiếc nuối về những ngày mọi người cũng nhau kề vai chiến đấu trong hai tháng trước kia. Giống như Nam Cung Lãnh Dạ nói, cô cũng luyến tiếc anh. Cố Diệp Ninh bạn bè để tin tưởng gần như không có, chuyến đi lần này khiến cho cô có thêm nhiều đồng đội hơn, nhưng mà Nam Cung Lãnh Dạ đối với cô vẫn là đặc biệt nhất.

Cái cảm giác tin tưởng và an toàn khi ở bên cạnh anh, đó là sự tin tưởng có thể giao lưng bảo vệ cho nhau trong lúc chiến đấu, cảm thấy an toàn mỗi khi hai người tương trợ lẫn nhau, ấm áp khi mỗi lần bản thân gặp nguy hiểm thì anh sẽ xuất hiện giúp đỡ mình.

Không giống như sự ỷ lại và được che chở mà các anh em trai của cô dành cho cô. Có lẽ, cảm giác tin tưởng và an toàn kia... là độc nhất vô nhị, không ai có thể cho cô được, ngoài Nam Cung Lãnh Dạ.

“Được, đương nhiên là được.” Nghe cô nói vậy, trong đôi mắt màu café kia hiện lên tinh quang sáng lấp lánh. Nam Cung Lãnh Dạ nhịn không được nở một nụ cười chân thành từ trong tim.

“Tốt lắm...”

Thực ra Cố Diệp Ninh cũng chẳng biết về sau này nếu bản thân muốn tìm anh thì lấy lý do là gì, một câu hỏi kia chỉ là tùy tiện hỏi mà thôi, muốn xem phản ứng của anh một chút. Cô hiểu Nam Cung Lãnh Dạ trở về rồi, tương đương với việc anh rất bận rộn, phải gánh vác trách nhiệm đối với Nam Cung gia tộc nữa, làm gì có thời gian để cô tìm tới. Tuy nhiên hiện tại nhìn thấy nụ cười này của anh, Cố Diệp Ninh đã ném sạch những suy nghĩ xoắn xuýt vẩn vơ ra sau đầu.

Người này thực tâm coi mình là bạn bè...

“Ban nãy chúng ta đã trao đổi số liên lạc rồi đó. Sau này cô muốn sang Nam Cung gia tìm tôi, cứ trực tiếp nhắn một tin, tôi nhất định sẽ ra đón cô.” Nam Cung Lãnh Dạ không biết lúc này Cố Diệp Ninh đang vô cùng xúc động và cảm động, anh cười rạng rỡ vươn tay xoa xoa tóc của cô, ngữ điệu sùng nịnh.

“Ừ...” Thấp giọng đáp một tiếng, cô gật gật đầu. Từ nhỏ bạn bè đã ít, lại liên tiếp gặp phản đối, Nam Cung Lãnh Dạ hiện tại chân thành như vậy, thật sự đã rót vào trong lòng cô một luồng mật, ngọt ngào tới mức khiến cô không biết phải phản ứng làm sao.

“Đừng rồi, tiểu Ninh, ngày mai tôi qua đón cô nhé? Chúng ta cùng nhau đi dạo phố.” Như nghĩ tới gì đó, Nam Cung Lãnh Dạ a một tiếng rồi hỏi.

“Hả?” Cố Diệp Ninh ngơ ngác nhìn anh.

“Đi dạo phố đó. Thế nào? Không rảnh hả?” Thấy vẻ mặt ngây ngốc này của người đối diện, anh có chút buồn cười. Đưa tay xoa xoa gò má trắng mịn mềm mại của cô, trong lòng âm thầm gào thét... mèo con thực sự rất đáng yêu nha ~ ~ ~ ~

“A, không có...” Cô theo bản năng lắc đầu “Tôi cứ nghĩ là anh trở về rồi sẽ rất bận rộn mà thôi.” Còn tưởng rằng là bận tới mức sẽ rất khó gặp được ấy chứ. Chỉ là, cô không nghĩ tới, người này vậy mà ngay ngày hôm sau đã hẹn cô gặp mặt, hơn nữa lý do còn là đi ra ngoài đi dạo...

“Chuyện của gia tộc, đã có cha già với ông nội tôi lo, đâu tới mức cần tôi phải đứng tay.”

Đừng có đùa, theo đuổi vợ là phải cố gắng tới cùng, mấy chuyện gia tộc gì đó anh không muốn quản. Cố Diệp Ninh EQ thấp, việc này cũng không phải anh không biết. Trên đường đi, mất bao công sức, khó khăn lắm mới đạt được tin tưởng của cô. Hiện tại nếu như buông lỏng ra, anh chỉ sợ vài hôm nữa sẽ bị cô ném mình ra sau đầu, quên sạch mặt anh là ai luôn. Mị lực bản thân anh chưa từng nghi ngờ, có điều, hai chữ ‘sức quyến rũ’ này quả thực chẳng là gì trong mắt của Cố Diệp Ninh. Chưa kể tới có mấy vị anh trai em trai của cô phòng thủ nghiêm mật, không tranh thủ nhanh, rèn sắt ngay lúc còn nóng, nhờ mất vợ, anh đây phải tìm ai mà khóc hả?!

Chính vì thế, vị nào đó là người thừa kế chính thức của Nam Cung gia tộc không chút áp lực nào đem toàn bộ công việc tương lai đổ hết lên người hai bị trường lão đang ở trong nhà ngóng con ngóng cháu. Ông nội Nam Cung Tĩnh Hải cùng cha già Nam Cung Dịch Khương mà biết những suy nghĩ này của Nam Cung Lãnh Dạ, chắc chắn sẽ bị ai muốn chết...

“Vậy được... sáng mai lúc nào anh qua thì cứ gọi tôi là được.” Cô gật gù đầu nói “Bình thường tôi cũng không bao giờ ngủ nướng.” Bình thường cô 7 giờ sẽ dậy, cho nên chắc chắn khi Nam Cung Lãnh Dạ qua thì cô đã dậy rồi, sẽ không để anh chờ lâu.

“Tôi biết mà.” Nam Cung Lãnh Dạ bật cười. Sinh hoạt của Cố Diệp Ninh rất đúng giờ, luôn dậy sớm ngủ sớm, chuẩn còn hơn cả đồng hồ báo thức.

“Ừ.” Không hiểu sao nghe Nam Cung Lãnh Dạ nói như vậy, cảm giác anh rất hiểu mình. Aiz, lại làm cô cảm thấy xấu hổ - ing ~ o(> _

“Được rồi, chia tay chia chân xong chưa vậy?” Đúng lúc không khí đang dào dạt tình cảm, một thanh âm trầm thấp dễ nghe mang theo... khó chịu chen ngang vào, khiến cho hai người không cách nào bỏ qua được. Cố Diệp Ninh thậm chí còn chưa kịp quay đầu lại nhìn, đã bị một cánh tay rắn chắc ôm lấy vai, kéo giật lại về sau vài bước.

“Phi Phi?” Nhận ra khí tức quen thuộc nên Cố Diệp Ninh không gây dũa. Quả nhiên, lưng cô va chạm vào một lồng ngực ấm áp, hơi ngẩng đầu lên liền thấy được sùnn mặt tinh mỹ hoàn hảo của Cố Diệp Phi.

Nam Cung Lãnh Dạ nhìn Cố Diệp Ninh đứng sau cô, không khỏi tán thưởng, cước bộ nhẹ nhàng như vậy, tiếp cận kẻ sát mà ngay cả anh và Cố Diệp Ninh đều không phát hiện ra. Người như Cố Diệp Phi, từ trước mặt thế, cho dù không có dị năng thì cũng là một cao thủ rồi. Nhớ tới thân thủ của Cố Diệp Ninh và Cố Tĩnh Huyền lúc giết tang thi, Nam Cung Lãnh Dạ trong lòng âm thầm cảm thán. ... quả nhiên Cố gia một nhà ai ai cũng là thiên tài.

“Nam Cung thiếu gia còn gì để nói với em gái của tôi nữa không thì nói nốt đi.” Nheo mắt lại nhìn Nam Cung Lãnh Dạ ở đối diện, Cố Diệp Phi cười lạnh nói, ý tứ ẩn sâu bên trong chính là... nói nốt đi, nói xong rồi thì sau này cảm phiền biến mất khỏi tầm mắt của Ninh nhi bảo bối! Bốn thiếu gia chính là chương mắt Nam Cung Lãnh Dạ anh lượn lờ trước mặt em gái tôi!

“Nói vậy là đủ rồi, còn những lời khác để lần sau nói tiếp đi.”

Nam Cung Lãnh Dạ đối diện với Cố Diệp Phi, nhanh chóng thu lại ôn nhu cùng tươi cười, đôi mắt lạnh nhạt nhìn thẳng vào mắt của y không chút e ngại. Lời nói của anh nói ra tuy nghe thì thân thiện chẳng có gì, nhưng Cố Diệp Phi sao lại không nhận ra khiêu khích bên trong. Ý của cái tên Nam Cung đại thiếu gia chết tiệt này không phải là muốn sau này tiếp tục gặp Ninh nhi nữa hay sao?

Cố Diệp Phi chỉ có thể âm thầm cảm thán, trực giác của mình quả nhiên không sai! Ngay từ lúc Cố Diệp Ninh giới thiệu mọi người với nhau, y đã có cảm giác chướng mắt với cái tên Nam Cung Lãnh Dạ này. Y như rằng... thật sự dám có chủ ý với em gái của y sao? Cho dù có là đại thiếu gia của Nam Cung gia tộc đi chăng nữa, cũng đừng có mơ!!!

Y có một cảm giác không hề tốt, một cảm giác rất nguy cơ. Cố Diệp Phi hậm hực tức tối nghĩ thầm trong lòng, nhất định phải ngăn cản cái tên này tiếp cận em gái mình!!!

“Như vậy, tiểu Ninh, có gì tôi sẽ gửi liên lạc với cô.” Nói xong không quan tâm ánh mắt như muốn lóc thịt mình ra của Cố Diệp Phi, Nam Cung Lãnh Dạ đối với Cố Diệp Ninh xoa xoa

“Ừ.” Cố Diệp Ninh vì đã quen thuộc với cả Cố Diệp Phi và Nam Cung Lãnh Dạ, cho nên cô không nhận ra sóng ngầm mãnh liệt đang diễn ra giữa hai người. Mím cười gật đầu với Nam Cung Lãnh Dạ, cô hồn nhiên chào anh “Tạm biệt.”

“Tạm biệt, tôi đi trước.” Nam Cung Lãnh Dạ có chút quyến luyến nhìn cô một cái nữa, sau đó mới xoay người rời đi.

Nam Cung Lãnh Dạ đi rồi, Cố Diệp Phi có chút bất mãn kéo kéo tay của Cố Diệp Ninh: “Ninh nhi, sau này cách xa cái tên Nam Cung đó ra một chút!”

“Hả? Tại sao?” Cô có chút không hiểu nhíu mày “Phi Phi, anh ấy rất tốt, là bạn tốt của em”

Không phải cô không biết các anh em trai luôn quản rất kỹ các mối quan hệ của mình, thế nhưng cô hầu như chưa từng phản đối cũng không khó chịu về sự can thiệp quá mức này, bởi vì cô biết bọn họ là lo lắng cho cô, sợ cô gặp phải người xấu, sợ cô bị lợi dụng, sợ cô thương tâm. Tuy nhiên, nói về nhân phẩm phẩm chất tính cách, cô vô cùng tin tưởng Nam Cung Lãnh Dạ.

Có kiếp trước mai nữa, cô hiện tại đã có thể phân biệt được ai xấu ai tốt, ai giả dối ai thật lòng đối với mình. Nam Cung Lãnh Dạ khiến cho cô cảm động, làm cho cô thấy tin tưởng, là một người bạn thực sự đáng kết giao. Cho nên cô không hiểu được vì sao Cố Diệp Phi lại không muốn mình tiếp xúc

với anh.

“Cái đó... cái đó... chuyện này...” Hiện tại Cố Diệp Ninh còn chưa nhận ra ai kia có ý tứ với mình, đương nhiên Cố Diệp Phi cũng chẳng tốt bụng muốn ‘giúp đỡ’ Nam Cung Lãnh Dạ khai thông tư tưởng cho em gái. Cho nên trước câu hỏi của cô, y lúng túng không biết phải giải thích thế nào về việc mình không muốn để cô tiếp xúc nhiều với Nam Cung Lãnh Dạ.

“Phi Phi, Lãnh Dạ thật sự là người tốt, anh đừng vì anh ấy là người của Nam Cung gia tộc mà có định kiến gì.” Cố Diệp Ninh lại khó xử của anh trai, chỉ cười cười khuyên nhủ. Cô không muốn bạn tốt của mình bị anh trai ghét bỏ.

“...”

Cố Diệp Phi cuối cùng chẳng nói thêm gì. Hiện tại trong lòng của Cố Diệp Ninh, hình ảnh của Nam Cung Lãnh Dạ rất tốt. Cho dù y có nói gì đi chăng nữa thì cũng không hạ bệ được tên Nam Cung kia, có khi còn vì thế mà càng khiến cho Cố Diệp Ninh cảm thấy tên Nam Cung kia rất tốt đẹp. Loại chuyện phản tác dụng như thế, Cố Diệp Phi sao có thể làm.

Tóm lại, y phải tìm cơ hội, nhất định phải cùng anh hai, Huyền ca và Hạ bàn luận xem nên đối phó với cái tên Nam Cung Lãnh Dạ đáng ghét kia như thế nào!!!

Dám có ý đồ với Ninh nhi sao? Cố Diệp Phi y sao có thể bỏ qua!!!

.
. .
.

Mọi người nhanh chóng chia tay xong, sau đó thông qua kiểm tra, tiến vào khu vực cao cấp. Xe của Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh và Mục Hoàng đã tách ra, đi về hướng nhà chính của Nam Cung gia. Mà xe của mấy anh em nhà họ Cố đi đằng trước, xe của đám người Chu Tề Sa lái theo sát ở sau, hướng về phía biệt thự của Cố gia mà đi tới.

Trên xe jeep của năm anh em nhà họ Cố, tuy không ai nói gì, nhưng cảm giác rất ấm áp gần gũi. Cố Liệt Hạo vẫn về mặt nghiêm nghị nghiêm túc lái xe, Cố Tĩnh Huyền mỉm cười nhàn nhạt khoanh tay ngồi ở ghế phó lái bên cạnh, ba anh em Cố Diệp Phi, Cố Diệp Ninh cùng Cố Phong Hạ và tiểu Nha ngồi chung tại hàng ghế sau.

Xe quân dụng của nhà họ Cố đều đã được cải tạo. Không chỉ thay khung xe bằng chất liệu kim loại chịu lực cứng rắn, kính xe được lắp kính chống đạn, mà ở phía dãy ghế sau cũng được lắp ráp cực kỳ rộng, có ngăn riêng chứa đồ ăn và vật tư. Ghế là lót bằng da mềm, quả thực mềm mại không thua gì một chiếc giường mini du lịch. Vì vậy dù có ba người trưởng thành cùng một con thú hình thể to lớn ngồi vào thì cũng không có chút chật chội nào.

"Ninh nhi, trên đường cực khổ lắm đúng không? Nhìn này, gầy như vậy..."

Cố Diệp Phi từ khi gặp lại em gái bảo bối nhà mình, nào còn giữ được vẻ hào hoa tà mị cao ngạo yêu nghiệt ngày thường. Y hiện tại cứ năm giây sẽ lại xem xét thân thể Cố Diệp Ninh một phen, sau đó cằn nhằn không dứt. Hết chê chỗ này lại cảm râm không dứt chỗ kia, bộ dáng hệt như 'mẹ già'. Thế nào cũng thấy rằng Ninh nhi vẫn phải để anh em bọn họ che chở mới là tốt nhất. Cuối cùng thậm chí còn quay qua 'giận cá chém thớt' sang cả tiểu Nha đang ngoan ngoãn nằm úp sấp một bên.

"Mày thực sự là tiểu Nha sao? Có phải mày ăn hết thức ăn của Ninh nhi không hả? Sao em gái tao thì gầy mà mày lại béo tới phát phì lên mấy vòng vậy?" Vừa nói vừa giơ chân đạp tiểu Nha mấy cái. Không thể trách y, so với lần cuối cùng gặp được, tiểu Nha quả thực đã lớn hơn hẳn một vòng, lớn tới khủng bố, lớn tới bất bình thường.

"Grừ!!!" Tiểu Nha bị đạp đau xù lông bật dậy, tiếng gầm gừ gần trong cổ họng phát ra. Nó nhe ra hàm răng trắng muốt sắc bén, ánh mắt lăm lăm cảnh giác nhìn Cố Diệp Phi.

"Muốn đánh nhau hả?" Cảm giác được khí thế phát ra từ nó, Cố Diệp Phi nhướn mày cười lạnh. Trên người tiểu Nha này, không biết vì sao mà y lại cảm giác được có một tia sức mạnh của tinh thần lực. Thú mà cũng có tinh thần lực sao? Như vậy chẳng phải sẽ có dị năng à?

Cố Diệp Ninh có chút bất đắc dĩ nhìn một người một chó hằm hè nhau. Cô biết đây là Cố Diệp Phi sốt ruột xót xa cho mình, thế nhưng cũng không nên lôi cả tiểu Nha vào chứ. Từ khi cô còn nhỏ thì đã nuôi tiểu Nha bên người, cũng chẳng nhớ rõ xem tiểu Nha là từ đâu xuất hiện, xuất hiện lúc nào nữa. Mà Cố Diệp Phi thì luôn luôn khó chịu và thích gây sự với tiểu Nha, dăm bữa vặt lộn vài trận là chuyện bình thường. Lý do của y đó là y ngựa mất tiểu Nha, tại vì nó khiến cho em gái tốn quá nhiều thời gian ở bên cạnh.

Sau này, thời điểm Cố Diệp Ninh bỏ nhà đi quyết tuyệt như vậy, mặt mũi anh em y cũng không thèm nhìn, thế nhưng lại không quên mang theo sói chết tiệt kia, điều này càng khiến bất mãn của y bùng lên vô cùng. Bây giờ thù cũ thù mới gộp lại, Cố Diệp Phi không tranh thủ 'chặt chém' tiểu Nha một chút mới là lạ.

"Phi Phi... anh nghiêm trọng hóa quá rồi..." Vươn tay kéo kéo tay áo y, cô cười cười, muốn hòa hoãn không khí "Em thế này mà còn gọi là gầy sao?"

Mặt thể ập tới bất ngờ, ngoại trừ Cố Diệp Ninh biết trước tiên cơ nên đã chuẩn bị sẵn cùng với người trong Cố gia được cô nhắc nhở trước ra, nói chung thì không có bất cứ ai kịp trở tay với tai họa lớn này. Người người khốn khổ, nhà nhà bị thương!

Trừ phi là cường giả có đủ thực lực để tranh đoạt và tự bảo vệ vật tư, bằng không đại đa số mọi người đều chật vật khổ sở để bụng đói chạy trốn. Những người sống sót vì sinh tồn mà lang thang bốn ba ở ngoài, cũng có người ôm ấp hi vọng hướng về các khu căn cứ.

Mỗi ngày lo sợ tránh khỏi săn lùng của tang thi, ăn không ngon ngủ không yên, dinh dưỡng và thức ăn hấp thụ gần như không có,... bọn họ người nào cũng gầy như bộ xương di động, da dẻ vàng sáp khô ráp không sức sống, mắt vẫn đục không chút tinh thần, trạng thái nhìn thoáng qua như người sắp chết tới nơi.

So với đại đa số những người sống sót, không thể không nói, Cố Diệp Ninh và Nam Cung Lãnh Dạ cùng những người trong đội ngũ của bọn họ là dạng đặc biệt hiếm gặp. Dù đôi lúc gặp phải phiền toái, chiến đấu cũng khá hiếm, nhưng nhờ vào vật tư cùng thức ăn sung túc, vì thế cho nên người nào người nấy cũng hồng hào trắng trẻo, sức khỏe dồi dào. Bọn họ một đường chạy về thủ đô khá là thuận lợi thông thả. Kẻ không biết nhìn vào có khi còn tưởng bọn họ là đi du lịch, nào giống người chạy nạn trong mặt thế.

Cố Diệp Ninh vì sự cưng chiều quá mức của anh trai song sinh nhà mình mà có chút dờ khóc dờ cười. Cô một thân sạch sẽ lành lặn thế này mà còn bảo cô chịu cực, nếu để cho những người khác nghe được lời than thở này của Cố Diệp Phi, không biết sẽ bị chọc tức tới mức học ra bao nhiêu máu?!

“Vẫn là quá gầy.” Cố Diệp Phi vẫn cứ xót em gái.

“Đúng rồi, Phi Phi, anh cùng anh hai và tiểu Hạ đều là dị năng giả cấp 4 sao?” Cuối cùng, Cố Diệp Ninh không thể không chuyển chủ đề, nếu cứ tiếp tục để Cố Diệp Phi ca thán, cô sẽ phiền muộn tới chết mất. Hơn nữa, cô thật sự rất muốn biết về dị năng của các anh em trai. Tuy ban nãy đã được chứng kiến khí thế của bọn họ, nhưng vẫn phải hỏi lại lần nữa để xác minh.

“Đúng thế.” Quả nhiên hỏi tới vấn đề này, Cố Diệp Phi liền không cần nhần nữa. Cố Diệp Phi có một thói quen rất trẻ con mà toàn Cố gia đều biết, đó chính là chỉ cần có bất cứ cơ hội nào để khoe thành tích của mình trước mặt Cố Diệp Ninh, y liền tận dụng triệt để không bỏ qua.

“Huyền cũng là dị năng giả cấp 4 sao?” Cố Liệt Hạo nhìn về mặt kiều ngao của em trai, bắt đầu dĩ cười cười. Đúng thật là... vẫn phải để Ninh nhi ra tay thì mới trị được tên nhóc này. Nói tới đây, anh cũng có chút tò mò quay sang hỏi Cố Tĩnh Huyền ngồi bên ghế phó lái cạnh mình.

“Vâng.” Cố Tĩnh Huyền gật gật đầu.

“Chẳng lẽ em sử dụng được tinh hạch?”

Tuy rằng ngoài căn cứ thủ đô và trong quân đội ra, các căn cứ khác vẫn chưa biết tới tinh hạch và sức mạnh của nó, thế nhưng cũng không ngăn cản được một số những người bình thường và dị năng giả vô tình phát hiện ra. Có rất nhiều người cũng đang từ từ tìm cách hấp thụ năng lượng của tinh hạch để tăng cấp dị năng.

Cố Liệt Hạo cùng Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ có thiên tư rất tốt, tốc độ tiến cấp gấp vài lần so với người khác, thế nhưng vẫn phải dựa vào hỗ trợ thúc đẩy của tinh hạch mới thành công đột phá được cấp 4 trong thời gian ngắn như vậy. Những dị năng giả cấp 4 khác trong căn cứ cũng giống ba anh em bọn họ, sử dụng tinh hạch để tiếp cấp, không hề có ngoại lệ. Cho nên, Cố Liệt Hạo vô cùng thắc mắc, không biết Cố Tĩnh Huyền có phải hay không cũng sử dụng tinh hạch.

“Thực ra là sau khi gặp Ninh nhi, em mới biết tới tác dụng của tinh hạch. Lên được cấp 4 vì có kỳ ngộ trong lúc chiến đấu, trực tiếp vượt cấp nhảy vọt mà thôi.” Cố Tĩnh Huyền bắt đầu dĩ mỉm cười, thanh âm thì rất bình thản, thế nhưng tình huống lúc đó nguy hiểm thế nào, chỉ có bản thân biết được.

“Vậy à?” Cảm giác được Cố Tĩnh Huyền có chút khác thường, Cố Liệt Hạo cũng không hỏi chi tiết nữa, chỉ thấp giọng nhắc nhở “Sau này khi chiến đấu hấp thụ dị năng, sẽ khiến thực lực của em được củng cố và tăng cao hơn.”

“Được, em biết.” Tuy là vượt cấp nhảy vọt thế nhưng nếu không có khả năng cùng thiên tư, vậy thì cũng không thể tiến lên cấp 4. Cố Tĩnh Huyền hiểu rằng bản thân chắc chắn sẽ không chỉ dừng lại ở thực lực cấp 4 như thế này, cho nên từ khi biết tới sức mạnh của tinh hạch, anh đã luôn luôn cố gắng hấp thụ đều đặn không ngừng.

“Huyền ca, dị năng của anh là gì vậy?” Giờ thì tới Cố Diệp Phi hỏi.

“Dị năng hệ thổ biến dị.” Nói xong lại giải thích, “Trước là hệ thổ bình thường, sau khi vượt cấp nhảy vọt lên cấp 4 thì dị năng bị biến dị. Ngoại trừ không chế được hệ thổ ra, anh còn có thể sử dụng được hệ sa và hệ thạch.” Nói tóm lại, chính là loại dị năng đặc biệt ‘ba trong một’.

“Lại hại quá.” Cố Diệp Phi không khỏi tán thưởng.

“Đúng là lợi hại.” Cố Phong Hạ gật nhẹ đầu. Hệ thổ không thôi thì có khá nhiều hạn chế trong chiến đấu, nhưng loại biến dị này, quả thực đã khiến cho Cố Tĩnh Huyền có khả năng công thủ đều mạnh. Biến dị dị năng, chỉ có thể gặp, chứ không thể cầu.

“Ninh nhi... em...” Nói tới đây, Cố Diệp Phi bỗng tỉnh ngộ phát hiện ra Cố Diệp Ninh vẫn im lặng ngồi không nói gì. Nhìn thấy thanh kiếm đen cô đặt bên người, trên bàn tay trắng nõn có vài vết chai do cầm kiếm chiến đấu, y trong xót xa “Ninh nhi, không lẽ em là người bình thường?” Thanh âm có chút run rẩy.

“A...”

Kì thực ra, Cố Diệp Ninh đang nghĩ tới không biết các anh em trai của mình có dị năng là gì. Bởi mãi nghĩ nhập tâm quá, cho nên không kịp phản ứng với

câu hỏi của Cố Diệp Phi. Cô nào có biết chỉ vì mấy giây chần chừ của mình, lại khiến cho ba người Cố Diệp Phi, Cố Liệt Hạo và Cố Phong Hạ tưởng rằng cô thừa nhận bản thân không phải là dị năng giả.

Một nhà mấy anh em bọn họ đều là dị năng giả, hơn nữa còn là dị năng giả cấp cao rất có danh tiếng trong căn cứ, vậy mà một mình Cố Diệp Ninh lại không phải dị năng giả. Trong nhất thời, ba người Cố Diệp Phi không khỏi lo lắng... Ninh nhi sẽ không chán ghét bài xích bọn họ chứ?

Cái này cũng không phải ba người suy nghĩ vớ vẩn. Có rất nhiều gia đình trong mặt thể, bởi vì anh chị em cùng người thân có dị năng, mà bản thân mình lại không có, khiến cho mâu thuẫn bài xích lẫn nhau xảy ra. Có người vì tự ti của bản thân mà dần xa lánh thân nhân, có người bởi vì không chịu được châm chọc từ mọi người xung quanh đã dẫn tới không ít thảm kịch xung đột đáng buồn.

Hơn nữa, chung quy cả ba người Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ vẫn còn ám ảnh về chuyện Cố Diệp Ninh tức giận bỏ đi trước kia, cho nên hiện tại thi thoảng không khỏi lo lắng lên xuống, sợ bản thân vô tình lại chọc giận cô.

“Không có dị năng cũng không sao. Ninh nhi, bọn anh đều có năng lực bảo vệ em, cho nên em không cần phải để ý...” Cố Liệt Hạo nhũn nhũn mảy, kiên quyết nói.

Cố gia bọn họ, hiện tại tính thêm cả Cố Tĩnh Huyền nữa, tổng cộng có bốn dị năng giả cấp 4 cùng một dị năng giả cấp 3 trung giai; ngoài ra chưa kể tới những thuộc hạ dưới chướng và quân đội binh lính khác nắm trong tay; tuyệt đối không ai dám trêu chọc vào.

Anh chẳng cần Cố Diệp Ninh phải có dị năng gì cả, cô chỉ cần tiếp tục an nhàn làm một tiểu thư, để anh và các anh em khác cung chiều bảo vệ là được. Cố Liệt Hạo thực sự không muốn để em gái bảo bối của mình phải chém chém giết giết, tiếp xúc với huyết tinh và tang thi quá nhiều. Điều duy nhất anh lo sợ, đó là Cố Diệp Ninh có tâm lý không cân bằng, suy nghĩ linh tinh rồi sinh ra oán hận hay tự ti gì đó mà thôi.

Anh không muốn anh em trong nhà bất hòa nữa...

“Chị, em sẽ bảo vệ chị.” Cố Phong Hạ giương mắt tròn to nhìn Cố Diệp Ninh, khuôn mặt vô cảm xúc không thay đổi, nhưng trong mắt lại ánh lên kiên định vô cùng.

“Ông ngoại cũng là người bình thường nha, Ninh nhi, em không phải người duy nhất trong Cố gia là người bình thường không có dị năng...” Cố Diệp Phi cũng mau chóng tiếp lời, thậm chí lời cả ông ngoại Cố Vân ra làm bia đỡ đạn.

“Mọi người, cái đó...”

Cố Tĩnh Huyền nhìn vẻ khẩn trương của ba người, muốn mở miệng giải thích rằng hiểu lầm rồi, không ngờ lại bắt gặp ra hiệu của Cố Diệp Ninh. Cô tại một góc độ bí mật, đối với Cố Tĩnh Huyền là lừa dối, nháy mắt một cách nghịch ngợm, ngầm ý không muốn để anh mở miệng nói thêm gì cả. Cố Tĩnh Huyền cũng ăn ý, nhanh chóng hiểu ra... cô nhóc này xem chừng là muốn giấu diếm trêu chọc ba người Cố Liệt Hạo đấy mà.

Có chút bất đắc dĩ mang theo cung chiều nhìn ngược lại cô, cuối cùng Cố Tĩnh Huyền cũng im lặng không giải thích gì hết, mặc kệ ba anh em Cố Liệt Hạo vẫn đang thấp thỏm. Khụ... ý Ninh nhi là trên hết, vì vậy không thể trách Cố Tĩnh Huyền anh đâu nha ~

“Em không sao, chiến đấu quen rồi, kì thực dùng kiếm cũng tốt lắm.” Sau khi ra hiệu xong với Cố Tĩnh Huyền, Cố Diệp Ninh thân nhiên mỉm cười ‘ngây thơ’, chân thành nói với ba người Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ. Trên khuôn mặt cô, quả thực không có chút nào để ý về việc ‘trong số các anh em, chỉ có một mình mình là không có dị năng’.

Thấy cô như vậy, tâm tình ba người cũng buông lỏng hơn một chút. Tuy nhiên, mặc kệ Cố Diệp Ninh có nói rằng mình chiến đấu lợi hại thế nào đi nữa thì Cố Liệt Hạo cùng Cố Diệp Phi vẫn lắc đầu bác bỏ: “Sau này, vẫn là đừng nên chiến đấu gì đó thì tốt hơn!”

Tóm lại, bọn họ không cần cô phải liều mạng chiến đấu làm gì, rất - nguy - hiểm!

Cố Tĩnh Huyền nhìn bốn anh em nhà này tranh qua cãi lại, buồn cười tới nghẹn một bụng. Ba vị nào đó kia ngày thường rất xảo quyết, là tinh anh nổi danh mà ai nghe cũng phải chợn đi đường vòng, vậy mà hôm nay cứ như vậy để Cố Diệp Ninh lừa qua mặt, lại còn bị cô xoay vòng vòng. Đúng là ai cũng có khắc tinh, quả quyết đây có móng tay nhọn!

“Hạo ca, Phi, Hạ, rốt cuộc mọi người có dị năng gì vậy?” Thấy Cố Diệp Ninh chơi đùa lừa gạt vui vẻ xong rồi, rốt cuộc Cố Tĩnh Huyền mới hỏi tiếp được chuyện dị năng ban nãy đang nói dở.

“À, cái này nha ~ ha ha, bí mật...” Cố Diệp Phi nói tới đây, cao hứng cười.

“Phi Phi, em cũng muốn biết.” Cố Diệp Ninh đối với việc này cũng tò mò tới ngứa ngáy tim gan.

“Aiz ~ sẽ tới lúc biểu diễn cho em với Huyền ca coi. Phải coi trực tiếp mới được, chứ nói miệng không thì chán chết.” Dị năng phải tận mắt chứng kiến mới có thể gây kích thích, Cố Diệp Phi tiếp tục giả vờ ‘thích thể hiện’ trước mặt em gái. Trong đầu y thầm nghĩ... khi nhìn thấy dị năng của bọn họ, Ninh nhi có thể sẽ vui vẻ tán thưởng sùng bái hay không?!

Cố Liệt Hạo và Cố Phong Hạ vốn cũng chẳng muốn giờ trò khoe khoang ‘trẻ con’ giống như Cố Diệp Phi, nhưng nghĩ tới muốn gây bất ngờ cho Cố Diệp Ninh và Cố Tĩnh Huyền, nên hai người cuối cùng cũng im lặng không nói ra dị năng của mình là gì. Điều này càng làm cho Cố Tĩnh Huyền và Cố Diệp Ninh tò mò muốn chết.

“Không thể tiết lộ một chút sao?” Nghe ngữ điệu này, xem chừng dị năng rất mạnh, Cố Tĩnh Huyền vẫn chưa buông tha, hỏi.

“Phải đấy. Phi Phi, anh tiết lộ một chút đi...”

“Ừm... có thể.” Cố Diệp Phi có thể chống chọi với ai nhưng không thể chống chọi lại với Cố Diệp Ninh, lại thêm Cố Tĩnh Huyền ở sau trợ giúp, cuối cùng cũng bắt đầu mở miệng tiết lộ một chút “Anh với anh hai là song hệ dị năng...” Đưa tay chỉ vào mình, lại chỉ vào Cố Liệt Hạo.

“Em cũng là song hệ dị năng.” Cố Phong Hạ thấy Cố Diệp Phi bỏ quên mình, liền tựa đầu vào cánh tay của Cố Diệp Ninh, thấp giọng tự khai. Hừ! Cậu mới không để cho hai anh trai thì được khen thưởng mà mình lại không được đâu!

“Quên không nói, cậu của chúng ta cũng là song hệ dị năng giả.” Cố Liệt Hạo bồi thêm một thông tin “Cậu hiện tại đã là dị năng giả cấp 3 trung giai rồi.”

Cố Diệp Ninh: (==)

Cố Tĩnh Huyền: (==)

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Nam Cung Gia Tộc

Nói tới Nam Cung gia tộc, mọi người sẽ nghĩ ngay tới đại gia tộc nằm quyền lớn nhất trong quân đội tại thủ đô. So với các đại gia tộc khác trong giới thượng lưu, nó không có lịch sử lâu đời, cũng không có gốc gác truyền thống danh gia bằng.

Tổ tiên của Nam Cung gia tộc vốn nguyên bản là làm nông, sau đó, khi loạn chiến giữa chế độ phong kiến và chế độ phương tây đô hộ, người của Nam Cung gia tộc mới bắt đầu nhập ngũ đi lính. Thế nhưng, phải tới tận khi ông nội của Nam Cung Lãnh Dạ là Nam Cung Tĩnh Hải sinh ra thì Nam Cung gia tộc mới chân chính quật khởi, từ đó từng bước từng bước một trở thành gia tộc lớn đầu tiên một nửa số lượng binh sĩ trong quân đội.

Nam Cung Tĩnh Hải được coi là thiên tài quân sự. Lão rất có mưu lược, làm người quyết đoán và tài giỏi, vững chắc đi lên, cho tới khi đạt được chức vụ cao nhất trong quân đội. Từ chức vụ Đại tướng quân sau đó kiêm luôn chức Tổng tham mưu của bộ binh, không ai không phục Nam Cung Tĩnh Hải. Lã kết hôn cùng thanh mai trúc mã của mình từ lúc còn rất trẻ, sau đó sinh ra bốn người con.

Bốn người con của Nam Cung Tĩnh Hải gồm có ba nam một nữ. Cả bốn người khi lớn lên đều gia nhập quân ngũ hoặc làm những công việc có liên quan tới quân đội cảnh sát. Hơn nữa, không phụ công dạy dỗ của người cha tài giỏi của mình, bốn người con của Nam Cung Tĩnh Hải đều là những người có danh tiếng xuất sắc trong ngành. Trong đó, người ưu tú nhất, tài giỏi nhất chính là con trai trưởng Nam Cung Dịch Khương, cha của Nam Cung Lãnh Dạ.

Nam Cung gia tộc xuất thân bình dân, sau mới phát triển thành gia tộc, không có những quy củ như liên hôn như các đại gia tộc khác. Trong nhà toàn người làm quân nhân cảnh sát, tính cách sống phóng khoáng, không cần phải suy tính danh lợi quá nhiều, chỉ cần thân thể trong sạch là có thể đồng ý nộp đơn xin kết hôn được.

Vì thế cho nên từ trước tới nay, mọi người trong Nam Cung gia tộc vẫn luôn lấy tình yêu chân thành của con cháu làm tiền đề, chưa bao giờ bắt buộc ép hôn ai, mặc dù có rất nhiều người mong ước được bước một chân vào đại gia tộc quyền thế này.

Hai người chú và cô út của Nam Cung Lãnh Dạ đều cưới người có điều kiện bình thường, đa phần đều đồng đội cùng trong ngành, quen lâu sinh tình. Chỉ duy nhất vợ của con trưởng Nam Cung Dịch Khương là đặc biệt hơn cả, bởi vì bà là Âu Dương Trúc, tiểu thư của Âu Dương gia tộc, một gia tộc lớn trong quân giới.

Điều đặc biệt là, Nam Cung Dịch Khương cùng Âu Dương Trúc kết hôn là do yêu nhau, hoàn toàn không liên quan gì tới liên hôn gia tộc. Hai người bọn họ gặp nhau khi còn học đại học, qua một cuộc diễn tập của quân đội, không ngờ vừa quen đã sinh tình, cứ như vậy dần dần phát triển.

Nam Cung Dịch Khương thời còn trẻ mạnh mẽ quyết đoán, là thiếu niên thiên tài danh tiếng bậc nhất trong quân đội. Với danh tiếng của ông năm đó, có rất nhiều cô gái nguyện ý theo đuổi yêu thích, tuy nhiên ông vẫn chỉ một lòng một dạ với một tình đầu cũng là người vợ sau này mình kết hôn, Âu Dương Trúc.

Âu Dương gia tộc so với Nam Cung gia tộc tuy thua kém hơn một chút, thế nhưng Âu Dương Trúc, mẹ của Nam Cung Lãnh Dạ cũng tuyệt đối không tầm thường. Bà cực kỳ xinh đẹp, năm đó là một trong ba vị tiểu thư danh tiếng bậc nhất. Tính tình bà mạnh mẽ, từ nhỏ đã yêu quân đội, mười mấy tuổi tham gia quân ngũ, là một trong những binh sĩ không quân đặc biệt xuất chúng, được chọn ra để bồi dưỡng đặc biệt.

Sau khi tốt nghiệp không bao lâu, đám cưới của cả hai nhanh chóng được phê duyệt, hai bên gia đình cũng rất vừa ý, thuận buồm xuôi gió trở thành vợ chồng. Cho tới hiện tại, dù đã kết hôn bao nhiêu năm, tuy rằng vợ chồng công việc bận rộn, nhưng tình cảm vẫn nồng thắm, có thể nói là đôi vợ chồng nổi tiếng nhất trong quân giới và giới thượng lưu.

Nhắc tới Âu Dương Trúc và Nam Cung Dịch Khương, người ta lập tức nhớ tới một mối tình chung thủy hiếm có trong vòng luẩn quẩn thượng lưu hỗn

loạn này.

Nam Cung Dịch Khương và Âu Dương Trúc kết hôn tới nay là hơn 20 năm, hai người có tất cả ba đứa con: Con trai trưởng Nam Cung Lãnh Dạ, con trai thứ Nam Cung Lãnh Dịch, con gái út Nam Cung Nguyên Nguyên.

Đối với Nam Cung Lãnh Dạ, bởi vì thời điểm sinh anh ra, hai vợ chồng Nam Cung Dịch Khương còn quá trẻ, bận rộn công việc rất nhiều, có những khi phải đi công tác hết cả tháng chẳng thấy mặt mũi đâu. Hai người không có cách nào ở bên con trai, lại không an tâm thuê bảo mẫu, vì vậy liền bàn bạc nhau nhờ lão thái gia là Nam Cung Tĩnh Hải tạm thời trông nom anh một thời gian.

Tuy nhiên sau đó, Nam Cung Lãnh Dạ bộc lộ ra khả năng hơn người của mình, Nam Cung Tĩnh Hải thấy vậy liền đặc biệt giữ anh lại bên người nuôi nấng và dạy dỗ. Khi ấy, Nam Cung Dịch Khương cùng Âu Dương Trúc không cảm thấy sao hết, tới khi công việc ổn định rồi, mới chợt phát hiện ra con trai đã lớn, đã độc lập mất rồi. Lúc đó, cho dù có hối hận đi chăng nữa thì hai vợ chồng cũng không biết làm cách nào để thu lại khoảng cách với Nam Cung Lãnh Dạ.

Khoảng thời gian về sau này, hai vợ chồng luôn cố gắng để thân thiết với con trai hơn, đáng tiếc tính tình Nam Cung Lãnh Dạ thực sự rất lạnh nhạt, mà Nam Cung Dịch Khương cùng Âu Dương Trúc cũng không phải người biết cách thể hiện cảm xúc. Kết cuộc, dần tới quan hệ giữa đôi bên trở nên bình bình đạm đạm. Mãi tới khi hai người em trai em gái của anh ra đời, Nam Cung Lãnh Dạ cùng với cha mẹ mới hòa hoãn gần gũi hơn được một chút.

Thời điểm xảy ra mặt thế, Nam Cung Lãnh Dạ cùng hai người Mặc Sở Minh và Mục Hoảng tới thành phố D để khảo sát tình hình thị trường, không ngờ lại gặp phải tai họa lớn. Trong lúc ba người cùng nhóm Cố Diệp Ninh lập thành đội ngũ, một đường chém chém giết giết trở về thì trong nhà Nam Cung cũng loạn cả lên.

Cố gia còn được Cố Diệp Ninh hứa hẹn, Nam Cung gia thì chẳng ai rõ tình hình sống chết của Nam Cung Lãnh Dạ. Tuy quan hệ cha mẹ - con cái bình thường có chút gượng gạo, thế nhưng cũng không thể phủ nhận sự yêu thương quan tâm âm thầm của Âu Dương Trúc và Nam Cung Dịch Khương đối với anh. Hai người một bên bận rộn với công tác, một bên phải người đi tìm tung tích của con trai, khổ nỗi chẳng thu được chút thông tin gì.

Hai tháng nay, mọi người trong nhà, đặc biệt là Nam Cung Tĩnh Hải, Nam Cung Dịch Khương cùng Âu Dương Trúc lo lắng gấp gáp tới bốc hỏa luôn rồi. Hai vợ chồng Nam Cung Dịch Khương hối hận không thôi... đáng nhẽ không nên chần chừ lưỡng lự, không nên xấu hổ quần bách, phải quan tâm anh hơn một chút, gần gũi với anh hơn một chút...

Không một ai muốn nghĩ tới trường hợp xấu nhất có thể xảy ra! Không một ai muốn nghĩ tới hai chữ ‘chẳng may’!

Khi mà kiên nhẫn sắp tới hạn cuối, không ngờ lại có thông báo gửi tới nhà chính là Nam Cung gia tộc, rằng Nam Cung Lãnh Dạ cùng hai người Mặc Sở Minh và Mục Hoảng đã trở về.

Nam Cung Tĩnh Hải đang nghỉ ngơi ở nhà nhận được tin một cái liền ngay lập tức báo cho mọi người trong nhà. Hai vợ chồng Nam Cung Dịch Khương dù đang ở trong quân đội cũng bắt chấp hết nhanh chóng thu xếp trở về, muốn nhìn xem con trai có bị thương hay không, tình trạng có khỏe hay không.

Cho nên, thời điểm Nam Cung Lãnh Dạ cùng hai người Mặc Sở Minh và Mục Hoảng lái xe về tới gần cổng lớn nhà chính của Nam Cung gia tộc thì đã thấy ông nội Nam Cung Tĩnh Hải, cha mẹ Nam Cung Dịch Khương và Âu Dương Trúc và cô út đã đứng chờ sẵn từ sớm. Một tia ngạc nhiên thoáng lướt qua trong đáy mắt, thế nhưng sau đó rất nhanh liền trở lại bình thản lạnh nhạt như thường.

“Ông nội, cha mẹ, cô út.” Nam Cung Lãnh Dạ một thân trắng tấp sạch sẽ, thản nhiên bước xuống xe. Đôi chân dài bước nhanh hai bước liền đi tới trước mặt các vị trưởng bối, thần sắc lạnh nhạt nghiêm túc chào hỏi từng người một.

“A, lão thái gia, lão gia, phu nhân...” Mục Hoảng và Mặc Sở Minh cũng nện bước đi theo phía sau, mở miệng liên tục chào hỏi. Hai người họ coi như là con cháu của Nam Cung gia tộc rồi, cũng không hề ngại ngần xa lạ gì với các vị trưởng bối.

“Trở về là tốt rồi.” Nam Cung Tĩnh Hải chống chọi gậy gỗ nặng chịch, vành mắt đỏ bừng, hải lòng nhìn ba người Nam Cung Lãnh Dạ khỏe mạnh vô thương đang đứng trước mắt.

“Lãnh Dạ, có bị thương chỗ nào không? Có khỏe không? Trên đường về thủ đô có nguy hiểm không? Sao không cố gắng liên lạc một chút với mọi người trong nhà? Mọi người lo cho con vô cùng con có biết không?” Cô út tính tình tháo vát thoải mái, lao tới ôm anh một cái, sau đó kích động hỏi liên tục không ngừng nghỉ.

“Còn nghĩ là nếu như chờ thêm vài ngày nữa mà không có tin tức của con, chúng ta sẽ ra ngoài tìm. May mắn... may mắn...” Âu Dương Trúc ngây ngốc nhìn con trai lớn của mình một lúc, sau đó mới bước tới. Cô út thấy thế, tránh sang một bên, nhường chỗ lại cho bà. Bà một tay nắm tay của anh, một tay xoa xoa khoe mắt đỏ bừng, nghẹn ngào.

“Con bình an về là tốt, em đừng khóc, đừng khóc... Khóc rồi mắt sẽ sưng, thị giác sẽ không tốt...” Nam Cung Dịch Khương nhìn vợ mình luôn mạnh mẽ cứng rắn, nay vui mừng xúc động tới phát khóc, ông thở dài vỗ vỗ vai vợ, an ủi.

Kì thực Nam Cung Dịch Khương trong lòng lúc này cũng giống như vợ mình, rất cao hứng khi thấy con trai bình an trở về, chẳng qua ông không quen biểu hiện cảm xúc ra ngoài mà thôi. Khóc trước mặt vợ và con trai... rất rất xấu hổ. Tuy nhiên, chỉ cần tính ý, vẫn nhận ra được tia kích động ần ần dưới con ngươi đen sâu thẳm của ông.

“Một mối lăm phải không? Vào nhà đi đã...” Nam Cung Dịch Khương thấy Âu Dương Trúc đã dần bình tĩnh lại rồi, ngừng đầu nhìn ba người Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh và Mục Hoảng, nhẹ giọng nói.

“Đứng đứng, vào nhà, vào nhà...” Nam Cung Tĩnh Hải giật mình nhớ ra cháu trai mới phong trần một đường trở về, không nên tiếp tục đứng gió nữa, liên tục gật đầu đồng ý. Vì vậy, mọi người cũng lục tục kéo nhau đi vào trong nhà chính.

Từ cổng lớn đi vào trong nhà chính phải đi một con đường dài hơn chục mét, Mặc Sở Minh và Mục Hoàng lái xe đi vào chỗ để xe trước còn bốn người nhà Nam Cung thì thông thả đi bộ. Cô út là người hoạt bát, nói không ngừng, chỉ chốc lát là Nam Cung Lãnh Dạ đã có thể nắm được tình hình hiện tại của Nam Cung gia tộc.

Nhà chính là Nam Cung gia tộc rất lớn, là một khu kiến trúc bao gồm một tòa nhà lớn ở giữa cùng hai tòa nhà nhỏ hơn ở hai bên, ngoài ra còn có chỗ để xe, hầm vũ khí, sân vận động, sân tập bắn. Các tòa nhà được xây theo phong cách cổ Châu Á nhưng trang trí đơn giản tiện lợi, không chút cầu kỳ, phù hợp với tiêu chuẩn của quân nhân.

Trước mặt thế, gia đình của hai chú và cô út của Nam Cung Lãnh Dạ không sống trong nhà chính mà có nhà riêng ở bên ngoài. Cả căn nhà như vậy thế nhưng cũng chỉ có gia đình năm người nhà Nam Cung Lãnh Dạ cùng với Nam Cung Tĩnh Hải và thêm vài người quản gia giúp việc nữa sống mà thôi. Sau khi mặt thế bùng nổ, để đảm bảo an toàn cho các con các cháu, Nam Cung Tĩnh Hải đã bảo tất cả chuyển vào đây sinh sống.

May mắn nhà chính rất rộng, hoàn toàn không lo sợ bị thiếu chỗ ở. Gia đình hai chú của Nam Cung Lãnh Dạ sống ở trong tòa nhà nhỏ bên trái, gia đình cô út sống ở trong tòa nhà nhỏ bên phải cùng với quản gia của gia tộc, còn Nam Cung Tĩnh Hải cùng với một nhà năm người Nam Cung Dịch Khương vẫn như cũ sống trong căn nhà lớn nhất ở chính giữa.

Hiện tại vợ chồng hai người chú của Nam Cung Lãnh Dạ đang có công việc khẩn cấp trong quân đội, chồng cô út làm bác sĩ cũng đang phải làm việc trong trại cứu thương, không thể về kịp đón anh được. Chỉ có cha mẹ của anh là bởi vì có đặc quyền của chức vụ thượng tướng, cho nên mới có thể tạm thời rời đi một lúc. Cô út của anh trước là cảnh sát, giờ rất ít khi bị điều động, cho nên thường ở nhà chăm sóc cho Nam Cung Tĩnh Hải và quản lý quán xuyến mọi việc trong gia tộc.

Đối với việc một nhà đông như vậy cùng sống chung, Nam Cung Lãnh Dạ không có ý kiến gì hết. Gia tộc anh tình cảm rất tốt, mọi người hòa thuận, cho dù sống chung cũng chẳng gây nên mâu thuẫn gì. Điều khiến anh để ý nhất chính là toàn bộ các thành viên của Nam Cung gia tộc đều không có ai bị biến thành tang thi. Ngược lại, ngoại trừ cô út và ông nội của anh ra thì tất cả đều là dị năng giả, hơn nữa thực lực còn không hề tầm thường.

Ngoại trừ trường bối bao gồm cha mẹ, vợ chồng của hai chú cùng vợ chồng cô út ra thì anh còn có hai đứa em ruột cùng mười anh em họ... Ừm ~ tính sơ sơ là vào khoảng gần hai mươi dị năng giả. Lúc này thì anh không có gì ngạc nhiên hay thắc mắc về việc tại sao Nam Cung gia tộc và Cố gia gia tộc lại được coi như hai gia tộc mạnh nhất hiện tại trong căn cứ nữa rồi.

“Anh hai ~ ~ ~” Đường không xa, đi một đoạn đã tới nơi. Nam Cung Lãnh Dạ mới bước chân tới bậc thềm cửa nhà chính đã có một ‘vật thể lạ’ mặc áo bông trắng tinh, dùng tốc độ ánh sáng lao ra. ‘Vật thể lạ’ kia còn chưa kịp tiếp cận đã bị anh vươn tay chuẩn xác xách đúng cổ áo sau, nhấc lên, khiến cho cả người đối phương bị treo lơ lửng giữa không trung.

“Nguyên Nguyên, chạy từ từ thôi!!!” Ở phía sau, một thiếu niên khoảng 16, 17 tuổi hót hải chạy tới, khuôn mặt anh tuần non nét tràn ngập lo lắng, mở miệng kêu lên “A, anh hai!”

“Tiểu Dịch.” Anh khẽ gật đầu, ánh mắt lạnh nhạt khi nhìn thiếu niên có chút dịu đi.

“Anh hai, mừng anh đã về.” Thiếu niên không ai khác chính là Nam Cung Lãnh Dịch, em trai ruột của Nam Cung Lãnh Dạ. So với anh, xem chừng tính cách của cậu ôn hòa hơn không ít. Lúc này, Nam Cung Lãnh Dịch vui mừng chạy tới, chào hỏi anh trai mình “Aiz ~ anh hai, anh lại treo ngược Nguyên Nguyên lên nữa rồi.” Chào hỏi xong rồi, ánh mắt mới chuyển tới em gái nhỏ.

“Anh hai, anh hai, mau thả người ta xuống đi mà ~”

Nam Cung Nguyên Nguyên khua loạn tay chân, nũng nịu ngược nhìn ông anh lớn của mình. Cô nhóc có khuôn mặt tinh tế non nét, làn da trắng nõn, hai má hồng hồng, mái tóc dài màu nâu nhạt xoắn tự nhiên như búp bê. Điểm nổi bật nhất chính là hai mắt to tròn lấp lánh, con ngươi đen bóng như hắc ngọc. Khóe miệng nâng lên, nở ra nụ cười ngọt ngào đáng yêu, khiến cho người ta vừa nhìn đã không có cách nào rời mắt đi.

“Còn dám chạy thực mạng nữa không?” Đáng tiếc, ở trước mặt cô không phải người khác mà lại chính là ông anh lớn tâm cứng như sắt. Nam Cung Lãnh Dạ không chút bị sự đáng yêu của cô bé làm ảnh hưởng, giọng điệu lạnh nhạt, ánh mắt hững hờ hỏi.

“Anh hai, Nguyên Nguyên sai rồi ~” Bẹp bẹp miệng mếu máo nhận sai.

“Cho nên?”

“Sau này không dám nữa. Anh hai, anh tha em đi mà, tại em kích động muốn gặp anh hai mà thôi...” Hai mắt long lanh, chớp chớp.

“Nhớ kĩ lời mình nói.” Cuối cùng anh mới chịu thả tay buông ra.

“Anh hai là vì tốt cho em thôi, chạy nhanh quá nhỡ ngã ra đó rồi có sẹo, xem sau này ai dám lấy em.” Nam Cung Lãnh Dịch đứng bên cạnh nhìn em gái út phụng phịu, buồn cười vươn tay xoa xoa đầu cô nhóc, mở miệng giải thích hộ cho Nam Cung Lãnh Dạ.

“Người ta có Khái Khái rồi...” Nam Cung Nguyên Nguyên không cho là đúng, trừng mắt với Nam Cung Lãnh Dịch “Có mà anh không có ai lấy thì có.”

“Cái con nhóc này...” Dám trù ẻo anh nhóc không có ai lấy sao, Nam Cung Lãnh Dịch bực bội cú một cái lên trán con nhóc con káo toét này “Hừ, tí tuổi ranh mà bày đặt yêu đương! Lại còn vị hôn phu! Hừ hừ hừ!!!” Giọng điệu nghe thế nào cũng có chút... ghen tị...

“Được rồi, hai cái đứa này, không thấy anh trai hai đứa vừa về, rất mệt mỏi sao hả? Còn ồn ào nữa, đá hết ra ngoài không cho vào nhà bây giờ.” Nam Cung Tĩnh Hải nhìn hai đứa cháu không ngừng ồn ào, vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ, giả bộ bực mình lớn giọng nhắc nhở. Khụ, đương nhiên, một phần cũng là vì xót cháu trai trưởng Nam Cung Lãnh Dạ thật.

Lão tuy là lên chức ông, nhưng vẫn thỉnh thoảng có chút thiên vị một chút...

“Đề anh các con nghỉ ngơi đi.” Quan hệ giữa vợ chồng Nam Cung Dịch Khương với hai đứa con nhỏ tốt hơn nhiều so với Nam Cung Lãnh Dạ. Âu Dương Trúc phẩy phẩy tay xua hai đứa nhóc kia qua một bên, lại dịu dàng nói với anh “Lãnh Dạ, con lên phòng nghỉ ngơi một chút đi. Có gì đợi tới tối cả nhà về đủ rồi, chúng ta sẽ nói chuyện với nhau.”

“Đừng thế, nghỉ ngơi trước đi.” Nhìn anh có vẻ rất bình thường, thế nhưng một đường chiến đấu như vậy, sao có thể không mệt mỏi. Nam Cung Dịch Khương và Nam Cung Tĩnh Hải cũng đồng thanh nói “Có chuyện gì để nói sau cũng được.”

“Dạ...” Nam Cung Lãnh Dạ đối với trưởng bối vẫn rất nghiêm cẩn, trả lời kính ngữ đoàng hoàng “Cô út, chúng con có chút vật tư, lát nữa cô tìm hai người Minh và Hoàng để lấy nhé?” Nhớ tới chút vật tư còn dư lại trong xe, anh quay đầu nói với cô út.

“Được, không thành vấn đề.” Toàn bộ vật tư cùng mọi chuyện trong nhà đều do cô út quản lý, cho nên đưa cho cô út là đương nhiên. Cô út nghe anh nói vậy, lập tức vỗ ngực đảm bảo “Con cứ đi nghỉ đi.”

.

.

.

Phòng của Nam Cung Lãnh Dạ nằm ở tầng ba tòa nhà lớn. Vì anh rất thích yên tĩnh, cho nên cả khu vực tầng ba này có thể nói là dành riêng cho anh, bình thường cho dù người giúp việc có lên dọn dẹp cũng phải đi lại nhỏ nhẹ, còn cần xin phép trước. Tất cả những điều này đủ để hiểu sự thiên vị của Nam Cung Tĩnh Hải đối với Nam Cung Lãnh Dạ.

Dù xa cách vài tháng nhưng căn phòng vẫn được dọn dẹp sạch sẽ. Căn phòng rất rộng, lấy màu ba màu trắng đen và xám làm chủ đạo. Đi vào là có thể thấy được bộ sofa cùng bàn nước ngay ngắn cùng màn hình tinh thể lỏng cỡ lớn đặt chính diện; rẽ phải là phòng tắm cùng phòng thay đồ với rất nhiều tủ quần áo giày dép; rẽ trái thì sẽ tới phòng ngủ chính thức với một chiếc giường King size nổi bật.

Bên cạnh phòng ngủ còn có thư phòng, trong đó có vài tủ sách, tủ hồ sơ, giàn loa nghe nhạc cùng hộp đĩa, laptop cùng bàn đặt máy tính. Thư phòng có lắp một cửa sổ sát đất, bên ngoài có ban công đặt một hàng cây xương rồng nhỏ nhỏ vô cùng ngộ nghĩnh đáng yêu.

Không gian căn phòng hiện đại, có chút đơn giản hiện đại lại có chút sáng sủa phóng khoáng thoải mái.

Nam Cung Lãnh Dạ đi vào trong phòng mình, căn phòng quen thuộc khiến cho anh không khỏi thờ dãi một hồi, thả lỏng tinh thần. Cởi ra áo khoác bên ngoài, để lộ chiếc áo sơ mi màu trắng ở trong, anh tháo xuống vài nút cài cổ, sau đó nằm phịch xuống ghế sofa.

Cuối cùng... đã về nhà...

Nhắm mắt lại, trong đầu nhớ tới biểu cảm của ông nội, của cha mẹ, của cô út ban nãy, trong lòng Nam Cung Lãnh Dạ có chút nôn nao.

Là một người vô cùng vô cùng tinh ý, anh làm sao không nhận ra vui sướng sâu thẳm trong con người của cha. Còn cả vầng mắt đỏ bừng của ông nội, cái ôm chặt chẽ của cô út và cả cảm giác ấm áp từ đôi bàn tay hơi thô ráp của mẹ truyền tới, tất cả khiến đầu óc của anh có chút đình trệ. Nhất thời trong phút chốc ngẩn ra, không biết phải phản ứng lại ra làm sao.

Trong kí ức của anh, dù từ nhỏ tới lớn luôn được ông nội chăm sóc thể nhưng một mặt khác, lão cũng rất nghiêm khắc, khiến cho anh ngoại trừ tôn trọng ra cũng không phải quá gần gũi. Với cha mẹ thì quan hệ hai bên gượng gạo ngượng ngùng. Với cô chú, chú thím dù thường xuyên gặp mặt, tuy nhiên anh rất ít khi giao tiếp cùng họ.

Không phải anh không quan tâm tới người thân, bằng không cũng sẽ không lo lắng vội vàng muốn trở về thủ đô nhanh chóng. Chỉ là tính cách lạnh nhạt bẩm sinh, dù có lo quan tâm thì cũng sẽ luôn giữ kín trong lòng, không muốn thể hiện ra ngoài. Hơn nữa, vì đã quen một mình độc lập, cho nên đối với ai cũng vẫn luôn giữ một khoảng cách nhất định.

Có lẽ ngoại trừ Mặc Sở Minh và Mục Hoàng được anh tin tưởng chấp nhận ra, thì có lẽ, em trai em gái chính là những người được anh tiếp xúc gần gũi nhiều nhất.

Tuy nhiên, chân chính bước vào lòng của anh, trước giờ chỉ có một người. Nghĩ cần mỗi lần nhớ tới chuyện đó, Nam Cung Lãnh Dạ khẽ môi hơi cong lên, một nụ cười nhẹ nhàng ấm áp xuất hiện trên khuôn mặt điển trai hoàn mỹ như tượng tạc kia.

Đó là một kí ức bí mật ngọt ngào chỉ thuộc về riêng mình anh, được anh trân trọng bảo vệ...

Nhớ tới cảm xúc của ông nội, của cha mẹ, của cô út, Nam Cung Lãnh Dạ có chút cảm thấy phức tạp. Nếu nói rằng không có chút nào xúc động, tuyệt đối là nói dối.

“Có lẽ... tại vì bởi vì ở cạnh người đó quá lâu đi...”

Vì thời gian khi ở cạnh Cố Diệp Ninh, anh đã được nghe kể rất nhiều về các anh em của cô, về người cậu hiền hậu Cố Tiệp Vân, về người ông ôn hòa Cố Vân. Anh biết, người của Cố gia thực sự vô cùng yêu thương cô. Bất tri bất giác, anh cũng bị cô ảnh hưởng không ít, trong vô thức, khái niệm ‘gia đình’ và ‘người thân’ cũng từ từ càng thêm hằn sâu in rõ hơn trong lòng của anh. Nay nhìn người thân vì an nguy của mình mà hốt hoảng lo lắng, Nam Cung Lãnh Dạ thực sự trong giây lát đã cảm nhận được sự ấm áp.

Cốc... cốc... cốc...

“Vào đi...” Nghe thấy tiếng gõ cửa phòng, anh hơi nhú mồm, không rõ là ai tìm mình. Chắc hẳn là không phải ông nội, cô út và cha mẹ. Ông nội hơi mệt, đã được cô út dìu đi nghỉ rồi. Còn cha mẹ thì sau khi anh lên phòng nghỉ ngơi thì cũng vội vàng trở về quân đội. Mà người giúp việc trong nhà cũng không có ai dám tự tiện tới gần phòng anh hết.

“Anh hai ~” Quả nhiên, cửa mở ra, đi vào chính là Nam Cung Nguyên Nguyên đang vui vẻ hớn hờ kéo thay Nam Cung Lãnh Dịch. Ngoài ra, ở sau cùng còn có cả Mục Hoảng và Mặc Sở Minh đã sắp xếp xong công việc.

“Anh hai, thực xin lỗi, em đã nói với Nguyên Nguyên là để anh nghỉ ngơi, nhưng con bé...” Nam Cung Lãnh Dịch áy náy nhìn Nam Cung Lãnh Dạ đang nằm dài trên sofa.

“Không sao.” Anh phẩy tay, không để bụng “Đã giao vật tư cho cô út chưa?” Câu này là hỏi Mặc Sở Minh và Mục Hoảng. Số lượng vật tư tuy không phải rất nhiều, nhưng cũng đủ để toàn bộ Nam Cung gia tộc ăn trong vòng một, hai tuần.

“Rồi, an tâm đi.” Mặc Sở Minh giơ ngón OK với anh “Cô út sắp xếp tốt với Hoảng ca ở cùng chỗ với gia đình cô ấy. Đi lên thông báo với cậu một chút, để cậu biết.”

“Ừ.”

“Hình như lão thái muốn cậu gia nhập quân đội đấy.” Tầm tầm cười, Mặc Sở Minh nói ra thông tin ban nãy mình nghe lén được.

“Không muốn.” Anh lắc đầu “Tôi có kế hoạch rồi.”

“Nam Cung đại thiếu, cậu muốn làm gì?” Mục Hoảng cùng Mặc Sở Minh đi tới ghế ngồi đối diện chỗ Nam Cung Lãnh Dạ đang ngồi, tò mò mở miệng hỏi. Bọn họ là trợ thủ của anh, đương nhiên phải nghe theo lệnh của anh. Bất luận Nam Cung Lãnh Dạ muốn như thế nào, hai người họ sẽ toàn lực trợ giúp.

“Để mai rồi nói đi.” Nam Cung Lãnh Dạ nhướn mi, vút ra một câu rồi mặc kệ hai người Mục - Mặc khó hiểu quay sang nhìn nhau “Còn hai đứa, lên đây làm gì?” Tầm mắt chuyển về hai người Nam Cung Lãnh Dịch và Nam Cung Nguyên Nguyên.

Em trai là người ngoan ngoãn lễ phép biết suy nghĩ, em gái anh tuy có chút nghịch ngợm hiếu động thể nhưng cũng không phải người không hiểu chuyện, anh đang nghỉ ngơi, nếu không phải không có việc thì hai đứa nhóc này cũng không lên đây tìm anh để làm gì. Nam Cung Lãnh Dạ không cần suy nghĩ nhiều cũng biết được Nam Cung Nguyên Nguyên có việc muốn ‘mặt báo’ với ông anh trai là anh đây.

“Anh hai, anh hai, tối nay người của Lưu gia sẽ qua nhà chúng ta đấy.” Nam Cung Nguyên Nguyên thấy anh trai nói như vậy, nhao tới ngồi ghé sát mép ghế sofa, ôm lấy cánh tay của anh, lắc lắc kể lể.

“Lưu gia?” Nam Cung Lãnh Dạ não bộ vận động một cái, dễ dàng nhớ ra... Lưu gia không phải là một trong bốn gia tộc đứng đầu 10 gia tộc lớn hiện tại sao?! Khó nỗi, Cố gia gia tộc và Đoan Mộc gia tộc anh đều đã nghe tên, toàn những gia tộc quyền lực bậc nhất chốn thủ đô. Chỉ có Lưu gia này... đúng là biết nắm bắt thời cơ, nhân dịp hỗn loạn mà phát lên,

Chỉ có điều, Lưu gia sang Nam Cung gia làm gì? Mà vì sao em gái anh lại lộ ra bộ mặt tươi cười nham hiểm như thế? Nam Cung Lãnh Dạ nheo mắt lại: “Có chuyện gì? Lưu gia sang thì sao? Đừng có cái kiểu như mỗi kẻ nửa chừng như vậy.”

“Khụ... anh không biết đầu nha, Lưu gia đang muốn liên kết với Nam Cung gia tộc của chúng ta. Mà lần nào người sang nhà chúng ta đàm phán cũng là Lưu Kinh Vũ, tiểu thư của Lưu gia.”

“...” Anh nhướn mày, bình tĩnh nhìn chằm chằm Nam Cung Nguyên Nguyên.

“Anh hai, anh thật chẳng thú vị gì cả, có chút phản ứng có được hay không?” Nhăn nhó, Nam Cung Nguyên Nguyên thực sự không hài lòng vì thái độ hờ hững này của anh trai mình. Khụ, tuy rằng cô bé cũng đã đoán được phản ứng như thế này từ trước rồi.

“Tiểu Dịch, có phải có việc gì không?” Mới trở về thủ đô, Mặc Sở Minh cũng không nắm được thông tin. Mà với cái kiểu nói chuyện của Nam Cung Nguyên Nguyên, có tới sáng mai cũng nói không xong chuyện. Cuối cùng, y bèn quay sang hỏi thẳng Nam Cung Lãnh Dịch. Nam Cung Lãnh Dịch tuy tuổi còn nhỏ nhưng rất chín chắn và đáng tin cậy.

“Chuyện là thế này, các anh hẳn đã nghe nói tới 10 gia tộc lớn nhất, trong đó có: Cố gia, Nam Cung gia, Lưu gia và Đoan Mộc gia là bốn gia tộc đứng

đầu.” Nam Cung Lãnh Dịch, nhú mày sắp xếp lại từ ngữ một chút rồi mới mở miệng nói.

“Đã nghe qua.” Mục Hoàng và Mặc Sở Minh gật đầu.

“Vậy đã biết hiện tại các thế lực của 10 gia tộc lớn này phân chia như thế nào chưa?” Cậu tiếp tục cẩn thận hỏi.

“Có bốn phe chính. Nam Cung gia tộc chúng ta liên kết với Âu Dương gia tộc và Hạ gia gia tộc. Đoan Mộc gia tộc liên kết với Mạch gia gia tộc. Cổ gia gia tộc liên kết với Vũ gia gia tộc và Dật gia gia tộc. Cuối cùng là Lưu gia gia tộc liên kết với Phùng gia gia tộc.” Không thể không nói, trí nhớ của Mặc Sở Minh cực kỳ tốt.

“Về mặt ngoài là như vậy. Thực chất ra thì các phe phái giữa các đại gia tộc đang bị mất cân bằng quyền lực nghiêm trọng.” Nhú mày, Nam Cung Lãnh Dịch giải thích “Mấu chốt nằm ở dị năng giả, đặc biệt là dị năng giả có thực lực cấp 4.”

Hiện tại trong căn cứ thủ đô, dị năng giả cấp 4 chỉ có sáu người. Một người trong số đó thuộc về phe của chính phủ không tính tới, như vậy, năm dị năng giả cấp 4 còn lại đều nằm trong 10 gia tộc lớn. Thế nhưng, số lượng dị năng giả cấp 4 này lại phân chia không đồng đều cho đủ cả bốn phe.

Phe của Nam Cung gia tộc, Âu Dương gia tộc và Hạ gia gia tộc có Nam Cung Dịch Khương chần giữ. Phe của Đoan Mộc gia tộc, Mạch gia gia tộc có vị quân gia Điền lão chần giữ. Phe của Cổ gia gia tộc, Vũ gia gia tộc và Dật gia gia tộc thì một mạch sở hữu 3 vị dị năng giả cấp 4 là Cổ Liệt Hạo, Cổ Diệp Phi và Cổ Phong Hạ. Bởi vậy, chỉ có duy nhất phe của Phùng gia gia tộc và Lưu gia gia tộc là không có dị năng giả cấp 4 nào cả.

Vốn Lưu gia xuất phát đã thấp hơn người khác, Phùng gia cũng chỉ là cái xác rỗng mục nát, nếu như không tìm cách để liên kết với các đại gia tộc khác, như vậy hai gia tộc này sẽ rất dễ dàng bị mất đi quyền lực. Bởi vì vậy, gia chủ Lưu gia là Lưu Gia Việt sau khi suy tính, đã chọn phe của Nam Cung gia tộc là ‘bên đổ’ để mình dựa vào.

Sở dĩ chọn Nam Cung gia tộc, đó là bởi vì nếu gia nhập vào hai phe còn lại, thiệt, vẫn là bọn họ. Tựa như phe của Đoan Mộc gia cùng Mạch gia, hai gia tộc này có liên hôn vững chắc, mà gia chủ của Đoan Mộc gia làm người vô cùng ngoan tuyệt, cho dù Lưu gia và Phùng gia tham gia vào thì bọn họ sẽ không được đối xử bình đẳng, thậm chí có khi rất dễ bị thao túng ngược trở lại.

Còn phe của Cổ gia, Dật gia và Vũ gia thì càng không được. Cổ gia quá bài ngoại, không cách nào có thể để cho gia tộc đó tiếp nhận. Nếu không phải Vũ gia có Vũ Thanh, Dật gia có Dật Phong cùng Bách Di Quyền thì còn lâu Cổ gia mới ‘vươn cành ô liu’ cho hai gia tộc này. Cho nên, phe của Nam Cung gia tộc là lựa chọn hàng đầu.

Lưu Gia Vũ đã năm lần bảy lượt tìm tới Nam Cung gia tộc, bày tỏ ý muốn muốn liên kết. Nhưng mà Nam Cung gia tộc lúc đó đang bận tới mất tới mũi, lo lắng cho an nguy của Nam Cung Lãnh Dạ, ai rảnh rồi mà lo tới Lưu gia kia.

Hơn nữa, Âu Dương gia tộc và Hạ gia gia tộc tựa như thân thích của Nam Cung gia tộc, đương nhiên thoải mái liên kết với hai gia tộc này không cần phải đề phòng. Thế nhưng, Lưu gia và Phùng gia, dù Nam Cung Tĩnh Hải hay Nam Cung Dịch Khương thì cũng đều không tin tưởng.

“Cho nên Lưu gia gia chủ kia bảo con gái của ông ta tới đàm phán với chúng ta?” Nam Cung Lãnh Dạ luôn nằm im lặng một bên nghe, lúc này mới lạnh nhạt mở miệng hỏi.

“Chỉ sợ không phải là ‘đàm phán’ đâu, anh hai.” Nam Cung Nguyên Nguyên xen vào, bĩu môi “Anh không biết đâu nhé, Lưu tiểu thư kia sang nhà chúng ta, đơn đã gọi mẹ, gọi cô út, gọi hai thím là di cực kỳ thân thiết; lấy lòng ông nội, cha và các chú. Đám anh em họ nhà chúng ta, Lưu tiểu thư cũng tìm cách tiếp xúc không thiếu một ai.”

“Cô ta làm vậy làm gì?” Mục Hoàng khó hiểu.

“Ha ha, đặc biệt là em với Dịch ca ca nha, rất được Lưu tiểu thư ‘đề ý’.” Dùng ánh mắt vui vẻ khi người khác gặp họa nhìn Nam Cung Lãnh Dịch, Nam Cung Nguyên Nguyên tùm tùm cười.

“Hừ!” Nam Cung Lãnh Dịch trừng mắt ngược lại, cảnh cáo cô bé.

“Cô ta có ý với em?” Nhướn mày nhìn Nam Cung Lãnh Dịch, anh hỏi. Tuy là hỏi thế nhưng giọng điệu cũng đã chắc chắn tới 99%.

Tới lúc này thì anh cũng có thể đoán được đôi chút rồi. Ất hẳn Lưu gia cũng đoán được nhà bọn họ không dễ dàng liên kết với bọn họ, cho nên muốn giống như Âu Dương gia tộc cùng Hạ gia gia tộc, dùng liên hôn để cắn chặt không nhả. Mà đương nhiên, Lưu tiểu thư kia chính là mồi câu tốt nhất.

Tất nhiên đối tượng để Lưu gia lựa chọn nhắm tới chính là con trai của Nam Cung Dịch Khương chứ không phải các anh em họ khác. Nam Cung Lãnh Dạ có lẽ là đối tượng hàng đầu, khổ nỗi thời điểm đó anh không có mặt tại thủ đô, bởi vậy Nam Cung Lãnh Dịch đã phải chịu tội thay.

Lưu tiểu thư kia, mỗi lần cô ta sang Nam Cung gia đàm phán cũng tương đương với đang lấy lòng các vị trưởng bối, nịnh nọt Nam Cung Nguyên Nguyên và các anh em họ, đồng thời tìm cách nghe ngóng tìm hiểu sở thích của Nam Cung Lãnh Dịch, tìm cơ hội quyến rũ.

Đáng thương cho Lưu tiểu thư, không biết rằng dù là mấy anh em họ kia, hay là Nam Cung Nguyên Nguyên, hay là Nam Cung Lãnh Dịch, tất cả nhìn thì tưởng ngây ngô dễ lừa nhưng thực ra toàn mấy đứa nhóc cực kỳ tinh quái. Đặc biệt là Nam Cung Nguyên Nguyên, cô bé rất nhạy cảm, ai tốt thật, ai giả vờ, cô bé đều nhìn rõ ràng.

“Anh hai, anh không biết đâu, vị Lưu tiểu thư kia hơn Dịch ca tận 3 tuổi, bằng tuổi anh đó. Vậy mà vẫn chẳng chút xấu hổ, muốn ‘trâu già gặm cỏ non’,

thật sự đúng là không còn gì để nói.” Nhìn Nam Cung Lãnh Dịch nhăn nhó, Nam Cung Nguyên Nguyên trả lời họ “Em nói cho anh biết, có khi bọn họ đã nghe được tin anh trở về, cho nên mới lại muốn tới nhà mình tối nay đây.”

Nói không phải quá đáng, tuy Nam Cung Lãnh Dịch tài giỏi đẹp trai nhưng nếu để so sánh với ông anh lớn Nam Cung Lãnh Dạ, rõ ràng, về phương diện nào cậu cũng không bằng được. Hơn nữa xét tới tuổi tác, Lưu Khinh Vũ kia đương nhiên càng muốn dạng bằng hoặc hơn tuổi chứ không phải một đứa nhóc để sau mình ba năm.

“Anh hai, Lưu tiểu thư kia không dễ đối phó đâu.” Nam Cung Lãnh Dịch thì chẳng ham gì Lưu tiểu thư, khổ nỗi... giờ nghĩ tới đối tượng bị nhắm tới chuyển rồi lên anh trai mình, cậu không khỏi có chút thương cảm cho anh.

“Mặt dày thì mới có thể làm cái chuyện bán mình đổi lấy liên hôn. Chẳng phải có câu mặt dày là vô địch sao. Chẳng qua, mặt dày với ai thì với, cũng phải suy xét tới đối phương là loại người gì.” Mặc Sở Minh thì không cho là đúng, cười nhạt. Mặt dày đối phó với người thường có khi còn chiếm được tiện nghi, nhưng muốn đối phó với Nam Cung Lãnh Dạ thì rõ ràng là thất sách.

Chưa kể tới... Nam Cung Lãnh Dạ còn có đối tượng rồi...

“Mấy vị trưởng bối nhà mình có nhận xét gì với cô ta?” Nam Cung Lãnh Dạ vẫn bình thản như cũ, nhướn nhướn mi hỏi.

“Ông nội, cha và các chú thì vẫn lạnh nhạt, thế nhưng xem chừng mẹ, hai thím và cô út cũng có vẻ liêu xiêu. Lưu tiểu thư kia giả bộ tốt lắm, trước mặt mọi người là tiểu thư đài các, con gái ngoan, tri âm tri kỉ.”

Nam Cung Nguyên Nguyên nói xong, cọ cọ tóc vào cánh tay săn chắc của Nam Cung Lãnh Dạ, cười đùa trêu chọc “Anh hai, dù sao cũng chẳng ngăn cản được Lưu Khinh Vũ kia tới nhà chúng ta tối nay. Anh thấy cô ta rồi, nhất định không được xiêu lòng đâu đấy.”

Nam Cung Lãnh Dạ quay qua nhìn chằm chằm em gái: (͡° ͜ʖ ͡°)

“Anh hai, nhìn em thế là sao hả?” o(>___

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Trở Về Nhà

Cố gia bên này so với Nam Cung gia cũng không thua kém gì.

Xe của mấy anh em họ Cố vừa tới cổng, lập tức đã thấy bóng dáng của Cố Vân, Cố Tiếp Huy cùng lão quản gia đứng chờ sẵn. Cố Diệp Ninh vừa mới xuống xe một cái, còn chưa kịp làm gì đã bị Cố Vân và Cố Tiếp Huy lôi kéo một phen. Cố Vân trừng mắt làm bộ tức giận, dùng tay kéo căng cái má trắng nõn mềm mại của cô, thanh âm mang theo nghiêm khắc trách cứ.

“Con đó, có giận dữ gì thì từ từ giải quyết, lại dám tự ý bỏ đi như vậy! Nếu không phải các anh con hiền, sợ con giận nên thuận theo ý của con thì ông đã sớm tới cái thành phố D kia lôi cổ con về rồi.” Sau đó còn hừ hừ vài tiếng.

“Ông ngoại... ông ngoại... con sai rồi...” Cố Diệp Ninh bị nhéo căng hai má, tuy không đau nhưng cảm thấy rất mất mặt. Ở đây có rất nhiều người đang nhìn đó, có được hay không?! Cô thấy những người xung quanh đang nín cười, vội vội vàng vàng mở miệng xin tha “Ài da ~”

“Khụ...” Cố Liệt Hạo đứng một bên háng giọng, anh em bọn họ có bức cũng không nỡ đụng tay đụng chân với Ninh nhi. Quả nhiên... việc ‘dạy dỗ’ này vẫn là nên giao lại cho ông ngoại.

“Ông ngoại, nhẹ tay một chút...” Cố Phong Hạ thì lại sợ làm chị gái của mình bị đau thật, thấp giọng rầm rì nhắc Cố Vân, khuôn mặt luôn vô cảm chẳng hiểu sang lại phảng phất một chút âm u đè nén không rõ ràng.

“Ninh nhi mới trở về, không được khỏe lắm, ông ngoại đừng nhéo nữa.” Cố Diệp Phi thì trực tiếp nhảy ra, kéo Cố Diệp Ninh lui về sau, tránh thoát khỏi bàn tay đang trừng phạt người của Cố Vân “Nhờ ông làm bầm tím má của Ninh nhi thì làm sao?!” Cuối cùng, còn khuyến mại cho ông ngoại thân yêu của mình một cái trừng mắt.

“Thằng nhóc này...” Bất lực nhìn Cố Diệp Phi, Cố Vân nói không nên lời.

“Nào nào, để anh xoa cho em.” Vươn tay xoa xoa má của cô, động tác của Cố Diệp Phi rất nhẹ nhàng dịu dàng, tựa như sợ chỉ cần mạnh tay hơn một chút thì sẽ làm tổn thương tới em gái.

“Được rồi mà, Phi Phi, em đâu phải thủy tinh dễ vỡ như vậy.” Cô quả thực có chút dở khóc dở cười với y. Cố Diệp Phi ngày thường luôn luôn giữ bị coi là âm hiểm thành tinh, phong lưu đào hoa, thế nhưng trước mặt em gái song sinh, quả thực chẳng có chút hình tượng nào để vót vát.

“Anh xót Ninh nhi nha ~” Y không đồng ý, cau mày lý luận ngược lại.

“Khụ, Phi, em bình tĩnh lại một chút đi.” Cố Liệt Hạo nhìn không được cảnh anh em tình thương tình mến, hồng phấn tới chóa mắt này, đành phải hắng giọng nhắc nhở. Nếu còn để mặc, chắc chắn Cố Diệp Phi sẽ lại bắt đầu bài ca lai nhải, không biết bao giờ mới kết thúc.

“Ninh nhi, chuyện trước kia tất cả chỉ là hiểu lầm, giờ mọi chuyện rõ ràng rồi, con chịu hòa giải với mọi người trong nhà rồi, đó là việc tốt. Chỉ là về sau con không nên vì vài lời của người ngoài mà nghi ngờ gây gổ với người nhà.” Lần này Cố Tiệp Huy cũng không bênh cô cháu gái mình luôn cưng chiều này, ông từ tốn nhắc nhở phân tích “Những người kia...”

“Cậu không cần phải nói thêm, bọn họ làm những gì, hiện tại trong lòng con tự hiểu rõ.” Nghe thấy Cố Tiệp Huy nhắc tới những người ‘nào đó’ kia, Cố Diệp Ninh lạnh lùng cắt ngang.

Cố Tiệp Huy cùng Cố Vân thấy vẻ mặt lạnh băng của cô, chẳng biết nên nói gì thêm. Cách bảo bọc và bảo vệ của Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ đối với em gái thật sự rất nhiều khi quá mức chặt chẽ. Có thể nói là gần như vây chặt cô trong một chiếc lồng vô hình do ba anh em họ tạo nên, ngăn cách cô với sự vật bên ngoài.

Thực ra, đôi lúc Cố Vân và Cố Tiệp Huy không đồng ý lắm với cách bảo vệ này, bởi vì nếu để Cố Diệp Ninh tình thuận cái gì cũng không rõ, như vậy sẽ có ngày làm hại tới cô. Nhưng hiện tại, nhìn Cố Diệp Ninh ở trước mắt, hai vị trưởng bối khe khẽ thở dài. Xem ra, Ninh nhi nhà bọn họ sau một thời gian bên ba bên ngoài, đã trưởng thành hơn rất nhiều rồi. Vừa mừng lại vừa xót xa cho cô, đây chính là cảm xúc lúc này của Cố Vân và Cố Tiệp Huy.

“Con hiểu là tốt rồi, nếu cứ mãi gây thơ chẳng biết gì, người chịu thiệt sẽ vẫn là con. Hơn nữa có nhiều chuyện cậu không muốn nói thẳng ra.” Cố Vân lắc nhẹ đầu.

“Cậu, cậu an tâm, con chỉ có Cố gia là nhà!” Nhếch môi cười lạnh, trong lời nói của Cố Diệp Ninh mang theo ẩn ý không rõ ràng, thế nhưng người Cố gia ai nghe xong cũng hiểu cô có ý gì. Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ lộ ra một tia hàn khí, mà hai vị trưởng bối lại bắt đầu quay sang nhìn nhau.

Bỏ đi... chuyện này cứ để bọn nhỏ tự quyết định thì hơn...

“Cha, ông nội...” Đúng lúc này, một bóng người cao lớn xuất hiện ở phía sau Cố Diệp Ninh, thanh âm mang theo đè nén run rẩy kích động. Cố Vân và Cố Tiệp Huy theo bản năng đưa mắt nhìn tới, trong phút chốc ngây ngẩn.

Người thanh niên cao ráo anh tuấn, đường nét tinh mỹ, nét mặt ôn nhuận nho nhã, một thân trắng tấp sạch sẽ phóng khoáng đứng đó. Khuôn mặt kia đối với hai người Cố Vân cùng Cố Tiệp Huy mà nói, vừa quen lại vừa lạ. Phảng phất trong đầu hiện lên hình ảnh một đứa bé trai chỉ khoảng 10 tuổi, đang chạy về hướng bọn họ, hướng bọn họ cười, khoe rằng hôm nay trên lớp có những điều gì hay. Mà người thanh niên trước mắt, so với đứa nhỏ kia có 8 - 9 phần giống, chỉ là phiên bản đã trưởng thành mà thôi.

“Con... Huyền nhi?” Cố Tiệp Vân không thể tin được, dè dặt mở miệng hỏi.

“Cha, ông nội... là con.” Anh gật gật đầu, chứng minh suy nghĩ của hai vị trưởng bối là đúng “Con đã trở về rồi. Con... còn sống... Thực xin lỗi, đã làm cha với ông nội đau lòng.” Hạ mi mắt xuống, mang theo áy náy, Cố Tĩnh Huyền xin lỗi.

Tuy đã biết trước tin Cố Tĩnh Huyền còn sống, thế nhưng đợi tới lúc Cố Tĩnh Huyền một thân hoàn hảo đứng trước mắt, vẫn là nhịn không được hai vành mắt đỏ lén.

“Về là tốt rồi...” Cố Tiệp Huy nhìn con trai mình, vốn đứa nhỏ trong kí ức nay đã trưởng thành, trở thành một chàng trai cao lớn, ông cảm thấy vừa vui mừng lại vừa tiếc nuối. Cả một thời gian con trai lớn lên, bản thân lại không thể tự mình chứng kiến chăm sóc cho anh.

Đưa tay lên che đi đôi mắt đã chảy lệ, ông kiềm nén cảm xúc dùng tay còn lại ôm lấy con trai, cuối cùng khăn khăn bật ra một câu như vậy: “Huyền nhi, mừng con về nhà...”

“Con về rồi, cha.” Ngay cả Cố Tĩnh Huyền lúc này cũng nhịn không chịu được mà vành mắt đong đầy lệ, vươn tay ôm ngược lại cha mình, thanh âm có chút đè nén mang theo âm khóc.

“Huyền nhi, những năm qua con thế nào? Rốt cuộc là có chuyện gì? Tại sao bao năm nay con lại không trở về nhà?” Khi hai cha con buông nhau ra, Cố Tiệp Huy nhịn không được mở miệng hỏi. Rõ ràng anh còn sống, vì cái gì mấy năm qua lại biệt tăm biệt tích không trở về, cũng không gửi thông báo, báo hại mọi người tưởng rằng anh đã... không còn.

“Đúng thế, Huyền nhi, con không biết mọi người đã tưởng con...” Cố Vân tuy tuổi đã cao thế nhưng vẫn còn rất minh mẫn. Nhắc tới chuyện năm đó Cố Tĩnh Huyền mất tích, hai mắt sáng rực bỗng trở nên ảm đạm, trên mặt mang theo chua xót nhìn cháu trai, lão khẽ khẽ thở dài một tiếng.

“Chuyện đó... là có lý do...”

Cố Tĩnh Huyền nhìn cha cùng ông nội như vậy, trong lòng nhói nhói chua xót, cảm xúc luôn tĩnh lặng bị khơi dậy, bắt đầu dĩ chăm chậm mở miệng kể sơ lược lại mọi chuyện. Từ chuyện tổ chức bí mật kia bắt anh về để huấn luyện anh làm sát thủ, tới những năm anh nhận nhiệm vụ chờ thời cơ bỏ trốn, rồi sau đó bị truy đuổi gắt gao, lần nữa lại phải nén xuống giận giữ, chờ mặt thể tới dựa vào năng lực phản kích lại, cuối cùng tiêu diệt được tổ chức.

Tuy là Cố Tĩnh Huyền không nói rõ ràng hết toàn bộ về những khổ sở mấy năm qua phải gánh chịu, chỉ đơn giản sơ lược qua mà thôi, thế nhưng Cố Vân

và Cố Tiệp Huy sao lại không biết. Trong lòng hai người đối với Cố Tĩnh Huyền càng thêm đau lòng.

Huấn luyện sát thủ, đó là bao nhiêu đau đớn, bao nhiêu vất vả? Thời điểm đó, Cố Tĩnh Huyền sẽ có bao nhiêu cô đơn, bao nhiêu bất lực? Rõ ràng có nhà, lại không thể trở về được. Rõ ràng là có người thân, lại không cách nào xuất hiện được trước mặt mọi người, âm thầm sống trong bóng tối, đè nén chịu tội. Cố Tĩnh Huyền khi đó mắt tích, cũng chỉ là một đứa bé hơn 10 tuổi mà thôi.

“Vây... con đã trả thù tổ chức kia?” Sắp xếp lại ngôn ngữ một chút, Cố Tiệp Huy hỏi.

Cố Tiệp hoàn toàn không có ý kiến gì về chuyện... Cố Tĩnh Huyền giết người. Aiz~ thực chất, Cố Tĩnh Huyền đã được huấn luyện và làm sát thủ trong một thời gian dài, tại hoàn cảnh như thế thì đâu còn cách nào khác ngoài việc thuận theo đám người tổ chức kia.

Hơn nữa làm quân nhân, dù là Cố Vân hay Cố Tiệp Huy thì cũng đã từng giết người rồi. Thậm chí ba đứa nhỏ Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ, sau khi tiếp nhận và gánh chịu trách nhiệm đối với Cố gia từ ông, cũng đã ngấm ngấm giết không ít người. Cố Tiệp Huy cảm thấy mình chẳng có tư cách gì để xét nét chuyện tay con trai mình đã dính máu. Chỉ là, ông để ý tới cái tổ chức chết tiệt kia có còn sót lại mống nào hay không mà thôi.

... Nếu vẫn còn có kẻ sót lại... ông không ngại lạm dụng chức quyền một chút, phái quân đội đi giết chết cho bằng sạch thì thôi đâu!

“Vâng.” Cố Tĩnh Huyền phát hiện một tia sát khí lóe qua trong mắt của cha mình, có chút buồn cười, lại có chút nao nao. Đây là cha muốn báo thù cho mình đi?!

Cô độc lâu như vậy rồi, giờ lại được hưởng thụ lại tình thân, Cố Tĩnh Huyền cảm thấy rất vui vẻ: “Chắc chắn không còn ai đâu, tổ chức đó, con giết không còn một mảnh!” Nói tới đây, giọng điệu của Cố Tĩnh Huyền mang theo mùi máu tanh phảng phất.

“Giết xong đám người tổ chức kia rồi, con liền nhanh chóng quay trở lại thủ đô. May mắn là gặp được Ninh nhi ở căn cứ thành phố C, sau đó cùng em ấy đi chung một đường luôn.” Nói tới đây, Cố Tĩnh Huyền vươn tay ra xoa xoa mái tóc của Cố Diệp Ninh “Bối thế cho nên mới không cảm thấy quá cô đơn trên đường về nhà.”

“Hai anh em đi cùng nhau, là chuyện tốt.” Cố Vân nghe thấy hai đứa cháu đi cùng với nhau, nghĩ tới hai anh em Cố Tĩnh Huyền và Cố Diệp Ninh có thể chăm sóc cho nhau, âu cũng là may mắn và điều tốt. Lão hài lòng gật đầu, híp lại đôi mắt, mỉm cười.

Bên này gia đình hòa thuận gặp lại nhau, bên kia nhóm người Chu Tề Sa chờ đợi chán tới mức... vênh tai lên hóng chuyện. Ngay khi Chu Tề Sa nghe thấy những lời cảm thán ‘không cô đơn’ kia của Cố Tĩnh Huyền, cô ta nhin không nổi khinh bỉ liếc Cố Tĩnh Huyền một cái.

Từ đầu tới đuôi, từ lúc trốn ra được khỏi tổ chức tới khi chạy tới thành phố K chiến đấu, rồi lại lộn ngược đường phóng về thủ đô, có lúc nào Chu Tề Sa cô không có mặt hả? Cái tên Cố Tĩnh Huyền kia lại dám coi đại mỹ nữ bốc lửa quyền rũ cô đây là tàng hình sao?

Tuy trong lòng đang dùng N ngôn ngữ để nguyên rửa Cố Tĩnh Huyền, thế nhưng bảo Chu Tề Sa nói ra ngoài miệng, cô ta tuyệt đối không dám!

Aiz~ số phận người yếu hơn... khổ thế đấy...!!! Phải biết cái tên Cố Tĩnh Huyền kia chưa từng biết ‘thương hoa tiếc ngọc’ là gì đâu! À mà nếu có thương chắc nó cũng chỉ giới hạn trong phạm vi Cố Diệp Ninh và người khác mà thôi. Đương nhiên, Chu Tề Sa chiến hữu bao lâu cũng được Cố Tĩnh Huyền xếp vào bên... người khác. Chu Tề Sa cô quả thực không có can đảm đi chọc vào vị thiếu gia ‘mặt cười như Phật, bụng một bồ dao găm’ kia đâu!!!

Chu Nhi nhìn vẻ mặt nhăn nhó của mẹ mình, lập tức vươn tay kéo kéo áo, thanh âm non nớt trong trẻo vang lên: “Mẹ, ngoan ngoan... không buồn...”

Chu Tề Sa nhìn con gái mặc dù khuôn mặt không có chút biểu cảm gì, nhưng trong mắt lóe lên một tia an ủi, kích động ôm chặt lấy cô bé, cọ cọ không ngừng: “A a a, quả nhiên chỉ có Tiểu Chu Nhi thương mẹ, tới, hôn một cái~” Thanh âm vô cùng, vô cùng nhào nhột.

Diệp Thiên, Hạ Kỳ Phong và Minh Tu đứng cạnh đó: ... thực sự cảm nín không nói nên lời...

Đại tỷ à, chị không thấy rằng biểu cảm làm nũng của chị lúc này không hề phù hợp với hình tượng yêu mị cường nữ vốn có hay sao? (==)

.

.

.

Cố Liệt Hạo giao lại cho lão quản gia, sắp xếp chỗ ở cho Chu Tề Sa cùng Diệp Thiên và ba đứa nhỏ. Biệt thự nhà họ Cố tuy không lớn lắm, trái phải có gần 1000 mét vuông tính cả phần sân xung quanh, nhưng may mắn ở tầng một có khá nhiều phòng trống. Hiện tại ngoại trừ lão quản gia ra thì chỉ có một số thuộc hạ thân tín của ba anh em họ Cố là được sống ở nơi này. Do bởi vì hai người Cố Diệp Ninh và Cố Tĩnh Huyền vô cùng tin tưởng và coi trọng những người đồng đội này, cho nên mấy người Chu Tề Sa dễ dàng được người nhà họ Cố thông qua, đồng ý cho ở lại sống tại trong biệt thự nhà họ Cố.

“Ông ngoại, cậu, con có một vài chuyện muốn nói.” Sau khi thấy nhóm Chu Tề Sa, Diệp Thiên, Minh Tu, Hạ Kỳ Phong và Chu Nhi rồi đi cùng lão quản gia rồi, Cố Diệp Ninh mới nghiêm mặt quay lại nói với hai vị trưởng bối.

“Có chuyện gì vậy?” Cố Vân nhíu mày, lão có cảm giác chuyện mà cô muốn nói rất quan trọng.

“...” Cô Diệp Ninh thấy ông ngoại hỏi như vậy, không trả lời ngay, trên khuôn mặt có chút khó xử. Cô không muốn nói chuyện ở ngay trước cửa nhà. Chuyện mà cô muốn kể, tốt nhất là nên nói ở nơi an tĩnh không có ai nghe được là tốt nhất!

Vốn đang tính mở miệng bảo ông ngoại đi vào nhà trước, không ngờ Cố Liệt Hạo đã uyển chuyển nói đỡ: “Ông ngoại, nếu như vậy chúng ta nên tới thư phòng nói chuyện đi.”

Cố Liệt Hạo cũng có rất nhiều điều muốn hỏi em gái, cho nên không hề phản đối, ngược lại anh còn rất muốn xem em gái có điều gì muốn nói. Tất nhiên, những vấn đề mà anh thắc mắc thì anh cũng tuyệt đối sẽ bắt cô trả lời đủ không thiếu một câu. Dù sao, muốn nói gì làm gì, trước tới thư phòng bảo mặt của Cố gia hãy đã, đứng ở trước cửa nhà nói chuyện, đây hoàn toàn không phải là một ý kiến hay. Đặc biệt là Cố gia hiện tại được người người chú mục, làm việc càng phải thêm cẩn thận chắc chắn.

“Đứng rồi, đứng rồi, tới thư phòng đã. Aiz ~ xem ta này, già rồi, đầu óc không được minh mẫn...” Nghe được Cố Liệt Hạo nói vậy, Cố Vân mới nhớ ra địa điểm hoàn toàn không phù hợp để nói chuyện, vội vàng xoa xoa thái dương, thờ dài cảm thán.

“Ông nào có không minh mẫn, chẳng qua là nhất thời kích động chưa trở lại trạng thái bình thường được mà thôi.” Cố Diệp Phi âm thầm làm bầm. Lão quái vật như Cố Vân, dù hiện tại không có dị năng đi chăng nữa, uy phong trong quân đội vẫn không hề giảm nửa phần. Hôm trước còn vì chuyện thiếu vài món vật tư mà mắng y, không minh mẫn ở nơi nào?!

“Phi nhi, tiểu tử con vừa nói gì?” Lão híp mắt tươi cười nhìn Cố Diệp Phi.

“Không có...” Lập tức lác đầu nguẩy nguẩy, Cố Diệp Phi tỏ vẻ vô tội trong lòng lại âm thầm kêu xui xẻo. Đó, nhìn đi, tai thính thế kia cơ mà, già đầu mà già???

Cố Vân sao lại không biết được Cố Diệp Phi đang nghĩ cái gì, nhưng mà lão không thèm chấp, hừ một cái rồi có chút trẻ con quay đầu xoay người đi. Thấy Cố Vân và Cố Tiệp Huy đi rồi, mấy anh em nhà họ Cố nhìn nhau. Theo phương hướng của hai vị trưởng bối, không cần đoán nhiều cũng biết là đi tới thư phòng. Sau khi xác định được rồi, Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi, Cố Diệp Phi, Cố Phong Hạ và Cố Tĩnh Huyền cũng nhanh chóng sải bước đi theo tới thư phòng.

“Đứng rồi, Ninh nhi, có một chuyện này muốn hỏi em.” Trên đường tới thư phòng, Cố Diệp Phi đi ngang bằng với Cố Diệp Ninh, có chút áp a áp ứng, muốn nói gì đó lại không dám nói ra. Phản ứng này của y khiến cho cô vừa buồn cười vừa tò mò. Chuyện gì có thể khiến anh trai song sinh của cô lo lắng như vậy cơ chứ?

“Phi, Ninh nhi mới trở về, chuyện đó nói sau đi!” Cố Liệt Hạo đang đi ở phía trước cùng Cố Tĩnh Huyền nghe thoáng một cái liền biết em trai muốn nói chuyện gì, lập tức cau mày, thấp giọng gắt một tiếng nhắc nhở.

“...” Cố Tĩnh Huyền không hiểu gì, thế nhưng cảm giác được không khí giữa Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ có gì đó không đúng, cũng hơi hơi hướng mấy cẩn thận theo dõi.

“Anh ba, để chị nghỉ ngơi đi.” Cố Phong Hạ mặt vô cảm xúc, mở miệng đều đều nói, tuy nhiên từ trong mắt của cậu có thể thấy được một tia lệ khí lóe qua.

“Phi Phi, có chuyện gì?”

Cố Diệp Ninh càng nhìn càng không thấy ổn, rốt cuộc là có chuyện gì chứ?! Tại sao tự nhiên ba anh em trai của cô thái độ lại chuyển biến như vậy? Không chỉ Cố Diệp Phi mà ngay cả Cố Liệt Hạo và Cố Phong Hạ rất ít khi thể hiện cảm xúc cũng biểu lộ ra chán ghét cùng sát khí rõ ràng như thế? Chuyện đã nói ra rồi, ghét nhất chính là không nói hết. Cô không hay tò mò, tuy nhiên không phải là không có. Rõ ràng, Cố Diệp Phi đã thành công gọi ra tò mò cho Cố Diệp Ninh. Hơn nữa cảm xúc bất ổn hiện tại của ba anh em càng làm cho cô muốn biết, rốt cuộc họ có chuyện gì muốn nói lại không dám nói cho cô!

“Cái đó...” Cũng biết mình lại gây họa miệng nữa rồi, Cố Diệp Phi quần bách không dám nhìn thẳng vào em gái. Y gặp em gái liền kích động tới quên sạch tất cả, cái gì cũng muốn nói ra cho bằng hết!!! Đúng là sai lầm mà!!!

“Phi - Phi!” Cô cau mày, có chút không kiên nhẫn. Là chuyện gì làm cho Phi Phi muốn giấu cô?

“Cái đó, aiz ~ chính là tối ngày mai, Đoan Mộc gia tộc có gửi thiệp mời mời chúng ta dự tiệc.” Cuối cùng cũng không dám trái lời em gái bảo bối, Cố Diệp Phi gãi gãi mũi, cúi đầu thấp giọng lè đẽ nói ra “Hừ, Đoan Mộc gia chủ kia mặt cũng thực dày, còn dám gửi thiệp vàng sang trọng thân mật nhất cho chúng ta! Đúng là không biết liêm sỉ!” Nói tới đây, y nhịn không được lộ ra vẻ chán ghét sâu sắc.

“Phi, đây là vấn đề chính sao?” Cố Liệt Hạo thấy em trai bị lạc đề, bắt đầu xoay người cốc lên đầu y một cái. Cố Diệp Phi bưng đầu bị anh trai cốc, tròng mắt, đầu muốn chết!!!

“Anh hai, anh nhẹ tay có được không hả? Cốc muốn nát đầu em rồi!”

“Anh không cần giả bộ đáng thương, anh ba.” Cố Phong Hạ khinh bỉ. Bị đạn bắn còn chả ăn thua, giờ bị anh hai cốc có hơi đỏ da thôi mà cũng làm bộ làm tịch, đây rõ ràng là diễn để cho chị gái cậu xem đây mà!!! Cố Diệp Phi chỉ giới tranh thủ tình cảm của Cố Diệp Ninh mà thôi!!! Làm một người em trai gương mẫu, Cố Phong Hạ còn lâu mới để cho y được như nguyện.

“Được rồi, được rồi.”

Bầu môi, Cổ Diệp Phi thấy ngay cả Cổ Phong Hạ cũng đã ra mặt, đành phải nhận thua gấp. Y cảm thấy số phận mình thực hẩm hui. Rõ ràng bản thân ra tới ngoài oai phong như vậy, khiến cho người người lo sợ kính nể, làm mưa làm gió tại hắc đạo. Tại vì sao khi về nhà tới nhà... địa vị lại đứng tít mít tận sau cùng thế này? Anh trai lớn đương nhiên phải nghe lời, em gái cũng chiều còn không đủ sao nữa mắng nữa đánh, tuy nhiên vì cái gì mà ngay cả thằng em trai nhỏ hơn mình vài tuổi này, Cổ Diệp Phi y cũng không ‘đàn áp’ được, lại còn phải kiêng nể?

Oán thế thôi, Cổ Diệp Phi cũng không dám ‘khởi nghĩa’. Chưa nói tới cái tính cách quý dị không ai hiểu nổi cùng bộ não IQ gần 200 kia của Cổ Phong Hạ, chỉ bằng vào một thân dị năng lợi hại có thể phá hủy tinh thần lực của người khác kia, y đã không dám đắc tội với cậu em trai thiên tài này rồi.

“Nói được chưa?” Nhìn anh em trai mình ‘đe dọa’ lẫn nhau, Cổ Diệp Ninh cùng Cổ Tĩnh Huyền đứng một bên khoanh tay coi trò vui. Thấy mọi chuyện xong rồi, thời cơ đã tới, cô liền mở miệng buồn cười hỏi “Có chuyện gì thì mau mau nói cho em biết đi.”

“Aiz~ cái đó...” Cổ Diệp Phi gãi gãi đầu, được rồi, đành nào em gái cũng phải biết, nói đại đi cho xong “Bữa tiệc mà Đoàn Mộc gia tộc muốn tổ chức đó, mục đích chính là để tuyên bố đính ước chính thức giữa Đoàn Mộc Nguyệt Vy và Mạch Đình.”

Trong phút chốc, khuôn mặt đang cười của Cổ Diệp Ninh đông cứng lại, nụ cười trên môi cũng thu dần rồi biến mất, trong mắt lóe lên một tia sáng không rõ ràng.

Đoàn Mộc Nguyệt Vy...

Mạch Đình...

Đã rất lâu rồi, không nghe tới hai cái tên này!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Bí Mật

Cổ Diệp Ninh có việc muốn nói với hai vị trưởng bối cùng các anh em trai, đương nhiên vấn đề được xoay quanh ba việc. Việc thứ nhất cô muốn đề cập tới chính là tốc độ thăng cấp của tang thi đặc biệt rất nhanh. Trên đường về thủ đô, cô đã gặp 1 - 2 con tang thi cấp bốn rồi. Việc thứ hai là việc tang thi thú, thú biến dị và thực vật biến dị đã xuất hiện. Nếu phía nhân loại không có biện pháp để tăng nhanh thực lực, chỉ sợ rằng tới lúc tang thi triều xuất hiện hoặc tới khi thực vật biến dị lan tràn, sẽ không chống đỡ nổi.

“Con nói... có tang thi thú sao? Còn cả thú biến dị cùng thực vật biến dị?” Càng nghe, thần sắc trên mặt của Cổ Vân cùng Cổ Tiệp Huy càng thêm trầm trọng.

Tang thi luôn là mối lo ngại hàng đầu của nhân loại, tuy nhiên, nhờ các dị năng giả xuất hiện cho nên nỗi hoang mang đã được nén xuống ít. Không ngờ... chuyện trước chưa xong thì chuyện sau đã tới. Nếu đúng như Cổ Diệp Ninh nói, như vậy quân đội lại phải chỉnh đốn lại hàng ngũ lần nữa rồi. Phía chính phủ cũng phải bàn luận xem nên chuẩn bị thế nào, để có thể ứng phó với nguy cơ hiểm họa bất cứ lúc nào cũng có thể tấn công.

Mặt thế là một cuộc chiến lâu dài, bền bỉ và cần sự đoàn kết giữa người với người. Chỉ hi vọng con người có thể vượt qua, hướng tới tương lai kỉ nguyên mới.

“Con đã từng chiến đấu với thực vật biến dị cấp 4, nó rất mạnh.” Cổ Tĩnh Huyền gật đầu, rất đồng ý với việc Cổ Diệp Ninh cảnh báo chuyện này với mọi người “Lúc đó con cùng với Nam Cung Lãnh Dạ của Nam Cung gia tộc phải hợp tác mới dễ dàng hạ gục được nó.”

“Nam Cung Lãnh Dạ?” Cổ Tiệp Huy hơi nhíu mày, có chút thắc mắc vì sao Nam Cung đại thiếu gia kia sao lại được nhắc tới ở đây.

“Lãnh Dạ, Sở Minh ca và Mục Hoảng là ca là đồng đội của con.”

Lúc này, Cổ Diệp Ninh tinh ý nhận ra khó hiểu của cậu mình, lập tức mở miệng giải thích một chút. Cô nhớ từ lúc về tới nhà, mình vẫn chưa nhắc tới mối quan hệ của bản thân với Nam Cung Lãnh Dạ, Mục Hoảng và Mặc Sở Minh với cậu và ông ngoại, cho nên tóm tắt sơ lược kể ra. Tất nhiên, cũng tranh thủ kể một chút sang Chu Nhi, Hạ Kỳ Phong cùng Minh Tu, nói ba đứa rất ngoan, thường xuyên quan tâm cô như thế nào, hi vọng có thể để lại ấn tượng tốt đẹp trong lòng hai vị trưởng bối cùng các anh em của mình về ba đứa nhỏ.

Đương nhiên, cô cũng sẽ không đề cập tới mấy việc như xông vào thành phố Y trùng trùng tang thi, rồi thì còn thiếu chút nữa bị Cổ Minh Tuyền đánh lên... Nói ra những chuyện nguy hiểm kia, chỉ sợ về sau dù có biết cô là dị năng giả rồi, ông ngoại, cậu và ba người anh em của cô cũng nhất quyết bắt cô ở nhà không cho đi đâu luôn, càng đừng mơ tới việc cầm kiếm ra ngoài chém giết tang thi. Cô làm sao có thể chịu được việc bị ‘giám lỏng’ cơ chứ!!!

“Hóa ra là như vậy sao.” Quả nhiên nghe thấy cháu gái được quan tâm chăm sóc, Cổ Vân gật gù rồi quay sang từ tốn nói với Cổ Liệt Hạo “Hạo nhi, con xem xem có thứ gì phù hợp, mang sang sang Nam Cung gia, nói lời cảm ơn Nam Cung đại thiếu một chút vì suốt đường đi đã quan tâm tới Ninh nhi nhà mình.”

Nói thật, tuy bảo rằng các phe phái trong 10 gia tộc lớn tranh giành quyền lực, nhưng kỳ Cổ Vân cùng với Nam Cung Tĩnh Hải nói thế nào cũng là đồng đội mấy chục năm, tuy rằng cùng giữ chức cao trong quân đội, thỉnh thoảng sẽ có chút xung đột ý kiến, thế nhưng tuyệt đối không kiêng kị chán ghét nhau, ngược lại hai vị lão thái gia này còn rất thường thức đối phương.

Cha mẹ của Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cổ Tiệp Huy đều là thượng tướng quân đội nhưng quản lý các nhóm quân binh khác nhau, ngoại trừ những lúc tổng duyệt binh hoặc họp cấp cao, còn lại thì không có bất cứ liên quan nào. Chính bởi vì như vậy, Cổ gia gia tộc và Nam Cung gia tộc quan hệ không phải quá thân thiết nhưng cũng không có chút đầu đá nào cả. Có thể tóm gọn trong vài chữ ‘nước sông không phạm nước giếng’.

Cổ Tiệp Huy nghe Cổ Diệp Ninh nói xong, cũng thấp giọng bảo với Cổ Diệp Phi: “Con bảo lão quân gia chú ý một chút tới mấy đồng đội của Ninh nhi, nhất là thức ăn, phải làm nhiều thức ăn dinh dưỡng một chút, bọn nhỏ đang tuổi phát triển.”

“Vâng.”

Cổ Liệt Hạo cùng Cổ Diệp Phi gật đầu đáp ứng lời của ông ngoại và cậu. Tuy rằng anh em bọn họ không thích Nam Cung Lãnh Dạ cho lắm, thế nhưng người ta chăm sóc em gái mình, mình cũng không thể không nói một câu cảm ơn. Nguyên tắc xử sự, không được thất lễ, anh em bọn họ vẫn biết và hiểu rõ. Còn về phần mấy đứa nhỏ kia cùng Chu Tề Sa, Diệp Thiên, nếu đã là đồng đội của Cổ Tĩnh Huyền và Cổ Diệp Ninh, đương nhiên sao có thể qua loa đối xử.

Hai người Cổ Diệp Ninh và Cổ Tĩnh Huyền nghe thấy mọi người quyết định như vậy, không khỏi quay sang nhau mỉm cười. Chỉ cần là chuyện Cổ Liệt Hạo và Cổ Diệp Phi đã nói thì nhất định có thể làm được, Cổ Diệp Ninh và Cổ Tĩnh Huyền trong lòng cảm thấy an tâm, không sợ ba đứa nhỏ kia bị chịu thiệt thòi gì.

“Đúng rồi, ông ngoại, cậu... Thú biến dị, thực vật biến dị và tang thi thú đều có tinh hạch trong người. Tinh hạch đó có năng lượng tương tự như tinh hạch của tang thi người, dĩ năng giả có thể hấp thụ được.” Cổ Diệp Ninh lại tiếp tục quay lại vấn đề nguyên bản đang nói.

“Như vậy sao?”

Nghe tới đây, hai vị trưởng bối kích động, theo bản năng ngồi thẳng dậy. Tinh hạch hiện tại là một thứ rất quan trọng đối với mọi người trong căn cứ thủ đô, về cơ bản chính là có được càng nhiều thì lại càng cảm thấy ít. Dù là phe quân đội, phe chính phủ và là các đại gia tộc, tinh hạch cũng là mối quan tâm hàng đầu chỉ sau việc trong nhà có bao nhiêu dĩ năng giả cùng vật tư. Cổ Vân và Cổ Tiệp Huy là quân nhân, đương nhiên càng chú trọng tới vấn đề tinh hạch.

“Đúng vậy đó, con đã từng thử qua, quả thực có tác dụng” Cổ Tĩnh Huyền tiếp lời hộ cô, lần trước anh là người được phân cho tinh hạch thực vật biến dị kia, thời điểm hấp thụ, quả thực tinh thần lực được tăng lên không ít. Hơn nữa, anh có cảm giác, so với tinh hạch của tang thi, năng lượng trong tinh hạch thực vật biến dị có độ thuần khiết cao hơn.

Cổ Diệp Ninh nghĩ một chút lại bổ sung: “Cách tiêu diệt tang thi thú cũng giống như tang thi người, nhắm vào đầu, tinh hạch của chúng ở trên đầu. Giết chúng rồi móc ra là được. Thế nhưng...” Nói tới đây, hơi cau mày, nghĩ xem nên sắp xếp ngôn từ thế nào để nói tiếp.

“Thế nhưng?” Cổ Vân hỏi.

“Thực vật biến dị và thú biến dị thì không như vậy. Thú biến dị tinh hạch nằm ở tim, mà thực vật biến dị nằm ở rễ. Muốn giết được hai chủng loại này, cách duy nhất chính là lấy được tinh hạch của chúng.” Không chỉ nói ra vị trí tinh hạch mà còn nói ra cả cách thức để có thể giết chết được thực vật biến dị và động vật biến dị.

“Là như vậy sao?” Cổ Tiệp Huy gật gù, trong lòng vô cùng mừng rỡ. Chiến đấu cần biết điểm yếu của đối phương ở đâu để tiêu diệt, nếu không có chỉ điểm này của Cổ Diệp Ninh, chỉ e lúc quân đội phải đối mặt với ba chủng loại mới xuất hiện này sẽ thiệt hại không ít.

Cổ Diệp Ninh cũng khuyên Cổ Vân và Cổ Tiệp Huy thử đề nghị phòng nghiên cứu cùng thuần thú của quân đội tìm cách thu thập và huấn luyện thú biến dị. Thú biến dị ngoại trừ có dĩ năng, linh tính và sức mạnh cao hơn ra thì so với thú thường không khác mấy, nếu có thể lợi dụng được năng lực của chúng thì là một việc tốt đối với nhân loại.

Tuy rằng thuần thú biến dị rất khó, phần trăm thành công là khá nhỏ, thế nhưng một khi thành công thì chúng tuyệt đối không phản bội. Ở kiếp trước, việc thuần thú này phải tới năm thứ ba sau khi mặt thể bùng nổ mới được phát hiện. Thế nhưng tới thời điểm đó, con người vì ham muốn tinh hạch của bản thân, đã giết không ít thú biến dị, dẫn tới thú biến dị đã trở nên sợ hãi và căm ghét nhân loại, muốn thuần hóa đã khó càng thêm khó hơn.

Hiện tại Cổ Diệp Ninh lợi dụng việc trọng sinh, hi vọng việc thuần thú biến dị này có thể được áp dụng ngay từ đầu. Đi một con đường tắt như thế, mong là tỉ lệ thú biến dị có thể thuần hóa được sẽ tăng lên, nâng cao khả năng sinh tồn của con người hơn.

Để khiến cho ông ngoại và cậu càng thêm tin tưởng, Cổ Diệp Ninh cố tình ngoác tay với tiểu Nha đang nằm trong góc lại đây. Tiểu Nha thân thể cao lớn tới thất lung một người đàn ông trưởng thành, bước đi vững chắc mạnh mẽ, toàn thân toát ra một luồng khí áp khiến người ta e dè. Bình thường nó luôn lười biếng híp đôi mắt lại, nhưng nếu nó mở to mắt ra, chẳng khác nào một thanh lợi kiếm sắc bén. Vốn đã là một con thú thông minh, từ khi biến dị xong, linh tính càng tăng cao vài phần. Nó đối với cô càng thêm trung thành và thân thiết mặc dù nó là sói, một loại động vật hoang dã nguy hiểm và nổi tiếng là máu lạnh.

Tiểu Nha theo sự chỉ huy của cô, sử dụng dĩ năng, ngọn lửa màu tím xinh đẹp xuất hiện. Rõ ràng ngọn lửa tím này không mang chút nhiệt độ nào thế nhưng lại có thể ăn mòn tất cả những đồ vật chạm tới nó. Chỗ thảm trải mà tiểu Nha đang đứng, trong giây lát lập tức biến thành chất lỏng đen xì đặc sệt,

bốc lên mùi khét cực kỳ nhức mũi.

Cố Vân và Cố Tiệp Huy bị dị năng của tiểu Nha làm cho giật mình, không nghĩ tới... tiểu Nha dị năng lại lợi hại như vậy. Nếu như có thể giống những gì Cố Diệp Ninh nói, vậy thì thuần thú biến dị hoàn toàn không phải là một ý kiến tồi!

Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ cũng không ngờ tiểu Nha thân thể lớn hơn một vòng như vậy là bởi vì biến dị, hơn nữa thực lực này còn ngang bằng với dị năng giả cấp 3. Uống cho ba anh em bọn họ còn tưởng con sói chết tiết này ăn hết cả đồ ăn của Cố Diệp Ninh cơ đấy. Chắc chắn chắc!

Hai người Cố Liệt Hạo và Cố Diệp Phi hí hóp mắt, trong đầu thầm nghĩ xem sau này nên sử dụng vất kiệt năng lực tiểu Nha yêu quý của chúng ta như thế nào cho tốt nhất. Mà thiên tài em út Cố Phong Hạ lại dùng ánh mắt quan sát như muốn xé thịt lột xương của tiểu Nha ra nghiên cứu. Ừm, một vật mẫu tốt để nghiên cứu!

Tiểu Nha đang oai phong khoe dị năng, bị ba anh em nhớ thương rừng mình một cái: ... sao lại thấy lạnh lạnh vậy ta? $\Sigma(^{\circ}\Delta^{\circ}|||)$

Cố Tĩnh Huyền phát hiện ra tâm tư và âm mưu của ba anh em họ Cố kia, thương cảm nhìn tiểu Nha một cái: $\neg(\ominus\overline{A}\overline{\ominus})$

Cố Diệp Ninh không chú ý ba anh em nhà mình đang đánh chủ ý lên đầu thú cưng tiểu Nha, thấy ông ngoại và cậu đã xuôi theo phương án mình nói, tâm tư thả lỏng. Thế nhưng cô đặc biệt nhấn mạnh với hai vị trưởng bối, thú biến dị có thể thuần hóa, còn tang thi thú cưng thực vật biến dị thì chỉ có duy nhất một biện pháp xử lý, đó là chiến đấu để chống lại. Hai chủng loại này, nhất định gặp là phải giết, bằng không sẽ cực kỳ nguy hiểm.

“Ông hiểu rồi.”

Cố Vân và Cố Tiệp Huy là hai người có suy nghĩ rất linh hoạt và tiến bộ, không giống một số các tướng lĩnh cao cấp khác, tư tưởng cổ hủ dè dặt. Cố Diệp Ninh thấy hai người lúc này đã chắc chắn đồng ý suy xét tới việc thuần thú biến dị, liền biết việc này khẳng định có hơn một nửa khả năng sẽ được thông qua và thực thi.

“Huyền nhi, ban nãy đã muốn hỏi con, con cũng là dị năng giả sao?” Cố Tiệp Huy dùng ánh mắt yêu thương nhìn con trai đang ngay ngắn ngồi một bên. Từ ban nãy nghe Cố Tĩnh Huyền nói rằng bản thân đã từng hấp thụ tinh hạch của thực vật biến dị, ông đã chú ý rồi.

“Vâng, dị năng hệ thổ biến dị, hiện tại đã tới cấp 4.” Cấp 4 là một cấp bậc đáng để tự hào, hơn nữa năng lực dị năng còn là biến dị, cho nên thời điểm trả lời cha mình, thanh âm của Cố Tĩnh Huyền lộ ra một tia hưng phấn. Anh giống như đứa nhỏ mỗi khi có điểm cao liền muốn khoe với cha mẹ mình.

“Thật sự?” Hai vị trưởng bối ngạc nhiên thốt lên, nhận được chứng thực của Cố Diệp Ninh bên cạnh, mới tin tưởng Cố Tĩnh Huyền cũng là dị năng giả cấp 4.

“Aiz~ Cố gia nhà chúng ta đúng là được trời phù hộ.” Cố Vân không nhịn nổi phản cảm thán một câu như vậy.

Dị năng giả cấp 4 có ảnh hưởng thể nào trong căn cứ hiện nay, lão sao lại không rõ ràng. Cũng chính bởi vì không có dị năng giả cấp 4, cho nên Phùng gia cùng Lưu gia phải tìm cách mặt dày đi nương nhờ Nam Cung gia đấy thôi. Mà Cố gia bọn họ có Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ đều là dị năng giả cấp 4, hiện tại lại thêm một Cố Tĩnh Huyền, chuyện này chắc chắn sẽ khiến cho các phe phái càng thêm kiêng dè nhà bọn họ hơn.

“Xem ra chúng ta lại sắp bị các phe phái khác đồ mắt rồi.” Cố Tiệp Huy vui mừng vì con trai thực lực không kém cạnh các anh em họ, tuy nhiên nghĩ tới lần nào đi dự tiệc hoặc là họp quân đội cũng sẽ bị người khác chua chua nói vài câu, ông có chút bất đắc dĩ.

“Cậu à, không cần để tâm tới đám người ngoài râu ria kia. Bọn họ đồ mắt thì sao, cũng chẳng làm gì được nhà chúng ta.” Cố Liệt Hạo lại không cảm thấy cái gì gọi là ‘trời phù hộ’. Thực lực ngoại trừ dựa vào thiên phú thì cũng cần nỗ lực, có thể đạt được cấp 4 là do Cố Tĩnh Huyền có bản lĩnh, ba anh em bọn họ có bản lĩnh. Ai muốn ghen tị mặc kệ người đó!

“Ninh nhi, con...” Thấy Cố Diệp Ninh không nói gì, Cố Vân chuyển tầm mắt sang cô.

“Ông ngoại, Ninh nhi là người bình thường, nhưng ông đừng lo, bọn con nhất định sẽ bảo hộ em ấy chu toàn.” Cố Diệp Ninh còn chưa kịp đáp lời thì Cố Diệp Phi đã nhanh mồm nhanh miệng chen vào trước. Nhìn y vỗ ngực, vẻ mặt kiên định thề thốt cam đoan, cuối cùng cô lại nuốt lời giải thích xuống dưới.

“Không sao, không sao.” Lão xua xua tay, đối với cô từ ái cười “Ninh nhi, còn đừng để ý chuyện là người bình thường, ông ngoại con cũng là người bình thường đây này. Nhà chúng ta một dị năng giả cấp 3, bốn dị năng giả cấp 4, như vậy đã đủ chói lọi lắm rồi.”

“Vâng...” Cô cười cười, gật đầu.

Cô thực sự không chút để ý đâu!

Thực - sự!!!

“Ông ngoại, cậu, anh hai, Phi Phi, tiểu Hạ, Huyền ca, thực ra còn có một việc nữa con muốn nói.” Nhíu mày một chút, cuối cùng cũng quyết định nói ra việc bí mật cũng là quan trọng nhất.

Mọi người thấy nét mặt của Cố Diệp Ninh nghiêm túc như vậy, vừa nghi hoặc vừa khó hiểu, thế nhưng vẫn tập trung nhìn về hướng của cô đang ngồi. Cố Diệp Ninh hít một hơi, sau đó vung tay một cái, trên mặt bàn liền xuất hiện một thùng mì tôm mới tinh, vẫn còn băng kéo dính chặt ở trên. Nhìn cảnh

tượng này, ngay cả Cố Tĩnh Huyền đã đi chung đường với Cố Diệp Ninh một thời gian cũng nhận không được trọn tròn mắt, khó tin vô cùng.

“Ninh nhi, em... dĩ năng giả sao? Hệ không gian dự trữ?” Cố Diệp Phi lấp bắp, ngoại trừ dĩ năng giả hệ không gian dự trữ ra thì làm gì có dĩ năng giả nào có khả năng cất và lấy vật tư nữa chứ.

“Không phải, không gian dự trữ này là một không gian riêng biệt, em chỉ là vật chủ mà nó phụ thuộc vào.” Cô lắc đầu, quay sang nhìn Cố Liệt Hạo “Anh hai, anh có nhớ chiếc nhẫn anh từng tặng em sinh nhật không?”

“Có, chiếc nhẫn đó... có liên quan tới không gian dự trữ này?” Cố Liệt Hạo cau chặt hàng lông mày, nhạy bén phát hiện ra ý tứ trong lời nói của Cố Diệp Ninh, bèn hỏi. Cố Diệp Ninh không thể nào tự nhiên chẳng có lý do gì lại nhắc tới chiếc nhẫn kia được.

Cố Diệp Ninh không trả lời, trực tiếp vạch phần tay áo luôn kéo xuống che kín cổ tay của mình lên cho mọi người nhìn. Viên đá màu xanh biếc tỏa ra một màu nhàn nhạt cực kỳ xinh đẹp, khảm sâu nổi chặt vào da thịt xương máu của cô. Cố Liệt Hạo, Cố Vân và Cố Tiệp Huy dễ dàng nhận ra... đây không phải là viên đá gia truyền của Cố gia bọn họ hay sao?

Cố Vân và Cố Tiệp Huy còn nhớ rõ, trước đây Cố Liệt Hạo vì tặng quà sinh nhật cho em gái, bất chấp ngăn cản của hai người bọn họ, đem viên đá gia truyền kia cắt một phần đi làm thành nhẫn. Như thế nào hiện tại viên đá này lại xuất hiện, gắn chặt trên người của Cố Diệp Ninh cơ chứ? Nếu có, đáng nhẽ nó nên nằm trên chiếc nhẫn, không phải sao?

“Đã xảy ra chuyện gì?” Cố Diệp Phi lo lắng bắt lấy cổ tay của cô, gặng hỏi.

Cô lấy ra bình nước thanh lọc cùng với thanh kiếm bản thân luôn đeo bên người, nói cho mọi người biết về chuyện không gian dự trữ, lời tiên đoán của vị cao tăng tổ tiên của Cố gia và cả viên đá gia truyền kia. Mọi người trong nhà họ Cố càng nghe, lông mày càng thêm nhúu chặt lại. Bất cứ là một vật nào trong số những vật này đều có thể coi là báu vật, tuyệt đối không thể tiết lộ ra bên ngoài, bằng không Cố gia bọn họ sẽ gặp nguy hiểm mất! Không ai có thể ngờ bí mật trong viên đá gia truyền kia lại là như vậy!

Cố Tĩnh Huyền cuối cùng cũng hiểu vì sao vật tư trong tay của Cố Diệp Ninh lại sung túc như vậy. Trong suốt đường đi trở về thủ đô, anh còn tưởng balo của cô là túi thần kỳ của Doraemon nữa cơ đấy. Không chỉ nhét được vũ khí, thức ăn, quần áo, thuốc men... mà còn rất nhiều những thứ lặt vặt khác. Giờ thắc mắc bao lâu mới được giải đáp, hóa ra là có không gian dự trữ!

Còn về đôi mắt bạc của Cố Diệp Ninh, Cố Tĩnh Huyền cũng vẫn luôn thắc mắc, chẳng qua ngại khi đó đi cùng đám người Nam Cung Lãnh Dạ, nên vẫn để trong bụng chưa hỏi. Bây giờ mới biết, hóa ra là tác dụng phụ sau khi sử dụng nước tinh lọc. Mọi người thấy Cố Diệp Ninh nói là ngoại trừ thay đổi màu mắt ra thì không có vấn đề gì, mới chịu buông lỏng tâm tình.

“Vậy... thiên kiếp ở đây là chỉ là mặt thế? Đó là lý do em đã biết trước mặt thế tới?” Cố Liệt Hạo nhíu mày, nghĩ tới lời tiên tri trong tương lai sẽ có một thiên kiếp giáng xuống khiến cho hậu nhân Cố gia gặp họa diệt môn của vị cao tăng tổ tiên, mở miệng hỏi.

“Đúng thế. Trước khi mặt thế xảy tới, em đã có một giấc mơ cảnh báo trước, cho nên mới vội vàng gọi điện về để báo anh thu thập trước vật tư. Chỉ có điều lúc đó chính bản thân em cũng rối loạn, không biết nên giải thích như thế nào... may mắn là các anh đều tin tưởng lời của em.” Cô thấy anh hỏi vậy, nương theo hiểu lầm của Cố Liệt Hạo, nói dối.

Cô tuyệt đối không thể nói ra chuyện cô sống lại! Đây là bí mật mà cô sẽ giấu kín suốt đời!

“Chị ơi, không thể lấy viên đá xuống sao?” Cố Phong Hạ lo lắng hỏi, để thứ nghịch thiên này dính ở trên người của Cố Diệp Ninh thì quá nguy hiểm đối với an toàn của cô.

“Không thể.” Viên đá giống như đã buộc định với bản thân, cho dù dùng cách nào cô cũng không kéo được xuống. Nói tóm lại, không gian dự trữ này đã lựa chọn cô rồi, mặc kệ cô có muốn hay không cũng không thể bỏ nó được.

“Ngoài chúng ta ra, con có nói cho ai khác không?” Cố Vân đưa tay vuốt vuốt cằm, nhíu mày nghiêm trọng hỏi Cố Diệp Ninh.

“Không có, con sao dám nói linh tinh chuyện này.” Cô có chút bất đắc dĩ, không gian dự trữ của cô so với không gian dự trữ của các dĩ năng giả khác ưu việt hơn nhiều, cô không dám cùng không thể tin tưởng tiết lộ cho bất cứ ai ngoại trừ người trong nhà của mình.

“Không gian dự trữ này không có cách lấy xuống, như vậy con đành phải giữ thôi, chỉ là tuyệt đối không được để lộ ra.”

Lão thực sự rất sợ có người sẽ đánh chủ ý lên không gian dự trữ này, sau đó làm cho Cố Diệp Ninh gặp nguy hiểm: “Thứ này này có thể biến hình, con giữ lấy. Đây là thứ tốt, có thể giúp con tự bảo vệ mình.” Chỉ tay vào thanh kiếm “Nước thanh lọc chờ thời điểm thích hợp, mỗi người trong nhà uống một ngụm.”

Nước tinh lọc này có khả năng cải thiện cơ thể, tăng mạnh ngũ giác và tốc độ, là một thứ thần dược. Chỉ cần có một cơ hội giúp cho con cháu mình tăng thêm khả năng sinh tồn và chiến đấu, Cố Vân tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

“Nhưng...” Nước tinh lọc cô không có ý kiến, chỉ là... đã tính toán để cho các anh mình sử dụng viên đá biến hình, Cố Diệp Ninh không ngờ ông ngoại lại quyết đoán trao nó cho cô.

“Trừ Phi dùng súng ra, anh và Hạ đều không sử dụng vũ khí, có giữ cũng vô ích, em đừng đi.” Biết cô lại muốn nhường cho mình, Cố Liệt Hạo lắc đầu, cầm lấy thanh kiếm dúi sâu vào trong lòng của cô “Nó rất sắc bén, em dùng nó để tự vệ cũng sẽ làm cho bọn anh an tâm hơn.”

“Anh cũng không dùng, em cầm đi.” Cổ Tĩnh Huyền cũng tán thành.

“Được, em dùng.” Các anh đều đã nói như vậy, còn làm bộ làm tịch không cần thì quá mức giả tạo, Cổ Diệp Ninh gật đầu nhận lấy thanh kiếm.

.

.

.

Sau khi nói xong mọi chuyện, mọi người rời khỏi thư phòng. Cổ Vân và Cổ Tiệp Huy lập tức tới quân đội để làm báo cáo, yêu cầu họp gấp, thông báo những thông tin về tang thi thú, thú biến dị và thực vật biến dị. Mấy anh em nhà họ Cổ thì ở nhà, xử lý đồng vật tư có ở bên trong không gian dự trữ của Cổ Diệp Ninh.

Số lượng mà Cổ Diệp Ninh gom góp được quả thực vô cùng nhiều, mỗi lần cô lấy ra chính là từng chồng cao như núi. Ngoại trừ đồ ăn thức uống ra còn có quần áo, vật dụng sinh hoạt, vũ khí, xăng dầu... Nhìn một đồng vật tư chất thành đồng như thế, Cổ Liệt Hạo xót em, bảo Cổ Diệp Ninh và Cổ Tĩnh Huyền đi nghỉ ngơi trước, để chuyện xử lý vật tư cho ba anh em bọn họ là được rồi, nhưng Cổ Diệp Ninh và Cổ Tĩnh Huyền kiên trì ở lại dọn cùng.

Vật tư của nhà họ Cổ đều đặt ở dưới tầng hầm vô cùng kiên cố, được bảo mật cực kỳ chặt chẽ, ngoại trừ người nhà Cổ gia ra thì lão quản gia là người duy nhất có thể đi vào đây. Dọn được một lúc, lão quản gia mang nước cùng thức ăn nhẹ tới để mấy anh em bọn họ lót bụng. Mấy anh em đơn giản ngồi bệt xuống đất, bên cạnh là một đồng vật tư lộn xộn còn chưa phân loại đoạn dẹp, cứ thế thoải mái ăn uống chẳng cần để ý tới hình tượng.

“Ninh nhi, nếu như em không muốn tham dự bữa tiệc tối mai của Đoàn Mộc gia thì chúng ta không đi nữa. Dù sao, Cổ gia chúng ta cũng không nhất thiết phải nể mặt mũi của đám người Đoàn Mộc gia kia.”

Cổ Diệp Phi cắn một miếng bánh, nhớ tới ban nãy khi nhắc tới Mạch Đình và Đoàn Mộc Nguyệt Vy, em gái trầm mặt không nói thêm gì, trong lòng y có chút không yên. Cổ Diệp Ninh đã chủ động làm hòa với anh em bọn họ, ắt hẳn cô đã biết bí mật sự tình năm đó, không cần nhất thiết phải giấu diếm nữa. Y suy nghĩ một lúc, cuối cùng cũng mở miệng dò hỏi cô, xem xem cô có ý muốn đi tới bữa tiệc đính hôn kia không.

“Đúng thế, em không muốn đi, không cần miễn cưỡng.”

Cổ Liệt Hạo cũng gật đầu, tỏ ý thuận theo ý kiến của cô, anh cũng không muốn cô bị mấy người kia làm cho khó chịu, chướng tai gai mắt. Em út Cổ Phong Hạ dù không nói gì, nhưng trong lòng cậu thì không muốn để chị gái lại tiếp xúc với đám người chết tiệt kia thêm một chút nào nữa. Chung quy, mọi người vẫn có chút ám ảnh với việc Cổ Diệp Ninh bỏ đi mấy năm trước. Còn Cổ Tĩnh Huyền vì không rõ chuyện gì, cho nên từ đầu tới cuối chỉ im lặng ngồi nghe.

“Đi chứ!” Cổ Diệp Ninh ngược lại rất bình tĩnh, cô cầm một tách trà, nhếch môi nhấp một ngụm rồi cười nhạt, đôi con ngươi màu bạc lóe lên một tia trào phúng “Sao lại không đi! Nhất - định - phải - đi!” Hơn nữa, còn phải đi một cách đường hoàng khí thế.

Cô phải cho bọn họ biết, Cổ Diệp Ninh cô đã trở về, không những vậy, còn trở về hoàn chỉnh khỏe mạnh!

Mưu kế năm đó của bọn họ, đã triệt để thất bại rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 64: Mất Mặt

Nam Cung Lãnh Dạ đánh một giấc thật say rồi mới tỉnh dậy, một giấc ngủ an tâm thoải mái không chút cố kỵ lo lắng. Mọi người trong Nam Cung gia tộc không ai đi lên đánh thức anh, tất cả đều ngầm hiểu với nhau, ăn ý để cho anh nghỉ ngơi. Anh vô vô tốc ngồi dậy từ trên chiếc giường êm ái quen thuộc, đôi mắt theo bản năng liếc về phía ngoài cửa sổ, nhìn thấy bên ngoài trời đã sẩm tối, thờ dãi một cái rồi đứng dậy.

Khoác tạm lên người chiếc áo sơ mi màu đen, Nam Cung Lãnh Dạ có chút lười biếng lết chân từng bước đi vào trong phòng tắm. Tắm rửa sạch sẽ xong, anh cũng không muốn tiếp tục ở trong phòng nữa, định bụng đi xuống dưới nhà.

“Anh hai, anh dậy rồi à? Vừa đúng lúc, ông ngoại bảo em lên gọi anh dậy. Cả nhà về rồi, chúng ta nên ăn cơm...” Cửa mở cách một tiếng, Nam Cung Lãnh Dạ lập tức thấy Nam Cung Nguyên Nguyên đứng sẵn ở bên ngoài, đang vươn tay muốn gõ cửa phòng anh. Nhìn thấy anh đi ra, cô bé vui mừng kêu lên một tiếng.

“Ừ.” Gật nhẹ đầu, anh cùng em gái đi xuống nhà.

Nam Cung Nguyên Nguyên len lén liếc mắt nhìn anh trai đang đi bên cạnh mình, khóe miệng nhin không được cong cong lên. Chắc chắn... anh hai tuy

mới tỉnh dậy, đầu tóc có chút hơi rối loạn, quần áo cũng mặc không quá chỉnh tề, thế nhưng không gây cho người ta cảm giác luộm thuộm, ngược lại mang theo một chút phóng khoáng cuồng dã khó tả. Nhìn đi, đây chính là điểm tốt của cô khuôn mặt và vóc dáng đẹp! Kể cả dù có mặc áo rách thì cũng vẫn đẹp trai!

Ai nha ~ mấy vị tiểu thư thích anh trai mà ở đây, nhất định sẽ bị đánh về tùy ý này của anh làm cho phát cuồng. Mình có anh trai đẹp trai như vậy... thực là đáng tự hào! Mỗi lần đi dạo hoặc là dự tiệc, có anh hai đi theo cùng, nhất định cô bé sẽ được mọi người xung quanh xuýt xoa ghen tị lẫn ngưỡng mộ, vô cùng vô cùng đắc ý.

Tuy rằng Nam Cung Lãnh Dạ đối với em gái không phải quá nuông chiều, thậm chí có đôi khi khá phũ phàng và bạo lực, thế nhưng Nam Cung Nguyên Nguyên vẫn rất thích bám lấy anh. Nam Cung Nguyên Nguyên cứ hí hửng và đắc ý như vậy, không ngừng nghĩ loạn trong đầu, đã hoàn toàn quên mất ông anh trai Nam Cung Lãnh Dịch cùng với vị hôn phu Hạ Thiên Khải cũng ưu tú không kém của mình.

Nhìn cô em gái đang cười một cách thích thú, Nam Cung Lãnh Dạ khẽ cau mày. Con nhóc này lại bắt đầu hoang tưởng suy nghĩ linh tinh gì nữa rồi...

Hai anh em đi xuống dưới nhà, quả nhiên mọi người trong nhà đã về hết rồi. Trên bàn ăn, đồ ăn thức uống cũng đã được bày ra, tuy rằng chỉ là những món bình thường đơn giản, thế nhưng nóng hổi nhìn thơm ngon vô cùng, rất kích thích vị giác lẫn thị giác.

Nhà Nam Cung rất đông người, cho nên ngồi ăn cơm phải chia làm hai bàn lớn mới có thể ngồi hết được. Vì tuổi tác thể hệ bất đồng, Nam Cung Tĩnh Hải thường tập trung những người lớn tuổi trưởng bối ngồi chung một bàn, để một bàn còn lại để cho đám người trẻ tuổi thoải mái ngồi ăn với nhau.

Nam Cung Lãnh Dạ đối với các chú các cô cùng ông nội và cha mẹ chào hỏi qua một hồi rồi mới bước về phía bàn ăn. Hiện tại các anh chị em họ, em trai Nam Cung Lãnh Dịch cùng hai người bạn là Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng đã ngồi sẵn ở xung quanh bàn ăn, chỉ chờ Nam Cung Lãnh Dạ và Nam Cung Nguyên Nguyên tới nữa là có thể bắt đầu bữa ăn.

Bàn ăn toàn người trẻ tuổi, lúc nào cũng nhộn nhịp buồn đi bán lại đủ chuyện. Tuy nhiên Nam Cung Lãnh Dạ vừa ngồi vào một cái, lập tức các anh chị không ai hện ai liền ngậm chặt miệng lại. Mọi người theo bản năng im lặng trong vài giây, sau đó liền thanh hồi hân Nam Cung Lãnh Dạ, chúc mừng và chào mừng anh trở về nhà.

“Ừ.” Nam Cung Lãnh Dạ nhàn nhàn ừ một tiếng, không để ý lắm.

Một tiếng ừ, quả thực đã làm cho những người xung quanh không biết phải nói tiếp thế nào. Cuối cùng, Nam Cung Lãnh Dịch phải lên tiếng giải vây cho mọi người: “Mau ăn cơm thôi...”

“Đúng đúng, mau ăn cơm, ăn cơm...” Và mờ hồ nhìn về mặt vẫn lạnh tanh của Nam Cung Lãnh Dạ, mấy người anh chị em họ an tĩnh ngoan ngoãn cúi đầu, bàn tay máy móc lùa cơm vào trong miệng, lòng dạ đàng dặt...

Anh họ cả đi ra ngoài một chuyến về, khí tràng còn khó gần và đáng sợ hơn trước!!!

Không biết vì sao, tất cả các anh chị em họ nhà Nam Cung gia tộc đều rất sợ anh họ cả Nam Cung Lãnh Dạ này. Có lẽ là tại anh rất lạnh lùng và nét mặt lúc nào cũng nghiêm túc, hoặc cũng có thể vì lý do nào đó khác! Tóm lại, đây là bản năng, bản năng khi kẻ yếu gặp phải kẻ mạnh hơn. Ở trước mặt Nam Cung Lãnh Dạ, cho dù kẻ bướng bỉnh nghịch ngợm nhất cũng tuyệt đối không dám giờ trò mèo hay ồ ào ồ gi!

“Phi...” Mặc Sở Minh là con nuôi nhà Nam Cung gia, từ nhỏ sống bên cạnh Nam Cung Lãnh Dạ. Y không biết bao nhiêu lần từng chứng kiến cảnh Nam Cung Lãnh Dạ đàn áp người khác bằng khí thế thế này, thế nhưng lần nào coi lại cũng vẫn thấy thực thú vị và buồn cười.

“Ăn cơm đi.” Mục Hoảng thấy Mặc Sở Minh như vậy, âm thầm huých tay nhắc nhở y. Nói cho cùng thì hai người bọn họ thân thiết nhất vẫn chỉ có ba anh em Nam Cung Lãnh Dạ mà thôi, với những người khác cùng thế hệ trong Nam Cung gia tộc tiếp xúc rất ít, vẫn không nên cười trong trường hợp này thì hơn.

“Khụ... ừ, ăn cơm.” Y cũng hiểu ý của hắn, cho nên hắng giọng, nén cười giả bộ bình thản cúi đầu ăn cơm.

So với các anh chị em họ đang căng thẳng tới sống lưng thẳng tắp, xem chừng hai anh em Nguyên Cung Lãnh Dịch và Nam Cung Nguyên Nguyên là thoải mái nhất. Bọn họ từ nhỏ tới lớn đã được sống chung và rèn giũa bởi Nam Cung Lãnh Dạ, đương nhiên khí thế át người của anh đối với hai người cũng ảnh hưởng nhỏ hơn hẳn so với những người khác. Hơn nữa cả hai cũng biết anh trai cũng không phải hoàn toàn quá đáng sợ như những gì mọi người tưởng.

Nam Cung Tĩnh Hải cùng con trai, con gái, con dâu, con rể ngồi bên bàn sát bên cạnh cũng chú ý tới động tĩnh của bàn bên này, thấy tất cả đám trẻ im thin thít ăn cơm lùa cơm, không ai nói gì cả thì cảm thấy vừa buồn cười vừa bất đắc dĩ. Mọi khi không phải ăn cơm đều ồn tới mức khiến cho bàn trưởng bối bọn họ đau hết cả đầu sao?! Hôm nay có Nam Cung Lãnh Dạ tọa trấn, quả nhiên khiến cho một đám con cháu bướng bỉnh này nửa câu cũng không dám hé.

“Mấy đứa bọn con trên đường về như thế nào?” Đột nhiên, Nam Cung Tĩnh Hải mở miệng hỏi, ánh mắt liếc về phía Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng đang ngồi kề sát nhau. Lúc trước ba người mới trở về, ông muốn để cả ba nghỉ ngơi trước, hiện tại đã ngủ một giấc thật no rồi, lão cũng tranh thủ bữa ăn cơm hỏi luôn một thể.

“Dạ, tốc độ cũng coi như là khá nhanh, từ thành phố D trở về thủ đô mất hơn 2 tháng một chút.” Mặc Sở Minh kính cẩn trả lời thay cho cả ba.

“Từ thành phố D? Đúng là tốc độ khá nhanh.” Nam Cung Dịch Khương khá bất ngờ.

Trước mặt thể ba người rồi đi khảo sát, mục tiêu cũng có tới vài thành phố, cho nên người nhà Nam Cung không nắm được chính xác vị trí đường đi của cả ba để dò tìm. Không ngờ, hóa ra khi mặt thể bùng nổ, ba người bọn họ lại ở tận thành phố D.

Từ thành phố D trở về thủ đô nếu muốn nhanh thì nhất định phải đi bằng máy bay. Còn nếu như đi chuyển bằng tàu hỏa cùng ô tô thì phải mất trên dưới 2 tháng tới 3 tháng. Trong hoàn toàn mặt thể nguy hiểm nước sôi lửa bỏng, vật tư thiếu thốn, ... Nam Cung Lãnh Dạ cùng với Mặc Sở Minh và Mục Hoảng vẫn có thể bình an vô sự không thương tích trở về thành phố trong thời gian 2 tháng, nói tốc độ nhanh cũng chẳng hề sai.

“Về nhà là tốt rồi.” Nghĩ tới con trai mình phải chiến đấu một đường dài căng thẳng nguy hiểm trùng trùng như vậy, Âu Dương Trúc trong lòng xót xa. Bà cảm thấy lúc này con trai có thể bình an ngồi ở đây, ăn cơm cũng mọi người trong nhà, đó đã là on huệ lớn nhất.

“Đúng đúng, đúng là như vậy, về nhà là tốt nhất rồi.” Hai người thím cùng với cô út của anh cũng đồng thanh gật đầu lên tiếng “May mắn, may mắn...”

“Anh hai, em quên chưa hỏi anh, rốt cuộc anh với Hoảng ca ca và Minh ca ca có phải là dị năng giả không?” Trương bối nói chuyện cùng nhóm ba người Nam Cung Lãnh Dạ, ai dám xen vào giữa chừng, chỉ có duy nhất Nam Cung Nguyên Nguyên là có lá gan này. Cô bé ngồi sát cạnh anh, hơi nghiêng người vươn tay nín nín áo của anh làm nũng.

Nam Cung Nguyên Nguyên hỏi câu này quả thực đã gây đúng vào chỗ ngứa của những người khác. Tuy theo phán đoán của mọi người về việc này, có thể đẩy nhanh tốc độ trở về thủ đô, hơn nữa trên người lại sạch sẽ không có một chút vết thương nào, khả năng rất cao là cả ba người Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh và Mục Hoảng đều là dị năng giả, hơn nữa thực lực còn rất cao, thế nhưng chung quy không có cam đoan chắc chắn thì không thể khẳng định được.

“Chà...” Nam Cung Tĩnh Hải hí hóp mắt nhìn hai anh em Nam Cung Lãnh Dạ và Nam Cung Nguyên Nguyên, khoe miệng cong cong. Lão vốn muốn gọi riêng ba người kia vào thư phòng hỏi riêng, không ngờ lại bị cô cháu gái này cướp mất.

“Anh là dị năng giả cường hóa toàn thân.” Mục Hoảng cười cười, vui vẻ đáp.

“Anh là dị năng giả hệ thủy.” Mặc Sở Minh cũng hào phóng trả lời. Hiện tại y đã hoàn toàn không còn so đo về việc mình là dị năng giả hệ thủy, một hệ dị năng phụ trợ. Sau một thời gian nghiên cứu, y đã phát hiện ra hệ thủy có nhiều cách chiến đấu rất mạnh.

“Bọn anh hiện tại đều là dị năng giả cấp 3 sơ giai.” Nghĩ nghĩ một chút, Mục Hoảng đem luôn cả cấp bậc dị năng nói ra, tránh chút nữa lại bị hỏi.

“Rất tốt!”

Cấp 3 sơ giai tại căn cứ thủ đô này không được coi mạnh nhất nhưng cũng nằm trong hàng ngũ cường giả rồi. Hai người Mặc Sở Minh và Mục Hoảng thế nhưng một đường chém chém giết giết vội vàng muốn trở về, lại có thể đồng đều đều là dị năng giả cấp 3 sơ giai, thực lực rất đáng để Nam Cung Dịch Khương mở miệng khen một tiếng.

Ông không biết rằng Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng trở về thủ đô hoàn toàn không phải chỉ có ba người với nhau, mà là lập đội ngũ với đám người Cổ Diệp Ninh. Chuyện tình hịch mà căn cứ thủ đô luôn giấu giếm chưa công khai ra ngoài, quân đội luôn coi đó là thế mạnh, đã bị Cổ Diệp Ninh chỉ điểm cho ba người Nam Cung Lãnh Dạ từ lâu rồi. Cho nên, một đường đi lâu như vậy, hấp thụ nhiều tình hịch như vậy, nếu mà không tăng thực lực lên cấp 3 thì quả thực đáng xấu hổ cho tiềm lực hơn người của cả Mặc Sở Minh và Mục Hoảng.

“Thế còn anh hai em thì sao?” Cô bé Nam Cung Nguyên Nguyên quan tâm nhất vẫn chính là dị năng của anh trai mình, đôi mắt to tròn long lanh chớp chớp nhìn hai người Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng.

“Em tự hỏi anh em đi.” Mặc Sở Minh đắc ý cười tùm tùm.

“Anh hai ~ ~ ~ ~” Thế là Nam Cung Nguyên Nguyên bắt đầu ra chiêu làm nũng, tầm mắt chuyển về phía anh trai của mình này giờ vẫn đang im lặng bình tĩnh ăn cơm “Anh hai ~ nói cho em biết đi, dị năng của anh là gì vậy? Có lợi hại hay không?”

Nam Cung Lãnh Dạ tuyệt đối không phải là Cổ Liệt Hạo, không phải là Cổ Diệp Phi, không phải là Cổ Tĩnh Huyền, càng không phải là Cổ Phong Hạ. Anh đối với chiêu làm nũng của Nam Cung Nguyên Nguyên, một chút cũng không bị ảnh hưởng, cũng không bị cô bé làm cho mềm lòng, tâm hoàn toàn vững chắc như núi.

“Anh hai...” Ngay cả Nam Cung Lãnh Dạ cũng tò mò, nhỏ giọng kêu một tiếng.

Nam Cung Lãnh Dạ vừa lên tiếng, Nam Cung Lãnh Dạ hơi ngẩng đầu lên nhìn cậu, thái độ cũng có chút mềm xuống. Điều này sao có thể thoát khỏi con mắt của Nam Cung Nguyên Nguyên. Cô bé không khỏi phồng mồm lên, hậm hực vô cùng. Anh hai quả nhiên là quan tâm anh ba hơn cô bé!!!

Ánh mắt của Nam Cung Lãnh Dạ lại liếc một cái nhìn mọi người xung quanh, phát hiện ra ai cũng đang đóng tai hướng về phía này nghe ngóng, anh mới có chút bất đắc dĩ thở ra.

“Tam hệ dị năng. Lôi, hỏa biến dị, không gian.” Vốn anh cũng chẳng muốn giấu diếm, vì vậy thân nhiên trả lời. Nói ra một câu, từ thì rất ít, nhưng từ nào cũng đủ để gây chấn động cho toàn bộ người nhà Nam Cung gia tộc “Hiện tại đang cấp 4 sơ giai.”

Phụt --- -----

Phụt --- ----

Phụt --- ----

Phụt --- ----

Phụt!!!!!!!!!!!!!!

“Anh họ cả, anh... anh... anh... sao anh trâu quá vậy???” Đám em họ ngồi bên cạnh cuối cùng nhin không được nữa, đồng loạt đồng thanh hét lên. Đã biết anh họ cả chắc chắn dị năng không tầm thường, nhưng thế này cũng đã quá vượt mức tưởng tượng của bọn họ rồi, có biết không?!

“Anh hai, sao anh trâu quá vậy?” Nam Cung Nguyên Nguyên mếu máo.

“Anh hai, sao... anh trâu quá vậy?” Nam Cung Lãnh Dịch cũng cảm giác bản thân như sắp hết hơi rồi. Anh hai nhà mình, quả thực quá mức trâu bò! Cứ tưởng ông anh này đã tới cực hạn rồi, vậy mà cuối cùng lại vượt qua cả suy nghĩ của cậu!

Lúc này đây các bậc trưởng bối là Nam Cung Tĩnh Hải, Nam Cung Dịch Khương, Âu Dương Trúc,... cũng cảm nín không nói nên lời. Vẫn hiểu là con trai (cháu trai) tiềm năng thể chất và tinh thần vốn đều đã rất tốt, khả năng trở thành dị năng giả cực kỳ cao, không ngờ kết quả lại ‘tốt’ tới mức này.

Kỳ thực ra người trẻ tuổi như Nam Cung Lãnh Dạ đạt được thực lực cấp 4 không phải là không có, giống như ba anh em bên Cổ gia gia tộc vậy, chính là ví dụ đơn giản và dễ hiểu nhất. Điều khiến người của Nam Cung gia tộc sững sốt nhất chính là bởi vì số lượng dị năng mà anh sở hữu cơ. Tận - những - ba - hệ - dị - năng! Hơn nữa trong đó có hai hệ là hệ hòa biến dị và hệ lõi!!! Thực lực kiểu này, quả thực không phải muốn cho người ta ghen tị muốn chết sao!!!

“Khụ, ba hệ dị năng sao?” Nam Cung Tĩnh Hải quả nhiên là người có tinh thần thép, rất nhanh đã lấy lại được tinh thần, hơi nhàu nhàu mảy có chút nghi hoặc mở miệng hỏi. Sở nghiên cứu thủ đô đã từng thông báo nhân loại chỉ có thể sở hữu cùng lắm là hai hệ dị năng, vậy mà hiện tại cháu trai lại có những ba hệ dị năng, đây rốt cuộc là chuyện gì?

“Hệ dị năng thứ ba là hệ không gian của con được kích phát muộn hơn hai hệ dị năng trước một khoảng thời gian ngắn. Con cũng không rõ là chuyện gì, khi phát hiện ra thì hệ dị năng thứ ba đã tồn tại.” Nam Cung Lãnh Dạ đối với việc ông nội thắc mắc, rất lễ phép đáp lời giải thích.

“Chuyện này, con tạm thời đừng nói cho người bên ngoài biết, ta lo lắng sẽ có người đánh chủ ý xấu.” Nam Cung Dịch Khương hắng giọng nhắc nhở.

“Vâng, con biết rồi.” Anh gật đầu.

Chuyện dị năng thứ ba này, hiện tại ngoại trừ người nhà cùng với nhóm người Cổ Diệp Ninh ra, anh không có dự định nói cho ai biết nữa. Người có tới hệ ba dị năng như anh, ắt hẳn sẽ trở thành ‘con mồi’ khiến cho đám biến thái ở sở nghiên cứu thêm muốn một phen. Khác người bao giờ cũng không phải chuyện tốt. Không phải Nam Cung Lãnh Dạ cùng Nam Cung gia không có khả năng chống lại sở nghiên cứu, chỉ là hiện tại thể cực thủ đô chưa định rõ, anh cũng không muốn tự dung lại rước phiền toái vào người, vương tay vương chân!

“Anh hai, lát nữa ăn xong, anh biểu diễn chút dị năng cho em xem đi.” Hai mắt của Nam Cung Nguyên Nguyên bùng sáng, vô cùng hưng trí nhìn anh trai của mình. Dị năng hệ hòa biến dị đó nha, dị năng hệ lõi đó nha, còn có cả dị năng không gian mà cô bé chưa từng nhìn thấy bao giờ.

“Ăn cơm đi! Nói nhiều quá!” Nhìn cô em gái vô tâm vô phé này, Nam Cung Lãnh Dạ bắt đầu dĩ.

Cầm một chiếc bánh bao trên bàn nhét vào miệng em gái út, trực tiếp ngăn cô bé tiếp tục lải nhải bên tai mình.

Bữa ăn này coi như trôi qua một cách vui vẻ, người nhà Nam Cung gia ăn xong liền để cho người hầu trong nhà dọn dẹp bát đĩa xuống, mọi người tụ tập ngồi ở trong phòng khách. Nhóm người lớn cùng với Nam Cung Tĩnh Hải bàn về vấn đề quản lý quân đội cùng một vài kế hoạch dự án chiến đấu tập kích tang thi do bên chính phủ đề ra. Nam Cung Tĩnh Hải dù hiện tại chỉ là người bình thường không có dị năng thể nhưng khả năng chiến lược chỉ huy của lão thì có thể nói là khó ai bì được. Còn nhóm tiểu bối đều là thanh thiếu niên trẻ tuổi, không có hứng thú với những vấn đề phức tạp nhay cảm kia, tự mình tìm cách chơi đùa.

Nam Cung Nguyên Nguyên quần lấy anh trai lớn một hồi nũng nịu đòi xem dị năng của anh, cuối cùng vẫn bị phủ phàng khước từ. Không được như nguyện ý, cô bé hậm hực bĩu môi một cái rồi chạy theo mấy cô chị em họ, cùng nhau chơi bài ở góc phòng. Nam Cung Lãnh Dịch thường ngày tính tình ôn nhuận lại rất hiểu chuyện, nói thẳng ra là một người già trước tuổi. Cậu không thích cùng các anh em họ khác náo loạn, vì vậy an tĩnh ngồi bên cạnh Nam Cung Lãnh Dạ, Mục Hoảng cùng Mặc Sở Minh, nghe các anh nói chuyện.

“Hử?” Có tiếng báo tin nhắn tới, Nam Cung Lãnh Dạ lấy ra thẻ chứng minh của mình, thấy số gửi tới là số của Cổ Diệp Ninh, khóa miệng không khỏi cong lên một độ cung nho nhỏ.

Nam Cung Lãnh Dịch vẫn luôn chú ý tới anh trai, làm sao lại không phát hiện ra nụ cười vui vẻ kia của anh. Cậu đánh một cái rùng mình, mắt mở thực to, theo bản năng rụt người lại, ghé tới bên cạnh Mục Hoảng và Mặc Sở Minh, thì thầm: “Anh hai, anh ấy mới... vừa cười kia?”

Trời ạ, cái nụ cười sùng nịnh đó... là anh hai mình thật sao?

“À, chắc là ‘người kia’ gửi tới rồi.” Mặc Sở Minh tùm tùm cười như hồ ly. Lúc trước khi chia tay, y đã thấy Nam Cung Lãnh Dạ cùng với Cổ Diệp Ninh trao đổi số liên lạc.

“Người kia?” Cậu nhũm mày, vẻ mặt phức tạp “Minh ca, không lẽ anh hai em thực sự thích... ai đó sao?” Nam Cung Lãnh Dịch dè dặt đề thấp giọng hỏi.

Nói thật là ban nãy Mục Hoảng và Mặc Sở Minh đã nói chuyện này rồi, thế nhưng Nam Cung Lãnh Dịch vẫn có một cảm giác không hề chân thực. Anh hai cậu thế nhưng lại biết thích một người nào đó khác sao? Đây quả thực là một việc mà trước đây cậu chưa từng bao giờ dám nghĩ tới. Tính tình anh hai cậu như vậy cho dù có người bảo Nam Cung Lãnh Dạ sẽ sống cô độc cả đời thì cậu cũng sẽ tin! Hơn nữa anh hai cũng không có phản ứng gì, không thanh minh cũng chẳng thừa nhận, cho nên cậu với em gái cứ nghĩ Mục Hoảng và Mặc Sở Minh chỉ nói vui thôi.

Thế - nhưng - mà... hiện tại anh hai là trung ra cái nụ cười ngọt ngào kia, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào màn hình đặt trong thẻ chứng minh! Tất cả nói lên điều gì? Nói lên quả thực anh hai của cậu động tâm rồi!!! Mục Hoảng và Mặc Sở Minh không hề nói dối!!! A A A A!!!

“Không tin lời bọn anh hả?” Mặc Sở Minh duỗi tay cốc một phát lên trán của cậu xem như trừng phạt về cái tội dám không tin lời y nói.

“Anh trai em của thực biết yêu rồi, bọn anh không dám đem chuyện này ra đùa đâu.” Mục Hoảng nhìn vẻ mặt hoang mang không thể chấp nhận được sự thật của Nam Cung Lãnh Dịch, không chút khách khí ha ha bật cười.

Nói thật, Mục Hoảng vô cùng thông cảm cho phản ứng này của Nam Cung Lãnh Dịch. Nếu không phải hẳn tự mắt chứng kiến cả một quá trình, nhìn Nam Cung Lãnh Dạ tỉ mỉ săn sóc bảo vệ cho Cố Diệp Ninh, hẳn cũng sẽ rất khó tin Nam Cung đại thiếu lại thích một ai đó. Hơn nữa... lại còn là thích đơn phương... (TT v TT)

“Vậy... chị dâu là ai thế?”

Ban nãy thứ nhất là không tin tưởng, thứ hai là còn ngại anh hai ngồi ở đó, Nam Cung Lãnh Dịch vẫn luôn dè dặt nên không dám hỏi ra điều mình thắc mắc. Hiện tại, cậu nhin không nổi nữa. Cậu thực sự vô cùng tò mò cô gái khiến anh trai mình động tâm là ai! Ai da, hi vọng anh hai có mắt nhìn người một chút. Chị dâu của cậu không cần xinh đẹp, phải siêu việt, phải có gia có thế, thế nhưng ít ra cũng phải là một người tính nết tốt, trong nhà trong sạch, bằng không ông nội cậu cùng cha mẹ nhất định sẽ không đồng ý để chị dâu vào cửa nhà Nam Cung đâu!!!

Cậu không muốn tình cảm mới chớm nở của anh hai bị bóp chết trong trứng nước!

“Cái đó...” Nhìn vẻ mặt vừa tò mò lại vừa lo lắng của Nam Cung Lãnh Dịch, hai người Mục Hoảng và Mặc Sở Minh cũng hiểu cậu đang lo lắng cái gì. Hẳn đang tính mở miệng trả lời thì đột nhiên từ bên ngoài, quản gia nhà Nam Cung từ ngoài cửa bước vào.

“Lão lão gia, lão gia, phu nhân...”

Quản gia nhà Nam Cung năm nay đã ngoài 60 tuổi, đi theo Nam Cung Tĩnh Hải từ khi Nam Cung Tĩnh Hải vẫn chỉ là một binh sĩ bình thường giữ chức thiếu tá trong quân đội. Nam Cung gia tộc từng bước phát triển, từng bước thành công tới ngày hôm nay, lão quản gia là một trong những công thần không thể không kể tới. Bao năm nay lão quản gia luôn cung cúc tận tụy, trung tâm một lòng, vô cùng được người nhà Nam Cung tôn kính coi trọng.

Lúc này nhìn thấy lão quản gia bước nhanh đi vào, mọi người tạm dừng lại việc đang làm, quay đầu đồng loạt nhìn về hướng lão quản gia, kêu một tiếng xem như chào hỏi: “Lão quản gia...”

“A Thiệu, có chuyện gì vậy?” Nam Cung Tĩnh Hải vừa thấy lão quản gia liền híp mắt cười, vẻ mặt ôn tồn hỏi lão quản gia. Từ cử chỉ biểu cảm có thể thấy được Nam Cung Tĩnh Hải rất tin tưởng và thân thiết đối với lão quản gia tên A Thiệu này.

“Bẩm lão lão gia, là người của Lưu gia tới. Người Lưu gia do Lưu tiểu thư đi đầu, cô ấy hiện đang ở ngoài công, muốn xin được gặp lão lão gia cùng các vị lão gia, phu nhân cùng các tiểu thư, công tử.” Lão quản gia khom người kính cẩn đáp, không hề vượt quá giới hạn.

“Lưu gia? Lưu tiểu thư?”

Nghe tới danh từ này, lập tức Nam Cung Tĩnh Hải nhướng mày. Lưu gia từ chiều hôm nay đã đánh tiếng trước rồi, chỉ là lão không nghĩ tới người của Lưu gia lại gấp gáp tới vậy, nhà bọn họ ăn cơm xong chưa được bao lâu thì đã kéo đoàn kéo lũ mò tới. Ánh mắt của lão mang theo ý tứ thâm sâu liếc về phía mấy người còn ngồi bên cạnh mình, chỉ thấy chia thành hai phe phái rõ rệt. Nam Cung Dịch Khương cùng với hai người em trai và cậu em rể thân nhiên uống trà, tựa hồ không quá quan tâm tới Lưu gia cùng Lưu tiểu thư kia. Ngược lại, nhóm phụ nữ do Âu Dương Trúc đứng đầu lại mỉm cười vui vẻ, xem chừng rất có cảm tình với vị Lưu tiểu thư kia.

“Ai nha, là Kinh Vũ tới sao?” Cô út quay đầu tìm tìm trên ghế Âu Dương Trúc “Chị dâu, em nghe nói Kinh Vũ vì muốn tặng cho chị một chiếc áo lông, đã phải tốn rất nhiều tâm tư tìm kiếm đấy nha.”

“Con bé này thật có lòng.” Âu Dương Trúc cũng cười, gật nhẹ đầu.

“Cái gì chứ, cô ta lại tới thật sao?” Nam Cung Nguyên Nguyên đang ngồi chơi bài cùng với các anh chị em họ nghe tiếng gió, lập tức ngẩng đầu lên. Không giống mẹ mình khá yêu thích Lưu Kinh Vũ, cô bé bêu môi nhăn mày biểu lộ khó chịu tỏ rõ bản thân không ưa vị Lưu tiểu thư kia.

“Được rồi, mặc xác cô ta đi.” Mấy anh chị em họ ngồi bên cạnh Nam Cung Nguyên Nguyên thấy cô bé ghét bỏ rõ ràng như vậy, đành thấp giọng nhắc nhở. Dù sao đối phương cũng là khách, cho dù bất mãn thế nào cũng không nên thể hiện quá rõ ra ngoài mặt. Bọn họ đối với Lưu Kinh Vũ ấn tượng cũng không phải là quá tốt, cho nên cũng chẳng hào hứng gì mấy.

Trái với bên kia ồn ào, bên này náo nhiệt, chỗ vị trí Nam Cung Lãnh Dạ, Mục Hoảng, Mặc Sở Minh cùng với Nam Cung Lãnh Dịch đang ngồi lại phá lệ

an tĩnh. Nam Cung Lãnh Dịch giống em gái mình, không ưa thích nổi Luru Kinh Vũ, cậu chỉ hận không thể tránh càng xa cô nàng càng tốt. Mà ba người còn lại thì ngay cả mặt mũi Luru Kinh Vũ như thế nào cũng chưa từng gặp qua. Dù sao... cũng chẳng liên quan gì tới bọn họ!

“A Thiệu, bảo Luru tiểu thư vào đây đi.” Nam Cung Tĩnh Hải nhìn cục diện trong nhà như vậy, chỉ cười cười, phát tay bảo với lão quản gia.

Lão quản gia lui ra ngoài, không tới vài phút đã lại trở vào. Lần này không đi một mình nữa, theo sau lão là một nhóm năm người. Cô gái đi đầu tiên đáng người cao dong dỏng, mái tóc màu đen mượt mà xõa ngang vai, đôi mắt to đen láy, làn da trắng nõn, trên môi lúc nào cũng nở một nụ cười nhàn nhạt khiến cho người ta có cảm giác vô cùng thân thiết. Bước đi thong thả, cử chỉ từ tốn, quả thực là một mỹ nhân phương đông lễ độ. Bốn người con trai đi theo phía sau cô gái thân hình rất cao lớn, đồng dạng mặc một bộ vét màu đen, nét mặt nghiêm nghị, có lẽ là bảo tiêu gì đó. Bọn họ hiện tại mỗi người bê một chồng đủ các loại quà được gói gém tinh xảo tỉ mỉ.

“Con chào mọi người.” Luru Kinh Vũ vừa mới bước vào liền thân mật chào hỏi với mọi người.

“Luru tiểu thư tới rồi hả.” Nam Cung Tĩnh Hải gật nhẹ đầu, không giấu vết kéo giãn khoảng cách đối với Luru Kinh Vũ “Cha của cô có đánh tiếng từ trước, nói là chiều tối muốn qua Nam Cung gia nhà chúng tôi để gặp mặt. Không biết là có việc gì vậy?” Trực tiếp hỏi tới việc chính.

“Không có gì đâu ạ, cha của con chỉ là nghe nói Nam Cung đại thiếu gia mới trở về, cho nên muốn đem một ít quà mừng gửi sang.” Luru Kinh Vũ đối với sự xa cách của Nam Cung Tĩnh Hải làm như không thấy, lễ độ mỉm cười, thanh âm trong trẻo không e ngại đáp lại.

Vừa dứt lời, ánh mắt liền飄 tới nhóm người đang an tĩnh ngồi ở một bên kia, trong giây lát không khỏi sững sờ. Trong số bốn người này, cô chỉ biết có một mình Nam Cung Lãnh Dịch. Ba người còn lại, một người thanh niên đeo kính, một người đàn ông vạm vỡ cao to, ngoài ra còn có một thanh niên anh tuấn tới bức người. Luru Kinh Vũ đã tìm hiểu rất kỹ về người nhà Nam Cung gia tộc, làm sao lại không đoán được thân phận của ba người này. Tâm mắt không ngừng đảo quanh trên người thanh niên về mặt lạnh như băng không cảm xúc kia, trái tim lập tức tăng tốc.

Đó là... Nam Cung Lãnh Dạ sao?

“Khụ khụ khụ...” Vốn đang có chút ngẩn ngơ, Luru Kinh Vũ bị một tràng những tiếng ho mang theo khó chịu cắt ngang tâm tư. Cô theo bản năng quay đầu lại liền thấy Nam Cung Nguyên Nguyên đang phồng má tròn mắt không hài lòng nhìn mình “Luru tiểu thư, không nên nhìn chằm chằm vào anh hai của tôi như vậy. Cô không biết hành động đó rất vô lễ sao?”

“A...” Luru Kinh Vũ bị một câu này của Nam Cung Nguyên Nguyên làm cho không biết phải đáp lại như thế nào. Quả thực việc một người con gái nhìn chằm chằm vào một người con trai trong lần đầu tiên gặp mặt là vô cùng không tốt “Chị... không phải cố ý...”

Cô vươn tay vén tóc ra sau tai, hơi cúp mí, lúng túng mở miệng, khuôn mặt đỏ bừng vì mang theo xấu hổ. Biểu hiện như vậy khiến cho người ta không cảm thấy cô thất lễ nữa mà ngược lại còn cảm thấy Luru Kinh Vũ là một cô gái e thẹn đáng yêu.

Nam Cung Nguyên Nguyên thấy Luru Kinh Vũ như vậy, trong lòng xì một tiếng khinh thường. Đúng là làm bộ làm tịch, thực chán ghét! Cô bé biết chẳng thể nào kéo được bộ mặt giả tạo kia của Luru Kinh Vũ xuống, cho nên trực tiếp bỏ qua, đi tới ngồi xuống vị trí giữa hai người anh trai Nam Cung Lãnh Dạ và Nam Cung Lãnh Dịch của mình.

“Nguyên Nguyên, con không được nói như vậy với Kinh Vũ tỷ.”

Âu Dương Trúc có chút bất đắc dĩ nhìn con gái cưng náo loạn, đành phải mở miệng nhắc nhở. Đôi lúc bà thực không rõ vì sao con gái nhỏ nhà mình lại luôn tỏ ra không thích Luru Kinh Vũ. Trong mắt bà, Luru Kinh Vũ là một cô gái gia giáo, nhu mì, lễ độ lại có hiểu biết, chưa kể tới gia thế của cô cũng rất tốt, nằm trong mười gia tộc lớn nhất hiện nay. Nếu cô gái này muốn làm con dâu của bà, bà cũng sẽ không phản đối.

“Dịch ca ca, anh xem kìa, sức quyến rũ anh hai thực đáng sợ. Cô nàng họ Luru kia nhìn một cái liền ngây ngẩn, quên luôn cả sự tồn tại của anh.” Nam Cung Nguyên Nguyên chẳng thèm nghe lời mẹ mình nhắc nhở, nghiêng đầu thấp giọng thì thầm bên tai Nam Cung Lãnh Dịch.

“Suyt, nói ít thôi.” Cốc một cái nhẹ lên trán của em gái, Nam Cung Lãnh Dịch trừng mắt cảnh báo. Cái con nhóc này, chẳng biết giữ mồm giữ miệng gì cả.

“Đi Âu Dương, không sao đâu ạ.” Luru Kinh Vũ hợp thời chen vào “Nguyên Nguyên còn nhỏ tuổi, đi đừng trách em ấy.”

“Ai ~ là Kinh Vũ hiểu chuyện, đứa nhỏ Nguyên Nguyên này còn phải rèn luyện nhiều lắm” Âu Dương Trúc lắc nhẹ đầu, thở dài. Con gái nhà người ta trưởng thành hiểu chuyện như vậy, vậy mà đứa nhỏ nhà mình lại cứ mãi hồn nhiên nghịch ngợm chẳng giống ai. Sau này nhất định phải nhắc nhở Lãnh Dịch cùng với Thiên Khải, không được chiều con nhóc này quá mức nữa.

Luru Kinh Vũ đối với bảo tiêu ở phía sau cho một cái ánh mắt, bắt đầu mang quà cáp được gói ghém cẩn thận ra, tặng cho từng người ngồi ở đây. Cô đưa cho Nam Cung Tĩnh Hải một bộ sứ cao cấp dùng để pha trà, nghe nói trước mặt thể được nhập khẩu từ Nhật Bản về; đưa cho mấy vị trưởng bối khác nào là khăn quàng cổ, nào là khăn tay; đặc biệt lúc bước tới trước Âu Dương Trúc, Luru Kinh Vũ nhã nhặn mỉm cười nói:

“Đi Âu Dương, con mới mau được một chiếc áo lông chồn để tặng di, đi nhìn thử xem có thích không ạ? Loại áo lông này mặc vào mùa đông thì rất ấm áp.”

“Ha ha, không cần không cần, đi tin vào ánh mắt của Kinh Vũ.” Luru Kinh Vũ vì muốn tìm áo lông tặng cho bà, đã phải tiêu hao không ít tài lực, chuyện này Âu Dương Trúc cũng như những người khác trong cao tầng căn cứ thủ đô ai ai cũng rõ. Bà quý ở tấm lòng, cảm hộp quà trong tay, đối với Luru Kinh Vũ càng nhìn càng thêm vừa mắt.

“Khả năng vượt mong ngựa số một a.” Mục Hoảng ngồi một bên nhìn không được nhẹ giọng cảm thán với Mặc Sở Minh. Mặc Sở Minh nheo mắt lại, không nói hai lời liền gạt đầu tán thành. Cô nàng Lưu Khinh Vũ này quả nhiên không đơn giản!

“Em đã bảo mà, cô ta cáo lắm.” Nam Cung Nguyên Nguyên tựa vào vai của Nam Cung Lãnh Dịch, hừ một tiếng “Mẹ bây giờ quý cô ta lắm luôn.”

Nam Cung Lãnh Dạ ánh mắt phiêu một cái nhìn lướt qua Lưu Khinh Vũ đang cùng mẹ mình vui vẻ nói chuyện; lại nhìn về hướng ông nội, cha cùng các chú từ sau khi nhận quà xong vẫn im lặng không nói lời nào; anh nhường nhường mày, trong mắt mang theo một tia hiểu rõ. Thu hồi lại tầm mắt, nâng ly nước lên, nhấp một ngụm. Lưu Khinh Vũ cùng Lưu gia sao?

“Lãnh Dịch, Nguyên Nguyên, đây là đồng hồ và vòng tay chị mới tìm được, đều là hàng giới hạn của nước ngoài, các em cũng thử xem có thích hay không?”

Vòng một vòng lớn, cuối cùng cũng đi tới phía anh em nhà Nam Cung. Lưu Khinh Vũ không dám tùy tiện thô lỗ bắt chuyện với ba người Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng, sợ bị cho là vô lễ giống như ban nãy, vì vậy cho nên cô rời mục tiêu tới hai người quen thuộc hơn là Nam Cung Nguyên Nguyên cùng với Nam Cung Lãnh Dịch.

Lưu Khinh Vũ biết Nam Cung Nguyên Nguyên không thích mình. Đối với việc này, cô cũng cực kỳ bất đắc dĩ, không rõ bản thân đã đắc tội với vị tiểu thư này vào lúc nào. Còn về Nam Cung Lãnh Dịch, cô càng thêm không nắm chắc được vị thiếu gia này trong lòng nghĩ cái gì. Tuy nhiên nhìn cách Nam Cung Lãnh Dịch cưng chiều Nam Cung Nguyên Nguyên, xem chừng khả năng Nam Cung Lãnh Dịch có cảm tình với mình là rất thấp.

Lưu Khinh Vũ là người cao ngạo, nói thẳng ra, cô cũng chẳng thích thú gì việc phải mặt nóng áp mong lạnh đối với Nam Cung Nguyên Nguyên và Nam Cung Lãnh Dịch. Chỉ là hiện tại Lưu gia đang cần câu thông quan hệ với Nam Cung gia, Lưu Khinh Vũ cũng chẳng dám chọc vào hai vị tiểu tử tông này. Đừng nhìn Âu Dương Trúc luôn ở trước mặt cô chê trách Nam Cung Nguyên Nguyên không hiểu chuyện mà nhắm mắt, nếu như cô dám đụng tới Nam Cung Nguyên Nguyên, khi ấy khẳng định Âu Dương Trúc sẽ trở mặt ngay.

Hơn nữa, hiện tại Nam Cung Lãnh Dạ cũng đã trở về. So với mục tiêu Nam Cung Lãnh Dịch trẻ hơn cô vài tuổi trước kia, Lưu Khinh Vũ càng thích người như Nam Cung Lãnh Dạ hơn. Nam Cung Lãnh Dạ tính cách lạnh lùng, cực kỳ khó nắm bắt, đây là chuyện toàn bộ thủ đô đều hiểu rõ. Tuy anh không cưng chiều Nam Cung Nguyên Nguyên như Nam Cung Lãnh Dịch, nhưng ở tại một mặt nào đó, Nam Cung Lãnh Dạ rất bao che khuyết điểm. Lưu Khinh Vũ nếu như không nịnh nọt được hai người em trai em gái này của anh, vậy thì cũng đừng mơ tiếp cận được anh!

“Cảm ơn.” Nam Cung Lãnh Dịch vẫn rất lễ độ, gạt nhẹ đầu đáp lại Lưu Khinh Vũ. Mà Nam Cung Nguyên Nguyên, nhận cũng không thèm nhận, quay đầu sang bên khác.

“...” Lưu Khinh Vũ bị hành động của Nam Cung Nguyên Nguyên khiến cho sững sờ, nhất thời đôi tay đang cầm món quà không biết phải làm sao. Mặc Sở Minh bất đắc dĩ nhìn Nam Cung Nguyên Nguyên tùy ý, vờn tay thay cô bé cầm lấy món quà kia.

“Tôi thay Nguyên Nguyên nhận.” Không nhìn mặt tông thì cũng phải nhìn mặt phật. Lưu gia cũng là gia tộc lớn, hiện tại thế cục thủ đô chưa định, tốt nhất không nên làm quá mức. Nam Cung Nguyên Nguyên vô tâm vô tư không thèm suy nghĩ tới vấn đề này, thế nhưng Mặc Sở Minh thân là mưu sĩ của Nam Cung gia, sao có thể bỏ mặc.

“Được.” Người ta cho mình mặt mũi, cho mình nấc thang để đi xuống, Lưu Khinh Vũ đối với Mặc Sở Minh tươi cười biết ơn “Anh là Mặc tiên sinh đúng không?”

“Phải, tôi là Mặc Sở Minh, hân hạnh được gặp Lưu tiểu thư.” Vờn tay bắt tay đối với Lưu Khinh Vũ, Mặc Sở Minh giới thiệu bản thân, sau đó quay sang chỉ Mục Hoảng bên cạnh “Anh ta là Mục Hoảng, chắc là Lưu tiểu thư đã từng nghe qua.”

“Danh tiếng của Mục tiên sinh đương nhiên tôi đã nghe qua.”

“Được người đẹp biết tới tên, vô cùng hân hạnh.” Mục Hoảng cười cười, cũng chào hỏi ngược lại đối với Lưu Khinh Vũ. Ngoài mặt thân thiện nhưng trong giọng điệu, hẳn đã thu lại vài phần phóng khoáng thường ngày, càng nhiều thêm chút xa lạ. Hẳn không thích có người đánh chủ ý lên trên người Nam Cung đại thiếu!

“Còn đây là... Nam Cung đại thiếu gia, Nam Cung Lãnh Dạ?” Cuối cùng cũng có cơ hội để tiếp cận Nam Cung Lãnh Dạ, Lưu Khinh Vũ lộ ra một nụ cười mà cô tự cho rằng rất ngọt ngào và e thẹn, đối với anh xấu hổ thấp giọng hỏi.

“Lưu tiểu thư.”

Nam Cung Lãnh Dạ nhàn nhạt gạt đầu, ngay cả mắt cũng chỉ nâng lên một chút rồi lại cụp xuống, tiếp tục chăm chú nhìn chăm chăm vào nước trà trong cốc. Thái độ như vậy, quả thực chẳng khác nào gió tuyết mùa đông thổi qua. Nụ cười trên khuôn mặt của Lưu Khinh Vũ cứng đờ như hóa tượng, da mặt lúc trắng lúc xanh, biến hóa vô cùng đa dạng.

Biểu hiện của anh như vậy, so với Nam Cung Nguyên Nguyên tùy ý ghét bỏ, so với Nam Cung Lãnh Dịch lạnh nhạt xa cách còn có tính sát thương hơn. Lạnh lùng như vậy, chẳng khác nào không đem sự hiện diện của Lưu Khinh Vũ cô để vào trong mắt.

“A, Khinh Vũ, con đừng để tâm, thằng nhóc này tính tình là như vậy đấy.” Bầu không khí bị đóng băng trong vòng một nốt nhạc, Âu Dương Trúc nhìn màu da mặt của Lưu Khinh Vũ liên tục biến đổi, có chút khó xử lên tiếng giảng hòa “Lãnh Dạ, con... sao lại...”

không còn sớm để xin phép rời đi. Âu Dương Trúc có chút tiếc nuối nhìn theo bóng của Lưu Khinh Vũ, sau khi Lưu Khinh Vũ rời hẳn khỏi biệt thự nhà Nam Cung rồi, bà mới thở hắt ra, quay sang nhìn chồng mình, hỏi.

“Anh nói xem, Khinh Vũ có gì không, vậy mà Lãnh Dạ thẳng bé kia lại không nể mặt mũi như vậy?” Quả như Nam Cung Nguyên Nguyên nói, Âu Dương Trúc rất vừa lòng với Lưu Khinh Vũ. Vốn trước kia còn nghĩ để Lưu Khinh Vũ cùng con trai nhỏ tiếp xúc thử với nhau, hiện tại bà lại càng cảm thấy Lưu Khinh Vũ xứng đôi với con trai lớn hơn.

“Lãnh Dạ có suy nghĩ riêng của nó, chuyện bọn nhỏ em đừng nhúng tay vào.” Nam Cung Dịch Khương từ đầu tới cuối vẫn giữ nguyên lập trường, không từ chối sự thịnh nộ của Lưu gia nhưng cũng tuyệt đối không tỏ ra vừa lòng thân thiết.

“Chị dâu, chị cũng hiểu tính cách của Lãnh Dạ mà. Trước đây vì chị, Lãnh Dịch tuy không thích nhưng ngoài mặt đối với Lưu tiểu thư kia vẫn rất lịch sự. Nhưng Lãnh Dạ thì sẽ không như Lãnh Dịch. Thằng bé không thích, vậy thì nó chắc chắn ngay cả liếc mắt cũng không thèm ném cho đối phương.” Hai người em chồng ngồi bên cạnh cũng khuyên nhủ Âu Dương Trúc.

“Ai ~ cái ánh mắt của nó rớt cuộc là cao tới đâu hả? Cô bé tốt như Khinh Vũ còn không chịu vừa lòng, chẳng lẽ nó định cô độc tới hết đời sao?” Âu Dương Trúc quả thực sợ con trai lớn nhà mình sau này sẽ không vừa mắt ai.

“Mỗi người đều có duyên của mình, em đừng nghĩ nhiều làm gì.” Vợ mình tuy tính cách cứng rắn kiên cường quyết liệt, thế nhưng cứ đụng tới chuyện của con cái là sẽ lại suy nghĩ lung tung. Nam Cung Dịch Khương nắm lấy tay bà, khẽ vỗ vỗ vài cái, thấp giọng khuyên nhủ.

“Tiểu Trúc, Hình Hình, mấy đứa các con sau này cũng đừng nên tiếp xúc quá nhiều với Lưu tiểu thư.” Đột nhiên lúc này Nam Cung Tĩnh Hải lại lên tiếng, chỉ một câu nói đơn giản, nhưng lại có thể khiến cho tất cả những người ngồi tại đây đều phải sững sốt.

“Cha?” Di út Nam Cung Hình Hình cũng khá thích Lưu Khinh Vũ, nghe thấy cha mình nói như vậy, cảm thấy vô cùng khó hiểu.

“Vợ à, nghe lời cha đi.” Chồng của di út len lén kéo tay của vợ mình.

“Cái này...” Ngay cả Âu Dương Trúc cũng hoang mang không rõ ý tứ của cha chồng là thế nào. Vì sao lại phải tránh tiếp xúc với Lưu Khinh Vũ?! Bà quay sang hết nhìn Nam Cung Tĩnh Hải lại nhìn chồng của mình, thế nhưng tạm thời chưa ai giải thích gì cho bà hiểu.

“Cha, người quyết định rồi sao?” Nam Cung Dịch Khương ánh mắt chợt trở nên nghiêm túc, thân người ngồi thẳng, hai chân đặt ở trên đầu gối, hắng giọng hỏi Nam Cung Tĩnh Hải.

“Ừ, ban nãy Lãnh Dạ có nhìn lướt qua chúng ta, hẳn là nó đoán được rồi. Thằng bé này... vẫn thông minh như cũ...” Nói tới Nam Cung Lãnh Dạ, Nam Cung Tĩnh Hải tuy ngoài miệng có chút trách móc thế nhưng trong giọng nói lại tràn ngập tự hào “Phản ứng vừa rồi của nó là biểu hiện cho ý tứ của nó. Chúng ta hiện tại muốn ép nó cũng không được đâu.”

“Bọn con hiểu rồi.” Bên phía các bậc trưởng bối nữ giới vẫn chưa hiểu gì thì các bậc trưởng bối nam giới đã gật đầu đồng thanh đáp lời Nam Cung Tĩnh Hải.

“Chuyện này là sao?” Âu Dương Trúc túm lấy tay áo của chồng.

“Lát anh sẽ nói với em sau.” Nam Cung Dịch Khương vươn tay vuốt tóc Âu Dương Trúc một cái, nghiêng đầu thì thầm ở bên tai vợ.

.

.

.

Trên phòng của Nam Cung Lãnh Dạ, Nam Cung Lãnh Dịch cùng với Nam Cung Nguyên Nguyên đang há hốc mồm nhìn anh trai của mình trình diễn dị năng. Nam Cung Lãnh Dạ dùng hệ không gian tạo thành một chiếc lồng trong suốt giữa không trung, ở trong còn chứa hai quả cầu đang không ngừng trôi nổi. Một bên là lõi cầu lóe ra những tia điện màu tím, chỉ cần nhìn thôi cũng đã đủ thấy cường độ dòng điện cực kỳ mạnh; một bên là hỏa cầu có màu trắng, thoáng qua cảm thấy ngọn lửa này rất dịu nhẹ không có bao nhiêu lực công kích, thế nhưng nhiệt độ ngọn lửa cao tới mức làm cho lồng không gian bị vụn vụn.

“Woa, woa, woa, anh hai, dị năng hệ hỏa biến dị của anh là ngọn lửa có nhiệt độ cao cực hạn sao?” Nam Cung Nguyên Nguyên nhảy chồm chồm trên ghế sofa, hưng phấn la hét.

“Ừ.” Nam Cung Lãnh Dạ nhàn nhạt ừ một tiếng, một tay vươn lên tiếp tục duy trì dị năng, một tay lại thản nhiên cầm thẻ chứng minh để chăm chú nhấn tin với ‘ai đó’, hoàn toàn không đem sự kích động của em gái để vào trong lòng.

“Anh của em đúng là trâu bò.” Nam Cung Lãnh Dịch đối với Mặc Sở Minh và Mục Hoàng than thở. Tam hệ dị năng thì chó, vậy mà dị năng nào cũng có lực công kích cực mạnh.

“Anh đồng cảm với em” Mục Hoàng chép miệng, vỗ vỗ vai của cậu, nói.

“Đồng cảm” Ngay cả Mặc Sở Minh cũng nhin không được gạt gù. Thời điểm biết Nam Cung Lãnh Dạ là song hệ dị năng giả, y đã ghen tị muốn chết đi

được. Thời lúc anh nói rằng mình còn có hệ dị năng thứ ba thì y đã triệt để chết lặng không còn gì để nói nữa rồi.

“Tiểu Dịch, tối ngày mai Đoan Mộc gia có tổ chức tiệc gì đó sao?” Ngón tay đang lay động điều khiển dị năng đột nhiên dừng lại, ngay lập tức lui cầu, hỏa cầu cùng với lồng không gian đang trôi nổi giữa không trung lập tức tiêu thất. Nam Cung Lãnh Dạ ánh mắt rời khỏi màn hình tin nhắn trong thẻ chứng minh, ngẩng lên lạnh nhạt hỏi em trai.

“A, vâng.” Nam Cung Lãnh Dịch đột nhiên bị điểm danh có chút lúng túng, ngây ra vài giây mới phản ứng lại kịp “Là tiệc đính hôn của Đoan Mộc ngũ tiểu thư cùng với Mạch gia đại thiếu gia. Bọn họ cũng qua lại gần hai năm rồi, hiện tại hai nhà mới chính thức chọn ngày đính hôn.”

Thời điểm quyền lực cùng chính trị trong căn cứ thủ đô đang không ngừng thay đổi, chỉ có đính hôn mới cột chắc quan hệ hai nhà Đoan Mộc gia cùng Mạch gia lại với nhau. Tiệc đính hôn của Đoan Mộc ngũ tiểu thư cùng với Mạch gia đại thiếu gia đã được chuẩn bị một thời gian rồi, người trong căn cứ thủ đô đều biết. Chỉ cần là gia tộc hoặc tổ chức có chút địa vị trong căn cứ thì nhất định đều sẽ được mời tới tham dự buổi tiệc này. Đây như một cách để công bố với tất cả mọi người, rằng Đoan Mộc gia và Mạch gia đã là người chung một nhà.

“Nhưng mà anh hai, sao anh tự nhiên hỏi chuyện này? Hơn nữa anh làm sao biết?” Nam Cung Lãnh Dịch vừa tò mò vừa khó hiểu nghiêng đầu nhìn anh trai mình.

Nam Cung gia tộc bọn họ đương nhiên cũng có thiệp mời, hơn nữa còn là thiệp mời cấp bậc cao cấp nhất, được liệt vào thành phần thượng khách. Chẳng qua, Nam Cung gia tộc không có ý định qua lại với Đoan Mộc gia và Mạch gia, cho nên ngay từ đầu Nam Cung Tĩnh Hải và Nam Cung Dịch Khương cũng chỉ định phái lão quân gia đem quà mừng thay mặt tới chúc mà thôi. Nam Cung Lãnh Dạ mới trở về từ chiều, chắc chắn chưa nghe qua chuyện này, làm sao anh có thể biết được?! Hơn nữa, với tính cách của anh, theo nề thường, cho dù biết Đoan Mộc gia cùng Mạch gia tổ chức lễ đính hôn thì đáng lẽ cũng sẽ không hỏi tới mới phải chứ?!

“Tiểu Ninh nhắn gì cho cậu hả?” Mặc Sở Minh mắt liếc qua màn hình tin nhắn trong thẻ chứng minh của anh, gian xảo tùm tùm cười “Có phải hay không em ấy nhắc tới tiệc đính hôn này?”

“Tôi hẹn cô ấy sáng ngày mai đi dạo, cô ấy vốn đồng ý rồi. Mới vừa rồi cô ấy lại nhắn tin nói tối mai phải đi dự tiệc ở Đoan Mộc gia, cho nên phải chuẩn bị, không đi được.” Anh đơn giản tóm gọn lại nội dung anh và Cố Diệp Ninh mới nhắn cho nhau.

“Nam Cung đại thiếu à, tôi cũng phục cậu, vậy mà lên ở sau lưng chúng tôi hẹn riêng tiểu Ninh đi dạo nha!” Mục Hoàng cười ha hả, vỗ một cái lên tay ghế sofa.

“Tiểu Ninh?” Nam Cung Nguyên Nguyên và Nam Cung Lãnh Dịch ngồi bên cạnh, nghe thấy hai chữ ‘tiểu Ninh’ này, quả nhiên hai mắt sáng lên mang theo tò mò.

“Anh hai, ‘tiểu Ninh’ là ai vậy?”

Bây giờ Nam Cung Nguyên Nguyên mới phát hiện ra bấy giờ ông anh lớn của mình đều ôm thẻ chứng minh để nhắn tin. Anh hai của cô bé, từ khi nào lại biết ‘nhắn tin’ với người khác vậy? Không phải bình thường anh hai ghét nhất vụ nhắn tin qua lại này sao? Còn bảo là tốn thời gian? Cô bé không có chút kiên nhẫn nào, lập tức há hốc mồm hỏi:

“Anh hai, sẽ không phải... sẽ không phải giống như Hoàng ca với Minh ca nói đấy chứ? Anh thực sự đã biết thích ai đó hả?” Kích động chồm tới túm tay anh, Nam Cung Nguyên Nguyên hô lên: “Anh hai, vậy ‘tiểu Ninh’ là người anh thích sao? Chị dâu tương lai tên là ‘tiểu Ninh’?”

“Không có lớn nhỏ.” Nam Cung Lãnh Dạ trừng mắt đối với em gái “‘Tiểu Ninh’ là để em kêu chắc.” Ngừng lại một chút, nhíu mày, nghĩ nghĩ “Ờ, vì một tiếng ‘chị dâu tương lai’, anh quyết định sẽ tha thứ cho hành động vô phép ban nãy của em, không cốc đầu em nữa. Nhưng mà, sau này nhất định phải gọi là ‘Ninh tỷ tỷ’.”

Nam Cung Nguyên Nguyên: Gì... gì đây? Cái người đang làm bộ làm tịch kia là anh trai băng lãnh của em thật sao? Sẽ không phải bị người ngoài hành tinh nhập đấy chứ? ☹ (□ ☹)

Nam Cung Lãnh Dịch: Anh... anh hai... anh đây là làm sao vậy a!!!!!! Σ(°△°|||)

Mục Hoàng và Mặc Sở Minh ngồi cạnh biểu hiện: Quen rồi, quen rồi... ∩ (▽ ▽) ∩

“Khụ... anh hai, ban nãy em cũng tính hỏi, Ninh tỷ tỷ là ai vậy?” Nam Cung Lãnh Dịch cố gắng trấn tĩnh tâm can của bản thân, thấp giọng hỏi. Cậu thực sự, thực sự, thực sự vô cùng tò mò vị ‘Ninh tỷ tỷ’ kia là ai. Có thể biến anh hai nhà cậu thành bộ dạng không tự nhiên cùng ngọt ngào như hiện tại, cậu thực sự rất muốn quý xuống cúng bái ‘chị dâu tương lai’ một phen.

“Có phải hay không ông nội với cha không có ý định đi dự tiệc đính hôn của Đoan Mộc gia tộc với Mạch gia gia tộc?” Nam Cung Lãnh Dạ không hề trả lời câu hỏi của em trai, ngược lại lại hỏi ra một câu hoàn toàn không có tí liên quan nào cả.

“À vâng... đúng là tính toán của ông nội và cha là như vậy...” Cậu em trai ngốc nghếch lại bỏ qua thắc mắc trong lòng, theo bản năng trả lời câu hỏi của anh hai nhà mình.

“Bảo với ông nội và cha là anh muốn đi dự bữa tiệc này.” Tắt màn hình tin nhắn, nhét thẻ chứng minh vào trong áo của mình, Nam Cung Lãnh Dạ hai chân vắt chéo, bộ dạng thoải mái tựa vào lưng ghế sofa mềm mại, thanh âm thản nhiên mang theo giọng điệu không cho phép chối từ.

“A...” Nam Cung Lãnh Dịch quả thực không thể theo kịp tư duy của anh hai nhà mình.

“Không phải nói muốn gặp ‘chị dâu tương lai’ sao? Nếu muốn, tôi mai tham gia tiệc đính hôn với anh.”

Anh không hề có ý muốn giấu diếm chuyện anh tích Cổ Diệp Ninh. Người mà anh lấy làm vợ, đương nhiên sẽ phải là người anh chọn lựa, anh yêu thích. Nam Cung gia tộc không cần cái gọi là ‘hôn nhân chính trị’ để duy trì hào quang gia tộc. Hơn nữa, nếu muốn so về gia thế quyền lực, tuyệt đối không có bất cứ gia tộc nào có thể sánh ngang được với Nam Cung gia tộc ở tại thủ đô này, ngoại trừ Cổ gia gia tộc. Cho nên nếu Lưu Khinh Vũ vẫn cứ hi vọng có thể bước chân được vào Nam Cung gia tộc, vậy thì ngay cả cửa sổ cũng không có phần cho cô ta đâu.

Nam Cung Lãnh Dạ hiện tại chỉ mong có thể nhanh chóng rước được Cổ Diệp Ninh về nhà mà thôi. Chỉ khổ là hiện tại cô vẫn chưa hiểu gì về tình cảm của anh, lại thêm bức tường thành ngăn cách là mấy ông anh nổi danh ‘cuồng em gái’ kia nữa. Ai, tiền từng bước vậy, chẳng có cách nào khác. Tuy nhiên anh cũng không ngại để cho em trai em gái chiêm ngưỡng một chút dung nhan cùng tính cách của ‘chị dâu tương lai’ đâu.

“Được.” Nam Cung Lãnh Dịch lập tức đồng ý. Đi dự một bữa tiệc mà thôi, vốn chẳng quan trọng gì. Mục tiêu duy nhất chính là để nhìn thấy ‘chị dâu tương lai’.

“Anh hai, có phải ‘chị dâu’ là tiểu thư gia tộc nhà nào đó đúng không?” Nam Cung Nguyên Nguyên lắc lắc tay của anh trai lớn, làm nũng hỏi.

Có thể được mời tới dự tiệc đính hôn, đương nhiên không thể là người tầm thường. Một sẽ là tiểu thư của gia tộc nào đó, hai sẽ là một người có tiếng thuộc các tổ chức có quyền lực trong căn cứ thủ đô. Tiểu thư của thủ đô này cho dù không thân thì cô bé cũng quen biết rất nhiều, nghĩ đi nghĩ lại chẳng thấy có ai xứng với anh trai lớn nhà mình cả.

Rốt cuộc ‘chị dâu’ là ai ta? Xoắn xuyết một hồi, Nam Cung Nguyên Nguyên trong lòng âm thầm hừ một tiếng: Không phải Lưu Khinh Vũ là được rồi!

“Mai thì biết.” Phát tay, Nam Cung Lãnh Dạ không muốn nói tiếp “Hai đứa đi xuống nói với ông nội và cha, đưa cho anh thiệp mời tới tiệc đính hôn kia đây.”

“A, anh hai, anh sao lại có thể đuổi bọn em đi như vậy? Phải nói rõ ràng đã chứ?” Nghe thấy anh hai đuổi khách, Nam Cung Nguyên Nguyên xị mặt. Cô bé vẫn còn rất nhiều thắc mắc muốn hỏi mà!!! Nhất là những điều liên quan tới ‘chị dâu tương lai’. Tuy anh hai nói mai sẽ được gặp ‘chị dâu’, thế nhưng cái kiểu nói một nửa lại thôi này rất dễ gây ức chế đó có biết hay không?!

“Nguyên Nguyên, em gọi cho Thiên Khải, bảo ấy đi cùng chung với chúng ta cũng được.” Mặc Sở Minh thấy Nam Cung Nguyên Nguyên thì bất mãn dấy mình, Nam Cung Lãnh Dạ thái độ mặc kệ, thờ dài xen vào giữa hai anh em để hòa hoãn không khí.

“A, đúng rồi, phải nói cho tiểu Khải biết.” Nói tới vị hôn phu, mặt mày của Nam Cung Nguyên Nguyên lập tức tỏa ra ánh sáng hào quang màu hồng, nhìn thế nào cũng là cô gái đang trong yêu đương cuồng nhiệt.

Hạ gia tuy là gia tộc lớn nằm trong mười gia tộc đứng đầu hiện nay, thế nhưng xét về quyền lực, Hạ gia chưa đủ khả năng để khước từ lời mời của Đoàn Mộc gia, cho nên Hạ Thiên Khải ngày mai khẳng định bắt buộc phải tới dự bữa tiệc đính hôn kia. Đàng nào ba anh em Nam Cung gia bọn họ cũng tham dự, vậy thì chẳng bằng bảo Hạ Thiên Khải đi chung luôn. Nam Cung Nguyên Nguyên hoàn toàn có người yêu quên mất anh trai, nửa giây trước còn đang hùng hổ bất mãn với Nam Cung Lãnh Dạ, nửa giây sau đã chạy vọt ra khỏi phòng để đi liên lạc với vị hôn phu.

“Hừ!” Nam Cung Lãnh Dạ nhìn theo bóng lưng em gái, thấp giọng phán hai chữ “Mê trai!”

“Anh, anh đừng bắt nạt Nguyên Nguyên như vậy mà.” Nói thật sự, có đôi lúc Nam Cung Lãnh Dịch cũng cảm thấy đầu óc của em gái mình có chút... chậm tiêu, nhưng cậu cũng không nỡ lòng nhìn em gái thường xuyên bị anh trai lớn ‘hắt hủi’ “Em ấy ngốc ngốc như vậy, lại còn bị anh bắt nạt... rất đáng thương...”

“Chỉ có em với Thiên Khải mới chịu được con nhóc đó.” Anh không muốn tiếp tục nói nhiều, dùng tay ra hiệu cho Nam Cung Lãnh Dịch. Nam Cung Lãnh Dịch tuy vẫn có chút hiếu kỳ nhưng không tới mức không có tí xíu kiên nhẫn nào như Nam Cung Nguyên Nguyên.

“Vậy, em xuống nói với ông nội với cha mẹ trước. Các anh nghỉ ngơi đi.” Cậu gật gật đầu, hướng Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng coi như chào hỏi rồi rời khỏi phòng riêng của anh.

Chờ Nam Cung Lãnh Dịch đóng cửa rồi đi rồi, Mặc Sở Minh mới quay lại nhướng nhướng mày nhìn Nam Cung Lãnh Dạ: “Sao đột nhiên lại muốn đi tới tiệc đính hôn kia vậy? Là vì muốn để cho Nguyên Nguyên và tiểu Dịch gặp tiểu Ninh sao?”

Theo như hiểu biết của y về Nam Cung Lãnh Dạ, để Nam Cung Lãnh Dịch và Nam Cung Nguyên Nguyên gặp mặt Cổ Diệp Ninh, e... chỉ là tiện thể mà thôi...

Lý do chân chính, sẽ không phải như y nghĩ đấy chứ?!

“Không có gì, đơn giản là muốn gặp cô ấy thôi.” Nhún nhún vai, anh thần nhiên đáp. Cổ Diệp Ninh từ chối ngày mai không đi dạo phố với anh, như vậy, muốn gặp cô thì chỉ có thể tới bữa tiệc kia mà thôi. Hạ mi mắt, nghĩ tới vẻ mặt ngây ngốc xen lẫn quần bách của Cổ Diệp Ninh mỗi khi bị anh chạm nhẹ vào, khóe miệng hơi nhếch lên thành một độ cong cực kỳ nhỏ.

Mặc Sở Minh về mặt quả nhiên là như vậy: ... (¬_¬)

Cậu đứng là càng ngày càng lún sâu mất rồi, Nam Cung Lãnh Dạ!

“Nam Cung đại thiếu, hôm nay cậu đối xử với Luru tiểu thư kia như vậy, sẽ không sao chứ?” Mục Hoảng lúc này mở miệng nói ra suy nghĩ giấu diếm mãi từ ban nãy, hàng lông mày hơi nhíu lại, thấp giọng hỏi “Hơn nữa, tôi thấy phu nhân cùng với lão lão gia và lão gia cũng khá hài lòng với Luru tiểu thư đó.” Hắn lo lắng các vị trưởng bối sẽ chấp nhận Luru Khinh Vũ.

“Chỉ có mẹ, di út cùng với hai thím mới thích cô ta mà thôi.” Hai tay khoanh lại trước mặt, trên khuôn mặt của Nam Cung Lãnh Dạ mang theo một tia trào phúng không hề che giấu “Ông nội, cha cùng với các chú thì anh không phải lo, mấy người họ một chút cũng không hề có cảm tình với Luru Khinh Vũ kia.”

“Vậy tại sao khi Luru tiểu thư đưa quà...” Bọn họ vẫn nhận? Nửa câu sau, Mục Hoảng có chút không biết phải nói ra như thế nào mới tốt.

“Là vì đắn đo có nên hợp tác với Luru gia không.” Mặc Sở Minh thay Nam Cung Lãnh Dạ trả lời, hiển nhiên y cũng đã nhìn ra được vài phần “Hiện tại tình hình trong căn cứ rất hỗn loạn, các phe phái tranh đoạt quyền lực rất quyết liệt. Mặc dù mười gia tộc lớn tạm chia thành bốn phe, nhưng chung quy sẽ không thể tiếp tục giữ được cân bằng hiện tại lâu.”

“Bởi vì bên Luru gia và Phùng gia đã dần yếu thế, quyền lực phân chia giữa các phe phái trong căn cứ thủ đô sẽ lại được thiết lập lại một lần nữa. Mặc dù Nam Cung gia tộc chúng ta có Âu Dương gia tộc cùng Hạ gia gia tộc ủng hộ, thế nhưng để nắm chắc được quyền chủ động tuyệt đối, vậy thì ba gia tộc vẫn là chưa đủ.”

Nam Cung Lãnh Dạ giải thích tiếp: “Ông nội cùng với cha tôi hẳn là cũng không muốn tiếp nhận Luru gia và Phùng gia, thế nhưng lại có chút luyến tiếc việc lợi dụng hai gia tộc này để đạt được quyền lợi lớn nhất. Vì vậy mới một mặt ngầm đề Luru Khinh Vũ thường xuyên lui tới nhà chính của Nam Cung gia, một mặt lại vẫn duy trì khoảng cách không quá thân thiết.”

“Vậy... vậy hiện tại... ra sao?” Mục Hoảng đối với chuyện tranh giành quyền lực này quả thực không thể nào nhảy bén được bằng hai người trước mặt.

“Buông tay rồi, Luru gia và Phùng gia không có cơ hội sát nhập vào cùng phe với chúng ta nữa.” Lắc lắc đầu, dùng ngón tay đẩy đẩy gọng kính, Mặc Sở Minh cười như hồ ly. Y cũng không thích Luru Khinh Vũ cùng Luru gia và Phùng gia. Muốn tính toán gì thì mặc, nhưng đánh chủ ý lên Nam Cung gia tộc, vậy thì y liền chướng mắt.

“Tại sao?” Câu hỏi của Mục Hoảng vẫn ngây thơ như cũ.

“Bởi vì thái độ của Dạ.” Chỉ chỉ Nam Cung Lãnh Dạ đang ngả người trên ghế sofa, y đáp “Ý đồ của Luru Khinh Vũ không ai không rõ, muốn gả vào trong Nam Cung gia tộc. Mục tiêu của cô ta vẫn luôn là Dạ, nhưng chẳng qua Dạ không có mặt ở tại thủ đô, cho nên cô ta bắt buộc phải chuyển qua tiểu Dịch. Lão lão gia cùng với Nam Cung thúc là đang đánh cược.”

Trường hợp một, đó như Dạ và chúng ta không thể sống sót trở về thủ đô, như vậy thì sẽ tiếp tục theo dõi thêm một thời gian nữa, xem xem tiểu Dịch có thể chấp nhận được Luru Khinh Vũ kia không. Nếu có, vậy thì Nam Cung gia tộc có thể cho phép Luru gia và Phùng gia nương nhờ. Nhưng nếu không, vậy thì Nam Cung gia tộc sẽ loại thẳng Luru gia và Phùng gia.

Trường hợp hai, cũng là trường hợp mà lão lão gia cùng Nam Cung thúc mong muốn nhất, đó là Dạ cùng chúng ta đều an toàn trở về thủ đô. Bọn họ sẽ thử phản ứng của Dạ đối với Luru Khinh Vũ, sau đó sẽ cùng bàn luận với Dạ xem có nên chấp nhận Luru gia và Phùng gia hay không. Lão lão gia cùng với Nam Cung thúc từ trước tới nay đối với khả năng quyết đoán của Dạ vẫn luôn vô cùng tin tưởng.

Đáng tiếc, mới đi được tới bước thử, còn chưa kịp bàn luận với Dạ thì Dạ đã thẳng thừng tỏ thái độ không chấp nhận, thậm chí là còn không nể mặt Luru Khinh Vũ và Luru gia. Tiểu Dịch càng miễn bàn, chắc chắn là không ưa nổi vị Luru tiểu thư kia. Ngay cả Nguyên Nguyên cũng ghét cay ghét đắng Luru Khinh Vũ nữa. Hoảng, anh nói xem, đã như vậy rồi, lão lão gia và Nam Cung thúc còn có thể đề cho Luru Khinh Vũ cùng Luru gia và Phùng gia tiếp tục lượn lờ ra vào nhà chính của Nam Cung gia nữa hay không?”

“A...” Mục Hoảng chỉ có thể hết mở miệng lại khép miệng.

“Ông nội và cha có suy nghĩ tới đại cục cho Nam Cung gia tộc, thế nhưng sẽ không bao giờ ép buộc chuyện tình cảm của con cháu.” Cuối cùng, Nam Cung Lãnh Dạ chỉ đơn giản nói như vậy.

Luru gia tính hay lắm, Phùng gia tính hay lắm, Luru Khinh Vũ tính hay lắm, nhưng lại không hiểu nguyên tắc của nhà Nam Cung, không hiểu được tính cách của anh, càng không biết được... anh đã có người mình thích rồi. Cho nên, ngay từ trong trứng nước, kế hoạch muốn đeo bám Nam Cung gia tộc của Luru gia và Phùng gia vốn đã thất bại.

“Phải rồi, lại nói tới chuyện của Đoan Mộc gia tộc cùng với Mạch gia gia tộc...” Giống như nhớ ra gì đó, Mặc Sở Minh quay sang bảo với anh: “... dựa theo như cậu nói, xem ra người nhà họ Cố cũng sẽ được mời tới.” Bằng không làm sao có chuyện Cố Diệp Ninh lại nói tới mai cô sẽ tới dự tiệc.

“Cố gia được mời thì có gì kì lạ?” Mục Hoảng ngây ngốc mở miệng. Cố gia quyền thế như vậy, Đoan Mộc gia cùng Mạch gia không lí nào lại không mời.

Trong ánh mắt khó hiểu của Mục Hoảng cùng với ánh mắt nghi hoặc của Nam Cung Lãnh Dạ, y nở một nụ cười âm thầm khẽ lắc đầu: “Tôi chỉ có thể nói, Đoan Mộc gia tộc kia quả thực đúng là gan trời rồi mới mặt dày mày dạn dám đi mời Cố gia. Cả Mạch gia kia nữa...”

“Là sao?” Nam Cung Lãnh Dạ nhíu mày.

“Khụ, tôi trước kia có nghe được một chuyện, chẳng qua thời điểm đó không quá chú ý tới nên không đề cập với các cậu. Sau này công việc bận rộn, dần dà cũng quên mất, vừa mới vừa rồi mới kịp nhớ ra.” Nói rồi, Mặc Sở Minh lại chuyển tầm nhìn về Nam Cung Lãnh Dạ: “Bởi vì hiện tại cậu lại chú ý tới Cổ tam tiểu thư, dù không rõ có phải sự thật hay không, nhưng chung quy vẫn nên nói cho cậu biết trước.”

“Chuyện gì?”

“Cái đó... nghe nói Mạch gia đại thiếu gia Mạch Đình cùng với Cổ tam tiểu thư Cổ Diệp Ninh trước đây từng có thời điểm qua lại với nhau.”

.
.
.

XOÀNG!!! XOÀNG!!!

Trong phòng vương đầy những thứ đồ bị đập vỡ, mảnh sành văng khắp nơi, đồ đạc bị xô toán loạn. Giữa căn phòng, thiếu nữ trẻ tuổi có mái tóc dài xõa ngang vai vì tức giận mà khuôn mặt xinh đẹp trở nên vặn vẹo, hốc mắt đỏ bừng tựa như sung huyết. Cô ta đứng đó, thờ dốc, toàn thân gồng lên vì giận dữ. Nhìn lướt qua, hoàn toàn có thể dễ dàng hiểu được toàn bộ thảm cảnh trong phòng là kiệt cao của cô ta, mọi đồ vật bị đập phá đều là do bị cô ta lôi ra trở thành nơi phát tiết giận dữ.

“Tiểu thư...” Một người giúp việc tuổi cũng còn khá trẻ đứng bên cạnh hoảng hốt sợ hãi tới co rúm lại, cố gắng kiềm nén tiếng khóc nức nở của mình.

CHÁT!!!

“CÀM MỒM!” Cô gái người giúp việc muốn khuyên can thiếu nữ xinh đẹp kia, thế nhưng còn chưa kịp nói gì thì đã nhận một cái tát thẳng vào bên má. Con đau rất ập tới, lực đạo quá mạnh khiến cho cô gái người giúp việc kia ngã lộn ra sàn, toàn thân va thẳng vào đồng mảnh sành sắc bén trên sàn nhà, máu tươi trào ra.

“A!!!” Đau đớn ập tới khiến cô gái người giúp việc nhin không được ôm vết thương, hô lên.

“Còn kêu? Kêu nữa, bốn tiểu thư liền ném ra ngoài cho tang thi ăn!” Chỉ thẳng tay cảnh cáo cô gái người giúp việc kia, thiếu nữ ngoan độc uy hiếp.

“Ừ...” Cô gái người giúp việc bất chấp thân thể đau nhức vô cùng, dùng tay che đi miệng, không muốn để cho tiếng rên rỉ thoát ra. Điền cuồng hướng tiểu thư nhà mình lắc đầu, cô gái người giúp việc trong khóe mắt từng giọt từng giọt lệ rơi xuống.

“Tiểu Vũ bảo bối, có chuyện gì mà nóng giận như vậy?” Đứng lúc này, một người đàn ông trung niên cả người mỡ màng béo tốt đi vào. Quần áo mặc trên người bị thịt mỡ của ông ta làm cho căng phồng lên, trông thoáng qua khiến cho người ta có cảm giác chỉ áo sắp bị bọc. Ông ta dùng ánh mắt từ ái nhìn thiếu nữ, ân cần hỏi.

“Cha...” Thiếu nữ được gọi ‘tiểu Vũ’ kia không ai khác chính là Lưu tiểu thư - Lưu Khinh Vũ. Mà người đàn ông trung niên béo tốt kia là Lưu Gia Việt, cha của cô.

“Có ai chọc giận bảo bối của cha sao?” Lưu Gia Việt đối với con gái quả thực rất sủng ái.

“Cha, Nam Cung Lãnh Dạ kia quả thực không cho con một chút mặt mũi nào, anh ta so với hai đứa em của anh ta còn làm cho con tức giận hơn.” Nghĩ tới ngày hôm nay mình mất mặt trước toàn thể mọi người trong Nam Cung gia tộc, Lưu Khinh Vũ mặt mũi lại giận tới tím bầm lại.

“Ài, tiểu Vũ, là cha để cho con ủy khuất. Nhưng mà tiểu Vũ à, hiện tại chúng ta không thể trở mặt với Nam Cung gia tộc. Nam Cung Lãnh Dạ ở trong Nam Cung gia tộc, vị thế cùng giá trị lời nói hoàn toàn không thua kém gì so với Nam Cung Dịch Khương cha của cậu ta. Con cố gắng nhẫn nhịn, chờ có thể chiếm được tình cảm của cậu ta rồi...”

“Cha, cha an tâm, con tức giận nhưng không ngu xuẩn.” Cắt ngang lời khuyên của cha mình, Lưu Khinh Vũ kiên quyết nói.

“Vậy...” Có chút chần chờ lo lắng nhìn con gái, Lưu Gia Việt không rõ con gái định làm gì.

dưới ánh đèn mờ ảo, khuôn mặt đang giận dữ lại trở lại vẻ hiền hòa ôn nhu thường trực, chỉ là nụ cười trên môi của cô ta lại khiến cho người ta có một cảm giác quý dị khó lường: “Nam Cung Lãnh Dạ dám làm con mất mặt, con tuyệt đối không bỏ qua. Hơn nữa, con vừa mất anh ta. Đợi tới khi con tìm được trái tim của anh ta rồi, nhất định con sẽ chà đạp anh ta một trận.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Đoan Mộc Gia Và Cổ Gia

Không khí trong phòng nháy mắt đột nhiên trở nên lạnh lẽo như có gió mùa đông thổi qua. Cái miệng đang mở ra của Mặc Sở Minh đông cứng lại, ánh mắt chớp chớp nhìn Nam Cung Lãnh Dạ, không biết phải làm sao. Về mặt của Nam Cung Lãnh Dạ từ đầu tới cuối rõ ràng không hề có một tí thay đổi nào, vẫn vẻ lạnh nhạt như trước. Thế nhưng, lấy hiểu biết gần hai mươi năm của Mặc Sở Minh đối với anh, y dám thề là hiện tại trong lòng Nam Cung đại thiếu đang gió giật sấm rền chứ không hề bình yên như ngoài mặt đâu.

“Khụ, cái đó, Minh, cậu nói tiếp đi...” Mặc Hoàng cuối cùng đành phải phá vỡ không khí trầm lắng tới áp lực trong phòng, ánh mắt liếc nhanh về hướng hai người còn lại, hắng giọng nói.

“Cái đó...” Mặc Sở Minh cúi thấp đầu, gãi gãi cái mũi. Bình thường y là người mồm miệng nhanh nhẹn sắc sảo, chỉ là hiện tại... không biết phải nói sao “Nói thật là tớ chỉ biết sơ sơ như vậy thôi, cũng không có điều tra quá rõ ràng.”

“Là sao?” Nam Cung Lãnh Dạ trong mắt lóe lên một tia sáng, nhú mày nhìn Mặc Sở Minh.

“Làm ơn đi, cậu tưởng cái gì tớ cũng biết rõ chắc?! Ba người chúng ta quanh năm suốt tháng đều ở trong quân đội, trước giờ có bao giờ tớ rảnh rỗi tới mức đi tìm hiểu mấy lời đồn đại ở trong giới thượng lưu đâu cơ chứ. Chuyện của tiểu Ninh và Mạch đại thiếu gia kia là tớ tình cờ nghe được trong một lần dự tiệc mà thôi.”

Mặc Sở Minh thường ngày cũng rất hay tra thông tin cùng tìm hiểu tin tức, thế nhưng đó chỉ là những tư liệu mà Nam Cung gia tộc hoặc là Nam Cung Lãnh Dạ cần, chứ y cũng đâu có rảnh rỗi tới mức đi xác thực xem mấy lời đồn đại trong miệng các vị quý phu nhân cùng các vị tiểu thư là đúng hay sai. Chẳng qua trước mặt thể có một lần y thay Nam Cung Lãnh Dạ đi dự tiệc, tình cờ đứng gần nhóm quý phu nhân, nghe loáng thoáng được là Tam tiểu thư của Cổ gia cùng với Đại thiếu gia của Mạch gia từng có quan hệ thân thiết với nhau mà thôi.

“Hơn nữa, hình như Cổ gia cùng với Đoan Mộc gia không ưa nhau lắm đâu.” Lại nhớ tới một lời đồn khác, Mặc Sở Minh tiếp tục bổ sung.

“Sẽ không phải bởi vì tình cảm tay ba đó chứ?” Mặc Hoàng buột miệng hỏi.

Mạch đại thiếu gia từng qua lại với Cổ Diệp Ninh, nay lại đính hôn cùng với Đoan Mộc ngũ tiểu thư, mà Cổ gia cùng Đoan Mộc gia không ưa nhau... tất cả những điều này nói tới cái gì? Nói tới tình cảm tay ba trong truyền thuyết, yêu hận đan xen mà kéo tới cả xung đột gia tộc. Mặc Hoàng trong mắt hiện lên hoang mang, hoàn toàn không chú ý tới vẻ mặt vốn đã lạnh lẽo nay càng thêm như đóng băng của Nam Cung Lãnh Dạ.

“Làm quân nhân mà thích đọc mấy bộ tiểu thuyết sến súa ngôn tình, Hoàng, lát nữa anh chạy 50 vòng quanh nhà chính cho tôi.” Thanh âm vô cảm xúc của anh vang lên, lại như búa nện vào tinh thần của Mặc Hoàng.

“Đại thiếu...” Mặc Hoàng méo mồm, 50 vòng quanh nhà chính của Nam Cung gia tộc, đây không phải là muốn giết người sao?!

“Hừ!” Đáng tiếc, Nam Cung Lãnh Dạ quay ngoắt đầu đi, không cho Mặc Hoàng một cơ hội van xin. Tình tay ba cái gì mà tình tay ba? Tình tay ba gì đó, lời đồn đại gì đó, Mạch đại thiếu gia gì đó, Mạch gia gia tộc gì đó... quả - thực - là - chán - ghét - nhất!!!

“Dạ, có cần tớ đi điều tra không?” Biết Nam Cung Lãnh Dạ đang bực mình, Mặc Sở Minh âm thầm lau mồ lạnh, gãi gãi mũi, khép nép mở miệng hỏi. Tuy ngoài miệng thì hỏi như vậy thế nhưng trong lòng y cũng đã bắt đầu tính toán xem nên bắt đầu điều tra từ đâu. Chuyện có liên quan tới Cổ Diệp Ninh, Nam Cung Lãnh Dạ bỏ mặc được... mới là lạ!

“Đương nhiên...”

“Ai da, anh hai, anh muốn điều tra chuyện Cổ gia với Đoan Mộc gia sao?” Đúng lúc này, ngoài cửa mở ra, Nam Cung Nguyên Nguyên vốn đã rời đi rồi không biết vì cái gì lại xuất hiện. Cô bé nào còn vẻ bất mãn ban nãy, vui vẻ hớn hở lao tới chỗ ba người đang ngồi.

“Nguyên Nguyên, hình như ban nãy em vào phòng không có gõ cửa?” Mặc Sở Minh bắt đầu dè dặt nhìn cô bé. Nếu để cho Âu Dương Trúc biết được Nam Cung Nguyên Nguyên vào phòng người khác mà không gõ cửa, nhất định bà sẽ dạy dỗ cho đứa con gái này một phen. Thật là không có chút phong phạm của tiểu thư gia môn gì hết.

“Chắc, là phòng anh hai mà.” Nam Cung Nguyên Nguyên bĩu môi.

“Vào phòng của anh cũng phải gõ cửa.” Nam Cung Lãnh Dạ lạnh mắt trừng em gái. Thật không hiểu sao thằng nhóc Hạ Thiên Khải kia có thể yêu thích được con nhóc này.

“Xi~” Lại bĩu môi cái nữa.

“Đúng rồi, Nguyên Nguyên, ban nãy nghe giọng điệu của em, chẳng lẽ em biết gì đó về mối quan hệ giữa Cổ gia và Đoan Mộc gia?”

Nhớ tới lời Nam Cung Nguyên Nguyên ban nãy nói, Mặc Sở Minh bèn hỏi. Nói tới đệ nhất bà tám, không ai có thể vượt qua được Tam tiểu thư của Nam Cung gia tộc. Nếu cô bé biết gì đó, y đỡ mất công phải đi tra xét. Phải biết là trong mặt thể hỗn loạn thể này, điều tra thông tin là rất khó khăn. Chưa nói tới y vừa mới trở về căn cứ thủ đô chưa bao lâu, nhân lực trong tay có chút thiếu thốn, sợ trong phút chốc tra không ra được gì.

“A, đương nhiên biết nha, Cổ gia đối với Đoan Mộc gia có thể nói là căm ghét vô cùng. Còn Đoan Mộc gia thì duy trì thái độ không xa không gần với Cổ gia.” Là người đầu óc đơn giản, nhanh giận dỗi nhưng cũng nhanh quên đi, Nam Cung Nguyên Nguyên lập tức bị Mặc Sở Minh dẫn dắt, mở miệng trả lời.

“Vi chuyện của Mạch đại thiếu gia?” Len lén liếc sắc mặt của Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh nhỏ giọng hỏi. Nói thực, y cũng giống Mục Hoàng, có chút hơi nghi ngờ nguyên nhân là vì vụ ‘tình tay ba’ giống trong phim truyền hình.

“Đương nhiên không phải.”

Nam Cung Nguyên Nguyên lúc mở cửa chỉ nghe loang thoáng ba người đang bàn về mối quan hệ giữa Cổ gia cùng Đoan Mộc gia, lại không biết người anh hai nhà mình thích chính là Tam tiểu thư của Cổ gia, cho nên cô bé không chú ý cũng không hề phát hiện ra sắc mặt anh hai đang rất lạnh lẽo. Còn về mối quan hệ giữa hai nhà Cổ - Đoan Mộc, thực ra cũng không phải bí mật gì quá lớn, chẳng qua người trong giới thượng lưu theo bản năng kiêng dè thế lực của hai nhà, không dám nhiều lời nhắc tới nguyên nhân mà thôi.

“Các anh có biết Cổ Đại tướng quân không?” Ba người nghe Nam Cung Nguyên Nguyên hỏi vậy, lập tức gật đầu. Cổ Đại tướng quân Cổ Vân là người duy nhất trong quân đội có địa vị ngang hàng với Nam Cung Tĩnh Hải, sao lại không biết “Cổ Đại tướng quân có hai người con, một người là Cổ Thượng tướng quân Cổ Tiệp Huy, còn người còn lại có tên là Cổ Tiệp Thu.”

Cổ Tiệp Thu, người này Nam Cung Lãnh Dạ cùng Mặc Sở Minh đã từng nghe qua tên. Năm đó trong giới thượng lưu danh tiếng còn hơn cả Âu Dương Trúc. Cổ Tiệp Thu nổi tiếng nhất không phải bởi vì khuôn mặt xinh đẹp của bản thân cùng không phải bởi vì gia thế xuất thân hơn người, mà là bởi sự thông minh và tài lãnh đạo. Cổ Tiệp Thu cũng chính là mẹ của bốn anh em Cổ Liệt Hạo, Cổ Diệp Phi, Cổ Diệp Ninh cùng Cổ Phong Hạ.

Cổ thị tập đoàn trước đây do Cổ Liệt Hạo làm chủ tịch chính là tập đoàn tài chính do Cổ Tiệp Thu một tay lập ra. Tập đoàn này từ ngày thành lập cho tới tận trước mặt thế vẫn luôn là ‘vương’ trong giới kinh doanh, là đầu nguồn để Cổ gia gia tộc thu tóm mạng lưới kinh tế trong nước.

“Nói thực, đó là một người phụ nữ rất đáng để người ta tôn trọng và kính nể.”

Mẹ của Cổ Diệp Ninh mất sớm tuy nhiên thanh danh cho tới nay vẫn thường được nhắc tới. Nam Cung Lãnh Dạ và Mặc Sở Minh tuy không biết quá nhiều về Cổ Tiệp Thu nhưng rất nể khả năng của bà. Mục Hoàng không hiểu rõ lắm về giới thượng lưu cũng như giới kinh doanh, cũng chưa từng nghe tới tên Cổ Tiệp Thu, thế nhưng người có thể được Nam Cung Lãnh Dạ và Mặc Sở Minh kính nể, ắt hẳn không phải là người tầm thường.

“Đám cưới năm đó của Cổ Tiệp Thu phu nhân không hề thua kém chút nào so với đám cưới của cha mẹ đâu. Anh hai, anh có biết chồng của Cổ Tiệp Thu phu nhân là ai không? Chính là tộc trưởng hiện tại của Đoan Mộc gia, Đoan Mộc Chính.” Nam Cung Nguyên Nguyên cũng không hề dài dòng, tung ra quả bom lớn.

Không chỉ Mặc Sở Minh và Mục Hoàng giật mình, mà ngay cả Nam Cung Lãnh Dạ cũng có chút không tin được. Trước đây anh thấy Cổ Diệp Ninh cùng mấy người anh em trai của cô đều theo họ Cổ, còn tưởng là cha của cô chỉ là người bình thường ở rể. Không ngờ, cha của Cổ Diệp Ninh lại là Đoan Mộc Chính?!

“Em nói cho các anh biết, thời điểm biết được Đoan Mộc gia tộc và Mạch gia gia tộc dám gửi thiệp mời đính hôn cho Cổ gia gia tộc, mọi người trong giới thượng lưu đều nói hai gia tộc kia chán sống rồi.” Nam Cung Nguyên Nguyên bĩu môi khinh thường “Cái gì mà Đoan Mộc ngũ tiểu thư, đúng là đáng khinh!”

“Giải thích rõ ràng.” Nam Cung Lãnh Dạ nhíu mày, nghiêm khắc nói.

“Đoan Mộc Nguyệt Vy cùng với anh trai của cô ta là Đoan Mộc Nhật Từ chỉ là con tư sinh, mẹ của hai người đó cũng chỉ là tiểu tam, còn chưa được ghi tên vào trong gia phả của Đoan Mộc gia nữa là...” Hừ một tiếng, cô bé đáp.

Chuyện giữa Cổ gia cùng Đoan Mộc gia quả thực là một câu chuyện cầu huyết tới không thể cầu huyết hơn. Cổ gia năm đó là danh gia vọng tộc, Đoan Mộc gia mới chỉ là một gia tộc nhỏ mới chen chân vào giới chính trị. Cổ Tiệp Thu là người được vô vàn các vị thiếu gia công tử theo đuổi, vậy mà lại vừa mất người thanh niên Đoan Mộc Chính đa tài đa nghệ.

Người của Đoan Mộc gia vì muốn nhanh chóng có thể chiếm được địa vị trong giới thượng lưu cùng chính giới, lập tức thúc đẩy quan hệ giữa hai người Đoan Mộc Chính cùng Cổ Tiệp Thu. Tuy Cổ Vân không vừa mắt Đoan Mộc gia cùng Đoan Mộc Chính cho lắm, thế nhưng nghĩ tới tình cảm của con gái, đành thờ dài đồng ý để cho hai bên tổ chức hôn sự.

Đoan Mộc Chính cưới được Cổ Tiệp Thu, cảm giác hư vinh khiến cho ông ta cực kỳ thỏa mãn. Thế nhưng bởi vì Cổ gia thế lực quá lớn mạnh, Cổ Tiệp Thu lại là người cực kỳ thông minh có năng lực, Đoan Mộc Chính dần dần cảm thấy khó chịu vì bị vợ mình lấn lướt. Càng ngày tình cảm giữa hai người trở nên xa cách lạnh nhạt, Đoan Mộc Chính còn sinh ra chán ghét cùng ác cảm đối với Cổ Tiệp Thu.

Sau khi Cổ Tiệp Thu sinh ra Cổ Liệt Hạo không bao lâu, Đoan Mộc Chính ở bên ngoài liền gặp lại Phùng Xuân, tình cũ năm xưa của mình khi còn đi học. Cứ như vậy thuận theo tự nhiên, bao dưỡng Phùng Xuân làm tình nhân của mình.

Tuy nhiên ông ta cũng không dám để cho Cổ Tiệp Thu cùng người nhà biết được chuyện bao dưỡng tình nhân này, sợ tới tai Cổ gia, khi ấy Đoan Mộc gia sẽ gặp tai ương. Phùng Xuân cũng ngoan ngoãn, chịu làm tình nhân bí mật trong bóng tối của Đoan Mộc Chính, không một lời trách móc. Điều này càng làm cho Đoan Mộc Chính yêu thương Phùng Xuân hơn, cảm giác Phùng Xuân hiểu chuyện, tựa như tri kỉ của mình.

Thời điểm Cố Tiệp Thu sinh long phượng thai là Cố Diệp Phi và Cố Diệp Ninh, trước đó một ngày, Phùng Xuân cũng sinh ra Đoàn Mộc Nhật Từ. Đoàn Mộc Chính không thêm để ý tới đôi song sinh, thậm chí còn không thêm tới bệnh viện để gặp Cố Tiệp Thu, ngược lại vui vẻ ở tại chỗ của Phùng Xuân, bồng bế Đoàn Mộc Nhật Từ.

Cố Tiệp Thu cũng nhận ra tình cảm giữa chồng và mình càng ngày càng lạnh nhạt, cho nên sau khi sinh Cố Diệp Phi và Cố Diệp Ninh xong, bà giảm bớt công việc tại Cố thị, an ổn ở nhà chăm sóc cho chồng con, hi vọng có thể ủ ấm mối quan hệ với Đoàn Mộc Chính.

Thế nhưng mọi sự cố gắng của Cố Tiệp Thu không hề được đáp trả. Đoàn Mộc Nhật Từ tuy là con tư sinh lại nhận được vô vàn sủng ái của Đoàn Mộc Chính, còn ba anh em Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi và Cố Diệp Ninh thì ngay cả một lời khen từ cha cũng chưa từng có.

Đỉnh điểm của mọi người là sau khi Đoàn Mộc Chính đạt được một ghế trong nghị viện, Đoàn Mộc gia dưới sự ngấm trợ giúp của Cố gia, trở thành một gia tộc lớn có quyền thế. Phùng Xuân cũng sinh đứa con thứ hai cho Đoàn Mộc Chính, chính là Đoàn Mộc Nguyệt Vy. Đoàn Mộc Chính cảm thấy thời cơ đã tới, bắt đầu lộ rõ mặt thật.

Năm thứ mười sau khi kết hôn, Đoàn Mộc Chính đem theo ba mẹ con của Phùng Xuân trở về Đoàn Mộc gia, nói với cha của mình Đoàn Mộc lão gia rằng muốn cưới Phùng Xuân làm vợ nhỏ, đem Đoàn Mộc Nhật Từ và Đoàn Mộc Nguyệt Vy ghi tên vào trong gia phả gia tộc. Cố Tiệp Thu lúc đó mới phát hiện ra bản thân đã bị chồng mình phản bội bao lâu. Bà khi đó đang mang thai Cố Phong Hạ, bị kích động tới mức sinh non.

Cố Phong Hạ bị sinh non, may mắn giữ được sinh mạng, thế nhưng Cố Tiệp Thu vĩnh viễn không tha thứ cho sự phản bội của Đoàn Mộc Chính và sự tồn tại của ba mẹ con Phùng Xuân. Bà đem theo bốn anh em Cố Liệt Hạo trở về Cố gia, tuyên bố với bên ngoài là muốn ly hôn với Đoàn Mộc Chính. Cố gia cũng bởi vì hành động ngoại tình của Đoàn Mộc Chính mà tức giận một phen, Cố Văn và Cố Tiệp Huy dồn toàn lực chèn ép quyền thế của Đoàn Mộc gia.

Đoàn Mộc lão gia cũng bị chọc giận tới thiếu chút nữa thì ngất xỉu, trước sự hồ đồ của con trai, trước sự chèn ép của Cố gia, lão tuyên bố thẳng thừng là không chấp nhận ba mẹ con Phùng Xuân, càng đừng nghĩ tới ghi tên vào gia phả gì đó. Một mặt khác, lão tìm tới Cố gia, dùng khuôn mặt già nua để khuyên Cố Tiệp Thu đừng ly hôn với Đoàn Mộc Chính.

Thứ nhất, lão vô cùng yêu thích người con dâu hiểu chuyện lại tài giỏi Cố Tiệp Thu, Phùng Xuân là hạng người gì mà muốn đòi thượng vị?! Đoàn Mộc Chính không nhìn ra, chẳng lẽ lão sống tới tuổi này rồi còn không nhìn ra ý đồ sau vẻ mặt ngoan hiền hiểu chuyện kia của Phùng Xuân?!

Thứ hai, Đoàn Mộc Nhật Từ cùng Đoàn Mộc Nguyệt Vy làm sao sánh được với anh em Cố Liệt Hạo từ nhỏ đã được lão tự tay chăm bẵm. Cho dù Đoàn Mộc Nhật Từ xem như có chút tài năng cũng không thể tài giỏi bằng cháu trưởng Cố Liệt Hạo luôn trầm ổn, quyết đoán và thông minh của lão.

Thứ ba, đó là nếu chấp nhận mẹ con Phùng Xuân, như vậy là triệt để trở thành tử địch với Cố gia. Đoàn Mộc gia cho dù so với trước kia địa vị đã cao hơn rất nhiều thế nhưng làm sao sánh được với Cố gia thâm căn cố đế.

Tất cả mọi chuyện gom lại càng khiến cho nên lão cũng cực kỳ chán ghét ba mẹ con Phùng Xuân, cũng kiên quyết không chấp nhận ba mẹ con Phùng Xuân.

Đoàn Mộc Chính đối với phản ứng của Cố gia quả thực cũng bị dọa cho một trận. Ông ta không nghĩ tới Cố gia thực lực quyền thế lại mạnh tới như vậy. Trước kia vốn tưởng Đoàn Mộc gia phát triển tới hiện tại đã có thể sánh ngang Cố gia, không ngờ Cố gia lại là con sư tử ngủ đông, một khi chọc giận, nó sẽ đem đối phương cắn giết tận xương.

Thế nhưng sợ hãi qua đi, lại càng nhiều hơn chính là giận dữ. Ông ta cũng không hề bắt Cố Tiệp Thu nhường vị trí chủ mẫu cho Phùng Xuân, chỉ muốn Phùng Xuân có được một vị trí nhỏ nhỏ trong Đoàn Mộc gia, không ngờ Cố Tiệp Thu không nói hai lời đã dùng dùng ôm con bỏ về nhà mẹ đẻ, tuyên bố muốn ly hôn. Quả thực thái độ kiêu ngạo tới mức khiến Đoàn Mộc Chính bị chọc tức. Nghĩ tới mười năm kết hôn, chưa bao giờ mình thoát được cái bóng tài giỏi của vợ mình, ông ta càng thêm căm giận. So với Phùng Xuân ôn nhu hiểu chuyện, Cố Tiệp Thu một lần nữa lại càng khiến cho Đoàn Mộc Chính chán ghét.

Đoàn Mộc lão gia thì ngược lại với đứa con trai bốc đồng mình, lão dùng mọi cách để níu kéo Cố Tiệp Thu. Lão biết một khi hoàn toàn cắt đứt với Cố Tiệp Thu, vậy thì Cố gia sẽ chẳng thêm kiêng nể gì nữa, Đoàn Mộc ngày tàn sẽ cách không xa. Vì thế lão hứa với Cố Tiệp Thu, chỉ cần ngày nào bà còn chưa ly hôn, vậy thì mẹ con Phùng Xuân đừng hi vọng bước được nửa bước chân vào Đoàn Mộc gia tộc.

Cố Tiệp Thu là người yêu hận rõ ràng, cho nên bà bị Đoàn Mộc lão thuyết phục. Trước kia yêu Đoàn Mộc Chính, có thể bất chấp tất cả gả cho ông ta; vậy hiện tại hận, cũng sẽ không để cho đôi câu nam nữ kia được như ý nguyện.

Từ ly hôn thành ly thân, thế nhưng bà không trở lại Đoàn Mộc gia nữa, sống ở nhà mẹ đẻ. Bốn anh em Cố Liệt Hạo nửa tuần sẽ ở tại Cố gia, nửa tuần sẽ ở lại Đoàn Mộc gia. Cố gia cũng ngừng lại việc chèn ép Đoàn Mộc gia, thế nhưng cũng không giúp đỡ như trước, hoàn toàn là thái độ mặc kệ. Phùng Xuân tuy vẫn được Đoàn Mộc Chính sắp xếp chỗ ở tại Đoàn Mộc gia, thế nhưng địa vị của ba mẹ con bà ta trở nên cực kỳ xấu hổ.

Phùng Xuân đương nhiên không hiền lành an phận như bề ngoài, bà ta ẩn nhẫn nhiều năm như vậy chính là hi vọng có thể được thượng vị, nào có ngờ Cố Tiệp Thu lại đáng ghét như vậy, ngay tại thời điểm kế hoạch sắp đi tới bước cuối thì lại xảy ra biến cố. Chỉ cần Cố Tiệp Thu ngày nào vẫn còn chưa chịu ly hôn thì Phùng Xuân vĩnh viễn không được thừa nhận, hai đứa con của bà ta cũng vĩnh viễn không được coi là người của Đoàn Mộc gia.

Chuyện này tiếp tục kéo dài cho tới gần hai năm sau, Phùng Xuân rốt cuộc cũng nhẫn nại không nổi nữa, lên kút thuê người muốn giết hại Cố Tiệp Thu. Một vụ ám sát bằng tai nạn được diễn ra, Cố Tiệp Thu hồng nhan bạc phận, khi được đưa tới bệnh viện thì đã tắt thở. Chỉ là Phùng Xuân không ngờ trên chiếc xe gặp tai nạn kia không chỉ có Cố Tiệp Thu còn có vợ của Cố Tiệp Huy. Vợ của Cố Tiệp Huy cũng được cấp cứu nhưng không qua khỏi.

Cố gia một ngày mất đi hai mạng người, lần này quả thực triệt để đã làm Cố gia bùng nổ. Cố Vân và Cố Tiệp Huy nhanh chóng phán đoán ra được thủ phạm là ai, nhưng lại không có chứng cứ rõ ràng. Cố Vân và Cố Tiệp Huy không thể kết án được Phùng Xuân, tuy nhiên nỗi hận thù cũng không dễ dàng bỏ qua như vậy, Đao Mộc gia lần này triệt để gặp phải tai ương. Đao Mộc Chính bị giáng chức; Đao Mộc gia mất đi địa vị vốn có; Phùng Xuân liên tục bị ám sát, thế nhưng đối phương dường như không muốn ngay lập tức giết ba mẹ con bọn họ, mà dùng cách ‘mèo vờn chuột’, khiến cho Phùng Xuân không lúc nào không thấp thỏm lo lắng.

Đao Mộc lão gia lại một lần nữa phải tới Cố gia cầu cạnh, thế nhưng còn chưa tới được cửa thì đã bị cảnh vệ canh phòng bên ngoài Cố gia đuổi đi. Chờ tới khi lão quý gối trước cửa Đao Mộc gia tới ngày thứ tư, Cố Liệt Hạo rốt cuộc cũng mềm lòng đi ra gặp mặt lão. Anh cảm hận cha mình nhưng đối với người ông nội từ nhỏ chăm bẵm mình này, anh không thể vô tâm coi như không thấy.

Khi ấy, Cố Liệt Hạo mới có mười tuổi, khuôn mặt nghiêm nghị, thanh âm non nớt nói với Đao Mộc lão gia: “Từ nay về sau bốn anh em chúng con đổi thành họ Cố, sống tại nhà họ Cố. Đao Mộc gia nếu như cảm thấy có lỗi với mẹ của bọn con, vậy thì đừng bao giờ để cho ba mẹ con của Phùng Xuân kia được ghi tên vào gia phả!”

Phùng Xuân muốn cái gì, muốn bà ta có thể trở thành Đao Mộc phu nhân, muốn con trai con gái mình trở thành con cháu chính tông của Đao Mộc gia, nhận được muôn ngàn ganh tị của những người khác. Tất cả những gì mà bà ta làm, đều vì để hướng tới mục đích đó. Vậy, hiện tại, Cố Liệt Hạo muốn phá hủy toàn bộ hi vọng của bà ta, khiến cho bà ta vĩnh viễn không đạt được mong muốn của mình. Đây mới chính là trừng phạt nặng nề nhất, còn hơn cả cái chết!

Không biết về sau Cố Liệt Hạo khuyên nhủ thế nào, Cố gia lại một lần nữa ngừng trả thù, chỉ là cảm hận đối với Đao Mộc gia đã không còn có thể được hóa giải. Đao Mộc lão gia sau đó trở về cũng đối với toàn thể mọi người, công khai thể độc, vĩnh viễn không để cho ba mẹ con Phùng Xuân được ghi tên vào gia phả của Đao Mộc gia.

Chuyện của hai gia tộc năm đó gây ra sóng gió cực kỳ lớn, mọi người thương tiếc Cố Tiệp Thu, càng thêm sợ hãi quyền thế của Cố gia cùng sự thâm độc của Cố Liệt Hạo.

Nhiều năm qua đi, không còn ai dám công khai nhắc tới chuyện này nữa, sợ chọc vào nỗi đau của Cố gia. Mà ba người Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh và Mục Hoảng thời gian đó đang tập huấn ở trong quân đội bộ đội đặc chủng, thông tin bị cắt đứt hoàn toàn, không hề biết tới chuyện này. Cho tới khi ba người trưởng thành, rời khỏi quân đội rồi, chuyện này cũng đã trôi qua vài năm.

“Cố Liệt Hạo quả thực đủ ngoan độc.” Cắt đứt toàn bộ hi vọng của Phùng Xuân. Cho dù hiện tại Phùng Xuân tự gọi mình là Đao Mộc phu nhân, thế nhưng chẳng ai trong giới thượng lưu thực sự coi trọng bà ta. Đúng như Nam Cung Nguyên Nguyên nói, Đao Mộc Nguyệt Vy tự xưng một tiếng ‘ngũ tiểu thư’, quả thực vừa đáng khinh vừa châm chọc.

“Còn có chuyện này nói cho các anh biết, Mạch Đình Mạch đại thiếu gia là thanh mai trúc mã của Cố gia tam tiểu thư. Nghe nói Mạch đại thiếu gia cùng Tam tiểu thư kia tình cảm rất tốt, không ngờ Đao Mộc Nguyệt Vy bằng phương pháp nào đó, đã quyến rũ được Mạch đại thiếu gia. Hừ, y như mẹ của mình, toàn thích làm tiểu tam!” Nói tới hai chữ ‘tiểu tam’, Nam Cung Nguyên Nguyên trên mặt tràn ngập khinh thường.

“Như vậy, hai người đó thực sự có gì đó với nhau?” Đúng lúc này, thanh âm lạnh nhạt của Nam Cung Lãnh Dạ vang lên, trong đôi mắt màu café đặc quánh lại tựa như muốn đông thành đá.

“Ách, cái đó... em cũng không rõ ràng. Chỉ nghe nói Mạch đại thiếu gia thích Cố tam tiểu thư, hai người tình cảm tốt, còn vị Cố tam tiểu thư kia thế nào... em cũng không rõ...” Bị ánh mắt của Nam Cung Lãnh Dạ nhìn thẳng, Nam Cung Nguyên Nguyên rùng mình một cái, như con chuột nhỏ sợ hãi chui ra phía sau lưng của Mục Hoảng, lắp bắp đáp.

Anh... anh hai làm sao vậy? Sao lại tức giận như thế?

“Tốt nhất là nên như vậy.” Híp mắt lại, Nam Cung Lãnh Dạ thì thào. Cố Diệp Ninh tốt đẹp như vậy, người khác thích cô, anh không ngạc nhiên. Nhưng anh khó chịu nhất chính là nghĩ tới cô đã từng thích một người nào đó khác.

Phùng Xuân cướp chồng của Cố Tiệp Thu, hại chết Cố Tiệp Thu cùng em dâu của bà; Đao Mộc Nguyệt Vy thì lại chen chân vào mối quan hệ giữa Cố Diệp Ninh và Mạch Đình; đúng như Nam Cung Nguyên Nguyên nói, ‘tiểu tam’ cũng là di truyền. Hơn nữa hai nhà Đao Mộc gia và Mạch gia dám gửi thiệp mời đính hôn cho Cố gia, quả thực đúng là chán sống rồi!

“Dạ, cậu nói xem vì sao Cố gia lại đồng ý nhận lời tham dự bữa tiệc đính hôn này?” Mặc Sở Minh nhíu mày khó hiểu. Cố Diệp Ninh đã nói ngày mai cô sẽ tới bữa tiệc kia, tương đương với việc ngầm thừa nhận Cố gia chấp nhận tham dự.

“Ai mà biết, thế nhưng dám khẳng định một điều, có kịch để xem.”

Không cần biết Mạch Đình kia từng có quan hệ thế nào với Cố Diệp Ninh, thế nhưng hiện tại y đã đính hôn, Nam Cung Lãnh Dạ cũng không đem y để vào trong mắt. Tính cách của Cố Diệp Ninh anh vẫn am hiểu ít nhiều, tuyệt đối giống mẹ của cô, là người dứt khoát. Ngày mai Cố Diệp Ninh đi dự tiệc, chắc chắn mấy ông anh em trai của cô cũng đi theo hộ tống. Toàn gia Cố gia cùng nhau tới, tuyệt đối không phải là có ý chúc phúc.

“Đã nói với ông nội cùng cha là mai anh muốn đi dự tiệc đính hôn của Đao Mộc gia và Mạch gia chưa?” Quay đầu nhìn Nam Cung Nguyên Nguyên, anh hỏi.

“Dịch ca ca đi nói rồi ~” Nam Cung Nguyên Nguyên nở nụ cười “Tiểu Khải ngày mai cũng sẽ đi với chúng ta...” Nhớ tới vị hôn phu, cô bé cười càng thêm ngọt ngào.

“Ừ.” Đối với Hạ Thiên Khải, anh cũng rất tán thưởng. Đối với Nam Cung Nguyên Nguyên lúc nào cũng loi nhoi phần khích như tăng động này, chỉ có vị hôn phu của cô bé quản được. Ngày mai giao con nhóc này cho Hạ Thiên Khải trông coi đi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng một cái đã tới tối ngày hôm sau. Tối ngày hôm nay, toàn bộ giới thượng lưu của thủ đô đều xao động. Thời gian bữa tiệc đính hôn bắt đầu được ghi là bây giờ bên trên thiệp. Xuất phát từ lịch sự cùng kiêng dè, đại đa số mọi người sẽ tới sớm trước nửa tiếng, coi như thể hiện sự tôn trọng dành cho hai gia tộc Đoan Mộc gia cùng Mạch gia. Thế nhưng, tình trạng này không có ở tại Cố gia. Một nhà Cố gia an tĩnh, thông dong, nào nhìn ra được không khí chuẩn bị đi dự tiệc.

Cố Vân ngồi trên chiếc ghế quý phi, dưới chân phủ chăn bông ấm áp, nghiêng người nhướng mày nhìn Cố Tiệp Huy đang nghiêm túc xem báo cáo quân đội ở đối diện: “Huy nhi, mấy đứa nhỏ tiểu Hạo đi đâu rồi? Không phải bảo muốn đi dự tiệc sao?” Nhìn đồng hồ đã gần bảy giờ, lão hỏi.

“Mấy đứa nhóc đó cả ngày ngâm mình trong tắm hãm, vật tư mà Ninh nhi mang về rất nhiều, chắc phải mất thêm một thời gian nữa mới xử lý xong. Ban nãy lão Phong phải xuống dưới đó để lời cổ cả đám lên, bằng không chắc quên luôn cả việc đi dự tiệc rồi.” Lão Phong chính là lão quản gia của nhà họ Cố.

Nói tới đây, Cố Tiệp Huy ngẩng đầu lên khẽ cười: “Ba cái đứa nhóc tiểu Hạo, tiểu Phi với tiểu Hạ kia, ngày thường thấy chúng nó chân không chạm đất, bạn không thấy mặt, vậy mà hiện tại ném sạch mọi việc cho thuộc hạ, quây ở xung quanh tiểu Ninh không chịu đi. Cha, cha xem, ba đứa nhóc đó quả thực đúng là ‘trọng em gái mà khinh cậu với ông ngoại’.”

“Aiz ~ mặc kệ mấy đứa nhóc đó đi, đám tiểu Hạo mà không có phản ứng dính chặt tiểu Ninh như vậy, ta mới thấy là lạ. Bọn nhóc quan hệ từ nhỏ đã tới mức người khác phải ghen tị.” Miệng thì cảm thán nhưng Cố Vân trong mắt lại ngập sùng nịnh “Khụ, mà hình như tiểu Huyền cũng chẳng thấy mặt mũi đâu nhỉ?”

“Cha à, thằng nhóc Huyền nhi đó đích xác cùng một ruột với bọn tiểu Hạo.” Nói tới đây, Cố Tiệp Huy bắt đầu dĩ vô cùng. Rõ ràng cha con bao năm gặp lại, vậy mà Cố Tĩnh Huyền không thèm dính ông, cả ngày lòn vòn với mấy người Cố Liệt Hạo.

“Người trẻ tuổi là vậy đó. Mấy đứa nhóc kia là chê chúng ta già rồi...” Thấy vẻ mặt con trai như vậy, Cố Vân vui vẻ ha ha cười.

Lão thực sự rất vui mừng, thực sự rất kích động. Bốn đứa nhỏ của Thu nhi đều bình an vô sự, ngay cả cháu trai tiểu Huyền vốn tưởng rằng cả đời này không thể gặp lại cũng đã sống sót trở về. Một nhà Cố gia bọn họ, cuối cùng cũng đã sum họp đầy đủ. Người già cả như lão, không hi vọng nhất chính là phải chịu cảnh người tóc bạc tiễn người tóc đen.

“Cha, cha nói xem tại sao tiểu Ninh lại muốn tham dự bữa tiệc đính hôn kia?” Chỉ cần nghĩ tới Đoan Mộc gia tộc, sắc mặt của Cố Tiệp Huy sầm xuống. Năm đó vì nể mặt Cố Liệt Hạo mà buông tha, nhưng không có nghĩa thù hận trong ông mất đi. Phùng Xuân ả tiện nhân kia chính là hung thủ hại chết chị gái cùng vợ của ông.

“Bọn nhóc sẽ tự mình có ý định của mình. Ta thấy tiểu Ninh thay đổi rất nhiều, chúng ta không phải lo lắng đâu.” Cố Vân cũng không muốn tiếp tục nhắc tới cái gia tộc đáng ghét kia, lập tức nghiêm mặt chuyển đề tài.

Trên lầu, trước cửa phòng của Cố Diệp Ninh, bốn người Cố Liệt Hạo, Cố Tĩnh Huyền, Cố Diệp Phi cùng Cố Phong Hạ đã đứng chờ sẵn. Ngày hôm nay Cố Liệt Hạo và Cố Diệp Phi mặc tây trang màu xám bạc, Cố Tĩnh Huyền và Cố Phong Hạ mặc tây trang màu trắng.

Cố Liệt Hạo trầm ổn nghiêm nghị, sống lưng thẳng tắp; Cố Diệp Phi thì khí vô cùng, ánh mắt đào hoa khẽ híp lại, phát ra một cỗ phóng đảng khó tả; Cố Tĩnh Huyền trên gương mặt nụ cười nhàn nhạt thần thánh không hề biến mất, một thân tây trang trắng càng tăng thêm sự ôn nhuận nho nhã; Cố Phong Hạ khuôn mặt non nớt nhưng lại lạnh băng vô cảm xúc, khiến cho người khác cảm thấy xa cách mang theo vài phần quái dị.

Bốn người bốn vẻ, suất khí cực kỳ. Chỉ một người thôi cũng đủ khiến người khác say mê, vậy mà bốn người lại còn đứng chung một chỗ... Lão quản gia đứng bên cạnh căn răng nước mắt chảy dòng. Ôi chao, các thiếu gia sao lại có thể hoàn hảo như vậy? Đêm nay nhất định sẽ làm cho các vị quý phu nhân cùng các vị tiểu thư phải điên cuồng!!!

“Ninh nhi, xong chưa vậy?” Con gái thay đồ tốn thời gian hơn so với con trai, mấy anh em bọn họ vô cùng kiên nhẫn chờ đợi Cố Diệp Ninh. Thế nhưng mắt thấy đã sắp hai mươi phút trôi qua, Cố Diệp Phi vẫn nhìn không được tiến lên gõ cửa.

“Xong rồi đây.” Thanh âm từ trong phòng truyền ra, đúng lúc này cửa phòng mở ra.

Cố Diệp Ninh một thân váy trắng bước ra, váy được may bằng vải mỏng cùng ren kéo dài tới đầu gối, theo từng bước chân của cô mà rung động. Tóc so với lúc trước đã dài ra không ít, Cố Diệp Ninh cứ như vậy thả thả, ở trên đầu đeo một chiếc bôm đơn giản. Màu trắng là một màu kén người mặc, thế nhưng lại cực kỳ phù hợp với cô. Màu trắng khi mặc vào trên người của cô, khiến cho người ta sinh ra cảm giác trong sáng hoàn mỹ vô cùng. Tựa như một đóa bách hợp, cao ngạo và thanh khiết.

Nước da vốn đã trắng mịn, cho nên Cố Diệp Ninh hoàn toàn không cần phải trang điểm gì nhiều. Đơn giản tô thêm một chút son môi thế nhưng vẫn xinh

đẹp tới lóa mắt. May mắn bình thường cô không phải người thích làm đẹp, ăn mặc gì cũng cực kỳ đơn giản, bằng không không biết có bao nhiêu người bị trúng độc mà hóa thành cây si.

“Rất xinh đẹp.” Cố Liệt Hạo khoe miệng kiềm không được nhếch lên, em gái của anh quả thực vô cùng hợp với màu trắng.

“Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, danh hiệu này không trao cho em quả thực là đáng trách.” Cố Tĩnh Huyền tủm tỉm cười, giơ lên ngón tay cái đối với cô, trong giọng nói mang theo một chút trêu chọc “Em mà xuất hiện ở bữa tiệc, chắc chắn sẽ khiến cho những cô gái khác phải ghen tị muốn chết.”

“Không dám nhận cái danh ‘thiên hạ đệ nhất mỹ nhân’, nhưng bị ghen tị thì chắc chắn sẽ có.” Cố Diệp Ninh bĩu môi, trừng mắt với Cố Tĩnh Huyền “Ai bảo bề ngoài của các anh lại quá thu hút sự chú ý như vậy....” Được tận bốn mỹ nam tử như vậy vây xung quanh, Cố Diệp Ninh không cần nghĩ nhiều cũng biết bản thân sẽ bị ghen tị bao nhiêu.

“Chị, đẹp.” Cố Phong Hạ mím mím môi, mặt vẫn vô cảm như cũ, nhích lên ôm lấy cánh tay của cô “Vòng, tặng chị.” Nói rồi từ trong túi áo lấy ra một chiếc vòng tay bằng vàng trắng, bên trên khảm những viên kim cương lấp lánh tạo hình theo hình xoắn vòng. Chỉ nhìn qua cũng biết giá trị của chiếc vòng này có bao nhiêu lớn.

“Cảm ơn tiểu Hạ.” Phát hiện chiếc vòng tay này thế nhưng vừa vặn che đi viên đá không gian ở trên cổ tay mình. Cố Diệp Ninh vui vẻ cười tươi, cho Cố Phong Hạ một cái ôm thật chặt.

“Ừm...” Cố Phong Hạ cao hơn Cố Diệp Ninh một tí, thấy chị gái ôm mình, hơi nghiêng người tựa đầu vào trên vai của chị gái, mắt hơi nheo lại, mím mím môi, vành vai cùng gò má hơi đỏ lên. Chị gái... thơm, ôm... thực thích!

Cốp!

“Tránh ra một bên!” Cố Diệp Phi đứng ở sau nhìn thấy vẻ sung sướng trên bộ mặt vô cảm của đứa em trai, tức tới nghiến răng, túm lấy cổ áo của Cố Phong Hạ, giật ngược về sau, tiện tay đập cho cái lên trán của cậu “Thằng nhóc này, càng lúc càng không ngoan!”

“Phi Phi, sao anh lại đánh tiểu Hạ như vậy?” Cố Diệp Ninh vờn tay xoa xoa trán cho em trai, trừng mắt trách anh trai song sinh của mình.

“Hừ! Em chỉ quan tâm thằng nhóc đó thôi!” Y tuyệt đối không thừa nhận mình đang ghen tị với em trai đâu, tuyệt đối không thừa nhận “Ninh nhi, anh cũng có thứ này tặng em.” Nói xong cũng từ trong túi áo lấy ra một chiếc vòng cổ, tiện lại giúp Cố Diệp Ninh đeo lên.

Cố Diệp Ninh nhìn chiếc vòng cổ, phát hiện ra vòng cổ này nhìn rất phù hợp với chiếc vòng tay mà ban nãy Cố Phong Hạ tặng cho cô. Xem ra mấy ông anh em trai này đã tính trước hết rồi. Khoe miệng hơi cong cong lên, cô gật đầu cười với Cố Diệp Phi: “Phi Phi, cảm ơn anh.”

“Khụ khụ...” Em gái cười lên, xinh muốn chết đi!!! Cố Diệp Phi trong lòng âm thầm gào thét. Hắng giọng chỉnh lại trang phục, một tay đưa ra sau lưng, một tay chìa ra trước mặt của Cố Diệp Ninh, y hơi khom người, nở ra nụ cười tao nhã, nói: “Tiểu thư xinh đẹp, xin cho phép chúng tôi được hộ tống tiểu thư tới dự tiệc.”

Đưa mắt nhìn Cố Liệt Hạo, Cố Tĩnh Huyền cùng Cố Phong Hạ trong mắt tràn ngập ý cười đứng bên cạnh, cô nhin xuống ý nghĩ muốn bật cười, gật đầu, vờn tay đặt lên tay của Cố Diệp Phi: “Đương nhiên là được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Tiệc Đính Hôn (1)

Tiệc đính hôn giữa hai nhà Đoan Mộc gia và Mạch gia được tổ chức tại biệt thự của Đoan Mộc gia. Căn biệt thự khá lớn, tối ngày hôm nay chìm bên trong ánh đèn rực rỡ hào nhoáng. So với những bữa tiệc trước mặt thế, bữa tiệc đính hôn này không hề thua kém hơn. Vẫn sa hoa, vẫn náo nhiệt, vẫn bao trùm không khí giàu sang quý tộc như cũ.

Khách khứa ngồi xe hơi chuyên biệt của mình đi tới, mỗi người đều ăn mặc vô cùng hào nhoáng, tây trang váy dạ hội lấp lánh. Đàn ông thì cùng nhau bàn về chuyện phân chia quyền lực, cùng nhau kéo bè kéo cánh hợp tác; đàn bà thì xúm lại một chỗ, tám đóc về đủ thứ chuyện. Quả thực nếu nhìn lướt qua, không ai có thể nghĩ tới hiện tại đang là thời điểm mặt thế tàn khốc.

Nhân loại trong mặt thế phải chật vật cố gắng tồn tại, mỗi ngày sống trong khổ sở hãi vi tang thi. Thế nhưng đó cũng chỉ là đại đa phần mà thôi. Vẫn còn có những người thuộc về giới thượng lưu thủ đô này, cần ăn vẫn ăn, cần dự tiệc vẫn dự tiệc, cần tranh quyền vẫn tranh quyền. Thế giới từ trước tới giờ vẫn cứ luôn luôn bất công như vậy đây.

Khi Nam Cung Lãnh Dạ dẫn đầu đoàn người nhà Nam Cung gia tới thì đã sát giờ bữa tiệc khai tiệc. Từ trên chiếc Hummer, người xuống đầu tiên chính là Nam Cung Lãnh Dạ. Anh hôm nay mặc một bộ vét màu đen, tóc hơi vuốt lên, khuôn mặt hoàn mỹ tinh tế lạnh nhạt không mang theo một tia cảm xúc,

toàn thân toát ra khí thế cao ngạo lấn át tất cả mọi người xung quanh. Không cần thi triển ra bất cứ cái gì, người khác cũng có thể nhận ra... không thể chọc vào, đây tuyệt đối là nhân vật không thể chọc vào!

Ngay sau anh chính là Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng, phân biệt hai bộ vét màu bạc cùng đen. Mặc Sở Minh nhìn nhìn tòa biệt thự chìm trong ánh sáng trước mắt, nâng tay lên đẩy đẩy gọng kính, khéo miệng nhếch lên một tia hứng thú. Mà Mục Hoảng dường như không quen với bộ tây trang gò bó cho lắm, liên tục nhíu mày, đưa tay lên trực tiếp cởi ra vài nút cúc áo ở cổ, khiến cho bộ dáng của hắn càng tăng thêm vài phần ngang tàng.

Nam Cung Lãnh Dịch là một trong những người xuống xe cuối cùng. Cậu cũng mặc tây trang màu đen, nhưng không có khí thế bức nhân giống anh trai, càng không có khí thế ngang tàng của Mục Hoảng, trông cậu rất lịch sự nhã nhặn, tựa như một quý công tử.

Nam Cung Nguyên Nguyên mặc một bộ váy hồng cắt may kiểu công chúa, trông cực kỳ ngọt ngào và đáng yêu. Cô bé vui vẻ khoác tay một thiếu niên điển trai nhỏ tuổi mặc tây trang xanh sẫm cùng nhau xuống xe, luôn miệng cười nói gì đó. Thiếu niên im lặng lắng nghe Nam Cung Nguyên Nguyên nói, thỉnh thoảng lại gật nhẹ đầu một cái như để đáp lại lời của cô bé, trong mắt tràn ngập ôn nhu của yêu thương. Thiếu niên trẻ tuổi này không ai khác chính là Hạ Thiên Khải, thiếu gia Hạ gia, là vị hôn phu của Nam Cung Nguyên Nguyên.

Đoàn người nhà Nam Cung gia vừa mới tới, đi vào trong đại sảnh, lập tức gây oanh động. Mọi người không nghĩ tới Nam Cung gia tộc sẽ nhận lời tham dự bữa tiệc. Đặc biệt hơn cả chính là Nam Cung Lãnh Dạ cũng tới.

Nam Cung Lãnh Dạ tuy không thường đi tham gia những buổi kết giao của giới thượng lưu nhưng không ai không biết tới danh tiếng của anh, cũng không ai không nhân ra anh. Trước mặt thế, tiếng tăm của anh hoàn toàn có thể so với Thiên vương và Anh đế trong giới giải trí, thậm chí có rất nhiều tòa báo còn lập hẳn một tổ paparazzi chuyên để bám theo sau đuôi Nam Cung Lãnh Dạ, tìm hiểu tin tức về anh.

“Tin tức kia quả thực là thật sao? Nam Cung đại thiếu quả thực đã trở về thủ đô?” Đám đàn ông không khỏi kinh ngạc quay sang nhau thì thầm “Nam Cung đại thiếu ít xuất hiện như vậy, vì sao lại tới dự bữa tiệc của hai nhà Đoàn Mộc gia và Mạch gia? Sẽ không phải Nam Cung gia muốn có động tĩnh gì đây chứ?”

“Nghe nói Lưu gia và Phùng gia đang muốn kết thân với phe Nam Cung gia mà.” Thế lực căn cứ mỗi ngày một thay đổi, sự xuất hiện của Nam Cung Lãnh Dạ làm cho tất cả mọi người đều không khỏi bắt đầu suy đoán.

“Nam Cung đại thiếu gia? Cái vị thiếu gia trong truyền thuyết kia? Cậu ta có thể đại biểu cho Nam Cung gia sao?” Có người chỉ mới thấy qua hình của Nam Cung Lãnh Dạ trên mặt báo, không khỏi sinh ra chút tò mò muốn tìm hiểu.

“Nói đùa, Nam Cung Lãnh Dạ tiếng nói trong Nam Cung gia tuyệt đối so được với Nam Cung Tĩnh Hải và Nam Cung Dịch Khương.” Cười khinh thường, một người giải đáp thắc mắc cho đối phương.

“Thật sự?”

Người kia nghĩ tới quyền lực của Nam Cung gia tộc hiện tại trong quân đội căn cứ, lại nhìn về hướng Nam Cung Lãnh Dạ. Anh vẻ mặt lãnh khốc không chút rung động, thân thẳng tắp, từng bước từng bước toát ra khí thế, khiến cho tất cả mọi người không cách nào rời mắt, âm thầm thở dài. Người so với người... sao lại có thể khác nhau tới như vậy?!

“Ôi trời à, không ngờ anh ấy lại tham dự. Còn có cả Mục tiên sinh và Mặc thiếu gia...” Đám phu nhân tiểu thư bên này đã kiếm không được hưng phấn mà rít gào.

“Biết vậy tôi đã ăn mặc đẹp hơn.” Hôm nay nữ chủ nhân chính của bữa tiệc đính hôn là Đoàn Mộc Nguyệt Vy, các phu nhân cùng tiểu thư biết lễ phép đều lịch sự ăn mặc không quá mức nổi bật, tránh che đi vàng hào quang của Đoàn Mộc Nguyệt Vy. Thế nhưng lúc này nhìn Nam Cung Lãnh Dạ dẫn đầu đoàn người Nam Cung gia, có không ít người âm thầm tiếc nuối.

“Anh hai, anh thực được hâm mộ nha ~ ~ ~” Nam Cung Nguyên Nguyên ở phía sau nghịch ngợm thì thầm với anh. Lần nào dự tiệc cũng sẽ được làm tiêu điểm chú ý, thế nhưng chỉ bao giờ đi với anh hai, cô nhóc mới cảm nhận được bốn chữ ‘nhân vật trung tâm’.

“Ngao ngao đi, đừng trưng ra bộ mặt ngu ngốc như vậy, làm mất mặt Nam Cung gia tộc chúng ta.” Nam Cung Lãnh Dạ nhàn nhạt liếc mắt một cái, phủ phàng nói.

“Anh!!!” Bất mãn chu môi, cô nhóc muốn phản bác.

“Được rồi, được rồi mà. Nguyên nhi, ngoan một chút, nghe lời anh hai.” Đúng lúc này Hạ Thiên Khải phát huy hết mức công dụng, liên tục vuốt lông cho Nam Cung tiểu thư tinh nghịch. Quả nhiên, anh hai nói không thèm nghe, người yêu nói một cái... liền nghe liền!

“Hừ, tiểu Khải nói sao thì như vậy đi, bọn tiểu thư không thèm chấp cái đồ mặt lạnh như anh hai.” Vênh mặt một cái, cô bé giả bộ kiêu ngạo.

“...” Nam Cung Lãnh Dịch đi bên cạnh lệ nuốt vào tim, âm thầm quay mặt đi. Đứa nhỏ này không phải em gái cậu, đứa nhỏ này chắc chắn không phải em gái cậu!!! Xấu hổ muốn chết đi được, chẳng có lẽ nghĩa phép tắc gì hết!!!

Đoàn người của Nam Cung gia tộc tiến vào, Nam Cung Nguyên Nguyên quen thuộc lập tức đi tới phía nhóm các vị tiểu thư thiếu gia trẻ tuổi đang đứng một góc bên kia. Hai người Nam Cung Lãnh Dịch cùng Hạ Thiên Khải cũng thuận đi theo hộ tống. Đã tới bữa tiệc rồi cũng không thể đứng ngốc một chỗ, ba người vẫn có bạn bè trong giới thượng lưu, đi qua chơi đùa trò chuyện cùng nhau là việc nên làm. Mặc Sở Minh thì thoải mái bước tới phía chỗ nhóm tộc trưởng của các gia tộc đang không ngừng kính rượu nhau, trong lòng âm thầm tính toán muốn tranh thủ ‘cọ sát’ mọi móc cùn câu thông quan

hệ xã giao một chút. Chỉ còn lại Nam Cung Lãnh Dạ cùng Mục Hoảng đứng tại đó.

“A, Nam Cung đại thiếu gia, Mục tiên sinh, không ngờ hai người có thể tới dự bữa tiệc này, quả thực là vinh hạnh cho gia tộc chúng tôi.”

Vì đứng gần bàn đặt thức ăn, Mục Hoảng ngửi mùi thức ăn thơm ngào ngạt, bụng không khỏi cảm thấy đói đói. Hắn đang muốn vươn tay lấy thứ gì đó để cho mình và Nam Cung Lãnh Dạ lót bụng, không ngờ từ phía sau một thanh âm mừng rỡ vang lên.

Theo bản năng quay người lại, hắn nhìn thấy đi tới là một nhóm người sáu người, trong đó có ba nam và ba nữ. Hai người đàn ông trung niên đi ở giữa, một người thì hơi lùn, cơ thể béo tốt, đôi mắt xếch lên khiến cho người ta sinh ra cảm giác gian trá; một người thì cao lớn, khuôn mặt anh tuấn hiện ra nụ cười vui vẻ, cho dù ông ta đã có tuổi, thế nhưng cũng dư sức để mê hoặc không ít phụ nữ. Người vừa rồi lên tiếng chào đón hai người, chính là người phía sau.

Phía bên phải là hai vị phu nhân ăn mặc trang điểm lộng lẫy. Một người trong số đó mặc váy màu lam, vẻ đẹp thanh nhã như lan, trang điểm nhẹ nhàng, khoe miệng cong cong toát ra sự dịu dàng mê người. Người còn lại trên người mặc váy màu đỏ sẫm, khuôn mặt bởi vì mập mạp mà có chút múp lại không nhìn rõ ngũ quan, tô son trát phấn khá đậm, hoàn toàn là phong cách nhà giàu mới nổi. Nếu so sánh bà ta với vị phu nhân váy lam kia thì quả thực là một trời một vực.

Phía bên trái là một đôi nam nữ trẻ tuổi có vẻ ngoài rất nổi bật. Người con gái nhỏ nhắn, khuôn mặt xinh xắn, làn da trắng hồng, hai mắt đen láy to tròn toát lên sự hoan hỉ trong sáng, đôi môi to son hồng cong cong. Mái tóc dài được uốn xoắn nhẹ tạo kiểu buông xuống trước ngực, phối với chiếc váy bông màu trắng mà cô nàng đang mặc, càng nhìn lại càng thấy giống như một búp bê đáng yêu. Người con khuôn mặt anh tuấn có thừa, đeo một chiếc kính, cả người toát ra hơi thở ôn nhu nho nhã mà tri thức. Bộ vét màu đen mặc trên người càng tôn lên vóc dáng thon dài cao ráo của hắn, quả thực là một mỹ nam tử.

“Xin tự giới thiệu, tôi là Đoan Mộc Chính, gia chủ của Đoan Mộc gia tộc.” Người trung niên anh tuấn thấy vẻ mặt mờ mịt của Mục Hoảng cùng ánh mắt lạnh nhạt của Nam Cung Lãnh Dạ, biết được rõ ràng hai người không biết tới bọn họ, có chút xấu hổ chủ động giới thiệu.

Đoan Mộc Chính lại chỉ vào phu nhân thanh nhã mặc váy lam: “Đây là phu nhân của tôi, Phùng Xuân.” Rồi lại chỉ tới vị phu nhân mặc váy đỏ cùng người nam trung niên béo mập: “Còn đây là nhà thông gia với nhà tôi, gia chủ Mạch gia Mạch Phi cùng phu nhân Trương Tiểu Đào.” Cuối cùng mới giới thiệu tới đôi nam thanh nữ tú trẻ tuổi: “Con gái của tôi Đoan Mộc Nguyệt Vy cùng con rể tương lai Mạch Đình.”

“Ồ, hóa ra là Đoan Mộc tộc trưởng cùng Mạch gia tộc trưởng.” Mục Hoảng nghe giới thiệu xong mới tỉnh ngộ, lập tức chào hỏi với Đoan Mộc Chính cùng với Mạch Phi: “Hân hạnh quen biết với Mạch phu nhân và... Phùng phu nhân.” Nhìn tới Phùng Xuân, lại nghĩ tới chuyện mẹ của Cố Diệp Ninh, Mục Hoảng trong lòng không khỏi sinh ra một tia bài xích, chuyển đổi xưng hô.

“... Cái đó...” Phùng Xuân vốn đang tươi cười nhã nhặn chợt sắc mặt tái mét, hoảng hốt không tin nhìn về hướng Mục Hoảng. Những người khác bởi vì một tiếng ‘Phùng phu nhân’ này mà nụ cười trong chớp mắt cũng có chút run rẩy.

Địa vị của Phùng Xuân quả thực cực kỳ đáng xấu hổ, chẳng ai coi bà ta là một phu nhân giới thượng lưu hết, thế nhưng e ngại quyền lực của Đoan Mộc Chính, đại đa số mọi người chỉ dám nói xấu sau lưng mà thôi. Ở tại bữa tiệc của Đoan Mộc gia, lại trắng trợn tỏ thái độ như vậy, Mục Hoảng xem như là người đầu tiên. Đoan Mộc Chính vốn còn vui mừng vì Nam Cung Lãnh Dạ nể mặt mũi mà tới dự tiệc, hiện tại cũng đều bị con tức giận vùi dập.

Khinh bỉ Phùng Xuân như thế chẳng phải là tát thẳng vào uy danh của ông sao?! Mục Hoảng này đúng là không biết điều!

Đoan Mộc Nguyệt Vy cũng khó chịu không kém, thân phận của Phùng Xuân là cái gai trong lòng của cô ta. Mục Hoảng nói như thế, chẳng khác nào một dao cứa rách vết thương mà cô ta luôn che giấu trong lòng.

Người ngoài nhìn vào thì tưởng cô ta cùng anh trai Đoan Mộc Nhật Từ sống tại Đoan Mộc gia tốt lắm, thế nhưng ai mà biết được muôn vàn khuất nhục bên trong.

Trong nhà tuy là rằng Đoan Mộc Chính danh là tộc trưởng thế nhưng quyền hành vẫn nằm trong tay của ông nội Đoan Mộc Cổ. Đoan Mộc Cổ chán ghét ba mẹ con Phùng Xuân, giới thượng lưu cả thủ đô này không ai không biết. Đừng có nói là tấn thù hay nâng đỡ hai anh em Đoan Mộc Nguyệt Vy cùng Đoan Mộc Nhật Từ, cho dù chỉ đơn giản là liếc mắt nói chuyện không thôi thì Đoan Mộc Cổ cũng không thèm.

Ở ngoài hai anh em cô ta cũng bị người khác xa lánh, chưa từng bao giờ thực sự tham nhập được vào cái vòng tròn thượng lưu, bạn bè của cô ta cùng anh trai cũng không có một ai là tiêu thư và thiếu gia nhà quyền quý. Tất cả mọi người tiếp cận chỉ bởi vì để lợi dụng sự yêu thương mà Đoan Mộc Chính dành cho cô ta cùng Đoan Mộc Nhật Từ.

“Tôi là Nam Cung Lãnh Dạ.” Nam Cung Lãnh Dạ thấy vẻ mặt của Đoan Mộc Nguyệt Vy vận vẹo, dường như muốn bùng nổ, rất đúng lúc cắt ngang.

Nam Cung Lãnh Dạ lên tiếng, Đoan Mộc Chính lập tức không dám hé răng nói thêm gì cả. Ông ta khẽ run rẩy, chút nữa thì quên mất vị ‘đại thần’ này vẫn đang đứng ở đây. Mục Hoảng thì ông ta còn có khả năng phản bác, nhưng Nam Cung Lãnh Dạ này thì ông ta vẫn còn phải kiêng dè rất nhiều. Nhớ tới Nam Cung Lãnh Dạ nổi tiếng là người cực bao che, Mục Hoảng lại là cánh tay trái dưới trướng của anh, Đoan Mộc Chính dù muốn hay không cũng phải nuốt xuống cục tức này.

Phùng Xuân thấy chồng mình không dám ra mặt phân xử cho mình, uất ức vành mắt đỏ lên, cắn môi dưới cúi thấp đầu, nhìn sao cũng thấy thực đáng thương. Đoan Mộc Chính thấy vậy, trong lòng đều dâng lên bất mãn cùng thương tiếc. Tại sao Xuân nhi ôn nhu hiền thực như vậy, mà lại không được mọi người thừa nhận em ấy cơ chứ?! Vì sao cứ phải vùi nhục em ấy?!

Đoan Mộc gia bên này sống ngằm mẫn liệt thì Mạch gia lại khá bình thường. Dù sao bị sỉ nhục cũng không phải mình. Mà vợ chồng Mạch Phi trước giờ là người vô tâm ích kỉ, trong lòng cũng có vài phần coi thường Phùng Xuân. Nhất là Mạch phu nhân, làm một phu nhân, đòi này bà ta ghét nhất chính là loại cướp chồng người khác. Cho dù hiện tại hai nhà hợp tác lại kết thành thông gia thì Mạch gia cũng sẽ không đứng ra bên vực Phùng Xuân.

Mạch Đình đứng một bên quan sát, ánh mắt mang theo vài phần bất đắc dĩ nhìn cha mẹ mình rồi lại nhìn một nhà vợ chồng Đoan Mộc gia. Tất thấy mọi cảm xúc, hẳn đều thu vào đáy mắt, thế nhưng từ đầu tới cuối hẳn cũng không xen vào dù chỉ một lời. Hẳn hiện tại... không có tâm trạng để nói bất cứ gì hết cả...

“Phải rồi, chúc mừng hai người. Hi vọng hai người hạnh phúc.” Liếc mắt nhìn Mạch Đình và Đoan Mộc Nguyệt Vy, Nam Cung Lãnh Dạ nhàn nhạt nói ra lời chúc.

“Cảm ơn Nam Cung đại thiếu gia.” Mạch Đình lễ độ gật đầu cảm ơn, thanh âm đều đều không nghe ra cảm xúc “Tôi và Vy nhi sẽ hạnh phúc.”

“A... đúng, sẽ hạnh phúc, cảm ơn Nam Cung đại thiếu gia đã chúc...”

Đoan Mộc Nguyệt Vy từ lúc nghe thấy thanh âm của Nam Cung Lãnh Dạ, sau đó quay sang nhìn anh, đã hoàn toàn bị vẻ ngoài cùng khí chất của anh làm cho rung động. Cô ta cứ ngẩn ngơ nhìn anh không chớp mắt, gò má nhịn không được ửng hồng lên, trong mắt hơi hơi lộ ra một tia si mê ngượng ngùng, giọng nói bất tri bất giác mềm mại đi vài phần. Nếu không phải nghe thấy Mạch Đình đáp lại, ắt hẳn cô ta vẫn còn chưa thể tỉnh táo lại.

“Ừm, nên hạnh phúc, tốt nhất là nên hạnh phúc trăm năm không rời!” Lòng mày hơi nhướng lên, không thêm để ý Đoan Mộc Nguyệt Vy, ánh mắt nhìn thẳng vào đôi mắt đen của Mạch Đình, Nam Cung Lãnh Dạ nhận mạnh cụm từ ‘hạnh phúc trăm năm không rời’.

“...” Nhíu mày, Mạch Đình không đảo, trong lòng không hiểu vì sao lại có cảm giác lời này của Nam Cung Lãnh Dạ thực quý giá.

Nhóm người Đoan Mộc Chính còn phải đi chào hỏi những vị khách khác, vì vậy không thể trì hoãn mãi tại một chỗ. Mờ miệng nói với Nam Cung Lãnh Dạ thêm vài câu, bảo hi vọng anh có thể thoải mái vui vẻ trong bữa tiệc, rồi sau đó sáu người bọn họ rời đi. Trước khi rời đi, Đoan Mộc Nguyệt Vy nhìn không được quay đầu lại nhìn Nam Cung Lãnh Dạ thêm một cái, đáng tiếc anh hoàn toàn không thêm quan tâm, chăm chú cúi đầu thưởng thức ly rượu vang đỏ trong tay mình.

“Chắc, xem ra Đoan Mộc Nguyệt Vy này cùng với Mạch Đình cũng chẳng phải thực tâm yêu thương gì nhau.” Mục Hoảng từng là đội trưởng của lính đặc chủng, cái gì có thể triện chứ quan sát và phân tích tâm lý người khác thì hẳn rất rành.

Mạch Đình tuy ngoài mặt luôn tươi cười nhưng trong đáy mắt thì tràn ngập bình thản lạnh nhạt, nào có chút vui mừng vì được đính hôn với người mình yêu. Còn Đoan Mộc Nguyệt Vy... trước ra sao không biết, từ lúc thấy Nam Cung Lãnh Dạ thì tâm mắt cũng dính chặt vào trên người anh rồi. Mục Hoảng không khỏi cau mày trầm nghĩ, loại con gái như vậy, thực sự có nửa dòng máu giống Cố Diệp Ninh sao?!

“Không sao, dù thế nào cũng chẳng ảnh hưởng tới chúng ta.” Đôi mắt lóe lên một tia sáng, anh ngửa đầu uống nốt chỗ rượu trong ly “Mạch Đình kia, giờ có muốn cùng đừng hòng quay lại với tiểu Ninh!” Mạnh mẽ đặt ly rượu xuống bàn, khóe miệng Nam Cung Lãnh Dạ nhếch lên.

Cho nên... cứ mãi mãi ‘hạnh phúc trăm năm không rời’ với Đoan Mộc Nguyệt Vy đi!

.

.

.

Bên ngoài đại sảnh của biệt thự nhà Đoan Mộc, hai bóng trắng bước xuống chiếc xe Hummer. Thanh niên khuôn mặt tuấn mỹ không tí vết, khóe môi cong cong nở ra nụ cười nhợt nhạt, như từ bi lại tựa vô tình. Tóc đen mềm mại rũ xuống trước mái, đôi mắt đen sâu thẳm không một tia sáng nào có thể chiếu rọi vào. Người này quả thực là một quý công tử ôn nhu nho nhã, khiến cho bất cứ cô gái nào liếc qua cũng phải si mê.

Thiếu nữ xinh đẹp tinh xảo, khuôn mặt vừa ngây thơ lại vừa pha chút lạnh nhạt. Mái tóc đen mượt thả xuống, đơn giản chỉ đeo một chiếc bươm trắng đơn giản, thế nhưng lại có thể khiến cho tất cả mọi thứ xung quanh phải trở nên thất sắc ảm đạm. Đào đôi mắt, tròng mắt màu bạc như ánh trắng, nhàn nhạt lóe lên những tia tinh quang mờ ảo, tựa hồ muốn hút sâu linh hồn của bất cứ người nào tình cờ chạm vào nó.

Một người khí chất tao nhã như lan, một người thanh đạm như bách hợp. Bảo vệ đứng ngoài cửa biệt thự Đoan Mộc gia trong phút chốc ngây ngẩn. Đôi nam thanh nữ tú này... ngoại hình cùng khí chất cũng quá mức xuất sắc đi.

Bọn họ không khỏi lại nghĩ tới một đoàn người nhà Nam Cung gia tộc đã xuất hiện trước đó, đặc biệt ấn tượng nhất chính là dung mạo nổi bật của Nam Cung Lãnh Dạ. Mỗi người đều không khỏi tự trầm nghĩ... ở đâu ra nhiều nhân vật ngoại hình cùng khí chất đều xuất sắc tới như vậy?! Bữa tiệc đính hôn ngày hôm nay, hai nhân vật chính Mạch Đình và Đoan Mộc Nguyệt Vy còn có thể nổi bật được nữa sao?!

“Xin... xin hỏi, hai vị có thiệp mời không?” Sau gần một phút ngây ngẩn, bảo vệ cuối cùng cũng lấy lại được tinh thần, lắp bắp hướng đôi nam nữ trước mắt, lắp bắp hỏi theo thủ tục.

“Cầm.” Người thanh niên híp mắt, khóe miệng cong lên càng cao hơn, thế nhưng bảo vệ không thể nhìn thấy một tia ôn nhu nào từ đáy mắt của anh. Chỉ thấy anh cầm ra một thiệp mời màu đen viền vàng đưa ra.

Bảo vệ giết mình, tuy rằng chưa từng bao giờ gặp qua đôi nam thanh nữ tú trước mắt, thế nhưng chỉ một cái thiệp này cũng đủ để bảo vệ phải ân cần cẩn thận tiếp đón hai người.

Tấm thiệp mời màu đen này là biểu thị cho thiệp mời có cấp bậc cao cấp nhất. Những người được Đoàn Mộc gia cùng Mạch gia mời bằng tấm thiệp này, đều là đại gia tộc hiển hách hoặc là đại nhân vật có tiếng trong căn cứ thủ đô này. Đó là những người mà đám bảo vệ con con giống như bọn họ tuyệt đối không bao giờ dám có suy nghĩ chọc vào.

Hai người kia dễ dàng thông qua kiểm tra để tiến vào đại sảnh bữa tiệc. Thiếu nữ mặc váy trắng thông thả bước đi trước, người thanh niên lễ độ đi ở sau nửa bước. Có chút buồn cười nhìn sườn mặt tinh xảo tràn ngập lạnh nhạt của thiếu nữ, người thanh niên lúc này trong mắt hiện lên một tia nhu hòa chân thật, mở miệng trêu đùa.

“Sao thế? Em giận à?”

“Còn dám nói là sẽ hộ tống em, chưa ra khỏi nhà được nửa bước thì đã cúp mông chạy hết rồi.” Hừ một tiếng khe khẽ, thiếu nữ híp mắt lại, thanh âm lạnh lạnh vang lên “May mà còn có Huyền ca, bằng không thì em phải tới bữa tiệc một mình rồi.” Nói rồi vươn tay ra trước mặt thanh niên.

“Em đó, nghịch ngợm...” Thanh niên cũng chính là Cố Tĩnh Huyền vươn tay nắm lại bàn tay nhỏ nhắn của cô, thanh âm ôn nhu mang theo chiều chuộng “Hiện tại ba người Hạo ca đi rồi, trước mặt anh, còn giả bộ làm cái gì nữa hả?”

“Chỉ Huyền ca hiểu em.” Thiếu nữ không ai khác chính là Cố Diệp Ninh. Cô lúc này không tiếp tục giả bộ mặt hững hờ lạnh lùng nữa, nở ra nụ cười cực kỳ vui vẻ. Hoàn toàn không hề có chút chột dạ bởi vì mình giả bộ còn bị Cố Tĩnh Huyền vạch trần.

Vốn nguyên bản là mấy anh em nhà họ Cố bọn họ định đi dự tiệc đính hôn chung với nhau, thế nhưng trước khi tới biệt thự nhà Đoàn Mộc, Cố Liệt Hạo đột nhiên lại nhận được tin nhắn từ Đoàn Mộc lão gia Đoàn Mộc Cổ. Lão phông chừng chưa biết cô đã trở về, cho nên đã báo với Cố Liệt Hạo rằng lão muốn gặp riêng ba anh em Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ.

Đoàn Mộc Cổ tuy là người nhà Đoàn Mộc, thế nhưng Cố Liệt Hạo đối với lão không hề sinh ra thù hận. Ngược lại bởi vì từ khi sinh ra tới lúc niên thiếu, vẫn được một tay Đoàn Mộc Cổ chăm sóc và chiều chuộng, cho nên Cố Liệt Hạo đối với người ông nội này vẫn luôn rất quan tâm. So với anh trai, Cố Diệp Phi cùng Cố Phong Hạ thái độ lạnh nhạt hơn nhiều, tuy nhiên cũng không hề bài xích Đoàn Mộc Cổ giống như Đoàn Mộc Chính. Hai người thuận theo anh trai, nếu yêu cầu của Đoàn Mộc Cổ không vượt quá mức chịu đựng của bọn họ, thì bọn họ sẽ cố gắng đáp ứng lão.

Không rõ Đoàn Mộc Cổ muốn gặp riêng ba anh em làm gì, thế nhưng, Cố Liệt Hạo vẫn quyết định đáp ứng. Trong nhận thức của anh, Đoàn Mộc Cổ nếu không phải có chuyện rất quan trọng gì đó muốn nói, thì lão cũng sẽ không bao giờ dám chủ động tìm gặp anh em bọn họ.

Trước khi đi, Cố Liệt Hạo có hỏi Cố Diệp Ninh xem cô có muốn tới gặp ông nội không, nhưng bị cô từ chối. Cố Diệp Ninh trước kia quả thực rất tôn trọng và yêu quý Đoàn Mộc Cổ, thế nhưng bây giờ, cô đối với toàn bộ nhà Đoàn Mộc chỉ có chán ghét, chán ghét và chán ghét. Cho dù là Đoàn Mộc Cổ, cô cũng chẳng có tí tình cảm nào.

Nhớ lại kiếp trước, thời điểm cô khổ sở nhất, thời điểm Đoàn Mộc Chính cùng Đoàn Mộc Nguyệt Vy truy sát cô, lão cũng bàng quang coi như không thấy. Tuy lão không hãm hại cô, thế nhưng phản ứng thờ ơ của lão lúc đó đã làm trái tim của cô nguội lạnh. So ra với Minh Tu hết lòng hết dạ cứu mạng cô thì Đoàn Mộc Cổ không đáng cái danh ‘người thân’ của cô. Hiện tại cô đã không còn nuôi bất cứ hi vọng tình thân nào đối với cái gia tộc vô tâm vô phẩy Đoàn Mộc gia kia.

Cô đã tỏ ra không thích, mấy anh em trai nhà họ Cố nhất trí... tùy theo ý của cô, để cô muốn làm gì thì làm.

Vì ba anh em Cố Liệt Hạo không thích người khác đề ý tới chuyện bọn họ gặp Đoàn Mộc Cổ, cho nên chọn phương pháp gặp mặt bí mật. Cố Liệt Hạo bảo tài xế trước tiên vòng xe ra phía mặt sau của biệt thự nhà Đoàn Mộc, để bọn họ theo lối nhỏ tự đi vào. Còn Cố Diệp Ninh và Cố Tĩnh Huyền muốn đi dự tiệc đính hôn, tài xế lại mất công vòng thêm một vòng về mặt trước cửa chính để hai người đi xuống. Chờ một lát nữa ba anh em Cố Liệt Hạo nói chuyện với Đoàn Mộc Chính xong thì sẽ xuống dưới đại sảnh tầng một để tụ họp với Cố Diệp Ninh cùng Cố Tĩnh Huyền.

“Phải rồi, có việc mà anh muốn hỏi em mãi.” Giống như chợt nhớ ra gì đó, Cố Tĩnh Huyền lên tiếng dò hỏi.

“Chuyện gì hả anh?” Cố Diệp Ninh nghiêng đầu hỏi.

“Sao em không nói cho Hạo ca bọn họ biết là em có dị năng?” Cố Tĩnh Huyền vẫn cảm thấy thực khó hiểu. Không chỉ có dị năng mà thực lực của cô còn là cấp 4, chuyện tốt như vậy, sao phải giấu diếm người trong nhà?!

“À...” Nghe thấy Cố Tĩnh Huyền thắc mắc như vậy, Cố Diệp Ninh tủm tỉm cười. Cô cũng không giấu giếm, thấp giọng thì thầm nói ra lý do “...”

Cố Tĩnh Huyền bước chân trong phút chốc khựng lại, hai mắt thoáng mở lớn, dường như bị lý do của cô làm cho có chút bất ngờ. Tuy nhiên chỉ thoáng thần vài giây, anh lại ngay lập tức lấy lại tinh thần. Đôi mắt dừng trên người Cố Diệp Ninh đang đứng ở phía trước nhường mảy tình nghịch nhìn mình, anh bắt đầu dĩ phi cười. Nụ cười này, tràn ngập cung chiều sủng nịnh cùng dung túng.

Em... quả thực đúng là nghịch ngợm quá mà, Ninh nhi...

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Tiệc Đính Hôn (2)

Đoàn người nhà Nam Cung gia tới không bao lâu thì hai vị tiểu thư nhà Lưu gia cùng Phùng gia cũng đã tới. Lưu Kinh Vũ trang điểm tỉ mỉ xinh đẹp, mái tóc tạo kiểu búi lên. Cô ta mặc một bộ váy màu vàng nhạt, bộ váy phần trên được thiết kế bó sát vào cơ thể, hiển lộ ra đường cong mỹ miều, phần dưới xòe ra như một chiếc đuôi cá xinh đẹp tinh tế. Phùng Nhiên Nhiên tuy không có vẻ ngoài xuất sắc như Lưu Kinh Vũ, nhưng sở hữu một khuôn mặt tươi trẻ ưa nhìn. Mái tóc màu nâu đỏ gọn sóng xõa tung, phối hợp với bộ váy dạ hội màu đỏ rượu, làm cho Phùng Nhiên Nhiên tựa như một ngọn lửa kiều diễm.

Hai người này vừa mới tới, lập tức khiến cho những người có mặt trong bữa tiệc sôi trào. Đại đa số những người đàn ông trẻ tuổi đều nhanh chóng tiến tới vây quanh Lưu Kinh Vũ và Phùng Nhiên Nhiên, hướng bọn họ tung ra những lời tán tụng ca ngợi. Lưu Kinh Vũ và Phùng Nhiên Nhiên đều là mỹ nhân gia thế, lại sở hữu dị năng, người muốn được hai vị tiểu thư này để mắt tới không hề ít.

“Chỉ giỏi làm màu!” Nam Cung Nguyên Nguyên tay trái khoác cánh tay của Hạ Thiên Khải, tay phải khoác cánh tay của Nam Cung Lãnh Dịch, mở to mắt nhìn đám đàn ông đang xum xoe khen ngợi Lưu Kinh Vũ và Phùng Nhiên Nhiên, nhin không được hừ một tiếng khinh thường.

“Được rồi, mặc kệ bọn họ.” Hạ Thiên Khải mi mắt không thèm nâng, cầm một miếng thịt nướng đưa tới tận miệng của Nam Cung Nguyên Nguyên.

“Dịch ca ca, tiểu Khải, hai người tuyệt đối không thể bị bọn họ mê hoặc.” Trong mắt lóe lên chán ghét, Nam Cung Nguyên Nguyên hướng anh trai cùng với vị hôn phu cảnh cáo. Phùng Nhiên Nhiên và Lưu Kinh Vũ kia tuyệt đối không phải loại người hay ho gì, tốt nhất là không nên dính vào!

“Không cần em nhắc.” Nam Cung Lãnh Dịch bất đắc dĩ thờ dài, không khỏi có chút khinh bỉ chỉ số thông minh của em gái mình.

“Anh còn có thể nhìn ai khác ngoài Nguyên nhi sao.” Xoa xoa mái tóc mềm mại của cô bé, Hạ Thiên Khải trong mắt tràn ngập yêu thương cưng chiều. Lưu Kinh Vũ gì đó, Phùng Nhiên Nhiên gì đó, làm sao có thể sánh được bằng một phần vạn của Nguyên nhi.

“Ai nha, yêu tiểu Khải chết đi được ~ ~ ~” Nam Cung Nguyên Nguyên vui sướng đánh yêu Hạ Thiên Khải một cái, mặt đỏ lên, cọ cọ cánh tay của vị hôn phu, nũng nịu.

“Anh cũng yêu Nguyên nhi chết đi được.”

“Tiểu Khải ~”

“Nguyên nhi ~”

Nam Cung Lãnh Dịch: ... Anh đây trở về chỗ anh hai có được không? Buồn nôn chết người! (= =)

Bên này, ngay từ lúc Lưu Kinh Vũ cùng Phùng Nhiên Nhiên bước vào, Nam Cung Lãnh Dạ cùng Mục Hoảng đã nhìn thấy. Thế nhưng cả hai người không ai bận tâm, đang uống rượu cứ tiếp tục uống rượu, đang ăn thì cứ tiếp tục ăn. Lưu Kinh Vũ với Phùng Nhiên Nhiên đẹp lắm hả? Không ai quan tâm đâu!

Mặc Sở Minh sau một hồi đi thăm dò cuối cùng cũng đã trở về, nhận một ly rượu mà Mục Hoảng đưa cho, nói: “Chắc, bữa tiệc đính hôn này, xem ra Đoàn Mộc gia với Mạch gia đã bỏ hết vốn liếng. Mười gia tộc lớn, ngoại trừ Cố gia chưa tới cùng với Âu Dương gia đang đảm nhiệm chức vụ chấn giữ thành trì ra thì những gia tộc còn lại đều đã tới đủ.”

Vũ gia thiếu gia Vũ Thanh, Dật gia thiếu gia Dật Phong cùng trúc mã Bách Di Quyền, Lưu gia tiểu thư Lưu Kinh Vũ, Phùng gia tiểu thư Phùng Nhiên Nhiên, Hạ gia thiếu gia Hạ Thiên Khải, toàn bộ đều là những người có danh tiếng cực cao trong giới thượng lưu nói riêng cùng căn cứ thủ đô nói chung. Chưa kể tới ba anh em nhà Nam Cung gia tộc là Nam Cung Lãnh Dạ, Nam Cung Lãnh Dịch cùng Nam Cung Nguyên Nguyên cũng đều đang có mặt ở đây. Bữa tiệc đính hôn này, quả thực có thể ngầm hiểu là một cuộc gặp gỡ của các đại gia tộc.

“Vũ Thanh, Dật Phong và Bách Di Quyền cũng tới?” Đây là ba người bạn thân của Cố Liệt Hạo, không nghĩ tới bọn họ cũng nhận lời đi dự tiệc đính hôn này, Mục Hoảng hiểu kỳ.

“Bạn bè là bạn bè, trách nhiệm gia tộc thì vẫn phải gánh vác. Vũ gia cùng Dật gia tuy liên kết với Cố gia, thế nhưng cũng không thể giống như Cố gia, trực tiếp xé rách mặt đối với Đoàn Mộc gia.” Nam Cung Lãnh Dạ nhấp một ngụm rượu, thản nhiên nói.

Trong căn cứ thủ đô này, dám cự tuyệt lời mời của Đoàn Mộc gia thì chỉ có Nam Cung gia cùng Cố gia. Bọn họ dám cự tuyệt bởi vì bọn họ đủ mạnh để không e ngại Đoàn Mộc gia, ngược lại, Đoàn Mộc gia còn phải e ngại bọn họ. Còn những gia tộc khác, hoặc có thực lực tương đương, hoặc có thực lực yếu kém hơn so với Đoàn Mộc gia, sẽ không có tư cách từ chối lời mời. Vũ gia cũng thế, Dật gia cũng thế, mà Hạ gia cũng thế...

Âu Dương gia lần này có thể từ chối tới dự tiệc, đó là bởi vì nguyên nhân đặc biệt. Ông ngoại cùng cậu của Nam Cung Lãnh Dạ là Âu Dương Phục và Âu Dương Tuấn đang phải chỉ huy tiêu diệt tang thi ở các vùng phụ cận quanh căn cứ thủ đô. Mà người thừa kế Âu Dương gia đời này tên là Âu Dương Thiên thì phải chấn thủ thành trì. Một nhà toàn bộ là quân nhân đang thực thi chiến đấu, đương nhiên không có ai có thời gian rảnh để đi dự tiệc.

Đấu tranh quyền lực, lúc nào cũng phức tạp rồi rắm và giả tạo như vậy!

“Dạ, xem ra Đoàn Mộc gia đã thu vào tay không ít dị năng giả. Ban này tớ để ý thấy có vài tiểu đội dị năng giả cấp 2 tới cấp 3 canh phòng cẩn thận khắp bốn phía đại sảnh, hẳn là để bảo vệ không cho ai gây rối trong bữa tiệc đính hôn.” Mặc Sở Minh nói ra một phát hiện nữa của mình.

“Nói là tiệc đính hôn nhưng kỳ thực là tiệc tuyên bố công khai sự liên kết của hai nhà Đoàn Mộc gia cùng Mạch gia, không bảo vệ cẩn thận mới là lạ.”
Nhường may, Nam Cung Lãnh Dạ đáp lời.

Nói thật, đối với hành vi thu nhận dị năng giả làm thuộc hạ của Đoàn Mộc gia, ba người Nam Cung Lãnh Dạ hoàn toàn không quá mức để tâm. Cho dù Đoàn Mộc gia có cố thu thêm nhiều dị năng giả hơn nữa thì cũng không ảnh hưởng được tới địa vị cùng quyền lực của Nam Cung gia bọn họ. Dưới tay Nam Cung gia không phải chỉ có vài mỏng tiểu đội dị năng giả lèo tèo phân rã, mà là trăm nghìn binh lính đã được huấn luyện cơ bản, rèn luyện tính kỷ cương cực kỳ cao, trải qua không ít mưa bom bão đạn, người người đều là khí thế sát phạt tứ phương. Hai bên so sánh với nhau, chẳng khác nào bảo lấy trứng chọi với đá.

Trong lúc ba người Nam Cung Lãnh Dạ đang đàm đạo câu được câu chăng, thì tại một góc khuất, một nhóm tiểu đội dị năng giả được Đoàn Mộc gia tộc thu nhận đang không ngừng đưa mắt liếc nhìn chăm chăm những vị khách nhân ăn mặc sa hoa quý phái đi đi lại lại trong đại sảnh. Nhóm tiểu đội dị năng giả này có bảy người, trong đó có ba nữ và bốn nam.

Tên đội trưởng đang đứng sau cùng tựa người vào tường có một vóc dáng cao to, tuổi khoảng 30 gì đó. Hắn mặt vuông chữ điền, tuy không đẹp trai cho lắm thế nhưng toàn thân toát ra hơi thở nam tính hoang dại, mẽ hoặc không ít nữ nhân. Bộ quần áo bó sát màu đen ôm chặt lên từng đường nét cơ thể, hiển lộ ra từng cơ bắp đĩnh đạc của hắn.

Đứng bên trái của hắn là một người đàn ông dáng người nhỏ gầy, khuôn mặt hốc hác toàn là xương, quai hàm có chút nhô ra trông nà ná gương mặt của một con chuột, hoàn toàn là dạng người âm hiểm mưu mô. Đứng bên phải là một người phụ nữ khuôn mặt thanh tú, nét mặt cười thân thiện, không để lộ ra bất cứ suy nghĩ nào của bản thân.

Phía trước, hai thiếu nữ tuổi rất trẻ đang nhoài người ra nhìn cảnh tượng sa hoa lộng lẫy trong đại sảnh, hai mắt sáng ngời mang theo khát khao pha lẫn ghen tị. Một thiếu nữ tóc dài nhuộm đủ màu, trên mũi còn đeo khuyên, quần áo ăn mặc khá hở hang, vừa nhìn đã biết là một người phóng đảng không kiềm chế. Một thiếu nữ khác hoàn toàn trái ngược lại với người đang đứng cạnh mình, dáng người nhỏ bé nhu mì, khuôn mặt thanh tú lại đáng yêu, hai mắt to tròn trong sáng khiến cho người ta dễ sinh ra mềm lòng.

Đứng cách hai thiếu nữ kia một khoảng có hai người thanh niên. Một người thanh niên cao lớn, da ngăm đen, bộ dáng lưu manh, mặc trên người chiếc áo sơ mi lông léo, bày ra bộ ngực rắn chắc của mình. Một người thanh niên khác vóc dáng thư sinh, vẻ mặt tuấn tú nho nhã, toát lên hơi thở của trí thức.

“Hừ, trong lúc những người khác trốn chui trốn lủi, khổ sở vật vờ để sinh tồn, bọn họ lại có thể mở tiệc ăn uống, mặc quần áo sa hoa xinh đẹp. Đúng là bất công!” Người thanh niên thư sinh lên tiếng, miệng thì nói thế, nhưng trên mặt vẫn hiện lên một tia bất mãn cùng ghen tị.

“Thiên Nam, phải bình tĩnh, chúng ta sớm muộn gì cũng sẽ đạt được thành công.” Người phụ nữ khuôn mặt thanh tú thân thiện thấp giọng nhắc nhở “Hiện tại vẫn đang làm việc cho Đoàn Mộc gia tộc, cậu nên kiềm chế một chút.”

“Minh Hi tỷ nhắc đúng.” Nghe thấy người phụ nữ nhắc nhở, thanh niên hít một hơi, kiềm chế xung động trong lòng, gật gật đầu.

“Minh Hi nói không sai, sẽ có ngày chúng ta cũng sẽ trở thành những người tham dự bữa tiệc, chứ không phải đứng trong một góc tối để canh chừng như thế này!” Đội trưởng trên mặt hiện lên kiên quyết, cười gằn một tiếng.

Vốn dĩ bởi vì tình cờ phát hiện ra tình hạch tang thi, cho nên thực lực của đội ngũ bọn họ luôn cao hơn so với những đội ngũ khác. Một đường từ thành phố cũ chạy tới căn cứ thành phố C, lại từ căn cứ thành phố C chạy tới thủ đô, không lúc nào bọn họ không tự hào vì thực lực của bản thân. Người khác chật vật lên được cấp 1, bọn họ nhờ hấp thu tinh hạch đã lên cấp 2.

Cảm giác siêu việt đó thật sự làm cho bọn họ vui mừng muốn chết, còn thậm chí sau khi tới thủ đô nhất định phải tung hoành ngang dọc một phen. Nào có ngờ, chuyện tình hạch tại thủ đô đã không còn là một bí mật, dị năng giả cấp 2 thậm chí cấp 3 không hề thiếu. Thậm chí đã xuất hiện cả dị năng cả cấp 4 siêu mạnh.

Bọn họ đánh mất ưu thế, không còn cách nào khác, bắt buộc phải đi từng bước một, từ dưới tầng đáy mà đi lên tầng đỉnh. Mà nương nhờ Đoàn Mộc gia, chính là bước đầu tiên để bọn họ tìm cách phát triển thế lực của bản thân.

“Hoàng đại ca nói đúng, Minh Hi nói cũng đúng...” Tên mặt chuột vội vàng nịnh nọt.

“Chắc chắn, kia là tiểu thư của Lưu gia và Phùng gia? Quá xinh đẹp, quá xinh đẹp.” Gã thanh niên lưu manh lúc này không khỏi chép miệng cảm thán, ánh mắt chăm chú nhìn về hướng Lưu Khinh Vũ và Phùng Nhiên Nhiên mới tới “Ước gì có thể cùng hai mỹ nữ này ‘làm’ một đêm, nhất định sẽ sướng muốn chết!”

Cười thô bỉ hai tiếng, gã nham nhở nói tiếp, thanh âm phảng phất mang theo tiếu nuối: “Nam Cung tiểu thư kia ngây thơ đáng yêu, cũng là bảo vật hiếm có, đáng tiếc đã có vị hôn phu, lại còn được bảo vệ quá kĩ.”

“Đầu óc anh chỉ có như vậy thôi hả?” Thiếu nữ nhuộm tóc nhiều màu quay lại khinh bỉ.

“Anh chỉ nói sự thật mà thôi.” Cười hề hề hai tiếng, gã nhún vai không thèm để ý tới em gái, quay sang khoác vai thanh niên anh tuấn bên cạnh “Thiên Nam, cậu nhìn xem, bất cứ trong bữa tiệc này cũng xinh đẹp và cao quý hơn Miêu Miêu. Ngoại hình của cậu tốt như vậy, hay lát nữa thử trà trộn qua tán tỉnh vài em đi.”

“Dịch Dương, anh đừng có quá đáng! Nam là người yêu của tôi! Anh hư hỏng thì tôi mặc kệ, nhưng không được dụ dỗ anh ấy!” Thiếu nữ nhỏ bé tức giận tới đỏ bừng mặt, hường gãi mắng.

“Miêu Miêu, cô ban nãy không phải là nhìn mấy tên thiếu gia kia tới mức say mê sao? Tại sao không cho Thiên Nam ngắm nghía mấy cô nàng tiểu thư xinh đẹp?”

Gã nhìn vẻ mặt tức giận của thiếu nữ, liếm liếm khóe miệng, ánh mắt u ám tràn ngập dâm dục: “An tâm đi, nếu Thiên Nam leo được lên giường quý bà hay tiểu thư nào đó, tôi sẽ thay cậu ấy phụ trách ‘hường thụ’ cô mà. Cô không cần phải lo lắng thiếu thốn cô đơn đâu...”

“Anh!!!”

“Được rồi, Dịch Dương!” Người thanh niên được gọi là ‘Thiên Nam’ vươn tay kéo thiếu nữ ra sau lưng mình, ánh mắt mang theo trách móc nhìn Dịch Dương.

“Dịch Dương, đừng trêu đùa quá mức.” ‘Hoàng lão đại’ nghiêm mặt trừng mắt nhìn Dịch Dương, đôi con ngươi lóe lên một tia sáng cảnh cáo. Cái tên Dịch Dương này cực kỳ phóng khoáng, muốn chơi đùa thể nào cũng được, hần không quản, nhưng không thể chọc tới thiếu nữ tên Miêu Miêu kia.

“A... được rồi, là tôi đùa quá trớn...” Hiện tại đội ngũ bọn họ phải nhờ vào thiếu nữ kia mới có thể gia nhập dưới trướng Đoàn Mộc gia. Một khi chọc cô ta quá mức, lúc đó thảm hại chính là mình. Dịch Dương nhớ ra điều này, vội vàng thu liễm.

Người trong đội ngũ này không hề xa lạ, toàn bộ đều là người quen cũ của Cố Diệp Ninh. Tên đội trưởng là Hoàng Trịnh Kha, tên mặt chuột là Đỗ Tịch, gã thanh niên lưu manh cùng thiếu nữ phóng đảng nhuộm tóc nhiều màu là đôi anh em Dịch Dương và Dịch Thiên. Ngoài ra còn có Triệu Thiên Nam, Khúc Miêu Miêu và Cố Minh Hi.

Bọn họ xuất phát sau, thế nhưng vì tìm được một con đường tắt, cho nên bọn họ đã tới được thủ đô sớm hơn nhóm người Cố Diệp Ninh vài ngày. Khúc Miêu Miêu cùng Triệu Thiên Nam dựa vào quan hệ cá nhân, giúp cho đội ngũ bọn họ có thể trong thời gian nhanh nhất, được tuyển vào nhóm dị năng dưới chương quản lý của Đoàn Mộc gia. Nhiệm vụ bảo vệ tiệc đính hôn ngày hôm nay chính là nhiệm vụ được giao đầu tiên của bọn họ.

Đối với nhiệm vụ đầu tiên, bọn họ vừa hưng phấn lại vừa kích động. Nhiệm vụ bảo vệ này không quá khó khăn, hơn nữa còn có thể được nhìn thấy những nhân vật cấp cao nhất trong căn cứ thủ đô, cho dù là Hoàng Trịnh Kha thường ngày trầm ổn nhất cũng bị kích thích.

Chỉ là bọn họ không nghĩ tới trong mặt thể, những người quản lý cao tầng của căn cứ thủ đô này lại sa hoa tới như vậy. Nhìn đèn đuốc sáng trưng, nhìn đại sảnh hoa lệ, nhìn người người y phục tinh xảo, nhìn những bàn ăn tràn ngập những món tươi ngon,... tâm tình của bọn họ không khỏi sinh ra sự chênh lệch cùng ghen tị.

“Cái người Nam Cung đại thiếu gia gì đó kia, quả thực tuần mỷ chết đi được.” Dịch Thiên lúc này lại nhịn không được, một lần nữa hường bóng dáng cao lớn trong đại sảnh kia liếc một cái, gò má khó có lúc đỏ bừng nóng lên. Khí chất cùng ngoại hình của người kia, quả thực làm cô nàng bị mê hoặc.

Nghe thấy lời ca ngợi của Dịch Thiên, trong mắt Triệu Thiên Nam cùng Khúc Miêu Miêu cũng lóe lên một tia hoang mang. Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh và Mục Hoảng, những người này hai người họ đều đã từng gặp qua ở thành phố D. Khí thế đó, ngoại hình đó, thực lực đó, làm sao mà quên đi được, đã in hằn trong tâm thức. Nhưng mà không ai có thể ngờ tới thân phận của những người này lại cao tới như vậy, lại là người của Nam Cung gia tộc.

Khúc Miêu Miêu ánh mắt có chút mê hoặc nhìn Nam Cung Lãnh Dạ, trong đầu rối loạn, không biết đối phương có còn hay không nhớ mình?!

Mà Triệu Thiên Nam bất tri bất giác lại không khỏi nghĩ tới người con gái kia. Không biết, cô ấy hiện tại như thế nào rồi? Liệu có tới thủ đô không? Có còn ổn hay không? Hơn nữa, cô ấy... có quan hệ gì với Nam Cung Lãnh Dạ kia?!

Cố Minh Hi ở một góc độ không ai nhìn thấy, lặng lẽ chuyển tầm nhìn về hướng Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng, ánh mắt lóe sáng, đôi môi đỏ hơn mím lại.

.

.

.

Lúc này người bên cạnh Lưu Khinh Vũ và Phùng Nhiên Nhiên đã tán bót đi. Lưu Khinh Vũ kéo theo Phùng Nhiên Nhiên đi về hướng ba người Nam

Cung Lãnh Dạ đang đứng, trên mặt nở ra nụ cười điềm đạm nhu hòa.

Những người khác nhìn thấy động tác của Lưu Khinh Vũ, không khỏi giật mình. Hóa ra là như vậy, Lưu tiểu thư nhắm trúng Nam Cung đại thiếu gia rồi. Tầm mắt của Lưu tiểu thư quả thực là quá cao, xem ra những người khác không còn cơ hội nào nữa. Trong lòng không ít người thầm thở dài, có chút tiếc nuối.

Nam Cung Nguyên Nguyên thấy Lưu Khinh Vũ đang đi tới phía anh hai nhà mình, lập tức kéo tay Nam Cung Lãnh Dạ và Hạ Thiên Khải: “Đi, mau đi, đi ngăn cản, không thể để đồ đáng ghét kia tiếp cận anh hai!”

Cô bé biết mà, Lưu Khinh Vũ sao có thể dễ dàng buông tha cho anh trai của cô bé được cơ chứ. Đồ thủ đoạn, đồ âm mưu, muốn làm chị dâu của cô bé sao? Nằm mơ đi! Vô liêm sỉ, mặt dày, không có sĩ diện, không có phong phạm tiểu thư đài các!!!

“Nguyên Nguyên, bình tĩnh, để anh hai tự giải quyết đi.” Nam Cung Lãnh Dạ và Hạ Thiên Khải phối hợp kéo cô bé lại. Nam Cung Lãnh Dạ bắt đầu nhắc nhở em gái. Chuyện của Nam Cung Lãnh Dạ, tốt nhất cứ để anh tự xử lý, bọn họ là em, không có tư cách can thiệp quá nhiều.

“Nhưng mà...”

“Lãnh Dạ ca tuyệt đối không vừa mắt Lưu Khinh Vũ kia đâu, em cứ an tâm. Phải tin tưởng anh hai của em chứ.” Hạ Thiên Khải cũng khuyên nhủ.

Hừ hừ mấy cái, cuối cùng Nam Cung Nguyên Nguyên cũng chịu thỏa hiệp. Khoanh hai tay trước ngực, phồng phồng má, cô bé có chút giận dỗi thầm nghĩ. Đúng thế, anh hai làm sao thêm để mắt tới hạng người như Lưu Khinh Vũ chứ! Bản thân cô bé còn nhìn ra Lưu Khinh Vũ kia chẳng phải hạng người gì tốt đẹp, anh hai tình nguyện như vậy, đương nhiên không thể không phát hiện. Hơn nữa anh hai đã nói là anh hai có người mình thích rồi! Lưu Khinh Vũ, để xem xem cô ta có thể làm cách nào lay động được anh hai!

Lưu Khinh Vũ kéo theo Phùng Nhiên Nhiên đi tới phía Nam Cung Lãnh Dạ, không hề biết trong lòng Nam Cung Nguyên Nguyên đã khinh bỉ mình vô số lần. Cô ta hiện tại vẫn còn tràn ngập hi vọng có thể lấy lòng được tất cả mọi người trong Nam Cung gia tộc, sau đó biến Nam Cung gia tộc thành tấm lá chắn cho Lưu gia của mình.

Nam Cung Lãnh Dạ là người tính cách lạnh nhạt kỳ quái lại cực kỳ khó gần, thế nhưng Lưu Khinh Vũ không tin là anh không có tình cảm với mình. Nam truy nữ cách một tầng núi, nữ truy nam cách một mảnh che. Sớm muộn gì, Nam Cung Lãnh Dạ cũng sẽ bị cô ta gắt gao nắm chặt trong tay! Sớm muộn gì, Nam Cung gia tộc cũng sẽ quỵ dưới chướng của Lưu gia!

“Nam Cung đại thiếu gia, lại gặp lại rồi, em không ngờ là anh lại tham gia bữa tiệc này.”

Nhớ tới thái độ không thêm nề nang mặt mũi bất cứ ai của Nam Cung Lãnh Dạ tối ngày hôm qua, Lưu Khinh Vũ khôn khéo không dám gọi quá thân mật nữa, chỉ ngại anh sẽ lại đem cô ta trở thành trò cười trước mặt bao nhiêu người. Một mặt khác, cô ta trong lòng nói cũng ám chỉ thử thăm dò xem vì sao Nam Cung gia tộc đột nhiên lại chấp nhận tới tham dự bữa tiệc đính hôn của Đoan Mộc gia cùng Mạch gia. Hơn nữa, đích thân tới dự tiệc còn là ba anh em Nam Cung Lãnh Dạ. Điều này liệu có phải là đang ám chỉ Nam Cung gia tộc có ý định liên kết với hai gia tộc kia không?

Kỳ thực không chỉ Lưu Khinh Vũ mà tất cả đại đa số những người khách có mặt tại đây đều đang xoắn xuýt đoán hành động của Nam Cung gia tộc. Hiện tại cao tầng căn cứ thủ đô rối tung rối mù, quyền lực tranh đoạt kịch liệt, bất cứ động tĩnh nào của hai nhà Nam Cung gia và Cố gia cũng đều sẽ được người ta nhìn chằm chằm.

Chỉ có thể nói, Lưu Khinh Vũ và đám khách nhân quý tộc đã suy nghĩ quá nhiều cùng quá phức tạp. Nam Cung Lãnh Dạ tham gia tuy danh là thay mặt cho Nam Cung gia, thế nhưng ý đồ thực sự chỉ đơn thuần là dẫn em trai cùng em gái đi gặp ‘chị dâu’ tương lai mà thôi.

“...” Đối với lời chào của Lưu Khinh Vũ, Nam Cung Lãnh Dạ chỉ nhàn nhạt liếc mắt một cái rồi quay đi, ngay cả đáp lời cũng không có hứng thú.

“...” Lưu Khinh Vũ nụ cười trên môi cứng lại, trông mắt toát lên một tia lửa giận.

Nam Cung Lãnh Dạ, anh ta dám lại một lần nữa bỏ lơ mình!!!

“Khụ, xin chào Lưu tiểu thư.”

Mặc Sở Minh háng giọng một cái, đối với Lưu Khinh Vũ chào hỏi, cố gắng chữa cháy. Hàng trăm con mắt đang đổ về phía này, y không thể không cúi vót mặt mũi cho vị Lưu đại tiểu thư kia. Aiz ~ cái tên Nam Cung Lãnh Dạ này, càng ngày càng khó tính khó chiều. Có thể hay không ‘thương hoa tiếc ngọc’ một chút?! Hoặc ít nhất cũng phải hiểu rằng hiện tại chưa phải là thời điểm xé rách da mặt với hai nhà Lưu - Phùng.

“Ặc, xin chào Lưu tiểu thư.” Thấy Mặc Hoảng đứng bên cạnh trơ ra như khúc gỗ, chẳng giúp ích được gì, Mặc Sở Minh không thương tiếc thụi cả cùi chỏ vào eo của hắn, nháy mắt ra hiệu. Mặc Hoảng lúc này sắc mặt tái nhợt, dù muốn hay không cũng phải nhợt nhạt lễ độ chào một câu.

“Mặc thiếu gia, Mặc tiên sinh.” Mím mím môi nén lại giận, Lưu Khinh Vũ một lần nữa lại bày ra vẻ hiền lành ôn hòa của mình, gật nhẹ đầu với Mặc Sở Minh “Phải rồi, để tôi giới thiệu cho mọi người, đây là Phùng gia tiểu thư Phùng Nhiên Nhiên, là chị em tốt của tôi.” Nói rồi lôi kéo Phùng Nhiên Nhiên, trong thanh âm lộ ra thân thiết.

“Xin chào, tôi là Phùng Nhiên Nhiên.”

Phùng Nhiên Nhiên biết tới Nam Cung Lãnh Dạ, đương nhiên cũng biết tới uy danh của Mặc Sở Minh và Mặc Hoảng. Đối diện với hai nam nhân dung

mạo vóc dáng xuất sắc trước mặt, cô nàng không khỏi hơi lộ ra xấu hổ. Thời điểm tới gần nhìn rõ dung mạo của Nam Cung Lãnh Dạ, Phùng Nhiên Nhiên ngẩng ra vài giây, sau đó mới có thể miễn cưỡng lễ phép chào hỏi.

Phù, Nam Cung đại thiếu gia không hổ danh nha ~ dung mạo khí chất làm sao bắt phàm tới như vậy?! Phùng Nhiên Nhiên cảm thấy thực may mắn khi bản thân đã thích người khác, bằng không ban nầy nhất định sẽ bị Nam Cung Lãnh Dạ hút hồn mất rồi.

Rùng mình một cái, Phùng Nhiên Nhiên tuyệt đối không bao giờ muốn bản thân ‘nhất kiến chung tình’ với Nam Cung Lãnh Dạ, càng không bao giờ dám có bất kỳ ý đồ nào không trong sáng đối với anh. Đây là đối tượng Lưu Kinh Vũ nhắm tới, Phùng Nhiên Nhiên chưa có điên mà đi tranh tình nhân với Lưu Kinh Vũ kia. Thủ đoạn của Lưu Kinh Vũ, cô nàng cũng không phải không biết!

Phùng Nhiên Nhiên không dám thân cận, chỉ chào hỏi qua loa liến lúi qua một bên, giữ khoảng cách nhất định với ba người Nam Cung Lãnh Dạ. Thái độ thức thời như vậy quả thực khiến cho Mặc Sở Minh và Mặc Hoảng ngoài ý muốn. Nhưng dù sao, Phùng Nhiên Nhiên này không có ý bám dính lấy bọn họ, coi như cô nàng thức thời.

Nam Cung Lãnh Dạ từ đầu tới cuối một mực chăm chú uống rượu, nửa ánh mắt cũng không nâng lên, mặc kệ Lưu Kinh Vũ đang cố gắng thao thao bất tuyệt tìm đề tài bên người. Nói thật, anh thực sự lười phải ứng phó với những người mưu toan giống Lưu Kinh Vũ, càng không có hứng thú đi cười cười nói nói giả tạo ứng phó với đám cáo già tranh đoạt quyền lực chính trị.

Nhìn Lưu Kinh Vũ dáng người xinh đẹp, đường nét đúng chuẩn mỹ nhân phương Đông mềm mại hiện thực đang không ngừng quán lấy Nam Cung Lãnh Dạ, mà Nam Cung Lãnh Dạ thì chỉ hờ hững lạnh nhạt, không ít khách quý trong đại sảnh tâm không khỏi sinh ra một tia thán phục với vị Đại thiếu gia nhà Nam Cung gia này. Mỹ nhân trước mắt như vậy, vậy mà tâm không mềm, mắt không thêm chớp dù chỉ một cái!

“Nam Cung đại thiếu gia, em có việc muốn nói...”

Thời điểm Lưu Kinh Vũ đang muốn đề cập tới vấn đề lợi ích mà Lưu gia và Phùng gia có thể đem tới cho Nam Cung gia tộc, hòng đánh động tâm của Nam Cung Lãnh Dạ thì đột nhiên đèn của đại sảnh chợt tắt, chỉ còn lại duy nhất một hàng đèn sáng là chiếu thẳng tới cái bục lớn được kê ở chính giữa đại sảnh.

Lưu Kinh Vũ biết đây là lúc bữa tiệc đính hôn chính thức bắt đầu, không khỏi bực tức cắn môi dưới. Chuyện sắp nói ra được rồi lại bị cản trở, thực tức chết người! Tuy lòng không cam ý không nguyện, nhưng Lưu Kinh Vũ cũng không dám thất lễ. Bữa tiệc một khi đã bắt đầu, vậy thì phải chờ cho tới lúc chủ nhân bữa tiệc phát biểu xong, những người khác mới có thể tiếp tục chuyện riêng của mình.

“Thất lễ, đi trước.” Nhưng Nam Cung Lãnh Dạ không để cho Lưu Kinh Vũ có bất cứ cơ hội nào. Anh nhàn nhạt bỏ lại một câu, mang theo hai người Mặc Hoảng và Mặc Sở Minh, lướt qua Lưu Kinh Vũ và Phùng Nhiên Nhiên, đi về hướng ba người Nam Cung Nguyên Nguyên.

“Kinh Vũ tỷ...” Phùng Nhiên Nhiên thấy Nam Cung Lãnh Dạ đã bỏ đi, lại nhìn sắc mặt vận vẹo chìm trong bóng tối của Lưu Kinh Vũ, không khỏi sợ hãi theo bản năng lùi về sau vài bước, hoàn toàn không còn dáng vẻ kiêu ngạo thường ngày.

Xiết chặt tay, trong mắt Lưu Kinh Vũ xẹt qua một tia oán độc. Hết lần này tới lần khác làm cô ta ta bề mặt. Hành động bỏ đi của Nam Cung Lãnh Dạ rõ ràng như vậy, đã khiến cho vài người xung quanh nhìn thấy được. Lưu Kinh Vũ cảm giác được có không ít ánh mắt đang cười nhạo hướng về mình, cười nhạo bản thân không biết lượng sức muốn trèo cao.

Một cái Lưu gia là gì, còn dám đánh chủ ý lên đầu Nam Cung đại thiếu gia?!

“Giỏi! Giỏi lắm Nam Cung Lãnh Dạ!” Gần từng tiếng cố gắng không để cho vẻ hung ác dữ tợn của mình lộ ra ngoài, Lưu Kinh Vũ trong lòng điên cuồng tự ám chỉ phải bình tĩnh lại “Một ngày nào đó... nhất định một ngày nào đó...” Cô ta nhất định phải cho người kia biết, Lưu Kinh Vũ và Lưu gia không phải người dễ chọc tới.

.

.

.

Trò hề của Lưu Kinh Vũ, mọi người đều thấy, nhưng đó cũng chỉ là một cơn sóng nhỏ không đáng kể tới. Rất nhanh, tất cả mọi người lại theo bản năng dừng lại hoạt động riêng của mình, yên lặng quay đầu nhìn về hướng bục lớn được kê ở chính giữa đại sảnh kia.

Trên bục, nhờ vào ánh sáng sáng ngời, có thể thấy rõ được những bóng dáng đứng trên đó. Vợ chồng Đoàn Mộc Chính cùng vợ chồng Mạch Phi đứng ở hai bên, nhường lại vị trí trung tâm cho bốn người trẻ tuổi. Trong số bốn người kia có hai người chính là ‘nhân vật chính’ của bữa tiệc đính hôn ngày hôm nay: Đoàn Mộc Nguyệt Vy cùng Mạch Đình. Hai người còn lại ăn mặc đẹp đẽ, nam thanh nữ tú cũng tuyệt đối không thua kém gì so với hai ‘nhân vật chính’. Trên tay hai người bọn họ cầm micro, tựa như đang muốn phát biểu.

“Hai người đó là Đoàn Mộc Nhật Từ cùng Mạch Uyển.” Nam Cung Lãnh Dạ nhanh chóng đối với Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh và Mặc Hoảng nói ra danh tính của đôi nam thanh nữ tú đang cầm micro.

Đoàn Mộc Nhật Từ khuôn mặt anh tuấn sáng sủa, nụ cười phóng khoáng, khiến cho người ta có cảm giác y như hóa thân của ánh mặt trời. Người này chính là anh trai cùng cha cùng mẹ với Đoàn Mộc Nguyệt Vy, thực lực trong căn cứ thủ đô cũng xem như rất có danh tiếng. Tuy nhiên, nếu đặt gã lên bàn cân với anh em nhà họ Cố, gã có thục ngựa chạy theo sau cũng đuổi không kịp.

Còn Mạch Uyển là chị gái của Mạch Đình. Cô ta xinh đẹp gọi cảm, mặc một bộ váy màu tím đậm ôm sát đáng người. Người có ngoại hình như Mạch Uyển đáng nhẽ phải nên được rất nhiều theo đuổi, thế nhưng nghe nói tính cách ả rất điều ngoa khác nghiệt, cho nên đã gần 30 rồi mà vẫn chưa kết hôn.

“Mạch Uyển?” Mặc Sở Minh, Mục Hoảng và Nam Cung Lãnh Dạ không khỏi hơi nướng mảy, trong mắt lóe lên một tia khinh thường.

Danh tiếng của người này thối nát cực kỳ, đừng nói Mặc Sở Minh, mà ngay cả Nam Cung Lãnh Dạ cùng Mục Hoảng không mấy để tâm tới tin đồn trong giới thượng lưu cũng đã từng nghe qua tên. Trước mặt thể tiêu hoang phung phí, cuộc sống sa hoa tới mức khiến cho đám tiểu thư thiếu gia cũng phải lú lờ. Hơn nữa thường xuyên bao dưỡng đàn ông, ra vào quán bar là chuyện thường tình. Có lần Mạch Uyển này tham gia tiệc sex tập thể gì đó, chơi thuốc lắc cùng thuốc phiện liều cao bị cảnh sát tóm được, gây chấn động dư luận một thời gian.

Cô út Nam Cung Hình Hình của anh từng làm cảnh sát một thời gian, còn đích thân chịu trách nhiệm tra án này, lúc đó mỗi ngày về nhà đều dùng ngữ điệu khinh thường để nói về nhân cách của Mạch Uyển. Mục Hoảng, Mặc Sở Minh và Nam Cung Lãnh Dạ lúc đó mới từ quân đội trở về, bị bắt trở thành đối tượng nghe cô út ca thán.

“Nhìn từ tế như vậy...” Con người hiện tại không có cách nào phán xét qua vẻ bề ngoài, Mục Hoảng nhìn Mạch Uyển mỉm cười đứng trên bậc, lắc lắc đầu than thở.

Mạch Uyển cùng Đoàn Mộc Nhật Từ ở trên bậc người tung người hứng, đem chuyện tình của Đoàn Mộc Nguyệt Vy và Mạch Đình từ khi quen biết cho tới hiện tại kể ra một lần. Trong lời kể còn bớt xén không ít sự thực để làm cho câu chuyện trở nên cảm động hơn. Hai người lấy thân phận anh lớn và chị lớn, bày tỏ cảm xúc của mình đối với em rể và em dâu tương lai, hi vọng Đoàn Mộc Nguyệt Vy cùng Mạch Đình sẽ mãi mãi hạnh phúc.

“Tiểu Vy, sau này chúng ta là người một nhà rồi.” Đoàn Mộc Nhật Từ và Mạch Đình khoác vai nhau một cái, xem như bày tỏ tình hữu nghị. Mà Mạch Uyển đem Đoàn Mộc Nguyệt Vy ôm chặt, vành mắt đỏ lên mang theo chút lệ quang, thút thút nói “Em hãy đối xử tốt với tiểu Đình nhé.”

“Vâng, chị hai.” Đoàn Mộc Nguyệt Vy cũng vô cùng phối hợp, ôm ngược trở lại, nức nở đồng ý “Em và Đình ca nhất định sẽ hạnh phúc.”

Dù một màn trước mặt là giả hay là thật, tất cả mọi người cũng sẽ vỗ tay để chúc mừng. Đoàn Mộc Nguyệt Vy cùng Mạch Uyển quyến luyến buông nhau ra, nhìn nhau mỉm cười, trong ánh mắt tràn ngập thân mật, tựa như quả thực bọn họ đã trở thành người một nhà. Sau đó Đoàn Mộc Nhật Từ cầm tay của em gái cùng Mạch Đình, đặt vào chung một chỗ.

“Nhất định phải luôn hòa thuận với nhau.” Giống như một người anh lớn yêu thương em gái, Đoàn Mộc Nhật Từ trên mặt lộ ra một tia không nở cùng cảnh cáo, trừng mắt nhấn mạnh đối với Mạch Đình.

“An tâm, tôi sẽ đối xử tốt với tiểu Vy.” Mạch Đình cười cười, thanh âm nhẹ nhàng vang lên. Lời của hắn khiến cho Đoàn Mộc Nguyệt Vy không khỏi đỏ bừng cả mặt.

“Diễn giả tới như vậy, bộ nghĩ mọi người bị mù hết chắc.” Nam Cung Nguyên Nguyên dựa vào Hạ Thiên Khải, thì thào. Cô bé tuy nhỏ tuổi nhưng cũng biết yêu là gì. Trong mắt của Mạch Đình kia khi nhìn vào Đoàn Mộc Nguyệt Vy, không có sự yêu thương, không có sự bao dung.

“Ngoan, mặc kệ bọn họ.” Hạ Thiên Khải xoa đầu cô bé.

Mặc Sở Minh cùng Mục Hoảng cũng gật đầu đồng ý vụ diễn xuất của hai nhà Đoàn Mộc gia và Mạch gia này thực giả dối, liếc mắt một cái có thể nhìn ra được mấu chốt ngay. Muốn diễn hình ảnh anh trai tốt, Đoàn Mộc Nhật Từ kia đáng nhẽ nên đi thỉnh giao ba anh em nhà họ Cố một phen mới phải.

Nam Cung Lãnh Dạ không quan tâm lắm, nghiêng đầu nhìn về hướng cánh cửa chính của đại sảnh, hơi nhú mảy: Mèo con, vì sao còn chưa tới? Minh bắt đầu... cảm thấy mất kiên nhẫn với cái bữa tiệc giả dối và nhảm chán này rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Tiệc Đính Hôn (3)

Để hai người Mạch Uyển cùng Đoàn Mộc Nhật Từ bày tỏ cảm xúc với chuyện tình cảm của Đoàn Mộc Nguyệt Vy cùng Mạch Đình xong, lúc này Đoàn Mộc Chính cùng Mạch Phi mới tiến lên một bước. Đoàn Mộc Nhật Từ vô cùng tri kỉ, lập tức đưa micro trong tay mình cho cha, hơi hơi lùi về sau, nhường chỗ cho bậc trưởng bối phát biểu. Mạch Phi cũng nhận được micro từ con gái lớn Mạch Uyển.

Mọi người ở dưới ngừng vỗ tay, biết rõ rằng... mục đích chính của bữa tiệc này cuối cùng đã tới rồi. Chỉ thấy Đoàn Mộc Chính hắng giọng một chút, mỉm cười bắt đầu nói. Thanh âm của ông từ trầm thấp từ tính, vô cùng dễ nghe, kết hợp với khuôn mặt anh tuấn trầm ổn, khiến không biết bao phụ nữ bị mê mẩn.

“Hôm nay là ngày con gái cưng của tôi cùng với tiểu Đình đính hôn. Hai đứa nhỏ này tình cảm sâu đậm tốt đẹp, khiến cho người cha như tôi, mặc dù không muốn gả con gái quá sớm, cũng phải gật đầu đồng ý để hai đứa qua lại với nhau.” Ông ta quay sang, nhìn Đoàn Mộc Nguyệt Vy một cách yêu

thương.

“Cha...” Hốc mắt của Đoàn Mộc Nguyệt Vy đỏ lên, kiềm nén gọi một tiếng, người hơi hơi dựa vào Mạch Đình đứng bên cạnh.

“Đình nhi nhà tôi nhất định sẽ đối xử tốt với tiểu Vy, ông thông gia, ông cứ an tâm.” Mạch Phi hợp thời lên tiếng, vươn tay xoa nhẹ đầu của Đoàn Mộc Nguyệt Vy, như để chứng tỏ cho những người khác biết, Mạch gia nhà bọn họ rất yêu quý đứa con dâu tương lai này.

“Được, được...” Nghe ngào gật đầu, Đoàn Mộc Chính hít một hơi như muốn ổn định lại tâm tình, lần nữa quay đầu nhìn các vị khách quý đứng dưới bục “Nhân ngày tốt hôm nay, tôi còn có một chuyện nữa muốn tuyên bố. Vì tình cảm hai đứa nhỏ quá mức tốt đẹp, làm cho tâm tình người làm cha làm mẹ chúng tôi rất xúc động. Do đó, từ ngày hôm nay, Đoàn tộc gia tộc cùng Mạch gia gia tộc kết thành một khối, đồng lòng chung sức, cùng tiến cùng lùi.”

Quả nhiên hai gia tộc này muốn nhân cơ hội bữa tiệc đính hôn để chính thức tuyên bố liên kết bền vững. Mọi người ở dưới nghe xong, tuy biết trước rồi nhưng vẫn không khỏi xôn xao một hồi. Mạch Phi cùng Đoàn Mộc Chính liếc mắt nhìn nhau theo dõi thần sắc của mọi người phía dưới, đặc biệt là những người thuộc mười gia tộc lớn.

Chỉ thấy nhóm người Nam Cung gia lấy Nam Cung Lãnh Dạ làm đầu vẫn thần nhiên bình thường, tựa như không chút nào quan tâm; ba người Bách Di Quyền, Vũ Thanh cùng Dật Phong hơi nhurong nhurong lông mày, vẻ mặt hiểu rõ, không rõ là suy nghĩ cái gì; mà Phùng Nhiên Nhiên tuy ngày thường kiêu căng ngạo mạn, thế nhưng cô nàng không quá hiểu rõ về mấy chuyện liên kết cùng tranh giành quyền lực, ánh mắt mê mang nhìn Lưu Khinh Vũ đứng cạnh mình; chỉ có Lưu Khinh Vũ là tỏ rõ thái độ nhất, cô ta mỉm cười ôn nhu, khẽ vỗ tay.

Đoàn Mộc Chính và Mạch Phi đồng loại hí hóp mắt: Ngoại trừ Phùng Nhiên Nhiên ra, những người thừa kế khác của mười gia tộc lớn, quả nhiên không ai tâm thường!

Lưu Khinh Vũ làm người đầu tiên vỗ tay, kéo theo tinh táo của những người khác. Mặc kệ là nghi hoặc, là khó hiểu, là nóng ruột,... hay là bất cứ loại cảm xúc nào khác đi chăng nữa, mọi người cũng không thể thể hiện trực tiếp ở trước mặt hai vị tộc trưởng hai nhà Đoàn Mộc gia cùng Mạch gia. Lễ độ thu lại tâm tình, mọi người mỉm cười, học theo Lưu Khinh Vũ, vỗ tay rào rào, miệng liên mồm nói hai chữ chúc mừng.

“Như vậy, từ nay chúng ta là một nhà rồi, ông bà thông gia.” Mạch Phi cùng Tưởng Tiểu Đào hướng Đoàn Mộc Chính cùng Phùng Xuân thân thiết bắt tay.

“Đúng thế, đúng thế.” Đoàn Mộc Chính và Phùng Xuân vui vẻ gật đầu đáp lại.

Đúng lúc này, dị biến xảy ra. Nhóm những người phục vụ bung bê rượu và thức ăn trong bữa tiệc được Đoàn Mộc gia tộc thuê về đột nhiên ném xuống khay đĩa trên tay. Tiếng loảng xoảng không ngừng vang lên, bát đĩa đều bị ném vỡ tan thành từng mảnh. Những vị khách quý đang mãi để ý tới trên bục, hoàn toàn không kịp phản ứng, có không ít người bị những mảnh vỡ bắn lên người, khiến da dẻ bị xước. Trong giây lát, bữa tiệc trở nên hỗn loạn, tiếng la hét khắp nơi.

“Đoàn Mộc Chính, Mạch Phi, các người đi chết đi!” Một thanh niên tuổi khoảng hơn 20, xem chừng là người cầm đầu của nhóm người phục vụ kia hét lên. Trên tay bưng một tiếng, anh ta phát động dị năng biến ra một quả cầu lửa, phóng quả cầu lửa tới phía người hai nhà Đoàn Mộc gia cùng Mạch gia đang đứng trên bục.

“Màn nước!” Đoàn Mộc Nguyệt Vy hoảng loạn vung tay lên, lập tức dựng lên một màn nước vây xung quanh người hai nhà Đoàn Mộc gia cùng Mạch gia.

Tuy tư chất của Đoàn Mộc Nguyệt Vy không được coi là đặc biệt xuất sắc, thế nhưng cũng không phải là quá tệ. Dưới tài lực bồi dưỡng của Đoàn Mộc gia, cô ta vẫn đột phá được tới cấp 2 trung giai. So sánh với người thanh niên cầm đầu sở hữu hệ hỏa kia, xem như thực lực tương xứng. Hỏa cầu dựng phải màn nước, lập tức bốc hơi, biến mất gần hết.

“Lôi cầu!” Mạch Đình nhíu mày tung ra một quả cầu điện màu tím, ngăn lại chút tàn lửa còn sót lại của chiêu Hòa cầu kia. Hẳn là dị năng giả cấp 3, người thanh niên cầm đầu kia hoàn toàn không phải đối thủ của hắn.

“Chết tiệt!” Không ngờ Mạch Đình thực lực cao như vậy, người thanh niên cầm đầu tức giận cắn răng một cái. Biết hôm nay xem ra không thể đạt được mục đích, người thanh niên phát tay ra hiệu đối với những người thuộc hạ của mình. Những thuộc hạ dưới sự chỉ huy của anh ta, liên tiếp phóng ra dị năng, tàn phá bữa tiệc, đồng thời cũng tìm đường rút lui.

“Không thể để cho bọn chúng thoát!” Đoàn Mộc Chính cuối cùng cũng nhận ra đám người muốn lấy mạng mình này là ai, căm tức hét lên.

Người thanh niên cầm đầu kia tên là Dương Phục, là con trai của Dương gia, một gia tộc nhỏ trong giới kinh thương. Dương gia này lúc đầu mặt thế bởi vì không đủ mạnh, trong tay lại nắm giữ khá nhiều vật tư, vì vậy trở thành món mồi ngon mà các thế lực trong căn cứ thủ đô thêm muốn. Dương gia dưới sức ép quá lớn, cuối cùng chịu đầu nhập vào thế lực của Đoàn Mộc gia tộc và Mạch gia gia tộc.

Đáng tiếc, Dương gia gia chủ tin lầm người, rước sói vào nhà. Ông ta vốn muốn tìm chỗ dựa để đảm bảo an toàn cả nhà, không ngờ lại bị Đoàn Mộc Chính cùng Mạch Phi tính kế lừa sạch vật tư, sau đó còn truy sát cả nhà họ Dương.

Dương Phục vì là dị năng giả, cho nên may mắn trốn thoát được trong cuộc truy sát kia. Qua một đoạn thời gian biến mất, Đoàn Mộc Chính và Mạch Phi còn tưởng anh ta đã chết, cho nên buông tha tìm kiếm. Nào có ngờ hóa ra Dương Phục không chết, đoạn thời gian qua chỉ là đang chờ cơ hội mà thôi. Ngày hôm nay xuất hiện, mục đích đương nhiên là muốn cướp cái mạng giả của hai người bọn họ để trả thù cho Dương gia.

Một con dao treo ở trên đầu, lúc nào cũng muốn lấy mạng của mình, Đoan Mộc Chính và Mạch Phi làm sao có thể để yên cho Dương Phục thoát thêm lần nữa!

Theo tiếng quát của Đoan Mộc Chính, những nhóm dị năng giả dưới chướng của Đoan Mộc gia lập tức nhảy ra từ trong góc tối đại sảnh, bọn họ đồng tâm hiệp lực hướng về phía đám người Dương Phục để tấn công. Hai phe tranh đoạt, vũ khí cũng đã lấy ra, dị năng cũng đã sử dụng, nhất thời trong đại sảnh loạn càng thêm loạn, có không ít người đã bị thương.

“Dương thiếu, chúng tôi mở đường máu, cậu mau chạy đi!” Một thuộc hạ trung thành vừa chiến đấu vừa đối với Dương Phục hét lên.

“Năm mơ!” Nhóm của Hoàng Trịnh Kha lúc này đã áp sát trung tâm đại sảnh. Hoàng Trịnh Kha cười gằn một tiếng lớn giọng quát, hóa cầu bùng lên trong tay của hắn ta. So với hóa cầu ban nãy của Dương Phục, hóa cầu này càng thêm lớn hơn, mang theo uy lực đáng sợ.

“Hoàng đại ca, bắt được tên cầm đầu, Đoan Mộc tộc trưởng sẽ thưởng rất lớn đấy.” Đỗ Tịch cười hề hề, trong đôi mắt xé rách lộ lên một tia tham lam không cách nào kiềm chế được.

“Nhất định phải bắt lại.” Nếu nhóm bọn họ bắt được Dương Phục, vậy thì chắc chắn sẽ được Đoan Mộc Chính thưởng cho rất lớn. Đây là một cơ hội lập công cực tốt, Hoàng Trịnh Kha sao có thể bỏ qua “Minh Hi, Thiên Nam, Đỗ Tịch, dùng dị năng cắt đường chạy của tên cầm đầu kia; sau đó Dịch Dương tạo Thổ tường, nhốt hắn ta lại!”

“Được!” Nghe thấy lệnh của Hoàng Trịnh Kha, mọi người lập tức làm theo.

Cố Minh Hi là dị năng hệ lôi, hai người Đỗ Tịch và Triệu Thiên Nam là dị năng hệ phong, ba người kết hợp với nhau, nhất định sẽ cắt đứt được hết mọi con đường chạy trốn của Dương Phục. Các chiêu thức hệ phong và hệ lôi liên tục lóe lên không ngừng nghỉ, khiến Dương Phục không có cách nào tìm ra được đường rút lui. Hơn nữa anh ta còn phải ứng phó với Hoàng Trịnh Kha, người có thực lực trên anh ta hẳn một cấp, có thể nói là chật vật vô cùng. Cho dù muốn thoát đi, cũng thoát không nổi!

“Thổ tường!” Dịch Dương thấy Dương Phục không cách nào thoát được, biết thời cơ đã tới, sử dụng dị năng tạo ra thổ tường bao vây đối phương lại.

“Dương thiếu!” Lúc này, thuộc hạ dưới tay của Dương Phục đã bị nhóm dị năng giả của Đoan Mộc gia giết chết gần hết, chỉ còn lại vài người. Những người đó thấy Dương Phục toàn thân bị thương, máu nhiễm đỏ cả người, gấp gáp hét lên.

“Thổ tiễn!”

“Hóa cầu!”

“Phong nhận!”

Bọn họ dùng sức lực cuối cùng, đem chiêu thức dị năng tấn công về phía nhóm người Cố Minh Hi, Dịch Dương, Đỗ Tịch cùng Triệu Thiên Nam. Ngoài dị năng, còn có người lôi cả súng ra, liên tục nã đạn. Tất cả chỉ hi vọng, có thể giúp Dương Phục trốn thoát!

Bốn người Cố Minh Hi không thể không đem một phần chú ý kéo về hướng bên này, tránh né đòn tấn công cùng những viên đạn đang lao tới. Cho dù là dị năng giả, trúng phải đạn cũng rất có thể bị thương nặng, không ai dám đem mạng của mình ra để đùa cợt. Dịch Thiên vốn đứng ngoài cùng Khúc Miêu Miêu nhìn thấy như vậy, không khỏi khẽ nhíu mày, đành phải sử dụng dị năng hệ kim của mình, thay bốn người Cố Minh Hi đỡ không ít đạn.

Trong lúc đó, một người dùng tốc độ cực nhanh nhào tới cuốn lấy Hoàng Trịnh Kha, đẩy Dương Phục ra: “Dương thiếu, mau chạy đi!”

“Chết tiệt!” Thấy Dương Phục đã thoát khỏi vây công của đội ngũ mình, Hoàng Trịnh Kha tức tới tái mặt. Chỉ còn xem một chút nữa, vậy mà lại để cho đối phương thoát được. Hắn ta tức giận, ra tay càng thêm hung hiểm đối với người đang cố gắng níu chân mình.

Dương Phục thoát khỏi sự vây công của đội ngũ Hoàng Trịnh Kha, nhìn thuộc hạ một người lại một người ngã xuống, vì mình mà mở đường máu, hốc mắt đỏ lên. Hắn quyết tâm, cắn chặt răng, xoay người chạy. Những nhóm dị năng giả khác trong đại sảnh cũng phát hiện ý đồ này của anh ta, muốn lao tới ngăn cản. Thế nhưng, đáng tiếc là khoảng cách quá xa, dù có lòng nhưng không có sức để thực hiện, đành trơ mắt nhìn Dương Phục lao tới phía cửa chính.

“Hạ lệnh cho đám bảo vệ ngoài cửa chính, bắt lấy hắn ta! Tuyệt đối không được buông tha!” Đoan Mộc Chính và Mạch Đình thấy Dương Phục sắp thoát được, tức tới đỏ cả mắt, gào lên.

“Từ nhĩ, mau dùng dị năng, mau dùng dị năng đi, bắt tên kia lại!” Phùng Xuân túm lấy tay của Đoan Mộc Nhật Từ, hoảng sợ nói. Người kia muốn giết chồng của bà ta, muốn hại hai nhà Đoan Mộc gia và Mạch gia, tuyệt đối không thể ‘thả hổ về rừng’. Ai biết được lần sau Dương Phục tới ám sát là lúc nào?!

“Dạ, mẹ.” Đoan Mộc Nhật Từ gật gù đầu, phát tay lên “Mộc khổng, truy!” Mặt sàn được lát đá đột nhiên vỡ ra một mảnh, một nhánh dây leo to lớn vươn lên, theo sự chỉ huy của Đoan Mộc Nhật Từ, dùng tốc độ cực kỳ nhanh lao về hướng Dương Phục đang chuẩn bị chạy thoát kia.

Dương Phục bị bức vào tuyệt cảnh, tựa như bị kích thích tiềm năng, trong lúc chạy với tốc độ cực đại của cơ thể, vẫn có thể nghiêng người tránh đi công kích của nhánh dây leo kia. Nhánh dây leo mất đi mục tiêu tấn công, vẫn tiếp tục lao về phía trước. Đúng lúc này, ở phía cửa chính vào đại sảnh, có hai bóng dáng mặc đồ màu trắng đi vào. Bọn họ xuất hiện, tự nhiên trở thành đối tượng tấn công của nhánh dây leo thay cho Dương Phục.

“Cẩn thận!!!” Có người nào đó trong đại sảnh theo bản năng hét lên.

Hai người mới xuất hiện dường như cũng vô cùng giật mình khi tự dưng bị tấn công. Thời điểm nhánh dây leo kia chỉ còn cách hai người một vài mét, tình huống cực kỳ nguy hiểm, đột nhiên người thanh niên vurun tay trái ra kéo thiếu nữ về sau lưng mình để bảo vệ, tay còn lại chuyển một cái túm chặt lấy ngọn của nhánh dây leo. Trong miệng lẩm bầm gì đó, nhánh dây leo vốn còn xanh tốt lấy tốc độ mất thường thấy được, bị sa hóa biến thành cát bụi, rơi lả tả xuống sàn nhà lát gạch.

Các vị khách quý trong đại sảnh tuy ban đầu có chút hoảng loạn, nên có vài người bị thương, thế nhưng dù sao cũng là kẻ có danh có phận tại căn cứ thủ đô, thân thủ cũng không thể quá mức kém. Thời điểm nhóm dị năng giả dưới chướng của Đoàn Mộc gia tộc xuất hiện tiêu diệt nhóm người ám sát thì bọn họ cũng đã lui về một bên, tránh cho tiếp tục bị thương tổn. Có người còn đủ bình tĩnh và tinh táo, sử dụng đủ loại dị năng để bảo vệ mình cùng người thân và bạn bè.

Cho nên một màn vừa rồi, tất cả mọi người đều quan sát được, hơn nữa còn thấy rất rõ ràng. Quý dị! Quá mức quý dị! Làm sao nhánh cây leo kia lại có thể biến thành cát bụi?! Hơn nữa còn bằng tốc độ nhanh như vậy?!

Cả đại sảnh vốn còn âm ỉ chột im bật lại!

Ánh mắt của mọi người, đều đổ dồn về phía hai bóng dáng màu trắng mới xuất hiện.

Thiếu nữ váy trắng, mái tóc đen thả xõa, khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp như tinh linh, trông mắt bạc lóe lên sự thần bí làm cho người ta phải mê muội. Thanh niên mặc bộ tây trang màu trắng, mái tóc hơi vuốt lên, khuôn mặt mỉm cười nhân nhật ôn hòa, thế nhưng trông mắt đen kịt lại khiến người ta có cảm giác xa cách.

Hai người này ngoại hình quá mức xuất sắc, đủ để đề ép bất cứ người nào. Dù là nam hay nữ, một giây kia nhìn thấy họ, đều phải ngây ra.

Người thanh niên không quan tâm ánh mắt của những người, sống lưng thẳng tắp, nét mặt tao nhã, đứng vững ở phía trước thiếu nữ thuần khiết, giống như một người kỵ sĩ trung thành đang bảo vệ cô công chúa nhỏ của bản thân. Một bàn tay vẫn còn vurun ra, các ngón tay vẫn y nguyên hình dáng đang túm lấy thứ gì đó. Nhìn bàn tay thon dài tinh tế kia, lại nhìn đồng cát bụi còn vương lại trên sàn nhà, tất cả mọi người không khỏi rung mình một cái.

“Đoàn Mộc gia tộc thực biết cách tiếp đãi khách.” Người thanh niên thanh âm vang lên, trong trẻo ôn hòa, thế nhưng lại khiến cho người ta vô cùng áp lực.

Bốn người Đoàn Mộc Chính, Phùng Xuân, Đoàn Mộc Nhật Tử và Đoàn Mộc Nguyệt Vy không khỏi khẽ cau mày. Bởi vì nhìn từ trực diện, cho nên bọn họ chỉ nhìn thấy khuôn mặt người thanh niên mà không nhìn rõ được khuôn mặt của người thiếu nữ đứng sau anh. Trong lòng Đoàn Mộc Chính cảm thấy khó hiểu, tại sao cứ có cảm giác người thanh niên kia có địch ý đối với Đoàn Mộc gia?! Ông không ngừng tự hỏi xem xem vị thiếu niên bất phàm này là ai.

Những vị khách quý khác thấy ngữ điệu của người thanh niên nói chuyện không chút nể nang mặt mũi của Đoàn Mộc gia, không khỏi lại xoắn xuýt dự đoán. Khí chất như vậy, thực lực như vậy, ngoại hình như vậy, cao ngạo như vậy... rốt cuộc người này là ai? Ai cũng rõ người thanh niên này xuất thân không tầm thường, thế nhưng mà lực tung hết cả trí nhớ, cũng chẳng ai đoán ra được thân phận của đối phương.

“Tại sao lại có thể xuất hiện ở đây?” Đúng lúc tất cả đang nghi hoặc, đột nhiên một tiếng kêu cao vút vang lên, thu hút tất cả mọi sự chú ý.

“Miêu Miêu?” Nhóm người Hoàng Trịnh Kha vốn đang ngầy ngẩn bởi vẻ ngoài của hai người mặc đồ trắng kia, lúc này cũng tỉnh táo, quay đầu lại nhìn. Bọn họ phát hiện ra chủ nhân thanh âm kia là một đồng đội trong đội ngũ - Khúc Miêu Miêu. Chỉ thấy sắc mặt của Khúc Miêu Miêu trở nên trắng bệch hoảng hốt.

“Miêu Miêu, em biết hai người kia sao?”

Cố Minh Hi tuy không biết người thanh niên, thế nhưng cũng đã nhận ra thiếu nữ kia là ai. Vẻ ngoài xuất sắc như thế, gặp qua một lần, tuyệt đối không thể quên. Đó không phải là Cố Diệp Ninh mà cô ta đã gặp tại thời điểm tiến vào căn cứ thành phố C đó sao?! Hơn nữa, Cố Diệp Ninh còn rất quen thân với ba người Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh cùng Mục Hoàng. Cố Minh Hi dựa vào những gì mình biết, rất dễ dàng liền hiểu được thân phận của Cố Diệp Ninh này chỉ sợ tuyệt đối không thua kém gì vị Nam Cung Lãnh Dạ kia.

“Tại sao cô ta có thể xuất hiện ở đây?” Khúc Miêu Miêu tựa như không nghe thấy lời hỏi của Cố Minh Hi, liên tục lắc đầu muốn phủ định “Cô ta làm sao có thể được mời tới bữa tiệc này?” Sau đó, Khúc Miêu Miêu quay đầu qua, quả nhiên thấy Triệu Thiên Nam thần sắc tràn ngập rối rắm, trong mắt toát ra một tia si mê.

Con tức điên cuồng xông lên lồng ngực, Khúc Miêu Miêu chạy tới, bất chấp tất cả ánh mắt kỳ quái của mọi người, tựa như phát điên túm chặt lấy cánh tay của Triệu Thiên Nam, hét lên: “NAM! ANH KHÔNG ĐƯỢC ĐỂ BỊ MÊ HOẶC! ANH LÀ NGƯỜI YÊU CỦA EM!”

“Miêu Miêu...” Triệu Thiên Nam bị phản ứng của Khúc Miêu Miêu làm cho giật mình, ngây ngốc chuyển tầm mắt nhìn cô ta.

“Nam, anh là người yêu của em, em tuyệt đối không cho phép cô ta cướp anh đi!”

Khúc Miêu Miêu nức nở bật khóc. Triệu Thiên Nam sau khi chia tay với Cố Diệp Ninh, hai người bọn họ không cần lén lút nữa, quan hệ trở nên vô cùng tốt. Thế nhưng chưa được mấy ngày, mặt thế ụp xuống bất ngờ, phá hủy tất cả mọi sự yên bình. Cô ta và Triệu Thiên Nam trên đường chạy nạn gặp

bao nhiêu vất vả, có vài lần thiếu chút nữa thì chết. Nếu không phải bất ngờ kích phát dị năng, hiện tại không rõ bọn họ đã táng thân nơi nào.

Thế nhưng mặt thể khổ sở áp bức, làm cho Khúc Miêu Miêu không thể giữ được vẻ nhu mì trong sáng của mình trước mặt Triệu Thiên Nam. Phát hiện ra đối phương không tốt đẹp hoàn mỹ như bản thân tưởng tượng, sự kiên trì cùng tình cảm của Triệu Thiên Nam dành cho Khúc Miêu Miêu cũng bị mai mòn đi không ít. Hiện tại bọn họ vẫn là người yêu, nhưng Triệu Thiên Nam không còn quan tâm chăm sóc bảo vệ cô ta như trước, càng nhiều hơn là thờ ơ cùng lạnh nhạt.

Cổ Diệp Ninh là cái dằm trong lòng của Khúc Miêu Miêu. Trước mặt thể, cô xinh đẹp, giỏi giang, thông minh, tốt tính, được mọi người yêu mến vây quanh. Sau mặt thể, cô vẫn cứ tài giỏi, vẫn cứ xinh đẹp như vậy, hơn nữa còn nắm trong tay thực lực cực mạnh. Khúc Miêu Miêu cảm thấy vô cùng bất công! Dựa vào đâu Cổ Diệp Ninh luôn nổi trội hơn mình?!

Từ lần cuối cùng gặp Cổ Diệp Ninh ở tại thành phố D, Khúc Miêu Miêu đã phát hiện ra kỳ thực Triệu Thiên Nam vẫn còn yêu Cổ Diệp Ninh, đối với mình chẳng qua là nhất thời ham mới mẻ. Cho nên cô ta luôn sợ hãi, sợ hãi một ngày nào đó Triệu Thiên Nam sẽ rời bỏ mình để đi tìm Cổ Diệp Ninh. Cô ta khủng hoảng, cô ta ngày ngày thầm cầu mong Cổ Diệp Ninh chết đi, để đừng bao giờ xuất hiện trước mặt mình cùng Triệu Thiên Nam nữa.

Cho tới khi vất vả đến được thủ đô, nhờ vào quan hệ riêng của mình, khiến cho toàn đội ngũ được gia nhập vào đội quân dị năng giả dưới chương Đoàn Mộc gia tộc, Khúc Miêu Miêu mới tìm lại được một chút cảm giác ưu việt. Thế nhưng chẳng để cô ta vui được bao lâu, Cổ Diệp Ninh lại xuất hiện, giống như khắc tinh, đập tan tất cả ảo tưởng của Khúc Miêu Miêu.

Khúc Miêu Miêu bởi vì chịu khổ chịu đói mà đen và gầy đi không ít thì Cổ Diệp Ninh lại càng thêm xinh đẹp rạng rỡ hơn so với trước kia. Khúc Miêu Miêu mặc một bộ đồ cũ mềm đã bạc phếch, đầu tóc xơ tàm thành một túm, luộm thuộm buộc ra đằng sau; Cổ Diệp Ninh mặc chiếc váy trắng được thiết kế cầu kỳ, đeo vòng tay vòng cổ tinh xảo, mái tóc mềm mại như tơ buông xuống càng làm nổi bật chất da hồng căng mịn. Chênh lệch như trời với vực, như món bảo vật quý giá với một món đồ cũ rách nát, tất cả khiến cho Khúc Miêu Miêu bị kích thích tới mất lý trí.

“Thiên Nam, em và Miêu Miêu quen hai người kia?” Đỗ Tịch hí hóp đôi mắt lại, trong mắt lóe lên tham lam cùng khát vọng.

“Đó là... bạn...” Triệu Thiên Nam đang muốn đáp lời thì đột nhiên bị một thanh âm vui mừng cắt ngang.

“Cuối cùng cũng đã chịu tới rồi.”

Mọi chuyện tiến triển quá nhanh, mọi người không thể nào theo kịp, ánh mắt lại theo bản năng chuyển về hướng phát ra thanh âm. Ba người thanh niên tương mạo xuất sắc đi ra từ trong nhóm khách nhân, bước về hướng người hai người đang đứng ở cửa chính của đại sảnh kia. Mọi người ngạc nhiên phát hiện... ba người thanh niên kia không phải là Vũ Thanh, Dật Phong và Bách Di Quyền sao?! Người vừa lên tiếng kia chính là Vũ gia thiếu gia Vũ Thanh.

Mà ngay sau ba người Vũ Thanh, khiến mọi người càng kinh hãi hơn đó chính là Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh và Mục Hoàng cũng lẳng lặng bước tới nghênh đón người thanh niên và người thiếu nữ mặc đồ trắng kia.

Này... này... này... rốt cuộc hai người kia có thân phận gì hả???

“Vũ Thanh ca, Dật Phong ca, Bách Di Quyền ca.” Là bạn của anh trai, Cổ Diệp Ninh rất lễ phép chào hỏi. Sau đó, tầm mắt của cô dừng lại ở phía sau ba người Vũ Thanh “Sở Minh, Hoàng ca, Lãnh Dạ, sao mọi người lại ở đây?” Trong thanh âm nghe ra được nhiều thêm một ít thân thiết.

Cổ Diệp Ninh quả thực là ngạc nhiên, cô thường xuyên nhắn tin liên lạc với Nam Cung Lãnh Dạ, lại chưa từng nghe anh đề cập tới chuyện Nam Cung gia tộc cũng tới bữa tiệc đính hôn này. Hơn nữa, với tính cách của Nam Cung Lãnh Dạ, cô còn nghĩ rằng anh không thích tham gia những bữa tiệc nhảm chán kiểu này.

“Khụ, nghe nói em cũng tới, nên Nam Cung đại thiếu thay đổi kế hoạch.” Mục Hoàng háng giọng, tùm tùm cười, rất có tâm bán đứng Nam Cung Lãnh Dạ.

“Hoàng.”

Ánh mắt lạnh như băng xẹt qua, làm Mục Hoàng giật thót. Hắn vội vàng làm động tác kéo khóa miệng, trong lòng một mảnh chua xót. Hu hu, lại làm chuyện ngu ngốc rồi. Chắc chắn về nhà sẽ bị Nam Cung đại thiếu đi cho một trận!!! Trời ơi, sao tự dừng lại đi treu chọc vào Nam Cung đại thiếu làm gì cơ chứ!!! Minh chẳng lẽ quả thực là quá thiếu ngược rồi, nên vẫn cứ luôn tự đi tìm cái chết?!

“Đáng đời.” Mặc Sở Minh nhìn Mục Hoàng hời hợt lần, ném ra một câu.

“Lãnh Dạ, cái đó... Hoàng ca nói thật hả?” Cổ Diệp Ninh vành tai nhin không được đồ bưng lên, ngẩng đầu nhìn Nam Cung Lãnh Dạ. Không biết vì sao nghe thấy Mục Hoàng nói như vậy, cô cảm thấy trong lòng thoáng có chút vui mừng lại có chút xấu hổ.

“Ừm, tại thấy cô nói... sẽ tham gia...” Nam Cung Lãnh Dạ đối với Mục Hoàng há khắc bao nhiêu thì đối với Cổ Diệp Ninh nhu tình bấy nhiêu. Nét lạnh lùng trên khuôn mặt trở nên mềm mại, thanh âm cũng bất tri bất giác trở nên ôn nhu hơn rất nhiều. Anh cảm thấy được Cổ Diệp Ninh hơi xấu hổ, ý cười trong mắt càng thêm nồng đậm.

“Nam Cung Lãnh Dạ, đứng cách xa em gái tôi ra một chút, cảm ơn.” Ngay trong lúc giữa hai người trở nên có chút mập mờ, một thanh âm xen vào phá vỡ toàn bộ bầu không khí. Kế tiếp, một khuôn mặt tuấn tú ưu nhã xuất hiện trước mắt của Nam Cung Lãnh Dạ.

“Cố Tình Huyền.” Sắc mặt có chút ôn nhu của anh lập tức sầm xuống, ánh mắt không vui nhìn về cái kẻ ‘phá đám’ đáng chết kia.

“Lại gặp lại.” Cổ Tĩnh Huyền nhìn Nam Cung Lãnh Dạ đang có dấu hiệu nổi bão bằng ánh mắt điềm tĩnh, không chút sợ hãi nào. Ngược lại, Cổ Tĩnh Huyền còn cố tình trưng ra vẻ mặt như cười như không tràn ngập khiêu khích.

“Lại - gặp - lại!” Đối phương là anh vợ, đối phương là anh vợ, đối phương là anh vợ! Nam Cung Lãnh Dạ tự niệm trong đầu như vậy, hít một hơi cố gắng bình ổn con giận, nghiêng răng nghiêng lợi chào đáp lại đối phương.

Mục Hoảng cùng Mặc Sở Minh theo bản năng lùi ra sau vài bước, tránh khỏi vùng nguy hiểm. Cổ Tĩnh Huyền VS Nam Cung Lãnh Dạ, áp suất thấp điên cuồng va chạm. Ngoại trừ Cổ Diệp Ninh vẫn ngơ ngác đứng ở giữa không hề bị ảnh hưởng dù chỉ một chút, người khác dám tiếp cận, nhất định sẽ bị chèn ép tới khỏi thở luôn.

Vũ Thanh, Dật Phong cùng Bách Di Quyền liếc trái thấy Nam Cung Lãnh Dạ, liếc phải thấy Cổ Diệp Ninh và Cổ Tĩnh Huyền, an an phận phận học theo Mục Hoảng và Mặc Sở Minh, lùi ra sau.

Một người là Nam Cung đại thiếu gia thanh danh cực lớn trong giới thượng lưu, một người là Cổ gia tam tiểu thư được cưng chiều bậc nhất, một người là Cổ gia thiếu gia chân chính bị mất tích nhiều năm mới trở về. Ba người này... thân phận khủng bố quá, đứng cạnh khiến bọn họ cảm thấy vô cùng vô cùng áp lực. Hơn nữa, bão táp ngầm giữa Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cổ Tĩnh Huyền, không phải là ai cũng chịu được.

“Huyền ca, Lãnh Dạ, hai người làm sao vậy?” Cổ Diệp Ninh cho dù trì hoãn tới mấy cũng nhận ra bất thường giữa Cổ Tĩnh Huyền và Nam Cung Lãnh Dạ, cô khó hiểu quay đầu nhìn hai người. Trước kia đâu có thấy bọn họ bất hòa, sao tự dưng bây giờ lại ‘bằng mặt không bằng lòng’ như thế?!

“Không có gì.” Cổ Tĩnh Huyền thu lại tầm mắt, cười cười ôn nhu đối với Cổ Diệp Ninh nói. Nam Cung Lãnh Dạ bên cạnh cũng gật gật đầu.

“Được rồi, hiện tại không phải thời điểm thích hợp để hàn huyên gì đó, có gì chút nói sau đi.”

Quan sát một lúc thấy hai người lại trở lại bình thường, hàng lông mày của cô khẽ nhủ vào. Rõ ràng là có chuyện giấu mình, nhất định như vậy! Nhưng mà hiện tại không phải là lúc để ‘tra khảo’, đợi lát nữa cô sẽ hỏi Nam Cung Lãnh Dạ sau. Trong ấn tượng của Cổ Diệp Ninh, người bạn tốt này chưa từng giấu diếm cô điều gì. So với ông anh Cổ Tĩnh Huyền trong ngoài bất nhất, đáng tin tưởng hơn nhiều. Cổ Tĩnh Huyền không hề biết, hóa ra ấn tượng của mình trong lòng em gái cũng lại ‘tệ’ tới như vậy, còn thua cả Nam Cung Lãnh Dạ mà bản thân mình gai mắt nhất.

“Đúng đó, đúng đó, có chuyện gì nói sau. Hiện tại vẫn đang là lúc bữa tiệc bắt đầu, nên để cho Đoan Mộc gia chút mặt mũi. Đợi lát nữa bữa tiệc đi vào hoạt động tự do, chúng ta lại hàn huyên cũng không muộn.” Mấy người Mặc Sở Minh và Vũ Thanh đối với ý kiến của Cổ Diệp Ninh vô cùng tán thành, vội vàng xen vào.

“Khụ, tất cả đều nghe em.” Cổ Tĩnh Huyền háng giọng đáp.

Cổ Diệp Ninh đẩy Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cổ Tĩnh Huyền đang che ở trước mình ra, ánh mắt lạnh nhạt đảo qua những người trong đại sảnh. Thời điểm nhìn thấy vẻ rối rắm của Triệu Thiên Nam cùng khuôn mặt trắng bệch của Khúc Miêu Miêu, đáy mắt của Cổ Diệp Ninh chỉ thoáng hiện lên một chút ngạc nhiên, sau đó thần nhiên dời đi tầm nhìn.

Cho tới khi chiếu thẳng tầm mắt vào tám người của hai nhà Đoan Mộc gia cùng Mạch gia đang đứng ở vị trí trung tâm đại sảnh, khóe miệng cô hơi hơi cong lên, mang theo vài phần châm chọc.

Đoan Mộc Chính, Phùng Xuân, Đoan Mộc Nguyệt Vy cùng Đoan Mộc Nhật Từ lúc này đã phát hiện ra Cổ Diệp Ninh, sắc mặt tái mét mang theo lúng túng hoảng loạn vô cùng. Bọn họ không nghĩ tới, người của Cổ gia lại tới bữa tiệc, hơn nữa... còn là Cổ Diệp Ninh! Mà Mạch Phi, Tường Tiểu Đào và Mạch Uyên về mặt liên tục thay đổi, tựa như con tắc kè hoa, nói lên tâm trạng của bọn họ cũng không tốt hơn bốn người nhà Đoan Mộc. Chỉ có Mạch Đình là bình thường nhất, trong mắt của hắn, ngoài ngạc nhiên thì còn có một tia tình cảm mờ mịt không rõ ràng.

Những vị khách quý khác trong đại sảnh đối với việc ba người Nam Cung Lãnh Dạ cùng ba người Vũ Thanh đích thân tiến tới đón tiếp thanh niên thiếu nữ kia đã cảm thấy kinh ngạc lắm rồi, hiện tại tới khi nhìn thấy vẻ mặt của tám người nhà Đoan Mộc gia cùng Mạch gia, bọn họ càng thêm sững sờ...

Rốt cuộc... hai người kia có thân phận gì?

“Đoan Mộc gia chủ, Mạch gia gia chủ, xin lỗi vì đã tới trễ.” Cổ Diệp Ninh tao nhã vén lên góc váy, hơi hơi nhún người, làm một động tác chào hỏi lịch sự, đối với Đoan Mộc Chính cùng Mạch Phi nói: “Cổ Diệp Ninh cùng Cổ Tĩnh Huyền thay mặt cho Cổ gia gửi lời chúc tới hai nhà Đoan Mộc gia cùng Mạch gia.”

Thanh âm của Cổ Diệp Ninh trong trẻo và nhẹ nhàng, thế nhưng thời khắc này, lại tựa như búa tạ ngàn cân đập thẳng vào trong lòng những người có mặt tại đây.

Là... Cổ gia?

.
. .
.

Bên dưới đại sảnh tranh phong dữ dội thì tại trên lầu ba của biệt thự Đoàn Mộc gia, thư phòng riêng của lão gia chủ Đoàn Mộc Cổ yên lặng tới áp lực. Ánh đèn trong phòng tỏa ra ánh sáng vàng ảm áp như ánh thái dương, thế nhưng, bất cứ ai đứng tại nơi này đều chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh lẽo đang bao quanh thân thể mình.

Đoàn Mộc Cổ tuổi đã ngoài 60, vẻ mặt không còn khỏe mạnh như trước. Lão ngồi ở sau bàn làm việc, híp mắt cúi đầu, chẳng biết đang nghĩ cái gì. Điện lão - lão quản gia của Đoàn Mộc gia đứng ở một bên theo dõi, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng. Điện lão hết nhìn Đoàn Mộc Cổ lại nhìn ba người thanh niên đang ngồi ở trên ghế sofa đối diện, không dám xen vào, lại không biết nên làm gì cho phải.

“Các con nhất quyết không đồng ý với yêu cầu của ta sao?” Cuối cùng, Đoàn Mộc Cổ là người chịu thua trước. Lão mở mồm, trong thanh âm mang theo bất đắc dĩ.

“Đây vốn là chuyện không có khả năng đáp ứng.” Cổ Diệp Phi híp lại đôi mắt hoa đào, ngữ điệu biếng nhác nhưng mang theo kiên quyết không thể thay đổi. Y ngã người dựa vào phần lưng tựa mềm mại của sofa, khoanh hai tay trước ngực, nở ra một nụ cười cợt nhả.

“Ông nội, bọn con sẽ cố gắng đáp ứng những gì mà ông hi vọng. Tuy nhiên tất cả chỉ trong phạm vi bọn con có thể chấp nhận được!” Cổ Liệt Hạo thần sắc nghiêm nghị, nhìn thẳng vào khuôn mặt của Đoàn Mộc Cổ “Một khi đụng tới quyền lợi của Cổ gia cùng người Cổ gia, con sẽ không đồng ý. Ông hẳn là phải biết tính cách của bọn con.”

“Ta biết, nhưng... đã có tin tức truyền ra, Luru gia đang muốn kết thân với Nam Cung gia. Trong trận chiến quyền lực này, ta sợ Đoàn Mộc gia tộc trụ không được.” Đoàn Mộc Cổ thở dài một tiếng, áp lực vô cùng. Lão không thể để cho gia nghiệp của Đoàn Mộc gia sụp đổ.

“Đây chỉ là lý do mà thôi.” Không thêm đề ý ông nội mình có bao nhiêu phiền não, Cổ Liệt Hạo nói thẳng “Việc Luru gia cùng Nam Cung gia kết thân hiện tại còn chưa có rõ, ông không cần phải lo lắng quá mức như vậy.”

“Cho dù Nam Cung gia và Luru gia không kết thân, thì Đoàn Mộc gia cũng không được đảm bảo. Hiện tại lợi thế duy nhất của Đoàn Mộc gia là Điện lão.”

Quay lại nhìn lão quản gia trung thành của mình, Đoàn Mộc Cổ nén lại chua xót “Nhưng một khi tương lai có thêm dị năng giả cấp 4 mới xuất hiện, mà dị năng giả này không thuộc về Đoàn Mộc gia chúng ta, vậy thì Đoàn Mộc gia sẽ mất đi lợi thế vốn có. Tiểu Hạo, con không thể suy xét một chút về đề nghị của ta sao?”

“Cổ gia tuyệt đối không chấp nhận là đồng minh với Đoàn Mộc gia. Ông nội, ông hẳn là không quên chuyện quá khứ đi?” Cổ Diệp Phi thay anh mình trả lời, châm biếm hời.

“Ta...” Sắc mặt của Đoàn Mộc Cổ cứng đờ, nghẹn lời.

“Đại thiếu gia, tam thiếu gia, lục thiếu gia, mấy năm nay lão chủ nhân vẫn luôn canh cánh trong lòng về việc của phu nhân, nhưng chuyện cũ đã qua xin cho qua hẳn. Đoàn Mộc gia cùng Cổ gia hợp thành đồng minh, là có lợi cho cả hai bên.” Điện lão nhìn không được nữa, đỡ lời cho Đoàn Mộc Cổ.

“Dừng, bốn thiếu gia là Cổ nhị thiếu gia, không phải là Đoàn Mộc tam thiếu gia.” Vươn tay ra hiệu, Cổ Diệp Phi lạnh nhạt quay sang Cổ Liệt Hạo “Anh hai, anh thấy không, bây giờ em đã là ‘tam thiếu gia’, Hạ là ‘lục thiếu gia’ rồi, còn nói cái gì mà canh cánh chuyện của mẹ trong lòng?! Rõ ràng là đã âm thầm thừa nhận tiện nhân Phùng Xuân cùng hai đứa con hoang kia!”

“Đoàn Mộc Nhật Phi! Con cẩn thận lời nói của mình một chút!” Lời này của Cổ Diệp Phi đã làm cho Đoàn Mộc Cổ nhin không được mà quát lên.

“Tôi tên Cổ Diệp Phi, ông nội, ông gọi sai rồi.” Cổ Diệp Phi không giống Cổ Liệt Hạo, y không có tình cảm mấy với người ông nội này. Nếu không phải nể mặt anh trai, y còn lâu mới gọi một tiếng ‘ông nội’.

“Con...” Đoàn Mộc Cổ quả thực bị chọc tức tới suýt ngất.

“Ông nội, Điện lão, nếu liên kết với Đoàn Mộc gia, Cổ gia có lợi ích gì?” Lúc này, Cổ Phong Hạ đột nhiên lên tiếng, thanh âm lạnh lùng cứng ngắt như tiếng máy móc. Trên khuôn mặt cậu cũng không có bất cứ biểu cảm gì, hai tròng mắt đen lấy vô cảm.

“Cái này...” Hai người đột nhiên bị hỏi tới không phản ứng kịp để trả lời.

“Cổ gia có vật tư sung túc, có quân đội trong tay, có quyền chương quản căn cứ, có dị năng giả cấp bậc cao. Đoàn Mộc gia có thứ gì để chứng minh bản thân mang lại lợi ích cho Cổ gia?” Cậu tiếp tục đều đều hỏi.

“Cái đó... cái đó... hai nhà là thông gia, đương nhiên làm đồng minh là thích hợp nhất...” Điện lão ngắc ngứ trả lời “Giống như Nam Cung gia cùng Hạ gia và Âu Dương gia...”

“Thông gia? Mẹ tôi chết rồi, còn thông gia cái gì?” Kinh thường hừ một tiếng, Cổ Diệp Phi liếc mắt nhìn Điện lão như nhìn kẻ ngốc.

“Các con là con cháu của Đoàn Mộc gia, chẳng lẽ không chút để ý tới sự vinh tồn của gia tộc hay sao?” Rầm một tiếng, Đoàn Mộc Cổ đập bàn đứng dậy, nhú mày gợn dữ nhìn ba đứa cháu lãnh khốc ngồi đối diện mình. Ba người vẻ mặt quá mức lãnh tĩnh, quá mức lý trí, hoàn toàn không thêm đề ý sự sống còn của Đoàn Mộc gia.

“Ông nội, sau khi con 10 tuổi, bốn anh em bọn con đã thoát ly khỏi Đoàn Mộc gia, ông quên rồi sao? Giờ bọn con họ Cổ, không phải họ Đoàn Mộc.

Là Cố Liệt Hạo, không phải Đoàn Mộc Nhật Hạo. Là Cố Diệp Phi, không phải Đoàn Mộc Nhật Phi. Là Cố Diệp Ninh, không phải Đoàn Mộc Nguyệt Ninh. Là Cố Phong Hạ, không phải là Đoàn Mộc Nhật Hạ!”

Gần từng tiếng từng tiếng, Cố Liệt Hạo nói: “Bọn con hiện tại không có trách nhiệm gì với Đoàn Mộc gia hết!”

“Ông nội, ông đừng tưởng bọn tôi không biết Đoàn Mộc gia âm thầm làm những gì. Mẹ tôi chết, mẹ tôi chết, Phùng Xuân được Đoàn Mộc Chính bảo vệ, cho nên vẫn cứ nhón nhơ ngoài vòng pháp luật. Đã vậy, con trai con gái bà ta cùng bà ta còn dám tính kể lên đầu Ninh nhi. Năm đó Ninh nhi bắt hòa với chúng tôi, là ai sau lưng âm thầm chia rẽ?”

Đá mạnh lên cái bàn trước mặt, Cố Diệp Phi vẻ mặt ác liệt, cười gần từng tiếng. Muốn lợi dụng Cố gia lần nữa để che chở cho Đoàn Mộc gia sao?

Đoàn Mộc Cố nằm mơ đi!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Tiệc Đính Hôn (4)

Trong đại sảnh, lặng ngắt một mảnh, tất cả mọi người dùng ánh mắt kinh ngạc tốt độ nhìn về hướng thiếu nữ xinh đẹp mặc bộ váy trắng thanh khiết như nắng ban mai kia. Khuôn mặt cô tinh xảo, đôi mắt màu bạc hút hồn sâu thẳm, đôi mi cong vút như cánh bướm, mái tóc đen buông xõa xuống càng làm nổi bật lên làn da trắng nõn không chút tí vết, đôi môi chỉ hồng đầy đặn, mỗi một đường nét đều như được tỉ mỉ họa nên. Chỉ cần ăn mặc đơn giản, thế nhưng cũng đủ để toát ra một khí chất thanh tao cao quý thấm thía từ tận xương tủy.

Người của Cố gia?

Thiếu nữ kia... thực sự là người của Cố gia?

Những ai đã từng gặp qua Cố gia nhị thiếu gia đều có thể dễ dàng nhận ra một điều, đó chính là thiếu nữ trước mặt này, có khuôn mặt giống Cố Diệp Phi tới sáu bảy phần.

Mặc kệ bọn họ có muốn tin tưởng hay không thì không thể phủ nhận được một sự thật... cô gái tự xưng tên là Cố Diệp Ninh này rất có thể là ‘tiểu công chúa’ được nâng niu như trân bảo của đại gia tộc Cố gia! Vị tiểu thư có địa vị cao quý nhất mà cũng bí ẩn nhất của giới thượng lưu!

“Chị... chị về bao giờ vậy?” Người lấy lại tinh thần đầu tiên chính là Đoàn Mộc Nguyệt Vy. Cô ta bước xuống bậc, lôi kéo tay của Mạch Dĩnh, tiến về phía nhóm người Cố Diệp Ninh. Bộ dáng cười vui vẻ thân thiết nhưng không che giấu được một tia cứng nhắc cùng kinh ngạc trên mặt.

“Ai da, là tiểu Ninh sao? Con về lúc nào, sao không nói cho dì Phùng biết, để dì Phùng đi đón con.” Phùng Xuân thấy vậy cũng vội vàng đi tới, trên mặt bày ra vẻ yêu thương.

Đoàn Mộc Chính thấy con gái nhưng cũng không thêm chào hỏi gì, thái độ xa lạ chẳng khác gì người dưng. Phát hiện ra Dương Phục đã nhân lúc mọi người đặt tâm chú ý lên Cố Diệp Ninh cùng Cố Tĩnh Huyền để trốn thoát mất, ông ta lập tức trầm mặt, đối với mấy tên dị năng giả thuộc quyền quản lý dưới chương của Đoàn Mộc gia, ra lệnh: “Truy! Nhất định phải bắt được!”

Ba người còn lại nhà Mạch gia sắc mặt cực kỳ không tốt đứng nguyên tại chỗ nhìn về Cố Diệp Ninh, trong mắt nổi lên hoảng hốt, tâm tình rối loạn. Mà Đoàn Mộc Nhật Từ bất động khinh thường hừ một tiếng, mặc kệ mẹ cùng em gái của mình đang bày ra bộ dáng thân thiết tình thâm hỏi han Cố Diệp Ninh. Gã chán ghét người nhà họ Cố, cho nên quan hệ của gã với Cố Diệp Ninh cũng chẳng phải thân thiết gì.

“Chị, em không biết là chị đã về. May mắn chị về kịp, tham dự được lễ đính hôn của em và Dĩnh ca.” Đoàn Mộc Nguyệt Vy kéo kéo khóe môi, quay sang kéo tay của Mạch Dĩnh.

Ngay từ giây phút thiếu nữ xuất hiện, Mạch Dĩnh trong mắt chỉ còn lại một mình bóng dáng của cô. Hắn không quan tâm động tác ngậm nhấm nhỏ của vị hôn thê, chỉ chăm chăm nhìn vào Cố Diệp Ninh, giống như muốn trút hết bao nhiêu tình cảm nhưng nhớ suốt thời gian qua ra. Đoàn Mộc Nguyệt Vy nhận ra phản ứng của Mạch Dĩnh, sắc mặt tái nhợt mang theo mắt tự nhiên, thế nhưng không muốn mất mặt, đành phải cắn răng chịu đựng khó chịu.

“Tiểu Ninh...”

Thanh âm ôn nhu quen thuộc vang lên, trong nháy mắt khiến cho Cố Diệp Ninh khựng lại. Cô chuyển tầm mắt sang Mạch Dĩnh, trong đôi mắt bạc lóe lên một tia phức tạp, hơi hơi gật đầu, thái độ thân thiện hơn không ít: “Đã lâu không gặp, Mạch Dĩnh ca.”

Mạch Dĩnh ca? Trong lòng Mạch Dĩnh chưa sót. Trước kia rõ ràng cô luôn gọi hắn là ‘Dĩnh ca’, hiện tại... ‘Mạch Dĩnh ca’ nghe thế nào cũng xa lạ. Mạch Dĩnh tâm thần hốt hoảng, vốn là người trầm ổn ôn nhu, lúc này cũng không khỏi có chút kích động. Quên mất đây là tiệc đính hôn của mình, quên mất hiện tại xung quanh có bao nhiêu tầm mắt nhìn chăm chăm, quên luôn cả vị hôn thê Đoàn Mộc Nguyệt Vy. Hắn chỉ thấy duy nhất một người, Cố Diệp Ninh!

“Tiểu Ninh, anh...” Thời điểm hắn muốn vươn tay ra nắm lấy tay của Cố Diệp Ninh thì bị hai người đột nhiên ngăn cản.

“Mạch đại thiếu gia, xin tự trọng.” Bàn tay của hắn bị một bàn tay khác túm lấy, lực đạo bóp rất chặt, khiến cho Mạch Dĩnh không khỏi bị đau. Chủ nhân của bàn tay chính là người thanh niên anh tuấn mặc tây trang màu trắng tới cùng Cố Diệp Ninh. Trên mặt anh ta vẫn nở nụ cười hòa nhã nhưng sát khí ở trong đáy mắt lại khiến cho Mạch Dĩnh hoảng sợ.

“Tiểu Ninh...”

Cố Diệp Ninh chỉ cảm thấy mắt hoa lên một cái, lúc định thần lại thì bản thân đã ngã vào trong lòng ngực của một người. Lòng ngực ấm áp, rộng lớn lại tràn ngập an toàn, quen thuộc như vậy... Thanh âm thanh lãnh nhưng không che giấu được quan tâm vang lên bên tai, khí nóng sục qua vành tai, khiến cho tim cô nhện không nổi mà nảy lên. Hai gò má đỏ bừng, có chút e ngại mang theo xấu hổ ngược lên nhìn chủ nhân của lòng ngực.

“Lãnh Dạ, anh sao vậy...?” Người này đột nhiên kéo cô ra sau, còn túm chặt lấy hai tay của cô. Hành động kỳ quái như vậy khiến cho Cố Diệp Ninh có chút không biết phải làm sao.

“Có một số thứ dơ bẩn, tôi không muốn cô chạm phải mà thôi.” Hải lòng nhìn thấy cô xấu hổ, Nam Cung Lãnh Dạ đỡ cô đứng thẳng dậy, sau đó dùng bàn tay to lớn có chút thô ráp của mình xoa xoa nhẹ lên bàn tay mịn màng nhỏ bé của cô. Lúc anh nói những lời này, ánh mắt không khỏi lơ đãng mang theo cảnh cáo lướt về hướng Mạch Dĩnh.

“Thứ dơ bẩn?”

“Ừ, thứ dơ bẩn.” Một kẻ đã chạm qua người con gái khác, còn dính hôn rồi, là dơ bẩn, không có tư cách chạm vào mèo con của anh. Rừ mi xuống, Nam Cung Lãnh Dạ thần nhiên che giấu huyết tính lãnh khốc bên dưới đáy mắt.

Mặc Sở Minh, Mục Hoàng cùng ba người Vũ Thanh, Dật Phong và Bách Di Quyền ở một góc độ khác quan sát được sự bất thường của Nam Cung Lãnh Dạ, đánh rùng mình một cái. Năm người bọn họ theo bản năng lui về sau, tránh thoát khỏi khu vực nguy hiểm của người nào đó kia.

Nam Cung đại thiếu gia này quả thực không phải là người dễ chọc đâu!!! QAA

Mọi người lại lần nữa xôn xao, bàn tán không ngớt. Nam Cung đại thiếu gia và Cố tam tiểu thư, sao lại có hành động thân mật tới như vậy? Nam Cung đại thiếu gia trước đó còn cao lãnh bất xâm, không để ai vào mắt, không thèm quan tâm tới ai, tại sao hiện tại lại ôn nhu như nước như vậy? Nam Cung gia và Cố gia rốt cuộc có quan hệ gì ẩn giấu sau lưng mọi người sao?

Tất cả mọi người hoang mang khó hiểu, thế nhưng không ai đưa ra được một lời giải thích hợp lý. Dù là Cố Diệp Ninh hay là Nam Cung Lãnh Dạ thì cũng đều là nhân vật có tiếng trong giới thượng lưu, làm sao có chuyện hai người qua lại thân mật như vậy, lại chẳng có ai nghe ngóng được gì?! Một số bộ phận người không khỏi đánh mắt về hướng Lưu Khinh Vũ và Phùng Nhiên Nhiên đã tái mét cả mặt.

Nhà họ Lưu vài ngày trước tự chủ trương đồn ra tin tức muốn kết thân với Nam Cung gia tộc, trong bữa tiệc này Lưu Khinh Vũ cũng đã có hành động chủ động muốn tiếp xúc với Nam Cung Lãnh Dạ. Tuy nhiên Nam Cung Lãnh Dạ không chỉ cự tuyệt cô ta một cách phũ phàng, mà hiện tại, anh lại còn tỏ ra dịu dàng quan tâm Cố Diệp Ninh trước mặt tất cả mọi người. Đây chẳng khác nào cho một cái tát vào mặt Lưu Khinh Vũ và Lưu gia. Người có lòng tự trọng cao như Lưu Khinh Vũ, làm sao không tức giận.

Phùng Nhiên Nhiên cũng nhận ra Cố Diệp Ninh chính là cô gái mà mình đã muốn khi dễ ngày hôm qua, sắc mặt cũng không tốt cho nổi. Nghĩ tới bản thân hôm qua còn dám lôi ra cả Phùng gia ra để đe dọa Cố Diệp Ninh, quả thực là hành động cực kỳ ngu xuẩn. Phùng Nhiên Nhiên ngốc nghếch ngang ngược, thế nhưng chỉ dám bắt nạt người yếu hơn mình mà thôi. Hiện tại thấy Cố Diệp Ninh là tiểu thư nhà Cố gia, cô nàng hận không thể chui xuống đất để cho Cố Diệp Ninh không phát hiện sự tồn tại của mình. Phùng gia tuyệt đối không phải là đối thủ của Cố gia đâu!!!

Nam Cung Lãnh Dịch, Nam Cung Nguyên Nguyên cùng Hạ Thiên Khải có lẽ là những người bị sốc nhất ở đây. Ba người đều từ Mặc Sở Minh cùng Mục Hoàng biết được ông anh lớn khó tính Nam Cung Lãnh Dạ nhà mình đã thích một ai đó. Hơn nữa, không phải chỉ là thích bình thường, mà còn là cực kỳ dịu dàng quan tâm yêu thương. Bọn họ cũng đã phỏng đoán không biết bao nhiêu lần, xem xem chị dâu tương lai có thể là tiểu thư nhà ai. Chỉ không ngờ...

Mẹ ơi, đó là Cố Diệp Ninh, Cố tam tiểu thư đó!!! Nam Cung Lãnh Dịch gào thét trong lòng. Những lo lắng gì đó trước đây giống như mây bay, bay sạch bách chẳng còn đọng lại tí nào. Cậu sai rồi, cậu sao lại có thể nghi ngờ mắt nhìn của anh hai!!! Nếu là Cố Diệp Ninh, đừng nói là mẹ cậu, chỉ sợ ngay cả ông nội cùng với cha và các cô các chú trong nhà cũng khó có ai mở miệng phản đối.

Nam Cung Nguyên Nguyên nhìn Cố Diệp Ninh, gò má đỏ hồng lên, có chút ngại ngùng nép vào lòng ngực của Hạ Thiên Khải. Ai nha, chị dâu tương lai thực xinh, so với mình còn xinh hơn. Từ thái độ cao quý, so với mình còn giống quý tiểu thư hơn. Không chỉ ngoại hình, khí chất mà kể cả gia thế cũng cực kỳ môn đăng hộ đối với anh hai nhà mình. Ừm~ cô bé thích chị dâu tương lai này! Nhưng mà có chị dâu tương lai như vậy, bản thân thực áp lực nha~

Hạ Thiên Khải cứng ngắc quay đầu sang nhìn người bạn thân Nam Cung Lãnh Dịch, vẻ mặt vận vạ: “Lãnh Dịch, đối tượng thế này, có phải là quá hung tàn rồi hay không?” Anh vợ tương lai thực bá đạo, không yêu thì thôi, yêu một phát liền chọn trúng người ‘độc nhất vô nhị’.

Bầu không khí trong nhất thời càng lúc càng trở nên kỳ quái, sóng ngầm mãnh liệt lan tràn!

Không thấy thái độ của mấy người nhà Đoan Mộc sao? Không thấy thái độ của Nam Cung đại thiếu gia sao? Không thấy thái độ của ba người Vũ thiếu

gia, Dật thiếu gia cùng Bách thiếu gia sao? Tới lúc này, không ai không tin tưởng về thân phận của Cố Diệp Ninh nữa! Thiếu nữ kia tuyệt đối là Cố gia tam tiểu thư thân bí trong truyền thuyết!

“Nam Cung Lãnh Dạ, anh cũng nên tự trọng.” Cố Tĩnh Huyền tầm mắt lạnh nhạt từ Mạch Đình chuyển sang bàn tay đang nắm tay Cố Diệp Ninh của Nam Cung Lãnh Dạ, thanh âm ôn hòa nhưng mang theo cảnh cáo.

Nam Cung Lãnh Dạ hồ hững chẳng thèm để ý lời của Cố Tĩnh Huyền, tiếp tục ‘mặt dày mày dạn’ cầm tay của Cố Diệp Ninh tiếp. Cô có chút lúng túng, không biết có nên rút tay về hay không. Rõ ràng quan hệ của hai người chỉ là bạn tốt, nhưng mà Cố Diệp Ninh lại không hề bài xích sự thân mật của Nam Cung Lãnh Dạ. Thực kỳ lạ! Trong vô tri vô thức, cô đã hoàn toàn quên mất Mạch Đình vẫn đang đứng ở một bên, chưa xót nhìn mình.

“Khụ, con như thế nào bỗng bột bỏ đi như vậy. Lúc mặt thế bùng nổ, đi với cha con lo lắng cho sự an toàn của con lắm. May mắn là hiện tại con đã bình an trở lại.” Phùng Xuân nén xuống khó hiểu cùng bất an trong lòng, cố gắng xen vào một câu. Bà ta vò vò cái khăn tay, đứng ở trước mặt Cố Diệp Ninh, trông mất long lanh mang theo kích động cùng vui mừng.

“À, vừa về hôm qua...” Cố Diệp Ninh bị Phùng Xuân cắt ngang suy nghĩ, nghiêng đầu nhìn bà ta, không tiếp tục xoắn xuýt nữa, cũng mặc kệ để cho Nam Cung Lãnh Dạ tiếp tục nắm tay mình.

Nam Cung Lãnh Dạ thấy phản ứng tiếp nhận của Cố Diệp Ninh, liền híp mắt mang theo ý cười: Tay mềm mềm, sờ thực thích...

Cố Tĩnh Huyền thấy Nam Cung Lãnh Dạ vui vẻ như con mèo ăn vụng được một món ngon, lại ngại phát hỏa trước mặt Cố Diệp Ninh, đành khó chịu hừ lạnh: Cứ đắc ý đi! Chờ đó! Chuyện về Nam Cung Lãnh Dạ này, nhất định phải nói lại cho mấy người Hạo ca biết!

“Đây là cách con ăn nói với dì Phùng sao? Không có lễ phép gì hết!” Đoàn Mộc Chính thấy thái độ của cô lạnh nhạt như vậy, hàng lông mày rậm nhíu lại. Ông ta không thích phản ứng này của Cố Diệp Ninh, nó khiến cho ông ta có cảm giác bị coi thường.

“Vậy cha nói xem, con phải làm thế nào mới gọi là có lễ phép?”

“Phải gọi dì Phùng đoàn hoàng.” Trả lời đanh thép, Đoàn Mộc Chính trong giọng điệu còn mang theo cả một chút ra lệnh.

Cố Diệp Ninh trong lòng âm thầm khinh thường, Đoàn Mộc Chính còn dám mở mồm ra ra lệnh cho cô sao? Ông ta xứng à? Muốn cô tiếp tục gọi Phùng Xuân kia một tiếng ‘dì’, đúng là nằm mơ vẫn chưa chịu tỉnh!

“Tôi...” Đúng lúc muốn mở miệng ra phản bác một vài câu, đột nhiên, một tiếng hét chói tai vang cắt ngang lời của cô. Tiếng hét này khiến cho những người khác cũng nhin không được cau mày lại.

Khúc Miêu Miêu khuôn mặt trắng bệch, hoàn toàn không còn chút bình tĩnh nào, cô ta chỉ tay về hướng Cố Diệp Ninh, quát lớn: “Không thể nào! Tuyệt đối không thể nào! Làm sao có chuyện cô ta là người của Cố gia? Cố Diệp Ninh, cô đừng có bịa chuyện!”

“Miêu Miêu!”

Triệu Thiên Nam cũng bị tin tức Cố Diệp Ninh là ‘viên ngọc quý’ của Cố gia đại gia tộc làm cho hoang mang tới ngây ngời. Thế nhưng anh ta còn chưa kịp tỏ rõ phản ứng thì đã bị tiếng hét của Khúc Miêu Miêu cắt ngang làm cho giật thót mình. Thấy phản ứng Khúc Miêu Miêu cực đoan như vậy, Triệu Thiên Nam không khỏi có chút bối rối gât khẽ.

“Miêu Miêu, em im đi.” Anh ta gần giọng nhắc nhở Khúc Miêu Miêu bình tĩnh lại, đây không phải là trường hợp để cô ta nổi điên. Một mặt khác lại khó xử lên lên liếc mắt nhìn về phía của Cố Diệp Ninh, lại chỉ thấy vẻ lạnh nhạt hoàn toàn không chút quan tâm của cô.

“Em nói sai sao? Cả trường đại học của chúng ta, ai cũng biết Cố Diệp Ninh chỉ là một đứa con gái mồ côi đáng khinh thường mà thôi!” Thấy người yêu bệnh vực Cố Diệp Ninh, Khúc Miêu Miêu tiếp tục hét lên “Nam, Nam, anh tuyệt đối không được để ý tới cô ta, anh là người yêu của em!!!”

Đúng thế, chỉ là một đứa mồ côi đáng khinh thường, dựa vào cái gì lại có thể thu được hết thảy sự quan tâm chú ý của những người khác. Khuôn mặt xinh đẹp thì giỏi lắm sao? Học giỏi thì giỏi lắm sao? Thể thao giỏi thì giỏi lắm sao? Không phải chỉ là một đứa không gia không thể không có người nhà quan tâm thôi sao? Tại sao Triệu Thiên Nam lại cứ luôn thích Cố Diệp Ninh? Tại sao chứ?

Khúc Miêu Miêu chung quy là vì ghen tị, điều đó khiến cho cô ta chán ghét Cố Diệp Ninh tới cùng cực. Trước kia mỗi lần nghĩ tới Cố Diệp Ninh coi bản thân mình là bạn thân, Khúc Miêu Miêu liền cảm thấy vừa đáng khinh vừa ghê tởm!

Triệu Thiên Nam lúc này sắc mặt cũng không thể tốt được. Anh ta nhin không nổi, muốn vươn tay tóm lại Khúc Miêu Miêu đã bị đá kích tới mức thần trí không bình tĩnh.

Tuy nhiên, đúng lúc này, một quả cầu lửa màu lam bùng lên, mang theo khí lạnh khiến người ta rét run, dùng tốc độ cực nhanh lao về hướng của Khúc Miêu Miêu. Khúc Miêu Miêu bị tấn công đột ngột, hét toáng lên. Cô ta theo bản năng loạng choạng lùi về sau tránh, cuối cùng bị vướng chân, thế thảm ngã ngửa ra sau.

Quả cầu lửa màu lam mất đi mục tiêu, đập mạnh về trên thân chiếc cột lớn ở phía sau, khiến cho chiếc cột oành một tiếng rồi nổ tung. Sau khi chiếc cột bị đánh nổ, tàn lửa màu lam vẫn còn chưa chịu buông tha, tiếp tục ăn mòn cho tới khi toàn bộ đều bị thiêu thành bụi.

“Cái... cái gì vậy?” Nhìn thảm cảnh của chiếc cột, Khúc Miêu Miêu hoảng sợ tới thiếu chút nữa khóc ra. Nếu ban nãy... nếu ban nãy cô ta trúng một

đòn này... Khúc Miêu Miêu quả thực không dám nghĩ thêm nữa.

“Thanh viêm?” Những người khác trong đại sảnh hoảng hốt kêu lên.

“Dị năng hệ hỏa biến dị?” Nam Cung Lãnh Dạ khẽ nhủ mà quan sát ngọn lửa kia. Hoàn toàn trái với Liên viêm mang độ nóng cực độ của anh, ngọn lửa có tên Thanh viêm này lại mang độ lạnh cùng cực. Nói thẳng ra, nó có cùng tính chất giống dị năng hệ băng biến dị của Cố Diệp Ninh.

“...” Cố Diệp Ninh cùng Cố Tĩnh Huyền cũng nhìn không được khẽ nhướng mày. Uy lực của ngọn lửa Thanh viêm này, thực đáng sợ nha ~

“Nam Cung đại thiếu / Dạ, nhìn kia.” Mục Hoảng và Mặc Sở Minh sắc mặt nghiêm túc gọi Nam Cung Lãnh Dạ, chỉ tay về một hướng, nhắc nhở anh.

Không chỉ Nam Cung Lãnh Dạ mà cả hai anh em Cố Diệp Ninh và Cố Tĩnh Huyền cũng nhìn theo phương hướng mà hai Mục Hoảng cùng Mặc Sở Minh chỉ. Chỉ thấy không biết từ lúc nào, ở trên cầu thang lớn của biệt thự Đoan Mộc gia đã xuất hiện năm bóng hình. Người vừa ra tay đứng đầu tiên, đó là một người đàn ông cực kỳ anh tuấn, nét mặt nghiêm cẩn lạnh lùng. Anh ta mặc bộ tây trang phẳng phiu, sông lưng thẳng tắp, vóc dáng cao lớn bộ lộ ra bá khí của kẻ đứng trên cao.

Tất cả mọi người đều cảm nhận được một luồng uy áp cực kỳ nặng nề đang lan tỏa. Phải, luồng uy áp này chính là do người đàn ông kia phóng ra. Trong đại sảnh, ngoại trừ một vài người có năng lực đủ cao để chống đỡ ra, bất cứ là ai cũng bị luồng uy áp kia chèn ép làm cho không thở nổi.

“Phụt!!!” Khúc Miêu Miêu bởi vì bị người đàn ông có tình tập trung uy áp chĩa mũi nhọn vào, hộc ra một ngụm máu đỏ tươi.

Người đàn ông nhìn về phía Khúc Miêu Miêu thê thảm ngồi bệt trên mặt đất, lạnh lùng phun ra hai chữ: “Muốn chết!”

Bạn đang đọc truyện *Trung Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Phá Tiệt (1)

Ngọn lửa màu lam kia xuất hiện, khí lạnh tràn ngập khắp bốn phía, cộng thêm với uy áp bức người, khiến cho tất cả mọi người không khỏi chùn người xuống. Có người nhận ra người đàn ông nghiêm nghị kia là ai, vội vã la lên, ngữ điệu mang theo cầu xin. Mẹ nó, uy áp dị năng giả cấp 4!!! Phóng ra một cái, lập tức khiến cho người ta không cách nào chịu thấu!!!

“Cố đại thiếu gia, xin nương tay!!!”

Thanh viêm là ngọn lửa lam mang nhiệt độ cực lạnh, có khả năng thiêu trụi mọi thứ thành tro bụi, là dị năng đặc biệt nổi tiếng của Cố đại thiếu gia Cố Liệt Hạo. Anh rất ít ra tay, thế nhưng một khi ra tay, đối phương xác chết cũng không còn chứ đừng hi vọng trốn thoát. Đã sở hữu dị năng hệ hỏa biến dị cực mạnh, lại cộng thêm thực lực của anh đã là cấp 4, người có thể ngang tay đối kháng với anh trong căn cứ gần như không có, cho dù có thì cũng là Cố Diệp Phi cùng Cố Phong Hạ. Bởi vậy, người của cao tầng căn cứ thủ đô vô cùng kiêng dè thực lực của Cố gia.

“Ồ ~ Hạo ca là dị năng giả hệ hỏa biến dị.” Là một trong số ít những người đồng thời là dị năng giả cấp 4 giống Cố Liệt Hạo, Cố Tĩnh Huyền hoàn toàn không bị ảnh hưởng, ngược lại hai tay đút vào túi, vô cùng nhàn nhã bình phẩm.

“Anh hai, Phi Phi, tiểu Hạ...” Cố Diệp Ninh khẽ kêu một tiếng, không nghĩ tới bọn họ nhanh như vậy đã xuất hiện.

Nam Cung Lãnh Dạ cùng Mặc Sở Minh và Mục Hoảng nhủ thầm. Bọn họ mới trở về, còn chưa có thời gian để suy xét tìm hiểu quá nhiều, không ngờ tới thực lực của Cố Liệt Hạo lại là dị năng hệ hỏa biến dị, năng lực chiến đấu còn mạnh tới như vậy. Vậy... không rõ hai người Cố Diệp Phi cùng Cố Phong Hạ sở hữu dị năng mang năng lực gì?

Nhà họ Cố này, một người so với một người càng biến thái hơn!

“Ninh nhi, Ninh nhi ~ bảo bối, chờ bọn anh có lâu không? (づ 3 づ)♥” Đứng sau Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi vừa thấy em gái liền vui vẻ vờn người lên vẫy tay, cười híp hết cả mắt lại, nào còn vẻ âm trầm yêu nghiệt như thường ngày.

Cố Diệp Ninh nhìn Cố Diệp Phi đang không ngừng bắn tim, toát mồ hôi về mặt bất lực, vờn tay lên che mặt. Cô có cảm giác, nếu như hiện tại Cố Diệp Phi có tai ở trên đầu và đuôi ở sau mông, thì cái lỗ tai và đuôi đã quẫy cùng vẫy điên cuồng rồi.

Phi Phi, anh ngốc như vậy, ông ngoại và cậu có biết hay không? Anh hai, Huyền ca cùng tiểu Hạ có biết hay không? Vì cái gì mà mình lại thấy anh ba giống trung khuyển tới như vậy?

Cố Phong Hạ: Không quen người này, người này tuyệt đối không phải anh trai của mình! (¬_¬)

Cố Tĩnh Huyền: Nhà họ Cố chúng ta có người này sao? ㄟ (▽ ▽) ㄟ

Cố Liệt Hạo không thèm quan tâm tới sự cầu xin của những người khác, cũng trực tiếp coi như không thấy về ngu ngốc của em trai nhà mình. Tầm mắt anh ôn nhu lướt qua Cố Diệp Ninh và Cố Tĩnh Huyền, sau khi chuyển tầm nhìn về phía Khúc Miêu Miêu thì trông mắt đã biến thành lãnh khốc.

Chỉ ngón tay về phía Khúc Miêu Miêu, thanh âm lãnh liệt tới mức đủ để đóng băng tất cả mọi sự vật: “Cô, nói ai là mỗ cô đáng khinh thường?”

“Anh hai, nói nhiều làm gì, cho cô à một ngọn lửa không phải là xong rồi sao. Những ai dám si nhục Ninh nhi, tuyệt đối không thể tha!” Cố Diệp Phi giờ khắc này không còn vẻ ngu ngốc như trước, khuôn mặt đẹp đẽ tới yêu nghiệt mị hoặc híp lại mắt, đôi môi không son cũng đỏ nhếch lên, tạo ra một nụ cười ác liệt làm cho người ta không khỏi rùng mình.

“Em không có ý kiến. Nhớ lưu lại xác toàn vẹn một chút, em cần vật thí nghiệm” Cố Phong Hạ đứng cạnh Cố Diệp Phi thanh âm thản nhiên lạnh nhạt vang lên thế nhưng ý tứ bên trong lời nói thì quả thực đã khiến cho tất cả mọi người sồn gai ốc.

“Dị năng của anh hai không thể lưu lại xác đâu.” Cố Diệp Phi khoanh tay trước ngực, nhướn mày nhìn em trai.

“Thực phiền!” Nghiêng đầu, cậu lẩm bầm. Tuy ngoài mặt vẫn vô cảm xúc như trước thế nhưng trong lòng lại hơi lóe lên một tia sáng “Vậy thì anh làm đi. Dùng súng, không dùng dị năng nữa. Một phát trúng đầu là được. Không phải kỹ thuật bắn súng của anh rất tốt sao?”

Tất cả mọi người trong đại sảnh vã mồ hôi lạnh: ... Cuộc nói chuyện này còn có thể hung tàn hơn nữa không?! Σ(° Δ °|||)

“Các vị thiếu gia, không nên như vậy.” Lão quản gia Điền lão cùng Đoàn Mộc Cổ đi theo phía sau ba anh em không khỏi hô lên. Khúc Miêu Miêu là dị năng giả hệ không gian dự trữ hiếm có, hơn nữa còn là dị năng giả thuộc bộ phận đội ngũ dị năng giả của Đoàn Mộc gia. Cô ta có giá trị lợi dụng rất cao, tuyệt đối không thể bị giết.

“Ba đưa con đừng giết chóc ở đây.” Đoàn Mộc Cổ cũng biết không thể mặc kệ để cho mấy anh em bọn họ ra tay, nhúu chặt mày, trầm giọng nói.

Đoàn Mộc Cổ vẫn còn rất bức tức chuyện ba anh em bọn họ không chịu đáp ứng liên kết hai nhà Đoàn Mộc gia cùng Cố gia, mặc kệ lão cùng Điền lão đã nói khô cả cổ. Vẫn còn tưởng dựa vào tình cảm tình thân, chỉ cần cố gắng kéo dài thì lão sẽ có thể sẽ đánh động tâm tư của Cố Liệt Hạo, dù sao đứa nhỏ trước kia cũng là một tay lão chăm bẵm lớn lên. Nào có ngờ, ngồi còn chưa được tới 20 phút thì Cố Liệt Hạo đã dẫn theo hai đứa em là Cố Diệp Phi cùng Cố Phong Hạ bỏ xuống dưới lầu, không thèm nghe tiếp nữa.

Lão cùng Điền lão bất đắc dĩ, phải đi xuống theo. Vừa mới bước tới nửa cầu thang, lại được nghe tiếng mắng chửi loạn xạ. Lão nhìn kỹ mới phát hiện ra, hóa ra người người mắng chửi là Khúc Miêu Miêu, một dị năng giả mới gia nhập đội ngũ dị năng giả do Đoàn Mộc gia quản lý; mà người bị mắng chửi... thế nhưng lại là Cố Diệp Ninh, cháu gái đã bỏ đi lâu ngày của lão.

Lão không phải không yêu quý Cố Diệp Ninh, cô bị mắng chửi, lão cũng rất tức giận. Thế nhưng lão biết, không thể để ba anh em Cố Liệt Hạo giết Khúc Miêu Miêu. Thứ nhất Khúc Miêu Miêu là dị năng giả thuộc quản lý của Đoàn Mộc gia, cô ta có làm sai thì cũng phải để lão xử lý. Thứ hai, đây là lễ đính hôn của Đoàn Mộc Nguyệt Vy và Mạch Đình, cũng là lễ công bố sự hợp tác của hai nhà Đoàn Mộc gia cùng Mạch gia, mọi người được mời tới làm khách đều là người có quyền lực trong cao tầng căn cứ thủ đô, nếu tiếp tục để cho mấy anh em Cố Liệt Hạo ngang ngược tàn sát làm cản thì Đoàn Mộc gia còn đâu mặt mũi nữa.

“Tôi nói rồi, ai dám đụng chạm tới Ninh nhi, bọn thiếu gia tuyệt đối không bỏ qua.” Suy tính của Đoàn Mộc Cổ sao Cố Diệp Phi không biết, y cười lạnh, khinh thường nói.

Y trước giờ làm việc tùy ý, ngay cả Cố Vân cùng Cố Tiệp Huy cũng không quản được, Đoàn Mộc Cổ này dựa vào cái gì mà nghĩ y sẽ nghe theo lời của lão ta. Chưa kể tới, à đàn bà kia dám phi bang Ninh nhi bảo bối của y. Ninh nhi được anh em bọn họ cưng chiều như vậy, mắng một câu còn xót, thế mà có người dám bảo cô là ‘kẻ đáng khinh’?! Mối thù này nếu mà nhìn được, y đã không phải là Cố Diệp Phi!

“Con...!!!!” Đoàn Mộc Cổ quả thực bị Cố Diệp Phi làm cho tức muốn chết.

Cố Liệt Hạo ánh mắt tối lại, trước kia anh luôn nể mặt ông nội, bởi vì nghĩ tới tình xưa nghĩa cũ, bởi vì từ khi sinh ra chính Đoàn Mộc Cổ là người đã chăm bẵm anh. Thế nhưng càng lớn, càng tiếp xúc với thứ gọi là ‘quyền lực’, anh càng hiểu rõ tình thương của ông nội đối với anh em bọn họ không hề đơn thuần như trước kia anh tưởng.

Chỉ có điều, anh không nghĩ tới ông nội hiện tại lại tính kể cả lên đầu bốn anh em anh cùng với Cố gia. Nhếch môi nhợt nhạt cười, kiên nhẫn dù nhiều bao nhiêu cũng sẽ có ngày bị mài mòn. Cố Liệt Hạo anh không có dự định bồi tiếp Đoàn Mộc Cổ thêm nữa!

“Ông nội, chuyện này ông đừng có xen vào.” Thanh âm khi gọi hai chữ ‘ông nội’ đã lạnh nhạt đi vài phần, Cố Liệt Hạo lạnh lùng liếc mắt nhìn sắc mặt tái mét của Đoàn Mộc Cổ. Anh là kẻ cuồng bao che, người khác dám bắt nạt em trai em gái của anh, vậy thì cũng phải nghĩ tới hậu quả từ trước.

“Tiểu Hạo...” Đoàn Mộc Cổ đương nhiên cảm nhận được sự lạnh nhạt cùng xa cách của cháu trai, sắc mặt không khỏi tăng thêm vài phần kích động.

“Ông nội, con kỳ nhất là gì, ông hẳn là biết mà.” Không thèm nhìn Đoàn Mộc Cổ thêm nữa, ánh mắt chuyển về phía Khúc Miêu Miêu ở giữa đại sảnh vẫn còn đang bị sợ hãi tới run lấy bầy chưa tìm lại được tinh thần.

“Tiểu Hạo!!!!” Không nghĩ tới đứa cháu trai này lại thực sự không coi lời mình ra gì, Đoàn Mộc Cổ tức giận tới đỏ bừng mặt. Lão làm người đứng trên cao từ lâu lắm rồi, vậy mà hiện tại lại bị một người trẻ tuổi như Cố Liệt Hạo lấy khí thế chèn ép, bảo không khó chịu trong lòng thì rõ ràng chính là nói dối.

“Cố Liệt Hạo! Anh đừng có mà quá đáng!” Đoàn Mộc Nhật Từ quan sát từ nãy tới giờ tức tới tim bầm cả mặt, không nhẫn nhịn được nữa, xông lên chỉ thẳng mặt Cố Liệt Hạo, gào lớn “Đây là lễ đính hôn của em gái tôi, là nhà Đoàn Mộc gia, không phải là nơi Cố gia các người muốn làm gì thì làm!!!”

Rõ ràng cha mẹ mới là một đôi, Cố Tiếp Thu chỉ là kẻ thứ ba xen vào, bắt ép cha phải cưới bà ta. Vậy thì dựa vào đâu mà gã với em gái lại luôn là người bị dè bieu, bị khinh thường, còn bị gọi là con hoang sau lưng, còn bốn anh em Cố Liệt Hạo thì được người khác ca ngợi, ngưỡng mộ, tán thưởng không ngừng. Đoàn Mộc Nhật Từ chán ghét bốn anh em họ Cố.

Từ nhỏ tới lớn, gã luôn bị đem ra so sánh với bọn họ. Cố Liệt Hạo giỏi giang quyết đoán có tầm nhìn xa, Cố Diệp Phi mưu trí tài hoa âm hiểm, Cố Phong Hạ thông minh tuyệt đỉnh. Càng so chỉ càng dễ cho người ta thấy được gã bất tài vô dụng như thế nào, nhỏ bé ra sao trước anh em bọn họ.

Trước mặt thế đã như vậy, sau mặt thế, gã càng cảm thấy khuất nhục hơn. Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi cùng Cố Phong Hạ không chỉ là thiên tài dị năng giả cấp 4, mà còn... sở hữu dị năng vượt bậc. Ngay cả Cố Diệp Ninh, dù là ngoại hình hay năng lực cũng đều vượt mặt em gái Đoàn Mộc Nguyệt Vy của gã. Có đôi lúc, gã thực sự không thể hiểu được, rốt cuộc ghen của nhà họ Cố kia đến tột cùng là loại ghen gì, có thể sinh ra thế hệ sau càng thêm tài giỏi hơn thế hệ trước.

Bọn họ đã rời khỏi Đoàn Mộc gia, thế nhưng lại luôn chiếm được sự tán thành từ ông nội. Ông nội đối với gã cùng Đoàn Mộc Nguyệt Vy hà khắc bao nhiêu thì lại dung túng cho bốn anh em bọn họ bấy nhiêu. Cố Tiếp Thu đã chết nhiều năm như vậy, thế nhưng vì áp lực của Cố gia, mẹ của gã lại vĩnh viễn không thể được chính thức công nhận. Điều này khiến cho ba mẹ con gã luôn bị dè bieu và trở thành trò hề trong giới thượng lưu.

Ba cái tên Phùng Xuân, Đoàn Mộc Nhật Từ cùng Đoàn Mộc Nguyệt Vy vẫn chưa được ghi vào trong gia phả. Mà chưa được ghi tên vào gia phả, tức là gã không đủ tư cách để trở thành người thừa kế của Đoàn Mộc gia.

Đoàn Mộc Nhật Từ càng nghĩ, càng thêm giận dữ cùng không cam lòng. Dựa vào đâu chứ!

Thấy ba anh em bọn họ đi xuống từ trên tầng, gã biết chắc chắn ông nội lại hẹn gặp nói chuyện riêng với bọn họ. Sự tín nhiệm và gần gũi của Đoàn Mộc Cố là niềm hi vọng xa vời mà gã vĩnh viễn chạm không tới, vậy mà mấy anh em Cố Liệt Hạo lại có thể thoải mái dễ dàng đạt được và hưởng thụ điều đó. Điều này khiến gã ghen tị cực độ đối với mấy anh em Cố Liệt Hạo.

Hiện tại lại thấy mấy anh em bọn họ ngang ngược quậy phá trong lễ đính hôn của em gái, coi thường tới như vậy, tình cảnh tới như vậy rồi mà ông nội vẫn không quát mắng nặng lời với bọn họ, tâm tình của Đoàn Mộc Nhật Từ rốt cuộc cùng bùng nổ.

“Con kiến hôi.” Cố Diệp Phi cười cười híp mắt nhìn Đoàn Mộc Nhật Từ đang giận tới phun trào “Mày có tư cách gì dám to tiếng ở đây với chúng tao? Đồ con hoang, tương mẹ con mày thực sự là phu nhân, tiểu thư với thiếu gia thật đó hả?” Thanh âm của y nhẹ nhàng vang lên, lại như kim châm đâm mạnh vào tâm của ba mẹ con Phùng Xuân.

“Phi...”

Những người khách được mời tới nghe Cố Diệp Phi nói như vậy, nhin không được phi cười. Không có bất cứ một ai ở đây cảm thấy những lời này của y là quá đáng. Sâu trong thâm âm của bọn họ, cũng đều khinh thường thân phận con riêng của Đoàn Mộc Nhật Từ cùng Đoàn Mộc Nguyệt Vy.

“Đoàn Mộc Nhật Phi, ai cho phép mày nói chuyện với anh trai thế hả?”

Đoàn Mộc Chính thấy ba mẹ con Phùng Xuân sắc mặt tái nhợt, lại nghe thấy tiếng xì xào cùng tiếng cười của khách quý trong đại sảnh, mặt đỏ bừng, gầm lên. Ông ta cùng Phùng Xuân đều ở đây mà Cố Diệp Phi lại dám kêu Đoàn Mộc Nhật Từ là ‘con hoang’ sao?! Mất mặt, quá mức mất mặt!!!

“Xin lỗi nhé, Đoàn Mộc gia chủ chắc nhớ nhầm rồi. Thứ nhất, bốn thiếu gia tên Cố Diệp Phi. Thứ hai, bốn thiếu gia trong nhà có một anh trai, một em gái song sinh bảo bối cùng một người em trai mất dợ. Hai đứa con hoang kia, bốn thiếu gia ghê tởm. Tốt nhất đừng có mà nhận loạn quan hệ.” Ngữ điệu ngả ngón của y khiến cho Đoàn Mộc Chính tức muốn điên lên.

Đối với cái người được gọi là ‘cha’ trên danh nghĩa này, Cố Diệp Phi hoàn toàn không thêm cho mặt mũi. Loại căn bã như Đoàn Mộc Chính, Cố Diệp Phi không dùng dị năng cho ông ta một đòn về trời đã coi như nhân từ lắm rồi. Đừng có nói y bất hiếu gì hết, Đoàn Mộc Chính không đáng! Ông ta chưa từng làm tròn cái gọi là ‘trách nhiệm của một người cha’, vậy thì ông ta không có tư cách lấy danh vị một người cha ra để răn đe y, bắt y báo hiếu.

“Mày!!!”

“Câm miệng!” Đoàn Mộc Chính đang muốn quát tiếp, thế nhưng bị Đoàn Mộc Cố lạnh lùng ngăn lại. Lão trừng mắt nhìn lướt Đoàn Mộc Nhật Từ, trên mặt chỉ toàn xa cách cùng uy nghiêm “Lớn rồi còn không biết kiềm chế bản thân, trở về phòng tự cầm tức kiểm điểm đi!”

Lão chung quy vẫn không ưa nổi mẹ con Phùng Xuân, bọn họ tồn tại, giống như là vết nhơ cho gia tộc Đoàn Mộc. Nếu không phải vì ba mẹ con bọn họ, Đoàn Mộc gia như thế nào trở thành cái gai trong mắt của Cố gia? Nếu không phải vì ba mẹ con bọn họ, Cố Liệt Hạo ưu tú như vậy, là người thừa kế của Đoàn Mộc gia chứ không phải là Cố gia. Nếu có Cố Liệt Hạo thừa kế, Đoàn Mộc gia chắc chắn đã phát triển hơn hiện tại rất nhiều, trở thành thế gia sánh ngang Cố gia cùng Nam Cung gia. Chưa kể tới Cố Diệp Phi, Cố Diệp Ninh, Cố Phong Hạ, người nào cũng là thiên chi kiêu tử, xuất sắc hơn người.

Nhưng ‘nếu’ thì vẫn sẽ mãi chỉ là ‘nếu’. Đoàn Mộc Cố dù có hối hận cùng tức giận tới chết thì cũng không đảo ngược lại được dòng thời gian. Cho nên bao nhiêu tiếc hận, lão liền trút hết vào trên người mẹ con Phùng Xuân. Muốn lão cho ba mẹ con bọn họ sắc mặt thân thiện, quả thực chẳng khác nào là câu chuyện mặt trời mọc đằng tây.

Cho dù bản thân ngày hôm nay không hài lòng, cho dù bản thân ngày hôm nay bị chọc tức, lão cũng nhất quyết không để mặc cho Đoàn Mộc Chính cùng Đoàn Mộc Nhật Tử có bất cứ thất lễ nào với mấy người anh em Cổ Liệt Hạo!

“Ông nội...” Đoàn Mộc Nhật Tử sắc mặt tái nhợt mang theo khuất nhục. Gã cảm thấy dường như tất cả mọi người đang nhìn về phía mình.

“Cha, chuyện này...”

Thấy Phùng Xuân lôi kéo tay mình lại cộng thêm trong lòng khó chịu cùng bất mãn, Đoàn Mộc Chính nhú mồm muốn khuyên nhủ Đoàn Mộc Cổ. Khổ nỗi, lời còn chưa ra khỏi miệng đã buộc phải nuốt xuống. Ánh mắt lạnh lùng của Đoàn Mộc Cổ khiến cho ông ta không dám tiếp tục đỡ lời cho con trai. Tuy nói ông ta là gia chủ nhưng chung quy quyền lực của gia tộc vẫn nằm hết trong tay của Đoàn Mộc Cổ. Ông ta không có can đảm hoàn toàn chống lại cha của mình.

“Đi!” Đoàn Mộc Cổ vốn còn muốn đi xuống tham dự bữa tiệc một chút, thế nhưng hiện tại đã hoàn toàn bị chọc cho giận dữ không muốn tiếp tục ở đây thêm làm gì nữa cho mất mặt “Tiểu Hạo, ta chỉ nói một lần duy nhất, dù thế nào con cũng có nửa dòng máu của Đoàn Mộc gia!”

Nói xong, lão phát tay xoay người đi trước. Điềm lão đứng đó nhìn theo bóng dáng của Đoàn Mộc Cổ rồi lại nhìn mấy anh em Cổ Liệt Hạo, thở hắt ra, cuối cùng vẫn quyết định chạy theo Đoàn Mộc Cổ.

Đoàn Mộc Nhật Tử nhìn ông nội hằm hằm bỏ đi như thế, dưới ánh mắt ám chỉ của Phùng Xuân, cũng vội vàng cun cút cúi đầu đi theo để nhận hình phạt cấm túc ban này bị đề ra, không dám phản bác thêm nửa lời. Ở Đoàn Mộc gia này, lời của Đoàn Mộc Cổ là tối cao, Đoàn Mộc Nhật Tử không có gan dám bỏ ngoài tai giống anh em Cổ Liệt Hạo.

“Các người cứ chờ đó!” Trước khi rời đi, gã quay lại cầm hận trừng mắt nhìn anh em Cổ Liệt Hạo một cái, đáng tiếc chẳng ai thèm để ý tới.

Đoàn Mộc Nhật Tử cùng Đoàn Mộc Nguyệt Vy đối với Cổ Liệt Hạo, Cổ Diệp Phi cùng Cổ Phong Hạ mà nói, chỉ là kiến hôi không hơn không kém, không đáng để bọn họ phải bận tâm. Bất kể hai người này làm trò gì, cũng chỉ là khua chân múa tay, đều không thể nhắc lên bất kì sóng gió nào trong lòng bọn họ. Người mà ba anh em bọn họ căm thù nhất chính là hai người Phùng Xuân cùng với Đoàn Mộc Chính kia.

Đoàn Mộc Cổ thấy nói nữa cũng chẳng được Cổ Liệt Hạo, vì vậy ra đòn sát thủ cuối cùng, đó chính là giả bộ thất vọng đồng thời nhắc tới một nửa huyết thống nhà Đoàn Mộc trong người của anh em họ Cổ, ý đồ muốn Cổ Liệt Hạo động lòng mà buông tha cho Khúc Miêu Miêu, không tiếp tục gây khó dễ cho Đoàn Mộc gia nữa. Đáng tiếc lão chung quy vẫn không hiểu hết được đứa cháu trai này của mình. Cổ Liệt Hạo hiện tại không còn là đứa nhỏ dễ bị lão khống chế cảm xúc như xưa nữa.

Anh đưa mắt nhìn theo bóng lưng của Đoàn Mộc Cổ rời đi, trong mắt thoáng qua một tia lạnh nhạt. Cổ Diệp Phi nhếch môi cười trào phúng: “Anh hai, anh thấy chưa, ông nội tốt của chúng ta đó.” Cho tới cuối cùng, đối với lão, vẫn chỉ có quyền lợi được đặt lên đầu.

“...” Cổ Liệt Hạo trầm mặc không nói gì.

“Tóm lại, hai anh ai ra tay?” Cổ Phong Hạ không để tâm lắm, trong trí nhớ của cậu, người nhà Đoàn Mộc tuy trên danh nghĩa là ‘người thân’ nhưng kỳ thực chẳng khác nào người qua đường. Ánh mắt đen láy vô cảm xúc di chuyển tới Khúc Miêu Miêu vẫn ngồi bệt giữa đại sảnh, nhàn nhạt mở miệng hỏi.

“Sao em không ra tay?” Cổ Diệp Phi nương mồm ném lại một câu hỏi.

“Lười.”

“Hừ, nhãi con, không biết lớn nhỏ!!!” Câu trả lời của đứa em út khiến cho thái dương của Cổ Diệp Phi không khỏi giật giật. Hít một hơi, kiềm nén dục vọng muốn đánh cho thẳng nhóc Cổ Phong Hạ kia một đấm, y nhếch môi hừ lạnh một tiếng.

“Hai đứa nói nhiều quá.”

“Haiz...” Cổ Liệt Hạo có chút bất đắc dĩ vì cuộc tranh cãi cực kỳ vô nghĩa cùng thiếu muối của hai đứa em trai. Vốn tâm tình có chút không tốt sau khi Đoàn Mộc Cổ bỏ đi, hiện tại liền lập tức biến mất không còn dư lại chút tàn dư nào.

Bỏ đi, một thằng nhóc thì lười, một thằng nhóc thì so đo, để anh ra tay vậy. Lần nữa vận động tinh thần lực sử dụng dị năng, một quả cầu lửa màu lam lập tức xuất hiện, trôi nổi trong lòng bàn tay của anh. Quả cầu này so với quả cầu ban nãy còn lớn hơn, năng lượng chứa ở trong đó cũng nhiều hơn, nếu Khúc Miêu Miêu trúng đòn, tuyệt đối là không sống được.

“Không... không...” Nhìn sát khí không hề che giấu của Cổ Liệt Hạo, Khúc Miêu Miêu lúc này mới giật mình tỉnh lại. Cô ta hoảng hốt kêu lên, liên tục lắc đầu “Xin đừng mà... tôi... tôi...” Như nhớ ra điều gì đó, cô ta giật mình quay lại nhìn Cổ Diệp Ninh, trong mắt tràn ngập cầu xin “Tiểu Ninh, tiểu Ninh, xin cậu... nê tình chúng ta từng là bạn thân...”

“Tiểu Ninh, bọn anh có lỗi với em, nhưng mà Miêu Miêu... em hãy nể tình tha thứ nói đỡ cho em ấy.” Triệu Thiên Nam áy náy nhìn Cổ Diệp Ninh, thấp giọng cầu xin. Cho dù trong lòng tình cảm phai nhạt ít nhiều, nhưng nghĩ tới đối phương từng là người ‘đầu ấp tay gối’ của mình, chung quy vẫn là không đành lòng trơ mắt nhìn Khúc Miêu Miêu bị người ta giết chết.

Người ở thủ đô ai ai cũng biết chuyện anh em nhà họ Cổ nổi tiếng cưng chiều Cổ tam tiểu thư, chỉ cần là thứ mà Cổ tam tiểu thư muốn, dù có phải hái trăng hái sao trên trời thì ba anh em bọn họ cũng gắng sức để làm được. Cho dù là nhóm người Khúc Miêu Miêu và Triệu Thiên Nam mới tới thủ đô, cũng chẳng lạ lẫm gì đối với chuyện đồn này. Nếu quả thực Cổ Diệp Ninh đúng là con gái nhà họ Cổ, là Cổ tam tiểu thư, Triệu Thiên Nam tin tưởng chỉ

cần một câu nói của cô thôi, Khúc Miêu Miêu chắc chắn sẽ có thể được cứu.

“Cũng một cho hai người vẫn còn biết tới trước đây cô ta cùng tôi là bạn thân. Bản thân mình có lỗi lại còn dám mở miệng xúc phạm tôi, khi bị đe dọa tới tính mạng thì lại trở mặt lòi kéo quan hệ. Triệu Thiên Nam, Khúc Miêu Miêu, hai người nghĩ đơn giản quá.” Cố Diệp Ninh khước miệng nhếch lên, cười như không cười.

“Tiểu Ninh, tiểu Ninh, cậu không thể thấy chết mà không cứu, đây là mạng người đó...” Thanh âm của cô lạnh nhạt, nhưng rơi vào tai của Khúc Miêu Miêu cùng Triệu Thiên Nam, thì đó chẳng khác nào một quả bom nguyên tử.

“Mạng người là thứ rẻ mạt nhất ở trong mắt thế, không phải sao?” Ánh mắt của Cố Diệp Ninh vẫn lạnh lùng vô cảm như trước.

“Tiểu Ninh, em không phải là người như vậy?” Triệu Thiên Nam không thể tin tưởng nhìn cô gái trước mắt. Cố Diệp Ninh như thế nào sẽ lãnh khốc vô tình như vậy?! Cô rõ ràng là một cô gái vui vẻ, tốt bụng, thích làm việc thiện cơ mà?!

Cố Diệp Ninh rũ mi, che đi trào phúng nơi đáy mắt. Phải nha, cô từng là một người vui vẻ, tốt bụng, làm việc thiện mà không ngại ngần. Đồi trước trong sáng tới mức ngây thơ, cho nên mới bị hết người này tới người khác liên tục phản bội cùng lừa dối. Nếu đời này đã được may mắn sống lại, còn tiếp tục ngu ngốc cả tin dễ lừa như vậy nữa, cô nhất định sẽ viết ngược tên của mình lại!

“Ồ, coi kìa, tưởng là ai, hóa ra là tên khốn từng dám cả gan tán tỉnh Ninh nhi của bốn thiếu gia. Lại còn có cả tiểu tam mặt dày mày dạn tự xưng là bạn thân của Ninh nhi nữa chứ.”

Thời gian khi Cố Diệp Ninh ở thành phố D, toàn bộ mọi chuyện đều được anh em họ Cố giám sát, làm sao bọn họ không biết tới sự tồn tại của Khúc Miêu Miêu cùng Triệu Thiên Nam. Mỗi quan hệ lén lút vụng trộm lừa dối của hai người, y cũng rõ ràng. Cố Diệp Phi đã ngứa mắt hai kẻ này lâu lắm rồi, nhưng vì nhiều lý do cho nên vẫn chưa ra tay. Mà sau khi mặt thế tới, y cũng mất đầu Triệu Thiên Nam cùng Khúc Miêu Miêu, vì vậy tạm quảng bọn họ ra sau đầu. Không ngờ hiện tại con mồi đáng lên tận miệng, tốt lắm, nợ cũ thù mới tính toán hết trong một lần đi!

“A...” Lần này tới lượt Cố Diệp Phi bộc phát uy áp dị năng giả cấp 4, không khí trong đại sảnh càng thêm trầm trọng. Không chỉ riêng Khúc Miêu Miêu trở thành đối tượng bị chĩa mũi nhọn nữa, mà kể cả Triệu Thiên Nam cũng chung số phận.

“Phụt!!!”

Dị năng giả cấp 2 như Triệu Thiên Nam ở trước mặt dị năng giả cấp 4 là Cố Diệp Phi, thực sự một kích cũng không chịu nổi. Cố Diệp Phi không cần sử dụng tới dị năng, chỉ cần phóng ra uy áp thôi là đã đủ để áp chế đối phương.

Học ra một ngụm máu tươi, Triệu Thiên Nam theo bản năng đưa tay ôm lấy lồng ngực đau nhức như bị đè nén nghiền nát, trong mắt mang theo hoảng sợ vô cùng. Anh ta cảm nhận được rõ ràng, đối phương thực sự muốn giết mình, không phải chỉ là dọa chơi. Đã từng chém giết không biết bao nhiêu tang thi, cứ tưởng rằng tâm của mình đã trở nên vô cùng cứng rắn, thế nhưng giờ phút này anh ta mới phát hiện ra bản thân có bao nhiêu sợ hãi khi đứng trước cái chết, đi đứng trước kẻ mạnh áp đảo mình. Anh ta không thể ngờ rằng chọc vào Cố Diệp Ninh, hậu quả lại như vậy!

Các vị khách trong đại sảnh không khỏi xanh mặt, một mặt gắng gượng gồng mình lên chống lại uy áp của Cố Liệt Hạo lẫn Cố Diệp Phi, một mặt lao đảo lui về sau vài bước hi vọng có thể tránh khỏi việc phạm vi của uy áp.

Mẹ nó, trước giờ tuy biết là anh em nhà họ Cố sùng ái Cố tam tiểu thư, nhưng không ít người vẫn nghĩ rằng đó chỉ là phóng đại lên mà thôi. Giờ được tận mắt chứng kiến anh em Cố Liệt Hạo vì có người mắng chửi Cố Diệp Ninh mà muốn ra tay tàn sát, tất cả chỉ có thể toát mồ hôi mà hô lớn trong lòng... lời đồn là sự thực a a a a a!!! Yêu em gái / chị gái quá mức thế này, có ồn hay không hả?! Bệnh tới mức như vậy, có cần phải uống thuốc trị bệnh hay không?!

“Vũ Thanh, có thể ngăn Liệt Hạo lại không?” Dật Phong cũng cảm thấy có chút không chịu được trước uy áp của Cố Liệt Hạo và Cố Diệp Phi, một mặt vươn tay đỡ Bách Di Quyền, một mặt quay đầu cau mày nhìn Vũ Thanh.

“Cậu nói xem?” Vũ Thanh trán cũng ướt đầm mồ hôi, kinh bị nhìn Dật Phong. Có thể ngăn thì từ nãy y đã ngăn cản rồi, còn chờ tới lúc Dật Phong nhắc nhở sao?!

“Các anh coi, anh em bọn họ điên cuồng nhường này, anh hai có thể rước được chị dâu sao?”

Nam Cung Nguyên Nguyên, Nam Cung Lãnh Dịch và Hạ Thiên Khải đứng ở trong lòng không gian bảo vệ do Nam Cung Lãnh Dạ sử dụng dị năng tạo ra, cho nên không bị ảnh hưởng mấy. Nhíu nháu mày hoài nghi nhìn Cố Liệt Hạo cùng Cố Diệp Phi tuần mỹ bất phẩm đang đứng ở trên cầu thang, Nam Cung Nguyên Nguyên nhin không được quay đầu hỏi anh trai cùng người yêu. Lần đầu tiên cô bé cảm thấy hoài nghi đối với năng lực của anh lớn nhà mình.

Hạ Thiên Khải: ... (=A=)

Nam Cung Lãnh Dịch: ... (=A=)

“Đoan Mộc Nhật Phi, dừng tay lại! Đoan Mộc Nhật Hạo, không nghe ông nội của mày nói sao hả? Mày đừng có làm quá! Đây là đất nhà Đoan Mộc gia, là lễ đính hôn của Nguyệt nhi!!!”

Đoan Mộc Chính quả thực bị ép tới mức không thể kiềm chế thêm được nữa, một hỏa cầu to lớn xuất hiện trong lòng bàn tay của ông ta, sau đó ném về

hướng Cổ Liệt Hạo. Mọi người cũng không ngờ tới rằng Đoàn Mộc Chính lại thắng tay tấn công như vậy, hốt hoảng kêu lên.

“Hừ!” Cổ Liệt Hạo trong mắt tràn ngập lãnh liệt, phát tay tạo nên một tường lửa màu lam, lập tức ngọn lửa màu lam bá đạo liền cắn nuốt hỏa cầu màu đỏ rực của Đoàn Mộc Chính.

Đoàn Mộc Chính sau khi kích động tấn công cũng giật mình hồi hận tới xanh cả ruột rồi. Cho dù ông ta không ưa thích gì mấy anh em Cổ Liệt Hạo, nhưng cũng không thể phủ nhận sự thật rằng xét trên phương diện quyền lực, ông ta cùng Đoàn Mộc gia không thể sánh bằng Cổ gia cùng mấy anh em Cổ Liệt Hạo. Chưa nói tới thực lực của bản thân chỉ là cấp 3 trung giai, làm sao có thể chống chọi được lại với vài dị năng giả siêu cấp cấp 4 như Cổ Liệt Hạo?!

“Anh hai, anh không sao chứ?” Sau khi đòn tấn công của Đoàn Mộc Chính bị Cổ Liệt Hạo dễ dàng đánh tan, mọi người mới kịp phản ứng lại. Hai người Cổ Diệp Phi cùng Cổ Phong Hạ trợn trừng nhìn chăm chăm Đoàn Mộc Chính, trong đáy mắt toát lên lửa giận hùng hực “Ông dám tấn công anh hai?” Cổ Diệp Phi quát lên.

Ở dưới đại sảnh, Cổ Diệp Ninh cùng Cổ Tình Huyền cũng sầm mặt lại. . . Đoàn Mộc Chính này, rõ ràng là muốn chết mà!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Phá Tiệc (2)

“Đoàn Mộc Chính, ông đúng là người cha tốt.” Cổ Phong Hạ nheo mắt lại, cậu dùng vẻ mặt vô cảm liếc mắt nhìn sắc mặt trắng bệch của Đoàn Mộc Chính, thanh âm thanh lãnh vô tình lại ầm ầm mang theo trào phúng “Đáng tiếc, thực lực của ông hiện tại so với anh hai lại không đáng kể bao nhiêu.”

“Anh hai, khỏi cần nói nhiều, ông ta rõ ràng chính là muốn tấn công anh!” Cổ Diệp Phi nghiêng răng nghiêng lợi, lửa giận ở trong mắt như muốn tràn ra, thiêu đốt Đoàn Mộc Chính.

Có lẽ ánh mắt của Cổ Diệp Phi quá mức lãnh liệt, khiến cho không chỉ Đoàn Mộc Chính mà ngay cả Mạch Đình, Đoàn Mộc Nguyệt Vy cùng Phùng Xuân đứng cạnh ông ta cũng bị ảnh hưởng tới toát mồ hôi lạnh. So với hai người em, phản ứng của Cổ Liệt Hạo lại bình tĩnh hơn rất nhiều. Anh phát tay xua đi hỏa lực vẫn còn chưa tắt, sau đó chỉnh chỉnh lại caravat hơi lệch ở cổ, cuối cùng đôi mắt lạnh lùng đen láy mới chậm rãi thờ ơ lướt qua Đoàn Mộc Chính.

Rõ ràng ánh mắt lạnh nhạt như vậy, lại khiến cho Đoàn Mộc Chính nổi đầy da gà, cảm giác còn uy hiếp áp bách hơn cả ánh mắt của Cổ Diệp Phi.

“Vốn tôi cũng không muốn tới, chẳng qua chiều lòng Ninh nhi nên mới đi dự bữa tiệc đính hôn này. Chẳng qua làm tôi không ngờ là Đoàn Mộc gia thái độ tiếp đón khách quả thực rất đặc biệt. Tôi sẽ xem đây như lời thách thức của Đoàn Mộc gia đối với Cổ gia chúng tôi.”

Cổ Liệt Hạo thanh âm tuy nhàn nhạt thế nhưng ý nghĩa trong lời nói lại đủ để khiến cho tất cả mọi người hoảng hốt. Đoàn Mộc Chính cũng không ngờ rằng Cổ Liệt Hạo lại không nói lý tới như thế, nói trở mặt liên trở mặt, một chút cũng không thêm dè ý tới lời ‘nhắc khéo’ ban nãy của Đoàn Mộc Cổ. Mặc kệ Đoàn Mộc Chính có yêu thích anh em Cổ Liệt Hạo hay không thì việc cùng Cổ gia trở mặt hoàn toàn chẳng mang lại ích lợi gì đối với Đoàn Mộc gia, ngược lại, chuyện này còn khiến cho Đoàn Mộc gia rất dễ dàng bị các danh gia quý tộc khác trong cao tầng căn cứ xa lánh.

“Đội...” Đoàn Mộc Chính nghẹn một hơi nhưng lại không biết nên nói như thế nào. Bảo ông ta hạ mình xin lỗi Cổ Liệt Hạo, ông ta không làm được.

“Anh hai, anh đừng như vậy. Nể mặt Nguyệt nhi, anh bớt giận đi có được hay không? Chúng ta là người một nhà mà...” Đoàn Mộc Nguyệt Vy cố gắng mở một nụ cười, tiến tới muốn thay cha mình hòa giải, đáng tiếc lại bị Cổ Diệp Phi cắt ngang.

“Ai anh em gì với cô? Lỗ tai điếc rồi à? Không nghe thấy ban nãy bọn thiếu gia nói gì à?”

Cổ Diệp Phi trong thâm tâm quả thực có chút bội phục độ cứng cỏi, nhẫn nhịn cùng mặt dày của Đoàn Mộc Nguyệt Vy. Y ban nãy ngay cả từ ‘con hoang’ cũng sử dụng, ở trước mặt bao nhiêu người nhục mạ cô ta, vậy mà cô ta vẫn có thể mặt nóng áp mộng lạnh, gọi Cổ Liệt Hạo một tiếng ‘anh hai’ rồi còn bảo người một nhà gì đó được. Nói chung cô ta so với ông anh trai Đoàn Mộc Nhật Từ thiếu kiên nhẫn kia còn ‘tài giỏi’ hơn nhiều.

“Anh tư, cái này...”

Bị Cổ Diệp Phi mạnh mẽ cắt ngang chất vấn làm cho Đoàn Mộc Nguyệt Vy không khỏi nghẹn lời, sắc mặt có chút không được tốt, chỉ có thể cố gắng gượng gạo mỉm cười. Cô ta vươn tay kéo kéo cánh tay của Mạch Đình, hi vọng hắn có thể đỡ lời. Đáng tiếc Mạch Đình lúc này lại im lặng, cúi đầu hạ mi mắt, làm như không thấy vẻ chật vật cùng xấu hổ của Đoàn Mộc Nguyệt Vy.

Đoàn Mộc Nguyệt Vy trong lòng tức tới rướm máu, cô ta biết vì sao Mạch Đình thái độ lại thất thường như vậy, cho nên cắn giận trong lòng càng tăng thêm vài lần.

Quả nhiên, cứ có Cổ Diệp Ninh xuất hiện là không tốt đẹp gì!

Phùng Xuân bất bình cực kỳ cho con gái cùng con trai, thế nhưng bà ta quả thực không dám giờ trò bẻm mép ở trước mặt Cố Liệt Hạo cùng Cố Diệp Phi. Anh em nhà họ Cố trừ Cố Diệp Ninh ra, những người còn lại chẳng ai là người hiền lành. Thủ giết mẹ còn đó, bà ta không có lúc nào không lo sợ sẽ bị anh em bọn họ trả thù, ngày ngày nom nớp không an lòng. Hiện tại là mặt thể, đúng như Cố Diệp Ninh nói, rõ nhất chính là mạng người.

Mà Đoàn Mộc Chính lúc này còn đang gấp muốn chết muốn tìm đường cứu vãn tình thế, làm gì còn tâm tư đi để ý con gái cùng Đoàn Mộc Nguyệt Vy của mình đang bị khinh thường sỉ nhục.

“Anh là anh trai của cô chứ, đúng là thấy người sang bắt quàng làm họ.”

Không muốn tiếp tục mất thời gian với người của Đoàn Mộc gia nữa, Cố Diệp Phi nhìn sang anh trai: “Anh, giải quyết cho xong hai người kia đi, sau đó chúng ta trở về. Nếu tiếp tục đây thêm một lúc nữa, em sợ sẽ nhịn không được huyết tẩy một lần đây.” Nụ cười tà mị của y dường như bị phủ thêm một tầng hắc khí u ám cùng đen tối khiến bất cứ ai cũng phải rét lạnh.

“À...” Cố Liệt Hạo cũng theo tầm nhìn của y, nhìn về hướng Triệu Thiên Nam cùng Khúc Miêu Miêu ban nãy tạm thời bị lãng quên.

“Không... không...” Không ngờ mũi nhọn một lần nữa lại chuyển về hướng mình, Khúc Miêu Miêu run rẩy. Cô ta theo bản năng giật giật người lùi về phía sau Triệu Thiên Nam, tựa như muốn tìm kiếm một chỗ dựa tinh thần.

“Cố... tam tiểu thư.” Đúng lúc này một người đàn ông tuổi ngoài 30, góc dáng cao lớn, khuôn mặt nam tính tự tin bước ra, phá ngang bầu không khí căng thẳng hiện tại.

Hắn khom người đối với Cố Diệp Ninh, từ tốn nói: “Tôi là Hoàng Trịnh Kha, là đội trưởng của Miêu Miêu. Miêu Miêu chỉ là bị kích thích, ăn nói không suy nghĩ, xin Cố tam tiểu thư có chuyện gì từ từ rồi chúng ta bàn luận, không nên dụng đao dụng kiếm.”

Hoàng Trịnh Kha không ngờ là hai người Khúc Miêu Miêu cùng Triệu Thiên Nam lại có quen biết với Cố tam tiểu thư của Cố gia, hơn nữa... nghe bọn họ nói chuyện, hình giữa đôi bên còn có khúc mắc. Tuy nhiên việc này không quan trọng, quan trọng trước hết chính là phải tìm cách giải cứu cho Khúc Miêu Miêu và Triệu Thiên Nam.

Khúc Miêu Miêu là dị năng giả hệ không gian dự trữ, nắm giữ toàn bộ vật tư cùng thức ăn của đội ngũ bọn họ, nhất quyết không thể để người khác đụng tới cô ta. Triệu Thiên Nam là chủ lực chiến đấu trong đội ngũ của bọn họ, càng không thể để anh ta xảy ra chuyện gì. Hoàng Trịnh Kha trông mắt kẻ đào, bên trong lóe lên một tia tính toán. Nếu có thể bác câu nói quan hệ đối với Cố gia thì tốt rồi. Đối với thực lực của anh em nhà họ Cố, Hoàng Trịnh Kha không thể không tán thưởng khâm phục, đồng thời lại mang theo một tia ghen tị.

Cố Diệp Ninh ánh mắt âm trầm chuyển dời từ Đoàn Mộc Chính sang Hoàng Trịnh Kha. Thời điểm cô vừa nhìn thấy khuôn mặt của Hoàng Trịnh Kha, đồng tử co rút lại. Trong đầu một mảnh hỗn loạn cùng rối rắm... người này sao lại xuất hiện ở đây?

Dùng khoe mắt liếc về hướng sau lưng Hoàng Trịnh Kha, như ý nguyện, cô thấy được ba người Đỗ Tích, Dịch Dương cùng Dịch Thiển. Ban nãy mãi chú ý tới một nhà Đoàn Mộc gia cùng Khúc Miêu Miêu và Triệu Thiên Nam, cho nên cô đã bỏ lỡ sự tồn tại của bọn họ.

Còn về phần Cố Minh Hi, thực xin lỗi, Cố Diệp Ninh không nhớ người này là ai, cho nên không để ý tới.

“Tiểu Ninh, không sao chứ?” Cảm giác được bàn tay nhỏ bé đang được mình nắm chặt đột nhiên run rẩy, Nam Cung Lãnh Dạ hơi hơi nhú mày quan tâm hỏi Cố Diệp Ninh, đồng thời cũng như có như không nhìn lướt qua Hoàng Trịnh Kha để đánh giá.

Tên Hoàng Trịnh Kha này là ai?

“Ninh nhi?” Cố Tĩnh Huyền cũng phát hiện ra sự bất thường của cô, nghiêng đầu ôn nhu hỏi, khoe mắt lại như có như không đánh giá Hoàng Trịnh Kha.

“Không sao.” Qua một lúc, Cố Diệp Ninh mới khẽ lắc đầu đáp lại.

Cô rũ mi xuống che đi cảm xúc nơi đáy mắt. Đám người Hoàng Trịnh Kha này thế nhưng lại xuất hiện ở thủ đô? Hơn nữa còn là dị năng giả gia nhập dưới chướng của Đoàn Mộc gia? Xem tình hình này, có vẻ như đám người Hoàng Trịnh Kha là đồng đội của hai người Khúc Miêu Miêu cùng Triệu Thiên Nam.

Ông trời, đúng là biết đùa. Gom hết những kẻ thù của cô vào chung một nhóm, vui thật!

“Tiểu Ninh, con khuyên anh hai của con đi, chúng ta là người một nhà, không nên vì một hiểu lầm mà trở mặt lẫn nhau.” Phùng Xuân nhìn Cố Diệp Ninh im lặng trước lời cầu xin của Hoàng Trịnh Kha, còn tưởng cô mũi lòng, lập tức xum xue bước tới, dùng đôi mắt lưng tròng nhìn cô, ngữ điệu khẩn thiết.

Cố Liệt Hạo và Cố Diệp Phi thì bà ta không dám dây dưa vào, nhưng Cố Diệp Ninh thì khác. Bởi vì được người Cố gia bảo bọc quá tốt, cho nên tâm tư của cô vô cùng trong sáng. Điều này khiến cho Phùng Xuân tự tin bản thân biết cách để có thể đã động tình cảm của cô, vẫn hỏi lại tuyên bố trở mặt với Đoàn Mộc gia của Cố Liệt Hạo.

“Anh hai.” Híp mắt lại, không thèm nhìn Phùng Xuân hay Hoàng Trịnh Kha, Cố Diệp Ninh ngẩng đầu lên nhìn Cố Liệt Hạo, thanh âm mang theo một tia trào phúng khó nhận ra “Buông tha cho hai người đó.”

“Ninh nhi?” Cố Liệt Hạo không quá vui nhìn về phía Cố Diệp Ninh “Bọn họ xúc phạm tới em.” Anh cực kỳ ghét người nào dám xúc phạm tới người nhà

của anh. Hơn nữa Khúc Miêu Miêu cùng Triệu Thiên Nam trước đây còn dám lừa dối và tổn thương Ninh nhi, anh đương nhiên không muốn bỏ qua cho hai người bọn họ.

“Ninh nhi, ngoan, người ngu xuẩn thì nên trị, không nên mềm lòng mà buông tha.” Cổ Diệp Phi cũng nhú mồm, hiếm có khi nào không ‘chấp hành’ ngay ‘lệnh’ của em gái.

“Em không có mềm lòng. Nghe em.” Không giải thích nhiều, cô chỉ nói hai câu như vậy.

“Anh hai, nghe theo quyết định của chị đi.” Trong đôi mắt của Cổ Phong Hạ lóe lên một tia sáng, cậu hiếm có khi nào chủ động lên tiếng can ngăn hành động của anh lớn nhà mình “Chị ấy quyết định như vậy, tất nhiên sẽ tự có suy nghĩ của riêng mình.” Câu sau, cậu hạ thấp âm xuống, không để cho Đoàn Mộc Cổ cùng Điền lão ở phía sau nghe được.

Dường như hiểu được thâm ý trong mắt của Cổ Phong Hạ, Cổ Liệt Hạo thở hắt ra một cái, phát tay triệt tiêu dị năng của mình, ngầm ý đồng ý với quyết định của Cổ Diệp Ninh. Em gái so với trước kia đã trưởng thành hơn không ít, cô có suy nghĩ của riêng mình. Cổ Phong Hạ nói đúng, anh cần phải tin tưởng vào quyết định của Ninh nhi. Cùng lắm, nếu như Ninh nhi có phạm sai lầm gì thì lúc đó cứ để anh ra mặt giải quyết cũng không muộn.

“Anh hai...” Cổ Diệp Phi thấy anh trai buông lỏng, lập tức bắt mắt ý kiến.

“Tin tưởng Ninh nhi.” Ném lại đúng một câu như vậy, Cổ Liệt Hạo sải bước đi xuống cầu thang, hướng thẳng phương hướng của mấy người Cổ Diệp Ninh đang đứng. Cổ Phong Hạ cũng nhanh bước nhanh theo anh trai lớn.

“Hừ! Coi như hai người mạng lớn!” Thấy các anh em trai đã quyết định như vậy, một mình mình kiên trì thêm nữa cũng chẳng có ích gì, Cổ Diệp Phi hừ một tiếng, ánh mắt híp lại mang theo một tia ngoan độc nhìn về hướng hai người Triệu Thiên Nam cùng Khúc Miêu Miêu.

Triệu Thiên Nam cùng Khúc Miêu Miêu còn chưa kịp thở phào vì may mắn được thoát chết thì đã bị ánh mắt của y làm cho đánh một cái rùng mình, mím chặt miệng cúi đầu không dám hó hé nửa điểm. Khúc Miêu Miêu cúi đầu, che đi khuôn mặt cùng không cam lòng trong mắt, thế nhưng một lần được kiến thức qua sự nguy hiểm cùng khủng bố của mấy anh em nhà họ Cổ, cô ta không còn dám mạnh động như trước nữa.

Hoàng Trịnh Kha không hề nghĩ tới Cổ Diệp Ninh lại quả thực dễ dàng buông tha cho hai người kia như vậy, những lời cầu xin đã nghĩ sẵn trong đầu còn chưa kịp phun ra thì lại phải nuốt xuống cổ họng. Hắn ta ngây ngẩn một hồi lâu, sau đó lại nhú mồm. Với tình huống này, xem chừng người của Cổ gia cùng Nam Cung gia không hề dễ chút nào! Chẳng lẽ không còn cách nào khác sao?!

“Nam Cung đại thiếu gia, mời tự trọng, thu tay.” Cổ Liệt Hạo bước xuống cầu thang, không thèm quan tâm tới ai, đi lướt qua mọi người tiến tới trước mặt Cổ Diệp Ninh. Ánh mắt anh chăm chăm nhìn vào bàn tay đang nắm lấy tay em gái mình của Nam Cung Lãnh Dạ, khuôn mặt nghiêm nghị tựa như bị phủ thêm một tầng băng.

Mặc Sở Minh cùng Mục Hoàng nhìn Cổ Liệt Hạo sát khí hầm hầm, không hề như mọi khi nhảy ra bảo hộ, ngược lại nén nhịn cười tới nội thương. Nam Cung Lãnh Dạ nheo nheo mắt, suy nghĩ một lát rồi cũng rút tay vào. Cổ Liệt Hạo là anh lớn của Cổ Diệp Ninh, tầm ảnh hưởng cao hơn nhiều so với Cổ Tĩnh Huyền, trước chưa hiểu rõ về đối phương, anh không dám ‘mạo hiểm’ quá mức, bằng không sau này con đường truy thê e là sẽ rất gian nan.

“A...” Cổ Diệp Ninh lúc này cũng mới nhớ ra nãy giờ mình nắm tay của Nam Cung Lãnh Dạ, khuôn mặt một lần nữa bùng đỏ, có chút lúng túng “Cái đó... Lãnh Dạ... tôi...” Cô muốn giải thích với Nam Cung Lãnh Dạ, nhưng lại chẳng biết bản thân muốn giải thích cái gì.

“Ninh nhi ngoan.” Vươn tay xoa đầu cô, kéo cô ra phía sau lưng mình, Cổ Liệt Hạo lạnh mắt khinh thường liếc Nam Cung Lãnh Dạ “Không việc gì phải lúng túng, không việc gì phải để ý, chỉ là va chạm bình thường mà thôi.” Tuyệt đối không thể để em gái sinh ra ngại ngùng với cái tên ‘sói xám’ muốn ‘ăn đầu hũ’ kia!

“Chị, để em lau tay cho.” Cổ Phong Hạ ở bên cạnh lôi ra khăn tay, tỉ mỉ lau tay cho cô, trong thanh âm lạnh băng mang theo âm điệu nghiêm chỉnh nghiêm lợi.

Nam Cung Lãnh Dạ: ... cái cảm giác bị chán ghét như vậy, đúng thực là mới lạ! (==)

“Như vậy... còn chuyện Đoàn Mộc gia cùng Cổ gia...” Phùng Xuân rụt rè lên tiếng, bà ta rung rung nhìn Cổ Diệp Ninh, lại không dám nhìn thẳng vào mắt của ba anh em Cổ Liệt Hạo, Cổ Diệp Phi cùng Cổ Phong Hạ. Đáng vẻ sợ hãi ba anh em họ Cổ kia khiến cho người ta cảm thấy vô cùng nhu nhược đáng thương.

“Chị...” Đoàn Mộc Nguyệt Vy cũng long lanh nhìn cô, trong mắt tràn ngập hi vọng cùng ý lại.

“Chuyện của Cổ gia đều do anh hai quyết định, tôi không có ý kiến.” Đáng tiếc Cổ Diệp Ninh bây giờ không còn là Cổ Diệp Ninh trước kia, người nào bị Phùng Xuân lừa chứ riêng cô thì không. Cô đối với ánh mắt mong mỏi của Phùng Xuân cùng Đoàn Mộc Nguyệt Vy, lạnh lùng đáp, không chút lưu tình.

“Tiểu Ninh...” Không nghĩ tới Cổ Diệp Ninh lại nói như vậy, Phùng Xuân cùng Đoàn Mộc Nguyệt Vy sắc mặt có chút tái nhợt. Đoàn Mộc Chính cắn chặt hàm dưới, cuối cùng cũng nheo mắt lại, quyết tâm mở miệng gọi tên con gái lớn của mình.

“Anh hai, em chán rồi, không còn hưng trí nữa, chúng ta trở về đi.” Cổ Diệp Ninh không thèm nghe Đoàn Mộc Chính nói gì, quay đầu đi.

Hôm nay như vậy là đủ rồi, cô không cần phải làm gì thì bữa tiệc đính hôn ngày hôm nay của Mạch Đình cùng Đoàn Mộc Nguyệt Vy cũng bị phá nát rồi.

Đoan Mộc gia, Đoan Mộc Chính cùng mẹ con Phùng Xuân, không cần cô bận tâm cũng sẽ có anh hai xử lý bọn họ. Còn riêng nhóm người Hoàng Trịnh Kha cùng Triệu Thiên Nam và Khúc Miêu Miêu kia, cứ chờ đó! Người ta dâng mình tới tận cửa, nếu như cô để cho bọn họ chết đi quá nhẹ nhàng đơn giản, vậy chẳng phải quá có lỗi với thâm kịch của bản thân kiếp trước hay sao?!

Hoàng Trịnh Kha, Đỗ Tích, Dịch Dương và Dịch Thiên còn nợ tiểu Nha của cô một mạng! Cô - sẽ - nhớ - kĩ!

“Được.” Cổ Liệt Hạo không hỏi nhiều thêm, chỉ xoa xoa tóc của cô, khuôn mặt vốn nghiêm túc lạnh băng hiện lên một nụ cười nhàn nhạt sùng nịnh “Chỉ cần em muốn...” Muốn tới cũng là ý của cô, hiện tại cô muốn rời đi, đương nhiên anh sẽ không ngăn cản.

“Chắc, đúng đó, về đi, em cũng không muốn ở đây thêm.” Không thể xử lý Triệu Thiên Nam và Khúc Miêu Miêu, Cổ Diệp Phi cũng không muốn tiếp tục ở lại Đoan Mộc gia thêm. Em gái ăn mặc xinh đẹp như vậy, người khác nhìn cô nhiều thêm một cái, y sẽ khó chịu thêm một phần. Hừ hừ hừ! Đặc biệt là cái tên họ Nam Cung nào đó!

Cổ Tĩnh Huyền đứng một bên nhìn hồ động giữa mấy anh em Cổ Liệt Hạo, trong mắt toát ra một tia hiểu rõ. Đừng nhìn Cổ Liệt Hạo, Cổ Diệp Phi cùng Cổ Phong Hạ đứng một cách tùy ý, nếu là người có kinh nghiệm chiến đấu cùng với khả năng quan sát cao, chắc chắn sẽ nhìn ra được ba người bọn họ đang tạo thành một vòng vây khép kín bảo vệ cho Cổ Diệp Ninh. Bất cứ là ai, đứng ở vị trí nào trong đại sảnh này, đều không thể tấn công được tới trên người cô.

[Vi sao em không nói cho anh hai, Phi Phi cùng tiểu Hạ biết rằng em cũng là dị năng giả ư? Huyền ca, anh không cảm thấy nhìn ba người bọn họ khăn trương bảo vệ em, rất thú vị sao?! Em muốn tận hưởng cảm giác này một thời gian thôi ấy mà ~]

Nhớ tới câu trả lời trước đó của Cổ Diệp Ninh, lại nghĩ đến ba anh em Cổ Liệt Hạo lo lắng bảo bọc kín kẽ sợ Cổ Diệp Ninh bị tổn thương, Cổ Tĩnh Huyền không khỏi bất đắc dĩ cười cười: “Cho nên mới nói, em đúng là nghịch ngợm mà... Ninh nhi...”

“Đợi đã...!!!” Thấy người nhà họ Cổ muốn rời đi, Đoan Mộc Chính vội vàng kêu lên, muốn ngăn cản “Không được đi!!!”

“Cổ gia các người thực sự muốn đối chọi với Đoan Mộc gia sao?” Mạch Phi từ nãy tới giờ không lên tiếng lúc này cũng nhịn không được sốt ruột hỏi. Ông ta là người đứng đầu Mạch gia, hiện tại bị cột chặt trên một thuyền cùng Đoan Mộc gia. Nếu như có thể, vì lợi ích của bản thân cùng Mạch gia, ông ta tuyệt đối không muốn trở thành phe đối địch cùng Cổ gia.

“Chuyện này chúng ta sẽ làm rõ hơn ở Đại hội họp bàn vào tuần sau, Mạch gia gia chủ.”

Vẫn duy trì vẻ xa cách nghiêm nghị như trước, Cổ Liệt Hạo trả lời xong liền vươn tay hộ tống em gái rời khỏi biệt thự của Đoan Mộc gia. Ba người Cổ Diệp Phi, Cổ Tĩnh Huyền cùng Cổ Phong Hạ cũng nhanh chóng sai bước đi theo.

“Chúng tôi cũng có việc, Đoan Mộc gia chủ, Mạch gia gia chủ, thứ lỗi.” Nghe tới bốn chữ ‘Đại hội họp bàn’, thần sắc của Vũ Thanh cùng Dật Phong cũng biến đổi. Lôi kéo thêm Bách Di Quyền, hai người cúi chào Đoan Mộc Chính cùng Mạch Phi, sau đó đuổi theo anh em nhà họ Cổ.

“Anh hai, Hoàng ca ca, Minh ca ca.” Lúc này ba người Nam Cung Lãnh Dịch, Nam Cung Nguyên Nguyên và Hạ Thiên Khải cũng bước tới bên cạnh nhóm Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh cùng Mục Hoàng.

“Anh hai, đó là thật sao? Cái đó... chị dâu tương lai...” Nam Cung Nguyên Nguyên nửa phần khích nửa lúng túng, khuôn mặt búp bê bầu bĩnh đỏ bừng hết cả lên, lắp bắp mãi không hỏi nên lời. Cô bé đã đoán không biết bao nhiêu lần, xem xem chị dâu tương lai có khả năng là ai, lại không ngờ tới... tiểu thư nhà họ Cố!!!

“Được rồi, biết rồi thì không cần phải hỏi lại.” Nam Cung Lãnh Dạ nhướn lông mày, tầm mắt lại nhìn về hướng cửa chính ra vào của biệt thự nhà Đoan Mộc gia “Chúng ta cũng về thôi.”

“Hả?” Những người còn lại há hốc mồm, ngay cả Mặc Sở Minh cũng có chút không theo kịp tư duy của anh.

“Tiểu Ninh cũng về rồi, người nhà Cổ gia cũng về rồi, chúng ta cũng không còn việc gì nữa.” Dùng ánh mắt ‘đồ ngốc’ để nhìn mấy người bọn họ, anh xoay người đi thẳng, không thèm chào Đoan Mộc Chính cùng Mạch Phi một tiếng, kiêu ngạo tới mức khiến người khác phải căm tức.

Anh sớm đã mất kiên nhẫn với mấy bữa tiệc xã giao này rồi!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 73: Dạo Cẩn Cú

Bữa tiệc đính hôn này của Mạch gia cùng Đoan Mộc gia, tan rã trong không vui. Đại diện của Cổ gia, Vũ gia, Dật gia, Nam Cung gia cùng Hạ gia đều bỏ về trước, chỉ còn hai duy nhất Phùng gia và Lưu gia là ở lại tới cùng, điều này chẳng khác nào cho một cái tát vào mặt hai gia Mạch gia cùng Đoan Mộc gia.

Đặc biệt mắt mặt nhất chính là Đoàn Mộc gia, bị Cố Liệt Hạo hoàn toàn không nề tình, tuyên bố thẳng thừng trước mặt tất cả mọi người rằng sẽ không bỏ qua. Mỗi quan hệ giữa hai nhà Đoàn Mộc - Cố vốn đã căng thẳng từ trước đó, giờ xem như cũng sắp tiến vào giai đoạn trở mặt hoàn toàn.

Mỗi người một suy nghĩ, nhưng chung quy hiện tại có làm gì cũng vô ích, chỉ đành tất cả đều chờ đợi tới Đại hội họp bàn. Mà bữa tiệc đính hôn kia về sau đó kết thúc ra sao, nhìn chung cũng không nằm trong mối quan tâm của mấy anh em nhà họ Cố.

Sáng sớm hôm sau, cho dù rất vui mừng vì Cố Diệp Ninh cùng Cố Tĩnh Huyền đã trở về an toàn, thế nhưng người của Cố gia vẫn phải đi làm việc như cũ. Cố Liệt Hạo thì cùng với hai người Cố Văn và Cố Tiếp Huy tới nơi đóng quân của quân đội, Cố Diệp Phi thì đi quản lý chấn chỉnh đám thuộc hạ hắc đạo của mình, còn Cố Phong Hạ thì tới Sở nghiên cứu của căn cứ để làm việc. Cả tòa biệt thự Cố gia rộng rãi chỉ còn lại Cố Tĩnh Huyền, Cố Diệp Ninh cùng với lão quản gia.

Cố Tĩnh Huyền đang ngồi ăn sáng cùng đọc báo, vẻ mặt nhàn nhã vô cùng. Cảnh tượng bình yên như thế này có thể xuất hiện ở trong mặt thế, quả thực là hiếm có khó gặp. Nghe thấy tiếng bước chân, anh ngẩng đầu lên, nhìn thấy Cố Diệp Ninh ăn mặc chỉnh tề đi từ trên tầng xuống, có chút khó hiểu mở miệng hỏi.

“Ninh nhi, em đi đâu vậy? Có ăn sáng không em?” Hỏi xong còn định quay đầu gọi lão quản gia, để lão chuẩn bị một phần đồ ăn sáng cho cô.

“Thôi khỏi, em không ăn đâu, anh cứ ăn đi.” Cố Diệp Ninh lập tức lắc đầu từ chối “Em vội đi ra ngoài rồi, nếu còn ăn sáng sẽ muộn hẹn mắt.”

“Muộn hẹn?”

“Vâng, Lãnh Dạ nhấn bảo rằng đã tới trước cửa nhà rồi, để anh ấy chờ thì không tốt lắm.” Tối hôm qua sau khi trở về, cô liền nhận được tin nhắn từ Nam Cung Lãnh Dạ. Anh hẹn cô hôm nay cùng đi dạo quanh căn cứ một chút, cô cũng đã đồng ý rồi.

“Em đi đâu vậy? Có đi đâu thì bảo mấy người Hạo ca dẫn đi, sao phải đi với Nam Cung Lãnh Dạ?”

Vừa nghe thấy cô nhắc tới tên của người nào đó kia, nụ cười ôn hòa thân nhiên trên môi của Cố Tĩnh Huyền liền biến mất. Tên họ Nam Cung kia rốt cuộc đã hẹn với Ninh nhi lúc nào vậy? Tối hôm qua rõ ràng mấy anh em bọn họ đã dùng tốc độ nhanh nhất để ngăn cản không cho Nam Cung Lãnh Dạ có cơ hội tiếp cận Ninh nhi rồi mà!

“Mấy người anh hai bận như vậy, em cũng không muốn làm phiền. Em vốn tính rủ anh đi cùng, nhưng không phải chút nữa anh phải đi đâu cùng lão quản gia hay sao?! Em với Lãnh Dạ chỉ là đi dạo quanh căn cứ một chút, tiện thể tìm hiểu thêm thông tin mà thôi.” Nhìn nhìn đồng hồ treo trên tường, cô phát tay, vội chào Cố Tĩnh Huyền “Huyền ca, em đi trước đây, trưa sẽ về.”

“A... đợi đã...” Cố Tĩnh Huyền đứng bật dậy, đang muốn ngăn cản, đáng tiếc động tác quá chậm, bóng dáng của Cố Diệp Ninh đã nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt rồi.

.

.

.

Cố Diệp Ninh ra tới cửa nhà thì đã thấy Nam Cung Lãnh Dạ đứng chờ sẵn bên chiếc xe jeep rồi. Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng sạch sẽ không chút vết bẩn, bên dưới là quần bò sẫm màu, chân đi giày thể thao. Dưới ánh nắng, khắp toàn thân anh tràn ngập một khí tức thanh xuân, động tác khoan thai nhàn nhã, tạo cho người ta một cảm giác thanh bình. Có đôi lúc cô nghĩ, chẳng biết có điều gì sẽ phá vỡ được sự bình tĩnh này của Nam Cung Lãnh Dạ. Cho dù là lúc đang chiến đấu với tang thi, người này vẫn sẽ một thân thong dong thoải mái như cũ.

“Tới rồi à?” Nam Cung Lãnh Dạ tỉnh dậy, lập tức nhận ra bóng dáng của cô. Anh ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt anh tuấn lạnh nhạt bỗng nở ra một nụ cười.

“A... anh chờ lâu chưa?”

Ban nãy anh nhấn tin nói là sắp tới nơi, thế nhưng nhìn dáng vẻ này, hẳn là đã chờ một lúc rồi. Cố Diệp Ninh có chút lúng túng, nói thật, cô không phải chưa từng bao giờ ‘hẹn’ người khác giới đi ra ngoài, tuy nhiên không biết vì sao, đối mặt với Nam Cung Lãnh Dạ, trong lòng không khỏi sinh ra một chút mất tự nhiên xen lẫn vài phần lúng túng cùng... hồi hộp. Vươn vươn tay lên lọn tóc bên mai ra sau tai, cố gắng che giấu sự xấu hổ của mình, cô thấp giọng chào hỏi.

“Mới tới thôi.” Nhìn cử chỉ của cô, khóe miệng Nam Cung Lãnh Dạ nhếch lên càng cao hơn. Tầm mắt như vô ý lướt qua cổ của cô, phát hiện ra chiếc dây chuyền có mặt tía chớp quen thuộc, đáy mắt lóe lên một tia sáng kỳ dị “Cô ăn sáng chưa?” Tiến lại gần cô hơn, anh hỏi.

“Tôi... à...” Đang định nói mình ăn rồi thì anh đã cắt ngang.

“Chưa ăn đúng không? Tôi có mang theo đồ ăn đấy, lát nữa ngồi trên xe cô có thể ăn.” Dáng vẻ lúng túng khi muốn nói dối của cô, làm sao có thể gạt được anh, một người đã quan sát cô cẩn thận trong một khoảng thời gian dài “Lần sau cô nên ăn sáng, tôi chờ một chút cũng không sao. Không ăn vào buổi sáng, rất không tốt cho dạ dày.” Nhíu mày, anh nhắc nhở.

“Cảm ơn anh, tôi biết rồi.” Vành tai đỏ bừng lên, Cố Diệp Ninh cúi đầu xuống. Người này... đây là quan tâm cô phải không?!

“Khụ khụ khụ, Cố tam tiểu thư, ngài có thể hay không ‘bỏ thì’ cho tiểu nhân một cái ánh mắt được không? Tiểu nhân ngồi đây này giờ rồi mà...”

Mục Hoảng đang ngồi ở vị trí lái xe thò đầu ra, có chút bất đắc dĩ cùng ‘giả bộ’ đau lòng hăng giọng gọi. Mẹ nó, sáng sớm ngày ra đã phải chứng kiến bong bóng hồng của hai người Cố Diệp Ninh cùng Nam Cung Lãnh Dạ, Mục Hoảng thân là người độc thân bày tỏ cảm xúc... không cách nào vui vẻ nổi!!! Đui mù con mắt rồi có được hay không?! Hắn một người to đùng như ngọn núi thế này, thế mà Cố Diệp Ninh cùng Nam Cung Lãnh Dạ lại cố tình đồng lòng bỏ qua như vậy... quá mức thương tâm rồi!!! (ノ^_^)

“A... thực xin lỗi, tôi không chú ý. Chào buổi sáng, Hoảng ca.” Cố Diệp Ninh vừa thấy Mục Hoảng, vẻ lúng túng trên mặt càng tăng thêm vài phần. Trời ạ, như thế nào mà cô có thể bỏ qua một sự vật có thể hình to đùng giống như hắn cơ chứ?!

Ôi, chẳng lẽ mình đã quá tập trung vào Lãnh Dạ rồi!!!

Nhớ tới chuyện bản thân có thể thoải mái cùng anh tâm sự mà không chút do dự phân vân, cô nghĩ, có lẽ loại tình cảm cùng tin tưởng này được bồi dưỡng từ lúc cùng nhau chiến đấu trên đường về thủ đô. Chỉ là, so với những đồng đội khác trong đội ngũ, dường như Nam Cung Lãnh Dạ có chút gì đó đặc biệt hơn một chút, thân cận hơn một chút...

Hơn nữa chính mình còn thường xuyên ở trước mặt anh, vì hành động hoặc cử chỉ hoặc lời nói vô ý của anh mà cảm thấy ngại ngùng cùng xấu hổ. Giờ phút này đây, ngay cả Cố Diệp Ninh có tri giác thể nào đi chăng nữa thì cô cũng vẫn có chút ngờ ngợ nhận ra được thái độ tình cảm của mình đối với Nam Cung Lãnh Dạ so với những người khác thì có chút bất thường hơn một chút. Có lẽ ngoại trừ các anh em trai trong nhà ra, có lẽ anh là người con trai duy nhất khiến cho cô không bài xích khi tiếp cận.

Nhưng mà... sự bất thường này, rốt cuộc là tốt hay là xấu đây? Cố Diệp Ninh trong nháy mắt không khỏi có chút nghi hoặc.

“Làm sao vậy?” Thanh âm của Nam Cung Lãnh Dạ trầm thấp vang bên tai, cô theo bản năng ngẩng đầu lên, liền thấy được anh đang nghiêng đầu nhìn mình đầy lo lắng “Sao tự nhiên lại ngây ra thế?” Vươn tay xoa xoa tóc của cô, ngữ điệu ôn nhu quan tâm.

“Không có gì.” Cô giật mình, vội lắc đầu “Đang nghĩ vài chuyện linh tinh thôi.” Nói xong có chút không được tự nhiên tránh đi tầm mắt đang nhìn mình chằm chằm của anh “Khụ, thời gian không còn sớm lắm, chúng ta nên đi thôi nhỉ?” Quay qua Mục Hoảng “Không nghĩ tới Hoảng ca cũng đi chung với hai người chúng ta.”

Cô quả thực đã nghĩ chỉ có hai người họ đi với nhau, bởi vì trước đó Nam Cung Lãnh Dạ không hề đề cập tới người khác. Đây có lẽ cũng là một trong những lý do ban nãy Cố Diệp Ninh đã không phát hiện ra sự tồn tại của Mục Hoảng.

Được rồi... cái lý do này có chút sượng cùng bao biện, thế nhưng mọi người cứ tiếp tục ‘tốt bụng’ mà tiếp nhận đi, làm ơn đừng đào ra sự thật là cô bị về ngoài của Nam Cung Lãnh Dạ mê hoặc tới chẳng còn nhận ra được trái phải ngang dọc!!!

Rõ ràng bộ dáng anh rất đẹp, thế nhưng mấy ông anh trai em trai nhà cô cũng đâu có kém. Vì cái gì mà Cố Diệp Ninh cô đây từ nhỏ tới lớn đã quen nhìn mỹ nam, nay lại bị khí chất cùng vẻ ngoài của Nam Cung Lãnh Dạ làm cho ngây ngẩn cơ chứ?! Nguyên nhân trong đó, cô xin được bày tỏ, bản thân không muốn nghĩ quá sâu thêm nữa. Đứng trước việc chính mình có tình cảm bất thường đối với người đồng đội tốt Nam Cung đại thiếu này, Cố Diệp Ninh vẫn còn đang có chút bối rối.

“A, không không không, tôi chỉ phụ trách lái xe đưa hai người ra khỏi khu vực cao cấp mà thôi.” Mục Hoảng nhận được ánh mắt sắc lạnh cảnh cáo của Nam Cung Lãnh Dạ, vội vàng phân bua giải thích ngay tức thì.

Cố Diệp Ninh cũng không hỏi tiếp, trên mặt thoáng hiện lên một chút tiếc nuối, sau đó gật đầu coi như đã biết. Cô cùng Nam Cung Lãnh Dạ ngồi ở hàng ghế phía sau của xe jeep, còn Mục Hoảng chịu trách nhiệm lái xe. Bầu không khí trong xe rất thoải mái, vì đã quen sẵn từ trước, ba người câu được câu chăng, cũng nhau nói chuyện.

Trước khi rời khỏi nhà họ Cố, Nam Cung Lãnh Dạ liếc mắt nhìn về phía cửa chính của biệt thự Cố gia, trong lòng âm thầm cảm thấy sáng suốt vì ngày hôm qua để điều tra qua lịch làm việc của mấy anh em nhà họ Cố, bằng không hôm nay e là khó mới được ‘một mình’ Cố Diệp Ninh ra ngoài!

.

.

.

Khu vực mậu dịch của căn cứ thủ đô là khu vực giao nhau giữa nơi dành cho cao tầng căn cứ sinh sống cùng với nơi dành cho các dị năng giả cùng người thường sinh sống. Có thể nói, đây là một khu vực cực kỳ quan trọng và đông đúc của căn cứ.

Bởi vì có lực lượng quân đội hùng mạnh, cho nên thời điểm mặt thế bùng nổ, căn cứ thủ đô là căn cứ có thiệt hại thương vong ít nhất. Căn cứ thủ đô cũng có đầy đủ vật tư cùng nhân lực để dọn dẹp sạch sẽ cùng tu sửa lại các nơi cơ sở vật chất công cộng bị hư hại bên trong căn cứ của mình. Bởi vậy, khu vực mậu dịch này được các nhân vật trong cao tầng căn cứ chung tay trang hoàng cùng tu sửa vô cùng cẩn thận.

Lúc trước, khi vừa mới trở lại căn cứ thủ đô, nhóm người Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh đã tới đây, chẳng qua chưa có thời gian ngắm kĩ. Hiện tại một lần nữa trở lại... phải công nhận là đường phố lát gạch đá đều tăm tắp, người qua người lại có quy củ, đôi lúc còn có thể thấy vài người đạp xe

đạp chõ đồ đi trên đường. Hoàn toàn không thể thấy sự hỗn loạn của mặt thể, ngược lại rất giống cảnh tượng của những con phố mua sắm vào cuối tuần trong thời bình.

“Nam Cung đại thiếu, bao giờ cậu muốn trở về thì nhắn trước cho tôi nửa tiếng, tôi sẽ tới đón cậu và tiểu Ninh. Hiện tại tôi xin phép được trở về.” Mục Hoảng sau khi qua khỏi cổng kiểm tra của khu vực cao cấp, đi tới quảng trường trong khu vực mật dịch, liền dừng xe lại để cho hai người ngồi ghế sau xuống xe. Trước khi rời đi, hân đối với Nam Cung Lãnh Dạ nói.

“Tôi biết rồi.” Nam Cung Lãnh Dạ gật đầu.

“Anh thực sự không đi với bọn tôi sao?” Dù sao cũng đã đi tới tận đây, vì sao Mục Hoảng không đi chung với bọn họ luôn, còn mất công quay về làm gì. Cố Diệp Ninh hoàn toàn không thể giải thích được hành động ‘đốt xăng xe’ này của hân cùng anh.

“Tôi đây không phải là không muốn đi, thế nhưng trong nhà thực sự còn nhiều việc phải giải quyết, không có thời gian đâu. Hơn nữa nếu tôi dám trốn việc, cái tên họ Mặc kia sẽ dần chết tôi mất.” Thở dài lắc lắc đầu, Mục Hoảng tỏ ra vô cùng đau khổ tổ khổ với cô.

“À...” Nhớ tới Mặc Sở Minh hay hát hàm sai bảo Mục Hoảng, Cố Diệp Ninh bật cười, trong mắt hiện lên một tia thông cảm cùng hiểu ý.

Mục Hoảng nhìn thái độ của cô như vậy, trong lòng âm thầm thở phào một hơi. Qua cửa, không bị Cố Diệp Ninh phát hiện!

Aiz~ tuy là Mặc Sở Minh tính cách có chút ác liệt lại thường xuyên sai vặt hân, thế nhưng cũng không tới mức ép hân quần quật làm việc như trâu. Thi thoảng Mặc Sở Minh vẫn để cho hân có không gian riêng. Hơn nữa bọn họ mới trở về căn cứ thủ đô, công việc còn chưa nhiều, hân hoàn toàn dư thời gian để cùng Cố Diệp Ninh và Nam Cung Lãnh Dạ đi dạo căn cứ.

Tuy nhiên... hân có gan đó sao?

Đương nhiên là không!

Hân mà dám đi theo, Nam Cung đại thiếu nhà hân không cho hân một lời cầu giạt tung người mới là lạ đó! Đây mới là lý do chủ yếu mà Mục Hoảng phải ‘rút lui’ ngay và luôn. Hân làm sao có thể phá vỡ cuộc hẹn hò của Nam Cung đại thiếu được cơ chứ...

“Vây thôi, tôi về trước đây.” Cảm nhận được tầm mắt lạnh lẽo đuổi người của thiếu gia nhà mình, Mục Hoảng đối với hành vi ‘qua cầu rút ván’ của Nam Cung Lãnh Dạ vô cùng uất ức nhưng cũng chỉ có thể nuốt lệ vào tim, một lần nữa vẫy tay chào hai người rồi lái xe rời đi.

“Chúng ta đi thôi.” Nhìn bóng xe jeep đi xa, Nam Cung Lãnh Dạ nghiêng đầu nói với cô.

“Ừ...” Chỉ còn lại hai người, ai da... vì cái gì đột ngột tim lại đập nhanh nữa rồi. Cố Diệp Ninh hạ mi mắt, len lén dùng tay vuốt vuốt ngực, một mặt gạt nhẹ đầu đối với anh đáp.

Hiện tại bọn họ đang đứng ở vị trí quảng trường trung tâm, xung quanh bốn phía là các đường đi tới những nơi giao dịch, trao đổi và mua bán hàng hóa cùng vật dụng. Có người dùng tính hạch cùng điểm số để trả tiền, mà cũng có người sử dụng phương pháp dùng đồ đổi đồ hoặc dùng đồ để đổi đồ ăn. Ở mặt thể, bất kể thứ gì người ta cũng có thể mang ra để trao đổi cùng mua bán với nhau, miễn là có thể lấy được thứ mình mong muốn.

Trên đường đi hai người thấy không ít hàng sạp bày ra những thứ đồ trang sức quý được thiết kế tinh xảo đẹp mắt mà ở thời bình có giá lên tới hàng chục thậm chí hàng trăm triệu, vậy mà ở trong mặt thể, những thứ đồ trang sức quý này còn chẳng đáng giá bằng một thùng mì tôm.

Cố Diệp Ninh trong lòng có chút cảm thán nhưng cũng không có hứng thú mua bất cứ cái gì. Tuy cô có nhiều điểm số, cũng có nhiều tính hạch, nhưng còn chưa thừa thãi tới mức đi bố thí cho người khác. Mấy món đồ trang sức quý kia ở trong mắt cô cũng rất nhiều những người khác sống tại thời mặt thể này, hoàn toàn không có giá trị gì cả.

Và lại, nói tới đồ trang sức quý, ừm... ở nhà trong tủ đồ của cô có rất nhiều. Những món đồ đó so với những thứ này còn đẹp và đắt tiền hơn, đây đều là quà sau khi đi công tác hoặc du lịch của các anh em trai cùng cậu và ông ngoại tặng cho cô.

“Tiểu Ninh, cô có thích cái gì không?” Nam Cung Lãnh Dạ vẫn quan sát thần sắc của cô thế nhưng anh phát hiện ra dường như cô chẳng thích gì cả. Vốn luôn muốn mua tặng cô thứ gì đó, lúc này anh không khỏi mở miệng hỏi.

So với Cố Diệp Ninh, điểm số mà Nam Cung Lãnh Dạ có trong thể tuyệt đối không ít hơn. Tuy hai người họ mới trở về thủ đô, thế nhưng chắc chắn có thể được xưng là ‘người giàu có’ trong căn cứ. Nói chung, sinh ra trong gia tộc phú quý cũng là một loại may mắn, đây là còn chưa kể tới hai người thân thủ còn thuộc vào hàng ngũ cao thủ, muốn kiếm tính hạch hay điểm số đều vô cùng dễ dàng.

Nam Cung Lãnh Dạ không phải là người thích tiêu sài phung phí, nhưng nếu tiêu vì Cố Diệp Ninh thì anh đương nhiên là nguyện ý, hơn nữa còn nguyện ý tới vui vẻ. Cho dù cô thích toàn bộ mọi thứ trong khu mật dịch này, anh đều có thể bỏ điểm số cùng tính hạch ra để mua tặng cô.

“Không có, chẳng có gì tôi thích hết.” Cô lắc đầu, không chút suy nghĩ.

Suy nghĩ một lát thì anh có chút hiểu được, gật gật đầu. Cố gia địa vị lớn như vậy, quyền lực lớn như vậy, hơn nữa bởi vì trước đây kinh doanh trong thương giới mà số lượng vật tư bọn họ nắm trong thậm chí còn nhiều hơn cả Nam Cung gia. Cố Diệp Ninh nếu muốn cái gì, chẳng cần phải ra ngoài mua, trực tiếp đi tới kho tích trữ của Cố gia lấy là được.

Aiz ~ nhà vợ quá mức cường đại giàu có, ngay cả cơ hội để anh mua đồ tặng vợ cũng không có, anh phải làm sao đây?! ㄟ (= _ =) ㄟ

“Lãnh Dạ, sau khi trở về thủ đô, anh đã nghĩ tới làm gì chưa?” Cố Diệp Ninh không quá để ý tới những quầy sạp bán hàng hai bên đường nữa, đơn giản chỉ là thong thả cùng anh sánh bước đi dạo mà thôi.

“Cô muốn nói gì?” Nhận ra dường như Cố Diệp Ninh đang có băn khoăn gì đó, anh trực tiếp mở miệng hỏi ngược lại.

“Tôi chỉ là... ừm, đang không biết bản thân nên làm gì. Tuy là các anh cường đại thế nhưng tôi không có ý định làm một Cố tiểu thư được bao bọc quá mức cẩn thận nữa.”

Cô có năng lực lại có thực lực, cô không muốn tiếp tục làm một bông hoa trong nhà kính được các anh em trai bao bọc nữa. Không ai đoán được tương lai xảy ra điều gì, cô vẫn hi vọng bản thân có thể nâng cao được năng lực. Thay vì để cho người Cố gia bảo vệ, cô càng thích mình có thể sánh vai cùng chiến đấu gánh vác gia tộc với các anh em trai hơn. Cấp 4 không phải là đích cuối cùng mà bản thân cô hướng tới.

Nam Cung Lãnh Dạ hiểu được suy nghĩ của cô. Cô đối với anh em Cố Liệt Hạo mà nói, là bảo bối mà bọn họ muốn bảo vệ. Anh có thể đoán được anh em Cố Liệt Hạo nhất định sau này sẽ không đồng ý để cho Cố Diệp Ninh tiếp tục ra ngoài chiến đấu với tang thi, mạo hiểm tới tính mạng. Mà Cố Diệp Ninh có được năng lực mạnh, thực lực chiến đấu cũng cường hãn, có sự cao ngạo riêng của bản thân, cô muốn bản thân trở thành cường giả, không nguyện ý tiếp tục trở lại làm Cố tiểu thư được bao bọc cẩn thận tới mức vô tri vô giác như trước kia.

“Tôi hiểu suy nghĩ cùng tâm trạng của cô.” Nam Cung Lãnh Dạ gật đầu, nói. Nếu đối ngược lại là anh, anh cũng thích tự bản thân mình có được thực lực tự bảo vệ những người mình muốn bảo vệ hơn là dựa vào người khác.

“Ừ...” Khóe miệng của cô cong lên, quả nhiên... anh sẽ hiểu mình.

“Nói thật, bên tôi cũng như vậy. Cha mẹ cùng ông nội tuy không cấm cản tôi tiếp tục chiến đấu đề cao thực lực, nhưng bọn họ cũng không hi vọng tôi đối đầu trực tiếp với đám tang thi nguy hiểm. Cho nên dựa theo ý của bọn họ, có lẽ sẽ sắp xếp tôi vào một vị trí nào đó trong quân đội.” Đối với tâm ý lo lắng của người nhà, anh chỉ có thể bắt đầu dĩ thời dài.

“Xem ra hoàn cảnh của chúng ta cũng khá giống nhau.” Cố Diệp Ninh vì biểu hiện của anh mà không khỏi bật cười, đúng là chung cảnh ngộ.

“Hơn nữa, tiểu Ninh, theo như tôi quan sát ngày hôm qua, hình như các anh em trai của cô không biết cô có dị năng gì?”

Nhớ tới bất thường tối hôm qua mình để ý, anh nhìn không được quay người hỏi cô. Rõ ràng cô là dị năng giả cấp 4, thế nhưng phản ứng bảo vệ của Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi cùng Cố Phong Hạ trong bữa tiệc đính hôn ở Đoan Mộc gia ngày hôm qua... có chút kỳ lạ. Thật giống như coi cô trở thành một người bình thường không có chút dị năng nào, yếu ớt tới mức không chịu được một đòn công kích của những dị năng giả khác.

“À, cái này, là do lỗi của tôi.” Nhắc tới việc này, Cố Diệp Ninh vành tai không khỏi đỏ lên vì ngại “Tôi giấu bọn họ chuyện mình là dị năng giả, Huyền ca cũng giấu cho tôi.”

“Cô...” Anh không hiểu lắm vì ý định giấu diếm thực lực này của cô.

“Thực ra cũng không có gì, chỉ là ban đầu tự các anh ấy hiểu lầm rằng tôi là người bình thường, sau đó tôi thấy thú vị nên cũng không nói luôn. Hơn nữa, tôi cũng muốn hưởng thụ một chút xem xem nếu mình là người bình thường thì các anh ấy bảo vệ tôi ra sao thôi mà.” Gãi gãi tóc, cô lè lưỡi, trong đáy mắt không khỏi lướt qua một tia tinh nghịch.

“Cô đó...” Được rồi, hiện tại anh có chút thông cảm cho mấy anh em nhà họ Cố kia. Cô nàng này khi thì cứng ngắc quá mức, khi lại quá ư nghịch ngợm. Nếu là anh, anh mà tưởng rằng cô là người bình thường thì anh cũng tuyệt đối không cho cô ra ngoài chiến đấu “Nên mau chóng nói cho người nhà của cô biết chuyện cô là dị năng giả đi.” Anh bắt đầu dĩ cười.

“Biết rồi, dù sao tôi cũng không định giấu. Tôi thậm chí còn chưa nói cho Huyền ca biết chuyện tôi là tam dị năng giả nữa kia.” Cô cũng hiểu, lập tức gật đầu.

“Nói như vậy tôi là người duy nhất biết?” Nam Cung Lãnh Dạ nghe xong, trong mắt lóe lên một tia vui vẻ không che giấu được. Đây coi như là chứng tỏ địa vị của anh trong lòng cô rất đặc biệt đi. Tuy rằng bí mật này rất nhanh sẽ không còn là của hai người, thế nhưng điều này vẫn không thể ngăn cản vui vẻ trong lòng anh.

“Ừm ừ...” Ngẩng đầu lên nhìn thấy vẻ mặt vui vẻ của anh, gò má của cô lại đỏ bừng lên, lập tức cúi đầu xuống. Cười... cười cái gì chứ? gương mặt đẹp như vậy, anh có thể ít cười lại một chút hay không?!

“Tôi rất vui.”

Phát hiện ra cô ngại ngùng, anh vốn luôn lãnh tình nay tự nhiên cũng có chút bị ảnh hưởng, cảm thấy ngượng lầy. Nhanh chóng quay mặt đi hướng khác che giấu bất thường trên mặt, chỉ để lại vành tai đỏ bừng như muốn xuất huyết. Trong lòng anh không khỏi sinh ra một tia rung động cùng chờ mong, Cố Diệp Ninh phản ứng như vậy, liệu có phải cô đã cảm nhận được tình cảm của mình rồi hay không?!

“Khụ, lại nói tiếp tới chuyện ban nãy đi. Anh nghĩ xem, tôi nên làm gì để thay đổi suy nghĩ của các anh trai? Cho dù bọn họ biết tôi là dị năng giả cấp 4 đi chăng nữa, ngoại trừ Huyền ca ra, với tính cách của những người còn lại, đảm bảo vẫn sẽ nhất quyết không cho tôi ra ngoài giết tang thi đâu.” Cảm thấy không khí có chút kỳ lạ, Cố Diệp Ninh đành phải hắng giọng đổi chủ đề.

“Ừm, cái này, tôi có cách này.” Nam Cung Lãnh Dạ thấy cô thay đổi chủ đề như vậy, trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối, bầu không khí mập mờ ban này thực sự rất tốt. Thế nhưng tiếc nuối thì tiếc nuối, anh vẫn nghiêm túc trả lời cô.

“Cách gì?” Cô nghi hoặc.

“Cô có nhớ lúc chúng ta trở về, Mặc Sở Minh đã giới thiệu qua các khu vực trong căn cứ. Thời điểm nhắc tới khu vực mật dịch này, cậu ấy đã nhấn mạnh cái gì không?” Thấy cô ngỡ ngàng, anh có chút buồn cười, bắt đầu dẫn dắt câu chuyện.

“Ai da, Lãnh Dạ, anh đừng nói nửa chừng như vậy?” Có chút sốt ruột, cô giục.

“Được được, tôi nói...” Cung chiều cười cười, anh kiên nhẫn giải đáp “Ở khu vực mật dịch này có ba nơi cực kỳ đặc biệt, một là tòa nhà nhận nhiệm vụ, hai là tòa nhà đăng ký đoàn đội, còn ba là nơi đổi điểm số trao thưởng sau khi hoàn thành nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ? Đoàn đội? Không lẽ giống cái mà chúng ta từng nhận thời điểm khi ở căn cứ thành phố C sao?” Cố Diệp Ninh nhanh chóng hiểu được ý của anh.

“Đúng vậy.” Nam Cung Lãnh Dạ gật đầu, nói ra suy nghĩ của mình “Thực ra ngay từ đầu tôi đã có ý định này rồi, lập một đoàn đội cố định để nhận nhiệm vụ. Tuy người nhà tôi muốn tôi gia nhập quân đội, nhưng chung quy quân đội có rất nhiều quy tắc, sẽ bó tay bó chân, cho nên tôi không thích lắm. Tự mình thành lập đoàn đội, làm chỉ huy, như thế hợp tính cách của tôi hơn.”

“Ừ.” Chính xác! Nam Cung Lãnh Dạ trời sinh thích hợp để làm chức vụ chỉ huy. Thế nhưng mà nếu anh gia nhập quân đội thì sẽ bất tiện rất nhiều, cũng sẽ bị trói buộc rất nhiều bởi các quy tắc. Vì vậy, thành lập một đoàn đội tự mình quản lý rõ ràng là phù hợp với anh hơn.

“Đoàn đội nhất là đoàn đội cố định, một khi nhận nhiệm vụ, nếu hoàn thành nhiệm vụ thì có thể nhận được điểm số thưởng cực kỳ ưu đãi. Tuy tôi không thiếu điểm số hay tính hạch, nhưng nếu có nhiều thêm thì tôi cũng không ngại. Chưa kể tới ngoài điểm số ra, chúng ta còn có thể rèn luyện kỹ năng chiến đấu cùng thích nghi hoàn cảnh khi làm nhiệm vụ. Đây mới là đích nhắm chủ yếu của tôi.”

Vuốt vuốt cằm, Nam Cung Lãnh Dạ tiếp tục nói. Đây là lần đầu tiên anh nói ra dự định cùng suy tính của mình trong tương lai đối với một người khác: “Đáng tiếc, mới trở về căn cứ thủ đô, chưa có thời gian để thực hiện.”

“Hình như Sở Minh ca có nói, muốn thành lập đoàn đội thì phải có từ năm thành viên trở lên. Anh đã tìm được ai chưa?” Cố Diệp Ninh luôn nghiêm túc nghe Nam Cung Lãnh Dạ nói, đột nhiên mở miệng hỏi: “Nếu chưa, vậy thì có thể cho tôi gia nhập không?”

Cô quả thực đã bị anh thuyết phục, cảm thấy việc thành lập đoàn đội là một việc không cùng tốt. Thứ mà cô cần bây giờ là không ngừng chiến đấu, thích nghi với mọi hoàn cảnh, từng bước một tăng tiến thực lực. Mà rõ ràng, nhận nhiệm vụ của đoàn đội chính là một phương pháp đo ni đóng giày cho nhu cầu của cô.

Thay vì phải đi tìm kiếm chẳng bằng cô trực tiếp gia nhập luôn đoàn đội mà anh thành lập. Không nói tới độ ăn ý khi chiến đấu giữa bọn họ hay thực lực của anh, điều mà Cố Diệp Ninh đề ý hơn cả chính là cô tin tưởng vào sự dẫn dắt của Nam Cung Lãnh Dạ.

“Đó là điều đương nhiên.” Khỏe môi Nam Cung Lãnh Dạ nhếch lên thành một độ cong, không chút chần chừ dứt khoát đồng ý. Anh nói nhiều như vậy, quả nhiên là đã dụ được Cố Diệp Ninh rồi!

Sau này hoàn toàn không sợ khó có thể gặp được cô! Chỉ cần cô là thành viên của đoàn đội do anh làm đội trưởng, một khi có lệnh triệu tập, cho dù Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi hay Cố Tĩnh Huyền, Cố Phong Hạ cũng không được phép ngăn cản cô tới tìm anh!

Cố Diệp Ninh hoàn toàn không biết, bản thân mình đã tự bán mình cho Nam Cung Lãnh Dạ!

“Anh bảo xem, Sở Minh ca cùng Hoàng ca có tham gia không? Tôi có thể về hỏi tiểu Phong cùng Tu và tiểu Chu Nhi. Dù sao mọi người đã cùng nhau chiến đấu quen thuộc rồi, hiện tại cứ giữ nguyên đội hình cũ cũng tốt.” Nhớ tới đoàn đội trước đây của bọn họ, cô không khỏi vui vẻ.

“Được đấy.” Ba đứa nhỏ kia tuy tuổi không lớn nhưng một đường chạy nạn vừa rồi đủ để cả ba tích lũy không ít kinh nghiệm chiến đấu, thực lực cũng không ngừng tăng cao. Càng chưa nói tới hai nhóc Chu Nhi cùng Minh Tu còn đều là sát thủ, có rất nhiều thủ pháp giết người vô cùng độc đáo “Còn về Minh cùng Hoàng thì hai người bọn họ chắc chắn sẽ tham gia.”

Anh bảo phải tham gia, hai người bọn họ dám trốn sao?!

“Vậy để tôi về thử hỏi ý của ba đứa nhỏ xem chúng nó có đồng ý không?” Nghĩ tới hai hôm nay vội lên vội xuống, không có thời gian đi ngó đám nhóc Hạ Kỳ Phong, Cố Diệp Ninh không khỏi có chút áy náy. Tình huống của ba đứa nhỏ ở Cổ gia có chút hơi khó sắp xếp, để bọn chúng đi theo cô cùng Nam Cung Lãnh Dạ có lẽ sẽ tốt hơn.

“Ừ, nếu chúng đồng ý thì tốt. Thế nhưng, làm chuyện gì thì cũng nên làm luôn. Để tránh mấy vị anh trai của cô ngăn cản, tôi nghĩ, chúng ta nên tiền trạm hậu tẩu.” Vuốt vuốt cằm, anh nheo mắt lại, trông mắt khê đảo, khỏe môi nở ra nụ cười vô cùng... xấu xa.

“Hà?”

“Trước đi đăng ký thành lập đoàn đội trước đi.” Anh tuyệt đối không cho phép để xảy ra chuyện mấy anh em nhà họ Cố kia ngăn cản việc lập đoàn đội

này. Cho nên, tốt nhất, lập tức đăng ký!

“Nhưng mà, chúng ta đâu có đủ người.” Cho dù cộng thêm hai người Mục Hoảng và Mặc Sở Minh đi nữa thì bọn họ mới có bốn người, làm sao lập thành đoàn đội được.

“Cố tam tiểu thư cùng Nam Cung đại thiếu gia ở đây, cho dù chỉ có hai chúng ta đi thành lập đoàn đội thì cũng không có ai dám ý kiến đâu.” Vươn tay vỗ vỗ đầu của cô, anh từ từ nói. Phải đó, anh đây quang minh chính đại lợi dụng quyền lực của gia tộc thì có sao?! Trong tay có điều kiện mà lại không lợi dụng, việc như vậy chỉ có kẻ ngốc mới làm!

“À ~” Nhìn vẻ tự tin trên mặt anh, Cố Diệp Ninh không khỏi cảm thán. Được rồi, ngày hôm nay cô đã được kiến thức thêm một mặt khác trong tính cách của người đối diện. Bên ngoài thì lạnh lùng xa cách, bên trong quả thực đen đặc một bụng ý xấu.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Thành Lập Đoàn Đội

Tòa nhà đăng ký đoàn đội của căn cứ thủ đô chính là trụ sở hành chính trước đây của chính phủ, nằm ở vị trí trung tâm của khu vực mật dịch. Tòa nhà với lối kiến trúc đặc trưng kiểu châu Âu, được sơn màu vàng kem, to lớn sừng sững lại mang theo vài phần uy nghiêm. Tất cả mọi thủ tục về đoàn đội đều phải tới nơi này để giải quyết. Ví dụ như thành lập đoàn đội, giải tán đoàn đội, đổi đội trưởng hoặc đội phó của đoàn đội, thêm đội viên, loại bỏ đội viên,...

Trong mặt thế, con người bắt buộc phải thích nghi với hoàn cảnh thời thời khắc khắc phải chiến đấu, phải dành giật lương thực, phải tăng mạnh thực lực, mỗi một ngày trôi qua đều có không biết bao nhiêu đoàn đội được sinh ra và bao nhiêu đoàn đội bị giải tán hoặc diệt đoàn trong lúc làm nhiệm vụ. Bởi vậy, tòa nhà đăng ký đoàn đội không lúc nào không người ra kẻ vào.

Thời điểm Nam Cung Lãnh Dạ cùng với Cố Diệp Ninh đi tới nơi này, vừa bước chân vào cửa đại sảnh, bên trong vốn đang hỗn loạn ồn ào đột nhiên im bặt. Những người ở trong đại sảnh không khỏi dừng lại hành động của mình, chuyển ánh mắt chăm chú nhìn chăm chăm bóng dáng của hai người mới xuất hiện.

Một vài người bị ngoại hình xuất sắc của cả hai làm cho thất thần; mà một vài người khác có địa vị và thế lực không thấp trong căn cứ, đều nhận ra được Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh, bị thân phận của hai người họ dọa cho một trận.

Vốn bởi vì hành động trong bữa tiệc ngày hôm qua, đã có không ít người âm thầm phán đoán về mối quan hệ giữa Nam Cung đại thiếu gia cùng Cố tam tiểu thư. Tuy nhiên, ngày hôm nay một lần nữa tận mắt chứng kiến hai vị này đi chung với nhau, mọi người trong nhất thời vẫn không khỏi hoang mang hỗn loạn.

Hai người này rốt cuộc quen biết nhau như thế nào vậy? Sao trước giờ chẳng có chút thông tin tin tức gì? Nam Cung gia tộc với Cố gia gia tộc, chung quy hai gia tộc lớn này, đang có âm mưu gì??

“Lãnh Dạ, bọn họ làm sao vậy?” Cố Diệp Ninh phát hiện không khí thực bất thường, không khỏi khẽ nhíu mày, quay đầu thấp giọng hỏi Nam Cung Lãnh Dạ đang đứng bên cạnh.

“Tôi nghĩ, bọn họ phản ứng như vậy, hẳn là đã đoán được ít nhiều về thân phận của chúng ta, cho nên mới bị dọa mà thôi. Không cần để ý tới bọn họ làm gì.” Nam Cung Lãnh Dạ cong khóe môi, giải thích cho cô. Thái độ của anh vô cùng bình thản, không có chút luống cuống gì khi thân phận bị phát hiện. Dù sao ngay từ đầu, anh cũng đã không có suy nghĩ che giấu.

Ở căn cứ thủ đô này, mọi người tuy bị phân chia thành khu vực ngoại thành, khu vực cấp 1, khu vực cấp 2 và khu vực cao cấp, thế nhưng có bất cứ tiếng gió nào ở khu vực cao cấp, các khu vực còn lại đều có thể nghe ngóng được. Việc Cố gia náo loạn với Đoan Mộc gia ngày hôm qua, có muốn che giấu cũng chẳng che giấu được.

Mà thân phận cùng diện mạo của Cố Diệp Ninh đương nhiên cũng đã được lan rộng ra khắp toàn căn cứ, khiến cô trở thành một nhân vật ‘nổi tiếng’ bất đắc dĩ. Hiện tại cô lại xuất hiện chung với một nhân vật ‘nổi tiếng’ khác là Nam Cung Lãnh Dạ, không gây chú ý mới là lạ đấy!

“Ừ.” Nhận được đáp án thắc mắc, cô gật đầu, xong cũng không hỏi thêm gì nữa. Từ nhỏ tới lớn luôn luôn bị người khác nhìn chăm chăm, Cố Diệp Ninh bày tỏ... cô đã quen rồi. Rất nhanh liền có thể xem nhẹ những tầm mắt nóng rực đang hướng về phía mình, cô tự nhiên tiếp tục nói chuyện với Nam Cung Lãnh Dạ. “Lãnh Dạ, anh nói xem, chúng ta nên đặt tên đoàn đội là gì?”

“Cái này... tôi cũng chưa nghĩ tới. Cô có ý kiến gì không?” Hai người vừa đi về hướng quầy đăng ký đoàn đội, vừa bàn luận. Theo như bọn họ được biết, mỗi đoàn đội ở căn cứ thủ đô này khi đăng ký đều phải đăng ký một cái tên riêng biệt.

“Tôi đặt tên tệ lắm đó.” Cô nhanh chóng lắc đầu, vẻ mặt bất đắc dĩ, tỏ ý dừng đùn đẩy nhiệm vụ đặt tên này cho mình.

Trước quầy đăng ký đoàn đội, có một đoàn người khá dài đang đứng chờ tới lượt. Cả đoàn người dài như vậy, đứng thành từng tốp từng tốp riêng rẽ với nhau, xem ra mỗi tốp đều là những đoàn đội mới sắp sửa được ‘ra đời’. Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh rất lịch sự nối tiếp xếp hàng không chen ngang, tiếp tục suy nghĩ xem nên đặt tên cho đoàn đội sắp đăng ký của mình là gì.

Cả hai hoàn toàn không biết sự xuất hiện của mình đã gây cho những người đang đứng trong hàng tâm trạng cùng cảm xúc như thế nào. Từ thanh âm xì xào bốn phía xung quanh, đám người kia đã biết được hai vị đây chính là thiếu gia tiểu thư của hai gia tộc Nam Cung gia cùng Cố gia. Hu hu hu hu... đứng cạnh ‘danh nhân’ kiểu này, quả thực khiến cho đám thường dân bọn họ đây áp lực vô cùng mà!!!

Có người vốn cũng tính toán đi tới tiếp cận Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh, thế nhưng lại bị vẻ ngoài lạnh lùng của Nam Cung Lãnh Dạ dọa cho không dám động đậy. Thời gian nhanh chóng trôi qua, rất nhanh liền tới lượt của hai người.

“Xin hỏi... hai vị đây... muốn đăng ký đoàn đội sao?” Thấy đôi nam thanh nữ tú vừa tiến tới trước quầy đăng ký của mình, nữ nhân viên gương mặt thanh tú đang ngồi chờ không khỏi toát mồ hôi. Cô nàng lắp bắp mãi mới nói hỏi câu, trong lòng áp lực không thôi, chỉ sợ bản thân nhờ gây ra điều gì đắc tội tới hai vị ‘danh nhân’ này.

“Phải.” Nam Cung Lãnh Dạ gật đầu ngắn gọn đáp.

“Cho hỏi... đoàn đội tên là gì? Có bao nhiêu thành viên? Đội trưởng cùng đội phó là ai?” Cô nhân viên máy móc lặp lại câu hỏi, ánh mắt nhìn hai người trước mặt mang theo mê hoặc cùng ngây ngốc. Được rồi, con gái thích ngắm mỹ nam, điều này không hề sai! Thế nhưng vì cái gì, hiện tại tới cả mỹ nữ, cô ta cũng thích ngắm vậy?!!!!

“Đội viên, ừm... cô cứ ghi bốn người vào đi. Có anh ấy là Nam Cung Lãnh Dạ, tôi là Cố Diệp Ninh, thêm hai người nữa là Mặc Sở Minh cùng Mục Hoàng.”

Cố Diệp Ninh chỉ vào Nam Cung Lãnh Dạ, sau đó lại chỉ vào mình, liệt kê thêm tên của hai người Mặc Sở Minh cùng Mục Hoàng. Còn Chu Nhi, Hạ Kỳ Phong cùng Minh Tu, cô phải trở về hỏi qua xem bọn nhỏ có muốn gia nhập không đã rồi lại bổ sung sau: “Đội trưởng là Nam Cung Lãnh Dạ, còn đội phó thì là... Mặc...”

“Đội phó là cô ấy.” Thấy Cố Diệp Ninh muốn để Mặc Sở Minh làm đội phó, Nam Cung Lãnh Dạ lập tức cắt ngang “Đoàn đội lấy tên là Dạ Ninh đi.”

Đoàn đội này thành lập, kỳ thực Nam Cung Lãnh Dạ cũng có vài phần tâm tư riêng. Anh muốn bản thân làm đội trưởng còn để Cố Diệp Ninh làm đội phó. Thứ nhất, như vậy sẽ cân bằng được thế lực, để cho cả người của Nam Cung gia lẫn người của Cố gia đều có địa vị cùng quyền lực trong đội ngũ. Tuy anh biết là Cố Diệp Ninh cùng những người khác sẽ chẳng để tâm gì đâu, nhưng chung quy vẫn phải chú ý đề phòng, không để cho người khác có cơ hội ly gián.

Thứ hai, đoàn đội này được thành lập ra, anh muốn coi nó như một đứa con tinh thần của bản thân mình cùng Cố Diệp Ninh. Anh là đội trưởng, nhận trách nhiệm chỉ huy cùng gánh vác toàn bộ đoàn đội, giống như một người cha. Mà Cố Diệp Ninh làm đội phó, không chỉ có thể cùng anh kẻ vai sát cánh, mà còn nhận nhiệm vụ chăm lo chỉnh đốn đội ngũ như một người mẹ.

Tuy Nam Cung Lãnh Dạ biết, đây chỉ là tưởng tượng của bản thân mình, nhưng điều này vẫn khiến cho anh rất vui sướng.

“Dạ Ninh?” Không thể ngờ được, Nam Cung Lãnh Dạ lại quyết định đặt cái tên này.

“Ừ, Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh.” Thấy cô ngạc nhiên, anh chỉ cười cười, nói “Đây là đoàn đội do tôi và cô thành lập mà.”

Hành động ghép tên một cách ấu trĩ như vậy, có lẽ chỉ có học sinh tiểu học mới làm, vậy mà hiện tại, Nam Cung đại thiếu lại không chút áp lực noi theo. Chung quy, người ta khi yêu vào, dù bình thường trí thông minh có cao tới đâu, cũng sẽ có nhiều lúc trở nên ngớ ngẩn.

“Ừm. Tùy anh...” Hai má có chút đỏ bừng lên, Cố Diệp Ninh không hiểu vì sao khi nghe thấy cái tên ‘Dạ Ninh’ này, lại cảm thấy xấu hổ.

“Khụ, được được, để tôi ghi thủ tục cho hai người.” Không khí quá mức hừng phấn, khiến cho cô nhân viên cũng nhẹn không được ho khan, vội vội vàng vàng ghi chép làm thủ tục.

Cô nhân viên cũng thức thời không hề thắc mắc về chuyện vì sao đoàn đội của bọn họ chỉ đăng ký có bốn thành viên. Tuy quy định là năm người mới được thành lập đoàn đội, nhưng vậy thì sao chứ?! Mớ quy định kia rõ ràng chẳng có một chút tác dụng nào khi đứng trước các vị thiếu gia tiểu thư của các gia tộc lớn, càng đừng nói tới hai vị trước mắt này còn là người của Nam Cung gia tộc cùng Cố gia gia tộc!!!

Không ai thần kinh mà đi thắc mắc hay kiến nghị về chuyện thiên vị trắng trợn như vậy, bởi vì mọi người hiểu, ‘công bằng’ từ trước tới nay chưa bao giờ từng tồn tại. Có quyền lực, có khả năng được thiên vị mà không lợi dụng điều này để đạt được thứ mình muốn, đây mới là hành động ngu ngốc.

Thủ tục đăng ký cũng không quá phức tạp, hai người chờ một lúc thì cô nhân viên đã ngẩng đầu lên nói: “Đoàn đội của các vị hiện tại đã được thành lập, tên cùng thông tin đã được ghi vào trong danh sách của căn cứ. Nếu có bất cứ thay đổi nào liên quan tới đoàn đội, xin hãy tới đây để làm thủ tục. Một lần nữa xin chúc mừng đoàn đội Dạ Ninh được thành lập.”

“Cảm ơn.” Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh gật đầu với cô nhân viên, sau đó cũng không tiếp tục nán thêm ở đây nữa.

Hai người không hề biết, thời điểm cả hai mới rời khỏi tòa nhà đăng ký đoàn đội kia không bao lâu, thì toàn bộ cao tầng của căn cứ thủ đô đã biết được tin Nam Cung đại thiếu gia cùng Cố tam tiểu thư hợp tác thành lập đoàn đội. Quả thực, thông tin trong căn cứ này... quá mức nhanh nhạy và linh thông!

“Cũng muộn rồi, chúng ta trở về thôi. Trưa nay mọi người trong nhà sẽ về ăn cơm trưa. Nếu không thấy tôi về, bọn họ nhất định sẽ náo loạn một hồi.”

Hai người đi dạo thêm ở khu mật dịch một chút, thấy chẳng còn gì thú vị cộng thêm cũng đã sắp tới giờ cơm trưa, Cố Diệp Ninh liền quay sang bảo với Nam Cung Lãnh Dạ. Nghĩ tới cảnh tượng mấy ông anh em trai nhà mình ‘lên cơn’, cô chưa gì đã cảm thấy thái dương co rút.

Cố Liệt Hạo nhất định sẽ ném đi về nghiêm túc, cầu nhà cầu nhàu chẳng khác gì bà thím già bên tai của cô, nói cái gì mà ra ngoài rất nguy hiểm thế này thế nọ, ăn cơm trưa không đúng bữa sẽ đau dạ dày thế này thế kia. Cố Diệp Phi thì khẳng định sẽ làm về mặt tổn thương đau lòng, lên án cô ‘mải chơi quên anh trai’, rồi bảo muốn đi tự tử gì đó. Còn Cố Phong Hạ sẽ trưng ra bộ mặt poker face, không nói không rằng, đợi tới khi cô đổ được mới chịu thôi.

Hiện giờ còn có thêm một Cố Tĩnh Huyền mặt ngoài hiền lành nhưng trong bụng một bộ dao găm nữa...

Aiz ~ đau đầu nha, thực sự rất đau đầu nha!!!

“Thực đáng tiếc, còn đang muốn mời cô tới Nam Cung gia nhà tôi ăn trưa một bữa.” Nam Cung Lãnh Dạ tính toán muốn ngầm giới thiệu Cố Diệp Ninh với người nhà của mình, đáng tiếc, xem ra hôm nay không thể đạt được mong muốn rồi.

“Đề lần sau đi.” Cố Diệp Ninh đối với Nam Cung gia cũng mang theo chút tò mò. Nhớ tới đời trước, cho dù mặt thể bất ngờ ập tới, gia tộc này vẫn sừng sững như một ngọn núi, không có bất cứ thế lực nào có thể rung chuyển được quyền lực của nó.

Cô thăm nghĩ, người nhà Nam Cung gia tộc, khẳng định cũng không đơn giản. Hôm qua có gặp qua hai người em của Nam Cung Lãnh Dạ tại bữa tiệc, thế nhưng bởi vì xảy ra quá nhiều chuyện, cô vẫn chưa được tiếp xúc hay nói chuyện gì với Nam Cung Lãnh Dịch và Nam Cung Nguyên Nguyên. Giờ ngẫm lại, Cố Diệp Ninh cũng có chút cảm thấy tiếc nuối.

“Có hôm nào rồi, tôi cũng sẽ mời anh cùng Sở Minh ca và Hoàng ca tới Cố gia chơi.” Cuối cùng cô còn bổ sung thêm một câu “Tới lúc đó sẽ chính thức giới thiệu cho anh biết ông ngoại, cậu cùng với mấy người anh em trai của tôi.”

“Được.”

Anh không chút do dự đồng ý, ngoài mặt thì cười nhưng trong thâm tâm cũng có chút hỗn loạn và bất đắc dĩ. Đương nhiên, anh rất vui vẻ vì cô có ý định để cho mình làm quen với người nhà Cố gia. Đây là một cách thể hiện sự tín nhiệm, tin tưởng cùng coi trọng của Cố Diệp Ninh đối với anh. Nhưng mặt khác, anh cũng có chút lo lắng. Anh em họ Cố vốn đã cực kỳ không vừa mắt mình rồi, giờ lại còn thêm hai vị trưởng bối như Cố Văn cùng Cố Tiệp Huy. Aiz ~ thật không biết anh có thể toàn vẹn đi ra khỏi nhà họ Cố hay không nữa?!

“Đừng lo, ông ngoại và cậu sẽ rất thích anh, bọn họ trước kia cũng thường tán thưởng về tài năng của anh.” Không biết vì sao lại phát hiện ra anh có chút căng thẳng, cô cười cười an ủi “Anh hai tôi tuy mặt ngoài nghiêm túc khó gần vậy thôi, chứ thực ra không khó nói chuyện lắm đâu. Cả tiểu Hạ cũng vậy, thẳng bẻ chỉ say mê nghiên cứu. Chỉ có Phi Phi là tính tình quái gở mà thôi.”

“Ừ... tôi biết rồi...” Dù có tốt tính ra sao, đối mặt với một người muốn cướp ‘bảo bối’ nhà mình, bọn họ có thể cho anh sắc mặt vui vẻ được sao?! Tuy nhiên không muốn để cô suy nghĩ nhiều, Nam Cung Lãnh Dạ che giấu tâm tình của bản thân, gật đầu cười nói

Chắc, ‘vợ tương lai’ của anh, quả thực là khó thu tới tay quá đi mất!

“Đúng rồi, anh cùng Huyền ca chẳng lẽ có hiểu nhầm gì à? Tôi quan sát lâu rồi, từ trước khi tới thủ đô đã vậy, thỉnh thoảng hai người dường như có tranh chấp gì đó.”

Nhớ tới màn giao phong tối hôm qua hai người Cố Tĩnh Huyền cùng Nam Cung Lãnh Dạ, Cố Diệp Ninh quyết định mở miệng hỏi. Một bên người thân của mình, một bên bằng hữu tri kỷ cùng sống vai chiến đấu, cô không hi vọng mình bị rơi vào tình huống khó xử. Hai người bọn họ đều là thiên chi kiêu tử, nếu có thể hòa giải, trở thành bạn tốt thì thực là điều đáng mừng.

“Không có gì đâu.” Nam Cung Lãnh Dạ vội lắc đầu “Tôi cùng Cố Tĩnh Huyền không có hiểu nhầm gì cả, chẳng qua có lẽ do tính cách không thích hợp, cho nên thỉnh thoảng mới xảy ra tranh chấp.” Anh cũng đâu thể nói, Cố Tĩnh Huyền ghét cay ghét đắng anh, vì anh có ý với cô.

“Hai người không thể hòa thuận được sao?” Nếu không phải hiểu nhầm thì tốt, chẳng qua... tính cách không hợp, cái này phải giải quyết làm sao?!

“Cái này... cứ để tự nhiên đi. Biết đâu sau này có thể trở thành bạn tốt.” Thực sự anh không ghét Cố Tĩnh Huyền, chẳng qua với tình trạng hiện tại của hai người, có thể ‘hòa thuận’ được mới là lạ. Không thể ngờ là bệnh cuồng em gái của Cố Tĩnh Huyền so với ba người Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi cùng Cố Phong Hạ cũng chẳng thua kém gì.

“Tôi sẽ cố gắng ở trước mặt Huyền ca nói tốt về anh.”

“Vậy thì cảm ơn cô.” Chỉ hi vọng là điều này không làm phản tác dụng, Nam Cung Lãnh Dạ bất đắc dĩ nghĩ thầm trong bụng “À, đúng rồi, tiểu Ninh, đây chuyện... hôm nay cô có đeo nó không?” Nghiêng đầu làm bộ lơ đãng nhắc tới chiếc dây chuyền, anh hỏi ra thắc mắc của mình suốt từ tối hôm qua, đồng thời cũng là để chuyển rời đề tài.

“À, có.”

Thấy anh chỉ chỉ vào cổ, cô nhớ tới chiếc dây chuyền mà bản thân cùng Nam Cung Lãnh Dạ tạo ra thời điểm khi đi dạo ở căn cứ thành phố C. Từ bên trong cổ áo mọc ra sợi dây chuyền, mặt dây chuyền có hình tia chớp được tạo ra từ băng, dưới ánh mặt trời khúc xạ, lóe ra những ánh sáng bảy màu long lanh. Ở trong mặt dây chuyền, một ngọn lửa màu trắng không ngừng lập lòe, càng tăng thêm một phần xinh đẹp. Độ ấm từ ngọn lửa cùng độ mát lạnh của băng truyền tới trong lòng bàn tay, khiến cho Cố Diệp Ninh thích thú không rời tay.

“Sao đột nhiên anh hỏi tôi dây chuyền làm gì?” Không hiểu vì sao tự dưng Nam Cung Lãnh Dạ lại nhắc tới thứ này, cô có chút tò mò mở miệng hỏi.

“Chỉ là thấy tôi hôm qua cô không đeo.” Nam Cung Lãnh Dạ cũng lôi từ trong cổ áo của mình ra chiếc dây chuyền tương tự của cô, chỉ khác, mặt dây chuyền của anh có hình bông tuyết. Khi nhắc tới việc tôi hôm qua cô không đeo dây chuyền, trong mắt của anh lóe lên một tia thất vọng cùng buồn bã.

“Cái đó... tại vì hôm qua phải đi dự tiệc, đeo dây chuyền như vậy không thích hợp lắm. Hơn nữa Phi Phi lại tặng tôi một chiếc vòng cổ mới, rất thích hợp với bộ váy, cho nên tôi liền đeo luôn.” Cố Diệp Ninh thấy vậy, có chút luống cuống giải thích.

“Aiz~ tôi ngay cả đi dự tiệc cũng đeo dây chuyền này đây...” Ngờ khi rõ ràng vẫn bình thản như cũ, nhưng không hiểu sao cô lại cảm giác anh đang úy khუất “Cô đã từng nói, đây là dây chuyền thể hiện cho tình bạn của chúng ta... tôi còn tưởng cô sẽ đeo suốt không cởi xuống...”

“Khụ, thực xin lỗi, sau này sẽ không thế nữa, có được không? Sau này tôi sẽ luôn luôn đeo dây chuyền này.” Nắm chặt dây chuyền, cô vội vàng hứa hẹn.

“Ừ...” Đạt được mục đích, lúc này anh mới nở một nụ cười khe khẽ.

“Được rồi, được rồi, anh mau mau liên lạc với Hoàng ca đi. Thời gian không còn sớm nữa rồi.” Nhìn nụ cười vui sướng của Nam Cung Lãnh Dạ, Cố Diệp Ninh vành tai đỏ lên, không được tự nhiên quay đầu đi. Trời ạ, lại làm sao nữa đây?! Vì sao tự nhiên lại cảm thấy... Lãnh Dạ ‘đáng yêu’ cơ chứ?! Cái chữ ‘đáng yêu’ này, có thể dùng được trên người Nam Cung đại thiếu sao?! (/>/</Y

“Ừ...” Làm như không phát hiện ra cô xấu hổ, anh sùng nịnh gật đầu. Có đôi lúc, làm nũng cùng già bộ đáng thương cũng là một biện pháp không quá tệ ~

.

.

.

“Nam Cung đại thiếu, cậu không làm theo dự tính à?” Sau khi chờ Cố Diệp Ninh trở lại Cố gia rồi, Mục Hoàng mới quay đầu hỏi Nam Cung Lãnh Dạ đang ngồi ở phía hàng ghế sau. Hẳn nhớ tới hôm qua, anh đã có ý định muốn mời Cố Diệp Ninh tới Nam Cung gia để ăn trưa mà?!

“Hôm nay không được.” Lắc lắc đầu, khoanh hai tay trước ngực, anh đáp.

“Đáng tiếc, lão lão gia, lão gia cùng phu nhân rất hi vọng tiểu Ninh tới.” Mục Hoàng khẽ lắc đầu cảm thán.

“Kiểu gì cũng sẽ tới, sớm hay muộn mà thôi.” Nam Cung Lãnh Dạ không nói gì thêm nữa, nhắm mắt lại, trong đầu lại nhớ chuyện tối ngày hôm qua sau khi anh từ bữa tiệc đính hôn trở về nhà.

Con nhóc Nam Cung Nguyên Nguyên miệng rộng quả nhiên liền đem chuyện ‘mập mờ’ giữa anh cùng Cố Diệp Ninh kể sạch cho mấy vị trưởng bối nghe. Đương nhiên, trong quá trình kể lại còn không quên thêm mắm thêm muối. Nói cái gì mà ‘chị dâu tương lai’ rất xứng với anh hai, ‘chị dâu tương lai’ cùng anh hai rất tình cảm, chỉ hận không thể dính vào nhau,...

Đối với mấy lời kể ‘tự chế’ càng ngày càng quá mức này của cô bé, cuối cùng Mặc Sở Minh, Mục Hoàng cùng với Hạ Thiên Khải và Nam Cung Lãnh Dịch phải vội vàng giải thích lại, tránh để cho mấy người trưởng bối hiểu lầm về mối quan hệ thực sự giữa Nam Cung Lãnh Dạ và Cố Diệp Ninh. Hiện tại đại thiếu gia nhà bọn họ còn chưa thu phục được tiểu thư nhà người ta đâu!

Hai người Mặc Sở Minh và Mục Hoàng thì tóm tắt quá trình bọn họ quen biết với Cố Diệp Ninh, mà hai người Hạ Thiên Khải cùng Nam Cung Lãnh Dịch thì miêu tả tình huống ngày hôm nay trong bữa tiệc cho ba người Nam Cung Tĩnh Hải, Nam Cung Dịch Khương và Âu Dương Trúc.

Cho dù không tới mức ‘tình yêu hai bên cuồng nhiệt’ như Nam Cung Nguyên Nguyên nói, thế nhưng thông qua lời kể của mấy người Mặc Sở Minh, ba bị trưởng bối cũng phát hiện ra một điều, cháu trai trưởng (con trưởng) nhà mình quả thực động tâm với vị Cố tam tiểu thư kia rồi.

“Lãnh Dạ... con thực sự, thích Cố Diệp Ninh đó sao?” Âu Dương Trúc có chút nghi hoặc nhíu mày hỏi. Đối với vị Cố tam tiểu thư chưa từng gặp mặt này, bà không biết đối phương tính cách ra sao, cho nên cũng không có ấn tượng tốt hay không tốt. Chung quy, cho tới giờ, bà vẫn hi vọng Lưu Kinh Vũ trở thành con dâu của mình hơn.

“Vâng.” Nam Cung Lãnh Dạ này giờ không lên tiếng, nghe thấy mẹ mình mở miệng hỏi như vậy, không chút do dự nào gật đầu.

Âu Dương Trúc muốn Lưu Kinh Vũ trở thành con dâu của mình, bởi vì trong lòng bà, Lưu Kinh Vũ là một cô gái gia giáo, nhu mì lại lễ độ. Nhưng nếu con trai không thích, bà cũng không ép buộc. Đây là chưa kể tới, Nam Cung Tĩnh Hải đã quyết định giữ khoảng cách với Lưu gia gia tộc cùng Phùng gia gia tộc. Ngay cả chồng bà cũng đã nhắc nhở, không muốn bà tiếp tục qua lại với Lưu Kinh Vũ nữa. Hai đứa nhỏ Nam Cung Nguyên Nguyên và Nam Cung Lãnh Dịch thái độ với Lưu Kinh Vũ cũng không tốt chút nào. Cho nên, Âu Dương Trúc biết, Lưu Kinh Vũ cùng Lưu gia và Nam Cung gia bọn

họ, đã hoàn toàn vô duyên với nhau rồi!

“Đây là tính toán của con sao?” Nam Cung Tĩnh Hải lại không nghĩ quá nhiều về chuyện nam nữ như Âu Dương Trúc, lão nhũ mảy nhìn Nam Cung Lãnh Dạ “Cho nên ngay từ đầu con đã phân rõ giới hạn với Lưu Khinh Vũ.”

“Nói thật, trước giờ con không quan tâm tới các thế lực trong căn cứ thủ đô. Thế nhưng rõ ràng Lưu gia và Phùng gia không phải là chọn lựa tốt của chúng ta.” Nam Cung Lãnh Dạ nhún vai “Cho nên con nghĩ, Cổ gia là một sự lựa chọn tốt hơn.”

Suy nghĩ một chút, anh bổ sung: “Mà ông cũng biết tính cách của con rồi, trừ phi là con tự nguyện, bằng không dù có ép chết, con cũng nhất định không làm. Lưu Khinh Vũ kia, quá giả tạo, con không có cảm tình. Cho nên, mặc kệ mọi người tạo ra bao nhiêu cơ hội để con và cô ta tiếp xúc, con cũng sẽ không động lòng.”

“Vậy...” Nam Cung Dịch Khương định há mồm nói gì đó, lại bị Nam Cung Lãnh Dạ cắt ngang.

“Con thực sự thích tiểu Ninh, cha đừng đoán bậy. Trước giờ con không thích đem chuyện tình cảm ra làm trò đùa hay để lợi dụng, cha biết mà.” Biết cha mình lo lắng cái gì, anh nhanh chóng giải thích “Chuyện để Nam Cung gia chúng ta hợp tác với Cổ gia, là về sau này con mới nghĩ tới.”

Anh là người của Nam Cung gia, đương nhiên sẽ muốn khiến cho gia tộc của mình vĩnh viễn được vinh quang. Đồng thời, bởi vì bản thân thích Cổ Diệp Ninh, cho nên anh cũng hi vọng địa vị của Cổ gia sẽ mãi mãi vững mạnh. Vì vậy, anh mới nghĩ ra chuyện hai gia tộc cùng nhau liên kết. Hợp tác giữa hai nhà Cổ gia và Nam Cung gia, tuyệt đối là có lợi cho đôi bên. Bởi vì hai gia tộc có địa vị ngang bằng nhau, cho nên trong mối quan hệ liên kết này, hoàn toàn không phải là lợi dụng lẫn nhau cũng không phải là ý lợi lẫn nhau, mà là hợp tác cùng nhau phát triển.

“Con nghĩ... Cổ Liệt Hạo sẽ đồng ý hợp tác với chúng ta sao?” Không thể không nói, suy tính này của Nam Cung Lãnh Dạ là rất hoàn hảo. Chỉ có điều, hiện tại Cổ gia toàn bộ đều do Cổ Liệt Hạo quyết định. Nghĩ tới độ cuồng em gái của vị Cổ đại thiếu gia này, Nam Cung Tĩnh Hải nghi ngờ neho mất nhìn cháu trai trưởng của mình.

“Anh ta sẽ.” Không cần nghĩ nhiều, anh gạt đầu “Dù sao, con cũng chỉ là đơn thuần theo đuổi tiểu Ninh, chứ không ép buộc hay làm hại gì tới em ấy. Cho nên có thể anh ta không thích con, nhưng cũng sẽ không tới mức gạt bỏ lợi ích mà đôi bên đạt được sau khi liên kết với nhau.” Cổ Liệt Hạo là một người cực kỳ tinh táo và phân minh.

Nam Cung Tĩnh Hải nghe thấy Nam Cung Lãnh Dạ nói như vậy, cuối cùng cũng không còn gì để nói. Toàn bộ mọi chuyện, anh ngay từ ban đầu đã tính toán đầu ra đó hết rồi. Đứa cháu này của lão, quả thực càng ngày càng trở nên xuất sắc.

Chỉ một chiêu này thôi, không chỉ giúp cho đôi bên hai nhà Nam Cung gia cùng Cổ gia cùng cố địa vị, giải quyết được phiền não; mà còn tạo điều kiện để bản thân anh có thể doanh chính ngôn thuận tiếp tục theo đuổi Cổ Diệp Ninh, tiếp cận và lấy lòng trưởng bối của nhà họ Cổ. Nam Cung gia tộc sau này dưới chỉ huy của anh, chắc chắn sẽ càng ngày càng huy hoàng hơn.

“Haiz ~ có cơ hội, đưa cô bé kia về nhà một chuyến đi. Ông muốn xem, người có thể khiến cho con động lòng là người như thế nào.” Phát phát tay, Nam Cung Tĩnh Hải nói.

“Nhất định.”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 75: Thêm Đội Viên

Khi Cổ Diệp Ninh trở về tới Cổ gia, những người khác vẫn chưa trở về. Khi mặt trời bùng nổ, đầu bếp của Cổ gia bị nhiễm virus và trở thành tang thi. Sau đó bởi vì thời thế loạn lạc, Cổ Liệt Hạo không dễ dàng tin tưởng người lạ, cho nên cũng chủ động đi không thuê thêm bất cứ ai vào trong biệt thự của Cổ gia để làm công. Cuối cùng vì toàn bộ người nhà họ Cổ không ai biết nấu ăn, lão quản gia vạn năng lập tức đành phải chủ động đảm đương công việc bếp núc này.

Cổ Diệp Ninh nghĩ được mùi thức ăn thơm nức truyền từ trong phòng bếp truyền ra, lập tức sải bước đi vào: “Lão quản gia, Huyền ca ca đâu ạ?” Cô nhớ rõ rằng sáng nay vẫn thấy Cổ Tĩnh Huyền ở nhà cơ mà. Như thế nào hiện tại cả căn biệt thự lớn như vậy chỉ còn mỗi lão quản gia?!

“A, tiểu thư.” Lão quản gia đang nấu nướng nhìn thấy người vào là Cổ Diệp Ninh, vui vẻ dừng lại động tác đang xào thịt, quay đầu cười từ ái với cô.

Tuy nói lão quản gia là người làm, nhưng kỳ thực đối với người Cổ gia mà nói, từ lâu nay lão cũng được coi là người của nhà họ Cổ. Lão quản gia vốn là quân nhân, là bạn chiến đấu trước kia của Cổ Vân. Thời chiến tranh qua đi, lão quản gia bị thương nặng ở chân, tuy sau đó đã chữa lành không bị dị tật gì, nhưng không thể tiếp tục công tác trong quân đội nữa.

Lão quản gia là cô nhi, hơn nữa từ nhỏ đã gia nhập quân đội, sau khi xuất ngũ hoàn toàn không có nơi nương tựa. Cô Vân thời điểm ấy không chút do dự, lập tức thu dưỡng chiến hữu này của mình, để lão làm quản gia của nhà họ Cố, chăm nom mọi công việc trong nhà họ Cố.

Lão quản gia sau đó cũng không lập gia đình cũng không có con cháu, hai người Cố Tiếp Huy cùng Cố Tiếp Thu xem như là do một tay lão quản gia chăm bẵm mà lớn lên. Cho nên tới thế hệ của Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi, Cố Diệp Ninh, Cố Phong Hạ và Cố Tĩnh Huyền, tất cả đều vô cùng tôn kính lão quản gia.

“Ban sáng sau khi ăn sáng xong, thiếu gia đi tới chỗ làm việc của nhị thiếu gia rồi.” Lão quản gia đối với Cố Diệp Ninh trả lời “Tiểu thư đã đói chưa? Tôi nấu súp xong đồ ăn trưa nay rồi. Hôm nay có món sườn xào mà tiểu thư thích ăn nhất đó.”

“Thật sao? Cảm ơn lão quản gia!” Cố Diệp Ninh nghe thấy hôm nay có món mình thích ăn, nhịn không được nở ra một nụ cười rạng rỡ “Phải rồi, lão quản gia, mấy người đồng đội cùng cháu với Huyền ca ca trở về... hiện tại bọn họ đang ở đâu thế ạ?” Nhớ tới lão quản gia là người sắp xếp chỗ ở cho mấy người Hạ Kỳ Phong, cô vội hỏi.

“Bọn họ ở khu nhà sau, tiểu thư muốn đi tìm họ sao?”

“Vâng, cháu muốn đi thăm bọn họ một chút.” Ngượng ngùng gãi gãi mũi, cô có chút xấu hổ. Aiz~ mình thế nhưng lại chưa đi thăm một bọn họ dù chỉ một lần...

“Vậy tiểu thư đi xem bọn họ một lát đi. Khoảng gần nửa tiếng nữa mọi người mới trở về cơ, tiểu thư căn giờ để trở về ăn cơm là được.” Đối với đồng đội kẻ vai sát cánh cùng chiến đấu với tiểu thư nhà mình, lão quản gia có ấn tượng rất tốt. Nghĩ tới Cố Diệp Ninh từ lúc trở về tới giờ còn chưa được gặp bọn họ, có lẽ cô cũng có chút lo lắng, cho nên lão liền thuận theo nói.

“Cảm ơn lão quản gia.” Đã biết được chỗ ở của mấy người Hạ Kỳ Phong rồi, cô đối với lão quản gia nói một tiếng cảm ơn, sau đó liền rời đi.

Biệt thự của nhà họ Cố chia làm hai khu vực, một là biệt thự chính còn một là biệt thự phụ nằm ở phía sân sau. Biệt thự chính to hơn biệt thự phụ một chút, là nơi ở của người nhà họ Cố cộng thêm lão quản gia. Còn biệt thự phụ thì được coi là ‘kỳ túc xá’ của những thuộc hạ lâu năm thân tín hoặc đạt được sự tin tưởng tuyệt đối của người nhà họ Cố.

Ví dụ bốn người Dục Đông, Dục Tây, Dục Nam, Dục Bắc của bang Hắc Dục dưới chướng của Cố Diệp Phi chẳng hạn, bọn họ cũng sống trong căn biệt thự phụ kia. Mà Hạ Kỳ Phong, Chu Nhi, Minh Tu cùng Chu Tề Sa bởi vì là đồng đội của Cố Diệp Ninh cùng Cố Tĩnh Huyền, cho nên mới được đặc cách vào ở trong đó.

Thời điểm Cố Diệp Ninh đi tới căn biệt thự phụ kia, đã thấy được bóng dáng của ba đứa nhỏ Hạ Kỳ Phong, Minh Tu cùng Chu Nhi. Chẳng biết ba đứa nhỏ đang làm cái gì, cùng nhau túm tụm lại thành một vòng tròn, ngồi trên bãi cỏ trước căn biệt thự. Tiếng cười đùa cùng thanh âm tranh luận của ba đứa nhỏ vang lên trong không gian tĩnh lặng.

“Tiểu Phong, Tu, tiểu Chu Nhi.” Cô chủ động gọi ba đứa.

“A, Diệp tỷ tỷ!!!” Hạ Kỳ Phong nghe thấy thanh âm quen thuộc, lập tức ngẩng đầu lên. Vừa nhìn thấy bóng dáng của Cố Diệp Ninh đang đứng đó, vui vẻ đứng dậy lao tới muốn ôm cô.

“Diệp tỷ tỷ~” Minh Tu cũng không kém, thậm chí bởi vì sử dụng dị năng tốc độ, cho nên còn ôm cô trước cả Hạ Kỳ Phong “Diệp tỷ tỷ, sao hai hôm nay chị không tới thăm bọn em vậy? Bọn em rất rất nhớ chị!” Vừa mở miệng, thanh nhóc này liền ‘tra hỏi’ cô, thế nhưng thanh âm mang theo chút làm nũng đó, lại khiến cô không cách nào tức giận được.

“Diệp tỷ tỷ...” Chu Nhi có chút nhút nhát, chỉ tiến lại gần một chút, không dám trực tiếp nhảy bổ tới như Hạ Kỳ Phong cùng với Minh Tu.

Cố Diệp Ninh quan sát mấy đứa nhỏ một chút liền phát hiện ra chỉ mới qua hai ngày mà cả ba đứa đều cao lên không ít, hơn nữa sắc mặt cũng hồng hào khỏe mạnh hơn hẳn. Xem ra Hạ Kỳ Phong, Minh Tu cùng với Chu Nhi hai ngày nay được chăm sóc ăn uống rất tốt, tinh thần tươi tỉnh sáng láng, ngay cả nụ cười cũng vui vẻ hơn vài phần.

Hạ Kỳ Phong, Minh Tu và Chu Nhi kéo Cố Diệp Ninh tới ngồi trên thảm cỏ, cầm một chiếc iPad đem đến trước mặt cô, ba đứa thi nhau khoe mình chơi game rất giỏi, điểm số cao bao nhiêu. Cố Diệp Ninh từ trước tới giờ chưa từng chơi game offline trong laptop hoặc iPad, cho nên cũng hứng thú nghe bọn nhỏ riu rít một hồi, còn tranh cãi nhau xem ai chơi siêu hơn.

Nhìn bọn nhỏ như vậy, cô không khỏi cảm khái trong lòng. Kỳ thực, bọn nhỏ đáng nhẽ ở tuổi này chỉ cần phải ăn ngủ học, hồn nhiên vui vẻ vô lo vô nghĩ sống trong vòng tay bảo bọc của cha mẹ mà thôi. Ai ngờ mặt thế lại ập xuống, khiến cho bọn nhỏ buộc phải trưởng thành sớm hơn, phải đối mặt với những tàn khốc huyết tinh tan thương tới xé lòng. Minh Tu cùng Chu Nhi trước đó là tiểu sát thủ thì còn đỡ, chứ đáng thương nhất chính là Hạ Kỳ Phong. Cậu thậm chí còn phải tự tay giết chết cha mẹ đã hóa tang thì của mình, chỉ vì để giành giật sự sống cho chính bản thân.

Sau này, nhất định phải quan tâm hơn tới bọn nhỏ mới được! Cố Diệp Ninh âm thầm tự nhắc nhở bản thân.

“Đúng rồi, tiểu Phong, Tu, tiểu Chu Nhi, chị có chuyện này muốn hỏi các em.” Nhớ tới ngoài việc mình muốn đến thăm bọn nhỏ ra, còn một mục đích khác nữa, Cố Diệp Ninh liền mở lời.

“Chuyện gì vậy, Diệp tỷ tỷ?” Hạ Kỳ Phong ngồi bên cạnh cô, nghiêng đầu hỏi, bộ dáng cực kỳ ngoan ngoãn, dường như chỉ cần là cô muốn thì bất kể chuyện gì cậu nhóc cũng sẽ đồng ý. Hai đứa nhỏ Minh Tu cùng Chu Nhi cũng bỏ iPad xuống, chăm chú nhìn cô.

“Chị cùng Lãnh Dạ đã thành lập đoàn đội, hiện tại thành viên đã có Hoàng ca cùng Sở Minh ca. Hai người bọn chị muốn thử hỏi xem, các em có muốn hay không cùng gia nhập.”

Suy nghĩ một chút, cô nhũm mày bổ sung: “Thực ra chị cũng không hi vọng các em còn nhỏ như vậy mà phải chém giết suốt ngày. Cố gia có thể nuôi các em, để cho các em một cuộc sống an nhàn không lo nghĩ. Thế nhưng chung quy đây là mặt thế, không biết bao giờ sẽ có tình huống nguy hiểm đột nhiên phát sinh. Vì thế chị vẫn hi vọng các em rèn luyện một chút...”

“Diệp tỷ tỷ, chị không cần nói gì thêm đâu.” Minh Tu cắt ngang lời của cô, quay sang nhìn Hạ Kỳ Phong cùng Chu Nhi. Không cần nói nhiều, chỉ thông qua ánh mắt, dường như ba đứa nhỏ đã đạt được một ý kiến chung nào đó.

“Từ nhỏ bọn em đã được huấn luyện để trở thành sát thủ, bọn em thích cuộc sống chém chém giết giết kia. Nếu như vì để sống một cuộc sống bình yên mà mất đi khả năng chiến đấu, em không muốn.” Chu Nhi chậm rãi nói từng từ từng từ.

“Một đường về thủ đô, em đã hiểu ra rất nhiều chuyện. Nói thật, mặt thế hay là tang thi, em đều rất sợ hãi. Nhưng em bắt buộc phải tập thích nghi, không thể núp sau lưng người khác mãi được.” Hạ Kỳ Phong gãi gãi tóc, ngại ngùng cười rộ lên.

“Cho nên, Diệp tỷ tỷ, đương nhiên bọn em đồng ý tham gia đoàn đội của chị và Lãnh Dạ ca rồi.” Vỗ vỗ ngực, Minh Tu nói ra quyết định chung của ba đứa nhỏ.

Hai ngày nay sống ở Cố gia, người của Cố gia đối với bọn nhỏ tốt lắm. Không chỉ ăn ngon mặc đẹp mà còn được hưởng thụ một cuộc sống thực an bình. An bình tới mức khiến cho bọn nhỏ không thể không sinh ra ảo giác... hiện tại không phải mặt thế, mà đang là thời bình.

Nhưng Hạ Kỳ Phong, Minh Tu cùng Chu Nhi cũng hiểu, không thể tiếp tục chìm đắm trong sự an bình này. Bọn nhỏ muốn chiến đấu, muốn chém giết tang thi, muốn tăng cường thực lực của bản thân mình. Không cam lòng trở thành những đứa nhỏ được nuôi tới vô lo vô nghĩ, yếu đuối không thể tự bảo vệ được bản thân.

Chỉ có mạnh lên thì mới chân chính nắm giữ được an toàn của bản thân, chỉ có mạnh lên thì mới có thể không làm liên lụy tới người mà mình để ý!

“Được, vậy... nếu các em đã quyết định như thế, chị sẽ nói lại cho Lãnh Dạ. Mấy hôm nữa, các em cùng bọn chị đi nhận nhiệm vụ nhé?” Nghi ngoi một thời gian rồi, cũng nên bắt đầu rèn luyện, bằng không khả năng chiến đấu sớm muộn cũng sẽ bị mai một.

“Được ạ.” Ba đứa nhỏ ngoan ngoãn đáp lời.

Thực ra cả ba đứa nhỏ địa vị ở trong Cố gia này cũng rất khó xử. Ví dụ như Chu Tề Sa, cô ta là người trưởng thành xuất thân là sát thủ, hơn nữa còn là bằng hữu lâu năm của Cố Tĩnh Huyền, được Cố Tĩnh Huyền rất tin tưởng. Qua một thời gian nữa, khi Cố Tĩnh Huyền bắt đầu tham dự vào các công việc quản lý của Cố gia, Chu Tề Sa nhất định cũng sẽ trở thành một cộng sự thân tín.

Tuy Hạ Kỳ Phong tuổi đã là thiếu niên, nhưng trước mặt thế cũng chỉ là một cậu nhóc gia cảnh bình thường mà thôi. Nếu bảo để cậu làm việc cho mấy người anh em trai của cô, Cố Diệp Ninh quả thực không biết nên xếp cậu vào đâu thì mới ổn.

Cố Liệt Hạo hiện tại là thiếu tướng quân đội, muốn trở thành thuộc hạ của anh thì phải là quân nhân, mà quân bộ lại không phải nơi muốn gia nhập là gia nhập được. Cố Phong Hạ thì ngày ngày đắm đầu vào nghiên cứu, phải có kiến thức chuyên môn cao trong nghiên cứu thí nghiệm thì mới có thể đi theo nó. Chỉ còn sót lại duy nhất Cố Diệp Phi. Nhưng thuộc hạ của Cố Diệp Phi, người nào kẻ nấy cũng là hắc đạo, tính cách dữ tợn lại tiếp xúc với quá nhiều hắc ám, hoàn toàn không thích hợp với tính cách trong sáng vô tư của Hạ Kỳ Phong.

Chu Nhi cùng Minh Tu còn quá nhỏ, có thể làm được gì?! Cho dù có sắp xếp vào đâu thì cũng sẽ bị những người khác bài xích hoặc không tin tưởng.

Tóm lại, Cố Diệp Ninh cảm thấy, để ba đứa nhỏ này đi theo bản thân mình vẫn là tốt nhất. Ít ra, cô có thể quan sát, hướng dẫn cùng chăm sóc chúng.

Giải quyết xong chuyện đoàn đội, Cố Diệp Ninh lại tiếp tục ngồi chơi với ba đứa nhỏ thêm một lát. Sau đó cảm thấy đã tới thời gian, chắc hẳn mấy người ông nội, cậu cùng Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi, Cố Phong Hạ và Cố Tĩnh Huyền đã về rồi, lúc này mới đứng dậy rời đi. Cố Diệp Ninh hoàn toàn không biết, người thân của cô quả thực đã về, chỉ là người nào người nấy cũng đang hầm hầm tức giận, ngồi ở phòng khách của biệt thự chính, chờ cô trở về thì sẽ liên chất vấn cô.

.

.

.

XOẢNG!!!

Ném mạnh chén sứ trên tay xuống đất, nước trà nóng cùng với mảnh sứ vỡ tan bắn tung tóe khắp trên sàn nhà. Sắc mặt của Đoàn Mộc Cổ tối sầm lại, ánh mắt lãnh liệt nhìn về hướng bốn kẻ đang quỳ trên sàn nhà. Điền lão đứng đằng sau Đoàn Mộc Cổ vẫn duy trì một thân thẳng tắp như cũ, nhưng trong đáy mắt lại hiện lên một tia bất đắc dĩ.

“Ha! Đoàn Mộc Chính a Đoàn Mộc Chính, mày đúng là đứa con trai tốt của ta! Mày xem, mày đã làm ra hành động tốt đẹp gì thế hả? Mày nghĩ Đoàn

Mộc gia của chúng ta có thể chống lại được Cổ gia sao?” Đoàn Mộc Cổ nghiêng răng nghiêng lợi, gần từng tiếng, thanh âm không che giấu tức giận cùng bất mãn.

“Cha, con... con xin lỗi...” Đoàn Mộc Chính lúc này thần sắc thất loạn, nào còn vẻ uy nghiêm như ngày thường. Bên thái dương của ông ta toát ra đầy mồ hôi, thanh âm khàn khàn run rẩy vì sợ hãi “Con cũng không biết... con không nghĩ tới... tiểu Hạo lại... lại quyết đoán như thế...”

“Không biết? Hừ, nói không biết liền tưởng có thể phui được sự thật ngu xuẩn của bản thân sao?” Rầm, bàn tay của Đoàn Mộc Cổ vỗ mạnh xuống dưới mặt bàn, quát “Tiểu Hạo vốn vì tình nghĩa với tao, trước giờ đối với Đoàn Mộc gia vẫn còn nể tình. Nhưng hiện tại hay rồi, mày thế nhưng chọc giận nó tới mức khiến nó trở mặt!”

Thờ dốt vài cái, lão lại mắng tiếp: “Mày có biết bây giờ là thời điểm rất quan trọng không hả? Nếu không có được sự trợ giúp của Cổ gia, sau khi các thế lực thay đổi, chúng ta còn có thể giữ vững được địa vị hiện tại sao?”

Cuối cùng giận quá không nhịn được, cầm cái đĩa sứ ném thẳng lên đầu của Đoàn Mộc Chính. Chiếc đĩa sứ bay tới, Đoàn Mộc Chính dù thấy cũng không dám né. Ông ta đối với Đoàn Mộc Cổ gần như có một nỗi sợ hãi không thể lý giải được, giống như khi con chuột nhìn thấy con mèo, chân tay liền bủn rủn. Cốp, chiếc đĩa sứ đập mạnh lên trán của Đoàn Mộc Chính, khiến cho nơi đó chảy ra một dòng máu đỏ tươi.

Phùng Xuân quý ở bên cạnh, nhìn thấy như vậy, hoảng hốt sợ hãi kêu lên: “Cha, cha bình tĩnh... tuy, tuy chồng con có lỗi, nhưng mà... nhưng mà...”

“Nhưng mà, nhưng mà cái gì? Nếu không phải vì tiện nhân như cô, Đoàn Mộc gia nhà chúng tôi sẽ gặp phải rắc rối như vậy sao?” Đối với chính con ruột của mình không nương tay, Đoàn Mộc Cổ làm sao sẽ cho Phùng Xuân sắc mặt tốt.

“Con...”

Hai chữ ‘tiện nhân’ tựa như dao găm găm chặt vào trong lòng của bà ta. Đây rõ ràng là lăng nhục một cách trắng trợn. Mặc kệ bao năm trôi qua, rốt cuộc, trong mắt của Đoàn Mộc Cổ, bà ta vẫn chỉ là một ‘tiện nhân’ phá hoại hạnh phúc của Đoàn Mộc Chính, phá hoại sự huy hoàng cùng tương lai của Đoàn Mộc gia. Hốc mắt bà ta đỏ lên, há mồm, muốn nói gì đó, thế nhưng lời cứ nghẹn lại ở trong họng.

“Đừng có xưng ‘con’ với ta! Cô không phải là con dâu của ta! Tên của cô vẫn chưa được viết lên gia phả nhà Đoàn Mộc gia chúng ta đâu!” Phất tay một cái, Đoàn Mộc Cổ khinh thường nói.

“Ông nội, ông đừng nói mẹ con như vậy mà...” Đoàn Mộc Nguyệt Vy thực sự không thể nhịn được việc nhìn mẹ mình bị lăng nhục như vậy, kêu lên “Mẹ con có lỗi gì chứ? Rõ ràng người cha con yêu là mẹ con mà, không phải là Cổ Tiệp Thu! Vì cái gì ông nội nhất quyết không chịu thừa nhận mẹ con?”

“Phải đấy, ông nội, Cổ gia có gì giỏi, mấy người Cổ Liệt Hạo kia có gì giỏi? Chúng ta không cần dựa vào bọn họ, cũng vẫn là một đại gia tộc cơ mà!” Đoàn Mộc Nhật Từ từ trước tới nay vô cùng căm ghét và ganh tị với mấy anh em Cổ Liệt Hạo, hiện tại rốt cuộc cũng bùng nổ, trong mắt tràn ngập không cam tâm.

“Có gì giỏi sao? Anh em hai đứa chúng mày nói thì hay lắm, sao không nhìn lại bản thân đi.” Ánh mắt mang theo trào phúng nhìn hai đứa cháu nội đang quỳ gối trên sàn của mình, lão cười nhạt “Có ai trong số hai anh em chúng mày so được với mấy đứa tiểu Hạo không?”

Cổ Liệt Hạo, Cổ Diệp Phi và Cổ Phong Hạ là ai? Là ba trong số sáu vị dị năng giả cấp 4 đứng đầu căn cứ thủ đô. Hai anh em Đoàn Mộc Nhật Từ cùng Đoàn Mộc Nguyệt Từ có thể so được sao? Chưa kể tới, Đoàn Mộc Nhật Từ tuy cũng thông minh nhưng lại không có tầm nhìn xa, không có sự quyết đoán, càng không có năng lực quản lý; Đoàn Mộc Nguyệt Vy tuy giỏi đóng kịch, đầu óc cũng nhanh nhạy mưu mô, nhưng chỉ là mấy chiêu trò tính toán còn con vật vĩnh viễn không đáng kể.

Làm sao so được với một Cổ Liệt Hạo hiện tại là thiếu tướng trong quân đội, có một đội quân riêng của bản thân. Làm sao so được với một Cổ Diệp Phi, đội trưởng của đoàn đội Hắc Dực đứng đầu căn cứ, với số thành viên trong đoàn đội trước đây đều là những tên hắc đạo nổi danh khét tiếng. Làm sao so được với một Cổ Phong Hạ, thiên tài với bộ não siêu cường, hiện tại là nhà nghiên cứu có quyền lực nhất nhì sở nghiên cứu của căn cứ.

Tuy Cổ Diệp Ninh mới trở lại, bọn họ còn chưa rõ cô có năng lực gì hay chỉ là người bình thường giống Cổ Vân, thế nhưng Đoàn Mộc Cổ cũng không dám khinh thường đứa cháu gái này. Phải biết, chỉ cần một câu của cô thôi, cho dù là Cổ Liệt Hạo, Cổ Diệp Phi hay là Cổ Phong Hạ thì cũng cam tâm tình nguyện nghe theo. Kể cả cô là người bình thường không có dị năng đi chăng nữa, thì cô vẫn là người có quyền lực và tiếng nói nhất trong Cổ gia.

Chưa kể tới... còn mối quan hệ ‘mập mờ’ giữa cô cùng Nam Cung đại thiếu gia của nhà Nam Cung. Đoàn Mộc Cổ sau khi nghe tin đồn kia xong, càng thêm tức giận và hối hận tới xanh ruột rồi!

Là Nam Cung gia tộc đấy! Là Nam Cung Lãnh Dạ đấy! Đó là sự trợ giúp to lớn biết bao! Nếu Cổ gia cùng Nam Cung gia mà hợp lại với nhau, Đoàn Mộc gia lại không thể tham gia vào trong khối liên minh này, Đoàn Mộc gia còn có thể giữ được địa vị ngày hôm nay sao?!

“Ông nội, bọn con cũng là dị năng giả!”

Một câu kia của Đoàn Mộc Cổ, quả thực như cú tát tát thẳng vào mặt của Đoàn Mộc Nhật Từ và Đoàn Mộc Nguyệt Vy. Nắm chặt nắm tay lại, Đoàn Mộc Nhật Từ oán hận kêu lên. Vì sao chứ? Dựa vào cái gì, bản thân luôn luôn thua đám người Cổ Liệt Hạo chết tiệt kia! Cho dù gã có cố gắng tới đâu thì vẫn luôn bị Cổ Liệt Hạo kia dìm ở dưới bàn chân! Nhục nhã tới không ngóc nổi đầu dậy được!

Mà Đoàn Mộc Nguyệt Vy cũng giận dữ không kém. Cô ta kỳ thực không có so đo với ba anh em Cổ Liệt Hạo, Cổ Diệp Phi cùng Cổ Phong Hạ, mà

cô ta chường mất chính là người chị cùng cha khác mẹ Cố Diệp Ninh kia. Thứ nhất, cô ta căm ghét Cố Diệp Ninh xinh đẹp hơn mình. Thứ hai, cô ta không cam tâm bất cứ việc gì Cố Diệp Ninh cũng giỏi hơn mình. Thứ ba, cô ta không cam tâm bản thân luôn chỉ làm nền cho Cố Diệp Ninh. Cuối cùng, đó chính là cô ta ghen tị việc Cố Diệp Ninh được các anh trai em trai yêu chiều sủng nịnh.

Dựa vào cái gì mình cũng là em gái của bọn họ, vậy mà mấy người Cố Liệt Hạo lại luôn ngó lơ cô ta, ngược lại bảo bọc cho Cố Diệp Ninh tốt như thế?! Cô ta cũng muốn được mấy người Cố Liệt Hạo vây quanh, được mấy người Cố Liệt Hạo yêu thương chiều chuộng!!!

Vì những suy nghĩ vẩn vơ như vậy, cho nên Đoàn Mộc Nguyệt Vy từ nhỏ đã thế, nhất định phải cướp toàn bộ những thứ tốt nhất thuộc về Cố Diệp Ninh.

Cô ta cướp được Mạch Đình rồi, vốn còn tưởng sẽ nhìn được khuôn mặt đau khổ của Cố Diệp Ninh, không ngờ Cố Diệp Ninh lại có quan hệ thân mật với Nam Cung đại thiếu gia - Nam Cung Lãnh Dạ. Nhìn Nam Cung Lãnh Dạ khí thế bức người, anh tuấn lãnh khốc, dù gia thế này tài năng đều là đứng đầu trong đám người đồng lứa, Đoàn Mộc Nguyệt Vy hận tới mức không thể giết chết Cố Diệp Ninh.

Cố Diệp Ninh kia, dựa vào đâu lại cứ luôn may mắn như vậy!!!

“Dị năng giả? Thì sao. Hiện tại trong căn cứ này còn thiếu dị năng giả sao? Người ta kính sợ cũng chỉ kính sợ dị năng giả cấp 4 mà thôi. Chờ tới khi hai anh em chúng mày vượt qua được mấy đứa tiểu Hạo đi rồi hẵng lên mặt.” Đoàn Mộc Cố không chút nể tình, mặc kệ tình tự của hai anh em Đoàn Mộc Nhật Từ, thẳng thừng nói.

“Cha... xin cha đừng nói nữa!”

Đoàn Mộc Chính thấy sắc mặt hai đứa con của mình trở nên trắng nhợt, lo lắng đau lòng kêu lên, hi vọng cha mình đừng đã kích tội nhỏ thêm nữa. Trong lòng ông ta, không khỏi càng thêm oán hận nhà họ Cố kia. Trước kia Cố Tiệp Thu luôn đề đầu ông ta, khiến cho ông ta luôn cảm thấy mình thua kém vô cùng. Hiện tại, thoát được Cố Tiệp Thu rồi thì lại tới con của Cố Tiệp Thu cũng vẫn đề đầu ông ta. Tự tôn của ông ta không chấp nhận được điều này!

“Mày quản cho tốt tiện nhân kia cùng hai đứa con của mày đi!” Hừ một tiếng, Đoàn Mộc Cố không muốn tiếp tục nhìn bốn kẻ luôn khiến bản thân mình chường mất này thêm nữa.

Lão đứng dậy khỏi ghế, trước khi rời đi âm ngoan nói: “Tìm cách mà liên hệ với tiểu Ninh, cố gắng để tiểu Ninh làm cầu nối, khiến cho tiểu Hạo thay đổi quyết định. Bằng không, chuyện này không cứu vớt được mà liên lụy tới địa vị của Đoàn Mộc gia, ta sẽ không buông tha cho một nhà bốn người các người đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Thành Lập Đoàn Đội (2)

Thời điểm Cố Diệp Ninh trở về biệt thự chính, đã thấy mấy vị anh em trai nhà mình mặt hầm hầm như bị ai đó thiếu nợ, ngồi thành hàng trên ghế sofa. Mà ông ngoại Cố Vân cùng người cậu Cố Tiệp Huy của cô thì dùng ánh mắt bất đắc dĩ nhìn về hướng cửa, nơi mà cô vẫn đang sững sờ đứng đó như hóa tượng, còn chưa kịp phản ứng được vì sao bầu không khí trong phòng khách nhà mình lại quái gở cùng kì dị tới như vậy.

“Có... có chuyện gì vậy ạ?” Thấy sắc mặt mọi người không tốt, Cố Diệp Ninh trong lòng không khỏi nghi hoặc. Sẽ không phải là xảy ra chuyện gì nghiêm trọng đấy chứ?! Chẳng lẽ... là tang thi triều sắp sửa sửa bao vây căn cứ?!

“Khụ khụ... tiểu Ninh à, con tới đây, ông ngoại cùng cậu và các anh em trai của con có chuyện muốn ‘đàm đạo’ cùng con một chút.” Cố Tiệp Huy thấy cô ngây ngốc, không khỏi háng giọng, vờn tay ra vẩy vẩy tay hướng về phía cô nói.

“A...” Nhìn thái độ của Cố Tiệp Huy, hoài nghi cùng bối rối trong lòng của cô lại càng tăng thêm một bậc. Cái gọi là ‘đàm đạo’, hẳn là việc này có liên quan tới mình đi?

Cố Diệp Ninh cũng ngoan ngoãn đi tới phía sofa mà Cố Vân cùng Cố Tiệp Huy đang ngồi. Khi cô vừa đặt mông xuống một cái thì Cố Liệt Hạo ngồi ở sofa phía đối diện đã là người đầu tiên chủ động lên tiếng hỏi: “Ninh nhi, anh nghe nói... em cùng Nam Cung đại thiếu gia kia thành lập đoàn đội?” Ngữ điệu bình thản nhưng bên trong ẩn chứa sóng ngầm cùng bão tố.

“Cái này...”

Cố Diệp Ninh không khỏi có chút ngạc nhiên, việc cô cùng Nam Cung Lãnh Dạ thành lập đoàn đội không phải vừa mới quyết định không bao lâu thôi sao?! Nhìn sắc mặt của những người khác, cô tinh ý phát hiện, xem chừng không phải chỉ riêng Cố Liệt Hạo biết chuyện này, mà ngay cả Cố Vân, Cố Tiệp Huy, Cố Tĩnh Huyền, Cố Diệp Phi cùng Cố Phong Hạ cũng biết.

Thế nhưng suy xét một chút thì cô lại cảm thấy việc mọi người trong nhà biết chuyện nhanh như thế cũng không có gì đáng phải ngạc nhiên. Cố gia quyền thế lớn như vậy, trong căn cứ nhất định đặt không ít tai mắt. Chỉ e cô với Nam Cung Lãnh Dạ vừa rời khỏi tòa nhà đăng ký đoàn đội thì đã bị mấy người

Cố Liệt Hạo biết mất rồi. Nghĩ như vậy, Cố Diệp Ninh cũng không giấu diếm, thẳng thắn thừa nhận.

“Vâng, em với Lãnh Dạ cùng nhau thành lập đoàn đội. Thành viên sẽ có Sở Minh ca, Hoàng ca, cùng với mấy đứa nhỏ tiểu Phong.”

“Ninh nhi à, anh nói em nghe, tang thi rất đáng sợ đó có biết không. Em ngoan ngoãn ở trong nhà là được rồi, vì sao lại ngốc nghếch nghe lời xúi giục của cái tên Nam Cung Lãnh Dạ kia, đi thành lập đoàn đội cái gì chứ?”

Cố Diệp Phi thực sự muốn phát điên, lao tới túm lấy hai vai của Cố Diệp Ninh, điên cuồng vừa lắc vừa gào. Đừng có nhìn vào một mảnh bình yên trong căn cứ này mà hiểu lầm, ở bên ngoài kia có thể nói là nguy hiểm trùng trùng. Y làm sao có thể chấp nhận để cho em gái bảo bối của mình đi ra ngoài kia buồn ba chiến đấu!!!

“Ninh nhi, lát anh sẽ đi làm đơn xin rút đội cho em.” Cố Liệt Hạo cau mày, khuôn mặt anh tuấn nghiêm túc nói. Hiển nhiên, anh cũng giống Cố Diệp Phi, hoàn toàn không đồng ý với quyết định này của em gái.

Theo tình báo của quân đội, gần đây số lượng tang thi cấp cao xuất hiện tăng nhanh một cách bất thường. Hơn nữa ở tại một số khu vực, đã xuất hiện tang thi triệu với quy mô cỡ trung, khoảng vài trăm tới một nghìn con tang thi liên kết cùng nhau. Điều đáng ngạc nhiên là tang thi triệu di chuyển tiến lùi rất có quy luật, khi tấn công đã biết cách kết hợp với nhau. Giống như tất cả tang thi triệu đều được một ‘thứ’ gì đó điều khiển ra lệnh, mà ‘thứ’ kia... hẳn là một con tang thi cấp cao đã có suy nghĩ cùng trí thông minh.

Tuy rằng chỉ số thông minh hiện tại của con tang thi kia không được cao cho lắm, cách bài binh bố trận cho tang thi triệu tấn công các căn cứ khá đơn giản, nhưng chỉ như vậy thôi cũng quá đủ để khiến cho cao tầng căn cứ thủ đô cùng cao tầng các căn cứ khác không khỏi hoảng sợ.

Phải biết rằng con người vốn chiếm ưu thế hơn tang thi ở hai điểm: có dị năng và có suy nghĩ. Thế nhưng qua một thời gian không lâu sau khi mặt thể giáng xuống, tang thi bắt đầu tiến hóa và cũng sở hữu dị năng, việc này đã phá vỡ ưu thế thứ nhất của nhân loại. Chẳng lẽ bây giờ, đám tang thi kia lại chuẩn bị phá vỡ ưu thế thứ hai?!

Nghĩ tới con tang thi cấp cao có khả năng điều khiển được tang thi triệu kia, trong lòng toàn bộ cao tầng căn cứ thủ đô cùng cao tầng các căn cứ khác trên toàn quốc chỉ có một suy nghĩ... nhất định phải giết chết! Tuyệt đối không thể để cho một tồn tại nguy hiểm như vậy tiếp tục phát triển!

Cộng thêm với việc thực vật biến dị, động vật biến dị cùng với tang thi thứ bắt đầu liên tục rục rịch xuất hiện, càng tăng thêm phần nguy hiểm cho nhân loại. Trước tình cảnh sóng gió như vậy, Cố Liệt Hạo làm sao an tâm đồng ý để cho Cố Diệp Ninh đi ra bên ngoài chiến đấu.

“Chị, chị là người bình thường, không nên...” Cố Phong Hạ cũng lắc đầu, nói ra ý kiến của mình.

“Mọi người có nghiêm trọng quá không vậy?” Có chút bất đắc dĩ nhìn về mặt nổi bão của mấy người Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Ninh dờ khóc dờ cười “Mọi người cứ làm như em chưa từng chiến đấu với tang thi bao giờ ấy. Một đường từ thành phố D trở về thủ đô, số lượng tang thi em giết, tuyệt đối cũng không thua kém ai đâu.”

“Aiz ~ Ninh nhi, chính là bởi vì như vậy, bọn anh mới càng không muốn để em ra ngoài gặp nguy hiểm.”

Người sống trong mặt thể, có ai muốn ngày ngày phải cảm vũ khí chống lại tang thi, thần kinh căng thẳng vì sợ nguy hiểm và chết chóc. Kể cả là dị năng giả hay là người bình thường, mỗi người đều chỉ hận rằng không thể quay trở lại thời kỳ bình an trước kia, được hưởng một cuộc sống tự do thoải mái. Vậy mà... một vị tiểu thư có đủ điều kiện để được nhận sự bảo hộ tốt nhất như Cố Diệp Ninh, ngược lại lại còn chủ động muốn đi ra ngoài đánh giết với tang thi, đối mặt với nguy hiểm. Cho dù là anh trai song sinh Cố Diệp Phi cũng không tài nào giải thích được suy nghĩ ‘quái dị’ của em gái bảo bối nhà mình.

“Em đơn thuần chính là muốn tăng mạnh thực lực mà thôi.” Cô nhún mày, trong lòng không khỏi nghĩ tới bị thâm của bản thân kiếp trước. Chỉ có mạnh mẽ mới có thể nắm được vận mệnh của bản thân trong tay, suy nghĩ này đã ăn sâu vào trong tư tưởng của cô.

“Em là người bình thường!” Cố Diệp Phi cảm thấy thái dương mình thật đau nhức. Đừng có nói rằng hiện tại Cố Diệp Ninh chỉ là một người bình thường, cho dù cô có là dị năng giả, anh em bọn họ cũng sẽ tuyệt đối không đồng ý để cô mạo hiểm.

“Em không phải là người bình thường.” Đối với sự cố chấp của các anh mình, cô hiểu, cũng rất cảm động vì các anh quan tâm tới mình. Chỉ là cô đã quyết định rồi, sẽ không thay đổi suy nghĩ. Cố Diệp Ninh cô không muốn tiếp tục trở thành một bông hoa trong nhà kính, được bảo hộ tốt tới mức không có năng lực để tự bảo vệ lấy bản thân.

“Được rồi, đừng tranh cãi nữa.” Cố Vân cuối cùng cũng đành phải mở miệng can thiệp.

Lão vừa lên tiếng, mấy anh em Cố Liệt Hạo cùng với Cố Diệp Ninh vốn đang tranh luận cũng ngay lập tức ngoan ngoãn im lặng. Cho dù hiện tại Cố Vân chỉ là một người bình thường không có bất cứ một tia dị năng nào, nhưng lão vẫn là người có uy quyền lớn nhất ở trong Cố gia này. Mặc kệ Cố Tiệp Huy, Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi, Cố Phong Hạ ra ngoài có uy phong ra sao, ở nhà cũng phải cúi đầu tôn kính trước Cố Vân.

“Tiểu Ninh, con nhất định muốn như vậy sao?” Đối mặt với Cố Diệp Ninh, Cố Vân trầm giọng hỏi, giống như muốn xác nhận lại một lần nữa đáp án của cô.

“Vâng.” Không chút do dự, gật đầu.

“Ồ nhà, để mọi người bảo vệ con, không tốt sao?” Lão có chút bất đắc dĩ nhưng trong lòng cũng hiểu... Cố Diệp Ninh đã quyết tâm rồi.

Đứa nhỏ này từ nhỏ tới lớn được hết thầy người nhà Cố gia yêu chiều sủng nịnh, cho nên bình thường vô cùng ngoan ngoãn nghe lời, gần như chẳng bao giờ cãi lời trưởng bối cùng các anh trai trong nhà. Thế nhưng một khi cô quyết định muốn làm cái gì, vậy thì cô sẽ theo đuổi tới cùng, người khác đừng hòng ngăn cản.

“Con không muốn trở thành kẻ yếu.” Cô lắc đầu.

“... Ninh nhi...” Ánh mắt của Cố Diệp Phi mang theo tràn ngập đau xót cùng thương tiếc nhìn Cố Diệp Ninh. Y là người hiểu cô nhất, y có thể cảm nhận được tình cảm giao động mãnh liệt trong lòng của cô lúc này. Rốt cuộc là đã xảy ra điều gì, khiến cho em gái của y lại cố chấp với sức mạnh tới như vậy?!

“Anh không đồng ý!” Nhìn thấy ông ngoại đã có vẻ buông xuôi thuận theo ý của cô, Cố Liệt Hạo vẫn khẳng khái cố chấp như cũ. Anh khoanh tay trước ngực, ánh mắt lóe lên một tia sáng sắc bén “Anh nói rồi đấy, anh tuyệt đối không đồng ý! Quá - nguy - hiểm!”

“Anh hai!” Đối với Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ, Cố Diệp Ninh còn có thể tìm được cách để thuyết phục. Chỉ là riêng với ông anh lớn này, có đôi khi tới cô cũng phải bó tay.

“Không là không!”

“Anh hai!”

“Anh đã nói không. Ninh nhi, em cũng không phải không biết tính cách của anh!” Nếu hỏi rằng tính cách cố chấp ngang bướng của Cố Diệp Ninh là do bị ai lây nhiễm, câu trả lời khẳng định chỉ có một, chính là từ người anh lớn của cô - Cố Liệt Hạo.

“Hạo ca, không sao đâu, cứ để cho Ninh nhi làm những gì mà em ấy muốn đi.” Đúng lúc hai anh em bên này đang dằng co tới căng thẳng thì một thanh âm trầm thấp truyền cảm mang theo vài phần ý cười vang lên. Mọi người quay sang, quả nhiên nhìn thấy Cố Tĩnh Huyền về mặt tràn ngập gió xuân, tùm tùm nghiêng đầu.

“Huyền, sao em...” Nhíu mày nhìn Cố Tĩnh Huyền, Cố Liệt Hạo không hiểu vì sao người em họ này của mình lại đột nhiên đổi ý. Không phải trước đó, Cố Tĩnh Huyền cũng rất phản đối việc để cho Cố Diệp Ninh tham gia đoàn đội hay sao?!

Kỳ thực ra... Cố Liệt Hạo đã hiểu nhầm suy nghĩ của Cố Tĩnh Huyền. Cố Tĩnh Huyền đúng là phản đối không muốn để Cố Diệp Ninh tham gia đoàn đội, thế nhưng không phải bởi vì lo lắng cô gặp nguy hiểm giống như ba anh em Cố Liệt Hạo.

Hơn bất cứ ai trong Cố gia này, Cố Tĩnh Huyền biết rõ thực lực của Cố Diệp Ninh là như thế nào. Nếu có tang thì muốn làm bị thương cô, chỉ ít tang thì cũng phải là tang thi từ cấp 4 trở lên. Mà tang thi cấp 4 không phải là củ cải bên đường, tìm một cái liên có cả đống, cho nên về vấn đề an toàn, kì thực cũng không có gì đáng để lo lắng. Một cường giả như vậy, làm sao cam chịu trở thành một đóa hoa mỏng manh được bảo bọc cẩn thận trong nhà kính?!

Suy nghĩ muốn càng ngày càng trở nên mạnh hơn của cô, Cố Tĩnh Huyền hoàn toàn hiểu được.

Lý do cốt lõi mà Cố Tĩnh Huyền muốn phản đối, chẳng qua chỉ là đơn thuần không muốn cô chung đoàn đội với Nam Cung Lãnh Dạ mà thôi. Đoàn đội Dạ Ninh, vừa nghe đã biết không có ý tốt! Hừ!

Nhưng Cố Tĩnh Huyền sau một hồi suy xét liền nhận ra được ý tứ sâu xa phía sau màn thành lập đoàn đội này của Nam Cung Lãnh Dạ. Muốn nhân cơ hội này để quang minh chính đại tiếp cận tán tỉnh Ninh nhi của Cố gia bọn họ sao?!

Muốn lợi dụng tình cảm tín nhiệm giữa đồng đội bằng hữu để dần dần đánh động trái tim của Cố Diệp Ninh sao?!

Tính toán thì là vậy, nhưng Cố Tĩnh Huyền làm sao dễ dàng để cho Nam Cung đại thiếu gia đạt được mục đích.

“Mặt thế này, không ai có thể đoán trước được chuyện gì kế tiếp sẽ xảy ra. Em cảm thấy để Ninh nhi trau dồi luyện thêm kĩ năng chiến đấu cũng không phải là quyết định tồi đâu.” Đào mắt một cái, Cố Tĩnh Huyền rất bình tĩnh phân tích.

“Nhưng...” Cố Diệp Phi tâm tình không yên quay qua cô.

“Đừng coi thường em ấy, mọi người chưa được chứng kiến sức mạnh của em ấy thôi.” Nghĩ tới người của Cố gia cho tới giờ vẫn tưởng Cố Diệp Ninh là người bình thường, Cố Tĩnh Huyền không khỏi có chút xấu xa cười trên nỗi lo lắng của người khác.

“...” Lời của Cố Tĩnh Huyền dù dễ nghe, thế nhưng vẫn không thể khiến cho người của Cố gia hoàn toàn tán thành cùng đồng ý.

“Nếu mọi người vẫn còn lo lắng, vậy thế này đi, để em cùng gia nhập vào đoàn đội của Ninh nhi là được rồi. Trong thời gian làm nhiệm vụ đoàn đội, em sẽ đề ý và bảo vệ Ninh nhi. Thế có được không?” Thấy mọi người vẫn còn trầm mặc không quyết, anh tung ra đòn cuối.

“Hả?” Cố Diệp Ninh nghe thấy Cố Tĩnh Huyền muốn gia nhập đoàn đội Dạ Ninh, không khỏi có chút sững sốt “Huyền ca, anh cũng gia nhập?”

“Không chào đón hả?” Có chút trêu chọc nhướn mày làm bộ giận dữ.

“Không có, không có...” Cô vội vàng lắc đầu, giải thích “Chỉ là em tưởng anh bắt đầu tiếp nhận quản lý Cố gia từ anh hai, sẽ bận rộn lắm...”

Do sản nghiệp của Cố gia rất lớn, phạm vi quản lý cũng rất rộng, cho nên nếu có thêm Cố Tĩnh Huyền trợ giúp, gánh nặng trên vai ba anh em Cố Liệt Hạo sẽ giảm đi không ít. Cũng bởi vì thế mà Cố Tĩnh Huyền về thủ đô tới ngày thứ ba đã bị Cố Liệt Hạo cùng Cố Diệp Phi hăng hái lôi đi khắp nơi để

chuyển giao công việc.

“Bỏ đi, anh không hợp với mấy thứ quản lý làng nhàng đó đâu. Anh vẫn thích tự do thoải mái hơn!” Nhún vai một cái, Cố Tĩnh Huyền thần nhiên đáp.

Ở phía sau, Cố Diệp Phi nghe thấy như vậy liền không khỏi lên lút bĩu môi... nói dối không biết ngượng! Là ai sáng ngày hôm nay vừa tới nơi tập trung của bang Hắc Dực liền đã cầm súng, dí vào thái dương, đe dọa một cơ sở người không chịu nghe lời vậy?! Phải phải phải, Cố Tĩnh Huyền anh không có khả năng quản lý, chỉ có khả năng đe dọa khiến người ta phải khuất phục trước bạo lực của anh mà thôi!

“Hạo ca, anh cũng hiểu không ngăn được Ninh nhi đâu mà. Bây giờ anh càng làm căng thì chỉ tổ khiến cho không khí trong nhà không được vui mà thôi. Nghe em, em nhất định sẽ bảo vệ tốt cho Ninh nhi. Hạo ca, anh lui một bước, nhường bộ đi.” Thấy ông anh lớn vẫn giữ nguyên cái mặt khó đăm đăm, Cố Tĩnh Huyền nghiêng người tới, thì thầm khuyên nhủ.

Cố Liệt Hạo nghe thấy những lời này của Cố Tĩnh Huyền, hàng lông mày càng thêm cau chặt hơn. Nhắm lại đôi mắt, dường như đang đấu tranh tư tưởng, cuối cùng một lần mở mắt ra, anh thở dài: “Được rồi, giao Ninh nhi cho em.”

“Em biết rồi.” Quả nhiên, là thỏa hiệp.

Trong mắt của Cố Tĩnh Huyền lóe lên một tia đắc ý, khóe môi câu lên, tựa như một con mèo đang vui sướng vì ăn vụng được. Cố Liệt Hạo tính cách có chút cứng nhắc thật, nhưng nếu biết cách khuyên nhủ thì sẽ khuyên nhủ được thôi. Anh tuy cố chấp nhưng không có nghĩa không phân tích được tốt xấu bên trong. So với cậu em Cố Diệp Phi là thành phần khát máu nguy hiểm ngầm cùng cậu em Cố Phong Hạ mặt than vạn năm không nhìn được ra suy nghĩ của anh, thì Cố Liệt Hạo quả thực dễ nói chuyện hơn nhiều lắm.

“Hừ!” Cố Liệt Hạo đã nói đồng ý, Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ tuy vẫn còn bất mãn thế nhưng không nói thêm gì nữa, hai người trầm mặc quay đầu qua chỗ khác, tỏ ý... đổi rồi... (^ ^)

“Aiz~ được rồi mà, đừng dối mà, khi nào mọi người rảnh, đi cùng bọn em làm nhiệm vụ cũng được mà... nha, đừng dối nữa...” Cố Diệp Ninh bắt đầu đi chạy tới đỡ dành hai người, giọng điệu quả thực chẳng khác nào đang dỗ trẻ con. Thế nhưng, bởi vì người dỗ là Cố Diệp Ninh, cho nên không quá lâu sau đó, Cố Diệp Phi cùng Cố Phong Hạ liền nguôi giận.

Nhìn hồ động của mấy đứa nhỏ, Cố Vân thở dài lắc đầu, quay qua đối với con trai nói: “Chuyện bọn nhỏ quả nhiên chung quy vẫn nên để bọn nhỏ tự giải quyết.”

“Vâng.” Cười cười, Cố Tiệp Huy cung kính đáp: “Cha, người cũng đừng lo, thực lực của Huyền nhi tốt như vậy, sẽ bảo vệ tiểu Ninh thật cẩn thận.” Thấy trong mắt của cha mình vẫn thăm thẳm đầy lo lắng, ông không khỏi khẽ thở dài một tiếng, khuyên.

Là một quân nhân Cố Tiệp Huy kỳ thực cũng rất ủng hộ suy nghĩ của Cố Diệp Ninh. Chỉ có thực lực mạnh mẽ thì mới có thể tự bảo đảm được an toàn của bản thân, mà muốn thực lực trở nên mạnh mẽ hơn, ngoại trừ không ngừng trau dồi kinh nghiệm chiến đấu thì chẳng còn cách nào khác. Thành lập đoàn đội, đi làm nhiệm vụ, đối mặt chiến đấu với tang thi,... đây quả thực là phương thức tốt nhất để luyện tập.

Chẳng qua, trường hợp này nếu rơi vào trên người người nhà của mình, nhất là đối phương lại còn là cháu gái bảo bối, cho dù là Cố Tiệp Huy cũng không khỏi sinh ra vài phần không nỡ.

“Em đột nhiên đổi ý, có phải hay không còn có ý đồ khác?” Nhân lúc mọi người không chú ý, Cố Liệt Hạo nghiêng người kẻ sát tới bên Cố Tĩnh Huyền. Bởi vì anh cao hơn Cố Tĩnh Huyền khoảng nửa cái đầu, cho nên chỉ cần nghiêng người một chút, liền có thể thì thầm được vào bên vành tai của đối phương.

“Quả nhiên anh đã đoán ra một chút...” Có chút giật mình xoa xoa cái tai, Cố Tĩnh Huyền trừng mắt liếc ông anh họ lớn của mình.

“Rốt cuộc là em phát hiện ra cái gì?”

“Ha ha... không nói cho anh biết, anh tự ngắm đi...” Giả bộ cười hai tiếng, Cố Tĩnh Huyền quay đầu đi, mặc kệ không thèm để ý tới vẻ mặt nhăn nhó cùng bất đắc dĩ của Cố Liệt Hạo. Cho chết, ai bảo dám làm bốn thiếu gia giật mình! Không biết tai người là chỗ nhạy cảm nhất hay sao!

Cố Liệt Hạo có chút đau đầu nhìn nửa sườn mặt anh tuấn của Cố Tĩnh Huyền, thẳng nhóc này, tưởng rằng sau gần mười năm không gặp, tính cách sẽ có chút ôn hòa hơn cơ đấy, không nghĩ tới hóa ra lại càng lúc càng ác liệt. Từ nhỏ đã thông minh tinh quái như vậy, thật khiến người ta dở khóc dở cười, vừa tức lại vừa chẳng làm gì được!

Mà lúc này, Cố Tĩnh Huyền đang âm thầm cười nhặt trong lòng. Nam Cung Lãnh Dạ, bốn thiếu gia bây giờ cũng tham gia đoàn đội, kiên định làm ‘ki đà cản mũi’, để xem đại thiếu gia anh tìm cơ hội nào tấn công tiếp cận Ninh nhi nhà chúng ta?!

Trong khi ba người Cố Liệt Hạo còn đang xoắn xuýt vì lo lắng cho em gái, Cố Tĩnh Huyền đã nhìn thấu triệt tất cả, thậm chí còn tìm được ra cả cách ‘gây ông đập lưng ông’ cho Nam Cung Lãnh Dạ. Không thể không nói, Cố Tĩnh Huyền là một người có cái đầu cực kỳ tinh táo và xảo quyết.

.
. .

Phía ngoài biệt thự nhà họ Cổ, một chiếc xe Hummer cũ kĩ chậm rãi đi tới rồi dừng lại. Từ trên xe đi xuống là ba người, trong đó có hai nữ một nam. Người đàn ông trung niên nhũn nhặn nhìn cánh cổng cao lớn nghiêm trang đóng chặt ở trước mắt, đáy lòng chậm rãi nảy lên một tia bất an cùng hoang mang vô cùng. Ông ta chợt nhớ tới, rất nhiều năm trước, ông ta cũng từng ngày ngày đi qua chiếc cổng lớn này, tiến vào bên trong Cổ gia, để gặp một thiếu nữ cao quý mà xinh đẹp.

Thời gian trôi qua không chờ một ai, thoáng cái đã hơn 20 năm trôi qua, tất cả chỉ còn đọng lại là một ký ức mơ hồ...

Trong khi người đàn ông trung niên đang chìm sâu trong suy tư của chính mình, hai người phụ nữ đi sau ông ta không khỏi thì thầm với nhau. Đi bên trái là một phụ nữ trung niên, ăn mặc nhẹ nhàng thanh lịch, khiến cho bà ta trẻ hơn so với tuổi thật không ít. Trên gương mặt thanh nhã như làn lụa này tràn ngập biểu cảm ấm ức cùng lo lắng, khiến cho người ta không khỏi sinh ra một tia thương tiếc. Bên cạnh bà ta là một thiếu nữ mặc một chiếc váy hồng tươi sáng, thân hình nhỏ nhắn, nhìn thoáng qua thật giống như một con búp bê đáng yêu.

“Mẹ, mẹ, chúng ta thực sự phải đi xin lỗi Cổ Diệp Ninh sao? Con không muốn đâu!!!” Gương mặt được thừa hưởng sự thanh tú của mẹ mình lúc này cau có khó chịu, trong đôi mắt to tròn đen láy tràn ngập giận dữ, ganh tị và khuất nhục; khiến cho thiếu nữ trở nên thật khó nhìn.

“Ngoan, đừng nói những lời như vậy, con phải nhớ kĩ, lời ông nội của con đã nói...” Người phụ nữ tuy không cam tâm nhưng cũng không còn cách nào khác, bà ta không có can đảm dám chống lại ‘cha chồng’ của mình.

“Ông nội lúc nào cũng như vậy, luôn thiên vị bọn họ! Rõ ràng con với anh trai cũng là con cháu nhà Đoàn Mộc cơ mà!!!” Phải, thiếu nữ mặc váy hồng này không ai khác chính là Đoàn Mộc Nguyệt Vy, em gái cùng cha khác mẹ với bốn anh em Cổ Diệp Ninh.

“Nhấn nhẹn, nhất định phải nhấn nhẹn!” Nhớ tới con trai Đoàn Mộc Nhật Từ của mình đang bị phạt, Phùng Xuân cắn chặt môi, đáy mắt lóe lên một tia oán độc nhưng vẫn nhấn nhẹn xuống dưới. Vươn tay xoa đầu con gái, bà ta thì thầm “Rồi sẽ có một ngày... sẽ có một ngày...”

Sẽ có một ngày, ba mẹ con chúng ta sẽ đậm nát Cổ gia dưới chân!

Cổ Tiệp Thu, ta hận ngươi!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Chuyện Năm Đó (1)

Thời điểm hai mẹ con Phùng Xuân và Đoàn Mộc Nguyệt Vy đi theo Đoàn Mộc Cổ bước vào biệt thự của nhà họ Cổ, đều bị khung cảnh nơi này khiến cho ngây ngẩn. Tuy biệt thự Cổ gia không to lớn và sa hoa như những biệt thự hoặc nhà chính của các gia tộc khác, thế nhưng mỗi một cảnh vật nơi này đều được chăm sóc tỉ mỉ vô cùng. Đường được lát gạch men đều tăm tắp, hai bên đường đi từ cổng chính vào biệt thự được trồng những hàng cây xanh rì, xa xa có thể thấy được chiếc xích đu không ngừng đung đưa theo gió cùng bãi cỏ được bao phủ lên trên một lớp nắng mai ấm áp, hương hoa dịu nhẹ phảng phất khắp không gian. Khung cảnh thanh bình tĩnh lặng khiến cho tâm hồn con người ta sinh ra một cảm giác thoải mái vô cùng.

Lúc đi tới biệt thự chính của Cổ gia, theo sự hướng dẫn của lão quản gia, một nhà ba người đi tới phòng khách để chờ. Nhìn xung quanh bốn phía, trong lòng Phùng Xuân và Đoàn Mộc Nguyệt Vy trào lên một tia ghen tị. Bài trí trong biệt thự của Cổ gia rất đơn giản cũng thực dụng, thế nhưng lại toát lên một khí thế cao ngạo của hào môn đã lắng đọng nhiều năm khó ai có thể bì kịp. Đứng ở nơi này, khiến cho hai mẹ con bọn họ cảm không khỏi sinh ra một loại ảo giác bản thân mình thật thấp kém.

Rõ ràng đều cùng là người gia tộc lớn, dựa vào đâu mà Đoàn Mộc gia bọn họ luôn bị Cổ gia đề đầu, Phùng Xuân không khỏi oán hận nghĩ như vậy.

.

.

.

Không thể không nói, xuất thân là một nỗi đau mà vĩnh viễn Phùng Xuân không thể thay đổi được. Bà ta trước kia chỉ là một người xuất thân nông thôn, trong nhà nghèo khổ cực vô cùng. May mắn thời điểm đi học gặp được Đoàn Mộc Chính, lại biết lợi dụng tính tự tôn nam tử của ông ta, ngoan ngoãn ở bên cạnh ông ta làm một người tình trong bóng tối, âm thầm từng bước bày mưu tính kế, cho tới bây giờ mới có thể ‘chim sẻ hóa phượng hoàng’.

Thế nhưng mặc kệ bà ta cố tỏ ra bản thân thanh cao bao nhiêu thì ‘chim sẻ hóa phượng hoàng’ cũng chỉ là phượng hoàng dỏm. Một khi phượng hoàng thật sự xuất hiện, sẽ khiến cho Phùng Xuân không khỏi tự ti cùng oán hận. Mà Cổ Tiệp Thu ở mặt nào cũng chính là một con chim phượng hoàng cao quý chân chính.

Cổ Tiệp Thu là thiên kim Cổ gia, danh phận cao quý, thông minh tài giỏi, có tầm nhìn xa, cử chỉ ngôn hành đều trang nhã lễ độ. Rõ ràng, nếu so bà ta với

Cố Tiệp Thu, bà ta có chạy dài cả dãy phố cũng không sánh được bằng Cố tiểu thư. Cho nên thời điểm khi biết Đoàn Mộc Chính vì mình mà cãi nhau với Cố Tiệp Thu, gây gổ với Đoàn Mộc Cỗ, Phùng Xuân sinh ra một sự thỏa mãn tâm lý tới tận vẹo.

Phải, Cố tiểu thư thì sao? Phượng hoàng cao quý thì sao? Không phải rốt cuộc cũng bị mình cướp chồng hay sao? Không phải rốt cuộc cũng bị mình đoạt đi trái tim của Đoàn Mộc Chính hay sao? Con của Cố Tiệp Thu không phải rốt cuộc cũng bị con trai con gái của mình cướp đoạt đi tình thương của cha hay sao?

Nhưng, thỏa mãn trôi qua, bà ta lại phải đối mặt với sự thật cay nghiệt... Đoàn Mộc Cỗ vì xuất thân nghèo hèn của bà ta, vì lấy lòng Cố Tiệp Thu cùng Cố gia, nhất quyết không cho phép bà ta cùng hai đứa con được ghi danh vào gia phả Đoàn Mộc gia. Điều này giống như một đòn búa tạ giáng xuống đầu bà ta, khiến cho bà ta đau đớn vì bị sỉ nhục, cũng càng thêm căm hận xuất thân bản hèn của chính mình.

Chỉ vì xuất thân cao quý hơn mà thôi, Cố Tiệp Thu có gì hơn mình? Vì cái gì cướp đoạt đi hạnh phúc cùng cuộc sống giàu sang của mình?

Trong lúc nhất thời, Phùng Xuân đã làm ra một việc gần như đã cắt đứt hoàn toàn con đường thượng vị của bản thân. Vụ tai nạn đó, Cố Tiệp Thu đã chết, đúng như mong muốn của bà ta. Thế nhưng Phùng Xuân không ngờ rằng người chết không chỉ có Cố Tiệp Thu mà còn có Duệ Vy, vợ của Cố Tiệp Huy.

Một vụ hãm hại, hai mạng người, Cố gia sao có thể để yên cho Đoàn Mộc gia cùng bà ta. Cố gia một mặt không ngừng thuê sát thủ đe dọa mạng sống của bà ta cùng Đoàn Mộc Nhật Từ và Đoàn Mộc Nguyệt Vy; một mặt điên cuồng dùng quyền lực của mình để chèn ép Đoàn Mộc gia. Như một con mãnh hổ vốn đã ngủ say nay bừng tỉnh, một loạt các sự kiện xảy ra khiến cho địa vị của Đoàn Mộc gia lúc đó trong chính giới xuống dốc không phanh. Cuối cùng, phải nhờ tới Đoàn Mộc Cỗ tự mình ra mặt cầu xin Cố Liệt Hạo, chuyện này mới được dừng lại.

Tuy nhiên, ác mộng chân chính của bà ta cũng từ đó mà bắt đầu...

Trước đó Đoàn Mộc Cỗ vốn đã chán ghét ba mẹ con bà ta, sau chuyện tai nạn của Cố Tiệp Thu, sự chán ghét đó đã tăng lên thành oán giận. Lão nói vì ba mẹ con bà ta mà Đoàn Mộc gia gặp phải chuyện; lão nói vì ba mẹ con bà ta mà Đoàn Mộc gia mất đi người thừa kế xuất sắc; lão nói vì ba mẹ con bà ta mà địa vị của Đoàn Mộc gia bị giám sát;...

Đoàn Mộc Cỗ nói rất nhiều, đều là những lời chửi mắng thậm tệ, nếu không muốn nói là sỉ nhục. Lão tuyên bố vĩnh viễn không cho phép bà ta được kết hôn với Đoàn Mộc Chính, bà ta mãi mãi chỉ là một tình nhân thấp hèn mà thôi. Cho tới nhiều năm sau khi Cố Tiệp Thu chết đi, quả thực Phùng Xuân cũng vẫn mãi chỉ là một vị phu nhân có danh mà chẳng có phận, sống trong khinh thường tại Đoàn Mộc gia. Bà ta sao lại không biết những vị quý phu nhân bình thường ngoài mặt cười nói với bà ta, kỳ thực sau lưng đều chán ghét cùng khinh thường ba mẹ con bọn họ.

Phùng Xuân không cam lòng, một chút cũng không cam lòng! Bao năm tính toán như vậy, hiện tại chẳng tranh giành được gì cho bản thân cùng các con, bà ta quả thực không cam lòng! Tự nhủ bản thân ngoài mặt nhất định phải nhẫn nhịn, Phùng Xuân một lần nữa vạch ra kế hoạch. Lần này, bà ta không chỉ muốn trở thành Đoàn Mộc phu nhân danh chính ngôn thuận, mà còn muốn kéo Cố gia ngã ngựa!

Đầu tiên, lợi dụng việc Cố Diệp Ninh bị di chứng mất trí nhớ sau khi bị bắt cóc, bà ta ôm theo Đoàn Mộc Nguyệt Vy, thường xuyên qua lại bệnh viện để thăm hỏi, gây cảm tình đối với cô bé con ngây thơ này. Lúc người của Cố gia phát hiện ra hành động này của Phùng Xuân thì đã không kịp ngăn cản, bởi vì Cố Diệp Ninh đã nhận định bà ta là một người tốt, rất yêu quý bà ta cũng khá ỷ lại vào bà ta.

Người Cố gia nổi tiếng yêu chiều Cố Diệp Ninh, sau đó lại bởi vì xảy ra chuyện bắt cóc, lại càng thêm coi cô như búp bê bằng thủy tinh, nâng trong tay sợ vỡ ngấm trong miệng sợ tan. Cố Liệt Hạo không muốn nhắc tới sự thật về cái chết của mẹ mình với em gái đã mất trí nhớ, sợ gây kích động tới cảm xúc của cô, không ngờ lại tạo thành điều kiện để Phùng Xuân tiếp xúc với Cố Diệp Ninh.

Cô không hề nhớ rằng người này là người đã hại chết mẹ của mình, còn tưởng rằng bà ta là tái hôn với cha mình sau khi mẹ mình mất đi. Phùng Xuân cũng rất xảo quyệt, giấu nhem đi chuyện Đoàn Mộc Nhật Từ cùng Đoàn Mộc Nguyệt Vy là anh em cùng cha khác mẹ với cô, âm thầm nói với cô rằng đây là con của bà ta với chồng trước.

Cố Diệp Ninh thấy thái độ của ông nội đối với hai anh em Đoàn Mộc Nhật Từ vô cùng bài xích, cho nên không thắc mắc gì thêm liền tin tưởng.

Cô thầm nghĩ, cho dù Đoàn Mộc Nguyệt Vy không có huyết thống với mình, nhưng Cố Diệp Ninh vẫn rất yêu thương cô em gái này, luôn coi cô như em gái ruột để chăm sóc. Mấy người Cố Liệt Hạo tuy không muốn cô quan hệ quá thân mật với ba mẹ con Phùng Xuân, thế nhưng thấy vẻ mặt vui vẻ của em gái mỗi khi cùng Phùng Xuân và Đoàn Mộc Nguyệt Vy trò chuyện, anh em bọn họ lại nhin xuống giận dữ cùng căm tức trong lòng.

Lúc đó, Cố Liệt Hạo còn từng nói, nếu như Phùng Xuân có thể thực sự đối tốt với cô, anh có thể cắn răng mà bỏ qua cho tội lỗi trước kia của bà ta, vĩnh viễn chôn vùi bí mật về cái chết của mẹ cùng mợ của mình.

Nhưng thật không ngờ, cô đối xử với người ta thật tốt, người ta lại âm thầm ở sau lưng cô đâm một dao. Đoàn Mộc Nguyệt Vy giống mẹ của mình, luôn ghen ghét đố kỵ với Cố Diệp Ninh, làm sao có thể thật lòng thật dạ với cô. Về ngoại giao nhu thuận đều chỉ là bên ngoài, có ai biết được mỗi lần mở miệng gọi Cố Diệp Ninh là chị, Đoàn Mộc Nguyệt Vy có bao nhiêu ghê tởm.

Dựa vào cái gì Cố Diệp Ninh lại là Cố gia Cố tiểu thư? Dựa vào cái gì cô sinh ra đã được mọi người sủng ái chiều chuộng? Dựa vào cái gì cô là sao sáng trên trời, còn bản thân chỉ là một viên sỏi dưới đất mặc người chà đạp? Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì? Cứ như vậy, Đoàn Mộc Nguyệt Vy dần dần sinh ra một suy nghĩ vẩn vơ. Cô ta muốn cướp tất cả mọi thứ thuộc về Cố Diệp Ninh, biến Cố Diệp Ninh trở thành người trắng tay!

Thứ mà Đoàn Mộc Nguyệt Vy thành công cướp được đầu tiên, chính là Mạch Đình. Mạch gia là một gia tộc có, gả vào đó về sau cũng xem như là được ăn sung mặc sướng tới cuối đời, tuyệt đối chỉ lợi chứ không có hại. Hơn nữa Mạch Đình rất đẹp trai, lại lắm tài lẻ, là dạng hoàng tử bạch mã có thể

khiến cho bất cứ trái tim thiếu nữ mới lớn nào cũng phải xôn xang.

Gần như không chút chần chừ, Đoàn Mộc Nguyệt Vy nhận một bữa tiệc của Mạch gia, đổ thuốc vào trong ly rượu của Mạch đại thiếu gia Mạch Đình, sau đó nhân cơ hội cùng Mạch Đình ‘lăn giường’.

Chuyện phát sinh giữa Đoàn Mộc Nguyệt Vy và Mạch Đình không biết bằng một cách nào đó, nhanh chóng được lan truyền trong giới thượng lưu. Không thể không nói, Đoàn Mộc Nguyệt Vy rất quyết tâm, mặc kệ cả thanh danh của mình, cũng muốn nắm chắc được Mạch Đình trong tay.

Mạch gia không biết Cố Diệp Ninh là tiểu thư của Cố gia, với cá tính hám lợi như của Mạch Phi, vừa nghe thấy Đoàn Mộc Nguyệt Vy là người của Đoàn Mộc gia, ông ta liền mặc kệ tình cảm của con trai với Cố Diệp Ninh, lập tức thông báo sẽ để Mạch Đình đính hôn cùng Đoàn Mộc Nguyệt Vy.

Mạch Đình dù lòng không muốn nhưng vẫn nghe theo lời của cha mình. Hắn là một người rất có tính trách nhiệm, tuy thời điểm đó hắn đã có tình cảm với Cố Diệp Ninh, thế nhưng chuyện hắn lấy đi trong trắng của Đoàn Mộc Nguyệt Vy cũng đã xảy ra rồi, cho nên mặc kệ lòng có bao nhiêu đau đớn, cũng đành phải cắt đứt quan hệ với cô.

Là Mạch Đình hắn không xứng với Cố Diệp Ninh! Mà hắn, cũng không thể trơ mắt bỏ mặc một thiếu nữ mới mười mấy tuổi như Đoàn Mộc Nguyệt Vy bị phá hủy thanh danh!

Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi cùng Cố Phong Hạ sau khi biết được chuyện giữa Mạch Đình và Đoàn Mộc Nguyệt Vy, ba anh em bọn họ một lần nữa rơi vào trạng thái điên cuồng. Đặc biệt là Cố Liệt Hạo, cảnh tượng năm xưa Phùng Xuân cướp chồng của Cố Tiệp Thu một lần nữa hiện ra trong đầu anh!

Giới cho Phùng Xuân! Giới cho Đoàn Mộc Nguyệt Vy! Anh vốn đã muốn bỏ qua cho bọn họ, không ngờ bọn họ lại vẫn dám làm tổn thương em gái của anh! Đứng là mẹ con, di truyền cả bản tính thích làm kẻ thứ ba!

Trước đó đối với Mạch Đình, Cố Liệt Hạo tuy không thích nhưng cũng không chán ghét, bởi vì Mạch Đình này tính cách cùng nhân phẩm quả thực rất tốt. Tuy nhiên sau chuyện Mạch Đình quan hệ cùng với Đoàn Mộc Nguyệt Vy, Mạch Đình cùng Mạch gia trở thành đích nhắm tiếp theo bị Cố gia đốc toàn lực chèn ép. Cố Liệt Hạo anh tuyệt đối không tha thứ cho bất cứ ai khiến em gái của mình đau lòng.

Cố Diệp Ninh khi biết được Mạch Đình cùng Đoàn Mộc Nguyệt Vy sẽ đính hôn, trong lòng có chút hoang mang thất lạc, thế nhưng cô cũng không cảm thấy quá mức đau lòng. Suy nghĩ đắn đo một hồi, Cố Diệp Ninh vẫn nhẹ nhàng buông xuống được phần tình cảm còn chưa nở rộ. Một bên là người anh trai kết nghĩa thân thiết nhất, một bên là em gái mà mình yêu thương, cô cũng không hi vọng làm ra chuyện mọi người đều khó xử.

Vốn còn muốn nói một lời chúc mừng tới Mạch Đình và Đoàn Mộc Nguyệt Vy, không ngờ mới tới Đoàn Mộc gia thì đã thấy Đoàn Mộc Nguyệt Vy quỳ sụp xuống trước mặt mình, khóc lóc thảm thiết.

Đoàn Mộc Nguyệt Vy nói xin lỗi với cô, cô ta nói cô ta không cố ý chen vào giữa cô cùng Mạch Đình, tất cả chỉ là sự cố. Bởi vì mấy người Cố Liệt Hạo không vừa mắt Mạch Đình, cho nên âm thầm ở sau lưng cô gây áp lực lên Mạch gia cùng công việc của Mạch Đình. Mạch Đình trong lúc buồn phiền uống quá nhiều rượu, cho nên mới cùng một người cũng bị chuốc say là cô ta ‘lăn giường’.

Ban đầu Cố Diệp Ninh đối với chuyện này không tin tưởng, cô không tin các anh của mình lại chèn ép Mạch Đình cùng Mạch gia, bởi vì mấy người Cố Liệt Hạo hẳn phải biết quan hệ giữa cô cùng Mạch Đình có bao nhiêu thân thiết. Thế nhưng sau đó bởi vì Phùng Xuân và Đoàn Mộc Nguyệt Vy không ngừng thổi gió bên tai, cộng thêm đúng vào thời điểm này, công ty của Mạch gia không ngừng bị Cố thị cướp đoạt các kế hoạch đầu tư, khiến cho số tiền thiệt hại tăng tới vài tỷ. Lúc này đây, Cố Diệp Ninh dù không muốn tin cũng biến thành tin.

Cố Diệp Ninh tức giận phùng phùng trở về nhà cãi nhau ầm ĩ với mấy người Cố Liệt Hạo, Cố Liệt Hạo muốn giải thích cũng chẳng có cơ hội xen vào. Cuối cùng, kết thúc chính bằng việc cô cầm theo hành lý, một mạch bỏ nhà đi thẳng tới thành phố D.

Cả một kế hoạch lớn như vậy, không thể không nói, Phùng Xuân và Đoàn Mộc Nguyệt Vy đã thành công lợi dụng được quan hệ giữa Cố Diệp Ninh và Mạch Đình. Không chỉ khiến cho cô hiểu lầm các anh em trai của mình, mà còn phá hoại được tình cảm của bốn anh em nhà họ Cố, gây đã kích cho Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi cùng Cố Phong Hạ.

.

.

.

“Ha, không biết hôm nay Đoàn Mộc gia chủ tới, là có việc gì?” Một thanh âm mang theo ý cười châm chọc vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của Phùng Xuân và Đoàn Mộc Nguyệt Vy. Cả ba người theo bản năng, quay đầu nhìn về phía nơi thanh âm phát ra.

Cố Liệt Hạo sắc mặt nghiêm nghị, một thân áo sơ mi dài tay cùng quần âu đơn giản, sống lưng thẳng tắp, đi đầu bước xuống từ trên tầng. Ở sát phía sau anh, Cố Diệp Phi hai tay đút vào túi, vẻ mặt như ngả ngón cười như không, không khó để nhận ra, thanh âm vừa rồi chính là của y. Em út trong nhà Cố Phong Hạ sắc mặt vô cảm cân ở trước mặt Cố Diệp Ninh, bộ dáng bảo vệ thấy rõ, ánh mắt lạnh liệt giống như coi ba người nhà Đoàn Mộc gia chính là hổ là báo.

“Tiểu Ninh...” Phùng Xuân vừa nhìn thấy Cố Diệp Ninh đứng sau cùng trong bốn anh em lập tức thu lại tâm tình vận vẹo của mình, đứng bật dậy, thần sắc tràn ngập hồi lỗi cùng lo lắng, hướng về phía cô như muốn nói điều gì đó lại không biết phải bắt đầu ra sao.

“Phùng phu nhân, thỉnh tự trọng một chút. Cố gia chúng tôi và bà không có liên quan với nhau, đừng gọi tên em gái của tôi thân mật như vậy.” Cố Diệp Phi bấu môi, mĩa mai.

Diễn à? Còn muốn diễn? Ở trước mặt Cố Diệp Phi y đây còn muốn diễn? Thật đúng là không biết lượng sức mình. Hôm nay nếu Phùng Xuân dám nói một câu ly gián tình cảm anh em bọn họ, y không ngại chịu bản tay để giết bà ta đâu!

“Cái đó... Diệp Phi, con hiểu lầm rồi, di...” Giống như bị bộ dạng hung dữ của Cố Diệp Phi dọa sợ, nước mắt của Phùng Xuân dâng lên, đầm đìa khế nép ở sau lưng của Đoàn Mộc Chính, “... di chỉ là... chỉ là muốn tới để... để giải thích...”

“Thật tình, hỏi thật một câu, bà là cố tình không hiểu hay thực sự nghe không hiểu vậy?” Không chút lưu tình cắt ngang lời của bà ta, y khoanh tay trước ngực, ánh mắt nhìn Phùng Xuân một cách khinh bỉ, “Đúng là người xuất thân dê hèn có khác, ngay cả tiếng phổ thông cũng không hiểu. Không phải tôi đã nói rồi sao, Cố gia chúng tôi không thân thiết với bà.”

Ngừng lại một chút, y cười nhạt: “Xin Phùng phu nhân đừng có vợ quan hệ linh tinh! Một tiếng tiểu Ninh, hai tiếng Diệp Phi, người khác không biết lại đánh đồng Cố gia chúng tôi với bà, như vậy thanh danh hào môn của Cố gia làm sao còn giữ được.”

Cố Diệp Phi tuyệt đối không khinh thường một người bởi xuất thân, bởi vì dưới chương quản lý của y, đại đa số đều là những người có xuất thân cô nhi, gia cảnh không tốt, vì vậy mới dấn thân vào hắc đạo. Tuy có thể những người đó kiến thức không cao, tri thức không nhiều nhưng một lòng trung thành với y, là những thuộc hạ mà y tôn trọng cùng tín nhiệm. Thế nhưng, loại người hám lợi như Phùng Xuân này, Cố Diệp Phi cảm thấy không việc gì phải cho mặt mũi. Mỗi thù giết mẹ, mỗi hận bà ta dám tính kể lên em gái của y, y còn chưa tính sổ đâu!

Đối với một kẻ luôn đề ý cùng tự ti về xuất thân của mình như Phùng Xuân, không thể nghi ngờ, câu nói vừa rồi của Cố Diệp Phi chẳng khác nào một con dao xé toác vết sẹo xấu xí mà bà ta luôn luôn muốn che giấu. Sắc mặt của Phùng Xuân lập tức trở nên trắng bệch, bàn tay để buông thõng chậm rãi xiết chặt lại, móng tay đâm vào da đầu gối, nhưng không thể đau đớn bằng nỗi tủi nhục hiện tại.

“Nhật Phi! Cảm miệng! Sao mày có thể nói với di Phùng của mày như vậy!!!” Đoàn Mộc Chính thấy khóe mắt của Phùng Xuân dâng lên nước mắt, tức giận vô cùng, quay lại quát Cố Diệp Phi. Cho dù thế nào Phùng Xuân cũng là người phụ nữ của ông ta, hiện tại Cố Diệp Phi không chút nể tình sĩ nhục như thế, khác nào đánh vào mặt mình.

“Quả thực là già rồi, trí nhớ cũng kém. Đoàn Mộc gia chủ, ông hình như quên mất năm xưa ai là người ký vào giấy đoạn tuyệt quan hệ cha con với chúng tôi ấy nhỉ?”

Không chút bị ảnh hưởng bởi tức giận của Đoàn Mộc Chính, y chặc chặc hai tiếng, lắc đầu thờ dãi cảm thán: “Cho dù ông có lấy Phùng phu nhân thì chúng tôi cũng chẳng có nghĩa vụ phải gọi bà ta một tiếng ‘di’. Chứ đừng nói tới...” Ngừng lại một chút, ánh mắt chuyển về khuôn mặt đầm lệ của Phùng Xuân, “... bà ta còn chẳng phải là vợ của ông, chỉ là một tình nhân mà thôi.”

“Cố Diệp Phi, cậu đừng có quá đáng!!!” Phùng Xuân lần thứ hai bị lời nói của Cố Diệp Phi làm cho nhin không được nổi giận.

“...” Cố Diệp Ninh ở phía sau cúi đầu lè lưỡi, âm thầm cho anh trai mình 1000 likes. Không thể không công nhận, về đầu miệng, khó ai có thể qua được vị Cố gia nhị thiếu gia này. Tuyệt đối là nói một câu, hại người ta học máu một câu, trúng đích không lệch mục tiêu.

“Nhật Hạo, đây là cách con dạy em mình sao?” Đoàn Mộc Chính sắc mặt cũng không thể bình thản nổi, ông ta cãi không nổi với Cố Diệp Phi, liền quay đầu về hướng Cố Liệt Hạo, lên giọng trưởng bối mà quát, “Thần là con cháu danh gia vọng tộc, lời lẽ lại không có chút lễ phép!”

“Phải, là tôi dạy em ấy như vậy đấy. Đoàn Mộc Chính ông có ý kiến gì sao?” Cố Liệt Hạo ánh mắt hững hờ nhìn cha của mình, thái độ lạnh nhạt vô cùng, thanh âm đều đều lại mang theo vài phần nguy hiểm, “Nên nhớ, ông đang đứng là biệt thự của Cố gia, không phải Đoàn Mộc gia. Ở đây, ông không có tư cách hay bất cứ quyền lực gì để dạy bảo chúng tôi.”

Từ thân thể của Cố Liệt Hạo, khí thế của dị năng giả cấp 4 lan tràn, mang theo áp lực đè nén xuống ba người Đoàn Mộc Chính, Phùng Xuân cùng Đoàn Mộc Nguyệt Vy. Mặc kệ có cam lòng hay không, một nhà ba người bọn họ đều bị ép quỳ sụp xuống. Đầu gối va chạm với sàn nhà lát gạch đá, vang lên tiếng cộp cộp cộp tràn ngập khuất phục. Anh em Cố gia đứng từ trên cầu thang nhìn xuống, khí thế cao cao tại thượng làm cho Đoàn Mộc Chính hận không thể giết chết mấy đứa con bất hiếu này của mình!!!

“Anh hai...” Qua một đoạn thời gian, cảm thấy uy hiếp đã đủ, Cố Phong Hạ lên tiếng nhắc nhở, “Nhớ lời ông ngoại nói. Bình tĩnh nghe xem ba người bọn họ hôm nay tới tìm chị có việc gì.”

“Được rồi.” Cố Liệt Hạo lập tức thu hồi khí thế, trong mắt hiện lên một tia chán ghét nhìn ba người đang quỳ mọp trên sàn nhà phòng khách nhà mình. Lát nữa nhất định phải bảo lão quản gia lau sạch chỗ đó. Thật bẩn!

“Đoàn Mộc Nhật Hạo, mày giỏi lắm, mày dám đối xử với cha mình...”

Khí thế của Cố Liệt Hạo vừa biến mất, Đoàn Mộc Chính liền cử động được, ông ta đứng bật dậy tức giận hướng về phía anh gào thét. Vừa muốn vươn tay sử dụng dị năng, lại bị Đoàn Mộc Nguyệt Vy ở bên cạnh nhào tới ngăn cản ngay tức khắc.

“Cha, cha, người đừng tức giận, người quên lời ông nội nói rồi sao. Bây giờ người tấn công, có khác nào lặp lại sai lầm của anh trai. Ông nội mà biết, nhất định sẽ đánh chết chúng ta đó. Cha, người bình tĩnh lại đi!!!” Đoàn Mộc Nguyệt Vy không phải là không tức giận, bị khinh thường, có ai mà không giận, nhưng cô ta vẫn cố gắng nhịn xuống, để khuyên nhủ cha mình.

Cố Diệp Ninh đứng quan sát thấy được tất cả, khoe miệng cong lên thành một độ cong châm chọc. Đoàn Mộc Nguyệt Vy này quả thực không tầm thường, đủ thâm độc cũng đủ nhẫn nại. Trong tình huống bị sỉ nhục tới mức này mà cô ta vẫn bình tĩnh để khuyên nhủ người khác được cơ đấy?! Kiếp trước bản thân mình đơn thuần ngây thơ, bị cô ta lừa gạt, bị cô ta hại chết, cũng tuyệt đối không oan. Cô ta so với Phùng Xuân, còn ngoan ác hơn, là một con rắn độc cần phải thời thời khắc khắc đề phòng.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Chuyện Năm Đó (2)

“Hừ!”

Đoàn Mộc Chính được Đoàn Mộc Nguyệt Vy nhắc nhở, cũng tỉnh táo lại trong tức khắc. Đúng vậy, thiếu chút nữa ông ta đã bị giận dữ làm hỏng chuyện. Bây giờ bọn họ tới là để giải thích cùng cầu người, không thể hách dịch, nhất định phải bình tĩnh ứng phó. Hít một hơi để xuống phần nộ trong lòng, ông ta nghiêng răng nghiêng lợi hướng anh em Cố Liệt Hạo lườm một cái.

Ba người nhà Đoàn Mộc gia cùng bốn anh em nhà họ Cố không ai bàn ai, tự động chia thành hai nhóm ngồi ở hai bên ghế sofa dài. Vốn mấy người Cố Liệt Hạo cũng không có ý chào đón ba người Đoàn Mộc Chính, cho nên lười chẳng thèm mở miệng bắt chuyện. Mà Đoàn Mộc Chính tuy có việc cầu người, nhưng chung quy ông ta vẫn quen thói sĩ diện, không biết phải bắt đầu từ đâu. Bầu không khí không khỏi sinh ra sự gượng gạo cùng lung túng.

“Khụ, anh à... anh mau nói đi...” Phùng Xuân chịu không nổi áp lực từ phía Cố Liệt Hạo, âm thầm huyếch huyếch khủy tay của Đoàn Mộc Chính, hạ thấp giọng “Dù sao cũng phải nói, nhẫn nại một chút là được...”

Phùng Xuân đương nhiên biết chồng mình là đang sĩ diện. Nếu có thể, bà ta cũng muốn thay Đoàn Mộc Chính mở lời, chỉ là đối tượng nếu là người nhà họ Cố, Phùng Xuân có dám có can đảm chen mồm vào. Hiện tại bà ta không thể nào đối chọi lại với Cố Liệt Hạo, với thực lực của anh em nhà họ Cố, quả thực muốn bóp chết bà ta còn dễ hơn bóp chết một con tang thi. Đoàn Mộc Nguyệt Vy cũng biết thân biết phận, cúi đầu ngoan ngoãn ngồi yên một bên, lúc này chưa phải lúc để cô ta ‘ra trận’.

“Khụ khụ khụ...” Hắng giọng, Đoàn Mộc Chính cố gắng tỏ ra nghiêm túc “Hôm nay ta cùng Xuân nhi và Nguyệt nhi tới để giải thích một chút về chuyện xảy ra trong buổi lễ đính hôn ngày hôm qua.” Giọng nói lại chẳng có một chút nào là hối lỗi cùng muốn giải thích.

“Ồ...” Cố Diệp Phi khoanh tay ngồi tựa vào ghế sofa, ồ một tiếng, thái độ châm chọc quả thực rất dễ chọc tức người khác.

“Vậy ông giải thích kĩ càng một chút xem. Chẳng lẽ việc ông hay Đoàn Mộc Nhật Từ muốn tấn công anh em chúng tôi chỉ là hiểu lầm hay sao?” Cố Liệt Hạo không vòng vo, trực tiếp vào vấn đề. Không nói tới chuyện chủ động tấn công anh em bọn họ rõ ràng là cha con Đoàn Mộc Chính sai lẽ, chỉ riêng việc đối phương chẳng có chút thành ý, anh đã chả muốn tiếp chuyện.

“Cái này... cái này là do...” Phùng Xuân ngồi bên cạnh bứt dứt không yên. Chẳng lẽ muốn bà ta nói thẳng ra, là do anh em các người quá ngang ngược, gây rối bữa tiệc đính hôn của Đoàn Mộc Nguyệt Vy hay sao ?!

“Chị... chị khuyên các anh một chút đi, chúng ta dù sao cũng là người một nhà.” Đoàn Mộc Nguyệt Vy thấy cha mẹ mình đều lúng túng không đáp trả được Cố Liệt Hạo, cũng biết bản thân đuối lý, liền dùng đôi mắt long lanh tràn ngập hi vọng nhìn sang Cố Diệp Ninh.

“Khuyên thế nào ?” Cố Diệp Ninh nhìn Đoàn Mộc Nguyệt Vy giả vờ giả vịt, trong mắt lóe lên một tia sáng thâm thúy, mỉm cười nhàn nhạt hỏi.

Hôm qua quá hỗn loạn không để ý kĩ, ngày hôm nay Đoàn Mộc Nguyệt Vy mới nhận ra đồng tử của Cố Diệp Ninh đã đổi màu. Tuy không biết lý do vì sao, nhưng cô ta vẫn cảm thấy cực kỳ áp lực mỗi lúc bị đôi mắt màu bạc kia nhìn chằm chằm. Ái ngại cúi đầu xuống, cô ta cố gắng giả bộ nhu nhược, khoe mắt ửng đỏ lên, hi vọng có thể đánh động tới đối phương. Mặc kệ Đoàn Mộc Nguyệt Vy có muốn hay không thì cô ta vẫn phải thừa nhận một điều... chỉ cần là Cố Diệp Ninh mở lời, ba anh em nhà họ Cố nhất định sẽ thực hiện.

Dựa theo sự chán ghét cùng oán giận của Cố gia đối với ba mẹ con cô ta cùng Đoàn Mộc Chính, khả năng có thể hòa giải được với Cố gia là bằng không. Vì vậy, biện pháp duy nhất để đột phá nắm được thành công chính là nhờ tới sự trợ giúp của Cố Diệp Ninh.

“Chính là... bảo các anh đừng để ý chút chuyện nhỏ nhỏ như vậy, để ảnh hưởng hiểu lầm tới tình cảm của mọi người...” Nhớ tới trước kia, Cố Diệp Ninh luôn rất tốt với mình. Bất kể khi nào cô ta giả bộ buồn bã đáng thương, người ‘chị gái’ kia nhất định sẽ đồng ý với yêu cầu của cô ta “Chúng ta là người thân ruột thịt với nhau mà...”

“Mẹ nó, ai là người thân với các người?” Cố Diệp Phi quả thực cảm thấy đầu óc nóng lên. Con nhỏ này là cố tình đúng không? Lại bày ra bộ dáng như vậy để lừa gạt Ninh nhi có phải không?

“Phi Phi...” Cố Diệp Ninh khẽ lắc đầu túm lấy tay của y, ngăn cản y xông lên tát cho Đoàn Mộc Nguyệt Vy một cái. Sau đó, cô chậm rãi quay lại tiếp tục nhìn một nhà ba người ngồi ở đối diện, bình tĩnh hỏi “Hiểu lầm? Nếu không phải anh trai tôi có thực lực mạnh, vậy thì một đòn kia của Đoàn Mộc gia chủ cùng Đoàn Mộc Nhật Từ, có tính là hiểu lầm nữa không?”

“Chị...” Không nghĩ tới cô lại hỏi ngược lại như vậy, Đoàn Mộc Nguyệt Vy có chút sững sờ.

“Các người dùng từ ‘hiếu lăm’, chẳng qua là vì các người đều không lại cho nên phải nén giận, là vì các người có việc phải cầu tới Cố gia giúp đỡ mà thôi. Ý mạnh hiếp yếu, âm hiểm hại mặt, lật lọng nhanh hơn lật sách, không phải là việc Đoàn Mộc gia các người am hiểu nhất sao?”

Cố Diệp Ninh cười khẩy, mỗi một từ một từ đều được nhấn mạnh, khả năng châm chọc chẳng thua kém gì người anh trai sinh đôi Cố Diệp Phi. Thanh âm của cô vốn rất trong trẻo như tiếng phi thủy va chạm, nhưng hiện tại rơi vào trong tai của một nhà ba người Đoàn Mộc Chính, lại chẳng khác nào những mũi dao lam sắc bén.

Cô thừa nhận bản thân mình không phải là người giỏi về tính kế, nhưng nếu đã sống lại một lần rồi còn không nhìn ra Đoàn Mộc Nguyệt Vy đang muốn lợi dụng mình, vậy Cố Diệp Ninh cô đi đập đầu từ từ được rồi. Trong quá khứ, cô không muốn nhắc lại, nhưng hiện tại muốn lợi dụng cô, vậy thì cũng phải xem xem Cố gia Cố tiểu thư cô đây có muốn hay không đã!

“Chị... chị đang nói gì vậy, Nguyệt nhi không hiểu...” Cố gắng gượng nở một nụ cười, Đoàn Mộc Nguyệt Vy tỏ ra tổn thương bởi những lời của Cố Diệp Ninh “Nguyệt nhi chỉ là... không muốn người trong nhà hiếu lăm nhau mà thôi...”

“Tiểu Ninh, đi... đi cùng Nguyệt nhi thực có lỗi với con. Di biết con vẫn còn tình cảm với tiểu Đình, Nguyệt nhi chen vào như vậy... là nó sai. Nhưng bây giờ tiểu Đình cùng Nguyệt nhi quan hệ cũng đã tốt lắm... con... đừng tức giận nữa có được không?” Phùng Xuân cúi đầu, thanh âm nức nở.

Trong mắt của Cố Diệp Ninh lóe lên một tia tinh quang. Một câu trên của bà ta không chỉ đơn giản là đổi chủ đề giúp đỡ cho Đoàn Mộc Nguyệt Vy, mà còn đang ngầm ám chỉ Cố Diệp Ninh bởi vì vẫn tức giận chuyện giữa Đoàn Mộc Nguyệt Vy cùng Mạch Đình, cho nên mới oán trách không chịu đỡ lời cho Đoàn Mộc gia bọn họ. Quả nhiên Đoàn Mộc Chính vừa nghe thấy xong, trên mặt hiện lên một tia không vui cùng trách cứ, lườm Cố Diệp Ninh.

Giờ khắc này rồi mà vẫn tranh thủ tình cảm của Đoàn Mộc Chính, cô không thể không ‘ngưỡng mộ’ Phùng Xuân một phen...

“Tiểu Ninh, con không nên vì chuyện của Mạch Đình mà oán giận với Nguyệt nhi. Nguyệt nhi là nạn nhân, Mạch Đình đương nhiên phải có trách nhiệm với em gái con. Con làm chị, tại sao không thể hiểu chuyện hơn một chút hả?” So với Cố Liệt Hạo, Cố Diệp Phi và Cố Phong Hạ, Đoàn Mộc Chính cảm thấy Cố Diệp Ninh vẫn dễ gần dạy hơn rất nhiều.

“...”

“Mau nói với các anh của con đi, Cố gia trở mặt cùng Đoàn Mộc gia, chuyện này đối với cả hai bên đều không có lợi gì. Đại hội họp bàn sắp diễn ra rồi, đừng gây thêm chuyện rắc rối, để người ngoài hiểu nhầm linh tinh nữa...”

Lúc trước do mất trí nhớ, cô không biết về ân oán giữa hai nhà Đoàn Mộc gia cùng Cố gia, cho nên vẫn luôn mặc kệ về lạnh nhạt thờ ơ của Đoàn Mộc Chính, cố chấp quán quyết lấy ông ta, hi vọng ông ta có thể cho mình một chút tình thương của cha.

Đáng tiếc càng hi vọng nhiều thì lại càng thất vọng nhiều, chung quy, ở trong mắt Đoàn Mộc Chính cũng chỉ có Đoàn Mộc Nhật Từ cùng Đoàn Mộc Nguyệt Vy là con trai con gái ruột của ông ta mà thôi.

Làm một đứa con khát khao tình thương từ cha mình, Cố Diệp Ninh có thể nói trăm điều thuận theo Đoàn Mộc Chính. Đoàn Mộc Chính sau một thời gian dài dần dần sinh ra một suy nghĩ cô sẽ không phải giờ chống đối với mình, bất kể mình răn dạy thế nào, cô cũng đều cúi đầu ngoan ngoãn tiếp nhận. Cho nên hiện tại ông ta thừa thắng đi lên, tiếp tục thao thao bất tuyệt, mà không phát hiện ra tâm tư của Cố Diệp Ninh đối với ông ta đã thay đổi từ lâu mất rồi.

“Cố gia trở mặt với Đoàn Mộc gia thì không có lợi ở chỗ nào?” Cố Liệt Hạo có chút mất kiên nhẫn, chen vào “Đoàn Mộc gia trợ giúp được gì cho Cố gia chúng tôi? Hay chỉ là cây tầm gửi muốn dựa dẫm vào đại thụ Cố gia? Đoàn Mộc gia chủ hân là làm cảm rồi nên mới có thể ở trước mặt tôi nói hươu nói vượn với em gái tôi?”

“Ta không nói chuyện với mày, ta đang nói với tiểu Ninh!”

Đoàn Mộc Chính căm ghét nhìn Cố Liệt Hạo. Đứa nhỏ này từ nhỏ đã tỏ ra thông minh hiểu chuyện hơn người, khiến cho địa vị của ông ta ở trước mặt Đoàn Mộc Cố càng giảm đi một phần. Nếu không phải vì sau này Cố Liệt Hạo dẫn theo ba đứa em nhỏ trở về Cố gia, có lẽ, Đoàn Mộc Cố đã bỏ con chọn cháu, cho Cố Liệt Hạo trở thành Đoàn Mộc gia chủ đời kế tiếp rồi.

Là con thì phải có dáng vẻ của người làm con, vậy mà tên nhóc này lại năm lần bảy lượt bày ra dáng vẻ cao cao tại thượng không nề mặt nề mũi của ông ta, chuyện này khiến Đoàn Mộc Chính cảm thấy phẫn nộ vì bị coi thường. Hơn nữa kể cả những gì Cố Liệt Hạo nói đều là sự thực, nhưng thân làm gia chủ gia tộc, Đoàn Mộc Chính không thích bị người khác nói toạc ra gia tộc nhà mình phải đi dựa dẫm vào một gia tộc khác.

Tuy giận dữ nhưng Đoàn Mộc Chính cũng hiểu cứ dây dưa với Cố Liệt Hạo là vô ích, ông ta cắn chặt Cố Diệp Ninh không tha: “Tiểu Ninh, đừng để ý lời của anh con. Những gì ta vừa nói, con hiểu chứ? Ta đây chính là vì muốn tốt cho hai nhà!”

“Đoàn Mộc Chính, tôi không phải kẻ ngốc.” Đáng tiếc, lần này, Cố Diệp Ninh sẽ để cho người cha này phải thất vọng. Ánh mắt cô châm chọc nhìn ông ta, như đang nhìn một tên hề “Mục đích của các người ngày hôm nay là gì, tôi không cần nói trắng ra mọi người cũng biết. Tôi vẫn câu trả lời cũ, chuyện Cố gia là do anh hai định đoạt, tôi không can thiệp.”

“Chị, em cùng cha mẹ đều thực sự biết lỗi rồi mà, chị đừng...” Đoàn Mộc Nguyệt Vy lúng túng gấp gấp đứng lên, muốn nắm lấy tay của cô, lại bị cô

lảng tránh “Chị...”

Hoang mang, đó là cảm xúc duy nhất lúc này của Đoàn Mộc Nguyệt Vy. Vì sao lại như thế? Không phải Cố Diệp Ninh rất cưng chiều cô, coi cô như em gái sao? Không phải chỉ cần cô làm bộ đáng thương, Cố Diệp Ninh sẽ đồng ý tất cả sao? Không phải cô có thể chi phối được cảm xúc của Cố Diệp Ninh sao? Vì sao chỉ có hơn một năm không gặp, người này lại thay đổi nhiều như vậy? Ánh mắt lạnh băng của đối phương khi chiếu lên người cô ta, khiến cho cô ta sinh ra ảo giác, bản thân đang dần dần bị đông cứng lại vậy.

“Tiểu Ninh, con... đi...” Phùng Xuân cũng không hiểu được, rõ ràng Cố Diệp Ninh rất ý vào bà ta mà? Vì cái gì người trước mặt lại xa lạ tới thế? Nếu có thể, Phùng Xuân tuyệt đối không muốn trở mặt với Cố Diệp Ninh vào thời điểm gay go hiện tại!

Cô đứng dậy khỏi ghế, nhếch môi. Mấy người này vẫn còn nghĩ cô là đứa nhỏ không hiểu chuyện trước kia, toàn tâm toàn ý coi bọn họ là người thân nữa sao? Vẫn còn nghĩ có thể đơn giản là chi phối được cảm xúc của cô, sau đó lợi dụng cô, làm hại tới Cố gia nữa sao? Hôm nay, cô sẽ tỏ rõ thái độ cho hai mẹ con này hiểu rõ.

“Một kẻ thứ ba vô liêm sỉ vì muốn thượng vị mà hại chết mẹ cùng mợ của tôi như bà, không xứng xưng một tiếng ‘dì’ với tôi. Một đứa con riêng ngày ngày chỉ biết ghen tị tính kế lòng dạ nham hiểm như rắn độc như nó, không xứng gọi tôi một tiếng ‘chị’. Lợi dụng khi tôi mất trí nhớ để lấy được sự tin nhiệm của tôi, lợi dụng tín nhiệm của tôi để hãm hại tôi gây sự với anh em trong nhà.”

Hít một hơi, cô gằn giọng cười: “Phùng Xuân, bà cùng con gái của mình tính rất giỏi, đáng tiếc rằng bà lại không tính tới khả năng tôi có thể nhớ lại, có phải hay không?” Cô đã từng trải qua hắc ám vô tận, khi biết được thân nhân của mình đã chết, không có nhà để trở về, người cha thì vô tình bạc bẽo, người em gái cùng người dì mình tin tưởng lại kẻ gián tiếp thúc đẩy tất cả mọi bi kịch.

“Ninh nhi...” Từng lời của Cố Diệp Ninh, không chỉ khiến cho ba người nhà Đoàn Mộc gia mà ngay cả anh em nhà họ Cố cũng bị giật mình. Cố Diệp Phi vươn tay nắm chặt bàn tay của cô, hoảng hốt hỏi “Là ai kẻ với em?”

“Chị đã nhớ lại!” Cố Phong Hạ neho mắt khẳng định. Ngay từ lúc Cố Diệp Ninh trở lại thủ đô, cậu đã để ý tới thái độ kỳ lạ mà cô đối với mẹ con Phùng Xuân. Không chỉ không còn tín nhiệm như trước, thậm chí còn mang theo một tia hận ý nhàn nhạt. Cho dù cô đã cố che giấu, nhưng Cố Phong Hạ là người rất nhạy cảm, vẫn có thể dễ dàng phát hiện ra.

“Nhớ... nhớ lại...” Về mặt Phùng Xuân vì kích động mà trở nên vụng vọ.

Nhìn Phùng Xuân tràn ngập kinh hãi như vậy, trong lòng Cố Diệp Ninh dâng lên một khoái cảm kì lạ. Phùng Xuân, bà có hiểu được sự đau đớn tuyệt vọng mà tôi đã phải trải qua ở kiếp trước không? Cố Diệp Ninh muốn gào lên như vậy, nhưng vẫn kiềm lại được nhờ lý trí. Một kiếp này, cô tuyệt đối không để Phùng Xuân đạt được ý nguyện của mình.

“Cho nên, bà cùng Đoàn Mộc Chính hãy dập tắt cái tư tưởng muốn tôi trợ giúp đi.” Thấy sắc mặt Đoàn Mộc Chính tái xanh, cô khinh thường hừ một tiếng “Nếu về sau này các người còn tính kế với tôi, gặp một lần tôi giết một lần.”

Rút con dao nhỏ giấu bên hông ra, cô cầm lưỡi dao sắc bén lóe lên tinh quang, chỉ thẳng trước mặt hai vợ chồng Đoàn Mộc Chính cùng Phùng Xuân: “Tôi không dọa đâu. Một đường từ thành phố D trở về, số lượng người tôi giết, cũng chẳng ít!”

“Đừng... đừng mà...” So với Đoàn Mộc Chính vẫn còn giữ được chân tĩnh, Phùng Xuân đã bị dọa sợ mất rồi. Dù sao bà ta cũng chỉ là một người bình thường không có dị năng gì, từ trước tới giờ cũng chưa phải giết tang thi, khí thế làm sao đo được với Cố Diệp Ninh.

“Cố Diệp Ninh, cô không được phép làm hại cha mẹ tôi!” Đã lật mặt như thế này rồi, Đoàn Mộc Nguyệt Vy cũng không cần thiết phải giả vờ gọi cô là ‘chị’ nữa. Cô ta đứng bật dậy, thủy cầu phóng xuất ra từ lòng bàn tay, ý đồ muốn tấn công bất ngờ.

“Thanh viêm cầu!” Cố Liệt Hạo làm sao cho phép trong địa bàn của mình lại để người khác khiến cô bị thương. Anh lập tức phản ứng, tung ra một hỏa cầu màu lam. Lửa màu lam bập bùng bao lấy thủy cầu, lập tức khiến cho thủy cầu dưới nhiệt độ âm hàn hóa thành một cục đá lớn.

“Đoàn Mộc Nguyệt Vy, cô đây là khiêu chiến với anh em chúng tôi!” Cố Diệp Phi cùng Cố Phong Hạ đồng thời đứng bật dậy, ánh mắt thâm sâu nguy hiểm liếc về phía đối phương.

“Em không sao chứ?” Thấy Cố Diệp Ninh vẫn bình tĩnh như trước, Cố Liệt Hạo quan tâm hỏi.

“Không sao, anh ra tay rất kịp thời, cảm ơn anh.” Thực ra Cố Liệt Hạo không ra tay thì cô cũng sẽ bình an vô sự, thực lực của Đoàn Mộc Nguyệt Vy còn chưa đáng để cô để vào mắt. Chỉ là anh hai đã ra tay, đúng sai gì thì cũng phải cảm ơn anh một câu.

Ừm, cảm giác được bảo vệ, quả nhiên không tệ ~

“Cô... cô muốn làm cái gì?” Thấy cô lại hướng đầu đao về phía mình, Đoàn Mộc Nguyệt Vy cắn chặt môi dưới, theo bản năng lui về sau vài bước. Tuy cô ta là dị năng giả, nhưng ở mặt chiến đấu thì hoàn toàn không có chút kinh nghiệm gì. Đừng nói là đao, ngay cả con dao gọt hoa quả cô ta cũng chưa cầm tới bao giờ.

“Đoàn Mộc Nguyệt Vy, chúng ta nói rõ vấn đề một chút nhé. Chuyện của cô và Mạch Đình, tôi không quan tâm, cho nên đừng đựng một cái lại lời vấn đề này ra để khoe khoang với tôi.” Nhắc đi nhắc lại, như tiếng ruồi vo ve bên tai, tới ngay cả người tốt tính như cô cũng thấy phiền.

Vì sao Mạch Đình lại buông bỏ cô để đính hôn với Đoàn Mộc Nguyệt Vy, Cố Diệp Ninh không cần nghĩ cũng biết. Không phải bởi vì Mạch Đình ham

của lạ hay chuyển dời tình cảm, mà là bởi vì hai nguyên do: một là vì muốn phụ trách trách nhiệm, hai là vì cảm thấy không xứng đáng với cô. Cô hiểu hẳn giống như hẳn hiểu cô, cô chịu không nổi sự tì vết trong tình yêu, mà hẳn cũng không muốn cô phải chịu uất ức.

‘Chiến thắng’ trong lần tranh giành tình nhân mà Đoàn Mộc Nguyệt Vy luôn tâm đắc, đối cô cùng Mạch Đình mà nói, chỉ là một hồi tự cao tự đại ngu ngốc tới mức ngây thơ. Cô ta cướp được thân thể Mạch Đình nhưng mãi mãi sẽ không có được trái tim của Mạch Đình.

XOẠT!!!

Cầm lấy cốc nước đặt trên bàn, không chút do dự hất thẳng vào mặt của Đoàn Mộc Nguyệt Vy, Cố Diệp Ninh cười nhạo: “Tiểu tam hóa ra cũng di truyền. Một kẻ không danh không phận, còn một kẻ thì vĩnh viễn không có được tình yêu!”

Vì danh lợi cùng ghen tị mà đánh đổi hạnh phúc cả đời, Phùng Xuân cùng Đoàn Mộc Nguyệt Vy thật sự không đáng để người ta thương tiếc!

.

.

.

Bên này Cố gia vừa tổng cổ ba người nhà Đoàn Mộc gia ra khỏi cổng thì bên kia Nam Cung gia cũng vừa dùng bữa xong. Trong phòng khách, Nam Cung Tĩnh Hải vẫn ngồi ở vị trí cao nhất, hai bên lão là Nam Cung Dịch Khương cùng con dâu Âu Dương Trúc, dưới nữa là ba anh em Nam Cung Lãnh Dạ cùng với Mặc Sở Minh và Mục Hoảng. Mọi người vừa dùng trà vừa nói chuyện phiếm với nhau, không khí cũng không tệ, cho tới khi Nam Cung Lãnh Dạ chủ động đề cập tới việc mình đã thành lập đoàn đội.

“Cái gì, con đã thành lập đoàn đội rồi sao?” Âu Dương Trúc sững sờ nhìn con trai lớn, thiếu chút nữa phun sạch cả trà trong miệng ra ngoài “Sao lại như vậy? hững ta còn đang tính toán để con gia nhập quân đội cơ mà?!” Với thực lực của Nam Cung Lãnh Dạ, nếu có thể gia nhập, nhất định sẽ góp một phần rất lớn vào thực lực chung của quân đội.

“Con không thích bị người khác quản thúc, chuyện này mẹ cũng hiểu mà.” Nam Cung Lãnh Dạ vẫn bình thản nhấp trà, đáp.

“Con từ bao giờ có ý định thành lập đoàn đội vậy?”

Nam Cung Dịch Khương nhíu chặt hàng lông mày. Nhà Nam Cung từ trước tới nay đều nuôi trẻ con theo biện pháp thả rông, chưa bao giờ can thiệp quá sâu vào quyết định của con trẻ. Thế nhưng việc thành lập đoàn đội dù sao cũng là một việc quan trọng, vậy mà Nam Cung Lãnh Dạ cứ như vậy dứt khoát thực hiện, chẳng thèm xin ý kiến trưởng bối trong nhà gì hết. Nhìn biểu hiện kia của con trai, Nam Cung Dịch Khương dám khẳng định, đứa nhỏ này đã nảy ra suy nghĩ tới việc thành lập đoàn đội từ lâu rồi.

“Từ khi con còn nghỉ chân tại căn cứ thành phố C. Ở căn cứ thành phố C còn có chế độ thành lập đoàn đội, vậy thì không thể nào ở thủ đô không có.” Không chỉ có mà phần thưởng cùng nhiệm vụ dành cho đoàn đội cũng cao cấp phong phú hơn ở căn cứ thành phố C rất nhiều.

Cái lợi từ việc thành lập hoặc tham gia đoàn đội, Nam Cung Dịch Khương đương nhiên hiểu rõ, chỉ là thân làm người cha, ông không muốn con trai mới vừa trở lại chưa được bao lâu đã lại buồn ba nguy hiểm. Tuy nhiên nghĩ tới cá tính độc lập cùng suy nghĩ truy cầu sức mạnh của con trai, Nam Cung Dịch Khương chỉ có thể thờ dài, bất đắc dĩ chấp nhận.

“Mẹ không đồng ý, quá nguy hiểm!” Tính nguy hiểm trong nhiệm vụ của đoàn đội so với nhiệm vụ của bộ đội đặc chủng chỉ có hơn không có kém. Âu Dương Trúc là phụ nữ, suy nghĩ cũng bốc đồng hơn Nam Cung Dịch Khương rất nhiều. Việc khác bà có thể làm ngơ, nhưng đây là liên quan tới an toàn của con trai ruột thịt của mình, nếu có thể ngồi yên được mới là kỳ lạ.

“Mẹ ngăn cản cũng vô ích.” Anh một khi đã quyết định thì rất khó để lay chuyển “So với làm con rùa rút cổ núp trong quân đội, lâu lâu mới ra ngoài làm nhiệm vụ, con tình nguyện đi làm nhiệm vụ đoàn đội để nâng cao thực lực của bản thân.”

“CON!!!!” Âu Dương Trúc bị chọc tới giận run. Cái thằng nhóc này, ngang như vậy là giống ai chứ hả? Nói chuyện với mẹ mình mà thế à?!

“Thôi mà, chuyện đã vậy rồi, em có ngăn cũng ngăn không được đâu, mặc kệ đi.” Nam Cung Dịch Khương vội vàng an ủi vợ. Nếu Nam Cung Lãnh Dạ chưa đi đăng ký thì vợ chồng họ còn có thể can thiệp, nhưng tiền trạm hậu tầu thế này... “Đề thằng bé muốn làm gì thì làm cái đó đi.” Con trai của ông là một con sư tử, ông cùng vợ không nên tước đoạt ‘móng vuốt’ của anh.

“Minh, Nam Cung đại thiếu có tôi với cậu trong đoàn đội đó.” Mục Hoảng đứng ở phía sau Nam Cung Lãnh Dạ, hướng Mặc Sở Minh bên cạnh nháy mắt.

“Tôi biết mà.” Mặc Sở Minh ưu thương ngửa mặt lên một góc 45 độ, vẻ mặt đã đoán được từ lâu. Vị đại thiếu gia nào đó kia mà không nhét thêm hai người họ vào trong đoàn đội mới là lạ “Dạ, ngoài tôi với Hoảng ra, còn có ai trong đội?” Một đoàn đội muốn thành lập, cần phải có ít nhất năm thành viên.

“Tiểu Ninh.” Khụ một tiếng, vành tai đỏ bừng lên, hơi hơi chột dạ đưa tay gãi gãi cánh mũi, anh quay đầu sang hướng khác. Toàn bộ mọi người đang ngồi trong phòng khách tròn to mắt. Cái gì thế này? Bọn họ vừa nhìn thấy... Nam Cung Lãnh Dạ xấu hổ sao?!

Mục Hoảng & Mặc Sở Minh: Bọn tôi biết mà, hóa ra là như thế...

“Tên đoàn đội là gì?” Nam Cung Tinh Hải ánh mắt nghi ngờ nhìn cháu trai. Lần đầu tiên lão phát hiện ra, đứa cháu này của mình kì thực cũng không phải quá mức lãnh tính.

“Dạ Ninh ạ.”

Mục Hoảng & Mặc Sở Minh & người nhà Nam Cung gia toàn bộ tuyệt vọng x N lần: (; ￣Д￣) Nếu ‘Dạ’ ở đây không phải chữ Dạ trong Nam Cung Lãnh Dạ, ‘Ninh’ không phải trong Cố Diệp Ninh, bọn họ nhất định sẽ đồng loại nhảy lầu tự tử!

Tình yêu gì đó, thực đáng sợ. Ngay cả núi băng Bắc cực như Nam Cung Lãnh Dạ cũng bị biến thành một núi lửa Vesuvius!!!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Nhiệm Vụ (1)

Sau ngày hôm đó, đám người nhà Đoàn Mộc cũng không còn dám bén mảng tới biệt thự của Cố gia nữa. Đoàn Mộc Chính, Phùng Xuân cùng Đoàn Mộc Nguyệt Vy không những không giảng hòa được với Cố gia theo như ý nguyện của Đoàn Mộc Cổ, ngược lại còn xé rách mặt với Cố Diệp Ninh. Ba người này sau khi trở về cố bị Đoàn Mộc Cổ trừng trị hay không, đó không thuộc phạm vi mấy anh em nhà họ Cố quan tâm.

Cố Diệp Ninh thoải mái nghỉ ngơi thoải mái trong vài ngày, sau đó liền cùng Nam Cung Lãnh Dạ hẹn địa điểm cùng thời gian, chuẩn bị đi làm nhiệm vụ đoàn đội đầu tiên.

Sáng sớm, bầu trời trong vắt không gợn mây, ánh nắng dịu nhẹ phủ xuống thế gian. Từ sau khi mặt trời bùng nổ, thời tiết càng lúc càng khó trở nên nắng gắt. Sau khi trải qua một khoảng thời gian rét lạnh khắp nơi phủ đầy băng tuyết thì hiện tại khí trời cũng đã ấm áp hơn rất nhiều, ngẫu nhiên sẽ xuất hiện vài cơn mưa bóng mây.

Nhiều người ngược đầu lên nhìn bầu trời khoáng đạt, trong lòng thầm nghĩ, giá như không có đám tang thì ghê rợn, giá như hiện tại không phải là mặt trời, thì có lẽ bọn họ sẽ đi du lịch một chuyến cùng người nhà hoặc bạn bè. Đáng tiếc, đó chung quy cũng chỉ là ‘suy nghĩ’. Cho dù thời tiết có đẹp hơn nữa thì con người vẫn sẽ phải chấp nhận một sự thực, đó là tiếp tục đối mặt chém giết cùng tang thi để tìm cách xoay sở phí sinh hoạt cuộc sống cho bản thân cùng người nhà.

Thời điểm hơn 8 giờ sáng, Cố Diệp Ninh đã dậy để bắt đầu chuẩn bị. Tuy rằng không muốn cô có quá nhiều tiếp xúc với Nam Cung gia cùng Nam Cung Lãnh Dạ, thế nhưng đoàn đội thì đã lập, Cố Diệp Ninh cũng đã nói hết nước hết cái, thậm chí cả chiêu năn nỉ cũng đã sử dụng, người nhà họ Cố không có cách nào để ngăn cản cô đi làm nhiệm vụ.

Cố Liệt Hạo ngày hôm nay cũng có một cuộc hẹn với mấy người bạn là Vũ Thanh, Dật Phong và Bách Di Quyền, cho nên anh dứt khoát đảm nhiệm công việc người lái xe, đưa Cố Diệp Ninh cùng với ba đứa nhỏ Hạ Kỳ Phong, Chu Nhi cùng Minh Tu đi ra khu mậu dịch của căn cứ.

Xuống xe, Cố Diệp Ninh chào tạm biệt anh hai, sau đó liền dẫn mấy đứa nhóc đi tới trước quảng trường của khu mậu dịch. Đây chính là vị trí mà ngày hôm qua cô cùng Nam Cung Lãnh Dạ đã thống nhất trước. Quả nhiên, vừa đi tới nơi liền ngay lập tức thấy được bóng dáng cao lớn cường tráng của Mục Hoảng đang đứng dựa vào cửa chiếc xe jeep.

“Hoảng ca ca, lâu quá không gặp anh...” Trong khoảng thời gian trên đường trở về thủ đô, Mục Hoảng đã hướng dẫn Hạ Kỳ Phong mấy chiêu võ, vì vậy mối quan hệ giữa một lớn một nhỏ này rất tốt. Hạ Kỳ Phong vừa nhìn thấy bóng dáng của Mục Hoảng, lập tức vượt qua Cố Diệp Ninh đang đi phía trước, vui vẻ chạy tới túm lấy cánh tay của hắn.

“A, tiểu Phong...” Mục Hoảng cũng đã phát hiện ra sự xuất hiện của nhóm người Cố Diệp Ninh, ha ha cười rồi vươn tay xoa xoa mái tóc của Hạ Kỳ Phong “Đúng là lâu rồi không gặp em.”

Sau khi trở về thủ đô, Mục Hoảng cùng Mặc Sở Minh rất bận rộn, bọn họ mỗi ngày đều như con thoi chạy ngang chạy dọc giữa nhà chính Nam Cung gia cùng với quân đội, còn phải tìm hiểu các tin tức trong căn cứ, tính tới giờ là tròn một tuần không gặp mấy đứa nhỏ này rồi. Vốn đã quen thuộc kẻ vai sát cánh với nhau trong suốt gần hai tháng, đột nhiên mọi người bị tách ra như bây giờ, Mục Hoảng không khỏi cảm thấy hơi tiếc nuối những tháng ngày tuy nguy hiểm nhưng tự do tự tại trước đó.

“Tiểu Phong à, còn có anh ở đây, không thể chỉ chào một mình Hoảng đâu nhé.” Mặc Sở Minh ngồi ở trong xe ô tô lộ đầu ra, tay tựa lên trên cửa sổ, thanh âm mang theo trêu chọc.

“Sở Minh ca, đã lâu không gặp.” Cậu bé hi hi mỉm cười gật đầu chào Mặc Sở Minh, sau đó liền phát hiện ra cửa hình của hàng ghế phía sau xe được kéo xuống, người ngồi ở trong là Nam Cung Lãnh Dạ. Hạ Kỳ Phong trong nháy mắt không tự chủ được mà đứng thẳng sống lưng, cực kỳ ngoan ngoãn mở miệng chào “Lãnh Dạ ca ca, em chào anh ạ.”

Trong đội ngũ của bọn họ, Hạ Kỳ Phong có thể nói là người tốt tính và hòa đồng nhất. Cho dù là Minh Tu tính cách âm trầm khó dò, Chu Nhi e thẹn ít

nói hay là Mặc Sở Minh xảo quyết độc miệng thì Hạ Kỳ Phong đều có thể giữ được quan hệ rất tốt. Nhưng có hai người là cậu không tài nào thoải mái được khi đứng đối diện, một là Cố Tĩnh Huyền còn một chính là Nam Cung Lãnh Dạ. Người trước bởi vì sợ, còn người sau bởi vì áp lực.

Cố Tĩnh Huyền tuy ngoài mặt luôn tỏ ra mỉm cười, thế nhưng Hạ Kỳ Phong vẫn nhạy bén nhận ra được tính cách của đối phương không hề ôn nhu như bề ngoài thể hiện ra. Ngược lại, cậu thậm chí còn ngửi thấy hương vị huyết tinh nồng đậm in hằn trên người của Cố Tĩnh Huyền, một sự máu tanh tràn ngập lãnh khốc cùng tàn bạo chính. Chính vì Cố Tĩnh Huyền nguy hiểm như vậy cho nên trong lòng của Hạ Kỳ Phong luôn luôn có một sự sợ hãi đối với vị Cố thiếu gia này.

Còn Nam Cung Lãnh Dạ thì lại là do bị áp lực. Hạ Kỳ Phong biết anh là người tốt, trên đường đi cũng không ít lần cậu đã được anh cứu và trợ giúp. Chỉ là... khí tràng trên người Nam Cung Lãnh Dạ quá mức khốc liệt cùng lạnh lùng, gây ra việc mỗi lần đối diện với anh, Hạ Kỳ Phong sẽ không tự chủ được mà muốn chạy trốn, sinh ra tâm trạng căng thẳng cùng phức tạp. Cũng may là trong đoàn đội còn có Cố Diệp Ninh, chỉ cần mặt Diệp tỷ tỷ ở đây, Lãnh Dạ ca ca nhất định sẽ thu lại một phần khí tràng của mình.

“Hoàng ca ca, Sở Minh ca ca, Lãnh Dạ ca ca.” Minh Tu từ phía sau đi tới vừa thấy ba người cũng lập tức chào hỏi. Chu Nhi qua một thời gian rồi mới gặp lại bọn họ, không khỏi xấu hổ, bẽn lẽn núp tại phía sau lưng của Minh Tu, thanh âm nhỏ nhẹ vang lên.

“Hoàng ca, Sở Minh ca, Lãnh Dạ.” Cố Diệp Ninh chậm rãi bước tới, nhìn Nam Cung Lãnh Dạ rồi mỉm cười “Mọi người chờ lâu chưa vậy?”

“Mới tới thôi, giờ vẫn chưa tới giờ hẹn mà.” Nam Cung Lãnh Dạ khuôn mặt vốn đang lạnh lùng như băng, vừa nhìn thấy nụ cười của Cố Diệp Ninh, lập tức khóe môi cũng cong lên. Hình ảnh ‘băng tan’ này quả thực đẹp tới mức hai người Mục - Mặc không dám nhìn thẳng.

“Vậy chúng ta đi tới tòa nhà đăng ký đoàn đội trước đã nhé, để bổ sung thông tin về đội viên.” Nếu đã tập hợp đủ rồi, cũng không nên lãng phí thời gian nữa.

“Được.” Gật đầu, anh đáp.

Mỗi một lần có thêm thành viên gia nhập đoàn đội thì đều phải tới tòa nhà đăng ký đoàn đội để bổ sung thêm thông tin. Lần trước anh cùng Cố Diệp Ninh chỉ điền thông tin về bản thân cộng thêm hai người Mặc Sở Minh và Mục Hoàng mà thôi. Hôm nay có thêm ba đứa nhỏ gia nhập, đương nhiên lại phải ghé vào cái tòa nhà đăng ký kia thêm một lần nữa.

“Ngoại trừ ba đứa nhỏ ra, chúng tôi cũng muốn bổ sung thêm tên của ba người nữa vào đoàn đội.” Mục Hoàng giúp Cố Diệp Ninh cùng ba đứa nhỏ mở cửa xe ra, sau đó ngồi vào ghế lái, vừa khởi động xe vừa nói.

“Hả? Hoàng ca ca, bổ sung thêm ai vậy?” Minh Tu có chút tò mò hỏi.

“Là Nhị thiếu gia, Nguyên Nguyên tiểu thư cùng Hạ thiếu gia.” Bất cười một cách cực kỳ bất đắc dĩ, hần trả lời.

Ngay sau khi biết được Nam Cung Lãnh Dạ thành lập đoàn đội, mà trong đoàn đội đó có đội phó là ‘chị dâu tương lai’, Nam Cung Nguyên Nguyên liền ồn ào đòi tham gia cùng, cuối cùng còn kéo theo thêm cả Nam Cung Lãnh Dịch cùng với Hạ Thiên Khải dính vào. Nam Cung Lãnh Dạ đối với cô em gái bốc đồng bướng bỉnh này không còn cách nào khác, cho nên đành phải gật đầu đồng ý, bằng không tai của anh sẽ bị Nam Cung Nguyên Nguyên hành hạ cho tới khi đóng kén.

Đáng nhẽ sáng hôm nay ba người kia cũng sẽ đi chung luôn, nhưng giữa đường thì bị Nam Cung Tĩnh Hải ngăn lại. Lão tùm cổ bắt Nam Cung Nguyên Nguyên đi tới quân đội để rèn luyện, nói cái gì mà chừng nào cô bé chưa đột phá được cấp 3, thì đừng hòng lão cho ra khỏi căn cứ để làm nhiệm vụ đoàn đội. Nam Cung Lãnh Dịch cùng Hạ Thiên Khải lại một lần nữa bị Nam Cung Nguyên Nguyên mề neho lôi kéo ăn vạ hăm dọa, cuối cùng đành ‘theo hầu’ cô bé, đi tới quân đội nhận huấn luyện.

“Em gái của anh thực thú vị.” Cố Diệp Ninh ngồi cạnh Nam Cung Lãnh Dạ, ánh mắt tràn ngập ý cười cùng, đối với anh trêu chọc.

Anh không phải người hay kể chuyện về gia đình của mình, nhưng thông qua những mẩu chuyện ngắn vụn vặt, Cố Diệp Ninh vẫn biết được đôi chút về hai người em trai cùng em gái của Nam Cung Lãnh Dạ.

Nam Cung Lãnh Dịch là một người khá là chính chắn, có phần trưởng thành trước tuổi. Cậu rất biết nghe lời, kính già yêu trẻ, giỏi văn lại biết võ, xem như cũng là một vị thiếu niên tinh anh tài giỏi. Còn Nam Cung Nguyên Nguyên lại trái ngược lại với hai người anh trai hiểu chuyện thông minh của mình, từ nhỏ tới lớn cực kỳ nghịch ngợm, không có một chút đáng về nào của một tiểu thư quý tộc. Ấn tượng của Nam Cung Lãnh Dạ về đứa em gái này chính là ba cụm từ liên hoàn cùng quy hồi không có hồi kết: rắc rối - gây chuyện - phải đi giải quyết!

“Hi vọng là nó đừng có sớm đột phá vội, bằng không để nó đi theo làm nhiệm vụ, sẽ ồn muốn chết.” Xoa xoa thái dương, anh thờ hất ra, không có chút thương xót nào cho đứa em gái đang bị ‘tra tấn’ huấn luyện ở trong quân đội.

Anh biết quá rõ tính cách của Nam Cung Nguyên Nguyên, con nhỏ miệng rộng kia mà ở đây, chẳng mấy chốc sẽ lộ ra cho Cố Diệp Ninh biết tình cảm của anh, mà đây không phải là việc Nam Cung Lãnh Dạ mong muốn. Ít nhất, có bày tỏ cũng là tự miệng anh nói ra, không cần thông qua người khác. Với lại, hiện tại chưa phải là thời điểm thích hợp để bày tỏ.

“Vừa vặn, tôi cũng muốn báo danh thêm cho vài người.” Nghĩ tới lời của Cố Tĩnh Huyền nói với mình lúc sáng nay, cô quay sang dò hỏi Nam Cung Lãnh Dạ. Dù sao anh mới là đội trưởng, vẫn nên có sự đồng ý chấp thuận từ anh thì mới tốt “Huyền ca nói anh ấy cùng Chu Tề Sa cũng muốn tham dự đoàn đội của chúng ta, có thể hay không?”

“...” Trong một thoáng, khoe miệng của Nam Cung Lãnh Dạ trở nên co quắp, nhưng cuối cùng vẫn cắn răng phun ra một chữ “Được!”

Lập đoàn đội cốt yếu chính là muốn tiện bề theo đuổi tiếp xúc với Cố Diệp Ninh, hiện tại lại có một vị ‘cuồng em’ nhà họ Cố xen vào, đây không phải là muốn kế hoạch của anh bị delay vô thời hạn sao? Nhưng mà Nam Cung Lãnh Dạ lại không có cách nào từ chối sự gia nhập của Cố Tĩnh Huyền, hoặc là nên nói, không tìm ra được lý do nào để từ chối. Dù sao Cố Tĩnh Huyền cũng là anh họ của Cố Diệp Ninh, cũng đã từng tham gia chiến đấu với bọn họ một thời gian, thực lực cũng rất mạnh, anh phải nói gì để ‘đá’ anh ta ra khỏi đoàn đội đây?!

“Vây thì tốt quá.” Ngừng một chút, cô bổ sung “Hôm nay Huyền ca tạm thời chưa đi cùng được, anh ấy đi cùng Phi Phi rồi. Anh ấy nói là cứ đăng ký bổ sung thành viên cho anh ấy trước đã, nhiệm vụ sau này anh ấy cùng với Chu Tề Sa sẽ tham gia cùng.”

Cố Diệp Ninh vẫn luôn có cảm giác rằng Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Tĩnh Huyền hình như không thích nhau cho lắm, vì vậy có chút lo lắng sợ anh sẽ từ chối, may mắn là anh vẫn nể mặt cô. Nếu có thể, cô vẫn muốn Nam Cung Lãnh Dạ cùng với Cố Tĩnh Huyền có thể cải thiện được quan hệ, như vậy người đứng giữa là cô đây sẽ không quá tới mức bị khó xử. Xem ra phải tìm thời điểm thích hợp, thử hỏi một chút xem hai người này rốt cuộc là có mâu thuẫn gì.

“Tôi biết rồi.” Hít một hơi, Nam Cung Lãnh Dạ gật đầu.

“Chắc, đúng là cáo già. Nhà họ Cố quả thực là một ổ cáo già...” Thông qua gương chiếu hậu nhìn về mặt đang cố gắng kiềm nén của Nam Cung Lãnh Dạ, Mặc Sở Minh khẽ lắc đầu, thấp giọng lầm bầm “Một chiêu này của Cố Tĩnh Huyền, quá hiểm!”

“Cậu đang nói cái gì đấy?” Mục Hoảng đang lái xe quay sang hỏi.

“Không có gì, chỉ cảm thán chút mà thôi.” Nheo mắt, y nhún nhún vai, đáp lại bằng một câu rất ảm ỉm. Nhà họ Cố ngoại trừ vị lão cáo già là Cố Vân ra thì còn có ba con cáo già nguy hiểm cần phải đề phòng khác là Cố Tĩnh Huyền, Cố Liệt Hạo cùng Cố Diệp Phi. Thế nhưng so ra thì y ghét nhất vẫn là cái tên Cố Diệp Phi kia!

“Lần sau dẫn theo cả tiểu Nha đi cùng nhé, hiện tại nó đã có dị năng, đem nó theo cũng rất hữu dụng. Với cả từ lúc về tới thủ đô, tôi chưa gặp lại nó.” Không muốn tiếp tục chủ đề về Cố Tĩnh Huyền nữa, Nam Cung Lãnh Dạ uyển chuyển chuyển chủ đề.

“Được. Từ khi trở về tới giờ nó toàn nằm ườn bụng trong ổ bông thôi, phải bắt đi ra ngoài vận động nhiều một chút mới được.” Nhắc tới tiểu Nha, Cố Diệp Ninh liền cười híp mắt “Nó cũng nhớ anh lắm, thỉnh thoảng tôi nhắc tới tên anh, nó sẽ ngóc cổ dậy để nghe ngóng. Ngoại trừ tôi ra, lần đầu tiên thấy nó để ý tới người khác như vậy.”

“Tôi với nó có duyên mà.” Khoanh tay trước ngực, trong mắt của Nam Cung Lãnh Dạ hiện lên một tia sáng kiêu ngạo.

Anh là ba ba của tiểu Nha, đương nhiên nó phải để ý tới anh!

Hai người mỗi người một câu trò chuyện, Mục Hoảng tập trung lái xe, Mặc Sở Minh nhắm mắt dưỡng thần, ba đứa nhỏ tùm tùm lại thì thà thì thầm rồi bật cười với nhau, không khí trên xe hài hòa vô cùng, không có bất cứ một chút xa cách nào hết cả.

.
. .
.

Rời khỏi tòa nhà đăng ký đoàn đội, mọi người đi tới tòa nhà nhận nhiệm vụ để xem xét xem có nhiệm vụ nào thích hợp để làm hay không. Trong tòa nhà nhận nhiệm vụ lúc nào cũng đông người qua kẻ lại, với đủ mọi thành phần cùng tầng lớp dân chúng, ồn ào náo loạn vô cùng.

Mục Hoảng cao lớn đi tiên phong mở đường, khí thế của hắn rất mạnh mẽ, khiến cho mọi người không khỏi tự giác lui bước tránh đường. Mặc Sở Minh bảo hộ ba đứa nhỏ thật cẩn thận đi ở giữa, không để cho người khác chen lấn xô đẩy rồi giẫm lên chân hoặc va chạm vào mấy đứa nhỏ. Cố Diệp Ninh cùng Nam Cung Lãnh Dạ chậm rãi thông thả đi cuối cùng. Một đoàn người vừa xuất hiện, lập tức gây sự chú ý, cũng dễ dàng tiến vào tới trước bảng thông cáo nhiệm vụ.

“Có nhiệm vụ nào thích hợp không?”

Lúc này Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh liền chuyển vị trí, đi tới phía trước, hai người cùng nhau nhìn một loạt các nhiệm vụ được dán trên bảng thông cáo. Mọi người xung quanh tự động tránh ra, tạo thành một vòng vây vây quanh đoàn đội của bọn họ. Dưới ánh nhìn chăm chăm cùng tò mò của không biết bao nhiêu người, bảy người vẫn bình tĩnh cũng thản nhiên trao đổi với nhau, xem xem nên tiếp nhận nhiệm vụ nào.

“Có một nhiệm vụ cấp A.” Mặc Sở Minh nheo mắt nhìn một nhiệm vụ được dán ở góc trái của bảng, vươn tay giật xuống tờ ghi nhiệm vụ. Có vẻ như nhiệm vụ này đã được dán từ lâu rồi, cho nên chữ viết bên trên có chút mờ.

“Nhiệm vụ cần làm gì?” Cố Diệp Ninh trực tiếp hỏi.

“Tiêu diệt tang thi ở thôn Đông nằm phía bên cạnh biên giới căn cứ thủ đô. Tang thi ở đó ước chừng có khoảng gần 200 con, cấp bậc không rõ nhưng chắc chắn có tang thi tiến hóa.” Tiếp nhận tờ nhiệm vụ từ tay của Mặc Sở Minh, Nam Cung Lãnh Dạ dùng thanh âm thanh lãnh của mình, thản nhiên bình tĩnh đọc hết phần miêu tả nhiệm vụ.

“Tại sao lại có nhiệm vụ này?” Bình thường nhiệm vụ đi tiêu diệt tang thi ở một vùng địa phương nào đó đều dành cho quân đội, như thế nào hiện tại lại chuyển giao qua cho các đoàn đội làm vậy?! Cố Diệp Ninh cảm thấy thực kỳ quái.

“Thôn Đông này chỉ là một thôn nhỏ, số lượng tang thi cũng không lên tới 500 con, cho nên không nhất thiết phải nhờ tới lực lượng quân đội ra tay. Bên chính phủ muốn tiêu diệt hết tang thi ở đó để thôn tính vùng đất ở thôn Đông, làm khu trồng trọt mới cho căn cứ.” Mục Hoảng gần đây thường xuyên ra vào trong quân đội, có nghe loáng thoáng được không ít thông tin.

“Nhưng mà gần 200 con tang thi, hơn nữa lại có không ít tang thi tiến hóa, nếu chỉ có bảy người chúng ta đi thì sẽ phiền lắm đấy.” Hạ Kỳ Phong nhón nhón chân nhìn qua tờ nhiệm vụ, thấp giọng nói “Giết tới mức mệt không còn sức luôn...”

Nam Cung Lãnh Dạ gật gù đầu với lời của Hạ Kỳ Phong, cũng hiểu số lượng tang thi như thế này quả thực có chút hơi nhiều, nếu đội ngũ đồng người hơn một chút thì còn có thể suy xét lại. Đi làm nhiệm vụ để gia tăng kinh nghiệm thực chiến cho bản thân, chứ không phải đi liều chết, về việc này thì Nam Cung Lãnh Dạ phân biệt rất rõ ràng. Vì vậy, anh lần nữa lại quay đầu sang tiếp tục nhìn những nhiệm vụ khác thử xem có nhiệm vụ nào hợp lý hơn một chút hay không.

“Không có nhiệm vụ nào thích hợp cả. Đại đa số đều là nhiệm vụ đi tìm kiếm đồ vật, thảo dược...” Lắc lắc đầu, anh nhún mày. Ngoại trừ tờ nhiệm vụ trên tay của anh ra thì không có nhiệm vụ nào khác là yêu cầu đi giết tang thi.

“Hay là chúng ta cứ làm nhiệm vụ cấp A kia đi. Cùng lắm là chúng ta ghép đoàn đội với một đoàn đội khác.” Mặc Sở Minh trước đó đã tìm hiểu rất kỹ về các phương pháp hoạt động đoàn đội, nhớ ra cái gì đó, y lập tức liền đề nghị.

Nếu như có một nhiệm vụ quá khó (từ cấp B trở lên) mà đoàn đội tiếp nhận nhiệm vụ này cảm thấy bản thân không đủ khả năng để hoàn thành, thì có thể thuê một đoàn đội khác, cùng nhau ghép đội để đi làm nhiệm vụ. Đoàn đội đi thuê cùng đoàn đội được thuê sẽ thỏa thuận lợi nhuận chia chác giữa đôi bên, phía tổ chức đoàn đội sẽ không can dự vào.

Trong căn cứ có rất nhiều đoàn đội nhỏ lẻ thực lực không tốt hoặc là không có chỗ dựa sau lưng, bọn họ vì muốn kiếm tiền hạch và điểm số để xoay sở cuộc sống, thường xuyên phải ra ngoài làm các nhiệm vụ có tính nguy hiểm cao. Để đảm bảo sự an toàn của bản thân cùng đoàn đội, đại đa số những đoàn đội nhỏ lẻ thực lực không tốt này đều sử dụng phương pháp ghép đoàn đội với một hoặc nhiều đoàn đội khác, cùng nhau đi làm nhiệm vụ. Các đoàn đội nếu như hợp tác thường xuyên với nhau, còn được coi là đồng minh của nhau.

“Mới buổi đầu tiên mà đã... ghép đoàn đội sao?” Mục Hoảng len lén liếc mắt nhìn ba người Nam Cung Lãnh Dạ, Minh Tu cùng Chu Nhi. Ba người này phải nói là cực kỳ bài xích người lạ. Cố Diệp Ninh cùng Mặc Sở Minh tuy bình thường có hơi lạnh nhạt, thế nhưng so ra còn tốt tính chán so với ba người ‘lập dị’ kia.

“Hoảng ca, anh nói xem, có ai dám ghép đoàn đội với đoàn đội của chúng ta không?” Hạ Kỳ Phong túm lấy tay của hắn, thì thầm. Cậu cũng tự hiểu được tính khí các thành viên trong đoàn đội của mình có bao nhiêu không tốt.

“Nhiệm vụ cấp A kia nếu chỉ có bảy người chúng ta đi thôi thì không ổn chút nào. Nếu muốn làm nhiệm vụ cấp A thì chấp nhận ghép đoàn đội với một đoàn đội khác, bằng không thì tạm thời nhận một nhiệm vụ khác đơn giản hơn vậy.” Mặc Sở Minh nhún nhún vai, phân tích.

“Đi, nhận nhiệm vụ cấp A này. Ghép thì ghép, chúng ta cũng không có rảnh rỗi để tiêu phí thời gian vào mấy cái nhiệm vụ đi tìm kiếm đồ vật.” Phẩy phẩy tay, Nam Cung Lãnh Dạ nói.

“Tôi sao cũng được.” Cố Diệp Ninh không có ý kiến.

“Em đồng ý với Lãnh Dạ ca, em chỉ thích giết tang thi.” Minh Tu cũng sáng khoái đồng ý “Mấy trò tìm đồ gì gì đó, chẳng phân kích chút nào!”

“Em thì sao cũng được. Miễn bọn họ đừng chọc tới em.” Chu Nhi nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ của mình, đôi mắt tròn trong veo tràn ngập sự ngây thơ, nhưng lời nói thì lại mang theo thâm ý khiến cho người ta không khỏi e ngại.

Lần này không chỉ Mục Hoảng mà cả Hạ Kỳ Phong cùng Mặc Sở Minh cũng toát mồ hôi hột, cả ba theo bản năng lui về sau một bước. Đừng nghĩ Chu Nhi đang nói giỡn, cô bé con này là đang nói lời thật lòng đấy. Nếu như có người nào dám chọc tới cô bé, khiến cho cô bé mất hứng, Chu Nhi thậm chí chẳng cần động tay gì, cứ đứng nguyên một chỗ, sử dụng dị năng, tấn công vào tinh thần lực của đối phương là đủ để khiến đối phương trở thành nửa điên nửa dại rồi...

Cho nên mới nói, cái dị năng tinh thần này quả thực đúng là nghịch thiên mà! (; ￣ ▽ ￣)

Tiểu Chu Nhi, tiểu Tu, trẻ con mà khát máu lại thích đánh nhau như vậy, thực sự không tốt cho quá trình phát triển tương lai đâu, có được hay không? (; ￣ ▽ ￣)

Cuối cùng bởi vì không có ai phản đối, mọi người vẫn quyết định tiếp nhận nhiệm vụ giết tang thi cấp A này. Sau khi đi tới quầy đăng ký, Nam Cung Lãnh Dạ lấy tư cách đội trưởng của đoàn đội Dạ Ninh, nhờ nhân viên giúp đỡ bọn họ tìm được một đoàn đội để ghép đoàn đi chung cùng làm nhiệm vụ. Do việc ghép đoàn này rất phổ biến lại thường xuyên xảy ra, cho nên nhân viên cũng không ngạc nhiên hay nghi hoặc gì, lập tức dùng loa phát thanh thông báo về cấp bậc cùng yêu cầu của nhiệm vụ và mức thưởng nếu hoàn thành.

Đoàn đội Dạ Ninh theo sự hướng dẫn của nhân viên, đi tới khu vực nghỉ ngơi ở bên trái, ô số B245 để chờ đợi. Nếu như có đoàn đội nào nguyện ý chịu ghép đoàn với bọn họ, sẽ đi tới đây để gặp mặt. Kế tiếp hai bên phải đạt được thỏa thuận chung về mức thưởng, sau đó mới bắt đầu xuất phát đi làm

nhiệm vụ.

Nhiệm vụ của bọn họ là nhiệm vụ cấp A, tuy nguy hiểm cũng cao nhưng mức thưởng cũng tương đối lớn, cho nên cũng có không ít người dẫn đo muốn tới để gia nhập ghép đoàn. Đáng tiếc, trong vài đoàn đội đầu tiên tới, không có đoàn đội nào đạt được chấp thuận từ đoàn đội Dạ Ninh. Hoặc là quá thừa người so với yêu cầu, hoặc là thực lực quá mức kém cỏi đi theo cũng chỉ khiến cho mọi người bị kéo chân, hoặc là kẻ quá tham lam muốn chiếm phần nhiều phần thưởng...

“Diệp tỷ tỷ, Lãnh Dạ ca ca, chúng ta có nên chờ nữa không? Đã hơn 30 phút rồi.” Nhíu nhíu này, Hạ Kỳ Phong quay sang nhìn Cố Diệp Ninh cùng Nam Cung Lãnh Dạ, hỏi.

Đại đa số mọi người đều đi làm nhiệm vụ từ sáng, để tranh thủ về kịp trước giờ cửa thành đóng. Hiện tại đã là gần 10 giờ sáng mà đoàn đội của bọn họ vẫn còn ở đây chờ đợi, nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ khiến cho không đảm bảo đủ thời gian để làm nhiệm vụ của bọn họ. Dù sao cũng là nhiệm vụ cấp A, gần 200 con tang thi, trong đó có cả tang thi đã tiến hóa, số lượng này cũng không dễ giải quyết trong một khoảng thời gian ngắn đâu.

“Chờ thêm lúc nữa, nếu như không có ai đáp ứng được yêu cầu ghép thì chúng ta sẽ lại tính tiếp.” Cố Diệp Ninh vuốt ve thanh kiếm treo ở bên hông, vẫn rất kiên nhẫn, không hề có chút nào bức bối bởi vì phải chờ đợi.

“Diệp tỷ tỷ, nếu không có ai đáp ứng được nhu cầu, chúng ta có thể hay không vẫn đi làm nhiệm vụ?” Chu Nhi ngẩng đầu nhìn cô, thanh âm trong trẻo có chút ngây thơ vang lên.

“Nhiệm vụ cấp A này có chút nguy hiểm. Nếu như ghép đoàn rồi, tới lúc làm nhiệm vụ nhờ mà gặp phải tang thi lợi hại, ít nhất cũng có thêm mấy cái khiên thịt che chắn để chúng ta lợi dụng mà thoát hiểm. Nhưng nếu không ghép được đoàn đội, em cảm thấy cũng không có vấn đề gì, mỗi người cố gắng thêm một chút, thì chúng ta có thể giải quyết được nhiệm vụ này thôi.”

Minh Tu cảm thấy thực lực của đoàn đội mình tốt lắm, tuy rằng số lượng gần 200 con tang thi là rất nhiều, nhưng cũng không phải là không làm được. Nhớ trước kia khi bọn họ một đường chạy về thủ đô, đã có không ít lần gặp phải đàn tang thi cỡ nhỏ, số lượng cũng khoảng vài chục tới gần 100 con, nhưng bọn họ vẫn có thể tiêu diệt được hết. Hiện tại Diệp tỷ tỷ cùng Lãnh Dạ ca ca đã là dị năng giả cấp 4, cộng thêm những người còn lại cố gắng hơn một chút, gần 200 con nhất định là có thể giết được.

“Đúng là không phải là không hoàn thành được nhiệm vụ, thế nhưng chúng ta cũng không cần nhất thiết liều mạng trong trường hợp này. Tiêu hao quá nhiều tinh thần lực sẽ rất nguy hiểm cho dị năng giả. Anh muốn giúp mọi người tăng khả năng chiến đấu chứ không phải là muốn hại mọi người.” Nam Cung Lãnh Dạ có chút bất đắc dĩ nhìn Minh Tu.

Thằng nhóc này quả thực rất xốc nổi. Chẳng qua... cái gì gọi là ‘có thêm mấy cái khiên thịt che chắn’? Cái gì gọi là ‘để chúng ta lợi dụng mà thoát hiểm’? Từ tưởng sao có thể hung tàn bạo lực như vậy? Thực tò mò, rốt cuộc cái tổ chức sát thủ kia đã nhồi những gì vào đầu mấy đứa nhóc con này vậy? Nam Cung Lãnh Dạ xoa xoa cằm, ánh mắt mang theo hứng thú nhìn về Minh Tu cùng Chu Nhi.

“Nam Cung đại thiếu nói đúng đó, tiêu hao tinh thần lực thì cơ thể sẽ rất khó chịu. Anh còn phải lái xe chờ mọi người, nếu sau khi hoàn thành nhiệm vụ mà thể lực cùng tinh thần lực quá yếu, thì sẽ nguy hiểm lắm đấy.” Mục Hoảng chỉ chỉ vào mình, trừng mắt với Minh Tu, nói.

“Hơn nữa, không thể đảm bảo là sau khi chúng ta kết thúc nhiệm vụ rồi, trên đường trở về có thể hay không gặp rắc rối gì khác. Phải giữ được một phần thể lực để tự bảo hộ lấy mình.” Hạ Kỳ Phong cũng ngay lập tức tham gia đội ngũ ‘tích cực giải thích’.

“Tu, sau này phải nghĩ rộng ra một chút.” Cố Diệp Ninh cười cười xoa đầu nó, nhắc nhở. Minh Tu có đủ thông minh nhưng lại thiếu khả năng suy xét toàn cục, điều này sẽ khiến nó gặp rất nhiều khó khăn và bất lợi trong tương lai.

“Được rồi, em hiểu rồi.” Đối với lời của Cố Diệp Ninh, Minh Tu vẫn luôn luôn lắng nghe.

“Xin hỏi, các vị có phải là đoàn đội Dạ Ninh hay không?”

“Các người là đoàn đội Dạ Ninh? Chúng tôi muốn ghép đoàn để cùng làm nhiệm vụ chung.”

Đúng lúc này, hai thanh âm cùng lúc vang lên từ hai phía khác nhau, cắt ngang cuộc tán gẫu cùng ‘dạy dỗ’ của nhóm người Nam Cung Lãnh Dạ. Mọi người theo bản năng, đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn về phía chủ nhân của hai thanh âm ban nãy. Không biết có phải ảo giác hay không, Cố Diệp Ninh lại cảm thấy dường như có một giọng nói bản thân đã từng nghe thấy ở đâu đó. Thời điểm khi cô ngẩng đầu lên, không khỏi giật mình...

Không nghĩ tới... lại là người quen!

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Nhiệm Vụ (2)

Đối diện nhóm người Cổ Diệp Ninh có hai đoàn đội khác. Đoàn đội đứng bên phải chỉ có hai nam nhân trưởng thành: người đứng phía tay rìa rìa xồm xoàm nhưng vẫn có thể nhìn ra được đường nét khuôn mặt rất anh tuấn cương nghị, thân hình cao lớn, tuổi khoảng hơn 30 một chút, bước đi vững chắc, chắc hẳn đã từng là lính; người phía sau trẻ hơn một chút, tóc cắt thành thành đầu cua, khuôn mặt sáng sủa, tư thái nhanh nhẹn, nhìn ra được người này thân thủ cũng không tệ.

Đoàn đội ở bên trái có hai nam một nữ: người đi đầu là một người đàn ông, hắn ta mặt vuông chữ điền, toàn thân toát ra một hơi thở hoang dại nam tính, phong cách sáng khoái phóng khoáng; theo sau là một gã nam nhân trẻ tuổi cao ráo, da ngăm đen, bộ dạng cực kỳ lưu manh, mặc áo sơ mi phanh ra toàn bộ phần ngực trần trụi; cuối cùng là thiếu nữ đầu tóc nhuộm đủ bảy sắc cầu vồng, trên mũi còn đeo khuyên, quần áo hở hang, vẻ mặt mỉm cười tím tím.

“Là hai người? / Là các anh?” Gần như cùng một lúc, người đàn ông trẻ tuổi cắt đầu cua của đoàn đội bên phải cùng với Hạ Kỳ Phong kinh ngạc kêu lên.

“Đã lâu không gặp.” Người thủ lĩnh của đoàn đội bên phải cũng nhận ra Hạ Kỳ Phong cùng Cổ Diệp Ninh. Nhìn lướt qua toàn bộ người của đoàn đội Dạ Ninh, trong ánh mắt của anh ta lóe lên một tia kinh diễm tuy nhiên ngoài mặt vẫn rất bình tĩnh. Anh ta quay đầu hướng về phía Cổ Diệp Ninh, khẽ gật nhẹ coi như chào hỏi “Rất vui vì thấy hai người các cô bình an tới được thủ đô.”

“Anh cũng thế.”

Cổ Diệp Ninh trí nhớ rất tốt, đương nhiên cũng sẽ không quên đối phương. Hai người trong đoàn đội này chính là Trần Lục cùng với tiểu Hùng mà cô cùng Hạ Kỳ Phong đã gặp qua trước đây. Nếu nói chính xác ra thì Trần Lục cùng tiểu Hùng còn là hàng xóm sống chung trong một khu nhà với cô. Thời điểm khi mặt thể vừa bùng nổ, cô và Hạ Kỳ Phong trong khi lần mò đi xuống tầng hầm của khu nhà, đã từng chiến đấu cứu giúp nhóm người Trần Lục khỏi đám tang thi.

Đối với Trần Lục cùng tiểu Hùng, Cổ Diệp Ninh có ấn tượng không tệ. Trần Lục cùng tiểu Hùng hai người này dường như là bộ đội xuất ngũ, thân thủ không tệ, tính cách cũng rất tốt, là người biết phân biệt phải trái, chỉ có điều hay thích xen vào việc của người khác.

Lúc đôi bên gặp mặt ở trong cầu thang thoát hiểm ở khu nhà tại thành phố D, Cổ Diệp Ninh nhớ rõ hai người này đã cứu không ít người, trong số đó có không ít kẻ chỉ thích núp sau lưng người khác, giây trước vừa khóc lóc sợ hãi nhưng giây sau đã có thể sẵn sàng vươn tay đẩy người bên cạnh ra chết thay cho bản thân. Chính bởi vì chương mắt đám người hỗn loạn tạp nham kia, cho nên cô đã khước từ lời mời gia nhập đội ngũ của Trần Lục.

“Tôi cũng không ngờ là các anh cũng chọn thủ đô làm đích tới.” Cô còn tưởng Trần Lục cùng tiểu Hùng chỉ đi tới các khu căn cứ ở lân cận thành phố D thôi chứ.

“Vốn muốn tới căn cứ S, tuy nhiên trên đường đi gặp phải tang thi triều, đoàn đội đã chết không ít người. Trong lúc tháo chạy vì quá vội vàng không xác định được phương hướng, cho nên chúng tôi đành phải bắt đầu tiếp tục đi về hướng căn cứ thủ đô. May mắn là đài ngộ ở nơi này tốt lắm.”

Tiểu Hùng miễn cưỡng cười cười nhưng sắc mặt vẫn có chút tái nhợt khi nhớ tới cảnh tượng bị tang thi triều đuổi giết. Tang thi triều bọn họ gặp là một tang thi triều cỡ nhỏ, nhưng số lượng tang thi bên trong đó cũng lên tới bảy tám trăm con. Bọn họ có tưởng tượng được bị gần nghìn con tang thi đuổi bắt như vậy, đó là cảnh tượng hung tàn tàn khốc đáng sợ tới mức nào không? Cho dù có là những quân nhân đã xuất ngũ như Trần Lục cùng tiểu Hùng, vẫn không kiềm được sự sợ hãi tới từ tận sâu trong tâm hồn.

“Chúng tôi mới tới căn cứ thủ đô được hai ngày, nhưng bởi vì nhiều anh em bị thương quá, chưa thể đi ra ngoài làm nhiệm vụ được.”

Dường như không muốn nhắc tới chuyện tang thi triều nữa, Trần Lục xen ngang, giải thích lý do bản thân muốn ghép đoàn đội cùng bọn họ: “Hiện tại tạm thời đội ngũ của chúng tôi chỉ có tôi và tiểu Hùng là vẫn còn năng lực chiến đấu. Nhân số quá ít, không thể nhận được nhiệm vụ nào tốt, cho nên tôi muốn cùng mọi người ghép đoàn đội.”

“Thực lực của hai người tới mức độ nào rồi?” Nam Cung Lãnh Dạ khoanh tay đứng bên cạnh Cổ Diệp Ninh trực tiếp ngắn gọn mở miệng hỏi.

Hai người Trần Lục cùng tiểu Hùng này tuy là người quen với Hạ Kỳ Phong cùng Cổ Diệp Ninh, nhưng giao tình cũng chỉ là ‘bè nước gặp nhau’, không đáng để Nam Cung Lãnh Dạ phải sử dụng quyền ‘đặc cách’ cho bọn họ. Muốn ghép đoàn đội, được thôi, nhưng vấn đề là thực lực có đủ đáp ứng yêu cầu của nhiệm vụ này hay không.

“Tôi là Trần Lục, là đệ năng giả hệ băng cấp 3 sơ gia. Còn cậu ấy Lục Thiệu Hùng, cứ gọi là tiểu Hùng, là đệ năng giả hệ thổ cấp 2 cao giai.” Tuy không thể coi là kẻ mạnh nhất nhưng Trần Lục đối với đệ năng hệ băng của bản thân rất có tin tưởng.

“Không tệ nha. Đây là lần thứ hai tôi thấy có người sở hữu đệ năng hệ băng đó nha.”

Mục Hoảng đi tới vỗ vỗ vai của đối với bất cứ thứ gì liên quan tới quân đội đều rất có cảm tình. Đại đa số quân nhân bởi vì được huấn luyện trong quân đội qua một thời gian dài, cho nên khả năng chịu đựng cùng phục tùng mệnh lệnh đều rất cao, tính cách cũng rất ngay thẳng và có trách nhiệm, nếu có thể cùng hợp tác làm nhiệm vụ thì nhất định sẽ rất thoải mái không cần phải lo nghĩ quá nhiều.

“Hai cậu trước đây là quân nhân à? Làm ở đơn vị nào vậy hả?” Tính cách của hắn rất cởi mở, đối với ai cũng dễ dàng có thể bắt chuyện làm thân.

“Tôi trước làm ở đội tăng thiết giáp khu vực thành phố S, còn tiểu Hùng thì làm lính kỹ thuật.” Trần Lục cũng dễ dàng phát hiện ra khí chất quân đội quen thuộc từ đối phương, cũng thành thật trả lời, không chút giấu diếm. Nhìn qua... Mộc Hoảng cũng tầm tuổi của anh ta thì phải?!

“Các anh sao lại xuất ngũ vậy?” Mặc Sở Minh cũng có chút tò mò.

“Trần đại ca do cứu tôi trong một nhiệm vụ nên bị thương nặng ở bả vai trái, sau này không thể chịu được tác động nặng, vì vậy liền xuất ngũ. Anh ấy một thân một mình không có ai chăm sóc, tôi lo cho anh ấy nên cũng xuất ngũ theo. Chúng tôi mới chuyển tới thành phố D không bao lâu, ai dè mặt thế lại bùng nổ.” Tiểu Hùng trên mặt hiện lên áy náy, nói.

“Không sao không sao, không phải lỗi tại em.” Biết tiểu Hùng lại đang tự trách, Trần Lục cười cười, bắt đầu đi vươn tay xoa mái tóc cắt ngắn của cậu ta, an ủi “Còn anh, anh làm trong đơn vị nào?” Muốn thay đổi chủ đề, Trần Lục đối với Mộc Hoảng hỏi.

“Tôi...”

“Khụ... khụ... khụ... xin lỗi, các vị có thể hay không chú ý tới chúng tôi một chút.” Mộc Hoảng đang muốn trả lời thì từ bên cạnh có một tiếng nói truyền tới.

Mọi người một lần nữa không thể không dời tầm mắt về hướng chủ nhân của thanh âm, liền phát hiện ra người nói chính là vị thủ lĩnh đi đầu của đội ngũ ba người đứng bên tay trái. Vốn đội ngũ ba người này cũng tới cùng một lúc với Trần Lục và tiểu Hùng, khổ nỗi bởi vì hai người Trần Lục kia có sơ giao với Cố Diệp Ninh cùng Hạ Kỳ Phong, cho nên trong phút chốc, tất cả thành viên của đoàn đội Dạ Ninh đều ‘lờ’ quên mất ở bên cạnh mình còn có một đội ngũ khác nữa đang đứng chờ.

Cố Diệp Ninh thời điểm nhìn sang đội ngũ hai nam một nữ này, đôi mắt màu bạc lóe lên một tia hàn băng, khóe môi hơi hơi cong lên tạo thành một nụ cười nhàn nhạt mang theo chút mỉa mai. Thực ra ngay từ lúc đầu tiên nghe thấy giọng nói của đối phương, cô đã biết đối phương là ai, chẳng qua cô cố tình bỏ lơ đám người này qua một bên mà thôi.

“Cái kia... anh là...?” Mặc Sở Minh thấy cả Cố Diệp Ninh cùng Nam Cung Lãnh Dạ đều không có ý mở miệng trước, đành phải ra mặt chủ động chào hỏi.

“Xin chào, tôi là Hoàng Trịnh Kha, đội trưởng của đoàn đội Phượng Hoàng. Hai người này là Dịch Dương và Dịch Thiển, là một đôi anh em, cũng là đội viên trong đoàn đội của chúng tôi. Chúng tôi nghe nói đoàn đội của mọi người muốn ghép đội để đi làm nhiệm vụ, cho nên muốn tới đề hỏi thử...” Hoàng Trịnh Kha đối với Mặc Sở Minh nở một nụ cười phóng khoáng, đáp.

Kỳ thực, với bản tính kiêu ngạo của Hoàng Trịnh Kha, hẳn ta không hề vui vẻ khi bản thân mình bị người khác coi thành ‘người vô hình’. Dù thế nào đi chăng nữa, hẳn ta cũng là đệ nhất cấp 3 sơ giai, ở trong căn cứ này cũng đã được coi là một cường giả, ra ngoài cũng được mọi người nể nang vài phần, chưa bao giờ phải chịu uất ức bị ngó lơ như vậy. Thế nhưng Hoàng Trịnh Kha là kẻ khôn ngoan, hẳn ta biết được ai là người có thể đắc tội mà ai thì không thể đắc tội, bởi vì vậy hẳn ta cũng không dám để lộ cảm xúc thực sự của bản thân ra ngoài.

“Đoàn đội Phượng hoàng?” Nhượng mày, Mặc Sở Minh hơi ngạc nhiên. Đoàn đội Phượng hoàng này tuy mới được thành lập không bao lâu, nhưng bởi vì sau lưng có hậu đài cộng với thực lực của các thành viên trong nhóm không tệ, cho nên rất có thanh danh ở trong căn cứ.

“Đúng thế. Cho hỏi, còn có thể ghép đội với mọi người được không?” Ánh mắt mang theo thâm ý liếc về phía hai người Trần Lục, Hoàng Trịnh Kha hỏi.

“Cái này...” Mặc Sở Minh không dám tự quyết định, đưa mắt nhìn về phía hai vị đội trưởng cùng đội phó, muốn xin ý kiến.

Nam Cung Lãnh Dạ thu được tầm mắt của Mặc Sở Minh, liền nghiêng đầu cũng nhìn qua Cố Diệp Ninh. Đừng tưởng là anh không nhận ra ba người này. Đoàn đội Phượng hoàng này là một đoàn đội phụ thuộc vào Đoàn Mộc gia, hậu đài chống lưng cho đoàn đội này cũng chính là Đoàn Mộc gia. Đoàn Mộc gia cùng Cố gia có một mối quan hệ cực kỳ phức tạp, chuyện này là chuyện cả thủ đô ai ai cũng biết. Tuy anh cũng không thích thú gì với đám người liên quan tới Đoàn Mộc gia này, nhưng vẫn tôn trọng giao toàn quyền quyết định lại cho Cố Diệp Ninh.

“Cấp bậc của các người?” Cố Diệp Ninh đối với anh cười cười, tiếp nhận quan tâm của đối phương. Khẽ hít một hơi, bình ổn lại tâm trạng gợn sóng của mình, cô lạnh nhạt đối với Hoàng Trịnh Kha cùng hai anh em Dịch Dương cùng Dịch Thiển, hỏi.

“Tôi là hệ hỏa cấp 3 sơ giai.” Hoàng Trịnh Kha trong thanh âm không khỏi mang theo một chút kiêu ngạo cùng tự đại.

“Tôi là hệ kim cấp 2 trung giai.” Cuốn cuộn lộn tóc đủ loại màu sắc của mình, Dịch Thiển bĩu môi khẽ nói, trong mắt mang theo chán ghét nhìn Cố Diệp Ninh. Thân làm đứa con gái ích kỷ, cô ả ghét nhất người nào xinh đẹp hơn mình, đặc biệt là loại tiểu thư nhà giàu như Cố Diệp Ninh!

“Hệ thổ cấp 2 cao giai.” Khoanh tay trước ngực, nở một nụ cười lưu manh, Dịch Dương cụt lùn đáp. Hai tròng mắt của gã mang theo sắc ý nhìn chăm chăm vào Cố Diệp Ninh cùng Chu Nhi. Chỉ cần lại con gái đẹp, gã đều thích. Nếu không phải bởi vì sợ hãi thế lực của nhà họ Cố, thì gã đã thử tìm cơ hội để cưa cẩm vị Cố tam tiểu thư này rồi.

“Thực lực coi như tạm chấp nhận.” Cùng đời trước không sai biệt lắm. Nếu như cô nhớ không lầm thì đám người này từ trước khi tới căn cứ thủ đô đã tình cờ phát hiện được ra công dụng của việc hấp thu tinh hạch trong đầu của tang thi tiến hóa.

“Tạm chấp nhận?” Dịch Thiển luôn luôn tự tin vào thực lực của bản thân cùng đội của mình, nghe thấy giọng điệu lạnh nhạt mỉa mai của đối phương, không khỏi tức giận trừng mắt “Vậy đội ngũ của các người thực lực như thế nào?” Kiêu ngạo cái gì chứ?!

“Dịch Thiên!” Biết tính cách chua ngoa của Dịch Thiên lại tái phát, Hoàng Trịnh Kha sầm mặt khề quát “Nói đi!”

“Hừ!”

Tuy vẫn rất bất mãn, thế nhưng đứng trước cơn giận của Hoàng Trịnh Kha, Dịch Thiên vẫn đành phải nuốt giận xuống đáy lòng, hừ lạnh một tiếng quay đầu đi. Đã ở chung với nhau lâu như vậy, dù để Dịch Thiên biết thủ đoạn của Hoàng Trịnh Kha, cô ả cũng không dám đắc tội với vị đội trưởng ‘mặt người dạ thú’ tàn nhẫn lãnh huyết này.

Từ sau buổi lễ đính hôn của Đoàn Mộc Nguyệt Vy cùng Mạch Đình, tận mắt chứng kiến sự cuồng ngao coi khinh tất cả của anh em nhà họ Cố, Hoàng Trịnh Kha đã có được một nhận thức mới về quyền lực. Mặc dù Đoàn Mộc gia cũng là một gia tộc lớn, nhưng rõ ràng so với hai nhà Cố gia cùng Nam Cung gia mà nói, Đoàn Mộc gia vẫn còn phải thụt ngửa chạy theo.

Hiện tại tuy đội ngũ Phụng hoàng đang dựa vào Đoàn Mộc gia, thế nhưng Hoàng Trịnh Kha luôn luôn là một kẻ tràn ngập dã tâm, hắn ta làm sao cam tâm treo cổ trên một thân cây. Hắn ta trộm nghĩ nếu bản thân có thể trở thành thủ hạ dưới tay của hai gia tộc quyền thế bậc nhất kia, tương lai của mình cùng đội ngũ Phụng hoàng chắc chắn sẽ còn rộng rãi hơn nhiều.

Bởi chính cái suy nghĩ này, Hoàng Trịnh Kha hăng hái không ngừng thuê người theo dõi động tĩnh của thành viên hai nhà Cố gia cùng Nam Cung gia. Đáng tiếc là người của hai gia tộc này hành tung rất khó xác định được, hắn ta chờ mãi mà vẫn không có cách nào tìm được cơ hội để tiếp cận. May mắn ông trời không phụ lòng người, thời điểm Hoàng Trịnh Kha nghe được thông tin về việc đội ngũ Dạ Ninh được thành lập, hắn ta biết thời cơ của mình đã tới.

Đội ngũ Dạ Ninh là do Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh thành lập ra, đây là việc đại đa số mọi người trong căn cứ đều biết. Tuy không biết thực lực của đội ngũ Dạ Ninh này như thế nào, thành viên ra sao, nhưng Nam Cung Lãnh Dạ là người thừa kế tương lai của Nam Cung gia, trong gia tộc lời nói cực kỳ có trọng lượng; Cố Diệp Ninh lại là bảo bối của nhà họ Cố, từ trước tới giờ chỉ cần là ý của cô, anh em nhà họ Cố chưa bao giờ nói không. Hoàng Trịnh Kha tin tưởng chỉ cần bản thân bộc lộ ra thực lực cường đại của mình, nhất định sẽ có thể lọt được vào mắt của hai người này. Có sự tán thưởng của hai người này rồi, việc gia nhập vào Cố gia cùng Nam Cung gia còn phải lo lắng nữa sao?

“Cố tiểu thư, xin đừng tức giận, tính tình Dịch Thiên vẫn luôn ương ngạnh như vậy.” Mãi mới có thể tiếp cận được đối phương, Hoàng Trịnh Kha sao có thể để cho Dịch Thiên phá nát kế hoạch của mình. Sợ để lại ấn tượng xấu cho Cố Diệp Ninh, hắn ta vô cùng lịch sự giải thích.

“Không sao.”

Đời trước luôn cho rằng Hoàng Trịnh Kha là một người phóng khoáng thẳng thắn nghĩa hiệp, nhưng sau khi nhìn thấu bản chất của hắn ta rồi, Cố Diệp Ninh chỉ cảm thấy kinh tởm khi phải đối diện với khuôn mặt giả tạo của đối phương. Đừng tưởng cô không biết hắn ta đang tính toán cái gì trong bụng. Người này đích xác là kẻ ‘miệng nam mô bụng một bồ dao găm’, trình độ thâm sâu lưng người khác còn cao siêu hơn Khúc Miêu Miêu nhiều.

“Được rồi, tôi có quyết định rồi. Cứ như vậy đi, chúng ta ghép đội với cả đội của Trần Lục lẫn đội của Hoàng Trịnh Kha.” Cô quay đầu qua nói với mọi người.

“Ghép đội với cả hai bên?” Mặc Sở Minh, Mục Hoảng cùng với Trần Lục, tiểu Hùng, Hoàng Trịnh Kha, Dịch Dương, Dịch Thiên đều bị quyết định này của cô làm cho giật mình. Nam Cung Lãnh Dạ trước đó đã chấp nhận giao quyền quyết định lại cho cô, đương nhiên hiện tại sẽ không có dị nghị gì. Bà đưa thì trẻ lại càng không có ý kiến.

“Nhiệm vụ lần này là giết sạch tang thi ở thôn Đông, số lượng là gần 200 con tang thi. Bởi vì lượng tang thi nhiều như thế, cho nên tôi nghĩ, càng đông người thì càng thêm đảm bảo cùng tăng nhanh tốc độ.” Cố Diệp Ninh bình thản giải thích về quyết định của mình.

Nhóm người Trần Lục cùng Hoàng Trịnh Kha nghe thấy thế, cũng liền cảm thấy Cố Diệp Ninh nói có lý. Số lượng 200 con tang thi rõ ràng không phải là một con số ít, bọn họ đi càng đông người thì càng giảm được chỉ số nguy hiểm xuống. Mục Hoảng cùng Mặc Sở Minh quay sang nhau, trong mắt lóe lên mơ hồ cùng nghi hoặc. Hai người bọn họ chung quy vẫn cảm thấy câu giải thích này của cô có chút gì đó không đúng, thế nhưng lại không chỉ ra được chỗ kỳ quái.

“Được rồi, tiểu Ninh đã nói vậy thì cứ quyết định thế đi.” Phất tay một cái, Nam Cung Lãnh Dạ cắt ngang lời thắc mắc đang nghẹn ở trong họng của hai người Mục Hoảng và Mặc Sở Minh “Về việc chia phần thưởng thì giao cho cậu giải quyết đấy, Minh.”

“Tớ biết rồi.” Mặc Sở Minh gật gù đầu, nét mặt trở lại vẻ đứng đắn của tính anh, ôn hòa lễ độ nói với Hoàng Trịnh Kha cùng Trần Lục “Như vậy, phiên Hoàng đội trưởng cùng Trần đội trưởng cùng tôi thương lượng một chút về việc chia phần thưởng, sau đó viết đơn cam kết.”

“Được.” Hoàng Trịnh Kha cùng Trần Lục gật đầu.

Thấy ba người đi về phía quầy tiếp tân để xin giấy viết đơn cam kết, Mục Hoảng lo phụ trách về vấn đề xe cộ di chuyển lúc này mới chợt nhớ ra một chuyện quan trọng: “Cái đó... chúng tôi chỉ có một xe thôi, hơn nữa đã đầy chỗ. Cho nên phiên hai đội các vị đi chung một xe được không?”

“Không vấn đề. Tôi và Trần đại ca có đi xe tới.” Tiểu Hùng thoải mái phất tay “Các người có xe không? Nếu không có thì đi chung xe với chúng tôi luôn đi.” Sau đó quay đầu sang nhìn hai anh em nhà họ Dịch vẫn kiêu ngạo khoanh tay đứng một bên nãy giờ.

“Cũng tốt, xe của bọn tôi đưa cho người khác trong đội ngũ đi rồi.” Dịch Dương hai tay đút vào túi, nhún nhún vai.

“Dù sao thủ tục cùng giấy cam kết cũng có hai vị đội trưởng của các cậu cùng với Minh bên đội ngũ chúng tôi lo rồi. Hiện tại thời gian cũng không còn

sớm nữa, mấy người các cậu cùng tôi đi ra bãi đỗ xe để chuẩn bị trước đi.” Không quá để ý tới thái độ ngả ngớn của Dịch Dương, Mục Hoàng giọng điệu vẫn vui vẻ như trước.

“Cũng được.” Không thể không nói, tính cách của tiểu Hùng thực sự rất dễ làm việc chung.

“Tôi cũng không có vấn đề gì.” Vươn vai một cái, Dịch Dương đáp một cách rất bất cần “Được rồi, đừng có tức giận nữa, đi cùng anh trai ra xe đi. Con gái thì phải tươi cười lên mới xinh, đừng có suốt ngày nhăn nhó.” Liếc mắt nhìn Dịch Thiên vẫn đang tức giận, Dịch Dương vươn tay quàng qua cổ em gái, kéo cô ả tới sát bên người mình.

“Cút!” Dịch Thiên trừng mắt, dùng cùi trỏ huých mạnh vào ngực của anh trai mình.

“Con nhãi ranh!” Bị ăn đau, Dịch Dương cầm tức gất một tiếng. Dùng tay xoa xoa vết đỏ trên ngực mình, gãi cười lạnh, mĩa mai một tiếng “Hừ, đúng là đồ kiêu ngạo chanh chua. Mày mà không phải em gái anh, anh đây đã đánh chết mày rồi.”

“Ai sợ anh chứ?” Không những không bị thái độ hung ác của đối phương hù dọa, Dịch Thiên thậm chí còn trợn mắt hung ác vặc lại. Từ việc này có thể nhìn ra, hai anh em họ Dịch này ‘chành chọc’ nhau như vậy cũng không phải lần đầu tiên xảy ra.

Dịch Thiên mặc kệ vẻ mặt vặn vẹo tức giận của anh trai, hất mái tóc dài đủ thứ màu ra sau lưng, quay sang ‘vô duyên vô có’ quát Mục Hoàng cùng tiểu Hùng, sau đó cao ngạo giậm giầy cao gót bước đi: “Mẹ nó, không phải muốn đi lấy xe sao? Đi!”

“Con ranh!” Trong khi hai người Mục Hoàng và tiểu Hùng mới bị quát oan còn chưa kịp lấy lại tinh thần thì Dịch Dương đã sai bước đuổi theo. Thái độ hung ác như vậy, xem chừng muốn tính sổ với em gái hỗn láo của mình.

“Con gái dữ như thế, ai dám lấy chứ.” Chặc một tiếng, tiểu Hùng lăm bằm.

“Đừng chấp, đừng chấp, con gái mà.” Vỗ vỗ bả vai cậu thanh niên trẻ, Mục Hoàng cười ha ha “Nhưng mà hai anh em nhà này đúng là kỳ lạ thật. Giấy trước đó còn bá vai bá cổ thân thiết lắm, một khắc sau liền trở mặt gây sự chửi nhau không giữ chút mặt mũi. Thực không thể hiểu nổi... đây gọi là tình cảm tốt hay là tình cảm xấu?”

“Đây là chuyện của nhà người ta, anh lo nhiều vậy làm gì chứ.” Cố Diệp Ninh híp mắt cười cười vỗ vỗ vai của hắn, nhắc nhở “Người cũng đã đi rồi, anh có định đi lấy xe nữa hay không?”

“A, đương nhiên là phải đi lấy chứ.” Giật mình một cái, nhớ ra chuyện chính, Mục Hoàng có chút ngại ngùng quay sang quàng vai tiểu Hùng “Đi thôi tiểu Hùng, ra bãi xe.” Nói xong còn quay lại nhìn nhủ nhóm người Nam Cung Lãnh Dạ: “Đại thiếu gia, tiểu Ninh, lát nữa hai người cùng mấy đứa tiểu Phong ra sau với Minh cùng Trần đội trưởng và Hoàng đội trưởng nhé.”

“Đi đi.” Nam Cung Lãnh Dạ phẩy phẩy tay.

Hai người Mục Hoàng cùng tiểu Hùng cũng không chậm trễ, nháy mắt bóng dáng liền biến mất. Lúc này đây đã không còn người ngoài, Nam Cung Lãnh Dạ quay đầu qua nhướn mày nhìn cô: “Tiểu Ninh, nếu cô không thích đám người Hoàng Trịnh Kha kia thì không cần phải miễn cưỡng đâu.”

Nhiệm vụ cấp A này tuy rằng số lượng tang thi cần giết khá nhiều, nhưng với thực lực của toàn thể thành viên trong đội ngũ Dạ Ninh, chỉ cần ghép đội thêm với hai người Trần Lục cùng tiểu Hùng là đủ. Nhóm ba người Hoàng Trịnh Kha có đi hay không cũng không quan trọng.

Nam Cung Lãnh Dạ vẫn luôn luôn để ý tới Cố Diệp Ninh, cho dù cô đã cố che dấu, nhưng anh vẫn tinh ý nhận ra được sự bài xích của cô đối với nhóm ba người Hoàng Trịnh Kha. Cố tình, Cố Diệp Ninh lại vẫn quyết định đồng ý cho nhóm người Hoàng Trịnh Kha gia nhập cùng... Nếu như không thích bọn họ, việc gì phải đồng ý để cho bọn họ đi chung? Anh không muốn cô phải miễn cưỡng bản thân làm gì.

“Anh có thấy tôi bao giờ miễn cưỡng bản thân không?” Đối với việc bản thân bị Nam Cung Lãnh Dạ lật tẩy cảm xúc, Cố Diệp Ninh tỏ vẻ... đã quen thuộc, không có gì phải ngạc nhiên hay giật mình. Cô nhếch môi cười, trong đôi mắt lóe lên một tia sáng khiêu khích.

“Đôi lúc, thỉnh thoảng cô cứ cậy mạnh quá mức.” Không biết vì sao, nhìn vẻ mặt kiêu ngạo pha chút bướng bỉnh của cô lúc này, anh lại cảm thấy rất đáng yêu, muốn trêu chọc một chút.

“Lãnh Dạ!”

“Được rồi, nói đùa chút thôi mà, đừng giận.” Bất gặp cái trừng mắt của đối phương, anh lập tức giơ tay lên giả bộ đầu hàng “Mặc dù không biết cô đồng ý để cho nhóm người của Hoàng Trịnh Kha kia đi theo chúng ta làm gì, nhưng tôi hi vọng cô sẽ đặt an toàn của bản thân lên đầu. Dù là Hoàng Trịnh Kha hay là anh em họ Dịch kia, đều là những người không đơn giản đâu.”

“Tôi biết mà.” Phát hiện có một bàn tay ấm áp đang xoa xoa trên đầu mình, Cố Diệp Ninh cũng không tránh né. Khóe miệng nhếch lên, trong lòng cảm thấy ấm áp khi được đối phương quan tâm lo lắng “Tôi sẽ có chừng mực, cảm ơn anh.”

“Không cần cảm ơn, không cần khách khí với tôi.”

Chỉ cần em muốn làm, tôi đều sẽ đồng ý vô điều kiện...

Đáng tiếc Cố Diệp Ninh lại đang cúi đầu, cho nên không nhìn thấy có một người đang dùng ánh mắt cực kỳ dịu dàng, cực kỳ trìu mến, cực kỳ sùng bái

để nhìn mình.

.

.

.

“Phong ca ca, Lãnh Dạ ca ca với Diệp tỷ tỷ đang làm gì vậy?” Ba đứa nhỏ đứng bên lui vào trong góc, chăm chú nhìn về phía Cố Diệp Ninh cùng Nam Cung Lãnh Dạ ở phía trước mình vài mét. Chu Nhi tựa cằm lên vai của Hạ Kỳ Phong, thanh âm non nớt mang theo hiếu kỳ hỏi.

“Ai da, Tiểu Chu Nhi ngoan, chuyện của người lớn... đừng nhìn đừng nhìn...” Hạ Kỳ Phong hai má đỏ lên, lúng túng vờn tay che đi đôi mắt tròn xoe trong suốt của Chu Nhi. Cậu năm nay đã 14 tuổi, đương nhiên cũng biết chút chút về chuyện tình cảm. Chỉ có điều... cậu cảm thấy không nên giải thích về những vấn đề này cho một cô bé như Chu Nhi.

“Tiểu Chu Nhi, Diệp tỷ tỷ đang được Lãnh Dạ ca tán tỉnh đi. Cái này gọi là tán tỉnh...” Thằng nhóc con Minh Tu không những không giúp đỡ Hạ Kỳ Phong mà còn e sợ ‘thiên hạ bất loạn’.

“Tán tỉnh?” Chu Nhi không hiểu.

“Tiểu Tu, đừng có nói linh tinh, nhóc học ở đâu mấy cái thứ đó vậy hả?” Vờn tay cốc lên trán Minh Tu một cái, Hạ Kỳ Phong trừng mắt. Học mấy cái không nên học thì thôi, lại còn định làm hư Tiểu Chu Nhi nữa chứ! Thằng nhóc bất trị này!

“Hừ hừ hừ, người ta nói thật mà, là Tình Huyền ca nói với tôi mà!” Minh Tu không phục, bĩu môi “Tiểu Chu Nhi, anh nói cho em biết, tán tỉnh chính là sờ sờ tay này, ôm ôm nhau này, hôn hôn nhau này, xong rồi thì như vậy như vậy...” Kéo kéo tay Chu Nhi, bất chấp việc Chu Nhi đã bị Hạ Kỳ Phong che mắt chắn tai, nó liên tục không ngừng kể lể ‘trí thức’ mà mình biết.

Hạ Kỳ Phong: Tình Huyền ca, sao anh có thể dạy một đứa nhỏ 10 tuổi về những cái thứ này?

Quay đầu lại nhìn Cố Diệp Ninh cùng Nam Cung Lãnh Dạ vẫn đang thăm thẳm thì thì, không khí bay lên toàn bong bóng màu hồng, Hạ Kỳ Phong một lần nữa tuyệt vọng: Tiểu Tu bị dạy hư rồi, Tiểu Chu Nhi sắp bị dạy hư rồi, hai anh chị, đừng coi bọn em là người trong suốt nữa, có được không?

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tôn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Nhiệm Vụ (3)

Bởi vì đội ngũ Dạ Ninh mới là đội ngũ chính thức nhận nhiệm vụ, cho nên để đảm bảo quyền lợi cho bản thân, Mặc Sở Minh quyết định giữ lấy 60% số phần thưởng sau khi nhiệm vụ kết thúc, còn lại 40% thì chia đều cho hai đội ngũ của Hoàng Trịnh Kha cùng Trần Lục.

Hoàng Trịnh Kha vốn không quá quan trọng phần thưởng, mục đích chính của hắn ta ngày hôm nay đơn thuần chỉ là để tiếp cận Nam Cung Lãnh Dạ cùng với Cố Diệp Ninh mà thôi. Thậm chí bởi vì đề cấp cho Mặc Sở Minh có cái nhìn tốt về mình, hắn ta còn không ngần ngại bảo rằng mình chỉ cần lấy 10% mức thưởng mà thôi. Về phía Trần Lục, anh ta đơn giản là đồng ý, không có thêm dị nghị gì. Anh ta còn phải chăm sóc các anh em khác đang bị thương của mình, không có ‘phóng khoáng’ tới mức tự giảm đi mức thưởng của bản thân như Hoàng Trịnh Kha.

Ba người sau khi bàn luận xong rồi liền ký vào đơn cam kết.

Tiếp nhận nhiệm vụ, tìm người ghép đội,... quay đi quay lại cũng mất gần một buổi sáng. Đội ngũ Dạ Ninh không chậm trễ thêm nữa liền dứt khoát lên xe, rời khỏi căn cứ, đi làm nhiệm vụ. Xe của đội ngũ Dạ Ninh đi phía trước, vẫn là do Mục Hoảng cầm lái. Đội ngũ của Hoàng Trịnh Kha cùng với hai người Trần Lục cùng tiểu Hùng ngồi ở xe phía sau, đi sát theo.

Thôn Đông là một thôn nhỏ nằm ở cách căn cứ thủ đô một đoạn đường không quá xa, tầm khoảng hơn 50 kilomet. Trong thôn có khoảng hơn 50 hộ gia đình với số lượng dân cư gần 200 người. Trước mặt thê, nơi này là một khu vực chuẩn bị được chính phủ khai phá để làm khu công viên giải trí. Đáng tiếc, dự án này còn chưa được bắt tay vào làm, dân cư sống ở trong thôn Đông cũng chưa được di tản thì mặt thê đã bắt ngờ ập tới.

Đám người Cố Diệp Ninh một đường đi khá thông thuận, tuy rằng trên đường vẫn gặp không ít tang thi thể nhưng đại đa phần đều là tang thi cấp thấp, còn chưa tiến hóa. Đối với loại tang thi này, căn bản là không cần tới sử dụng dị năng. Mục Hoảng chỉ cần rò ga lên chèn qua là có thể giải quyết được. Thời điểm này mặc dù nói rằng tốc độ tiến hóa của tang thi đã tăng nhanh nhưng cũng không phải đi một bước liền gặp một con.

Tới gần thôn Đông, số lượng tang thi càng lúc càng tăng lên, bên đường đầu hiu không bóng người, chỉ có những vệt máu đã khô đen cùng những xác chết đã bị tang thi gặm cắn tới chỉ còn xương. Tiếng tang thi rít gào truyền tới khiến mọi người cảm thấy chói tai. Cố Diệp Ninh ngồi ở trên xe neho mất lại, trong lòng dâng lên một cảm giác khó tả.

Ở trong căn cứ một tuần, gần như không phải lo lắng tới bất cứ điều gì, muốn ăn liền ăn muốn ngủ liền ngủ, cho nên cô suốt chút nữa đã bị sự bình ổn tạm thời đó làm cho mê hoặc. Lúc này rời khỏi căn cứ, mới lại một lần nữa sâu sắc hiểu được mặt thể vẫn đang tồn tại, chân thực tồn tại, tồn tại một cách tàn khốc.

“Đi tìm chỗ giấu xe, sau đó chúng ta tiến vào trong thôn Đông.”

Nam Cung Lãnh Dạ quan sát một chút liền nói với Mục Hoàng. Tuy rằng số lượng tang thi cần tiêu diệt lớn nhưng chúng nó không tập trung ở một chỗ mà tản ra khắp nơi. Để có thể hoàn thành được nhiệm vụ trước khi hoàng hôn buông xuống, mọi người không thể ở chung với nhau mà phải tách ra thành từng đội nhỏ. Hơn nữa, có đôi khi ngồi trong xe ô tô sẽ làm hạn chế khả năng chiến đấu cùng chạy trốn của mọi người.

“Phía bên kia có một lùm cây lớn, giấu xe ở tại đó đi.” Mặc Sở Minh nhanh chóng tìm ra được nơi giấu xe lý tưởng, sau đó chỉ cho Mục Hoàng. Mục Hoàng không nói thêm lời nào, quyết đoán quàng tay lái, lái về hướng mà y vừa chỉ.

Lùm cây này khá kín đáo, hơn nữa không gian rất rộng, có thể để tới được hai ba cái xe cùng một lúc. Nhóm người Hoàng Trịnh Kha cùng Trần Lục sau khi giấu xe xong cũng từ trên xe đi xuống, bước tới phía chỗ của đội ngũ Dạ Ninh, muốn hỏi xem kế tiếp kế hoạch là như thế nào. Đội ngũ Dạ Ninh là đội ngũ chính nhận nhiệm vụ, bọn họ chỉ là đoàn đội được ghép đội đi theo, tất cả mọi sự chỉ huy phải nghe theo đội trưởng của đội ngũ Dạ Ninh.

“Chia thành bốn nhóm nhỏ, bắt đầu từ chỗ này tiến theo bốn hướng của thôn Đông, tiêu diệt tang thi.” Nam Cung Lãnh Dạ nói ra kế hoạch của mình.

“Được, vậy chia nhóm thế nào? Đội trưởng mỗi nhóm là ai?” Hoàng Trịnh Kha hiện đang muốn lấy lòng Nam Cung Lãnh Dạ, cho dù thế nào, hắn ta cũng sẽ không phản đối lời của anh. Mà Trần Lục từng làm quân nhân, kinh nghiệm chiến đấu không thiếu, anh ta cũng cảm thấy phương án này là tốt nhất, liền chấp thuận.

“Bốn đội trưởng là tôi, Lãnh Dạ, Hoàng Trịnh Kha cùng với Trần Lục.” Cố Diệp Ninh lúc này chủ động lên tiếng “Mỗi đội trưởng mang theo hai đội viên, vừa đủ.”

“Được.” Mọi người gật đầu.

Nam Cung Lãnh Dạ mặc dù không muốn rời khỏi cô lắm, tuy nhiên anh cũng biết công tư cần phải phân biệt rạch ròi. Cô và anh là hai người mạnh nhất trong nhóm, đương nhiên phải làm đội trưởng để cân bằng thực lực giữa các nhóm nhỏ. Tuy hai đoàn đội còn lại chỉ là đoàn đội đi theo, nhưng dù gì Hoàng Trịnh Kha cùng Trần Lục cũng có cái mào ‘đội trưởng đoàn đội’, về tình về lý, hai suất đội trưởng nhóm nhỏ còn lại đương nhiên phải giao cho hai người bọn họ.

“Đề Tu cùng Tiểu Chu Nhi đi cùng tôi.” Đảo mắt một cái, Cố Diệp Ninh mỉm cười đối với Nam Cung Lãnh Dạ đề nghị.

“Ừ.” Minh Tu và Chu Nhi thực lực ra sao anh đều rất rõ, cộng thêm với thực lực cấp 4 của Cố Diệp Ninh, đảm bảo tang thi dọc đường đi sẽ bị ba người này càn quét cho không còn một mống. Nam Cung Lãnh Dạ sáng khoái không chút do dự đáp ứng với cô.

Đám người Hoàng Trịnh Kha cùng Trần Lục thấy Cố Diệp Ninh ‘xí phần’ Minh Tu cùng Chu Nhi, một chút cũng không có ý kiến gì. Hai người Trần Lục cùng tiểu Hùng là bởi vì có ý thức bản thân đang đi ‘làm thuê’ cho người ta, Cố Diệp Ninh không chỉ là đội phó của đoàn đội Dạ Ninh mà còn từng là ân nhân cứu mạng của bọn họ, cô muốn cái gì cũng không phải là chuyện mà hai người họ có thể xen vào.

Còn về phần ba người Hoàng Trịnh Kha cùng anh em họ Dịch thì là bởi vì khinh thường Minh Tu cùng Chu Nhi nhỏ tuổi. Đối với việc để cho trẻ con đi theo làm nhiệm vụ, đừng nói là ba người Hoàng Trịnh Kha, cho dù là tiểu Hùng cùng Trần Lục cũng cảm thấy không được thích hợp. Chung quy người đều là kẻ ích kỷ, ba người Hoàng Trịnh Kha không muốn bị liên lụy, hiện tại có người chủ động tiếp nhận ‘cục nợ’, bọn họ mừng còn chả kịp, làm sao lại ngăn cản.

“Hoan hô! Diệp tỷ tỷ cùng nhóm với bọn em!” Minh Tu cùng Chu Nhi rất vui vẻ liền bước nhanh tới ôm ôm hai cánh tay của Cố Diệp Ninh. Có lẽ bởi vì nguyên nhân được Cố Diệp Ninh cứu cùng chăm sóc, cho nên hai đứa nhỏ này rất y lại vào cô.

“Diệp tỷ tỷ... sao chị không cho em đi cùng...” Trái ngược với Minh Tu cùng Chu Nhi, Hạ Kỳ Phong xụ mặt, bĩu môi, không cam lòng bị tách ra.

“Được rồi mà, ghen tị cái gì, nhóc đi cùng với bọn anh cũng được mà.” Bị bộ dạng ghen tị của Hạ Kỳ Phong làm cho chọc cười, Mục Hoàng vươn tay ra không chút cố kỵ xoa loạn đầu của cậu, khiến cho toàn bộ mái tóc đều rối tung cả lên.

“Hoàng, tiếc quá nhưng anh không thể cùng nhóm với tiểu Phong được.”

Mặc Sở Minh nhún nhún vai, làm bộ tiếc nuối. Tuy nói chia ra làm bốn nhóm nhỏ để hành động, thế nhưng bất cứ nhóm nhỏ nào cũng phải có ít nhất một người trong đội ngũ Dạ Ninh của bọn họ gia nhập. Đây là để giám sát cùng phòng ngừa trường hợp xấu nhất có thể xảy ra, nếu đoàn đội của Hoàng Trịnh Kha hoặc đoàn đội của Trần Lục muốn giữa chừng phản bội hoặc gây chuyện. Nói tóm lại, Mặc Sở Minh chính là không tin tưởng nhóm người Hoàng Trịnh Kha cùng Trần Lục.

“Đừng thế.” Đương nhiên, Nam Cung Lãnh Dạ cũng đã suy tính tới việc này, anh quay đầu nói với Hạ Kỳ Phong cùng tiểu Hùng “Tiểu Phong, Lục Thiệu Hùng, hai người đi chung với tôi.”

“Dạ được ạ.” Tuy Hạ Kỳ Phong có chút hơi sợ khí thế của Nam Cung Lãnh Dạ, nhưng so với những người lạ khác, cậu tình nguyện đi chung với anh. Ít nhất, cậu tin tưởng anh sẽ không hại cậu, thậm chí nếu cậu gặp nguy hiểm, anh còn sẽ ra tay cứu cậu nữa là đằng khác.

“Được.” Tiểu Hùng bị gọi cả họ cả tên, có chút giật mình, nhưng cũng không phản đối.

“Vây Hoàng Trịnh Kha, Dịch Dương cùng nhóm với tôi.” Mặc Sở Minh chỉ chỉ vào bản thân, nở nụ cười lịch sự với Hoàng Trịnh Kha “Hoàng đội trưởng, anh không có ý kiến gì chứ?” Tên Hoàng Trịnh Kha này rất xảo quyệt, y sợ kẻ ‘thắng tuyệt’ như Mục Hoàng sẽ không đối phó được, cho nên tự mình đề cử đảm nhiệm.

“Không có.”

Hoàng Trịnh Kha nhìn nụ cười ôn nhu của Mặc Sở Minh, không hiểu vì sao mồ hôi sau lưng lại chảy ra, gian nan nuốt nước bọt, lắc lắc đầu, gượng cười đáp. Mặc Sở Minh là một con hồ ly, danh tiếng tại trong giới thượng lưu thủ đô không hề nhỏ, Hoàng Trịnh Kha làm đệ năng giả dưới chương của Đoàn Mộc gia, sao có thể chưa từng nghe tên của y. Hắn ta biết, đi chung với người này chắc chắn sẽ không chiếm được lợi gì cả. Nhưng mà cho dù biết như thế thì lại làm sao, hắn ta không thể nào thắng mặt từ chối, đành phải cắn răng mà chấp thuận thôi.

“Như thế nào mà trong nhóm lại không có đứa con gái nào chứ.” Dịch Dương có chút bất mãn bĩu môi, hai tay cắm vào trong túi quần, thấp giọng lầm bầm.

Tuy rằng Dịch Dương đã đề thấp giọng hết mức có thể, thế nhưng ở đây đều là đệ năng giả, thính giác so với người thường nhạy bén hơn rất nhiều, không có ai là không nghe thấy được lời nói bất mãn của gã. Hoàng Trịnh Kha đối với Dịch Dương rất bất đắc dĩ, tính cách háo sắc của người này không phải là hắn ta không biết. Mà Dịch Thiên biểu hiện trực tiếp hơn rất nhiều, hừ lạnh một tiếng khinh thường, thắng mặt châm chọc.

“Cứ tiếp tục như vậy, không sợ có ngày không ‘cương’ lên được à? Phải biết hoạt động nhiều quá cũng không tốt lắm đâu.” Rõ ràng là đang thâm rủa Dịch Dương ‘bất lực’.

“Con nhãi ranh như mày thì tốt đẹp hơn ai mà dám mở mồm châm chọc tao.” Dịch Dương đối với em gái cũng không thêm nề nang, cười nhạt “Chỉ sợ tao ngủ vào bao nhiêu đứa con gái thì mày cũng ngủ với từng đứa con trai mà thôi...”

“Đù rồi! Cả hai đứa câm miệng lại!” Thấy sắc mặt của mọi người xung quanh trở nên kỳ dị, ánh mắt khinh bỉ nhìn về hai anh em bọn họ, Hoàng Trịnh Kha rút cuộc cũng nhịn không nổi được nữa, trừng mắt quát “Muốn cãi nhau thì về nhà mà cãi, đừng có khiến mọi người mất tập trung!”

“Hừ!” Bị Hoàng Trịnh Kha quát, dù vẫn còn bất mãn nhưng cuối cùng hai anh em họ Dịch cũng chịu nhường lại, quay đầu sang hai phía không thèm nhìn nhau nữa.

Theo như phân chia của ba nhóm trước đó, vậy thì ba người Trần Lục, Mục Hoàng và Dịch Thiên sẽ ở chung một nhóm. Mục Hoàng cùng Trần Lục hai người quay sang nhìn nhau, vẻ mặt có chút không biết phải làm sao. Tính cách của hai người có chút tương đồng, cứ nghĩ tới việc bản thân phải chung nhóm với một cô gái phóng đảng lại độc miệng như Dịch Thiên, bọn họ không khỏi cảm thấy đau đầu.

“Cứ như vậy đi, mọi người chia ra, chuẩn bị xuất phát.” Không nói thêm những lời dư thừa, Nam Cung Lãnh Dạ ra lệnh. Trước khi rời đi, anh bước tới bên cạnh của Cố Diệp Ninh, vươn tay xoa nhẹ vành tai của cô “Cẩn thận một chút.”

“À... ừ...” Cố Diệp Ninh có chút giật mình vì hành động của anh, cơ thể cứng ngắc không biết phải làm sao, vành tai cùng má trong giây lát cũng đỏ bừng lên “Anh... cũng thế...” Cảm giác tim mình đập thục nhanh, cô có chút lúng túng tránh đi tầm mắt nóng rực của Nam Cung Lãnh Dạ, hơi lui về sau một bước.

“Ừ.” Đầu ngón tay vẫn vương lại độ ẩm cùng sự mềm mại của da thịt, anh có chút luyến tiếc. Gần đây Cố Diệp Ninh bắt đầu lộ ra ngại ngùng, xem ra không phải là không có tình cảm với mình. Trong lòng của anh không khỏi dâng lên một sự vui mừng nhàn nhạt.

“Dạ, chúng ta nên đi thôi.” Mặc Sở Minh bất đắc dĩ nhìn hai người nào đó lại đang ‘trao đổi tình cảm’, không khỏi hắng giọng nhắc nhở.

Đối với chuyện mờ ám của Nam Cung Lãnh Dạ cùng Cố Diệp Ninh, những người khác trong đoàn đội Dạ Ninh đều đã biết, kể cả ba đứa nhỏ Chu Nhi, Hạ Kỳ Phong cùng Minh Tu. Nhưng mà những người ‘lạ’ khác thì lại chẳng biết gì cả, nhìn cảnh tượng hồng phấn trước mắt, mọi người không khỏi cảm thấy có chút... lóa mắt.

Trong đáy mắt của Hoàng Trịnh Kha lóe lên một tia tính toán. Xem chừng tin đồn gần đây về hai vị này trong giới thượng lưu cũng không phải là giả. Nếu như Nam Cung gia cùng Cố gia thực sự định ‘kết thân’ với nhau, không thể nghi ngờ, đây chính là liên minh mạnh nhất. Hắn ta nhất định phải tìm mọi cách để được hai nhà này chú ý tới, bất chấp mọi thủ đoạn!

.

.

.

Mọi người đứng theo kế hoạch, chia thành bốn nhóm đi về bốn hướng khác nhau. Trần Lục cùng Mục Hoàng đều từng là quân nhân, tính cách khá giống nhau, cho nên phối hợp rất ăn ý. Một người vung nắm tay đâm bay một đám tang thi đang ngoác mồm muốn xông tới, một người sử dụng đệ năng tạo ra những băng chùy, đem xác của đám tang thi kia xuyên thành xiên, ghim chặt bên trên những bức tường ở xung quanh.

“Người anh em, anh tên là Hoàng sao? Có thể giới thiệu danh tính một chút được không?” Bởi vì chưa xuất hiện tang thi tiến hóa, hai người vẫn còn rất nhàn nhã, vừa đánh giết vừa nói chuyện được với nhau “Ban này quên không hỏi tên mọi người trong đội ngũ của anh.”

“À, đúng là quên thật.” Nhớ ra quả thực ban nãy chưa giới thiệu tên của mình, Mục Hoảng cười cười đáp “Tôi tên là Mục Hoảng.”

“Dị năng hệ cường hóa tay?” Nhìn mỗi lần Mục Hoảng tung ra cú đấm đều khiến cho đất đá vỡ tan thành từng mảnh, tạo thành những hố sâu trên mặt đất, Trần Lục vô cùng khâm phục “Dị năng của anh tới cấp mấy rồi?”

“Cấp 3 sơ giai. Tôi là dị năng cường hóa toàn thân.” Nói xong tựa như để chứng minh bản thân không chỉ được cường hóa sức lực ở cánh tay không thôi, hắn xoay người dùng chân đạp bay một tang thi đang vươn móng vuốt muốn đánh lên. Tang thi kia bị Mục Hoảng đạp vào giữa bụng, bởi vì xung lực quá mạnh, làm cho nội tạng lòi hết cả ra ngoài.

Đúng vậy, mọi người không nghe lầm đâu, Mục Hoảng quả thực là dị năng giả cấp 3 sơ giai. Cách đây vài hôm, hai người Mặc Sở Minh cùng với Mục Hoảng đã song song đột phá lên cấp 3 sau khi hấp thu thêm vài viên tinh hạch. Tin tức này ngoại trừ người nhà Nam Cung ra thì cho tới giờ vẫn chưa ai biết, kể cả Cố Diệp Ninh cùng ba đứa nhỏ.

Nói ra cũng thực mất mặt, nhưng Mặc Sở Minh cùng hắn đường đường là thanh niên trai tráng, là quân nhân đã trải qua rèn luyện lâu năm, sức mạnh thân chất hơn người, vậy mà cấp bậc dị năng lại không bằng ba đứa nhỏ Hạ Kỳ Phong, Chu Nhi cùng Minh Tu.

Tuy rằng thực lực của hắn cùng Mặc Sở Minh đem ra so với những dị năng giả khác thì không tính là kém cỏi, nhưng mà làm thành viên của một đội ngũ toàn những ‘quái vật’ thực lực không cấp 3 thì cũng là cấp 4, hai người không thể không cảm thấy áp lực, thậm chí có đôi lúc Mục Hoảng cảm thấy rất xấu hổ. May mà hiện tại đã đột phá, bằng không tự trong lòng cũng sẽ hổ thẹn chết mất!

“Shhh!!!” Nhìn con tang thi bụng bị đạp cho bể nát, cả người bẹp dí đập vào tường tạo thành một vết lõm, Trần Lục không khỏi hít vào một ngụm lạnh “Lợi hại!”

“Vẫn còn phải cố gắng nhiều.” Mục Hoảng được đối phương khen ngợi không hề tự mãn “Ồ trong đội ngũ mà nói, tôi không phải là người lợi hại gì.” Nói tới đây, trong mắt của hắn lóe lên một tia ngại ngùng pha lẫn tự hào.

“Đội ngũ của anh?” Thực lực cấp 3 sơ giai rồi mà còn không tính là lợi hại sao? Trần Lục không khỏi giật mình “Nhưng mà... ba đứa nhỏ kia...”

Đối với việc nhóm người Mục Hoảng đồng ý để cho ba đứa nhỏ Hạ Kỳ Phong, Chu Nhi cùng Minh Tu gia nhập đội ngũ, Trần Lục vẫn không thể nào dễ dàng đồng ý. Dù sao... chúng nó vẫn còn là trẻ con. Tuy hiện tại là mặt thể, có không ít đứa nhỏ bởi vì cố gắng giãy dụa sinh tồn mà bắt buộc phải cường ngạnh chiến đấu, thế nhưng nếu là người lớn trong nhà có khả năng cùng điều kiện, sẽ chẳng ai lại muốn đẩy con em của mình đi ra ngoài căn cứ để chém chém giết giết với tang thi.

Ba đứa nhỏ Hạ Kỳ Phong, Chu Nhi cùng Minh Tu chỉ cần nhìn lướt qua sắc mặt cùng quần áo liền có thể thấy được bình thường sinh hoạt không tồi, trong nhà chắc chắn không nghèo khó tới mức bắt ba đứa phải đi chém giết để kiếm cơm. Vậy thì tại sao...? Tại sao vẫn bắt chúng nó phải đối mặt với lũ quái vật người không ra người quỷ không ra quỷ được gọi là tang thi kia? Nhất là thời điểm hiện tại, tang thi còn đang không ngừng tiến hóa biến dị, mỗi ngày có bao nhiêu người có đi mà không có về!

“Đội ngũ chúng tôi không phải bây giờ mới được thành lập mà được thành lập từ lâu rồi. Ba đứa nhỏ này, đừng nhìn nhỏ con mà khinh thường. Ba đứa chính là một đường chém giết từ thành phố D về tới thủ đô, thực lực không tồi, chắc chắn không thua kém bất cứ dị năng giả trưởng thành nào.” Thậm chí so với mình còn có thời gian nổi trội hơn, hắn không khỏi thầm nghĩ.

Kỳ thực Mục Hoảng dùng hai chữ ‘không tồi’ để miêu tả về ba đứa nhỏ trong đội ngũ là còn khiêm tốn chán đấy chứ. Gì chứ riêng nói về việc giết người thì Chu Nhi cùng Minh Tu tay nghề chắc chắn là cao thủ. Dù sao hai đứa nhỏ này từ khi còn trong nôi đã được huấn luyện để trở thành sát thủ, trong suy nghĩ của chúng, giết người cùng giết động vật không hề khác nhau ở chỗ nào cả. Khi giết người, Minh Tu và Chu Nhi không có cái được gọi là ‘áy náy’ hay ‘sợ hãi’. Vì vậy tuyệt đối không thể đem trẻ con bình thường đánh đồng với mấy đứa nhỏ này.

Còn Hạ Kỳ Phong tuy ban đầu là người thiếu kinh nghiệm thực chiến nhất nhóm, nhưng qua một thời gian được Mục Hoảng hướng dẫn đánh cận chiến, đồng thời trải qua mài dũa tàn khốc của mặt thể, thực lực cũng tăng tiến với tốc độ tên lửa. Nếu để Hạ Kỳ Phong kết hợp với sử dụng dị năng vào trong chiến đấu, cho dù là tang thi cấp 3 thì thằng nhóc này cũng có thể giết chết được dễ dàng.

“Tiểu Phong cùng tiểu Tu đều là dị năng giả song hệ, Tiểu Chu Nhi thì là dị năng giả tinh thần lực, cả ba có cấp bậc thực lực cấp 3 sơ giai.” Thấy Trần Lục vẫn không tin, hắn quyết định tiết lộ một chút về ba đứa nhỏ “Anh nói xem, thực lực như vậy, đi ra ngoài có phải hay không đủ khả năng được gọi là ‘cường giả’?”

“Thực sự?” Trần Lục bị thông tin này làm cho giật mình. Đầu năm nay, dị năng giả cấp 3 dễ kiếm như vậy sao?! Hiện tại cả trẻ con cũng có thể đạt được cấp bậc này?!

“Phải.” Đối với thiên phú dị năng của ba đứa nhỏ, ngay cả Mục Hoảng lúc cũng ghen tị tới chưa hết cả hàm răng. Bọn nhỏ mới có bao nhiêu tuổi hả? Một đứa 7 tuổi, một đứa 10 tuổi cùng một đứa mới 14 tuổi thôi có được hay không?!

Lại nhớ tới lần đầu tiên gặp Cố Diệp Ninh, khi đó thực lực của cô rất mạnh, Trần Lục không khỏi có chút tò mò: “Đúng rồi, cô gái xinh đẹp làm đội phó ở trong đội ngũ của các anh kia... hắn là lợi hại lắm đi?”

“Đúng thế, tiểu Ninh rất lợi hại, là một trong hai người mạnh nhất đội ngũ của chúng tôi đó.” Nhắc tới Cố Diệp Ninh, Mục Hoảng vui vẻ gật đầu thừa nhận.

Tuy rằng Cố Diệp Ninh là người nhà họ Cố, mà hần là người nhà Nam Cung của bản thân, nhưng sau một thời gian dài tiếp xúc, Mục Hoảng trong thâm tâm đã coi cô trở thành ‘người nhà’. À mà với tình hình Nam Cung Lãnh Dạ có tình cảm với Cố Diệp Ninh như hiện tại, Mục Hoảng tin chắc, không sớm thì muộn, bọn họ sẽ trở thành ‘người nhà’ thật sự với nhau chứ không phải trên mặt tình thân như hiện tại.

Mục Hoảng đối xử với Cố Diệp Ninh chẳng khác nào em gái ruột. Có thể nói là bình thường chăm sóc chiều cõ không ít, chẳng qua thường hay bị Nam Cung Lãnh Dạ hoặc cố ý hoặc ‘vô tình’ cắt ngang nửa chừng mà thôi. Người ông anh trai tốt, một khi có thời cơ, đương nhiên sẽ khoe khoang em gái nhà mình có bao nhiêu tài giỏi đối với người khác. Nếu có thể, hần còn muốn khoe cả Nam Cung đại thiếu nhà hần nữa kia, cả ba đứa nhỏ Hạ Kỳ Phong, Minh Tu và Chu Nhi nữa. Ừm, hành động của Mục Hoảng, không thể không nói... có chút trẻ con...

“Hừ hừ hừ, nhìn cái dáng đó, bảo ăn bám theo còn tin chứ nói cái gì thực lực mạnh nhất...” Trần Lục còn chưa nói cái gì thì từ phía sau một thanh âm có chút bén nhọn mang theo nồng đậm ghen tị vang lên.

Hai người Mục Hoảng cùng Trần Lục theo bản năng, nhúu mày lại, hơi quay đầu về sau, quả nhiên thấy được người vừa nói chính là Dịch Thiển. So với hai người đàn ông đang hằng hái chém chém giết giết thì Dịch Thiển từ nãy tới giờ vẫn nhàn nhã trốn núp ở phía sau, hoàn toàn không có chút ý định ra tay nào.

Vốn Mục Hoảng cùng Trần Lục không muốn chấp cô gái trẻ này, chỉ cần cô ta im lặng không gây phiền toái gì trước khi nhiệm vụ hoàn thành, vậy thì hai người sẽ coi cô ta như không khí. Đáng tiếc người ta bản tính kiêu ngạo lại không hề biết thân biết phận. Cố Diệp Ninh đối với Trần Lục là ân nhân, đối với Mục Hoảng là ‘em gái’, hai người vừa thấy Dịch Thiển nói xấu cô một cái, lập tức sầm mặt xuống, cảm tình đối với Dịch Thiển vốn chẳng có bao nhiêu nay thẳng tắp rơi xuống âm trầm độ.

“Tiểu Ninh chưa từng ăn bám bất cứ ai, mà cho dù em ấy có ăn bám thì người không có tư cách chỉ trích em ấy nhất chính là cô.”

Hiện tại chính Dịch Thiển không phải cũng đang ‘ăn bám’ hai người hần cùng Trần Lục hay sao? Còn dám dùng giọng điệu đáng ghét như vậy để mỉa mai Cố Diệp Ninh. Mục Hoảng thường ngày rất tốt tính nhưng cũng là người cực kỳ bao che khuyết điểm. Người khác nói xấu bạn bè người thân của mình, hần tuyệt đối sẽ trở mặt không chút do dự.

“Anh!!!”

Không nghĩ tới Mục Hoảng sẽ châm chọc mình thẳng mặt như vậy, Dịch Thiển trên khuôn mặt lúc trắng lúc đỏ, cũng không rõ là tức giận nhiều hơn hay cảm thấy mất mặt nhiều hơn. Mọi quan hệ giữa con gái với con gái rất phức tạp, thông thường những người tự tin với vẻ ngoài của bản thân sẽ cực kỳ không vừa mắt đối với những người xinh đẹp hơn mình.

Vừa vặn Dịch Thiển lại là một người thường xuyên đồ kị, ghen tị, đem bản thân ra so sánh với những người khác. Cố Diệp Ninh là tiểu thư nhà giàu, không chỉ về ngoài mà cả khí chất cũng đủ đề bẹp cô ả cả trăm lần, vì vậy cô ả cực kỳ chán ghét bộ dạng thanh cao hơn người của đối phương. Lúc này đây thấy Mục Hoảng cùng Trần Lục vì Cố Diệp Ninh mà không nề nang gì mình, đồ kị cùng oán giận trong lòng Dịch Thiển càng lúc càng tăng cao hơn.

“Tuy chúng ta là một nhóm, nhưng nói thật, tôi không có ý tứ muốn bảo vệ cho cô. Từ giờ tới lúc nhiệm vụ hoàn thành, nếu cô còn tiếp tục trốn tránh ở sau lưng tôi, tôi sẽ một cước đạp cô vào trong đám tang thì!”

Mục Hoảng là người thẳng tính, hần không thể hiểu được tâm lý đồ kị phức tạp của con gái. Đối với hần, người nào có ý xấu với bạn bè cùng người thân, kẻ đó chính là kẻ thù của mình. Dịch Thiển không thể nghi ngờ là đã bị hần xếp vào trong sổ đen.

Lúc này đây, cô ả dùng hòng ‘không làm mà được hưởng lợi’. Hần sẽ không che chắn cho Dịch Thiển, Dịch Thiển nếu như không tự mình chiến đấu, tới lúc đó cô ả có xảy ra chuyện gì, Mục Hoảng cũng mặc kệ. Không thể không thừa nhận, Mục đội trưởng có đôi khi rất tốt bụng, nhưng lúc cần thiết thì cũng đủ tàn nhẫn. ‘Thương hoa tiếc ngọc’ gì đó... cũng phải xem hoa kia ngọc kia có xứng hay không!

“Cẩn thận!!!” Trần Lục hơi nhúu mày nhìn không khí cứng ngắc giữa Dịch Thiển cùng Mục Hoảng, thời điểm khi anh ta đang tính nói gì đó, đột nhiên ánh mắt liếc qua góc bên trái, sắc mặt chợt thay đổi. Anh ta hô lên một tiếng, đồng thời sử dụng dị năng phóng ra băng chùy.

“Chết tiệt, tang thi ở đâu sao đột nhiên lắm như vậy.” Phát hiện ra có tang thi đang lao tới tấn công, Mục Hoảng tạm thời buông xuống tức giận, một lần nữa xóc lại tinh thần chiến đấu. Đám vắng hai con tang thi, hần nhúu chặt hàng lông mày, làm bầm tự hỏi.

Vốn dĩ tang thi ở trong thôn Đông tỏa ra khắp bốn phía, không hề tập trung lại một chỗ, cho nên từ đầu tới giờ bọn họ giết tang thi khá là nhàn rỗi. Vậy mà hiện tại, một đàn tang thi hai ba chục con âm âm như nước lũ kéo tới, bất ngờ tập kích. Đừng nói là Trần Lục, ngay cả Mục Hoảng cũng bị giật mình, tay chân trong giây lát không khỏi hơi lúng túng, may mắn kinh nghiệm có thừa cho nên không gặp phải nguy hiểm nào cả.

“Tang thi càng lúc càng đông, khu phố này quá hẹp, chúng ta còn tiếp tục ở đây thì nguy mất.” Ánh mắt lóe lên, phát hiện ra có một đường nhỏ thoát khỏi nơi này còn chưa bị tang thi che lấp, Mục Hoảng phát tay với Trần Lục “Đi hướng kia! Phải mau thoát khỏi đây!”

“Nhưng mà...” Trần Lục có chút bồn chồn, quay đầu muốn tìm Dịch Thiển nhưng lại không thấy cô ả đâu, khắp nơi chỉ toàn tang thi với thân thể thối nát tanh tưởi.

“Không có thời gian để nghĩ đâu, đi mau!” Nói xong, Mục Hoảng đã co chân chạy trước. Trần Lục mặc dù trong lòng có chút không đành nhưng cũng không muốn hi sinh tính mạng của mình, anh ta lập tức đuổi theo phía sau hần.

“A!!! Cứu!!! Cứu tôi!!!” Dịch Thiên cũng bị trận tập kích làm cho hốt hoảng, không thể không sử dụng dị năng. Cô ta càng hoảng loạn thì lại càng chạy lung tung, cuối cùng chỉ còn một thân một mình, bị tang thi vây ở xung quanh.

So với Minh Tu cùng Diệp Thiên luôn không ngừng cố gắng tìm tòi ra phương pháp để tu luyện cùng khống chế dị năng, thì dị năng hệ kim của Dịch Thiên quả thực kém cỏi hơn rất nhiều, cực kỳ tương xứng với cái danh ‘dị năng vô dụng’ mà thời kỳ đầu mặt thể thường bị người ta truyền miệng lên gọi. Cô à tuy là dị năng giả cấp 2 trung gia, nhưng khả năng chiến đấu thì vô cùng tệ hại, có thể thấy tăng được thực lực hoàn toàn là do ý lại vào hấp thu tinh hạch.

Ngoại trừ kim hóa cơ thể để tránh né móng vuốt cùng răng nanh của tang thi đang không ngừng lao tới ra, cô à thậm chí còn không phóng được ra được bất cứ vật thể kim loại nào dùng để tấn công. Kim hóa cơ thể quá lâu, tinh thần lực càng lúc càng nhanh chóng hao mòn, không bao lâu, Dịch Thiên đã bắt đầu thở dốc, sắc mặt trắng bệch, chẳng còn sức mà kêu.

Cô à cố gắng xuyên qua đám tang thi để tìm kiếm bóng dáng của hai người Mục Hoảng và Trần Lục, đáng tiếc, ngoại trừ những con quái vật ghê tởm ra, cô à chẳng thấy bất cứ ai. Rõ ràng, cô à đã bị tách ra khỏi nhóm.

Ở trên một tòa nhà bốn tầng cách đó một dãy phố, tầm nhìn thoáng đãng, có thể bao quát được toàn bộ khu phố đang bị đàn tang thi ồ ạt đổ tới ở bên dưới. Cố Diệp Ninh chấp tay sau lưng, đầu hơi nghiêng nghiêng, ánh mắt trong trẻo tĩnh lặng, nhàn nhàn quan sát Dịch Thiên đang chật vật không ngừng. Cô à né trái né phải, tinh thần lực thì càng lúc càng cạn kiệt, không biết phải làm cách nào mới có thể thoát được khỏi đàn tang thi đang vũ bão tấn công mình.

“Diệp tỷ tỷ, Hoảng ca ca cùng cái người tên Trần Lục kia đã thoát được sang khu phố khác.” Minh Tu đứng bên trái của Cố Diệp Ninh, neho lại đôi mắt, cố gắng quan sát bóng dáng đang rời xa dần của Mục Hoảng và Trần Lục.

“Ừ, để hai người họ đi xa, chúng ta chỉ cần lưu lại một mình Dịch Thiên mà thôi.” Gật đầu, Cố Diệp Ninh ánh mắt vẫn không đổi hướng, nhìn chằm chằm Dịch Thiên.

“Diệp tỷ tỷ, có cần kéo thêm tang thi tới không?” Đám tang thi đột nhiên ập tới không phải do tự nhiên xảy ra, mà là do bị Chu Nhi sử dụng tinh thần lực, tạo thành ảo giác để đánh lừa cùng dẫn dắt chúng nó tới đây. Đây là nhiệm vụ Cố Diệp Ninh giao cho cô bé, bởi vì cô muốn nhân lúc hỗn loạn, tách Dịch Thiên ra khỏi hai người Trần Lục cùng Mục Hoảng.

“Ngừng đi. Vậy là đủ rồi.” Đã đạt được kết quả mà mình mong muốn, Cố Diệp Ninh không muốn khiến cho Chu Nhi tiêu hao dị năng cùng tinh thần lực vô ích. Giải quyết xong Dịch Thiên, bọn họ vẫn còn phải đi làm nhiệm vụ đây.

“Hoảng ca ca hẳn là sẽ không quay lại đi.” Minh Tu xoa xoa cái cằm tròn nhẵn, bĩu môi.

“Hoảng ca tuy rằng là người tốt nhưng không phải là người tốt tới mức để được xưng là ‘thánh mẫu’. Anh ấy có máu chột của bản thân, mà với tính cách kiêu ngạo tự đại của Dịch Thiên, khẳng định sẽ đắc tội với anh ấy. Một khi đã bị anh ấy chán ghét, sống chết của Dịch Thiên, Hoảng ca sẽ không quan tâm.” Cố Diệp Ninh nhẹ nhàng phân tích.

Cô hiểu tính cách của Dịch Thiên, cũng hiểu tính cách của Mục Hoảng, cho nên cô đã tính toán cẩn thận trước rồi. Cố Diệp Ninh dám chắc trong thời gian ngắn, Dịch Thiên sẽ đắc tội Mục Hoảng, mà Mục Hoảng cũng sẽ không ngần ngại tống Dịch Thiên vào trong sổ đen của bản thân. Trần Lục tuy cô không biết về người này nhiều, nhưng có Mục Hoảng ở đó ngăn cản, đối phương cũng sẽ không tùy tiện bỏ rơi nhiệm vụ, quay trở lại cứu Dịch Thiên.

Không phải Mục Hoảng cùng Trần Lục hèn nhát bỏ rơi đồng đội, mà đơn giản Dịch Thiên đối với họ mà nói, còn chưa thể coi là ‘người quen’ chứ đừng nói tới hai chữ ‘đồng đội’. Có thể ngày đầu mặt thể, Trần Lục còn tốt bụng tới mức đi cứu người xa lạ, thể nhưng lúc này mặt thể đã trôi qua một thời gian rồi, sự tàn khốc cùng tâm tính ích kỉ giữa người và người, phản bội cùng bán đứng lẫn nhau, hẳn là Trần Lục đã thấm đủ. Anh ta hiện tại không còn giữ được sự kiên trì tốt tính như trước nữa, sẽ không vì người xa lạ mà đi hi sinh tính mạng của bản thân cùng với anh em đồng đội của mình.

“Tu, em sử dụng dị năng hệ kim, tạo ra mấy bức tường, dẫn cô ta đi về hướng của chúng ta đi.” Thanh âm của cô không mang chút độ ấm nào, đối với Minh Tu nói.

“Vâng.” Tuy Minh Tu không rõ vì sao Cố Diệp Ninh lại muốn đối phó với Dịch Thiên, nhưng nó sẽ không thắc mắc hoặc hỏi nhiều. Chỉ cần là điều cô mong muốn, nó và Chu Nhi sẽ giúp đỡ không chút do dự. Dịch Thiên làm cô chường mắt, vậy thì chết đi là tốt rồi.

Cố Diệp Ninh đáy mắt lóe lên một tia sáng lạnh lẽo, khoe miệng hơi nhếch lên, trong đồng tử in hằn hình ảnh chật vật gẫy dựa giữa cái sống và cái chết của Dịch Thiên. Đôi môi hơi mấp máy, tạo thành một câu vô âm: “Dịch Thiên, cô là người đầu tiên hứng chịu sự trả thù của tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Nhiệm Vụ (4)

Dịch Dương cùng Dịch Thiên vốn được sinh ra trong một gia đình đơn thân thuộc tầng lớp thấp kém trong xã hội. Mẹ của hai anh em bọn họ tên là Dịch Lệ Nhu, là một người tính tình cực đoan cố chấp, yêu thích theo đuổi những dự vọng cá nhân. Thưở trẻ, bà ta ham mê một người đàn ông khá giả đã có gia đình, len lén làm tình nhân của đối phương, sau đó sinh ra hai anh em Dịch Dương cùng Dịch Thiên, hòng hi vọng có thể đoạt vị chính thất.

Không ngờ gia thế bên nhà vợ cả của người đàn ông kia rất giàu có cùng quyền lực, trong công việc cũng giúp ích người đàn ông kia rất nhiều. Vì vậy đối phương cũng không dám tùy tiện ly hôn, lại lo lắng vợ cả nhà mình biết được chuyện mình có con riêng, trước đành phải trợ cấp cho Dịch Lệ Nhu một khoản tiền, sau thì âm thầm dùng thủ đoạn đuổi mẹ con Dịch Lệ Nhu ra khỏi thành phố mà bọn họ vốn đang sống.

Dịch Lệ Nhu ôm theo hai đứa con, bị đuổi đi, lúc này vô cùng oán giận. Thế nhưng bà ta lại không dám làm ra hành động ngu xuẩn, sợ bị vợ cả của kim chủ trả thù. Vì vậy bà ta tâm không cam lòng không nguyện cam theo số tiền trợ cấp, bắt đầu lưu lạc khắp nơi.

Dịch Lệ Nhu gia cảnh vốn chẳng giàu có gì, nhưng bởi vì trước giờ luôn có kim chủ yêu chiều cho nên đã quen thói vung tiền như nước. Bà ta sử dụng tiền không biết chừng mực, số tiền trợ cấp kia rất nhanh liền chẳng còn bao nhiêu. Lúc này bà ta mới phát hiện ra cuộc sống của bản thân có bao nhiêu túng quẫn. Không chỉ phải nuôi một mình mình, bà ta còn phải nuôi thêm hai miệng ăn của hai đứa nhỏ.

Cuộc sống nghèo hèn cùng khốn khổ khiến cho Dịch Lệ Nhu muốn phát điên, có nhiều lúc bà ta đã muốn vứt bỏ hai đứa nhỏ mà bản thân vẫn coi là ‘cục nợ’. Thế nhưng càng nghĩ lại càng cảm thấy không cam lòng, rõ ràng chính mình sinh được một đôi long phượng, trong khi bà vợ cả kia chỉ sinh được một đứa con gái bị khiếm thính, tại sao bản thân lại phải chịu tù nhục như bây giờ?! Bà ta đáng lẽ phải được sống trong những căn biệt thự giàu sang sa hoa, được người ta cung phụng, ghen tị sùng kính mới phải chứ!

Cuối cùng, Dịch Lệ Nhu vẫn cố chấp không chịu buông bỏ cố chấp của bản thân, nhẫn nại cắn răng chịu đựng, tìm một công việc ở trong quán bar, cố gắng nuôi sống bản thân cùng hai đứa con nhỏ cho tới lúc chúng trưởng thành. Bà ta muốn chờ tới lúc hai đứa nhỏ này lớn rồi, chờ tới lúc bà vợ cả kia già nua đi rồi, chờ tới lúc gia tộc bên vợ của kim chủ trước kia đã suy tàn rồi, sẽ quay trở lại chốn cũ, để Dịch Dương cùng Dịch Thiên quy nhân tổ tông.

Một khi hai anh em Dịch Dương cùng Dịch Thiên trở thành tiểu thư thiếu gia giàu có rồi, tới lúc đó, những gì khổ sở mà bà ta hiện tại phải chịu đựng sẽ được đền bù thích đáng. Cứ như vậy ôm ảo tưởng, thấm thoát thời gian trôi qua, ba mẹ con họ Dịch cũng trải qua cuộc sống mười mấy năm bấp bênh nghèo hèn.

Dịch Dương cùng Dịch Thiên bởi vì không được người cha thừa nhận, cho nên từ nhỏ tới lớn luôn theo họ mẹ. Bọn họ từ khi mới sinh ra đã phải tiếp xúc với những thói hư tật xấu, lại cộng thêm Dịch Lệ Nhu bận rộn không thêm quan tâm, cho nên tuổi còn nhỏ nhưng đã sành đời hơn bất cứ ai.

Dịch Dương năm 14 tuổi đã quan hệ với một bạn học cùng lớp, cuối cùng bị phụ huynh đối phương bắt gặp phải, gây ra một trận náo loạn lớn, kết cục nhận được chính là phải chuyển trường thì chuyện này mới chịu chấm dứt. Dịch Thiên tư cách đạo đức cũng chẳng kém cạnh mẹ cùng anh trai của mình. Thời điểm khi cô 13, 14 tuổi, có một lần Dịch Lệ Nhu dẫn khách về nhà để ‘trao đổi thể xác’, không ngờ vị khách kia trước đó vừa cùng bà ta lăn giường thì chân sau đã trèo lên giường của con gái bà ta.

Thời điểm Dịch Lệ Nhu phát hiện ra con trai con gái của mình đã trở nên hư hỏng, thì hai người bọn họ cũng đã lớn rồi, có tư tưởng riêng của bản thân, bà ta không cách nào can thiệp được vào. Dịch Lệ Nhu vốn vẫn ôm mộng tưởng dẫn con trở lại quê cũ để gặp vị kim chủ năm xưa, lúc này hoàn toàn cảm thấy tương lai vô vọng. Đáng tiếc bà ta còn chưa kịp nghĩ ra cách để giải quyết lo lắng trong lòng thì mặt thế ập tới. Anh em họ Dịch đồng thời kích phát dị năng, trở thành dị năng giả. Thế nhưng mẹ của hai anh em là Dịch Lệ Nhu thì lại không được may mắn tới như vậy, ở ngay thời điểm ban đầu của mặt thế, bà ta đã trở thành tang thi.

Hai anh em Dịch Dương biết mặt thế ập tới, hoang mang sợ hãi vô cùng, tìm cách trốn khỏi thành phố mà mình đã sống. Không ngờ trên đường đi lại lọt vào một ổ tang thi, may mắn lúc đó được Hoàng Trịnh Kha cứu giúp, từ đó liền đi theo Hoàng Trịnh Kha lăn lộn khắp nơi.

.

.

.

Cố Diệp Ninh nhớ tới đời trước khi cô gặp nhóm người Hoàng Trịnh Kha thì trên cơ bản là đội ngũ của hần ta đã khá hoàn chỉnh. Dịch Dương là một tên háo sắc, gã thỉnh thoảng vẫn luôn làm ra vài động tác mờ ám để dụ dỗ cô, nhưng Cố Diệp Ninh không những không mắc mưu, ngược lại luôn tìm cách tránh xa gã. Trái với việc bản thân bài xích Dịch Dương, Cố Diệp Ninh luôn muốn cùng Dịch Thiên trở thành bạn tốt, bởi vì trong đội ngũ chỉ có hai người bọn họ là con gái, đồng thời tuổi tác cũng không kém bao nhiêu.

Lúc đó Dịch Thiên dường như rất chán ghét cô, chưa từng bao giờ cho cô sắc mặt tốt. Cô lại gây thơ cho rằng chỉ cần bản thân chân thành, một ngày nào đó nhất định Dịch Thiên sẽ hiểu được tấm lòng của mình, cùng mình trở thành bạn bè.

Nhưng Cố Diệp Ninh sai rồi, Dịch Thiên là người bản tính đố kỵ ích kỷ vô cùng, cô ả ghét tất cả những người con gái xinh đẹp cùng nổi bật hơn mình, làm sao sẽ đồng ý trở thành bạn bè với cô được. Mỗi ngày nhìn cô mỉm cười, cô ả chỉ hận không thể dùng dao rạch nát mặt cô ra mà thôi. Dịch Thiên tuy không mạnh như Cố Diệp Ninh, nhưng cô ả mưu mô xảo quyệt và độc ác hơn Cố Diệp Ninh. Nếu không phải thời điểm đó cô vẫn là chủ lực chiến đấu trong đoàn đội, khi tang thi tấn công rất cần tới cô ra tay, thì Dịch Thiên nhất định sẽ tìm cách để gài vò cô từ lâu rồi.

Khi gặp phải con tang thi hệ hỏa cấp 4 kia, Dịch Thiên thấy tinh thần lực của cô đã tan vỡ, biết rõ cô không còn lợi dụng được nữa, liền không chút do

dự từ phía sau đẩy cô vào trong đoàn lửa do con tang thi kia phóng ra. Cảm giác da thịt từng chút từng chút một bị hòa thiêu, đau đớn tới mức gào thét cũng không thể bớt đi được chút thống khổ nào, trong mắt của Cố Diệp Ninh tràn ngập lệ khí.

“Diệp tỷ tỷ, Dịch Thiên kia đã sắp tới gần chúng ta.” Minh Tu vừa sử dụng dị năng để khống chế đường đi của Dịch Thiên, vừa hơi nghiêng đầu đối với cô báo cáo.

“Tiểu Chu Nhi, em sử dụng dị năng, đánh lửa đám tang thi kia, để cho chúng dần dần bị Dịch Thiên bỏ rơi phía sau.” Đối với Chu Nhi nói, sau đó lại quay qua Minh Tu “Tiểu Tu, dẫn cô ta tới khu nhà cao tầng đang xây dở kia.”

Ở ngay bên cạnh khu phố mà ba người đang đứng, có một khu công trường xây nhà cao tầng. Thôn Đông tuy chỉ là một thôn nhỏ, nhưng vị trí địa lý cùng tiềm lực kinh tế thì rất đáng để khen ngợi. Đặc biệt trong vài năm gần đây, bởi vì thủ đô ngày càng đông đúc, cho nên người dân vô cùng thiếu thôn nhu cầu về nhà ở. Thôn Đông cách thủ đô không quá xa, đường đi rất thông thoáng, cho nên có không ít người đánh chủ ý xây dựng khu nhà cao tầng ở thôn Đông, vừa có thể giải quyết được vấn đề thiếu nơi ở của người dân, lại vừa có thể kiếm lời cho bản thân.

Tuy nhiên bởi vì thời điểm đang xây dựng gặp chút khó khăn về vốn, cho nên dự án này bắt buộc phải ngưng lại, vẫn bị bỏ hoang tới khi mặt thể ập tới. Hiện tại khu vực đó hoàn toàn không có bóng dáng của con tang thi nào, đất bãi tuy ngổn ngang nhưng cũng coi như khá rộng rãi, không gian cũng kín đáo, là một nơi phù hợp để Cố Diệp Ninh thực hiện một ít hành động ‘trả thù’.

“Vâng.” Chu Nhi cùng Minh Tu lập tức nghe theo lời của cô, hành động.

Dịch Thiên hoảng hốt né đông tránh tây, cố gắng hết sức chỉ huy chân của mình gia tăng thêm tốc độ. Mặc kệ bản thân đã mệt tới mức phổi như muốn nổ tung, mặc kệ hai đùi đã tê liệt tới mức không còn cảm giác gì, cô ả vẫn cắn răng chạy về phía trước. Nếu lúc này từ bỏ, chờ đợi cô ả chỉ có cái chết thảm khốc. Tiếng rít gào của tang thi ở sát sau truyền tới khiến cho tinh thần của Dịch Thiên căng lên, cô ả thậm chí còn không dám quay đầu lại. Không muốn chết! Tuyệt đối không muốn chết!

Không biết có phải vì năng lượng bùng nổ hay không, tiếng tang thi ở phía sau càng lúc càng nhỏ dần nhỏ dần, cuối cùng là không còn nghe thấy. Dịch Thiên đã có chút không chịu nổi, lao đã lao đảo, tốc độ từng chút một giảm dần đi trông thấy. Lúc này cô ả đột nhiên sinh ra một tia dừng cảm, hơi hơi nghiêng đầu nhìn về phía sau, thần kỳ phát hiện ra bản thân mình đã chạy thoát khỏi được đàn tang thi hung mãnh kia.

“Sống... sống rồi...” Cơ thịt bị ép buộc hoạt động quá sức, lại cộng thêm tinh thần thả lỏng sau khi thoát được khỏi nguy hiểm, Dịch Thiên thở phào một hơi, khóe mắt rơi ra một hai giọt lệ, ngồi phịch xuống đất đá bản thù.

Nghỉ ngơi một chút, chắc chắn rằng mình đã thoát chết rồi, lúc này cô ả mới bùng nổ: “Con mẹ nó, rốt cuộc ở đâu ra lăm tang thi vậy chứ?” Nghĩ tới hai đồng đội là Mục Hoàng cùng Trần Lục, sắc mặt của Dịch Thiên vận vẹo: “Lũ khốn đó, đàn ông đàn ang, lại còn từng là quân nhân, vậy mà bỏ mặc một thiếu nữ tay yếu chân mềm như mình!”

“Loại thiếu nữ tự nhận bản thân tay yếu chân mềm nhưng trên thực tế lòng dạ nham hiểm âm độc như cô, Hoàng ca muốn cứu mới là lạ.”

Đột nhiên từ ở phía sau truyền tới một thanh âm trong trẻo, bên trong ngữ điệu mang theo trào phúng cùng khinh thường, khiến cho Dịch Thiên vốn đã thả lỏng nay lại một lần nữa dâng lên cảnh giác. Cô ả quay người lại, phát hiện ra sự xuất hiện của Cố Diệp Ninh, không khỏi nhủ chặt mày lại, nhích móng lui về sau một chút, đôi mắt dựng lên tràn ngập cảnh giác.

“Sao mày lại ở đây?” Trong ánh mắt lóe lên một tia chán ghét, Dịch Thiên âm u hỏi “Hai đứa trẻ con đi chung với mày đâu?” Không thấy Chu Nhi cùng Minh Tu, cô ả đảo mắt hỏi.

Dịch Thiên cũng không phải là người ngu, trước lúc hành động mọi người đã chia tốt phương hướng cần đi rồi. Nhóm của cô ả đi về hướng đông mà nhóm của Cố Diệp Ninh lại đi về hướng bắc, không có khả năng cô tình cờ xuất hiện được ở đây. Chắc chắn có vấn đề!

“Cũng thông minh đấy chứ.” Khoanh hai tay trước ngực, khóe môi của Cố Diệp Ninh hơi nhếch lên, nhưng ý cười không lan tới đáy mắt.

“Hừ! Mày muốn làm gì? Đừng tưởng rằng tao sợ mày!”

Dịch Thiên đương nhiên biết rõ thân phận của Cố Diệp Ninh. Theo thông tin nghe ngóng được, nghe nói Cố tam tiểu thư của Cố gia chỉ là người bình thường không có dị năng, cho nên hoàn toàn không có khả năng chèn ép được một dị năng giả như cô ả. Sau khi lấy lại được bình tĩnh rồi, Dịch Thiên liền nâng cao đầu, cao ngạo như một con khổng tước, trừng mắt cảnh cáo đe dọa.

Cố tam tiểu thư thì làm sao? Ở trong nhà được mấy người anh em trai bảo bọc yêu thương thì khó ai có thể đụng tới mày, thế nhưng hiện tại đang ở bên ngoài để làm nhiệm vụ, nguy hiểm trùng trùng không biết lúc nào sẽ bắt ngờ ập tới, cho dù tao có giết chết mày thì cũng sẽ chẳng ai biết được! Sớm đã chường mắt cái loại giả vờ giả vịt thanh cao cao quý kia từ lâu rồi! Dịch Thiên vừa đỏ kị lại vừa độc ác thâm nghĩ trong đầu.

“Cẩn thận không tao giết chết mày!”

“Chỉ bằng cô?” Thu hồi nụ cười, Cố Diệp Ninh hơi hást cằm lên, chỉ một động tác như vậy thôi nhưng muốn bao nhiêu cao quý liền có bấy nhiêu cao quý. So cô với Dịch Thiên đang chật vật ngồi bệt trên mặt đất, chẳng khác nào so thiên nga với quạ đen.

“Hừ, đừng có mà kiêu ngạo! Ở đây không có ai để cho mày dựa vào đâu!” Kim hóa cánh tay, khiến cho móng tay của mình biến thành những lưỡi dao sắc nhọn, Dịch Thiên khinh miệt nói.

“Có nơi để dựa vào còn hơn thứ đồ con riêng cha không thương mẹ không yêu như cô.” Đồi trước, có một lần Cố Diệp Ninh tình cờ từng nghe thấy Dịch Dương trong lúc say rượu đã kể lể tất cả cho Hoàng Trịnh Kha nghe, vì thế quá khứ cùng thân phận của hai anh em nhà họ Dịch này, cô biết không ít.

Đứng nhìn Dịch Dương cùng Dịch Thiên buông thả tùy ý, thực ra bọn họ cũng giống như Đoàn Mộc Nhật Từ cùng Đoàn Mộc Nguyệt Vy, đều cực kỳ căm ghét thân phận ‘con riêng’ của bản thân. Mỗi một khi có ai đó nhắc tới sự thật này, chẳng khác nào đang cầm dao khoét ra một miếng thịt trên người của bọn họ. Đề hèn, đề tiện, không đáng sống trên cuộc đời này, phá hoại gia đình của người khác, đồ không có cha,... những từ đó sẽ ám ảnh hai anh em bọn họ tới hết cuộc đời, là vết bản vĩnh viễn lau không sạch.

Trong một cuộc quan hệ ngoại tình, trẻ con không có tội, có tội ở đây là người lớn. Cha không thừa nhận sự tồn tại của mình, thậm chí còn dùng mọi cách xua đuổi; mẹ lại suốt ngày chỉ chìm đắm trong cổ chấp của bản thân, coi con cái là một công cụ để mưu cầu danh lợi; sống trong gia đình như thế, hai anh em Dịch Dương cùng Dịch Thiên tính cách không bị vụn vẹo mới là lạ.

Nhưng cô không có thừa thương cảm để đi ban phát cho Dịch Dương cùng Dịch Thiên. Cô biết con người thì có kẻ như thế này cũng có kẻ như thế kia, không thể vơ đũa cả nắm, thế nhưng những kẻ là ‘con riêng’ mà cô quen biết thì đều có một đặc điểm chung, đấy chính là tính cách đề tiện xấu xa tới mức người khác phải ghê tởm không chịu nổi. Cộng thêm câu chuyện của chính trong gia đình mình, cái chết của mẹ mình, Cố Diệp Ninh càng không thể dậy nổi một chút yêu thích nào cho hai chữ ‘con riêng’.

Đây là chưa kể tới Dịch Thiên ác độc ích kỷ này lúc nào cũng nhắm nhe muốn hại cô, nếu cô còn bỏ qua cho cô ả, cô mới là đứa nào bị úng nước! Làm thánh mẫu một đời trước vậy là đủ rồi, đời này cô không muốn trở thành kẻ ngu thêm một lần nữa!

“Mày... mày làm sao biết?” Hai mắt mở to như chuông đồng, cô ả không thể tin tưởng được những gì mình vừa nghe. Vì sao đứa con gái này lại biết thân phận ‘con riêng’ của cô ả?! Sắc mặt đầu tiên là trắng bệch, sau đó chuyển sang đỏ bừng vì tức giận “Câm miệng cho tao! Câm miệng cho tao! Không được nhắc tới từ đó!”

“Cô có cố phủ nhận cỡ nào thì cũng không thể nào phủ đi được sự thực đấy đâu.” Thanh âm của Cố Diệp Ninh đều đều không cảm xúc, nhưng càng như vậy thì lại càng khiến cho Dịch Thiên bị kích động.

“Câm miệng, tao mới không phải là con riêng! Tao mới không phải!” Sau đó cô ả dùng ánh mắt căm thù đề nhìn Cố Diệp Ninh “Loại tiểu thư lá ngọc cành vàng từ nhỏ tới lớn được nâng niu như mày thì hiểu cái gì? Mày có tư cách gì để sỉ nhục tao?” Cô ả chán ghét những kẻ như Cố Diệp Ninh vô cùng không, phải dùng từ ‘căm hận’ mới đúng!

Giống như người chị gái cùng cha khác mẹ bị khiếm thính kia của cô ta, mặc dù là người khuyết tật, thế nhưng bởi vì là con chính thức, cho nên sinh ra đã có được danh phận cao quý, luôn được hưởng mọi thứ tốt đẹp nhất. Không giống như cô ả cùng với anh trai, mỗi ngày đều phải sống trong một căn nhà vừa bẩn vừa dột, mỗi ngày đều phải giãy dụa tìm cách mưu sinh, mỗi ngày phải nghe người ta chế giễu, nhếch nhếch, mắng chửi.

Dựa vào đâu cùng là máu mủ ruột già với cha, nhưng một kẻ thì là rồng phượng ở trên trời, còn một kẻ lại là giun dế bị giẫm đạp dưới bùn đất?

Không - công - bằng!!!

Dịch Thiên hoàn toàn bị kích động, cô ả quên đi thân thể mệt mỏi của mình, lao về phía của cô. Cánh tay được kim hóa vung lên, muốn đâm vào lồng ngực Cố Diệp Ninh, xé nát kẻ vừa khinh bỉ mình kia. Về mặt của Cố Diệp Ninh từ đầu tới cuối đều cực kỳ bình tĩnh, bên khóe môi cong lên một nụ cười tràn ngập chế nhạo, nhìn Dịch Thiên như một chú hề đang không ngừng nhảy nhót làm trò ở trước mắt mình.

“Băng hóa.” Đôi môi xinh đẹp phun ra hai chữ, lập tức ở dưới chân lóe lên những tia sáng màu băng lam, kế tiếp tiếng lách tách không ngừng vang lên. Lầy Cố Diệp Ninh làm cột mốc, mặt đất không ngừng bị kết băng, dùng tốc độ nhanh nhất lan tràn về phía Dịch Thiên.

“Cái... cái gì thế này?”

Dịch Thiên chỉ còn cách Cố Diệp Ninh có chưa tới hai mét, nhưng lúc này băng đã lan tới, vừa lan liền tới tựa như dây leo, bắt đầu không ngừng du bám lên bàn chân của cô ả, khiến cho cô ả không thể nào cử động được nữa, đứng bất động tại chỗ. Bị dị tượng này khiến cho bất ngờ, Dịch Thiên hoang mang muốn giãy dụa rút chân ra khỏi băng, thế nhưng lớp băng cứng rắn còn hơn cả bê tông, mặc kệ cô ả có làm gì cũng không thể thoát ra được.

“Mày... mày... mày...” Cảm giác được từng luồng khí lạnh buốt đang không ngừng thông qua da thịt thẩm thấu vào trong cơ thể, tựa như muốn đông sạch máu trong người, trên mặt của Dịch Thiên xuất hiện một tia sợ hãi, kinh hoàng ngẩng đầu nhìn Cố Diệp Ninh.

“Không phải tôi đã nói rồi sao, chỉ băng cô mà muốn giết tôi sao, đừng là nằm mơ.” Vẫn ngữ điệu nhàn nhạt như trước, tuy nhiên đối với Dịch Thiên giờ phút này mà nói, thanh âm kia chẳng khác nào thanh âm vọng tới từ địa ngục.

“Mày là dị năng giả?” Cô ả gần như hét lên.

“Không phải quá rõ sao?” Dùng ánh nhìn như nhìn kẻ ngốc ném về hướng Dịch Thiên, Cố Diệp Ninh không chút nào che giấu khinh bỉ.

“Không thể nào, không phải đã nói...” Không phải đã nói là Cố tiểu thư của Cố gia là người bình thường sao? Như thế nào bây giờ lại đột một cái biến trở thành dị năng giả? Hơn nữa lại còn là dị năng giả hệ băng? Dịch Thiên chỉ cần dựa vào độ cứng rắn của băng không thôi cũng đoán ra được đối phương thực lực khẳng định cao hơn mình.

“Mọi người nói tôi không phải là dị năng giả, phải không?” Thay cô ả nói nốt lời cần nói, cô thông thả nhún vai một cái “Lời đồn chỉ có thể tin một nửa,

cô tỉnh khôn như vậy, chẳng lẽ điều này cũng không biết sao?”

Ban đầu chỉ là muốn trừu chọc mấy ông anh một chút cho nên mới giấu thực lực, không ngờ vì Cố Diệp Phi quá mức lo lắng cho nên đã để lộ ra một ít hành động khiến người ta phải nghi ngờ. Ví dụ như... y định huy động thủ hạ đi theo làm bảo tiêu cho cô chẳng hạn. May mắn là cô phát hiện kịp thời nên đã ngăn cản được. Nhưng dù sao trong căn cứ thủ đô có không ít người là cáo già, suy đoán một chút liền nghi ngờ việc cô không phải là dị năng giả.

Đối với việc này, Cố Diệp Ninh biểu thị, cô không quan tâm lắm. Dù sao về sau chuyện dị năng của mình cũng chẳng giấu được, tin đồn tới khi ấy sẽ tự động biến mất mà thôi.

“Không... không thể nào...” Dịch Thiên vẻ mặt trắng bệch, lắp bắp nói “Mây... mây mau thả tao ra... tao, tao sẽ không làm gì mây...”

Tuy rằng bản chất thì đang cầu xin Cố Diệp Ninh, thế nhưng cô ả lại không muốn tỏ ra quá yếu đuối trước mặt đối phương, cuối cùng biến thành làm bộ hung ác đe dọa. Đối với tính cách mạnh mẽ lại thích tỏ vẻ này của Dịch Thiên, Cố Diệp Ninh chỉ có thể bình luận bằng một câu: “Không biết tốt xấu!”

“Cô có thấy ai lại thả ra kẻ có sát ý với mình không?” Ngưng một chút, cô lại nói tiếp “Hơn nữa cô nghĩ vì sao tôi lại xuất hiện ở đây? Thả cô ra rồi, vậy thì bao nhiêu công sức từ nãy tới giờ của tôi chẳng phải sẽ đổ xuống sông xuống biển sao?”

“Mây... mây chẳng lẽ ngay từ đầu đã muốn giết tao?”

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang nở nụ cười thánh thiện ở trước mặt, Dịch Thiên đồng tử co rút lại, hét lên chất vấn. Đúng thế, ngay từ ban đầu cô ả đã để ý cùng nghi ngờ việc Cố Diệp Ninh đột nhiên lại xuất hiện ở tại đây, thế nhưng sau đó lại bị vấn đề ‘con riêng’ làm cho kích động tới quên mất. Bấy giờ nghe Cố Diệp Ninh nói vài câu, cô ả lập tức hiểu ra. Vì Cố tiểu thư này rõ ràng ngay từ đầu đã muốn giết mình!

“Đám tang thì kia... đám tang thì đột ngột xuất hiện kia chắc chắn là do mây làm phải không? Mây làm sao có thể làm được? Con người sao có thể ra lệnh cho tang thi? Mây rốt cuộc vì sao lại nhắm vào tao?” Tuy rằng cô ả không thích Cố Diệp Ninh, nhưng ngoài việc độc mồm độc miệng vài câu ra thì rõ ràng chưa hề làm gì cả.

Vì sao... Cố Diệp Ninh lại có chủ đích nhắm vào mình?

“Đương nhiên con người sao có thể ra lệnh được cho tang thi.” Gật gật đầu, tầm mắt chuyển về phía sau của Dịch Thiên, Cố Diệp Ninh mỉm cười “Cũng may nhờ có em, Tiểu Chu Nhi.”

“Không có gì đâu, Diệp tỷ tỷ.” Không biết từ lúc nào, Chu Nhi cùng Minh Tu đã xuất hiện ở phía sau của Dịch Thiên. Thanh âm mềm mại của Chu Nhi vang lên, mang theo chút vui vẻ khi được khen ngợi.

“Cái... cái gì???” Dịch Thiên hốt hoảng quay đầu lại, sợ hãi cùng cực. Hai đứa nhỏ này xuất hiện, vậy mà cô ta lại không biết chút nào!!!

Kỳ thực Dịch Thiên không phát hiện ra cũng là rất bình thường. Minh Tu là dị năng giả tốc độ, một khi nó di chuyển thì chỉ để lại tàn ảnh; cộng thêm với Chu Nhi đã sử dụng tinh thần lực để che giấu khí tức; hai đứa nhỏ này mà cùng kết hợp, đừng nói là một Dịch Thiên, có tới mười Dịch Thiên thì cũng không thể phát hiện ra sự xuất hiện của hai đứa.

“Chẳng lẽ...” Một suy nghĩ lóe lên trong đầu của Dịch Thiên “Con nhỏ này là dị năng giả hệ tinh thần lực??? Mặc dù hỏi nhưng cô ả xem như cũng đã chắc chắn tám chín phần. Chỉ có dị năng giả hệ tinh thần lực mới có khả năng sử dụng tinh thần lực để ngấm điều khiển tang thi cấp thấp.

Rõ rồi, quá rõ rồi, từ đầu tới cuối một hồi nguy hiểm kia đều là do Cố Diệp Ninh dựng lên. Đối phương nhìn mình sợ hãi kêu gào, nhìn mình chật vật hoảng sợ bỏ chạy, nhìn mình vì thoát hiểm mà thờ phào,... Dịch Thiên tức giận, hai tròng mắt tràn ngập lửa nóng trừng về hướng ‘đầu sỏ’ Cố Diệp Ninh, tựa như muốn ăn tươi nuốt sống cô. Làm sao Cố Diệp Ninh lại dám coi cô ả như một món đồ chơi, tùy tiện để đùa giỡn như vậy?

“Mây dám!!!” Dịch Thiên gần như rít lên “Tao với mây không thù không oán, sao mây lại muốn giết tao??? Tao đắc tội gì mây chứ??? Đã rõ đối phương sẽ không tha cho mình, sự sợ hãi cùng áp lực khiến cho Dịch Thiên muốn nổ tung.

“À, đơn giản là vì tôi muốn giết cô thôi.” Giơ lên ngón trỏ đặt ở trước môi, Cố Diệp Ninh hít một hơi, khẽ làm bầm “Chắc là đời trước, cô có thù với tôi.”

“Mau thả tao ra, mây mà giết tao, anh trai tao nhất định sẽ không tha cho mây!!! Hoàng đại ca nhất định sẽ không tha cho mây!!!” Dịch Thiên muốn phát điên, đây là lý do gì chứ?! Chỉ vì thích nên muốn giết cô ả sao?! Cô ả sao có thể chết lăng xet như vậy?!

“Thùy vậy.” Vung tay một cái, không muốn tiếp tục kéo dài câu chuyện nữa, Cố Diệp Ninh quyết định động thủ. Cô còn rất nhiều chuyện phải giải quyết, không có thời gian tiếp tục nói nhảm với Dịch Thiên.

Nguyên tố thủy trong không khí dồn lại, hóa ra một luồng nước khổng lồ. Luồng nước kia dài hai mét, rộng gần một mét, như một con rắn khổng lồ, theo sự chỉ huy của Cố Diệp Ninh, sau đó bao vây lại cơ thể của Dịch Thiên. Kế tiếp hình dạng của nước liền biến đổi, hóa thành một thùy cầu cực lớn, mà Dịch Thiên thì đang lơ lửng giữa dựa ở bên trong.

“Dị năng hệ thủy??? Hai đứa nhỏ đứng bên cạnh nhìn thấy một màn này thì gần như hét lên, bốn cặp mắt mang theo kinh sợ cùng kích động và sùng bái nhìn về phía Cố Diệp Ninh “Diệp tỷ tỷ, chị... cái đó... chị...”

Bọn nhỏ biết cô luôn chỉ dùng hai dị năng hệ phong và hệ băng, hiện tại xuất hiện thêm hệ thủy, đây chẳng phải là... tam hệ dị năng giả sao?! Oa oa oa,

đội ngũ của bọn họ thực trâu bò, có một Nam Cung ca ca tam hệ dị năng giả rồi, giờ lại thêm một Diệp tỷ tỷ nữa!!!

“Chuyện này nhớ tạm thời giữ bí mật nhé.” Đối với hai đứa nhỏ Minh Tu và Chu Nhi này, cô rất tín nhiệm, lộ ra việc mình có ba dị năng cũng không cảm thấy sao hết. Chỉ có điều phải dặn dò một chút, không để cho hai đứa nói ra bên ngoài.

“Vâng!!!” Cả hai cực kỳ kích động đáp, đôi mắt tỏa sáng lấp lánh.

Diệp tỷ tỷ quả nhiên là thần tượng mà!!! (✧ ٩ ✧)

So với Minh Tu cùng Chu Nhi, Dịch Thiên lại đang lâm vào nguy hiểm cùng cực. Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, nước tràn vào mũi, vào miệng, vào lỗ tai khiến cho Dịch Thiên không kịp chuẩn bị, cũng không kịp làm ra phản ứng. Mái tóc xỏa tung ra, sắc mặt vắn vẹo, tay quờ quạng, cô ả không có đường khí, không thể trụ được bao lâu. Dịch Thiên muốn thoát ra khỏi thủy cầu khổng lồ này, nhưng băng vẫn giữ chặt bàn chân, chặt đứt ý đồ của cô ả.

Dị năng giả thể lực hơn người bình thường, nhưng chung quy cũng vẫn sẽ chết. Thời gian càng trôi qua bao nhiêu thì Dịch Thiên lại càng cảm thấy mệt mỏi khó thở bấy nhiêu. Cô ả thậm chí không còn đủ cả sức để giãy dụa nữa. Cổ mở to mắt ra, muốn xuyên qua màn nước vắn vẹo để nhìn rõ gương mặt của kẻ muốn giết mình, ánh mắt của cô ta mang theo vạn phần hận thù. Nếu có thể mở miệng ra, Dịch Thiên chắc chắn sẽ đem toàn bộ những lời nguyền rủa độc địa nhất, ném thẳng vào mặt của Cố Diệp Ninh.

Cái chết không đáng sợ bằng khoảng thời gian giãy dụa chờ đợi trước khi chết!

Hoảng sợ, hoang mang, không cam lòng, sợ hãi, phẫn nộ, điên cuồng... tất cả mọi thứ cảm xúc hỗn loạn cho tới cuối cùng chỉ còn đọng lại sự tuyệt vọng!

Dịch Thiên thà rằng Cố Diệp Ninh một đao giết chết mình luôn đi, còn hơn là giãy vò cô ả như thế này. Rốt cuộc là đắc tội đối phương lúc nào, đối phương lại sử dụng phương thức đáng sợ như vậy để trừng phạt mình?!

Trước khi hoàn toàn mất đi hơi thở cuối cùng, Dịch Thiên lại cảm nhận được nước ở xung quanh rào rào rơi xuống rồi biến mất. Cơ thể đang lơ lửng của cô ả nặng nề ngã phịch xuống trên mặt đất, làn da tái nhợt gần như không còn chút huyết sắc. Điên cuồng há mồm thở hổn hển như một con cá đang giãy chết, cố gắng hít được càng nhiều không khí càng tốt.

“Diệp tỷ tỷ, không phải chị muốn cô ta chết sao, tại sao...” Minh Tu trong mắt hiện lên hoang mang, không rõ vì sao cô đột ngột lại buông tha cho Dịch Thiên đã sắp chết.

“Ai bảo muốn buông tha cho cô ta?”

Nhìn vẻ mặt của Minh Tu là biết được tên nhóc này đang nghĩ gì, cô nhướn mày. Sử dụng dị năng hệ phong phóng ra năm cái phong nhận. Phong nhận cắt đứt gân tay gân chân của Dịch Thiên, một cái cuối cùng cửa lên trên cổ của cô ả. Cố Diệp Ninh không chế rất tốt, vết thương ở trên cổ không quá nông cũng không quá sâu, đủ để cho máu chảy ra nhưng vẫn giữ được lại chút hơi tàn của cô ả. Máu đỏ tràn ra, mùi tanh nồng lập tức lan ra bên ngoài không khí.

Cố Diệp Ninh cúi người túm lấy cổ áo phía sau của Dịch Thiên, Dịch Thiên nặng chưa tới 50 kg, cô hoàn toàn có thể dễ dàng nâng cô ta lên. Nghiêng đầu nói với Chu Nhi cùng Minh Tu: “Hai đứa các em trở lại phương hướng ban nãy đã định, làm nhiệm vụ giết tang thi.”

“Chị thì sao?” Chu Nhi tò mò hỏi.

“Đi có chút việc.” Liếc mắt nhìn Dịch Thiên đã gần như bất tỉnh đang bị mình dùng một tay nâng lên, cô cười bí hiểm “Cứ đi giết tang thi trước đi, giải quyết xong việc thì chị sẽ trở lại ngay.” Nói xong bắt đầu sử dụng dị năng hệ phong, cơ thể nhẹ nhàng bay lên, sau đó dùng tốc độ cực nhanh biến mất trước mặt của hai đứa nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Trùng Sinh Chi Tồn Tại* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.